LEXICON
SOPHOCLEVM

ADHIBITIS

VETERVM INTERPRETVM EXPLICATIONIBVS
GRAMMATICORVM NOTATIONIBVS
RECENTIORVM DOCTORVM COMMENTARIIS

COMPOSVIT

FRIDERICVS ELLENDT A. M.
LIT. ANTIQ. IN VNIV. LIT. REGIM. P. P. E

EDITIO ALTERA EMENDATA.

CVRAVIT

HERMANNVS GENTHE.

BEROLINI MDCCCLXXII.
SVMPTIBVS FRATRVM BORNTRAEGER.
(E. EGGERS.)

PRAEFATIO AUCTORIS.

Duo sunt, quae literis antiquis recte cognoscendis maxime videantur officere. Alterum est, quod qui Graece et Latine nesciunt et arduam peritiae parandae viam aspernantur, Sanscritice balbutire malunt, qua quasi communi linguarum omnium clave usi perspiciant protinus, quid dici potuerit debueritve, quaenam origo et lex flectendarum diffingendarumque vocum, quae sermonis sit inter populos maxime dissitos similitudo et quasi cognatio: quo genere philosophandi et imperitos fallunt speciosis inventis procudendis, quae scilicet ipsam callendi medullam contineant, et suo ingenio ita abutuntur, ut quae horum studiorum diligentissimos fugiant, ab indoctis reperta esse primum sibi, deinde etiam aliis persuadere audeant. Ego Sanscritae linguae cognitionem haudquaquam despicio abiiciendamve arbitror, et in originibus linguarum indagandis magnum quoddam illius momentum esse scio; sed antequam ex rebus tam longinquis necdum satis certo cognitis comparandis proficias in *Graecae* et *Latinae* linguae scientia, sciendum prius Graece et Latine videtur, et exquirendum ante, quid dictum sit dicique licuerit, quam quomodo eo perventum sit pronunties. Sic quae perite peritorum manibus administrata prosunt, adolescentulorum δοκησισόφων vanitate nocent. Alterum est, quod exstat genus quoddam philologorum, qui cum aut nesciant aut nolint artem grammaticam perdiscere sobrioque iudicio operam dare, et ipsi hoc agunt et discipulos ita instituunt, ut libris aliis et aliis quotannis in lucem emittendis scriptorum, si fieri possit, omnium reliquias colligere, historias urbium et civitatum pertexere, res, iura, leges, instituta publica et privata, literas et artes et quidquid ad antiquitatem accuratius cognoscendam pertinet non diligenter illustrandum, sed leviter inspectis scriptoribus maxime *indicum*, qui vocantur, divitiis compilandis degustandum sibi sumant. Hi ea utuntur verborum magnificentia, ut et soli sibi literas antiquas cognovisse videantur et nativo quodam veri et pulchri sensu sese praeditos iactent, quo qui instructus non sit, eum recte intelligendis illis rebus imparem et quasi non factum esse affirmant. Iam enim ad id perventum est audaciae,

ut eum virum, qui de tota antiquitate perite existimanda ingenii acumine, iudicandi sollertia, praeclare scriptis, discipulorum multitudine ita meruit, ut pares paucos, superiorem habeat neminem — ut eum, inquam, nec poetarum veterum artis universae, nec singulorum dictorum recte perspectorum documenta illa dedisse fidenter quidam pronuntiarint. Ridicule, inquis. Verum est. Sed quia vulgus ea audacia decipi sese patitur, et fortiter contra inanes suae praestantiae iactatores pugnandum, et id agendum videtur, ut diligenter exercendis artibus critica et grammatica, antiquitatis omnis cognoscendae fontibus, tantae bonarum literarum perniciei obsistatur. Verum artes illae non satis certam viam insistent, nisi materies ante congesta iudicandi sit, nec satis proficietur in universa quadam lingua cognoscenda, nisi singularum aetatum et praecipuorum scriptorum usus et quasi leges sermonis accurate explorentur. Ad hanc rem ut quantum in me est conferrem, ante hos septem annos *Lexicon Sophocleum* componere aggressus sum. Erunt, qui illud meum consilium reprehendant; sunt enim, qui exilem et inanem diligentiam affirment esse, quae in literis et apicibus additis vel omissis, vocabulis hoc illove modo scribendis et pronuntiandis, exquirendo et persequendo vocum etiam maxime vulgarium et quotidianarum usu versetur; erunt alii, qui quaerendi causam esse negent, quoties et quomodo ἄν et ἄρα et δέ et καί et τε apud tragicum dicta legantur: illud enim agi, ut scias quomodo scriptoris usus a communi omnium consuetudine discrepet, cetera universae linguae lexicis aut interpretum reservanda esse commentariis. At vero quando tempus veniet talium lexicorum condendorum, nisi prius singulis scriptoribus ea adhibeatur opera? Deinde quomodo iudicabimus, quibus rebus scriptoris cuiusdam aut aetatis sermo a consuetudine communiter recepta discrepet, nisi sciverimus, omnino quid dictum illi sit, quid repudiatum? Quomodo hoc esse, illud non esse epicorum, atticorum, recentiorum affirmabimus, nisi quid ab eis usu comprobatum sit, didicerimus? Enimvero neque copiosissima lectione neque summo ingenio hoc satis accurate cognosci posse summorum virorum Valckenarii, Porsoni, aliorum errores perspicue demonstrant. Praeterea lubricum est et facile periculosum illud selectioris quasi penoris conquirendi negotium. Nam colligendo demum, quidquid est vocabulorum, disponendoque et iudicando ex sententiarum ratione ad elegantiorem sermonis usum intelligendum et cum vocabulorum tum dictorum sensum recte perspiciendum copiosior redundat fructus. Id igitur egi, nihil ut relinquerem, nec, nisi forte me aliqua fugerunt, praetermisisse me puto quidquam; si non omnia exempla apponenda viderentur, quod praeter articulum praepositivum in unam aut duas voculas cadit, indicavi. Erant sane inprimis nominum quorundam propriorum exempla, quibus non omnibus opus erat appositis; addidi tamen etiam haec, quod in pauculis et raris a praecepto universe scripto deficere absonum videbatur. Sed et quoties quidque et quomodo connexum cum aliis verbis legatur, retuli, significationes quam potui religiosa diligentia digessi, particularum autem, in quibus mirum quantum manci indices sunt, qui nunc exstant, illustrandarum praecipuam rationem habui. Addidi etiam et vocabula aliquot et integras Sophoclis sententias quasdam, priori-

bus interpretibus ignotas; cuiusmodi vocabulis praefixum signum †. Inprimis autem accurata opera danda videbatur referendae et expendendae codicum et Aldinae editionis scripturae, quod et intelligendi et rei grammaticae persequendae fundamentum esset. Dubia aut plane nulla fide vocabula signo * notata sunt, coniectura verisimili illata duplici stellula **. Distingui autem necesse erat diverbiorum et canticorum cum vocabula tum formas, nec absonum videbatur etiam anapaesticis numeris prolata referre; his indicandis additum *an.*, τοῖς ἀπὸ σκηνῆς *m.*, canticis choricis *ch.* Praeterea veterum doctorum commentarios et lexica et recentiorum interpretum copias quanta potui diligentia excussi, nec eorum solorum, qui de Sophocle aut tragicis bene meruissent; ut quae ab illis de significatione vocum memorabiliorum deque forma, scriptura, accentu, spiritu traditum esset adhiberem et diiudicarem, quaeque ab his ad recte intelligendos poetas tragicos et Sophoclem potissimum collata essent, in usum vocarem. Versuum numeri Hermanni editionum sunt; ei enim viro Sophocles probabiliter restitutus maxime debetur. Sic et multa melius me explicuisse confido et aliquot locis poetam, pluribus veteres interpretes et doctores emendavi, nec quae ad hunc poetam solum facerent illustrandum quam brevissime exposui, sed etiam ad sermonem atticum et tragicorum recte cognoscendum quantum perficere possem conferre enixus sum. Hanc meam operam si summis duumviris Lobeckio praeceptori meo et Hermanno probari videro, idoneum me laboris praemium consecutum arbitrabor. Hominum rei imperitorum iudicia non curo, maxime autem eos aspernor, qui non probant quidquam, nisi quod a sua secta exierit.

Tale consilium cum animo praeformassem, exsequendo annorum quinque tempus suffecturum putabam. Sed cum iterata lectione satis materiae collegisse viderer, de lexico tragico a Faehsio propediem evulgando ante hos fere quattuor et qui excurrit annos nuntius allatus fere cogere videbatur, ut coepta omitterem. Videbam enim, quantam ille spem movisset quantaque pollicitus esset, fore qui maximam meorum partem me ab illo suffuratum dicerent. Ita per annos fere duos non intermisi quidem haec studia, sed in Electra commentariis illustranda versatus longe tamen alia ratione tractavi, quam qua in condendo lexico opus erat. Sed allatis primis Faehsiani libri fasciculis metus ille totus evanuit. Intelligebam enim exiguam omnis materiae partem ab eo viro collectam neque id actum esse, ut interpretaretur et diiudicaret, sed ut forte oblata vocabulorum exempla non minus fortuitis quibusdam lexicorum et grammaticorum veterum excerptis praetexeret. Sic cum resumendi veteris consilii animus renatus esset, repente de ipsius Faehsii morte nuntiatum est. Post duos igitur annos ordinandis, emendandis, iudicandis copiis conquisitis impensos iam iamque telae perficiendae spes portendebatur. Speraram quidem longe me maturius ad operae finem perventurum. Verum quo diutius materiam mente versabam, eo magis et quasi in immensum excrescentem videbam. Deinde ingenti negotiorum mole quasi obrutus etiam corpus ita affectum sentiebam, vix ut vires viderentur sufficere. Praeterea singulari incommodo laborabam. Etenim munus duplex in ludo literas docendi et in

universitate literaria scholas habendi, pluribus de causis grave reddebatur atque molestum. Nam etsi vires meas paene confeceram et ultra quam officium postulat elaboraram, non modo gratiam nullam consecutus, sed hominum fortasse non malorum, sed minime certe perspicacium studia adversa et animos foede ingratos expertus sum. Vidi enim nec ingenio nec doctrina commendatos homines ita cumulari gratia, ut munerum et honorum quidquid vellent sumendi et quasi optandi concederetur potestas: cognovi etiam, id quod maius est, studia literarum et doctrinae augendae diligentiam tanquam inanem et a praeceptoris munere alienam iactationem unico profecto post renatas literas exemplo abiici a nonnullis et vituperari. Talia quin animum frangant viresque debilitent cum fieri vix possit, lectores oro, ut ignoscant, quod serius, quam promiseram, liber meus in lucem publicam emittitur. Si minus recte iudicata alia, alia non perfecta, sed inchoata viderint, peritos et benevolos harum literarum existimatores ut excusent rogo.

Dabam Regimontii Prussorum Calendis Novembribus anni MDCCCXXXIV.

PRAEFATIO EDITORIS.

Fridericus Ellendt quum lexicon Sophocleum quod composuerat iterum ut ederet vix esse futurum haberet persuasum, inmatura morte ante hos XVII annos absumptus incohata magis quam perfecta reliquit in schedis novae editioni parandae destinatis. Satis enim plerumque habuerat ex eorum librorum copia, quibus post hoc lexicon editis quum Graecarum litterarum tum tragici sermonis cognitio aliquod incrementum ceperat, nominatim indicavisse, qui essent toti adcurate perscrutandi, qui in subsidium vocandi, qui de singulis quibusdam rebus adeundi. Item in eis voluminibus in quae omnes lectionis Sophocleae a. MDCCCXXVIII institutae fructus secundum litterarum ordinem digestos derivaverat, multos poetae locos in editione prima aut omissos aut minus recte adhibitos in foliorum marginibus supplementi caussa ascripserat.

Rem ita se habere ubi intellexi, ab Eduardo Eggersio, Berolinensi huius operis redemptore honestissimo, ut lexici Sophoclei alteris curis edendi negotium in me reciperem rogatus statim circumspexi et quibus subsidiis nisus et qua usus ratione praeceptoris dilectissimi mei opus quum augerem tum emendatius et doctorum virorum usibus aptius redderem. Tantam enim extremis XXXV abhinc annis factam esse videbam commutationem omnium studiorum quae ad Sophoclis fabulas emendandas explicandasve pertinent, ut haud exigua pars eorum quae Ellendtius in lexico suo disputaverat aut collecta proposuerat, nunc aut ipsa egerent commutatione aliqua aut prorsus obsoleta viderentur. Quas res ut adcuratius investigarem pleniusque proponerem non taeduit me perlegere quidquid commentationum atque dissertatiuncularum de Sophoclis fabulis per illud tempus editarum in publicis bibliothecis Berolinensibus asservabatur aut per bibliopolas poterat comparari. Quam operae meae partem insigni benevolentia et officio ei viri adiuverunt qui libros quos de singulis Sophocleis locis composuerunt, mihi transmiserunt. Quibus viris omnibus maximam habeo semperque

habebo gratiam. Commentationum omnium autem post a. MDCCCXXXV editarum ipsum conspectum una cum indice locorum tractatorum quo magis consulam usibus eorum qui ad haec studia incubuerunt, singulari libello, quia in tantum crevit copia, propediem divulgabo.

Eiusmodi igitur lectionis copiis instructus in hoc Ellendtiano opere recidi multa, plura adieci, immutavi vero plurima. Atque recidenda quidem videbantur ea omnia quae, quum olim pro veris habita essent, nunc omnino fide carent, pariterque ea quae, quum olim magni viderentur momenti, nunc non solum nulla in auctoritate, sed ne in usu quidem ullo sunt. Quo in genere quam vellem aliquot locis me eadem stili severitate uti potuisse qua pleraque eorum nunc delere licebat quae de scripturae varietate ex libris exiguae aut nullius auctoritatis Ellendtius, ut erat aetatis et ingenium et scientia, collegerat! At impediebar religione, ne ipsa ea delerem, quae in commentationibus de Sophocle post hoc lexicon scriptis viri docti saepenumero aut ipsi opinionis errore capti laudassent aut meliore usi iudicio vituperassent. — Ex ipsa autem vocabulorum Sophocleorum serie pauca prorsus delevi ut ἐκκατανύω ἐλαφρός ἐπέραμος μάσθλη ὀγμεύς προσέτι σημάντρια στραβαλοκομάω ὠχριάω: multo plurium lemmata asterisco notata pro suspecta lectione reliqui deletis tamen verbis quae Ellendtius explicandi illustrandive gratia addiderat ut in ἀγκηρύσσω Ἀκεσσαῖος ἐνστερνομαντία ζεῦγος τριπάρθενον Κορύβαντες.

Adiecta deinde a me sunt permulta quae Ellendtius aut omiserat — nam ipsam illius viri indefessam diligentiam acerrimumque studium haud pauca fefellerunt — aut scire illo tempore omnino nondum poterat. Atque ut omittam trecentos locos passim a me additos insertosve, hoc loco indicabo tantum ea vocabula quae in priore editione etiamtum desiderata nunc Sophocleae musae vindicata sunt, praecipue illa quidem ex fabularum reliquiis nuper inventis excerpta et collecta. Sunt autem haec: ἀβρῶς ἀγχίπτολις ἀείφρουρος ἀλώπηξ ἄναιτος ἀνάρατος ἀντιτείνω ἅπερ Ἀργειφόντης αὔω διατέμνω δορυσσόης ἐκβιβρώσκω Ἔλατος ἐμμεστόω ἐμπερής ἐνσκήπτω ἐξαλύσκω ἐξαύω Ἐπίστροφος ἐπόμνυμι Ἑστία ἐτήρ εὐνώμας ἡλιωπός θυρωρός καταμάω κίρκος Κολχίς κοπή κράσπεδον κύνβη λύγξ μηλοτρόφος μίμνω Μολοσσικός ὀξηρός παραπέτομαι Πόρκης προσαύω πρόσοδος πρῷος πωλέω σημαντήριον σίγλης Σκόμβροι στείβω στιβαδοποιοῦμαι στιπτός στραβαλοκόμας συμπλάζομαι Τεγεάς τερθρία τόλμα τριολύμπιον ἅρμα τρόχιμος ὕπαφρος φειδωλία χαμεύνη χειροβοσκός ὠραχιάω: quibus vocabulis in ipso huius editionis supplemento accesserunt haec septem ἀκίνητος ἀκόλουθος ἀμαυρόω ἀνδρεῖος βραβεύω γειτονέω μουσοποιέω. Praeterea inscriptiones fabularum Sophoclearum quarumcunque memoria litterarum monumentis tradita est addidi utpote quae si non omnes at certe magnam partem poetae ipsi debeantur.

His quae aut nulla sunt in dubitatione aut permagnam memoriae ac litterarum fidem habent haud pauca adicienda videbantur vocabula quae virorum

doctorum coniecturis pro depravatis Sophocleis inventa nunc in fabulis poetae leguntur, recepta illa quidem aut communi omnium consensu aut aliqua veri similitudine commendata. Quo in genere haec addita sunt a me duobus asteriscis ut veri simillima signata: αἶπος ἄκαιρος ἀκηδέω ἄκοπος ἄκραντος ἄναυλος ἀπειστέω ἄπειστος γλυκαίνω δυσπάλαιστος ἐκθερμαίνω ἐκστρέφω ἐμπίνω Ἔνετος ἐνθριάζω ἐπάργεμος ἐπισπέρχω ἐπιτρέπω ἠχή κέλωρ κηρίωμα κλέω μαίμακος νάτωρ ξυναίμων ῥιπίς σμυγερός συνναυστολέω ταναϋφής φυράω φύτωρ Χαρίβοια χεῖλος. Quae minus commendabantur maioremve movebant dubitationem ut ἀντατιμάζω ἀπλάκητος ἀχείρητος βαρύψυχος βυθίζω γνυπτέω διψάς δολιόμυθος ἐκσπεύδω ἐναίθρειος θυμαίνω ὀχμάζομαι παλίρρυτος πάομαι παραιρέω πολυπήμων πρεπόντως προσηκόντως προσόψιος ῥυπάω ὑπερόρνυμι uno asterisco addito exiguae aut nullius fidei esse indicavi. Quod idem feci in aliquot eiusmodi vocabulis quae quum ab Ellendtio excerpta quidem, sed nulla dubitationis nota addita essent lexico inserta, nunc a Sophocle omnino viderentur abiudicanda. Factum autem id in his est: ἀγάμητος ἄκλητος ἄλοιμα ἀνάρετος ἀπευνάζω ἀποκρίνω ἀριθμέω Αὐτόλυκος βαθμός δυσπέλαστος ἐκκράζω ἑλλός ἐμπέδως ἕνεκα ἐνθερμαίνω ἐπαμφιέννυμι Ἐριχθόνιος εὐοδόω ἡμίλιγδος θλίβω κάω κιθαρίζω κτέανον νεαρός νήχομαι παίδειος παίδευμα παραπέτομαι παρείρω πελάω πόρρω ποτιμάστιος προῖκα προκαλέω πρόρρητος πρόσδεγμα προμανθάνω προσπελάζω προχοή σάγμα Σίνις Σιπύη συνοπάζομαι συνταράσσω σχεθεῖν τετρώριστος χειμάμυνα. Contra firmavi alia et illustravi quae a praeceptore meo tantum pro varia lectione in lemmatis notata erant ut ἀλίπληκτος ὅτλος προσαίρω alia.

Quanquam haec non ita enumeravi et in conspectu proposui ut quum ostenderem quanta esset Ellendtiani operis facta accessio haerentem magna cum laude ipsius Ellendti capite coronam detraherem. Nam vel in ipsa hac spicearum post illius viri messem collectarum ubertate facere non potui quin magnopere admirarer egregiam praeceptoris mei operam in tantis lectionis copiis ratione digerendis collocatam. Quo eodem admirationis sensu in ea operae meae parte motus sum quae pertinebat ad conversionem et commutationem earum rerum quae nunc aliter proponendae et illustrandae erant atque Ellendtius fecerat. Alia enim post illud tempus facta est Sophoclis emendandi ars, rectius existimatur tragicae dialecti proprietas, rectius versuum et metrorum natura iudicatur: ac tantum profectum est in veterum lexicographorum grammaticorumque monumentis perpurgandis et arte recensendis, ut ex virorum doctissimorum opera ea in re collocata — ne obliviscar hoc loco G. Bernhardyi, M. Schmidti, G. Lentzi — laetus redundarit fructus etiam ad huius Sophoclei lexici usum. Sed quo pluribus exponere rem quae per se pateat? Paucis absolvam. Quintam poetarum scenicorum Graecorum editionem a Guilelmo Dindorfio a. MDCCCLXVIII factam sequutus verba Sophoclis adposui indicata quidem ubique libri Laurentiani (LA) et addita, si ex re videbatur, apographi Parisini 2712 (PA) varietate. In numeris versuum indicandis

ne hoc lexicon abhorreret a consensu virorum doctorum ea in re tandem facto pro Hermannianis usus sum Brunckianis numeris. Quod ad explicationes, quum Ellendtius Hermanni vestigia pressisset, editionibus Sophoclearum fabularum Hermannianis novissimis quibusque conlatis quaecunque mutari necesse erat mutavi, a ceteris, ubicunque discrepare sententiis interpretes videbam, plerumque abstinui ita tamen ut in subsidium vocarem Dindorfium Wunderum Schneidewinum Nauckium Bergkium Blaydesium Seyffertum Wolffium. Ac de consilio quidem et ratione huius editionis satis dictum. Restat ut C. Schaedelio, qui insigni benevolentia et officio quaecunque viderat in hac editione desiderari aut vitio laborare, litteris statim post singulos operis fasciculos divulgatos ad me datis mecum communicavit, gratias agam maximas: eos autem qui praeterea vitia forte sint investigaturi, rogatos velim, ut non tam neglegentiam inertiamve meam accusent quam humanarum virium ratione habita me moneant. Item de operis tarditate excusatum me volo: nam bello gravissimo patriam sollicitante totus mihi erat annus ad laborem intermittendus armis musas silere iubentibus.

Dabam Francofurti ad Moenum Prid. Kal. Iun. MDCCCLXXII.

INDEX

LOCORUM EXPLICATORUM ET EMENDATORUM.

A.

[Ἆ particula: Grammatici inter ἆ, ᾶ, ἄ quid intersit explicare conati huc illuc feruntur sententiis. Id certum ἆ poni cum vetandi et castigandi vocibus: ἆ, μὴ κόλαζε πρέσβυ OR 1147. ἆ μηδαμῶς μέθῃς βέλος Ph. 1300. Bis positum ἀᾶ potius quam ἆ ἆ scribitur. ut Aristoph. Plut. 1052, quamquam librarii ibi ἆ ἆ, et scriptor Laurentiani A Soph. Ph. 732 et 739 ἀὰ ἀὰ exaravit, quod corr. mutavit in ἆἆἆἆ.] Brunckius malebat ἂ ἆ ἂ ἆ ut iambica esset exclamatio.

ΑΑΩ *noceo.* [Buttm. Lexil. I, 223 Hesych s. v. ἄσας· βλάψας. ἔβλαψας. Σοφ. Τρωίλῳ. fr. 554. D.]In his ἔβλαψας deleri iussit Nauck. Cf. Lob. Rhem. 4 et 353.]

Ἀβαί (⏑) n. pr. ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναόν OR 899. — Eustath. p. 279, I Ἄ. ... Σοφ. πληθύνει· παρ' ἐκείνῳ δὲ καὶ ὀξύνονται κατά τινα τῶν ἀντιγράφων αἱ Ἀβαί. [Cf. Hesych. s. v. Ἄβαι: περὶ τὴν Φωκίδα τόπος οὗ μαντεῖον Ἀπόλλωνος Ἀβαίου. Σοφ. Schol.: Ἀβαί· τόπος Λυκίας. — Nauck in Ann. Fleckeis. 1853. 57, 505 et Philol. 4, 754. — De accentu Herodian. ap. Arcad. 104, 12.]

*Ἀβάρβαρος v. ἀβόρβορος.

Ἄβατος (⏑) *invius.* Proprie ἄβατον εἰς ὄρος OR 719. Tralate de vetitis qualibuscunque: δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς βέβηλα Alead. fr. 109, 6 D., quem locum copiose tractavit Wyttenb. ad Plut. de Aud. Poet. p. 21. B. [et Vater. de Alead. p. 23]: et de locis sacris et religiosis ἀβάτων ἀποβάς OC 167 ch. — φυλλάδα ἄβατον θεοῦ lucum Eumenidum OC 675 ch.

Ἀβλᾰβής [Curt. Et. 471] *incolumis:* γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής [sic m. rec. in LA, ἀσφαλής pr.] OR 229. *sine noxa.* ἀβλαβεῖ βίῳ El. 650. Prima producitur.

Ἄβολος. [Curt. Et. 411] ἄβολον ἵππον Mys. fr. 363 D.; ap. Hesych. cf. EM s. v. πῶλον ἄβολον interpretatum qui dentes nondum abiecit.

[**Ἀβόρβορος *limo vacuus.* De cloaca στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα κοὐκ ἀβόρβορον (sic. Blomf.; ἀβάρβαρον libri). Σοφ. ἐν Λακ. fr. 336 ap. Polluc. 9, 49.]

Ἀβουλία *imprudentia.* ἐξ ἀβουλίας πεσεῖν El. 398. ἀβουλίᾳ πεσεῖν 429. δείξας ... τὴν ἀβουλίαν Ant. 1242.

Ἄβουλος *expers consilii, imprudens.* ἀνὴρ ἄβουλος Ant. 1026. οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ Αἴγισθος El. 964. ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός El. 546. ἄβουλον πόλιν OC 940. ἄβουλον στάσιν OR 634. τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; Tr. 140 ch. (I p. 2.)

Ἁβρός (-) *venustus, mollis.* [Christ, Lautl. 100. Curt. Et. 472] ἁ δ' εὐῶπις ἁβρά Deianira procis expetita. Tr. 523 ch. v. Valck. ad fr. Callim. p. 233.

Ἄβροτος v. ἄμβροτος.

Ἁβρύνομαι (- -) *iacto me, superbio.* ὁ δὲ ... καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται OC 1339. κοσμεῖται explicat Hesychius; rectius Gr. Bekk. p. 322, 27. θρύπτεται, καυχᾶται.

[**Ἀβρώς, Pollux 6, 39 ἀβρώς (sic Cobet Mnem. 8, 244: libri ἄβρωτος)· ὁ νῆστις παρὰ Σοφοκλεῖ fr. 796.] cf. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 576.

*Ἄβρωτος v. ἀβρώς.

Ἀγάζω (⏑). ἀγάζεις: ἀντὶ τοῦ θρασύνεις. Σοφ. (fr. 797 D.) Gr. Bekk. p. 336, 6.

Ἀγαθός (⏑⏑) v. ἀμείνων, βελτίων, κρείσσων, λῴων, ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος. *bonus.* adiectivum. ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνήρ OR 687. τῷδ' ἀνδρὶ τῷ πάντ' ἀγαθῷ Ai. 1415 anap. ἐλπίδα τὰν ἀγαθάν Tr. 125 ch. δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην Ant. 671. ἀνδρῶν ἀγαθῶν Ph. 718 ch. δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν 1050. cum irrisione τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα Ant. 31. ἀγαθοὶ (sic D. ἀγ. LA) στρατηλάται Ph. 873. substantivum. de homine: ὅπου θ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει Ph. 456. *fortem* significat τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς φιλεῖ Ἄρης ἐταίρειν Phryg. 649, 1 D. *generosum* ὅταν οἵ τ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγενῶν κατανικῶνται Alead. fr. 105, 2 D. οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν El. 1082. De re: τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες Ai. 964. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει OR 934. cum risu τοῦτο τἀγαθόν Ant. 275. i. q. infortunium. ‖ a verbo pendet. σοφὸς ... κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα Ph. 119. ὁ πιστὸς ... κἀγαθὸς καλούμενος Trach. 541. τί δ' ὁ παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμός (ἦν) Ph. 421.

Ἀγακλειτός (⏑⏑) *nobilissimus.* Ζηνὸς κέλωρ' ἀγακλειτὸν πάθος Tr. 854 ch. [scripsit D. Ἡρακλέους ἀγακλειτὸν πάθος LA]

Ἄγαλμα (⏑]. πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, Suid., Eustath., Gr. Bekk. p. 324, 5: v. Valck. ad Ammon. p. 169. Ruhnk. ad Tim. p. 5. Boeckh. CI I. p. 7. ‖ *statua divorum.* δαιμόνων ἀγάλμαθ' ἱερά OR 1379.: nisi καταχρηστικῶς dicuntur templa quibus dei sese coli gaudent. ‖ *qui in deliciis est alicui:* Καδμείας ἄγαλμα Νύμφας Bacchus Ant. 1116 ch. et de laude et ornamento qualicunque; τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις ἄγαλμα μεῖζον Ant. 704.; quae verba Boeckhius ap. Wexium minus probabiliter explicat τί ἄγαλμα τέκνοις μεῖζόν ἐστιν ἢ εὔκλεια πατρὸς θάλλοντος; languent enim εὔκλεια et θάλλειν iuxta posita. Melius Erfurdtius τί γὰρ τέκνοις μεῖζον εὐκλείας ἄγαλμα (*Ruhmesfreude*, ut εὐκλείας στέφανον Ai. 465.) ἢ πατὴρ θάλλων. A coniecturis locum defendit Dorvill. ad Char. p. 227 Lips.

Ἀγαμεμνονίδας παῖς El. 182 ch. (I p. 3.)

Ἀγαμέμνων n. pr. (⏑⏑) [Curt. Et. 279] Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε Ph. 794. Ἀγαμέμνονος παῖ El. 2. Quo versu quinam varie usi sint, interpretes docent. τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε El. 695. σωτὴρ δόμων Ἀγαμέμνονος 1355. ἀθεώτατα ἁλόντ' Ἀγαμέμνονα El. 125 ch. τὸν στρατηλάτην Ἀγαμέμνον' Ai. 1224.

Ἀγάμετος *innuptus.* ἀντὶ τοῦ ἄγαμος· Σοφ. (fr. 798 D.) Gr. Bekk. p. 336, 8. ἀγάμητος scribi postulabat Lob. ad Phryn. p. 514.

*'**Αγάμητος** v. ἀγάμετος.

Ἄγαμος proprie *innuptus*. χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών OR 1502. ἄγαμος Antigone dicitur Ant. 867 mel. Tralate *malo omine nuptus* ἄγαμον γάμον OR 1214 ch.

Ἄγαν (⏑ -) *valde*. Gr. Bekk. p. 209, 22. ἀντὶ τοῦ μεγάλου καὶ πολλοῦ καὶ λίαν. Atticum pro λίαν dicitur in glossis secundum civitates compositis l. c. p. 1095. Omnibus locis convenit una significatio, de qua recte exposuit Hermann. Cens. Thes. Steph. p. 231. Opusc. t. II. Cum verbo: πόλις ἄγαν ἤδη σαλεύει OR 22. δυςφορεῖν ἄγαν El. 255. πιστεύεις ἄγαν 884. δειμαίνειν ἄγαν Tr. 89. πόλλ' ἄγαν ... θροεῖς Ai. 592. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν Ai. 942. ἄγαν γε λυπεῖς Ai 589. Ant. 573. μηδὲν ἄγαν φλέγεσθον OC 1695. mel. (μηδ' ἄγαν οὕτω LA). τὸ μὴ τείνειν ἄγαν Ant. 711. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; Tr. 1182. ἄγαν οὕτω χρόνῳ ἐπεστρέφοντο Ph. 598. Cum adiectivo: ἄγαν αἰνικτὰ ... λέγεις. OR 439. [Ter πόλλ' ἄγαν exstat.: π. ἄ. λέγειν El. 623. μὴ π. ἄ. εἰρημέν' ᾖ μοι OR 767. π. ἄ. ἤδη θροεῖς Ai 592.] ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν Ai. 354. ἄγαν δ' ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν Ai. 951 ch. τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα Ant. 473. ἄγαν νέος 735. Cum adverbio: ὑψοῦ ... αἴρει θυμὸν ... ἄγαν λύπαισιν OR 914. v. αἴρω. ὀψ' ἄγαν OC 1264. Cum articulo et substantivo adiectivi vices tuetur: ἡ τ' ἄγαν σιγὴ Ant. 1251. τῆς ἄγαν σιγῆς βάρος Ant. 1256. — ἄγαν γε *sane admodum* Tr. 896. Ai. 983. De ultima longa tres loci testes sunt, Ai. 592. Tr. 1182. OR. 439 [ἄγαν τ' LA pr., τ' eraso.], hic quidem propter id ipsum inserto γε interpolatus a librariis pronuntiationis ignaris: v. Brunck. ad Ar. Nub. 199. (200 H.), quo loco similis corruptela ab optimis libris redarguitur. De accentu v. Apoll. d. adv. p. 568. Bekk. Et. Gud. p. 3, 1.

Ἄγασμα (⏑) ἀγάσματα: σεβάσματα, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφ. κέχρηται (fr. 799 D.) Suid in v. [Gr. Bekk. 325. 22. Hesych. s. v.]

'**Αγγελία** *nuntius*. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; El. 170 mel. οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθονος ἀγγελίαν Ai 221 ch. de qua structura v. Lobeck. (I p. 4.)

'**Αγγέλλω** *nuntio*. I. *Formae*. *Praesens*. ἀγγέλλουσι Ai. 1226. OC 1511. ἄγγελλε El. 47. ἀγγέλλειν Tr. 1110. *futur*. ἀγγελοῦμεν OC 1429. ἀγγελῶν OR 955. ubi libri barbare ἀγγελών; it. OC 302. *aor*. ἤγγειλα OR 604. ἤγγειλας El. 1341. ἤγγειλαν El. 1452. ἀγγείλῃς El. 41. ἄγγειλον Ai. 848. ἀγγείλατε Ai. 567. ἀγγεῖλαι Ai. 719. El. 1111. 1443. ἀγγείλας Tr. 190. *Passivum* ἀγγέλλεται Tr. 73. *Medium* ἀγγέλλομαι Ai. 1376. — II. *Usus*. cum acc. obi. ὅπως ἂν ἀγγείλῃς σαφῆ El. 41. πρῶτος ἀγγείλας τάδε Tr. 190. κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολὴν Ai. 567. [τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω Ai. 719.] ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμάς Ai. 848. τοῦτο τοὔπος ἀγγελῶν OC 302. ἀγγελοῦμεν φλαῦρα OC 1429. Subauditur accusativus ei σαφῶς ἤγγειλά σοι. OR 604. θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι OC. 1511. item addito περί c. gen.: Ὀρέστου ἀγγεῖλαι πέρι El. 1111. Cum acc. obi. addito participio: οὓς φασ' Ὀρέστην ἡμὶν ἀγγεῖλαι βίον λελοιπότα El. 1443. ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν El. 1452.: addito ὡς: πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν ὡς οὐκέτ' ὄντα OR 955. ἤγγειλας ὡς τεθνηκότα El. 1341. Inde passivum c. nom. participii iungitur: ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται Tr. 73. C. infin.: σὲ δὴ ἀγγέλλουσί μοι τλῆναι Ai. 1226. Ita et medium ponitur pr. ἐπαγγέλλομαι, *ultro profiteor*: Τεύκρῳ ἀγγέλλομαι εἶναι φίλος Ai. 1376. Sequitur denique ὅτι: ἀγγέλλειν ὅτι ἐτισάμην Tr. 1110. vel ὁθούνεκα: ἄγγελλε ... ὁθούνεκα τέθνηκε El. 47.

Ἄγγελος *nuntius is qui nuntiat*. Nude ponitur: ἐς σὲ ἄγγελον ἥκω Ph. 500. ἄγγελος πάρειμί σοι Ph. 564. πρῶτος ἀγγέλων Tr. 180. ἄγγελος παρῆν Tr. 348. οὐχ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων πορεύεται 391. ἄκαιρος οὐθ' ὑπ' ἀγγέλων κληθείς Ai. 289. πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον 826. μὴ παρ' ἀγγέλων ἄλλων ἀκούειν OR 6. οὐδ' ἄγγελός τις κατεῖδε 116. εἴ τι μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων 305. C. gen. subi.: ὄρνις ... Διὸς ἄγγελος (luscinia) El. 149. mel. veris nuntia a Iove missa, v. Hermann. C. gen. obi.: στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν Ant. 277.

Ἄγγος *vas*. τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων Tr. 622. cista cum veste Herculis. τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου στέγον El. 1118. μέθες τόδ' ἄγγος νῦν 1205. urnam sepulcralem.

'**Αγείρω** (⏑) [Curt. Et. 165 et 645] *cogo, colligo*. τὸν ἐς Θήβας στόλον ἀγείρας OC 1306. τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε (Agamemnonis) El. 695. (I p. 5.)

'**Αγελαῖος** (⏑) *gregalis*. ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας Ai. 175 ch.

'**Αγέλη** *grex*. ἀγέλαις βουνόμοις = βοῶν OR 26. πτηνῶν ἀγέλαι Ai. 168. anap. chor.

'**Αγενής** (⏑) *ignobilis*. ὅταν οἵ τ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγενῶν κατανικῶνται Alead. 105, 2 D. (sic Grotius: πρὸς ἀγεννήτων Brunck.) De ἀγενής et ἀγεννής dubitabant Hemsterh. ad Lucian. t. I. p. 461. Dorvill. ad Char. p. 388. Schaef. ad Plutarch. vol. IV. p. 313. ἀγεννής solum probabat Buttm. ad Alcibiad. I. p. 120. et Stallb. ad Plat. Protag. p. 52., siquidem *ignobilem* significet. Nam ἄπαιδα significat ap. Isaeum Bekkeri Anecd. p. 328, 2. Sed ἀγενὲς καὶ στενὸν φθέγμα idem p. 336, 19. *tenuem* interpretatur *et ingrato sono vocem*; et ἀγενὲς βιβλίον ap. Steph. Byz. v. Ἀνακτόριον librum malae notae valet. Quod si quis ab *ignobilitatis* significatione proxime deflexum meminerit, et εὐγενῆ similiter et δυςγενῆ dici, non assentietur Stallbaumio. At *infectum* s. *nondum ortum* non dici videtur ἀγενές. V. ἀγέννητος.

'Αγένητος** *nondum ortus* s. *infectus*. τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν Tr. 743. ἀγέννητον apogr. plurima et Suidas [s. v. οἴμοι], modo quod hic ποιῆσαι, quo recepto alterum [quod quidem ibi extat] ἂν excludendum erit. Illud quod est in LA coniecerat Porsonus Misc. p. 219. Simillima multa sunt, quae si quis a verbis puris facta obiecerit, cum γίγνομαι barytonon sit, recordetur velim, verbalia in τος exeuntia futuri normam sequi; et sane γενήσομαι puriorem formam habet. Cf. Schaefer. ad Schol. Apoll. Rhod. p. 119. γενητός et γεννητός saepe a librariis confusa esse docet Schneider. ad Plat. Rpubl. VIII. p. 14. t. III.

'**Αγέννητος** *nondum natus*. ἀγέννητος τότ' ἦ: OC 973. ἅπαντα τἀγέννητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ fr. 739. 3 D. ex Valckenari coniectura [in Plut. Mor. p. 732 d. ubi vulgo τὰ γένη τὸ πρῶτον. Diversum est Artemidori 4, 59 ἀπ. τἀδόκητα πρ. ἦ. ἄ.] — *ignobilis*. κἀξ ἀγεννήτων μῦθοι καλῶς πίπτουσιν Tr. 61.

Ἄγευστος (⏑) *inexpertus*. οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών Ant. 583 ch. Illustrat Wyttenb. ad Plut. de Educ. Puer. p. 13. B. [Quae Gr. Bekk. p. 326, 12 habet

ἄγευτοι, ἄπειροι ex litterarum tenore apparet esse corrupta.]

**Ἄγη v. ἄτη. (I p. 6.)

Ἀγηλατέω (⏑) *piaculum exigo*. Asperatur secundum Eust. p. 1704, 5 et Suid. v. ἀγηλατεῖν qui Sophoclis locum affert. κλάων δοκεῖς μοι... ἀγηλατήσειν OR 402. Num Gr. Bekk. p. 328, 32 ἀγ. ἄγος καὶ ἐναγεῖς τινας ἐλαύνειν et p. 337, 11 ἀγηλατῶν ἀντὶ τοῦ διώκων, φυγαδεύων· οὕτω Νικόμαχος — Sophoclis locum respexerint, incertum. Similia Hesychius habet. [EM. 10, 34 ἀγηλατίζειν.]

Ἀγήνωρ (⏑) n. pr. Ἀγήνορος OR 268.

Ἀγήρως *non senescens*, *aeternus*. ἀγήρως δὲ χρόνῳ δυνάστας κατέχεις Ὀλύμπου αἴγλαν (Iuppiter) Ant. 604 ch. [ἀγήρωι LA *pr*. ἀγήρως *corr*. Utramque scripturam explicant schol.] Locum respexit Pollux II 14 Ὑπερείδης τὸν ἀγήρατον χρόνον, Σοφοκλῆς δὲ τὸν ἀγήρω.

Ἁγίζω (⏑) [Curt. Et. 156] *sacro*. Ποσειδαονίῳ θεῷ βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων OC 1495 chor. de sacrificio dictum.

[*Ἀγκηρύσσω. v. κηρύσσω sub fin.]

Ἀγκύλη (⏑) [Curt. Et. 122] *nervus in arcu*. χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν βέλεα OR 204 ch. gl. in membr. Brunckii: τὰ νευρὰ λέγει. LA ἀγκύλων, quod arcum significare putabat Eustath. p. 33, 3 ἀγκύλα χρυσόστροφα afferens: ἀγκύλας pro arcu posuit Eurip. Or. 1463 pro fune IT 1373: inde facta translatio. Varias vocabuli significationes explicuit Musgravius; plurimas collegit, sed Sophoclei usus non memor Gr. Bekk. p. 337, 30.

Ἄγκῡρα *ancora*. εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου Phaedr. fr. 612, 1 D. ap. Hesych. s. v. explicantem ἀγκύραι: μεταφορικῶς αἱ ἀσφάλειαι, et Gr. Bekk. p. 338, 15. apud hunc autem fabulae nomine non addito. [Cf. Suid. s. v. χαλάσσω.] De sententia v. Pors. ad Hecub. 80 et Iacobs ap. Pflugk. l. c.

Ἀγκών [Curt. Et. 122 et 346] *ulna*. ὑγρὸν ἀγκῶνα Ant. 1237 cf. Interpp. — *angulus*, regio. cf. Bernhardy ad Dion. Perieg. p. 536. οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους ἰόντες Ai. 805. Suid. v. ἀγκών.

Ἀγλαΐα (-⏑⏑-) *delectatio*, *fructus*. λαμπρότης Suidas et Gr. Bekk. p. 329, 17. μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο El. 211 mel. utinam ne fructum capiant (facinoris).

Ἀγλάϊσμα *decus*. μή του τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν El. 908 cincinnus in sepulcro Agamemnonis repertus. cf. Abresch. ad Choeph. 189.

Ἀγλαός *splendidus*, *decorus*. ἀγλαᾶς Θήβας OR 152 ch. De tono v. s. ἀλαός. (I p. 7.)

Ἀγλαώψ *specie splendens*. ἀγλαῶπι πεύκᾳ picea fulgenti OR 214 ch. De tono v. schol. Ven. Il. ι 502. Eust. p. 768, 37.

Ἄγλωσσος (⏒?) = βάρβαρος in ... οὔθ' Ἑλλὰς οὔτ' ἄγλωσσος Tr. 1060. Schol. κακόγλωσσος, βάρβ. ἢ ἀλλόγλωσσος. De significatione constat, sive γῆ sive cum Hermanno ἀνήρ subaudieris, quod posterius tamen neque ex Polluce II 109 neque ex Gr. Bekk. p. 97, 4 certissime demonstrari potest.

Ἁγνεία *sanctimonia*. φέροντι τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων OR 864 ch. pietatem colenti. De vocabulo cf. Stanl. ad Suppl. p. 660 Hal.

Ἁγνίζω *expio*, *procuro*. τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι Ant. 545. Scholiastae interpretationem τιμῆσαι Musgravio probatam recte abiicit Hermannus. Est enim *procurare iram mortui*, ut bene sit ei apud inferos: quod quoniam Ismene sepeliendi Polynicis partes non suscepit morte saltem cum Antigone subeunda exsequi studet. [ἁγν. θανόντα πυρί esse i. q. *comburere* docet Wolff. ad Ant. 545.] λύμαθ' ἁγνίσας ἐμά Ai. 655 de infausti ominis caede mari abluenda — Hesych. s. v. ἁγνίσαι: ἀποθῦσαι Βουσίριδι (Εὐριπίδης?) καὶ διαφθεῖραι Σοφ. ἐν Ἀμφιαρ. fr. 119 D. Gr. Bekk. p. 339, 8 ἁ.: τὸ θῦσαι. διαφθεῖραι κατ' ἀντίφρασιν· οὕτω Σοφ. Illud Hesychii quomodo intelligendum sit, v. Iacobs ad Anth. Pal. t. 3 p. 815.

Ἀγνοέω *ignoro*. τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ Tr. 78. τίν' ἀγνοεῖς; El. 1475. *quem tibi ignorare videris*, i. e. *ignoras quis sim?*

Ἀγνοία *ignoratio*. ὡς ἂν ἀγνοία προσῇ Ph. 129. Ante Brunckium scilicet ab iis qui metro timerent ἀγνοίᾳ legebatur. ἃ ἐξείρηκας ἀγνοία μ' ἔχει Tr. 350 ignoro ea. ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς 419 cum ignoratione, tamquam ignotam. schol. ἣν προσποιῇ ἀγνοεῖν, quod probat Herm. — Ultima aperte producitur Tr. 349: cf. EM p. 462, 5. 774, 33. Lob. ad Phryn. p. 165. Matthiae Gr. Gr. 1, 143. [Buttm. Gr. 2, p. 317. Krueg. Gr. 2, §. 15, 2, 5.]

Ἁγνός ‖ *sanctus* de divis. ἁγνὸν [sic D. cum Wakef.: ἁγνοῦ LA] Ζηνὸς σέβας Ph. 1289. ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας OR 830. [cf. ἁγνὸν Πειθοῦς σέβας Aesch. Eum. 865. δαιμόνων ἁγνὸν σέβ. Eur. Cycl. 580.] ὦ φάος ἁγνὸν El. 86 mel. quippe ἱερόν *diva lux*. cf. Bernhardy ad Dion. Perieg. p. 610. ‖ *de locis non profanis* dictum: ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν OC 37. Sic recte Valck. ad Ammon. p. 3; nec sentiendum cum Reisigio Enarr. p. XXXI. ‖ *expiatus* et *expiatorius* item *piaculo vacuus*. ὅθ' ἁγνὸς ἦν Tr. 258. ἁγνὸν λουτρόν ut iustum est Ant. 1201. ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε κόρην Ant. 889. ‖ *religiosus*, *sacer*, de cerimoniis. ἁγνὰ θύματα Tr. 287. v. Brunck et Musgr. ad h. l.

*Ἄγνυμι. ἀγῇ librorum quorundam lectio Ph. 639. v. ἀνῇ s. v. ἀνίημι.

Ἀγνωμοσύνη *iniquitas*. μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην εἰδότες loco suspecto Tr. 1266 anap. Producitur prima. (I p. 8.)

Ἀγνώμων *rationis expers*, non habens rei ullius rationem *(rücksichtslos)*: *immitis* inde et *durus*. ἀγνώμονες οἱ κακογνωμονοῦντες, ἐναντιογνώμονες, ἀσύγγνωστοι Suid. ex Soph. l. c. Gr. Bekk. p. 334, 8. Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες OC 86. ἐπεί σε μανθάνω θνητὴν φρονοῦσαν θνητὰ κοὐκ ἀγνώμονα Tr. 473. v. Herm. it. Buttm. in ind. orat. Mid. in v.

Ἀγνώς ‖ *ignarus*. σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος OR 677. ignoras me i. e. iniquus es in me. ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν = ἐπιλαθόμενον 1133. Primus ita Sophocles. ‖ *ignotus*. παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοί Ph. 1008. ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων Ant. 1001. δόκησις ἀγνὼς λόγων suspicio [inanis et incerta] OR 681 ch.; quem locum respicit Eustath. p. 694, 17. 793, 4. (ἀγνὼς ἐφόνευσα Tyrwh. et Brunck in OC 547 pro ἀλοὺς ἐ.) De accentu vulgo nunc in ultima poni solito plane in contraria discedunt grammatici: v. Lob. ad Ai. 274 et adversus hanc doctrinam eundem in par. ad Phryn. p. 612 et in progr. de motione adi. minus mobil. p. 9 (a. 1831).

Ἄγνωτος *ignotus*. γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι

προσῆλθεθ' ἱμείροντες OR 58. Affert locum Suidas v. γνωτός. [Cf. Lob. ad Ai p. 274. et Interpp. ad Arist. Ran. 936. Buttm. Gr. 1 p. 461.]

Ἄγονος *sine prole.* τόκοισι... ἀγόνοις γυναικῶν OR 27 vel ἐξαμβλώσεσι vel στερεότητι, ὥστε τίκτειν οὐδέν.

Ἀγορά (⏑) *forum.* πρὸς μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ Tr. 372. ἐν μέσῃ Τρ. ἀγ. 424. ἀγορᾶ Λύκειος Argis El. 7. Ἄρτεμιν ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον ... θάσσει OR 161 ch. Et sic pluralis ἀγοραῖσι θακεῖ in foris sedet OR 20. Sed idem de *concilio* dicitur ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες κλέονται Tr. 638 ch. i. q. ἐκκλησίαι Ἀμφικτυονικαὶ satis usitato anachronismo.

Ἀγοράομαι *narro.* ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις Tr. 601.

Ἀγορεύω *dico.* οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ; OC 838.

Ἄγος (⏑) [Curt. Et. 155 et 384] ἄ. κατ' ἀντίφρασιν τὸ μύσος Gr. Bekk. p. 324, 20 et 330, 26. μίασμα, μύσος Timaeus p. 12. v. Ruhnk. || *piaculum.* λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις Ant. 256. φορβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προθείς Ant. 775. cf. Herm. ad h. l. [et ad Aesch. Cho. 149] || *homo piacularis.* τοιόνδ' ἄγος ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι OR 1426. de Oedipo sermo. || *sacrum piaculare.* Huc spectat Hesychii glossa ἄγος, ἅγνισμα θυσίας, Σοφ. Φαίδρ. fr. 613 D. [De ἄγος et ἅγος v. Curt. Et. 157 et quae in Thes. Steph. sunt collecta.]

Ἄγρα (⏓). [Curt. Et. 156] || *venatio.* tralate *investigatio.* τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν Ai. 93. εἰ μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα 406 mel. ἔχων ἀμφ' ἀύπνους ἄγρας 881 ch. [γρ. ἕδρας man. saec. XIV. in LA] indefessa cura vigil et vestigia praedae sequens. — [de suibus] ἀφροδισίαν ἄγραν Danaes fr. 178 D. ap. Hesych. v. ἀφροδίσιος. [ubi reicitur altera interpret. quae est de perdicibus.] || *praeda* venando vel investigando capta. τήνδ' ἐγειρούμην ἄγραν OC 950. εὐχερων ἄγραν ἔχων Ai. 64. [de ovibus] εὐερόν τ' ἄγραν sc. ἄγων Ai. 297 [sic D. cum Schneidew.: εὐχέρων LA]. [In fr. inc. 860 pro ἔχω δὲ χερσὶν ἄγραν βρίακχον post Brunck. scribitur ἀγρίαν β. q. v.] (I p. 9.)

Ἄγραπτος (⏑) *non scriptus.* ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα Ant. 454 [ὡς τἄγρ. Boeckh. c. uno apogr.]. *fas divinum*, lex non scripta sed nata nobiscum, νόμοι ἄγραφοι Xenoph. Mem. 4, 19. V. Spalding. ad Midianam p. 72 ed. Buttm.

Ἄγραυλος (⏑?) [*agrestis*] *ferus.* ἀγραύλου θηρός Ant. 349 ch.

Ἀγρευτής (-) *venator.* ἀγρευτὰν Ἀπόλλω OC. 1091. ab interfecto Pythone is dictus, Pausan. 1, 41, 5. [i. q. ἀγρεύς, θηρευτής.]

Ἀγρεύω (-) *capio.* φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους Scyr. fr. 498 D. cf. Valck. ad Herod. VII 162. Schrader. ad Mus. p. 188 ed. Lips. Buttm. Lexil. 1, 129. [Curt. Et. 156.]

Ἄγριος (⏓) || *ferus*, *agrestis* de arboribus et silva. ἄγριον ἔλαιον Tr. 1197. ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν OR 476 ch. κατ' ἀγρίαν ὕλην OC 348. || *ferus*, *saevus* de bestiis. θηρῶν ἀγρίων ἔθνη Ant. 344 ch. ἀγρίου δράκοντος Ant. 1124 ch. || Tralatum inde ad humana, de moribus, dolore, morbo malo. ἐξ ἀγρίας δάμαρτος Ant. 973 ch. Ἅιδης δημιουργὸς ἄγριος Ai. 1035. δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη OR 344. ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ ἔσεισεν ... ἀγρίαις ὁδοῖς (θεός) Ant. 1274 mel. i. e. *saevo consilio.* νόσον ἀγρίαν Ph. 173. [ἀγρίᾳ νόσῳ καταφθίνοντα 265. ἀγρία νόσος Tr. 1030 mel. ἀγρίῳ χαράγματι Ph. 267 de morsu anguis. ἀγρίαν ὀδύνην Tr. 975. ὑπ' ἀγρίας λύπης OR 1073. τίς ἄταις ἀγρίαις [ἀνιγραῖς τις ἀάταις M. Schmidt] OR 1205 ch. ἀπ' ἀγρίας πέδας OR 1349 mel. de pedibus Oedipi perforatis eorumque dolore dictum. ἀγρίᾳ χερὶ Tyr. 587, 3 D. || *efferatus.* ἀγρίοις ὄσσοισι Ant. 1231. Sic intellige ἀγρίαις φύσαισι fr. inc. 753 D. cf. Toup. ad Longin. p. 7. — ἀγρίου θηρός pr. ἀρχαίου male Wakefield Tr. 555. [ἀγρίαν βρίακχον scil. ἔχω χερσὶν c. Brunckio nunc scr. D. in fr. inc. 860 pro ἄγραν.] Prima in arsi producitur, in thesi vel arsi soluta corripitur Ant. 344. 1124 ch. OR 1205 dochmii arsi soluta. De formis Piers. ad Moer. p. 359. Lips.

Ἀγριόω *effero.* σὺ δ' ἠγρίωσαι Ph. 1321 ira efferatus es.

Ἀγροβότας (-) *agrestis.* ἀ. ποιμήν Ph. 214. [sic. apogr.: ἀγροβάτας LA.]

Ἀγρονόμος et ἀγρόνομος (-) *agrestis.* ἀγρονόμοι οἱ ἐν ἀγροῖς διατρίβοντες Gr. Bekk. p. 331, 19. ἀγρονόμων, ἐν ἀγροῖς διαγόντων Hesych. Suid. Sic dictum φοιτᾷς... ἔν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς Ant. 786 ch. De hominum enim domiciliis solis dici αὐλὰς ἀγρονόμους recte ostendit Wexius: unde cum sedibus eorum τὸ νέμειν τοὺς ἀγροὺς tribuatur quod hominum illas tenentium est, recte scribetur ἀγρονόμος αὐλή. Aliud est πλάκες ἀγρόνομοι OR 1103 ch. = ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι. [ἀγρονόμοι· ἔνθα τὰ ἄγρια νέμεται, τὰ μὴ ἥμερα θηρία schol.]

Ἀγρός (⏓) *rus.* ἐν οἴκοις ἢ 'ν ἀγροῖς OR 112. ἀγρούς σφε πέμψαι 761. ἐπ' ἀγρῶν 1049. τὸν ἐξ ἀγρῶν 1051. νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει [El. 313. — In arsi producitur ᾱ OR 1049: in ambigua sede iambici versus est OR 754. in thesi corripitur. (I p. 10.)

Ἀγρώστης (⏑) *rusticus.* στείχων δ' ἀγρώστην ὄχλον Alex. fr. 83 D. ex Eust. p. 533, 40 et schol. Ven. Il. ε 158. Fortasse eadem verba respicit Gr. Bekk. An. p. 213, 6 et 332, 8 ἀγρῶσται αἱ κυνηγέται scribens. De tono praecipit Eustathius et schol. Ven. l. c.

Ἀγυιά (⏑) [Curt. Et. 156] *via.* tralate *regio* qualiscunque. [Steph. Byz. ἀγυιά· τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδόν.] Θηβαίας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς Ant. 1136 ch. χαλινὸν ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς OC 715 ch. hac in terra Attica frenum repertum.

Ἀγυιαῖος *vialis.* [Steph. Byz. ἀγυιά· ... τὸ τοπικὸν ἀγυιαῖος Σοφ. Ἑρμιόν. (fr. 211 D.) ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαίου (ἀγυιαῖον Meinek.) πέδον. Τὸ δὲ ἀγυιαῖος ὡς ἀρουραῖος.]

Ἀγυιεύς *vialis.* Harpocrat. in schol. Ar. Vesp. 370, Gr. Bekk. p. 332, 5. [Suid. s. v. ἀγυιαί· Ἀγυιεύς ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν ... εἶεν δ' ἂν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί, ὥς φασι Κρατῖνος καὶ Μένανδρος καὶ Σοφ. ἐν Λαοκ. fr. 340 D. ... φησί· Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμός.]

Ἀγύμναστος *non vexatus.* οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἐᾶν (ἔοικεν ἡ νόσος) Tr. 1083.

Ἀγύναιξ *sine uxore.* Choerob. ad Theodos. ap. Bekk. An. p. 1304: Ἀγύναιξ ... οἷον Ὡς ὢν ἄπαις τε κἀγύναιξ κἀνέστιος· παρὰ Σοφ. ἐν Ἀθάμ. fr. 5 D. Cf. Lob. parerg. ad Phryn. p. 185 et 659 [v. Pollux 3, 48].

Ἀγυρτής *impostor.* [Curt. Et. 645. EG 1. v. ἀγύρται· οἱ τὰ χρήματα ἀγείροντες ἑαυτοῖς ὀνόματι δαίμονος οἷον Ῥέας. cf. μητραγύρτης ap. Aristoph.]

ὑφεὶς μάγον δόλιον ἀγύρτην OR 388 de Tiresia vate per contumeliam. Vocabulum cum secundum primam tum tralatam significationem illustrarunt praeter EM p. 14, 31 et lexicographos Casaub. ad Theophr. Char. p. 179, Ruhnk. ad Tim. p. 10 et p. 215 (v. περιαγείρεσθαι) et Lob. Aglaoph. 1, 645. De accentu praecipiunt EM p. 436, 1. Gudian. p. 23, 41. schol. Il. ε 158. λ 382.

Ἀγχάζω *retro cedo.* ἄγχαζε: ἀντὶ τοῦ ἀναχώρει· οὕτως Σοφ. fr. inc. 800 D. ap. Gr. Bekk. p. 340, 23.

Ἀγχήρης *vicinus.* Hesych. ἀγχήρης: ὁ ἐγγύς. Σοφ. Ἀθάμ. fr. 6 D. [EM p. 15, 33 ἀγχήρης: ἐγγύς.] Cf. Herm. ad Orph. p. 1076.

Ἄγχι [Curt. Et. 455] *prope.* ὡς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας OC 399.

Ἀγχίαλος *maritimus.* Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου Ai. 135 ch. De insulis id dici prope a continenti remotis, exposuere Lob. et Herm.; his augendis haud sane par est Bernhardy ad Dion. Perieg. p. 1006.

*Ἀγχίπολις. v. ἀγχίπτολις.

[Ἀγχίπτολις *accola.* ἀγχ. Ἄρης Ant. 970 ch. ἀρχέπολις Seyff. ἀγχίπολις LA. ἀγχίπτολις Dind. ex apogr. Aug. b et Dresd. a, quamquam πτόλις, quod nomen Aesch. et Eurip. pro πόλις saepe posuerunt, Soph. vitavit.] (I p. 11.)

Ἀγχιστεῖον s. potius pl. τὰ ἀγχιστεῖα *proxima cognatio.* γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων Ant. 174. V. Valck. ad Ammon. p. 7.

Ἀγχιστήρ proprie *genere proximus*: inde tralate Soph. de eo, ad quem quid proxime pertinet tanquam auctorem. τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους Tr. 256.

Ἄγχιστος *proximus* tum loco tum genere. Illud Ἄπολλον ἄγχιστος γὰρ εἶ OR 919. Hesych. in v. προστατήριος. Hoc εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών El. 1105.

Ἀγχιτέρμων *finitimus.* ὦ Λῆμνε Χρύσης τ' ἀγχιτέρμονες πάγοι Lemn. fr. 349 D. ap. Steph. Byz. in Χρύση, quo loco Chryse Lemni et Troiae confusae sunt. Huc fortasse spectat Gr. Bekk. p. 333, 15 ἀγχιτέρμων ὁ γείτων ὁ ὅμορος et Hesych. ἀγχιτέρμονες οἱ ἐγγύς.

Ἀγχόνη *suspendium.* [Glossatores ἀγχόνη suspendium et ἀγχονή restis differre volunt v. Suid. s. v. EM. s. v. βελόνη. Hesych., cuius differentiae vestigia non extant in codd. cf. Aesch. Eum. 716 Eur. Herc. Fur. 153 Hel. 201.] ἔργα κρείσσον' ἀγχόνης OR 1374. graviora quam quae suspendio luantur. De hac locutione melius quam Monkium ad Alcest. 233 te edocebit illius fons Hemsterhus. ad Lucian. Tim. t. I. p. 416. Bip.

Ἀγχοῦ [Curt. Et. 174] *prope.* ἀγχοῦ ... κοὐ μακράν Tr. 962 ch. καί μοι ἀγχοῦ προσῆψεν Ἔλατος ἐν δισκήματι (v. l. δισκεύματι). Acris. fr. 69 D. ap. Steph. Byz. v. Δώτιον.

Ἄγω (⏑) [Curt. Et. 156 et 618] I. Formae. *Activi praesens.* ἄγω OC 183. [832.] 1325. ἄγεις Ai. 382. El. 1035. 1493. Tr. 336. OC. 916. Ant. 401. ἄγει Ph. 724. 941. 945. OR 734. OC 1547. Ant. 343. 624. 810. 916. Creus. fr. 323. inc. 657. ἄγετε Ph. 1029. ἄγουσιν OR 298. Ant. 382. ἄγῃς OC 784. Tr. 495. ἄγοιμι OC. 1419. ἄγοι OC 253. incert. 765 (sic Herm. emend.: ἄγει libri). ἄγοιτε Ant. 1339. ἄγε Tr. 1255. 1259. Ai. 542. 1097. 1413. OC 188. 1733. ἄγετε Ant. 760 bis. 1321. ἄγειν Ph. 90. 102. 901. 1017. OC 933. Ant. 34. 202. 438. Tr. 420. Ai. [1053 ξ superscripto LA] 1097. El. 119. 266. Scyr. fr. 501, 5. ἄγων Ph. 481. 488. 608. 616. Tr. 400. 751. OC 910. 1146. 1342. Ant. 395. 773. 1330. Ai. 234. 296. 568. ἄγουσα OC 354. ἄγον inc. 678, 6. ἄγοντα Ph. 630. Tr. 183. OC 923. ἄγουσι (τοῖς) Ant. 931. ἄγοντας OR 1114. ἀγόντων OC 998. *Imperfectum.* ἦγον OR 784. OC 927. ἦγε Ph. 1039. OR. 753. fr. inc. 730. *Futurum.* ἄξω OC 819. 874. ἄξεις Ai. 986. 1260. ἄξει OR 1069. OC 177. [ἄρῃ Elmsl.] Ph. 527. ἄξομεν Ai. 1248. ἄξετε OC 847. Ant. 885. ἄξουσι Ph. 985. ἄξειν Ph. 594. 1175. [olim] Ai. 1053. v. s. ἄγειν. ἄξων OC 784. ἄξοντες Ph. 563. *Aoristus.* De forma ἦξα ab Atticis vitata v. Lob. ad Phryn. p. 287. ἄγαγες Tr. 858 ch. ἤγαγεν Ph. 638. *Passivi praesens* ἄγομαι [sic LA: ἔρχομαι Dind.] Ant. 869 an. 939. ἄγει OC. 205. *Medium.* [ἄγοιντο Ph. 613.] impf. ἠγόμην OR 775. Thyest. fr. 254. ἄξεται OC 1460. Ant. 351 [sic in apogrr. ἕξεται LA. ἀέξεται Dind.] II. *Usus.* ‖ Plurimis locis de rebus animatis dicitur *agendi ducendi adducendi abducendi* significatione. πρὸς οἶκον ... ἄγων Ph. 488. ἐκ βίας μ' ἄξοντες 563. λόγῳ πείσαντες ἄξειν 594. μ' ἄγειν ναύτην 901. ὅς νιν ... πατρῴαν ἄγει πρὸς αὐλάν 724 ch. ἐς Τροίαν μ' ἄγει 941. ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδε 1017. Τρῳάδα γᾶν μ' ἤλπισας ἄξειν 1175 mel. τὸν ... μάντιν ὧδ' ἄγουσιν OR 298. ἄξει τις ... τὸν βοτῆρά μοι 1069. τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ 1114. οὔ τοι ... σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων ... τις ἄξει OC 177 ch. ᾇ σ' ἄγω 183 mel. ἄγε ... με παῖ 188 anap. ἔμ' ἄξων οὐχ ἵν' ἐς δόμους ἄγῃς 784. τὴν δ' ἄξω τάχα 819. τοὺς ἐμοὺς ἄγω 832. οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς 847. ἄξω βίᾳ 874. ἄγεις ἃ χρῄζεις 916. ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια 923. οὔτ' ἂν ἦγον 927. quod iudiciale verbum est; explicat Pflugk. ad Eur. Med. 736. τὰς παῖδας ... δεῦρ' ἄγειν 933. τάσδε γὰρ πάρειμ' ἄγων ζώσας 1146. τῇδε γάρ μ' ἄγει Ἑρμῆς 1547. ἄγε με 1733 mel. τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν Ant. 202. ἀπιστοῦσαν τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις 382 an. ch. κόρην ἄγων τήνδε 395. ἄγετε τὸ μῖσος 760. Ἅιδας ζῶσαν ἄγει τὰν Ἀχέροντος ἀκτάν 810 mel. οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα; 885. καὶ νῦν ἄγει με 916. τοῖσιν ἄγουσιν 931 anap. ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών 1339 mel. ἡ γυνή ... ἣν ἥκεις ἄγων Tr. 400. οὔκουν σὺ ταύτην ... ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν; 420. ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς τάνδ' Οἰχαλίας 858 ch. δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμνην Ai. 234 anap. συνδέτους ἄγων ταύρους 296. ἄγ' αὐτὸν (δεῦρο) 542. τὸν παῖδα ... ἄγων 568. οὐχ ὅσον τάχος ... αὐτὸν ἄξεις δεῦρο 986. [αὐτὸν οἴκοθεν ἄγειν (superscripto ξ LA) ξύμμαχον 1053.] ἢ σὺ φῂς ἄγειν τὸν ἄνδρα 1097. ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρο 1260. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με El. 1493. ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην fr. inc. 730 D. De exercitu ἄγω τὸν Ἄργους ἄφοβον ἐς Θήβας στρατὸν OC 1325. πῶς γὰρ αὖθις ἂν πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι 1419. Huc refer de capiendis avibus φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει Ant. 343 ch. Et passive dictum τίς ὁ πολύπονος ἄγει; OC 205 ch. ἄγομαι [sic LA; ἔρχομαι Dind.] τάνδ' ἑτοίμαν ὁδὸν Ant. 876 mel. ἄγομαι δὴ 939 mel. Aliquid figuratae dictionis habet εἰ μή τι κέντρον ... ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ Ph. 1039. ἐς κακὸν τοὺς φίλους ἄγειν Ant. 438. τοὺς ὄπισθεν ἐς τὸ πρόσθεν ἄξομεν Ai. 1248. *potiores habebimus.* Huc refer de deorum numine humanas res regente dictum εἰ θεὸς ἄγοι OC 253. cf. Reisig enarr. p. LXI. θεῶν ἀγόντων OC 998. ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν Ant. 624 ch. Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν νικομάχαν fr. inc.

765 D. || *Fero* tum proprie tum tralate. ἀπήνη δ' ἦγε Λάιον μία OR 753. de nave ἡ ναῦς γὰρ ἄξει Ph. 527. de via ὁδὸς ἐς ταὐτὸ ἄγει OR 734. οἵ μ' ἀτιμίας ἄγεις El. 1035. quod in dedecus me adducis, i. e. quousque me despicis. πρὸς τὸ φῶς ἄγειν Scyr. 501 D. εἰ βίαν ἄγον fr. inc. 676, 6. Fero i. q. affero νίκης τρόπαια κἀκροθίνια Tr. 751. ἀπαρχάς 183. δῶρα 495. μαντεῖ' ἄγουσα πάντα OC. 354. De causa rei σπουδὴ ... ὕπνον ἤγαγεν Ph. 638. μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἁμέραν Ant. 1330 mel. ὅτῳ δ' ὄλεθρον ... ἀλήθει' ἄγει Creus. fr. 323 D. || *Pendo*, inde *aestumo* a lance desumta figura dicendi. ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης ἀντίρροπον ἄχθος El. 119. anap. v. Hermann. τὸ πρᾶγμ' ἄγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδέν Ant. 34. cf. Lob. ad Phryn. p. 418. δυσφόρως τοὔνειδος ἦγον OR 784. nam de *ferendo patiendoque* ἄγειν non videtur dici. || Notandum ἄγειν pro *peragere*, *degere vitam*. ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν El. 266. Et sic medium dicitur ἠγόμην δ' ἀνὴρ ἀστῶν μέγιστος OR 775. schol. διῆγον. it. fr. Thyest. 254 D. ap. Hesychium eodem modo explicantem. Sed non videtur obstare quidquam, quominus passive dictum videatur pro ἐτιμώμην. — πολὺν γέλωτ' ἄγειν *risum facere quid* Ai. 382. [sed cf. Seyff. ad h. l.: γελᾷς Nauck.] || Imperativus ἄγε *agedum* Tr. 1255. 1259. quorum priore loco sequitur verbum plurale, ἄγ' ἐγκονεῖτ' αἴρεσθε. ἄγε sequente plurali ut particulae instar struatur v. Bornem. ad Apol. Socr. p. 341. — Ai. 1097. 1413 anap. || ἄγων circumscriptioni faciendae adhibetur ita ut apto ornamento rei imaginem illustret, ut aliis alia locis conveniunt, ἔχων φέρων λαβών. Otiosa in his locutionibus participia non sunt, nec probo Schaef. ad OC1342 haec scribentem: „hoc quoque participium in eorum numero est, quae omissa nemo requireret. Sic autem Sophocles ὁμηρικῷ ζήλῳ. Quis enim non meminerit Il. II 558 στῆσε δ' ἄγων?" Ne apud Homerum quidem participia illa sua quadam vi plane destituuntur. — ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων Ph. 481. πρὶν ἂν κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων OC 910. ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων. 1342. || At *medio* sua peculiaris et legitima significatio, *secum abducendi*. εἰ μὴ τόνδ' ἄγοιντο νήσου τῆσδε Ph. 613. Διὸς πτερωτὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται βροντὴ πρὸς Ἅιδην OC 1460. Recte igitur praecepit Elmsl. ad Heracl. 808. Relinquitur corruptus locus Ant. 351. ἵππον ἕξεται [sic LA, ἄξεται apographa et schol., ἀέξεται Dind.] ἀμφίλοφον ζυγόν syllaba ad metrum deficiente. Brunckius percommode ὑπάξεται; facilius Bothius ἵππον ἄρ' ἄξεται *adducit vel ad iugum*, *si opus fuerit*. Hermanni obiectio locum invenuste simul et audacissime refingentis (quis enim ἑξετέα toleraverit apud poetam, de equorum aetate minime sollicitum, nisi in descriptione, ut Homerus?) iam domitas illas bestias esse, concidit, si proxime sequens ἀδμῆτα ταῦρον consideraveris.

'Αγωγεύς: ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν Soph. fr. inc. 801 D. ap. Phot. lex. p. 6, 8. Pors. (p. 7 Lips.) et Bekk. An. p. 340, 26. Deflexit igitur poeta ab usitatiore significatione, quam habent Gr. Bekk. An. p. 333, 17. et Suidas, scilicet ex Xenoph. de Equit. c. 6, 5. (I p. 14.)

'Αγωγή *adductio*, *receptio*. δείν' ἐπερρώθη λέγειν τῆς σῆς ἀγωγῆς OC 662.

'Αγών (⏑) [Curt. Et. 156] *certamen*, *contentio*. De vetere vocabuli significatione vide Boeckh. Expl. ad Pind. p. 335. || de ludo et quidem cursu equestri et quadrigarum. Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος El. 682. ἱππικῶν ὠκύπους ἀγών 699. πολὺν δ' ἀγῶνα πάγξενον κηρύσσεται Acris. 68 D. ap. Ath. X p. 446 ex Dindorfi emendatione, Casaubonus παγξένοις. || *concertatio de victoria quaelibet*. ἦμος ἀριστόχειρ ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι Ai. 936 ch. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών 1163 an. ch. τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἀγῶνας 1240. Inde Herculis ἆθλα dicuntur ἀγῶνες: πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών Tr. 159. || *certamen pugnae* tum singularis tum proeliantium. μάντις εἰμ' ἐσθλῶν ἀγώνων OC 1080 ch. τῶνδ' ἀγώνων 1083 ch. ὅπως μὲν ἀγὼν ἠρέθη 1148. εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης Tr. 20. ἄεθλ' ἀγώνων 506 ch. || *discrimen qualecunque*. λαθραῖον ὡς ὁρούσῃ πρὸς δίκας ἀγῶνα El. 1441 ch. λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστιν ἀγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι 1492. cf. Valck. Diatr. p. 221. οὐ σμικρὸς ... ἀγὼν ὅδε OC 587. μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος fr. inc. 675, 1. — Paulo rariorem ἀγών c. genitivo componendi rationem (Tr. 20. Ai. 1163) tetigit Schaef. ad Ai. l. c. — Olim prior syllaba ambiguam habere mensuram credebatur: cf. Markl. et Pors. ad Eur. Suppl. 754: nunc pleraque producti ᾱ exempla, velut Sophoclea El. 1492 OC 1148, in omisso articulo verti vidimus, nullaque fere emendatione egere.

'Αγωνάρχης *certaminis praeses et iudex*. τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς θήσουσ' Ἀχαιοῖς μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός Ai. 572. Suidas v. ἀγωνάρχαι ex h. l. explicat ἀγωνοθέται, ἄρχοντες τῶν ἀγώνων.

'Αγώνιος *quod certamen spectat*. Ζεὺς ἀγώνιος Tr. 26. Schol. ὁ πρύτανις τοῦ ἀγῶνος. De divis ἀγωνίοις v. Intpp. Ar. Plut. 1162. — ἀγωνίῳ σχολᾷ Ai. 195 ch. ['discriminis pleno' Schn.-Nck, 'a bellicis negotiis cessatio' Herm. et Wund.] *otio negotioso*, quippe quo Aiax ad caedendos pecudes abutebatur. Male schol. vet. ἀγωνίαν ἐμποιούσῃ ἀνέσει.

'Αγωνοθήκη. fr. inc. 802 ap. Polluc. 3, 141 Σοφ. τὴν ἀγωνοθεσίαν ἀγωνοθήκην μοχθηρῶς ἐκάλεσεν. ['Comparandum νομοθήκη quod metri causa pro νομοθεσία dixit Timo Sill. ep. 34 εἰκαίης νομοθήκης' Dind.] v. ἀγωνόθεσις. (I p. 15.)

[*'Αγωνόθεσις. In Pollucis vbb. s. v. ἀγωνοθήκη allatis multi maluerunt legere ἀγωνόθεσιν pro ἀγωνοθήκην quod Soph. vix dicere potuisse censebat Ellendt. Cf. Lob. ad Phryn. p. 560.]

'Αδαγμός (⏑) [Curt. Et. 655] *morsus doloris*. ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος Tr. 770. Libri et schol. ὀδαγμός. 'Αδαγμὸς repositum a Piersono ad Moer. p. 41. auctoritate Photii p. 7, 21 (p. 8. Lips.) ἀδαγμὸς ὁ ὀδαξησμὸς ὅπερ ἐστὶ κνησμός· οὕτω Σοφοκλῆς; pariter explicant Gr. Bekk. p. 342, 22. [schol. et Hesych. s. v.] Videntur enim in usu fuisse ὀδάξασθαι et ἀδάξασθαι, ὀδαγμός et ἀδαγμός, illud tamen magis apud Ionicos scriptores, quemadmodum ex Hippocrate colligitur, corrigendus ut sit locus Galeni gloss. Hippocr. post Erotianum Franzii p. 413 ἀδάξασθαι δάκνεσθαι κνησμώδως. Scribendum ὀδάξασθαι: nisi ut Herodotea in Timaeum, sic Attica glossa in Hippocraticas irrepsit. At ἀδάξασθαι et ceterae eius familiae voces per ᾰ scriptae a grammaticis unice probantur. Eis, quae Piersonus collegit, nunc adde Phot. p. 8 et Gr. Bekk. p. 340, 28. Errant autem, qui, cum ab ὀδάξ *mordicus* ὀδάξασθαι factum videatur, ἀδάξασθαι nonnisi attica loquendi discrepantia substitutum putant; ᾱ enim praefixum eo loco censendum quo in ἀσπαίρω ἀσταφίς ἄσταχυς ἀστεροπή. et vis verbi inest in δάκνω δήξομαι.

'Αδαής (⏑) *nescius*. Ὕπν' ὀδύνας ἀδαής, Ὕπνε

δ' ἀλγέων Ph. 827 ch. nescius dolorum somnus, quorum acerbitatem praestringit. κὴρ ... ἀδαὴς δ' ἔχειν μυρίον ἄχθος Phil. 1167 mel. morbus ingentem dolorem continere nescius, ut exuberet: id est gravior, quam qui ferri possit; ἀδαιής vult scribere Ammon. p. 4.

Ἀδάκρυτος (⏑⏑–⏑) || transitive *lacrimis carens*. ἀστένακτος κἀδάκρυτος ἕρξον Tr. 1200. Huc refer etiam οὔποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον Tr. 108 ch. = ὥστε ἀδάκρυτα εἶναι, usitatissima prolepsi adiectivorum agendi verbis additorum ut eventus actionis significetur, de qua multi auctores sunt: Bentl. ad Mill. p. 18; Markl. ad Eur. IA 367; Valck. Diatr. p. 206; Schaef. ad Ai. 402 et App. Crit. ad Demosth. 1, 239; Herm. ad Vig. p. 897; Lobeck. ad Ai. p. 299; Fritzsche Quaest. Lucian. p. 40; Stallbaum. ad Plat. Rpubl. 8, 208 et ad Protag. p. 76. non recte explicat Seidler ad Eur. IT 1209. Similiter sed ἐκ παραλλήλου || *passive* dicitur τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλων στενάζει Ant. 882 mel. Iniuria Valck. ad Adon. p. 223: „pro πολυδάκρυτος positum a Sophocle, scholiastae memorant in Tr. 107. Ant. 893 (= 872). Iam Porphyrius ap. schol. Ven. Il. XI 45 iure ᾱ illud prodigiosum esse negaverat, quod intensivum grammatici vocant. — De verbalibus in τος active dictis conferendus Mehlhorn ad Anacr. p. 242. (I p. 16.)

[* Ἀδαμάντινος (⏑⏑–⏑⏑) *ferreus: inde immutabilis, aeternus.* Qui Sophoclis affertur locus μήδεα ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κέρκισιν Αἶσα Phaedr. fr. 603 et 604 ex Stob. Ecl. phys. 1, 6 p. 174, nunc num alii poetae fortasse sit tribuendus, suspitio est orta.]

Ἀδάματος (⏑⏑⏑) *indomitus, invictus.* τὰ σὰ βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι OR 205 ch. versu iambico; (νέφος ἐμὸν) ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον 1315 mel. dochmio versu: quo utroque loco LA ἀδάμαστα et ἀδάμαστον tenet: ut ἀδάματον φύλακα παρ' Ἅιδᾳ OC 1572 item dochmiis ἀδάμαστον. His tribus locis metrum coegit ut tenuior forma reciperetur. In Ai. 450 γοργῶπις ἀδάματος [ἀδάμαστος LA] θεά ad versum nihil interest, utro modo scribatur; sed cum nullo loco non conveniat ἀδάματος, multis noceat ἀδάμαστος (v. praeter Sophoclea Aesch. Sept. 215. Choeph. 53), cum Elmsleio ad OR 196 (= 208) et Reisigio Comm. in OC p. 385 hoc ex tragicis exsulare iubemus.

Ἄδαστος *indivisus.* σύμμικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα Ai. 54. Ita verba compone: σύμμικτά τε βουκόλων φρουρήματα λείας (partitive, ἀπὸ λείας) ἄδαστα (sc. γενόμενα), quidquid pecudum nondum certis dominis assignatum, sed promiscue pastorum curae traditum erat. — τὰ ἀμέριστα καὶ ἀδιαίρετα ex h. l. interpretatur Etym. M. v. δατῶ. Eustath. p. 1590, 58.

Ἄδεια (⏑) *securitas.* ἔχω ... γῆς ἄδειαν OC 447. tutam vitam aliquo loco degendam.

Ἀδελφεά [ἀδελϝja] ἀδελφή (⏑). Proprie *soror.* ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις OR 577. εἴτ' ἀδελφῆς ... κυρεῖ Ant. 486. si ex sorore edita est. ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ El. 956. ἐγὼ δ' ἀδελφή σὴ προσηυδώμην 1148. καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν OC 1290. ἀδελφή in allocutione El. 461. quibus adde de quibus statim dicetur ἀδελφεάν OR 160. ἀδελφεαί OC 535. *Tralate* productior forma non dicitur. ἡ δὲ μωρία μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ fr. inc. 663, 3. — ἀδελφεά metro solum convenit γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν Ἄρτεμιν OR 160 ch. κοιναί τε πατρὸς ἀδελφεαί OC 535 mel.: at OC 1056 τὰς διστόλους ἀδμῆτας ἀδελφάς [sic LA, ε a S superscripto] utrumque ferri potest. Herm. ad h. l. (coll. Seidler. ad Eur. Electr. 134) contra Elmsleium qui Triclinianum ἀδελφάς receperat, haec disputat: atqui ἀδελφός communis vitae est, ἀδελφεός antiqui et poetici sermonis, quare nunquam in trimetris reperitur.“ [Cf. Dindorf in Phil. 21, 211.] Inde fit, ut solum exstet apud Pindarum excluso altero, v. Boeckh. not. crit. p. 538. [cf. B. Gerth, de Gr. trag. dial. p. 232.] (I p. 17.)

Ἀδελφός [Curt. Et. 420] proprie *frater.* ἀδελφός OR. 458. Ant. 517. 912. ἀδελφέ El. 1346. 1484. Sed ἄδελφε Atticorum scriptorum dicitur Tryphoni ap. Ammon. p. 117. cf. Lehrs. Aristarch. p. 286. ἀδελφόν Ant. 46 [in versu spurio]. Ai. 922. El. 117. 1212. ἀδελφῷ Ant. 81. Ai. 1294. El. 987. ἀδελφοῖν Ant. 13. ἀδελφώ 55. *adiective* ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας OR 1481. Cum enim poetae sibi placeant in memoranda illa incesta filiarum Oedipi cognatione, ineptum esset de *geminis* manibus cogitare. Tralate *geminus.* ἀδελφὰ τούτοισιν OC 1262. ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας Ant. 192. cf. praeter lexicographos Ruhnk. ad Tim. p. 3. Valck. ad Callim. p. 160. Koen. et Schaef. ad Greg. Cor. p. 569. — Ἀδελφεός apud Soph. non legitur. [ap. Aeschyl. semel Sept. 974.]

Ἄδερκτος transitive significat *caecum.* τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος OC 1200, quem locum recte Seidler. ad Eur. El. 442 e prolepsi illa explicat, de qua notavimus in v. ἀδάκρυτος.

Ἀδέρκτως *sine coniectu oculorum.* ἃς ... παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως OC 130 ch. Furias.

[Ἀδηλέω *ignoro.* αἴσιος σκοπὸς προσήκεις ὧν ἀδηλοῦμεν φράσαι OC 35. τῶν ἃ δηλοῦμεν libri. Schol. hoc explicat λέξομεν, illud ἀγνοοῦμεν. substantivum ἀδηλίαν: ἄγνοιαν, ἀφάνειαν Hesych.]

Ἄδηλος de homine *ignotus.* τὸν ἄδηλον ἄνδρα ... ἰχνεύειν OR 475 ch. De re *ignotus.* ἀδήλων θανάτων 496 ch. *evanidus* κάταγμα ... ῥεῖ πᾶν ἄδηλον Tr. 698. *occultus* ἅπανθ' ὁ ... χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται Ai. 647. et similiter (σελήνη) ἐξ ἀδήλου ἔρχεται νέα de interlunio fr. inc. 713, 5 D. *incertus et sine auctore:* προθυμίαν ἄδηλον ἔργου Tr. 670. γνώμῃ ἀδήλῳ OR 608. fide carens.

Ἄδημος *qui peregre abest.* Hesych. ἄδημον: οὐκ ἔνδημον ὄντα. Σοφ. Τυμπ. fr. 566 D.

Ἄδῃος *non vastatus, tutus.* ἄδῃον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν OC 1533. Piers. ad Moer. p. 300 grammaticos quosdam veteres secutus vocabulum, quoniam non audiatur, ῑ non subscripto exarari iubet. (I. p. 18.)

Ἅιδης. [Ἀϝίδης Curt. Et. 217] Ἀΐδης. Ἄϊς. *Orcus* Deus. Clara est his in exemplis significatio. Ἅιδης τιν' ἵμερον τέκνων ... ἔσχε δαίσασθαι El. 542. Ἅιδης λαβὼν ἀπεστέρηκε 939. ὅ γ' Ἅιδης τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ, Ant. 519. Ἅιδης χοἰ κάτω 542. Ἅιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἐμοί 575. παγκοίτας Ἅιδας ζῶσαν ἄγει 810 mel. μέλας δ' Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται OR 30. νὺξ Ἅιδης τε σῳζόντων κάτω Ai. 660. Ἅιδης δημιουργὸς ἄγριος 1035. ἔστιν μὲν Ἅιδης inc. 678, 3 D. — τόν θ' ὑπὸ χθονὸς Ἅιδου τρίκρανον ... σκύλακα Tr. 1098. Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες Ant. 1075. νυμφεῖον Ἅιδου 1205. Ἅιδου λιμὴν 1284. τοὺς Ἅιδου νόμους fr. Niptr. 407 D., quem locum constituit Lob. ad Ai. p.

342.; de locutione inspici possunt Seidl. ad Eur. IT 175 et Dissen. ad Pind. p. 474. στενωπὸς Ἅιδου 716 D. — κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος OR 972. τὸν Ἅιδην αἰτουμένη Ant. 777. Διὸς ... μ' ... ἄξεται βροντὴ πρὸς Αιδην OC 1461. τὸν βίον κρύψων παρ' Ἅιδην 1552. ἀίδηλον Ἅιδαν Ai. 608 ch. τὸν πολύκοινον Ἅιδαν Ai. 1192 ch. τὸν ἔννυχον Ἅιδαν Tr. 501 ch. — φόνιος 'Αΐδας OC 1690 m. ὦ δῶμ' 'Αΐδου El. 110 an. παρ' 'Αΐδᾳ OC 1572 m. τὸν 'Αΐδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν Iob. fr. 280 D. Sic intellige Ἅιδᾳ κεύθων Ai. 634 ch. Ἅιδα φύξιν Ant. 361. Item ἐν Ἅιδου, εἰς Ἅιδου, ἐξ Ἅιδου. Viam praemuniunt ἔν γ' Ἅιδου δόμοις Ant. 1241. Ἅιδου οἰκήτωρ Tr. 1151. [Ἅιδου οἰκήτορες Tr. 282. Ἅι. οἰκήτορας Ai. 517.] — ἐν Ἅιδου κειμένῳ El. 463. εἷς τῶν ἐν Ἅιδου El. 1342. εἰς Ἅιδου μολεῖν Tr. 4. Ph. 1349. OR 1372. fr. inc. 719, 3 D. ἐν Ἅιδου Ai. 865. Ant. 654. 905. τἀν Ἅιδου 780. ἐς Ἅιδου Ph. 1211 m. ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου Ph. 449. ἐξ Ἅιδου ... ἀνελθεῖν 624. V. Intpp. Greg. Cor. p. 45. Elmsl. ad Soph. Ai. 34. Ne haec quidem aliter ac de Orco deo mortem quasi ferente intelligenda: ὅταν πέλας ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου Ant. 581. ἐς προῦπτον Ἅιδην OC 1440. ἐς enim est πρός. — De *scriptura*. Ἅιδης sine ι scribi secundum Eust. p. 16, 32 iubet Voss. ad h. Cer. 348, sed nec paradosis congruit, nec recentiores sequuntur. Iam vidimus communes formas, modo cum dorismo finitionis, etiam canticorum esse. His solis reservatur genitivus Ἅιδα Ant. 361. Tr. 120. Sed etiam 'Αΐδης paucis melicorum locis mansit. Quin trimetris tribuebat Brunckius, dubitans num ἐν 'Αΐδου δόμοις praeferret an εἰν Ἅιδου δόμοις Ant. 1241. Rectius Herm. [et Wolff.] εἰν ex Homerica consuetudine manasse iudicant: v. ἐν. In melicis haec exempla extant. 'Αΐδου El. 110. ἐξ 'Αΐδα 137. εἰς 'Αΐδαν 833. 'Αΐδᾳ Ph. 861. παρ' 'Αΐδᾳ OC 1572 (libri 'Αΐδα, quasi genitivus conveniret). 'Αΐδαν [sic LA. 'Αΐδην Dind.] Ant. 822. Iob. fr. 280. Ἅιδα Ant. 361. [sed ι in LA m. p. superscr., unde] in apogr. quattuor 'Αΐδᾳ vitiose. Haec omnia primam corripiunt; produci videtur OC 1690.: κατά με φόνιος 'Αΐδας ἕλοι, cui versui respondet τίς ἄρα με πότμος αὖθις ὧδ', sed totus locus incerta scriptura est. [De prima producta v. Pors. ad Eur. Hec. 1010.] Sophoclea exempla communis in melicis formae Ἅιδας Ἅιδα Αιδᾳ Ἅιδαν trisyllabam formam substitui non patiuntur. — Tertiae formae genitivus Ἄϊδος exstat OC 1221 ch. prima producta ὁμηρικῶς: Aeschylo corripitur Prom. 433. Ceterum Ἄϊς nominativus nunquam fuit. v. Lobeck. diss. de adiectivorum motione anomala III p. 7. (I p. 19.)

'Αδηφάγος *vorax*, tralate *mordens*. ἀδηφάγος νόσος Ph. 313. V. Buttm. Lexil. 2, 133. Uno δ scribitur attice, et versum Sophocleum duplex δ respuere notavit Piers. ad Moer. p. 90. Sed videndum nonne aspiratione donandum vocabulum sit. Certe Aristarchus asperabat secundum atticos: v. Herodian. in shol Ven. Il. ε 203. Eust. p. 178, 20; quippe ab ἥδομαι orto vocabulo, quod testantur Apollon. de adverb. p. 612, 8. Orion Etymol. p. 25, 20. Dissentientibus (v. Eust. p. 1394, 30) minor debetur fides.

'Αδικεῖν (⏑⏑) *iniuria afficio*. ἠδικηκότες τὸν ἄνδρα τόνδε Ph. 1035. τἀδικεῖν φιλῶν Ant. 1059. — μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ OC 174 anap.

Ἄδικος *iniustus*. Commune est. σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾷς Ant. 791 [i. e. ὥστε ἀδίκους γενέσθαι]. τὸν δ' ἄδικον ἀμείβεται Ai. Locr. fr. 11 D. τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους Alet. fr. 94, 9 D. — πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες Tr. 1010 mel.

'Αδικόχειρ *iniuste faciens*. ἀδικότροπος ἐρεῖς καὶ ἀδικοχρήματος ὡς Κράτης (comicum dicit) καὶ ἀδικόχειρας (f. ἀδικόχειρες) ὡς Σοφοκλῆς (fr. inc. 803 D.). Gr. Bekk. p. 343, 10.

'Αδίκως *iniuste*. αἳ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε El. 113 anap. [in versu a Porson. et Dind. eiecto. Pro ἀδίκως οἰκτρῶς τε θανόντος El. 102 ut est in LA αἰκῶς nunc ex Suid. et schol. recte scribitur.]

'Αδινός (⏑⏑) *densus*. ἀδινῶν δακρύων Tr. 847 ch. V. praeter lexicorum locos Buttm. Lexil. 1, 204. [Aristarch. asperabat. Cf. Doederl. Gl. Hom. n. 278.]

'Αδμής (-) [Curt. Et. 209] proprie *indomitus*, tralate *innuptus* ex Homerico usu verbi δαμῆναι. τὰς διστόλους ἀδμῆτας ἀδελφάς OC 1056 ch. De accentu v. s. ἀγνώς notata et schol. Il. ζ. 135. [οὔρειόν τ' ἀδμῆτα ταῦρον Ant. 351 Herm. pro ἀκμῆτα q. v.]

Ἄδμητος i. q. ἀδμής, nec Sophocli nisi tralate dictum est. Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν El. 1238 ch. τῆς πρόσθεν ἀδμήτης μητρός OC 1321. (I p. 20.)

Ἄδμητος n. pr. Φερητίδες τ' Ἄδμητος Lemn. 345 D. ap. Steph. Byz. v. Δώτιον.

'Αδόκητος *inexspectatus*. νεύσατε τὰν ἀδόκητον χάριν OC 249 mel. τἀδόκητα var. lectio fr. inc. 739 v. ἀγέννητος.

'Αδόξαστος *inexspectatus*. Hesych. ἀδόξαστον: ἀνέλπιστον Σοφ. Εὐρυσάκει [cod. εὐρυσα, κ super α posito; de nomine fabulae v. Welck. Trag. p. 198]. Idem quod Hesychius sed sine fabulae nomine habet Gr. Bekk. p. 344, 28.

Ἄδοξος plane singulari modo a Sophocle positum pro *inexspectato*: Hesych. ἄδοξα: παράδοξα καὶ ἃ οὐκ ἄν τις ἐδόξασεν· Σοφ. 'Ακρισ. 71 D. ἃ οὐκ ἄν τις δοξάσειεν Gr. Bekk. p. 344, 27.

*'Αδρᾰκής Lob. ad Phryn. p. 575. Sophocli tribuit. [Apud Hesych. est ἀδρακές ἀόρατον. ἀδρακής. τυφλή. cf. EM 18, 38.]

Ἄδραστος (⏑) n. pr. λαβὼν δ' Ἄδραστον πενθερόν OC 1302.

'Αδρέπανος *intactus a falce*. Hesych. ἀδρέπανον: ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον Σοφ. (fr. inc. 804 D.).

Ἄδροπος v. δροπός.

Ἁδρύνω (⏑) Gr. Bekk. p. 345, 13. ἁδρῦναι: ἁδρὸν καὶ μέγα ποιῆσαι· Σοφ. (fr. inc. 805 D.).

Ἀιδω *cano*. Zenob. proverb. II 65. v. Βοιώτιος νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἠρεμούντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινόντων, ὡς φησὶ Σοφοκλῆς (fr. inc. 858 D.)· ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον.

Ἄδωρος *cum infortunio dono datus*. ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα Ai. 665. Suidas ex h. l. κακόδωρα, τὰ ἐπὶ κακῷ διδόμενα; δύσδωρα Oppianus posuit in Halieut. III 303. Sententiam docte, ut omnia, exposuit Lob. p. 319. ἀδώροις εἴτ' ἐλαφηβολίαις speciosa Musgravi coniectura [a Dind. recepta] Ai. 178 ch. ubi δώροις εἴτε LA.

Ἄεθλον (⏑) v. ἆθλον.

'Αεί. Αἰεί. Αἰέν. [Curt. Et. 345 sq. Omnes adverbii formas v. ap. Ahrens dial. Dor. 378 sq.] I. De scriptura docti viri dissenserunt. Pors. praef. ad Hec. p. IV. (VI.) et in suppl. p. XVII. (XIX.) αἰεί a tragicis exsulare iubebat abusus loco grammatici

apud Heyn. ad Hom. vol. VI p. 638, quem suis usibus interpolando accommodarat. In eadem sententia erant Bastius ad Greg. Cor. p. 347 et Dindorf. praef. ad Sophocl. p. LVII. Brunck. ad Pers. 174. Gaisf. ad Markl. Suppl. p. 75. not. m. Erfurdtius, Elmsl. ad OR praef. p. XI. Hermannum in nupera editione Oedipi Regis in diverbiis ἀεί, in melicis αἰεί probare video, ut dudum pronuntiaverat praef. ad Eur. Herc. fur. p. III. [αἰεί pari iure atque αἰέν etiam in trimetris admittendum censet Nauck. in Ann. Fleckeis. 1862. 85, 184. Tragoediam pro orationis gravitate ab usu cotidiano remotam pro spondeo, ubi esset opus, retinuisse antiquiorem formam cum universa poesi Graecorum communem statuit Gerth, de dial. tragoed. § 5 et 6 in Curtii Stud. Gramm. 2, 207 sqq. et Renner, de dial. poes. eleg. ibid. 1, 171.] Ἀεί prima correpta exstat in *trimetrorum sede secunda* Tr. 28. Ai. 117 [et 320]. El. 600. 721. Ph. 10.; *sede quarta* Ph. 797. OR 368. 1223. 1465. OC 855. 1594. Ai. 292. 676. 835. *sexta* Ph. 134. 297. 437. 450. 649. 1013. OR 929. OC 104. 341. 788. 1555. 1635. Ant. 184. 1159. 1195. Tr. 440. 469. 497. Ai. 522. 1036. El. 3. 259. 303. 517. 525. 530. 785. 1148. 1226. fr. Alet. 90, 1. inc. 707, 2, 779, 4. Impares pedes, ut de necessaria mensura iudicari non possit, sed thesin tamen occupat *primam* Ph. 259. 641. OC 347. 746. 750. Tr. 35. Ai. 1. fr. Phthiot. 622, 3. Scyr. 499, 5. inc. 762.; *tertiam* inc. 692.; *quintam* Ph. 131. OC. 1525. Ant. 166. 456. Ai. 320. 765. El. 556. fr. Creus. 325, 7. [Cf. J. Rumpel in Phil. 21, 144 sq.] Iam hoc aliquid argumenti est, quod in paribus pedibus sexies et quadragies et sexto quidem solo, quo maxime auditur mensura, bis et tricies legitur, in imparibus autem undevicies. Adde canticorum exempla, quibus ἀεί metro necessarium, ἄται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι OC 1244 versu logaoedico; ὁρᾷ πάντ' ἀεὶ χρόνος ἐπεί 1452 cretico; ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος 1702 dactylico; Ἠλέκτρα ματρὸς τίν' ἀεὶ El. 122 glyconico; ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι 141 dactylico; Ἠλέκτρα τὸν ἀεὶ πατρὸς γόον 1075 glyconico; τὰν ἀμφινεικῆ Δηιάνειραν ἀεί Tr. 104 choriambico; μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί 497. anapaestis in iambum exeuntibus. Sunt aliquot loci, quibus longane an brevis sit syllaba nihil interest. ἁπάντων τ' ἀεὶ κακῶν ὄργανον Ai. 379, quanquam paritas mensurae syllabarum in dochmiis usitata corripi ᾱ suadet; κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις Ai. 1207 glyconeo versu; ἵν' ὁ βακχιώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει OC 679 phalaeceo; ἀεὶ (Herm. αἰεί) προσενώμα Ph. 717; Brunckius nescio cur ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ El. 172, quanquam LA αἰεί. — Cum his profecto haud paucis exemplis illa minime multa contende, quibus ἀεί primam longam habere deberet, discrepante plerumque librorum scriptura. [In LA extat eiusmodi locis ἀεί OR 786. 1513 (ibi ἐᾷ Dind.). OC 1584; in anap. El. 218; in melicis El. 1242. Ph. 172. 717. OC 682. OR 481. Ai. 599. — contra αἰεί OC 1530. 1532. Ant. 76. Tr. 16. El. 305 sed ι a m. rec. interserto. 650. 917; in anap. Ph. 148. In fragm. 517 ap. Stob. est ἀεί, item in fr. 713 ap. Plut. Vides utriusque formae in LA parem fere extare numerum: quod idem cadere in Aeschyli et Euripidis libros docuit B. Gerth de gr. trag. dial. § 6.] Iam si argumenta quaerimus nervumque rei consideraverimus Apollon. de Adverbio p. 600 Bekk. ἔτι ἐκεῖνο ἀληθές ἐστι, ὡς ἀεὶ ἡ ὑποστολὴ (detractio) τοῦ ῑ δευτερεύοντος τοῦ φωνήεντος ἔκτασιν ποιεῖται τοῦ ᾱ. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα (Od. ξ. 203) παρὰ τὸ ἰθαίνω, οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀεί· τὸ γὰρ ἀναλογώτερον ἐν μακρῷ τῷ ᾱ. — quis non videt Apollonium id egisse, ut certam analogiae normam contra usus licentiam commendaret, sed neque de tragicis pronuntiasse sed de his qui regula atticismi habiti sunt, inprimis Aristophane, et quasi miratum esse, quod secus ac deberet fieri ᾱ in ἀεί etiam corriperetur? Dein Marcellinus ap. Poppo vol. I. p. 211 αἰεί ab ipso Thucydide usurpatum testatur: ὡς ἐπὶ πλεῖστον δὲ χρῆται τῇ ἀρχαίᾳ Ἀτθίδι, ὅταν τὴν δίφθογγον τὴν ᾱῑ ἀντὶ τοῦ ᾱ γράφῃ, αἰεὶ λέγων, nec adimere ei ausus est Poppo. Porro cum ne ex Platonis quidem libris plane possit evelli (v. Schneider. ad Rpubl. III. p. 246) et clare scriptum legatur in inscriptione Attica ap. Boeckh. C. I. 76, l. 25 circa Ol. 90, 2 posita, nemo intelliget, cur αἰεί abiiciatur ab eis, qui longe magis a prosa oratione Attica abhorrens αἰέν necessitate quidem coacti tolerant. Hoc αἰέν enim et in diverbiis et in melicis devitari non potuit, sicubi priore longa opus esset et vocabulum a vocali incipiens sequeretur. In Philoctete et Antigona tamen non legitur. Diverbiorum sunt: αἰέν ἔστιν ἑστία OC 633. οὓς αἰὲν ἐμφορεῖς σύ μοι 989. ἀλλ' αἰὲν ὠδίνουσα Tr. 325. ἀλλ' ἀστένακτος αἰέν 1074. ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα Ai. 682. ἐκνάπτετ' αἰὲν 1031. ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς 1244. χρόνος διῆγέ μ' αἰέν El. 782. Melicorum sunt haec: ἃ Ἴτυν αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται El. 148. ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ 165. τὰν αἰὲν ἀδμήταν 1239. αἰὲν ἀναμπλάκητον Ἅιδα Tr. 121. τάδ' αἰὲν ἴσχειν 139. πάγκλαυτος αἰὲν ὤλλυτο 652. ἀνήριθμος αἰὲν εὐνώμᾳ Ai. 604. τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ (ἄταν) 1186. ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν OR 905. αἰὲν ἐπ' ἤματι OC 688. λόγος αἰὲν ἔχει [sic Tricl. pro ἀνέχει] 1573. νέρθεν εὐσκίαστον αἰέν 1707. χώραν ἕξειν αἰὲν ἄλυπον 1765. Hermanni correctio Dind. probata est ὁ γὰρ αἰὲν ὁρῶν κύκλος OC 704. codd. quidam ὁ γὰρ εἰσορῶν. — II. *Usus*. || Plurimum significat *semper* h. e. perpetuo et sine interruptione Ph. 10. 134. 148. 172. 259. 297. 437. 641. 717. 797. 1013. OR 368. 481. 786. 929. 1223. 1465. 1513 [ἐᾷ Dind.]. OC 104. 341. 347. 682. 688. 746. 750. 783. 855. 989. 1244. 1454. 1573. 1635. 1709. 1765. Ant. 166. 184. 456. 1159. 1195. Tr. 16. 35. 104. 121. 138. 325. 469. 497. 652. 685. 1074. Ai. 1. 117. 292. 320. 599. 604. 676. 682. 765. 836. 1031. 1208. 1244. El. 3. 122. 141. 147. 165. 218. 259. 303. 305. 517. 525. 600. 650. 721. 782. 785. 1148. 1241. fr. Alet. 90. Creus. 325, 7. Phthiot. 622, 3. inc. 713, 1. 762, 2. 779, 4. Nec attinet verba poetae adscribere [sed observa ἀεὶ κατ' ἦμαρ Ph. 797. κατ' ἦμαρ ἀεί El. 251. OC 682. αἰὲν ἐπ' ἤματι OC 688 de quo usu Pors. ad Phoen. 1422. Schaef. ad Greg. Cor. p. 169]. || Finitima haec significatio est, qua quotiescunque copia facta fuerit, aliquid fieri dicit (*jedesmal*, ἑκάστοτε). τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' ἀεί Ph. 450 scil. ὅταν ἀποστέλλωσιν εἰς Ἅιδου. ᾧ μάλιστ' ἀεὶ κοιμῶ τόδ' ἕλκος 649. χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί Tr. 440. μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί 497. χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί Ai. 522. τὰ πάντ' ἀεὶ φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς 1036. εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες El. 550. τοῖς αὐτοῖσί τοι οὐχ αὑτὸς ἀεὶ δαιμόνων παραστατεῖ 917. ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραρρίπτοντες (ποντοναῦται) Scyr. 499, 1. τἀληθὲς αἰεὶ πλεῖστον ἰσχύει inc. 692 (convenit et prima significatio), ἐς αὔριον αἰεὶ τυφλὸν olim erat fr. inc. 685. προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν ἀεί 779. || Porro est *in perpetuum*, εἰσαεί. ὅτῳ ... ἡ δορύξενος κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία

OC. 633. ὧς σοι ... ἀλκὴν ... γειτόνων ἀεὶ τιθῇ 1525. ἀλλ' αὐτὸς ἀεὶ σῷζε 1530. μέμνησθέ μου θανόντος εὐτυχεῖς ἀεί 1555., siquidem longe elegantius quam verbo addetur adiectivo. ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί El. 1226. ἐκεῖ γὰρ ἀεὶ κείσομαι Ant. 76. τὰν σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν OR 905. ‖ Proprietas sermonis in hoc adverbio. a. Cum articulo iunctum adiectivi vices sustinet. ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος OC 1702. = τὸν κατὰ γᾶς ἀεὶ ὄντα. [τὰς ἀεί τε παρθένους Ai. 835 (ubi τ' ἐπαργέμους Meinek.)] Et significandae rei saepius factae servit (*jedesmalig*). τῶν ἀεὶ λόγων Ph. 131; de quo dicendi genere pervulgata omnia post Valcken. ad Adoniaz. p. 197. C. Herm. praef. Suppl. p. IX. Matthiae ad Hecub. 1158, tacuissetque melius Monk. ad Alcest. 710 (716). [b. cum ποτὲ iunctum = iam pridem et ex illo tempore perpetuo γόους τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν Ai. 319. ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα Ant. 456.] c. Traiici et postponi in similibus ἀεί observavit Schaefer. App. ad Dem. 1. p. 826. ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν εἱπόμην κακοῖς Tr. 1074, recte enim ἀστένακτος αἰέν iungi Hermannus docet, ut τὰν σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν OR 905. τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ ... ἄταν Ai. 1186. ἀνήριθμος αἰέν Ai. 604. Aliud traiectionis genus est ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα Ai. 682. [Corrupta sunt verba τὸν ἀεὶ πατρὸς στενάχουσα El. 1064 (in quibus πότμον subaudit Wolff., γόον vel νόμον Dind.; ἀεὶ τὸν τοῦ πατρὸς μόρον στενάχουσα Schol.) et ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο. OC 1584. quem locum Herm. explicat = τὸν πάντα χρόνον; Suid. τὸ μακρὸν γῆρας. Schol. τὸ μακρὸν γῆρας ἢ τὴν ζωήν· εἰώθασι γὰρ τὸ ἀεὶ καὶ ἐξ ὀλίγου χρόνου τάσσειν.] — Καὶ ἀεί nunquam per crasin coalescere monuit Pors. ad Phoen. 1422.

'Αείζως *semper rigens*. [Gr. Bekk. 347, 25 'Αείζων ... Σοφ. δὲ τὴν εὐθεῖαν εἶπεν· 'Αείζως γενεά· ἀπὸ δὲ τῆς ζωὸς δισυλλάβου εὐθείας φιλόζωος εἶπεν. ib. 347, 30. ἀείζων πένθος ἐρεῖς ὡς Σοφ. ἀείζων (ἀείζωον) ἕλκος. v. fr. 806 D.]

'Αεικής [Curt. Et. 587] *turpis*. ἀεικεῖ σὺν στολᾷ El. 191 mel. ε πλεονάζειν existimat EM p. 22, 8.

'Αείμνηστος *in perpetuum memorabilis*. τὸν ἀείμνηστον τάφον Ai. 1166 an. — ἀείμναστον Tr. 108 pro εὔμναστον Livineii liber.

*'Αειπαρθένος v. παρθένος.

'Αείρυτος (⏑) *perennis*. ἐξ ἀειρύτου κρήνης OC 469. Num duplici ρρ scribendum esset etsi nemo ambigebat, tamen quaesivit Elmsleius.

'Αείρω v. αἴρω. (I p. 25.)

'Αειφόρος. Hesych. s. v. ἀειφ. ἀειθαλής. Σοφ. Τηλ. (fr. 510). [Corrupte ibidem s. v. αἰφόρος. αἰθαλής. Σοφ.]

['Αείφρουρος. *custoditus perpetuo*. κατασκαφής, οἴκησις ἀείφρουρος Ant. 892 i. e. inferi. Pors. ap. Dobr. ad Aristoph. Nubb. 518 apud Hesych. s. v. ἀειφόρος vult scribi ἀείφρουρος ἀεὶ διαμένων. ἀειθαλής. κτλ. cf. EM p. 21, 45.]

'Αεκούσιος [Curt. Et. 126] *non voluntarius*. τελέουσ' ἀεκούσιον ἔργον Tr. 1263 anap.

'Αέλιος (⏑) *sol*. Forma melicis usitata. ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν OC 1245 ch. ἀκτὶς ἀελίου [pr. m. ἀελίοιο man. satis antiqua mutat.] Ant. 100 ch. φέγγος ἀελίου 808 mel. ἀέλιον [sic apogr.: ἄλιον LA] ἕτερον Tr. 835 ch. *diem* significat. Prima hoc loco brevis videtur, ut Eur. Med. 1251; sed Hermannus de ea mensura dubitanter loquitur in Cens. Med. Elmsleianae Opusc. vol. III p. 246: ut A. Matthiae ad Eur. Or. 993. Recte Boeckhius not. crit. ad Pind. p. 343 ᾱ per se breve epicorum usu et exemplo ἠέλιος frequenter exhibentium productum esse dicit. Denique post C. Matthiae disputationem Quaest. Sophocl. p. 166 de prima quamvis raro correpta dubitari non potest.

*Ἄελλα v. ἀελλάς.

'Αελλαῖος (-) *ventum aequans celeritate*. ἀελλαία πελειάς OC 1081 ch.

'Αελλάς i. q. ἀελλαῖος. ἀελλάδων ἵππων σθεναρώτερον OR 466 ch. [sic Dind. ex Hesych.: ἀελλοπόδων LA.] In Suida ἀελλάδες ἵπποι scribendum pro ἀελλώδεις: additur αἱ ταχεῖαι, καὶ τοῦτο τραγικόν; id quod totidem literis scriptum est ap. Gr. Bekk. p. 346, 28. — Non nominata auctore ἀελλάδες ἵπποι memorantur EM. p. 20, 1. ἀελλάδες φωναί π. Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρα (fr. 614 D.) etym. Leid. ap. Valck. ad Hippol. p. 291 [vulgo ibi ἄελλαι, quod ἀελλαί scriptum in cod. Dorvilli]; et sane fortasse vitiose scriptum in EM p. 191, 44. De mugitu terrae Valckenarius dictum existimat; ego ἔπη Homeri πτερόεντα putaverim.

'Αελλόθριξ. Hesych. ἀελλόθριξ: ποικιλόθριξ (hoc ad αἰολόθριξ refert Toup.) ἢ πυρεωρούς (πυρρούς vel πυκνοὺς Guietus) καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τρίχας· παρὰ τὴν ἄελλαν. Σοφ. Ἰνάχῳ fr. 273 D. Praestat intellegi κομὴν δι' αὔρας ἀκτένιστον ἄσσουσαν sec. OC 1261.

*'Αελλόπους v. ἀελλάς.

Ἄελπτος *insperatus*. τέκνα ... φανέντ' ἄελπτα OC 1120. ἄελπτον ὄμμα φήμης Tr. 203. insperata fausti ominis lux. κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν Ai. 648. ἐξ ἀέλπτων 716 ch. [εὖτέ γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη θυμοῦ D. c. Herm. scribit Ai. 716 ch. ex insperato (θυμὸν LA γρ. θυμῶν Tricl.) cf. μηδ' ἐξ ἀέλπτων κἀπρομηθήτων Aesch. Suppl. 342.]

'Αέλπτως *insperato*. ἐπεί σε νῦν ἀφράστως ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον El. 1263 mel. (I p. 26.)

'Αέξω (⏑) [Curt. Et. 63. 344] *augeo*. τὰν (ἀγγελίαν) ὁ μέγας μῦθος ἀέξει Ai. 226 ch. [Medium. ἵππον ἀέξεται (ὀχμάζεται Schoen. ἀνάσσεται Seyff.) ἀμφίλοφον ζυγόν Ant. 351 c. Doederl. scr. Dind. pro ἄξεται quod in apogrr. et ἕξεται quod in LA est: equum dociliorem reddit iugum impositum.]

'Αετός et αἰετός [Curt. Et. 350] *aquila*. Illa scriptura apud Sophoclem nunc non legitur. αἰετὸς ἐς γᾶν ὡς ὑπερέπτα Ant. 112 anap. οἱ Ζηνὸς αἰετοί Ant. 1040. γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας Oenom. 423 D. ap. schol. Arist. Av. 1337. ὁ σκηπτοβάμων αἰετός, κύων Διός fr. inc. (Dind. 766) ap. schol. Ar. Av. 515. Scilicet Pors. praef. ad Hecub. p. XXI ἀετός ut ἀεί sola tragicis assignaverat. Elmsl. ad Bacch. 757, Herm. praef. Ai. p. XIX. Wellauerus Comment. Aeschyl. p. VI. pleniorem scripturam retinendam censuerunt [eamque Gu. Dindorf. in ed. Ox. 3 ubique praetulit]. Primam utut scribitur producit.

'Αζειῶται: ἔθνος τῆς Τρῳάδος· Σοφ. Συνδ. (fr. 156 D.) Hesych. [Ἄζειοι Hellanic. ap. Steph. Byz.].

Ἄζηλος *non invisus* inde *miser*. ἄζηλα: ἄτιμα καὶ ἀμίμητα Hesych. ex Tr. 284 cf. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 35 Blomf. gloss. Rom. 146. ἄζηλος θέα El. 1455. ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον Tr. 284. Affert Suidas interpretatus ὁ οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν. ἄζηλον ἔργον 745 miserum, infaustum.

Ἀζήμιος *poena immunis.* ὁ φράσας ἀζήμιοις El. 1102. Suid. v. ἀζήμιος.

Ἀζησία. οὕτω ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 809 D.) καλεῖται. οἱ δὲ νῦν τὴν εὐτραφῆ Gr. Bekk. p. 348, 26. [Ἀζ. ἡ Δημήτηρ. ἀπὸ τοῦ ἀζαίνειν τοὺς καρπούς· Hesych. cf. Didym. p. 397]. Vide Valck. ad Adoniaz. digress. IV. p. 292 [v. Lob. Aglaoph. 822]. Ἀζησία ἡ Κόρη Suid. [ἡ Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν Plut. Prov. 41. Zenob. 4, 20].

Ἄζω. [ἄζειν: στενάζειν ἢ ἐκπνεῖν διὰ στόματος Hesych.] ἄζειν τὸ στένειν Σοφοκλῆς (fr. inc. 808 D.) ap. Bekk. An. 348, 7. Cum Valck. Diatr. p. 23 d. et Brunckio corrigi αἰάζειν ex Aiace 427 non licet, quia sequitur: ἄζειν. τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοί, μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. οὕτω Νικόχαρις. Ordo enim literarum et ipsa vocabuli explicatio prohibet, ita ut componi cum ὤζω γρύζω debeat; unde facili apud poetam tralatione ad *ingemiscendi* significationem trahi potuit.

Ἅζω [Buttm. Lexil. I 236 Curt. Et. 156 cl. 546] *revereor.* τιν' ἥκειν λόγος οὐδὲν ἅζοντα OC 134 ch. de quo rariore activae formae usu v. Musgr. et Elmsl. Medium ἀμφὶ σοὶ ἁζόμενος OR 155 ch. gl. εὐλαβούμενος. (I p. 27.)

[* Ἀηδής *ingratus, molestus.* ex Wunderi coni. ὡς ἀηδὴς καὶ συνωφρυωμένη Tr. 869 v. s. ἀηθής].

Ἀηδών (⏑) [Curt. Et. 223] *luscinia.* ἁ λίγεια μινύρεται ... ἀηδών OC 672 ch. ὀξύφωνος ὡς ἀηδών Tr. 962 ch. τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδών El. 107 ch. ἁ πάνδυρτος ἀηδών 1077 ch. οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ai. 629 ch. Haec genitivi forma [de qua v. Krueg. Gr. I 19, 2, 2. II 18, 3, 3 et interpp. ad Arist. Av. 679] non est ab ἀηδώ repetenda, quod Mitylenaeis usitatum fuisse ait scholiasta. Memorat locum Eustath. p. 716, 53. Cf. Valck. ad Phoen. 458.

Ἀήθης *insuetus.* ὡς ἀήθης [ἀηδὴς Wund.] καὶ συνωφρυωμένη Tr. 866 insueto modo tristis. εἰς ἀήθη δώματα Ter. fr. 517 D. devenire novae nuptae dicuntur. Iacobsii olim coniectura erat σαλευτὰ δώματα; sed vetus lectio bene defenditur Eur. Hel. 425, ubi ἀηθία est *insolita vitae ratio.* De accentu certa omnia.

Ἄημα (⏑) *flatus.* δεινῶν δ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον Ai. 674 et ex hoc Suid. v. ἄημα, qui δεινόν habet. Locum explicuit schol. subaudiendo παυσάμενον; cf. Erfurdt. Sed magnopere blanditur Lobeckii coniectura λείων.

Ἀήρ (⏑) *aer.* γῆς ἰσόμοιρ' [sic c. Pors. Dind.: ἰσόμοιρος LA] ἀήρ El. 87 an. De sententia, quam risit Pherecrates, v. Valck. Diatr. p. 46. Non esse *tenebras* ex v. 91 intelligitur. Cf. Buttm. Lexil. I, 115. Genus atticis femininum usurpari ferunt (v. Piers. ad Moer. p. 2); ex Sophocle non constat. Prima contra morem epicorum [ut in ἄημι] corripitur, v. Herm.

Ἀθάνα et Ἀθηνᾶ (⏑). [Curt. Et. 226]. Illud tragicorum usus solum trivit: v. Gramm. Hermanni de Em. R. Gr. Gr. p. 329. [de forma v. Valck. ad Phoen. II. Pors ad Or. 26. Lobeck. ad Phryn. V 428. Herm. Opp. 7, 272. B. Gerth, de Gr. Trag. dial. in Curt. Stud. 2, 212] Ἀθάνα Ai. 74. 112. θύγατερ Διὸς ἄμβροτ' Ἀθάνα OR 159 ch. ἁ γλαυκῶπις Ἀθάνα OC 706 ch. Παλλὰς Ἀθάνα 1090 ch. ὦ χαῖρ' Ἀθάνα Ai. 91. δίας Ἀθάνας Ai. 757. 771. [ibi δίαν Ἀθάναν vult Mehlhorn Gr. p. 139.] τὰν ἱππίαν Ἀθάναν OC 1071 ch. In Ph. 134 Ἑρμῆς ἡγήσαιτο νῷν Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιάς cum libri omnes habeant, propter constantem tragicorum consuetudinem et quod Eustath. p. 758, 44 hinc affert Ἀθάνα, Porsoni monitu (ad Or. 26) hoc inde ab Erfurdtio receptum est. Ἀθηναία, quam formam in inscriptionibus Atticis Euclide archonte antiquioribus solam exstare observavit Boeckh. *Staatshaush. d. A.* p. 2, 200 apud tragicos non legi mirum est; sed colligitur inde usitata Atticis fuisse, quae si in libris alicubi comparerent, multis mira viderentur.

Ἀθάνατος (– ⏑ ⏑ ⏑) *immortalis.* [Prima epicorum more producitur] Ant. 787 ch. καὶ σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδείς; in ceteris exemplis nihil interest. τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν OR 905 ch. ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον Ph. 1420; *praestantiam divinae et immortalis naturae* intellige, quam Hercules laboribus assecutus erat: v. Hermann. (I p. 28.)

Ἄθαπτος *insepultus.* κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός Ai. 1177. ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον Ph. 351. ἐὰν δ' ἄθαπτον Ant. 205. ἄθαπτον [ἄταφον Wolff.] ἀνεσχόμην 467. τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον ... πεπτῶτ' ἄθαπτον 697. μὴ τλῆς ἄθαπτον ... βαλεῖν Ai. 1333. οὓς ὠθεῖς ἀθάπτους 1307. De huius vocabuli apud tragicos usu collecta quaedam sunt ab Abresch. ad Aesch. Sept. 1022. [De Hesychii glossa ἄθαπτος: ἄκαυτος ἢ ἄκλαυστος· θάψαι γὰρ τὸ κλαῦσαι v. Curt. Et. 449 et H. Weber in Annal. Fleckeis. 1863. p. 597.]

Ἀθαυμάστως *non mirabiliter.* Σοφ. εἶπεν. Gr. Bekk. p. 353, 4 = fr. inc. 810 D.

Ἀθέμιστος *nefarius.* ἀθέμιστα καὶ ἀνόσια δρᾶν Δείναρχος εἶπε καὶ Σοφοκλῆς. Gr. Bekk. p. 353, 5 = fr. inc. 811 D.

Ἄθεος *impius.* σὰ μάτηρ ἄθεος Tr. 1036 mel. ἄθεος ἄφιλος ὀλοίμαν OR 661 ch. In OR 1360 νῦν δ' ἄθεος μέν εἰμ' ἀνοσίων τε παῖς pro ἄθλιος, quod libri habent metricae legi adversum, ex probabili coniectura Elmslei scribitur. De El. 123 v. ἀθέως.

Ἀθέως *impie.* γῆς ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης OR 354.; sic dicitur, quia Oedipi quamvis occulto facinore deorum praesidio Thebani ademto omni malorum genere vexabantur. Memorat Phryn. προπ. σοφ. p. 14, 2 σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον El. 1172. ἀθεώτατα ... ἁλόντ' Ἀγαμέμνονα El. 123 ch. [sic Pors.: ἀθεωτάτας LA].

Ἀθηνᾶ v. Ἀθάνα.

Ἀθῆναι [Curt. Et. 226. cl. Cob. Rh. 300] urbs Athenarum. Ἀθῆναι OC 108. Ai. 861. Ἀθηνῶν OC 58. 1759. El. 706. 731. Ἀθήνας OC 24. 260. 283. 1004. Ai. 1222 ch.; hoc quidem loco cum dorismo Ἀθάνας, quia aliqua exempla diverbiorum, OC 1759 anapaestorum est.

Ἀθηναῖος *Atheniensis.* ἐν κλειτοῖς Ἀθηναίων πάγοις Camic. fr. 300.

Ἀθηρόβρωτος (⏑) *aristas perdens.* Hesych. ἀθηρόβρωτον ὄργανον: τὴν τορύνην, ἢ τὴν ἀθήραν ἀνακινοῦσι Σοφ. Ὀδ. ἀκανθ (fr. 404 D.). Integer senarius exstat schol. Odyss. α 127. et Eustath. p. 1675, 52: ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων. Homerus ἀθηρηλοιγόν vocat. V. Misc. Obss. 8, 149 et Valck. Opusc. 2, 205.

Ἄθικτος *intactus.* ἄθικτος οὐδ' οἰκητός (ὁ χῶρος, erat enim τέμενος) OC 39. ἄθικτος ἡγητῆρος sine duce 1521. τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτῖνός τ' ἀεὶ θερμῆς ἄθικτον Tr. 686, de quo structurae genere v. Schaefer. Melet. Crit. p. 137 [et Matth. Gr. § 345 adn.]. Tralate ἄθικτον γᾶς ὀμφαλόν OR 899 ch. i. q.

ἄδυτον Delphici templi propter inviolatam sanctitatem sic dictum; quaesita est Musgravi explicatio *de lapide albo septo*, quem ὀμφαλόν dicebant proprie. εἰ μὴ ... τῶν ἀθίκτων ἕξεται OR 891 ch. abstinebit a rebus sacris violandis. (I p. 29.)

'Αθλέω *aerumnas perfero*. ὧς τις πλεῖστ' ἀνὴρ ... ἤθλησα κινδυνεύματα OC 564.

Ἄθλιος (⏑) *miser*. || *De homine*. ἄθλιός σ' ἀνήρ Ph. 1214 mel. σὺ δ' ἄθλιος OR 372. ἄθλιος γεγώς OC 1134. De OR 1360 v. ἄθεος. — μᾶτερ ἀθλία Ant. 1300 ch. οὕνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου Ph. 1038. ἀνδρὸς ἀθλίου OR 1413. 1444. τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα OR 1240. τὸν ἄθλιον Αἴαντα Ph. 1366. ἄθλιον Οἰδιπόδαν OC 222 mel. πατέρ' ἄθλιον El. 133 mel. τὸν ἄθλιον nude OC 246 mel. ταῖν ἀθλίαιν ... παρθένοιν ἐμαῖν OR 1462. φώτων ἀθλίων OC 923. || *De re dictum*. οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν Tr. 105 ch. ἄθλιον δέμας OR 1388. OC 576. El. 756. Tr. 1079. τόδ' ἄθλιον εἴδωλον OC 109 de sene misero dictum vix humanam speciem retinente. ἄθλιον δόμον OC 370. ἄθλιον τοὐνειδος 753. ἄθλιον βάρος El. 1140. cineres Orestis mortui collecti. ἀθλίας βοῆς Ant. 1209. ἄλλα δ' ἄθλια καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προύφηνεν λέγων OR 789. || *Comparativus*: τίς τοῦδέ γ' ἀνδρὸς νῦν ἔστ' ἀθλιώτερος OR 815. τίς ἀθλιώτερος 1204 ch.

'Αθλίως *misere*. (εἶδος) μάλ' ἀθλίως ἔχον El. 1178. τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν Ant. 26.

Ἆθλον. ἄεθλον. || *praemium concertationis*. Δελφικῶν ἄθλων χάριν El. 682. || tralate et *pugna* et *labor* discrimine plenus. ἄεθλ' ἀγώνων Tr. 506 ch. Schol. λέγει γὰρ ὅτι πᾶν γένος ἀγωνίσματος κατ' ἀλλήλων ἐνεδείξαντο. — πολλῶν δυσοίστων πόνων ἆθλα Ph. 508 ch.

Ἆθλος. || *certamen*. ἄθλοισι Πυθικοῖσιν El. 49. || *labor et aerumna*. ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ Tr. 36. Hercules laboribus defunctus. τοῦτον ἄρας ἆθλον Tr. 80. πατρῷον δ' ἐκτίνεις τιν' ἆθλον Ant. 856 ch. Patet hinc et ex aliorum tragicorum exemplo discrimen a grammaticis ut Ammonio p. 4. Eranio Philone p. 163 et Gr. Bekk. p. 349, 19 inter ἆθλος et ἆθλον constitutum non observari; de quo disseruere Graev. ad Lucian. Soloecist. t. III. p. 731. Abresch. Dilucc. Thucyd. p. 9; adde Boeckh. ad Pind. p. 349. In alia omnia abit Gr. Bekk. p. 210, 14 ἆθλος κυρίως ὁ πόνος καὶ τὰ ἔπαθλα: priore enim, quae tralata est, significatione conveniunt ἆθλος et ἆθλον, altera falso ponitur.

'Αθρακτος: ἀτάραχος· καὶ τὸ συνεχύθη ἐθράχθη Σοφ. λέγει Gr. Bekk. p. 362, 16. = fr. inc. 812 D. [Hesych. ἄθρακτοι: ἀτάρακτοι.] (I p. 30.)

'Αθρέω (⏑) *specto, animum adverto*. τὸ ἐπισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν Gr. Bekk. p. 350, 1. οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτόν OC. 252 mel. a Reisigio comparatum cum usitato εὑρεῖν s. λαβεῖν ζητοῦντα (Enarr. p. LX). ἠθροῦμεν Ant. 1219 *vidimus*. ἀθρήσατε Ant. 1316. de structura loci v. Herm. ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος λέγω Ant. 1077. πολλὰ δ' ἀθρῆσαι OR 1305. ἃ δεῖ μ' ἀθρῆσαι OC 1032.

'Αθροίζω (⏑) *convoco, arcesso*. ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω [ἀθρ. Dind.] OR 144. Non dubito de scriptura cum aspero spiritu: *crebros* enim cum significat, sic proferri sine ulla dubitatione Aristarcheas rationes secutus et haud ambiguam παράδοσιν docet Herodian. ad Il. ξ 38. V. Lehrs. Aristarch. p. 346. [La Roche, hom. Textkr. p. 181.] Contra horum auctoritatem nihil valet quod λεξ. π. πνευμ. p. 208 lenem imponi iubet nec quod Eustathii aetate vera pronuntiatio dudum obliterata erat. [cf. La Loche ad Od. I 27.] Et est alicuius momenti quod in Thucydidis codicibus nonnunquam asper invenitur. v. Poppo ad I. 10 p. 190; etiam Bekkerus eundem nonnullis Demosthenis locis et libris restituit. Recte igitur Elmsl. apud Sophoclem asperavit, in Ar. Ach. 26 cod S et Suidam v. Ἄθροι eandem scripturam tenere observans.

'Αθυμέω *demitto animum*. δεινῶς ἀθυμῶ OR 747. οἴμ' ὡς ἀθυμῶ Ai. 587. ἀθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα κακὸν μέγ' ἐκπράξασα Tr. 666. τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς El. 769.

'Αθυμία *tristitia*. τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν Ant. 237.

Ἄθυμος *tristis*. ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας OR 319. *metu plenus et animo abiecto*. ἐξ ἀθύμου δεσπότου Ant. 1219. οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει inc. 666 D.

'Αθυρόστομος *loquax*. ἀθυρόστομος ἀχώ Ph. 188 ch. Schol. πολυλάλητος. ἀθυρόγλωσσος Eur. Or. 891 (cf. Gr. Bekk. p. 752 et Wyttenb. ad Plut. de Pueror. Educ. p. 11 C. p. 132 Oxon. p. 86. t. II. Lips.) qui tamen et ipse ἀκρισίᾳ labitur. Cum vituperatione dicitur: ut male quidam ex Euripide Sophoclem emendandum existimarint v. Herm.

'Αθῷος. Θρῇσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς 'Αθῴου· Σοφ. ἐν Θαμυρ. (fr. 229 D.) ap. Eust. p. 358, 40. [Aeschyli opinor exemplum secutus qui 'Αθῷον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο Ag. 258. Ἄθωον edidit Dind., sed ἀθῷος voluit Choerob. EM s. v. κατὰ τὴν ἀκρίβειαν δὲ ὤφειλεν ἔχειν τὸ ι καὶ προπερισπᾶσθαι ... ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀθῷος, τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀζημίου, καὶ τὸ ι ἀποβάλλει καὶ προπαροξύνεται.] Iovis Athon montem tuentis specula ipsa mons Athos vocatur. [Subscribi ι vetat EM cod. Va.: τὸ τοπικὸν 'Αθῶος χωρὶς τοῦ ι.]

Ἄθως (⏑) mons Macedoniae, quae regio olim Thraciae accensebatur [unde Eustath. p. 358, 40 ὅτι δὲ Θρᾳκικὸς καὶ ὁ Ἄθως ... δηλοῖ, φασί, Σοφ. ἐν Θαμυρ. εἰπών q. sqq. v. s. 'Αθῷος]. Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός (fr. Lemn. 348 D.) ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ βοῦς χαλκῆ ἵδρυται. ἐφ' ἣν τοῦ Ἄθω ἡ σκιὰ φθάνει.] EM v. Ἄθως; locus iniuria tentatus a Salmasio Exerc. Plin. p. 127 bene defensus ab Is. Voss. ad Melam I, 2 p. 119 et Stanl. ad Aesch. Ag. 293. cf. Ruhnk. Ep. Cr. 197 et Piers. ad Moer. p. 267.

Αἶ. Luctus et fletus significandi interiectio, aut bis aut quater ponitur; ita quidem, ut bina αἶ in unum vocabulum uno accentu coalescant eoque inflexo αἰαῖ. Hoc nunc accurate scitur ex Herodiano π. μονήρους λέξεως p. 27; secutusque est primus Hermannus. Viam monstrare aliqua ex parte potuit recepta Apollonii scriptura, de Adv. p. 556, 26 ubi exstat αἰαί. Libri neque in numero binario quaternariove neque in tono sibi constant. [In LA scribitur αἶ αἶ αἶ αἶ Ph. 1106. 1186. Ant. 1306. Tr. 969.; αἶ αἶ αἶ OR 1307. Ant. 1267. 1290. Ai. 370; αἶ αἶ OC 1670. 1734. Ant. 1288. El. 1404; OR 754 est αἰαὶ a pr. m. αἰ αἶ a corr., El. 152 αἰαῖ a pr. m. in αἶ αἶ mutatum. —. Dindorfius scripsit αἰαῖ αἰαῖ Ph. 1106. 1186. Ant. 1267. 1290. 1306. OR 1307. Ai. 370. αἰαῖ Ant. 1288. 1310 (ubi LA φεῦ φεῦ a m. rec. in ras.) Tr. 969. OR 754. OC 1670. 1734. El. 152. 1404. — Iunguntur αἰαῖ φεῦ OC 1670 (ubi φεῦ videtur esse delendum) αἰαῖ ἰώ El. 1404.] Aliud est αἶ inclamandi et indignationis quod sane semel ponitur

ut αἶ τάλαν Arist. Plut. 706. Similes exclamationes maxime luctum significantes ut ἰοῦ maxime bis, exclamando vel alloquendo inservientes semel bisve ponuntur ut Ἰώ; ter haud quaquam videntur. — De tono partim cum Herodiano sentiunt Gr. Bekk. p. 353, 18 σημαίνει δὲ καὶ ἐπίρρημα θρηνητικὸν περισπώμενον καὶ ψιλούμενον ὃ καὶ διπλασιάζεται, αἶ αἶ τάλαινα, et hinc Phavorinus: qui qua auctoritate dixerit δυσφορικὸν καὶ μεμπτικὸν ἐπίρρημα acui, θρηνητικὸν inflecti nescire sese affirmabat Fischerus ad Well. t. I. p. 270. Inflectit quidem, sed significationes non distinguit EM v. Αἴας, idemque efficitur ex Gudiano p. 451, 21; etsi αἶ ipsum hoc loco non commemoretur. Haud male αἶ αἶ ἠθικόν vocat (velut αἰαῖ παθητικόν dici licebat) Gr. Bekk. p. 360, 6, sed sequentia corrupte scripta αἰαὶ ἀκόντιον Ἀθήνησι καὶ τὸ Αἰακοῦ τέμενος sic emendanda sunt Αἰακεῖον Ἀθήνησι τὸ Αἰακοῦ τέμενος. In Theodosio p. 57, 7 Goettling. αἶ αἶ edidit; in codd. A B αἴ αἴ scriptum, sed oportuit ἒ ἔ; agitur enim de originatione vocabuli ἐλεγεῖον. Illa quoties commutari debuerint, et per se clarum est et annotavit Elmsleius ad Eur. Med. 110.

Αἶα [Curt. Et. 162. 422] *terra*. Magnetum pro γῇ dicitur fuisse in glossis κατὰ πόλεις compositis Bekk. Anecd. p. 1096. — κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν El. 95 mel. βιόδωρος αἶα Ph. 1147 mel. [εὔβοτις αἶα fr. Thyest. 239 D.; sed cum αἶα non nisi in melicis legatur, haec L. Dindorfi coniectura est reicienda: magis placet Meineki ἀκτή: libri εὐβοτήσασα. —. De usu vocis Homerico v. Lob. Path. El. 1, 91. Doederl. Gl. 242.] (I p. 32. media.)

Αἶα n. pr. [Steph. Byz. s. v. Αἶα: πόλις Κόλχων...ἔστι δὲ καὶ Θετταλίας ἄλλη, ὧν μέμνηται Σοφ. τῆς μὲν προτέρας λέγων· Εἰς Αἶαν πλέων· (fr. 774 D.) τῆς δὲ δευτέρας οὕτως· Ἔστιν τις Αἶα Θεσσαλῶν παγκληρία (ibid.).]

Αἰάζω *lamentari*. νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ καὶ τρίς Ai. 432. αἰάζειν πάρα 904. EM p. 24, 15. Stanl. ad Aesch. Sept. 952. Blomf. gl. Sept. c. Theb. 846.

Αἰάκειος (⏑) *ab Aeaco ortus*. Πηλέα τὸν Αἰάκειον Pelei fr. 434 D.

Αἰακίδης *Aeacida*. ἂν (ἄταν) οὔπω τις ἔθρεψεν δίων [sic Bergk.: αἰών LA] Αἰακιδᾶν Ai. 645 ch.

Αἰανής et αἰανός (-). νυκτὸς αἰανῆς [sic apogr.: αἰανής LA] κύκλος Ai. 672. αἰανῆς agnoscunt Zonar. 1. 64 et 76 [Stob. flor. 44, 7. Suid. s. v. λευκὴ ἡμέρα. Eudocia p. 151]; αἰανής scholasta; Suidas v. αἰανής utrumque: tertiam fuisse scripturam αἰανός coniici licet ex Phavorino et Zonarae cod. K. p. 64. [αἰανός tuetur Dind. ad Ai. 672, Byzantinis tribuit Nauck. Krit. Bem. 3, 38.] Formae αἰανός unum certum exemplum hoc: (νὺξ) ὡς ἔμολες αἰανὴ [αἰανὴσ LA, σ eraso] τᾷδε γᾷ El. 506 ch. corrigi iubet Blomf. ad Aesch. Pers. 935, vetat Hermannus Hesychii auctoritate usus: αἰανόν, χαλεπόν, αἰνόν. „Ac revera, inquit, αἰανὴς et αἰανός idem esse atque ex eadem origine natum videtur, unde αἰνός est; quod, nisi fallor, ab ἀεί ductum primo *diuturnum*, deinde *diuturnitate molestum et grave* ideoque taedii plenum significabat." Graeci quos memoravimus interpretes explicant σκοτεινός, θρηνητικός et αἰάζειν ποιῶν. Apud Soph. *lugubrem* significare videtur. Mediam produci ex versu El. 496 antistrophico noscitur.

Αἴας n. pr. (-). *Nom.* Αἴας Ph. 411. Ai. 206. 212. 217. 609. 710. 716. 733. 864. 898 914. 972. 1133. 1213. 1234. *Vocativi* unam formam Αἶαν agnoscit Theodos. ap. Bekk. p. 975 et schol. Ven. Il. ι 87; atticum contra Αἴας vocant schol. Ai. 922. cum Eustath. 1469, 60 Rom. quem excerpsit Greg. Cor. p. 117, et his haud paulo locupletior auctor Choerob. Bekk. p. 1183. Apud Sophoclem forma Αἴας sola constat Ai. 525. 529. 585. 923. 977. 996. 1269. [quibus adde Ai. 89. 289. 482. 485. 1015, ubi item Αἴας LA, Αἶαν Suidas et apographa quaedam.] Genit. Αἴαντος Ai. 4. 201. 335. 502. 790. 792. 799; 1106 et 1417 locc. spuriis. Dat. Αἴαντι Ai. 19. Accus. Αἴαντα. Ai. 73. 98. 754. *Ph. 1366. [Observa onomasiam Ai. 430. Contra Pindar. Isth. 1, 5(6) 73 cl. c. Apollod. 3, 12, 7 et Tzetz. ad Lyc. 455 ab αἰετός ducunt nomen. —. ΑΙϜΑΣ in urna Mical. mon. in t. 38. ΑΙΣΑΣ (lege ΑΙϜΑΣ) in gemma Cayl. Rec. d'ant. 4, 92.]

Αἴγαιος *Aegeus*. πέλαγος Αἴγαιον Ai. 461. De recto accentu v. Suid. v. Αἰγαῖον et Lobeck. ad Ai. 810 [Seidl. ad Troad. 1]. — Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου πρῶνας... μέδεις Laoc. 341 D. [Αἰγαίους ἔχεις πρῶνας Bergk.] (I p. 33 p. med.)

Αἴγειρος [Curt. Et. 165] *populus*. [Kruse Hellas 1, 349. Grashof. Fuhrw. 34.] ἐν φύλλοισιν αἰγείρου μακρᾶς fr. Aeg. 24 D. τανυφλοίου αἰγείρου fr. inc. 692 D.

Αἰγεύς n. pr. Genit. extat. OC 69. 549. 607. 940. 1154. 1518. 1538. 1754. [Αἰγεύς inscripta fuit fabula Soph. cuius sunt fr. 19—25 ap. Dind.]

Αἴγισθος n. pr. Αἴγισθος El. 98. 386. 421. 517. 627. 965. 1290. 1308. 1403. Αἴγισθε 1408. Αἰγίσθου 310. 661. Αἰγίσθῳ 667. 1416. Αἴγισθον 267. 957. 1101. 1107. 1428. [De etymo Lob. Path. Prol. 398 cl. Ael. VH 12, 42.]

Αἴγλη [Curt. Et. 133. 608] *splendor. lux.* κατέχεις Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴγλαν Ant. 610 ch. [periphrastica imitatione Homerici αἰγλήεντα Ὄλυμπον]. τὰς πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἴγλας OR 208 ch. de facibus Dianae Hecates dictum: vide praeter Intpp. Spanh. ad Callim. h. Dian. 11 [et Gail. le Philologue 1817 t. 2, 269]. — In Ph. 831 ch. legitur: ὄμμασι δ' ἀντίσχοις τάνδ' αἴγλαν ἃ τέταται τανῦν: cum de Philoctete dormiente sermo sit, Herm. l. c. et ap. Seidler. ad Eur. Troad. 566 interpretatur *praetende eam, quae nunc expansa est, lucem*, id est *caliginem*, erat enim dormienti lux nulla; igitur *sine quiescere*. Improbat hoc Buttm., quod non dicatur μέλαινα αἴγλη, vel simile quid ut in exemplis ab Hermanno comparatis addatur. Welcker. in Mus. Rh. a. 1828 p. 125 non recte *fasciam* interpretatur ex Gr. Bekk. p. 354, 23 σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδην ἡ αἴγλη, ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ. Nec facit huc χιτών loco plane alieno insertum ap. Hesych. qui affert αἴγλη: χλιδών, Σοφ. Τηρεῖ (fr. 524 D.). χιτὼν καὶ πέδη παρὰ Ἐπιχάρμῳ. ἐν Βάκχαις.: χλίδων i. q. ψέλλιον, et hanc etiam πέδην vulgo interpretantur: v. Dindorf. ad Arist. fr. VI. Ergo Welckeri ratio ad nihilum recidit.

Αἰγυπιός [Lob. Path. El. 1, 87] (-⏑⏑⏑) *volturius*. μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες Ai. 169 anap. chor. Aiacem volturio, inimicos cum paventibus aviculis comparari certum; sed de structura verborum difficili v. Lobeck. Placet Dawesii sententia ab Hermanno probata. De accentu v. E. Gud. 211, 3. Exc. Orioni annexa p. 186, 20.

Αἰγύπτιος *Aegyptius*. νεκρὸς τάριχος εἰσορᾶν Αἰγύπτιος Phin. 636 D. Phineus significatur, v. Brunck. γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον incert. 698 D. ap. Gr. Bekk. p. 361, 20. Athen. p. 51, d. Eustath. p. 835, 10. (I p. 34. med.)

Αἴγυπτος n. pr. τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις OC 337. De sententia v. Wyttenb. ad Plut. Praec. Coniugal. p. 142, C.

Αἰδέομαι *revereor*, *religioni duco*. ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν Ai. 1356. φλόγα αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου OR 1426. αἴδεσαι μὲν πατέρα τὸν σὸν προλείπων αἰδέσαι δὲ μητέρα Ai. 505. τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς OR 647.

Ἀίδηλος (⏑⏑). [Curt. Et. 584 = ἀφανίζων aut tenebricosus. Cum onomasia prolatum] τὸν ἀπότροπον ἀίδηλον Ἅιδαν Ai. 607 ch. V. Buttm. Lexil. 1, 247 [Lehrs, Herod. p. 457. Lob. Path. El. 1, 468].

Αἰδόφρων (⏑) *verecundus*. ὦ ξένοι, αἰδόφρονες ... ἀλλ' ἐμὲ οἰκτείρατε OC 237 mel. Quam sapienter hoc cognomentum Soph. delegerit, ostendit schol. et interpretum inprimis Hellerus. [Poetarum est vox.]

Ἄϊδρις (⏑⏒⏑) *ignarus*. ἄιδρις ἐς τόδ' ἦλθον OC 547 mel. ὥστ' οὐκ ἂν ἄιδρις ὑπείποις Ai. 213 anap. ὁ πάντ' ἄιδρις 911 ch. His duobus locis media syllaba producitur [Lob. Phryn. 326].

Ἀϊδωνεύς *Deus Orcus*. Αἰδωνεῦ Αἰδωνεῦ [ἀϊδωνεῦ LA] OC 1560 ch. [sec. Herm.] tribus syllabis cum synizesi enuntiandum.

Αἰδώς ‖ *verecundia*. *pudor*. ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς El. 249 ch. αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ inc. 607. μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων Ai. 1076 [de iunctis δέος καὶ αἰδὼς v. Brunck ad Ai. 1079. Lennep. ad Phalar. p. 127]. τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ λάβοι Ai. 338. αἰδοῦς κῦρσαι OC 247. ‖ *Dea verecundiae et miserationis*. ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδὼς OC 1268. v. Elmsl. ad v. 1267 et ad Herod. 461. Reisig. in enarr. p. LVII advocantem Il. α 23. χ 124. item schol. ad v. 237. In accusativo tono notando vulgo et scripti et editi discrepant: v. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 43, et sunt qui acutum secundum analogiam a Dionysio Thrace ap. Herodianum schol. Il. β 262 defensam praeferant, velut Buttm. Gr. Mai. p. 188. Sed haud dubie inflectendus est, quod ab Aristarcho apud eundem Herodianum memorato factum scimus, quamquam usu, quem sequebatur, non minus quam analogiae fallacissimae patroni offensus est. V. Lehrs Aristarch. p. 260. Cf. et Philem. p. 7. Osann. Schaef. ad Greg. Cor. p. 427.

Αἰεί et αἰέν v. ἀεί. (I p. 35. med.)

Αἰείφρουρος v. ἀείφρουρος.

Αἰένυπνος *in aeternum consopiens*. σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον OC 1578 ch. sic Herm. [αἰὲν ἄυπνον LA]. Suidas: αἰένυπνος ὁ θάνατος ὁ ἀεὶ κοιμώμενος, ὑφ' ἓν δὲ ἀναγνωστέον· Σοφ. σέ τοι τ. ἀ. Eust. p. 1201, 25 Σοφ. δὲ αἰένυπνον (τὸν θάνατον), ὡς ἀδελφὸν μὲν ὄντα ὕπνου, μακρότατον δέ. Hic etsi male interpretatus, veram tamen lectionem agnoscit. Et scholiastes: ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον, αἰένυπνον, ἀείυπνον. οὕτως ἀποδίδωσι τὸν διὰ παντὸς κοιμώμενον· φησὶ γὰρ τὸν θάνατον, ὥσπερ δαίμονά τινα ὄντα. Accedit, quod Mors ἄυπνος dici non potuit.

Αἰετός v. ἀετός.

Αἰθέριος *caelestis*. εἴθ' αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι OC 1082 ch.

Αἰθήρ [Curt. Et. 225. Lob. Path. Prol. 58] *aether*, *caelum*. ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας αἰθήρ Ant. 426. ἔκτυπεν αἰθήρ OC 1456 ch. de tonitru, quo etiam exclamatio spectat ὦ μέγας αἰθήρ 1471. αἰθέρα δῦναι μέγαν Ai. 1192 ch. αἰθέρος ἄνω πτωκάδες ἐλῶσί με Ph. 1092 mel. ἐν αἰθέρι μέσῳ Ant. 415. ἀπ' αἰθέρος δὲ κἀπὸ λυγαίου νέφους fr. Polyx. 471 D. Tralate *caelum Deorum sedem* significat: νόμοι οὐρανίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες OR 867 qui solus locus apud Soph. αἰθήρ fem. gen. habet, ut λευκὴ αἰθήρ apud Eur. Androm. 1204 reperitur; apud Aeschylum nihil eiusmodi, sed Pindaro solenne, v. Boeckh ad Pind. p. 103.

[Αἰθίοπες inscripta fuit fabula Soph., cuius sunt ap. Dind. fr. 26—31.]

[* Αἴθοψ. αἴθοπος v. l. in Ai. 221. v. s. αἴθων.]

Αἴθριος *serenus*, *sub dio*. Gr. Bekk. 354, 22 αἴθριος, ὑπὸ τὸν ἀέρα. πάγου φανέντος αἰθρίου Ach. Am. 162 D. Eodem sensu substantive dicitur δυσαύλων πάγων αἴθρια [αἰθρεῖα Musgr. et Wolff.] Ant. 357 ch. h. e. κρύσταλλον ἐν αἰθρίᾳ γενόμενον, quem ὑπαιθρίους πάγους vocat Aeschylus Ag. 345. V. ὑπαίθρειος. [De mensura penultimae v. Wolff. ad Ant. 357 et in appendice.]

Αἰθύσσω *celeriter moveo*, *quatio*. Gr. Bekk. p. 360, 21 ἀνασείειν, ἀνακαίειν (f. ἀνακινεῖν) et Hesych. αἰθύσσειν: ἀνασείειν. Σοφ. Σίνωνι = fr. 486 D.

Αἴθω ‖ transitive *cremo*. Ambraciotarum dicitur fuisse αἴθεται, καίεται in glossis κατὰ πόλεις compositis ap. Bekk. Anecd. p. 1095. Cf. Valcken. ad Herod. IV. 145. — θεοῖς αἴθειν ἱερά Ph. 1033. ‖ intransitive *flagro* inde *luceo*. ἡνίκα λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον Ai. 286 de foculis dictum, quos veteres noctu ad illustranda cubicula accendere solebant; de quo usu et Graecorum Romanorumque consuetudine noctis quoddam inde tempus nominandi v. Lobeck.* p. 262 [Wunder. ad h. l. Interpp. ad Hom. Od. 18, 307].

Αἴθων proprie *ardens*. αἴθωνι σιδήρῳ Ai. 147 an. ch. figurate *acer*, *fervidus*. αἴθων ὑβριστὴς Ai. 1067 v. Lob. [οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθονος ἀγγελίαν Ai. 221 ch. αἴθο..νος LA π super ν posito a m. rec. αἴθωνος apogr. αἴθοπος apogr. et Suid. Recte Eustath. p. 1072, 6 αἴθων ἀνὴρ παρὰ Σοφοκλ. p. 862, 10 φέρεται αἴθων βοῦς καὶ σιδηρὸς καὶ ἄνθρωπος καὶ λέων· αἴθοψ δὲ οὐδεὶς αὐτῶν λέγοιτ' ἄν, ἀλλὰ τοὔνομα οἴνῳ μέλανι ἐπιτίθεται. Cf. Lob. ad h. l. Bergk. ap. Lob. Paral. p. 553 sq. et Mus. Rh. 3, 209.]

Αἰκής *contumeliosus*. Tragicis sic contrahitur ex ἀεικής per ἔκθλιψιν. θανάτους αἰκεῖς [sic D. c. Herm.: ἀίκεῖς LA] El. 206 anap. Blom. ad Promf. 481 tacite secutus Dawesium (Misc. Cr. p. 311 = 259 Lips.) ᾀκής ex ἀεικής contrahi decrevit, veluti Pors. Class. Journ. 14, 458. Cum nec ᾄκεια sive ᾀκία nec ᾀκίζω usquam compareat, monstrum illud censendum est, itaque recte iudicavit iam Dorvill. ad Char. p. 478 Lips. Αἰκής unice veram scripturam esse ostendunt quae in v. αἰκῶς dabimus. (I p. 36. s. fin.)

Αἰκία (-) *contumelia*. εἰς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν OC 748 αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις El. 486 ch. δυστάνοις αἰκίαις 510 ch. πολύπονος αἰκία 515 ch. Media ubique producitur. Hac de causa Pors. Advers. p. 209. αἴκεια scribi voluit; mirum quod non ᾄκεια ut ᾀκής. Secuti sunt Blomf. Prom. 93. 620. (602 Well.) contra librorum fidem, et Elmsleius [ad Eur. Bacch. 1363 et OC 748], qui ex uno certe cod. Par. F αἰκείας dedit OC 748. Nituntur Eustathii auctoritate p. 1336, 58 (cf. 1893, 24) qui duplicem scripturam αἴκεια et αἰκία agnoscens illam ab ἀεικής duci ait, de hac tacet

et diversam originem videtur requirere. Herm. ad OC l. c. inter ἀείκεια s. αἴκεια et αἰκία distinguentem ea de causa probare non possum, quod ἀεικής quidem et αἰκής cum discrimine tragicis dicuntur, illud ut *turpem et indecorum*, hoc *contumeliosum* significet, ἀείκεια ἀεικίζω et αἴκεια nusquam comparent: deinde quod prosae orationis scriptores ἀεικής ἀείκεια αἴκεια plane ignorantes αἰκίαν nonnisi de *contumelia verberum et corporis* usurpant, tragici autem, utcunque scribetur, eam significationis partem non norunt *contumeliamque* universe inesse voluerunt. Elmsleium, εὐσεβία, ἀληθία, προμηθία comparantem non sequor, et quod diversa miscuit (ἀληθία enim alienum est) et quod illa vocabula penultimam brevem habent, αἰκία perpetuo producit. Ego cum prosae auctoribus inprimis genere dicendi iudiciali summo consensu αἰκίαν frequentari videam, conspirantibus insuper Hesychio, Suida, Polluce, Anecd. Bekk. p. 355, 23. 356, 1. 360, 23, quamvis insolito modo deflexam ab adiectivo formam impugnare non audeo.

Αἰκίζω. Activum nonnisi figurate dicitur pro *graviter affligendo*. νιν αἰκίζει κέντρα Tr. 839 ch. de venenati pallii cruciatu; ἁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθρι' αἰκίζει Ai. 403 de Minerva Aiacem pessumdante [cf. Wakef. ad Trach. 838]. τυφῶς πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης Ant. 419 de vento in arborum frondes saeviente. Proxime tamen hoc abest a prosae orationis usu, de quo Gr. Bekk. p. 355, 27 αἰκίζει, κακοῖ, τύπτει. Eo sensu Sophocli medium dictum reperitur. καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται Ai. 65 [i. e. μαστίζει]. τοὺς δὲ δεσμίους ᾐκίζετο 300. μὴ δῆτα τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ OR 1153. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ Ai. 111. Et aor. pass. πρὸς οἰωνῶν δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν Ant. 206. scil. Polynicem [αἰκισθέν τ' ἰδεῖν Paris. A et Cobeto teste LA]. Longe illud elegantius, sed contorte ab Erfurdtio explicatum. ἐδεστὸς αἰκισθείς est αἰκισθεὶς τῷ ἐσθίειν s. ὥστε ἐσθίεσθαι, ut ὀλέθριον αἰκίζειν Ai. 403 i. e. αἰκίζειν ὥστε ἀπολλύναι sive πρὸς ἀπώλειαν.

Αἰκῶς *foede*. αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος El. 102 anap. [αἴκως Brunck. ἀδίκως LA ἀδίκως et ἀεικῶς Schol.]. Suid. ἀεικῶς in h. v. — In El. 216 an. οὕτως αἰκῶς Seidler. ad Eur. IT 163. Affert Suid. v. ἀεικές. ἀεικῶς LA. Brunck. hic quoque αἴκως, quod quo auctore Both. melicis, αἰκῶς diverbiis vindicet, mortales ignorant. De scriptura Gr. Bekk. p. 360, 26 αἰκῶς, χαλεπῶς· δισυλλάβως, ἀπὸ τῆς αἰκίας· οὕτω Πλάτων. (I p. 38.)

Αἴλινος *naenia*. [versus intercalaris modo iteratum] αἴλινον αἴλινον ἥσει δύσμορος Ai. 627 ch. κοινῶς καὶ ἐπὶ θρήνου καὶ ἐπὶ ὕμνου ἐστί Gr. Bekk. p. 358, 29. Priore significatione Soph. posuit. Cf. Blomf. gl. Aesch. Agam. 119. [Bene expl. vocem Wolff. ad Ai. 627.]

Αἷμα || *sanguis* proprie. στάζει γὰρ φοίνιον αἷμα Ph. 784. μέλας ὄμβρος χαλάζης αἵματός τ' ἐτέγγετο OR 1279 [in LA sic est]; Dind. c. Pors. ὄμβρος χάλαζά θ' αἱματοῦσσ' ἐτέγγετο, in qua correctione misere frigent ὄμβρος et χάλαζα posita ἐκ παραλλήλου. Heath. ὄμβρος χαλάζης αἱματοῦς, quae coniectura maxime placet. Herm. αἱμάτων. — αἱ τοὐμὸν αἷμα ἐπίετε πατρός OR 1400 id est τοὐμοῦ πατρὸς αἷμα, v. Matthiae ad Eur. Phoen. 30 [sed στυγνὸν αἷμα vult Lehrs. Ann. Fleckeis. 1862, 299, χλωρόν Nauck. Kr. Bem. 3, 43. θερμόν Herwerd. Ex. critt.]. ἵν' οὑμὸς νέκυς αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται OC 622. αἵματι μιανθείς 1373. πρὶν ἁμετέρων αἱμάτων γένυσιν πλησθῆναι Ant. 121 unicum pluralis ap. Soph. exemplum. Euripides [novies, Aeschylus octies] habent: v. Monk. ad Alcest. 512 et Blomf. gl. Choeph. 60. [Pors. ad Eur. Ph. 20. Latinum usum illustrat Neue, Lat. Formenl. 1, 414.] αἵματος κοινοῦ πάσασθαι Ant. 201 cognatorum sanguinem gustare. ἀνδροφθόρου αἵματος λίπος 1022. ἐμοὶ δὲ λῷστον αἷμα ταύρειον πιεῖν Helen. fr. 185, 1 D. ap. schol. Ar. Eq. 84 quem versum Comicus a Sophocle sumsit. ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν Tr. 572. ἰὸς αἵματος μέλας 717 atrum sanguinis virus. κρατὸς διασπαρέντος αἱματός θ' ὁμοῦ 782. ἐκ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν (νόσος) 1055. ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα Ai. 376. [φυσῶντα τὸ ἀπ' οἰκείας σφαγῆς μελανθὲν αἷμα 918.] νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων El. 1395. Ex hoc loco inepte interpretati αἷμα sunt μάχαιραν EM. Hesych. Suid. Gr. Bekk. p. 356, 20 v. νεοκόνητος. [παλίρρυτον (sic Dind. et Both. πολύρρυτον LA) γὰρ αἷμα El. 1420 ch.] || Figurate primum *caedem* significat, de quo usu perpauca refert Elmsl. ad Bacch. 139 uberius illustrat Dorvill. ad Charit. p. 427 Lips. ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν OR 101. πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν 996 caedem patris fecisse, quae eadem τοὔμφυλον αἷμα dicitur OC 407, et πατρὸς ἔμφυτον ἄλαστον αἷμα 1672 mel. τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης El. 1385 ch. caedem sufflans, v. schol. [αἵματος ἆσαι Ἄρηα: αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ fr. Eumel. 213. corrupto ap. Hesych. loco.] ὡς ὁ Τυδέως ἀνδρὸς αἷμα συγγενοῦς κτείνας Syndipn. 153, 3 D. i. q. ἄνδρα συγγενῆ. — b. *vis vitalis* sanguini inesse credita significatur τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα El. 786 quam sententiam illustrat Ant. 531. — c. *consanguinitas*; quem loquendi usum illustravit Schrader. ad Musaeum p. 136 (p. 89 Lips.). ὥς τις ἀφ' αἵματος ὑμετέρου προφανεῖσα OC 245 mel. τοὺς πρὸς αἵματος Ai. 1305. ἢ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν El. 1125 aut amicus aut cognatus. At αἷμ' ἐμφύλιον OR 1406 consanguinei ipsi sunt. (I p. 39.)

Αἱμάς *profluvium sanguinis*. τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων Ph. 696 ch.

Αἱμάσσω *cruento*. κρᾶτ' ἐμὸν πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών Ph. 1002. χεῖρας αἱμάξαι Ai. 453. αὐτόχειρ δ' αἱμάσσεται Ant. 1175. στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων El. 90 anap. οἷος ἄρ' αἱμάχθης Ai. 910 an. ch. occisus eo. Lobeck. cum duobus codd. ᾐμάχθης, fortasse rectius.

Αἱματηρός *cruentus*. Proprie dictum: τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθοράς OC 552. ὑφ' αἱματηραῖς χείρεσσιν Ant. 975 ch. Tralate φλὸξ αἱματηρά Tr. 766 flamma sacrificii quippe cruentam hostiam consumens. Sed στόνον βαρυβρῶτ' αἱματηρόν Ph. 695 audacter dictum. Hermannus aliquid excidisse existimat. [Dicendi usum bene expl. Schneidw. - Nck.]

Αἱματόεις proprie dictum pro *cruento* μέλας ὄμβρος χαλάζης αἱματοῦς ἐτέγγετο OR 1279, si vera est Heathii coniectura. [Dind. expressit Porsoni χάλαζά θ' αἱματοῦσσ' ἐ.] Nove dictum pro *rubente* ῥέθος αἱματόεν Ant. 524 anap., quae quidem hoc loco non venustatis est sed indignabundi animi significatio.

Αἱματορρόφος *sanguinem sorbens*. τίσις ὁ ἄνωθεν εἶσιν αἱματορρόφος fr. inc. 813 D. ap. Gr. Bekk. p. 362, 21 de Furia haud dubie.

Αἱματόω *cruento*. [αἱματῶσαι: ἀντὶ τοῦ φονεῦσαι. Σοφ.] (fr. inc. 814 D.) ap. Gr. Bekk. p. 360, 15.

Αἱμοβαφής (⏑) *sanguine tinctus*. χειροδάικτα σφάγι' αἱμοβαφῆ Ai. 219 anap.

Αἱμορραγής (⏑) *sanguine manans.* μέλαινα παρέρρωγεν ποδὸς αἱμορραγὴς φλέψ Ph. 825.

***Αἱμόρρυτος.** αἱμόρρυτον κούρειον Scaligeri coniectura est Androm. fr. 137, 1 [pro ἡμιρρυτὸν κόριον quod est ap. Hesych. v. κουρίον].

Αἱμύλος (⏑) *callidus.* τὸν αἱμυλώτατον ὀλέσσας (Ulixem) Ai. 387 mel.

Αἵμων n. pr. Αἵμων Ant. 627 anap. 1175. Αἷμον 572. Αἵμονος 1217. (I p. 39. s. fin.)

Αἰνέας n. pr. pro Αἰνείας cogente versu posuit Soph. Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ Laoc. fr. 342 D.

Αἰνέω. ‖ Primum *commemorare dictove proferre* videtur significasse, velut αἶνος *dictum.* Sic explico ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας Ph. 1380 *o intolerandi dicti auctor.* Musgravius contulit Aesch. Choeph. 553. Suppl. 187. Sed et *suadere* verti potest, a probando leviter deflexa significatione. ‖ *Probare* et *laudare* ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν Ph. 451. αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ 889. Probabili coniectura Phil. 1088 ch. Hermannus εἶλου τὸ κάκιον αἰνεῖν reposuit [κ. ἑλεῖν LA. κ. ἀντί Dind.] ἀνθρώπου βίον οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν οὔτε μεμψαίμην ποτέ Ant. 1157. εἰσὶ δ' οἵτινες αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρα Creus. fr. 325. αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη Ai. 526. ‖ *Adnuo.* ἃ δ' ᾔνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγών Ph. 1398. ‖ Denique formula est honeste negandi vel cum deprecatione recusandi, velut Latinorum *laudo*, nostrum *ich danke:* παραιτεῖσθαι Plutarchus explicat de Aud. Poet. p. 22. cf. Graev. Lectt. Hesiod. p. 581 et Wyttenb. ad Plut. Moral. p. 236 (173. t. I. Lips.); Suid.: αἰνῶ, παραιτοῦμαι, Σοφ. Hesych.: Αἰνῶ, παρίημι, παραιτοῦμαι, καὶ ἐπαινῶ. Σοφ. Ἀλκμαίωνι (fr. 96 D.). Gr. Bekk. p. 358, 28: Αἰνῶ, παραιτοῦμαι, Σοφ. καὶ ἐηαινῶ.

Αἰνιάν gentilis *Aenianum* in Thessalia. Αἰνιὰν γένος El. 706. Αἰνιᾶνος ἀνδρός 724. [αἰνειᾶνος ut αἰνειᾶν in 706 LA. Verum servarunt apogr. et] Eustat. p. 83. 3. 524, 31 et 336, 19, qui hoc quidem loco et Αἰνιάν et Αἰνιᾶνος ex Sophocle memorans, scribendi rationem δίφθογγον vitiosam dicit, Steph. Byz. v. Αἰνία secutus, (...), qui praecipit: Αἰνία, διὰ τοῦ ῑ .... τὸ ἐθνικὸν Αἰνιάν. (cod. V ibi Αἰνείαν.)

Αἴνιγμα *aenigma.* τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν OR 393. ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει OR 1525.

Αἰνικτήρ *difficilia ad coniectandum loquens.* θεὸν σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεί fr. inc. 707 D. Infeliciter Brunckius transpositionem tentavit. v. διδάσκαλος.

Αἰνικτός *ad coniectandum difficilis.* ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις OR 439.

Αἰνίσσομαι *ambigue loquor.* μῶν ᾐνιξάμην; Ai. 1158

Αἶνος. Primitivam significationem aperit Etym. MS. ap. Valck. ad Ammon. p. 9 αἶνος καὶ μῦθος. ὁ λόγος ποιητικῶς; coll. Valck. ad Ammon. p. 15. Ita ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας Phil. 1380. Deinde *laudem* valet. ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει τᾷδε κράτιστον OC 707 ch.

Αἰνός [Buttm. Lex. 1, 235] *gravis.* αἰνὸν ἄχος Ai. 706 ch.

Αἴξ [Curt. Et. 157] *capra.* ψακαλοῦχοι ματέρες αἶγές τε fr. inc. 962 D. (I p. 41.)

Αἰολίζω *variego?* αἰολίζειν: τὸ ποικίλλειν οὕτως Σοφ. fr. inc. 815 D. ap. Bekk. p. 361, 2. Emendandum videtur αἰόλλειν. [αἰολίζω: τὸ ἀπατῶ· καὶ Ἱεροκλῆς (Σοφοκλῆς Toup.). Μὴ δ' αἰόλιζε ταῦτα. Schol. Theocr. 1, 56.]

Αἰόλος. ‖ *Celeri et vario motu agitatum*, quae prima significatio est, apud Sophoclem non notat, nisi huc trahas αἰόλος δρακών Tr. 11 et 834 ch. ‖ *varie ut celeri motu micans*, inde *versicolor.* v. Spanh. ad Callim. h. Dian. 91. Clark. ad Il. β 816. δ 489. inprimis vero Buttm. Lexil. 2. 73. αἰόλος δράκων Tr. 11. 834. αἰόλα νύξ quippe stellis distincta Tr. 94. 132 ch. eadem ποικιλείμων Aesch. Prom. 24. — αἰόλου κνώδοντος Ai. 1025. *capuli aere nitentis:* laudat Suid. v. κνώδοντος; Musgravius αἰανοῦ coniectabat. ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας Ph. 1157 mel. ex morbi virulentia maculis interstincta. [αἰόλον var. lect. est in fr. Hel. 187 D., quo loco valde corrupto scribitur ἔωλον q. v.] De accentu praecipit Herodian. apud Arc. p. 56, 7.

Αἰπεινός *alte situs.* αἰπεινᾶς Οἰχαλίας Tr. 858 ch. γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον Ph. 1000 rupes unde se deiecturus erat Philoctetes.

Αἰπόλιον *grex caprarum.* ἐν κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις Ai. 375 ch.

[****Αἶπος** *altitudo.* ἀκρότατον εἰσαναβᾶσ' αἶπος ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν OR 877 Dind. et Wund. edidere sec. Arndtii quaest. Soph. p. 19.]

Αἰπύς (⏑) *arduus.* οὐρανὸς ἀ. Ai. 845.

Αἵρεσις *optio.* εἰ νέμοι τις αἵρεσιν Ai. 265.

Αἱρέω I. *Formae. Praesens.* αἱρεῖ Ph. 113. 437. ubi LA αἴρει. Ant. 606. *Impf.* ᾕρει Tr. 240. *Fut.* αἱρήσοιμι Ph. 353. αἱρήσειν Ph. 14. De futuro ἑλῶ (ἑλεῖ scripsit Reisig. OC 1454) v. Herm. l. c. [et ad Eur. Hel. 1297]. *Aor.* εἷλον Ant. 656 El. 207. εἷλε Ph. 608. OC 1026. εἷλεν Ph. 948. El. 528. εἵλομεν Ant. 385. — ἕλω OC 814. ἕλῃς Pel. fr. 441 D. ἕλωσι Ph. 1094 mel. ἕλοις Ant. 747. ἕλοι OC 815. 1026. 1690. Tr. 353. Ai. 1056. ἑλεῖν OR 996. Ant. 123 ch. OC 764. [El. 1001]. Ph. 347. 700. 998. 1435. vitiose ἑλεῖν in LA 1101 ch. ἑλὼν Ph. 762. 931. 945. 1228. Ant. 497. ἑλοῦσα El. 1080. ἑλόντα Ph. 1347. ἑλόντες Ant. 1110. *Passivum pf.* ᾑρῆσθαι Ant. 493. *aor.* ᾑρέθη OC 1148. Andr. fr. 132 D. *Medium aor.* εἱλόμην Tr. 734. εἵλου Ph. 1101 ch. El. 1085 ch. Ant. 555. 565. εἵλετο Ph. 443. εἱλέσθην OC 448. ἕλῃ OR 1522. ἕλοιτο Tr. 1236. Ph. 47. OR 887 ch. ἑλοῦ El. 345. ἕλεσθε ter Ai. 396. ἑλέσθαι Tr. 162. OR 585. Ph. 365. Aoristi primi ab Atticistis abiecti (Lob. Phryn. p. 236) non superest vestigium apud Sophoclem. — II. *Usus. Activum* significat ‖ *capere prehendendo* vel corripiendo tum proprie tum tralate. ἀξίνας χεροῖν ἑλόντες Ant. 1110. πρὶν στεφάνωμα πύργων Ἥφαιστον ἑλεῖν Ant. 123 ch. φορβάδος ἔκ τε γᾶς ἑλεῖν Ph. 700 ch. scil. *herbas.* — τὰν οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ (Διὸς ὀργήν) Ant. 606 ch. πτωκάδες ἕλωσί με Ph. 1094 ch. v. Herm. ‖ *vi vel dolo capere*, item *interficere*, ἀνελεῖν. καθελεῖν· νιν αἱρήσειν δοκῶ Ph. 14. ὃν Ὀδυσσεὺς εἷλε 608. ἄνδρ' ἑλὼν ἄγει 945 v. Herm. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε εἷλεν 948. ἀπάταισιν ἄνδρα ἑλὼν 1212. κἀμὲ δεύτερον θέλεις ἑλεῖν OC 764. ἥν σ' ἕλω ποτέ 814. τίς ἄν με ἕλοι βίᾳ; 815. καί σ' εἷλε θηρῶντ' ἡ τύχη 1026. κατά με Ἀίδας ἕλοι 1690 mel. τήνδ' εἵλομεν θάπτουσαν Ant. 385. τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν El. 1001. Cf. Matth. ad Eur. Hipp. 652. *tollere de medio:* πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν αἱρεῖ

πονηρόν Ph. 437. Affert Suid. in αἱρεῖ. ὡς ἕλοι δορί Ai. 1056. τὸ πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν OR 996. μή μ' ἕλῃς ἄνευ δορός Pel. fr. 441 D. διδύμαν ἑλοῦσ' Ἐρινύν El. 1080 ch. cf. Herm. ἡ γὰρ Δίκη νιν εἷλεν El. 528. Simile est διδύμαιν χειροῖν αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον πρόδοτον El. 207 mel. *irritum fecerunt.* Cf. Abresch. ad Aesch. Prom. 121. || *expugno, vi capio, dirimo* de urbe potissimum. αἱρεῖ τὰ τόξα τὴν Τροίαν μόνα Ph. 113. τὰ Πέργαμα ἑλεῖν 347. εἰ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰών 353. Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ 998. τὴν πολύστονον Τροίαν ἑλόντα 1347. ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον 1435. ὡς Εὔρυτόν θ' ἕλοι τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν Tr. 353. ὅθ' ᾕρει χώραν γυναικῶν 240. cf. Periz. ad Ael. VH 3, 23. Iacobs ad Philostr. p. 453. || *deprehendo.* ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην Ant. 656. οὐ τἂν ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ 747. Et passive. φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι κλοπεὺς τῶν μηδὲν ὀρθῶς τεχνωμένων Ant. 498. Versum affert Eust. p. 1931, 8. || *adimo.* τὰ τόξ' ἑλών Ph. 762. 931. || Passive ἀγὼν ᾑρέθη OC 1148 de *capta et deportata* victoria cf. Intpp. *Medii* prima significatio est || *secum ferendi abducendi sua sibi capiendi.* ἑλέσθε μ' οἰκήτορα Ai. 396 ch. κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα OR 887 ch. λέχους ἑλέσθαι κτῆσιν Tr. 162. τἄλλα πάρεστί σοι πατρῷ' ἑλέσθαι Ph. 365. || *adimendi quod nobiscum necessitate copulatum.* μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου OR 1522. || *Optionem faciendi, deligendi sibi.* ὡς μᾶλλον ἂν ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους μολεῖν Ph. 47. ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν 443. εἵλου τὸ κάκιον ἀντί [sic D.: ἑλεῖν LA] 1101 ch. εἴ τιν' ἂν δοκεῖς ἄρχειν ἑλέσθαι OR 585. τὰς δ' εἱλέσθην θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν OC 448. σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν Ant. 555. ὅθ' εἵλου πράσσειν κακά 565. ἑλοῦ γε θἄτερα El. 345. πάγκλαυστον αἰῶνα κοινὸν εἵλου 1085 ch. ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην Tr. 734. τίς ταῦτ' ἂν ἕλοιτο; Tr. 1236. His significationibus omnibus communis accusativus casus est rei captae ademptae deprehensae occisae: *adimendi* sensu praeterea solo dativum vel genitivum addi patitur eius *cui quid adimitur*: Ph. 762. OR 1522. *Denique* circumscriptioni inserviens velut ἔχων ἄγων φέρων rem speciosius exponit et manifestius. θέλεις τι μεῖζον ἢ κατακτεῖναί μ' ἑλών; Ant. 497. Languidum enim esset ἑλών *postquam me cepisti* interpretari. (I p. 43. in.)

Αἴρω et ἀείρω (ᾱ) [Curt. Et. 318. 653]. Hae formae non melicorum et diverbiorum discrimine seiunctae sunt, sed pariter in utroque genere sermonis apud Sophoclem reperiuntur. I. *Formae activi. Praesens.* αἴρει OR 914. αἴρῃ Ph. 1331. αἶρε Ph. 886. bis Ai. 545. αἴρετε Tr. * 1264 anap. αἴρειν Ant. 264. αἴρων Ph. 707 ch. Fut. ἀρεῖ Ai. 75. [ἀρῇς LA, εῖς a m. rec. superscripto, iuxta posito ἀρῆι. — v. s. ἄρνυμι] ἆρον Phil. 879. Tr. 799. ἄρας Tr. 80. 795. OR 1270. ἄρασα Alead. fr. 110 D. [ἄραντες OR 143.] ἀείρας Ant. 418. *Passivi* aor. ἀρθείς Ant. 111 ch. *Medii praesens.* αἴρεσθε Tr. 1255. ἀείρομαι Tr. 216 ch. *imperf.* ᾐρόμην Ant. 907 v. Herm. *Futurum.* ἀρεῖσθε OR 1225. OC 460. *aor.* 1. ἄρῃ Ai. 129. 193. Tricl. et Suid. ἄρῃς. *aor.* 2. ἀροίμην El. 34. ἀρέσθαι Ai. 247 ch. *perf.* ἠρμένοι El. 54. — Aor. ἦρα iota subscripto exarari vetat secundum Dionysium Choerob. in EM p. 38, 17 idem paradosin ι addere observans. Cum illis nunc grammatici sentiunt. Futuri nunc duplex secundum Pors. ad Med. 848. forma agnoscitur, producto et correpto ᾱ. V. Elmsl. ad Eur. Heracl. 323. Matth. ad Med. 841. Sed apud Soph. fut. act. vel medii ᾱ producto non exstat: v. Ai. 75. OC 460: nam de OR 1225 et Alead. 110 propter ambiguam iambi sedem iudicari non potest. Aorist. 1. primam producit Ai. 129. 191. Tr. 80: secundus corripit El. 34. Ai. 247. — De perpetua verborum αἴρω et αἱρέω confusione v. Schaef. ad OR 907. II. *Usus.* a. *activi.* || *tollo* proprie v. c. humo, vel manibus tractando. αἴρω τὸ ὑψῶ καὶ ἀνυψῶ, αἰτιατικῇ componi adnotat gr. Herm. de Cstr. verb. p. 358 laudans αἶρ' αὐτόν, αἶρε δεῦρο. Ai. 545. αἴρετ', ὀπαδοί Tr. 1264. Herculem in rogum impositurі. οὐ φορβὰν αἴρων Ph. 707 ch. de herbis humi carpendis. νῦν δ' αἶρε σαυτόν 886 ut αὐτὸς ἆρον 879 de fulciendo corpore. τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους OR 143. ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων OR 1270 quo loco quomodo C. F. Hermannus ad Luc. de Hist. Conscr. ita abuti possit, ut dicat intransitive ἄρας vel reflexive dici, non intelligo. μύδρους αἴρειν χεροῖν Ant. 264. χθονὸς τυφὼς ἀείρας σκηπτόν Ant. 418 cum excitandi adsignificatione. ὡς ἂν ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν Ph. 1331. ἆρον ἔξω Tr. 799 adsignificata *amovendi* et adportandi notione. Item propius a tralatione abest ὀφθαλμὸν ἄρας Tr. 795. Sed dissimile est et proprie dictum ἄρασα μύξας Alead. fr. 110. || *suscipio, subeo.* τοῦτον ἄρας ἆθλον Tr. 80. || Hinc μηδὲ δειλίαν ἀρεῖ; Ai. 75 ne contrahas ignaviae culpam, unde et μηδ' ὄγκον ἄρῃ Ai. 129. [Hesych. i. v. ἀρῇ. λήψῃ. οἴσῃ. Σοφ. Αἴαντι μαστ.] cf. Lob. cui adde Passov. ad Musaeum p. 195. Affert ista Eust. p. 807, 20. Et diversum hinc sed tamen de animo moto et concitato ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν λύπαισιν OR 914: quod commemorat Eust. p. 143, 15. 1007, 52. [ἀείρομαι, οὐδ' ἀπώσομαι τὸν αὐλόν Tr. 216. in sublime feror: schol. μετεωρίζομαι. Hesych. ἀείρομαι: ἄνω αἴρομαι. Σοφ. Τραχ.] Musgr. eodem sensu ἠερέθοντο Apoll. Rh. III. 368 et μετέωρος dici adscribit. || *Orsus, excitus est* Πολυνείκους ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων Ant. 111 ch. b. *Usus Medii.* || *sublatum gestare.* τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν El. 54. || Tralate *suscipere faciendum vel tolerandum.* οὐ τόνδ' ἂν ᾐρόμην πόνον Ant. 907. Sic Brunckii cod. E. ἀνηρόμην LA. ἂν abesse non potest. ὅσον δ' ἀρεῖσθε πένθος OR 1225. μή, μή κακὰν φάτιν ἄρῃ Ai. 193 cf. Herm. ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι Ai. 247 ch. *clam aufugere.* Imitatus Rhesi scriptor v. 54 φυγὰν ἀρέσθαι. || Hinc et *sibi parare s. comparare* valet. τῇδε μὲν πόλει μέγαν σωτῆρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους OC 461. Ad alterum membrum cum zeugmate δώσετε subaudiri iubet Elmsleius. ὅτῳ τρόπῳ δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα El. 34 *poenas sumere,* proprie lucrari s. comparare sibi ultionem. || Subinde non differt ab activo. ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε Tr. 1255, quo sensu αἴρετε dicitur * 1264. — De Schaeferi coniectura γὰρ αἴρων pro παραιρῶν Ant. 367 loco difficili et paene conclamato v. Herm. (I p. 44 m.)

Αἶσα. [Lob. Path. El. 1, 99. Grimm DM. 385. Curt. Et. 340.] Argivorum pro μοῖρα fuisse fertur in glossis ap. Bekk. Anecd. p. 1095. Fatum sortem humanam regens significat περιώσι' ἄφυκτά τε μήδεα ὑφαίνεται Αἶσα Phaedr. fr. 604 D. si versus illi Sophoclis sunt. Sortem homini constitutam valet κακὰν ἐλπίζουσαν αἶσαν Tr. 111 ch. τὸν αἶσ' ἄπλατος ἴσχει Ai. 256 ch. Affert Suid. v. αἶσα et ἄπλαστος.

Αἰσθάνομαι. Num αἴσθομαι dictum sit, dubium: v. Schneider. ad Plat. Rpubl. 3. p. 248; ex accentu in libris varie posito non recte coniecturam duxeris. Ceterum apud Soph. non exstat exemplum.

in quod non conveniat aoristi αἰσθέσθαι significatio legitima. ‖ *Audire* valet vel *auditu accepisse*. οὐδ' ὄνομ' ἄρ' οὐδὲ κλέος ᾔσθου Ph. 252. οὐκ εἶδον αὐτός, ᾐσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν 445. ὅταν περ τοὔνομ' αἴσθηται τὸ σόν OC 301. ὅπως παιδὸς ᾔσθετ' ὀξυκωκυτὸν πάθος Ant. 1316. τηλόθεν ᾐσθόμην βοήν Ai. 1318. ἔδοξα προσπόλων τινὸς ὑποστενούσης αἰσθέσθαι El. 79. πολλὰς δ' ἀντήρεις ᾔσθου στέρνων πλαγάς 89 anap. Affert Suidas v. ἀντήρεις et πλαγάς. ὅτ' ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων 683. Affert Moschopul. Dictt. Att. v. ὄρθιον. ‖ *Persentisco, animadverto*: οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα El. 1476. εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται Ph. 75. — Usitatior est igitur struendi verbi cum accusativo ratio: subinde addito participio ut Ph. 445. rarius cum genit. ponitur: ὅτ' ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων El. 683 et participio addito 79. Semel sequitur οὕνεκα: οὐ γὰρ αἰσθάνει οὕνεκ' ἀνταυδᾷς El. 1478.

Αἴσιος. Proprium est de ave et omine. ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην παρέσχες OR 52, quo loco utitur Eust. p. 805, 12. cf. schol. et Spanh. ad Callim. lavacr. Pall. p. 628. Tralate dictum αἴσιος σκοπὸς προσήκεις OC 34: *faustus*, certior enim Oedipus ex eo fieri sperat, ne ignoratione locorum circumsitorum committat. Lexicographorum veterum explicationes ἀληθής, γνήσιος, δεξιός, ἀγαθός, καθήκων non faciunt huc.

Ἀίσσω. ᾄσσω. [Curt. Et. 609.] I. *De scriptura*. In diverbiis et anapaestis contractionem patitur. ᾄσσεται OC 1261. ᾄσσεις Tr. 396. ᾄσσω Ai. 32. ᾖξα OC 890. ᾖξας El. 1402. ᾖξεν Ai. 40. ᾖξαν El. 711. ᾄξας Ai. 258 anap. ᾄξασα OR 1074. In melicis ἀίσσω scribitur [cf. B. Gerth, de dial. trag. § 10]. ἀισσόντων γάμων Tr. 843. ἄισσε OC 1499. Tertia scriptura αἴσσω vitiosa est debeturque libris veteribus ι non subscriptum sed adscriptum exhibentibus. Ita OR 1074 in LA contra metrum ἀίξασα: Turneb. αἴξασα, debuerunt ᾄξασα. Blomf. quidem ad Ag. 76 et Pers. 476 et Monk. ad Hippol. 347 contractam formam damnant, quod α non sit per se longum. At vero Homero est, imo vel tragicis subinde: et si non esset, nihil impediret. Quippe etiam Ἅιδης bisyllabum est, etsi Ἀίδης ᾱ corripit, et στᾷς atticum teste Photio fuit, non σταῖς, et δᾷς communiter omnibus frequentatur, quamquam δαΐς Homero priore brevi dicitur. Accedit, quod diphthongus αι duplici σσ praemitti non potuit, teste Herodiano, sive quisquis ille est, certe antiquae et bonae doctrinae praeceptori π. μονήρ. λέξ. p. 40, 25. Quarta vitiosa aperte scriptura ἄσσω, cui inani librorum reverentia patrocinatur Schneider. ad Plat. Rep. 3. p. 202, nunc a tragicis certe exsulat. ᾄσσω primus commendavit Hemsterh. ad Arist. Plut. 732, quem sequitur Valck. ad Phoen. 1388. Pors. vero ad Hecub. 31 longius etiam progressus duo sola tragicorum exempla trisyllabam scripturam postulare affirmat, Aesch. Pers. 471 et Eur. IA 12: quibus tertium Eur. Suppl. 962 addidit Elmsl. ad Bacch. 147. Falsa haec. [v. B. Gerth, de dial. trag. § 10 not. 102]. — De mensura primae apud tragicos, cum epicis producatur [sed corripitur Il. 21, 126], dubitatum est. Seidlerus ᾱ etiam illis longum pronuntiari ait ad Troad. 157 spreta coniectura τάρβος metro fulciendo facta. At id unicum est eius mensurae exemplum. Nam in Eur. Suppl 962 logaoedicus versus brevem poscit: in Troad. 1086 versus ex pherecrateorum genere a basi incipiens tolerat: opus est ea pherecrateo Bacch. 147. anapaesto IA 12, dochmiaco dimetro OC 1499; in Tr. 843 prout Herm. eos versus descripsit, nihil interest brevisne an longa sit. — II. *Usus*. ‖ Plerisque locis intransitive significat *motum concitatum, currendi, advolandi, prosiliendi, festinandi*. χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν El. 711 de quadrigis missis. σὺ δ' ἐκτὸς ᾖξας πρὸς τί; El. 1402. ὡς ἐκ ταχείας ᾄσσεις Tr. 396. *festinas proficisci*. εὐθέως δ' ἐγὼ κατ' ἴχνος ᾄσσω Ai. 32. ἄτερ στεροπῆς ᾄξας ὀξὺς νότος ὣς λήγει 258. ὑπ' ἀγρίας λύπης ᾄξασα (γυνή) OR 1074 *praeceps abiens*. δεῦρ' ᾖξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός OC 896. σπεῦσον ἄισσ' ὦναξ 1499. Tralate legitur νέων ἀισσόντων γάμων Tr. 843 scholiasta explicante νεωστὶ προσβαλλόντων, *recens ortarum* s. *se efferentium* nuptiarum. ‖ Transitive dictum est Ai. 40: καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα; quod est *admovit, excivit*, de quo usu cum notasset Pors. ad Hec. 1427, uberius exposuit Lob. ad Ai. 40. Inde passivum est: κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται OC 1261. *iactatur, verberatur*, item praeeuntibus epicis, ut observarunt Musgr. et Schaeferus [sequente Eurip. Bacch. 147. Or. 1429]. (I p. 46 m.)

Ἀϊστόω *deleo*. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ᾔστωσας δορί Ai. 515. [Hesych. i. v. ἀιστώσας: διαχέας καὶ τήξας· Σοφ. Ῥιζοτ. (fr. 481 a. D.) Κόρον ἀιστώσας (cod. ἰστώσας) πῦρ. Dind. c. Kustero vult κηρὸν ἀιστώσας (vel ᾀστώσας) πυρί.] Audacter Brunck. κόρην ἀιστώσας πυρί. Ego κόρον figuram Iasonis ceream intelligo dici, a Medea sagarum ritu igne supposito liquefactam, quod satis notum est in praestigiis veterum amatoriis artificium.

Αἶσχος *turpitudo*. αἴσχη μὲν οὐδ' ἂν εἷς φύγοι βροτῶν Phaedr. fr. 611 D.

Αἰσχροκέρδεια *turpis lucri cupido*. τὸ δ' ἐκ τυράννων (γένος) αἰσχροκέρδειαν [αἰσχροκερδίαν Dind. ex apogr.] φιλεῖ Ant. 1056.

Αἰσχρός [Curt. Et. 330] *turpis*. Apud Soph. nonnisi de *animo moribus dictis factis* legitur. Positivus perfrequens: comparativus uno loco est El. 559 τίς τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι. Item rarior superlativus. λέγων αἴσχιστ' ἐπῶν Ph. 900. ὁπόσα αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται OR 1408. αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις El. 487 ch. αἴσχιστα πάντων ἔργα 586. κἀμοὶ γὰρ αἴσχιστον Ai. 1161. αἰσχίστους λόγους 1320. At in Ph. 1284 ἀρίστου πατρὸς αἴσχιστος [sic post Piers. editur: ἔχθιστος LA] γεγώς. Idem error librariorum cernitur Ai. 1059, ubi αἰσχίστῳ μόρῳ LA, alii ἐχθίστῳ, et OR 1519, ubi ἔχθιστος LA: cod. Trin. αἴσχιστος. Etiam OR 367. σὺν τοῖς φιλτάτοις αἴσχισθ' ὁμιλοῦντα rectius ad adiectivum retuleris quam adverbium putes esse: obiectiva constructio est, velut ἄλεκτρα γηράσκουσαν El. 962. μή μοι θάνῃς σὺ κοινά Ant. 546: i. e. ὥστε εἶναι ἄλεκτρον, κοινωνόν, ita et αἰσχρὸν τῇ ὁμιλίᾳ. — Positivus. οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ Ph. 108. τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρόν 476. αἰσχρά μέντοι 524. ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη 607. αἰσχρὸν ὄνειδος 843 mel. αἰσχρὸς φανοῦμαι 906. μαθὼν αἰσχρά 972. αἰσχρὰς ἀπάτας 1136 mel. μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλοντα 1139, ubi ἀνατέλλων active dictum Ulixen spectat, qui est illic memoratus φὼς ἐχθοδοπός: est *excitat*, quod recte praeivit glossa Brunckii. ἀπάταισιν αἰσχραῖς 1228. ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτών 1249. αἰσχρὸν τὸ φεύγειν OC 1422. οὐδὲν … οὔτ' αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμόν ἐστι Ant. 5. πρὸς αἰσχρὰ πράγματα 299. ἐκ τῶν αἰσχρῶν λημμάτων 313. οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν 511. τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδέν 711. ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν

747. πτώματ' αἰσχρὰ πίπτουσι 1040 turpiter peccant. ὅταν αἰσχροὺς λόγους λέγωσι 1047. τῇ μεταιτίᾳ τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ Tr. 448. κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς 597. αἰσχρὰ δ' ἐκείνοις *1273. αἰσχρὸν γάρ Ai. 473. σοί δ' αἰσχρὰ τἄπῃ ταῦτα 505. καὶ γὰρ αἰσχρόν 1159. ἤκουσεν αἰσχρά 1324. αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται El. 621. ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν 989. Utitur hoc dicto Stob. Serm. 17, 1. νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς Epig. fr. 196 in turpi re. τὸ γυναιξὶν αἰσχρόν Phaedr. fr. 609. ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς fr. inc. 665. τὰ πλεῖστα φωρῶν αἰσχρὰ φωράσεις βροτῶν fr. inc. 732.

Αἰσχρῶς *turpiter*. ἔρριψαν αἰσχρῶς ὧδ' ἔρημον Ph. 265. αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ λαβὼν ἔχω (τὰ τόξα) 1234. αἰσχρῶς γ', ἐάνπερ καὶ λέγῃς El. 593. ζῆν αἰσχρῶς El. 989. De OR 367 v. sub αἰσχρός.

Αἰσχύνη (ῡ). *turpitudo*. στεναγμός, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη OR 1284. αἰσχύνην φέρειν Tr. 66, de qua sententia v. Wessel. ad Her. 1, 10, 4. οὔποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ 597. *turpiter te dabis*. || *pudor ob turpitudinem*. πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς Ph. 120. ὦ μεγάλα φάτις, ὦ μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς Ai. 174 ch. δέος ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ 1079 [esse h. l. = αἰδώς docet proverbiale dictum, quod ex Cypriis repetitum esse exemplis ostendit Nauck. ad h. l.]. αἰσχύνης ἄτερ El. 615. τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν 616. Suid. v. ἐπίστω. αἰσχύναισιν [αἰσχύνῃσιν codd. Aeliani] οἷα μαίνεται Tyr. fr. 587, 9. (I p. 47 extr.)

Αἰσχύνω. || Activum *turpitudine afficio, dehonesto*. αἰσχύνεις πόλιν OC 933. αἰσχύνειν φίλους El. 518. εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει 1082 ch. ἆρ' ὧδ' ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος; Ai. 1305. De habitu corporis νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει Ant. 529 an. ch. || Medium s. potius passivum *pudere* significat. Cum accus. τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται OR 1079. Cum participio *facti* πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος Ph. 1383. οὐκ αἰσχύνομαι ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη Ant. 541. Addito enuntiato circumscribente rem αἰσχύνομαι μὲν εἰ δοκῶ... δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν El. 254.

Αἰτέω. Activum *postulo* et *precor* aliquem aliquid: cum accusativo interdum duplici velut Ἅλιον αἰτῶ τοῦτο καρῦξαι Tr. 96 chor. αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς... ἀλκὴν λάβοις ἂν OR 216. τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν 1518. αἰτεῖς ἃ τεύξει OC 1106. βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον 1162. (σε) αἰτῶ πιθέσθαι 1334. Additur etiam inf. αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς ξύγγονιαν ἴσχειν Ant. 65. αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν ὀργὰς εὐμενῶς κατασχεθεῖν 1200. Nude dictum αἰτῶ προπιτνῶ λίσσομαι El. 1380. *Medium* || *sibi vel sua postulare vel deprecari*. Plurimis locis non minus bene activum convenit. δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ Ph. 63. τὰ τόξ' ἑλὼν τάδ' ὥσπερ ᾔτου μ' ἀρτίως 764. τὸ πάλαισμα μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι OR 880 ch. δέχεσθαι τὸν ἱκέτην αἰτοῦ OC 488. τὰ λοίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου 583. αἰτήσομαι γάρ σ' ὧν δίκαια τυγχάνειν Tr. 1116. αἰτήσομαί σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν Ai. 825. αἰτοῦ δὲ γῆθεν εὐμενῆ ἀρωγὸν μολεῖν El. 454. τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ᾐτησάμην fr. inc. 723, 2. || Sed est simpliciter *precari* τὸν Ἅιδην αἰτουμένη Ant. 778. Ad Ph. 764 male schol. ᾔτου, ἠξίωσας, ᾔτεις. Sed ea discrimina quae ab Hesych., Harpocr., Tzetza ad Hes. ἔργ. 453, Ammon. (cf. Valck. Anim. p. 12.) Gr. Bekk. p. 81, 17. 359, 14 inter αἰτεῖν et αἰτεῖσθαι posita leguntur, in Sophoclis usum non cadunt.

Αἰτητός *expetitus*. ἀρχῆς ἣν ἐμοὶ πόλις δωρητόν, οὐκ αἰτητόν, εἰσεχείρισεν OR 384.

Αἰτία. || *causa*. πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας (τέθνηκε); OR 1236. ἥντιν' αἰτίαν προθείς Ai. 1051. || *crimen*. αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι; Ph. 1400. ἴχνος παλαιᾶς αἰτίας OR 109. τὸν φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ βαλεῖν OR 656 ch. ut ὥς νιν αἰτίᾳ βάλοι κακῇ Tr. 940 = αἰτιῷτο. ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον Ant. 445. φέρω τῆς αἰτίας 537. ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων 1312. ἔγκλημα αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας Tr. 361. τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει Ai. 28. || *culpa crimini danda*, τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας Ant. 1318 mel. cf. Herm.

Αἰτιάομαι *culpo, criminis arguo*. κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον ὡς τοὺς ἐν τέλει Ph. 385. γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ OR 608. cf. Valck. ad Phoen. 632.

Αἴτιος *auctor*. *qui in culpa est*. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον Ph. 590. Πάριν ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ 1426. τὸν αἴτιον τίνοι' ἂν OC 995. ὧν μάλιστα τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω 1299. οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν Ant. 1173, de qua structura docte commentatur Schaef. Mel. Crit. p. 26. τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ Tr. 773. οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία; El. 295.

Αἰτναῖος *Aetnaeus*. Αἰτναίας ἐπὶ πώλου βεβῶσαν OC 312. *Magnitudinem* significari aiunt Suid., Zonar. p. 85, schol. l. c.: id quod Reisig. refutavit Enarr. p. LXVII, et ineptissimum sane risus maximos excitasset. [Hesych. Αἰτναῖα πῶλος· ἡ Σικελική ... Σοφ. Οἰδ. Κολ. Siculi equi cursu praestabant v. A. Schlieben, Pferde d. Alterth. 104: inde Αἰτναῖος Siculus i. q. celer.] Sic iam explicavit Reisig. ex Opp. Cyneg. 1, 170 et 272, schol. Ar. Pac. 72. Grat. Fal. 624.

Αἰτωλία *terra*. ἐξ Αἰτωλίας El. 704. = Αἰτωλός.

Αἰτωλίς *Aetola*. Αἰτωλὶς γυνή Tr. 8. Deianira.

Αἰτωλός *Aetolus*. Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος OC 1315. (I p. 49 c. m.)

Αἰχμάζω *armis utor*. αἰχμάσουσι· δορατομαχήσουσι Gr. Bekk. p. 357, 13. Suid. αἰχμάζει πολεμεῖ, αἰχμάσας πολεμήσας Hesych. — ὡς Ἔρως μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε Tr. 355 intorquere hoc excidium. ἢ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα; Ai. 97 intorsisti. [Bene Nauck. comparat χεῖρας ἐξηκόντισα Eur. IT 362.] Illud schol. explicat καταπράξασθαι τῇ αἰχμῇ, hoc σὺν αἰχμῇ ἐκίνησας. Inutilis Musgr. coniectura ᾕμαξας. Cf. Dissen. Expl. Pind. p. 374. Iacobs ad Anth. Pal. 3, 766.

Αἰχμᾰλωτίς *captiva*. De homine. τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος Ai. 1228. De re τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας Ai. 71. [Αἰχμαλωτίδες nomen fabulae Soph. perditae, de quo v. Dind. ante fr. 32. De accentu Herodian. in Cram. An. Ox. 3, 276.]

Αἰχμαλωτός *captivus*. τὴν αἰχμάλωτον Tr. 417. ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν 532.

Αἰχμή [Curt. Et. 133. 441. 608] *cuspis*. Aeolensium pro λόγχη dicitur in glossis κατὰ πόλεις ap. Bekk. An. p. 1095. *Proprie* θοὰν νύμφαν ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾷ Tr. 859 ch. κακοὺς ὄντας πρὸς αἰχμήν Ph. 1307 *imbelles*. *Tralate* τίς θυμὸς ἢ τίνες νόσοι τάνδ' αἰχμὰν βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; Tr. 883 mel. Haec est difficillimi loci in libris scriptura [de qua v. Wunder. emend. 102 sqq.]. De Deianira chorus quaerit. Tricl. cum Brunckio τάνδ' αἰχμὰ βέλεος, Herm. deleto τίς: θυμός, ἢ τίνες νόσοι, τάνδ' αἰχμᾷ singulis choreutis fere singula verba tribuens. Schol. librorum lectionem ante oculos habuit. Sic enim ille: αἰχμὰν βέλεος· περιφραστικῶς τὸ βέ-

λος. βέλος δὲ τὴν Δηιάνειραν εἶπε, ὅτι τρόπον βέλους ἀνεῖλεν ἑαυτήν. [ἣ ἥτις ὡς βέλος ἰοβόλον μέγα κακὸν προσετρίψατο τῷ Ἡρακλεῖ.] Bothius vidit, Deianiram ipsam *malum telum* dici, quod quasi telo usa veneno Herculem interemerat. νόσος *amentiam* significat.

Αἰχμόδετος *hasta ligatus*. Hesych. i. v. αἰ.: αἰχμάλωτος. Σοφ. Αἰχμαλ. (fr. 41). (I p. 50.)

[* Αἰχμόλετος Nauck. voluit in fr. 41 pro αἰχμόδετος, respiciens EM 41, 3 λέγεται καὶ αἰχμάλωτος καὶ αἰχμόλετος. Meinek. in Annal. Fleckeis. 1863. p. 378 probare studuit αἰχμέλετος.]

Ἀΐω [Curt. Et. 346 sq.] *sentio*. [Praesentis formae solae ap. Soph. extant.] ὁ πάντ' ἀΐων Διὸς Ὅρκος OC 1767 an. *audio*. πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων ἀΐῃς μύθων Ph. 1410 an. ἔργων ἀκόντων ἀΐοντες αὐδὰν OC 240 mel. Nam in illo [qui unus diverbii est] ἔπη τῶν ἐκεῖνος ἀΐων OC 304 [quem quidem H. Hirzel. in Mus. Rh. 1863 p. 306 eicit] etiam *persentiscere et animadvertere* significare poterit: velut *videre* est et *intelligere* προβίβαζε, κούρα· σὺ γὰρ ἀΐεις OC 181 mel. Ἄιον. ἤκουον καὶ ᾐσθανόμην. ἀΐοντες, αἰσθανόμενοι Hesych. ἀΐειν, ἀκούειν καὶ αἰσθάνεσθαι Suid. uterque ut *audiendi* significationem primam ponat, velut Apoll. Lex. Hom. p. 61. Sed neque rei natura permittit, ut, quod proprie *auditum* significet, et ad *intelligendi* et *videndi* sensum deflectatur, et alia docuit iam Aristarchus v. Lehrs. Arist. p. 150 unde EM p. 43, 5. ἄιον γὰρ τὸ ᾐσθόμην. Vide Tollium praeterea in excursu p. 752. Nitzsch. ad Od. 6, 175. Iacobs ad Aelian. NA I, 6 p. 9. De mensura primae v. Herm. ad Ar. Nub. 646. „ea (productio primae) Atticis usitata mensura est: v. Vesp. 576. Aesch. Suppl. 766 (740 Well.) Soph. Ai. 1263. Mutasse videntur grammatici Homericae prosodiae adsueti..... Corripiunt primam Attici in eis metris, quae ad heroici versus exemplum sunt formata." — Haec non plane vera sunt. Corripitur in anapaestis Soph. Ph. 1410. OC 1767 dactylico logaoedico OC 240: producitur non modo in trimetro legitimo OC 304. Ai. 1263 [ubi est ἐπαΐω] sed etiam in dactylico logaoedico cum anacrusi OC 181. Sed produxerunt iam passim, corripuerunt rarius Pindarus et Aeschylus.

Αἰών [Curt. Et. 345]. χρόνος ἀΐδιος Gr. Bekk. p. 357, 17 quo sensu apud Soph. non extat. Idem habet EM p. 41, 9 ut tamen generalis significatio αἰὼν ἡ ζωή praemittatur. Hesych. ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων, ὁ χρόνος τῆς ζωῆς. *Vitam* significat ὦ δύστανα γένη βροτῶν οἷς μὴ μέτριος αἰών Ph. 179 ch. ὦ στυγνὸς αἰὼν 1348. ποῖ δῆτ' αἰῶνα τλάμον' ἕξω; OC 1736 mel. οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών Ant. 582 ch. ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν Tr. 2 quod memorat Suid. v. αἰῶνα. vitae sortem significat τοιοῦτος αἰὼν τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντα Tr. 34 et αἰὼν Αἰακιδᾶν Ai. 645 [mel. LA, sed Dind. οἴων Αἰακ. quod Bergk. iusserat recepit]. πάγκλαυτον αἰῶνα εἵλου El. 1085 ch. Semel adverbiascit δι' αἰῶνος μένειν El. 1024 *in perpetuum* significans. (I p. 51.)

Αἰωρέομαι [Curt. Et. 318] *impendeo*, inde *menti obversor*. τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον El. 1390 ch. = φαντασία προσδοκωμένη, quo posteriore verbo Schol. utitur, recte monens non cogitandum esse de somnio Clytaemnestrae.

Ἀκάθαρτος *inexpiatus*. οὐδὲ (τὸ πρᾶγμα) ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν OR 256.

[** Ἄκαιρος *intempestivus*, *inopportunus*. ἀκαιρος οὐθ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς ἀφορμᾷς Ai. 289 Dind. ex Herwerdeni coniect. scr. pro ἄκλητος.]

Ἀκάλυπτος *apertus*. τοιόνδ' ἄγος ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι OR 1427.

Ἀκαλυφής *apertus*. τὸν ἀκαλυφῆ σηκόν Ph. 1327 antrum Philoctetae habitatum; ἀσκεπῆ schol. ἀκαλυφῆ καὶ ἀκάλυφον· ἄστεγον, ὕπαιθρον, illud ex Sophoclis haud dubie loco Hesych.

Ἀκάμας *indefessus*. ἀκάμαντος ἢ Νότου ἢ Βορέα Tr. 112 ch.

Ἀκάματος (‒ ⏑ ⏑ ⏑) *indefessus*, *inexhaustus*. γᾶν ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται Ant. 339 ch. omnium rerum indefessam procreatricem. ἀκάματοι θεῶν μῆνες Ant. 607 vitiose in libris. [ἄκοποι θεῶν νιν μῆνες Dind., ἀκάματοι θέοντες μῆνες bene Wolff., ἀκάμαντες Herm.] — Adverbiascit ἀκάματα προσμένουσα El. 165 mel. [ἀδιαλείπτως explicatur ap.] Suid. v. ἀκάματα, apud quem ἀκάμαντα scriptum, et Zonaras p. 115. [Prima vocis epicorum more ubique producitur: unus est locus El. 165, de quo ambigatur utrum correptio an duarum vocalium synecphonesis praestet.]

Ἄκανθα *dumus*. κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην Phoen. fr. 643 ap. Athen. p. 70 [c. explicatione Didymi] et Eust. p. 1822, 7. *spina*. τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα fr. inc. 752 quod quoniam a pisce tralatum ad Oratores ridicule referatur, memoria deceptum Eust. p. 1538, 3 putat Brunck. et verba illa Aristophani potius tribuenda. γραίας ἀκάνθης πάππος ὣς φυσώμενος fr. inc. 746 v. πάππος. Huc spectat Hesychii glossa v. πάππος ἀκάνθης.

Ἀκαρνάν *Acarnan*. εἰς Ἀμφιλόχους καὶ Ἀκαρνᾶνας. Inach. fr. 265.

Ἀκάρπως *sine fruge*. γῆς ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης OR 254.

Ἀκάρπωτος *sine fruge*, *inutilis*. νίκας ἀκαρπώτου χάριν Ai. 176 ch. ob victoriae alicuius haud relatam gratiam. [ἀκάρπωτος Nauck., struens c. acc. = μὴ καρπωσαμένη νίκης χάριν.]

Ἀκέλευστος *non iussus*. λαχὼν τε κἀκέλευστος Ai. 1284.

Ἀκέομαι [Curt. Et. 609] *medeor*. ὅστις εἰς κακὸν πεσὼν ἀκεῖται Ant. 1026. *mederi* studet: ἀκοῦ δ' ἄχος Tr. 1035 mel. [ἄκου LA.]

Ἀκερδής *lucro s. fructu carens*. μηδὲ ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως OC 1485 ch. = μὴ πέσοιμι εἰς κακόν. τὴν μὴ δεόντως διδομένην explicat Gr. Bekk. p. 364, 3. Usitatissima figura dicendi, de qua iam Lambin. ad Hor. Od. 1, 34. p. 100.

[* Ἀκεσσαῖος v. s. Ἀκεσταῖος.] (I p. 52.)

[Ἀκεσταῖος *Segestanus*. ὄχοις Ἀκεσταίοισιν ἐμβεβὼς πόδα· Σοφ. Ὑδροφ. (fr. 599) ap. Poll. 315 (366, 13) ubi Ἀκεσσαίοισιν in libris est. Addit ἐδόκουν αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εἶναι σπουδαῖαι. Veram scripturam Nauck. ex tribus glossis Hesychi restituit v. Ἀκεσταῖοι ὄχοι. Ἀκεσταὶ φρένες. ὄχος Ἀκεσταῖος quibuscum facit Steph. Byz. Ἀκέστη: πόλις Σικελίας... τὸ ἐθνικὸν Ἀκεσταῖος.]

Ἀκεστήρ (⏑). τὸν ἀκεστῆρα χαλινόν OC 714 ch. ita dictum quod frenis quasi corrigitur equorum lascivia, unde φίλτρον ἵππειον eadem appellantur Pind. Ol. 13, 97. Cf. Valk. Obss. ad Orig. Gr. Opusc. 2, 314.

Ἄκεστρον Palam. fr. 427 D. ap. Hesych. qui explicat φάρμακον.

[** Ἀκηδέω *neglego*, *non curo*. εἴ τις τοῦδ'

ἀκηδήσοι πόνου Ant. 414 c. Bonitzio Dind.: ἀφειδήσοι LA.]

Ἀκήλητος *insanabilis*. ἀκήλητον μανίας ἄνθος Tr. 999 anap.

Ἀκήρατος [Lob. Path. Prol. 371] *purus*. ἀκέραιος καὶ ἄφθαρτος Suid. ἄφθαρτος ἀπαθής An. Bekk. p. 364, 27. χεῦμ' ἀκήρατον OC. 471. *aqua lustralis*: color ductus ex Il. 24, 303. ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ OC 690 ch. de amne agros laetificante. Illa tralata significatione, de qua dixere Ruhnk. ad Tim. p. 17. Valck. ad Hipp. 1104. Iacobs ad Philostr. p. 424, nunc apud Soph. non legitur.

Ἀκήρυκτος *sine nuntio*. ἀκήρυκτος μένει. Tr. 45. Hesych. ἀκήρυκτον: ἄγνωστον. ἀφανές. Σοφ. Θυεστ. (fr. 240).

Ἄκλαυτος Prima corripitur. [ἄκλαυτον legitur in LA OC 1708 mel. Ant. 29 (cf. Eust. p. 1466, 12). ἄκλαυτος Ant. 847 mel. 876 mel. Contra ἀκλαύστῳ El. 912. in Par. A. ἄκλαυστον OC 1708 mel.] Ergo ne optimi quidem libri sibi constant. Quam distinctionem utriusque formae posuit Herm. ad OC 1360, κλαυστός ut sit *lacrimandus* s. *quem convenit defleri*, hoc defletus, *lacrimabilis*, vereor ne nulla sit. Prudentius Elmsl. ad eund. l. et Blomf. ad Pers. 403 graviorem formam veteribus, tenuiorem recentioribus Atticis tribuit: Contra Voss. ad Arat. 361 ἄκλαυτον veteribus poetis vindicatum ibat: non decernebat Reisig. ad OC Comm. Crit p. 384. Heinr. ad Musaeum p. 132. [Eust. 1673, 17 τὸ δὲ ἄκλαυτον οἱ μεθ' Ὅμηρον καὶ ἄκλαυστον.] Sed Pollux II. 64: ἄκλαυστος παρ' Ὁμήρῳ καὶ Σοφοκλεῖ: is igitur tenuiorem apud tragicum scripturam ignorat: ἀκλαυστὶ ἄνευ κλαυθμοῦ Suidas. Deinde apud Aeschylum ἄκλαυστος [at πάγκλαυτος et πολύκλαυτος] certis, ἄκλαυτος nullis documentis nititur: illud apud Homerum et veteres epicos constat, hoc recentiorum epicorum est, velut Arati, Musaei, epigrammatum v. Iacobs t. I. p. 377; ἄγνωστος εὔγνωστος, ἀδάμαστος, ἀκόρεστος solenniter dicuntur, ut tenuiores formae de regula excipi videantur et a poetis vel metri vel selectioris usus causa praelatae esse, quamquam ἄγνωστος quidem nunc non exstat apud Sophoclem (quin etiam ἄγνωτος nonnisi semel): recte igitur nobis videmur colligere formam plenius sonantem ἄκλαυστος certiore fide esse. *Usus*. || *indefletum* significat ἐὰν δ' ἄκλαυτον ἄταφον Ant. 29. [de qua locutione v. quae collecta sunt in Thes. L. Gr. 1, 1212] οἷα φίλων ἄκλαυτος ἔρχομαι 847 mel. ἄκλαυτος ἄφιλος ἀνυμέναιος ἄγομαι 876 mel. οὐδὲ πένθος ἔλιπ' ἄκλαυτον OC 1708 mel. || At active significat *non lacrimantem* ἤ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς ἔξεστ' ἀκλαύτῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης El. 912. Hunc usum accuratius quam Pors. ad Hecub. 1125 et ad Orest. 218 persequitur Mehlhorn. ad Anacr. p. 242.

Ἄκλεπτος (⏑) *sine fraude*. Hesych. ἄκλεπτοι: οὐ παραλογιζόμενοι, ἀληθεῖς. Σοφ. Φαίδρ. (fr. 615).

Ἀκληρία (⏑): ἀντὶ τοῦ ἀτυχία, οὕτως Σοφ. fr. inc. 816, Gr. Bekk. p. 367, 15.

[*Ἄκλητος (⏑) *non vocatus*. vitiose videtur in libris scriptum Ai. 289 pro ἄκαιρος q. v.]

Ἀκμαῖος (⏑) *opportunus*. adverb. ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖ' ἄν, εἰ βαίη, μόλοι Ai. 921 [sic c. Wakef. Dind.: ἀκμαῖος, εἰ β. libri omnes et] Moschop. ad Il. β. 312. Suid. v. ἀκμαῖος. [De loci difficultate expedienda v. Dind. ed. Ox. 3. Herm. ed. 3. Wunder. ed. 3. Nauck. ed. 5 p. 188.] (I p. 53 med.)

Ἀκμή (⏑). [Curt. Et. 123.] Proprie *acumen et extremitatem* significavit. V. Valck. Obss. ad Orig. Gr. Opusc. t. I. p. 308. Ab hoc primitivo usu non multum abest quod Soph. dixit διατόρους ποδῶν ἀκμάς [ἄκρας H. Weil] *pedes perforatos* OR 1034 et *utraque manu* ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς 1243. Iam aliquid distat κερκίδων ἀκμαῖσιν Ant. 976 ch. || *Maturitas* inde significatur aetatis floridae et robustae. τίνα ἀκμὴν ἥβης ἔχων OR 741. ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς 1492. Inde etiam *vis bellica*. δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά OC 1066 ch. || *Temporis opportunitas*. ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων Ph. 12. ap. Suid. vitiose ἀκμήν. οὐχ ἕδρας ἀκμή Ai. 811. ἔργων ἀκμή El. 22. ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή 1338. Cf. Ilgen opusc. philol. 1, 31. Valck. ad Phoen. 590 et his antiquiorem P. Victorium Var. Lectt. 16, 20. ἀκμή, αὐτὴ ἡ ῥοπὴ τῆς τοῦ πράγματος ἐπιτάσεως Gr. Bekk. p. 365. 10. ἀκμὴ καλεῖ, καιρὸς καλεῖ Hesychius. — τὰν πρόσθεν βελέων ἀκμάν pro ἀλκάν coni. Herm. metri causa Ph. 1151 mel. [ὡς ἀκμὴν ἂν ... μόλοι coni. Wolff. pro ἀκμαῖος Ai. 921.]

Ἀκμής *indefatigabilis*. οὔρειον δ' ἀκμῆτα ταῦρον Ant. 351 ch.

Ἄκμων (-) [Curt. Et. 123] *incus*. οἱ παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες fr. inc. 72, 2 Brunck. quae cum Plutarchus suis usibus accommodata mutaverit, frustra in senarios non uno nomine vitiosos redegit Gatakerus Opp. t. I. p. 493. — καὶ πληγαῖς eiiciendum, utpote quo τυπάδι βαρείᾳ explicatum sit.

Ἀκοή (⏑) *auditus*. αὐδὴν ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν Ph. 1411 an. ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδοὺς El. 30. (I p. 54 in.)

Ἀκοίτης (⏑) *coniunx*. τὸν ὃν προσμένουσ' ἀκοίταν Tr. 525 ch.

Ἄκοιτις *uxor*. ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν κατέβαν Tr. 503 ch. ἄκοιτις ἡ Διός 1048. Διὸς μάτην ἄκοιτιν 1149.

Ἀκόλαστος *lascivus*. ἀκόλαστον σῶμα Σοφ. (fr. inc. 817) ex An. Bekk. p. 367, 20. [στόμα coni. Cobet Nov. Lectt. p. 428.]

Ἀκολουθία (⏑) *consecutio*, *sequela*. ἀκ.: ἡ ἀκολούθησις· Σοφ. (fr. inc. 818) Gr. B. Anecd. p. 367, 32.

[*Ἄκοπος *indefessus*. οὔτ' ἄκοποι θεῶν νιν μῆνες ... αἱροῦσιν Ant. 607 ch. Dind. propter metrum pro ἀκάματοι θ. μ. quod est in libris.]

Ἀκόρεστος et ἀκόρετος *insatiabilis*. τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγάν El. 122 ch. sic Dind. ex LA. De scriptura v. Fix. in Steph. Thes. 1, 1253. Reisig. C. Crit. in OC p. 385: Has formas sola metri necessitate pendendas docet Aesch. Ag. 1003. 1331. 1483. Nec sane ἀκόρετος in ullam regulam peccat: primum si ἀδάματος compares, dein si memineris Homero ἀκόρητος dici (v. Eust. p. 959, 31), unde ἀκόρετος ita distat ut ἀδάματος ab ἄδμητος. — ὁ πάντων ἀκορέστατος OC 120 ch. forma ex metaplasmo orta, i. q. omnium ille intemperantissimus.

Ἄκος (⏑) *medela*. τῶν γὰρ ἡμαρτημένων ἄκη μέν ἐστι OC 1270. κακὸν κακῷ διδοὺς ἄκος Ai. 362 de quo proverbio v. Lob. Utitur eo Eust. p. 1461, 63, affert Stob. Serm. 108. — πεσσοὺς κύβους τε τερπνὸν ἀργίας ἄκος Palam. fr. 380; nisi ex Nauplio potius hic versus est: Palamedi assignat Eust. p. 1379, 8.

'Ακοσμέω *pecco*. οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν Ph. 387. τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν Ant. 730. Utrumque locum spectare potuit Gr. Bekk. p. 369, 5. ἀκοσμεῖν, τὸ μηδὲν ἐν κόσμῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀλλὰ ἀκολασταίνειν. Σοφ.

'Ακοσμία *petulantia*. οὐ κόσμος, ἀλλ' ἀκοσμία φαίνοιτ' ἂν εἶναι fr. inc. 726.

"Ακοσμος *petulans*. εἰ γὰρ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω Ant. 660 *immorigeros esse patiar*.

'Ακουσείω (⏑) *audire volo*. Gr. Bekk. p. 369, 13: ἀκουσείων, ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. fr. inc. 820. [ib. p. 372, 14 in verbis ἀκουσέτην Σοφ. ἔφη. ἀκούσεσθαι δὲ 'Αριστοφάνης Dobraeus scribi vult ἀκουσείειν: uti Fix ad Steph. Thes. 1, 1262 apud Hesych. ἀκουσείων (ἀκουστιῶν cod.): ἀκουστικῶς ἔχων.] (I p. 55.)

'Ακουσία (-): τὸ πρᾶγμα (f. τὸ ἆκον πρᾶγμα). ἐξαίρετον τίθημι τὴν ἀκουσίαν. Σοφ. fr. inc. 822. ap. Gr. Bekk. p. 373, 13.

'Ακούσιμος *quod audiri potest*. ἀκουσίμη: ἀντὶ τοῦ ἀκουστή. Σοφ. σπουδὴ οὐ πρὸς θυραίων, οὐδαμῶς, ἀκουσίμη. fr. inc. 823. ap. Gr. Bekk. p. 373, 1. [v. s. ἀκουστός.]

'Ακούσιος v. ἀεκούσιος.

"Ακουσμα (⏑) *res auditu accepta*. ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι OC 518 mel.

'Ακουστέος *audiendus*. ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον OR 1170. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα El. 340 parendum est.

"Ακουστος *auditus*. ἐς δεινόν, οὐδ' ἀκουστὸν οὐκ ἐπόψιμον OR 1312 *auditu nefandum* significat. — 'Ακουστὰ ὡς [Σοφοκλῆς hic excidisse suspicatur Dind.] ἐν τῇ Κρεούσῃ (fr. 327) ἄπελθ' ἄπελθε, παῖ· τάδ' οὐκ ἀκουστά σοι (σοι a codice abest). Καὶ Εὐριπίδης δὲ πολλάκις. πολιτικώτερον δὲ λέγει ὁ Φρύνιχος τὸ ἀκουστὰ μᾶλλον ἢ ἀκούσιμα. ὁ μέντοι Σοφοκλῆς ἀκούσιμά φησι Gr. Bekk. p. 373, 5. Perverse haec scripta. Fortasse Σ. καὶ ἀκούσιμά φησι emendandum.

'Ακούω (⏑) [Curt. Et. 498]. I. *Formae*. Praes. ἀκούω Ai. 16. OC 527. Ant. 1001. ἀκούεις OR 897. OC 194. ἀκούει OC 1610. ἀκούετε indic. OC 881. El. 1405. ἄκουε El. 643. 792. 947. Tr. 1157. Ai. 1332. OR 952 fr. inc. 819. ἀκούετε imperat. Acris. fr. 58. ἀκούειν OR 7. 1170 (LA manifesto vitio ἀκούων). 1204 ch. 1339 mel. 1431. OC 529. 1175. [Ai. 1235.] Ant. 64. 692. fr. inc. 668. ἀκούων Ph. 607. OR 105. 295. OC 33. 453. 551. 554. 1171. Ai. 583. Hippon. fr. 284. ἀκουούσης OR 1386. ἀκούουσιν partic. Ai. 591. ἀκούοντας libri OC 172 v. infr. — Imperf. ἤκουε Ph. 1313. ἤκουον plur. Ph. 595. Perf. ἀκήκοας Ph. 52. 588. 603. 1240. OC 896. Ai. 480. Tr. 876. Fut. ἀκούσομαι Ph. 1074. OC 988. Ant. 1121. ἀκούσεται El. 1004. ἀκούσεσθε OR 1224. Aor. ἤκουσα El. 375. 1407. OR 95. 293. Ant. 823 mel. ἤκουσας Ph. 616. OR 841. Tr. 340. El. 926. ἤκουσε Ph. 614. El. 793. Tr. 431. 777. Ai. 1324. OR 850. OC 416. ἠκούσαμεν OR 567. El. 1108. [OC 494] ἠκούσατε Ai. 325. ἤκουσαν [Ant. 1007] OC 1607. ἀκούσῃ Ai. 627. ἀκούσωμεν OC 13. 190 an. [ἀκούσαιμεν a pr. m. LA] ἀκούσαιμι El. 227. ἄκουσον Ph. 1263. 1316. OR 547. El. 889. Tr. 340. ἀκοῦσαι Ph. 225. OR 729. OC 485. 518 mel. 1187. 1288. Ant. 837. Ai. 1070. Tymp. fr. 563. Phthiot. fr. 622. ἀκούσας Ph. 382. 564. OR 43. OC 1352. 1393. ἀκούσαντα OR 726. ἀκούσαντες OC 419. 'Ακουσέτην ex Soph. affert Gr. Bekk. p. 372, 14. Scribendum ἀκουσείειν q. v. — Passivi nulla apud Soph. memoria. II. *Usus*. ‖ Audiendi sensu accipere significat: vel cum accusativo vel genitivo rei, illud tamen frequentius: item cum genitivo loquentis accusativo rei: additur etiam participium: item cum praepositionibus παρὰ et πρός. Dein additur infinitivus vel enuntiatum circumscriptioni auditae rei serviens. Sed et nude sine casu dicitur. ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας Ph. 52. φωνῆς ἀκοῦσαι βούλομαι 225. εἴτε του θεῶν φήμην ἀκούσας OR 43. τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον 547. ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδε 729. ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον 841. ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε 952. ἀκούων τῆσδε OC 33. τῶνδ' ἀκούσαντες 418. τῆσδέ γε μαντεῖ' ἀκούων 453. τούτων (λιτῶν) ἀκοῦσαι βούλομαι 486. πολλῶν ἀκούων τὰς ὀμμάτων διαφθοράς 551. ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδε 1171. λόγων δ' ἀκοῦσαι τίς βλάβη; 1187. κἀκούσας γ' ἐμοῦ τοιαῦτα 1352. τοῦ τάδ' ἤκουσας βροτῶν El. 926. ἧς ἠκούσαμεν φήμης 1108. ὅς τοῦ παρὼν ἤκουσεν, ὡς ... Tr. 431. ἦ οὐκ ἠκούσατε Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν; Ai. 335. λόγων ἀκοῦσαι 1070. πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακάδος Tymp. fr. 563. — τίνι γάρ ποτ' ἂν πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος El. 227 mel. ἤκουσεν ὧν δεῖ 793. εἴ τις τούσδ' ἀκούσεται λόγους 1004. ἤκουσ' ἀνήκουστα 1407 ch. οὐδὲ τὸν πάρος μῦθον μάτην ἤκουσας Tr. 340. σὺ δ' οὖν ἄκουε τοὔργον 1157. φώνημ' ἀκούω Ai. 16. ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν 583. ἤκουσεν αἰσχρά 1324. τοιαῦτ' ἀκούσας κακά Ph. 382. λόγον κρύψαι μηδέν' ὧν ἀκήκοας 588. ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη 607. ἤκουσας πάντα 616. λόγους δ' ἄκουσον 1263. ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι, ἄκουσον 1316. τὰς σὰς ἀκούων ἀράς OR 295. πόλις γὰρ ἤκουσε τάδε 850. οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθε 1224. τί ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ 1339 mel. ἀκούειν κακά 1431. ἂν ἀκούσωμεν OC 13. ἵνα τὸ μὲν εἴπωμεν τὸ δ' ἀκούσωμεν 190 an. [εἴποιμεν — ἀκούσαιμεν, ω utrique a m. pr. superscr. LA]. παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε; 416. ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι 518 ch. θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν 529 mel. καὶ ταῦτ' ἀκούσας στεῖχε 1393. ἀκούει φθόγγον πικρόν 1610. καὶ ταῦτ' ἀκούειν Ant. 64. ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε 692. ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων 1001. ὁ πάνθ' ὁρῶν καὶ πάντ' ἀκούων χρόνος Hippon. fr. 284. πόλλ' ἀκοῦσαι Phthiot. fr. 622. Huc refer locutionem πάντ' ἀκήκοας Tr. 876 sive πάντ' ἀκήκοας λόγον Ph. 1240. Ai. 480. — ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; Ai. 1235. ἀκούσομαι πρὸς τοῦδε Ph. 1074. μὴ παρ' ἀγγέλων ἀκούειν OR 7. οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα 95. *Genitivo* participii addito significatur *auditus ipsius loquentis auribus perceptus*, accusativo *quando quis fando aliquid accepit*. καὶ ταῦτ' 'Αχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς 'Οδυσσέως λέγοντος Ph. 595. μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα ἀκούσῃ Ai. 627 ch. εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν ἤκουσα El. 375. καὶ ταῦτ' ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου τόκος τὸν μάντιν εἰπόντα Ph. 614. Non necessarium hoc de regula excipi. Dat. personae, unde quid auditur, rarus est. τίνι ἀκούσαιμ' ἔπος El. 227 mel. Recte enim schol. et Suid. sequentibus Brunck. et Herm. πρὸς τίνος interpretantur. Sed hoc ἅπαξ εἰρημένον. Reliqua dicendi verbi genera melicis et diverbiis promiscua sunt: ut et quando nude sine casu dicitur. ἀλλ' ὧδ' ἄκουε El. 643. ἄκουε Νέμεσι 792. πρὸς νῦν θεῶν ἄκουσον 889. ἄκουε δὴ νῦν 947. ἄκουε νῦν Ai. 1332. οὐκ ἀκούετε El. 1406. τοῖς ἀκούουσιν λέγε Ai. 591. σταθεῖσ' ἄκουσον Tr. 340. ὡς ἤκουσε 777. ἀκούσας δ' ἄγγελος πάρειμί σοι Ph. 564. ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας 603. ἔξοιδ' ἀκούων OR 105. ἤκουσα κἀγώ 293. κοὐκ ἠκούσαμεν 567. οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἔχει ψυχῆς πλάνημα 726. κἄγωγ' ἀκούειν

[ἀκούων LA] (εἰμὶ πρὸς τῷ δεινῷ) 1170. τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος; 1204 ch. ὡς ἀκούεις OC 194 ch. ἠκούσαμέν τε 494. ὡς ἀκούω 527. ὁδοῖς ἐν ταῖσδ' ἀκούων 554. τί δ'; οὐκ ἀκούειν ἐστί; 1175. διδοὺς ἐμοὶ λέξαι τ' ἀκοῦσαί τε 1288. αἱ δὲ παρθένοι ῥίγησαν ὡς ἤκουσαν 1607. σοὶ μέγ' ἀκοῦσαι Ant. 837 an. *(magnificum auditu)*. [κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὐδ' ἀκούσομαι 1191.] ὦ ἀκούετε Acris. fr. 58. ἄκων ἀκούειν fr. inc. 668. Huc refer ἄκουε σίγα (s. σίγα): τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή fr. inc. 819. — Infinit. accusativum casum refert. ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι τὰν Φρυγίαν ξέναν Ant. 823 mel. — Sententia circumscriptiva sequitur. ἀκούων, οὕνεκ' αἴσιος σκοπὸς προσήκεις OC 33. ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ' ὡς ὁ Λάιος κατασφαγείη OR 729. Relativum sequitur ἄκουσον ὡς ἐρῶ OR 547. ἀκούετ' οἷα φθέγγεται OC 881. οἷά περ πέπονθ' ἀκήκοας 896. ἢ οὐκ ἠκούσατε Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν Ai. 335. — || Paucis locis selectiorem aut figuratam significationem habet. In *illis* est εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν πηγῆς δι' ὤτων φραγμός OR 1386 pro ἡ δι' ὤτων ἔννοια. ἀκουστικὴν δύναμιν schol. explicat. In *his* quod *audire* i. q. *dicto audientem esse* significat, quo iam illud τοῖς ἀκούουσιν λέγε trahi licet, Ai. 591 ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν εἴκοντας ἃ δεῖ καὶ ἀκούοντας OC 172 an. (LA κοὐκ ἀκούοντας. unde Brunck. Reis. κοὐκ ἄκοντας sec. Tricl. Musgr. haud paulo melius). Deinde ἀκούειν est *fama esse aliqua* s. *dici*. Viam transferendi verbi monstrat illud ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη Ph. 607 et ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως πρὸς τοῦδε 1074 id est καταγνωσθήσομαι ὡς ἥττων οἴκτου ὤν. V. Herm. ad v. 1060. Inde οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν OC 988. ἤκου' ἄριστα Ph. 1313. εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων OR 903 ch. ὀνομάζῃ schol. ad v. 874 interpretatur. De loquendi genere v. Valck. ad Phalar. Ep. p. 26 sqq.

Ἄκρα (⏑-) *cacumen*. De *promontorio* Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι Tr. 788. De promontoriis Euboeae praecipitibus et naufragiis multorum infamibus v. Valck. ad Herod. 6, 100. στείχοντα παρ' ἁλίαν ἄκραν Pastor. fr. 445. Brunck. παραλίαν πέτραν, sed illud Harpocr. habet v. Νάννιον. De montis *vertice* ῥεῖ γὰρ ἀπ' ἄκρας Πίνδου Λάκμου τε (Ἀχελῷος) Inach. fr. 265, 1. — De OC 1491. v. ἄκρος.

Ἀκραιφνής *integer*. ἀκραιφνοῦς ἀβλαβοῦς ἤγουν ἀκηροφανοῦς Gr. Bekk. p. 366, 10. ἀκραιφνές, καθαρόν, ὑψηλόν, τέλειον Suid. ἀκραιφνής, καθαρός, ἀκριβής, ἀληθής Hesych. Nihil horum ad Soph. ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων OC 1147. *incolumes*, illaesae minis. Memorat Eust. p. 694, 30. (I p. 58 m.)

[**Ἄκραντος inexpletus, exitum non habens. ἔστι δ' ἵμερος ἄκραντος (cod. Stob. ἄκρατος) ex Bothi emend. scripsit Dind. in fr. inc. 678, 5.]

Ἀκρᾰτής *viribus defectus*. ἀκρατὲς ἀπροσόμιλον γῆρας OC 1236 ch. Doederl. ad v. 1230 *impotentem irae* interpretatur, quod vitium etsi Oedipo iure crimini datur, non est tamen senum generatim. Multo aptius Eust. p. 790, 62 ἀκρατὲς ἐκεῖνος γῆράς φησιν, οὐ τὸ ἀκόλαστον, ἀλλὰ τὸ ποιοῦν πάρεσιν, ὡς μὴ ἔχοντα τὸν γέροντα κρατεῖν ἑαυτοῦ. Eodem facit Hesych. ἀκρατές, ἀσθενές. Εὐριπίδης Αἰόλῳ. V. etiam ἀκράτωρ.

Ἄκρᾱτος *merus*. ψυχῆς ἄκρατον αἷμα El. 786. [v. l. in fr. inc. 678, 5 pro ἄκραντος q. v.]

Ἀκρᾰ́τωρ *viribus defectus*. καίπερ ὢν ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός Ph. 486. Schol. ἀσθενής, κρατεῖν ἐμαυτοῦ μὴ δυνάμενος. Rectius hic, quam Herm., qui coniungit cum praegresso προσπίτνω, ut sit ἀκρατὴς τοῦ προσπίτνειν.

Ἀκροθίνιον. Pluralis *primitias* inprimis praedae significans maxime usitatus. νίκης ἄγων τροπαῖα κἀκροθίνια Tr. 751. Hesych. ἀκροθίνια: σκῦλα, λαφύρων ἀπαρχαί. — Gr. Bekk. p. 218, 16. οἱ μέν, ἐνιαυσιαίων καρπῶν ἀπαρχάς, οἱ δὲ τὰς ἀπὸ τοῦ πολέμου σκυλεύσεις ἀπαρχὰς ἐξαιρέτους εἶναι (sc. λέγουσιν). cf. id. p. 203, 12. 366, 30 et Suid. in v. Cf. Stanl. ad Aesch. Eum. 837. (I p. 58 extr.)

Ἄκρος [Curt. Et. 122]. Prior syllaba in thesi, qua longe crebrior, corripitur, in arsi producitur. Significat || *extremum* et *summum* de locis et partibus. Et de membris quidem corporis extremis dictum uberius explicat Lennep. ad Phalar. p. 72 (p. 83 Lips.). πάταξον εἰς ἄκρον πόδα Ph. 748. ἄκρου ποδός 824. ἐς ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν OC 1464 ch. γλῶσσαν ἄκραν Ai. 238 an. [extremo palato tenus]. ἄκρας φόβας El. 449. De *regione*, *montibus*, aliis locis. ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων OR 1106 ch. ἐπ' ἄκρου λᾶος [sic Dind. λάου LA] OC 195 ch. ἄκρον ἐπὶ γύαλον OC 1491 ch. ἄκραν LA. Suid. schol., sed nec genus nec versus patitur. Itaque Dind. c. Vauvill. ἄκρον ἐπὶ γύαλον. Reisig. εἴτ' ἄκραν ἢ 'πὶ γυάλων. Alios conatus diiudicatos v. ap. Herm. l. c. et C. Matthiae Quaest. Soph. p. 158 sqq. Is recte adoptata ex parte Reisigii emendatione scribit εἴτ' ἄκραν ἢ 'πὶ γύαλον, praepositione ἀπὸ κοινοῦ posita. — βαλβίδων ἐπ' ἄκρων Ant. 132 an. ch. καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων Ant. 411. Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ 825 mel. πέδιον ἐπ' ἄκρον (ἑσπόμην πόσει) 1197. LA πέδιον ἐπ' ἄκρων, apogr. πεδίων ἐπ' ἄκρων. ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός Tr. 273. κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος 436. ἄκρον Κήναιον 752. ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου Ai. 1219 ch. ἀμφὶ νεῶν ἄκροισιν ναυτικοῖς ἐδωλίοις 1277. κολώνης ἐξ ἄκρας El. 894. στήλην ἄκραν παίσας El. 744. || *Tralate:* οὔτοι ποθ' ἥξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου Polyid. fr. 463 ad summam laudem. [ἀκρότατον εἰσαναβᾶσ' αἶπος ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν OC 876 Dind. scripsit c. Arndtio quaestt. Soph. p. 19. ἀκροτάταν LA. ὕβρις ... εἰς δύσβατον ἀκρώρειαν ἀναβιβάσασα τοὺς χρωμένους αὐτῇ κατεκρήμνισεν. Inde Herm. ἀκρότατ' ἐσαμβιβάσασιν ἀπότομον ὤ. ἐ. ἀ. Sensus est *insolentia cum altissimum adscendit fastigium*, inruere in eam calamitatem solet.] ὑψήλ' ἐκόμπεις [ἐφώνεις LA m. sec.] κἀπ' ἄκρων ὁδοιπορεῖς Ai. 1230 summis digitulis incederes (cf. schol. Arist. Ach. 645); quod num a proverbio ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων ducatur, quod dicit schol., dubium, etsi Libanius dixit ἐπ' ἄκρων πορεύεσθαι δακτύλων t. I. p. 326. Nam potest etiam significare summa sibi videri attigisse, ut τῶν ἄκρων ἥκειν in fr. Polyxenae, cui similia sunt ἄκρον ἀρετῆς et τέλος ἄκρον ἱκέσθαι, de quibus v. Dissen. Expl. Pind. p. 505. — A locis ad tempora traductum est ἄκρας νυκτός Ai. 285. quod docte ut omnia exposuit Lobeck. posse significare et ἑσπέραν et ὄρθρον: ad facinus autem Aiacis cum haud dubie opportunius esset tempus paulo ortum solis antecedens, eo iure inclinat Lob. Boeckh *concubiam noctem* interpretatur Expl. Pind. p. 338 [Nauck. *intempestam noctem*]. — ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶν δ' ἄκρος El. 1499 *praestantissimus* est: sed num *summus* an *certus*, ἀκριβής, non definio. Illuc facit ἄκρον δρᾶν, ἄκρον φρονεῖν, οἷον ἐξέχειν Gr. Bekk. p. 372, 5. — In Tr. 243 pro οἰκτραὶ γὰρ secundum scholion εὐγενεῖς γὰρ δοκοῦσιν εἶναι, Both. coniecit ἄκραι γάρ.

Sed ἄκρος non tam *genere nobilem* quam *virtute et laude primarium* significare monet Herm. Nec decebat Graecas mulieres suae gentis primarias dici, quippe quae publicae vitae et laudis luce carerent. — De adverbiali κατ' ἄκρας [OC 1242] v. κατάκρας.

Ἀκρουχέω. ἀκρουχεῖ: ἄκρον ἔχει. Ἄκρον δὲ ὄρος τῆς Ἀργείας .... Σοφ. Ἰφιγ. (fr. 290) Hesych. [ubi v. M. Schmidti adnot.]

Ἀκροφύσιον *follium extrema pars:* τὸ τῇ χώνῃ προστιθέμενον. Σοφ. (fr. inc. 824). Gr. Bekk. p. 373, 15.

Ἀκρωτηριάζω *trunco.* Harpocrat. Ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας (Demosth. pro cor. 324): ἀντὶ τοῦ λελυμασμένοι. οἱ γὰρ λυμαινόμενοί τισιν εἰώθασι περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα, ὡς καὶ Σοφ. Πολυξ. (fr. 474). Explicat Lennep. ad Phalar. p. 72 (83 Lips.). (I p. 60 c. m.)

Ἀκτένιστος *impexus.* κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται OC 1261, quem locum Pollux apposuit 2, 34.

Ἀκτέριστος *insepultus,* proprie *iusto sepulturae honore orbus.* ἔχεις δὲ ἀκτέριστον ἀνόσιον νέκυν Ant. 1071. Inde traductum, quod simili scelere insepultam persequebatur Antigonen Creon, ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα dicitur. Ant. 1207, quod ante νυμφεῖον Ἅιδου, quippe sepulcri sed non iusti simile [bene expl. Wolff.]. Schol. τὸν κακοκτέριστον τῆς Ἀντιγόνης τάφον· ἢ τὸν μὴ δεξάμενον ἐντάφια. Recte hoc, si universam τιμὴν ἐντάφιον dixit.

Ἀκτή [Curt. Et. 475] || Proprie *litus* et quidem *praeruptum.* Vide, ne exscribam inutiliter, Ammon. p. 9. Hesych. in ἀκτή, schol. Soph. Ai. 413 cod. Vat. 1410. ap. Bekk. An. p. 1313. EM p. 54, 14. Aliter sed perperam Niebuhr. de Geogr. Herod. p. 221 et hunc sequens Doederl. ad OC 1233. — ἀκτὴ μὲν ἥδε Λήμνου Ph. 1. εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς 272. ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδε 1017. ἢ πρὸς Πυθίαις ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς OC 1049 ch. de tractu Atticae inter Pythium Oenoae et Eleusina: v. Herm. De λαμπάσιν ἀκταῖς scholiasta: Ἐλευσῖνι· διὰ τὰς ἐν μυστηρίοις λαμπάδας. Ceterum ἀκτή zeugma facit; Oenoe enim maritima non erat. — βόρειος ὥς τις ἀκτά OC 1241 ch. στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἀκταί Ant. 592 ch. ἀκταὶ Βοσπόριαι 969 ch. ἀκτή τις ἔστ' Εὐβοιΐς Tr. 237 [et Εὐβοιῒς ἀκτή Thyest. fr. 239 Meineki emendatione pro Εὐ. αἶα., quod D. dedit]. παραναιετάοντες χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας 637. *Artemisium* intellige: v. Musgr. inprimis ex Apoll. Rh. 571. ἀκτή τις ἀμφίκλυστον Εὐβοίας ἄκρον Κηναιόν ἐστιν Tr. 752. Cenaeum promontorium. τὰν Κρίσα [Κρίσαν LA] βούνομον ἀκτάν Electr. 181 ch. Appositione additum ἀκτάν, v. Herm. Σκείρωνος ἀκτῆς Aeg. fr. 19, 3. Σαρπηδὼν ἀκτή Captiv. fr. 40. || Iam quamlibet *oram* significat, velut *ripam* fluminis. τὰν Ἀχέροντος ἀκτάν Ant. 812 ch. ἀκτὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς λιποῦσα λίμνης ἦλθον Acherusiae paludis Polyx. fr. 469. *Loca mediterranea* etiam ἀκταί dicuntur. καί σε Νυσαίων ὀρέων ὄχθαι χλωρά τ' ἀκτὰ πολυστάφυλος πέμπει Ant. 1132 ch. de Bacchi locis circa Thebas natalibus. Et sic ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ loca dicta videmus in quibus Pluto regnat, OR 178 ch. || Solenni usu *oram Atticae maritimam* significat. πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὥρισ' εἰς ἀκτὴν ἐμοί Aeg. fr. 19; scribitur etiam ἀκτάς apud Strab. Ἀκτή, ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς Gr. Bekk. p. 370, 8. Ἀκτή, ἰδίως ἐπιθ. τ. μ. τ. Ἀ. Suid. || ἀκτὰν πάρα βώμιον OR 184: schol. ἐξοχὴν explicat [Nauck. vult ἀχάν]. Aesch. Cho. 722. ἀκτὴ χώματος de tumulo sepulcrali posuit similiter.

Ἀκτίς. Attice enim ἀκτίν dictum non est. || *splendor solis radiantis.* ἀκτὶς ἀελίου Ant. 100 ch. memoratum Eust. p. 161, 18. ἀκτῖνός τ' ἀεὶ θερμῆς ἄθικτον Tr. 685. ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν 697. || Inde ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖνα OC 1247 ch. est *a meridiana parte.* || *Fulmen* solis radiorum instar vibrans. ὦ Διὸς ἀκτὶς παῖσον Tr. 1086 mel. (I p. 61 m.)

Ἀκτίτης *litoralis.* Hesych. ἀκτίτης λίθος: ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς. Σοφ. Ἀκρισ. fr. 72. Idem locus a Suida [et Harpocratione] significatur v. ἀκτή et Gr. Bekk. p. 370, 12. Sed hi, ex quibus illa in lexica novellorum hominum defluxere, ignorabant Acrisii fabulae scenam Argis, non Athenis fuisse.

Ἄκων (-) *nolens, invitus.* || *De homine* tralaticium. τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε Ph. 305. ἑκούσιον λαβών, εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα 618. σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν OR 358. πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων 591. ἐφηῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος 1213 ch. οὔ τοι μή ποτέ σε ἄκοντά τις ἄξει OC 177 ch. καίτοι τοσαύτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν, ὥσπερ 775. τήνδε ἐξάγειν ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται 827. ἃς (ξυμφορὰς) ἤνεγκον ἄκων 964. ἄκων ἔγημα φθέγγομαι δ' ἄκων τάδε 987. οὕνεκα ἄκουσα ἔρξειεν τάδε Tr. 935. ἄκων δ' ἁμαρτὼν οὔ τις ἀνθρώπων κακός Tyr. fr. 582. || Rarum illud quod ἄκων de factis dictum est. Hesych. ἄκον: ἀκούσιον. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. Sed scribendum Κολωνεῖ, in quo exstat τό γ' ἄκον πρᾶγμα 977 et ἔργων ἀκόντων αἴοντες αὐδάν 240 mel. Schol. ἀκουσίων. Cf. EM p. 50, 4. || Usitatissimum antitheton notandum. ἑκόντα μήτ' ἄκοντα Ph. 771. κακὰ ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα OR 1230. πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν Ant. 276. φιλεῖ δ' ἄκων ἀκούειν οὓς ἑκὼν εἴπεν λόγους fr. inc. 668 D. De hoc genere iam Eust. p. 645, 16 notavit cf. Markl. ad Lys. p. 542. — ἄκοντας Triclin. OC 172 v. ἀκούω. ἤνεγκον ἄκων OC 521 librorum lectio est metro adversa. v. ἑκών.

*Ἀλαλά v. s. ἀλαλαγή. (I p. 62 c. m.)

Ἀλαλαγή [*clamor laetus faustusve.* ἀνολολύξατε ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς Tr. 206 ch. ἀλαλαῖς LA et schol. — Metrum postulare ἀλαλαλαῖς (Schneidew. vel ἀλαλαγαῖς (Tricl.) docet Gaisford ad Hephaest. II p. 204].

Ἀλαλάζω [Curt. Et. 333] *faustum clamorem edere.* Hesych. ἀλαλάζει, ἐπινικίως ἠχεῖ. ἀλαλαγμός, ἐπινίκιος ὕμνος. postrema etiam Gr. Bekk. p. 374, 9 et Suid. — ἤδη νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι Ant. 133 an. ch. cf. Iacobs ad Achill. Tat. p. 619. Medium, si lectio certa, exstat Rhizot. fr. 479 ἃς (ῥιζῶν τομὰς) ἧδε βοῶσ', ἀλαλαζομένη, γυμνή, χαλκέοις ἧμα δρεπάνοις. Sed scribendum censeo ὀλολυζομένη. hoc verbum enim solenne de mulierum in sacris opertis et mysticis clamore: v. Hemsterh. ad Luc. Somn. t. I. p. 177 Bip. Nitzsch ad Hom. Od. 3, 450. cf. Elmsl. ad Eur. Heracl. 782. Nec moveor, quod Valcken. ad Phoen. 337 verba ista promiscue haberi dicit. Id sic verum est, quod de *clamore* utrumque, sed neque de victorum fausto clamore ὀλολύζειν neque de ululatu mystico ἀλαλάζειν dicitur. Si quis obiicit, ὀλολύζειν dici, non ὀλολύζεσθαι, hoc idem est in ἀλαλάζειν et ἀλαλάζεσθαι.

Ἀλαλία. Hesych. ἀλαλίαν: πονηρίαν, ἀταξίαν. Σοφ. ἐν Ταιναρίοις fr. 220. Dictum quasi κακολαλία.

*Ἀλάμπετος. [τὸ νερτέρων γῆς ἀλύπητον βάθρον OC 1662. sic LA γρ. ἀλάμπετον Schol. OC 1662. v. ἀλύπητος.]

Ἀλαμπής non collustratus. κάθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίου δῶρον Tr. 691. ἀλαμπὲς ἡλίου iungenda: v. Schaefer. Mel. Crit. p. 137; Schol. μὴ καταυγασθέν.

Ἀλάομαι [Curt. Et. 490] vagor, erro. || Proprie. ἀλώμενος, πλανώμενος Gr. Bekk. p. 381, 10. πτωχὰς ἀνάνδρους ἀλωμένας OR 1566. ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη OC 349. φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην 444. ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος 1367. in exsilium actus. ἢ τιν' ἀπίαν γᾶν ἢ πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι 1686 mel. ἐπὶ ξένης χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας Tr. 300. De mendicis proprium, ut in locorum ex Oedipo utroque allatorum aliquot. V. Schaefer. App. ad Dem. t. II. p. 730. || Tralate incertus sum mente. ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα Ai. 23. V. Boeckh. Expl. Pind. p. 109. (I p. 63.)

Ἀλαός (⏑⏑) caecus. Cypriorum vox dicitur in glossis κατὰ πόλεις ap. Bekk. An. p. 1095. Ab ἀλᾶσθαι Hesych., rectius a λάειν i. q. βλέπειν Suidas, Eust. p. 857, 45., EM p. 57, 5. De accentu praecipit EGud. p. 316, 4. — ἀλαῶν ὀμμάτων OC 149 ch. οὐκ ἀλαοῖς ὄμμασιν 244 mel. ἀλαοῦ ξένου 1450 ch. ἕλκος ἀλαὸν Ant. 974 ch. = ὀφθαλμοὶ ἐκτυφλωθέντες. — Inter γεραὸν πατέρα OC 238 mel. in LA schol. suprascripsit ἀλαόν.

Ἀλάστορος nominat. a genitivo facta anadrome ortus. v. EM v. τρίβακος. Eust. p. 757, 38. — Gr. Bekk. An. p. 382, 29. cum dicit ἀλάστορον· ἀντὶ τοῦ ἀλάστορα, ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁ ἀλάστορος. Αἰσχύλος [fr. 286 cl. 87] Μέγαν ἀλάστορον εἶπεν. idem significat, thematicum esse. ἕλκος ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις Ant. 974 ch. Schol. τοῖς ἄλαστα πεπονθόσιν: rectius ὀφθαλμοῖς ἀλαστόρως τυφλωθεῖσι [Winckelm. vult ἀλαοτόροισιν].

Ἄλαστος nefandus. ἄλαστα, τὰ κακά, ἀνεπίληστά τινα ὄντα EM. p. 57, 48. ἄτλητα, ἀνεπίληστα, ἄτιμα ἢ δεινά Hesych. Ἄλαστον: δεινόν, κακόν. ἢ ἀδιάλειπτον Idem. — De homine. ἄλαστον ἀνδρ' ἰδών OC 1482 ch. Herm. autem a λάζυμαι ductum hoc esse vult, proprie intolerabilem deinde facinorosum significans. De re. ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν OC 537 mel. πατρὸς ἔμφυτον ἄλαστον αἷμα 1672 m. Insitum infandum sanguinem dicit, cui multa sua mala debeant, ut recte Reisig.

Ἀλάστωρ. ὁ ἁμαρτωλός Gr. Bekk. p. 206, 9. ὁ μεγάλα τετολμηκὼς ἀδικήματα p. 211, 18. ὁ ἁμαρτωλός. ἢ ὁ φονικὸς δαίμων p. 374, 22. cf. 382, 31. quae ex eisdem fluxere fontibus, unde sua EM habet p. 57, 25 et EGud., praeterea ἀσεβῆ et κακοποιὸν explicans secundum Herodian. p. 32. 45. ἀλάστορας τοὺς ἄλητα ἐργασαμένους Galen. gl. Hippocr. p. 422. ἀλ. ἔφορος δαίμων τῶν τὰ ἄλαστα πεποιηκότων καὶ τιμωρός schol. Eur. Phoen. 1461. ἀλ. παλαμναῖοι, οὐ (scr. ἢ) μιάσμασιν ἐνεχόμενοι. ἢ οἱ μεγάλα ἁμαρτάνοντες. ἀλαστόρων, ἀσεβῶν, μιάσμασιν ἐνεχομένων Hesych. ἀλ. πικρὸς καὶ φονικὸς δαίμων, τιμωρῶν καὶ ἀνεπίληστα ἔργα ποιῶν: ... ἢ ὁ τοιαῦτα τολμήσας, ὧν μὴ ἔστιν ἐπιλαθέσθαι Suid. Primus haec digessit Vales. ad Harpocr. p. 6 (t. II. p. 265 D.). [cf. Lob. Par. p. 450.] Prima significatio mihi quidem dei Vindicis videtur, maleficum quasi comitantis atque in eos etiam, qui cum illo versarentur, ingruentis. ἐκεῖ χώρας ἀλάστωρ οὑμὸς ἐνναίων OC 788. ἀλ. οὑμός dictum ut ἡ ἐμὴ s. σὴ Ἐρινύς. ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ Tr. 1235. = nisi quis divinitus insaniverit. [schol. ἐκτὸς ὧν μανίας καὶ θεηλασίας.] Tralate de malefico ipso ὃς χερὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας Ai. 372 i. q. ἐχθρούς, τοὺς ἀσεβήσαντας. V. Iacobs ad Philostr. p. 629. Alia tralatione leo Nemeaeus dicitur βουκόλων ἀλάστορα Tr. 1092 [bestia letifera et venatrix]. (I p. 64 in.)

Ἀλάτας v. ἀλήτης.

Ἀλγεινός. || dolore afficiens. μηδὲν ἀλγεινὸν παθών OR 1530. οὐδὲν ἀλγεινόν Ant. 4. μῦθος ἀλγεινός 12. ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν ἀλγεινόν 439. βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν Ai. 494. ὡς μὲν ἐν λόγοις ἀλγεινά El. 762. ἔχει ἀλγεινά Thyest. fr. 236. ἀλγεινά, Πρόκνη, δῆλον Ter. fr. 521. ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας Ant. 857 mel. || Longe rarius est, cum dolore affectum significat. οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετο OC 1664 morbi dolore affectus. — Cf. etiam ἀλγίων.

Ἀλγεινῶς dolenter. ἀλγεινῶς φέρων Ph. 1011. [c. dat. iunctum quia i. q. ἀγανακτῶν.] ἡδέως κἀλγεινῶς ἅμα Ant. 436.

Ἀλγέω doleo. I. Formae. ἀλγῶ Ph. 86. 806. OC 420. 744. El. 333. ἀλγεῖς Tr. 1068. 1119. ἀλγοίην OC 764. ἀλγοίης Ai. 376. ἀλγῶν El. 1201. ἀλγοῦσα Ant. 551. El. 804. ἀλγεῖν El. 961. OC 364. ἤλγουν Ant. 468. ἤλγησα Ai. 790. ἀλγήσας Ant. 767. II. Usus. Cum dativo rei dolentis ponitur: adduntur etiam praepositiones ἐν, ἐπί. ὅσῳ περ ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς OC 744. κείνοις ἂν ἤλγουν Ant. 468. τοῖς ἴσοις [sic LA pr., τοῖσι σοῖσ corr.] ἀλγῶν κακοῖς El. 1201. κἂν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην Tr. 1119. ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοίην ἀλούς OC 764. Inepte enim coniungerentur ἐν οἷς ἀλούς. — ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν El. 333. τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις Ai. 376. Semel cum acc. dictum est. (πρᾶξιν) ἣν ἤλγησ' ἐγώ Ai. 790. Sine casu dictum nude οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων Ph. 86. ἀλγῶ πάλαι 806. οἷς γὰρ οὐχὶ βούλομαι πονοῦσά τ' ἀλγεῖν OC 364. ἀλγῶ κλύουσα ταῦτα 420. ἀλγοῦσα μὲν δῆτα (γελῶ) Ant. 551. νοῦς ἀλγήσας 767. ὡς ἀλγοῦσα El. 804. πάρεστι δ' ἀλγεῖν 961. εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης ὁρῶν εἶδος Tr. 1068.

Ἀλγηδών [Curt. Et. 577] dolor. τὰς δειλαίας ἀλγηδόνος, ἃ ξυνέστας OC 513 ch.

Ἄλγημα dolor et causa doloris. τὰ σὰ ἀλγήματα Ph. 340. πάλιν παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμνασας 1170 mel.

Ἄλγησις dolendi sensus. εἴθε σου διαμπερὲς στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε Ph. 791 pectori inhaereret, v. Herm.

Ἀλγίων ἄλγιστος dolentior, gravior ad ferendum. || Comparativus ταῦτ' ἀκούειν κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα Ant. 64. || Superlativus. τοιαῦται φύσεις αὑταῖς ... εἰσὶν ἄλγισται φέρειν OR 675 gravissimae ad ferendum. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγιστ' ἄπεστιν 1238. οὐ λόγων ἄλγιστ' ἂν ἐξανασχοίμην κλύων OC 1174. Adverbii quidem locum tuetur hoc, sed non est adverbium; ab ἐξανασχοίμην suspenditur obiective. ὦ πάντων θεαμάτων ἄλγιστον Ai. 993. ὄκνον [sic LA: γρ. ὄτλον S]. ἄλγιστον Tr. 8. ταῦτ' ἐστὶν ἄλγιστα Creus. fr. 321. (I p. 65 in.)

Ἄλγος. Cypriorum pro ὀδύνη fuisse fertur Bekk. An. Gr. p. 1095. || Dolor corporis. ἄλγος νόσου Ph. 734. σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης 1326. τούς σε παύσοντας ἄλγους 1379. || Usitatius est de angore animi vel aerumna. Ὕπν' ὀδύνας ἀδαής, Ὕπνε δ' ἀλγέων Ph. 827 ch. οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει 1358. τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται OR 62. καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε 638. τί δ' ἄλγος ἴσχοντά με λαμβάνεις; 1031, quod

cum τῇ σωτηρίᾳ opponatur, dolorem significare non potest. θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἅπτεται OC 955. ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν παρ' οὐδὲν ἄλγος Ant. 466. μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ Tr. 25. καὶ νῦν φρόνιμον νέον ἄλγος ἔχει Ai. 259, quod longe exquisitius [φρόνιμος LA, v a m. paullo rec.]. οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν 1397. ut τί δ' ἔσχες ἄλγος El. 1176. ἀμήχανον ἄλγος El. 141 ch. πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν 1187. οὐδὲν γὰρ ἄλγος οἷον ἡ πολλὴ ζοή. Scyr. fr. 500.

Ἀλγύνω fut. ἀλγυνῶ *dolore vel molestia afficio.* De corporis dolore non exstat. De animo τούτων γὰρ οὐδὲν ἀλγυνεῖ μ' Ph. 66 [sic Dind.; οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς LA]. De str. v. Herm. [et Nauck.]. ὅπου ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν 483. ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ OR 332. οὐκ ἂν ἀλγυναῖς πλέον 446. ταῦτα μ' ἀλγύνει πάλαι 1067. τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἂν Tr. 458. τὸ σὸν μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι 482. Passivum *dolere* significat. ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι τοῦτ' αὐτό Ph. 1021. τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι Ant. 468. πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; Ant. 230 *de poena.*

Ἀλεής (⏑) *tepidus.* Usitatius est ἀλεός, quod Hesych. θερμὸν ἢ χλιαρόν explicat. ἀλεὴς δ' ὕπνος ἐσθλός Ph. 859. [ἀλέης LA inde ἀλέας Seyff. quem v. ad h. l.] Schol. ὁ ὕπνος ὑπὸ τὴν ἀλέαν τοῦ ἡλίου. Cur ᾱ produci Herm. affirmet propter Hesiodi ἐπαλέα λέσχεν Opp. 391 non video: in composito enim productio illa idoneam rationem habet. Quid Homericum ἀλέῃ τε γένηται Od. 17, 23? Sed scribendum ἀλεῆς secundum Eust. p. 1636, 20. Gr. Bekk. p. 380, 20 et Lex. π. πνευμ. p. 209: at eodem loco et recepta consuetudine et Herodiani auctoritate (ἐν τῇ Καθόλου) tenui spiritu notatum accepimus.

Ἄλεκτρος *innuptus.* νῦν ἄγει μ' ἄλεκτρον ἀνυμέναιον Ant. 917. ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε El. 962 adverbiascente usu. At ἄλεκτρα γάμων ἁμιλλήματα El. 494 infausti ominis nuptiae sunt Clytaemnestrae: δύσλεκτρα igitur, sic schol. Suid. v. ἄλεκτρα et Zonar. p. 130. De hoc genere qui observarunt laudasse aliquam multos sufficit: Abresch. An. ad Aesch. lib. III. p. 34. Hemsterh. ad Luc. Dial. Mort. t. II. p. 500 Bip. Pierson. Verisimil. p. 182. Schaefer. ad Dion. de C. V. p. 87. ad Hec. Porsoni v. 87. App. Demosth. 3. p. 393; Pflugk. ad Eur. Hecub. 612. 948. (I p. 66 in.)

Ἀλέκτωρ (⏑) [*maritum*, non *gallum* significat, ut videtur]. οὑμὸς δ' ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην fr. inc. 730. [cf. Tzetz. ad Lycophr. 1094 Ἀλεκτόρων. ὁμολέκτρων, συζύγων. ἢ διὰ τὸ μάχιμον ἀλέκτορας λέγει τοὺς Ἕλληνας.]

Ἀλεξαίθριον. Hesych. ἀλ.: θερμὸν σκέπασμα. Σοφ. Ἀμφιαρ. (fr. 120). [Erfurdt. in Ant. 357 e coniectura ponere est conatus.]

Ἀλεξήτωρ *averruncus, auxiliator.* ἀλεξητῆρα, βοηθόν Gr. Bekk. p. 375, 10. Ζεῦ ἀλεξῆτορ OC 143 ch. ἀλεξήτωρ LA, quod accepit Doederlinus ut προπάτωρ, παντλάμων vocativo casu: quae quomodo differant, nemo non videt.

Ἀλεξίμορος *mortem arcens.* τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι OR 164 ch. Schol. ἀποδιώκοντες τὴν μοῖραν, ἤγουν τὴν δυστυχίαν. Invocantur Averrunci Minerva, Diana, Apollo, pestilentiam depulsuri.

Ἀλέξω (⏑) *arceo, auxilior.* Med. *defendo me.* Tragici ἀλέξομαι tanquam deponenti verbo usi sunt. Veteres incertos fuisse consilii num gravarent an inflecterent, EM p. 59, 15 ostendit: quamquam etiam illic secundum Methodium docetur gravasse Atticos. Neque est, cur ἀλέξομαι futurum esse credamus. οὐκ ἔνι φροντίδος ἔγχος ᾧ τις ἀλέξεται OR 171 ch., etsi usitatius esset ᾧ τις ἂν ἀλέξηται, tamen se tueri poterit: item κοὐκ [ἢ οὐκ: Dind. c. Blaydes.] ἀλεξοίμην μαθών OR 539 [cf. Xenoph. Anab. 7, 7, 3].

Ἀλεύω (⏑). *devito* Gr. Bekk. p. 383, 4 ἀλεύσω: ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφ. fr. inc. 825.

**Ἄλη *grex.* βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος, ἔρχεται δ' ἄλη fr. inc. 693. Legitur [ap. Porphyr. de antro nymph. c. 187] ἔρχεται δ' ἄλλη vel ἄλλῃ δ' ἔρχεται. Sed scribendum ἔρχεται δ' ἄλη [i. e. turba erronea]. Scilicet ex Hom. Od. 11, 632 ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν ἠχῇ θεσπεσίῃ. Hesych. ἄλη: πλάνη, ἄθροισμα.

Ἀλήθεια (⏑) *veritas.* Penacuendum sec. Ael. Dionysium ap. Eust. p. 1579, 28. Draconem p. 52, 23. Moerin p. 191. Choeroboscum cod. Barocc. 50. ap. Bekk. An. p. 1314. EM p. 462, 4. Hic cum accurate dicat, Atticos quamvis producta ultima servare tamen diphthongum ει, satis refutatur Matthiae Gr. 1, 143, cum de correptis antepenultimis in προμηθία, ἀληθία, εὐσεβία grammaticos praecepisse censet. Neque enim ea aetate cum antiquissimi libri in manibus hominum egregie doctorum versarentur, ita errari potuit; et cum ἀγνοία apud tragicos subinde producere ultimam necessario constet, nescio cur de ἀληθεία dubitari possit. Sic igitur censeo, et ἀλήθεια et ἀληθεία scriptum, ubi longa, ἀληθία ubi brevi penultima opus sit: quamquam nunc apud tragicos ultima huius vocabuli producta non legitur: atticum autem, ut fere omnia, doctores illi veteres non id dixere, quod *solum atticum*, sed quod *solorum Atticorum* esset. — ὀρθὸν ἀλήθει' ἀεί Ant. 1195. ὅτῳ δ' ὄλεθρον δεινὸν ἀλήθει' ἄγει Creus. fr. 323, 2. εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος OR 369. κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος Ant. 1193. ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις; Tr. 398. *pignus veracitatis dabis:* v. Valck. ad Hipp. 1058. τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ Alead. fr. 107. μὴ οὐ πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι Tr. 91.

Ἀληθής ‖ *Verum* et *veracem* significat. Illud et adiective quidem κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής OR 502 ch. ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία Ai. 664. Substantive λέγοντες εἴτ' ἀληθές, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην Ph. 345. [cf. ἆρ' ἀληθὲς ἢ μάτην λόγος Eurip. Ion. 275] ᾧ (μάντει) τἀληθὲς ἐμπέφυκεν OR 299. τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω 356. τἀληθὲς εἰπέ El. 679. καὶ τοῦτ' ἀληθές; 1046. ubi raram adsignificationem *rei certae et decretae* habet. λέγων τἀληθές Ter. fr. 513. τἀληθὲς αἰεὶ πλεῖστον ἰσχύει λόγον fr. inc. 692. [εἰ δὲ μὴ λέγω γ' ἐγὼ τἀληθές OR 944 est in LA loco corrupto. εἰ δὲ μή, αὐτὸς ἀξιῶ θανεῖν corr. Dind. praeeunte Nauckio.] Et substantivum et adiectivum poterit haberi: εἰπὲ πᾶν τἀληθές Tr. 453. πᾶν σοι φράσω τἀληθές 474. — καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; Ph. 921. τἀληθῆ λέγειν 1236. λέγεις ἀληθῆ OR 1141. εἰπόντι τἀληθῆ Ai. 1328. θέμις δὲ τἀληθῆ λέγειν fr. inc. 678, 14. [ἀληθῆ i. q. ἀληθῶς v. Krueg. Gr. Gr. 61, 8. n. 3.] Sed *veracem* s. *veridicum* valet Ph. 881. οὐκ, ἀλλ' ἀληθεῖς (sc. τοὺς θεοὺς τίθημι). ‖ Bis ἀληθὲς in interrogatione mirabunda aut indignante cum irrisione dicitur: *itane? profecto?* Latinis. Loci sunt OR 350 ubi gl. εἰρωνικόν et Ant. 758 ubi schol. κατ εἰρωνείαν. De accentu consensu notatum: Ammon. p. 10. [Thom. Mag. 34, 14 R. Arcad. p. 117, 6] EM p. 358, 49. Gr. Bekk. p. 376, 7. schol. Ar. Nub.

843. Equ. 89. (Quam ibi emendationem fecit Valck. ad Ammon. l. c. eadem sanandus scholiasta Nubium: quippe pro αὐτὸ τὸ ἀληθές scribendum αὐτὸ τὸ ἀληθῶς. αὐτό est αὐτὸ ἐκεῖνο, *ipsum illud*, de re satis nota et trita omnibus dici solitum.) Schol. Plut. 123. Suid. v. ἄληθες: inprimis vero Ioann. Alex. Ms. ex Herodiano ap. Dindorf. ad Ar. Ran. 848.

Ἄλημα (⏑) *fraudator, machinator*. v. Suid. v. ἄλημα et κακόν. Eust. p. 108, 32 ex Ai. 381 m. ubi dicitur Ulixes κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ et ἐχθρὸν ἄλημα v. 389 Ulixes. Respicit Eust. p. 352, 35 et Gr. Bekk. p. 363, 2 [Schol. ad Ai. 381 explicat: τρῖμμα, παραλογιστικὸν πανούργημα. ad 389: τὸ περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς (sic Aeschines dictus a Demosthene) οἷαν πανοῦργος. τρῖμμα, περίτριμμα, παιπάλη, παιπάλημα], quem ab ἀλεῖν duxisse oportet, velut Hesychius ἄλημα interpretatur ἐφθὸν ἄλευρον: quae quomodo cum πάλημα, παιπάλημα cohaereant, docte exposuit Lobeck. p. 280. Eustathius autem πλάνον vel πλάνημα interpretatus ad ἀλᾶσθαι retulit. [In Ant. 320 ὡς ἄλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ I. G. Schneider. reponi voluit quod schol. explicet περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς. ἀλάλημα LA pr., eraso ἀ, λάλημα apogr. quod retinendum esse docuit Bonitz. Symb. 2, 41.] (I p. 68 in.)

Ἀλήτης *erro*, sed non turpi, ut hoc Latinis solet, adsignificatione admissa. τοιόνδ' ἀλήτην OC 50. ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα; 165 ch. ἀεὶ δ' ἀλήτην 746. ὦ ξεῖν' ἀλῆτα 1096. τῶν μακρῶν ἀλάταν πόνων Ai. 888 chorus se vocat, propter labores oberrando et Aiacem quaerendo susceptos. Uno loco contemptim dicitur Ἄρεος πάγον, ὅς οὐκ ἐᾷ τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει OC 947. De accentu praecipiunt schol. Ven. Il. 5, 158, quamquam hic non nominatim; EM p. 61. 55, Philemon p. 12.

Ἁλιάδαι (⏑⏑⏑) *nautae, piscatores*. EM p. 63, 39 ἁλιάδες, ἔναλοι, οἱ διὰ θαλάσσης πλέοντες. Illud ἁλιάδαι scribendum. Sed fuisse femininum ἁλιάς ostendit Hesych.: Γοργάδων: ἁλιάδων, [ἁλιάδας: μικρὰ σκαφίδια] et An. Bekk. p. 376, 13: ἁλιάδας, μικρὰ φλασκιδία ἢ σκαφίδια, quod etsi in alia omnia abire videtur, tamen vocabulum non minus rarum quam ἁλιάδης communis originis vinculo tenetur. Soph. Ai. 880 ch. ἁλιαδᾶν ἔχων ἀύπνους ἄγρας. Schol. οἱ παῖδες τῶν ἁλιέων, ἤγουν οἱ ἁλιεῖς. Docte Lobeckius de appellativis patronymicorum formam prae se ferentibus, in quibus etiam ἁλιάδης. In apographis ἁλιαδῶν, quod diserte respuit Gregorii Cor. cod. c ap. Schaef. p. 226.

Ἀλίβας (⏑⏑-). [*Stygium flumen*. cf. Plut. aqua an ignis util. 2. Lucian. Nec. 20.] Eustathius p. 1237, 20. διαγνωμονοῦντος Ἀχιλλέως, ὅτι τε εὐψύχως ἔτι διακεῖται καὶ διερῷ ποδί, καθ' Ὅμηρον, ἢ χλωρὸν γόνυ κατὰ Θεόκριτον ἔχων βαίνει καὶ οὔπω δέος εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν ζῶντι ποδὶ χρώμενον· ὥς φησι Σοφοκλῆς (fr. inc. 751). Eodem haud dubie spectat Hesychii glossa: Ἀλύβας: ὄρος παρὰ Σοφοκλεῖ, ἢ πόλις, ἐν Ἰταλίᾳ. οἱ δὲ λίμνη, καὶ ἐν Τροίᾳ. Unde iniuria fecerunt fr. inc. 831. Apud Hesychium permixta Ἀλυβῆ urbs Asiae, Il. β 857, quam ipsam deinde Hesychius memorat, Ἀλυβῆ, πόλις Τρωική: dein Ἀλύβας urbs Italiae Sicanis habitata secundum Od. ω 303. Cum his si contuleris eiusdem Hesychii dicta s. Ἀλίβας, νεκρός. ἢ βροῦχος. ἢ ποταμός. ἢ ὄρος et Ἀλίβαντες. οἱ νεκροί. διὰ τὸ ξηροὶ εἶναι, καὶ οἷον ὑγρασίαν τινὰ μὴ ἔχειν patebit, qui haec concinnaverint, Sophoclis aut fabulam, unde sumta esset glossa, non tractasse manibus, aut non intellexisse mentem. — Recte Suid. et Gr. Bekk. p. 376, 21 Ἀλίβας. ὁ νεκρὸς ἢ ποταμὸς ἐν Ἅιδου. λέγεται ἀλίβας καὶ τὸ ὄξος, παρὰ τὸ μὴ λείβεσθαι τοῖς θεοῖς. Quae postrema non negligenda, quia ostendunt, quomodo flumina et lacus Orci nomen ἀλίβας nacti fuerint: *quippe dis hominibusque invisa*. Cognatum illud est ap. EM p. 63, 45 ἀλίβαντας, τοὺς ἐν θαλάσσῃ τελευτήσαντας, ἢ τοὺς ξηρούς (f. τοὺς ἐπὶ ξένης), ἄλλοι δὲ τοὺς διὰ πενίαν ἀτάφους. Non enim his a propinquis iusta fieri poterant; ergo illud quoque a λείβειν. Ἀλύβας igitur ex Sophocle exterminandum censeo. (I p. 69 in.)

Ἁλιεύς (⏑) *piscator*. ὁ ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει. κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Σοφ. ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ (fr. 118) λέγων· ἔτ αὖ † ὥσπερ ἁλιεὺς πληγεὶς † ενων διδάσκαλος Schol. Plat. p. 378. cf. Zenob. Prov. II. 14.

Ἁλίκλυστος *maritimus*. πόντου πρόβλημ' ἁλίκλυστον Ai. 1219 ch. promontorium mari circumfusum. v. schol.

Ἁλίκτῠπος *mare pulsans*, i. e. *pernavigans*. ἁλίκτυποι κελαιναὶ νᾶες Ant. 953 ch.

Ἀλίνω *inungo*. Gr. Bekk. p. 383, 11 ἀλίνουσι: ἀντὶ τοῦ λεπτύνουσι Σοφ. fr. inc 826. Apud Hesych. scribitur ἀλινεῖν ἀλείφειν et ἀλῖναι ἐπαλεῖψαι: prius corrigendum ἀλίνειν.

Ἅλιος *sol*. v. ἥλιος.

Ἅλιος (⏑) *marinus*. Νύμφαις ἁλίαισιν Ph. 1470 an. ἁλίας στραβήλου Camic. fr. 299. — *maritimus* i. q. mari adiacens. στείχοντα παρ' ἁλίαν πέτραν Pastor. s. Ποιμ. fr. 445. Brunckius proposuit παραλίαν legendum. — *maritimus* i. q. ad mare spectans. ἁ δ' ἁλία πλάτα OC 716 ch. ἅλιον ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν Ai. 358 ch. de nautis dictum. Ante Hermanni emendationem contra dochmiorum legem scribebatur ἁλίαν.

Ἅλιος (⏑) *vanus*. [ἅλιον i. q. *temere*.] οὐ γὰρ ἅλιον ἀφορμᾷ ποτ' OC 1469 ch. [adverb. ἁλίως: οὕνεκα θήραν τήνδ' ἁλίως ἔχομεν τόξων Ph. 840.]

Ἁλιόω *irritum reddo*, κοὐχ ἡλίωσε τοὔπος Tr. 258. οὐχ ἐματαίωσε, οὐ μάταιον ἔλεγε τὸ ἔπος schol. — *exstinguo*. τὸ (φύλλον ἐλαίας) μέν τις οὔθ' ἁβὸς οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας OC 703 ch. i. q. ἀφανιεῖ, *exitio dabit*. Sermo ad sacram oleam spectat, quae a Persis combusta revixisse fertur, secundum Herod. 8, 55.

Ἀλῑπᾰρής *non nitens*. δὸς αὐτῷ τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα El. 451 [alii edidd. τήνδε λιπαρῆ]. Schol. ἀνιπ.: ἀντὶ τοῦ αὐχμηράν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι λιπαρῆ, ὅ ἐστιν, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν, ὡς εἰ ἔλεγεν ἱκέτιν τρίχα. Hesych. ἀλιπαρῆ: αὐχμηρά. [id. EM 64, 42.] Eust. p. 787, 50. 871, 32, quo posteriore loco scriptum θρὶξ ἀλιπής. Suidae v. ἀλιπαρῆ et ζῶμα verba αὐχμηράν, ἢ λιπαρῆ, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν lucem accipiunt ex scholio supra allato. Receptum igitur ἀλιπαρῆ antiquitus, sed λιπαρῆ repertum in eis adnotatum commentariis, quibus veterum criticorum lectiones explicabantur. Recte Herm. ἀλιπαρῆ recepit, interpretatus comam quae non satis compta niteat, supplicationi accommodata non sit, coll. Eur. El. 183.

Ἁλίπλαγκτος *pontivagus*. [ὦ Πὰν ἁλίπλαγκτε … φάνηθι Ai. 695 ch. = ὑπὲρ πελαγέων μολών 702 per mare huc ades. De structura v. Herm. ad Viger. p. 894., Dind. et Schneidew. ad Ai. l. c. alia in Britann. Diar. Class. 16, 353. De Pane in dis mari-

nis habito Lobeck. ad Ai. l. c. et interpp. Theocr. 5, 14.] (I p. 70 in.)

[ʽΑλίπληκτος *mari pulsatus*. σὺ (Σαλαμίς) ναίεις ἁλίπλακτος Ai. 597 ch. ἁλίπλαγκτος LA et Eust. p. 306, 19. Sed schol. rec.: ἁλίπλακτος. ἀντὶ τοῦ ἁλίκλυστος. ἁλίπλακτος ἀντὶ τοῦ ἁλιπλάκτως, ἤγουν ἐν θαλάσσῃ ἀτακτούσῃ περὶ σέ. v. Herm. ad Ai. l. c. cf. ἐξ ἁλιπλάκτου γᾶς Pind. Pyth. 4, 14. θαλασσόπληκτον νῆσον Αἴαντος.]

ʽΑλίρροθος *marifluus*. ἰὼ πόροι ἁλίρροθοι Ai. 412 mel. Suid. v. πόρος, Harpocr. v. πόριος: uterque explicat ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες. [cf. πόρους ἁλιρρόθους Aesch. Pers. 362 de freto.]

ʼΆλις (⏑⏑) *satis, affatim*. ἱκανῶς, δαψιλῶς lexica: atticorum dicitur in gl. κατὰ πόλεις ap. Bekk. An. p. 1095. Semel adverbium est: ἅλις γάρ μοι τεθρήνηται γόοις Ph. 1401. Semel c. gen. dicitur: ἅλις λόγων OC 1016. Substantivum est: οὔπι νηὶ γὰρ ἅλις πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί Ph. 892. v. Herm. ἅλις ἔμοιγ᾽, ἅλις φαίνεται ἔνθ᾽ ἔληξεν αὐτοῦ μένειν OR 685 ch. ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα (λύπη) Tr. 332 c. partic., omisso ἔχω: ἅλις νοσοῦσ᾽ ἐγώ OR 1061. ἅλις, ὡς ἀκούεις OC 194 ch. ἅλις (sc. ἐστί) Ai. 1402 an. sermoni finem imponit, *satis est (Basta)*. Sed male Brunck. OR 1515 sic distinxit: ἅλις, ἵν᾽ ἐξήκεις δακρύων; ἵνα enim nunquam interrogativum est. Scribendum ergo ἅλις, ἵν᾽ ἐξήκεις δακρύων. De tono v. schol. Il. π 324.

ʽΑλίσκομαι. I. *Formae*. ἁλίσκεται OR 542. Ai. 648, 1267. fr. inc. 671, 3. — ἁλώσομαι OR 576. *Ant. 46. ἁλώσεται OC 1065 ch. — ἁλούς Ph. 1337. OC 547. 764. Ant. 496. Ai. 216 an. ἁλόντα El. 125. ἁλῶναι Ph. 1341. 1440. Formae auctae non exstant, ut de augmento ambigendi locus non sit. II. *Usus*. ‖ *vi* maxime *bellica capere*. Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν Ph. 1341. τὸ δεύτερον γὰρ αὐτὴν χρεὼν τόξοις ἁλῶναι 1440. [ἁλώσεται OC 1065 vincetur.] Rectius etiam de vi quam dolo capto intelligas ἀνὴρ ἐστὶν ἐκ Τροίας ἁλοὺς Ph. 1337. ‖ *circumvenire, opprimere*. ἀθεώτατα ἁλόντ᾽ ἀπάταις Ἀγαμέμνονα El. 125 mel. καὶ γὰρ ἁλοὺς ἐφόνευσα OC 547 (ἄλλους LA, cuius lectionis nec mensura nec sensus convenit; aeque vitiose ἀγνώς Tyrwh. — ἄνους Pors. ap. Kidd. p. 217). *circumventus*, necessitate quadam obstrictus, quominus facerem aliter. κακοῖσί τις ἁλούς Ant. 496. (τυραννίδα θηρᾶν) ὃ πλήθει χρήμασίν θ᾽ ἁλίσκεται OR 542. μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς Ai. 216 an. correptus insania. Etiam hoc *insperati mali* adsignificationem habet. Maxime ad propriam significationem *reti* vel *laqueo* capiundi accedit (γυνὴ) ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις ἁλίσκεται fr. inc. 671, 3. ‖ Non multum hinc distat *deprehendendi* et *reperiendi* notio. [c. praep. ἐν: ἐν οἷς μάλιστ᾽ ἂν ἀλγοίην ἁλούς; OC 764. quarum convictus rerum ἐν κακοῖσί τις ἁλούς Ant. 496 mali facinoris manifestus.] οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι OR 576. οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ᾽ ἁλώσομαι Ant. 46 [vers. sec. Didym. spurio]. τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦσ᾽ ἁλίσκεται Ai. 1267. Paulo aliter dictum ἁλίσκεται χὠ δεινὸς ὅρκος χαὶ περισκελεῖς φρένες Ai. 648 et ap. Eust. p. 336, 24 *deprehenduntur quae non exspectaramus fieri posse*. (I p. 71 a. m.)

*ʼΑλιτήριος (⏑⏑) et ʼΑλιτηρός. κἀξ ἀλιτηροῦ φρενός OC 371. Eust. p. 694, 16 ἀλιτηρὸν φρένα ex Soph. commemorat. [est in LA. PA. Suid. v. ἀλιτηροῦ. Dind. κἀξ ἀλιτρίας φρ.]. κἀξ ἀλιτηρίου φρενός contra versum Tricl. Turn. Brunck. At κἀλιτηρίου φρενός emendationem Toupii recepere Reis. Elmsl. Herm.; ἀλιτρίου Heath. coniecerat. Ἀλιτηρός graecum esse negabat Elmsl.; sed et analogiae convenire ostendit Herm. et commemorari ab Eust. p. 717, 22 et 1529, 41. Ab ἀλείτω, cuius verbi authypotacti aor. ἀλιτεῖν in usu est, factum ἀλείτης Homericum, ἀλίτης restituendum Eur. Heracl. 614.: alii ab ἀλίτω ducebant, qui etiam apud Homerum ἀλίτην media producta scriberent. Orion p. 32. Etym. M. p. 62, 1. 65, 1. 13. Ruhnk. Ep. Cr. p. 92. Inde et ἀλιτήριος et ἀλιτηρός et ἀλιτρός. Ineptam sed haud dubie antiquam originationem narrant Gr. Bekk. p. 377, 11 et Eudocia Viol. p. 36 et 266. Utut est, ἀλιτηρός produci secundam syllabam non patitur. Quare cum a Lycophrone v. 136 secundum eam legem, qua ex ἀλείφω fit ἀλοιφή, factum esse constet ἀλοιτός, quod cum affinibus ἀλοιτή et ἀλοιτήεσσα a grammaticis memoratur, non de nihilo suspicio Hermanni est, scripsisse Sophoclem κἀξ ἀλοιτηροῦ φρενός. Ceterum ἀλιτήριος hominem (vel animum) *nefando facinore temeratum* significat: v. Ruhnk. ad Tim. p. 23 et quem laudat Heraldum ad Ius Att. et Rom. p. 596: ἀλιτήριοι explicantur καθάρματα, ἠσεβηκότες εἰς θεόν· adde Hesych. ἀλιτήριος: ἁμαρτωλός. πλανήτης. θανάτου αἴτιος καὶ ἔνοχος. Eust p. 717, 20. schol. Ar. Eq. 443; Plut. Qu. Gr. p. 297 et de curiositate p. 523; item Casaub. et Kust. ad schol. Arist. l. c.; An. Bekk. p. 184, 6. 211, 20; Raspe de Eupol. Demis p. 56. (I p. 72.)

ʼΑλῑτρία *peccatum*. Hesych. v. Ἀλιτρία. Σοφ. Αἰσχ. (fr. 42). Gr. Bekk. 377, 6 ἀλιτρία: ἀντὶ τοῦ ἁμαρτία. Ἀριστοφάνης (Ach. 871.). EM 65, 11 ἀλ. ἁμαρτία, οἷον ἀλιτηρία. [κἀξ ἀλιτρίας φρενός OC 371 Dind.: κἀξ ἀλιτηροῦ φρενός LA. PA. Suid.]

ʽΑλίως v. ἅλιος.

ʼΑλκᾰθεῖν. ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν: Σοφ. [fr. inc. 827] καὶ Αἰσχύλος. σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν Gr. Bekk. p. 383, 31. Hoc velut transitiva eius generis omnia, ἀμυναθεῖν, διωκαθεῖν, σχεθεῖν authypotacton censuerim fuisse. Quod grammaticus dicit ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν, hoc perspicue arguit, reperisse eum ἀλκαθεῖν, unde ipse praesentis formam ἀλκάθω sibi finxerit. [cf. Dind. ad El. 396. Cobet. in Mnemos. 8, 415 qui ne Iuliano quidem hoc aoristorum genus ignotum fuisse ostendit.]

ʼΑλκή *vis* inprimis mali arcendi, inde *auxilium*. τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν Ph. 1151 mel. (ἀκμάν coni. Herm.) armorum tutelam. ἀλκήν τιν᾽ εὑρεῖν OR 42. εὔωπα πέμψον ἀλκάν OR 189. ch. v. Erf. ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν πόνων 218. τίς ἀλκὴ τὸν κτανόντ᾽ ἐπικτανεῖν Ant. 1030. De sententia v. Br. ad Ph. 946. Dorvill. ad Char. p. 252. ὥς σοι ἀλκὴν ὅδε δορὸς ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῇ OC 1524. *qui tibi pro multis hastatis praesidio sit*. ἐὰν θέλητέ μου ἀλκὴν ποιεῖσθαι OC 459 *defendere*.

ʼΆλκῐμος *fortis*. ἀνδρῶν ἀλκίμων Ph. 326. τὸν Ζηνὸς [διὸς LA] ἄλκιμον γόνον Tr. 956 ch. ἁ Διὸς ἀλκίμα θεός Ai. 401 ch. τῷδ᾽ ἐπ᾽ ἀλκίμῳ νεκρῷ Ai. 1314.

ʼΑλκμήνη. Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς Tr. 19. τὸν Ἀλκμήνης τόκον 181. τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην 1148. Ἀλκμήνης γόνος Ai. 1303. τὸν Ἀλκμήνας cum ellipsi Tr. 97. ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος Tr. 644 ch. v. Herm.

ʼΑλλά *sed*. ‖ Certam quandam notionem alteri opponit. οὐ μόνον βουλεύματα, ἀλλ᾽ ἔργα δρώμενα Ph. 556. οὐκ· ἀλλ᾽ ἀληθεῖς (οὐ ψευδεῖς τίθημι) 994.

οὔ τ' ἄρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα 1253. ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ OR 138. οὐδ' ἀκάθαρτον ἐᾶν, ἀλλ' ἐξερευνᾶν 258. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σύ σοι 379. οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ 410. οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία φέρει, ἀλλ' ἐς μέγιστον 521. καίτοι νιν οὐ κεῖνος κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο 856. εὐτυχῶς μέν, ἀλλ' ὅμως ἥδιστον 998. οὐκ (αὐτός), ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι 1040. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ 1151. οὐ μόνου, ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά *1281. οὔτις ἀλλ' ἐγὼ 1331 m. μή σφε περιίδῃς, ἀλλ' οἴκτισόν σφας OR 1508. ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν λόγων, ἀλλ' ἔργα δεινά OC 383. οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὕπο πάντων κελευσθείς 737. οὐ γάμων ἔμπειρος, ἀλλὰ τοὐπιόντος ἁρπάσαι 752. οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς, ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς 785. οὐκ ἔστι σοι ταῦτ', ἀλλά σοι τάδ' ἔστι 787. οὐχ ἅψομαι τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς 830. ὕβρις, ἀλλ' ἀνεκτέα 883. οὔθ' εἷλκον οὔτ' ἂν ἦγον, ἀλλ' ἠπιστάμην 927. εἰ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων 1000. ἐγὼ δὲ σὸς κεἰ μὴ σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ πότμου φυτευθείς 1323. οὐ κλαυστὰ δ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα 1360. μήτε νοστῆσαι ἀλλὰ συγγενεῖ χερὶ θανεῖν 1387. οὐδὲ φωνῆσαι ἀλλ' ὄντ' ἄναυδον τῇδε συγκῦρσαι τύχῃ 1404. μή μ' ἀτιμάσητέ γε, ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε 1410. μὴ ψαύετ', ἀλλ' ἐᾶτέ με ἐξευρεῖν 1544. ὑφηγητῆρος οὐδενὸς (εἷρπε) ἀλλ' αὐτὸς ἐξηγούμενος 1589. οὐ στενακτός, ἀλλ' εἴ τις βροτῶν, θαυμαστός 1664. ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θοὔρμαιον, οὐκ ἄλλου Ant. 397. μὴ μῆκος, ἀλλὰ συντόμως 446. οὐ γάρ τι νῦν γε ... ἀλλ' ἀεί ποτε 456. οὐ δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο 517. οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς, ἀλλ' ἐξίσταται 564. οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος, ἀλλ' ἐρείπει θεῶν τις 596 ch. οὐκ ὀλομέναν ἀλλ' ἐπίφαντον 840 mel. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν 1059. οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν 1167. ἐς πόλιν γόους οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ στέγης προθήσειν πένθος 1248. οὐκ ἀλλοτρίαν ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτὼν 1260 ch. χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν, ἀλλ' ἤδη δέκα μῆνας Tr. 44. οὔποτ' εὐνάζειν βλεφάρων πόθον, ἀλλὰ τρύχεσθαι 107 ch. ἀλλ' ὥς τι δράσων εἷρπε κοὐ θανούμενος 160. μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ βροτοῖσιν, οὔτε κῆρες ... ἀλλ' ἄφαρ βέβακε 134 ch. κοὐχ ἡλίωσε τοὔπος, ἀλλὰ ἔρχεται 258. τύχη κακὴ μέν, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε (= σύγγνωστος) 328. οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτόκλητος 392. κοὐχ ἡ Λυδία πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρως 433. κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐξευγμένην 536. διάβορον πρὸς οὐδενός, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει 677. παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμην 682. οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός, ἀλλ' ᾧ μηδέν ἐστ' οἴκοις βαρύ 730. οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ κωκυτὸν εἴσω 866. τῶν ἐμπνεόντων μηδενὸς ..., ἀλλ' ὅστις Ἅιδου ... οἰκήτωρ πέλοι 1161. καὶ μὴ 'πιμεῖναι ἀλλ' αὐτὸν συμπράσσειν 1177. μηδ' ἄλλος λάβῃ ποτέ· ἀλλ' αὐτὸς τοῦτο κήδευσον 1227. οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς θρηνήσει Ai. 630 ch. οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φροῦδος 735. ἐμὲ οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ, ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν 890 ch. μὴ τεῖνε μακράν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζου 1040. μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν 1048. οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο γυναικός, ἀλλ' οὕνεχ' ὅρκων 1113. μὴ παρέστατε ἀλλ' ἀρήγετε 1183. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς φῶτες ἀσφαλέστατοι, ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ 1252. ὃς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς θαρσῶν ὑβρίζεις 1257. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον καθείς, ἀλλ' ὃς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν 1286. ὅρα μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν 1313. εἰ μὴ ξυνάπτων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει 1317. οὔ φῃς ἐάσειν, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν 1327. οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους φθείροις ἄν 1343. ὥσπερ γὰρ ἵππος θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν El. 27. καὶ μή μ' ἄτιμον ἀποστείλητε ἀλλ' ἀρχέπλουτον 72. οὐχ ἣ 'γὼ λέγω, ἀλλ' ᾗ σὺ κρίνεις 339. σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως δὸς αὐτῷ 450. οὐκ ἔχει λόγον ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν 467. οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν τις εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν 1007 [seclus. ab Ahrens. et Nauck., defens. a L. Spengel]. οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός 1147. οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς 1329. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν 1470. λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστιν ἀγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι 1492. || Sed et toti sententiae altera opposita tollendae servit: vis in verbo plerumque inest. Sic adverbiascit ἀλλά, ut modo *at vero*, modo *contra* et *potius*, etiam *tamen* substituatur commode. οὐ μόνον τῷ σώματι, ἀλλ' ἤν τι καινὸν κλύῃς Ph. 52. οὐ δῆτα ... ἀλλὰ καὶ μέγα θάλλοντές εἰσι 419. σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος· ἀλλὰ χαἰ σοφαὶ γνῶμαι ἐμποδίζονται θαμά 432. De sententia v. ἐμποδίζω. ἀλλὰ μή μ' ἀφῇς ἔρημον, ἀλλ' ἔκσωσόν με 488. οὐδ' ἣν θέλῃ, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ στείχειν ἅμ' αὐτοῖς 982. ἀλλά μοι ἄσκοπα ἔπη ὑπέδυ φρενός 1113 ch. μὴ δῆτα ... ἀλλ' ἅ μοι ξυνώμοσας, πέμψον πρὸς οἴκους 1367. ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν OR 51. οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε, ἀλλ' ἴστε 66 (potius). οὐκ ἐξερεῖς ποτε, ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος φανεῖ; 336. μὴ δῆτα ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν βαίην ἄφαντος πρόσθεν 831. οὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ ἔννους τεκμαίρεται· ἀλλ' ἐστὶ τοῦ λέγοντος 917. μέγας, ξυνίημ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος 988. οὐ δῆτ' ἔγωγ'. ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι 1161. ὑφ' οὗ οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον ... ἐλεύσσομεν 1254. οὐδ' ἀνίεσαν φόνου μυδώσας σταγόνας, ἀλλ' ὁμοῦ ὄμβρος ... ἐτέγγετο 1278. ἥκιστά γ'· ἀλλ' οὐκ ἂν ἐσχόμην 1386. ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν 1451. ἀλλ' ἡ μοῖρ' ἴτω 1458. οὐκ ἔστιν οὐδείς· ἀλλὰ δηλαδὴ χερσοὺς φθαρῆναι ὑμᾶς χρεών 1501. σὺ μὴ κάλυπτε Ἀθήνας· ἀλλὰ ῥύου με κἀκφύλασσε OC 284. τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλὰ φυγὰς ἠλώμην 443. οὐδὲ κρῆναι μινύθουσιν ... ἀλλ' αἰὲν πεδίων ἐπινίσσεται 688 ch. οὐκ ἤθελες προσθέσθαι χάριν· ἀλλ' ἡνίκα μεστὸς ἦ θυμούμενος, τότ' ἐξεωθεῖς 768. ἔξοιδά σε οὐ ψιλὸν ἥκοντα, ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἕδρας τάδε 1031. ἀλλ' ἔα αὐτόν 1192. εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαὶ καὶ θυμὸς ὀξύς, ἀλλὰ ἐξεπᾴδονται φύσιν 1193. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν κείνην ἐρεῖ τις· ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι πεσεῖ μιανθείς 1373. μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ 1441. οὔτ' ἂν ἐξείποιμ'· ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῷζε 1530. ἰὼ μὴ γᾶς ἔπι ξένας θανεῖν ἔχρῃζες, ἀλλ' ἔρημος ἔθανες ὧδέ μοι 1710 m. [loco mutilo spuriove]. οὐχ ὡς παρ' οὐδέν· ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ, φόνον προκεῖσθαι Ant. 35. οὔτ' ἂν κελεύσαιμ'. ἀλλ' ἴσθ' ὁποία σοι δοκεῖ 71. εἰ καὶ δυνήσει γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς 90. ὅστις μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων, ἀλλὰ γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει 180. ἀλλ' ὅστις εὔνους τιμήσεται 209 (at vero). κοὐδεὶς ἐναργής, ἀλλ' ἔφευγε πᾶς τὸ μὴ 263 [sic D.: ἔ. τὸ μὴ εἰδέναι. LA]. οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ἄνδρες ἐρρόθουν ἐμοί 289 (contra). ἀλλ' οὐκ ἀλύξετον μόρον 486 (contra). μὴ τριβὰς ἔτ'. ἀλλά νιν κομίζετ' εἴσω 577. ἀλλὰ πτύσας μέθες 653. κοὔποτ' αὖθις· ἀλλά μ' Ἅιδας ζῶσαν ἄγει 810 m. οὔτε ... μέ τις ὕμνος ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω 816 m. ἀλλ' ὧδ' ἔρημος ἔρχομαι 920 m. (contra). καίτοι γενεᾷ τίμιος... · ἀλλ' ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά 951 ch. (tamen vero). Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν· ἀλλὰ μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο 1007. ὧν οὔτε

σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε 1073. οὐκ ἂν διείποιμι· ἀλλ' ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὅδ' ἂν λέγοι Tr. 22. ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰν πᾶσι κυκλοῦσιν 128 ch. οὐ θάλπος θεοῦ κλονεῖ, ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον 147. οὔκ, ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον κατείχετο 248. ἀλλ' αἰὲν ὠδίνουσα δακρυρροεῖ 325. οὐδὲν φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν, ἀλλ' ἢ νῦν κακὸς ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν 347. καὶ ταῦτα οὔτ' εἶπε κρύπτειν, οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ, ἀλλ' αὐτὸς ἥμαρτον 481. οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι χρῄζων ἔθελγέ μ' 709. μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακὸν ἀλλ' ἆρον ἔξω 799. οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν πλευρὰν παρείς ... 938. ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν εἱπόμην κακοῖς 1074. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ, ἀλλ' ἀστένακτος ἔρξον 1200. οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ ὧν ἔχω παιώνιον 1208. μὴ πρὸς θεῶν· ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτω μένων Ai. 76. ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸν σὸν ὄμμ' ἀπέδραν, παταγοῦσιν 167 an. (*at vero*). ἀλλ' οὐκέτι μ' ἀμπνοὰς ἔχοντα 415 m. (item). ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι χρή 479. οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός 482 (sed potius). ἀλλ' αὐτίκα δεῖ πωλοδαμνεῖν 548 (contra). ἀλλ' αὐτό μοι σὺ ἴσχε 574. κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἁλίσκεται χὠ δεινὸς ὅρκος χαἱ περισκελεῖς φρένες 649. ἀλλ' αὐτὸ Νὺξ Ἅιδης τε σωζόντων 660. ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς παροιμία 664. οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην· ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα 840. ἀλλ' ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται 1065 (contra), ut ἀλλ' ἄνδρα χρὴ δοκεῖν πεσεῖν ἂν 1077 et ἀλλ' ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον 1084 et ἀλλ' ὧνπερ ἄρχεις ἄρχε 1107. ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἐνεῦρες, ἀλλὰ πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι 1145. ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων Αἴας ἔπλει 1234. κοὐκ ἀρκέσει εἴκειν, ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που 1223. ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα 1271. ἀλλ' ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι El. 141 ch. νήπιος ὃς ἐπιλάθεται. ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας 147 m. ἇς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται, ἀλλ' οἰκονομῶ θαλάμους 189 m. Ἐρινὺν οὔτιν' ἐκφοβουμένη· ἀλλὰ [χοροὺς ἵστησι 277. οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλὰ πολλή 'στ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά 309. ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν κρύψον νιν 435. ἀλλ' ὅταν θάνῃ, κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω 437. οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες 448. λέξω δέ σοι, ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας, ἀλλά σ' ἔσπασεν πειθὼ 561. ἀλλ' εἰσόρα 584 (at vide). μὴ ἐφῇς, ἀλλ' ὧδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν 650. οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας στεγάζειν, ἀλλ' ὁ προστατῶν χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην 782. ἆρα δακρῦσαι δοκεῖ; ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος 807 (qu in potius). οὐ ξύνοικος εἴσειμ' [sic Dind. c. Herm. : ἔσομαι LA], ἀλλὰ ... ἄφιλος αὐανῶ βίον 818. ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια 915. λόγους τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπευδον· ἀλλὰ νῦν ... ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά 937. ἀλλ' ἦν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν, οἴσει 967. ἔνεστιν, ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα 1032. ἀλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας σμικρὸς προσήκεις ὄγκος 1141. ἔξοιδα· ἀλλ' ὅταν παρουσία φράζῃ τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών 1251. ἀλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ στέναζε 1298 (contra). ἀλλά με λόγοις ἀπώλλυς 1359. οὔκ, ἀλλὰ κἀπέδειξαν 1458. ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε 1488. ἐγῷδ' ὃ φεύγεις, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς. ἀλλ' ἐγγὺς Ἕκτωρ ἐστίν· οὐ μένειν καλόν (at sane) Syndipn. fr. 152. — || Tertio responso ex sententia contraria inservit, cum in colloquendo, tum in argumentatione (unde frequens in στιχομυθίᾳ): etiam si quis sibi quid obmovet argumenti ipse. Haud raro ad sententiam spectat, quam quis reticuit. *At vero* Latinorum. ἀλλ' ἔρχεται Ph. 48. ἀλλ', ὦ ξέν', ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα Ἕλληνές ἐσμεν 232. ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε χὠ θανὼν 336. ἀλλ' εἰ δοκεῖ χωρῶμεν 645. ἀλλ' ἔστιν, ὧν δεῖ 647. ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό 651. ἀλλὰ δέδοικ', ὦ παῖ 771. ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν 840. ἀλλ' ἥδομαι μέν σ' εἰσιδών 882. ἀλλ' ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ 899. ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε δρᾷς 904. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε 925. ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε 1246. ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι 1252. ἀλλὰ κἀμέ τοι ταὐτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα 1256. ἀλλ' οὔ τι μὴ νῦν 1273. ἀλλ' ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι 1278. ἀλλ' οὔ τι χαίρων 1299. ἀλλ οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν 1304. ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι 1305. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ', ὅρα 1391. ἀλλ', ὦ κρατύνων OR 14. ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας 78. ἀλλ' εἰκάσαι μὲν ἡδύς 82. ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὔτ' ἐγὼ φανῶ. 132. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην 287. ἀλλ' οὐξελέγξων αὐτὸν ἔστιν 297. ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί 370. ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὔ μοι μέλει 443. ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν ὀργῇ βιασθέν 524. ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν 627. ἀλλ' ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο 848. ἀλλ' ὀλβία γένοιτο 929. ἀλλ' οὔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ 1007. ἀλλ' οὔ σ' ἐγείνατ' ἐκεῖνος 1020. ἀλλ' εἰς τόδ' ἥξεις 1158. ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς εἰς δέον πάρεστι 1416. ἀλλ' ἥ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις 1440. ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω 1519. — ἀλλ' ἔστι μὴν οἰκητός OC 28. ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἔστι θάρσος 47. ἀλλ' ἐρῶ 218. ἀλλ' οὐκ ἐᾷ τοὔμφυλον αἷμά σε 407. ἀλλ' εἶμ' ἐγὼ τελοῦσα 503. ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν 586. ἀλλ' οὐ θελόντων γ' οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν 590. ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν 591. ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον 653. ἀλλ' οὐδὲν σθένω 846. ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει 1179. ἀλλ' ἐξερῶ 1284. ἀλλ' εἰ μέν, ἄνδρες, τῆσδε δημοῦχοι χθονός, μὴ 'τύγχανε ... προσπέμψας. οὐ τἄν ποτ' ὀμφῆς ἐπῄσθετο 1348. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε 1418. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα Ant. 48. ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενί 84. ἀλλ οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλιστ' ἁδεῖν με χρή 89. ἀλλ' εἴσ' ἕτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι 217. ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος 520. ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σε 538. ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι ποιουμένη 540. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις 556. ἀλλ' ἥδε μέντοι μὴ λέγε 567. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου 568. ἄληθες; ἀλλ' οὐ δεννάσεις ἐμέ 758. ἀλλὰ θεός τοι ... 834 an. ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι 1064. ἀλλ' εἰσόμεθα 1253. ἀλλ' οἶδα Tr. 67. ἀλλ' ἐξαφεῖται 72. ἀλλ εἶμι 86. ἀλλ' εὖ μὲν ἵγμεθα 229. ἀλλ' εἶμι 389. ἀλλ' εἴ τι χρῄζεις ... πάρειμι 397. ἀλλ' ὧδε καὶ φρονοῦμεν 490. ἀλλὰ δοκεῖς οὐ βεβουλεῖσθαι κακῶς 588. ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν 592. ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα 594. ἀλλ' αὐτὰ δὴ καὶ πράσσω 600. ἀλλ' εἴπερ πομπεύω τέχνην οὔτι μὴ σφαλῶ 620. ἀλλ' οἶσθα μὲν δή 627. ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα 727. ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα 819. ἀλλ' ἐπί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονεν φρήν 981 m. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς 1128. ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδε 1151. ἀλλ' ὦ πάτερ 1179. ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τἄλλα γ' ἐργάσαι 1211. ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα 1216. ἀλλ' οὐδὲν εἴργει σοι τελειοῦσθαι τάδε 1257. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83. ἀλλ' εἰ πέπαυται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ 263. ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που 469. Hoc Aiax secum reputans sibi obiicit ipse. ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα 535 ut ἀλλ' ὦ φίλ' Αἴας πάντ' ἔγωγε πείσομαι 529. ἀλλ' οἴχεταί τοι 743. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ δηλοῖ φανείς 877. ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασο 1370. ἀλλ' ἤθελον

μέν 1400. ἀλλ' οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα ἀνστήσεις El. 137 ch. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος 185 m. ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ 233 ch. ἀλλ ἐξερῶ σοι πᾶν 378. ἀλλ' ἐξίκοιτο ἐν τάχει 387. ἀλλ' ἦν ἄν 394. ἀλλ' οὐ κάτοιδα 414. ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν 536. obiectio a loquente sibi facta. ἀλλ' οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν 626. ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι 944. ἀλλ' ἦν φύσιν γε 1023. ἀλλ' οὔποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε 1024. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις 1035. ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χὴ δίκη βλάβην φέρει 1042. ἀλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ 1044. ἀλλὰ φρόνει τοιαῦτα 1055. ἀλλ' ἔστιν εὔνουν 1204. ἀλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν ἀξιώσω τρέσαι 1238 m. ἀλλ' ὦ κασίγνητε 1301. ἀλλ' οὐχ' ἐκ σέθεν ᾠκτείρεθ' οὗτος 1411. ἀλλ' εὖ παραινεῖς 1472. ἀλλ' οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας 1500. || *Quarto* transitioni per sermonem cum obiectione coniunctum inservit: ut vel sequantur cum prioribus connexa vel abrumpatur sermo brevius et ad finem imponendum festinet. *(Tamen vero; nihilo minus, igitur, atqui.)* a. *Illud prius* reperitur ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν Ph. 15. ἀλλά μοι τὰ τόξ' ἑλὼν σῶζε 762. ἀλλ' ἀντιάζω, μή με καταλίπῃς μόνον 809. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι 934. ἀλλ' ὦ γεραιέ, φράζε OR 9. ἀλλ' οὔποτ' ἔγωγε καταφαίην 504 ch. ἀλλ οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν 601. ἀλλά μοι γᾶ φθίνουσα τρύχει 665 ch. ἀλλὰ ταῦτ' ὅτῳ παρ οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει 982. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν 1132. φεῦ φεῦ δύστανος. [delevit haec Dind.] ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν δύναμαί σε 1303 an. ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι γένεθλα, αἰδεῖσθε 1424. ὦ ξένοι, ἀπόπτολις· ἀλλὰ μή μ' ἀνέρῃ OC 208 m. ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν αὑτοῦ γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα 659. ἀλλ' ἄνδρα τόνδε ἀπεστάλην πείσων 735. ἀλλ' εὖ τοῦτ' ἐπίστασο Ant. 340. ἀλλ' [sic LA ἅμ' Dind.] ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα 436. ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε σωτηρίας 439. *ἀλλ' ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ 506 [secl. Iacob. et Dind.]. ἀλλ' εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά... ἂν ξυγγνοῖμεν 925. θεῶν παῖς· ἀλλὰ (nihilo minus) κἀπ' ἐκείνᾳ Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον 986 ch. ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπατε 1190. ἀλλά τις θεῶν Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει Tr. 120 ch. ἀλλ' ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε 359 (igitur). ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε... χειρώσομαι 1117. ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους προδιδάσκειν Ai. 162 an. ἀλλ' ἀπερύκοι Ζεὺς φάτιν 186 ch. ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν· ἀλλ' ἀνοίγετε 344 (igitur). ἀλλ' ἄνδρες ... ἀγγείλατε 565 quod erraret, qui ad hortandi significatum referret. Est enim *interea igitur*, *quod superest*, ut ἀλλ' εἶμι πρὸς παρακτίους λειμῶνας 654. ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει 684. ἀλλ' εἴπερ ἔστι ..., γενοίμεθ' αὐτοῦ σωτήριοι 779. ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν 1250. ἀλλ' αὐτὸν οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἄν 1338. ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων El. 103 m. ἀλλ' ὧδ' ἄκουε 643. ἀλλὰ ταῦτ' ὁ δαίμων ἐξαφείλετο 1156. ἀλλ' οἶσθα μὲν τἀνθένδε 1307. ἀλλ' εἰ μὴ 'κύρουν ἐγὼ πάλαι φυλάσσων, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις τὰ δρώμενα πρόσθεν ἢ τὰ σώματα 1331. δοκῶ μέν, οὐδείς· ἀλλ' ὅρα Alead. fr. 106. νῦν δ' οὐδέν εἰμι, ἀλλὰ πολλάκις ἔβλεψα Ter. 517, 1. Eo sensu perraro postponitur, velut τοιαῦτα δ' ἀλλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν El. 337 (igitur). b. Abrumpitur vero sermo ad exitum properans (*attamen, atqui, iam vero*). ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ λέγειν Ph. 11. ἦν δή τις. ἀλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσον, τίς ἐστιν 573. οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'· ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ ναῦν 626. ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά 633. ἀλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν 635. ἀλλ' ἴθ', ὦ τέκνον 733. ἀλλ' οἴκτειρέ με 756. ἀλλὰ θάρσος ἴσχε 807. ἀλλ' ἴστω τε 893. τοὔργον πάρεσται φανερόν. ἀλλὰ δεξιὰν πρότεινε χεῖρα 1291. ἀλλ' ὡς τάχιστα βάθρων ἵστασθε OR 142. ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς 613 *(sed satis dictum: nosces enim)*. πέμψω ταχύνας'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους 861. ἄξιος γὰρ εἶ τῆς εὐεπείας οὕνεκ'· ἀλλὰ φράζ' ὅτου χρῄζων ἀφῖξαι 932. *(at, ut ad rem veniamus)*. ἀλλὰ καλύψατε 1409. ἀλλ' ὡς τάχιστ' εἰς οἶκον ἐσκομίζετε 1429. ἀλλ' ὁ χῶρός ἐσθ' ὅδε OC 644. ἀλλ' οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἴθι 797. ἀλλ' ἐπεὶ νικᾶν θέλεις, νίκα 849. καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα 1432. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος 1461. καλῶς κάτοιδ'. ἀλλ' ὡς τάχιστά μοι μολὼν ἄνακτα χώρας τῆσδέ τις πορευσάτω 1475. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον Tr. 467. ἀλλ' εἴσω στέγης χωρῶμεν 492. ἀλλ' ἴσχε δακὼν στόμα σόν 976 an. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον Ai. 94. ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου 578. ἀλλ' ἡμὶν Αἴας ποῦ 'στιν; 733. ἀλλ' οὐδὲν ἔργον θρηνεῖσθαι 839. ἀλλ' ἀπείργοι θεός 949 ch. ἅλις. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνετε 1403 an. ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο Ant. 95. τήνδ' εἵλομεν θάπτουσαν· ἀλλὰ ποῦ Κρέων; 385. ἀλλ' αὐτόχειρί μοι δραστέον El. 1019. ἀλλ' εἴσιθ'. οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε 1052. *Esto, abeas.* πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε 1236. ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε 1399. ἀλλ' ἕρπε 1502. || Quinto in hortandi, precandi, optandi formulis reperitur. Quare imperativum saepe sequentem habet: nec tamen ubi ἀλλά imperativo iungitur protenus ille sensus inest, cuius rei plura iam apposuimus documenta. Postponitur aliquoties vocativo allocutionis, ut ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ ... λέλειψαι ... μή σφε περιίδῃς OR 1503. ὦ ξένοι αἰδόφρονες, ἀλλ' ἐπεὶ οὐκ ἀνέτλατε ... ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν οἰκτείρατε OC 237 m. ὦ παῖδες, ἀλλ ὑμεῖς ... μή μ' ἀτιμάσητέ γε 1405. De ἀλλά hortatorio Gregor. Cor. p. 88. qui atticum σχῆμα dicit: τὸ ἀλλά ἀντὶ παρακελευσματικοῦ πολλάκις τιθέασιν. Etiam Hemsterh. vidit hoc, ad Ar. Plut. 439 et ad Lucian. t. II. p. 365 Bip. (t. I. p. 303). Cavendum vero, ne exempla huc referamus, quae etsi hortandi vel precandi sententiam continent, ἀλλά sua tamen adversativa significatione praefixum habent. ἀλλ' ἀνταμείψασθε Ph. 230. ὦ τέκνον, ἀλλὰ συλλαβὼν ... ἔμπρησον 799. ἀλλ' ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ 950. ἀλλ', ὦ πατρῴα γῆ θεοί τε..., τίσασθε 1040. ἀλλ', ὦ ξένοι, ἕν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε 1203 m. ἀλλ' αὖθις φράσον OR 361. ἀλλ', ὦ, κρατύνων, μὴ λάθοι σε 903. ἀλλ' ὀλβιά τε γένοιτο 929. ἀλλ' εὐτυχοίης 1478. ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω 1515. ἀλλ' ἵλεῳ μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο OC 44. ἀλλά μοι, θεαί, βίου δότε πέρασιν ἤδη 101. ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει 155 ch. μακρὰ μέλλετον, ἀλλὰ ταχύνετε 219 ch. ἀλλ' ἴτε, νεύσατε τὴν ἀδόκητον χάριν 249 m. ἀλλ ἐν τάχει τι πράσσετον 500. ἀλλ' ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους ἱκοῦ πρὸς οἴκους 740. ἀλλ' ἐξυφηγοῦ 1025. ἀλλ ἡμὶν εἶκε 1201. ἀλλὰ εὐδαίμονες γένοισθε 1552. ἀλλ' ἕρπεθ' ὡς τάχιστα 1643. ἀλλὰ λήγετε τοῦδ' ἄχους 1720 ch. ἀλλ' ἀποπαύετε μηδ' ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε 1777 ch. ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστα Ant. 327. ἀλλ' εἶκε 718. ἀλλ' εἶκε τῷ θανόντι 1029. ἀλλά, πρόσπολοι, ἴτ' ἆσσον ὠκεῖς 1214. ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει El. 387. ἀλλ' ὦ φίλη, θάρσυνε 916. ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθητι 986. ἀλλ' ἀντιάζω, κατάσχες ὀργήν 1009. ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τἀληθές Tr. 453. ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων Ai. 194 ch. ἀλλ', ὦ φίλοι, ἀρήξατε 328. ἀλλ' αἴδεσαι μὲν πατέρα 506. ἀλλ' ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν 520. ἀλλ' ὡς δύνασαι σπεῦσον 1164 an. ἀλλ' ἄγε πᾶς 1413 an. Semel in iureiurando similiter dicitur: μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν,

ἀλλ' οὐχ ὕβρει λέγω τάδε El. 869. || Sexto *interrogando cum obiectione servit.* ἀλλ οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε; OR 566. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο; 1021. ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἢ μάθω μολοῦσά ποι OC 26. ἀλλ' ἐς τί; 524 ch. ἀλλ' ἐς τί τρέψει; 860. ἀλλὰ ποῖ φύγω; 1737 m. ἀλλ' εἰκάθω δῆτα; Ph. 1352. ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν πρὸς ἔρυμα Τρώων εἶτα λοίσθιον θάνω; Ai. 466. ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα κτανὼν τἄμ' οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην; El. 537. || *Adverbii* instar dictum velut *saltem certe potius* gradationi faciendae inservit: quandoquidem etiam uni pluribusve postponitur vocabulis. Ellipsin in his agnoscit Herm. ad Vig. p. 811. εἰ μὴ vel μηδὲν ἄλλο, ἀλλά (τοῦτό γε): sequitur Pflugk. ad Med. 912. Exempla rariorum scriptorum quaedam collegerunt Heindorf. ad Plat. Soph. § 44; Iacobs ad Anth. Pal. 3 p. 535 et ad Philostr. p. 393; Elmsl. ad Eur. Med. 912 et Heracl. 565. — τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ Ph. 1041. ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν ὀψοίατο OR 1273 v. Herm. ἔδωκας ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν Tr. 201. εἶπ' ὦ τάλαιν' ἀλλ' ἡμὶν ἐκ σαυτῆς 320. Verba sine distinctionibus proferenda, quod neglexit Herm. recte interpretatus. εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς πόρθμευσον 801. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ; Ant. 552. ἦ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦτα 795. ὦ θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν El. 411. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο 415. νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ 1013. πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε OC 1276. κἂν ἄλλο μηδέν, ἀλλὰ τοὐκείνης κάρα κινεῖται Aeg. fr. 24, 2. εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος fr. inc. 677. At in Thyest. fr. 238. male [et in Dindorfi ed. 5.] distinguitur καίπερ γέρων ὤν, ἀλλὰ τῷ γήρᾳ φιλεῖ χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν. Clarum est post γέρων ὤν, quod ad praegressa poetae verba spectet, maxima distinctione opus esse: dein ἀλλά erit *at vero.* || *Cum ellipsi* dictum est ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις ἀλλ' ἐγὼ τλάμων OR 1331. Aut ἄλλος aut μόνος, hoc quidem ad ἐγώ, subaudiendum. || *Pro* ὅταν Soph. ἀλλά posuisse ait Gr. Bekk. p. 376, 32. [Brunck. volebat κἄν. Dind. ad fr. inc. 829 errorem ex dittographia glossae s. v. ἀλλάχθητε q. v. ortum putat. Alias sanandi loci conatus v. ap. Dind. ed. Ox. III. 8. p. 284. G. Wolff. append. crit. ad El. 337. Nauck. Bull. de l'Acad. de Pétersb. 1866. t. 9. p. 387. Cf. Etym. Vindob. A. 163. ἀλλὰ σύνδεσμος λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ κἄν. Σοφ. (El. 1013.) αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ.] Equidem pro ὅταν scribendum censuerim εἶτα, ut spectentur qualia sunt OR 1273. Ant. 552. Phil. 1041. || *Legebatur* ἀλλά Ph. 1165 nullo sensu, quare ἅμα correctum ab Hermanno.

Cum aliis particulis componitur. Et a. *iteratur* ἀλλά sed diverso significatu dictum. ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίᾳ Τίρυνθι συμβέβηκεν Tr. 1151. Prius ἀλλά respondentis orditur sermonem, alterum continet oppositam ad ἐνθάδε sententiam. ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην· ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα Ai. 852. Prius sermonem abrumpit, alterum adversativum est (potius). ἀλλ' οὐχ ὕβρει λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα El. 881. ἀλλ' οὔ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγ', ἀλλ' εἰ παρὼν Αἴας ταῦτ' ὁρῶν ἠνείχετο Ph. 410. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι, ἀλλ' ὡς μεθήσων μήποτ' ὧδ' ὁρᾷ πάλιν 935. ἀλλ' οἱ κακῶς πράσσοντες οὐ κωφοὶ μόνον ἀλλ' οὐδ' ὁρῶντες εἰσορῶσι τἀμφανῆ fr. inc. 663. Polysyndeti instar est ἀλλ' ἀπόδος· ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ Ph. 950. — b. Ἀλλ' ἄρα interpositis aliis vocabulis dicitur. ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν τινὲς κατέβαν Tr. 503 ch. — Ἀλλὰ γάρ plerumque interposita quaedam vocabula habet, *sed sane* at enim, cum vero valens. ἀλλ' εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις Ph. 874. ἀλλ' οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἴθι OC 797. ἀλλ' ἓν γὰρ οὖν ἔξοιδα 985 ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδώς 1267. ἀλλ' ἓν γὰρ μόνον τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα 1615. ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα Ant. 148 ch. ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς 155 ch. [at enim. v. Krueg. Gr. I. 69, 14, 5.] ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά 392. ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ ἀπέδραν Ai. 167 an. ἀλλ' ὦ φίλοι τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην 328. ἀλλ' ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω ταύτας ἄτας El. 223. m. ἀλλ ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν 256. ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια 619. Huic opponitur ἀλλ' οὐ γάρ: nec tamen semper in protasi causali dici solet. De hac structura errabat adhuc Valck. ad Hipp. 923 et ad Herod. 8, 137, hyperbaton animadvertere sibi visus: primus facem praetulit, inprimis ne prave distingueretur ἀλλ', οὐ γάρ, Schaef. Mel. Crit. p. 76: cf. Herm. ad Vig. p. 811. Elmsl. ad Heracl. 481 et ad Med. 1035, optime autem locutionis originem explanavit Matthiae ad Phoen. 371. ἀλλ' οὐ γάρ, ὥσπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλόν Tr. 552. ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σοι El. 595. ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι Ph. 1020. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ', ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν OR 1409. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τἀκίνητ' ἔπη OC 624. ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι τἀμφανῆ κρύπτειν 755. ἀλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν οὔτε ... 988. ἀλλ' οὐ θεμιτὸν γὰρ 1758 an. ἀλλ' οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα μάθοις ἄν fr. inc. 659. Ἀλλὰ γὰρ δή ex Ai. 167. Ant. 155 iam memoravimus. Ἀλλὰ γάρ τοι interpositis aliis vocabulis ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν Ph. 81. — Ἀλλά γε ipsum quoque interposita habet alia. [de significat. v. Klotz ad Devar. p. 25 sq. Hartung, gr. Part. 1, 385, 404. 411.] ἀλλ', ὦ ξένοι, ἕν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε Ph. 1203. m. ἀλλ' ὡς φανέν γε τοὔπος ἐξεπίστασο OR 848. ἀλλ' ἥ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις 1440. ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστον ἥκω 1519. ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας El. 147 m. ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς πόρθμευσον Tr. 801. ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὕδει στρατός Ai. 291. ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που 469. — Ἀλλά γε μέντοι aliis interpositis ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασο Ai. 1370. — Ἀλλά γέ τοι praeter illud. ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε Tr. 1107. legitur ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι Ant. 1064. — Ἀλλὰ δή (*at quidem* [*at enim* cf. Stallb. ad Plat. Crit. p. 54. Prot. 338 C. Hartung, gr. Part. 1, 266. 289]) aliis interpositis. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο; OR 1021. ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς 1492. ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν OC 586. ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω Tr. 600. ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα Ai. 1271. — Ἀλλὰ δῆτα *At scilicet* [v. Klotz ad Devar. 2, 29 sq.] iuxta posita. ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν πρὸς ἔρυμα Τρώων Ai. 466. [quo loco altera interrogationis bimembris pars infertur πότερον 460 ... ἀλλὰ δῆτα v. Nauck. ad h. l.] Interposito vocabulo: ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ; Tr. 1245. ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω El. 537. ἀλλ' εἰκάθω δῆτα Ph. 1352. ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος OR 1375. — Ἀλλ' εἰ huc referri non potest, nunquam enim hae particulae cohaerent sensu: ut ἀλλ' εἴ γε (OC 590 [ubi Dind. c. Goebelio scripsit ἀλλ' οὐ θελόντων γ' ἄν.]), ἀλλ' εἰ μὲν οὖν (Ant. 925), ἀλλ' εἴπερ (Tr. 620.), ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ (OR 294). — Ἀλλ' ἐπεί. ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ λέλειψαι OR 1503. ὦ ξένοι, ... ἀλλ' ἐπεὶ ... οὐκ ἀνέτλατε OC 238 m. ἀλλ' ἐπεὶ νικᾶν θέλεις ... νίκα OC 849 interposito vocabulo ἀλλ' ὑμεῖς,

ἐπεὶ κλύετε 1405. Ἀλλ' ἐπεί γε voce interposita ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσεν τὸ τέλος βίου OC 1720 ch. Ἀλλ' ἦ *An ergo* interpretatur Elmsl. ad Heracl. 426; recte: vulgo *sane* aut *profecto* interpretantur: Valckenarius *num* ad Hippol. 932, quod ipsum quoque falsum. ἀλλ' ἦ χοὖτος οἴχεται θανών; Ph. 414. ἀλλ' ἦ μέμνηνας ὦ τάλαινα; El. 879. Interpositis vocabulis ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἦ μάθω —; OC 26 [cum ἀλλ' ἦ confusum aliquotiens v. Klotz ad Devar. 2, 55 et 92 sq. Krueger de ἀλλ' ἦ Brunsv. 1834 p. 46 sqq.]. — Ἀλλ' ἦ — ἦ (Ph. 486) non huc spectat. — Ἀλλὰ καί inepte coniunguntur Ph. 807. ἀλλ' ὦ τέκνον καὶ θάρσος ἴσχε, quare τι θάρσος coniecit Herm. comparans El. 412 [μοι θάρσος Nauck]. — Ἀλλὰ μέν. [de significat. Hartung. gr. Part. 2, 414.] ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ λέγειν; Ph. 11. ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε χὠ θανὼν 336. ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδὲν 840 m. ἀλλά, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται 843 ch. ἀλλ' ἥδομαι μέν 882. ἀλλ' ἤθελον μέν 1278. Ai. 1400. ἀλλ' εἰκάσαι μέν, ἡδύς OR 82. ἀλλ' ἵξεται μέν 769. ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρα ἴτω 1458. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα OC 1432. ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστα Ant. 327. ἀλλ' ὧν ἐρῶ μέν 1336 [sic apogr.; ἐρῶ 'γὼ LA]. ἀλλ' εὖ μὲν ἴγμεθα Tr. 228. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥείτω 467. ἀλλ' οἱ μὲν ταχύνατε Ai. 1403 an. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος El. 185 m. Ἀλλὰ μὲν δή interposito vocabulo [Klotz. ad Devar. 2, 59]. ἀλλ' ἦλθε μὲν δή OR 523. ἀλλ' οἶσθα μὲν δή Tr. 627. — Ἀλλὰ μέντοι interposito vocabulo [Hartung, gr. Part. 2, 395 sqq. Klotz. ad Devar. 2, 60 sq.]. ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι Ph. 524. — Ἀλλὰ μή et ἀλλ' ὅμως sui iuris utramque particulam praeferunt. — Ἀλλ' οὐ ... γε. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις Ant. 556. [ἀλλ' οὐ θελόντων γ' ἂν OC 590 Dind. c. Goebel. pro ἀλλ' εἰ θ. γ.] — Ἀλλ' οὐδέ. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι Ph. 934. ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν 1252. ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν OC 591. — Ἀλλ' οὐδὲ μὲν δή. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δή ... δηλοῖ Ai. 877. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δή ... ὁ νοῦς φιλεῖ El. 913. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δή ... ἐρεῖς Tr. 1128. — Ἀλλ' οὐδὲ ... τοί [Klotz. ad Devar. 2, 72]. ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος OC 47 Seidleri emendatio necessaria est. Vulgo ἀλλ' οὐδὲ μέντοι: quod sensu cassum. LA οὐδ' ἐμόν τοι. — Ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων El. 103 m. — Ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ προσθήσεις τάσδ' ἀράς OC 153 ch. — Ἀλλ' οὖν γε [v. de hac formula Mehler. in Mnemos. 1854. 3. p. 7]. ἀ. οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενί Ant. 84. ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα Ai. 535. ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι Ph. 1305. ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ El. 233 ch. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γε 1035. — Ἀλλ' οὔ ποτέ γε. ἀλλ' οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε El. 1029. — Ἀλλ' οὔ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγε Ph. 410. ἀλλ' οὔ τι χαίρων 1299. OR 363. ἀλλ' οὔ τι μὴ [μὴν Dind. Nauck.] νῦν *non sane nunc quidem* Ph. 1273. — Ἀλλ' οὔ τι μὴν ἔγωγε ξύνοικος ἔσσομαι El. 817. [idem emend. in Ph. 1273.] — Ἀλλ' οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἀίδα πατέρ' ἀνστάσεις El. 137 ch. — Ἀλλά τοι interposito vocabulo: ἀλλὰ κἀμέ τοι ταὐτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα Ph. 1255. ἀλλ' οἴχεταί τοι Ai. 743. ἀλλ' ἴσθι τοι Ant. 473. ἀλλὰ θεός τοι 834 an. In El. 378. ἀλλ' ἐξερῶ σοι πᾶν, quod aptius est quam ἀλλ' ἐξερῶ τοι. — Ἀλλά τοι ... γε. ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην El. 298. — δέ sequente ἀλλά v. δέ. μέν sq. ἀλλά v. μέν.

Ἀλλαγή *vicissitudo*. τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου; OR. 1205 ch. schol. τῇ τοῦ βίου μεταβολῇ. (I p. 83 extr.)

Ἀλλάσσω [Curt. Et. 321. 603] *commuto*. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς ἀλλάξαι δέμας Ant. 945. *lucem tenebris mutare*, v. Pflugk. ad Eur. Hecub. 486. Schol.: μὴ εἶναι ἐν φωτί, ἀλλ' ἐν σκότῳ, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἐν χαλκῷ οἴκῳ ἐκέκρυπτο. — πόνῳ πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν Niob. fr. 400 ex emend. Valck. ad Phalar. annot. p. X. De sententia v. Tr. 28. — At ἀλλάχθητε pro διαλλάχθητε Soph. dixisse fertur apud Suid. (Zonar. p. 134). Gr. Bekk. p. 376, 31 (fr. inc. 829). Regnat haec aoristi forma apud tragicos et Herodotum, etsi aliter visum recentiores respicienti Buttmanno: nec minus altero frequens est Aristophani, ut Ach. 201. 251. 270. V. Eust. p. 519, 41, qui eadem de formis τρεφθῆναι, στρεφθῆναι, κρυφθείς observat. Rectius igitur Brunck. ad Eur. Andr. 9, quam Valck. ad Phoen. 979, quem prudentior Pors. l. c. (986) et ad Hecub. 335 non ita sequitur, ut tenuiores formas eiiciendas ex tragicis existimet.

Ἀλλαχοῦ *alibi*. ἀλλὰ δ' ἀλλαχοῦ καλά OC 43. Schol. ἄλλα ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζεται, παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα.

Ἄλληκτος s. ἄληκτος *perpetuus*. ἀλλήκτοις ὀδύναις Tr. 985 m.

Ἀλλήλοιν [Curt. Et. 320] pron. recipr. Apud Soph. semper *de pluribus quam duobus* dictum exstat. τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι λύγδην ἔκλαιον OC 1620. λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί Ant. 259. σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους 1003. — De loco Ant. 57 v. ἐπάλληλος.

Ἄλλοθεν *aliunde*. μηκέτ' ἄλλοθεν πόθῃ El. 1225. οὐκ ἄλλοθεν ἁ τύχα ἅδ' ἀπὸ μείζονος Ph. 1096. nec aliunde a potentiore quoquam. *non per alium quemquam*: v. ἀπό et ἐνέχω. — ἄλλοθεν ἄλλαι usitato antitheto OR 184 ch.

Ἀλλόθρους *alienus*. ἀλλοθρόους, ἀλλοφώνους Gr. Bekk. p. 378, 17. item Hesych. et Suid. Sic non dicitur Sophocli. — ὁ μὲν νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους Ph. 540. i. q. ἀλλότριος, non ex nostrorum numero. τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαισι συναλλαγαῖς Tr. 844 ch., ubi etiam schol. male ἀλλοφώνου et ἢ τῆς ἄλλα εἰπούσης. Sed nihil aliud est nisi *ex alius consilio*. — De accentu obliquorum ne grammatici quidem recentiores satis consuluere Sylburg. ad Clenard. c. 438.

Ἀλλόκοτος *diversus*, *contrarius*, *singularis*. ἀ. ἐξηλλαγμένον. Timaeus p. 24 ἀ. σημαίνει μὲν κυρίως τὸ παρηλλαγμένον τῆς καθεστώσης διαίτης καὶ τρόπου, πεποίηται δὲ παρὰ τὸν κότον, ὃ σημαίνει τὴν ὀργὴν καὶ μανίαν .... ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τὰ σώματα παρὰ φύσιν διακειμένων. Κράτης δ' ἐπὶ ὀνείρατος ἠλλαγμένου καὶ τερατώδους. Phrynich. προπ. σοφ. p. 14, 28. — ἀ. ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφυὲς . . ἀσυνάρμοστον, ἀλλότριον Gr. Bekk. 378, 31. Similia Hesych. Cum his satis convenit Philoct. 1191 ch. τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ τῶν πάρος; Schol. ἐναντίᾳ γνώμῃ παρὰ τὸ πρότερον,

*Ἄλλομαι. ἄλλεται vitiosa scriptura Oenom. fr. 421. v. ἐκθάλπω. (I p. 84 extr.)

Ἄλλος [Curt. Et. 321] *alius*. I. *Adiective dictum*. ἀνὴρ ἄλλος Ph. 366. οὔτις ἄλλος OR 819. ποιμὴν ἄλλος 1040. οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι ποτ' ἄλλος *1085 [seclusit Dind.]. τις ἄλλος 1118. OC 456. 488. Ai. 443. πόσις ἄλλος Ant. 909. οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σύ Ai. 1158. ἄλλος οὔτις El. 290. ὁ δ' ἄλλος 601. οὐδεὶς ἄλλος Ter. fr. 518, 2. ἄλλη μοῖρα Ai. 516 [ἀλλ' ἡ LA. ὠμὴ Nauck. ἀμὴν Schneidew.]. λύσις

ἄλλη El. 574. τὸ δ' ἄλλο φῦλον OR 19. ἄλλο οὐδέν 228. ἀ. μηδέν 1456. Aeg. fr. 24. οὐδὲν ἄλλο OC 573. Tr. 1172. Ai. 125. οὐδὲν ἄλλο πρόσχημα El. 525. κάκιον ἄλλο Epig. fr. 197, fortasse rectius ἄλλο substantivum videbitur. — Ἄλλου ἀνδρός Ph. 1134 ch. ut Herm. scripsit, cum in libris sit ἄλλ', et sensui et versui contrarium. ἄλλου τινός OR 1162. ἄλλου μηδενός OC 1122 μηδενὸς ἄ. Ai. 261. ἄλλου ἀνδρός Ant. 230. ἄλλου φωτός 901. Ai. 449. πατρός Tr. 1205. — ἄλλης ἡμέρας El. 698. γῆς ἄλλης OR 113. El. 1136. χθονός 230. χειρός 1023. — Ἄλλῳ adiective non exstat dictum. ἄλλῃ ἡδονῇ Ant. 383. — Ἄλλον ἄνδρα Ph. 570. Ai. 1260. οὔτινα Ph. 681 ch. οὐδένα OR 63. 1051. Ai. 20. αἶνον OC 707 ch. ὁποῖον ἄλλον (ἄνδρα) Tr. 812. — ἄλλην δίκην Ai. 113. ὁδόν OR 311. χθόνα 1178. Subauditur οἶμον Ph. 701 ch. si recte locum constituit Herm. — τί ἄλλο Ph. 100. 651. Ant. 646. Tr. 630. οὐδὲν ἄλλο Ant. 706. κακόν 1295 m. ἆμαρ 1332 m. — *Vocativo* caret vocabulum: v. EM p. 67, 2. — *Dualis* uno loco exstat σὺν δυοῖν ἄλλοιν Ph. 543, quod et ipsum substantivum haberi potest. — Ἄλλοι οἱ σπεύδοντες OC 1023. ἄλλαι μάτερες OR 184 ch. ἄλλα τεύχη (= τὰ λοιπά) Ai. 577. ῥάκη Ph. 38. ἔπη OR 290 quod et sic componi potest, ut ἄλλα substantive dicatur. — Ἄλλων μόχθων Tr. 1101. ἀγγέλων OR 7. κακῶν 424. Femininum adiectivi non legitur. Ἄλλοις μησίν Tr. 45. Καδμείοισι OR 273. τούτοισι κοὐκ ἄλλοισιν subaudiendum νόμοις OC 908. ἄλλαις, ἄλλοις, ἄλλας adiectiva non leguntur. ἄλλα κακά El. 937. — II. Longe frequentius *substantivi* vices tuetur. a. *nude*, ut addi possit τις. Ἄλλος Ph. 980. OR 144. 589. Ant. 708. El. 728. 739. ἄ. βροτῶν OC 1123. ἄ. ἀνδρῶν Tr. 1225. ἄλλη OC 320. ἄλλο Ph. 658. OC 1671 m. — Ἄλλου OR 704. 1039. OC 1369. Ant. 397. Tr. 736. El. 582 [sic man. rec. LA; ἄλλης m. pr.; ἄλλων Dind.]. 885. Ter. fr. 518, 2. ἄλλης El. 100 an. [et LA in 885]. — Ἄλλῳ OR 175 ch. Ant. 218 [ἄλλο Dind. ἄλλωι LA ο a m. pr. superscr.]. 736. ἄλλῃ sic non est dictum. — Ἄλλον El. 728. Ph. 347. ἄ. πλὴν ἐμοῦ 537. οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ', ὅτῳ λέγω 926. ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις ὅρμενον OR 175 ch. ἄλλον 230. μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον 375. — ἄλλον 993. OC 1028. ἄ. βροτῶν 1129. Ant. 1317 m. ἄλλην ἤ 'μέ El. 1182. ἄλλο OR 1072. Ant. [218 ex Dind. emend.] 236. κἄλλο τῶν ἐμῶν Ph. 658. — Ἄλλοι et ἄλλαι, quod mirere, sic dicta non exstant. ἄλλα Ph. 655. Creus. fr. 325 D. — Ἄλλων. μοῦνος ἀπ' ἄλλων Ph. 183 ch. οὐκ ἄλλων 706 ch. ἄ. χερσίν CR 719. ὕπαρχος ἄλλων Ai. 1105. [ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλων Dind. in El. 885. ἄλλης (ἄλλου) LA.] — [τἄλλα (Dind. τἀμά) μή 'ξ ἄλλων πύθῃ OC 1266 i. q. ἄλλα μετ' ἄλλα esse vult L. Spengel. in Philol. 19, 44. Ἄλλοις Ph. 1120. Ant. 139 ch. ἄλλοισι Ph. 972. El. 1278. 1371. Ant. 1107. Ai. 774. OC 908. fr. inc. 719.] — Ἄλλους OC 1336. 1364. Hel. fr. 190. ἄλλα Ph. 362. 364. [τἄλλα LA in OC 1266: sed τἀμά post Reisk. editt.] Ant. 1176. 1178. Tr. 1211. 1215. Ai. 865. 1396. b. *Adiectivum additum habet.* τὰ δ' ἄλλ' ἐρῆμα Ph. 34. τὰ δ' ἄλλα πάντα 610. *1442 [secl. Dind.]. OC 609. Ai. 1398. El. 657. τοὺς ἄλλους πάντας El. 741. μετ' ἄλλου δρῶντος OR 602. ἄλλα ἄθλια 789. ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά OC 43. *πολλά τ' ἄλλα Ant. 506 [secl. Iacob.] μακροῖς ἄλλοις Tr. 1217. ἐλάσσονα ἄλλον OC 1413. In τἄλλα παιδεύει κακά Ph. 1361. ἄλλα substantivum quidem est, sed κακά a verbo pendet. effectum notans, ὥστε κακὰ γενέσθαι [κακούς Dind. c. Dobraeo]. Βοιωτὸς ἄλλος El. 708 sic componendum ἄλλος (ἦν) Βοιωτός. III. Tertium notandi *casus adverbiascentes.* Ἄλλῃ *et quietem et motum* significat. ἄλλῃ χωρεῖ Ph. 23 *alibi.* εἶχε δ' ἄλλᾳ τὰ μέν, ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα Ant. 138 ch. Dind. c. Erf.: ἄλλᾳ τὰ (μέν a m. ant.) ἄλλαι τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις LA. εἶχε δ' ἄλλᾳ μὲν ἄλλᾳ Herm. *Alio* significatur ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη Tr. 907. In Ph. 701 ch. LA habet ἕρπει ἄλλου τ' ἄλλαι, ἄλλοτ' ἄλλᾳ apogr. et Dind. — Τἄλλα *in ceteris s. ceteroqui.* χαίρειν τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι Ai. 112. τὰ δ' ἄλλ' ὁμοῖος 551. τἄλλα ... ἀριστεύων Tr. 488. πολλά τ' ἄλλα εὐδαιμονεῖ *Ant. 506 [seclus. Dind.]. [Scribitur et τἄλλα: v. Iacobs. ad Anth. 6. p. 195 Intt. ad EM p. 244, 31; 501, 9. ad Soph. Tr. 1211.] — Τοῦτο μὲν — τοῦτ' ἄλλο pro τὸ μὲν — τὸ δέ s. τῇ μὲν — τῇ δὲ *cum — tum* OR 605 [ἀλλ' LA] v. Herm. IV. *De crasi* cum articulo vel καί facta v. in ὁ ἡ τό et καί. V. *Proprietas sermonis in hoc vocabulo.* || Notandum ἄλλος cum aliis eiusdem adiectivi formis vel adverbiis cognatis compositum attica παρηχήσει. εἶρπε δ' ἄλλοτ' ἄλλᾳ Ph. 701 ch. v. s. var. lect. ἄλλοθεν ἄλλαν [sc. ἀκτὰν παρὰ βώμιον] ἐπιστεναχοῦσιν OR 184 ch. [sic Dind.: ἄλλοθεν ἄλλαι LA.] εἶχε δ' ἄλλᾳ μὲν ἄλλᾳ Ant. 138 ch. [v. s. var. lect.] ἄλλοτ' ἄλλον Ai. 58. τότ' ἄλλος, ἄλλοτ' ἅτερος El. 739. εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου El. 582. ἄλλος ἄλλον ἔθραυε El. 728. ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις ὅρμενον OR 175 ch. i. q. ἐπ' ἄλλῳ, de qua legitima loquendi ratione v. Iacobs. ad Anth. Pal. 3. p. 277. || Pro ἕτερος positum. El. 739. τότ' ἄλλος, ἄλλοτ' ἅτερος. || *Ellipsin pati videtur* in ἤ τί χρὴ ποιεῖν Tr. 390 de qua docte annotavit Schaefer. l. c. ἔπαισεν αὐτόχειρ νιν οὔτις ἀλλ' ἐγὼ τλάμων OR 1331. Cf. Schaef. ad L. Bos. p. 847. ad Plut. 5. p. 104. || ταὐτά γ' ἄλλα θάλπεται ῥάκη Ph. 38 non sunt *alii panni*, sed *praeter alia etiam panni*, quod ex breviloquentia cuiusdam attractionis (ἄλλα τινὰ καὶ δὴ καὶ ῥάκη) explicandum docuit Fritzsch. Quaest. Luc. p. 54. etiam prosariorum exempla colligens [cf. Krueger. gr. gr. 50, 4, 11. Nauck. ad Phil. 38]. Simile est ἀγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων ... ἄλλων ἀκούειν αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα OR 7 = παρ' ἄλλων, ὄντων ἀγγέλων s. ἀγγελλόντων: v. Heindorf. ad Plat. Gorg. § 64 (p. 473 D.). Boeckh. ad Pl. Min. p. 146. Elmsl. l. c. Iacobs ad Anth. Pal. 3. p. 973. Schaef. App. ad Dem. 2, 504. [post pronom. demonstr. ponitur ἄλλος intermissa negatione: τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην Ai. 113. τούτοισι κοὐκ ἄλλοισιν OC 908. κεῖνον γὰρ οὐδέν' ἄλλον Ai. 20.] — || Ἄλλο τοῦδε *diversum ab hoc* Brunck. non necessaria correctione scripsit Ant. 218. τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦδ' ἐπεντέλλοις ἔτι; v. in ἐπεντέλλω. Recte schol. locum intellexit: v. Herm. Neque satis compertum est, tragicos sic esse locutos: reliquorum multa exempla collegit Schaef. ad Greg. Cor. p. 582. [De οὐδὲν ἄλλο πλήν v. s. οὐδέν.]

Ἄλλοσε *alio.* μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει El. 1474. ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν ἔχοντα Tr. 272. Sententiam illustrat Valck. ad Phoen. 1427. Imparilium sed significatione similium adverbiorum componendorum usum tetigere Herm. ad Vig. adn. 258. Pors. ad Hecub. 28. Schneider. ad Plat. Rpubl. 1. p. 410. (I p. 87 a. med.)

Ἄλλοτε *alias.* Bis positum. φοιτῶν ἄλλοτ' αἰόλος δράκων ἑλικτός, ἄλλοτε βούπρωρος Tr. 11. δέ opponitur: ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν, ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν OC 1675 m. ποτέ et τότε opposita habet: τότ' ἄλλος, ἄλλοτ' ἅτερος

El. 739. ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει Ant. 366 ch. Cum cognatae stirpis vocabulo componitur: εἷρπε γὰρ ἄλλοτ' ἄλλᾳ Ph. 701 ch. [Dind. ex apogr.: ἄλλου τ' ἄλλᾳ LA]. ἔσθ' ὅτε ... Ἀτρείδας κτείνειν ἔχων, ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον Ai. 58. Deest correlativum: φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ σκέλη προφαίνων El. 752. Pors. ad Hecub. 28, qui aliud huic simile exemplum non reperit. Sed vide Schaef. ad L. Bos. p. 753.

Ἀλλότριος [Curt. Et. 321] *alienus.* οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον OC 146. *aliorum oculorum ministerio usus:* v. Reisig. οὐκ ἀλλοτρίαν ἄτην Ant. 1259. *calamitatem a nemine alio inflictam:* αὐτὸς γὰρ αἴτιος τῷ παιδὶ τοῦ θανάτου ἐγένετο schol.

Ἀλλοτριοφάγος *alienorum comedo.* μαστιγίαι, κέντρωνες, ἀλλοτριοφάγοι Cedal. fr. 309 [cf. Suid. v. Βρουμάλια].

Ἄλλως. μάτην. ἢ μάλιστα ἢ κατὰ ἄλλον τρόπον Gr. Bekk. An. p. 379, 4. [et Hesych.] ‖ Postrema significatio, *aliter*, et praecipua est et primitiva. ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἂν ἀμφί σοι OC 492. — ‖ *Frustra, in vanum.* ἄ. σημαίνει τὸ ματαίως schol. Il. ψ 144. EM p. 68, 37. schol. Thucyd. 4, 36. [v. Ahrens. dial. 1. p. 57 n.] Antiquitus nihil nisi *alia ex parte* significasse, nostrum *sonst*, recte observat Herm. ad Eur. Alcest. 343: sed loci sunt, quibus graviorem illam significationem firmiter teneat. ἐναίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν, εἴδωλον ἄλλως Ph. 946. τί ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις; OR 333. ἀλλ' ἄλλως πονεῖ 1151 schol. μάτην, ἔξω τοῦ προσήκοντος. — ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον Tr. 814. de quo loco docte commentatur Ruhnk. ad Tim. p. 199. cf. Toup. ad Longin. p. 257 Weisk. (p. 167 Angl.). Adverbium πλεονάζειν opinatum Monkium ad Eur. Alc. 343 bene refutat Herm. l. c. Praeter hos de voce illa utilia quaeri licet apud Elmsl. ad Med. 997. Schaef. App. ad Dem. 2, 439. Lehm. ad Lucian. 4. p. 504. Iacobs ad Aelian. HA 2. p. 244. — ‖ Ἄλλως τε, μάλιστα Gr. Bekk. p. 379, 5. Cf. Schaefer. ad Iulian. in Const. p. X. Buttm. ad Plat. Menon. c. 20. Herm. ad Vig. p. 780. *Cum aliter, tum* interpretemur optime. ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ OR 1114. Inde commode explices *praesertim:* εἴσιτε ... ἄλλως τε καὶ φέροντες, οἷ' ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσαιτ' οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών. El. 1324. ἄλλως τε καὶ κόρῃ τε κἀργείᾳ γένος Acris. fr. 61.

Ἅλμα [Curt. Et. 482] *saltus.* κυνῆς ἅλμα κουφιεῖν Ai. 1287 de exsiliente sorte.

*Ἀλοάω *verbero.* Gr. Bekk. p. 379, 30. τὸ δὲ πληγαῖς συγκόψαι ἐν τῷ η. Futurum η adsciscere dicit. Num eo verbo usus Soph. sit, dubium est. [Pollux 10, 160. καὶ κέστρα δὲ σφύρας τινὸς εἶδος σιδηρᾶς, ὡς ἐν Αἰγεῖ (fr. 21) Σοφ.· κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων: sic ex incerta emend. Casauboni legitur pro ἠλοῆσαι πλεῖον quod in cod. est.] Scribitur ab Heathio πλεῖον ἀλοιῆσαι, a Brunckio πλέον ἀλοῆσαι. V. Bentl. ep. ad T. Hemsterh. p. 108. [De vocali in fut. et aor. v. Thes. L. Gr. 1, p. 1662. C.] (I p. 88 med.)

Ἀλόγιστος *inexputabilis.* ἀλόγιστα παροίσομεν OC 1675 m. Suid. v. ἀλόγιστα et schol. (modo quod hic βαστάζομεν) ἀδιήγητα κακὰ βαστάξομεν.

Ἄλογος *indictus* [*nefandus*]. Hesych. ἄλογα: τὰ ἄρρητα. Σοφ. Θυεστ. fr. 241. Eadem Gr. Bekk. p. 385, 6.

Ἀλόγως *tacite.* ἃς παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως ἀφώνως ἀλόγως OC 131 ch. sine voce et sermone. Ἐκ παραλλήλου posita ἀφώνως ἀλόγως itaque Eustath. intellexit Soph. locum usurpans p. 723, 29.

Ἀλοιδόρητος *sine convicio.* [Refert Plut. Moral. p. 458 e. καὶ τὸν Νεοπτόλεμον Σοφ. (fr. inc. 731) καὶ τὸν Εὐρύπυλον ὁπλίσας, Ἐκόμπασ' ἀλοιδόρητα, φησίν. Mutavit in Μεσομφάλοις δόρη Herwerd. p. 28.]

[*Ἄλοιμα ex corrupta Hesychi glossa olim Sophocli attribuebatur. v. s. ἀλοιμός.]

Ἀλοιμός *inunctio.* τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις ἀλοιμοὺς ἔλεγον. Σοφ. (fr. inc. 830). Μαριεὺς ἀλοιμός, ἡ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐνιεῖσα ἐπάλειψις, καθαπερανεὶ πετάλωσις οὖσα ἐν αὐτῷ. EM p. 69, 41. „Μαριεύς dictus ab urbe Cypri Mario, quae postea appellata Arsinoe.“ Brunck. in lex. [Ἀλοιμός (cod. ἄλοιμα. Musur. ἀλοίματα) χρῖσμα τοίχων (τείχων pr. m.) Σοφ. Ἀκρισίῳ (fr. 73). Hesych. Verum servavit Gr. Bekk. 386, 9. Cf. Fix. ad Thes. L. Gr. 1, 1571 A. Bergk, Ztschr. f. AW. 1855. p. 108].

Ἄλοξ (⏑) [Curt. Et. 127. 509] *sulcus.* πῶς αἱ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέρειν ἐδυνάθησαν εἰς τοσόνδε OR 1211 ch. Schol. ἄλοκες, ἀντὶ τοῦ αὔλακες, αἱ κοιταί, αἱ σποραί, οἱ γάμοι. Nota est verborum ab agro colendo et arando ad rem nuptialem et procreationem liberorum traductio, de qua v. Intpp. l. c. item ad Eur. Herc. f. 158. Pors. ad Blomf. ap. Aesch. Sept. 590 et Blomf. l. c. in glossario.

Ἄλοχος (⏑) [Curt. Et. 177] *coniunx.* ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἔπι ματέρες OR 181 ch.

Ἅλς [Curt. Et. 482] *mare.* διδύμας ἁλός Ant. 966 ch. Propontidis et Euxini. [ποντίαις ἁλὸς οἶδμα δυσπνόοις Ant. 586 ch. ποντίαις LA sed ι ante σ a. m. antiqua illato. ἁλός delevit Elmsl. ad Eur. Heracl. 570.] Schol. ἁλός ignorare Martinus vidit, item ποντίαις legisse, V. ἔρεβος et πόντιος.

Ἄλσος [Curt. Et. 320] ‖ proprie *lucus.* δρυμὼν καὶ λόχμη, ὁ σύνδενδρος τόπος schol. El. 5. — ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν OC 10. ἐς τόδ' ἄλσος 98. κρύψον κατ' ἄλσος 114. ἀστιβὲς ἄλσος ἐς τἀνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν 126 ch. τοὐκεῖθεν ἄλσους τοῦδε 505. Σελλῶν ἄλσος Tr. 1167. θεᾶς παίζων κατ' ἄλσος El. 567. ‖ tralate. Θήβας δ' εὐαρμάτου ἄλσος Ant. 845 id quod πέδον Θηβαϊκόν, loca culta et consita: nam quod ab ἅλλομαι fuere qui ducerent ἄλσος, id haud dubie ea ratione factum, quod verbum illud etiam proveniendi et prosilientium quasi herbarum significationem habet: verius autem ἄλσος ab ἄλω i. q. ἄλδω, *alo, nutrio* repetitur. De sensu v. Musgr. et Wex. ad Ant. p. 244. Paulo audacius Ἄργος τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης El. 5, quem locum et schol. male explicuit et Brunckius et cod. E interpolatoris manum secutus sic distinxit: τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὑπόθεις· τόδε τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης. Sed iam Musgr. et melius Herm. de ipsis Argis intelligendum docuerunt, deque agro et urbe Argiva communiter. cf. Boeckh. not. Crit. ad Pind. p. 364. (I p. 89 p. m.)

* Ἀλύβας v. Ἀλίβας.

Ἀλύπητος, *illaesus, tranquillus.* ἀλυπήτῳ βίῳ *Tr. 168 [seclusit Dind. c. Dobr.]. τὸ νερτέρων εὔνουν διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον OC 1662 [sic LA: γρ. ἀλάμπετον Schol. idem in Paris. F]. Pollucis testimo-

nium, ἀλύπητον ex Soph. memorantis, etiam Trachiniarum locum spectare potest. Scholia utrumque commemorant. Lobeck. ad Phr. p. 571, contra Pierson. Veris. p. 165.

Ἄλυπος *illaesus*. ἀρχῆς ἀλύπου OR 593. τίς οὖν ... ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται El. 1002 = μὴ λυπούμενος ἄτῃ [expl. l. Elmst. ad OR 185]. Scholiastes, qui elegans sibi videretur sermonis observator: ἄμοιρος ἄτης ὤφειλεν εἰπεῖν. Eadem verborum structura est ἅ σοι γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει OC 1514. Sic Herm. dedit v. 1765 an. ἔφη ... κακῶν χώραν ἕξειν αἰὲν ἄλυπον. Libri languidissima sententia καλῶς; et κακά de bellis cum vicino hoste gerendis optime quadrat. De structura v. Schaef. Mel. cr. p. 137. Reisig. enarr. OC p. XCIX. — ἄλυπον ἄνθος ἀνίας: εἰ θέλοις εἰπεῖν ἐπί τινος πράγματος ὃ λύπης ἀπαλλάττει, οὕτως ἂν χρήσαιο, ὡς καὶ Σοφ. ἐν τῷ Διονυσιακῷ σατυρικῷ (fr. 182) ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσαμένων τῶν κατὰ τὸν χορὸν σατύρων· πόθεν ποτ᾽ ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθος ἀνίας; Gr. Bekk. p. 385, 18. De sententia v. Valck. Diatr. p. 179.

Ἄλυρος *fidium decore carens*. Ἄϊδος μοῖρ᾽ ἀνυμέναιος, ἄλυρος, ἄχορος OC 1222 ch. De sententia v. Valck. ad Phoen. 1034 et Wyttenb. ad Plut. de aud. poet. p. 16 C. Ridicule παρῳδεῖ eius vocabuli apud tragicos usum Alexis apud Athen. 2. p. 55 a.

Ἀλύσκω (⏑) *evito, declino*. ἀλύξαι, ἐκφυγεῖν Gr. Bekk. p. 380, 19. ἐκκλῖναι, ἐκφυγεῖν Hesych. — αὐτὴ δὲ γῆ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου Ant. 488. Eadem cum genitivo verbi structura, sensus paulum diversus θράσους τοῦδ᾽ οὐκ ἀλύξεις El. 627, sed ad idem fere redit, quia truculentiae causa poenas datura Electra erat. Cf. Musgr. et Herm. Ellipsin in his recte non agnoscit Eustath. p. 710, 57. Notarunt de hoc usu Boeckh. Expl. Pind. p. 310 et Iacobs ad Aelian. HA p. 397. — De coniectura Reisig. OC 1197 (1193 suae ed.) invexit κἂν κεῖν᾽ ἀλύξῃς [κεῖνα λύσῃς LA]. Piersoni emendationem (Veris. p. 260) λεύσσῃς rec. Herm. et Dind.

Ἄλυτος *infinitus*. τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται El. 230 m. Schol. ἄλυτα ... ἐπεὶ οὐδὲ ἐγὼ μεταβληθήσομαι ὥστε μὴ θρηνεῖν. — ἄλυτον: ἀκατάλυτον, ἀκατάπαυστον· Σοφ. Οἰνεῖ [sic Dind. fr. 416; Ἴωνι Nauck. fr. 298, Ἰνεῖ ap. Hesych. v. ἄλυτος].

Ἀλύω (⏑ - -) *amens sum. affligor*. Diversissimas verbo significationes tribuunt. Schol. El. 133. ἐν ἄλλοις δυσφορίαν σημαίνει, ἐνίοτε δὲ τὸ γεγηθέναι. Gr. Bekk. p. 380, 20. ἐπαίρεσθαι, χαίρειν et λυπεῖσθαι significare dicit. Eust. p. 1636, 21. μέσην λέξιν vocans et ἀδημονεῖν et χαίρειν interpretatur. Similia horum Suidas; Hesychius autem ἀλύω: ἀδημονῶ, ἀθυμῶ explicans alteram significationem ignorare videtur. His omnibus antiquior Plut. Mor. p. 22 E vol. 2 iam Homero dupliciter dici observat, ἀντὶ τοῦ δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖν, ut Il. ε 352, et ἀντὶ τοῦ γαυριᾶν et χαίρειν, ut Od. σ. 332. Pro πλανᾶσθαι dici specie deceptus Etymol. ait p. 56, 42. 72, 30 medicorum lexicorum auctores secutus, quod reprehendit Erotianus p. 32 ex quo *aegrotantium fastidia* ἀλυσμούς dici colligitur. V. Stanl. ad Aesch. Sept. 387. Wyttenb. ad Plut. Moral. l. c. p. 168 (t. I. Lips.). Sed *gaudendi* sensu apud Soph. dictum non exstat. ἀλύει δ᾽ ἐπὶ παντὶ τῳ χρείας ἱσταμένῳ Ph. 174 ch. Schol. ἀπορεῖ, ἀδημονεῖ. — ἀλύοντα χειμερίῳ λύπᾳ 1194 m. (γᾶν) ἐν πόνοις ἀλύουσαν [σαλεύουσαν Dobr.] οὔρισας OR 695 ch. ἐᾶτέ μ᾽ ὧδ᾽ ἀλύειν El. 135 m. Videndum vero, ne aspero spiritu notanda vox sit. Certe ἁλύειν scribitur apud Suidam, Electrae loco usum; Eustath. p. 1636, 18 eam atticam consuetudinem vocat, Ptolemaeus autem Ascalonita asperari iussisse fertur, cum de gaudio dicatur Eust. p. 555, 24. Inde suspicio subnascitur, aliquantum Atticorum consuetudini universe cognitae datum, Ascalonitam autem distinctione subtiliore quam veriore opinioni illi causam praetexere studuisse. Diversa enim miscuerunt, qui non essent sobrii παραδόσεως observatores: de ἀθρόος certa res, ἅμαξα apud omnes communiter sic scribtur, sed ἁλύειν, ἅρκυς vel recentioris Atticorum consuetudinis videantur, vel similitudinis causa a grammaticis conficta. Sed exoritur melior his omnibus testis Didymus An. Bekk. p. 380, 20, ubi ea ipsa quoque quam memoravimus distinctio a nonnullis probari dicitur: Δίδυμος δὲ ἀμφότερα δασέως· καὶ γὰρ τὸ ἁλεαίνεσθαι δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. Didymus autem et antiquior est et doctior testis, quam in quem incerta de atticismo coniectura vel inanis distinguendae secundum externas notas sententiae libido cadat. Adversatur autem λεξ. π. πνευμ. p. 210, in quo ἄλυς, quod ἀδημονίαν significet, ab omnibus ψιλοῦσθαι affirmatur, etsi de ἁλέα, ἡ θερμασία cum Grammatico Bekkeri convenit. Equidem ἐπέχω: neque enim libri adiuvant aspirationem, neque adeo diserta quam in ἀθρόος et ἀλεής attulimus testimonia. [De scriptura ἀλυίω v. quae sunt collecta in Thes. L. Gr. 1 p. 1599 B.] — Penultima apud Atticos producitur: v. Graef. Mel. Cr. p. 67 Meinek. in Athen. p. 54. Prima apud omnes corripi solet.

Ἀλφεσίβοια n. pr. [Priscian. de metr. Ter. (2, 428 Hertz.): Quem (sc. Aeschylum) imitans Soph. teste Seleuco profert quaedam contra legem metrorum sicut in hoc Ἀλφεσίβοιαν ἣν ὁ γεννήσας πατήρ (fr. 785). Scripturam Ἀλφεσσίβοιαν Nauckio probatam reiecit Bergk. de Callim.] De productione v. Elmsl. et Herm. ad Ai 210.

Ἀλφηστής. [Curt. Et. 264.] ἀλφηστῆσιν, ἐντίμοις Gr. Bekk. p. 386, 17 τοῖς εὑρετικοῖς καὶ συνετοῖς Hesychius. Idem ἀλφησταί, ἀμειπταί, ἔντιμοι. Suidas ἀλφηστής, εὑρετής. *Sollers*. ἀνέρες ἀλφησταί Ph. 709 ch. [Vox apud tragg. non nisi h. l. et Aesch. Sept. 752 obvia. V. C. Hermann. in Philol. 1847. 2. p. 428—440.] Nitzsch. ad Od. ζ. 4. De accentu v. ἀγρώστης.

*[Ἀλωπεκία *defluvium capillorum s. pilorum*. Sophocli tribuitur ex corrupta glossa Hesychi, quae infra v. ἀλώπηξ afferetur.]

*Ἀλωπεκιάω (⏑). In verbis ap. Hesych. v. ἀλώπηξ: ὄρχησίς τις. καὶ ἀλωπεκίαι Σοφ. Μώμῳ (fr. 369) scribendum videtur ἀλωπεκιᾷ, *crinium defluxu laborat*: de quo verborum genere tractat Lob. ad Phryn. p. 80. [v. s. ἀλωπεκία.]

[Ἀλώπηξ. *vulpes*. (Hesych. s. v.: ὄρχησίς τις. (καὶ ἀλωπεκίαι) μώμων, ὡς Σοφ. (fr. 369) (ὅπερ ἐστὶ ἐν σώματι πάθος γενόμενον.) Quae uncis inclusa sunt verba ad aliam glossam pertinere recte vidit M. Schmidt: reliqua idem vult exhiberi ἀλώπηξ: ὁ βαχίτης μύων· ὡς Σοφ. Ἰνάχῳ.] (I p. 92.)

Ἀλωπός (⏑) *astutus*: Hesych. ἀλ.: ἀλωπεκώδης, πανοῦργος. Σοφ. Θυέστ. (fr. 242) καὶ Ἰνάχ. (fr. 276). οἱ δέ, ἀφανὴς καὶ κατὰ τὴν πρόσοψιν. Hi a colore duxerunt: v. Coraen ad Plut. t. III. p. ιθ᾽. [Curt. Et. 321. EM p. 75, 5. Eust. p. 1392, 33. De accentu Arcad. p. 67, 23.]

Ἁλώσιμος (⏑) τὸ δ' ἁλώσιμον ἁμᾶ φροντίδι Ph. 863 ch. ἀγρεύσιμον schol. explicat, usitatius rariore vocabulo. Est *quod ego deliberatione* (consilio) *assequi possum.*

Ἅλωσις. || *expugnatio urbis.* ἁγνὰ θύματα τῆς ἁλώσεως Tr. 287. || *capiendi via.* μόνην ἔχοντες τήνδ' ἅλωσιν Ἰλίου Ph. 61.

Ἁλωτός *quo quis potiri potest.* τὸ δὲ ζητούμενον ἁλωτόν OR 111. Sententiam habent Plut. de Fortuna p. 98. Stob. Serm. 29, 48. Suid. v. ἁλωτός. v. Brunck.

Ἅμα (⏑⏑) [Curt. Et. 288] Ammon. p. 13. χρονικόν vocat, ὁμοῦ τοπικὸν ἐπίρρημα, quae eadem sed corrupte scripta exhibet EGud. p. 40, 39, Eranius Philo p. 162; similia Hesych., Eust. p. 878, 20. Gr. Bekk. p. 183, 7. 216, 4. Plerumque tamen non ita diserte enuntiatur temporis notio, quin ut in latino adverbio *una* insit interior quaedam rerum perficiendarum coniunctio. || *Simul.* σοφὸς κἀγαθὸς κεκλῇ ἅμα Ph. 119. σαυτόν θ' ἅμα κἀμέ 772. γῇ τῇδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ δ' ἅμα OR 136. Φοῖβος ἅμα σωτὴρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος 149. οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα κέντρων τε οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν 1316. Καδμείοισι τοῖς σαυτοῦ θ' ἅμα συμμάχοισι OC 1394. γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα καὶ ... Ὄλυμπον 1654. ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα Ant. 281. ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα 436. ἢ σεσώσμεθα ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα Tr. 85. ταύτῃ σὺν ὁρμῇ κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα 720. ὁθούνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἅμα, πατρός τ' ἐκείνης τ', ὠρφανισμένος 941. μέλειν μὲν ἡμῶν εὐνοεῖν θ' ὑμῖν ἅμα Ai. 689. καλῶ θ' ἅμα Ἑρμῆν 832. σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα 1008 (et meus et tuus). τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμόν El. 251. οἵ θ' ἅμα ἵπποις ὁμοκλήσαντες 711. τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς ἔκ τε γενναίων ἅμα Alet. fr. 194, 3. ἅμα τε πρόβατόν τι θύειν Pel. II. 5. Br. nisi hoc ab Aristophane est, qui versus ex Peleo sumptos suis interpositis risit. χρόνος ἅμα κραταιᾷ τερμοσύνᾳ (f. χρησμοσύνᾳ) βίου fr. inc. 658. In OC 189 recte scripsit Herm. ἵν' ἅμ' εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες εἴποιμεν. LA ἵν' ἄν. || Semel est *statim*, παραχρῆμα. τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται Ai 814. || De *comitatu* (*una*) item rarius est. Viam traductionis monstrat Ant. 1150 ch. προφάνηθ' ὦ Ναξίαις σαῖς ἅμα περιπόλοις; incertum enim, num *simul cum illis adspectum*, an *ab illis comitatum* significet. — στείχειν ἅμ' αὐτοῖς Ph. 983. ἔπλεις ἅμ' αὐτοῖς 1026. σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα El. 252. || Pro *praeterea*, ut Latinorum *simul*, dictum est Ph. 1165, si vera Hermanni emendatio ceteroqui probabilis. Libri ἀλλὰ γνῶθ' εὖ γνῶθ' ὅτι σοὶ κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν. Sed non inest oppositi significatio in chori verbis ulla. Quoties ἅμα et ἀλλά confundantur in libris, in vulgus notum.

Ἀμαθία *inscitia.* ὡς δυσπέλαστον ἀμαθία κακόν fr. inc. 663. [δυσπάλαιστον coni. Nauck.] δ. ἐστιν ἀμαθία κ. Grotius. ἡ ἀμαθία libri Stob. 1, 5, 17.

Ἀμαιμάκετος (⏑–⏑⏑⏑) *indomitus, saevus.* κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρός OR 177 ch. schol. εὐτονώτερον τῆς περισσῶς μεγάλης φλογὸς καὶ πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μῆκος παραβαλεῖν. Alter ad v. 163 ταχύτερον τῆς ἀστραπῆς, recte. τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν OC 127 ch. Furiarum. Schol. ἀκαταμαχήτων ἢ ἀπροσπελάστων. De etymo v. EM p. 76, 10. Intpp. ad Il. ζ 179. coll. Mützell. de Em. Theog. Hesiod. p. 454. Accentum qui in penultima ferebatur OC l. c. primus Herm. correxit.

Ἀμαλάπτω. Hesych. ἠμαλάψαι: κρύψαι, ἀφανίσαι. Σοφ. Ὀδ. fr. 413. cf. Eust. p. 691, 49, unde ap. Hesych. corrigendum est aut ἀμαλάψαι aut κέκρυφαι, ἠφανίσαι. cf. ἠμάλαπτεν· ἔκρυπτεν· ἠφάνιζεν. Phot. p. 68, 3. [cf. Lob. Technolog. p. 250.]

Ἄμαλλα (⏑) [Curt. Et. 289.] *manipulus frugum.* ἄμαλλαι: δράγματα, δέσμη [δέσμει cod. quod et δέσμαι potest esse] τῶν ἀσταχύων. Σοφ. Τριπτολ. (fr. 540). Hesych. s. v. cf. Eust. p. 1162, 26. EM in v. [schol. Theocr. 10, 44.] Apud Hesych. est ἄμαλλα, vitiose. (I p. 93 med.)

Ἁμαξιτός *via publica* s. plaustraria. τὸν μὲν λησταὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς OR 716. πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς 730. Utroque loco celeberrima illa Phocidis σχιστή significatur.

Ἁμαρτάνω (⏑) I. *Formae. Praesens.* ἁμαρτάνω OR 1149. Ant. 744. ἁμαρτάνει Ai. 1094. ἁμαρτάνουσι Ant. 927. Ai. 1096. ἁμαρτάνειν Ant. 914. * 1250 [secl. Dind.]. Oenom. fr. 419. *Impf.* ἡμάρτανον OC 968. *Futurum.* ἁμαρτήσει El. 1207. *Perfectum.* ἡμαρτηκότες Ant. 926. *Aor.* ἥμαρτον Tr. 483. El. 1320. ἥμαρτε Tr. 1123. 1136. Syndipn. fr. 147. ἁμάρτῃ Ant. 1025. ἁμάρτοις Ai. 155 [sic LA, sed ς per lineolam deletum a m. rec. significatur apographorum scriptura ἁμάρτοι]. ἁμαρτεῖν Ph. 231. ἁμαρτών Ph. 1249. Ant. 1260 an. Tyr. fr. 582. *Passivi perfectum.* ἡμαρτημένων OC 439. 1269. ἡμαρτημένοις Tr. 1127. ἡμαρτημένα (nom.) OR 621. — II. *Usus.* || Proprie significat *iaciendo* s. *iaculando aberrare a scopo.* τὴν κάκοσμον οὐράνην ἔρριψεν οὐδ' ἥμαρτε Ach. Syll. fr. 147. || Inde facili tralatione dicuntur haec: τῶν μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοις Ai. 155 an. || Liberius translatum significat *non assequi.* οὔτ' ἐμὲ ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ' οὔθ' ὑμᾶς ἐμοῦ Ph. 231. Respicit Hesych. v. ἁμαρτεῖν, explicans ἀποτυχεῖν. τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα OR 621. meum irritum erit consilium. κοὐχ ἁμαρτήσει ποτέ El. 1207. ὡς ἐγὼ μόνη οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον 1320. || Longe creberrime significat *peccare*, *delinquere.* ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις Tr. 483. οἷς δ' ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία 1123. τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις 1127. ἥμαρτε χρηστὰ μωμένη 1136. ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν εἶθ' ἁμαρτάνει, ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη Ai. 1095 sq. τὴν ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτών Ph. 1249. τί δ' ἁμαρτάνω OR 1149. τὸν θυμὸν κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων OC 439. τῶν ἡμαρτημένων ἄκη μέν ἐστι 1269. ἁμαρτάνω γάρ, τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων; Ant. 744. Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν 914. παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες· εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι 926. 927. ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ 1025. αὐτὸς ἁμαρτών 1260. ἄκων δ' ἁμαρτών Tyr. fr. 582. cum ἐς: κἀς θεοὺς ἁμαρτάνειν Oenom. fr. 419, 3. simul addito acc. obi. τάδ' εἰς ἐμαυτὸν ἡμάρτανον OC 968. Carmina igitur et diverbia usus discrimen non faciunt. Ponitur autem *sine casu*, velut El. 1207. Tr. 483. 1123. 1136. Ai. 1094. 1098. Ant. 744. 914. 926. 1025. 1260. *OR 1250 [secl. Dind.]. Tyr. fr. 582. Cum *genit.* nonnisi *non assequendi* significatu dicitur: cf. Gr. Herm. de Em. R. Gr. Gr. p. 356; velut Ai. 155. At Ph. 231 ὑμῶν ἁμαρτών τοῦτό γε etiam sic ordinari licet, ut ὑμῶν sit παρ' ὑμῶν, velut dicitur τυγχάνω σοῦ τινός. Tertia ratio est ἁμαρτάνειν εἰς, *peccandi* significatione usitata OC 968. Oenom. fr. 419, 3. Si quando cum *acc.* ponitur, is adverbiascit, et sic intelligendus Gr. Bekk. p. 125, 3 cum et accusativi et genitivi regendi potestatem verbo tribuit, Dione

Cassio auctore usus. Adverbiascit accusativus Ph. 231. Ant. 914: τοιαῦτ' ἁμαρτάνουσιν ἔπη Ai. 1096 praegnanti sensu dictum pro τοιαῦτα λέγουσιν ἁμαρτάνοντες. ἁμαρτίαν ἁμαρτών Ph. 1249 suas rationes habet, de quibus dixit Lob. in monogr. fig. gramm. edita a. 1832. Tamen factum inde, ut passive diceretur τὰ ἡμαρτημένα. In Tr. 1136 recte distinxit Herm. ἅπαν τὸ χρῆμ' · ἥμαρτε χρηστὰ μωμένη. *peccavit*, *honesta quaerens: haec tota res.*

Ἁμάρτημα *delictum.* ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα Ant. 1261 m.

Ἁμαρτία *error. delictum.* ἡ δ' ἁμαρτία τίς ἦν; Ph. 1225. τὴν ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτών 1248. ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδὲν OC 967. εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις Tr. 483. plurali ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν Eriph. fr. 204.

Ἀμαυρός (⏑) [Curt. Et. 497]. σκοτεινόν explicant lexica. Unde *caecus* Sophocli est. ἀμαυρῷ κώλῳ (ἕπεο) OC 182 m. ψαύσας ἀμαυραῖς χερσίν 1639 cf. Reisig., recte defendentem hanc scripturam: Brunck. inconsiderate ἀφαυραῖς dederat. V. Pors. ad Phoen. 1722 coll. Valck. ad 851. Sed OC 1018 sensus coegit nullius auctoritate lectionem ex Turnebi ed. recipere: τί δῆτ' ἀφαυρῷ [ἀμαυρῷ ex LA retinuit Dind.] φωτὶ προστάσσεις ποιεῖν; Creon enim nec *ignobilis* nec *obscurus*, *infirmum* autem ἀμαυρός nunquam significavit. De accentu v. Schol. Cantabr. ad Hesiod. Theog. 832. Arcad. p. 72, 20.

Ἀμάχητος *inexpugnabilis.* τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη Ph. 198 an. (I p. 95.)

Ἄμαχος *invictus.* ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα Ant. 800 ch.

Ἀμάω (⏓) *meto.* ἀμᾶν ἀττικῶς, θερίζειν ἑλληνικῶς Moeris p. 85. ἀ., θερίζειν, παρὰ τὸ ἅμα Gr. Bekk. p. 386, 30. ἀ.: θερίζειν. ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀνέχειν Hesych. Repetebant enim a corripiendis ad colligandum spicis. ἃς (herbas) ἧδε ... γυμνὴ χαλκοῖς ἤμα δρεπάνοις Rhizot. fr. 479. Tralate dictum: ἀμάσεται ἀπὸ τῆς ἀμήσεως, οἱονεὶ σφάξει, Σοφ. Τρωίλ. (fr. 550) Hesych. [post ἄμβασιν: itaque ἀμύσσεται vel αἱμάσσεται suspicatur M. Schmidt.] [Adde locum κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κοπίς Ant. 602 ch. quem sic post Reisig. dant Dind. Schndw. Nck. Wund. Seyff. ἀμαῖ κόνις LA, nam ut Romani *metere* et *demetere* ita Graeci ἀμᾶν et θερίζειν de messe ad necem transtulerunt v. Valcken. diatr. p. 225. Dorvill. ad Char. p. 422. Wolff. ad Ant. l. c.] Contra de *pulvere tegente humatos* etsi nove dictum (nam nunc quidem activum apud cadentis demum aetatis scriptores legitur, v. Dorvill. l. c. et Valck. ad Herod. 8, 24); tamen apte et poetice enuntiatum est. — Νερτέρων κόνιν bene explicuit Herm. [retinuit Bergk. Inmerito: nam *condendi* vim omnino non habet verbum].

Ἄμβασις *escensio.* πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμπυκτήρια πώλων ἄμβασις OC 1068 ch. i. e. οἱ ἀναβάται πάντες.

[Ἀμβλίσκω. v. ἀμβλύσκω.]

Ἀμβλύνω *hebeto.* ὀργὴ γέροντος ὥστε μαλθακὴ κοπὶς ἐν χειρὶ θήγει, σὺν τάχει δ' ἀμβλύνεται fr. inc. 761, quae neque bonos numeros habent, neque sensu constant. Malim κόπις τεθηγμένη μὲν ἐν τάχει δέ.

Ἀμβλύσκω. ἀμβλύσκει: ἐξαμβλοῖ. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου. καὶ ἐκτιτρώσκει. Σοφ. Ἀνδρομ. fr. 134. Nec opus ἀμβλίσκω scribi. V. Lob. ad Phryn. p. 210. [at cf. EM 80, 10 et M. Schmidt. ad Hesych. i. v.: librariis videtur deberi ἀμβλύσκω. Soph. fortasse dedit ἀμβλίσκει vel ἀμβλώσκει.]

Ἄμβροτος [Curt. Et. 297] *immortalis.* ἄμβροτε Φάμα OR 158 ch. ἄμβροτ' Ἀθάνα 159 ch. [de quo rarissimo eius attributi dis inpositi usu v. L. Krah. in Philol. 17, 216.] ἀμβρότων ἐπέων εὐαζόντων Ant. 1134 voces sanctae in sacris editae dicuntur. Sic LA. PA. ἀβρότων a Turnebo ortum [recep. Dind.].

Ἀμείβω (⏑) [Curt. Et. 289. 519]. Activum bis extat de *loco vel sede mutanda* ἔξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας Ph. 1262. Schol. καταλιπών; melius διαλλάσσων. νασιῶτιν ἑστίαν ἀμείψας Tr. 657. *relicta insula.* De medio Gr. Bekk. p. 183, 15 ἐπὶ τοῦ χάριν εἰδέναι καὶ ἐπὶ τοῦ κακὸν ἀντιδιδόναι. cf. p. 217, 15. Hesych. ἀμείβου, ἀνταποδίδου. Hoc sensu exstat ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν El. 134 m. τὸ χρύσεον δὲ τῆς Δίκης δέδορκεν ὄμμα, τὸν δ' ἄδικον ἀμείβεται Ai. Locr. fr. 11. *Commutando sibi parare* deinde significat: (εἱλόμην ἄν σε) λῴους φρένας τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν Tr. 737. De *verbis alternis* et responsione: δηχθεὶς πρὸς ἀξήκουσεν ὧδ' ἠμείψατο Ph. 378. ὧν δ' ἂν ἀμείβῃ μ' αὖθις βαιάν μοι πέμπε λόγων φάμαν 844 ch. ἓν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον ὧν σ' ἀνιστορῶ OC 991 ὁ δ' ὑψικόμπως ἠμείψατο Ai. 766.

Ἀμείνων [Curt. Et. 294] *melior.* τούτου τίς ἂν ὁρᾶν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια Ai. 120. τρέφειν τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν ὧν νῦν φέρει Ant. 1090. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον El. 1016. ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον OR 1443. σιγᾶν ἄμεινον El. 1239. — adverbiascit: ἆρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις φρονῶ; OC 791. σὲ δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι OR 1479.

Ἀμελέω *negligo.* πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν; El. 237 m. *Pass.* ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον OR 111 oppositum τῷ ζητουμένῳ. Hinc sua expressisse videtur Plutarch. de Educ. Liber. p. 2 c.

Ἀμέμπτως *recte.* [ἀβλαβῶς Dind. At est *sine crimine.*] καί μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως Ph. 1465 an. [v. Seyff. ad h. l.] Activa significatione, Atticis peculiari (v. Moerin p. 89) apud Soph. nunc non dicitur.

Ἀμεμφία *laus?* τοιόνδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν Inach. fr. 259. Active dictum ἀμεμφής tetigit Schaef. ad Plutarch. 4 p. 410. Sed quomodo Soph. dixerit, non constat. Ceterum ἀμέμφεια ab ἀμεμφής fieri necesse, nisi cogat versus, velut εὐσέβεια et εὐσεβία hac sola necessitate dignoscuntur.

Ἀμενηνός. ἀσθενῆ et ἄψυχον Hesych. interpretatur: sic EM p. 81, 53 et Eust. p. 641, 55 a μένος repetentes ἀσθενῆ λεπτὸν μάταιον comparant: qui a μένειν, *fugacem*, *deprehensu difficilem*, *solivagum* explicant. ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου Ai. 890. Schol. quem Erf. sequitur ἀμενηνόν ad praegressum ἐμέ refert, ἄνδρα ad Aiacem, quod durissimum: Musgr. coni. μεμηνότ' ἄνδρα, quod et interpretis videretur et frigidum. Probabilis Hermanni sententia, *virum morbo debilitatum* dici. — Apud Homerum ut in lexicis vett. consensu scribitur acute: eiusque τονώσεως causam attingit Eust. l. c. ex ἀμενός inserta syllaba νη ortum vocabulum observando. Quod etsi ineptum, tamen et veterum inventum est et certam indicat de tono παράδοσιν.

Ἀ μ έ ρ ι μ ν ο ς *securus.* κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως Ai. 1207. Exspectes *curarum plenum* dictum iri. Quare Both. olim πολυμέριμνον edidit, Lob. ex epigr. Posidippi docet passive dici, ut sit *spretus*, *neglectus*. Sed haudquaquam absurda est Triclini interpretatio μὴ ἔχων μέριμναν καὶ φροντίδα ὧν ἔφην, στεφάνων, κυλίκων καὶ ἐρώτων: sane enim de cultus et oblectamentorum aspernatione locutus chorus erat.

Ἁ μ έ ρ ι ο ς (-). Nam ἡμέριος, quod diverbiorum esset, non exstat. *Diurnum* significat: τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἁμερίας νὺξ ἥδε βάρος; Ai. 208 an. Librorum haec et scholiastarum scriptura recte habet, etsi non cum his subaudiendum καταστάσεως sed ὥρας: ut νὺξ pro νυκτερινή, quod exspectares, ὥρα dictum sit [Dind. ἠρεμίας, quod ex corruptela ἡμερίας LA et ἀημερίας in schol. restituit Thiersch. Gr. p. 503 ed. 3]. Deinde hominum *cito pereuntium* cognomentum est: οὔτε θεῶν γένος οὔθ' ἁμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων Ai. 399 ch. οὔτ' ἀθανάτων οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων Ant. 790 ch. [ubi rectissime Nauck. οὐδ' ἁ. σέ γ' ἀνθρ. cf. H. Bonitz, Beitr. II, 5]. (I p. 97 med.)

Ἀ μ ή τ ω ρ *materna pietate carens.* μήτηρ ἀμήτωρ El. 1154. κακομήτωρ explicat Hesych. Sophoclis auctoritate usus.

Ἀ μ η χ ᾰ ν έ ω *consilii inops sum.* ἀπορεῖν τῇ διανοίᾳ Eust. p. 1636, 24. ἀμηχανῶ δέ, πότερον τὸ σὸν πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον ἢ κεῖνον στένω Ph. 337. ποῖ λόγων ἀμηχανῶν ἔλθω; El. 1174 recte Brunck. dedit. ἀμηχάνων LA, in qua scriptura explicanda se torserunt scholiastae. λόγων autem ἀπὸ κοινοῦ et ad ποῖ referendum et ad ἀμηχανῶν: ποῖ λόγων ἔλθω ἀμηχανῶν λόγων *nesciens quid sit dicendum.*

Ἀ μ ή χ α ν ο ς [Curt. Et. 299. 584]. Saepius de hoc vocabulo agit Eustath. varias ab una stirpe dissipatas significationes percensendo, p. 190, 33. 646, 1. 701, 31. 1002, 40. 1184, 21. *Prima* videtur eius esse, *quod nulla arte prohiberi efficive possit.* ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς Ant. 90. Proverbium est τῶν ἀδυνάτων ἐρᾶν, quod illustravit Fritzsch. ad Luc. Dial. Deor. p. 4. θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα Ant. 92. ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν 175. τῶν δ' ἀμηχάνων ἔρως πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν Thyest. III. 3, nisi Euripidis est sententia ap. Stob. Floril. 108, 23. Dind. omisit. His affine est νόσων ἀμηχάνων Ant. 363 ch. i. q. ἀκαταμαχήτων, ἀνιάτων, medelam respuentium. [ἀμηχάνων, ους a m. pr. superscr. LA teste Wolffio.] Et a corpore ad animum traducto vocabulo ἀμήχανον ἄλγος El. 140 ch. Affert Suidas v. δύσφορα. Denique de homine dicitur, *qui a se impetrare aliquid non potest.* τὸ δὲ βίᾳ πολιτῶν δρᾶν ἔφυν ἀμήχανος Ant. 79.

Ἄ μ ι κ τ ο ς *inaccessus*, *ferus.* διφυᾶ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν Tr. 1095. [Sic Dind.: διφυῆ LA.] *Centauros* dicit; schol. τὸν τῶν Κενταύρων ἀπροσπέλαστον, ᾧ οὐκ ἦν συμμίξαι καὶ συμβαλεῖν.

Ἅ μ ι λ λ α *certamen.* ἅ. ἀγώνισμα, φιλονεικία, ἐξίσωσις Gr. Bekk. p. 387, 28, quibus et propria simul et tralata significatio exhausta. πώλοισιν ἢ ῥιμφαρμάτοις ἁμίλλαις OC 1064 ch. de pugna curuli. χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις El. 861 m. in certamine quadrigarum. Tralate: ἰδού μ' ἀναταράσσει ὁ κισσὸς Βακχίαν ὑποστρέφων [ὑποτρέφων Wakef.] ἅμιλλαν. Tr. 220 ch. V. Herm. Βακχικὴν ἅμιλλαν, τουτέστι χορείαν schol.

Ἁ μ ί λ λ η μ α *certamen.* ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήματα El. 494 ch. *contentionem in cupiendo incesto concubitu* iam Camerar. explicuit. Infelix est Musgravi suspicio ὁμιλήματα.

Ἁ μ ι λ λ η τ ή ρ *certator.* μὴ πολλοὺς ἔτι τρόχους ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν Ant. 1065 *rotas solis certatrices* i. e. *celeres solis circumactiones*, cf. Schaefer. Schol. vet. τοὺς ἀλλήλους διαδεχομένους. recent. ὥσπερ ἐξ ἁμίλλης περιιόντας. (I p. 98 m.)

Ἄ μ ι π π ο ς (⏑) proprie quid sit, lexicographi docent, idem Harpocr. v. ἄμιππος, Gr. Bekk. p. 205, 5. Eust. p. 1037, 56. 1539, 29. *Tralate* τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρῴαις Βορεὰς ἅμιππος Ant. 985 ch. Schol. ταχεῖα, ἴσον ἵππῳ δυναμένη τρέχειν, unde suspicio fuisse qui ἁμίπποις legerint. — Locum affert Eust. l. c.

Ἄ μ ι σ θ ο ς sine mercede. ἄμισθος ὁ ξένος πορεύεται fr. inc. 832.

Ἀ μ μ έ ν ω pro ἀναμένω *exspecto.* ὄμμα νύμφας ἀμμένει Tr. 527 ch. δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι Tr. 648 ch. Tralate οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ [sic Dind. c. Wund.: ἀμμένει LA] ὄνειρον El. 1389 ch. Ἑρμῆς σφ' ἄγει... κοὐκέτ' ἀμμένει 1397 ch. non moratur, οὐκέτι ἀναμένει καὶ ἀναβάλλεται Tricl. In Tr. 335. πρῶτον βαιὸν ἀμμείνασα.

Ἄ μ μ ῐ γ α *mixte*, *una cum.* ὕδρας προστετακὼς φάσματι; μελαγχαίτα τ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει θηρὸς ὀλόεντα κέντρα Tr. 839 ch. [al. νέσου θ' ὕπο φοίνια δολόμυθα κ. LA.] Posteriora nonnisi amplificationem priorum continent. Ignorabat Hercules, quo veneficio periret, discitque ex Hyllo demum, v. 1141. Accentum iure sequitur simplicis μίγα s. μίγδα, de quo Apoll. de Adv. p. 562.

Ἀ μ ν ή μ ω ν *qui sui memoria caret.* ἀμνήμονος γὰρ ἀνδρὸς ὄλλυται χάρις inc. CV. Brunck.; om. Dind. [*immemor*: cf. ἦν ἀμνήμονος ἀνδρὸς μὴ χαρίσασθαι σωτηρίαν κτλ. Phalar. ep. 109.]

Ἀ μ ν η σ τ έ ω *immemor sum.* οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ [ἀμνηστεῖ LA] γ' ὁ φύσας Ἑλλάνων ἄναξ El. 483 ch. Wakef. Silv. Cr. 3. p. 93 coniecit ἀμναστεῖ σε. Recte vero illud habet. Ultio enim Clytaemnestrae Aegisthoque instans tanquam Furiarum Agamemnonis iniuriae memoris opus cogitatur. Sic ζῶσιν οἱ γᾶς ὑπαὶ κείμενοι dicitur v. 1419; quod si Orestis simulatam mortem spectaret, frigidissimum foret. — Suid. v. ἀμνηστεῖ libros sequitur.

Ἀ μ ο ι β ό ς *vicissim datus.* τῶν σῶν ἐκ σπλάγχνων ἕνα νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει Ant. 1067.

Ἄ μ ο ι ρ ο ς *expers.* νεκρὸν ταφῆς ἄμοιρον Ai. 1327. ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν Ant. 1071. ἄμοιρον τῶν κάτωθεν θεῶν iungenda: *consortio inferorum prohibitum.* [vitiosa lectio ἄμοιρον pro ἄμορον OR 248 in LA et Suid.]

Ἄ μ ο ρ ο ς et ἄμμορος *expers.* πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ Ph. 182 ch. κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότα ... κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον OR 248 ex Porsoni emendatione metro necessaria repositum. LA et Suid. ἄμοιρος. Kiddius quidem in Porsonianis p. 191 docet, sono etiam ἄμμορον τρῖψαι βίον non displicuisse. ἄμμοιρος iure suspectum vocat idem ad Hec. 421. ἄμμορος et ἄμορος utpote rariora visa in ἄμοιρος et ἄμμοιρος depravari docens: quibus adde Elmsl. ad Med. 1362. Scriptura libri Livineii κακῶς ἄμοιρον omisso νιν, quod exquisitius additur, emendatio est eius, qui iam antiqua aetate versui opitulaturus esset. — Ceterum schol. κακόμοιρον explicat. Nude sine

casu etiam Pindarus posuit: v. Dissen. Explic. p. 408. (I p. 99 p. m.)

Ἀμόρφωτον: ἀδιατύπωτον. Σοφ. Θυέστ. (fr. 243) Hesych.

Ἀμός (-) *noster.* πατέρα τὸν ἀμόν El 279 [588. 1496]. ἀμῷ πατρί Ant. 865 m. Tricl. [ἐμῶι LA] habet, antistrophicoque versu id vulgato ἐμῷ respondet accuratius. Hos Sophocleos locos Eust. significat p. 547, 43. Inconsiderate Blomf. ἁμός scribit: v. gloss. ad Sept. 413. Sed ἁμός doricum est Etymologo p. 84, 51, unde consentaneum attice ἀμός dici, itaque diserte praecipit schol. Ven. Il. ζ 414. λεξ. π. πνευμ. p. 211. [Lob. Path. El. 1, 393.]

Ἄμοχθος *aerumna carens.* ἄμοχθον βίον Tr. 147. ἄμοχθος γὰρ οὐδείς Mys. fr. 359.

Ἄμπελος *vitis.* χῶρος βρύων δάφνης ἐλάας ἀμπέλου OC 17. Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου Tr. 704. κἀμπέλου σπονδή Polyid. fr. 464.

Ἀμπέχω *tego.* κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει OC 314. Memorat Eust. p. 641, 46. De usu duplicis accusativi praeter grammaticos huius aetatis v. testes citatos Matthiaeo ad Hecub. 795.

Ἀμπλακεῖν inf. aor. *amittere, non assequi.* Αὐθυπότακτον esse certissimum est, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον Ant. 910. ἐκ δ' ὁρμωμένου πατρὸς ἤμπλακε 1234. Schol. ἀπέτυχε: vulnerare nequivit. κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου; 554 *non fiam consors.* — ἀπλακὼν ἀπλακεῖν, si brevi prima opus, usurpari melius Porsono docuit Erf. ad OR 473 coll. Matth. ad IA 121. At sic etiam in productione primae scribendum esse, etsi Pors. ita in Aeschylo octies rescripsit, in Euripide autem vulgatam non mutavit, vellem argumento docuisset Elmsl. ad Med. 115, cui iure adversatur Herm. in Censura Opp. 3, 146. Monkius autem (ad Hipp. 145) melius taceret, cum non viderit in Hippol. 834, ubi ἀπλακίαισι scripsit numerorum gratia, dochmio versui utrumque convenire. Ἀπλακεῖν et ἀμπλακεῖν eodem quo ἄβροτος et ἄμβροτος iure sunt: in tragicis scriptura accurate perpensa ἀμπλακεῖν etiam a libris maximum habere praesidium patet: itaque in Aeschylo edendo Well. iure a Porsoni auctoritate discessit. Quin etiam apud cadentis aetatis prosarios scriptores illud reperitur: v. Bergl. ad Alciphr. 2, 4. Agnoscitur μ ab Gr. Bekk. p. 388, 5 et EM p. 86, 26, qui cum eam literam radicalem esse putat, eodem plane modo erravit in ἄμβροτος p. 4, 31.

Ἀμπλάκημα *delictum.* ἀπλ. ἁμάρτημα Gr. Herm. de em. R. Gr. Gr. p. 18. ἀμπλακήματα, ἁμαρτήματα Hesych. — πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων Ant. 51. (I p. 100 med.)

Ἀμπλακητός v. ἀναμπλάκητος.

Ἀμπνέω v. ἀναπνέω.

Ἀμπνοή *spiritus.* οὐκέτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα Ai. 416. Suid. v. ἀμπνοὰς ἔχοντα. Schol. ἤγουν ζῶντα. De forma et assimilatione v. Lob. ad Phryn. p. 340. De dicendi genere inprimis crebro apud Eurip. et Pindar. v. Dissen. Expl. p. 418. Iacobs ad Anthol. Pal. 3. p. 370.

Ἀμπυκτήριος *frontalis.* πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατὰ ἀμπυκτήρια ⏑ ⏑ ⏑ – ἄμβασις OC 1068 ch. [Sic Dind.; κατ' ἀμπ. φάλαρα πώλων ἄμ. LA glossemate corruptus. κατ' ἀμπ. πώλων ἄμ. vult, metri ratione ductus, W. Berger de Soph. verss. log. p. 45. De verbo cf. Aeschyl. Sept. 461. ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας et schol. ad h. l.] Sententia certa: *omnis equitatus detractis frenis properat.* φάλαρα autem abundat. Hesychii quidem locus ἀμπυκτήρια, τὰ φάλαρα Σοφ. Οἰδ. ἐν Κολ. quomodo intelligi, non corrigi debeat, recte ostendit Herm.: sed *Soph. scripsisse* φάλαρα non sequitur. Ad sensum nihil interest. In tanta versuum antistrophicorum difficultate tutissima videtur ea ratio, ut scribatur ὀρειβάταν δὴ Θησέα, nam Bothii scriptura ὀρειβάταν καὶ Θησέα eo refellitur, quod καί ante ὀρειβάταν poni oportuit.

Ἄμπυξ (⏑). Hesych. ἄμπυκες: τὰ διαδήματα, ἢ χαλινοί, ἢ τρόχοι. οὕτω Σοφ. Φιλοκτήτῃ. διὰ τὸ κυκλοτερές. δεσμὸς τριχῶν ἢ κόσμος τῆς κεφαλῆς Gr. Bekk. p. 388, 7. Cum Hesychio eisdem verbis congruit EM p. 86, 20, convenit etiam Eust. p. 556, 33 et copiosius exponens p. 1280, 51, ubi etiam rotam significare adnotat, item schol. Hesiod. Theog. 916. Cf. Lennep. ad Coluth. p. 15. *Rota* aperte est in Ἰξίον' ἀν' ἄμπυκα δὴ δρομάδ' ὡς ἔβαλ' ὁ παγκρατὴς Κρόνου παῖς Ph. 679 ch. [sic Dind. κατ' ἄμ. δρομ. δέσμιον ὡς ἔβ. LA]. Schol. κατ' ἄμπυκα, κατὰ τρόχον. δρομάδα idem ad Ixionem retulit, quod falsum est. Non opus Musgravi coniectura ἄντυγα.

Ἄμυγμα (⏑) *scissio.* πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας Ai. 634 ch. Sic Both. dedit metri causa: libri ἀμύγματα. Schol. ἀμύγματα, σπαράγματα. — ἀμύσσει, ξέει, σπαράττει Gr. Bekk. p. 388, 15. ἄμυξις, σπάραξις idem l. 14. [ἀμύγμασι: σχίσμασι.] ἀμύσσειν, ξέειν, σπαράττειν, λυπεῖν Hesych. et similia v. ἄμυσσε. Affert Eust. p. 567, 32. Lob., cum Graeci de *capillo scindendo* dixisse non videantur, olim coniecit σπάραγμα: Sophocleam tamen manum optime defendit. Adde Stanl. ad Aesch. Cho. 22.

*Ἀμυγνός v. s. ἀμυχνός

[Ἄμυκος. nomen fabulae Soph. satyricae, cuius sunt ap. Dind. fr. 113 sq.]

Ἀμῡνάθειν (⏑) *opitulari.* ξυμφοραὶ ἄξιαι δ' ἀμυναθεῖν OC 1015. Probo Elmsleii sententiam (ad Med. 186) eius finitionis verba authypotacta esse censentis, ita quidem, ut non complectar ea, *quae genere intransitiva, significatione talia sunt, quae statum vel indolem et naturam notent:* velut φθινύθω, μινύθω, τελέθω, θαλέθω, φλεγέθω: de his, quae actionem significant, unum excipio πελάθω, sed σχεθεῖν, διωκαθεῖν, ἀμυναθεῖν, εἰκαθεῖν, ἀλκαθεῖν praesentis forma carere arbitror. De σχεθεῖν res certa est, quidquid dicat Buttm. Gr. 2. p. 36 coll. Passow. lex. v. σχεθεῖν: sed etiam reliquis in verbis illis melius aoristi quam praesentis aut imperfecti convenire significationem monstravit Elmsl.; accedit, quod Phot. ἠμύναθον ἤμυνα explicat et in aliis ut ἀλκαθεῖν iuxta ponuntur ἀλκάθω, καὶ ἀλκάθειν, quae res indicio est, praesens a grammaticis nonnisi infinitivos scriptos reperientibus rationemque aoristorum ignorantibus affictum esse. Illis doctior adversarius est Lehrs Aristarch. 263.

Ἀμυντέον *defendendum.* ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις Ant. 677 *leges defendendae*, v. Wex. Atticam istam structuram dicit Eust. p. 759, 38.

Ἀμύνω [Curt. Et. 290]. I. *Formae.* ἀμύνω OC 1128. ἀμύνουσι Ph. 602. ἀμύνειν OR 894 ch. ἤμυναν OC 430. Libri etiam ἤμυνον: aptius illud propter coniunctum ἔσχον. *Medium* ἀμύνομαι OC 873. ἠμύνατο Tr. 278. ἠμύναντο Ter. fr. 514. ἀμύνασθαι fr. inc. 833. II. *Usus.* ‖ *Activi.* Proprie *defendere* significat et *arcere.* οἵ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ οὔτ' ἔσχον οὔτ'

ἤμυναν OC 430. τίς ἀνὴρ (ἔσται) θεῶν βέλη ψυχᾶς ἀμύνειν; OR 894 ch. *deorum tela ut a vita arceat, quis satis vir est?* Sic quidem nunc Herm. constituit. Cf. ἀνήρ et θυμός. ἀν. θυμοῦ βέλη εὔξεται ψ. ἀμ. Dind. [θυμῷ β. ἔρξεται ψ. ἀμ. LA] = *quis vir ab animo iram arcere poterit?* Glossae ἀποσοβεῖν explicant. Tralate *remunerari* et *rependere* εἰδὼς δ᾿ ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε OC 1128. θεῶν βία καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ᾿ ἀμύνουσιν κακά Ph. 602. De struendo verbo cum casu non facit huc Gr. Bekk. p. 125, 16: explicatius loquitur Eust. p. 761, 43. 1135, 10. || *Medium* proprie significat *a se propulsare*, *sese vindicare ab aliquo*. εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο Tr. 278. ῥήμασίν σ᾿ ἀμύνομαι OC 873. ἐκεῖνον ἠμύναντο Ter. fr. 514. De structura notarunt Gr. Bekk. p. 125, 17. Eust. p. 49, 2. 1116, 30. 1608, 51. 1964, 54. Huc pertinet Suid. et Bibl. Coisl. p. 231. ἀμύνασθαι Θουκυδίδης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι, Σιμωνίδης δὲ ἀντὶ τοῦ χάριν ἀποδιδόναι, Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι· κυρίως γοῦν τὸ ἀμύνομαι ἐπὶ τῶν προηδικημένων καὶ εἰς μάχην μετὰ τοῦτο κεκινημένων λέγεται. Haec Oedipi Colonei versum [non] spectant. De ἀμύνεσθαι et ἀμείβεσθαι significatu similibus et saepe confusis v. Herm. ad Ant. 639. cf. Valck. ad schol. Phoen. 695. Poppo ad Thucyd. 1, 42. t. 7. p. 291.

᾿Αμυχνός *impollutus*. ἀμ. τὸ μὴ μυσαρὸν ἀλλ᾿ ἁγνὸν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς (fr. inc. 834). γράφεται δὲ καὶ ἀμυχρόν *Suidas*. „Tertiam formam Sophocle auctore profert ἀμυγνόν, mendose, ut opinor. Sic μυσαχνός, μυσαχρός, ψυδνός, ψυδρός, de quibus v. doctos viros, quos laudavimus ad Theogn. 124." *Brunck*. in lex. Ψυδνός huc advocari non debuit. Est autem a μύζω. [ἀμυγνόν est in duobus codd. Zonar. p. 155 ubi legitur ἀμυχρὸν καὶ ἀμυγνόν: τὸ καθαρὸν καὶ ἀμύσκαρον. De formis probandis ἀμυσχρός et ἄμυσχνος cf. EM p. 87, 26. Lob. Path. El. 1, 227. L. Dind. in Thes. L. Gr. I, 2, 186.]

᾿Αμφέπω *tracto*, inde *colo*. κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις ᾿Ιταλίαν Ant. 1119 ch. de Baccho deo tutelari: v. Dissen Expl. Pind. p. 418. — (δὸς) δόμους τ᾿ ᾿Ατρειδῶν σκῆπτρά τ᾿ ἀμφέπειν τάδε El. 651. Schol. ἤγουν διέπειν, τὸ διευθετεῖν. (I p. 102 med.)

᾿Αμφήκης *anceps*. ἄμφηκες, ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον Gr. Bekk. p. 388, 18. ἄμφηκες λαβὼν ἔγχος Ai. 286 *gladium*. ἁ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφήκης γένυς El. 485 ch. Brunck. et Dind. ἀμφάκης, ex Hesych.: sed cum apud hunc scriptum legatur ἀμφακλῆς: ἀξίνη, dorismus ille incertissima fide est. [v. M. Schmidt. ad Hesych. l.] De accentu v. schol. Ven. Il. π 768.

᾿Αμφήμερος *quotidianus*. Prosariorum est ἀμφημερινός, sed illud inprimis atticum. v. Intpp. ad Moer. p. 46. — ᾿Αμφήμερον: τὸν ἀμφημερινὸν πυρετὸν Σοφ. Ποιμέσι (fr. 448): Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου. Suidas.

᾿Αμφί. Adverbium fuit, nec unquam apud atticos scriptores magnopere celebratum usu est: v. Bernh. Synt. p. 246. Apud Soph. *semel adverbiascit:* ἀμφὶ δ᾿ ἐκτόπουν πέτραι Tr. 787. *Praepositio* || *locali* significatione et dativum habet et paulo crebrius accusativum, nec satis manifesto discrimine, nisi dativo *contiguitatem*, accusativo *longinquiorem* paulo *habitum* significare dixeris; quod aliquantum ambiguitatis habet. Certe Reisigii distinctio enarr. OC p. LXXII. ad *proprium* voculae usum non facit. Cum *dativo:* ἀμφὶ μὲν νεῶν ναυτικοῖς θ᾿ ἑδωλίοις πυρὸς φλέγοντος Ai. 1276. ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον Ant. 1223. *mediam amplexus tenebat.* ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων ὤμοις Niptr. fr. 403. Cum *acc.*: δαρόν τε δὴ κατεῖχετ᾿ ἀμφὶ Τροίαν χρόνον Ai. 415. τοῖος ἀμφὶ νῶτ᾿ ἐτάθη πάταγος Ant. 124 ch. κωκυμάτων κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα 1207. ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις ἤφριζον ἱππικαὶ πνοαί El. 718. Sed non potuit cum tertio casu commutari, cum *motus locum versus* significaretur. χιτὼν θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται Helen. fr. 791 D., quae verba tractavit Valck. Diatr. p. 221. Aliquando accedit ad cognatarum praepositionum ἐπί et παρά significatum, tamen admixta circumdandi vel circa quid faciendi potestate. ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος Ai. 1064. ἐκ τίνος φόβου ποτὲ βουθυτοῦντά μ᾿ ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετε OC 887 cui loco persimilis est Eur. Herc. f. 980. Herm. quo loco iniuria Elmsl. ἀμφιβωμίαν κρηπῖδα suadet. || Tralate dicitur a. *primum* ita, ut via et ratio facile a locali significatione deprompta appareat. τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω Ai. 562. Cogitandum de Homerica περιβάσει heroum suos defendentium: v. Eust. p. 33, 8. 588, 15. 1046, 33. EG p. 48, 10; cf. ἀμφίβασις Apoll. lex. p. 106. Hesych. in v. et EM p. 89, 3. ἃ ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ νῦν ἐστι OC 365 cf. Reisig. en. p. LXXII. κοὐκέτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ᾿ ἀμφ᾿ ἐμοὶ τροφήν OC 1614. cui geminum est τροφῆς τὴν ἐγὼ θάμ᾿ ἀμφί σοι πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον El. 1144, quo utroque loco significatur *occupari circa aliquem*, Homericum ἀμφιπένεσθαι, ἀμφέπειν, quo etiam Soph. usus est. Cum *acc.:* (ὑμᾶς) ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν Ant. 168. ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει El. 846 m. — προστῆναι μέσην τράπεζαν ἀμφὶ σῖτα καὶ καρχήσια Tyr. fr. 580 quod quomodo intelligendum sit, docet Athen. 11. p. 475 (p. 1063. t. II. Dind.): πρὸς τὴν τράπεζαν φάσκων προσεληλυθέναι τοὺς δράκοντας καὶ γενέσθαι περὶ τὰ σίτια καὶ καρχήσια. Legebatur apud Soph. σίτια, Pors. correxit. Sed προστῆναι de draconibus parum aptum videtur, ut paene correxerim πρὸς τὴν μέσην. b. *Liberior tralatio* in his inest. Cum dat. *propter* s. *rei causa alicuius* significat, ubi de cura, metu, ira sermo: nam ἀμφὶ μέριμναν et similia tragicorum non sunt: v. Dissen Expl. Pind. p. 359. [Krueg. Gr. 2, 68, 30, 3.] ἀμφί νιν γοώμενος Tr. 937. ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος OR 155 ch. ἀμφὶ σοὶ βοᾷ Ai. 340. ἀμφ᾿ ἐμοὶ στένεις El. 1180. ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ᾿ ἂν ἀμφὶ σοί OC 492. ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ ᾿ξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα Tr. 727. De *causa facti* ἀμφὶ θυμῷ *iratus* Synd. fr. 147. cf. Brunck. et eundem ad Apoll. Rh. 2, 96. Porro ut περί *(de)* significat, de quo sermo est vel cogitatio. λόγους ἀνέσπα τοὺς μὲν ᾿Ατρειδῶν κάτα, τοὺς δ᾿ ἀμφ᾿ ᾿Οδυσσεῖ Ai. 302. ἀμφὶ τούτοισιν εὖ σχήσει 684. Eandem sententiam habet *cum gen.* dictum ἃ τοῖσιν ᾿Αργείοισιν ἀμφὶ σοῦνεκα βουλεύματ᾿ ἐστί Ph. 554 [sic LA: ἀμφὶ σοῦ νέα Dind. c. Aurato]. ὦ τὰ πάντ᾿ ἰδόντες ἀμφ᾿ ἐμοῦ κύκλοι ταῦτα 1354. πάντα τὰ ἀμφ᾿ ἐμοῦ sunt τὰ ἐμὰ κακά, κύκλοι oculi ut recte iam Camerar. Ceterum Tricl. ἐμοί minus illud exquisitum. [At habet ἀμφ᾿ ἐμοί LA: ἀμφ᾿ ἐμοῦ est in apographis nonnullis. Schol. τ. ἀ. ἐμ. = τὰ περὶ ἐμὲ πάθη.] Non certa sententia est fr. Niob. 393 ὦ ἀμφ᾿ ἐμοῦ στεῖλαι. Anastrophen respuere ἀμφί notum. Apollon. de synt. p. 309. EM p. 123, 22. Gud. p. 47, 44.

᾿Αμφίαλος *mari cinctus*. ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον Ph. 1464 an.

Ἀμφιάρεως *Amphiaraus* n. pr. δορυσσοῦς Ἀμφιάρεως OC 1313. ἄνακτ' Ἀμφιάρεων El. 836 m. Utroque loco ε quiescit. [De hoc usu tragg. bene I. Rumpel in Philol. 26, 243.] — [Nomen fabulae S. satyricae cuius sunt ap. Dind. fr. 115—123].

Ἀμφιβάλλω *circumdo*, inde *capio*. κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει Ant. 343 ch. Schol. περιβαλὼν τοῖς δικτύοις ἀγρεύει. Medium *induendi* s. *sese tegendi* significationem habet. ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα Ant. 1093 schol. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νεότητος ἄχρι γήρως. Inest ab amictu facta tralatio. V. Eust. p. 1482, 2. Boeckh. Expl. Pind. p. 104. (I p. 104 m.)

Ἀμφίβληστρον *laqueus, rete*. Translate: καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον Tr. 1052 hac me irretivit veste Furiali inscium. τὸν χιτῶνα ὡς ἀμφίβληστρον schol. Sumptum ex Aesch. Ag. 1382. Cho. 492. — δίκτυον explicant Hesych. et Suid.

Ἀμφίγυος *anceps*. ἐπὶ τάνδε τίνες ἀμφίγυοι κατέβαν Tr. 504 ch. Schol. ἀντίπαλοι ἢ ἰσχυροὶ ἐν τοῖς γυίοις, μαχεσάμενοι χερσὶ καὶ ποσὶν ἢ ἄμφω τεθωρακισμένοι ἢ ἄμφω παρωξυμένοι. Gr. Bekk. p. 388, 27. ἀμφιγύοισι τοῖς ἐξ ἑκατέρου μέρους πλῆξαι ἢ γυιῶσαι δυναμένοις; similia Eust. p. 925, 41, 1021, 36; eadem Suid. perperam praefixo ἀμφιγυιής: sunt autem duae in unam confusae glossae: altera ἀμφιγυήεις Vulcani cognomen, altera ἀμφιγύοις. Musgr. interpretatur de his, qui adversarios nunc manu nunc pedibus urgent. Bothio ἀμφί visum αὐξητικόν (fortasse quod περί Homero sic dicere usus est), et ἀμφίγυος membrorum magnos artus habens, i. e. *robustus*; ἔγχη ἀμφίγυα hastas esse robustis viris aptas, i. e. *maximas*. Herm. ἀμφίγυοι sunt, inquit, dispares membris, alter humana forma, alter tauriformis. Ego *exercitatissimos*, ἀμφιδεξίους significari puto. [Alia attulit Campe in Philol. a. 1865, p. 35.]

Ἀμφιδέξιος. Propria *ambidextri* notione praeditum Sophocli non est, sed *utrumque* significat. κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς OR 1243. Schol. min. ἀμφοῖν χεροῖν. ἐρείσατε, πλευρὸν ἀμφιδέξιον OC 1112. [sic Mudg.: ἀμφιδεξιόν LA. ἀμφὶ δεξιόν apogr.]

Ἀμφίδρομος *circumdans*. ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται Ai. 353 m. Schol. ἤγουν κίνησις καὶ φορὰ ἄτακτος ὧδε κἀκεῖσε ἄγουσά με. Potest σαλεύσεως inesse notio, tamen κῦμα ἀμφίδρομον κυκλεῖται iuncta sunt ἐκ παραλλήλου.

Ἀμφιδύομαι (δύσομαι) *induo*. ὅπως μηδεὶς κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ (πέπλον) Tr. 605.

Ἀμφίθηκτος *anceps*. ἀμφιθήκτῳ ξίφει. Ant. 1309 m. Schol. διστόμῳ.

Ἀμφίθρεπτος *concretus*. ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν Tr. 572. Schol. τὸ πεπηγός· θρέψαι γὰρ τὸ πῆξαι. Cf. Iacobs ad Philostr. p. 673.

Ἀμφίθυρος *biforis*. οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον Ph. 159 an. cf. Elmsl. ad Med. 133.

Ἀμφικεῖμαι *amplector*. ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι ἔκλαον OC 1620. *accedo*. σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον Ant. 1292 m. *cruentam uxoris necem accedere calamitati*. Hoc ab ea praepositionis ἀμφί repetendum significatione, qua universe *propinquitatem et coniunctionem* exprimit.

Ἀμφικίων *columnatus*. ἀμφικίονες, κίοσι κυκλῷ περιεστυλωμένοι Eust. p. 706, 22. — ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσων Ant. 285.

Ἀμφίκλυστος *fluctu illisus*. ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Tr. 752. πρὸς ἀμφίκλυστον πέτραν 780. Schol. τὴν ἐκ τοῦ πόντου ἀμφοτέρωθεν κλυζομένην.

Ἀμφίλινος = λινόδετος. Hesych. s. v. ἀμφίλινα κρούπαλα: Σοφ. Αἰχμαλ. (fr. 43) πατὴρ δὲ χρυσδὺς [sic cod. vitiose] ἀμφίλινα κρούπαλα [i. e. socci lineis vinculis evincti. Idem s. v. κρούπαλα (cod. κρούπανα) ξύλινα ὑποδήματα].

Ἀμφίλογος *controversus*. Πολυνείκους ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων Ant. 111 ch. Schol. ἢ τῶν ἀμφισβητησίμων ἢ τῶν ἀμφιβολίας ἐμποιούντων. Posterius ineptum. Potest etiam *controversia altercante cum convicio utroque* cogitari.

Ἀμφίλοφος *cervici impositus*. Loco corrupto ἵππον ἄξεται ἀμφίλοφον ζυγόν Ant. 351 ch. Schol. ἀντὶ τοῦ περιβαλὼν αὐτῷ ζυγὸν περὶ τὸν λόφον ὑπάγει. Is ἀμφὶ λόφον legit. Alter ἢ ἀμφίλοφον, τὸ ἀμφιτράχηλον. V. ἄγω s. fin.

Ἀμφίλοχος *Amphilochus*. εἰς Ἀμφιλόχους καὶ Ἀκαρνᾶνας Inach. fr. 265. (I p. 106.)

Ἀμφινεικής *lite expetitus*. τὰν ἀμφινεικῆ Δηιάνειραν Tr. 104 ch. Schol. τὴν περιμάχητον. Cf. Stanl. ad Aesch. Ag. 695. [ἀμφινεικεῖς (cod. ἀμφίνηκες) περιμάχητοι ..... (suppl. ἀμφινεικής vel ἀμφινείκητος) ἐναντίους ἔχων λόγους. Σοφ. Τραχ. Hesych. laudat sive v. 104 sive 527 respiciens.]

Ἀμφινείκητος *lite expetitus*. τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας Tr. 527 ch. Schol. ἀντὶ τοῦ ἡ περιμάχητος νύμφη.

*Ἀμφίνεικος· [περιμάχητος. ἐναντίους κτλ. Musur. in loco Hesychi v. ἀμφινεικής.]

Ἀμφινοέω *ambigo*. ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ Ant. 375 an. Schol. περισσὴ ἡ ἀμφί, iniuria, v. Herm.

Ἀμφίον, ἔνδυμα Σοφ. Μώμ. (fr. 370) Hesych.; [πηνίον δέ ἐστιν ὁ μίτος, ἐξ οὗ καὶ χρυσεοπήνητον ἀμφίον Eustath. p. 1421 extr. quae verba Soph. esse coniecit Hemsterh.]. ἀμφίον, ἔνδυμα, ἱμάτιον Gr. Bekk. p. 389, 10. In deminutivis posuit Schaef. ad Greg. Cor. p. 28; et est sane ea forma, nec dedecent talia satyricam fabulam, sed significatu deminutivi naturam exuit.

Ἀμφιπίπτω *circumfundor*. ἀμφιπίπτων στόμασιν Tr. 938 *deosculatus*.

Ἀμφίπλεκτος *circumiectus*. Activum sensu est Tr. 520 ch. ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες. v. κλίμαξ. et Pors. ad Hecub. 1117.

Ἀμφίπληκτος [*utrimque feriens*] *circumsonans*. ἀμφιπλήκτων ῥοθίων Ph. 687 ch. v. Herm. ἑκατέρωθεν πληττόντων schol. [cf. ἀμφιπλήκτοις: ἀμφιθαλάσσοις Hesych.] De toto hoc verbalium genere adiri debet Mehlhorn. ad Anacr. p. 242. Potest autem ἀμφιπλάκτων scribendum videri. [cf. ἀλίπλακτος Ai. 589.]

Ἀμφιπλήξ *ab utraque parte feriens*. Proprie ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ Tr. 930. Figurate ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ πατρὸς ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς ἀρά OR 417. Active dictum laudant Suid. et Hesych. v. ἀμφιπλήξ. De usu casuum obliquorum neutrius generis nomini adiunctorum v. Lob. ad Ai. p. 270 sq. De tono praecipiunt schol. Ven. Il. ζ 135. Eust. p. 629, 52. v. ἀγνώς.

Ἀμφιπλίξ *cruribus divaricatis.* περιβάδην. — πλίσσεσθαι τὸ βάδην διαβαίνειν καὶ πλίγμα τὸ διάστημα τῶν ποδῶν. Σοφ. Τριπτολέμῳ (fr. 538) δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε EM p. 395, 11. cf. Poll. 2, 172. Ceterum ἀμφιπλίξ ex Triptolemo Soph. memorant etiam schol. Ar. Ach. 217. Suid. v. περιβάδην et πλίξ. — De tono v. EM p. 781, 40. Eust. p. 842, 44. schol. Ven. Il. φ 16.

Ἀμφιπολέω *circumvagor.* (Διόνυσος) θείαις [θεαῖς Elmsl.] ἀμφιπολῶν τιθήναις OC 680 ch. ἀμφιπολευόμενος, *curatus*, explicat Erf. ad Tr. p. 209. *pererrans* Herm. ad Tr. 196. Doederl. l. c. *versatus circa*, quae quidem propria verbi significatio est, ita tamen ut Nymphas circa Bacchum, non hunc circa Nymphas versari oporteat, quippe maiorem deum. *Cum aliquo oberrare* explicueris, memor Homericum ἀμφιπολεύειν non solum de famulis circa aliquem versantibus, sed et de *sequentibus* et *circumeuntibus* universe dici pro συνέπεσθαι et συμπεριοδεύειν, v. Eust. p. 1883, 53. (I p. 107 in.)

Ἀμφίπολος *ministra.* Non cadunt in Soph., quae veteres de ἀμφίπολος περίπολος ἐπίπολος disseruere, nec num ἀμφίπολος de femina sola an etiam de mare famulo dicatur: v. Ammon. p. 71. Eust. p. 994, 26. 1090, 57. 1400, 56. 1624, 23. coll. Lob. Aglaoph. 2, 1235. Semel exstat ἁ δ' ἀμφίπολος Κύπρις τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ Tr. 861 ch. Recte schol. ὑπηρετησαμένη. Melius etiam nostrum convenit *Vermittlerin.* Accentum disces ex schol. Il. ε 523.

Ἀμφίπρυμνον. ἀμφίπρ. πλοῖον ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον· Σοφ. Ἀνδρ. (fr. 135) Hesych.

Ἀμφίπυρος proprie *igne circumdatus.* τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν θέσθ' ἐπίκαιρον Ai. 1405 m. ἀμφίπυρον θέσθε coniungenda, non ut schol. ἤγουν χυτρόποδα ἀμφοτέρωθεν τὸ πῦρ δεχόμενον. || Tralate *lucifer.* Ἄρτεμιν ἀμφίπυρον Tr. 213 ch. [binas gerens taedas] quippe cum Hecate confusam, ut recte schol. cf. Aristoph. Ran. 1406. Spanh. ad Callim. 11, de qua θεοκρασίᾳ inprimis videndus Lob. Agl. 1, 79.

Ἀμφίρυτος *mari circumfusus.* τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος Ai. 134 an. i. e. *insulae Sal.* Propter sequens ἀγχιάλου illud huius interpretationem continere existimans eiecit Musgr. iniuria. Sed v. Lob. coll. Boeckh. not. crit. ad Pind. p. 559 [Schneidew. ad Soph. l. c.; Eustath. ad Od. α 50; de formis Lob. Paral. 474].

Ἀμφίστημι. Eae solae huius verbi partes apud Soph. leguntur, quae intransitiva significatione praeditae sunt. κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις El. 192 m. [sic apogr.: ἀφίσταμαι pr. ἐφίσταμαι a m. rec. LA.] αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφέστησαν Ai. 711. *Tralate* dictum: σὺν ἑπτὰ λόγχαις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν OC 1312. ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος 1479 ch. de tonitrubus ex omni caeli parte auditis. Schol. περιίσταται ἡμῖν μέγας ψόφος.

Ἀμφίστομος. ὧν (κρατήρων) καὶ κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους OC 473. Schol. τὰς ἑκατέρωθεν ἐστομωμένας, ἢ διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τοῦ στόματος ταύτας εἶναι, ἢ πρόσωπά τινα θηρίων ἑκατέρωθεν ἐχούσας. Prior explicatio unice vera: cf. Herm. Quid sit *quae os s. marginem cingunt*, ut Hellerus interpretatur, ignoro. Ceterum Suidas v. χοάς mendose λαβὲ ἀμφὶ στόμα.

Ἀμφιτέρμως. (ἀμφιτερμόνως Nck.): ἀποτετερματισμένως. Σοφ. Ἀμφιτρ. (fr. 125) Hesych.

Ἀμφιτρής *perforatus.* δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου Ph. 19. Schol. τοῦ ἀμφοτέρωθεν τετρημένου. [cf. Eurip. Cycl. 707 δι' ἀμφιτρῆτος τῆσδε πέτρας.] De enallage generis, genitivis et dativis etiam ad substantiva generis neutrius adiunctis v. Lob. ad Ai. 323. p. 270. Suid. ex Soph. ἀμφίτρητος videtur afferre. De tono v. s. ἀγνώς. (I. p. 108 in.)

Ἀμφιτρίτη n. pr. ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας OR 195 ch. *mare.* Σοφ. τίθησιν πολύκοινον Ἀμφιτρίταν (Hydroph. fr. 597.) ἀντὶ τοῦ πολυαδελφόν schol. Ant. 1 et Hesych. v. κοινός.

[Ἀμφιτρύων *Amphitruo.* nom. fabulae Soph. cuius sunt ap. Dind. fr. 124—126.]

Ἀμφιχαίνω *inhio.* στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων φονώσαισιν ἀμφιχανὼν λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα Ant. 117 de hoste Argivo Thebas urgente: v. Abresch. ad Aesch. Cho. 540 et Blomf. in gl. ad v. 538.

Ἀμφίων n. pr. Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος Ant. 1155. Thebani dicuntur.

*Ἀμφορεύς *urna.* πιστοί με κωχεύουσιν ἀμφορεῖ δέμας Camic. fr. 303. Hesych. v. κωχεύουσιν, ubi cum exstet ἐμφοραιδέσμας Ruhnk. in Auctario ex Etym. suo Ms. quod [c. Crameri An. Par. 4, 52, 19] exhibet ἐν φορᾷ δέμας mutavit in ἀμφορεῖ sec. Hesychii glossam ἀμφορείῳ, φορτίῳ quod sic scribit Ruhnk.: ἀμφορεῖ, τῷ φορτίῳ. Fortasse verius Dind. πιστοί μ' ὀκωχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας.

Ἄμφω *ambo.* Mirum, quod glossae κατὰ πόλεις ap. Bekk. An. p. 1095 ἄμφω pro ἀμφότεροι dictum Phliasiis peculiare esse voluerint. *Nom.* ἄμφω γ' ὁμοίως OC 417. ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω Ant. 147 an. *Accus.* ἄμφω γὰρ αὐτὼ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; Ant. 770. *Genit.* ὡς κοινά τ' ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ Ph. 25. ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν OR 684. ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν OC 483. στόνος ἀμφοῖν Tr. 522 ch. τοῖς λόγοις ἀμφοῖν ἔνεστι κέρδος El. 370. εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται fr. inc. 746. Unus memorabilis locus OC 1425. ὃς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ. Ibi enim ἀμφοῖν est ἀλλήλοιν. *Dat.* ὑμῖν ἀμφοῖν Ai. 1264.

Ἀμφώβολα: παρὰ Σοφ. (fr. inc. 835) αἱ διὰ σπλάγχνων μαντεῖαι Eust. p. 1405, 30 et Hesych.

Ἄν particula adverbiascens, rem expositam aliqua incertitudinis vel suspensi animi notione augens. Sed de primitiva particulae vi etiam eis, quae peculiaribus libris Hermannus, Reisigius, [Aken, Gustr. a. 1853], in commentariis grammaticis Matthiae et Bernhardy, in lexico Passovius disseruerunt, minime satis patefacta non dicemus: usum demonstrare satis habebimus.

I. Et *verbo* quidem fere semper additur. Antiquissimus et olim praecipuus usus haud dubie *adverbialis* fuit, rem factam incerto quodam loquendi genere narrans indicativo modo coniungi solita (nostrum *wohl, etwa*). V. Herm. de part. ἄν Op. t. IV. p. 20 inpr. p. 36 sqq. Pors. ad Phoen. 412. Bernhardy Synt. p. 374. Schaef. ad Iulian. Or. in Const. p. XVIII. Bornemann ad Xen. Anab. II. 3, 11. Nam de talibus quale illud οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, quae apud Sophoclem non reperiuntur, constat ἂν ὑπερβάτως cum optativo coniungendum esse: v. Elmsl. ad Med. 911. Herm. ad Alc. 48. Nitzsch. ad Hom. Odyss. II. 85. — πρὸς ποῖον ἂν [sic LA: αὖ Dind. c. Dobr.] τόνδ' αὐτὸς οὐδυσσεὺς ἔπλει; Ph. 572 *quis fuerit, ad quem* —. Quod Herm. ποῖον ἂν coniungens ait, si ad verbum referendum ἂν esset, scribendum fuisse πλέοι, falsum

est: hoc enim esset *ad quem navigaret.* εἶρπε γὰρ ἄλλοτ' ἄλλᾳ τότ' ἂν εἰλυόμενος Ph. 701. ἕρπει LA. Post ἄλλοτε iniuria distinxit Herm. *Solebat forte (er mochte wohl —).* κἂν ἐγίγνετο πληγὴ τελευτῶσα Ant. 260 non est *fortasse vel verbera cecidissent*, sed *forte vel verbera accepta dataque sunt.* Huc refer τάχ' ἄν τις ἄκων ἔσχε Ph. 305 *forte fiebat, si quis appelleret;* certa enim videtur Hermanni emendatio. Legebatur τάχ' οὖν [retinuit Dind.] sensu cassum. Deinde ex hoc genere explicanda illa exempla sunt, quibus ἄν imperfecto *rei fieri solitae* significationem impertit. ὅ μοι βάλοι νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας εἰλυόμην Ph. 290. εἴ τ' ἔδει ποτὸν λαβεῖν ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας ἐμηχανώμην et εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν *(es mochte wohl oft fehlen)* 292—295. Sed Ai. 1078. orationis obliquae est, et in El. 1482 ἀλλά μοι πάρες κἂν σμικρὸν εἰπεῖν videtur pro καὶ ἐάν esse dictum, subaudiendo expleta sententia κἂν σμικρὸν ᾖ.

II. *Tanquam coniunctio cum modo indicativo verbi dictum.* Et 1. cum *indicativo praesentis* non dicitur: v. Herm. de part. ἄν p. 14. Gr. Bekk. p. 126. coll. Apoll. de synt. p. 204. Recte Hermannus Brunckio adversatur (ad Ar. Plut. 885. Equ. 1131. Ach. 873). Nec quisquam huc trahet Ant. 734 quo loco ne Brunckium quidem fugit, ἄν sententiae non convenire.

2. Cum *indicativo futuri* dictum Homericum est et adverbiascit. Apud cultioris aetatis scriptores non exstat, etsi vindicatum eis ibant Brunck. ad Ph. 1089. Theogn. 1015. Ar. Nub. 465. 1157. Markl. ad IT 894. Locell. ad Xen. Eph. 229. Schaef. ad Greg. Cor. p. 66. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 22. Reisig. de ἄν part. p. 99. cf. Lob. ad Phryn. p. 733. Πάνυ ἀμαθές dicit Thomas v. ἵνα, recte, siquidem hic atticos, inprimis πολιτικὴν χρείαν respexit. V. Hermann. l. c. p. 30. Male Brunck. τί ποτ' ἄν μοι τὸ κατ' ἦμαρ ἔσται; Ph. 1089 m. ex cod. B dedit: reliqui et scholiastes recte τί ποτ' αὖ [τίπτ' αὖ Dind.]. — τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον ἂν φράσω ... ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν Tr. 672 iure nunc legitur de Erfurdti sententia. Libri ἂν φράσω, quod Schaeferus pro ἐάν dictum putat, recte sane, dummodo certum esset, ἄν pro ἐάν tragicis usitatum fuisse. Sed hac ipsa de causa concidit, in qua multum se torsit, Hermanni ratio OR 1062: οὐδ' ἂν εἰ 'κ τρίτης [ἂν ἐκ τρίτης LA] ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή v. l. c. et de p. ἄν p. 100. Plenam hanc esse orationem dicit σὺ δὲ οὐκ ἐκφανεῖ κακὴ οὐδ' ἂν εἰ τρίτης κ. τ. λ. Nam ad οὐδ' ἄν quid subaudiri potest nisi futurum ἐκφανεῖ? Scribendum vel cum Herm. quondam ad Vig. p. 791 οὐδ' ἐὰν τρίτης [sic Dind. qui et coni. οὐδ' ἐὰν ἐγὼ 'κ τρίτης] vel quod melius οὐδέ γ' εἰ τρίτης.

3. Cum *indicativis imperfecti vel aoristi.* a. In *apodosi conditionali* ut ex tali re concludatur ratio, quae fieri ponitur, etsi nec fiat nec facta sit. Nota temporum discrimina: nec probo, quod Herm. sic quoque aoristum *de re cito praetereunte* dici ait p. 50. Quam particulae ἄν finitionem posuit Gr. Bekk. p. 126, ea ad hunc solum usum apta est. πῶς οὖν ὁ λῃστής εἴ τι μὴ ἐπράσσετ'... ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; OR 125. εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων, ... ἂν ἔφην 349. εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων εἶναι, ἔγνως ἂν 403. οὐδ' ἱκόμην ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις 432. εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, οὐκ ἂν ποτ' εἶπε 573. εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, ... ἂν ἔδρων 591. εἰ ἦν φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην 1387 [sic LA: ἀνεσχόμην apogr.]. Sed et omissio particulae haud male defendi potest. ἔδρασ' ἄν, εἰ μὴ πρώτιστ' ἔχρῃζον 1438. εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας, πόλλ' ἂν παρῄνουν 1512. ἐγὼ στείχων ἂν ἦν εἰ μὴ πέλας Ὀδυσσέα ἐλεύσσομεν Ph. 1203. εἰ φρονῶν ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός OC 272. εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον, οὐ μεθῆκ' ἂν 905. εἰ εἶχον ἐνδικώτατα, οὔθ' εἷλκον οὔτ' ἂν ἦγον 927. καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρασσον, εἰ μὴ ἠρᾶτο 951. εἰ μὴ 'τύγχανε προσπέμψας οὔ τ' ἄν ποτ' ὀμφῆς ἐπῄσθετο 1351. εἰ ἄθαπτον ἐσχόμην νέκυν, κείνοις ἂν ἤλγουν Ant. 466—468. εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν 755. οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν, βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον 907. εἰ δὲ βάξιν κατῄδη κἂν πάλαι παρῆν Tr. 87. εἰ ἔλευσσες, χάρτ' ἂν ᾤκτισας 897. κἂν ἐξεπράξατ' [γρ. ἐξέπραξεν schol.], εἰ κατημέλησ' ἐγώ Ai. 45. εἰ ζῶν κρίνειν ἔμελλε, οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος 444. κεἰ μὴ φρένες ἀπῇξαν, οὐκ ἄν ποτε ἐψήφισαν 448. κεἰ μὴ θεῶν τις ἔσβεσεν, θανόντες ἂν προὐκείμεθα 1058. οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτέ, εἰ μὴ ἤκουσα El. 373. ἦν ἄν, εἰ ἠπίστασο 394. εἰ δὲ ἀεὶ λόγους ἐξῆργες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν 556. εἰ μὴ ἔβλαστε, οὐκ ἄν ποτε ... ἐπέστεφεν 441. εἴπερ ἔσθενον, ἔδρων ἂν 605. εἰ φρενῶν ἐτύγχαν' αὕτη μή ..., ἐσῴζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν 993. εἰ μὴ 'κύρουν ἐγὼ ἦν ἂν 1332. εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακά, ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλαίειν ἂν ἦν Scyr. fr. 501, 3. (I p. 111.)

b. Eadem ratio est, *protasi participio inclusa.* τότε γὰρ ἂν θανὼν οὐκ ἢ φίλοισιν τοσόνδ' ἄχος OR 1355. πόσις μὲν ἄν μοι κατθανόντος ἄλλος ἦν Ant. 909. ἦ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο ὑψήλ' ἐφώνεις Ai. 1230.

c. Non minus frequenter *protasis conditionalis reticetur.* Herm. l. c. p. 20. οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐσυλήθην ἐγὼ Ph. 412. οἷν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν 427. ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν 443. οὐ γὰρ ποτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ 869. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε εἷλέν με 947. ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ' εἰ μὴ δόλῳ 948. ἐπεὶ οὔποτ' ἂν ἐπλεύσατ' ἄν 1037. ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην 1239. ἀλλ' ἤθελον ἄν σε πεισθῆναι 1278. οὐ γὰρ ἂν ... ὧδ' εἶρπε OR 83. οὐδὲ ἐχρῄσατ' ἄν 117. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον 220. οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην 318. ἐπεὶ σχολῇ γ' ἂν ἐστειλάμην 434. θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν 1356. οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς ἦλθον 1357 m. οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον 1372. οὐ γὰρ ἄν ποτε θνῄσκων ἐσώθην 1456 ex ipsa morte servatus non essem. οὐ γὰρ ἄν ποτε ἀντέκυρσα OC 98. προσέβα γὰρ οὐκ ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος 126 ch. οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἶρπον 146 an. οὐκ ἂν πεσεῖν ἔδοξα 748. ἐπεὶ σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ Ant. 390. τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος οὐκ ἂν μεθεῖτο Tr. 197. ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν Ai. 88. τίς ἂν ἀμείνων εὑρέθη 119. ἃ πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτ' ἂν 411 τίς ἄν ποτ' ᾤετο ξυνοίσειν 430. οὐκ ἄν ποτ' ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα 950. ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ' ἂν εὗρες 1144 [sic LA. οὐκ ἐνεῦρες Dind. c. Hartung.]. ἐπεὶ τἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγὼ El. 323. ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν 1281 m. ὡς οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον 1320. ἢ γὰρ ἂν καλῶς ἔσωσ' ἐμαυτὴν ἢ καλῶς ἀπωλόμην 1320. τὸ δὴ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ *1507 [seclus. Dind.]. κοὐδεὶς ἂν οὕτως εὐτύχει κακὸς γεγώς Alet. fr. 94, 11. ἡ πατροκτόνος δίκη κεκλῆτ' ἂν αὐτῷ Phthiot. fr. 624 ex Gr. Bekk. 128, 3 qui ἂν (συντάσσεται) παρακειμένοις καὶ ὑπερσυντελίκοις [κεκλῆτ' em. Cobet. N. L. p. 224]. Eadem res est, cum sententia profertur interrogative. πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον; Ant. 502. πόθεν γὰρ ἄν ποτε — παρέσχ' εὔνοιαν ...; Tr. 708. Et in eiusmodi

optato, quod expleri non posse videmus: ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην Tr. 734.

4. Cum *plusquamperfecto* positum eadem est qua cum aoristo potestate, sed rarius reperitur. καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείργητό σοι, εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα OR 984. κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν ἀνῆκτ' ἂν ἐς φῶς Scyr. fr. 501, 7.

III. *Cum modo optativo potentiali* quem vocant, ut *rem secundum loquentis iudicium incertam indicet, quae tamen fieri possit.* (I. p. 112.)

1. *In apodosi conditionali*, cum protasis quoque optativo profertur. Aoristi et praesentis exiguum ita dicti discrimen: *aoristus* tamen aliquanto minus finite ad tempus qualecunque, *praesens* magis ad proximum et instans spectat. *Futuri* usus paucissimis exemplis est, in quibus de re *exspectanda* sermo. εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι Ph. 1044. *iam credam.* πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι, εἴ μοι παρείκοι 1047. ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, εἰ λάβοιμεν OR 120. οὐδεὶς... ὅστις ἄν, εἰ θεὸς ἄγοι, 'κφυγεῖν δύναιτο OC 254 m. οὐ γὰρ ἂν κακῶς ζῷμεν, εἰ τερποίμεθα 799. οὐδ' ἄν σ' ἐπαινέσειαν, εἰ πυθοίατο 921. ὡς μάλιστ' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις 1678 m. sic LA. ἐν πόθῳ Canter. Brck. Elmsl. Dind. Subaudiendum cum Herm. βαίης, *quo maxime modo mortem oppetas, si exoptatum adipiscare.* οὔτ' ἂν κελεύσαιμ' οὔτ' ἂν εἰ θέλοις ἔτι πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα Ant. 70. λέγοιτ' ἂν εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλῄσοι [ἐγκλείσοι LA] φόβος 505. nisi *metus occlusurus esset:* Herm. *sit*, cetera recte: cogitandum enim *cum quis dicere voluerit.* Dind. ἐγκλῄσαι: illud non libri solum omnes tuentur sed et Eust. p. 1391, 64. ἀοιδὰς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρείη λέγειν 884. τάχ' ἂν σαφῆ λέξειεν, εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις Tr. 388. κἂν σοῦ στραφείη θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθοις 1134. πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις...; Ai. 265. εἰ δέ τις θεῶν βλάπτοι, φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα 456. μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις 1122. εἰ σθένος λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν El. 334. εἰ λάβοις σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν 348. οὐκ ἄν ποτ' οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ μέλλοι τις οἴσειν δῶρα ... τούτοις ὑπεικάθοιμι 359. εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε 413. λέγεις in LA quod sensu caret: si indicativo locus, scribendum fuit λέξεις. φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι El. 548. σύ τοι πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις 583.

2. Haud raro *indicativo* conditio, *optativo* ἂν addito conclusio profertur, cum a posita quadam re certa visa mutata sententia ad incertitudinem revolvimur: nam quod contrarium est, cum ab incertis progressi certiores nos fieri sentimus, Sophoclis in fabulis nunc non reperitur. εἰ κείσεται, ἔρροι τἂν αἰδώς El. 249 ch. ἦ κἂν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει 315. εἰ γὰρ τῶνδέ μοι μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι 377. οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ 799. ἐγὼ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα 1203. οὐδ' εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα Tr. 593. σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε, εἰ μή τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς 731. θηρατέ' ἂν γίγνοιτ' ἂν εἴπερ ὧδ' ἔχει Ph. 116. εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἂν 661. εἰ τάδ' ἐν τούτοις, (τί) ἂν προσθείμην πλέον; Ant. 40. εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά, ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες 926. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν, οὐκ ἂν παρείμην ... OC 1666. ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ, ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ 1769 an. εἴπερ ἔστι... τάχ' ἂν γενοίμεθ' αὐτοῦ σωτήριοι Ai. 778. Paulo rarius praesente futurove imperfectum in protasi est. κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν Ai. 963. εἴ τι θέσφατον πατρὶ ἱκνεῖτο, πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί; OC 971. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν Tr. 71. πολλῶν ἂν ἥκοις ἄξιος τυχεῖν, εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς El. 797 [τήνδε παύσαις Wund.] i. e. *siquidem effecisti, ut nunc postremum locuta sit.* — Praeter libros grammaticos de hoc usu laudare sufficiat Heind. ad Plat. Protag. p. 557 et 573. Matth. ad Eur. Hipp. 471.

3. Nec raro protasis *coniunctivo* comprehensa est, suspenso illo a particulis ὅταν et ἐάν. Quo facto potentialis optativus persimilis futuro videtur, modo quod sententiam minus graviter profert. ἐάν. κἂν φρονῇς ... ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα Ph. 1260. τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη κλύων δέχεσθαι, ἀλκὴν λάβοις ἂν πόνων OR 218. ἢν γὰρ εὑρεθῇ λέγων σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος 840. ἢν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος θ' ὕπερ λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς El. 555. ὅταν. ὅταν δέ τις θεῶν βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν El. 697. ὅταν δ' ἵκηται ... κακὸς μὴ δρῶν ἂν εἴην OR 77. (I p. 113 m.)

4. Item protasis *relativum enuntiatum* continet, vel, quod illi affine, *participio* inclusa est. ἀναγκάσαι θεοὺς ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ OR 281. ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα, τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους φῦσαι; Ant. 646. ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος, οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ Ai. 524. οὐδεὶς ἄν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίη βλέπειν φυσῶντ' ἄνω 917. οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἄν, ἔνθα μὴ καθεστήκῃ δέος 1074. ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὃ δ' ἂν λέγοι Tr. 23. — τότ' ἄν τις εἰσίδοιτο τὴν αὐτοῦ σκοπῶν πρᾶξιν *151 [secl. Dind.]. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν (sc. εἴη ποιῆσαι) 1214. δυσάλγητος γὰρ ἂν εἴην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν OR 12. παρ' οὗ τις ἂν σκοπῶν ἐκμάθοι 285. συθείς τ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον 446. λέγοις ἂν εὖ φρονῶν 570. τοιόσδε δ' ἐκφὺς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι πότ' ἄλλος 1084. χερσὶ τἂν θιγὼν δοκοῖμ' ἔχειν σφάς 1470. οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ἀστοῖς Ant. 185. οὔτ' ἂν φίλον ... θείμην ἐμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων 188. τῶν μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοις· κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι Ai. 155 an. οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι μηδὲν φόβου πρόβλημα ἔχων 1075. οὕτω ... τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν 1148. σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ 1262. πῶς γὰρ ἥτις εὐγενὴς γυνή πατρῷ' ὁρῶσα πήματ' οὐ δρῴη τόδ' ἄν; El. 258. οὐδ' ἂν σύ, σώφρων γ' οὖσα (οὐκ ἂν ἐρῴης) 365. κοὐδ' ἄν σε λυπήσασα δεξαίμην βραχὺ αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος 1304. οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια λάγδην πατεῖται Phaedr. fr. 606. Exemplorum quae sunt *participii* longe maxima pars sententiam generalem in omne tempus valentem continent, qualem si sermone finito resolveris, particulam cum coniunctivo iungendam postulari videbis: unum OR 1084 indicativo et particula ἐπειδήπερ opus habebit.

5. Longe frequentius *protasis premitur plane.* ὡς μᾶλλον ἂν ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν Ph. 46. πρὸς βίαν οὐκ ἂν λάβοις 103. μαθὼν οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν 118. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇτ' ἅμα 119. πολλὰ γὰρ τάδε γένοιτ' ἂν 306. ὃν δὴ παλαί' ἂν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκῃ 493 [παλαιὸν Dind.; παλαιὰν LA cui in m. a manu antiqua sine γρ. adscriptum πάλαι ἂν] πάλαι ἂν Lb. παλαί' ἂν alii; quam lectionem intellecto εἴη, ut par est,

probant Brck. et Herm. ἐγὼ μὲν πορεύσαιμ' ἂν ἐς δόμους 517 ch. θᾶσσον ἂν κλύοιμι 631. παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσων φίλος *673 [secl. Dind.]. οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ 1051. τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι 1078. οὐκ ἂν μεθείην 1302. κοὐκ' ἔσθ' ὅτου ὀργὴν ἔχοις ἂν εἰς ἐμέ 1309. λέγοιμ' ἄν OR 95. ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις ὅρμενον 175 ch. τὰ σὰ βέλεα θέλοιμ' ἂν ἐνδατεῖσθαι 205 ch. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμι 282. οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου 333. καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας 334. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι 343. σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν παραμείψειεν ἀνήρ 503 ch. οὔποτ' ἔγωγ' ἂν καταφαίην 505 ch. μακροὶ ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι 561. πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε; 599, ubi in participio protasis non quaerenda. οὔτ' ἂν γένοιτο νοῦς κακός 600. οὔτ' ἂν τλαίην ποτέ 602. κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ 615. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος 845. οὐχὶ μαντείας γ' ἂν βλέψαιμι ἄν 857. καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις 1004. ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν 1032. ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἄν 1046. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦτο 1058. οὐκ ἂν πιθοίμην 1065. ἡ δ' ἔσω κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνή 1172. τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῆ 1182. Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν εἴποι λεὼς νιν OC 42. ὥστ' οὐχ ἕδρας ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι 45. οὐ γὰρ ἴδοις ἄν 252 m. οὐ σθένοιμεν ἄν 256. κἄνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι 403. ὡς οὔτ' ἂν μείνειεν 425. οὔτ' ἂν ἔλθοι ποτ' αὖθις 426. εἴποις ἄν 431. θαρσῶν ἂν παρασταίην ἐγώ 491. δειμαίνοιμ' ἂν ἀμφί σοι 492. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας ἔρημον ἕρπειν 501. χωροῖμ' ἂν εἰς τόδε 507. δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας 560. ὥστε ξένον γ' ἂν ὑπεκτραποίμην 565. χρόνῳ μάθοις ἄν 580. πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίατο; 602. μέγ' ἂν λέγοις δώρημα 647. οὔκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν φέροις 651. φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα 725. ἡ δ' οἴκοι πλέον σέβοιτ' ἂν 760. ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοίην ἁλούς 764. κάκ' ἂν λάβοις 796. ταὔτ' ἂν εἰδείη 882. οὐδεὶς ἂν ἐμπέσοι ζῆλος 942. οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ ὄνειδος οὐδέν 966. τὸν αἴτιον τίνοι' ἂν 996. ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν 1168. τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου 1216 ch. οὔτ' ἂν ἐξείποιμι 1528. πολλῶν γὰρ ἂν πημάτων ἱκνουμένων πάλιν σφε δαίμων αὔξοι 1565 ch. ξυντομωτάτως μὲν ἂν τύχοιμι λέξας 1579. οὐδ' ἂν εἷς φράσειε 1656. σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοιο Ant. 80. οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα θείμην 187. οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι 240. τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἂν 314. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτόν 442. σίδηρον ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις 476. τοῦτον ἂν θαρσοίην 668. κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἂν 680. οὔτ' ἂν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην 686. γένοιτο μένταν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον 687. οὐδ' ἂν κελεύσαιμι 731. καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις 739. οὐ τ' ἂν ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ 747. ὅστις ἂν βλάστοι ποτέ 912. οὔτ' ἄν νιν ὄλβος ... οὐχ ἁλίκτυποι νᾶες ἐκφύγοιεν 953 ch. στείχοιμ' ἂν 1108. οὐκ ἂν πριαίμην 1171. ὡς οὐκ ἂν αἰὼν ἐκμάθοις βροτῶν Tr. 2. οὐκ ἂν διείποιμι 22. τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἂν 458. πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας 700. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός 729. τάδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε φαίη ἰδεῖν 1072. οὐ γὰρ ἂν γνοίης 1118. τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις 1154. οὐ γὰρ ἄν ποτε κακὸς φανείην 1250. μένοιμ' ἂν Ai. 88. μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν ὀρθοῖτο 160 an. ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος 186 ch. ὥστ' οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις 213 an. τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκήνης ἔνδον 218 an. ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που 469. ἔχειν σ' ἂν οἶκτον θέλοιμ' ἂν 526. αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη 526. καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός 551. τάχ' ἄν μ' ἴσως πύθοισθε σεσωσμένον 691. οὐδὲν ἀναύδατον φατίσαιμ' ἄν 715 ch. κἂν ὁ μηδὲν ὢν κράτος κατακτήσαιτο 767. ὁ σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος γένοιτ' ἄν 816. οὐδεὶς ἂν τλαίη 917. ἐγὼ φάσκοιμ' ἄν 1037. τάχ' ἂν ἐξίκοιτο 1042. οὐκ ἄν ποτ' ἄνδρα θαυμάσαιμι 1093. τοῦ δὲ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην 1117. πόλλ' ἂν σὺ κλέψειας κακά 1137. ἦ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν 1330. οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἄν 1339 [sic D.: ἂν ἀτιμάσαιμ' LA]. ὡς οὐκ ἂν ἐνδίκως ἀτιμάζοιτό σοι 1342. οὐ γάρ τι τοῦτον φθείροις ἄν 1344. ὡς ἐγὼ νέμοιμ' ἄν 1371. ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι El. 633. ὁ πᾶς ἂν πρέποι ἐννέπειν τάδε χρόνος 1255 m. ἢ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην 1278. ἃς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν 1287 m. χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος 1292. οὐ γὰρ ἂν καλῶς ὑπηρετοίμην 1305. οἳ ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσαιτ' οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών 1325. τελουμένων εἴποιμ' ἄν 1344. οὐκ ἂν μακρῶν λόγων τόδ' εἴη τοὔργον 1372. τἀνθάδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί 1436. συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην 1440. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν γένοιτο λυτήριον 1490. τὸ γὰρ καλῶς πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος Alet. fr. 91, 3. γένος εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο ib. fr. 92. ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ ἀπεικάσαι Achill. Am. 162, 2. ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ Inach. fr. 255, 2. τίς ἂν πείσειεν Niptr. fr. 401 si de loco mutilato iudicare licet. οὐ γάρ τις ἂν δύναιτο δεῖξαι Polyx. fr. 470, 1. κἂν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειέ νιν Tyr. fr. 587, 8. γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἄν Phaedr. fr. 608. αἰσχη μὲν ... οὐδ' ἂν εἷς φύγοι 611, 1. οὐκ ἂν πλέον τέρψειας fr. inc. 702, 2. ὥσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνα δύο στῆναι δύναιτ' ἄν 713, 4. γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς 718. ἀκοσμία φαίνοιτ' ἂν εἶναι 726, 2. In Creusa autem fr. 324, 3 optativus verus est εὐξαίμαν, non potentialis, mendose enim εὔξαιμ' ἄν libri. (I p. 116 m.)

6. Similis usus est *interrogationum* potentiali modo comprehensarum. τίνι γὰρ ποτ' ἂν πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος; El. 226 m. πῶς γὰρ ... οὐ δρῴη τάδ' ἄν; 258. τί μοι κέρδος γένοιτ' ἄν 353. τίς ἂν τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι; 559. πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; 591. πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς, εἰ ...; 660. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις; 773. πόθεν ἂν εὕροις πημάτων ἄρηξιν; 875. τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι; 1081 ch. τίς οὖν ἂν ... φράσειεν ἄν; 1113. πῶς γένοιτ' ἂν ... βλέπειν; 1189. τίς μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων; 1262 m. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγώ; 1313. ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; 1450. τί γὰρ ἂν κέρδος φέροι; *1486. [secl. Dind.]. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ προσβαίη; Ph. 41. οὐκ ἂν φράσειας; 1222. [οὐδ' αὖ m. ant. in LA]. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἄν; 1383. πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε; OR 599. πῶς ἂν μόλοι πάλιν 765. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι λέξαιμ' ἄν; 773. τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ; 816. ἆρ' οὐκ ... τις ἂν κρίνων ὀρθοίη; 828. ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν μάθοιμι; 924. πῶς δ' οὐκ ἂν (ἥδοιο); 937. τί δῆτ' ἂν σκοποῖτό τις; 964. τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος; 977. τίνων τὸ ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων; OC 41. ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς μόλοι; 70. τίν' ἄν σου πατρίδ' ἐκπυθοίμαν; 205 ch. τίς δ' ἄν τι τοιοῦδ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν; 391. πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίατο; 602. πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά; 606. τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι τοιοῦδε; 631. τίς δ' ἄν με τῶνδε συμμάχων ἕλοι βίᾳ; 815. πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί; 971. πῶς γ' ἂν τό γ' ἆκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; 977. ἣν τίνοι' ἂν εὐθέως; 994. πῶς σ' ἂν θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρός; 1132. τίς δῆτ' ἂν εἴη τῆνδ' ὁ προσθακῶν ἕδραν; 1166. καὶ τίς ἄν σε ... οὐ καταστένοι, κάσι; 1439. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; 1488. τί δὲ

λύουσ' ἂν προσθείμην πλέον; Ant. 40. τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι; 218. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ; 552. τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο φῦσαι; 646. τί γὰρ γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός; 652. τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἄν; 1194. τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; 1244. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἄν; Tr. 293. τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; 314. τίς ἂν γυνὴ δύναιτο ...; 545. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; 630. τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν; 743. πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων ἔχοι πόνων λατρείαν; 829 ch. πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἴδοι; 835 ch. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων Tr. 992. an. genus interrogationis obliquae. θαῦμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμην; 1004 an. καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰῴμην τὸ σόν; 1210. τίς ποτ' ἂν φέροι; 1231. τίς ταῦτ' ἂν ἕλοιτο; 1235. τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις; Ai. 377. τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς; 518. τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε; 537. τίς ἂν δῆτά μοι ... ἀπύοι; 879 ch. τί [πῶς a m rec.] δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα; 969. ἢ πού με Τελαμὼν δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος; 1008. οὔκουν ἂν εἴποις...; 1051. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; 1130. ἆρ' ... ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος; 1305. ποία πόλις ἂν τάδ' ἐνέγκοι; Alead. fr. 105, 4. πῶς δῆτ' ἔγωγ' ἂν Διὸς γενοίμην εὖ φρονεῖν σοφώτερος; Polyx. fr. 470, 6. τί τούτου χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις; Tymp. fr. 563, 1.

7. *Tale enuntiatum nonnunquam optantis est.* πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανὴς ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ Ph. 531. Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; 795. ὦ πόλις, πῶς ἂν εἰσίδοιμ' ἄθλιός σ' ἀνήρ; 1214 m. τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν δοίη; OC 1100. πῶς ἂν τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι; 1457. πῶς ἂν τέλος θάνοιμι καὐτός; Ai. 389 m.

8. *Porro imperativi loco lenius pronuntiati* is optativus ponitur. ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν ἄκουσαν OC 826. ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών Ant. 1339 m. χωροῖς ἂν εἴσω Ph. 671. στείχοις ἂν ἤδη Tr. 624. κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε El. 637. χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνοι τάδε 1457. χωροῖς ἂν εἴσω σὺν τάχει 1491. Sed non videntur huc esse referenda exempla Ant. 80 et 442 quae supra adscripsimus. (I p. 118 in.)

9. Solitarium est ὡς et μή *cum potentiali* dictum. ὡς ἂν ποταθείην *ut volare possim*, Oenom. fr. 423, 2. [Corrupta ὡς δ' ἂν εὐπετὲς λάβοις fr. inc. 673, 2. Cobet. Mnemos. 9, 89 mutavit in ὧδ' ἂν εὐπαγὲς λάβοις]. — δέδοικα γὰρ μὴ πρῴ λέγοις ἂν Tr. 631. Sed suam optativus consuetudinem retinuit: *vereor ne fieri possit, ut prius dicas.* Hanc loci recte intelligendi viam primus Schaef. monstravit.

10. Item *in oratione obliqua maxime post infinitivum* vel ὡς et ὅτι, cum secundariae actioni vel enuntiato includitur, suae significationis tenax est. Sic est explicandus locus Tr. 2 λόγος μέν ἐστ' ἀρχαῖος, ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν θάνῃ τις. orationi obliquae convenit πρὶν ἂν θάνοι τις. [Qui antea huc pertinere credebantur loci Tr. 164—168 et 684—687, nunc sunt removendi. Tr. 164 pro ἡνίκ' ἄν, quod LA habet, recte ἡνίκα Dawes. Misc. crit. 333; 166—168 eiecit Dind. c. Dobraeo. —. Tr. 684 eiectus a Wundero; 687 ἕως ἂν LA, sed recte ἕως νιν Elmsl.]

11. Unico apud Soph. exemplo est ἄν *cum* εἰ *eodem enuntiato coniunctum* sec. Hermanni explicationem: εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, ... μώραις δ' ἄγραις προσκείμεθα, πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι Ai. 407 m. Interpretatur *si poterit occidere*, relegans nos ad sua ad Vig. p. 839 adnotata. Apud alios scriptores earum particularum consociatio non caret exemplis, Sophocli inusitata est; nec video, quid prohibeat, quominus πᾶς δὲ στρατὸς ἂν φονεύοι tanquam apodosis praecedentium videatur, praefixo, quod apud poetas frequentissimum, δέ.

IV. *Cum modo coniunctivo.*

1. Cum *coniunctivo solo sive nude posito* ἄν non dicitur, neque reperitur inde in sententia suis numeris absoluta sive per se stante. Nam quae hic illic memorata emergunt exempla, vitiosam et dudum correctam scripturam habent. V. Schaefer. Mel. Crit. p. 97. Herm. de p. ἄν l. c. p. 93. Sophoclea haec sunt: ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οὑπιχώριοι OR 1046 [εἰδῆτ' ἂν LA a m. antiqua in litura]. — τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν εἴ σέ γ' ἐν λόγοις πείσειν δυνησόμεσθα μηδέν Ph. 1393 [vitiose aliquot codd. δρῶμεν]. [In Trach. 937 ch. πότερ' ἂν πρότερα ἐπιστένω LA, sed πότερα πρότερον ἐπιστένω Dind.] Turn. ἂν omisso πότερα πρότερ' ἐπιστένω contra versum. Leni emendatione Herm. πότερ' ἄρα πρότερ' ἐπιστένω.

2. *Pronominibus adiectivis adverbiis relativis et coniunctionibus ex adverbio deflexis additum* ἄν rei incerto tempore futuro vel qualicunque exspectandae significationem dat. (I p. 119 in.)

a. Cum *pronomine relativo.* οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ Ph. 86. si quid audio ingratum, soleo etiam facere detestari. ἂν λέγῃς δέ, μὴ φώνει μέγα 574. ὧν δ' ἂν κἀμείβῃ μ' αὖθις πέμπε λόγων φάμαν 844 ch. μάτην γὰρ ἂν εἴπῃς γε πάντ' εἰρήσεται 1276. ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα, πρὸς πυρὰν ἐμὴν κόμιζε 1431. ἀναγκάσαι θεοὺς ἂν μὴ θέλωσιν οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ OR 281. ἂν ἡ θέλουσα πάντ' ἐμοῦ κομίζεται 580. ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ 724. ἂν δ' ἔρῃ μαθοῦσ' ἐρῶ 749. ἂν δ' ἀκούσωμεν τελεῖν OC 13. οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος 1332. ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ, φόνον προκεῖσθαι Ant. 35. οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν 563. οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει 584 ch. ἀλλ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας ἂν λέγῃς λέγων; 1057. καὶ μὴ δοκῶμεν δρῶντες ἂν ἡδώμεθα οὐκ ἀντιτίσειν Ai. 1085. τλῆναί σε δρῶσαν ἂν παραινέσω El. 943. ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ (sc. νέμω τὸ πιστόν) Tr. 399.

b. Cum *adiectivis correlativis.* λέγων ὅσ' ἂν θέλῃς καθ' ἡμῶν Ph. 64. ὁποῖον ἂν σοι ξυμφέρῃ γενήσεται 659. ὅσ' ἂν οὗτος λέγῃ σοι, ταὐτά σοι χἠμεῖς φαμέν 1072. κακὸς μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεὸς OR 77. φώνει ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ 1122. ὅσ' ἂν λέγωμεν πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν OC 74. πράξεις οἷον ἂν θέλῃς 956. τελεῖν δ' ὅσ' ἂν μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεί 1634. δράσω πάνθ' ὁπόσ' ἂν μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν 1773 an. ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω El. 946. ὅσ' ἂν θεοὶ διδῶσι φεύγειν μηδέν fr. inc. 748.

c. Cum *adverbiis correlativis.* Notandum sic posita adverbia illa non solum rei futurae vel incerto qualicunque tempore exspectandae significationem habere, sed etiam *generatim proferendae relationi* servire, quod genus aliis affixis οὖν et δή ποτε efficitur. Sic οὗτος δ' ἔνθ' ἂν ᾖ στυγήσεται OR 672 *ubicunque* fuerit, ὁπουδήποτε. ὥστε μὴ σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου 1461. παῦλαν ἴσθι μή ποτ' ἂν τυχεῖν, ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ Ph. 1330 *utcunque*, i. e.

donec v. Herm. ἐμοὶ μὲν οἰστέα τάδ᾽, ὥσπερ ἂν ζῶ σοῦ φονέως μεμνημένον OC 1361. Recte Herm. *quomodocunque vivam.* ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχῇ χρηστός γ᾽ ἔσει Ai. 1369. *quomodocunque feceris:* sic iam scholiastes intellexit. — Altero et solito significatu praeditum est his locis: μολών τε χῶρον ἔνθ᾽ ἂν ἀστιβῆ κίχω Ai. 657. εἶμι κἀγὼ κεῖσ᾽ ὅποιπερ ἂν σθένω 810. μηδ᾽ ἵν᾽ ἂν σαυτοῦ κρατῇς OC 405. ἐρῆμος ἔνθ᾽ ἂν ᾖ βροτῶν στίβος κρύψω Ant. 773. χὥσπερ ἂν θίγῃ (ἄτρακτος) φθείρει τὰ πάντα κνώδαλα Tr. 715. *Simulac* interpretatur Herm.: rectius *ut primum* i. e. uno ictu. ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ Ai. 1117 cum explicatione in libris nonnullis addita ἕως. v. Herm. Excludendus hinc locus vitiose scriptus ἵν᾽ ἂν εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες τὰ μὲν εἴπωμεν OC 189 an. [ubi εἴποιμεν LA, ω a m. pr. superscr.). V. ἅμα.

d. Cum *coniunctionibus finalibus* ὡς *et* ὅπως: nam ἵνα cum ἄν sic non dicitur. ὡς ἂν ἀγνοίᾳ προσῇ Ph. 129. ἐάσωμεν ἕκηλον αὐτόν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ 826. ὡς ἂν εἴπω OR 329 [spuria iudic. Dind.]. ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνῃ μέγα OC 72. δίδασχ᾽, ὅπως ἂν ἐκμάθω 581. ὡς ἂν σκοποὶ νῷν ἦτε τῶν εἰρημένων Ant. 215. ὡς ἂν λύμαθ᾽ ἁγνίσας ἐμὰ … ἐξαλεύσωμαι Ai. 656. ὅπως ἂν ἀγγείλῃς σαφῆ El. 41. ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ θάνῃς 1496. ἡνίκ᾽ ἂν … συνειδῇ fr. inc. 670. ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ. fr. inc. 768. πρὶν ἂν φάγῃ Synd. 149. ὡς ἂν μὴ δοκῶμεν fr. inc. 779, 11. (I p. 120 m.)

e. Cum *coniunctionibus temporalibus adverbiascentibus.* οὐδεὶς δ᾽, ἡνίκ᾽ ἂν μνησθῶ, θέλει σῶσαι Ph. 310. φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω 332. ὡς ὁπηνίκ᾽ ἂν θεὸς πλοῦν εἴκῃ, τηνικαῦθ᾽ ὁρμώμεθα 464. ἵν᾽, ἡνίκ᾽ ἂν κόπος μ᾽ ἀπαλλάξῃ … ὁρμώμεθα 880. οὐδέποτέ γ᾽· οὐδ᾽ ἢν χρῇ με πᾶν παθεῖν κακὸν ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ᾽ αἰπεινὸν βάθρον 1000. πρὶν ἂν μόλῃς 1332. μήπω γε πρὶν ἂν αἴῃς 1409 an. ἕως δ᾽ ἂν οὖν ἐκμάθῃς, ἔχ᾽ ἐλπίδα OR 834. ἡνίκ᾽ ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ᾽ ἀκμάς, τίς οὗτος ἔσται; 1492. μηδέν᾽ ὀλβίζειν, πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ 1529. οὐδ᾽ ἐμοὶ πόλεως δίχ᾽ ἐστὶ θάρσος, πρίν γ᾽ ἂν ἐνδείξω τί δρῶ OC 48. κρύψον ἕως ἂν ἐκμάθω 114. οὐ γὰρ ἕξει, πρὶν ἂν κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων 909. οὐχὶ παύσομαι, πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων 1041. εὖτ᾽ ἂν τὸ νέον παρῇ 1230 ch. ἀμήχανον ἐκμαθεῖν πρὶν ἂν ἐντριβὴς φανῇ Ant. 176. οὐχ Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν ζῶντες δηλώσητε 308. εὖτ᾽ ἂν ἁγνὰ θύματα ῥέξῃ, φρόνει νιν ὡς ἥξοντα Tr. 287. οὐ· πρίν γ᾽ ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ 415. πρὶν ἂν τί δράσῃς Ai. 107. πρὶν ἂν δεθεὶς θάνῃ 108 sq. οὐ λήξω θρήνων, ἔς τ᾽ ἂν λεύσσω El. 105 m. οὐκ ἀλύξεις, εὖτ᾽ ἂν Αἴγισθος μόλῃ 627. ἕως ἂν ἐξῇ fr. inc. 779, 5. Optativum in eiusmodi structura nonnisi in obliqua oratione addi sibi patitur, velut Tr. 2.

V. Cum *infinitivo orationis obliquae.* Et infinitivo futuri non magis additur, quam futuro finito. De loco OC 1079 post agendi copia erit. Sed infinitivis *aoristi et praesentis* adiunctum ἄν *futuri* dare vim tralaticia olim opinio erat nostratibus inprimis accepta, quoniam et nobis in interpretanda eiusmodi structura periphrasi uti usus est *(ich würde)* et Latina futura periphrastica (velut φιλῆσαι ἂν δοκῶ *puto me amaturum fuisse*) poni solent. V. Stallb. ad Plat. Phileb. p. 204. Ceterum infinitivorum *aoristi et praesentis* tenue discrimen est nec ubique: ita ut rei cito praetereuntis significatus haudquaquam sufficiat. Sed tenendum hos infinitivos *conditionalium dictorum* sermonis recti loco haberi et pro re nata modo coniectantis et modeste suae sententiae diffidentis speciem prae se ferre, quale genus recta oratione *potentiali optativo* dicitur, modo rem infectam vel irritam tanquam veram et factam ponere, ita ut *imperfectorum aoristorumque conditionalium* locum tueantur. Protasis conditionalis nonnumquam additur, frequentius omittitur.

1. *Infinitivi obliqui cum* ἄν *pro optativis potentialibus positi.* οἶμαι γὰρ οὐδ᾽ ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν ἄλλον λαβόντα τλῆναι τάδε Ph. 536. δεινὰ τὸν Λαερτίου ἔμ᾽ ἐλπίσαι ποτ᾽ ἂν δεῖξαι 629. ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν κρατύνειν 1058. λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ᾽ εἰ τύχοι κατ᾽ ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ᾽ ἂν εὐτυχεῖν OR 88. ἀντέπεμψεν ἔκλυσιν μόνην ἂν ἐλθεῖν … εἰ κτείναιμεν 307. ὥστε μήτ᾽ ἐμὲ μήτ᾽ ἄλλον βλάψαι ποτ᾽ ἂν 375. οἶδα μήτε μ᾽ ἂν νόσον μήτ᾽ ἄλλο πέρσαι μηδέν 1455. τὴν οὐκ ἄν ποτ᾽ εἰς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἔδοξα OC 748. οἷς οὐδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί 999. τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι πεφαργμένος τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον Ant. 236. (θαρσοίην ἂν τοιοῦτον) εὖ δ᾽ ἂν ἄρχεσθαι θέλειν, δορός τ᾽ ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον μένειν 669. 670. μάλιστά γ᾽· ὥστε μήποτ᾽ ἂν προθυμίαν λαβεῖν Tr. 669. κάρτ᾽ ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ (ἐμέ) Ai. 263. ἄνδρα χρὴ δοκεῖν πεσεῖν ἂν 1078. ἆρ᾽ οὔ σοι δοκεῖ χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον El. 615. ὥστ᾽, εἰ πατὴρ ἵκοιτο, μηκέτ᾽ ἂν τέρας νομίζειν αὐτό 1316. μάλιστά σοι μέλειν οἶμαι μάλιστα δ᾽ ἂν κατειδυῖαν φράσαι 1447.

2. *Infinitivi obliqui pro imperfectis vel aoristis conditionalium modo positis.* Etiam optandi formulae, rem quam nobis posse contingere diffidimus spectantes, oblique enuntiatae eadem lege reguntur. εἴ τιν᾽ ἂν δοκεῖς ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ ἄτρεστον εὕδοντα OR 584. ὡς ἠθέλησα μηδὲ σ᾽ ἂν γνῶναί ποτε 1353. ἔχειν σ᾽ ἂν οἶκτον θέλοιμ᾽ ἂν Ai. 526. Id est, si recta utaris oratione, εἴθ᾽ εἶχες. μὴ δόκει μ᾽ ἂν θυραῖον οἰχνεῖν El. 313. ὥστε μηδένα γνῶναι φίλων ἰδόντ᾽ ἂν ἄθλιον δέμας 756. Semel exstat *infinitivus perfecti* pro plusquamperfecto conditionali positus. ἴσθι ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι μ᾽ ἂν OR 692 ch. Ceterum in Ph. 1329 scribendum cum Schaef. Mel. Crit. p. 86 et Porsono ap. Kidd. p. 220 παῦλαν ἴσθι τῆσδε μή ποτ᾽ ἂν τυχεῖν νόσου, pro librorum scriptura ἐντυχεῖν, quam cum ita defendit Hermannus, ut interpretetur *scito nunquam eius mali finem fore,* plane illud inest in ἂν τυχεῖν. (I p. 122 in.)

VI. *Cum modo imperativo non dicitur.* Nam Ph. 119 scribendum fuit σοφός τ᾽ ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ᾽ ἅμα ex. schol. [κεκλησ᾽ sine accentu et cum litura litterae super σ. κεκλῆτ᾽ a m. sec. LA]. Neque ἄν neque imperativo universe ibi suum munus est. Et OR 1438 ἔδρασ᾽ ἂν εὖ τοῦτ᾽ ἴσθ᾽ ἄν ad iteratae particulae exempla referendum. V. Herm. de p. ἄν p. 176.

VII. *Cum participio positum* reperitur eadem qua infinitivus lege: sed cum haec nonnisi in sententia *a verbo dicendi* pendente obtineat, clarum est ea exempla sola participia monstrare ἄν additum habentia in quibus pro infinitivis sunt, velut cum a verbis οἶδα et similibus reguntur, vel certe in finitis temporibus explicata aliquid oblique dictum prae se ferunt. ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου γλώσσῃ θιγόντα Ph. 407 = ὅτι παντὸς λόγου ἂν ἔθιγεν. φράζε ὡς θέλοντος ἂν ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν OR 11 = ἐπεὶ λέγω πᾶν ἂν προσαρκεῖν θέλειν. ὦ … ἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον OC 761. = ὦ σύ, ὃς δοκεῖς ἐμοὶ φέρειν ἄν. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον τάχ᾽ ἂν

τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι 965 non idem quod οἱ τάχ' ἄν τι μηνίοιεν, sed οἵ μοι δοκοῦσιν ἂν μηνῖσαι. v. Herm. ad. h. l. Sed in Tr. 1107 scribendum duco secundum scholiastam κἂν τὸ μηδὲν ὦ κἂν μηδὲν ἕρπων, τήν γε δράσασαν τάδε χειρώσομαι κἀκ τῶνδε. Ad ἕρπων subaudi ὦ, κἂν est καὶ ἐάν (Dind. ἕρπω. Herm. ὤν et ἕρπων, etsi non video quid sit κἂν ὤν). In OC 590 quod est in LA ἀλλ' εἰ θέλοντ' ἄν γ' οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν sensu cassam esse dudum intellectum est [Dind. c. Goebelio ἀλλ' οὐ θελόντων]. Herm. sola distinctione aliter posita a Reisigio discrepans ἀλλ' εἰ θέλοντάς γ' οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν, *quid si, cum te volunt recipere, ne tibi quidem decorum est exsulem esse.* V. Herm. l. c. Schaef. ad Plut. Vit. t. IV. p. 347.

VIII. *Reticetur verbum omnium modorum.* Herm. de p. ἄν p. 187. οὐδ' ἂν σύ, σώφρων γ' οὖσα El. 365 sc. οὐκ ἤρας. οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ Ph. 115 sc. πέρσειν. παλαί' ἂν sc. εἴη Ph. 493 [παλαιὸν Dind.; v. supra III, 5]. ἥδοιο μέν, πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως OR 937. Heindor. ad Plat. Phaed. p. 135, quem sequitur Reisig. de p. ἄν p. 108 permire distinguit, ἥδοιο μέν, πῶς δ' οὐκ; ἂν ἀσχάλλοις δ' ἴσως. Sed initio sententiae ἄν nunquam ponitur. Cum nuntius dicturus esset ἥδοιο μὲν ἄν, interrumpebat se interpositis πῶς δ' οὐκ ἄν, quare particula huic enuntiato adhaesit, ἀπὸ κοινοῦ ad utramque referenda sententiam. Num Phinei fr. 637 οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ huc referendum sit ex uno illo versu non perspicitur. Nec advocanda ea exempla ubi verbum unum pluribus membris sententiae commune est, velut OR 858. OC. 1528.

IX. Sed praeter verba modosque etiam aliis vocabulis ἄν applicari nonnullis visum est, et de τάχ' ἄν inprimis pronuntiavit Schaef. ad Greg. Cor. p. 44 ad OR 139 Addend. et ad OC 965. Matth. Gr. Gr. §. 599. c. 2. p. 1199. Et sane vix aliter sentiet, qui illius usus exempla non omnia eiusdem generis esse accurate consideraverit. Nec tamen male Reisig. ad OC 960 ἄν dicit ad modum verbi referri, et τάχα ei particulae propter sensus affinitatem agglutinari: non multum enim interest, si ab uno loco discesseris, quem statim tractabimus. τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν 1061. χοὖτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι 1078. τάχ' ἂν κἄμ' ἂν τοιαύτη χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι OR 139. ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν ὀργῇ βιασθὲν 523 (*haud dubie, opinor*). σύ μου προὔχοις τάχ' ἂν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος 1116. θεοῖς τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι OC 965. ὡς τάχ' ἂν σαφῆ λέξειεν Tr. 387. καὶ τάχ' ἄν μ' ἴσως πύθοισθε, κεἰ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον Ai. 691. τάχ' ἂν γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι 778. τάχ' ἂν κακοῖς γελῶν ἂν ἐξίκοιτ' ἀνήρ 1043. Haec summam lectionis constantiam monstrant. Horum si ea inspexeris quae optativum potentialem prae se ferunt, aperte τάχα cum ἄν ita habent ἐκ παραλλήλου positum ut (velut nos dicimus *es ist leicht möglich, dass*) ἄν aliquid confirmationis ex addito adverbio accipiat. Sed in exemplis indicativi Ph. 305. OR 523 vis sententiae in adverbio τάχα nititur, cui quasi elevandae mitigandaeque ἄν additur *(vielleicht wohl)*: et in his ἄν non minus adverbiascere et ad modum verbi vix valere clarum est. Et ut τάχ' ἂν ἴσως copulari vidimus Ai. 691 sic ἴσως ἄν cum parallelismo sententiae composita sunt: δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἴσως Ai. 1009 et ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα Ph. 1260. — V. Herm. l. c. p. 41 et Schneider ad Plat. Rep. 3. p. 254. Unus relinquitur locus OC 1076 ch. qui scribitur in LA ὡς προμνᾶταί τί μοι γνώμα τάχ' ἂν δώσειν τᾶν δεινὰ τλασᾶν δεινὰ δ' εὑρουσᾶν πρὸς αὐθαίμων πάθη. Schol. τάχ' ἐνδώσειν τὰν δεινά: τάχα ἐνδώσει, φησίν, ὁ Κρέων. τάχ' ἐνδώσειν κτλ. Elmsl. [et Dind.], ut πάθη nominativus sit hoc sensu *mox remissura esse mala virginum aerumnosa perpessarum.* Scholiasten voluisse ἐνδώσει verisimile, quod apud alterum interpretem plenius exstat dictum τάχα, φησί, ἐνδώσει ὁ Κρέων τὴν τὰ πολλὰ δεινὰ τλᾶσαν παρθένον, τουτέστι τὴν Ἀντιγόνην. Quidquid dicat Herm. qui libros secutus est, profecto ἄν cum infinitivo futuri non aliter dictum exstat usquam nisi in oratione obliqua, quando etiam in recta futuro utendum esset: v. Schaef. ad Demosth. 4. p. 243. Quod cum ab hoc loco alienissimum sit, nec satis placeat durissima quam Herm. excogitavit l. c. p. 181 ellipsis δώσειν, καὶ τάχ' ἂν sc. διδοίη, aut cum Schaefero ἄν ad τάχα erit referendum aut scribendum ἀνδώσειν, quod nove dictum sit pro ἐκδώσειν, *redditurum*, sive potius *redhibiturum*. Suidas: ἀνεδέδοτο, ἀνεπέμπετο.

X. *Idiomata particulae.* (I p. 124 a. m.)

1. *Persaepe omittitur* ἄν. Et inprimis quidem. || *ad pronomina relativa, adverbia relativa et coniunctiones temporales quando cum coniunctivo structa exstant.* Certe prosae orationi in talibus ἄν addere solenne est, etsi ne in hac quidem omissionis exempla desunt. V. Herm. l. c. p. 6 et p. 113 sqq. Pors. et Elmsl. ad Med. 215. Brunck. ad OC 393. Aesch. Sept. 259, quamquam Porsonus quidem familiari sermone additum ἄν requiri nimis praefracte pronuntiavit. Hermannum autem miror ad Alcest. 76 et de p. ἄν l. c. p. 117, ὅς ἄν dicentem semper significare *quicunque*, et soloece ἄν addi cum reddendum sit *is qui.* Tu vide OR 281. OC 1332. — De usu prosae orationis laudasse sufficit Stallb. ad Phileb. p. 61 et ad Phaedon. p. 40. — τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ' αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι OR 1231. Vulgo αἳ 'ν φανῶσι cum inaudita elisione, quia nemo ἄν sed ἐν potius detritum putaret. Buttm. non minus inusitatam crasin ἄ̓ν ex αἱ ἄν coaluisse existimat. αἳ ἂν LA. — μένε ἕως ἐγὼ τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ δημόταις λέξω OC 77. οὐκ ἂν πριαίμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν 1666. πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύρῃ Ant. 619 [cf. Krueg. Gr. I 54, 17, 3]. ἄμοχθον ἐξαίρει βίον, ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ Tr. 148. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ 251. πρὶν κεῖνος αὐτὸν δείξῃ 608. ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς Ai. 555. σώζειν θέλοντας ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ θανεῖν *812. quod pro ἐάν dictum: aptius esset σπεύδει [secl. Dind. — σπεύδῃ in σπεύδει mutavit m. ant. in LA]. οὐκ ἴσασι πρίν τις ἐκβάλῃ 965. ἔς τ' ἐγὼ μόλω 1184. ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα Ph. 764. μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς 917. ὄφρα με βίος ἔχῃ El. 225 m. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται 771. ἕκαστος ὧν τύχῃ λέγει Phaedr. fr. 608. Haec si oratione obliqua optativis enuntiantur ἄν aliquando adsciscere vidimus v. supr. III. 10. Sed et in hac omittitur. τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος Ph. 199 an. Schaef. malebat ἐξήκῃ, quod praestabit, si referetur ad πονεῖ ex prioribus repetendum, sed non opus. ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι, τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι Ph. 551. || *In apodosi conditionali ad imperfecta vel aoristos,* ex re infecta vel irrita ratiocinantibus. V. Schaef. Mel. Cr. p. 55. Herm. de p. ἄν p. 58 sqq. Mehlh. ad Anacr. Excurs. p. 235. [Krueg. Gr. I 53, 2, 7.] Nec eam omissionem, quae et prosariis omnibus usitatissima est, quem-

admodum Latini plusquamperfectis indicativi modi pro coniunctivis utuntur, pro lubidine admissam dixerim: quin ad sententiam saepe nihil interest, res num tanquam facta per se an aliqua conditione posita enuntietur; sed cavendum, ne in discrimine utriusque generis, quod pertenue est, constituendo argutemur. V. etiam Matth. ad Alcest. 923 in locutionibus χρῆν, εἰκὸς ἦν sim. haud infeliciter versantem explicandis. Quod de ε̄ finalis rara elisione (ut non dicatur v. c. ἐλάνθαν' ἄν) Elmsl. scripsit ad Med. 416 not. p. casu non ratione verum esse arbitror. Cf. Herm. l. c. p. 71. Locum geminum Alcest. 923. M. probabiliter emendavit. Herm. οὐκ' οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς. (In his protasis inest, εἰ γὰρ ἐβουλεύσω.) — κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλός OR 1368. ἦ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες El. 529. εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην ... εἶναι· πάντα γὰρ κατειργάσω 1022. Brunck. sec. Dawesium (p. 260) πᾶν γὰρ ἄν. χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην *1505 [secl. Dind.]. οὐδ' ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν OR 256. Sed non pertinet huc Ai. 183. v. Herm. l. c. p. 74. ‖ *Sed etiam ad potentialem optativum* ἄν omitti multis visum est v. Schaefer Mel. Cr. p. 51 sqq. p. 129 sqq. C. F. Hermann. ad Luc. de Hist. Conscr. p. 35 [cf. A. Nauck. Eurip. Stud. II 118. G. Wolff., das fehlende ἄν b. opt. potent. im drama Rh. M. 18, 602—607]. Et de scriptoribus non Atticis inprimis sequioris aetatis poetis quis negaverit? At Atticos idem sibi indulsisse nondum satis demonstratum; paucissimis enim, quae vulgo contulerunt, exemplis cum ingenti multitudine eorum quae ἄν habent compositis corruptelae potius suspicio oritur. De atticis poetis plane negandum est omitti ἄν ad optativum vere potentialem, *id est eum qui rem non factam dicat sed qualis secundum loquentis argumentantisve sententiam fieri posse videatur:* quare quam de omisso additove ἄν secundum sensum distinguendo Fritzschius sententiam protulit Ep. Cr. ad Friedem. p. XXXI. plane sequor: illud enim Graecum, hoc barbarum esse aio. Nam eximenda sunt omnia, quorum ex oratione obliqua rationem sollerter deduxit Reisigius de p. ἄν p. 132. Optativus enim solus recte ponitur cum non ex nostra sed ex alterius mente aliquid proferentes ratiocinamur. καὶ τίς ποτ' ἐστίν, ὅν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι; OC 1172 non *quem reprehendam* s. *qui mihi reprehensione dignus videatur* sed *quem quis a me reprehendi posse dicat?* πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι ταὐτὸν εἰσάπαξ τρέσας; 1418. 19. ἄγοιμ' ἄν Toup., Schaef. Mel. Cr. p. 99. αὖθις ἂν πάλιν Vauvill. et Dind. Ad Oedipi locum commentans ipse Schaef. has coniecturas improbavit. Recte. Est enim *quomodo putas fieri posse ut alterum aeque copiosum colligam exercitum?* τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατάσχοι Ant. 605 [ita LA; κατάσχῃ apogr. ὑπέρβασις ἂν κ. Meinek.], non deliberationi locus, quid quis debeat facere, sed quid possit. κατάσχοι ἄν est *quis possit vincere.* Nunc dicit *quem quis putet posse vincere.* Sed quartus locus his similis non exstat. Nam quod incertus consilii et pudore facinoris plenus Neoptolemus secum colloquens dicit Ph. 895. παπαῖ· τί δῆτα δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε; ex mente alterius commode repeti non potest. Ineptum enim in tali animi statu iudicium aliorum respectare ut dicat *hei, quid censeat quis me iam deinceps facere.* Unice convenit *quid faciam:* ita ut vere correxisse putem Schaeferum τί δῆτ' ἄν [recepp. Elmsl. ad IT 89 et Med. 773 et Dind]. In OR 829 ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοίη λόγον dudum omnes sequuntur Schaeferum qui Mel. Cr. p. 89 correxit ἂν ὀρθοίη [ἀνορθοίηι LA]: sed futuros censeo qui etiam in hoc argutarentur, nisi ad sensum plane ineptum esset ἀνορθοῦν. Locum multum vexatum Ai. 921 ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι, quo Brunckius ἀμέτρως ὡς ἂν ἀκμαῖος, Wakef. et Pors. olim. ὡς ἀκμαῖ' ἂν scripsere, Hermannus qui olim (ad Ai. 1109) mira commentus optativum cum ἄν dictum de re futura, omisso ἄν de praeterita dici interpretationem pro emendatione tentarat, nunc iam repudiato illo praecepto (de p. ἄν p. 163), quod quaevis pagina scriptorum Graecorum refutet, unice veram viam ingressus est, ut *optative* intelligat dictum ὡς μόλοι *utinam veniat.* Sed mutandae distinctiones videntur: ὡς, ἀκμαῖος εἰ βαίη, μόλοι ... συγκαθαρμόσαι: *utinam veniat mortuum compositurus, si forte adhuc tempestivus veniat.* Illi priori placito viri acutissimi iure olim adversati erant Matth. ad Hippol. 468 et Bornem. ad Xen. Symp. p. 130. Denique El. 790. ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ καταξίως πράξειας οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου, in quo certatim κατάξι' ἂν scribendo mendum tollere sibi visi sunt Both. Monk. Reisig. Elmsl. ad Heracl. 544; recte explicuit Herm. ex paedagogi verbis οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἄν, ad quae Clytaemnestra respondet, ἄν subaudiendum docendo. v. ad Vig. p. 944. Sed quam prona librariis in illa particula grassandi libido fuerit libri docent, saepe cum apertissimo mendo vel sententiae vel metri omittentes. Sic οὐ γὰρ ὧδ' ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἶρπον OC 146 LA Par. B ruente versu anapaestico. — τίνα σου πατρίδ' ἐκπυθοίμαν OC 205 pro τίν' ἂν libri omnes, sensu nullo metro adverso. — σιγᾶν γὰρ ἁρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον PA. Tr. 731 pro σιγᾶν ἄν, etsi γάρ plane inepte dicitur. In OR 281 ἀναγκάσαι θεούς, ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ [ita apogr. et Koen. ad Gr. Cor. p. 56: οὐδὲ εἰς LA vitioso hiatu]. — ‖ *Ad infinitivos obliquae orationis* non magis omittitur ἄν quam ad potentialem rectae optativum. Quocirca Schaeferi et Porsoni emendatio ἂν τυχεῖν Ph. 1329 unice vera est. Aiacis autem locum 1081: ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἃ βούλεται πάρα ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν ... ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν optime explicuit Herm. Errarunt et alii et Elmsl. in eo, quod de re futura aut imminente cogitarunt: est vero oblique dictum pro αὕτη ἡ πόλις χρόνῳ ποτὲ εἰς βυθὸν ἔπεσεν. Neque etiam cum Elmsleio δέξεσθαι scribendum El. 443 pro δέξασθαι, cum non tum primum inferias Agamemnoni Clytaemnestra faceret, sed pridem fecisset.

2. *Omissioni simile*, quod iam tetigimus, cum ἄν ponitur κοινῶς ut *ex uno membro sed disiuncto, non coniuncto, subaudiatur in altero.* [De hoc usu ap. poetas v. Baeuml. Mod. 375 sqq. Herm. ad Vig. ed. 4. p. 942. Kock. ad Arist. Nubb. 426. Hartung. Part. 2, 244. de scriptorum usu H. Frohberger. in Philol. 19, 599—613.] V. OR 937. Quae Herm. huic loco adscripsit, eis iniuria obloquitur Schaef. App. ad Dem. 5. p. 686. — ἔξοιδα· πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην. El. 1449. Ex hoc membro in interrogatione subaudiendum ἄν sc. ἐξειδείην. καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν Ant. 669. Ex εὖ δ' ἂν θέλειν in prioribus subaudi ἄν ad ἄρχειν· utrumque enim, et ἄρχειν et ἄρχεσθαι a θέλειν pendere sententia non patitur.

3. Contra *geminatur*, imo *ter ponitur* ἄν ubi semel dicto satis erat. Veterum huius rei meminere Gr. Bekk. p. 128 et Greg. Cor. p. 43, qui atticam eam consuetudinem vocat. Recentiorum primus docuit Stephanus ad Aesch. Pers. 708. At iniuria saepius tragicis hanc sibi dilectam loquendi rationem inutili correctione obtrusit Elmsl. in Cens. Hecubae Porsonianae et ad Med. 416 not. *p.* [cf. Krueg. Gr. I 69, 7, 3]. Usitatissima iteratio est in optativis potentialibus. θηρατέ' ἂν γίγνοιτ' ἄν Ph. 116 [at θηρατέα LA θηρατέ' οὖν Tricl. Dind.]. ποίας πάτρας ἂν ὑμᾶς τύχοιμ' ἄν 222. τάχ' ἂν κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι OR 139. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη κλύων; 339. συθείς τ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον 446. οὔποτ' ἔγωγ' ἂν πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος μεμφομένων ἂν καταφαίην 505 ch. οὔτ' ἂν ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ 602. τῷ γὰρ ἂν λέξαιμ' ἄν 772. μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὔτε τῇδε 857. οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν 862. ἥδ' ἂν τάδ' οὐχ' ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι 1053. τίς δ' ἂν... εὖ πράξειεν ἄν; OC 391. ἆρ' ἂν ματαίου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις; 780. πῶς ἂν τό γ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; 977. οὔτ' ἔτ' ἂν πανάθλιος θανὼν ἂν εἴην 1110. ὡς οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ 1528. οὔτ' ἂν εἰ θέλοις ἔτι πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα Ant. 69. 70. κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν 680. ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν 884. οὐκ ἔσθ' ὁποῖον ἂν βίον οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν οὔτε μεμψαίμην ποτέ 1156. τρόπον μὲν ἂν πόνων οὐκ' ἂν διείποιμι Tr. 21. τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν 743. κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι Ai. 155 an. τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε 537. ἐγὼ μὲν ἂν φάσκοιμ' ἄν 1036 [sic apogr.: μὲν οὖν Suid. LA. Dind.]. οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν... νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν 1073. οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ' ἂν 1246 [οὐκ ἂν (οὔκουν m. ant.) ἀτιμάσαιμ' ἂν LA in Ai. 1339, at οὐκ ἀντατιμάσαιμ' c. Both. Dind.] ὥστ' ἂν ... δηλώσαιμ' ἂν El. 333 sq. ὅταν δέ τις θεῶν βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν 697. τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἄν; 1103. τίς οὖν ἂν ἀξίαν... μεταβάλοιτ' ἂν σιγάν 1260 m. οὐκ ἂν μακρῶν... οὐδὲν ἂν λόγων τόδ' εἴη τοὔργον 1372. — Ad imperfecta vel aoristos conditionaliter positos iteratur: ἀρχὴν δ' ἄν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς οὐκ ἄν ποτε ἐπέστεφεν El. 439—41. κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος μὴ 'δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα OR 261. ἕδρας' ἂν εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἂν εἰ μὴ ... ἔχρῃζον 1438. Brunck. distinctione posita alterum ἄν ad ἴσθι referebat, ubi locus particulae non est. Sed uno tenore pronuntianda etsi εὖ τοῦτ' ἴσθι parentheta sunt: nec veteribus, nisi distinctionibus nullis in scribendo usis, talia potuisse elabi puto. ἢ τἂν οὐκ ἂν ᾖ OC 1366. ἀλλ' ἂν εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς ἠνσχόμην νέκυν, κείνοις ἂν ἤλγουν Ant. 466. οὔτ' ἂν... βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον 906. ἡμεῖς μὲν ἂν... θανόντες ἂν προὐκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ Ai. 1058. ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὕρες 1144 [ita LA: ἐνεῦρες Hartung. Dind.]. ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσατ' ἂν Ph. 1037. κἀμοὶ γὰρ ἂν πατὴρ... ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς Scyr. fr. 501, 6. οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις Phaedr. fr. 606, 1. οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν ἀνὴρ κτήσαιτ' ἂν 608, 1. οὐ γὰρ ἂν... μάθοις ἂν fr. inc. 695, 1. Haec exempla si quis consideret, partim sola luxuriantis linguae grata quadam negligentia iterari particulam, in aliis autem exemplis in eo causam videbit, quod ab ἄν incepta sententia principali protasis inseritur, ut longiore quodam circuitu facto quasi in memoriam revocanda esset. — Postremo etiam additum obliquae orationis infinitivis geminatur. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι OR 1227. ἀλλ' ἄνδρα χρή ... δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ Ai. 1078. Quanquam haec ellipsin habet loquendi ratio: πεσεῖν ἂν καὶ πεσεῖν ἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ. ... *Ter positum*, quantum quidem quaerendo reperi, *semel* exstat loco a Gr. Bekk. p. 128, 27 memorato: ἂν... τρὶς ἐν μιᾷ συντάξει... παρὰ Σοφ. (fr. inc. 789.) πῶς ἂν αὐκ ἂν ἐν δίκῃ θάνοιμ' ἄν. [Dind. veretur ne grammaticum deceperit vitiosa libri sui scriptura πῶς ἂν οὐκ pro πῶς ἄρ' οὐκ.] — Hermanni de hoc particulae usu placita l. c. p. 188 vereor ut probari possint.

4. De *collocatione* particulae notum est neque initio eam sententiae, quod Heindorfio visum, poni et uni earum vocum adhaerere ex quibus sententia, quem spectat, efficitur. V. Herm. l. c. p. 193, cuius observata Sophoclis certe exemplis omnibus concinunt.

5. De *mensura* particulae satis est adire Herm. Opusc. 4. p. 373, qui *corripi* eam contra Dindorfium adeo manifesto demonstravit, ut addi nihil possit.

Ἄν pro ἐάν (producitur. v. Herm. opusc. 4. p. 173) apud tragicos non dicitur, sed ἤν. Ph. 574 ἂν λέγῃς δέ, μὴ φώνει μέγα Brunck. in ἄ͞ν mutavit. ut ἂν μὴ θέλωσιν OR 281 [ubi eadem variet. lect.] relegans lectores ad Marklandi notata ad Suppl. 364. In Tr. 672 pre ἄν quod in libris est, dudum editur ἤν. Sic scribendum etiam Cedal. II. Brck. si lectio certa, Creus. fr. 321, 1 et fr. inc. 779, 8 fecitque Dindorf. Denique OR 1062 σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ si Hermanni sententia vera est, ad ἄν potentiale spectat, aut emendandus locus. Schaeferum non satis mirari possum, qui ne correpto quidem ἄν offensus est, quin pro ἐάν dictum putaret: quanquam ne sic quidem oratio constat. [οὐδ' ἐὰν τρίτης Dind.]

Ἀνά (⏑⏑) inprimis de spatio et locis certis finibus destitutis obeundis vel pervagandis. *(per)* φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας OR 476 ch. τοὺσδ' ἀνὰ χώρους OC 1058 ch. ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν Ai. 1190 ch. [ἀν' εὐρώδη Τροΐαν Dind.]. Sed αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖν', αἱ δ' ἐννυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν OC 1247. 48 est *a meridie*, velut quod adiungitur, *a septemtrionibus.* — Tmesin patitur secundum certam Hermanni emendationem et adverbiascit *sursum* significans, quae est primitiva voculae significatio, ἀνὰ γὰρ ὄμμα σε τόδ', ὦ πάτερ, ἐμὸν στένει OC 1709 m. LA ἀεί contra versum; Elmsl. ἔτι, Reisig. ἀεί in unam coire syllabam putabat. Praepositio igitur tenui est et maxime in melicis partibus usu: v. Bernh. Synt. p. 233. — [Apocopen Soph. non admisit: atqui Ahrens. in Philol. 6, 7 voluit scribi ἂν τὰν ... Τροίαν Ai. 1190 v. supra.] Anastrophe non afficitur: certe vetabat fieri Aristarchus, v. schol. Il. ε 824. Eust. p. 75, 7 schol. Dion. Thr. p. 930. Herod. l. c. Quanquam fuerunt, qui non parerent: v. schol. l. c.

Ἄνα pro ἀνάστηθι. ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων Ai. 194 ch. De hiatu hoc loco admisso dubitat Nck. Schol. ἀνάστα ἐκ τῶν θρόνων. De tono Aristarchus praecepit et nota res est: v. schol. Il. ε 824. Apocopen non pati observat Herodianus EM p. 95, 47 [cf. Herm. ad Soph. l. c.].

*Ἀναγιγνώσκω *agnosco.* Uno eoque dubio loco est OR 1348. ὡς ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν [ita in LA. μηδέ σ' ἂν γνῶναί ποτε Dind.]

᾿Αναγκάζω (⏑) *cogo*. *Cum acc. duplici*. κἄμ' ἀναγκάζεις τάδε; Ph. 1366. ἀναγκάσαι θεούς, ἃν μὴ θέλωσιν οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ OR 280. *Cum inf.* κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με OC 589. μέ α κομίζειν suspensum omittitur, v. Herm. οὔκουν τις πάντ' ἀναγκάσει λεὼν σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος 898. ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν El. 256. Cum *partic.* οὐκ ἐπαισχύνει γάμους μ' ἀναγκάζων λέγειν OC 979. *Passivum* semel dictum *urgeri et vexari* significare videtur. δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς El. 221 m. ἐν δεινοῖς LA.

᾿Αναγκαῖος ‖ *Quod fieri oportet*. τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν Ph. 1317. τἀναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν Thyest. fr. 236, 2. quae necessario per vitae cursum accidunt. ‖ *Fatalis*. τῆς ἀναγκαίας τύχης οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν Ai. 485. *Captivitatem* intelligunt: v. Eust. p. 1089, 37. Loco utuntur Suid. v. ἀναγκαία. Zonar. 1. p. 178. Schol. Eur. Med. 93: illustrat, ut omnia, docte Lobeck. — πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης Ai. 803. Schol. ἐπίκουροι γένεσθε τῆς κατεπειγούσης δυστυχίας. τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης El. 48. ἡ μὲν εὖ πίπτουσά τινι dubium num ex hoc loco memoraverit Eust. p. 651, 30. Suidas interpretatur οἷον ἀναγκαστῷ μόρῳ καὶ οὐκ ἐκ ταὐτομάτου, ἐκ βίας, οὐκ ἰδίῳ θανάτῳ; et his similia schol. Mihi qualiscunque fatalis mors dici videtur.

᾿Αναγκαίως *necessario*. ταρβεῖν μὲν ἔργα δείν' ἀναγκαίως ἔχει Tr. 723. (I p. 130 extr.)

᾿Ανάγκη. ‖ *necessitas* cum quam coacti subimus, tum qua quid fieri oportet. πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενὶ οὔτ' ἐξ ἀνάγκης Ph. 73. *Coactum* significat, nec minus spectat ad Ulixem, quod contra Hermannum recte monuit C. Matthiae Qu. Soph. p. 106. ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν τάδε Ph. 538. πολλὴ κρατεῖ τούτων ἀνάγκη 922. σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεὶς ἔπλεις ἅμ' αὐτοῖς 1025. νῦν πᾶσ' ἀνάγκη ὀκνεῖν OR 986. ταρβεῖν τἀνθυμήματα πολλή 'στ' ἀνάγκη τἀπό σου OC 293. ὀκνοῦντ' ἀνάγκη (sc. διδάσκειν) 655. μή μ' ἀνάγκῃ προσβάλῃς τάδ' εἰκαθεῖν 1178. ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δυσμαχητέον Ant. 1106. ἔν τοι κακοῖς πολλή 'στ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά El. 309. τίς γάρ σ' ἀνάγκη [ἀνάγκη LA] τῇδε προτρέπει βροτῶν; 1193. *quis hanc tibi necessitatem imposuit*, sc. ὥστε δουλεύειν, v. Herm. ἄνδρα καλῶς πράσσοντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη Tr. 231. πολλή 'στ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν *295 [versum eiecit Dind.: πολλῆστ' ἀνάγκηι LA]. καὶ τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπώντων κλύειν Past. fr. 447, 2. νόσους δ' ἀνάγκη τὰς θεηλάτους φέρειν Phaedr. fr. 611, 3. σιγᾶν ἀνάγκη fr. inc. 669, 2. ἡ τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον 696, 3. ‖ *vis aerumnae et laboris*. φθογγά του στίβου κατ' ἀνάγκαν ἕρποντος Ph. 206 ch. v. Herm. i. e. aegre incedentis. ἤ που πταίων ὑπ' ἀνάγκας βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν 215 ch. ὑπὸ τῶν βασάνων βοᾷ, schol. δουλίας ζυγὸν ἀνάγκας Ter. fr. 518, 4 [ap. Stob. 86, 12 ubi libri ἀνάγκης]. v. δούλιος. *Servitus*. significatur ‖ *vis fati* cum sortem regens humanam tum sors ipsa fato constituta. ἔστ' ἀνάγκη Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν Ph. 1340. Κενταύρου δολοποιὸς ἀνάγκα Tr. 832 ch. cf. Herm. ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί OC 605. πρὸς τὴν Ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται Thyest. fr. 234 b. Elegantius enim cum dea Necessitate quam cum aliqua vi occulta pugna congredi Mars dicitur. De qua προσωποποιΐᾳ v. Voss. ad hymn. Cerer. 216. p. 68. coll. Dissen. Expl. Pind. p. 441. Iacob ad Luc. Toxar. p. 89. — ὕβρις ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν OR 877 ch. — Num huic an primae significationi accenseam ἡ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά El. 1497, ambiguum. — ‖ Formulae πολλή γ' ἀνάγκη, πολλή 'στ' ἀνάγκη, πολλή μ' ἀνάγκη. Haec quidem adstrictioris usus est nec potest dici nisi infinitivus sequatur vel respiciatur antegressus; nec legitur apud Soph. Reliquarum Reisig. not. crit. ad OC p. 230 Valckenarium secutus (Phoen. 1668) unice probat πολλή γ' ἀνάγκη, non alia de causa, nisi quod a brevitate commendetur, velut etiam ἁπᾶσ' ἀνάγκη sine verbo substantivo addito dicatur. Contra Pors. ad Med. 1008. promiscui usus utramque esse et valde inter utramque fluctuari Elmsl. observarat ad Med. 981. Herm. ad Tr. 294. recte videtur pronuntiasse πολλή γ' ἀνάγκη *confidentis et concedentis*, πολλή 'στ' ἀνάγκη *affirmantis* esse: addo a libris standum, quippe sensu ubique utrumque ferente. In Tr. 295 πολλή 'στ' ἀνάγκη editur ex apogr.: πολλῆστ' ἀνάγκηι LA. Duo codd. Bruncki Ven. Flor. πολλή τ' ἀνάγκη, quod in enuntiato non nexo absonum. Idem vitium quosdam codd. insedit El. 309, ubi πολλή 'στ' ἀνάγκη editur ex LA, sed sententia confitentis et argumentantis ex confessione πολλή γ' ἀνάγκη suadet. Variant libri inter πολλή τ', πολλή γ', πολλή 'στ' OC 293, sed merito hoc praetulere ex LA et Suid. v. ταρβεῖν editores recentiores.

Ἄναγνος *impurus*, *scelere contaminatus*. ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος (ἔφυν) OR 823. Schol. μιαρός: oportuit et scripsit fortasse μυσαρός. Affert Suid. v. ἄναγνος. — τὸν ἐκ θεῶν φανέντ' ἄναγνον OR 1383. ἄνδρα καὶ πατροκτόνον κἄναγνον OC 945. [Sic Dind. ex apogr.: κἄνανδρον LA.]

᾿Ανᾱ́γω. ‖ de expergiscente *tollo*. κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα κἀνάγει κάρα Ph. 866. ‖ *attollo*, *sublevo* tralate. ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια Ai. 131. ‖ παιᾶν' ἀνάγετε Tr. 211 ch. *celebrate*. *Passivum* propria significatione *reducendi* dictum κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς Scyr. fr. 501, 7.

᾿Αναδείκνυμι *palam monstro*. σιγᾶν ἄνωγα κἀναδεικνύναι πύλας πᾶσιν Μυκηναίοισιν El. 1458. Patefactis portis (id est enim ἀναδεικνύναι πύλας, pro ἀνεῳγμένων τῶν πυλῶν δεικνύναι τὰ ἐντός) monstrari quae essent intus iubebat. Sic μυστοδόκος δόμος ἀναδείκνυται Aristophani dictum Ran. 304.

*᾿Αναδίδωμι v. ἄν et δίδωμι.

᾿Αναδοχή *susceptio*. ὅ τ' ἔλακεν ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων τῷ Διὸς αὐτόπαιδι Tr. 825 ch. [ἀναδοχὰν LA sed o in litura. Sensu postulari ἀνάλυσιν vel quod Meinek. coniecit ἀναπνοὰν monet Dind.]. Schol. ἀνάπαυσιν, ἀναχωχήν, ἄνεσιν. Sed τελεῖν est *finire*, ἀναδοχή igitur, quod viderunt Hoepfn. et Billerb. *susceptio*, cuius finis oraculo portendebatur. Aliam viam instituit Wakefield.

*Ἀνάδυσις El. 142. coni. Badham pro ἀνάλυσις q. v.

᾿Αναζέω *ebullio*. ἐκ γῆς ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί Tr. 702.

*᾿Αναθαυμάζω *identidem miror*. κἀνεθαύμασα τηλέσκοπον πέμφιγα χρυσέαν ἰδών = Colch. fr. 319. Apud Gal. 9. p. 385 legitur κἂν ἐθαύμασα. Herm. diss. de Aesch. Prom. sol. p. 24 [Opp. 4. p. 277] corrèxit κἂν ἐθαύμασας. Bentleius ad Mill. p. 57 κἀπεθαύμασα. (I p. 133.)

᾿Ανάθημα *donarium*. ὅστις ναοὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα Ant. 286.

Ἀναίδεια *impudentia.* ἀναιδείας πλέαν El. 607. ἀναιδείας φάρος Soph. Inacho fr. 274. ap. Hesych. ex Homero [Il. 2, 262] interpretatum παρὰ τὸ χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει.

Ἀναιδής *impudens. De homine* ὦ θρέμμ' ἀναιδές El. 612. ὦ φθέγμ' ἀναιδές OC 863. ὦ λῆμ' ἀναιδές 960. *De re:* ἔργ' ἀναιδῆ OC 516 m. Audacissima figura dicitur νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ δός μοι σεαυτόν Ph. 83 i. e. in breve tempus te mihi da impudens futurus.

Ἀναιδῶς *impudenter.* οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε ῥῆμα OR 354. Versum habet Stob. Serm. 13, 2.

Ἀναιθύσσω: ἀνασείω. Σοφ. Σίνωνι fr. 486 Hesych.

Ἀναιρέω *tollo.* δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών Ai. 237 an. Schol. ἀνελόμενος, βαστάσας. Vivos enim ex caede facta domum retulerat. Eust. p. 107, 3. 1315, 61. 1476, 56 sine Sophoclis nomine meminit. Medium *secum auferre, nancisci.* δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην OR 1035. (δῶρον) ὃ παρὰ Νέσσου φθίνοντος ἐκ φονῶν ἀνειλόμην Tr. 558. πυρὸς ἀνειλόμην ἄθλιον βάρος El. 1140 de ossilegio.

*Ἀναίρω v. αἴρω ex Ant. 907.

[Ἄναιτος *insons.* ἄ.: ἀβλαβής. καὶ ἀναιτίατος· Σοφ. (OC 786) πόλις δέ σοι κακῶν ἄναιτος τῶνδ' ἀπαλλαγθῇ χθονός Suid. ex scholiasta. ἄναιτος LA et plerique codd.: ex aliis libris nunc editur ἄνατος q. v.]

Ἀνακαλέω *iterum iterumque pronuntio.* συλλαβὼν τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ ἔμπρησον Ph. 800. Schol. ἀνακαλοῦντι interpretatus cum συλλαβὼν coniungebat. Melius est cum Erf. Herm. *multum celebratum* explicare. — Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος El. 693. Victor renuntiatus [Dind. h. l. vult ἀγκαλούμενος restituere pariter atque OC 1376. Tr. 910. Ph. 800]. Medium est *invocare, obtestari.* νῦν δ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοὶ (sc. θεούς) OC 1376. αὐτὴ τὸν αὑτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη Tr. 910 ἀγκαλουμ. Hermann. coni. parum probabiliter [cf. Nauck. Eurip. Stud. II 64].

Ἀνακεῖμαι *accumbo.* Athenaeus I p. 23 (t. 1. p. 52 D.) κατακεῖσθαι δὲ λέγεται καὶ κατακεκλίσθαι. ἔστι δὲ εὑρεῖν καὶ ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης σπανίως τὸ ἀνακεῖσθαι. Σάτυρος παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦτό φησιν. Ἐπικαιόμενος τῷ Ἡρακλεῖ ἀνακειμένῳ μέσον εἰς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην fr. inc. 695. Brck. haec ad Herculem in Taenaro refert. In versus sine violentia redigi non possunt, nec hiatus tolli, sed scribendum arbitror ἐπικείμενος, pone Herculem accubans. Commemorant idem verbum Eust. p. 1404, 6. 1498, 48. Phryn. προπ. σοφ. p. 26, 23. v. Lob. ad Phryn. p. 216. (I p. 134.)

Ἀνακηρύσσω *per praeconem pronuntio.* κἀνακηρύσσων φόνον τὸν Λαΐειον OR 450. [De ἀγκηρύσσω v. κηρύσσω s. fin.]

Ἀνακινέω *resuscito.* πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι νόσον Tr. 1259 an.

Ἀνακίνησις *commotio.* οἷόν μ' ἔχει ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρενῶν OR 727. Schol. ἤγουν ταραχὴ λογισμῶν ἔχει με.

Ἀνακίρνημι *misceo, potionem conficio.* κἀνακίρναται ποτόν Thyest. fr. 239 de uva vino maturescente. [κᾆτα κίρναται coni. Meinek. in Philol. 17, 558.]

Ἀνακλαίω vel ἀνακλάω *lamentor.* ὑμῖν τάδε ἀνακλάομαι παροῦσιν Ph. 939. De scriptura v. κλάω.

Ἀνακουφίζω *allevo, attollo. Proprie* (αἰγείρου) κάρα κινεῖτ' ἐν αὔραις, κἀνακουφίζει πτερόν frontes per auras attollit; Aeg. fr. 24 sic certe Brck. constituit. Apud schol. Od. η 106 legitur κινήσῃς αὔραις ἀνακουφίζει. Tralate πόλις ἤδη σαλεύει κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου OR 23 traductum a nave, quae quin mergatur non multum abest. V. Dorvill. ad Char. p. 307.

Ἀνακούφισις *sublevatio, recreatio.* ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν OR 218 [cf. v. 23. Male Elmsl. κἀπικουφ. κἀνακουφίσειν LA a pr. m.]. Schol. satis male ἐλευθερίαν τοῦ βάρους τῶν κακῶν. De verbis κουφίζειν et ἐπικουφίζειν simili modo dictis v. Iacobs ad Ach. Tat. p. 426.

*Ἀνακούω v. ἐνακούω.

Ἀνακτάομαι. ἀνέκτημαι: ἀνείληφα· Σοφ. Κρεουσ. (fr. 328) Hesych.

Ἀνακτόρειον urbs *Anactorium.* Steph. Byz. v. Ἀνακτόριον. Ἀκαρνανίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν Ἀνακτόριος, καὶ θηλυκὸν Ἀνακτορία, ἡ γῆ. καὶ Ἀνακτοριεύς. Σοφοκλῆς δέ φησι διὰ διφθόγγου· Ἀνακτόρειον τῆσδ' ἐπώνυμον χθονός fr. inc. 775. Similiter Etym. Voss. ap. Gaisf. p. 267. D. Sic certe Eugenius a Stephano memoratus scripturus erat. Ipse meliores codd. antestatus per ῑ scriptum sese reperisse affirmat.

Ἀνάκτορον *penetrale, arcanum.* (ἀνάγκης) ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον, fr. inc. 696. [ἀνακτόρων Welck.]

Ἀνακωκύω *lamentor.* ἡ παῖς ὁρᾶται κἀνακωκύει πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον Ant. 423. Sine casu κἀνακωκύσας καλεῖ 1227.

Ἀνακωχεύω. A navigatione ad cursum quadrigarum transtulit poeta. δεινὸς ἡνιοστρόφος ἔξω παρασπᾷ κἀνακωχεύει [sic LA. κἀνοκωχ. Dind. et Nauck. c. Cobeto] El. 732 *sinit praetervehi procellam equestrem.* Zonaras p. 201. Suid. v. ἀνακωχεύειν. Hic ita: ἀνακωχεύειν παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ἀνασειράζειν. καὶ ἀνακωχεύειν τὸ ἐν πελάγει χειμῶνος ὄντος στείλαντας τὰ ὀθόνια σαλεύειν. (Haec etiam Gr. Bekk. An. p. 391. 9.)... μεταφορικῶς οὖν ἐπὶ τοῦ ἅρματος εἴρηκεν, ὅτι οὐ διημιλλήσατο ἀλλ' ἀφῆκε τὸν τῶν ἵππων κλύδωνα καὶ ἠρέμα ἤλαυνεν. Cf. C. Matthiae Qu. Soph. p. 70. [Formam ἀνοκωχεύω quae ex analogia quidem est (v. Valcken. ad Ammon. p. 23 sqq.), Sophocli non esse obtrudendam docuit Lob. Rhem. 202. Bergk. in Ann. Fleckeis. 1868. p. 367, hic quidem suspicatus ea, quae Hesych. v. ἀνακωχ. et κωχεύουσι habeat, esse sumpta ex Didymi τραγικῇ λέξει. In alia omnia abit Cobet. in Mnem. 10, 88.] (I p. 135.)

Ἀναλαμβάνω *corrigo.* ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτὼν ἀναλαβεῖν πειράσομαι Ph. 1249. Proprie *resumere* manibus elapsa. Phavor. ἀναλαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἀνακαλέσασθαι (se colligere) καὶ ἐς ὀρθὸν στῆσαι.

Ἀνάλγητος ‖ de homine *durus, humanitatis expers.* ὁ ἀνεπίστρεπτος τοῦ καθήκοντος Ammon. p. 16. ᾤμοι ἀναλγήτων δισσῶν ἐθρόησας ἔργον Ἀτρειδᾶν Ai. 946 ch. ἀναλγήτων, ἀσυμπαθῶν schol. Affert Suid. v. ἀνάλγητος. cf. Monk. ad Eur. Hipp. 1383. ‖ de re *non dolens.* ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων ... ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας Tr. 126 ch. *res laetas.* Schol. οὐδὲ γὰρ ἄλυπα τοῖς ἀνθρώποις ὁ Ζεὺς τὰ πράγματα πεποίηκε.

'Α ν α λ γ ή τ ω ς. ἀναισθήτως, ἀπόνως. Gr. Bekk. p. 391, 14. τὸν ἄνδρα τόνδε μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν Ai. 1333.

'Α ν α λ ί σ κ ω *consumo*. τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας [sic ex apogr. Dind.: ἀνήλωσας LA] λόγον; Ai. 1049 tot inutilia verba fecisti. Tralate *tollo*, *interficio*. ὡς ἀναλώσαιμί νιν OR 1174. 'Αναλῶσαι: ἀφανίσαι. Hesych. ex Past. fr. 452. παῖδας γάρ, οὓς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει inc. 763. In ea formarum auctarum raritate (apud Soph. semel, infrequenter Euripidi, ne semel quidem Aeschylo dictae sunt) lubricum est diiudicare num per η̄ augeatur an ᾱ retineat. Nam et ratio et grammaticorum testimonia et librorum scriptura, si recte iudicare velis, spectanda sunt. Thomas: ἀ ν ά λ ω σ α καὶ ἀ ν ά λ ω κ α 'Αττικοί, τὸ δὲ μετὰ αὐξήσεως ταῦτα λέγειν, οἷον ἀ ν ή λ ω σ α et ἀ ν ή λ ω κ α, κοινόν. Contra Philemon p. 150. πλὴν τὸ μὲν ἀ ν ή λ ω κ α καὶ ἠνάλωκα γράφεται 'Αττικῶς, ἀ ν ά λ ω κ α δ' ἀναύξητον κοινῶς. Moeris p. 25: ἀ ν η λ ω μ έ ν ο ν 'Αττικῶς, ἀ ν α λ ω μ έ ν ο ν κοινῶς. Suidas v. ἀναλίσκειν: ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ διὰ τοῦ η, ἀδιαφόρως. Patet igitur iam veteres varie in libris scriptum reperientes frustra de certa regula cogitasse. Recentiorum vero primus Valcken. ad Phoen. 591 pronuntiavit secundum Thomam, quod prima natura produci solita augmento nec indigeat nec patiatur augeri. Huic assentitur Piers. ad Moer. l. c. Brunck. ad Ar. Plut. 380. Fisch. ad Well. 3. p. 32 iniuria, ut videbimus, codices testatus optimos; Pors., Coraes ad Isocr. 2. p. 3 et ad Heliod. 2. p. 173. Matthiae gr. Gr. p. 303 et ad El. 676 (686) alii, quos coacervavit Kuehlst. de dial. Soph. p. 124. Et primam verbi syllabam natura produci concedendum Valckenario, v. praeter Soph. locos Aesch. Sept. 813. Eur. Med. 325; sed hinc res non conficitur: non per omnia enim sermonis consuetudo regulas iustas sequitur. Mediam quasi sententiam Suidam sectatus Goettl. tuetur ad Theod. p. 221, apertissime ineptiens. quippe qui etiam ἀνάλισκον non ἀνήλισκον solum reperiri affirmet, cuius scripturae vix usquam vestigium cernitur. Alii rem in medio reliquerunt, velut Iacobs. ad Ach. Tat. p. 413 et Buttm. Gr. Mai. 2. p. 76: quippe quod libri nimia dissensione distineantur. Et in Soph. quidem loco omnes auctam formam, in Euripidis autem Phoen. 608. Andr. 456. El. 686 non auctam repraesentant. Ultra si quaeris, aucta forma longe testatior est. Apud Thucydidem quidem, si Popponem audis, ᾱ frequentius exstat, η̄ autem in omnibus libris est 2, 13. 3, 81. v. Popp. 1. p. 226. At de oratoribus cum viam praeisset Bremi ad Dem. Or. de Chers. p. 497. t. II. Schaef., nunc rem confecit Benseler. ad Isocr. Areop. p. 133 sqq. Is enim *in omnibus decem* oratoribus vix ullum non auctae formae certum exemplum reperiri manifesto ostendit, contra plerisque locis vel omnes vel plurimos et optimos libros, ut Urbinatem Isocratis, alteram consensu tueri. Valckenarii autem argumentum concidit, cum ἀίω ἀίσσω ἀθλέω consideraverimus augmento non carere, quamquam aut semper aut antiquissimis certe scriptoribus plurimisque locis ᾱ producunt. ἐπήισαν Herodotus (9, 93) et Apollonius Rhodius (1, 1023) posuere; reliquorum verborum exempla omnibus in promptu sunt. Denique Elmsl. inscriptionem ex Ol. XCII, 3 protulit ΑΝΕΛΟΣΑΝ id est ἀνήλωσαν exhibentem. Sic igitur Herm. quoque scripsit, ἀνάλωσα vulgari sermoni tribuens. Matthiae autem illa inscriptione mire abutitur, ut auctam potius formam plebis usu tritam dicat, quod inscriptiones imperitorum fabrorum usum et menda commissa referant. Cadit hoc in titulos maxime privatos et deflorescentis Graeciae aetatis, sed in inscriptionibus publica fide positis subtilissimas sermonis attici leges observari religiose videmus. Nec quis obiiciat, γινώσκειν etiam et γίνεσθαι in monumentis publicis reperiri. Sunt enim haec *pronuntiandi* vitia, quae ex vitiosa vulgi consuetudine diu ante quam apud scriptores invalescerent forte inferri potuere: illud autem ad *formationem* refertur, nec magis ferendum, quam si quis propter titulorum fidem εὑράμην et εἰλάμην defendere vellet.

῎Α ν α λ κ ι ς *ignavus*. ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος El. 301. Schol. ἀσθενής. Affert Suid. v. ἄναλκις. In v. ὑλακτεῖ idem duobus versibus in unum contractis ὁ πάντα κλεινὸς οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη. V. Pors. Adv. p. 208.

'Α ν ά λ ῠ σ ι ς *requies*. ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν El. 142 ch. Tricl. ἀναπόδοσις καὶ ἐς τὸ ἀρχαῖον ἐπάνοδος· καλὰ γὰρ ἦν ἐξ ἀρχῆς, εἶτα κακὰ γέγονεν. Rectius ἀνάπαυλαν s. τέλος interpretatus esset. Cf. Abresch. ad Aesch. Choeph. 157. Inutiliter correcturus erat Wakef., quod affert etiam Suid. v. δύσφορα. (I p. 136 extr.)

'Α ν ά μ ι γ δ ᾰ *mixte*. τόξων πάταγος ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων Tr. 518. Vocis rarissimae unum praeter hoc exemplum reperit Wakef., Nicandr. Alexiph. 545. Aut hoc aut ἄμμιγα obversatum putaverim Valckenario, cum scriberet ad Herod. VII. 40 ἀναμίξ apud Sophoclem exstare. De tono praecipit Apoll. de adv. p. 549, 29. 562, 10.

'Α ν α μ ί γ ν υ μ ι *misceo*. Passivum solum exstat. ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι 'φείδοντο κέντρων οὐδὲν El. 715.

'Α ν α μ ι μ ν ή σ κ ω *in memoriam revoco*. ἐγὼ σαφῶς ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν OR 1133.

'Α ν α μ π λ ᾰ κ η τ ο ς et ἀναπλάκητος *non aberrans*. Haec altera forma semel exstat δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται Κῆρες ἀναπλάκητοι OR 472 ch. Sic LA a pr. m. [ἀναμπλάκητοι corr.]: firmant etiam Zonar. p. 181 et Suid. v. ἀναμπλάκητοι, hic ordine certe literarum. Musgravi de corripienda secunda in ἀναμπλάκητος sententia nuper patronum haud indisertum nacta est C. Matthiaeum Qu. Soph. p. 165 quod longe incertius sit ἀπλακεῖν ἀπλάκημα quam correptio syllabae ante μπλ. Hoc si verum est, iam omnis doctrina prosodiae abiiciatur oportet. Brunck. ἀπλάκητοι praetulit, Abreschii ann. ad Hesych. v. ἀπλάκητοι deceptus, quod ille ἀναμάρτητον valere sibi persuaserat. V. Herm. de em. r. gr. gr. p. 19. Si a πλαγχθῆναι esset, ἄπλαγκτος diceretur, quemadmodum πολύπλαγκτος ipse Soph. posuit. Est autem ab ἀμπλακεῖν, id quod cum πλάζεσθαι cohaeret quidem, sed μ corroborandae stirpi insertum habet, ἁμαρτάνειν significans, unde ἀπλακεῖν scribendum in brevi prima, et ἀπλακητός non ἀπλάκητος. 'Αναμπλακήτους Κῆρας igitur cum explicet schol. OR 472 αἱ μηδὲν ἁμαρτάνουσαι ἀλλὰ πάντων κρατοῦσαι· ἢ οὕτως, ἄφυκτοι, ἀπλάνητοι, ἀπροσπέλαστοι, ἀφανεῖς, ἃς οὐκ ἔστιν ἀποφυγεῖν *media* illa inter tres explicandi rationes probanda est. — Plenior forma ab Hermanno l. c. restituta est Tr. 121 ch. ἀλλά τις θεῶν αἰὲν ἀναμπλάκητον Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει. Herculem dicit LA ἀμπλάκητον; Brunck. etiam hic ἀπλάκητον. Viam emendationis monstrat schol. sic scribens: θεῶν γάρ τις αὐτὸν ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα κωλύει ἀπὸ τοῦ Ἅιδου.

ἢ ἀμπλακητόν, ἐπιτυχῆ, παρὰ τὸ μὴ ἀναπλακεῖν (scr. ἀμπλακεῖν). Quanquam ἀναμάρτητον, quatenus δίκαιον significat, a sensu loci alienissimum est, certe constat, scholiasten legisse ἀναμπλάκητον, et a librariis in lemmate erratum esse. Simul autem ille rectam verborum componendorum rationem iniit. Non enim struenda θεῶν τίς σφ' ἐρύκει, ἀμπλάκητον τῶν Ἅιδα δόμων, sed θεῶν τίς σφ' ἐρύκει τῶν Ἅιδα δόμων, ἀναμπλάκητον ὄντα, i. e. non aberrantem, tenentem certum vitae cursum. (I p. 138.)

Ἄνανδρος proprie *viro carens*. μή σφε περιίδῃς πτωχὰς ἀνάνδρους ... ἀλωμένας OR 1506 et *virum nondum experta* ἄνανδρος ἢ τεκνοῦσσα Tr. 308. Tralate *parum habitatum* significat: robore virorum carentem ἄνανδρον πόλιν OC 939.

Ἀνάνδρωτος *viri expers*. εὐναῖς ἀνανδρώτοισι Tr. 109 ch. Schol. ταῖς ἐρήμαις τοῦ ἀνδρός.

**Ἀνανεόομαι *redintegro*. πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους Herm. scripsit Tr. 396 ex Eust. p. 811, 20 eam locutionem Sophocli adscribente. LA καὶ νεώσασθαι, quod verbum sic dici non solet. Canter. coni. ἀνανεώσασθαι, deleto καί.

Ἄναντος. ἄναντα: ἀνωρεφῆ, ὑψηλά. τινὲς δὲ τὰ μὴ βεβρεγμένα. Σοφ. δὲ Ἰνάχῳ (fr. 275) τὰ μὴ κεκομμένα [sic Salmas. pro κεκωλυμένα]· παρὰ τὸ αἰνεῖν ὅ ἐστι κατακόπτοντα πτίσσειν Hesych. Scribendum αἴνειν, v. Intpp. Hesychii v. ἀφῆνα.

Ἄναξ (⏑). I. *Formae*. Sing. *nom*. ἄναξ Ph. 264. OR 96. OC 549. Ant. 1257 an. Tr. 155. 274. Ai. 703 ch. El. 483 ch. *voc*. Ai. 166 an. 191 ch. 697 ch. 901 ch. 1316. 1321. Ph. 26. 94. 150 ch. 507 ch. libri etiam v. 510 ch. ἄναξ, Herm. metri causa ὦναξ. 963. OR 85. 203. 276. 617. 650 ch. etiam 689 ch. 697. 746. 770. 1002. 1173. OC 629. 713 ch. 1504. 1559 ch. 1759 m. Ant. 223. 278. 388. 398. 724. 766. 1091. 1103. El. 645. 1376. *Altera forma* ἄνα quam in sola deorum compellatione poni constat, semel apud Sophoclem reperitur: Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ OC 1485 ch. Eam mirabiliter ἐτυμολογίζει Eust. p. 423, 10. 1057, 37. *Cum crasi* ὦναξ: Tr. 1085 m. OR 80. 103. 286. 304. 689 [ἄναξ LA]. 834. 852. 1468. Ph. 829 ch. certe a libris et schol. agnitum, Brunck. ἄναξ dedit. OC 1014. 1130. 1173. 1177. 1499 ch. Ant. 563. [1150 coni. Bergk. προφάνηθ' ὦναξ pro προφάνηθι Ναξίαις.] Ai. 510. 593. Creus. 325, 1. In Ph. 510 ch. libri ἄναξ, Herm. ὦναξ ad aequandam syllabarum versus dochmiaci mensuram: item ex Dresd. a OR 689, etsi in anacrusi monosyllaba ibi vix refert quidquam. Ceterum scribendum, ut fecimus, ὦναξ. Nam ᾱ per aphaeresin non demi conquisitis omnibus exploratum habeo: contra si arcto quodam nexu vocabula tenentur, crasi vocales coalescunt, velut ὦναξ, ἀρετή, sin minus, plene scribendum nec nisi pronuntiatione synaloephe profertur ut in μὴ ἀδικούμενος. Quare in attica synaloephe ὦναξ inflecti iubet Philemo p. 131. Editores sibi non constant. Ceterum usu vocativi ἄναξ et ὦναξ minime distinguuntur, etsi existimes hoc ut splendidius melicis maxime convenire. Sed exempla supra apposita frequentius in diverbiis quam in melicis ὦναξ reperiri ostendunt, et ubique poni cum longa priore syllaba opus sit; quare ἄναξ nusquam saepius legitur quam in extrema parte senarii. — *genitivus*. ἄνακτος OR 1426. Tr. 1034. *dativus*. ἄνακτι OR 284. El. 635. *accusativus*. ἄνακτα OR 284. OC 1476. 1630. 1650. El. 836 ch. * Tr. 364 [secl. Hartung]. Pluralis. *vocativus*. ἄνακτες OR 631. 911. OC 831. Ant. 988. *accusativus*. ἄνακτας OC 295. (I p. 139 in.)

II. *Usus*. || *Deorum* compellatio est ὦναξ Ἄπολλον OR 80. ἄναξ El. 1376. ἄναξ Ἀπόλλων ὁ Δάλιος Ai. 703 ch. Λύκει' ἄναξ OR 203 ch. El. 645. ἄναξ, ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατήρ Tr. 274. ὦναξ Ἀίδη Tr. 1085 m. ἐννυχίων ἄναξ Αἰδωνεῦ OC 1559 m. ὦ θεῶν χοροποί' ἄναξ Ai. 697 ch. Pan dicitur. Φοῖβος ἄναξ OR 96. ἄνακτι Φοίβῳ OR 284. ἄνακτος Ἡλίου OR 1426. ἄναξ Ποσειδάν OC 713 ch. Ζεῦ ἄνα OC 1485 ch. || Compellatio est *regum et heroum*, cum nomine adiecto, tum frequentius omisso. ἄναξ Ἡρακλῆς Tr. 155. ἄνακτ' Ἀμφιάρεων El. 836 ch. ἄναξ Ὀδυσσεῦ Ai. 1316. 1321. Ph. 26. ἄναξ Θησεὺς OC 549. γῆς ἄνακτα Θησέα OC 1630. — καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει Ant. 1257 ch. ὁ Κεφαλλήνων ἄναξ Ph. 264. ἄνακτα χώρας τῆσδε OC 1476. ἄνακτα δ' αὐτόν OC 1650. ὁ Ἑλλάνων ἄναξ El. 483 ch. ἄνακτι τῷδ' ὅπως εὐχὰς ἀνάσχω El. 635 Clytaemnestra Agamemnonem precatura dicit. *κτείνει δ' ἄνακτα πατέρα τῆσδε Tr. 364. Eurytum Iolae. συμφορᾶς ἄνακτος Tr. 1045 Herculis. Reliqua permulta exempla colloquii compellationem habent, ἄναξ Ph. 94. 150 ch. 507 ch. 963. OR 85. 276. 617. 650. 698. 746. 770. 1002. 1173. Ai. 166. 191. 901. OC 629. 1505. 1759. Ant. 223. 278. 388. 398. 724. 766. 1091. 1103. ὦναξ Ph. 510 [coni. Herm.]. 829. OC 1014. 1130. 1173. 1177. 1499. Ant. 563. Ai. 510. 593. OR 103. 286. 304. 689. 834. 852. 1468. Creus fr. 325, 1. Plurative: παύσασθ' ἄνακτες OR 631. Chorus Oedipum et Creontem alloquitur. Sed in OC 295 cum exstet τῆσδε γῆς ἄνακτας ἀρκεῖ τοῦτό μοι διειδέναι, solus Theseus significatur. || Praeterea *nobiles* ἄνακτες vocantur, inprimis qui Homero δημογέροντες. *Unus* quidem Tiresias solus sic compellatur ἄνακτ' ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι ... Φοίβῳ Τειρεσίαν OR 284. Sed de pluribus: χώρας ἄνακτες OR 911. ὦ γῆς ἄνακτες OC 831. Θήβης ἄνακτες Ant. 988. His omnibus exemplis chorus senibus et honoratis constans sic vocatur idque probe notavit advocato loco OR 911., Eust. p. 1425, 48. [|| *custodem* significare dicit Et. Laur. ap. Miller, Mélanges de Litt. Gr. p. 32: σημαίνει καὶ τὸν φύλακα. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, οἷον πύλης ἄναξ θυρωρέ.]

Ἀνάξιος *indignus*. Et solum per se et cum genitivo et cum infinitivo ponitur. παῖδα ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δ' ἐμοῦ Ph. 1009. ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν OC 1446. ἁπερεί τις ἔποικος ἀναξία οἰκονομῶ θαλάμους πατρός El. 189 mel. Probabiliter ἀναξία ad οἰκονομῶ referri iubet Herm., sed neque distinctione propter hoc opus post ἔποικος ponenda, et videndum etiam, ne Homericum ante oculos habuerit poeta ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην, unde concidit argumentum, ἔποικον per se indigna esse conditione, nec opus fuisse addi ἀναξία. Suid. v. οἰκονομῶ habet ἀναξίως. Sed v. ἀναξία cum libris congruit. *Cum reprehensione* dictum est ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι Ph. 439. *Superlativus*. ἀναξιωτάτη κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει Ant. 694.

Ἀναξίως *indigne*. ἀνὴρ ὤλλυθ' ὧδ' ἀναξίως [ita LA. ἀτίμως Dind. c. Erfurdt.] Ph. 686 ch. τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως Ai. 1392.

Ἀναπαιδεύω. Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη γεροντα γωγῶ κἀναπαιδεύω πάλιν Pel. fr. 434. [Testatur usum afferens verba γεροντα γωγῶ κτλ. Trypho in Walzi Rhett. 8, 741.] „Profert hos versus etiam, sed minus emendate schol. Comici ad Nub. 1498. Medii (secundi) parodia est in Equit. 1098 ubi

Demus isiciario: καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ γεροντ αγωγεῖν κἀναπαιδεύειν πάλιν. V. Toup. Cur. Nov. in Suid. p. 33." Brunck. Παιδεία in pueros cadit: vix dubium igitur quin Sophocles rara et exquisita amans ἀναπαιδεύειν de sene dici voluerit qui infantis instar curatur et enutritur.

Ἀνάπαυλα *requies*. σπουδὴ ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν Ph. 638. τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα 878. φέρω κἀνάπαυλαν ὧν πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν El. 873. Schol. ἀνάπαυσιν, addens et ἀνάπαυσιν et κατάπαυσιν dici sed non κατάπαυλαν. De tono v. Arc. p. 96, 21.

Ἀναπαύω *finio*, *cessare facio*. κἀναπαύσατον τοῦ πλάνου OC 1113. LA κἀναπαύσετον. Verum in Triclinianis est. ὦ ψυχή, ἀνάπαυε βοήν Tr. 1262 anap. [cf. Sehrwaldi quaestt. 1864 p. 12. —. De passiva verbi vi Musgravio et Wundero merito non assensit Dind.]

Ἀναπέτομαι *evolo*, *tollor*. ἔφριξ' ἔρωτι περιχαρὴς τ' ἀνεπτόμαν Ai. 693 ch. quem locum affert et explicat Eust. p. 473, 10. Ante Brunck. ἀνεπτάμαν legebatur; [retinuit Dind. ἀναπέτομαν LA.] ἀνέπτομαν unus cod. Brunckì et LB servavit, sed etiam Suidae cod. Oxon. v. ἔφριξα et Eustath. p. 452, 31. 526, 46. 961, 42. 1419, 44. 1679, 50. Iure huic consensui fontium cedendum censuere Pors. ad Med. 1 coll. Herm. ad Ai. 275. — Ab inusitato et thematico ΠΤΗΜΙ est ἀνέπταν φόβῳ Ant. 1307 ch. Locutionibus utrisque illustrandis sunt quae contulere Musgr. ad Ai. l. c. et Seidl. ad Eur. Electr. 177.

Ἀναπλάκητος v. ἀναμπλάκητος.

Ἀναπνέω *respiro*, *recreor*. Proprie: ἥδομαι μέν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα ἀνώδυνον βλέποντα κἀμπνέοντ' ἔτι Ph. 883 [v. ἐμπνέω cuius verbi est]. Tralate ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν OR 1221 ch. de urbe post gravia mala ab Oedipo recreata. Schol. ἀναψυχὴν ἔσχον ἐκ σοῦ. De morbo: ὡς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου Ai. 274. Schol. ἄνεσιν ἔσχε. (I p. 140 extr.)

Ἀναπολέω *itero*. Non recte Gr. Bekk. p. 395, 8 ἀναπολεῖ, ἀναμιμνήσκεται. δὶς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη Ph. 1238. Schol. τὰ αὐτὰ λέγειν, ἀπὸ τῶν δεύτερον ἀναπολούντων τὴν ἠροτριασμένην γῆν. Cf. Pind. Nem. 7, 153. Heyn. et Dissen. Expl. Pind. p. 440; adde Intpp. Hesychii v. ἀνεπόλησα, Wyttenb. ad Plut. de ser. num. vind. p. 60. Iacobs ad Philostr. p. 445. Stallbaum. ad Phileb. p. 98.

Ἀναπτύσσω *aperio*. οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει πρὸς φῶς El. 639 de aperiunda animi sententia. Schol. ἀνακαλύψαι. de aperiundis arcanis: ὁ πάνθ' ὁρῶν πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος Hippon. fr. 284. cf. Blomf. gl. Aesch. Pers. 259.

Ἀναπτῠχή. ὑπέρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονός, νυκτός τε πηγὰς οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχάς, Φοίβου παλαιὸν κῆπον Orith. fr. 655. Hunc locum non addito nomine poetae in mente fortasse habuit Eustath. ad Il. p. 679, 49 αἱ δὲ πτύχες καὶ τὰς περιπτυχὰς παράγουσιν καὶ τὰς αὐταῖς ἀντικειμένας ἀναπτυχάς, ὡς τὸ ἡλίου ἀναπτυχαί, τοῦ ἀναπτύσσοντος δηλαδὴ τὰ ἐν σκότῳ. Memoriter vel ex aliis libris Eust., qui nullam integram fabulam legit, quae non nunc etiam reliqua sit. Ceterum ἡλίου ἀναπτυχαί interpretationem sapit. Caelum enim tenebricosum ipsum sole oriente quasi reserari et retegi recte dicitur.

Ἀναπτύω (ῠ) *respuo*. ἐπὶ σποδῷ μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο, κἄτυφε κἀνέπτυε Ant. 1107. Schol. ἀνέβαλλε τὰ μηρία ἐκ τοῦ λίπους. „Minime. Hoc dicit, bullivisse adipem et cum crepitu ferventes particulas eiecisse." *Herm.* Passov. in lex. cum ῡ Atticis corripi dicit, hoc loco redarguitur. Anceps est ut apud epicos: cf. Ant. 653. Nam Ant. 1232 πτύσας sede iambici versus incerta legitur.

[Ἀνάρατος. Λάθα Πιερίδων στυγερὰ καὶ ἀνάρατος ᾠδυνάσεις Synd. fr. 146 sic exhibent libri Stob. 26, 1 optimi: alii ἀνάρεστος, ἀνάρετος, ἀνέραστος, ἀνάρσιος. cf. Welcker. p. 233. Schneidew. in Philol. 3, 112.]

[*] Ἀνάρετος *iners*. Secundum originem α secundae syllabae corripiendum est; numeri produci suadent, sed incerta res in tam brevi particula carminis. [Exigua fide legitur in Synd. fr. 146 pro ἀνάρατος q. v.]

Ἄναρθρος *exarticulatus*. νῦν δ' ὧδ' ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος ἐκπεπόρθημαι Tr. 1103. Male schol. οὐκ ἔχων τὰ ἄρθρα τῶν μελῶν, διὰ τὸ σεσῆφθαι αὐτά. Est autem *vi artuum orbatus*.

Ἀνᾰρίθμητος *immensus*. Nam propria *innumeri* significatione non constat apud Soph. ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος Ai. 646. Afferunt hunc et sequentes versus Stob. Ecl. Phys. p. 17, schol. Hes. Theog. p. 280., Suid. v. ἄελπτος et ἀναρίθμητος. Is bene explicat ἄπειρος. (I p. 142.)

Ἀνάριθμος *innumerus*. Hanc formam ne quis putaverit dorismum habere pro ἀνήριθμος dictam. Est quidem melicorum solorum, sed ᾱ constanter corripit: ὦ πόποι ἀνάριθμα γὰρ φέρω πήματα OR 167 ch. et antistropho ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται 179. ἀνάριθμος ὧδε θρήνων El. 225 m. *lacrimis innumerabilis*, i. e. flens perpetuo. Scholiastae ineptiunt, sed et ἀνήριθμος et ἀνάνομος legi commemorant, quarum lectionum illa metrum perdit, haec nihili est. De utraque forma ἀνάριθμος et ἀνήριθμος observavit Lob. parerg. ad Phryn. p. 711.

Ἄναρκτος. ἄναρκτον: ἀνυπόταχτον, οὗ οὐδεὶς ἦρξε Σοφ. Αἰθίοψι (fr. 28) Hesych.

Ἀναρπάζω *eripio*. μή τις, ὡς κενῆς σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ Ai. 986. Suid. v. κενῆς. φροῦδος ἀναρπασθεὶς El. 848 m. de mortuo. V. Dorvill. ad Char. p. 416.

Ἀναρρήγνῦμι ‖ transitive *scindo*, *findo*. τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ Ai. 236 an. ἀντὶ τοῦ εἰς δύο μοίρας schol. Similiter nostri venatores de aperiendis corporibus captis *aufbrechen*. ‖ Intransitive *erumpo*. δέδοιχ' ὅπως μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά OR 1075. [sic apographa: ἀναρρήξῃ LA.]

Ἀναρροιβδέω. ἀναρροιβδεῖ, ἀναρροφεῖ. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις ἀντὶ τοῦ διαπνεῖν. Ὅμηρος δέ, ἀναπίνει. καὶ ἀναρροφήματα ποιοῦντα ἦχον. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυσικάᾳ (fr. 390) ἀντὶ τοῦ ἀναρρίπτει Hesychius. ἀναρροφεῖν explicat etiam Gr. Bekk. p. 392, 24. De pilae coniectu dictum verisimile.

Ἀνάρσιος *hostilis*, *infestus*. αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν, ἀλλὰ θείας ἀντίλυρον μοῦσας Tr. 341 ch. *festos non hostiles* sonos edit. οὐκ ἐχθρὰν οὐδὲ θρήνων βοήν schol. νόσος, οἷον ἀναρσίων οὔπω Ἡρακλέους ἀγακλειτὸν ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι Tr. 853 ch. quale ne ab hostibus quidem illatum defiendum fuit.

'Αναρχία *obedientiae detrectatio.* ἀναρχίας δὲ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν Ant. 672.

'Ανασπαστός. κλῇθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα Ant. 1186. Ipsa porta circumscribitur: nec tamen satis perspicuum ἀνασπαστός. Schol. alter δυσχερῶς ἀνασπωμένης καὶ ἀνοιγομένης: alter βιαίως τὰ κλεῖθρα τῶν πυλῶν ἀνέσπασα, οὐ γὰρ ἠδυνάμην φέρειν τὴν ἀκοήν. δέον δὲ εἰπεῖν ἀνασπαστῶς, ἀνασπαστοῦ πρὸς τὸ πύλης εἶπεν. Coraes ad Heliod. p. 290 καταρρακτὴν θύραν interpretatur, refutatus ab Hermanno, hanc pensilem esse in solo ianuam adnotante, quae descensum praebeat ad ea, quae infra sunt *(Fallthür).* Musgravium interpretantem *ianuam, quae in aperiendo intus* trahitur, recte refutat Boeckh. ap. Wex. in syll. p. 274, quod ea aetate fores in publicum versus aperiebantur. Et iure idem Hermannum probat, nihil nisi *pessuli retractionem* significari observantem, ut usitatissima illa prolepsi πύλην ἀνασπαστὸν χαλᾶν idem sit quod θύραν χαλᾶν ὥστε ἀνασπαστὸν γίγνεσθαι. Ita etiam Naek. fecit ap. Schopen. diss. de Terentio et Donato p. 19. Rem pluribus enarrat Eust. p. 1358, 57. Cur acuatur ἀνασπαστός, docet EM p. 269, 3 etsi tota illa de synthetis et parasynthetis doctrina multum incerti habet.

'Ανασπάω *consero.* Phryn. προπ. σοφ. p. 6, 5 ex comicis profert ἀνασπᾶν γνωμίδιον κωμικῶς εἴρηται, οἷον ἐκ βυθοῦ διανοίας ἄγειν (scr. ἀνάγειν). Similia ante oculos habuit quale illud est Menandri in Ῥαπιζομένῃ ap. Suid. v. ἀνέσπακεν, quod hic inepte ἀνεύρηκεν, εἴληφεν interpretatur. — σκιᾶ τινι λόγους ἀνέσπα Ai. 302. Musgr. interpretatur *cum contentione vocis proferre,* quod cum fiat, spiritum quasi ex imo pectore hauriri videri. Praeierat hanc viam Steph. Thes. 3. p. 917 E. Hermannus mavult *cum iactatione proferre:* Wakef. Silv. Cr. p. 34. *sermones trahere,* velut dicatur λόγους τείνειν; Lob. secutus Eustathium p. 679, 61. ἀνασπᾶν λέγεται καὶ ἐπὶ ἀλαζονείας, ὡς δηλοῖ παρὰ Σοφ. τὸ λόγους ἀνασπᾶν, ὅμοιον τῷ ὀφρῦς ἀνασπᾶν scribentem, ἐπύργου λόγους, *gloriabatur insolenter locutus.* Iure hoc probat Meinek. ad Menandr. p. 153. — Rem expressit Aristid. de Quatuorv. 2. p. 309.

"Ανασσα *regii generis mulier.* σὲ τὰν ἄνασσαν Tr. 137 ch. Deianiram dicit. ὦ χαῖρ' ἄνασσα El. 666. Clytaemnestram nuntius. Nude ponitur in allocutione ἄνασσα Tr. 290. *Minervam* sic appellat Aiax Ai. 774.

'Ανάσσω *regno, rego.* Selectioris usus vox, quae ter in diverbiis, sexies in melicis legitur. — *C. genit.* ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων OR 1104 ch. Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες Ai. 1102 ut versu priore ποῦ δὲ σοὶ λεῶν ἔξεστ' ἀνάσσειν Ai. 1101. *C. significatione loci, quo quis regnat* ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαισιν ἀνάσσων OR 1203 ch. ὁ παρὰ τὸν 'Αχέροντα θεὸς ἀνάσσων El. 184 ch. νῦν ὑπὸ γαίας ἀνάσσει (Amphiaraus) 841 ch. *Nude* sine casu οἱ ἀνάσσοντες Ph. 6 i. q. οἱ βασιλεῖς καὶ στρατηγοί. Non satis certus locus est OR 904 ch. ubi libri Ζεῦ πάντ' ἀνάσσων. Nam neque adverbialiter πάντα recte cum ἀνάσσω coniungi poterit, nec accusativus esse. Quare Herm. omisso Ζεῦ πάντων dedit. *Passivum.* παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται Ph. 140 ch. *cui regitur sceptrum* a Iove commissum, id est, *penes quem summa potestas:* exquisitiore verbo pro vulgari ἐστί posito. V. Wunder. Adv. in Ph. l. c. (I p. 144 in.)

'Ανάστασις *experrectio.* ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς ἐξ ὕπνου στῆναι τότε; Ph. 276. Schol. λέγει νῦν τὴν ἐξ ὕπνου ἔγερσιν.

'Ανάστατος *extorris.* Proprium est igitur *de hominibus.* Gr. Bekk. p. 183, 19. ἀ. ὁ καταλιπὼν τὴν οὐσίαν καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ζῆν αἱρούμενος. Οὐσίαν mendose scriptum arbitror, corrigendumque οἰκείαν. Sic Gr. l. c. p. 211, 10. Falsum est quod p. 392, 31 traditur, ἀνάστατος, κατεστραμμένος: nam ne in urbes quidem cadit. — ἀνάστατος αὐτοῖν ἐπέμφθην κἀξεκηρύχθην φυγάς OC 429. ἡμεῖς ἀνάστατοι ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν Tr. 39. — *De urbe et domo, desertus.* Gr. Bekk. p. 211, 9 ἀνάστατον τὴν πόλιν ποιήσας, ἀνοικίσας καὶ μεταστήσας καὶ μεταγαγών. — ὅθ' ᾕρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ χώραν γυναικῶν Tr. 240. δορὶ ἀνάστατον iungenda, unde non necessario prolepsin agnoscas, etsi fecit Lob. ad Ai. 515 p. 299. ἥδ' (ἡ ἀναρχία) ἀναστάτους οἴκους τίθησιν Ant. 673. cf. Dorvill. ad Char. p. 393 Lips.

'Αναστενάζω *ingemisco.* τοιά μοι ἀνεστέναζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ' 'Ατρείδαις Ai. 930 ch. *diras imprecabare gemens.*

'Αναστένω *ingemisco.* τί τοὺς θεοὺς ἀναστένων καλεῖς; Ph. 735. ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων Tr. 939.

'Αναστρέφω *revoco.* τὰ μὲν πανοῦργα χαίρους' ἀναστρέφοντες ἐξ "Αιδου (δαίμονες) Ph. 449. Sisyphus significatur cf. 624. Longe aliter Hesych. ἀναστρέφων: ἀρνούμενος. Σοφ. (fr. inc. 836), quo sensu comicis usitatum στρέφεσθαι.

'Αναστροφή *reditus* (reversio). ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν Ant. 226. Schol. στρέφων ἐμαυτὸν εἰς ἀναχώρησιν.

'Αναστρωφάομαι *vagor.* ὡς οὐδέν ἐσμεν βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφώμενοι fr. inc. 682 [sed optimi libri Stob. 98, 1 exhibent ἀναστρεφόμενοι].

'Αναστύφω. ἀναστῦψαι: ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον, ἢ στυγνάσαι. Hesych. ex Momo fr. 371. Ex comicis affert Pollux 2, 176.

'Ανασχετός *tolerandus.* ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά ...; Ph. 987. ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν Tr. 721. ὡς δεινοῦ φόβου φανέντος οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν OC 1652.

'Ανασώζω *servo.* ἀπό τε φόνου ἔρυτο [ἔρρυτο LA] κἀνέσωσεν OR 1352 m. Medium πρίν σε κἀνασώσασθαι φόνου El. 1133 sensu non differt.

'Αναταράσσω *excito.* ἰδού μ' ἀναταράσσει ὁ κισσός Tr. 218 ch. Schol. παρορμᾷ. (I p. 145.)

'Ανᾱτεί *sine noxa.* Hesych. ἀνατί, ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης, ita et Gr. Bekk. An. p. 392, 33. Schol. Ant. 485 χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας. εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη Ant. 485. Herm. et Dind. ἀνατί, id quod LA et schol. Med. 1357, hic quidem propter aetatem sublestae fidei confirmant. Codices in his sine ratione nihil valent. Variae de abverbiis in ει vel ῐ exeuntibus VV. DD. sententiae sunt, Hemsterh. ad Polluc. 9, 143. Spanh. ad Call. 2. p. 174. Valck. ad Adon. p. 228. Ruhnk. ad Tim. p. 31. Vales. ad Harpocr. p. 11. Goettl. ad Theodos. p. 229. Sturzii in Opusc. Schneideri ad Plat Rpbl. p. 621 A. Herm. nos ablegat ad sua ad Ai. 1206 adscripta, in quibus nihil ad ἀνατεί spectans reperitur. Mire miscuerunt, quos attulimus, fere omnes. Nobis quidem insistentibus viam a Lob. ad Ai. 1213 (coll. parerg. ad Phryn. p. 515) munitam distinguenda genera plura videntur. Quae a verbis ducuntur cum manifesta futuri temporis specie, ut ἀμεταστρεπτί, ἀστακτί, ἀνοιμωκτί necessario in ῐ terminari pronuntiamus secundum similitudinem fallacem quidem eorum, quae gentilicium

quendam morem significant, velut λυδιστί, ἑλληνιστί: num producatur an corripiatur ῐ, pro lubitu et commoditate poetae dispensaverunt. Quae a nominibus ducuntur, ea cum tertiae declinationis vel primae speciem referunt, secundum dativorum analogiam iudicanda videntur, ut παμπαιδί sed παγγενεί scribendum censeam, in quo non assentior Lob. ad Phryn. p. 515. Nam cum EM παγγενῆ μετεβλήθη ἐξ αἰτιατικῆς πτώσεως εἰς ἐπίρρημα scribit, hoc ipsum, ut Hemsterh. ad Poll. l. c. et ad Hesych. v. Κρίσαμις volebat, significavit, παγγενεί ex παγγενῆ factum, eodem sono, sicut illis hominibus visum, alia scriptura. Sic et ἀνατεί i. q. ἄνευ ἄτης scribendum videtur non ab ἄνατος ductum, sed comparandum cum ἀβλαβεί: sin vero brevi ultima opus, exarandum ῐ. Πανθοινί νηποινί ab adiectivis πάνθοινος νήποινος ducenda arbitror. Sed quae παρασχηματισμόν habent, velut πανσυδί et πανσυδίᾳ, πανστρατί et πανστρατιᾷ, πανομιλί et πανομιλίᾳ, αὐτοποδί et αὐτοποδίᾳ, αὐτοχειρί et αὐτοχειρίᾳ, sibi ῑ iure deposcere videntur. Quae a secunda declinatione sunt, et pauca et partim parum probata, ut πανοικί, ipsa quoque ῑ terminari puto. Unum πανδημεί sic scriptum potiore fide videtur. Ceterum ἀνατεί diserte agnoscit Pseudo-Herodianus epimerism. p. 255.

'Α ν α τ έ λ λ ω intransitive *orior*. αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν, αἱ δ' ἀνατέλλοντος OC 1246 ch. Active pro ἀναπέμπω, ut iam gl. Brunckii explicuit: φῶτα μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλοντα Ph. 1138 m. *infinita*, i. e. *multa alia excitantem* e turpibus illis, quos in me cruciatus machinatus est. (I p. 146.)

'Α ν α τ ί θ η μ ι *removeo*. τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν Ai 476. Affert Stob. Flor. 7. p. 46. Suid. v. ἦμαρ. Moschop. Dictt. Att. v. ἀνατίθημι. [καναθεῖσα LA ε a m. rec. superscr.] Vulgata ab eis ducta, qui calculum promotum retrahunt, tralata ad hos, qui dicta factaque retractant: post Salmas. ad Solin. p. 767 B. Intpp. Hesychii v. ἀναθέσθαι et Valck. ad Hippol. p. 242 B, docte explicans Lobeck. προσθεῖσα autem ἡμέρα, inquit, quia quotidie consenescimus, ἀναθεῖσα *differens*, quia die consummato mortis pericula nobis evasisse videmur. Cf. Meinek. ad Menandr. p. 32 et Boeckh ad Pind. Ol. 7, 61.

'Α ν ᾰ τ λ ά ω *fero*. ἐπεὶ πατέρα τόνδ' ἐμὸν οὐκ ἀνέτλατε OC 239 mel. non tulistis, i. e. *abominamini*.

Ἄ ν ᾱ τ ο ς *sine noxa*. ὡς πόλις δέ σοι κακῶν ἄνατος τῶνδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός OC 786. [Hesych. ἄνατος: ἀβλαβής. cf. EM 100, 56.] ἄναιτος quod in LA et Suid. (ἄναιτος: ἀβλαβής. καὶ ἀναιτίατος. Σοφ.) ex scholiis legitur, et explicatur glossa cod. Ricc. A ἤγουν ἀναίτιος eorum inventum est, qui sententiam non caperent. χθών Thebae sunt, ut non sit opus cum Scalig. [et Dind.] τῆσδε scribi. De structura v. ἄλυπος.

'Α ν α τ ρ έ π ω *excito*. ἀνατέτροφας ὅτι καὶ μύσῃ Tr. 1008 m. schol. ὅτι ἂν ἡσυχάσῃ τοῦ κακοῦ τούτου, πάλιν κινήσας ἀνέτρεψας. Alter διήγειρας. (ἀμέτρως LA ἀντέτροφας.) — *everto*. οἴμοι λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν Ant. 1275 m. Eust. ad Il. p. 625, 21. τὴν χαρὰν λὰξ πατήσας.

'Α ν α ύ δ α κ τ ο ς v. ἀναύδητος.

'Α ν α ύ δ η τ ο ς de re *indictus*, de homine *silens* [Schol. ad Ai. 715 ἀπόρρητον, ἀνέλπιστον. ad Tr. 968 μηδὲ φωνὴν προέσθαι δυνάμενος]. κοὐδὲν ἀναύδητον φατίσαιμ' ἂν Ai. 715 ch. Sic libri et Suid. v. ἄναυδος. Lob. [et Dind.] ἀναύδατον, ex Hesychio, ubi cod. ἀναύδακτον, explicatum ἀνεξήγητον, ἄλεκτον. At Herm. ἀναύδακτον vocem non esse abiiciendam ait, quam fortasse non ex hoc ipso loco lexicographus enotaverit. Sed adeo sibi non constitit, ut Erfurdtium laudaret ad Tr. 968, quod ibi suo monitu pro ἄναυδος [sic LA] dedisset ὅδ' ἀναύδατος φέρεται. Nam si αὐδάσω et βοάσω tragici, dixerunt etiam ἀναύδατος, inprimis cum anapaestorum in talibus minorem quam melicorum libertatem esse conveniat.

Ἄ ν α υ δ ο ς *silens*, *mutus*. ἀτιμάσας πέμψεις ἄναυδος OC 1274. ὄντ' ἄναυδον 1404. Κύπρις ἄναυδος φανερὰ τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ Tr. 861 ch. Schol. σιωπωμένη, sed *celatum* amorem Herculis in mente poeta habuit. ἀναλγήτων ἐθρόησας ἄναυδον ἔργον 'Ατρειδᾶν Ai. 947 m. *clandestinum*. ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα El. 1284 m. ἄναυδον adverbiascit, pro ἀναύδως dictum. Ceterum loco ambiguo recte lacunae signa ab Hermanno posita sunt. λήθην κωφήν, ἄναυδον Hybr. fr. 595. μέλη βοῶν ἄναυδα dissona, Phil. Troi. fr. 631. [ἄναυλα emend. Bergk.] χορὸς ἀναύδων [χ. δὲ μύνδων emend. Bergk.] ἰχθύων fr. inc. 700, 1. De loco Tr. 968. v. ἀναύδητος. (I p. 147.)

[**Ἄ ν α υ λ ο ς *tibiarum expers*. μέλη βοῶν ἄναυλα in fr. Phil. Tr. 631 emend. Bergk. pro ἄναυδα q. v.]

'Α ν α φ α ί ν ω *in lucem edo*: perf. intransitive *exorior*. αἶγές τ' ἐπιμαστίδιον γόνον ὀρταλίγων ἀναφαίνοιεν fr. inc. 962. φρυκτωρίαν ἔδειξε κἀνέφηνεν οὐ δεδειγμένα Naupl. 379, 8. ὅτε Μοῖρ' ἀνυμέναιος ἄλυρος ἄχορος ἀναπέφηνε OC 1222 ch. cf. Herm.

'Α ν α χ α ι τ ί ζ ω. ἀναχαιτίζειν: ἀπειθεῖν (ἀναπιθεῖν cod.). ἀναχαλινοῦν. ..... ἀνακρούεται. ἀναποδίζει. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Σοφ. 'Ελέν. (fr. 189 D.) Hesych. ἀναχ.: ἀναποδίζει, ἐκκόπτει Gr. Bekk. p. 393, 20. ἀνακόψαι ἐς τοὐπίσω, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς ἵππους τῇ χαίτῃ ἀνακρουόντων τοὺς ἀπὸ ῥυτῆρος τρέχοντας Phrynich. προπ. σοφ. p. 19, 30. Melius EM p. 101, 9. ἀναχαιτισθῆναι σημαίνει τὸ ἀπειθεῖν (puto ἀπειθεῖσθαι, non habere dicto audientes), κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Optime omnium Suidas: ἀ ν α χ α ι τ ί ζ ε ι, αἰτιατικῇ. ἀναποδίζει, ἐγκόπτει. ἀναχαιτίζειν Σοφοκλῆς τὸ ἀπειθεῖν καὶ ἀντιτείνειν. De equis proprium est in posteriores pedes erectis equitem excutientibus. In Phrynichi loco fortasse scribendum ἀπὸ τῶν ἵ π π ω ν τ ο ὺ ς ἱ π π έ α ς κ. τ. λ.

'Α ν α ψ ύ χ ω *desicco*, *abstergo*. ἀναψύχουσα: ξηραίνουσα. ῥιπίζουσα. Σοφ. (fr. inc. 837) Hesych. in v.

'Α ν δ ά ν ω [Curt. Et. 206] *placeo*. τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν λέγοιτ' ἂν Ant. 504. οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλιστ' ἁδεῖν με χρή Ant. 89.

'Α ν δ ρ ε ί α *virtus*. τιμᾶν οὕνεκ' ἀνδρείας χρεών El. 983. In tanto codicum dissensu lubricum est iudicare, num ἀνδρεία an ἀνδρία rectius sit, inprimis cum adeo raro etiam apud scenicos poetas emergat vox, et sicubi ῑ producatur, defendi possit exemplo αἰκίας. Varias VV. DD. sententias collegit Ellendt. praef. ad Arrian. t. 1. p. 26 sqq. Nam Schneidero (Plat. t. 1. p. 115 B. t. 3. p. 582 E) propter ineptam codicum mirationem vix quidquam tribuas; in consensu enim librorum is vel manifesto falsa probare solet. Utraque forma tanquam substantivum analogia plane destituitur. Cave enim ἀνδρία defendas advocatis φατρία et φρατρία, quae non *abstractam* quam vocant, sed *concretam* significationem habent. Ego ἀνδρεία scribendum arbitror, substantivumque factum synesi vocis ἡλικία vel ἀρετή, velut ἀνδρία, si verum

est, syncope ortum oportet ex ἀνορία, quod quidem Homero ἠνορέῃ scribitur, unde parum verisimilis scriptura μονόφθογγος. Quam proposuimus etymologiam sequitur EM p. 462, 3 eidemque pondus addunt, quod Harpocrationi ἀνδρεία explicatur ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, p. 15 (25); velut Photio παιδεία ἡ τῶν παίδων ἡλικία p. 370, 1. Sic νηπιέη, νηπυτίη, νεοίη Homero dicta de aetate, substantiva ex adiectivis facta. Confici res videtur testimonio EM p. 461, 56 ἀνδρεῖα (non solum ἀνδρηΐη, id enim nullius momenti foret) cum diaeresi dictum esse: quo eodem argumento Choerob. scripturam δίφθογγον Ἀργεῖος defendit p. 1339 Bekk.: Aeoles enim Ἀργέϊος dixisse. Si quis sequatur Apollonii sententiam de adv. p. 546, 10 ἀνδρία ex ἀνδρός ut ἠνορέῃ ex ἀνέρος ortum dicentis, certe hoc non commovebitur, incertitudinem iam antiquitus fuisse scripturae. Eandem incertitudinem ostendit etiam Gr. de Prosod. p. 467 Herm. sic scribendo: πόσα σημαίνει ἀνδρεία. ἀνδρία ἡ ἀρετὴ καὶ ἀνδρεία γυνή, ἀνδρεῖος ἀνήρ, καὶ ἀνδρεῖον φρόνημα. Clarum est scribendum ἀνδρεία, ἡ ἀρετή.

Ἀνδρηλατέω *in exsilium ago*. ἀ. ἄνδρας ἐξελαύνειν καὶ φυγαδεύειν Timaeus. ἀνδρηλατοῦντας ἢ φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας OR 100. V. Ruhnk. ad Tim. p. 34. Blomf. gl. Sept. 634.

*Ἀνδροκτόνος *viri interfector*. ἀνδροκτόνου γυναικός Eriphyles, Alcm. II. 1, si vera est Valckenari coniectura in Diatr. p. 150 c. duos huc versus referens a Plutarcho servatos Mor. p. 35 et 88.

[*Ἀνδρομάχη. Errore grammatici EM p. 652, 12 Sophocli tribuitur fabula quae A. inscribitur. v. Dind. ad fr. 459.]

[Ἀνδρομέδα inscribitur fabula Soph. deperdita de cuius argumento v. Welcker. p. 349—352. ap. Dind. fr. 128—139.] (I p. 148 med.)

Ἀνδρόπαις. ἀ. ὁ ἤδη ἀνδρούμενος παῖς Suid. ἀνδρούμενος ἤδη παῖς. ἢ ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς. Σοφ. Τρωΐλῳ. (fr. 551) Hesych. Versum servavit schol. Pind. Pyth. 2, 121: τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότης ἀπώλεσα: explicatis παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἄνδρα δὲ φρονήματι. Iure Blomf. in Mus. Cr. Cant. emendavit δεσπότην. Cf. Stanl. ad Aesch. Sept. 539 [ubi est ἀνδρόπαις ἀνήρ].

Ἀνδροφθόρος *hominem pessumdans* et ἀνδρόφθορος *quod hominis mortui est*. Illud: τῆς ἀνδροφθόρου ἐχίδνης Ph. 266. Hoc vero: (ὄρνιθες) ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος Ant. 1022, quod affert Eust. p. 229, 12. et 1248, 47. De genere loquendi v. Erf. et Matth. ad Hipp. 67; sed plura longe potuere conferri. Neuter autem animadvertit scribendum esse ἀνδρόφθορος, ut τραγόκτονον αἷμα, de quo monuit Lob. ad Ai. p. 270.

Ἀνδρόφρων *virili animo*. ἀνδρόφρων γυνή fr. inc. 680.

Ἀνέδην *plane*. ἀνέτως καὶ ἐλευθέρως Eust. p. 168, 36. ἀνειμένως Gr. B. Anecd. p. 400, 15. [cf. EM p. 103, 10.] ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται Ph. 1153 m. [ἀναίδην LA, sed έ a m. pr. superscr.]

Ἄνειμι *erumpo*. ἵδρως ἀνῄει χρωτί Tr. 767 [sic apographa quaedam: ἀνίει alia, ἀν ἤει LA]. ἄροτον αὐτοῖς γῆς (coni. γῆν) ἀνιέναι τινά OR 270. Schaeferus ab ἄνειμι duci vult, quod sensu incolumi fieri nequit. v. Herm. Sed mirabile, neutrum ad id attendisse, sic etiam ῐ debuisse produci.

Ἀνεκτέος *quod tolerari debet*. ὕβρις (ἐστί), ἀλλ᾽ ἀνεκτέα OC 883. Pluralis videtur, etsi dubitat Elmsl. ad. IT 599. cf. Arist. Lys. 477. (I p. 149 in.)

Ἀνεκτός *ferendus*. ἦ ταῦτα δῆτ᾽ ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν; OR 429. λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτά Ant. 282.

Ἀνέλπιστος *insperatus*. θαῦμ᾽ ἀνέλπιστον Tr. 673. ‖ *spe destitutus*. ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος ἀνέλπιστος El. 186 m. Iniuria Tricl. ait referri debuisse ad ἐμέ, sed tralatum esse ad proximum βίοτος.

Ἀνεμόεις (ᾱ). Proprie *quod est venti*. ἀνεμόεσσα αὔρα Tr. 953 ch. Tralate: φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα Ant. 354 ch. Recte Erf. de celeritate consilii interpretatur. Schol. rec. τὴν φιλοσοφίαν, τὴν, ἀέρος δίκην, τοῖς πολλοῖς ἀκατάληπτον. [ἀνεμόεν LA.] Plerique codd. in ἠνεμόεν consentire videntur, moris Homerici tenaces. Et sic Brunck. Wex. Nunc etiam Herm. ἠνεμόεν dedit. Nollem factum. [v. G. Wolff. ad Ant. l. c.]

Ἄνεμος (⏑) [Curt. Et. 275] *ventus*. τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος (sc. σὲ προσῆγε); Ph. 237. ἀνέμων διέξοδοι ventorum mutationes et flatus varii Oenom. fr. 424. Tralate βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Ant. 137 ch. *odii acerbissimi quasi procella*, et simili figura ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ ῥιπαὶ τήνδε γ᾽ ἔχουσιν Ant. 929 an. Sed priore Antigones loco Herm. scholiastae interpretationem probat, ὡς ἐπὶ τυφῶνος καὶ καταιγιδώδους πνεύματος ἐπέπνει τὴν πόλιν ῥιπαῖς ἀνέμων. Is ἐχθίστων non explicuit, quod Herm. de vento urbi excidium minante dictum esse vult.

Ἀνεμώδης *ventosus*. Σκῦρος νῆσος ἣν ὁ θεῖος Σοφ. (fr. Scyr. 496) ἀνεμώδεα καλεῖ. Philostr. Imagg. p. 863. V. Iacobs ad Philostr. p. 582.

*Ἀνέορτος v. νέορτος.

Ἀνεπίφθονος *invidia carens*. ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος Tr. 1033 m. Schol. ἀνεμέσητον, ἐφ᾽ ᾧ οὐδείς σε μέμφεται.

Ἀνέρεσθαι *interrogare*. κἀνήρετ᾽ ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτε Ai. 314. μή μ᾽ ἀνέρῃ τίς (εἰμί) OC 210 m. ἐθέλων πόλλ᾽ ἀνέρεσθαι OR 1304 an. De accentu v. ἔρεσθαι.

Ἀνέρχομαι *redeo*. κἀξ Ἅιδου θανὼν πρὸς φῶς ἀνελθεῖν Ph. 621 de Sisypho. „De sententia v. Theogn. 702. schol. Il. ζ 153. Pherecyd. fr. 41.“ *Herm.* Similia schol. Cf. Locell. ad Xen. Eph. p. 272. — ἀνελθών etiam v. l. est in Polyx. fr. 470, 5 βροτοῖς δ᾽ ἂν ἐλθὼν ἐς δίκην ubi alii ἂν ἔλθοι v. δίκη.

Ἀνέστιος *extorris*. ἄπαις τε κἀγύναιξ κἀνέστιος Atham. fr. 5. — ὁ ἄπολις καὶ φυγάς Eust. p. 815, 10. ἄοικος Gr. Bekk. p. 399, 7. (I p. 150.)

Ἀνετῶς: ἀνατεταμένως. Σοφ. Τυμπ. (fr. 567) Hesych.

Ἄνευ (⏑) [Curt. Et. 275] *sine*. ‖ Praepositionem aequat. ἄνευ σωτηρίας Ph. 1396. ἄνευ τε πλήθους [πλούτου Dind.] καὶ φίλων OR 541. ἄνευ φόβου 590. οὐκ ἄνευ μόχθου OC 328. ὑφηγητοῦ δ᾽ ἄνευ 502 [sic LA. at ὑφ. δίχα Dind. c. Herm.]. ἄνευ νόμου 914. ἄνευ σοῦ δ᾽ οὐδὲ σωθῆναι σθένω 1345. οὐκ ἄνευ ξυμφορᾶς 1470 ch. χωροῦντ᾽ ἄνευ σου Ai. 1010. ἄνευ φθόνου El. 1460. ἄνευ πόνου Polyid. fr. 463. ἄνευ δορός [Pel. fr. 441]. fr. inc. 678. ἄνευ κακῶν inc. 683. ἄνευ πόνου inc. 779, 7. ‖ Iam adverbiascit, cum

sensu praegnante de orbatis aliqua re vel egentibus dicitur. ἄνευ τοκέων κατατάκομαι El. 187 m. αἰν οὔποθ' ἡμὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός OR 1464. κἄνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι OC 403 etiam si nesciret oraculum. ἐμῆς ἄνευ γνώμης [ἄν. τῆς ἐμ. γν. LA] 664 (etiamsi non sponderem, *abgesehen von*) velut iam v. 594 ἄνευ γνώμης γάρ οὔ με χρὴ λέγειν, *si nesciam.* ἦ μὴν σὺ κἄνευ τοῦδε λυπηθεὶς ἔσει 816. *etiamsi hoc non fiat.* τοῦδε pro τῶνδε necessaria Musgravi emendatio est. ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος 926 *iniussu* regis vel domini. || Significat etiam *clam.* ὅπως μάθῃς ἄνευ τῶνδε Tr. 336. Distinctionibus etiam ab Hermanno positis post μάθῃς et τῶνδε nec opus est et per se falsae sunt.

**Ἀνευρίσκω *reperio.* χρόνος πόλλ' ἀνευρίσκει σοφά fr. inc. 658, 3. Apud Stob. Ecl. 17 legitur ἂν εὑρίσκει. Brunck. ἂν εὑρίσκοι edidit, quod et ipsum potest verum esse. [Incertum omnino an sit versus Sophoclis.] (I p. 150 med.)

**Ἀνευφημέω *clamorem lugubrem tollo.* ἅπας δ' ἀνηυφήμησεν οἰμωγῇ λεώς Tr. 783. [ἄνευ φωνῆσ ἐν LA i. e. ἀνευφώνησεν ut est in apogr. ἀνευφήμησεν ex schol. Eur. Tro. 573 et Hesych. v. ἀνευφημήσει recepit Dind.] Idem vet. schol. ante oculos habuisse censendus, qui scribit: ἀνευφώνησεν, κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀντὶ τοῦ ἐστέναξε. „Nulla vero in verbo ἀνευφημεῖν antiphrasis. Significat enim *exclamare* εὐφήμει, i. e. clamare *absint male ominata verba.*" *Herm.* Haec recte dicta videbis, si cogitaveris totam rem in sacrificio faciendo gestam esse: qui impugnat, Bothius, cum ab Hermanno illius significationis exempla desideret, ipse vellem docuisset ἀνευφημεῖν ab ἀνεύφημος ductum esse, sed non illis, quibus utitur, ἀνηκουστεῖν et ἀνηλεγεῖν. Non est enim Graecum ἀνεύφημος. *Infausti clamoris* significatione exstat etiam Eur. Or. 1320, etsi intransitive dictum δόμος ἀνευφήμησεν. Cf. Heind. ad Plat. Phaed. p. 15 et Wyttenb. p. 121. Ceterum apud Hesychium scribendum ἀνευφήμησεν, ἀνῴμωξεν. Futurum enim est οἰμώξομαι. (I p. 151 in.)

*Ἀνευφωνέω v. ἀνευφημέω.

Ἀνέφελος *non velatus.* ἀνέφελον [ἐκνέφελον Heimsoeth.] ἐπέβαλες οὔ ποτε καταλύσιμον κακόν El. 1246 m. Schol. φανερόν, ἀνακεκαλυμμένον. — Suid. v. ἀνέφελον.

Ἀνέχω. I. *Formae.* ἀνέχει Ai. 212 an. OC 1573. LA; Tricl. Dind. ἔχει. ἀνέχουσι OR 174 ch. ἀνέχουσα LA in OC 674 ubi codd. quidam ἔχουσα [Dind. νέμουσα q. v.]. Syndeipn. fr. 146, 3. — ἀνάσχω El. 636. ἀνασχὸν Tr. 204. [ἀνασχὼν LA a pr. m. sed o pr. m. supersc.] *Medium.* ἀνέξομαι El. 1028 ἀνέξει [ἀνέξῃ LA] Ai. 75. ἠνείχετο Ph. 411. ἠνεσχόμην OR 1387 apogr. nonnulla. ἂν ἐσχόμην apogr. et Dind. ἀνεσχόμην LA. ἠνέσχετο Tr. 276. ἀνάσχεσθε Phaedr. fr. 609 — [In loco corrupto Ant. 467 ἠνσχόμην ex PA tulit Dind. ut legi possit locus: ῄισχόμην LA et scholia. ἠνεσχόμην Livin. ἠνειχόμην (ες super ει) Vat. 57. ἰσχόμην alii etiam inferiores.] ἐσχόμην et ἠσχόμην Eust. Il. ε 120 quod merito recepere Erf. Herm. [immo ἀνεσχόμην recipiendum v. Blomf. ad Aesch. Ch. 734]. Piers. ad Moer p. 176 ἠνεχόμην, quod et metrum violat et barbarum est; v. Pors. praef. Hecub. p. XX., quanquam tuetur Buttm. Gr. 2. p. 143. — Futurum ἀνέξομαι Hellenicum, ἀνασχήσομαι Atticum dicitur Moeridi p. 26; male intellectum id Piersono. Scilicet permulta Atticistae Hellenica vel communia dixere, quae et Atticis et κοινοῖς dicta essent, Attica alia, quae solis Atticis peculiaria.

II. *Usus.* || *Activum* et transitive et intransitive dicitur. Illud || *tollere.* ὅπως λυτηρίους εὐχὰς ἀνάσχω El. 636; quod dictum a manibus inter precandum sublatis. Schol perperam ἀνέχω, ἐπ' εὐχῆς τὸ ἀναπέμπω. || *sustinere*, et tralate *tegi, occultari.* ἀηδὼν τὸν οἰνῶπα νέμουσα κισσόν OC 672 ch. [Sic Dind.: οἰνῶπ' ἀνέχουσα LA.] Locus ambiguus et difficilis, in quo cum reperiatur varia lectio οἰνωπὰν ἔχουσα, coniiciat quis οἰνωπὸν ἔχουσα. Suid. [ex schol.]: ἀνέχουσα κισσόν, ἀντὶ τοῦ ἄνω ἔχουσα. quod et ipsum ambiguum. Reisig. ex male intellecto Aristidis loco vol. 1. p. 19 explicat ἀνέχειν *superiorem partem tenere.* Sed iure Herm. observat, non posse aliud quid significari, nisi aut *sustinere* i. e. *ferre vel arrigere sublatumque tenere*, aut *retinere et cohibere;* et ad id inclinat, ut *constanter arbores a lusciniis teneri* dicantur; dubitat tamen de scriptura. Mihi lusciniae videntur dici arborum *folia sibi imposita sustinere*, inde *occultari eis et latere.* Et hoc et Suidam voluisse arbitror et Valck. ad Hipp. 1288, cum in ἀνέχειν praepositionem valere scribunt ἄνω, id est *superne.* || *sustinere* i. e. *non dedignari.* ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας Ai. 212. Hunc locum apposito Eur. Hec. 123 recte explicat Herm. ad OC l. c. [Nauck. apposito Pind. Pyth. 2, 89], nec male praeivit Gr. de constructione ap. Herm. de em. r. gr. gr. p. 371: ἀνέχω ἀντὶ τοῦ στέργω καὶ τιμῶ ὡς Εὐριπίδης sc. Hecuba l. c. || Hinc est *sustentare.* loco corrupto θανάτοις εὐποτμότατε, μελέων ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν Synd. fr. 146 vitae memoriam posteris transmittens.

Intransitive dictum cum genitivo || *emergo.* οὔτε τόκοισιν ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες OR 174 ch. Memorat locum Hesych. v. ἰηίους, EM p. 463, 19, Eust. p. 1020, 22. Suid. v. ἀνέχει et ἰηίων. Maltby ad Morell. v. ἀνέχειν interpretatur *neque sospitales sustinent vel experiuntur partus.* Matthiaeo ἀνέχειν pro ἀνέχεσθαι dictum videtur, ut Eur. Tro. 110 dixerit μεταβαλλομένου δαίμονος ἀνέχου. Sed ibi ἀνέχειν cum genitivis illis coniungi non debet. Gl. Brunckii ἄνεσιν ἔχουσιν, ἀναπαύονται, quod sequitur Erf.; sed sensui plane adversatur: quasi perpetuis partibus exhaustae uxores fuerint, non sterilitate potius iram numinis expertae, v. v. 27. Quod Gr. Bekk. p. 400, 11 dicit, καὶ ἀνέχειν τὸ διαβαστάζειν καὶ φέρειν, ὃ καὶ ἀνέχεσθαι καὶ ἐπανέχειν, bene quadraret ad hunc locum, si legeretur ἰηίους καμάτους. Nam non de *portando* solum locutum grammaticum id ostendit, quod interpretatur ἀνέχεσθαι; id enim nunquam significat *portare.* Herm. secundum Suidam interpretatur *non emergunt de partuum doloribus*, i. e. non liberantur partu, sed steriles manent; inque eandem sententiam bene disputat Iacobs. ad Philostr. p. 277. — ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης ἀνάσχον τῆσδε Tr. 204. Tralatio a sole ducta et sideribus, quae non ἀνατέλλειν modo et ἐπιτέλλειν, verum etiam ἀνιέναι et ἀνέχειν dicuntur. Sic schol.: ἀναφανέν, ἀνατεῖλαν. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἡλίου. Gr. Bekk. p. 400, 4. ἀνέχειν, τὸ ἀνατέλλειν τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην.

|| *Medium* significat *tolerare*, et vel nude dicitur vel cum participio, de qua structura multi multa, velut Valck. ad Phoen. 550. Markl. ad Max. Tyr. p. 654, 6. Dan. Heins. Lectt. Theocr. p. 355, Valckenario laudatus, Blomf. gl. Aesch. Pers. 843. Herm. ad Bacch. 783; — item cum accusativo (cf. Gr. ap.

Herm. de em. r. gr. gr. p. 373). — ἀνέξομαι κλύουσα χὤταν εὖ λέγῃς El. 1028. Schol. ἔσται καιρός, ὅτε με εὐφημήσεις, ἤτοι πεισθήσομαι καὶ ἐπαινέσω σε, ὅταν εὖ λέγῃς. Quae postrema nihili pendenda. Ἀνέξομαι est *oportebit me adhuc audire*, certum est te dicturum, nec impatienter feram. [Loco corrupto τὸν ἐξ' ἐμῆς μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἠνσχόμην νέκυν Ant. 467 (de scriptura v. supra) vult probantibus Bonitz. et Seyff. μ. θ. ἑνός τ' ἄταφον ἀνεσχόμην G. Wolff. Ztschr. f. AW. 1853. p. 255 et ad El. 1361.] — εἰ παρὼν Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὁρῶν ἠνείχετο Ph. 411. συγγνῶτε κἀνάσχεσθε σιγῶσαι Phaedr. fr. 609. — οὐ σῖγ' ἀνέξει Ai. 75. Accusativum subaudias licet: πρατόν νιν ἐξέπεμψεν οὐδ' ἠνέσχετο Tr. 276.

Ἀνήκεστος *insanabilis. sine medela. perniciosus.* ἀ. ἀνίατον, ἀθεράπευτον Gr. Bekk. p. 402, 18. ἀθεράπευτον EM p. 107. 7 et schol. OR 98. Similia lexicographi nonnulli. — ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων Ph. 186 ch. μίασμα ἐλαύνειν μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν OR 98. ἐς τί μοι βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί; El. 888. quo loco Suid. utitur v. ἀνήκεστον et Eust. p. 651, 59, simul explicando utilis: ἡ θαλπωρὴ ἔοικε βεβαίαν ἐλπίδα δηλοῦν καὶ οὐκ ἐν κενοῖς θάλπουσαν, ἣν ὁ μὴ ἔχων θάλπεται ἀνηκέστῳ πυρὶ καὶ ἄλλως δὲ κεναῖς ἐλπίσι θερμαίνεται κατὰ τὸν εἰπόντα τραγικόν. Schol. ὡσεὶ ἔλεγεν ἀνιάτῳ ἐλπίδι. — τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς Ai. 52. v. Herm. Schol.: χαράν φησι τὴν ἐπὶ τῷ δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας ἀνῃρῆσθαι. Sed parabat adhuc interficere. Sperata igitur erat illa infausta voluptas.

Ἀνηκής. ἀνηκές. ἀνῆκον. Σοφ. Αἰχμαλ. (fr. 44) Hesych. [Sic Musurus. Cod. ἀηκές. ἀῆκον. pro hoc ἀνήκεστον coni. Piers. ad Moer. p. 78. De accentu ἀνηκές v. Lehrs. quaestt. epp. p. X.] Penacui oportuit secundum quam νεήκης ἀμφήκης ξυρήκης sequuntur μεγακήτης et εὐμήκης synecdromen, de qua Eust. p. 939, 14. schol. Il. ν 63. Sed apud Hesych. scribendum puto ἀνήκεστον, *medela carens*.

Ἀνήκουστος *auditu nefandus.* ἤκουσ' ἀνήκουστα El. 1407 ch. Schol. perverse οὐχ ὡς καταγιγνώσκουσαι τοῦ Ὀρέστου φασί, ἀλλὰ πᾶν τὸ πρᾶγμα ἐκτρεπόμεναι. Rectius Tricl. (I p. 153 med.)

Ἀνήκω *exsurgo.* τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν Tr. 1018 m. de morbo Herculis gravescente. Schol. ἀντὶ τοῦ ὁρμᾷ, ὥρμηται μεῖζον. Non huius loci sunt, quae Gr. Bekk. p. 403, 5 tradit.

Ἀνήλιος *sole non collustratus.* φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον OC 676 ch. Describitur sacrum nemus, densum arboribus. Ceterum ex Tricl. Brunck. et Reisig. ἀνάλιον, malebant.

Ἀνημερόω *paco.* ὃς παρακτίαν στείχων ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν Thes. fr. 233 a. *exstirpatis feris praedonibus pacavi.*

Ἀνήνεμος *vento intactus.* φυλλάδα ἀνήλιον ἀνήνεμόν τε πάντων χειμώνων OC 677 ch. de structura Reisig. miscet. v. in ἄλυπος allata. (I p. 154 in.)

Ἀνήνυτος *infinitus, effectu carens.* ἀ. πόνος ὁ πολὺς καὶ ὃν οὐχ οἷόν τε διανύσαι Gr. Bekk. p. 13, 26 (Phryn. πρ. σοφ.). ἄπρακτος, ἀτέλεστος l. c. p. 402, 20. τὸν ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶς El. 166 m. Affert Suid. v. ἀνήνυτον. *Perpetuum* interpretor.

Ἀνηνύτως *frustra.* νῦν δ' ὦ γεραιὲ ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει Scyr. fr. 501, 4. (I p. 154 in.)

Ἀνήρ. [Curt. Et. 275.] I. *Formae* || *diverbiis usitatae.* ἀνήρ Ph. 40. 41. 211 ch. 365. 530. 584. 685 ch. 726 ch. 855 ch. 866. 910. 976. 1214 m. 1337. OR 281. 504 ch. 687. 751. 763. 775. 779. 803. 816. 893 ch. 915. 1118. 1160 1189 ch. 1380. 1525. OC 32. 393. 563. 567. 631. 1486. 1636. 1701. m. Ant. 348 ch. 413. 484 bis. 662. 766. 1026. 1081. Tr. 346. 390. 460. 550. 1158. 1238. Ai. 9. 77. 228 ch. 271. 324. 344. 524. 783. 878. 954 ch. 979. 991. 1017. 1043. 1062. 1195 ch. 1268. 1355. 1366. 1375. 1383. 1399. 1413 an. El. 188 m. 320. 695. 964. 997. 1221. 1342. fr. Acris. 60. 69. Alet. 90. Alead. 109. Synd. 149. Inach. 255. Pel. fr. 434, 3. Phaedr. fr. 606, 3. 608, 2. fr. inc. 668, 1. 708. 718, 1. 756.

ἀνδρός. Ph. 36. 235. 334. 966. 1005. 1038. 1135 m. 1140 ch. 1375. OR 43. 102. 225. 257. 362. 394. 534. 815. 952. 1018. 1044. 1250. 1413. 1444. 1464. OC 73. 109. 391. 472. 631. 649. 830. 892. 1133. 1275. 1412. 1428. 1618. Ant. 175. 230. 458. 679. 727. 737. 1034. Tr. 55. 108. *150. 267. 293. 351. 387. 435. 785. 1018 m. 1062. 1113. 1201. 1256. Ai. 39. 119. 220 an. 221 ch. 320. 446. 789. 806. 817. 1071. 1162. 1169. 1236. 1257. 1321. El. 45. 562. 667. 672. 683. 689. 724. 1461. fr. Ai. Locr. IV. 4 Brck. Alead. 100. Synd. 153, 3. Tynd. 572. inc. 661. 780.

ἀνδρί. Ph. 1423. OR 245. 829. 1113. 1136. *1281. OC 1329. 1472. 1546. Ant. 690. 1171. 1243. Tr. 40. 60. 445. 603. 748. 1175. Ai. 18. 78. 520. 822. 1322. 1415 an. fr. Iphig. 289. inc. 672.

ἄνδρα. Ph. 90. 128. 136 ch. 227. 280. 436. 570. 616. 821. 905. 945. 1036. 1228. 1302. OR 236. 314. 449. 475 ch. 551. 556. 614. 837. 846. 948. 1128. 1129. [1250 LA. ἄνδρας rec.] 1433. OC 29. 657. 735. 806. 944. 1100. 1156. 1182. 1346. 1482 ch. 1649. Ant. 187. 402. 413. 668. 710. 721. 768. 1288 m. 1339 m. Tr. 35. 179. 230. 739. 811. 1073. Ai. 59. 69. 81. 332. 410. 421 m. 473. 741. *812. 890 ch. 1044. 1071. 1077. 1093. 1098. 1142. 1150. 1156. 1260. 1296. 1332. 1340. 1344. 1352. 1392. El. 1001. 1431. 1440 ch. fr. Creus. 325, 6. Phaedr. 605. inc. 725.

Ἄνδρε nom. dual. Ph. 539. 591.

Ἄνδρες. OR 1460. OC 653. 1368. Ant. 290. 641. 1166. [ἀνδρὸς LA, sed bis ἄνδρες Athenaeus.] Ai. 99. 1238. El. 759. 1107. 1398. (I p. 155.)

Ἀνδρῶν. Ph. 321. 326. 719 ch. 971. 974. 1050. 1105 m. OR 33. 57. 500 ch. 1259. OC 2. 413. 737. 1013. 1045 ch. 1174. 1250. 1534. Ant. 248. 604 ch. 616 ch. 788 ch. 829 m. 942 an. 1079. Tr. 233. 302. 1225. 1273. Ai. 164 an. 244 an. 732. 1182. 1407 an. El. 20. 23. 1369. 1476. fr. Eriph. 203. inc. 674 a. 682, 1.

Ἀνδράσι. OR 55. OC 612. Ai. 483. 1380. El. 75. Eriph. fr. 209.

Ἄνδρας. Ph. 458. OR 751. 842. 1250 ubi LA ἄνδρα, Brunckio, Erf. Elmsl. Dind. receptum, sed longe minus exquisitum. ἄνδρας rec. OC 923. Ant. 62. 222. 297. Ai. 64. 1363. fr. Alex. 81. Scyr. 498. Ter. 517. Phaedr. 607.

Ἄνδρες. voc. Ph. 974. OR 513. OC 728. 1350. 1579. Ant. 162. 843. Ai. 565. 719. 1093. 1318.

|| *Formarum a diverbiis exclusarum* tria tantum exempla prostant: ἀνέρες Ph. 709. ἀνέρων OR 869 et ἀνέρες vocativus Tr. 1010, nulla scripturae discrepantia et metro cogente. Hae enim formae solae a

producunt. [ἀνέρος· Ai. 222 ex coni. Hermanni rec. Wolff.] Dind. quidem ἀνέρα invexit in diverbiis Ai. 799: v. Herm. Illa sola in mente habuit Lob. ad Ai. p. 401, beneque excepit Pors. ad Phoen. 1670, cum Brunck. praefracte negasset, usquam apud scenicos poetas ᾱ produci, quod ambigua mensura esse visum fuerat Valckenario ad v. 1650. Mira in his est Wexii ἀκρισία ad Ant. 762; v. infra, ubi de ᾱ in diverbiis non producto agetur fusius.

II. *Usus.* A significationibus minus pervagatis incipiemus, cuius rei ordinis causa mox patebit. Quatuor praecipuas recenset Eust. p. 1381, 5: ὁ ἤδη τέλειος τὴν ἡλικίαν, καὶ ὁ συζευχθεὶς γυναικί, καὶ ὁ ἀνδρεῖος, καὶ ὁ φύσει. Quorum prima apud Soph. non exstat: praetermissae autem sunt *duae* maxime, *altera*, qua hominis s. humani generis significandi vim habet, altera longe usitatissima, qua homo is dicitur, de quo loquimur, vel quocum nunc ipsum colloquii usus est.

|| Raro *generis humani* consortem notat singularem numerum hoc sensu solis poetis dici observavit Reis. Enarr. OC p. XC cf. Elmsl. ad Med. 658. — ἔξοιδ' ἀνὴρ ὤν OC 567. δράτω, φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών Ant. 768. τἄλλα οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν Ant. 1171 *ulli mortali.* τὴν ἀβουλίαν, ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ προσκεῖται κακόν 1243. ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος fr. inc. 682, 1. ὁλοσχερὴς ἀνήρ inc. 708. [Prope absunt ab hoc usu: ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος ἀλλ' ἤδη σκιᾶς Ai. 1257. ἀλλ' ἄνδρα χρὴ δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ὑπὸ σμικροῦ κακοῦ Ai. 1077.] (I p. 155 extr.)

|| *Virum.* feminae oppositum significat. Hanc quasi solam potestatem vocabulo, quo ab ἄνθρωπος distinguatur, Eranius Philo tribuit p. 156. γυναῖκε ἔφυμεν, ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα Ant. 62. ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δ' ἀνήρ 484, de quo loco errat Valck. [κρεῖσσον πρὸς ἄνδρας ἐκπεσεῖν κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν 679.] τριβὴ ἀνδρῶν γυναικῶν 1079. γυνὴ δέ, θῆλυς οὖσα κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν Tr. 1062. ἄνδρες εἰσίν OR 1460. αἵδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες OC 1368. ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας παρέστατε Ai. 1182. γυνὴ μέν, οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς El. 997.

|| Hinc tralatum *virum* animo et viribus significat cf. Intpp. ad Greg. Cor. p. 202. ὅτ' οὐκέτ' εἰμί, τηνικαῦτ' ἄρ' εἴμ' ἀνήρ OC 393. ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον εἴδωλον OC 109 ipsum quoque sic intelligo: τοῦ ποτε ἀνδρός. οὐκ' ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε Ai. 1238. Necdum a me impetro ut aliter intelligam Ai. 77. πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν; etsi praeeunte schol. interpretantur quod sciam omnes *mortalem, nec ultra mortale robur validum.* [de liberali et integro animo: ἀνδρός τοι τὸ μὲν ἓν δίκαιον εἰπεῖν Ph. 1140. ἀνδρί σοι χρεὼν μνήμην προσεῖναι Ai. 520. —. fortasse pertinet huc Iphig. fr. 289 quoque... (νοῦν?) δεῖ πρὸς ἀνδρί.]

|| *Vir* ἀνήρ dicitur, quatenus *uxorem* habet, vel mulieri est idoneus, v. Toup. de Theocr. Epist. p. 339. Valck. ad Hipp. 490. ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν Tr. 55. εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα 108 ch. *πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη 150 [secl. Dind.]. ἄνδρα καλῶς πράσσοντα 230. ἀνδρὸς εὐτυχῆ κλύουσα πρᾶξιν 293. τῷ μῷ τ' ἀνδρί 445. πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή 460. μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ 550. Hanc scripturam ab Eldikio incassum tentatam (corrigebat ἂν ᾖ) defendit Herm., tuetur Eust. p. 420, 34. 1374, 43. 1384, 58. ἀνήρ enim est, quo uxor fruitur, πόσις qui honorificum gerit nomen coniugis. [ἄνδρες εὔχονται γονὰς κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν Ant. 641.] — τὸν ἄνδρα τὸν σόν Tr. 739. ἔνθα ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα [sic LA. ἄνδρας rec.] καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι OR 1250. *ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά 1281 [secl. Dind.]. γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἄν Phaedr. fr. 608, 2. Articulum hac significatione recte observat Kuehlstaedt de dial. trag. p. 70 posse omitti: v. Tr. 55. 108. 150. 230. 293. OR 1250. 1281. (I p. 156 a. m.)

|| Sed pervagata inprimis significatio est, qua *hominem qualemcunque de quo quis loquitur*, significat. Et || *nude per se* positum σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν παραμείψειεν ἀνήρ OR 504. ἀ. γὰρ ὅστις ἥδεται λέγων fr. Alet. 90. φονέα τἀνδρός OR 362 σε θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρός OC 1133. ἀ. κατὰ ζήτησιν Tr. 55. ἀ. δεῖμα 108. πεύθου τἀ. 387. τἀ. ἀντίον μολεῖν 785. τἀ. ἔξοδον κακὴν Ai. 806. πάρεστι χρῆσθαι τἀνδρὶ τοῖς ἐμοῖς λόγοις Tr. 60. ἐμπελάζεις τἀ.; 748. —. πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν Ph. 80. τ. ἀ. ἔοικεν ὕπνος... ἕξειν 821. ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἀ. ἑλών 1228. ἀ. ἀφελεῖν OR 314. τ. ἀ. προσμεῖναι 837. τ. ἀ. ἐκπεμψαι OC 1346. ἐξαπείδομεν τ. ἀ. 1649. τ. ἀ. ἔθαπτε Ant. 402. ἀ. ... τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν 710. δέχου τ. ἀ. Ai. 69. λέγεις τ. ἀ. διαπεφοιβάσθαι κακοῖς Ai. 332. αἰσχρὸν γὰρ ἀ. χρῄζειν τοῦ μακροῦ βίου 472. τ. ἀ. ἀπηύδα Τεῦκρος παρήκειν 741. *σώζειν ἀ. 812 (secl. Dind.). ἀ. θαυμάσαιμι 1093. ἄγειν τ. ἀ. 1098. τ. ἀ. λώβαις ἐκβαλεῖν 1392. εἰσορᾶτε ποῦ τ. ἀ. El. 1431. —. ἄνδρες ἥξουσιν OC 653. — ὡς φάτις ἀνδρῶν Ant. 829. — ξὺν ἀνδράσιν κρεῖσσον ἢ κενῆς (γῆς) κρατεῖν OR 55 i. e. plenae civibus. καιρὸς ἀ. μέγιστος ἐπιστάτης El. 75. — ἄνδρας τὸ κέρδος διώλεσεν Ant. 222. τόδ' (νόμισμα) ἀ. ἐξανίστησιν δόμων 297. ὡς ἄνδρας quasi essent homines Ai. 64. Laudandum propter ἀντίθετον: ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις κακοῖσιν Ant. 413 i. q. ἄλλος ἄλλον; cf. Benseler ad Isocr. Areop. p. 149.

|| cum *adiectivo* vel *participio*, item *substantivo adiectivi vice posito.* νοσῶν ἀνήρ Ph. 41. ἄλλος 365. ἥδιστος 530. πένης 584. Alead. fr. 109, 7. ἴσος ἐν ἴσοις Ph. 685. χάλκασπις 726 ch. [v. Nauck.] ἀνόμματος οὐδ' ἔχων ἀρωγάν 855 ch. ἄθλιος 1214 m. εἷς OR 281. 1380. El. 1342. Tr. 460. ἀγαθὸς ὢν γνώμην OR 687. ἀρχηγέτης 751. δοῦλος 763. ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ 775. ὑπερπλησθεὶς μέθης 779. ἐπὶ πωλικῆς ἀπήνης ἐμβεβώς 803. ἐχθροδαίμων 816. ἔννους 915. νομεύς 1118. κράτιστος 1525. γενναῖος OC 1636. περιφραδής [ἀριφραδής Erf. ex Eustath.] Ant. 348 ch. χρηστός 662. ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος 1026. οὔτις El. 188 m. πρᾶγμα πράσσων μέγα 320. ἄβουλος 964. ἐμός Tr. 1158. εὐγενής Ai. 524. πολύτλας 954 ch. δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρύς 1017. κακοῦργος 1043. πᾶς 1366. μῶρος 1375. ἔχθιστος 1383. ἐσθλός 1399. φίλος 1413 an. [δραπέτης fr. Acr. 60.] γνωτός Inach. 255. ὁ γηράσκων Pel. 434, 3. κωτίλος Phaedr. 606, 3. οἰνωθεὶς inc. 668, 1. ἄπλουτος 718, 1. — Ἀνδρὸς κακοῦ El. 562. Ai. 1071. φίλου El. 667. 672. Ph. 1375. τοιοῦδε El. 689. OC 391. 631. Ph. 235. οὐδενός Ph. 334. φλαυρούργου Ph. 36. ἀθλίου 1038. OR 1413. 1444. πολυμηχάνου Ph. 1135. προκηρύξαντος El. 683. ποίου OR 102. Ai. 1236. ἀρίστου OR 257. τοὐπιόντος 394. μὴ βλέποντος OC 73. εὐχειρος 472. παντός Ant. 175. ἄλλου 230. οὐδενός 458. τηλικοῦδε τὴν φύσιν 727. ἑνός 737. ἐλευθέρου Tr. 267.

οὐχὶ σώφρονος 435. αἴθονος Ai. 221 ch. [de scripturae varietate v. s. αἴθων.] κακοῦ καὶ βαρυψύχου 320. μάλιστα μισηθέντος 817. ματαίου 1162. εὐτυχοῦς τὸ πρίν fr. Ai. Locr. 14. εὐγενοῦς Alead. 100. συγγενοῦς Synd. 153, 3. εὖ πράσσοντος Tynd. 572. ἐσθλοῦ inc. 661. ἀμνήμονος 780. — Ἀνδρὶ τῷ θανόντι OR 245. δημότῃ Ant. 690. ξένῳ Tr. 40. τὠμῷ 445. δυσμενεῖ Ai. 18. κλύοντι 1322. τῷ πάντ' ἀγαθῷ 1415 an. φηλήτῃ inc. 671, 2. — Ἄνδρα ὑπόπταν Ph. 136 ch. δύστηνον 227. οὐδένα 280. πονηρόν 436. ἄλλον 570. ἐσθλόν 905. Ai. 1344. 1352. ἰσχυρόν Ph. 945. πολέμιον 1302. ἄδηλον OR 475 ch. συγγενῆ 551. σεμνόμαντιν 556. δίκαιον 614. OC 806. ἕν' οἰόζωνον OR 846. ποῖον 1129. κάκιστον 1433. τόνδε τηλικόσδε OC 735. πατροκτόνον κἄναγνον 944. ἄριστον 1102. ἔμπολιν οὐκ ὄντα συγγενῆ δέ 1156. ἄλαστον 1482 ch. δυσμενῆ χθονός Ant. 187. πάντα 721. ὀλωλότα 1288 m. μάταιον 1339 m. τοιοῦτον El. 1001. [λατρεύοντά τῳ Tr. 35.] καλῶς πράσσοντα 229. [καταστεφῆ στείχοντα 332.] τὸν σόν 739. πάντων ἄριστον 811. φοιτῶντα μανιάσιν νόσοις Ai. 59. μεμηνότα 81. χρήσιμον 410. ἀμενηνόν 890 ch. δημότην 1071. γλώσσῃ θρασύν 1142. μωρίας πλέων 1150. ἄνολβον 1156. ἄλλον τινὰ ἐλεύθερον 1260. ἐπακτόν 1296. ἕνα ἄριστον Ἀργείων 1340. ἄνοσον fr. Creus. 325, 6. γενναῖον Phaedr. 605. θνητόν inc. 725. — Ἄνδρε δύο Ph. 539. — Ἄνδρες. ἀνέρες ἀλφησταί Ph. 709 ch. — Ἀνδρῶν προσπόλων El. 23. ἐλευθέρων Tr. 302. πάντων 1273. OC 737. τοιούτων Ai. 164 an. γερόντων 732. κακῶν Ph. 321. 971. ἀλκίμων Ph. 326. ἀγαθῶν 719 ch. δικαίων κἀγαθῶν 1050. μὴ ξυνοικούντων OR 57. θεωρῶν OC 413. οἵων 1013. Ant. 942 an. δαΐων 1045 ch. σπαρτῶν 1534. ἐσθλῶν fr. Eriph. 203. σωφρόνων inc. 674 a. — Ἀνδράσιν φίλοις Ai. 483. OC 612. ἀρίστοις Ai. 1380. ἐν οἵοις ἀνδράσιν fr. Eriph. 209. — Ἄνδρας ἐνδίκους Ai. 1363. λοχίτας OR 751. λῃστάς 842. ἐκδίκους OC 923. ἀστίτας fr. Alex. 81. νέους Scyr. 498. ξένους Ter. 517. μόνους Phaedr. 607. — Ἄνδρες ἀσπιστῆρες Ai. 565. φίλοι 719. πολῖται OR 513. OC 1575. χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες 728. πολυκτήμονες Ant. 843. [πόλεως ἄνδρες i. q. πολῖται Ant. 290.] ἄνερες ἀδικώτατοι Tr. 1010 m. — Huc refer gentilicia nomina Μάγνης ἀνήρ El. 705. Δωτιεύς fr. Acris. 69. Φοῖνιξ inc. 756. ἀνδρὸς Φανοτέως El. 45. Αἰνιᾶνος 724. Φωκῆς ἄνδρες 1107. [Epico more (cf. Il. λ 92) cum nomine proprio ἀνδρὸς Ἕκτορος Ai. 817. ἀ. Οἰδίπου OC 109.]

|| Affine est, cum *genitivus* ἀνδρῶν suspensus alicunde *partitive* ponitur. ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν Ph. 974. μετ' οὐδενὸς ἀνδρῶν ναίων 1092 m. ἀνδρῶν πρῶτον OR 33. ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ 'γὼ φέρεται 500 ch. οὐδεὶς ἀνδρῶν Ai. 244. OR 1259. οὗ λόγων ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων OC 1174. ἀνδρῶν γε μοῦνος 1250. τίς ἀνδρῶν Ant. 248. 604 ch. πολλοῖς ἀνδρῶν 616 ch. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Tr. 233. ἄλλος ἀνδρῶν 1225. χαλεπώτατα ἀνδρῶν πάντων 1273 an. μία ἀνδρῶν ἴλη Ai. 1407 an. πρίν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν El. 20. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων 23. οὔτις ἀνδρῶν 1369. et inversa structura ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι El. 759. (I p. 158 med.)

|| Cum *pronomine interrogativo* vel *indefinito* τίς. τίς ἔτι ποτ' ἀνήρ OR 892 ch. ποῖον ἄνδρα; 1129. τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον φέρει 1189 ch. τίνων ποτ' ἀνδρῶν El. 1476. τίνων ἀνδρῶν πόλιν OC 2 quorum hominum ad urbem. — ὥς τις πλεῖστ' ἀνὴρ ἤθλησα 563. ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα Ai. 1260. ἐγώ σε μή τινα ἀπάξοντ' ἄνδρα OC 657. Φωκῆς ἄνδρες τινές El. 1107.

|| Cum *pronomine demonstrativo addito articulo*. τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγώ Tr. 351. τελευτὴ τοῦδε τἀνδρός 1256. τούτου τίς ἄν σοι τἀνδρὸς προνοούστερος Ai. 119. κείνου χρηστήρια τἀνδρός 220 an. τοῦθ' εἰσάκουε τἀνδρός 789. φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρός OR 534. ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε 952. οὐδὲν τοῦδε τἀνδρός 1018. τούτου τἀνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ 1044. τὰ τοῦδ' ἕπεσθαι τἀνδρός OC 1428. ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχετε 1618. ἐκείνῳ τἀνδρὶ Tr. 603. τῷδε τἀνδρί 1165. Ai. 78. OR 1113. Brunckius τῷδε τ' ἀνδρί, cum inutili ellipsi verbi substantivi. — 1136. — τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα Ph. 128. τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν 616. τὸν ἄνδρα τόνδε 1036. τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον OR 236. τὸν ἄνδρα τοῦτον 449. τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων τὸν ἄνδρα 948. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα 1128. τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε OC 1182. τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα Ant. 668. τὸν ἄνδρα τόνδε Ai. 1332. τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω Ph. 458.

|| Cum *demonstrativo* sed *omisso articulo*. τίς τοῦδ' ἀνδρός (οἶκτος) Ph. 966. ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε 1005. τοῦδέ γ' ἀνδρός OR 815. Elmsl. τἀνδρός. ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός 1464. τὰ τοῦδέ γ' ἀνδρός OC 649. οὐχ ἅψομαι τοῦδ' ἀνδρός 830. τοῦδ' ὑπ' ἀνδρός 892. ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδε 1275. κομίζετον τοῦδ' ἀνδρός 1412. τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε Ant. 1021. τοῦδ' ἀνδρός Tr. 1018 m. ἀνδρὸς τοῦδε 1113. εἴπερ εἶ τοῦδ' ἀνδρός 1201. ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε Ai. 39. ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη 446. ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή 1169. τοῦδ' ὑπ' ἀνδρός 1321. ἀνδρὸς τοῦδε El. 1461. — εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρί Ai. 822. σὺν τῷδ' ἀνδρί Ph. 1409. ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε OR 829. ὁρμωμένῳ τῷδ' ἀνδρί OC 1329. ἥκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ τελευτή 1472. μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε 1546. — πρὸς ἄνδρα τόνδε El. 1440. τόνδ' ἄνδρα Tr. 1073. οὐκέτ' ἄνδρα μὴ τόνδ' ἴδητε Ai. 421 m. πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῷν ὁρῶ OC 29. ἄνδρα τόνδε τηλικόνδε (τηλικόσδε Dind.) 735. — ἄνδρε τώδε Ph. 591.

Consulto huc *nominativum* ἀνήρ distulimus, sive cum articulo solo crasin facit sive insuper additum demonstrativum habet; unde simul illud diiudicandum, num ᾱ extra melicorum formas peculiares producatur necne. In libris quidem addi fere nunquam videtur articulus scribiturque ἀνήρ sive brevis sive longa prima futura est, unde Valckenarium secutus Brunck. ὡ᾽νήρ sibi finxit. Sed diligentius excussis codicibus etiam hoc fortasse secus esse reperietur, sicut in αὐτός observabimus. Sed cum genitivus ceterique obliqui casus non minus crebro additum habeant articulum, quam omissus apparet, nonne hoc manifesto documento est, plurimis locis omissionem librariis deberi, spiritus et craseos notandae parum curiosis? praesertim cum eandem etiam in aliis observari vocabulis eadem mensura praeditis videamus, velut si ἀρετή, ἀγών, ἀλήθεια pro ἁρετή ἁγών ἀλήθεια scribitur, etsi de correpta prima nemo dubitat. Et si in melicis Homeri exemplo ἀνέρες ἀνέρων primam producere, ἀνήρ autem fere innumeris locis corripere observarimus, praeter exempla, si cum ceteris comparaveris, satis pauca, in quibus et sensus articulum commendat et mensura versus addito illo sustentatur, num dubitari potest, utro modo scribendum sit? Pauciora autem exempla illa erunt, quam vulgo putatur, etsi plerique in ea sententia sunt, ut articulum addant, quando et *sensu et metro toleretur*. Sed rarissime, si de tragicorum usu quaerimus, sensu *requiritur necessario*, nec creberrime metro; de qua re iam aliqua observata Wolfio sunt Anal. Lit. 2. p. 584,

cf. Apitz. ad Soph. Tr. 335. Illi quidem rei non multum tribuo, quam Reisig. posuit Comm. Crit. in OC p. 178, probatque ex parte Herm. ad OC 32, ἀνὴρ ὅδε si sit *eccum ipsum* articulo carere posse. Sed innumeris locis a tragicis omittitur articulus, ubi de certa et definita re agitur, inprimis ubi prosa oratione requiritur vocabulis ἀνήρ, γυνή, τέκνον, ἄνθρωπος addendus. Cuius rei cum in ὁ ἡ τό alia exempla afferemus, tum pauca de multis in ἄνθρωπος et γυνή apponemus et hoc loco aliqua recensebimus. *Primum* igitur inepti sunt, qui ubique inferciunt ἀνὴρ ὅδε, ἀνὴρ ἐκεῖνος, cum non minus crebro ἀνδρὸς τοῦδε, ἀνδρὶ τῷδε, ἄνδρα τόνδε, sive τοῦδ' ἀνδρός, τῷδ' ἀνδρί, τόνδ' ἄνδρα reperiantur, quam τἀνδρὸς τοῦδε, τἀνδρὶ τῷδε, τὸν ἄνδρα τόνδε. *Deinde* ἀνήρ *maritum* significans articulum non necessario poscere, supra positis exemplis Tr. 55. 108. 150. 230. 293. OR 1250. 1281 efficitur. *Postremo* articulus multis aliis locis abest, ubi additum exspectes. Non loquor de eis, in quibus ἀνήρ praedicati vice fungitur, quod genus hinc avellendum esse recte observavit Stallb. ad Phaedr. p. 196. Talia velim consideres velut τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρύς, ἐρεῖ Ai. 1017. De Telamone uno sermo. Hoc quidem unum nominativi exemplum est, metro ab articulo addendo tutum. Obliquorum casuum multa sunt. ὅτ' ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων δρόμου προκηρύξαντος El. 683 praeconis, non qualiscunque sed certi. οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθονος ἀγγελίαν Ai. 221 ch. Aiacis. ἔνθα ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρας [ἄνδρα LA a pr. m. Dind.] καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι OR 1250 ex Laio Oedipum, ex uno viro filium eundemque virum. εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα Ai. 18 adversus Aiacem unum, ut ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις ὤτρυνον Ai. 59. *σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ θανεῖν 812 [secl. Dind.]. ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου 890 ch. ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἑλών Ph. 1228 Philocteten. In his non quaero rhetoricum quoddam artificium certae rei generatim et secundum ordinem, cui adscribitur, contemplandae, sicut Stallb., sed nihil nisi ποιητικὴν ἄδειαν agnosco. Sic igitur concludimus, ἀνήρ *ubi longa syllaba opus sit*, scribendum necessario: ἀνήρ *ubi non sit* [ἀνήρ in trimetris tragg. ubique prima correpta poni docet Wolff. ad Ai. 9]; ἄνδρες, quod editores aliquot fecere, nusquam sine librorum praesidio receperim: non quod verisimile non sit, saepe sic a poetis esse scriptum, sed quod argumento demonstari non potest, cum neque a metro firmamentum correctioni accedat, neque non debuerit licitum esse ἄνδρες pro ἄνδρες ponere, cum ἀνδρῶν, ἀνδράσι, ἄνδρας haud rarum sit, ubi prosa oratio τῶν ἀνδρῶν, τοῖς ἀνδράσι, τοὺς ἄνδρας requirit. Recte igitur ἀνήρ scriptum sive ab Erfurdtio sive ab Hermanno: οὐκ ἔξεδρος ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ Ph. 211. οὖρός τοι, τέκνον, οὖρος· ἀνὴρ δ' ἀνόμματος, οὐδ' ἔχων ἀρωγάν 855. Brunck. ὡνήρ. ἀνήρ Dind. Metris loci utpote corruptissimi nil efficitur. περίφαντος ἀνὴρ θανεῖται Ai. 228. Sed ipse Herm. vel in tertia editione Aiacis reliquit κεῖνος ἀνήρ, ὃς στυγερῶν Ai. 1194: etsi in hoc ut prioribus melicorum exemplis antistrophicus versus ἀνήρ scribendum esse arguit. Nemo obiiciet, crasin hanc in canticis tolerandam non esse. Crases enim ut rariores, ita minime inauditae sunt in hoc genere, easque cum in καὶ tum in ὁ ἡ τό enumerabimus. In diverbiis ἀνήρ recte habet, et quod memorabile est, semper in arsi secunda reperitur, qua re confirmatur Porsoni praeceptum de quinto pede senarii: ἢ ζῇ γὰρ ἀνήρ El. 1221. ἔνδον γὰρ ἀνήρ Ai. 9. ἄσιτος ἀνήρ 324. οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κεῖνος 783. κέλευθον ἀνήρ 878. ὄλωλεν ἀνὴρ 979. ἐφίεθ' ἀνήρ 991. εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνήρ 1268. ὅδ' ἐχθρὸς ἀνήρ 1355. κινεῖ γὰρ ἀνήρ Ph. 866. τίς ἀνήρ 976. ἆρ' ἐγγὺς ἀνήρ; OC 1486. Sed minime opus articulo ab Hermanno [Dindorfio in ed. V.] vel aliis addito in his: ἀνὴρ ἐκεῖνος Ai. 271. ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν 344. ἀνὴρ κατοικεῖ Ph. 40. ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτός OC 1701 mel. ἀνήρ, ἄναξ, βέβηκεν Ant. 766. 1091. ἀνὴρ ὅδε OC 32. 631. Tr. 346. 1238. Ph. 910. OR 1160. Synd. fr. 149. et ἄνδρες Ai. 99. El. 1398. Cur non movear exemplis, quale est Aesch. Eum. 727. quod Wellauerus certum producti α in ἀνήρ documentum esse affirmat, peritos non fugiet. Eadem plane res est in ὅστις ἐστὶν ἀγαθός Eur. Suppl. 853.

Rem non dimittimus, antequam notarimus insignem Wexii ἀκρισίαν ad Ant. 762, constanter omitti in libris articulum affirmantis, ubi sit ἐκεῖνος. Sed omitti etiam aliis qualibuscunque locis nec ulla significationis ratione habita vel pueris notum.

*['Ανήρεις *viriles* olim Tr. 460 fictum ex ἀνήρ εἷς. Cf. G. Dind. ad schol. 2. p. 71.]

'Ανήριθμος *innumerabilis*. Forma vocabuli diverbiis conveniens. [v. Seyff. ad Ai. 601. 605.] τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον Tr. 247. Sic apogr. pedestrem potius orationem substitutura. ἀρίθμειον LA, sed ει in ι mutato. ἀνήριθμος αἰὲν χρόνῳ τρυχόμενος Ai. 602 ch. Libri consensu ᾗ. [Schol. ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ ταττόμενος, ἀλλὰ περιερριμμένος i. e. abiectus, contemptus: v. Küst. et Bernh. ad Suid. s. v.] Iungenda censeo ἀνήριθμος χρόνῳ τρυχόμενος, id quod ἀναριθμήτῳ χρόνῳ prosa oratione diceretur.

'Ανθάπτομαι *prehendo*, *invado*. σπαραγμὸς πλευμόνων ἀνθήψατο Tr. 778. Proprium de morsu doloris: v. Eur. Med. 55. 1350. Ar. Ran. 474, qui locus tragici cuiusdam imitationem habet παρῳδικὴν et ridiculam. Cf. Blomf. ad Aesch. Pers. 709.

'Ανθέω [Curt. Et. 226]. Proprie *floreo*. πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν fr. inc. XL. 1 Brck. ap. Eust. p. 835, 9 sine nomine poetae, quod discimus ex Gr. Bekk. p. 361, 20. Tralate de *vigendo* et *viribus crescendo* dicitur. De morbo ingravescente medica vox est, velut θάλλω, cf. Wakef. ad Tr. 1079. ubi legitur δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν, ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν (ἡ νόσος). Schol. ἤκμασεν. De hac tota familia sensu figurato usurpata v. Abresch. ad Aesch. Ag. 668. I. H. Voss. ad Hymn. Cer. 278. Wex. ad Antig. 946 (949 H.) et horum fontem omnium Hemsterh. ad Luc. Nigrin. p. 253. t. I. Bip. — De *animis* dictum ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ πάλιν φθίνει fr. inc. 705. emendato a Piers. ad Moer. p. 181, de ὕβρει.

*'Ανθήλιος v. ἀντήλιος. (I p. 161 extr.)

*'Ανθήμερον. ἀ.: σήμερον ἡμέρα. Σοφ. Δανάῃ (fr. 177.) Hesych. [Ahrens. diall. Gr. 2, 272 vocabulum in suspicionem vocat. Brunck. contra litterarum ordinem volebat αὐθήμερόν (αὐθήμερον Schrewel.) quod per se spectatum plus habet fidei.] Praecedit servato ordine ἀνθ' ἡμέρας: δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

'Ανθηρός [Curt. Et. 226]. Proprie *floridus*, deinde tralatum *fortis*, *validus*, *gravis*. τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρόν τε μένος Ant. 960 ch. Schol. οὕτω καὶ τοῦ Λυκούργου ἀπὸ τῆς μανίας ὀργὴ ἀποβαίνει. Sed quaevis intelligitur insania. Glossa cod. Dresd. a interpretatur ἀκμαῖον καὶ σφοδρόν. Cf. ἀνθεῖν et ἄνθος.

Ἀνθίζω. οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον El. 43. Schol. τινὲς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἤκουσαν, οἷον ταῖς πολιαῖς ἠνθισμένον (canis variegatum, v. Musgr.). τοῦτο δὲ ἀπίθανον. δοκεῖ οὖν μοι τὸ ἠνθισμένον ἀντὶ τοῦ ἠσκημένον. Suid. ἠνθ. ἠσκημένον, τουτέστι πλαττόμενον. Ineptissime Bothius advocat Aesch. Pers. 670 ubi ἀνθοῦν πέλαγος Αἴγαιον νεκροῖς dictum ut ἐπανθεῖν de rebus in superficie fluitantibus. Et ipse tamen *coronatum*, ἐστεμμένον explicat, quasi senex coronatus nemini suspectus esse potuerit. Recte Herm. de toto corpore dictum observat; videtur tamen hoc a fucata facie detortum esse, quare Moschop. Dictt. Att. κεχρωματισμένον interpretatus est.

Ἀνθίστημι *oppono*. Aor. 2. et Medium *obsisto, defendo*, quorum solorum usus est apud Soph. ὁ δ' ἀντιστὰς ὕπερ (γῆς) Ant. 518 *defensor*. ἀντιστάντα δὲ ἄτῃ πατάξαι θυμόν 1096. Male Tricl. τὸ διὰ μάχης ἐλθεῖν με αὐτῷ καὶ τὴν ἀναίδειαν καὶ θρασύτητα τιμωρήσασθαι. Rectius schol. τὸ δὲ ἀντιστάντα βλαβῆναι πάρεστι: *in gravi discrimine obsistens illi calamitate iram meam feriam*, i. e. irae, si obstitero, poena instat. τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ Ai. 1231. πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται Thyest. fr. 234 b. οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι OC 645.

Ἀνθοβοσκός. ἀνθοβοσκόν: ἀνθοτρόφον. Σοφ. Αἰθίοψι (fr. 29.) Hesych. Acui iubet Arcad. p. 87, 25.

Ἄνθος. [Curt. Et. 226.] Proprie *flos*. ὁρῶ περιστεφῆ κύκλῳ πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός El. 896. Tralate *flos pulchritudinis*. ὧν (τῶν ἡβώντων) ἀφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος *frui solet adspectus* Tr. 549. De re mala summum vigorem adepta: ἀκήλητον μανίας ἄνθος Tr. 1000. est ἀκμὴ νόσου. [cf. μανίας ἀνθηρὸν μένος Ant. 960.] Plane singulari ratione dictum πόθεν ποτ' ἄλυπον εὗρον ἄνθος ἀνίας Dionys. fr. 182, de quo loco sic commentatur Gr. Bekk. p. 385, 18 doctissimorum interpretum scriniis excussis: ἄλυπον ἄνθος ἀνίας· εἰ θέλοις εἰπεῖν ἐπί τινος πράγματος, ὃ λύπης ἀπαλλάττει, οὕτως ἂν χρήσαιο ὡς καὶ Σοφ. ἐν τῷ Διονυσιακῷ σατυρικῷ ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσαμένων τῶν κατὰ χορὸν σατύρων. Πόθεν ποτ' κ. τ. λ. Hinc efficitur ἄνθος ἀνίας ἄλυπον i. q. μὴ λυπηθέν componenda, ἄνθος autem de *re pretiosa et in deliciis habenda* dictum esse. — Quae in v. ἀνθέω attulimus, iis adde Abresch. Dilucc. Thucyd. p. 489. (I p. 163.)

Ἀνθρώπειος *humanus*. ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια Ai. 132. Laudat Stob. Serm. 37. p. 63 et p. 831. Imitatores indicat Lobeck. De accentu generatim Arcad. p. 45, 1.

Ἄνθρωπος [Curt. Et. 276. Lob. Par. 118] *homo*. Universe dictum de *generis humani consorte*. τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος OR 977. κοὐδὲν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει Ant. 332 ch. οὐκ ἔσθ' ὁποῖον στάντ' ἂν ἀνθρώπου βίον αἰνέσαιμ' ἂν 1155. θαῦμα ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν Tr. 694. ἀνθρώπου φύσιν βλαστὼν μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονῇ Ai. 761. οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶ 777. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; OC 598. πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεών OC 1153. ἀνθρώπων LA et Suid. οὐδέν' LA οὐδὲν corr. et Par. B. T. Vat. Farn. Suid. ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον fr. Ai. Locr. 13. τὰν δ' ἀνθρώπου ζωάν Ter. 519. ἀνθρώπου φρενῶν inc. 757. τὴν ψυχὴν ὡς ἂν καὐτὴ ἄνθρωπος ἔχουσα inc. CV. 110 Br. Inprimis frequens hoc sensu *pluralis*. ἐν τῷ μακρῷ ἀνθρώπων χρόνῳ Ph. 306 *vita humana*. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν 1316. ᾧ τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ OR 299. γένος ἄτλητον ἀνθρώποισι 792. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις 1297 an. ὡς ἔδειξα μή ποτε ἐμαυτὸν ἀνθρώποισι 1393. ὁπόσα αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται 1408. ἀνθρώπων κάκιστος OC 743. μόνοις ἀνθρώπων 1126. κάκιστος ἀνθρώπων 1265. ἀνθρώπων τινί 1522. οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἷον ἄργυρος κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε Ant. 295. πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν 300. τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους 452. θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας 683. ἀμερίων εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων Ai. 400. cf. Ant. 789 ch. ἀνθρώποισι τοῖς πᾶσι 1023. οὔτις ἀνθρώπων 1044. ἀνθρώπων τις 1048. δείξας ἐν ἀνθρώποισι 1242. λόγος ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς Tr. 1. μοῦνον ἀνθρώπων 277. τἀνθρώπων (κάτοιδε) res humanas 439. τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθών; 744 perinde ac τ. ποτ' ἀνθρ. μ.; Ai. 800. οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν Ai. 486. τὰ πάντα ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς 1037. κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους 1198 ch. ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων; El. 238 m. ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοί 815. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων 930. προνοίας δ' οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον 1026. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοί 1126. ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἤχθηρα 1362. δεῖξον ἀνθρώποισι 1382. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους Alead. fr. 109, 1. πάντα τἀνθρώπων fr. 98. φρονεῖν ἀνθρώποις ἴσα fr. Colch. 311. ἥδιστον ζῶμεν ἀνθρώπων βίον Ter. 517, 4. ἐν φύλῳ ἀνθρώπων 518, 1. οὔτις ἀνθρώπων Tyr. 582. (τις ἀνθρώπων olim erat fr. inc. 685.) κέρδος ἀνθρώποις 688. ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι 692. ἐξ ἀνθρώπων inc. CV. 110, 5 Br. In his deest articulus, inprimis ubi versui commodus non esset: Ant. 332 et apud pluralem fere perpetuo, El. 1382. Ant. 300. 683. 790. 1242. Sed *legitimam omissionem* habet cum in *genitivo partiendi*, velut OR 299. OC 743. 1126. 1265. 1522. Ant. 1044. 1048. Tr. 277. 744. Ai. 800. El. 238. 815. 1126. fr. Ter. 516. Tyr. 582, tum in certis loquendi formulis, ut in οὐ κατ' ἄνθρωπον Ai. 779 et μὴ κατ' ἄνθρωπον 761. μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον OC 598. ἐν ἀνθρώποισιν OR 1408. Ant. 452. Sed omittitur etiam, cum non de universo genere sermo est, sed de singulis hominibus, quatenus mortales sunt: Ant. 295. 1155. Tr. 694. Ai. Locr. fr. 13. Ph. 306. 1316. OR 792. 977. 1297. 1393. Ai. 486. El. 1026. ‖ Adstrictius dicitur de *certo hominum genere*, incolis terrae vel quibuscum quis versatur. ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα Ph. 31. ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου 487. οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών OR 1488. σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ἔσεσθαι OC 389. Thebanis suis popularibus. ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; Tr. 421. Haec articuli patientia non sunt, praeter OR 1488, quo ipso tamen loco abesse recte potest. ‖ *Certum unum* hominem significat, inprimis quem alloquimur, et nonnunquam cum contemtu vel indignatione. ἄνθρωπος, ὦ δέσποιν', ἀποστήτω Tr. 434, ubi articulus, quo carent, ut solent, libri, ab Hermanno additur. τί φῄς ὤνθρωπε Ai. 791. ὤνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς 1154, quo loco plerique codd. et Eust. p. 681, 6 ὦ omittunt. Aldus et alii codd. addunt, minus apte, quod id magis alloquentem quam indignabundum et minitantem decet.

Ἀνθρώσκω *exsilio*. ἄνθρωσκε: ἄνω θρῶσκε, ὀρχοῦ Σοφ. Μωμ. (fr. 372.) Hesych.

Ἀνθυπουργέω *rependo*. ἡ φῂς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Σοφ. Κολχ. (fr. 313). ἀνταπο-

δοῦναι explicant qui afferunt Gr. Bekk. p. 404, 19 et Suid.

Ἀνία (ᾰ) *cruciatus* tam corporis quam animi. ἐμᾶς ἀνίας Ph. 1115 m. ἐμοὶ λιπὼν ἀνίας Ai. 973. ἀνίας μοι κατασπείρας 1005. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι 1138. ἄλυπον ἄνθος ἀνίας Dionys. fr. 182. [expl. locum Gr. Bekk. 385, 18.]

Ἀνῐᾱρῶς (ᾰ) *moleste*. ὡς ἀνιαρῶς λέγεις Ant. 316. Atticis ι ambigua mensura est. Passim comp. apud Atticos ἀνιαρώτερον editum videas: ō primus scripsit Bekk. apud Demosth. adv. Boeotum de dote initio. Rem expedivit Pors. ad Phoen. 1334; praeierat EM p. 110, 9 et Gr. de Prosod. p. 445 Herm.

Ἀνιάω *crucio*. ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ Ant. 319. τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ' οὐδὲν ὠφελουμένη 550. φίλους ἀνιῶν Ai. 266. ἡμᾶς δὲ ἠνία ξυνών 273. ὁδὸς ἀνιάσασα δὴ μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον 994. *Passivum:* τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι Ph. 906 [et 913 pendente μή ad analog. vbb. timendi]. οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι 283. — ῑ perpetuo producitur, nec, cum in arsi sit, ulla est dubitandi apud Sophoclem copia.

Ἀνίημι *mitto, remitto.* Alter aoristus et transitive dicitur et intransitive. θεοὺς μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινά OR 270. LA γῆν, quod et schol. habet, sed explicatio eius αὔξειν docet, et ipsum transitive intellexisse. γῆς Vauvill. et Musgr. coniectura assecuti. V. ἄνειμι. — οὐδ' ἀνίεσαν [ἀνίεσσαν LA] (γλῆναι) φόνου μυδώσας σταγόνας OR 1277. οὐδ' ἀνίεσαν [ἀνείεσαν, η a pr. m. super ει posito LA] στέρνων ἀραγμούς OC 1608 nihil *remittebant de planctu.* φυτεύσαντες (γάμοι) πάλιν ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα OR 1405, de qua aor. 2 forma praeter grammaticos v. Brunck. ἄνετέ μ' ἄνετε παράγοροι El. 229 m. ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου Ph. 764. V. Lob. ad Ai. 248. κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης ἄνες Ant. 1101. δεξιὸν δ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον El. 721 *frena remittens*, v. Herm. συὸς μέγιστον χρῆμ' ἀνῆκε Λητοῦς παῖς Meleag. fr. 357. — ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ Ph. 639 *donec ventus frangatur* probabilis emendatio est Piersoni (Veris. p. 64) et Valckenari (Diatr. n. 234) recepta vulgo. Libri ἄγῃ ῥάῃ ἄῃ; schol. ἐπειδὰν παύσηται. ἄηι (c. gl. παρῆι) LA. — Passivum significat *permitti arbitrio*. νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι Ai. 1214. Musgr. *devovetur*; Herm. *solutus*, i. e. *fato confectus est.* Malim *permissus est*, i. e. in potestatem concessit. Huc ducit participii usus, quod *libere et suo quidque arbitrio agitantem* significat. χρὴ γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ' ἀνειμένας Ant. 578. v. Intpp. ἀνειμένη αὖ στρέφει El. 516.

Ἀνίκητος *invictus*. χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη OC 1515. σῶμα ἀνικάτου θηρός 1568 ch. Cerberi. Ἔρως ἀνίκατε μάχαν Ant. 781 ch. — τῶν ἀνικήτων ὅπλων Ph. 78.

Ἄνιππος *pedes*. λεὼν ἄνιππον ἱππότην τε OC 899. (I p. 165 extr.)

Ἀνίστημι *attollo, excito*. τί μ' αὖ ἐξ ἕδρας ἀνίστατε Ai. 788. τὸν θανόντα δακρύοις ἀνιστάναι Scyr. fr. 501, 2. οὔτοι τὸν πατέρ' ἀνστάσεις El. 138 ch. οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον κἀκκινήσεις κἀναστήσεις Tr. 979 an. — ὅς μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα Ph. 666. Schol. ἐποίησάς με τῶν ἐχθρῶν ὑπερέχειν ὄντα αὐτῶν ἐλάσσονα. — ὥσπερ με κἀνεστήσατε OC 276 *assurgere iussistis*. ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέστησεν μολεῖν ὁ κοίρανος 1286. Alter aoristus intransitive *surgo, exsisto* significat. ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστα OR 1201 ch. [ἀνέστας corr. rec. LA]. Elmsl. olim coniiciebat ἀναστάς fracta sententiae vi.

Ἀνιστορέω *sciscitor*. ἓν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον ὧν σ' ἀνιστορῶ OC 991. ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι μ' ὧν ἀνιστορεῖς [ἂν ἱστορεῖς LA] Ph. 253. ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς OR 578. καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν Tr. 317.

Ἀνόητος *stultus*. τοὺς ἀνοήτους τούτων γνώμας προδιδάσκειν Ai 162 an. De Ai. 758 v. ἀνόνητος.

Ἄνοια *stultitia*. λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν Ἐρινύς Ant. 603 ch. ἁμαρτίαν schol. explicat. φεῦ τῆς ἀνοίας El. 920. πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά 1054. Ἀνοία scribendum secundum grammaticos, quos adhibuimus v. ἀγνοία, nec Aeschyli solum exemplis tutum hoc et Euripidis, Sept. 404 (384 Well. qui in lexico mutavit sententiam), Androm. 521, sed ipsius Sophoclis in Tereo fr. 517, 5: τερπνῶς γὰρ ἀεὶ πάντας ἀνοία τρέφει. Libri ἡ ἄνοια; Brunck. ἡ 'γνοία. [De quantitate τοῦ οι v. Cobet nov. lectt. p. 190. Nauck. Eurip. stud. 2, 111 n. 1. et in Philol. 11, 466.]

Ἀνοίγω *aperio*. Proprie: ἀλλ' ἀνοίγετε Ai. 344. Tralate: μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξῃς τᾶς σᾶς OC 515 m. Schol. μὴ ἀναπτύξῃς μου τὰ ἀναιδῆ ἔργα.

Ἀνοικτίρμων *immisericors*. ὁ ἀνηλεὴς καὶ ἀπαραίτητος Phryn. App. Soph p. 20, 15. — κἂν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειέ νιν Tyr. fr. 587, 8.

Ἀνοίκτως *misere*. νελέα δὲ γένεθλα κεῖται ἀνοίκτως OR 180 ch.

Ἀνοιμωκτί *impune*. ῥήματα τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν Ai. 1206. LA sequentibus olim Lobeckio et Erf. ἀνοιμωκτεί. Apogr. et Eust. p. 723, 28 per ῑ scribunt, hosque sequor propter auctoritatem Apollonii de adv. p. 568. Theodosii p. 74. Herodiani epim. p. 257 v. ἀνατεί. Sed ῑ in his verbalibus anceps est pro versuum ratione: v. Reisig. Comm. cr. ad OC. CCI. Schneid. ad Plat. Rpubl. 3. p. 301. Mira narrat Herm. ad OC 1253, ῑ verbalium corripi. V. ἀνατεί.

Ἀνοιστέος *nuntiandus*. ὡς ἀνοιστέον σοι τοὔργον εἴη κοὐχὶ κρυπτέον Ant. 272. Eadem vis verbi ἀναφέρειν ab Intpp. illustratur. (I p. 166 extr.)

[Ἀνοκωχεύω v. s. Ἀνακωχεύω.]

Ἄνολβος *infortunatus*. κεῖνος οὐκέτ' ἐστ' ἀνὴρ ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος Ant. 1026. Glossa: μωρος. ὄλβος γὰρ ἡ φρόνησις τῷ αὐτὴν ἔχοντι. — τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών Ai. 1156, ubi similia proxime adscriptis schol. ἄνολβα βουλευμάτων Ant. 1265 m. Dei donum significatur prudentia: qua qui orbatus est ἄνολβον, *infaustum* haud male dixeris.

Ἀνολολύζω *clamo*. De fausto clamore proprium. ἀνολολυξάτω δόμος Tr. 205 ch. LA ἀνολολύξετε: Elmsl. ad Heracl. 782 ἀνολολύξεται δόμος. De legitimo vocabuli significatu praeter lexica vetera consule schol. Od. γ 450 ibiq. Nitzsch., rectius statuentem Blomfieldo ad Aesch. Ag. 570, item Hemsterh. ad Luc. Somn. p. 177. t. 1 Bip. Wesseling. ad Diod. t. 2. p. 90. — Sed *infaustum* etiam *clamorem* significat καταχρηστικῶς: στρατὸς ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν οἷα λαγχάνει κακά El. 750. Unde inepte ἐτυμολογίζει Eustath. p. 1932, 60 ab ὀλοὸν λύζειν ducens.

*Ἀνόμαλος v. ὅμαυλος.

Ἀνόμματος *oculorum usu carens*. ἀνὴρ δ' ἀνόμματος Ph. 856 ch. Schol. ἐστέρηται τοῦ φωτός. Dormiebat enim.

Ἄνομος *lege carens.* μή μ᾽ ἱκετεύω, προσίδητ᾽ ἄνομον OC 142 an. Schol. λείπει τὸ ὡς. ἵν᾽ ᾖ ὡς ἄνομον. *Ferum* inde et *immanem* valet: στρατὸν θηρῶν ὑβριστὴν ἄνομον Tr. 1096. Centauros.

Ἀνόνητος *inutilis.* περισσὰ κἀνόνητα σώματα Ai. 758. Suid. v. τὰ γάρ, κἀνόητα: sed veram scripturam idem servavit v. ἀνόνητα, item Stob. Ecl. Phys. 1. p. 114. Eust. p. 415, 13. 484, 17. Velut ἀχρεῖος et ἀνωφελής de rebus abiectis et contemnendis dictum a Lobeckio illustratur. Eadem scripturae varietas libros occupavit Ai. 1272, ubi πολλὰ κἀνόητ᾽ ἔπη. [κἀνόητ᾽, νη a m. rec. super οη LA.]

Ἀνόρεος (ᾰ) *virilis, virum decens.* ἀνόρεος πόλεμος: ἀνδρεῖος, ὁ πρὸς τοὺς ἄνδρας. Naupl. fr. 384. Hesych.

Ἀνορθόω *erigo.* ἀνόρθωσον πόλιν OR 46. 51. Vitiose ἀνορθοίη LA in v. 820, Schaef. ἂν ὀρθοίη correxit. [De vi et usu verbi cf. Fritzsch. ad Theocr. 1, 139.]

Ἄνορμος *importunus, infelix.* τὸν ὑμέναιον ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας εὐπλοίας τυχών OR 423; a navigatione facta elegans tralatio ad infaustas nuptias fausta spe initas.

Ἀνόσητος. τὸν δὲ ἄνοσον καὶ ἀνόσητον Σοφ. Pollux 3. 107. Est inc. 838.

Ἀνόσιος *nefarius.* μιαρός praeter alia explicant Gr. B. p. 406, 15 et Hesych., qua sola significatione apud Soph. τῆς γῆς ἀνοσίῳ μιάστορι OR 353. ἀνόσιον νέκυν Ant. 1071; quod iustis privatus, v. Intpp. *ἀνόσιον ὀσμὴν 1083 [secl. Wund.] odorem nefarie proiecti corporis. ἀνόσιον στόμα OC 981. ἀνοσίων τε παῖς OR 1360 m. — αὐδῶν ἀνόσι᾽ οὐδὲ ῥητά μοι OR 1289. γάμοι ἀνόσιοι τέκνων OC 946. ἔργοις ἀνοσίοις 283. ἀθέμιστα καὶ ἀνόσια δρᾶν fr. inc. 811.

Ἀνοσίως *nefarie.* ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμέ Ph. 257. (I p. 168.)

Ἄνοσος *non aeger.* ἄνοσον ἄνδρ᾽· ἐμοὶ δ᾽ οὐδεὶς δοκεῖ εἶναι πένης ὢν ἄνοσος Creus. fr. 325, 6. λῷστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον ib. 326, 2.

Ἄνους *stultus.* ἄνους μὲν ἔρχει Ant. 99. μὴ ᾽φευρεθῇς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα 281. τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πεφάνθαι 561. ἄνους ηὑρέθη Ai. 763. ἄνους ἐκεῖνος αἱ δ᾽ ἀνούστεραι ἔτι Ter. fr. 514, 1.

Ἀνταῖος. ἀνταία, ἐναντία, ἱκέσιος Hesych. ὅτε σοὶ παγχάλκων ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγά El. 197 ch. τί μ᾽ οὐκ ἀνταίαν ἔπαισέν τις Ant. 1307 mel. Schol. γρ. καιρίαν, manifesta interpretatione vocis exquisitioris. In παίειν *vulneris* significatio latet, v. Valck. ad Phoen. 1440 cf. Ilgen. Opusc. Philol. 1. p. 271. — Ἀνταίαν: ἔκτοπον, χαλεπήν Hesych. ex Acris. fr. 74; ἀνταίας: πολεμίας, ἐχθρᾶς idem ex Polyid. fr. 466. Denique Erotianus p. 62 L. p. 45 ed. Klein.: Ἀνταῖον (codd. hic et infra ἄντεον) θεόν: τὸν βλάβης ὑπονοούμενον αἴτιον ἔσεσθαι ἄνθρωπον. ἀνταῖον δὲ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν σώφρονα, ὡς καὶ Σοφ. ἐν Κλυταιμνήστρᾳ (fr. 310), λέγων: τὸν δὲ ἀνταῖον περιδινέοντα οὐχ ὁρᾶτε καὶ δεῖμα προσπνέοντα ἀνταίας (libri ἀντέας vel ἀντίας) θεοῦ. [Varios emendandi conatus v. ap. Welck. p. 108. Lobeck. Actt. soc. gr. 2, 307. Pathol. 162.] Clarum est, post ἔσεσθαι distinguendum esse, ut ἄνθρωπον sequentibus addatur, quae eo minus corrigo, quia locus Clytaemnestrae ad primam illam notamque significationem *hostilis* redire videtur, ut graviter turbata sint omnia. — Accentum notavit Arcad. p. 44, 2.

Ἀνταίρω. ἀνταιροῦσιν: ἀντιλέγουσιν. Σοφ. Θυέστ. fr. 244. Hesych. [cod. ἀκτεροῦσιν contra litt. seriem.]

Ἀντακούω *responsum audio.* ἀντὶ τῶν εἰρημένων ἴσ᾽ ἀντάκουσον OR 544. ἀλλ᾽ ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται Ai. 1141, quod ἀντάκου᾽ ἓν τοῦτο scribendum infelicissime coniecit Valck. ad Phoen. 1651.

Ἀνταμείβω s. potius ἀνταμείβομαι *respondeo.* οἵ᾽ ἀνταμείβει ῥήματ᾽, OC 814 cum aposiopesi δώσεις δίκην, quomodo librorum scripturam explicandam recte vidit Herm. — οὐδ᾽ ἀνταμείβει μ᾽ οὐδέν OC 1273. ἀλλ᾽ ἀνταμείψασθε Ph. 230.

Ἀνταμύνομαι *ulciscor.* ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται [ἀνταμύνονται LA] κακοῖς Ant. 643. *malum malo reddere.* Pro ἀνταμείβεσθαι positum similiter illustratur ex Eust. p. 546, 27 a. Valck. ad schol. Phoen 21. cf. Intpp. Thucyd. 1, 42, 1. [4, 63, 2.] Gr. Bekk. p. 217, 12. [cf. Suid. ἀμύνασθαι ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδιδόναι. Σιμωνίδης.]

Ἀντανίστημι. Medium *assurgere adversarium.* Ἔρωτι ὅστις ἀντανίσταται πυκτὴς ὅπως ἐς χεῖρας Tr. 441. Schol. ἀντιπυκτεύει. (I p. 169.)

Ἀντάρης v. ἀντήρης.

[*Ἀντατιμάζω *dehonesto.* ἀλλ᾽ αὐτὸν ἔμπας ὄντ᾽ ἐγὼ τοιόνδ᾽ ἐμοὶ οὐκ ἀντατιμάσαιμ᾽ ἄν, ὥστε... Ai. 1339 illum non ita despicatui habeam. Sic ex Bothi coni. scripsit Dind. οὐκ ἂν (οὔκουν a m. ant.) ἀτιμάσαιμ᾽ LA.]

Ἀνταυδάω *colloquor.* ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ᾽ ἀνταυδᾷς ἴσα El. 1478. Herm. olim et Reisig. ζῶν τοῖς θανοῦσιν οὕνεκ᾽ ἀνταυδᾷ σ᾽ ἴσα, i. q. ὁμοίως.

Ἀντάω *occurro, obvenio.* ὅπως ἄψορρον ἀντῴη πατρί Tr. 902 LA ἀντοίη, quod excusat Neuius ex Hom. Il. η 423. Tricl. recte ἀντῴη. μή σοί γε ἀντήσας θάνοι Ai. 533. Eust. p. 671, 39. 673, 7. 1456, 37. — σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων ἄντασ᾽ Ἐρεχθειδᾶν Ant. 982 ch. structura insolenti et Homerica (Il. α 31) pro μετεῖχε τοῦ σπέρματος. Reliquis enim locis apud Soph. intransitivum est: σφῷν δ᾽ οὖν θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ᾽ ἀντῆσαι κακόν OC 1445. Dind. κακῶν. Elmsl. coniecit σφῷ, ut sit: *ne malum vos ullum habeatis.* Monet Herm. ἀντᾶν cum genitivo *adipisci* potius significare, nec de cavendo malo, sed optando bono poni.

Ἀντειπεῖν v. ἀντερεῖν.

Ἀντερείδω. ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν Ph. 1403. Spectat Eust. p. 1094, 34: ὅθεν εἴληπται καὶ ἡ ἀντήρης πληγὴ καὶ ἀντερείδειν τὸ ἀντιβαίνειν, gressum facere, *auftreten.*

Ἀντερεῖν *contra dicere.* ἀντεροῦσιν vitiose in fr. 244 pro ἀνταίρουσιν q. v. — Κρέοντος ἀντειρηκότος Ant. 47, ubi adsignificatur *vetare.* — οὐκ ἂν ἀντείποιμ᾽ ἔτι El. 377. μηδὲν ἀντειπὼν ἔπος OC 1279. οὐδὲν ἀντειπὼν ἔπος Ant. 1232. οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί OC 999 [ἀντειπεῖν ἔχω Nauck. Kr. Bem. 3, 66]. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς Ant. 1053. — *Passivum:* κοὐδὲν ἀντειρήσεται Tr. 1184.

Ἀντέχω. Transitive *praetendo.* ὄμμασι δ᾽ ἀντέχοις τάνδ᾽ αἴγλαν Ph. 830 ch. Brunckius contra libros ἀντίσχοις, ignarus legum numeri dochmiaci. Nec rectius dicatur ἀντίσχοις, si *praetendendi* significatione cum dativo iungi verbum cum Buttmanno neges, quare ab Hermanno [et Dind.] servandum non erat. — χεῖρ᾽ ἀντέχοντα κρατὸς (ὁρῶμεν Θησέα) OC 1651. — In-

transitive *obsisto:* πῶς δύσμορος ἀντέχει Ph. 175 ch. τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντέχειν οὐ ῥᾴδιον Alead. fr. 99. — Medium *niti*, *sustinere se:* ἴστω τε χαὐτὸς ἀντέχου Ph. 893. Cum genitivo *peto*, *concupisco:* τοῦ κέρδους ἀντέχεσθαι Creus. fr. 325, 2.

*Ἀντή v. λιτή.

Ἀντήλιος *orientem spectans.* οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους ζητεῖτ' ἰόντες Ai. 805 Illud agnoscunt Suidas v. ἀγκών, defendit Eust. p. 1562, 38. cf. Gr. Bekk. p. 16, 10 et uberrime firmavit Lob. p. 356. ed. 2. cf. ἀπηλιώτης.

[Ἀντηνορίδαι inscribitur fabula Soph. perdita cuius sunt ap. Dind. fr. 140—143.] (I p. 170.)

Ἀντήρης *adversus.* ἀντήρη τὸν ἐξ ἐναντίας παραταττόμενον Hesych. — πολλὰς δ' ἀντήρεις ᾔσθου στέρνων πληγὰς αἱμασσομένων El. 89 an. Schol. ἀντικτυπούσας. Alius ἀντιθέτους, ἀντὶ τοῦ ἴσας τοῖς θρήνοις cum quo convenit Hesych. v. ἀντήρεις illo loco usus; tertius κατὰ τὸ ἐναντίον τῶν στέρνων ἐλαυνομένας quod unum probabile. — ἀντήρης νυκτέραις ὄψεσι fr. inc. 839 apud Suid. in v. et Gr. Bekk. p. 407, 12. Legitur ἀντάρης νυκτερίς [sic Dind.]. Sed nullum in ηρης adiectivum cum dorismo tragicis dicitur: φρενήρης, μεσσήρης, κωπήρης, ἀμφήρης, χαλκήρης, ἀγχήρης, ἁμαξήρης. *Somnio oblatum* intellige.

Ἀντί. [Curt. Et. 186.] Res duas paris fere momenti alteram alteri substituit. Bernh. Synt. p. 231; *vice, loco alicuius* prima significatio est. || ἀντὶ τούτων Ph. 430. πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον 795. χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ OR 1418. κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἴξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας 1491. σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τἀμὰ δυστήνου κακὰ ὑπερπονεῖτον OC 344. τὼ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἱλέσθην θρόνους κραίνειν 448. κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ 488. ἀρκεῖν ἀντὶ μυρίων μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν 498. μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας φίλον νομίζει Ant. 182. τὴν ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ἀντὶ τῆς σωτηρίας 186. νέκυν ἀντιδοὺς ἔσει ἀνθ' ὧν ἔχεις 1068. ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ Tr. 148 [praecipuus enim est particulae usus in adiungendis contrariis cf. Ai. 1020. et δοῦλοι ζῶμεν ἀντ' ἐλευθέρων Alex. comici fr. 143, 3]. ἅτ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι 494. μή τινα στέρξαι ἀντὶ σοῦ πλέον 577. μηδ' ἄλλος ἀντὶ σοῦ λάβῃ 1226. οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ Ai. 444. ἀντ' ἐμοῦ τινι δοῦναι τὰ τεύχη τἀμά Ph. 370 i. q. ἢ ἐμοί. v. Pflugk. ad Eur. Hel. 574. οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει Ai. 503. τίς γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς; 518. δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς 1020. μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν παρέστατε 1182. ὅστις ἀντὶ σοῦ λέξει 1261. εἰ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου El. 582. προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης μορφῆς σποδόν τε καὶ σκιάν 1158. — || Huc refer adverbialem usum ἀνθ' ὧν μ' Ἐτεοκλῆς γῆς ἐξέωσεν OC 1295 non *pro illis*, sed *contra*, scil. *ac debuit.* || Affinis vis est *mercedis pro beneficio aut facinore dati.* τὸν τοῦ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶν ὅπλων τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν Ph. 802. ἀντὶ τῶν εἰρημένων ἴσ' ἀντάκουσον OR 543. ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν OC 953. ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν 1489. οἵαν ἀνθ' οἵων θυμάτων Tr. 995 an. si sana scriptura; v. ἱερός. || Hinc *causam faciendi* significat, *propter.* v. Schaefer. App. Dem. 1. p. 846. Herm. ad Vig. p. 710. ἀντ' ἀδελφοῦ El. 537. ἀνθ' ὧν μόλις ἔθυσεν αὐτήν 575. ἀνθ' ὅτου τανῦν αἴσχιστα ἔργα δρῶσα τυγχάνεις 585. ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν Tr. 707. ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδε ὑπερμαχοῦμαι OR 264. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο; 1021. δύστηνος· ἀντὶ τοῦ; 1155. ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς OC 275. ὄνειδος οὐδὲν ἀνθ' ὅτου τάδε ἡμάρτανον 967. *nullam sponte peccandi causam.* ἀνθ' ὧν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ καλῶν ἱκνοῦμαι OC 1011. ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν; Ant. 237. — || Semel obtestando inservit, velut πρός. οἵ σ' ἀντὶ [ἀμφὶ L. Dind. in Thes. s. v.] παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς ἱκετεύομεν OC 1326. Huius usus explicandi minime probabilem viam iniit Reisig. enarr. p. CLXIII., de loco dici ἀντί ut ἄντα, quasi *filiabus et anima tua, rebus carissimis tibi ante oculos positis.* Verius est, in hac etiam formula ἀντιδόσεως cuiusdam significationem inesse, velut si ὡς obtestandi sensu dicitur. — || De abundantia praepositionis cum comparativo coniunctae, velut Tr. 577. Ant. 182. v. Wex. l. c. et Markl. ad Eur. Suppl. 419. Krueg. gr. 1, 47, 17, 2. — Anastrophes expers esse notum: Apoll. de Synt. p. 309.

Ἀντιάζω || cum genitivo *assequor.* οὔτε του τάφου ἀντιάσας οὔτε γόων El. 869 m. Schol. ἀπολαύσας, τυχών. || cum accusativo aut addito aut subaudito *ad aliquem conversum precari; sine casu occurrere.* ἀντιάζει, ἐναντιοῦται Gr. B. p. 408, 6. ἀπαντᾷ, συναπαντᾷ Hesych. — Hoc: Ἄρεα δς φλέγει με περιβόατον ἀντιάζω OR 191 ch. elegantem Hermanni coni. recepit Dind.: ἀντιάζων LA. ἀντιάζω, μή με καταλίπῃς μόνον Ph. 809. ἀλλ' ἀντιάζω ... κατάσχες ὀργήν El. 1009. καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διός, εὐνῆς τε Ai. 492. Schol. παρακαλῶ.

Ἀντιβαίνω *reluctor.* ἀντιβαίνειν, ἀντισπᾶν καὶ ἀντιτείνειν, ταὐτὸν τῷ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντιπατεῖν. Cod. Vat. 1410. ap. Bekk. Anecd. p. 1328, quae eadem habet schol. El. 575. βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβὰς μόλις ἔθυσεν αὐτήν El. 575. πολλὰ κἀντιβάς coniunguntur. Schol. ἀντιπαραταττόμενος καὶ μὴ βουλόμενος; alter melius ἀντιτείνας. Videtur militare vocabulum. V. Hemsterh. ad Plut. p. 350 s. schol. Plut. p. 195 ed. Dind.

Ἀντίβοιος. ἀντίβοιον: ἰσόβοιον, ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον. Σοφ. Μελεάγρ. (fr. 354 a) Hesych.

Ἀντιγόνη n. pr. Ἀντιγόνη vocat. OC 1. 507. 1417. Ant. 11. τέκνον Ἀντιγόνη OC 311. Ἀντιγόνης (ταλίδος) Ant. 629 an. παῖδ' Ἀντιγόνην Ant. 377 an. τήνδ' Ἀντιγόνην 805 an.

Ἀντιδίδωμι *redhibeo.* ἀπάτα δ' ἀπάταις πόνον, οὐ χάριν, ἀντιδίδωσιν ἔχειν OC 222 m. Schol. ἡ δὲ ἀπάτη πόνον ἔχειν ἀντιδίδωσι τῷ ἀπατήσαντι ἐξ ἀρχῆς. i. e. *fraus fraudem malo, non bono remuneratur* — ἕνα νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει Ant. 1067.

Ἀντιδράω *facto rependo.* ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων OC 271. ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν 953. πρὸς δὲ τὰς πράξεις ... ἀντιδρᾶν πειράσομαι 959. θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς 1191. Cf. Iacobs. Lectt. Stobens. p. 22. (I p. 172 in.)

Ἀντίθυρος *ianuae oppositus.* Substantive de *vestibulo:* βᾶτε κατ' ἀντιθύρων El. 1433 ch. Schol. τὰ ὄπισθεν τῆς θύρας explicat comparans ἀντικνήμια, τὰ ὄπισθεν τῶν κνημῶν.

Ἀντικυρέω *obviam fio.* οὐ γὰρ ἄν ποτε πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσα OC 99. Laudat Suid. v. νηφάλιος θυσία. — ὅτῳ μήτ' Ἄρης μήτε πόντος ἀντέκυρσεν 1679 m. Schol. ἐπῆλθεν, rectius συνέπεσεν. ἐπείπερ ἀντέκυρσα δοξάζων μὲν οὐ Ph. 545. οὐκ οἰόμενος συντεύξεσθαι schol.

Ἀντιλέγω *contra dico.* ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι OR 408.

Ἀντιλογέω *refuto.* πῶς ἀντιλογήσω τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην Ant. 376 ch.

Ἀντῐλοχος n. pr. Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος Ph. 425.

Ἀντίλυρος *cum lyra resonans.* καναχὰν θείας ἀντίλυρον μούσας Tr. 642 ch. Schol. ἀντίμιμον, ἰσόλυρον, ἀντῳδόν.

Ἀντίος, *adversus.* Proprie dictum: τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν Tr. 785 *ei sese offerre.* Tralate: ἀδεῖα μέν, ἀντία δ' οἴσω Tr. 123 ch. Explicatum locum v. in ἡδύς. De *inimico* vel *adversario* cum dici non videatur, scribitur ἀνταίας θεοῦ Clyt. fr. 310 v. ἀνταῖος. De Ai. 1284 v. ἐναντίος. — ἀντία et ἐναντία adverbiorum modo posita illustravit Wyttenb. ad Iulian. in Constant. p. 191 ed. Lips.: de figurata dictione, ut Tr. 123, v. Herm. praef. Suppl. p. XV, et quod confert, Xen. Anab. 6, 4, 34. Tonum notavit Arcad. p. 40, 21. 41, 27.

Ἀντιοστατέω *adversor.* πνεῦμα νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ· Ph. 640. Schol.: ἐναντίον πνεῖ.

Ἀντίπαις. ὁ πρόσηβος καὶ ἀνδρόπαις καὶ ὑπὲρ τὴν τοῦ παιδὸς ἡλικίαν Gr. Bekk. p. 407, 16. — ἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν Synd. fr. 148, 2.

Ἀντίπᾰλος. Gr. Bekk. p. 208, 13.: δύο σημαίνει, ἢ τοὺς ἴσους καὶ ἰσορρόπους ἢ ἁπλῶς τοὺς πολεμίους. Et. p. 408, 22.: σημαίνει τρία, τὸ ἐναντίον καὶ τὸ ἰσόπαλον καὶ τὸ ἰσόστροφον. Prima legitur significatio: πάταγος Ἄρεος, ἀντιπάλου (et hoc et -ος a m. ant. corr. in LA) δυσχείρωμα δράκοντος Ant. 125 ch. tumultus bellicus ad superandum difficilis *propter adversarium* draconem, ὁμηρικῶς. v. Herm.

Ἀντιπάσχω *contra accipio.* κείνων ὕπο δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά Ph. 583.

Ἀντιπέμπω *contra mitto*, s. *mittendo rependo*, οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου, Tr. 542. Affert Eust. p. 602, 39. (I p. 173.)

Ἀντίπετρος *saxeus.* τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω OC 192 ch. ἰσοπέτρου schol. [Musgr. αὐτοπέτρου i. e. ex lapide nativo. Nauck. ἀντιπέραν, sed apte C. Schenkl. Philol. 17, 34 ἀντίπετρος explicat saxi instar, comparatis quae sunt ἀντίθεος, ἀντίπαις, ἀντίπλαστος.] Rectius explices πέτρινος.

Ἀντῐπλαστος *consimilis.* τὸν ἀντίπλαστον νόμον ἔχει κεκμηκότων Inach. fr. 268. Hesych. Σοφ. ἀντὶ τοῦ ἰσόπλαστον, ὅμοιον. v. κάμνω.

Ἀντίπλευρος *oppositus.* τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας Aeg. fr. 19, 1. Partem Atticae dicit Euboeae oppositam.

Ἀντιπλήξ *percussus.* βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἀκταί Ant. 592 ch. Schol. ἀντιπλησσόμεναι, quod ad verbera fluctuum referendum, non ad resonationem: cf. Nitzsch. ad Odyss. ε 415. De tono v. schol. Il. ζ 135. Arcad. p. 19, 5.

Ἀντίποινος *vindictae inserviens.* θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν Ph. 316. *paria iis mala meis rependant.* Schol. ἀμοιβαῖα, cum lemmate ἀντάποινα — ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις El. 592. V. Maussac. ad Harpocr. p. 269. Blomf. gl. Pers. 480.

Ἀντίπρῳρος *oppositus*, inde *manifestus.* ἀντίπρῳρα δή σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ Tr. 223 ch. Hesych.: ἀντίπρῳρα: ἀντιπρόσωπα, πρῷρα γὰρ τὸ πρόσωπον, καὶ ἀνδρόπρῳρον, ἀνδροπρόσωπον, Σοφ. Τραχινίαις, quod loco non suo illatum arbitror, testimoniumque Trachiniarum ad ipsum ἀντίπρῳρος refero. Ceterum a nave sumptum infesto rostro incurrente: cf. Dorvill. ad Char. p. 584. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 618.

Ἀντίρροπος [Curt. Et. 314] *pari pondere.* ἀντίρροπον: ἰσόρροπον Gr. Bekk. p. 408, 12 et lexica vett. — μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης ἀντίρροπον ἄχθος El. 120 an. Sic libri, Suid. v. σωκῶ et Etym. Ms. apud Villois. ad Apoll. Lex. Hom. in quo est ἀντίρροθον. Elegans est a trutina tralatio, de qua ἄγειν solenne, v. Abresch. ad Aesch. Pers. 66 et Blomf. gl. Pers. 332.

Ἀντίσπαστος *mordens.* ὀστέων ὀδαγμὸς ἀντίσπαστος Tr. 770. ἴσος σπασμῷ ἢ μετὰ σπασμοῦ schol. Sed *tensum* significat Mys. fr. 361, 1.: ἀντίσπαστά τε Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία.

Ἀντίστᾰθμος *pari pondere*, inde *quod rependendo servit.* ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην El. 571. Schol. ἰσόσταθμον.

Ἀντιστρέφω: ἀνταξιῶ. Σοφ. Τυμπ. (fr. 568.) Hesych.

*Ἀντίσχω v. ἀντέχω.

[Ἀντιτείνω *obnitor.* τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται Ant. 714.]

Ἀντιτῑνω (fut. ῑ) *rependo.* καὶ μὴ δοκῶμεν, ... οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις Ai. 1086. [v. Schneidew.-Nck. de hoc proverbio.] (I p. 173 extr.)

Ἀντίτῠπος *repercussus.* ἔγχωρον παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον ἀποκλαύσειεν Ph. 695 ch. Scholion perperam ἀμοιβαῖον λόγον στενάζων ἀκούσεται. Sed significatur *vox resonans*, *repercussa*, velut φωνῆς... ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον 1460 an., ubi Schol. ἀμοιβαῖον, ἀντίμιμον. — De iactu: ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταντᾰλωθεὶς πυρφόρος Ant. 134 ch. ἐς ἀντίτυπον πτῶμα ἔπεσε Schol. Antiquorum illa librorum scriptura Scholiastae quoque et Eustathio agnita p. 1701, 18 defenditur brevi syllaba vi arseos producta. Tricl. ἀντίτυπος [ἀντιτύπως man. recentissima in LA]. Ex Porsoni coniect. Dind. ἀντιτύπᾳ.

Ἀντίφονος. *vicissim caedens.* νῦν καλὸν ἀντίφονον κορέσαι στόμα ἐμᾶς σαρκός Ph. 1156 m. *ultionis causa carne mea vesci.* εἰ... μὴ πάλιν δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας El. 248 m. Schol. ἀνταποδώσουσι τοῦ φόνου καταδίκας.

Ἀντιφωνέω *respondeo.* πόλλ' ἀντιφωνεῖς El. 1501. ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος Ai. 773 [ubi genetivum Ἀθάνας inde pendere volunt Neuius et E. Hoffm.]. μή μ' ἀντιφώνει μηδὲν Ph. 1065. οὐ γὰρ εἴχομεν οὔτ' ἀντιφωνεῖν Ant. 271. ἐπεὶ παρέσχες ἀντιφωνῆσαι Tr. 1114.

Ἀντιχαίρω *vicissim gaudeo.* Νίκα τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ Ant. 149 ch. [M. Schmidt. sensum secutus coni. ἄρτι φανεῖσα.] Schol. ἀντὶ τοῦ ἴσον αὐτῇ χαρεῖσα, ὡς ἀντίθεος.

Ἀντλέω [Curt. Et. 199] *exhaurio.* πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην El. 1291. Schol. κενοῖ; deinde ἐπὶ ὕδατος λέγεται τὸ ἀντλεῖν καὶ ἐκχεῖν.

Ἀντλία *sentina.* Prima et propria significatione, de qua v. Lexica et Gr. Bekk. p. 203, 9. 411, 9, non legitur; de parte vero infima navis: ἐμβαλοῦ με ...

εἰς ἀντλίαν εἰς πρῷραν Ph. 482. Cf. Hemst. ad Luc. Timon. p. 340 vol. I. Bip.

῎Αντομαι [Curt. Et. 186] *precor*. Apud Hesychium nemo vidit corrigendum ἄντομαι, ἄντα ἱκετεύω; vulgo legitur πάντα. Non huc facit glossa apud Gr. Bekk. p. 409, 2 ἀντόμεναι, συμβάλλοντες, sed eo, quod idem verbum Hesychio et aliis etiam ἀπαντᾶν explicatur. — πρός σ' ὅτι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι OC 250 m. ἃ πατρὸς ὕπερ τοὐμοῦ μόνου ἄντομαι 243 m. Illustrant Ilgen. Opusc. Ph. vol. I. p. 272 et Iacobs ad Anthol. Pal. t. III. p. 800. [De usu tragg. v. Nauck. Eurip. stud. 2, 93 n.]

᾿Αντρέπω v. ἀνατρέπω.

*᾿Ανατρέφω v. ἀνατρέπω.

῎Αντρον *antrum*. δοχῷ ἄντρον εἰσορᾶν Ph. 27. πάραλα τ' ἄντρα Ai. 413 m. παρ' ἄντροις Ph. 1263. τηλεπόροις ἐν ἄντροις Ant. 983 ch. ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας OR 477 ch. ἐξ ἀντρῶν OC 1571 ch. Omnia praeter Ph. 27, 1263 melicorum sunt. ἐν ἄντροις pro ἐν ἄστροις certa est Bergki emendatio fr. Capt. VIII 18. Brck. [om. Dind.]

῎Αντυξ Lexicorum vett. loci, Gr. Bekk. p. 409, 6. Eust. p. 599, 20. 628, 24 noti sunt. Inde primus vocem explicuit Hemsterh. ad Luc. Dial. Deor. t. 1. p. 25. De tono v. Herod. ap. Eust. p. 230, 40. — ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ai. 1030. Suid. v. ἄντυγες. Perperam Schol. ἤγουν ἐξ ἁρμάτων: secundum Homerum enim lora frenorum margini currus illigantur. [cf. Grashof. Fuhrw. p. 27. Rumpf. beitr. z. hom. worterkl. p. 15.] Sed vere pars pro toto est ἐξ ἀντύγων ὤλισθε El. 746. Schol. ἀντὶ τοῦ ἅρματος.

᾿Ανυμέναιος *innuptus*. Μοῖρ ἀνυμέναιος OC 1221 ch. ubi *nuptiis carere* inter cetera mortis infausta recensetur. ἀνυμέναιος ἔργομαι τὰν πυμάταν [ταλαίφρων ἄγομαι τάνδ' ἑτοίμαν LA] ὁδόν Ant. 876 m. ἄγει μ' ἄλεκτρον ἀνυμέναιον 917. Adverbiascit ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε El. 962.

᾿Ανύμφευτος ‖ *innuptus*. ἄτεκνος τάλαιν' ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ El. 165 m. Schol. ἄγαμος. ‖ *infaustis nuptiis iunctus*. μέλεοι μελέαν πάθαν κλᾶον, ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν Ant. 980 ch. de Cleopatrae liberis infelici connubii sorte natis; nec refert ad huius vocabuli explicationem, utrum post πάθαν an post κλᾶον distinxeris. Bene schol.: κακόνυμφον γονήν· ὅτι ἐπὶ κακῷ νυμφευθεῖσα δυστυχεῖς αὐτοὺς ἔτεκεν. (I p. 175 a med.)

῎Ανυμφος. ‖ *innuptus*. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς El. 1183. ‖ *infaustis nuptiis usus*. ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήματα El. 493 ch. Suid. v. ἐπέβη et Zonar. p. 131. Schol.: κακώλεθροι καὶ ἄνυμφοι γάμοι.

᾿Ανύτω [Curt. Et. 605] *perficio*. De via: τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον τήνδ' ᾿Αντιγόνην ἀνύτουσαν Ant. 805 an. Gl. Brunckii ἐρχομένην εἰς τὸν θάλαμον. ἤνυτον σχολῇ ταχύς Ant. 231 cf. βραδύς. De opere: σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἤνυτον Tr. 319. — De spiritu v. ἀνύω. Post Homerum introductum in linguam vocabulum observat Eust. p. 1216, 64. At Atticis usitatum dicitur Gregorio p. 70. Gr. Bekk. p. 411, 28: ἀνύττειν οἱ ᾿Αττικοὶ ὅπερ ἡμεῖς, ἀνύειν δὲ τὸ σπεύδειν, quod significat ἀνύτειν Atticis τελεῖν dici, ut paulo ante dictum v. 26: ἀνύτουσιν, τελοῦσιν, ἀνύουσιν; eadem Suidas habet v. ἀνύτειν. Vide Pors. ad Phoen. 463, vocabulum pluribus locis inducto ἀνύω obliteratum esse docentem. [In LA est ἤνυτον Ant. 231 sed puncto super spiritu posito, ἤνυσαν 302 v. ἀνύω.] De vitiosissima scriptura ἀνύττω v. Porson. App. ad Toup. p. 497; Intpp. ad Gregor. l. c. Poppo not. crit. ad Thuc. 2, 75; Schneider. ad Plat. Rpubl. 6. p. 486, C.

᾿Ανύω [Curt. Et. 605] *perficio*, *assequor*. Fuse de verbi significationibus agit Eust. p. 365, 1. 763, 32. Reperitur apud Soph. nonnisi futurum et aoristus activae formae. εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας Ph. 720 ch. non intransitive dictum, ut schol. vult, εὐδαιμονήσει interpretatus, sed in brevius contracta sententia ἀνύσει ὥστε εὐδαίμων γενέσθαι postremo fiet fortunatus. μέ ποτ' ἀνύσειν τὸν Αιδαν Ai. 608 ch. Schol. ἐκπρᾶξαι, qui Αιδαν mortem significare videtur putasse. Sed est *assequi*, *devenire*, de qua structura cum accusativo interdum addita praepositione v. Herm. ad El. 1443, cf. Brunck. et Musgr. ad OC 1562; quibus adde Hemsterh. ad Ar. Plut. 607. Markland. ad Eur. Suppl. 1142 ubi est ἤνυσαν τὸν ῞Αιδαν. Monk. ad Hippol. 740. [Krueg. gr. 2, 46, 3.] — κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν Ph. 1145 ch. *auxilium tulit*. εἴ ποτε ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα OR 166 ch. Recte schol. in sylloge: ἐποιήσατε ἐκτετοπισμένην, τουτέστιν ὑπερόριον ἐποιήσατε. Nec male schol. Rom. ἐφθείρατε, ut ἐκτοπίαν prolepsi additum sit. Aut hoc aut OC 119 respicit Eust p. 483, 43. ᾿Απόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσεν φονέα γενέσθαι OR 720. παλαίφαθ' ἁμοὶ Φοῖβος ἤνυσέν ποτε OC 454 *per me effectum dedit*, Herm. ὦ μάντι, τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας Ant. 1178. ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε Ant. 302. ἄγαν γ' ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν Ai. 951 ch. Perperam schol.: οἱ πράξαντες τὰ περὶ τὸν Αἴαντα, ὅ ἐστιν, οἱ αἴτιοι τούτων, ad Atridas rem referens: quem qui sequitur δὲ scribat oportet. Rectius γε servato deos spectabit sententia, quorum mentio priore versu facta, et congruit Tecmessae responsum. — πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε Tr. 658 ch. *Veniendi* inest vis, ὁδόν praegnanter complexo verbo; de structurae genere supra monitum. — εἴ ποτε ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν Ph. 711. τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα El. 212 an. θάνατον ἀνύσασα Tr. 886 ch. — Semel cum genitivo dicitur ut τυγχάνω. τίνος ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι (sc. προσπίτνετε OC 1755 an. — Semel item *medium* comparet. ἱερῶν οἵαν οἵων ἐπί μοι χάριν ἠνύσω Tr. 996 an. Schol. οἵαν οὖν, φησί, χάριν ἀπὸ τῶν θυμάτων ἐξεπράξω, vulgatam agnoscens. Non est: *quam mihi gratiam retulisti*, quod existimans Brunck. secundum ea, quae adnotaverat ad Bacch. 131, ἤνυσας correxit: sed potius: *quam in me misero gratiam consecuta es*, i. e. quam nacta tibi es remunerationem mea calamitate. Hanc medii vim recte iam Dawesius senserat Misc. Cr. p. 167 (= 205), notavit, sed nihil expediendo Heindorf. ad Plat. Phaed. t. 4, p. 63.

Priores syllabas perpetuo corripi primus demonstravit Dawesius l. c. Asperari attice volunt grammatici, Moer. p. 179. Phryn. App. Soph. p. 14, 7. Suid., Hesych. καθανύσαι scribendo, ut in Ms. a Schowio collato legitur scriptumque ab Alberto est. [cf. ἀπανύτω, κατανύω. ἀνύω supra.] Hos sequitur Pors. ad Phoen. 463, Matth., cuius vide annotata ad Hecub. 1143. Elmsl. ad Bacch. 1098. Vetat fieri schol. Il. β 347, de Homeri scilicet solius usu sollicitus, cuius observatio transiit in λεξ. π. πνευμ. p. 211. Herm. ad El. 1443: „scilicet etiam πράττω, θάλαττα attica sunt." In Aristophane atticismi elegantissima norma ἀνύω et ἀνύτω sola probanda eidem videntur ad Bacch. 1092 commentato; sed ex tragicorum libris

scriptis cum huic atticismo nullum firmamentum accedat, epicorum eos usum secutos crediderim.

**Ἄνω (ᾰ). ἤνεγκον κακότατ', ὦ ξένοι, ἤνεγκον ἄνων μέν, θεὸς ἴστω, τούτων ἐθελητὸν οὐδέν OC 523 mel. Herm. LA ἄκων et αὐθαίρετον, illud cum detrimento versus choriambici, quem Reisig. pro glyconico forma sane nemini audita venditat, alterum contra metrum versus strophici. [recep. Dind.] Martin. ἤνεγκ' ἀέκων, sequiturque Doederl., sed iure videntur Elmsl. et Herm. negare, posse ferri ἤνεγκον et ἤνεγκα paene iuxta posita. Ἄνω verbum tragicis non concedebat Brunck.; sed legitur ap. Aesch. Choeph. 799. Eur. Androm. 1132, ubi v. Matth., et apud Aristoph. adeo Vesp. 369. et corripitur ᾱ ut vel apud Homerum semel, Il. 18, 473. Ἐθελητόν autem expulsum ex poeta fuit adscita interpretatione αὐθαίρετον. Deinde sublata distinctione maxima post ἴστω optimus sensus efficitur: *toleravi calamitatem, sed per deos nihil horum voluntario feci.* (I p. 177 a. med.)

Ἄνω [Curt. Et. 275] adv. ‖ nude *supra* i. e. *in alto*, s. *superiore loco*. τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω κίονι δήσας Ai. 239 an., male enim ἄνω ad δήσας referetur. νέρθε κἀπὶ γῆς ἄνω OR 416. αἰθέρος ἄνω Ph. 1092 m. θεῶν ἄνω ψυχὰς ταράσσει Phaedr. fr. 607, 2. ἐν θεοῖς ἄνω fr. inc. 678, 12. ‖ Usitatius est cum verbo dictum, ut sit vel *superne*, vel *sursum*. ἐκεῖσε ἄνω μέθες Ph. 814 m. τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις OR 965. τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὖθις αὔξων ἄνω OC 1455 ch. *attolens*, s. *in conspectum dans*. ἐπενθοροῦσ' ἄνω καθέζετο Tr. 918. ἄνω cum καθέζετο coniungendum. σταθεὶς ἄνω 1192 in vertice Oetae. τοὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαζε Ai. 298. capite resupino guttur feriebat. φυσῶν ἄνω μελανθὲν αἷμα 918 v. Herm. θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος 1412 an. ἄνω βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν El. 421. κόνις δ' ἄνω 'φορεῖτο 714. ‖ Tralate ἄνω *de vivis*. τί με δῆτ' ἔχεις ἄνω βλέποντα Ph. 1348. ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω El. 1167. ‖ Cum articulo et substantivo. τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; Ph. 815 aut *solem* dicit, aut *caeli templum*. μετοικίας οὖν τῆς ἄνω στερήσεται Ant. 890. ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω Ant. 1068. οἱ ἄνω *vivi* sunt, velut statim οἱ κάτωθεν *mortui*. τοῖς ἄνω θεοῖσιν Ant. 1072.

Ἄνωγα (ᾰ) *iubeo*. σιγᾶν ἄνωγα El. 1458. τί δῆτ' ἄνωγας Ph. 54. τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν; 100. πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε; Tr. 1247. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν; Ai. 1364. ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος μίασμα ἐλαύνειν OR 96. ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει OC. 904. Hoc magnam perfecti similitudinem significatione prae se fert; reliquis locis praesens est. — ἠνώγει ῥυτῶν ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρά OC 1598.

Ἀνώδυνος *doloris expers*. De homine: ἀνώδυνον βλέποντα Ph. 883. De re: τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ χάρτ' ἀνώδυνον κακόν Ai. 555 versu a Valck. Brck. Dind. addubitato, omisso a Stobaeo, sed a libris et Suida tuto. (I p. 178.)

Ἄνωθεν *desuper*. κρᾶτ' ἐμὸν πέτρα πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών Ph. 1002. τίσις δ' ἄνωθεν εἰσιν αἱματορρόφος fr. inc. 813, ut verissime correxit Bekk. An. p. 362, 21. In codice est ἐστὶν ἡ. — Sed ita etiam dicitur ἄνωθεν, ut cum ἄνω non minus aptum sit, tamen aliqua rei superne demissae adsignificetur notio. τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς ἐσορώμενοι El. 1058 ch. quod afferunt Suid. v. ἄνωθεν et Eust. p. 694, 27. Aves enim ex caeli templo in terram devolantes cogitantur. ἄνωθεν ἢ κάτωθεν (sc. ἄστρον εἰσορᾶν δοκεῖς); Ph. 28 propter oculorum obtutum a superiore inferioreve saxi parte, quo delati erant, quasi redeuntem transeuntemque alio. Itaque ut de ἔνερθεν et ὕπερθεν recte monuerit Lob. ad Phryn. p. 128, tamen ἄνωθεν et κάτωθεν pro ἄνω et κάτω tragicis dicta negaverim, doctum adstipulatorem nactus Schaef. App. Cr. ad Demosth. 4. p. 119.

Ἀνώνυμος *ignobilis*. ἆρ' ἀνώνυμος πέφυκεν; Tr. 377. Schol. ἄσημος οὕτω καὶ δυσγενής, ὡς μηδὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς γιγνώσκεσθαι.

Ἀνωφελής *inutilis*. σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ El. 1159 cineres Orestis mortui sic dicuntur.

Ἀνωφέλητος *inutilis*. οἴμοι τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς ἀνωφελήτου El. 1144. Affert Suid. v. φίλος. ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα Ant. 645. Schol. μὴ παρέχοντα αὐτῷ ὠφέλειαν. Phryn. App. Soph. p. 4, 24. cum rettulit Eupolin passive dixisse de eo, qui iuvari vel non posset vel nollet, pergit: οἱ δὲ πολλοὶ ἐπὶ τοῦ μὴ ὠφελεῖν θέλοντος ἢ δυναμένου.

Ἄξενος *inhospitalis*. ἢ ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὅρμος Ph. 217 ch. Schol. δύσορμον τὸν λιμένα. Sed dicitur navis statio inhospitalis, quod constituta est in loco alias solitario. [ἀκταὶ Βοσπόριαι ἰδ' ὁ Θρῃκῶν ἄξενος Σαλμυδησσός Ant. 967. Boeckh. addidit ἄξενος omissum in LA, quod videtur legisse schol. qui explicat Σαλμυδησία γνάθος ἐχθρόξενος, Aeschyli Prom. 726 verbis usus.]

Ἄξεστος *rudis*. κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου OC 19. Schol. legi πάγου memorat, ἐπὶ τοῦ λιθίνου βάθρου interpretatus. — ἀξέστους: τραχείας. Σοφ. Σίν. (fr. 487) Hesych.

Ἀξίνη *ligo*. ἀξίνας χεροῖν ἑλόντες Ant. 1109. De tono Arcad. p. 112, 3.

Ἄξιος *dignus*. ‖ cum genit: τύχη σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία OR 778. συλλαβὼν θεσπίσματα κεῖται Πόλυβος ἄξι' οὐδενός 972. ὀργῆς ἧς ὅδ' ἄξιος OC 905. οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν; Ant. 699. λαχεῖν explicative additum. ‖ cum infinitivo obiecti: ἄξιος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν OR 763. ἀξία μαθεῖν κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντα 769. τύχη θαυμάσαι μὲν ἀξία 777. ἄξιος γὰρ εἰ sc. ὄλβιος γενέσθαι 931. σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν OC 929. Subaudiendum αἰσχύνεσθαι. συμφοραὶ ἄξιαι δ' ἀμυναθεῖν 1015. ἄξιος δὲ θαυμάσαι 1152. οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὐθ' ἁμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν Ai. 398 ch. ἄξιος θρήνων τυχεῖν 924. πολλῶν ἂν ἥκοις ἄξιος τυχεῖν El. 797. ‖ Nude dictum significat τὸ προσῆκον, τὸ πρέπον, *qualem decet esse*. ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην El. 298. ἀξίαν μεταβαλόντ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων; 1260 m. ἀξίαν prolepsi additum pro ὥστε ἀξίαν εἶναι. Schol.: τίς ἄν, φησί, σοῦ φανέντος δικαίως ἕλοιτο ἀντὶ λόγων σιγήν. — καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ OR 1004. οἷς οὔτε τις θεῶν ... ποτ' ἂν νέμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. fr. 499, 3. Hunc usum spectat Gr. Bekk. An. p. 215, 22. τὸ ἄξιον παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ ἐπὶ τοῦ δικαίου τέτακται, quae similiter dicta exstant p. 412, 23. — Cum dativo personae, unde quis qui praemium ferat, dignus de quo genere egerunt Pors. et Schaef. ad Hecub. 309 et Monk. ad Alc. 445, apud Sophoclem non legitur.

Ἀξιόω. ‖ *Formae. praes.* ἀξιῶ Ph. 811. OR 944. ἀξιοῖς OC 579. Tr. 410. ἀξιοῖ El. 172 m. ἀξιῷτον OC 1377. *impf.* ἠξίουν OC 953. 1293. ἠξίου Ai. 1114. *fut.* ἀξιώσω El. 1240 m. *aor.* ἠξίωσαν Ph. 62. ἀξιώσῃς Ai. 494. ἀξιώσειν Ant. 1248. ἀξιώσατε OR 1413. Apud Suid. v. θιγεῖν vitiose scribitur ἀξιώσαντε.

Passivum. ἀξιωθήτω OR 1449. ἀξιωθεὶς OC 1352. [Med. ἀξιώσεται Ant. 637 em. Musgr. recep. Dind. ἀξίως ἔσται LA.] || De *significatione* potissimum triplice egit Buttm. in Ind. Or. Midianae p. 165. || *dignum et conveniens iudicare, dignari:* rarius sine casu, de quo genere v. Valck. ad fr. Callim. p. 133. Pors. ad Hec. 319 et Herm. ad 317. οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας Ai. 1114. Rarum item cum genitivo; οὐκ ἠξίωσαν τῶν 'Αχιλλείων ὅπλων ἐλθόντι δοῦναι Ph. 62, infinitivo φράσεως causa adiecto. Usitatius cum infinitivo est, nec opus addi accusativum obiecti, quem vocant. οὐ μήν σ' ἔνορκον ἀξιῶ θέσθαι τέκνον Ph. 811. εἰ δὲ μή, αὐτὸς ἀξιῶ θανεῖν OR 944. ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν OC 953. τοῖς σοῖς ἐνθακεῖν θρόνοις ἠξίουν 1293. ἵν' ἀξιῶτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν 1377. εἰς πόλιν γόους οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλὰ δμωαῖς προθήσειν πένθος Ant. 1248. ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην; Tr. 410. μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν Ai. 494. Et passive: νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἰσι sc. τῆς ἐμῆς ὀμφῆς OC 1352. ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν OR 1449. Suid. v. οἰκητής. Schol. ἄξιον κριθήτω. || *Velle et apud se decrevisse.* ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι El. 172 m. τόδε μὲν οὔ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι 1240 m. Schol. ἄξιον νομίσω φοβηθῆναι; sed rectius erat τλήσομαι (a me impetrabo) φοβεῖσθαι. — ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν OR 1413. || *Existimare.* ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων; OC 579. [ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξιώσεται (ἀξίως ἔσται LA) γάμος μείζων φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου Ant. 637. schol. οὐδείς μοι προκριθήσεται.] (I p. 180 in)

'Α ξ ί ω μ α *decretum, consilium.* ἀξίωμα ἀντὶ τοῦ παράκλησις Gr. Bekk. p. 80, 21. βούλημα Suid. ex OC 1459. — μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι OC 1451 m. Reisig. iure ad oracula refert, quae de Oedipi receptione Atheniensibus aliquando fructuosa commemorata erant. De scholio corrigendo probabiliter disputat Herm. τί δ' ἔστι τἀξίωμ' ἐφ' ᾧ καλεῖς; 1459. Schol. βούλημα.

'Α ξ ί ω ς *condigne.* ἀξίως δὲ σὺ πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφὴν OR 133. ἀλλ' ἀξίως ἔλεξας Alet. fr. 92, 1. ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος μείζων φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου Ant. 637 [ἀξιώσεται coni. Musgr.: rec. Dind. Seyff.]. Erfurdt. pro ἄξιον ἔσται dictum putabat. Rectius cum Herm. compones οὐδεὶς γάμος ἀξίως μείζων ἔσται φέρεσθαι, *nullum mihi merito potius erit, quod consequar, connubium:* οὐδείς μοι προκριθήσεται γάμος schol., bene ad sententiam, etsi sequentia non intellexit. Quae Schaef. contulit ad Dion. de C. V. p. 76, omnia verbum substantivum, non copulam habent, unde plane suo iure adduntur adverbia.

'Α ξ ύ μ β λ η τ ο ς. ὁ ἀσύγκριτος, ὃ (sic scribe, vulgo legitur ὁ) καὶ ἀπαράβλητος, ἢ ᾧ οὐκ ἔστιν ἀπαντῆσαι, ὡς Σοφ. που φησίν· ἄ π λ α τ ο ν ἀ ξ ύ μ β λ η τ ο ν ἐ ξ ε θ ρ ε ψ ά μ η ν. Eust. p. 1405, 57; quem versum etiam Gr. Bekk. habet p. 413, 13 [et EM p. 327, c. Gaisf.]. Videtur autem esse Lemn. fr. 350. secundum Hesychium v. ἀξύμβλητον: ὃ (scr. ᾧ) μηδενὶ ἀπαντᾶν δυνατὸν ἢ ἀσυνάντητον, Σοφ. Λημνίαις. — Plane aliter dicitur δέρκομαι φάτιν ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν Tr. 694 *de quo quis non habet, quid suspicetur vel coniiciat,* v. Iacobs ad Aelian. HA p. 241. Blomf. gl. Aesch. Prom. 800. — Utroque loco ξ metro tutum est.

Α ξ ω ν *axis.* ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας El. 745. Affert Eust. p. 598, 13. De tono monuit Arcad. p. 14, 16.

'Α ο ι δ ή (ᾰ) *cantus.* ἆρ' ἴστ', ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν, ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρείη λέγειν; Ant. 882. Ordinem verborum a Dawesio M. Cr. p. 573 et Schaefero non perspectum demonstravit Herm.

'Α ο ι δ ό ς *vates.* τίς γὰρ ἀοιδός, τίς ὁ χειροτέχνης ἰατορίας, ὃς τήνδ' ἄτην κατακηλήσει Tr. 1001 an. Schol. ἐπῳδὸς recte; incantationes enim superstitione plena aetate et medicorum erant et morbis pellendis efficaces credebantur. Recte adversus Passovii cavillationem defendit poetam Apitz. p. 305. — Longe aliter ἐξέλυσας σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμόν OR 36. de Sphinge, quam eodem nomine appellari Eur. Phoen. 1545 adscripsit Musgr. Versum affert Suid. v. σκληρᾶς ἀοιδοῦ. Inepte schol.: ἀ ο ι δ ο ῦ λέγει, ἐπεὶ ἐμμέτρως ἔλεγε τὰ αἰνίγματα, procul dubio vulgo venditatum aenigma versibus conscriptum pro genuino habens. Neque vero ᾄδειν de solis versibus proferendis dicitur, nec ἀοιδός usquam. (I p. 181 in.)

Ἄ ο ι κ ο ς || *extorris.* ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας Tr. 300. v. Pflugk. ad Eur. Hel. 524. || *inhospitalis.* προσκύσαντε τὴν ἔσω ἄοικον εἰσοίκησιν Ph. 534. Schol. δύσοικον, antrum ingratum ad habitandum.

Ἄ ο ι ν ο ς *vino carens.* ἄ. ἐπὶ τῶν μὴ γεγυμνασμένων οἴνῳ καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων Gr. Bekk. p. 413, 29. — οὐ γὰρ ἂν .... ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν νήφων ἀοίνοις OC 100. Cur ἄοινοι Furiae dicantur, advocatis Pausan. Corinth. p. 52 et Gr. Bekk. p. 282, 21. explicuit Reisig. sed vide praeterea Wyttenb. ad Plut. de San. Tuend. p. 132. E. Cum apud Phryn. App. Soph. p. 9. 26 scriptum esset ἄ ο ι ν ο ς σημαίνει μὲν σοφὸς ἐπὶ τοῦ νήφοντος ἀπὸ οἴνου, Brunck. in Lex. Soph. probabiliter refinxit ἄοινος ὁ μὲν Σοφ. κ. τ. λ., ut ipse ille spectetur Oedipi locus.

Ἄ ο κ ν ο ς *impiger.* φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω τροφῆς ἄοκνον Ai. 563. Schol. Pal. ἀνατροφῆς πρόθυμον φροντιστήν. Sed dubitari potest, num φύλακα τροφῆς an ἄοκνον τροφῆς coniungenda sint. ἄοκνον μεγάλαν προσορῶσα δόμοισι βλάβαν Tr. 840 ch. Schol. τὴν οἰκείαν (scr. ὀξεῖαν, ut Herm.) καὶ ἀμέλλητον· ἢ πολύοκνον, ὅ ἐστι πολύφοβον, κατ' ἐπίτασιν τοῦ ᾱ. Recte se habet prior explicatio, ut docuit, cum olim ἄ ο κ ν ο ς coniecisset, Herm. — Media in thesi anapaestica Tr. 840 corripitur, in arsi iambica producitur Ai. 563.

'Α ο λ λ ή ς *confertus.* ἀ ο λ λ ή ς: ἠθροισμένος καὶ πεπυκνωμένος Eust. p. 179, 21. 893, 42. χωρῶμεν δὴ πάντες ἀολλεῖς Ph. 1469. Tricl. ἀολλέες. οἳ τότ' ἀολλεῖς ἴσαν ἐς μέσον Tr. 513 ch. Cum non nisi duo fuerint, Hercules et Achelous, scholiasta: καταχρηστικῶς εἶπεν ἐπὶ δύο (f. ἐπὶ δυοῖν) τὸ ἀ ο λ λ ε ῖ ς. Explicuit Herm.

Ἄ ο ρ ν ο ς. ἄ. λιμνὴ (scribitur λιμήν) περὶ Τυρσηνίαν, εἶναι δὲ καὶ νεκυομαντεῖον ἐν τῇ Τυρσηνίᾳ λίμνῃ (delet λίμνῃ recte L. Dind.) Σοφ. ἱστορεῖ Gr. Bekk. p. 413, 32. [eadem EM p. 115 extr. habet usque ad νεκυομ.] Habetur fr. inc. 840 D. Clarum est, nomen λίμνης 'Αόρνου nomen a Sophocle esse positum alicubi. Quomodo enim, si non fecisset, νεκυομαντείου ibi constituti mentionem fecisset?

'Α π α γ γ έ λ ω *renuntio.* εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς OR 958. Apud schol. extat scriptum ἐπαγγέλλειν.

'Α π ᾰ γ ρ ι ό ω *effero.* μή μ' ὄκνῳ δείσαντες ἐκπλα-

γῆτ' ἀπηγριωμένον Ph. 225 ferum et immanem sui adspectum dicit, quod etiam schol. expressit.

Ἀπάγω *abduco*. ἄπαγέ νυν [ἄπαγε νῦν LA] μ' ἐντεῦθεν ἤδη OR 1521. σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους Ant. 1087. ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστά με OR 1340 m. ἀπάγετε 1341. quod propter hiatum non liberum Herm. putat esse vitii suspicione. ὀμόσας ἀπάξειν Ph. 941. οἶδ' ἐγώ σε μή τινα ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα OC 657. Medium *secum abducere:* τί μ' ἄγετε, τί μ' ἀπάγεσθε; Ph. 1029. Steph., Cant. τί μ' ἀπάγετε. [ἀπάγουσι Ant. 382 pro ἄγουσι Boeckh.].

Ἀπαίδευτος *rudis*. ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν δοκῶμεν εἶναι fr. inc. 779, 11. [abiudicant Sophocli Dind. in Thes. L. Gr. et Nauck. in Philol. 12, 193.]

Ἀπαιδία (ῐ) *orbitas*. ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία OR 1024.

Ἀπαιόλημα (ᾰ) *fraus*. ἀποπλάνημα, ἀποκάθαρμα, ἢ θεόν τινα ἀπατητικόν Gr. Bekk. 419, 13. Eust. p. 352, 36. Suid. Est fr. inc. 841. Comica vox, quam in satyrica fabula positam fuisse credibile. Apud Hesychium v. ἀπαιόλημα: ἀποκάθαρμα, ἀπο πά τη μα, ἢ ἀποπλάνημα. Σοφ. cum ridiculo vitio; scribendum enim ἀ πά τη μα.

Ἄπαις *orbus*. ἀνακαλουμένη τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας Tr. 911. Schol. οὐσίαν de συνουσίᾳ Herculis interpretatus ineptit. Nec de ademta liberorum procreandorum spe dici, cum tot liberis floreat Deianira, iure admonuit Musgr. Hermanni coniectura δί παιδας, ut domus a duplici prole possessa cogitetur, nimis arguta est, quam quae vera esse possit. *Domum iustis heredibus*, qui legitimae uxoris liberi sunt, *carentem* intellige, cum metuat Deianira, ne ab Ioles prole sui olim liberi bonis evertantur. — ἄπαις τε κἀγύναιξ κἀνέστιος Atham. fr. 5. (I p. 182 p. m.)

Ἀπαΐσσω v. ἀπᾴσσω.

Ἀπαιτέω *deposco*. τά θ' ὅπλ' ἀπῄτουν τοῦ πατρός Ph. 362.

Ἀπαιών *tristis*. ἀκτὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς λιποῦσα λίμνης Polyx. fr. 469. De historia totius loci emendati v. Iacobs lectt. Stobens. p. 5.

Ἀπᾰλέξασθαι *a se arcere*, se defendere. οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' ἀπαλέξασθαι Ai. 166 an. Schol. ἀντιτάξασθαι. Idem Hesychio memoratur ἀποφυλάξασθαι explicatum ex Hippon. fr. 286. In Gr. Bekk. p. 415, 3. ἀπαλῆξαι, κωλῦσαι scribendum ἀπα λεξῆσαι.

Ἀπαλλᾰγή *effugium*. ὡς πεπρωμένης οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγή Ant. 1338. Schol. οὐδεὶς γὰρ αὐτὸ (τὸ θανεῖν) ἐκφευξεῖται.

Ἀπαλλάσσω. I. *Formae*. ἀπαλλάσσει Ant. 596 ch. ἀπαλλάξει 769. ἀπαλλάξῃ Ph. 880. ἀπαλλάξειαν El. 292. — ἀπήλλαγμαι 783., ubi Suid. v. προστάτης, ἀπηλλάγην; cod. Ven. ἀπηλλάχθαι, librario scripturo ἀπηλλάχθην. ἀπηλλάχθαι Ant. 400. El. 1338. ἀπαλλαχθῇ OC 786. ἀπαλλαχθείς Ant. 244. ἀπαλλαχθέντε El. 1335. At ἀπαλλαγέντος Ant. 422; ut in hoc quoque verbo prior passivi aoristus longe crebriore usu sit. v. Valck. ad Phoen. 979. Pors. ad 986. — II. *Usus* verbi ante tragicos non obvii: *removeo*, *libero*, inde *relinquo*, illud de re, hoc de homine dictum; illud cum accusativo, vel cum praepositione ἐξ. οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος, ἀλλ' ἐρείπει θεῶν τις Ant. 596 ch. Schol. alter recte: τὸ γένος τὸ ἐπιγιγνόμενον οὐκ ἀπαλλάσσει τὴν γενεάν, ἀλλ' ἀεὶ ἐν συμφορᾷ ἐστίν. μηδέ σ' ἐκ γόων ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί El. 292. ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ Ph. 880. Schol.: γράφεται κόπου ἀπαλλαχθῶμεν, unde Brunck. veram scripturam κόπου γ' ἀπαλλαχθῶ ποτέ sibi visus est elicere. τὰ δ' οὖν κόρα τάδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου Ant. 769. ‖ Passivum *liberari*, *defungi aliquo*. ὡς πόλις δέ σοι κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός OC 786. v. Herm. ἐγὼ δ' ἐλεύθερος δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν Ant. 400. ἡμέρᾳ τῇδ' ἀπήλλαγμαι El. 783. ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων 1327. si *renuntiaveritis* s. *abstinueritis* longa oratione. ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή 1338. οὐκοῦν ἐρεῖς ποτ', εἶτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει; Ant. 244. quasi *onere*, *quod fers*, *deposito*. Schol.: δηλώσας τὸ πρᾶγμα ἄπιθι ἀθῷος, bene ad sensum, verbis male. καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ (σκηπτοῦ) Ant. 422. gl. Bruncki πεπαυμένου. Schaeferi coni. ἀπαλλαγέντες (Mel. Cr. p. 85); recte tuetur receptam scripturam Erfurdt. (I p. 183 med.)

Ἀπᾰμάω *demeto*. ἀπάμησον ὡς τάχιστα (τὸν πόδα) Ph. 749. Schol.: θέρισον, κόψον. De qua locutione v. Wackef. ᾱ corripitur contra ac fit in ἀμητός, v. Meinek. ad Euphor. p. 110.

Ἀπαμελέω *neglego*. εἴ μοί τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον παρερρύηκεν Ph. 652.

Ἀπαμπλακεῖν *peccare*. στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν ἀπήμπλακε Tr. 1139. Nemini eorum, qui ἀπλακεῖν solum probant, in mentem venit ἀπαπλακεῖν scribere. [ἀπήπλακε Elmsl. ad Eur. Med. 115. cf. quae adnotavit L. Dind. in Thes. L. Gr.]

Ἀπάνθρωπος *durus*. ἀπ.: σκληρός, ἀνόητος, ἄφρων, ἀνελεήμων. Σοφ. (fr. inc. 842).

Ἀπανί .... superscripto υ Hesych. [qua in corruptela Ahrens. diall. 2, 139 nomen fabulae, M. Schmidt vocem ἀνανθρωπία latere censet, quam quidem vocem Cyrill. per σκληρότης explicat.].

Ἅπαξ *semel*. κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην Ph. 1239. εἶπον μὲν οὐχ ἅπαξ μόνον OR 690 ch. οὗς γήτης ὅπως σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ Tr. 33. ἅπαντα τἀγέννητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ fr. inc. 739. Cum opposito: πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ ἤρασσε OR 1275. Eust. p. 634, 11. ἅπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δὶς χρήζω κλύειν OC 1208. — De tono v. ἀπρίξ.

Ἀπαππαπαῖ Ph. 746 in. LA sic scriptum et interpunctum ἀπα. παπᾶ. παπᾶ. παπᾶ. παπᾶπαπαι. Herm. edidit ex παπαῖ productum, velut παπαππαπαππαπαππαπαῖ, quod aliquantum decurtatum exstat rursus v. 746. Bene ille „aptissime, inquit, illa crebra repetitio litterae π palpitationem oris et maxillarum quae huiusmodi dolorum propria est exprimit". [De accentu circumfl. Arcad. p. 183, 19.]

Ἀπαράσσω *deturbo*. *abscindo*. οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει ... τοῦ στυγεροῦ Tr. 1015 m. *caput* quasi *de vita tollere* i. e. ipsum, qui loquitur, Herculem. Schol. τὴν κεφαλήν μ' ἀποτεμεῖν καὶ ἐλευθερῶσαι τοῦ μοχθηροῦ βίου.

Ἀπαρθένευτος, ἀκέραιος, καθαρά. Σοφ. Ἱππον. (fr. 287). Hesych. idem, modo quod καθαρός scribitur, sine Sophoclis testimonio habet Gr. Bekk. p. 418, 11.

Ἀπαρκέω *sufficio*. ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ OC 1769 an.

Ἀπαρνέομαι *infitior*. φημὶ δρᾶσαι κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή Ant. 443. Geminum est κόμπος πάρεστι κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή Ai. 96. Quo loco cum Suid.

μὴ οὐχί afferat, perspicuum est iam veterum nonnullis μὴ οὐ cumulari placuisse, etsi in libris nunc non reperitur. — οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ Tr. 480. — *Pass.*: χἡ ναῦς γὰρ ἄξει κοὐκ ἀπαρνηθήσεται Ph. 527 *non recusabitur, quominus fiat.*

Ἄπαρνος *qui infitiatur.* Vocabulum σεμνότερον dicit καὶ πολιτικώτερον τοῦ ἔξαγρος Phryn. App. Soph. p. 8, 26. — ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο Ant. 435. (I p. 184 med.)

Ἀπαρχή *primitiae.* V. Lex. Vett. EGud. p. 63, 13. Proculum ad Hes. Theog. 334. ταυροκτονεῖ λείας ἀπαρχὴν βοῦς Tr. 761. Pluralis alias usitatior ipse quoque non plus semel apud Soph. extat: κἀκ μάχης ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι Tr. 183. Quae Buttm. Lexil. 1. p. 100 et Wyttenb. ad Plut. de recta aud. rat. p. 40 B ad cons. ad Apoll. p. 114 C habent, Sophoclis usum non tangunt.

Ἅπας sing. *quisque*, in collectivis *universus*; plur. *ad unum omnes.* || *Adiectivum* substantivis additum. Μηλιεὺς ἅπας λεώς Tr. 194. ἅπαν κατ' ἄρθρον 769. ἅπας λεώς 783. ἅπαν τὸ χρῆμα 1136. ἅπαν τοὔργον Ai. 284. τὸν ἅπαντα λόγον OC 1226 ch. ἅπαν τὸ χρηστόν Alead. fr. 108, 2. γένους ἅπαντος Ai. 1178. πλευρὰν ἅπασαν Tr. 926. καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι OR 984. ἁπάντων κακῶν ὄργανον Ai. 379 m. ἅπαντα τἀνθρώπεια Ai. 132. ἁπάντων θεαμάτων 992. ἅπαντα νουθετήματα El. 343. ὁδῶν ἁπασῶν Tr. 875. λείας ἁπάσας Ai. 26. ἁπάντων θνατῶν El. 250 mel. quod et substantivum potest haberi. ἅπαντα τἀγέννητα fr. inc. 739. — || Substantive dictum: ὡς δ' εἰδῇς ἅπαν Tr. 678. ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων OC 1000. ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει OC 807. Est ἐξ ἁπάσης ἀφορμῆς, v. Reisig. Huic simile οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν Ant. 312. Plurative: κήρυσσε μ' εἰς ἅπαντας El. 606. Suid. v. στόμαργος. τώδε τιμᾶν ἅπαντας χρεών 983. ἅπανθ' ὁ χρόνος φύει Ai. 646. ἅπαντα δυσχέρεια Ph. 902. τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω Ant. 498. ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος Tr. 275. τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσων ἔφυ Tr. 489. ἰὼ πάνθ' ὁρῶν ἁπάντων τ' ἀεὶ κακῶν ὄργανον [sic m. rec. in LA: πάντων sine τ' a m. pr.] Ai. 379 ch. nisi ex sqq. subaudiendum κακά. ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ Acris. fr. 58. De OR 598 v. πᾶς. || Horum exemplorum adverbiascunt tria OC 807. Ant. 312. Tr. 489. — Tonum notavit Arcad. p. 116, 25. Aspirari vocabulum contra regulam visum quibusdam grammaticis, Herodian. autem defendebat ab ἅμα πᾶς compositum, EM p. 655, 24. Ultima Atticis producebatur, v. Herm. de em. r. gr. gr. p. 439. Gr. Bekk. p. 416, 11. idque bene defendit Meinek. ad Menandr. p. 51. cf. Ahlw. ad Pind. Ol. 2, 81. Sed apud Soph. non legitur nisi locis ambigua mensura.

Ἀπᾴσσω *prosilio, avolo aor.* 1. ἀπῇξεν, ἀφώρμησεν Gr. Bekk. p. 224, 22. τοῦ δ' ἐγὼ κλύων ἀπῇξα Tr. 190. εἰ μὴ φρένες διάστροφοι γνώμης ἀπῇξαν Ai. 448. Schol. vet. εἰ μὴ διὰ ἔκστασιν τοῦ δέοντος ἐξέπεσον αἱ διάνοιαί μου: idem ἀπῆξαν (sine ι) barbare ἀπήγαγον interpretatur et ἀπεῖρξαν scribi scholia rec. testantur et legitur in cod. Bar. et Reg. γνώμης μ' ἀπῇξαν Abresch. suspicatus est Anim. ad Aesch. 4. p. 28; γνώμην ἔπλαζον olim Lob. sed bene intelligi posse fatetur vulgatam. Sensus est: *nisi oculi et mens perversa consilium meum fefellissent.* — ἀπῇξε πέμφιξ ὡς ἰπνοῦ σελασφόρου Colch. fr. 319 ut ingeniose emendavit Herm. Opp. 4, 277. Libri Galeni ἀπῇξε πέμφιξιν οὐ πέλας φόρου: Bentl. ad Mill. p. 57. ἀπῇξε πέμφιξ Ἰονίου πέλας πόρου.

Ἀπᾰτάω *fraude fallo.* οἷά μ' εἰργάσω, οἷ' ἠπάτηκας Ph. 929. ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν (Κύπρις), οὐ λέγω Tr. 500 ch. — νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος Ph. 949. οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ OR 594 *prava opinione deceptum* significat. ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη Ai. 807. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; El. 170 m. Recte eos reprehendit Herm., qui hoc active dici putarunt, velut scholiasten secutus Musgr.: est enim *quid nuntiorum mitto*, *quod non fallatur*, h. e. quos nuntios non frustra mitto. Huius rei iam Triclinio aliquid suboluit.

Ἀπάτη *fraus.* ἀπάτα δ' ἀπάταις παραβαλλομένα OC 230 m. v. explicatum secundum schol. in v. ἀντιδίδωμι. ἐλπίς πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων Ant. 617. ch. *multos desideratis fraudat.* Schol.: τὰ ἀδύνατα γὰρ ἐλπίσαντες ἐσφάλησαν. ἔρωτας δὲ λέγει καὶ τὰς ἐπιθυμίας. Alter: ἀντὶ τῶν κούφων ἐπιθυμιῶν, recte uterque. — ὁρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας Ph. 1136 ch. ἀπάτης [ἀπάτας LA] λεχέων ὑπεραλγῶν Ant. 630. Recte schol.: ὑπὲρ τῆς τῶν λεχέων ἀπάτης, ὅ ἐστιν ἀποτυχίας, ἀχθόμενος. v. Herm. ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἑλών Ph. 1228. τὸν ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα El. 125 ch. In El. 838 ch. χρυσοδέτοις ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν additum ἀπάταις quidem in LA reiecit recte Brck. ut glossema vocis ἕρκεσι. Accentum notavit Arcad. p. 113, 27.

Ἀπᾰτωρ *patre orbus.* ἔρρ' ἀπόπτυστός τε κἀπάτωρ ἐμοῦ OC 1383. ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας Tr. 300 de eis, quarum patria non esset. Is dicitur, qui omnino orbatus parentibus est, Poll. 3, 2.

Ἀπαυδάω *veto.* ἀπαγορεύω, ἀπολέγομαι Gr. Bekk. p. 419, 3. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ Ph. 1293. τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα, ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων OR 236. Ad alterum membrum ex ἀπαυδῶ subaudiri κελεύω monuit Elmsl., isque mos et Graecorum et Latinorum communis est. τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης μὴ 'ξω παρήκειν Ai. 741, quod copiose illustrat Lob. (I p. 186 med.)

Ἄπαυστος *perpetuus.* τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσόντων μόχθων ἄταν Ai. 1187 ch.

Ἀπειθής *immorigerus.* ἀνυπότακτος, ἄπειστος (cod. ἄπιστος) Hesychio explicatum ex Captiv. fr. 45. Anglus nescio quis in *Quarterly Rev.* n. XVIII. p. 363 vocem a Sophocle et Atticis abiudicavit, spreta non Hesychii solius sed etiam Eustathii auctoritate; satisque defensa est a Matth. ad Eur. Or. 31. Uno Aeschyli loco ἀπειθέω non ἀπιθέω, quod ille solum probat, metro convenit.

Ἀπεικάζω *coniicio.* πεπυσμένη μέν, ὡς ἀπεικάσαι, πάρει Tr. 141 libri. Herm. ἐπεικάσαι simili modo a Suida v. ἱρόν erratum esse de OC 16 observans, ubi hodie σάφ' εἰκάσαι legitur. V. ἐπεικάζω. Haud dubie recte retinebitur in Achill. Am. fr. 162, 2 ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι *(comparaverim)*, ὅταν πάγου φανέντος κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες. — Pinguius defendit Apitz. ad Tr. 1. c.

Ἀπειλέω (ᾰ) *minor.* ὃν πάλαι ζητεῖς ἀπειλῶν OR 450. χωρῶν ἀπείλει νῦν OC 1038, quod affert Eust. p. 694, 30. — ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις; OC 817. — De scriptura διφθόγγῳ dubitasse quidam olim videntur; quibus scrupulum eximit Choerob. Cod. Bar. 50 ap. Bekk. p. 1331.

'Απειλή *minatio, minae.* Singularis semel dictus est: τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν; Ant. 753. Schol. ποίαν ὠφέλειαν ἔχει ἀπειλὴ πρὸς μωρὸν ἄνθρωπον λεγομένη; — Pluralis: πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη θυμῷ κατηπείλησαν OC 658. [de alliteratione in his v. Goettl. ad Hesiod. p. XXXIII sq.] Distinctionem post ἀπειλαί vulgo positam, erroris et inanium suspicionum causam recte videre tollendam esse Reisig. et Herm. v. καταπειλέω. οὐκ οἶσθ' ἀπειλὰς OC 656. τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι Ai. 251 ch. quem versum Suid. affert v. ἐρέσσουσιν. ἔκηλά που τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ' ἡμερεύσομεν El. 787. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάσθην τότε Ant. 391. Accentum notavit Arcad. p. 109, 10.

'Απείλημα *comminatio.* ὁ νοῦς ὅταν αὑτοῦ γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα OC 660. — ἀπειλήματα τὰς ἀπειλάς, ὡς ἐπιθυμήματα τὰς ἐπιθυμίας Phryn. App. Soph. p. 25, 32.

"Απειμι *absum.* I. *Formae.* "Απεστι Ph. 161. OR 75. 1496. Tr. 192. El. 519. ἄπεστιν OR 1238. ἀπῇ Ant. 1169. ἀπείη Tr. 165 [ἀπήει LA, εἴη a m. pr. superscr.]. ἀπὸν OR 1285. ἀπόντος El. 316. ἀπόντες Ant. 1109. ἀπούσας El. 306. ἀπῆσθα Ph. 379. — II. *Usus.* || *absentem esse*, de homine. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν; Ph. 161 an. ἀπῆσθ' ἵν' οὔ σ' ἔδει 379. ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου OR 75. χρόνον τρίμηνον ἡνίκ' ἀπείη Tr. 165. αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν; 192. ὡς νῦν ἀπόντος ἱστόρει El. 316. ὡς ἄπεστ' ἐκεῖνος 519. — || De re *abesse.* τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγιστ' ἄπεστιν OR 1238 non conspicitur. κακῶν ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν 1285. τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; 1496. ἐὰν δ' ἀπῇ τούτων τὸ χαίρειν Ant. 1169, qui unus locus casum verbo additum habet. || Singulatim proprietatis verborum causa considerandus locus est Ant. 1109. ἴτ' ὀπάονες, οἵ τ' ὄντες οἵ τ' ἀπόντες, quod *praesentes et absentes* significare nequit, quod absentibus nihil imperatur. Est autem *omnes, quotquot estis.* Non viderat hoc, quem advocat Herm. Dorvill. ad Char. p. 600, qui τοὺς ὄντας interpretatur παρόντας. Aperuit vero Lob. ad Phryn. p. 754, et exsecutus uberius est Langius in parerg. 4. Vind. trag. Rom. p. 49. Et in hunc modum Soph. dixisse videtur etiam El. 306 μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι, τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. Schol.: τὰς ἀπούσας καὶ τὰς παρούσας, ἤγουν ἃς εἶχον καὶ αἳ ἔμελλον ἀποκύψειν. (Scribe ἀνακύψειν, exoriri.) Alter: τὰς οὔσας, ἃς γινώσκουσα ἐλπίζω, τὰς ἀπούσας, ἃς ἀπούσας οὐκ ἐλπίζω, acumine ineptissimo. Herm.: „*spem dicit, quam et in se ipsa et in illo absente repositam habebat.*" At neque in se ullam posuerat, sed omnes in Oreste, neque αἱ οὖσαι possunt τὰς ἐν ἐμοὶ οὔσας significare. Longe aptius igitur: *omnes, quotquot erant, spes fefellit.*

"Απειμι *abeo.* ἄπειμι OR 444. 447, Ph. 124. El. 1050. Tr. 414. Ai. 1159. ἄπει Ph. 1067. OR 434. Ant. 244. Omnia tralaticiam *hominis abeuntis* significationem habent. In OR 431. Ant. 244 praesens futuri significatione iussum quoddam continet. Huc spectat Gr. Bekk. p. 420, 6 ἄπει ἀντὶ τοῦ ἀπελεύσῃ, Σοφοκλῆς, quae eadem Suid. habet v. ἄπει.

'Απειπεῖν. v. Eust. p. 1804, 13. || *vetare* cum dativo personae et acc. et inf. rei vel addito vel subaudiendo positum. ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος μήτε πελάζειν μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα OC 1760 an. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας Ant. 405 sc. θάπτειν. || Intransitive *desperare.* ἀ. ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν καὶ ἀδυνατῆσαι Gr. Bekk. p. 420, 14. ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε Tr. 789 de Hercule malis suis victo. Schol.: ἀπέκαμεν, ἀπηγόρευσεν ἑαυτὸν, ὑπερκέκμηκε πρὸς τὰς ὀδύνας. De hoc usu etiam prosae scriptoribus trito v. Schoem. ad Isaeum p. 340 et hoc longe doctiora dantem Hemsterh. ad Lucian. 1. p. 78.

'Απειργαθεῖν *prohibere*, ἣν μή μ' [σ' Piderit. Dind.] ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ OC 862. Hoc uno loco exstat; sed etiam hoc αὐθυπότακτον crediderim. Sententia *nisi me rex prohibuerit* aoristo magis quam praesenti convenit. (I p. 188 med.)

'Απείργω *prohibeo.* ἀπείργω τινὰ βουλόμενον ἐνεργεῖν τι, ἀνείργω δὲ τὸν ἀρξάμενον καὶ ὁσονοῦν τοῦ ἔργου ἀνύσαντα Cod. Vat. 1410 ap. Bekk. p. 1331. Hoc discrimen, quantum ad ἀπείργω, Sophoclis usu confirmatur; nam ἀνείργω non legitur. ἐγώ σφ' ἀπείργω [ξω m. rec. in LA superscr. ἀπεῖρξα LΓ] τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς Ai. 51. Suid. v. γνώμας. ἀλλ' ἀπείργοι θεός 949 ch. οὔτοι σ' ἀπείργειν οὐδ' ὅπως ἔσω λέγειν ἔχω Ai. 428, quem locum tangit Eust. p. 914, 32. χρῆν γάρ σε ἡμᾶς τ' ἀπείργειν Ph. 1364. καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει Ζεύς (amorem) Phaedr. 607, 4. ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν Ai. 70 [sic apogr. ἀπείργω LA, ξ a m. recentissima superscr.]. Affert Suid. v. πρὸς ὄψιν. τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν 1280.

'Απειρέσιος *infinitus.* ἀπειρέσια, ἄπειρα τῷ πλήθει Gr. Bekk. p. 420, 10. ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων Ai. 929 ch.

"Απειρος *infinitus.* EM p. 120, 47 ἄπ.: λέγει Ὦρος, ὅτι σημαίνει χιτῶνα διέξοδον μὴ ἔχοντα, ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Πολυξένῃ (fr. 473)· χιτὼν ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν. Imitati Aeschylum non modo Soph. et Eurip. dixerunt, hic in Or. 25, ipse quoque ab Oro non neglectus, sed etiam Lycophro v. 1099, 1375. ubi v. Schol. et Muellerum in var. lect. 1, 191.

"Απειρος *inexpertus.* κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὐδ' ἀκούσομαι Ant. 1191. γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος ὥσθ' ἁμαρτάνειν *1250 [secl. Dind.]. Schol. ἀνόητος interpretatur. νῦν δ' ἄπειρος εἶ Tr. 143. πάντων ἄπειρος τῶνδε 309. (I p. 189.)

"Απειρος *terra continens*, v. ἤπειρος.

'Απείρων *inexpertus, ignarus.* ἀπείρων, ὦ Κιθαιρών, οὐκ ἔσει OR 1089 [ἀπείρων ... οὐκέτι Dind.]. scholiastae diserte non testantur ἀπείρων. Observat Herm., et ἄπειρος et ἀπείρων, prout vel a πέρας vel a πεῖρα factum sit, et *infinitum* et *inexpertum* significare. Hesychius ἀπείρονας: ἀπειράτους Σοφ. Θυ. (fr. 245). afferens haud dubie ἀπεράντους intellexit, quo sensu ἄπειρος in Polyxena posuit Soph. et ἀπείρονα *terram* vocavit Pind. Pyth. 2, 117. Heyn. secundum Homerum, agnoscitque Eust. p. 690, 42; item de somno perpetuo idem p. 1580, 10.

[**'Απειστέω. ἀπειστεῖ in Aeth. fr. 30 scribi pro ἀπιστεῖ vult Kuster.]

[**"Απειστος. em. Nauck. in Tro. fr. 553. pro ἄπιστος.]

'Απελαύνω *propello, expello.* ὅς γε τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας OC 1356. ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἵ μ' ἀπήλασαν ib. 93. γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην 605.

'Απεννέπω *veto.* τί τόδ' ἀπεννέπεις γέρον; OC 209 ch. quod Herm. luce clarius esse dicit, v. 236 antistrophen legi, id perquam incertum esse arbitror, cum quod tot strophae et μικτὰ κατὰ σχέσιν inter-

ponuntur, tum quod ibi sola Antigona habet, quae in stropha inter Oedipum et chorum distributa leguntur.

[Ἄπερ *quemadmodum*, *instar*. παταγοῦσιν ἅπερ πτηνῶν ἀγέλαι Ai. 167 ch. ubi ἅπερ pr. m. in LA et lemma scholii; ἅτε corr. in LA et apographa. ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν OR 175 ch. ἅι περ a m. ant. in LA.]

Ἀπερεί *velut*. ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία οἰκονομῶ El. 189 m. Affert Suid. v. ἀναξία et οἰκονομῶ.

Ἀπερίτροπος (ῐ) *non redux*. παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος El. 182 ch. Sic libri et Zonar. p. 204. Suid. in ἀνεπίτροπος et ἀπερίτροπος habet ἀνεπίτροπος. Idem in verbo περιτροπέων ἀπερίτροπος interpretatur ἀνεπίστροφος, ut schol: ἀνεπίστροφος, ἀνεπέλευστος. „*non reducem* intellige. De Plutone aliud verbum adhiberi debebat, sed quoniam in illo *negligentiae* significatio latet, non opus erat illo." *Herm*.

Ἀπερύκω *prohibeo*. ἀπερύκοι Ζεὺς κακὰν φάτιν Ai. 186 ch. Suid. v. θεόσεπτος et φάτις. — πρόσθεν δ' ἀπερύκου OC 169 an. Schol. μὴ διαλέγου, *abstine verbis*.

Ἀπέρχομαι *abscedo*. ἥδε (νόσος) μοι ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται Ph. 808. Buttm. a Wakefieldio decipi se passus est, ut ὀξεῖα ad vim doloris referret. ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων Ant. 818 an. ὡς δ' ἀπήλθομεν OC 1647. ἄπελθε 811. El. 1031. ἄπελθ' ἄπελθε παῖ Creus. fr. 327. ἄπελθ'· ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου Eriph. fr. 207 ut emendavit Valck. ad Hippol. p. 313 [aliud tentavit Nauck. Eur. Stud. 1, 32]. σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ' αἰτεῖν ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ OC 1165, 67. τε ab Heathio additum. Omissionem hanc copulae parum apte defendit Reisig. refutatus ab Hermanno. Propter elisionem in fine senarii Vauv. Both. Elmsl. ἐλθεῖν μόνον. Defendit eam Herm. El. DM p. 26. Nec μολόντα abundat, ut Schaefero visum ad Ai. 1183 v. Doederl. — ἐμοὶ μὲν ὥρισεν πατὴρ ἀκτὰς ἀπελθεῖν τῆσδε γῆς Aeg. fr 19. De divisione Atticae inter Pandionis filios Aegeus loquitur. v. Meurs. Regn. Att. 2, 15. (I p. 190 in.)

Ἀπέσκης. ἀπέσκη: τόξον ἀπέσκη s. rectius καὶ τόξ' ἀπέσκη. Σοφ. Τρω. (fr. 552) ἔνιοι δὲ γυμνὰ θήκαις τόξα. Hesych. quae emendanda ex Gr. Bekk. p. 422, 33 ἀπέσκη: γυμνὰ θήκης τόξα. Quis tonum vocabuli plane solitarii notaverit, ignoro. [Accentum ἀπεσκῆ restituit M. Schmidt.]

Ἀπευθύνω *rego*, *dirigo*. πρίν σ' ἀπευθύνειν πόλιν OR 104. Schol. recte κυβερνᾶν, v. Markl. ad Suppl. 442. Et de nave: ὡς ναοφύλακες νυκτεροῦ ναυκληρίας πλήκτροις ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν Synd. fr. 151. πλῆκτρα enim perperam ναυτικὰ σκεύη interpretatur Pollux 10, 133, qui versus servavit, cum deberet πηδάλια. Aliter dictum plane Ai. 72 σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα. Schol. ἀντὶ τοῦ τιμωρίαν ἀπαιτοῦντα ἢ ἐπιβάλλοντα μετὰ εὐθύνης. Lob. olim ingeniose coni. δεσμοῖσιν ἐντείνοντα, sed tuetur vulgatam Suid. v. ἀπευθύνει, cui nunc accedit Gr. Bekk. p. 423, 20. ἀπευθύνει, κολάζει. Nihil est nisi *manus adstringere vinculis*, ideoque perficere, ne sua libertate utantur [*manus retortas vincire*. opponitur ἐπευθύνειν cf. παρευθύνειν Ai. 1069 v. Schndw.]

[*Ἀπευνάζω *consopio*. apographorum est σὺ γάρ μ' ἀπευνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ Tr. 1242. Ex LA ἀπ' εὐνασθέντος recepp. Dind. Herm. Wund.]

Ἀπεχθής *invisus*. πατὴρ ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο Ant. 50. Schol. ἀπεχθής διὰ τὸν γενόμενον λοιμόν. Male; diu enim post mortuus. Sed significantur facta eius et calamitates omnes, quibus sui reliquit memoriam detestabilem.

Ἀπήνη *rheda*. ἀπήνη δ' ἦγε Λάιον μία OR 753. κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς 803. Affert Suid. v. πωλικῆς. ὕπτιος μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται. 812. Do tono v. Arcad. p. 111, 15.

Ἀπῐθέω *dicto audiens non sum*. οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις Ph. 1447 an. [ι ex ει factum in LA]. Hanc unam formam verbi EM p. 122, 41. Gud. p. 65, 39 Atticis concedit, uterque thema opinantes esse πιθεῖν, quod nullum fuit, praetexendo Herodiani auctoritatem, qui de verbis nominalibus, qualia sunt ἀπιθεῖν et ἀπειθεῖν, nihil dixerat. Utrumque Atticis usitatum esse satis demonstrarunt Matthiae ad Eur. Or. 34 et Elmsl. ad Heracl. 968 cf. eundem ad Med. 897. Sophocli, etsi ἀπειθής habet, productior tamen verbi forma dicta non videtur. Valcken. ad Her. 6, 108 ἀπειθεῖν ex prosae adeo scriptoribus expulsurus erat, ut substitueret ἀπιστεῖν. (I p. 191 in.)

Ἀπία (ᾰ) [de etym v. Paus. 2, 5, 7. Plut. qu. gr. 51. Buttm. lexil. 1, 68]. γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας πρῶτοι καλοῦνται OC 1303. Peloponesum dicit. Ex his, quae Aesch. Suppl. 270 de hoc rege refert, intelligi observat Herm., nomen illud τὸν ἤπιον significare, ut fabula ad humaniorem vitae cultum repertum spectare videatur. Quare primam productam melius convenire, quam correptam secundum epicos. — At plane ὁμηρικῶς de *terra remota* ἀπίαν Soph. OC 1685 m. πῶς γὰρ ἤ τιν' ἀπίαν γᾶν ἢ πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι; quamquam ᾱ hic etiam produci docet antistrophicus versus 1713. — De utroque vocabulo consule Ilgen. Opusc. Ph. 1, 326.

Ἀπιστέω || *non credo*. πῶς ἀπιστήσω λόγοις τοῖς τοῦδε Ph. 1350. οὐδέν' σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι Ai. 940. || *non pareo*. Gr. Bekk. p. 424, 32. ἀπιστεῖν τὸ ἀπειθεῖν· λέγουσι δὲ καὶ ἀπιστίαν καὶ ἀπείθειαν. ἀπιστεῖ, ἀπειθεῖ interpretatus Hesych. enotavit ex Aeth. fr. 30. cf. Phrynich. App. Soph. 24, 7. [ʻrectius ἀπειστεῖ scripserisʼ Kuster.] — Ita τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε Ant. 219. σέ γ' ἀπιστοῦσαν τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις 381 an. πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην 656. οὐ θᾶσσον οἴσεις μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί; Tr. 1183 [ἀπιστήσῃσ LA, ει a m. pr. superscr.: γρ. προστήσῃισ ἐμοί schol.]. προστήσεις lect. bonam esse, si scribatur προστήσει γ' ἐμοί observat Herm. cf. ad Ai. 1133. μηδ' ἀπιστήσῃς πατρί Tr. 1224. σμικροῖς ἀπιστεῖν 1229. ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις 1240. Consensus librorum est. Nec usquam ἀπειστεῖν apparet, quod olim *non parendi* significatione solum Graecum visum nonnullis est, v. Markl. ad Suppl. 389. Breviorem scripturam iam Stephanus defendit Diatr. in Isocr p. 148 (306 Dind.) et Valk. ad Her. 6, 108, hic tamen longius iusto progressus: v. etiam Heind. ad Plat Theaet. p. 275. Bene Elmsl. ad Heracl. 968. πείθεσθαι et *credere* et *dicto audientem esse* significare observat ut non sit quod miremur, si ἀπιστῶν et incredulus et immorigerus dicatur.

Ἀπιστία *mala fides*. θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία OC 611.

Ἄπιστος || *infidus*. τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων Ph. 867. [v. Schndw.] τὸ ἐλπίδων ἄπιστον est τὸ ὑπ' ἐμῆς ἐλπίδος ἀπιστηθέν, v. Schaef. Mel. Cr. p. 137. τοῖς πολλοῖσι βροτῶν ἀπι-

στός ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν Ai. 683, a Suida memorata sententia v. ἄημα et λιμήν. || *Immorigerus.* ἄπιστος: ἀπαράπιστος (scr. ἀπαράπειστος), ἀπειθής. Σοφ. Τρω. (fr. 553.) Hesych., quemadmodum etiam Euripides IT 1368 et Hecub. 1125, ubi v. Pors. Huc spectat Gr. Bekk. p. 424, 31: ἄπιστος, ὁ μὴ πειθόμενος. [In fr. Soph. 553 ἄπειστος Nck. collata Lobecki adnotatione ad Ai. p. 115 ed. 3.]

[*Ἀπλάκητος. ἑκὼν μέν, θεὸς ἴστω, τούτων ἀπλάκητος οὐδέν OC 522 coni. Herm. pro τούτ. δ' αὐθαίρετον οὐδέν quod est in LA.] (I p. 192 in.)

Ἄπλαστος *immanis.* ἄπλαστον ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην Lemn. (fr. 350). ap. Hesych. v. ἀξύμβλητον, Eust. p. 1405, 57. Gr. Bekk. p. 413, 13. EM p. 327, hi sine fabulae nomine. Hesych. interpretatur ὃ μηδενὶ ἀπαντᾶν δυνατόν (f. ᾧ), ἢ ἀσυνάντητον. [ἄπλατον em. Bergk., recep. Dind.] Fortasse non a πελάζω sed a πλάσσω repetendum est: v. Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 54.

Ἄπλᾱτος *cui appropinquari non potest.* Rei gravis et metuendae significatio voci adhaesit, v. Herm. ad Elmsl. Med. 149. Opusc. 3, 177. — Νεμέας ἐνοικον λέοντ', ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον Tr. 1093. LA ἄπλειστον, unde ἄπλαστον scribendum suspicere. τὸν αἶσ' ἄπλατος ἴσχει Ai. 256 ch. v. Suid. i. v. αἶσα Phavor. p. 76. Graev. Lectt. Hesiod. c. 18. p. 88. [ἄπλατον in Lemn. fr. 350 ex certa Bergki emendatione rec. Dind.: ἄπλαστον cod.] De perpetua confusione vocabulorum ἄπλετος, ἄπλητος, ἄπλαστος, ἄπλατος, v. Piers. ad Moer. p. 25; de ipso ἄλατος Buttm. Gr. 2, 208. I. H. Vossium ad h. Cer. 83 et inprimis Muetzell. de Em. Theog. Hes. p. 54.

Ἄπλετος *immensus.* ἄπλετον, ἄπειρον Gr. Bekk. p. 425, 7. cf. schol. Apoll. Rh. 1, 574. Hesych. in v. — ἀλλ' ἐπί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν Tr. 982 m. *aestuo animo, continere me non possum,* v. Apitz. Accusativus est βάρος ἄπλετον.

Ἁπληγίς (ᾰ): τὸ ἁπλοῦν ἱμάτιον, ὅπερ Ὅμηρος ἀπλοΐδα καλεῖ. Σοφ. τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλῆς (vulg. Θεσσαλικῆς) ἁπληγίδος. EM p. 123, 13 (fr. inc. 843). Valck. ad Phoen. 328 corrigebat Θεσσαλίδος ἁπληγίδος, minime suavibus numeris. [de re v. Nauck. in Philol. 12, 193.]

Ἄπληστος *insatiabilis.* τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς El. 1336.

Ἁπλοῦς *unus, simplex.* μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς ψήφῳ, διπλῇ δὲ OR 606. ὅπως ἂν ἡ χάρις ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ Tr. 619. ἆρ' ἔστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά; Ai. 277. Affert Suid. v. ἐξ ἁπλῶν. De structura v. Lob. p. 201. — Adverbiascit: οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, ἀλλ' εἰς μέγιστον OR 519. Schol.: τὸ ἓν δηλοῖ κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν. *non una ex parte, sed multifariam,* i. e. *graviter nocet.* φέρειν εἴς τι illustravit Markl. ad Suppl. 295.

Ἄπλουτος, *non dives.* γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ fr. inc. 718.

Ἁπλῶς *simpliciter, nude.* ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην fr. inc. 709. (I p. 193.)

Ἀπό *ab.* I. *Adverbiascit.* || *in tmesi.* ἀπό μ' ὀλεῖς Ph. 817. ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω 1158 m. ἀπό νύν με λείπετ' ἤδη 1177 m. [μ' ἐλείπ. LA pr. m.] κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ χερί 1207 m. Mirum sane, non exstare nisi in Philocteta tmesis exempla. || *quando seiunctum quid et sepositum* ab aliis significat. κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων Ph. 183 ch. qui locus viam ostendit ab adverbiali dictione ad praepositionem. εἷς ἀπὸ πολλῶν ταχθείς 1143 ch. neque τῶν πολλῶν εἷς, *unus de multis,* neque ὑπὸ πολλῶν *communiter iussus ab omnibus* significatur, sed *unus praeter ceteros.* Hinc illae locutiones sunt: σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος OC 900 *detractis frenis.* Tricl. ἀπαί, scilicet ne labaret metrum. Veram explicandi rationem iam Wessel. invenerat Obss. 1, 30 et ad Diod. 19, 26. cf. Poll. 1, 214. Phryn. App. Soph. p. 24. Bast. Ep. Cr. 210 et Musgr. l. c. ἀπ' ἐλπίδων *secus ac speraram* El. 1127. ἀπὸ [ἄπο Dind.] γνώμης λέγεις Tr. 388 *secus ac sentio,* non consentiente me. V. Schaef. Mel. Cr. p. 51 et ad Greg. Cor. p. 210. Lob. ad Phryn. p. 9. || *a parte aliqua* significat. τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν (κέλευθον) Ai. 879. αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν OC 1245 ch. et αἱ δ' ἐννυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν 1248 ch. ἀφ' οὗ μέσος στάς OC 1595. LA ἐφ' οὗ inepte: illud Brunckio debetur duce quidem schol. repertum: ut κἀπὸ λαΐνου ταφοῦ dicitur v. 1596, *mediam* horum locorum *partem* tenens. || *Tempus ex quo quid fit,* significatur. ἀφ' ἡμέρας τῆς νῦν OR 351. ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε 758. ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ Ant. 562. παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος ...μίμνω Ai. 600 ch. Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι, ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος. Quanquam adverbii et praepositionis vis minime potest ubique accurate distingui. — II. Tanquam *praepositio* || amotionem a loco et segregationem ab aliis significat, cui usui tales loci, quales sunt Ph. 183. 1143 praelusere. ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδε Ph. 1017. φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων πελᾶτε 1149 m. τὰ σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν βέλεα OR 204 ch. ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων 241. 819. ὁδὸς ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει 734. ἀποσπάσας ... περόνας ἀπ' αὐτῆς 1269. (ab Iocastae corpore). Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας OC 413. ἀφ' ἧς (γῆς) σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ 1008. ὡρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Tr. 156. κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετο 757. λείπου μηδὲ σὺ ἀπ' οἴκων 1275 [sic LA. ἐπ' Dind. ex schol.]. ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός ib. 273. Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν 510 ch. Βακχίας ἀπὸ [ἄπο Dind.] Θήβας 510 ch. κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν 529. ποτοῦ χυθέντος ἐς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου 704. ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς Οἰχαλίας 858 ch. σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον; 990 an. τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονός Ai. 434. πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθι 696 ch. ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης 704 ch. Τεῦκρος πάρεστιν Μυσίων ἀπὸ κρημνῶν 720. ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσωτάτω φύγω El. 391. χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν 1468. ἀπ' ὀρθίων πάγων καθεῖρπεν ἔλαφος Alead. fr. 110, 1. ῥεῖ γὰρ ἀπ' ἄκρας Πίνδου Λάκμου τ' ἀπὸ Περραιβῶν (Achelous) Inach. fr. 265. ἀπ' αἰθέρος Polyx. fr. 471. Vitiose scriptum γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἀπ' οἴκων OR 1518. ἀπ' οἴκων LA, superscripto ου. γρ. ἄποικον Schol. ἐξόριστον glossa. — Huc referendum etiam ὃς ἀγρίας πέδας ἔλαβέ μ' ἀπό τε φόνου ἔρυτο OR 1349 m. ante ἀγρίας addit ἀπ' LA. — || Hinc proxime abest *significatio ortus et generis.* ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; OR 415. φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν 1184. ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας 1364 m. ὥς τις ἀφ' αἵματος ὑμετέρου OC 245 m. κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγώς 571. ἀφ' ὧν μὲν εἶ φαίνει δίκαιος 937. ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου, κοὐκ ἐμοῦ πεφύκατον 1369. παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου Ant. 193. παῖς (ἂν ἦν) ἀπ' ἄλλου φωτός 910. μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο Ai. 1229. οἰωνοὺς ἀφ' ὧν τε βλάστωσιν El. 1080 ch. Suid. v. ἄνωθεν. οὐκ ἀπὸ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον Scyth. fr. 491 [nunc legitur ἐκ μιᾶς ap. schol. Ap. Rh. 4, 223]. πέλεται οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλός Tyr. fr. 583 a. De ortu populari: εἷς

ἀπὸ Σπάρτης El. 701. ἔνατος Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο 707. v. Pflugk. ad Eur. Hel. 229. — || *Actioni* inservit significandae *ab aliquo homine profectae vel referendae ad eum.* Non est tamen id quod ὑπό: hoc enim de ipso auctore, ἀπό de eo dicitur, quod occasionem et opportunitatem, vel etiam rationem et causam faciendi continet, unde saepe quidem nec tamen perpetuo confunduntur. V. Herm. ad El. 65. [Ameis. Ztschr. f. GW. 1842 p. 204. Popp. et Class. ad Thuc. 1, 17.] ὡς μάθω, τί μοι νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις Ph. 560. ὦ πληρέστατον αὔλιον λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ 1088 m. i. q. ἐ μ ῆ ς. τύχα ἅδ' ἀπὸ μείζονος 1097 ch. v. Herm. εἴτε του θεῶν φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που OR 43. τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν 510 ch. i. q. τὸ κατ' ἐμέ. ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν 682 (sc. τὸ μὴ ἔνδικον δάπτει). χρησμὸς ἦλθε οὐκ ἐρῶ Φοίβου γ' ἄπ' αὐτοῦ τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο 712. ἆρ' οὐκ' ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον; 828 *a crudeli numine in me delatum malum.* κἀθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα; 1023 i. q. παρ' ἄλλου λαβών. τἀνθυμήματα τἀπὸ σοῦ OC 293. καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν κυρεῖν ἐμοί 1289. κἀπὸ μαντέων ταύτῃ κλύω 1300. ἀδῇον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν 1534. Male Schaef. Mel. Cr. p. 83 et ad Soph. l. c. quamquam haud improbante Elmsleio ὑπ' ἀνδρῶν emendaturus erat: eadem enim plane sententia est OR 512. OC 1289. El. 100. 1469. τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν Ant. 2 non *quae a patre inde facta sunt,* sed *quae a patre tanquam fonte repetuntur.* κοὐδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης ἢ 'μοῦ φέρεται El. 100. ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι κτερίσματα 433. καὶ δὴ τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ 1464. ὅπως κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ 1469. In Ant. 719. γνώμη γὰρ εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου πρόσεστι dubium est, ἀπό, quod vero propius, an ἐπί lateat. — || Affine est, cum ἀπό *originem rei ab aliqua causa repetendam vel initium faciendi* affert. Unde variae circumscriptiones nascuntur, de quibus egit Bernh. Synt. p. 223—225. Interdum ἐξ et παρά subrogare licet. ἀφ' ἧς (πανουργίας, *propter quam*) μηδὲν δίκαιον μέλλοι ποιεῖν Ph. 408. ὥς με καὶ μάθῃς ἀφ' ὧν διέζων 535. οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων ἴσχων (φορβάν) 1110 m. φῶτα ... μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλοντα 1139 m. *infinita alia ex iis quae olim in me machinatus est,* v. Herm. φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν OR 310 i. q. τῆς δι' οἰωνῶν μαντικῆς: velut ἣν (μαντείαν) οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων, οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν 395, non π α ρ' ο ἰ ω ν ῶ ν μ α θ ώ ν, sed οἰωνιστικήν. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με OC 319. ἀπ' ὀμμάτων σαίνει coniungenda monuit Herm. ὦ ... κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον 761. τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω 936 i. q. γλώσσῃ. πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται 1628 cf. Blomf. gl. Ag. 785. Abresch. ad Sept. 879. ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλοι πεφευγότες Ant. 412 odorem cadaveris. Latine eodem modo circumscribi genitivum notavit Ruhnk. ad Ter. Andr. I, 1, 129. ἀναξιωτάτη κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει 695. εὐκταῖα φαίνων (ἱερά) ἢ ἀπὸ μαντείας τινός; Tr. 239. κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς 667. φλὸξ αἱματηρὰ κἀπὸ πιείρας δρυός 766. ligno nutrita. τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου γνώμης μολόντα 844 ch. De Tr. 1242 v. ἀπευνάζω. πεῖρα ... ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρί Ai. 471. φυσῶντα αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς 918. πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ σμικροῦ 1078. τῆσδε τῆς φήμης ἄπο El. 65. κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν 83 *inde auspicari.* ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι 140 ch. Dicturus erat ἔρχει. Suid. affert v. δύσφορα. ἤ σε πολλὰ δή, ἀφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ προὔστην χερί 1378. οὐκ ἔστ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά fr. inc. 664. τὸ κέρδος ἡδύ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ inc. 717. Hinc adverbialis locutio est ἀ π' ἀ ρ χ ῆ ς. ἄγ' εἴπ' ἀπ' ἀρχῆς αὖθις Ai. 1097. v. Abresch. Dil. Thuc. p. 626. — || Semel partitive dictum, quamquam illud quoque ad significandam ἀφορμήν referri licet. ἔστιν, ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο Ph. 647 *non ut ex multa rerum varietate deligam.* — || Notanda proprietas sermonis, cum praepositio semel posita in duobus enuntiatis intelligi debet. v. ἐπί. σχιστὴ δ' ὁδὸς ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει OR 734. κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγὼς καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον εἰρηκὼς κυρεῖς OC 571. — III. *Crasin* praepositionis, cum secundum locum tenens cum altero vocabulo coalescit, memorabimus, ubi opus fuerit. Illud unum adnotamus, ut in universum non videtur ᾱ propter vocalem praegressam elidi, ut in ε̄ fit, scribi quidem lege contractionis τἀπό, sed non ἡ 'πό, ἢ 'πό, sed scribendum esse utrumque ἡ ἀπό, ἢ ἀπό, coalescere pronuntiando. — IV. *Anastrophe.* || Convenit inter omnes, ἀναστρέφεσθαι ἀ π ό cum substantivum inde pendens proxime praecedit. Schol. Ven. Il. ε 739. ζ 357. η 63. λ 370. υ 221 alibi. EM p. 123, 30. 342, 10. Gr. de Prosod. ap. Herm. de em. r. gr. gr. p. 459. Herod. ap. Ioann. Alex. τον. παραγγ. p. 27. — φήμης ἄπο El. 65. Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο 706. ὀμμάτων ἄπο 1231 quo loco utitur Eust. p. 509, 33. οὐ πολλῶν ἄπο Ph. 647. τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο OR 712. ὧν ἔφυν ἄπο 1359. τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο 1400. θυμάτων ἄπο OC 899. μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο Ai. 1229. κακῶν ἄπο Alet. fr. 94, 1. πνευμάτων ἄπο Colch. fr. 320. οὐρανοῦ δ' ἄπο Teucr. fr. 507, 1. τῶν τε φυσάντων ἄπο Ter. fr. 517, 8. αὐχένων ἄπο Tyr. 587, 4. Nam quod eidem observant, praepositionem ultima elisa anastrophen non pati nisi sequente distinctione (v. Apoll. et Arist. ap. schol. Il. σ 400 coll. 191 et ρ 246), apud Soph. et tragicos universe non ita dicitur. || Sed si *substantivo et adiectivo interponitur praepositio*, neque fieri, nisi perraro, potest, ut proxime illa cum adiectivo secundum sensum copulanda sit, et Aristarchus ἀναστρέφεσθαι iubebat utique. v. Eust. p. 279, 40 schol. Il. β 389 et 877. Quamquam ibi tres memorantur sententiae, cum dicatur Apollonius et Herodianus fecisse, sive substantivum praecessisset, sive adiectivum, Ptolemaeus autem Ascalonita cum adiectivum. Cf. Reiz. de Acc. Incl. p. 109. — Non videtur idonea ratio, prohiberi anastrophen, quando aliud vocabulum intercessisset, quamquam grammaticis placuit: schol. Il. η 163. ε 308. EM p. 124, 1 cf. Herm. de em. r. gr. gr. p. 107, cuius etsi argumenta probabilia sunt, vix tamen valebunt contra usum linguae, cui iure veteres plus quam rationi tribuebant. Ambigo igitur, num recte scribatur cum libris χθονὸς μολόντ' ἄπο Ἑλλανίδος Ai. 425 [ἀπὸ Dind. ex LA]. In aliis manifesto falsa est Hermanni in Sophocle edendo tonosis, neque ipse a se dictis l. c. p. 109 convenienter egit. In Tr. 509 ch. scripsit: ὁ δὲ Βακχίας ἄπο ἦλθε παλίντονα Θήβας τόξα τινάσσων, ἀ π ό sine anastrophe hac positura verborum legibus linguae plane repugnare affirmans. Sed cur praepositio adiectivo Βακχίας acccommodetur potissimum, nulla causa est, cum *Bacchicae* Thebae cum vi dictae non sint, neque aliis urbibus cognominibus opponi possint. Ai. 434, ubi τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονός. Cur igitur σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν edidit OC 1534. ἔχθρας ἀπὸ γυναικός El. 433. χθονίων ἀπ' Ἐρεχθει-

δᾶν Ai. 202. Μυσίων ἀπὸ κρημνῶν 720? — Unus locus est OR 712 ubi sensus cum pronomine adiectivo sequente, non cum substantivo praecedente praepositionem coniungi postulet, ut dubites de idonea retrahendi accentus causa: χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ Φοίβου γ' ἄπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο. Opposita sunt αὐτὸς ὁ Φοῖβος et οἱ αὐτοῦ ὑπηρέται, ut ἀπ' αὐτοῦ divelli non possint. Haud dubie tamen propter interpositum γε et praepositionem elisione affectam accentus non cessit retro, quam ipsam miror Hermanno non esse visam corrigendi causam, qui ubique rationes suas veterum auctoritati anteferat. ‖ *Non retrahitur accentus, si in tmesi positum adverbiascit* ἀπό verbo praemissum, quippe proxime cum eo coniungendum; contra est et eadem quidem ipsa de causa, cum subsequitur praepositio, quod genus tragicis non fuisse usitatum reperio. Generatim rem tractavit Buttm. Gr. p. 300. Diserta praecepta sunt schol. Il. α 258. ϑ 4. υ 188 et 327. Quamquam haec nihili pendit Herm. (v. Cens. Medeae Elmsl. 1143. p. 240. Opusc. t. 3), ut ederet ἄπο μ' ὀλεῖς Ph. 817. ἄπο νύν με λείπετ' ἤδη 1177, quorum prius fecisse videtur propter ictum metricum in primam incidentem, sed secundo exemplo non magis ea convenit excusatio, quam duobus locis, quibus ἀπό retinuit: ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω 1158 et κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρϑρα τεμῶ χερί 1207. ‖ Et si optimos sequimur auctores, ne sic quidem retrahemus accentum, cum ἀπό pro ἄπωϑεν dictum *remotum aliquid alicunde*, vel etiam *contrarium* significat; haec enim iure monuit discernenda esse Apitz. ad Tr. 377. Illius generis est ἀπὸ ῥυτῆρος sine frenis OC 900: huius οὐκ ἀπὸ γνώμης Tr. 389. ἄπο LA. ἀπ' ἐλπίδων 1127. Gr. Bekk. p. 425, 25. ἄπο, πόρρω, μακράν. Eadem habet Suid., p. 270. Scholiastae Veneti testimonium ad Il. β 292 ambiguum est: sed clare iubetur gravari ἄπο ἐὰν δηλοῖ τὸ ἄποϑεν Schol. δ. 77. ζ. 40. η. 152; adde Eust. p. 166, 29. Schol. Dion. Thr. p. 931. Sed haec est recentiorum doctrina: Aristarchum contra sensisse clarum est ex schol. β. 831. δ. 46. ν. 52 inprimis σ. 64. Libros passim fluctuare et ipsi vidimus et Schaef. et Bast. ostenderunt l. c., quamquam anastrophes in hoc genere admittendae defensores.

ʼΑπόβαϑρα. ἀποβάϑρα. ἀποβατηρία ἢ κλῖμαξ νεώς. Σοφ. Μυσ. (fr. 364.) Hesych. Eodem modo explicat Phryn. App. Soph. p. 12, 31 et addita Sophoclis auctoritate Gr. Bekk. p. 426, 18 quamquam falso accentu ἀποβατήρια. [De accentu ἀπόβαϑρα v. L. Dind. in Thes. I 1, 1362.] (I p. 198. in.)

ʼΑποβαίνω *recedo*. μετάσταϑ', ἀπόβαϑι OC 162 ch. ἀβάτων ἀποβάς 167 an. [ἀποβάντων LA pr., erasis πο et ν.]

ʼΑποβάλλω *amitto*. ἰσαμέριος ὅστις αἰγείρου βιόταν ἀποβάλλει fr. inc. ap. Brck. XXXIV. 4.

ʼΑποβλάπτω *orbo*. τοιοῦδ' ἀποβλαφϑεῖσαν ἀρτίως φίλου Ai. 941. Suid. v. ἀρτίως, Eust. p. 586, 62. 623, 31 de voce explicanda v. praeter Musgr. Valcken. ad Phoen. 979. Mehlhorn. ad Anacr. p. 132 (ō producitur in arsi).

ʼΑποβλαστάνω *progignor*. ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος OC 533 m.

ʼΑποβλέπω *aspicio*. οὐ χρή ποτ' ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι ap. Brck. inc. XXXIV. 2.

ʼΑπόγονος *proles*. ἀπόγονοι τεαί OC 534 ch. At quod in Λαΐου ἴστε τιν'; v. 219. LA add. ἀπόγονον, interpretationem continens iure delevere Reis. Elmsl. Herm. [τιν' ὄντ' Dind.] — Non curavit Soph. quod inter ἀπόγονος et ἔκγονος discrimen constituunt Ammon. p. 74 et Eran. p. 166 cf. Eust. p. 1682, 18. Quin vel ab historicis saepe negligi eidem illi observarunt.

ʼΑποδείκνυμι *commonstro*. κἀπεδείξατε πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας (γάμοι) OR 1405. De El. 1453 κἀπέδειξαν v. ἐπιδείκνυμι.

ʼΑποδημέω *peregre versor*. κἀποδημοῦντος πατρός fr. inc. 779, 12 [scribendum ἀδημοῦντος censet Nauck. qui idem totum locum Sophocli abiudicat in Philol. 12, 193].

ʼΑποδιδράσκω *effugio, vito*. ὅτε τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν Ai. 167 an. [ἐπέδραν LA pr. ut videtur.] Affert Thom. v. ἀποδράς. ἀποφυγών interpretatur Gr. Bekk. p. 427, 11. Elmsl. ad Heracl. 14 his duobus locis solis apud tragicos legi ait.

ʼΑποδίδωμι *reddo*. ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι Ph. 924. ἀπόδος, ἱκνοῦμαί σ', ἀπόδος 932. ἀλλ' ἀπόδος 950. ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα 981.

ʼΑπόδρομος. ἀπ., ἐλαττούμενον τοῖς δρόμοις, ἢ παλίνδρομον ἢ μετ' ἐπάνοδον (Σοφ.) ʼΑκρισίῳ (fr. 75) Hesych. [quo in nomine fabula latere putat M. Schmidt παρὰ Κρησί]. Scribendum videtur μετ' ἐπανόδου. Apud Cretenses ἀποδρόμους vocatos τοὺς μήπω κοινῶν δρόμων μετέχοντας ἐφήβους Eust. refert p. 727, 21. 1788, 56. At τὸν πεπαυμένον τῶν δρόμων idem explicat p. 1592, 56 cf. 727, 21. Utraque significatio Sophocleo loco convenit: probo autem alteram, quod certamen gymnicum in ea fabula institutum fuisse discimus ex fr. 68.

ʼΑποδύρομαι *defleo*. ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῷ El. 1122. (I p. 199.)

ʼΑποϑαυμάζω *demiror*. ταῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποϑαυμάσαι πρέπον OC 1586. Rarum verbum praeterea legitur Aesch. Ag. 318.

ʼΑπόϑεος. ἀπόϑεα: ἄϑεα, ἐκτὸς ϑεῶν. Σοφ. Θυ. (fr. 246) Hesych.

ʼΑποικέω *seorsum habito, discedo*. ἡ Κόρινϑος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρὰν ἀπῳκεῖτο OR 998. De structura v. Valck. ad Adon. p. 238.

ʼΑποικία *colonia*. οἱ τῆσδ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας Laoc. fr. 342.

ʼΑποικίζω *amoveo*. καλῶ τὸ Ταρτάρου ἔρεβος, ὥς σ' ἀποικίσῃ OC 1390. αὔρα, ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων Tr. 955 m.

ʼΑποικος *extorris*. γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον OR 1518 [ἀπ' οἴκων LA v. s. ἀπό].

ʼΑποιμώζω *deploro*. εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φϑοράν Ant. 1224. ποῖ' ἀποιμῶξαι κακά; Ph. 278.

**ʼΆποινα audacem emendationem Hermanni ʼΙδαῖα μίμνω λειμώνι' ἄποινα Ai. 601 ch. *Idaea pratensia praemia*, recepit Dind. [ʼΙδαῖαι μίμνων λειμώνια ποίαι LA.] v. ποία.

ʼΑποίχομαι *discedo*. ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται Tr. 42.

ʼΑποκαίριος *inopportunus*. τὸ γάρ μοι μαϑεῖν οὐκ ἀποκαίριον Ph. 155 ch. Schol. οὐκ ἄτοπον, οὐκ ἄκαιρον.

ʼΑποκαλέω *cum convicio compello*. τὸν τοῦ μανέντος ξύναιμον ἀποκαλοῦντες Ai. 727.

Ἀποκάμνω *defatigor*. οὐ δεῖ μ' ἀποκάμνειν OC 1776 an. Subaudiendum δρᾶν, significaturque *negligere*.

*Ἀποκεῖμαι v. ξυναποικέω.

Ἀποκλαίω s. ἀποκλάω *deploro*. στόνον ἀντίτυπον ἀποκλαύσειν Ph. 695 ch. Medium *sua cum aliquo deflere mala:* κἀποκλαύσασθαι κακά OR 1467.

Ἀποκλῄω *abdo*. οὐκ ἠνεσχόμην τὸ μἀποκλῇσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας OR 1338. LA μὴ ἀποκλεῖσαι. Emendavit Elmsl. v. κλῄω et κλῇθρον.

Ἀποκλίνω *inclino*. τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει, ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι; OR 1192 ch. gl. codd. Lips. recte: ἐκπεσεῖν, ἐκτραπῆναι. Schol. πεσεῖν, ἀποβαλεῖν. Sensus est, omnem humanam felicitatem opinione tenus existere, et ubi sibi visus aliquis felix sit, statim ad exitium vergere. Cf. C. Matthiae. Quaest. Sophocl. p. 23.

[*Ἀποκρίνω *segrego*. δεινά μ' ... δρᾶσαι δικαιοῖ δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν ἢ ... ἢ ... OR 640 extat in LA. „Schol. ἀποκρίνας. ἓν τῶν δύο ποιήσας, non animadversa veteris interpolatoris fraude, qui illato ἀποκρ., quo verbo nemo sic usus est, sustulit θάτερον quod restitui." Dind. ed. Ox. 3]. (I p. 200.)

Ἀπολείπω *relinquo*, *desero*. ἀπό νύν με λείπετ' ἤδη Ph. 1177 m. ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω 1158 m. ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος ἀνέλπιστος El. 185 m. Suid. v. ἀρκῶ. — Passivum: τοῦ σοῦ ἀπολείπεσθαι τάφου El. 1169: sepulcro tibi iungi volo, v. Elmsl. ad Med. 35.

Ἄπολις *urbe patria exsul*. ἐν ῇ (ἀκτῇ) με προυβάλου ἄφιλον, ἔρημον, ἄπολιν Ph. 1018. κἄθηκας ἄπολιν OC 1357. Paulo aliter ὑψίπολις ἄπολις, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι, τόλμας χάριν Ant. 370 ch. Schol.: ἄπολις ἐκεῖνος καὶ ταπεινὸς (hoc explicationem prioris vocabuli continet) ἐν τῇ πολιτείᾳ. De accentu v. EM p. 333. 22. 518, 33. Gud. p. 327, 3.

Ἀπόλλυμι. I. *Formae*. Activum. ἀπολλύναι OR 1441. ἀπολλύντων El. 1405. ἀπώλλυς El. 1360. ἀπωλλύτην OR 1454. hoc imperfectum rarum esse observavit Blomf. ad Aesch. Pers. 658. ἀπολεῖς El. 821 m. Tr. 1007. m. bis. ἀπό μ' ὀλεῖς Ph. 817. — ἀπώλεσα Troil. fr. 551. ἀπώλεσας El. 808. 1163 sq. Ach. Am. fr. 165. ἀπώλεσεν El. 26. Erig. fr. 225, 2. ἀπώλεσαν Ph. 1356. El. 207 m. ἀπόλωλα Ph. 742. 745. 923. 978. 1187 m. — Medium s. passivum: ἀπόλλυμαι Ph. 311. El. 304. Ai. 343. 440. 1001. ἀπόλλυται *Ph. 1444 [secl. Dind.]. OR 1251. Ant. 714. ἀπόλλυσθαι Ph. 1369. ἀπωλλύμην OC 274. ἀπωλόμην El. 677. 1321. ἀπώλου El. 1137. ἀπώλετο Ph. 446. Ant. 50. — II. *Usus*. Activum et *perdere*, *pessumdare*, et *interficere*, aoristus etiam *amittere* significat. Perfectum cum medio, quod solius aoristi causa ita dicitur, nam significationi non minus passivi nomen convenit, semper est *perire* et *perisse*, vel proprie de morte, vel tralate, si quis miseriam suam deplorat. — || *pessumdo*. τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι OR 1441. ἵν ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω 1454. De quo imperfecti usu v. in κτείνω, et Brunck. l. c. ἀπό μ' ὀλεῖς, ἣν προσθίγῃς Ph. 817. ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς Tr. 1007 m. ἀπολεῖς El. 831 m. *perdes*, *si ita loqui pergas*. χειροῖν αἵ μ' ἀπώλεσαν El. 207 m. οἵ μ' ἀπώλεσαν Ph. 1356. ὥς μ' ἀπώλεσας θανών El. 808. ὥς μ' ἀπώλεσας, ἀπώλεσας δῆτα 1163 sq. ἀλλά με λόγοις ἀπώλλυς 1360. ἕως ἀπώλεσέν τε καὐτὸς ἐξαπώλετο Erig. fr. 225, 2. || *interficio*. ἰὼ στέγαι φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι El. 1405. || *amitto*. ἵππος εὐγενὴς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν El. 26. τὰ παιδίχ', ὡς ὁρᾷς, ἀπώλεσας Ach. Am. fr. 165. [ὡς ὁρῶ σ' ἀπώλεσαν edidit Bachm. Anecd. 1, 324.] τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότην ἀπώλεσα Troil. fr. 551. — *Medium*. Praesente impf. aor. *pereo* significat. ἀπόλλυμαι τάλας Ph. 311. τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται (δένδρα) Ant. 714: versus lepide in diversam detortus sententiam a comico apud Athen. p. 344, A. Affert ab Antiphane πεπαρῳδημένον Eust. p. 1612, 17. ex Athen. p. 23, A. ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι El. 304. ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι Ai. 343. ἄτιμος Ἀργείοισιν ὧδ' ἀπόλλυμαι 440. νῦν δ' ὁρῶν ἀπόλλυμαι 1001. εὐσέβεια οὐκ ἀπόλλυται *Ph. 1444 [secl. Dind.] Suid. v. εὐσέβεια. Locus fere conclamatus, in quo qui elaborarint, apud Herm. vide. χὤπως ... ἀπόλλυται OR 1251. ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς Ph. 1369, de qua collocatione verborum v. Elmsl. ad Med. 787. Mutata tamen ea versus nihilo numerosior erit. — ἀπόλωλα *perii* Ph. 742. 745. ἀ. τλήμων, προδέδομαι 923. πέπραμαι κἀπόλωλα 978. ἀπόλωλ' ὁ τάλας 1187 m. — ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην OC 274. ἀπωλόμην δύστηνος El. 677. καλῶς ἔσωσ' ἐμαυτήν; ἢ καλῶς ἀπωλόμην 1321. κακῶς ἀπώλου σῆς κασιγνήτης δίχα 1137. ἐπεὶ οὐδέν πω κακόν γ' ἀπώλετο Ph. 446. πατὴρ ὡς νῷν ἀπεχθὴς ἀπώλετο Ant. 50. (I p. 201 a. m.)

Ἀπόλλων *deus*. Ἀπόλλων OR 377. 497 ch. 720. 909 ch. 1329 m. bis. El. 1425. Ai. 703. fr. inc. 875. — Ἄπολλον OR 80. 919. El. 655. 1376. 1379. Ἀπόλλωνος OC 102. Ἀπόλλωνα Tr. 209 ch. Ἀπόλλω OC 1091 ch. Hae formae, quarum illam Graecam, hanc Atticam Moeris p. 33 et Thomas p. 98 dicunt, pro sola metrica poetarum commoditate discernuntur. — Additur nomen: ἄναξ Ἄπολλον El. 1376. ὦναξ Ἄπολλον OR 80. ὦ Λύκει' Ἄπολλον El. 655. 1379. OR 919. τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω OC 1091 ch. τὸν εὐφαρέτραν Ἀπόλλω προστάταν Tr. 209 ch. ἄναξ Ἀπόλλων ὁ Δάλιος Ai. 703 ch. ἐνόλμιος fr. inc. 875. — Nomen propter singularem naturam notavit Herod. π. μον. λέξ. p. 12, 2. Porphyr. in Anecd. Vill. 2, 105 primam attice produci affirmat, sed neque verum hoc esse reperitur nec alia nisi Homerica exempla ipse profert. Accentum Arcad. notavit p. 13, 2.

Ἀπολύω. Passivum et medium, quae sola leguntur, *vita solvi*, i. e. *mori* significant. ἔθανες, ἀπελύθης Ant. 1268 m. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; 1314. Est *discessit*, a nave solvenda deflexum, quod illustravit Musgr. Utrumque Sophoclis attulit locum Eust. p. 548, 42.

Ἀπολωβάω *dehonesto*. μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς Αἴας ἀπελωβήθη Ai. 217 an.

Ἀπολωπίζω *detraho vestem*. ἀποδῦσαι καὶ ἀπολωπίσαι, ὡς Σοφ. (fr. inc. 844). Poll. 7, 43, qui λωποδυτεῖν explicat. [cf. ἐκλωπίσαι Tr. 925.] [cf. ἐκ δ' ἐλώπισε πλεύραν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον Tr. 925.]

Ἀπόμαγμα. ἀπομάγματα, τὰ ἀποκαθάρματα Gr. Bekk. p. 431, 31. περιθειώματα Hesych. στρατοῦ καθαρτὴς κἀπομαγμάτων ἴδρις Captiv. fr. 32, 1. (I p. 201 extr.)

Ἀπομακτής. ὁ περικαθαρτής Hesych. ἀπομακταί, οἱ αὐτὰ ταῦτα καθαίροντες sc. ἀπομάγματα Gr. Bekk. p. 431, 32. Vulgo scribitur τὰ αὐτὰ ταῦτα. — δεινότατος ἀπομακτής τε μεγάλων ξυμφορῶν Capt. fr. 32. Sic Harpocr. v. ἀπομάττων. Brunck. ἀπομακτῆρα, quo non opus, quia ignoramus, anne prae-

cesserit substantiva appellatio, quo referatur δεινότατος. [Nauck. comici esse verba putat.]

Ἀπόμνυμι *iurando testor.* ἀπώμοσ' ἁγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας Ph. 1289.

*Ἀπομολεῖν v. ἐπιμολεῖν.

Ἀπόμορφος. ἀπόμορφα: ξένα, οὐκ ἐοικότα τοῖς ἤθεσιν. οὕτως Σοφ. (fr. inc. 845). Gr. Bekk. p. 432, 6.

Ἀπονέμω *impertio*, inde *recito.* γραμμάτων πτύχας ἔχων ἀπόνειμον Ach. Syll. fr. 150.

Ἀπόνητος *aerumnis carens.* δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι El. 1065 ch. Vitiose quidam ἀποίνητοι.

Ἀπονίνημαι *commodum creo:* med. *fructum capio.* μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο El. 211 m. Suid. ὀναίατο in voce cognomine versum afferens.

Ἄπονος *sine labore.* ἆρα θείᾳ κἀπόνῳ τύχῃ (ἔθανε); OC 1585.

Ἀπονοσφίζω. ‖ *spolio.* ὁ ξυλλαβών με κἀπονοσφίσας ὅπλων Ph. 979. ‖ *fallo, vito.* τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων μαντεῖα OR 480 ch. Schol. ἐκφεύγων. Memorat Eust. p. 694, 29. 1390, 44.

*Ἀπόνως. In OC 301 habet LA δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν ἢ φροντίδ' ἕξειν ἀπόνως τ' ἐλθεῖν πέλας; ruente metro. Tricl. κἀπόνως, sequente Brunckio [cf. Wilk. coniectt. p. 17]; Reisig. ἀίοντ' ἐλθεῖν; Elmsl. Herm. Dind. de Porsoni coniectura αὐτὸν ὥστ' ἐλθεῖν. — κἀπόνως, *haud gravate*, probum esset, si in libris exstaret, v. Herm.

Ἀπονωτίζω. ἀπενώτισαν, ἀπέστρεψαν τὰ νῶτα. Σ. Φιν. (fr. 638). Hesych.

Ἀπόξενος *solitarius.* ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμων [ὅρμον LA] Θρῄκιον κλύδωνα OR 196 ch. Eust. ad Dion. Per. 146. Schol. alter δυσχείμερον, alter ἀνεπιτήδειον τοῖς ξένοις εἰς ἐλλιμένισιν, hic quidem haud paulo melius.

Ἀποξενόω. Medium *peregre abeo*, *hospes fio.* ὅστις φυγὰς ἀπεξενοῦτο El. 777. Schol. ἐν ξένῃ ἀπεδήμησε. V. Valck. ad Hippol. 1085.

Ἀποπαύω *finem facio:* medium *desino*, *requiesco.* ἐρώτων δ' ἀπέπαυσεν Ai. 1205 ch. (sc. ἐμέ). ἀλλ' ἀποπαύετε μηδ' ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε OC 1777 m. θρῆνον positum διὰ μέσου, ut ad utrumque verbum referatur. — οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι ἀνάριθμος ὧδε θρήνων El. 231 m. Apud. Suid. v. ἄνετε scriptum est παύσομαι.

Ἀποπερκόω. De *uva nigrescente* cum maturescit: κἀποπερκοῦται βότρυς Thyest. fr. 239, 6. v. Niclas ad Geopon. 9, 19.

Ἀπόπληκτος *attonitus.* τί σιωπᾷς κἀπόπληκτος ὧδ' ἔξει; Ph. 731. Apogr. aliquot ἀποπλήκτως. ἀποπλήκτῳ ποδί explicans μανιώδει Hesych. ex Thyest. fr. 247. (I p. 203 in.)

Ἀποπλήσσω. Passivum *in deliquium animi* vel *vertiginem incido.* ὑπτία δὲ κλίνομαι δείσασα πρὸς δμωαῖσι κἀποπλήσσομαι Ant. 1189.

Ἀπόπτολις *exsul:* cum ultro tum coactus. κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις; OR 1000. ὦ ξένοι, ἀπόπτολις (sc. εἰμί) OC 208 m. ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν Tr. 647. Schol. ὃν ἐκτὸς εἴχομεν τῆς πόλεως male; debuit ὃν ἀπὸ τῆς οἰκείας εἴχομεν ἀποδημοῦντα.

Ἄποπτος *remotus.* ἄ. ἀθεώρητον, ὑψηλότατον Gr. Bekk. p. 433, 9. — ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως OR 762. Suid. v. ἄποπτος, male explicans πόρρωθεν ὁρώμενον, ἢ ἀθεώρητον, ὑψηλότατον. κἂν ἄποπτος ᾖς Ai. 15. schol. ἀόρατος [de signif. v. Schndw. ad h. l. Weism. pr. Fuld. 1852. p. 28 sqq.]: sed πόρρωθεν ὁρώμενον Lob. ἄποπτος pro ἄνοπτος sero demum et ab indisertis scriptoribus in consuetudinem abductum esse demonstrans. Versum afferunt Suid. v. ἄποπτος et Eust. p. 198, 26. — κτανὼν πρόθες ταφεῦσιν ἄποπτον ἡμῶν El. 1489. — Adverbiascit: ἐξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν Ph. 467. Suid. si hunc locum spectavit, cum interpretatur ἐξ ὑψηλοῦ τόπου, erravit. Recte Tricl. μακρόθεν.

Ἀπόπτυστος *detestabilis.* ἔρρ' ἀπόπτυστός τε κἀπάτωρ ἐμοῦ OC 1383. V. Jacobs Add. ad Anth. Pal. 3, p. 60. — Phryn. App. Soph. p. 11, 8: ἀ. ὁ αὐτὸς τῷ καταπτυστος, ὁ μίσους καὶ ἀποστροφῆς ἄξιος.

Ἀποπτύω *abominor.* ἀπέπτυσεν λόγους: Σ. Φαιδρ. (fr. 616). ἀπεμύξατο τοὺς λόγους, ἀντὶ τοῦ ἀπεστράφη Hesych. [ἀποπτύσαι λόγους: ἀπορρῖψαι καὶ μὴ προσέσθαι Phryn. in Bekk. An. 28, 8.] πτύω similiter dictum Ant. 1232, ubi schol. item πτύσας per ἀποστραφεὶς interpretatur. V. Ruhnk. Ep. Cr. p. 149. Valck. ad Adon. p. 409. Schaef. ad Long. p. 386.

Ἀπορέω (ᾰ) *consilii inops sum.* ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ OR 485 ch. ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ; Ph. 898. ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω Tr. 1243.

Ἀπορθόω *rego.* σύ μοι γνώμας ἔχων χρηστὰς ἀπορθοῖς Ant. 636. Schol. ὀρθῶς καθηγῇ. Musgravio optativus videtur, Hermanno indicativus: hoc rectius. (I p. 203 s. f.)

Ἄπορος *consilio carens, difficilis.* οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος Ph. 897 *nescio quid dicam.* ἴσθι δὲ παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι μ' ἄν OR 691 ch. Glossa Brunckii: ἴσθι δὲ δεδεῖχθαί με παράφρονα, ἀτυχῆ ἐπὶ τὰ συνετά, ἐάν σε παραλογίζωμαι. Affert Suid. v. παραφρόνιμον, ubi ἐπιφρόνημα, in cod. Leid. vero ἐπὶ φρόνημα legitur. — τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας ἀλγηδόνος OC 513 ch. τίς ἄρα με πότμος ‒ ⏑ ‒ ⏑ ‒ ⏑ ἐπαμμένει ...; 1716 m. [delevit Dind. c. Lachm. verba ex 1735 illata quae sunt αὖθις ὧδ' ἔρημος ἄπορος.] — (ἄνθρωπος) παντοπόρος ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον Ant. 360 ch. — μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη Ph. 854 ch. LA πυκινοῖσιν: apogr. πυκινοῖς. verum vidit Tricl. Recte schol. alter: ἄπορόν ἐστι καὶ τοῖς συνετοῖς ἰδεῖν τὸ πρακτέον. Alter: γρ. πυκινοῖσιν (scr. πυκνοῖσιν), ἵν' ᾖ, ἐν πράγμασι πυκνοῖς συνιδεῖν τὸ πρακτέον, ἄπορον. „inextricabilia sapientibus in eo consilio mala conspici planum est." *Herm.*

Ἀπορρέω *diffluo*, *evanesco.* ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ (δαίμων, i. q. εὐδαιμονία) El. 1000. ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος Ai. 523. Affert Eust. p. 981, 30. Illustrant Lob., Wyttenb. ad Plut. p. 199, a. Jacobs ad Anth. Pal. 3, 625.

Ἀπόρρητος *vetitus.* ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει; Ant. 44. Neque deest ὄν, neque absolute positum ἀπόρρητον, id quod multis, ut Iacobsio ad Philostr. p. 552, Matthiaeo ad Eur. Or. 30 et ipsi Hermanno fraudem fecit, sed appositum est infinitivo θάπτειν per epexegesin, ὅπερ ἀπόρρητόν ἐστι; quod ἐστί cum in dicto explicatiore commode absit, non minus bene ὄν appositio non additur. — Vocabulum illustrat Ruhnk. ad Tim. p. 46. (I p. 204 m.)

Ἀπορρίπτω *abiicio.* Proprie: ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι Ai. 1019. Suid. v. ἀπωστός. Schol.: ἐκπεσοῦμαι γῆς, τῆς πατρῴας δηλονότι. Illustrat Valck. ad Phoen. 979. Duo Johns. codd. ἀπορρι-

φήσομαι; v. Pors. Adv. p. 195. — Tralate: καλῶς δ' ἤδη σ' ἀπορρίψουσαν ἀπηγγελλόμην El. 1018 *repudiaturam*.

Ἀπορροιβδέω *strepo*. οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοὰς Ant. 1021. Schol.: ἀπηχεῖ, ἀφίησι. Apud alterum praefigitur lemma ῥοιβδεῖ. De oscinum cantu dictum.

Ἀποσβέννυμι *exstinguo*. τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους. Scyr. fr. 497, 1. Apud Plutarch. bis eo loco usum p. 34 d. 72 e, hoc altero loco ex interpretatione καταισχύνων legitur.

Ἀποσείω *decutio*. τειχέων θριγκοὺς ἀποσεισαμένη Past. fr. 451. [ἀποσ. θρ. coni. Lehrs.]

Ἀποσημαίνω *significo*. ἀποσημῆναι: ἀντὶ τοῦ δηλῶσαι. Σ. Φαία. (fr. 602). Gr. Bekk. p. 83, 21.

Ἀποσκεδάννυμι *dissipo. pello*. τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος OR 138. Schol. ἀποπέμψω. De futuro attico olim minus noto monuere Brunck. l. c. et Erf. ad v. 233. (I p. 205.)

Ἀποσκολύπτω. ἀποσκόλυπτε, ἀπολέπιζε καὶ ἀποκόλουε, φασὶ καὶ τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον ἀπεσκολυμμένον. Σ. Μῶμ. (fr. 373) Hesych. Hinc emendandus Gr. Bekk. p. 435, 24. ἀποσκολύψαι: ἀφελεῖν τὸ δέρρα καὶ ἀπογυμνῶσαι. Σοφ. δὲ ἀποκόλουε ἐν Μενελάῳ. Scribendum Σοφ. δὲ ἀποσκόλυπτε τὸ ἀποκόλουε ἐν Μώμῳ. Menelaus enim Sophoclis fabula nulla. Cum Grammatico Bekkeri ex parte convenit Eust. p. 952, 13: δοκεῖ δὲ Αἰολικὸν εἶναι τὸ σκῦλον, ὡς φαίνεται ἀπὸ ῥητορικοῦ λεξικοῦ, ἐν ᾧ κεῖται καὶ ὅτι ἀποσκολύπτειν ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, ὅθεν καὶ τὸ σκυλεύειν μεταφορικῶς.

Ἀποσκοπέω *respicio*. πρός σ' ἀποσκοποῦσα OR 746. εἰς ἐκεῖνα μὴ τὰ νῦν ἀποσκόπει OC 1195. Retinendum τὰ νῦν et praepositio εἰς ad utrumque membrum referenda communiter: *rege animum tuum non secundum praesentes illas iniurias, sed secundum vetera illa mala.*

Ἀποσπάω *divello*. Schol. Pal. ad Ai. 1024. ἀποσπᾶν τὸ βιαίως χωρίζειν τὰ κεκολλημένα. Ponitur cum accusativo rei, interdum accusativo vel genitivo addito eius, unde quid divellitur. || *Proprie* dictum: πῶς σ' ἀποσπάσω τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος Ai. 1024. Suid. v. κνώδοντος. εἰ δέ τις στρατοῦ βίᾳ σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ 1175. ἀποσπάσας εἱμάτων περόνας ἀπ' αὐτῆς OR 1268. ὅς με φιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας ἐξοίχει βίᾳ OC 866. de struct. v. Schndw. οἴχεται τέκνων ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα 895. — || *Figurate*. ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας OR 1432. Schol.: ἐπεὶ τῆς προσδοκίας με ἀπέστησας, ἀπήγαγες; quod ψεῦσαί τινα ἐλπίδος dicitur Ai. 1382. Paulo aliter ἀποσπάσας τῆς ἐμῆς οἴχει φρενὸς αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων El. 809.

Ἀποστάζω *destillo*. Cum figura: τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάξει ἀνθηρὸν μένος. Ant. 959 ch. Glossa cod. Dresd. a ἀπορρεῖ πρὸς τοὺς αὐτὴν ἔχοντας. Schol.: οὕτω καὶ τοῦ Λυκούργου ἀπὸ τῆς μανίας ὀργὴ ἀποβαίνει. Sed non de sola Lycurgi sed cuiusvis insania intelligendum: *gravem insania vim exserit*, s. *vis inde redundat*.

Ἀποστατέω *discrepo*. Proprie: μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολὺ OR 743 [ἀποστατεῖ LA pr., corr. ant. m.]. Tralate: οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός Ant. 993. Schol. ἐχωριζόμην; *non discessi a tuis consiliis*.

Ἀποστείχω *abeo*. οὔκουν ἀποστείχοιμ' ἄν; El. 799. εἴσω δ' ἀποστείχουσα Tr. 693. (I p. 205 f.)

Ἀποστέλλω. I. *Formae. Praes. act.* ἀποστέλλουσι Ph. 450. *fut.*, ἀποστελῶ Ph. 125. 1297. *aor.* ἀπέστειλεν OC 1317. El. 669. ἀποστείλητε El. 71. — *Passivi aor.* ἀπεστάλην OC 735. ἐπεστάλην ex nonnullis libris Brunck. ἀπεστάλη OR 115. LA ἀπεστάλη etiam OC 550 (Θησεὺς κατ' ὀμφὴν σὴν ἀπεστάλη πάρα), quod cum ferri nequeat, inde a Turnebo editum ἀποσταλείς. [σὴν ἐφ' ἀστάλη Dind.] A cod. Par F, secundum LA optimo, versus plane abest. Haud dubie errat Herm. ἀποσταλείς damnans, quia participio oratione finita resoluto ἀπέσταλται, non ἀπεστάλην dicendum fuerit: ea enim centies apud omnes permutantur poetas. Sed probabilis tamen eius coniectura ὃς ἐστάλη. — II. *Usus.* || *mitto*, maxime cum mandato, *remitto, dimitto*. τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν Ph. 125. ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βίᾳ 1297. εἰδέναι χρῄζω τίς σ' ἀπέστειλεν βροτῶν El. 669. Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ Ταλαός OC 1317. Paulo aliter Ph. 450 dictum: τὰ δὲ δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' ἀεί sc. εἰς Ἅιδην, *ad inferos detrudunt.* — || Tralate, *dimitto*. μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς, ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων El. 71. versus a Suida memorati v. ἀρχέπλουτον. „Ἀρχέπλουτον non pendet a praecedente verbo ἀποστείλητε, sed ab alio suppresso verbo, v. c. κατασκευάσατε, cf. v. 435. Ai. 1034. Brunck. ad Apoll. Rhod. 1, 168." *Maltby ad Morell p.* 145. Neque hunc probo nec Elmsl. ad Bacch. 859. δέξασθε subaudiri iubentem; neque faciunt huc de zeugmate verborum observata Brunckio ad OR 271. El. 435. Ai. 1034. Elmsl. ad Heracl. 312. Boeckh. ad Pind. Pyth. 4, 105. Nihil subaudiendum. Ἀποστέλλω id significare puto, quod latine *dimittendi* verbo dicitur, *facere, ut aliquis ab aliquo certo modo affectus abeat*, ut *impunitum dimittere, male mulcatum dimittere*, similia, quod Graecis ἀφιέναι solet esse. Dein non τῆσδε γῆς coniungenda, sed ἄτιμον τῆσδε γῆς, quod cum *imperium Mycenarum* significet, optima exit sententia: *facite, ut ne discedam ex hoc negotio imperii immunis, sed Pelopidarum splendoris restitutor.* — || Passivum semel est *mitti*: ἄνδρα τόνδε ἀπεστάλην πείσων ἕπεσθαι OC 735; semel *discedere*: πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκεθ', ὡς ἀπεστάλη OR 115. Schol.: ἀπῆλθε καὶ ἀπεδήμησεν. De OC 550 v. στέλλω.

Ἀποστερέω. I. *Formae: Act. praes.* ἀποστερῶν OR 323. *perf.* ἀπεστέρηκας Ph. 931. 1282. ἀπεστέρηκε El. 950. *aor.* ἀπεστέρησα OR 1381. ἀποστερήσῃς El. 1277 m. LB ἀποστηρήσεις. — *Pass. perf.* ἀπεστερήμεθα Ai. 782. ἀπεστερημένη El. 813. ἀπεστερημένην Hybr. fr. 595, 1. — II. *Usus.* || *Privandi* significatione accusativum eius, qui amittit, et genitivum rei amissae adsciscit, sed etiam accusativum rei vel nudum vel genitivo addito eius, qui privatur, sibi adiungi patitur. Similia Bekk. An. p. 119, 6. — *Illud:* τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ ἀπεστέρησ' ἐμαυτόν OR 1381, et *passive:* σοῦ τ' ἀπεστερημένη καὶ πατρός El. 813. *Hoc:* ἀπεστέρηκας τὸν βίον Ph. 931. Nam ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν ἀπεστέρηκας Ph. 1282, dubiam habet syntaxin, cum uterque casus et a λαβὼν et ab ἀπεστέρηκας suspendi possit. [Similis est locus ἀλλ' Ἅιδης λαβὼν ἀπεστέρηκε El. 950.] — μή μ' ἀποστερήσῃς τῶν σῶν προσώπων ἁδονὰν μεθέσθαι El. 1277 m. Ut infinitivum intelligas, subaudiendum, non addendum ὥστε. — Inde *passive:* λήθην τὴν ἅπαντ' ἀπεστερημένην Hybr. fr. 595. — || *Ce-*

landi et fraudandi potestate cum accusativo rei: οὔτ' ἔννομ' εἶπας, οὔτε προσφιλῆ πόλει τῇνδ' ἀποστερῶν φάτιν OR 323. Schol.: μὴ λέγων τὸν χρησμόν. — εἰ δ' ἀπεστερήμεθα, οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κεῖνος Ai. 782. Schol. Pal.: τῶν ἐντολῶν δηλονότι, ἤγουν τῆς φυλακῆς τοῦ Αἴαντος, ut *fraudandi* verbo utuntur Latini. Inutilis est igitur Wakefieldi coniectura ἀφυστερήμεθα, Silv. Crit. 3, 15.

Ἀποστερίσκω *privo.* Ἐτεοκλῆς Πολυνείκη θρόνων ἀποστερίσκει OC 376.

Ἀποστιβής *solitarius.* ἀ. [cod. ἀποστίβ **] ἀποπεφοιτηκώς. οὐ τὴν αὐτὴν τρίβον στείβων, τουτέστι φοιτῶν. Σοφ. Σκυρ. (fr. 502) Hesych.

Ἀποστρέφω *retorqueo.* οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας; OR 1154 *retro verto.* οἷον οὐδ' ἀποστρέψαι πάλιν (ἔξεστι) OC 1403. — Passivum *sese averti pati* i. e. *se avertere:* οὐ πάλιν ἀποστραφεὶς ἄπει; OR 431. Respicit Suid. v. ἄπει. Et tralate: μή, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῇς OR 326. *ne recusa auxilium.* μή μ' ἀποστραφῇς OC 1272. *ne me aversare.* (I p. 207 med.)

Ἀποστροφή *effugium.* καταφυγή Gr. Bekk. p. 436, 27. ἥκει βίου τελευτή, κοὐκέτ' ἔστ' ἀποστροφή OC 1473. Schol. ἀποφυγή. Paucis illustrat Reisig. Enarr. p. CLXXVIII. ὡς οὐκ ἔστ' ἀποστροφὴ βροτοῖς τῶν κακῶν ap. Brck. fr. inc. XXVII. 3. quod Euripidi potius quam Sophocli tribuendum.

Ἀπόστροφος *deflexus.* ὀμμάτων ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν Ai. 69. Suid. v. πρὸς ὄψιν. Schol.: εἰς τοὐπίσω ἐστραμμένους.

Ἀποστυγέω *aversor.* τόλμα, ὅ τι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον, ἀποστυγεῖν OC 186 ch. οὐδὲ Μουσᾶν χοροί νιν ἀπεστύγησαν (χθόνα) 692 ch. Attica dicitur ut tamen praecipua Coloni ratio habeatur: v. schol.

Ἀποσυλάω *spolio.* ὅς μ' ἐξέωσε κἀπεσύλησεν πάτρας OC 1330. Reisig. ita distinxit, ut ἐξέωσε ad πάτρας referretur. Verius Elmsl. et Herm. utrumque casum ferri putant, ita tamen, ut nisi praemisso ἐξέωσε, vix genitivo usurus fuisse poeta videatur.

Ἀποσύρω *abstraho.* ἀποσύρει; ἀποσπᾷ Σ. Μυσ. (fr. 365) Hesych. (I p. 208 in.)

Ἀποσώζω *servo ex.* παύσοντας ἄλγους κἀποσώσοντας νόσου Ph. 1379. Librorum scripturae κἀποσώζοντας ab Heathio illud subrogatum est v. Herm.

Ἀποτέμνω *abscindo.* Cum tmesi: κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ χερί Ph. 1207.

Ἀποτίβατος *intractabilis.* ἀποτίβατος ἀγρία νόσος Tr. 1030 m. Schol.: ἀπροσπέλαστος. Vox semel dicta.

Ἀπότιμος *contemptus.* ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν OR 215 ch. Hesych.: ἀπότιμος: ἄτιμος. Pauca praepositionis ea vi in compositis praeditae Musgr. contulit: longe plura ex uno Sophocle afferri potuerunt. Cf. et EM p. 131, 29. Intpp. Gregorii p. 528. Herm. ad Eur. IT 925 et quem is laudat, Valck. ad fr. Callim. p. 7.

Ἀποτίνω (ῑσ) [Curt. Et. 429] *rependo.* μεγάλοι δὲ λόγοι μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων ἀποτίσαντες Ant. 1352 an.

*Ἄποτμος. Nauck. e cod. Dresd. recepit ἄποτμος in OR 877 ch. pro ἀπότομον quae vocabula etiam alibi confusa ut Eur. Alc. 118. 1003. cf. Herm. et Monk.

Ἀπότομος *praeruptus.* ὕβρις … ἀκρότατον εἰσαναβᾶσ' αἶπος ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν OR 877 ch. Qui interpretum ἀπότομον cum ἀκρότατον coniungebant, interpretabantur ἀπορρῶγα s. δύσβατον ἀκρώρειαν; sed cum ἀνάγκαν coniungendum. De totius loci, Alcibiadem, ut videtur, spectantis sensu v. nunc Herm. cf. ἄποτμος.

Ἄποτος *sine potu.* ἄσιτος ἀνήρ, ἄποτος Ai. 324.

Ἀποτρέπω *averto.* καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι οὐ πῦρ οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει; Tr. 1013 m. Haec sola vera scriptura in LA; Par. B ἀναστρέψει, Par. T ἀνστρέψει, Vat. ἐπιτρέψει ut olim edidit Brunck., non ut *admovere* significaret, quod Hermanno visum, sed ut sit *dare, committere.* Ἀποτρέψει bene explicat Herm. *tela in me avertet*, sc. me feriet telo, sed nollem addidisset „*ab eis caedibus, quas quisque in aliis facit.*" Quasi Graecos omnes, a quibus sibi opem ferri Hercules vult, caedem facere oporteret.

Ἀπότροπος *abominandus.* ὅ τις ἂν ἀποτρέποιτο Hesych., Sophoclis auctoritate usus, OR 1314 m.: ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον. — τὸν ἀπότροπον ἀίδηλον Ἅιδαν Ai. 608 ch. Schol. Pal.: τὸν ἀποτρόπαιον, ἤγουν τὸν ἀποστροφῆς καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἄξιον. Tamen hunc fortasse Eust. locum spectavit p. 1764, 7 explicans κεχωρισμένος καὶ οἷον ἐξόριστος. — ō in arsi consentaneum produci, nisi soluta sit: id autem in utroque loco Sophocleo factum reperitur. (I p. 209 in.)

Ἀποτρύω *fatigo. Activa forma:* φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν χρῆναί σε Tr. 124 ch. Laudat Suid. v. ἀποτρύειν. Spem dicit in ipsius Deianirae animo insitam, a qua ne desciscat, chorus suadet. Schol.: οὐκ ἀπογνῶναι, οὐκ ἀποκάμνειν. — *Media:* Γᾶν ἄφθιτον ἀκαμάταν ἀποτρύεται Ant. 339 ch. Schol. γεωπονεῖ ἢ ἀποσχίζει τὴν γῆν. Certe deponens est, de quo monuerunt explicando Ruhnk. ad Tim. p. 47. Intpp. Gregorii p. 534, Wernick. ad Tryphiod. p. 96. [G. Wolff. ad Ant. l. c. vim transitivam habere id negat.] Ionibus vindicatur τρύω: Gregor. τετρυμένον, τὸν καταπεπονημένον explicat. Sed Soph. haud dubie de Tellure *aratrorum ductibus quasi mulcanda* dixit.

Ἄπουρος *remotus.* παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον OR 194 ch. [ἄπουρον m. rec. in LA c. gl. μακράν: ἔπουρον m. pr. Schol. explicat et ἄπουρον et ἐπ' οὖρον.] subaudito ὁδός. gloss. τῆς πατρίδος τῆς ἐμῆς δηλαδὴ μακράν. Praeter hunc locum ἄπουρος non legitur tragicis: sed illustrando optime facit oppositum πρόσουρος Ph. 691, *vicinum* significans. Copiam orationis in hac sententia merito extulit Reisig. Enarr. OC. p. LVI.

Ἄπους *claudus.* ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν Ph. 632.

Ἀποφαίνω *ostendo.* ἀποφανθείς: ἐν τῷ φανερῷ καταστάς. Σοφ. Ἀκρ. (fr. 76.) Hesych.

Ἀποφανόω *manifestum reddo.* ἀποφανῶσαι, ἐς τὸ φανερὸν καταστῆσαι. οὕτως Σοφ. (fr. inc. 846) ap. Gr. Bekk. p. 439, 10. ['Exspectes ἀποφανερῶσαι cum frequens sit etsi non apud veteres Atticos φανερόω, inauditum tamen φανόω.' Dind. ad h. l.]

[Ἀποφάργνυμι v. ἀποφράγνυμι.]

Ἀποφάσκω *nego.* δεινὰ μὲν οὖν δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκοντα OR 485 ch. 'Cum aut *credibilia* atque *incredibilia*, aut *affirmantia* et *negantia* inter se opponi debuerint, ex

utroque genere aliquid sumpsit, δοκοῦντα, quae crederentur, et ἀποφάσκοντα, quae *negarent.*' *Herm.* Bene illustravit verbum Musgr. sed erravit accusativos putans singularis numeri esse δοκοῦντα et ἀποφάσκοντα [idem voluit Kayser, act. sem. Heidelb. p. 81], quae a ταράσσειν suspenduntur. Schol. οὔτε πιστὰ οὔτ' ἄπιστα.

Ἀποφέρω *asporto.* ὡς ἄλλην χθόνα δοκῶν ἀποίσειν OR 1179 *mecum aufero:* καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμα Tr. 614. κομίσεις schol.

Ἀποφεύγω *defugio.* χῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν Ph. 1166 ch. Tricl. ἀμέτρως ἀποφυγεῖν. In OC 1739 ch. libri omnes καὶ πάρος ἀπεφεύγετον, σφῶιν (vel σφῷν) τὸ μὴ πίτνειν κακῶς. Leni mutatione totum locum refinxit Herm. [sequente Dind.] inter Antigonam et chorum distribuens: X. καὶ πάρος ἀπέφυγε Ἀντ. τί; X. τὰ σφῷν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς. *Cho.* Etiam ante effugit — *Ant.* Quid? *Cho.* res vestra, ne affligeretur. Recordari iubet puellas, paulo ante Creonti sese ereptas esse. ἀπεφύγετον volebat Brck., ἀπεφευγέτην Elmsl. (I p. 210 in.)

Ἀπόφημι *nego.* καὶ φημὶ κἀπόφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ OC 317 dubitantis Ismenae sermo: *modo aio apud me, modo nego.*

Ἀποφθίνω. Intransitive *intereo:* ὅπου κἀποφθίνει τὰ χρηστά Ph. 457. Transitive *occido:* τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι χρῄζων Tr. 709. ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ ἀποφθίσειν Ai. 1027. Suid. v. ἀποφθίμενον et libri ἀποφθίσειν, quam scripturam grammaticis deberi Herm. haud iniuria existimat: et Suid. ipse eo ducit, ut ἀποφθίσαι ab eo lectum videatur, ἀνελεῖν, θανατῶσαι interpretatus, v. μέλλω.

Ἀποφράγνυμι [ἀποφάργνυμι] *munio.* εὖ γε στοχάζει κἀποφράγνυσαι κύκλῳ τὸ πρᾶγμα Ant. 241. [ἀποφάργνυσαι Dind.] κύκλῳ σαυτὸν ἀσφαλίζῃ ἢ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα schol. *Caves tibi de isto facinore diligenter.* Inest enim *secernendi* vis, ut nihil se illa re attingi velle significetur.

Ἀποψύχω *exspiro.* ἐς τ' ἀπέψυξεν βίον Ai. 1031. Schol. ἀπέθανεν. Plane ὁμηρικῶς Soph. Memorat Suid. v. τύχη, ἄντυγες, πρισθείς; Eust. p. 622, 23. 824, 43. 1964, 29.

Ἄπρακτος *intentatus.* κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι Ant. 1035 v. Herm. Stephanus coniiciebat ἄπρατος.

Ἀπρίξ *firmiter.* ἐμπεφυκότως Timaeus p. 47. ὅλῃ δυνάμει, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς Gr. Bekk. 440, 13; quibus fere eisdem utitur EM p. 132, 48 expressis etiam Gud. p. 70, 39. Recte uterque et schol. Ai. l. c. a πρίζω ducit, falso Eust. p. 166, 32 a πέριξ. — κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί Ai. 310. Orationis in his copiam longe rectius Hermanno l. c. et ad Eur. Suppl. 1155 explicuit Lob. — *Cum figura* dictum: τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως ἀπρὶξ ἔχονται Creus. fr. 325. De explicando vocabulo consuli etiam possunt Bos. et Hemsterh. ad Luc. Necyom. t. 3. p. 337 Bip.; Ruhnk. ad Tim. p. 47, quem, cum Creusae loco utatur, Aiacis mirum est immemorem fuisse: Intpp. Moeridis p. 84. Lob. ad Ai. 1030. — De tono magno consensu statuunt Herod. π. μον. λεξ. p. 46, 5, Arcad. p. 184, 1, schol. Il. α 148. λ 251, Orion. p. 64, 24, Eust. p. 842, 44. EM p. 781, 46. Gud. p. 201, 31 et 544, 24.

Ἀπροσδόκητος *inexspectatus.* ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας El. 1017. Affert Thom. v. ἐπαγγέλλω.

Ἀπροσήγορος *intractabilis.* ἀπρ. ἄνθρωπος: ὃν οὐχ οἷόν τε προσαγορεῦσαι διὰ τρόπου τραχύτητα Gr. Bekk. p. 440, 17. — πατρὸς τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα OC 1277. ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον Tr. 1093 leo Nemeaeus dicitur, quod male scholiasta explicat ἀναγόρευτον, ἀδιήγητον. Melius Wakef., cui adde Valck. ad Hipp. 96. — Prima cum in arsi posita sit utrobique, producitur.

Ἀπρόσμαχος *invictus* (ᾰ quippe in thesi). ἀπρόσμαχον τέρας Tr. 1098 Cerberus. (I p. 211 in.)

Ἀπροσόμιλος *morosus* (ᾱ in arsi). ἀπροσόμιλον γῆρας OC 1236 ch. Affert Eust. p. 790, 62.

Ἅπτω. Inter ἅπτω et ἅπτομαι accurate discrimina posuit Lob. ad Ai. 698; nec tamen illud magis apud Soph. legitur omnino, quam cum dativo structum, quod loquendi genus Pindaro familiare illustravit Boeckh. Expl. Pind. p. 111. [οὔτοι ποθ' ἅψει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου Polyid. fr. 463 coni. O. Schneider. Stobaei codd. ἥξει., Cobet. NL 259 οὐδέποτ' ἐφίξει.] — ἅπτομαι significat *attingere* et *inhaerere. Proprie* dictum: οὐχ ἅψομαι τοῦδ' ἀνδρός OC 826. Viam translationis praemunit ἧπταί μου (νόσος) Tr. 1009 m.; schol. καθήψατο: et νῦν δ' ἔσχατόν σου (φωτός) τοὐμὸν ἅπτεται δέμας OC 1550, *ultimum te adspicio. Figurata* dictio est θανόντων οὐδὲν ἄλγος ἅπτεται OC 955. μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων Ant. 179. οὐ σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅψεται Thyest. fr. 235 [sic Valck.: ἅπτεται libri].

Ἀπυνδάκωτος ἀπύθμενος explicatum ab Hesych. v. ἀπυνδάκωτος, Suid. v. πύνδαξ, Demetr. Phal. de eloc. p. 114. Eust. p. 870, 27. EM p. 133, 50, ubi corrupte scriptum [Cram. An. Par. 3, 16, 11], Poll. 10, 79, apud quem cum verbis Soph. proverbii instar adhibitis extat τὴν δὲ ἀπύθμενον κύλικα ἐν Τριπτολέμῳ Σ. (fr. 541) ἀπυνδάκωτον ὠνόμασεν Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

Ἄπυρος *intactus igne.* τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτῖνός τ' ἀεὶ θερμῆς ἄθικτον σώζειν Tr. 685. cf. Valck. ad Adon. p. 227. — ἀπύρου: ἀθύτου. Σ. Μυσ. (fr. 366) Hesych.

Ἄπυστος *clandestinus.* ἄπυστα, ἀνήκουστα EM p. 133, 48. Gr. Bekk. p. 441, 9 fortasse ex OC 489. ἄπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήν, quod Suid. etiam memorat v. ἄπυστα.

Ἀπύω (-⏑-) *dico, indico.* τίς ἄν μοι τὸν ὠμόθυμον ἀπύοι; Ai. 887 ch. Schol.: εἴποι. Prima producitur, ut in senario Ar. Eq. 1029, anapaestico Eur. Hec. 151, dochmiaco Or. 1250. Bacch. 942 (982 Elmsl.), et passim apud Aesch. Prom. 595, Sept. 130. Pers. 122; et ἠπύω Ionum: Hom. Il. ξ 399. Od. κ 83. ρ 271. Cf. Pors. ad Suppl. Marklandi 813. Incredibiliter ineptit Blomf. gl. Prom. 613.

Ἄπωθεν *procul.* ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων κλύει τις Ant. 1206. Moschop. Dictt. Att. ab Hermanno emendatus ῶ diserto testimonio firmat, ceteroqui metro certum, ut in ἄπωθεν ἑρπούσῃ Tr. 816, quod *discedentem* significat. ἐπιούσῃ explicans scholiastes ἐφερπούσῃ legisse credendus, velut v. 813 et 815 cod. Harl. pr. ἀφέρπεις et ἀφέρπειν habet ἐφέρπεις, ἐφέρπειν. Scriptura apud scenicos indubitabilis; apud prosarios magna ambiguitas ex conflictione duorum canonum, v. Lob. ad Phryn. p. 9. — De accentu adverbiorum in θεν ab aliis exeuntium in ω terminatis consensus est. (I p. 212.)

Ἀπωθέω. I. *Formae.* ‖ *Activi:* ἀπωθεῖ Tr. 30. ἀπώσει OR 234 [sic LA recte] Reisig. Comm. Cr. p.

348. ἀπώσῃ. ἀπῶσε Palam. fr. 380. ἀπώσῃ Ph. 1122 ch. ἀπῶσαι 1202 m. OR 641. ἀπώσαντες Ai. 446. || *Medii* ἀπώσομαι Tr. 216 ch. 1249. El. 944. ἀπώσει El. 433. ἀπώσαιτο El. 1325. || *Passivi.* ἀπωσθῆναι OR 670. — II. *Usus. Activum* est *amovere* et *repudiare*, i. e. a se amovere, nec ea significatione quidquam a medio differt. Non dicitur nisi tralate. γῆς ἀπῶσαι πατρίδος OR 641 *in exsilium pellere.* unde passive dictum γῆς ἀπωσθῆναι βίᾳ 670. — ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον ἀπῶσαι Ph. 1202 m. [οὐ λιμὸν οὗτος τῶνδ' ἀπῶσε Palam. fr. 380.] νὺξ γὰρ εἰσάγει καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον Tr. 30. *Altera* significatione dictum τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη Ai. 446. εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἀπώσει τοὔπος OR 234 ἀπώσῃ soloecum, ut Brunckius, non dixerim, stribligo tamen est non ferenda propter indicativum et coniunctivum pari conditione compositos. μή φιλότητ' ἀπώσῃ Ph. 1122. οὐδ' ἀπώσομαι τὸν αὐλόν Tr. 216. κοὐκ ἀπώσομαι 1249 *faciam.* εἴ μ' ἀπώσει El. 430. εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι 944. οἵ' ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσαιτ', οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβὼν 1325.

Ἀπώμοτος *abiurandus.* βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον Ant. 388. δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος 394 *etsi iureiurando negaveram.* Gr. Bekk. p. 441, 14: ἀπώμοτον: ἀπηγορευμένον, φευκτὸν καὶ ἀποίητον, cum Eupolidis auctoritate.

Ἀπωστός *pulsus.* ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι Ai. 1019. *extorris patria pellar.* Placet γῆς ab adiectivo suspendi, non a verbo.

Ἀπωτέρω. ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων. ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ OR 137. Suid. v. ἀπωτέρω. Laium spectari scholiasta dicit, quod coniugem olim eius et imperium teneat Oedipus. Aptius est universe significari *qui me non proxime attingunt*, inprimis *cives Thebani*, quibus opponitur *mea ipsius causa.*

Ἄρα (◡◡) [Curt. Et. 306]. De hac et interrogativa particula ἆρα disputatio Hermanni est in praef. ad OC p. XIV sqq., qua nunquam versus causa ἆρα dictum pro ἄρα studuit ostendere, sed vim coniecturae faciendae perpetuo retinere ἄρα, interrogandi ἆρα. Apollon. de coni p. 494, 10. p. 526, 22 et Schol. Dion. Thr. p. 968, 23 cum ἀπορηματικὸν ἆρα, ἐπιφορητικὸν ἢ παραπληρωματικὸν ἄρα dicit, prosarios sequitur, in quibus etiamsi hic illic ἆρα pro ἄρα scriptum reperias, emendatio metro non coarguente tuta est. Sed diserte testatur confundi EG p. 71, 54, unde recentiores acceperunt, Dorvill. Vann. Cr. p. 227, Valck. ad Phoen. 569. Nec tamen usquam ἄρα pro ἆρα dicitur, sed ἆρα pro ἄρα, unde in v. ἆρα rem tractandi locus erit. || Prima et antiquissima particulae ratio et inprimis Homerica illa est, ut progredientem secundum naturalem causarum et eventuum legem indicet narrationem. Hinc illud ortum, quod rei generatim et universe memoratae ultra diligentius exponendae servit: cui affine est et coniunctum, quod a sententia aliquid tale continente, v. c. comparativa, ad rei caput et originem reflectit orationem, ut fit in ὡς ἄρα. || Sed inprimis *atticus* ille usus est, *ut ex rebus qualibuscunque datis aliquid suspicando colligamus*, quae non tam est *argumentatio*, quam *coniectura*, στοχασμός, et *reputatio* secum facta. Quare raro cum οὖν commutari ἄρα potest. ὅτ' οὐκέτ' εἰμί, τηνικαῦτ' ἄρ' εἴμ' ἀνήρ OC 393. Nihil refert, si cum nonnullis haec interrogando proferas. τάνδ' ἄρ' οὐκέτι νεμῶ [νέμω LA] πόλιν 879 ch. Interrogando prolata, etsi Herm. fecit, haec sensu carent. Talis enim est sententia: *siquidem ita feceris, ego hanc, quam colo, ne civitatem quidem amplius esse arbitrabor;* h. e. eversa igitur erit eius auctoritas. μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλαχέτην τι OC 1746 ch. ἀγχοῦ δ' ἄρα κοὐ μακρὰν προὔκλαιον Tr. 962 ch. ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν Ai. 269. μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἥκομεν El. 772 *sic* frustra venisse *videmur.* πάρεστ' ἄρ ἡμῖν, ὥστε κάμφανῆ μαθεῖν 1454. ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἦστε τὸν Προμηθέα Colch. fr. 317. Locus Lacaenarum fr. 337 corruptus est [θεοῖς ἄρ' libri Prisc. 2. p. 302. Htz. θεὰ γὰρ cod. Paris.]. In OC 583 cur τὰ λοῖσθ' ἄρ' αἰτεῖ τοῦ βίου *(sic igitur)*, a Reis. Elmsl. recepta [in LA λ. ἀρ' αἰτῆι scripta] tanquam sensui non accommodata repudiet Herm. ambigo. || Eandem in *interrogationibus* significationem suam retinet, quod genus quomodo ab ἆρα differat, perite explicuit Herm. l. c. p. XIV. Nobis cum *also*, tum *denn* dicere mos est. τίς σε τέκνον τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων ἄρα; OR 1099 ch. In LA scribitur ἆρα: sed versus trochaicus est. οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ; OR 1444. οὕτως ἄρ' ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα; OC 1431. Nihil in his magni, gravis, insperati inest. τίς ἄρα με πότμος ἐπαμμένει; 1715 m. ἰὼ Ἅιδου λιμήν, τί μ' ἄρα, τί μ' ὀλέκεις; Ant. 1285 m. *cur me tandem miserum pessumdare pergis?* τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει; 1296 m. Iniuria ambigebat Herm. num ἄρα ex Ald. retinendum. Ferri possit, quoniam ἄρα nonnunquam a fronte sententiae removetur, sed nihil elegantiae inest in illis, quibus delectatur Herm. iambicis ischiorrhogicis. τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει ἐτέων ἀριθμός; Ai. 1185 ch. || Tacitam apud animum considerationem continet, *adsignificata re insperata, gravi, vel opinione frustra suscepta:* qui usus inprimis in formulis ἦν ἄρα et οὐκ ἦν ἄρα conspicitur apertius. Cui adsignificationi, cum *ethica* sit, qualem per se in particulis quaerere ineptissimum est, iniuria omnia tribuit, qui nuper librum de particulis Graecis scripsit, Hartung. 1, 417: qui nisi suis inventis cum ignoratione aliorum simulata et contra dicentium contemptu pertinaciter inhaereret et de millenis exemplis pauca delibasset, ipse fallaci specie deceptum sese vidisset. Neque ille, quod quis suspicetur in tanta alios obiurgandi ferocia, hanc doctrinam invenit, sed dudum observatum idem magis quidem sobrio iudicio ab Heindorfio ad Plat. Phaed. p. 54, Stallb. ad Plat. Phaed. p. 60, Rpubl. p. 89., Iacobsio ad Aelian. HA 2. p. 45; cf. C. F. Herm. ad Luc. de h. conscr. p. 16. — λέγοντες, εἴτ' ἀληθές, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην Ph. 345 *sive vera, sive, quod mirum mihi accidisse fateor, falsa.* ὅδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβών με Ph. 978. *Hic est igitur ille!* ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν 996. ὦ τλάμων ἄρ' ἐγὼ καὶ μόχθῳ λωβατός 1102 m. *miser ego, ultra quam speravi.* πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις OC 1694 m. *quod nemo crediderit, vel malorum desiderium est.* ἐν δ' ἐμῷ κάρα τότ' ἄρα τότε θεὸς ἔπαισεν Ant. 1273 m. κἀξ ἀγεννήτων ἄρα μῦθοι καλῶς πίπτουσιν Tr. 61. κἀδόκουν πράξειν καλῶς· τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ 1172. κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμνην Ai. 233 an. ἔμελλες στερεόφρων ἄρ' ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν Ai. 926 ch. μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων 934 ch. πῶς σ' ἀποσπάσω... κνώδοντος, ὑφ' οὗ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας 1026 i. q. ἔμελλες ἐκπνεῖν *fato constitutum erat*, cum dolore mediae insertum orationi *(also wirklich)* plane ut ἔσπευδον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα ἵν' ἦμεν ἄτης El. 935 *(leider unwissend).* ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με ἔσαιν' Ἐρινύς Teucr. fr. 508, 3. Hoc dicendi genus paroemiographi adamant, iam ab Homero inde cultum; v.

Schaef. ad Plut. 4. p. 366. || Eadem adsignificatio inest in *interrogatione* vel, quod frequentius, *exclamatione*. τόδε τοι θαῦμά μ' ἔχει, πῶς ποτε, πῶς... ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν Ph. 690 ch. ὅρα. τίς ἄρ' ἦν; OC 117 ch. *(wer war's nur?)* ὦ μάντι, τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας Ant. 1178 *ergo revera*, quod quis non speraret, *recte coniecisti:* solum ὡς significaret *quam vere coniecisti*. ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμὶν οὐ σμικρῶν κακῶν ἦρξεν τὸ δῶρον Tr. 871. οἵαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν 997 an. οἴμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα Ai. 367. ᾤμοι ἐμᾶς ἄτας, οἷος ἄρ' αἱμάχθης 909 ch. ὡς ἄρ', ὦ τέκνον κενὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου Teucr. fr. 508. ἔζης ἄρ' οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών; Phaedr. fr. 603. Et sic intelligendi etiam hi duo loci: ὡς οὐκ ἄρ' ᾔδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν El. 1185; quae secum admirans Orestes dicit: *Quam nihil igitur meorum malorum scivi!* Et ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν τίνες ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων Tr. 503 ch. Transgreditur a minore ad maius: *Sed ad hanc demum uxorem expugnandam quanti concertatores exorti sunt!* — De Ai. 905 v. ἆρα. — || Adiungam hic τοι ἄρα in τἄρα coalescens et οὔτοι ἄρα in οὐτἄρα misceri solitum, quia significatio prohibet, quominus in τοι et οὔτοι recenseatur. Saepe haec vitiose scribuntur τ' ἄρα et οὔτ' ἄρα ut olim factum. χωρήσομαι τἄρ', οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ El. 404. δυστάλαινα τἄρ' ἐγώ OC 1442 libri omnes. Et sic ex LA cum Elmsleio scripsit Herm. Ai. 1368: σὸν τἄρα [τἄρα Dind.] τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται. Eo non modo significatio *(tuum igitur certe facinus dicetur)* sed etiam scripturae vestigia ducunt. LA σὸν ἄρα. Erf. σόν γ' ἄρα, ut legendum videbatur Porsono ad Phoen. 1366. — οὐτἄρα Τρωσὶν ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα Ph. 1253. Libri οὔτ' ἄρα, quod quo ducat primus Schaefer. vidit [οὐ τἄρα Dind.]. οὐ τἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν Tr. 322. — Sed non persuadet Elmsl. et Reisig. τἄρα scribendum esse OC 534 ubi libri σαί τ' ἄρ' εἰσὶν ἀπόγονοί τε καὶ κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί, duobus versibus choro continuatis, quorum posterior uni Oedipo convenit, prior interrogative proferendus sed corrigendus fuit. Et Tricl. αὐτάρ εἰσιν: Par. B αὐτ' ἄρ εἰσίν: Vat. αὐτ' ἄρ' εἰσίν. Ex his vestigiis eruit Herm. haec: Χο. αὗται γὰρ ἀπόγονοι τεαί; Οἰδ. κοιναί τε πατρὸς ἀδελφεαί [recep. Dind.]. (I p. 215 s. f.)

Ἆρα συνδεσμὸς ἀπορηματικός Apollonio de coni. p. 490 sqq. Longe plurimis locis interrogationem orditur talem quidem, ad quam quid responsi laturi simus, ambiguum est. Sic recte iam schol. Dion. Thr. p. 969, 16. — || ἆρα solum quaestioni praefixum. ἆρ' [ἄρ' LA] ἔστιν, ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν; Ph. 656. ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω; 976. ἆρα δεύτερον δολούμεθα; 1288. [οὐ γὰρ Seyff.] Libri οὐκ ἄρα praeter LA in quo οὐκ ἆρα, utrumque, cum sententiae pariter et versus detrimento. Pors. praef. Hec. p. X ἆρ' οὐ vel ἄρα scribi iubet, quorum hoc solum verum est. ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; OR 415. ἆρ' ἂν μάθοιμι; 924. ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων; 1014. ἆρά μου μέμνησθε; 1401. ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς μόλοι; OC 70. ἆρ' ἔστιν; ἆρ' οὐκ ἔστιν; 316. ἆρ' ἂν ματαίου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις; 780. ἆρ' [ἄρ' LA] ἐγγὺς ἀνήρ; ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου κιχήσεταί μου; 1486. πῶς; ἆρα θείᾳ τύχῃ; 1585. ἆρ' οἶσθ' ὅ τι Ζεὺς τελεῖ; Ant. 2. ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω; 405 [ἄρ' superscripto a m. pr. ως sine accentu LA]. ἆρ' ἀχνύμενος ἥκει; 628 an. [ἄρ' LA]. ἆρ' ἴστε; 883. ἆρ οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἆρα φράζεται 1048. Sermo interruptus reticentia resumitur v. 1050. — ἆρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας, ἂν λέγῃς, λέγων; 1057. ἆρ' εἰμὶ μάντις; ἆρα δυστυχεστάτην κέλευθον ἕρπω; 1212. ἆρ' οἶσθα δῆτα; Tr. 76. ἆρ' ἀνώνυμος πέφυκεν; 377. ἆρ' ἐξῄδης ὅσον ἦν κέρδος σιγῇ κεύθειν; 988 an. ἆρ' ἠμπόληκας; Ai. 978. ἆρ' ὑμὶν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα; 1282. ἆρα ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος; 1304. ἆρ' ἔστιν ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα; El. 80. ἆρ' ἔχει καλῶς; 790. ἆρ' ὑμὶν κἀπικωκῦσαι δοκεῖ; 804. ἆρά μοι καλῶς ἔχει; 816. ἆρα ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν 1098. —.— || ἆρα cum negatione οὐ colligatum efficit, ut *responsum affirmans* exspectari videatur *(nonne)*. ἆρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου; OR 540. ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; 823. ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον; 828. ἆρ' οὐκ ἄμεινον, ἢ σύ, τἀν Θήβαις φρονῶ; OC 791. ἆρ' [ἄρ' LA] οὐχ ὕβρις τάδε; 883. ἆρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; Ai. 1034. ἆρ' οὔ σοι δοκεῖ χωρεῖν ἂν ἐς πᾶν ἔργον; El. 614 [ἄρα LA pr. et Dind.: ἆρ' οὐ m. rec.]—.— ||Ἆρα μή id est fere quod μῶν, *non spero fore (doch wohl nicht)*. ἆρα μὴ δοκεῖς λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν; El. 446. Statim sibi ipsa Electra respondet οὐκ ἔστιν. — ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα [ἄρα LA pr.] μὴ κλύων τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει Ant. 632. Quo loco, qui Electrae illud bene explicuerat, Schaefer., mirum est, quomodo ἆρα habuerit συλλογιστικόν, Mel. Cr. p. 66. 92, ut Valck. ad Hipp. 1315. Heindorf. ad Plat. Charm. p. 73.—.— || Aliquoties reperitur ἆρα ubi ad sententiam melius ἄρ οὐ conveniat. Notarunt Schaef. Mel. Cr. p. 89. Herm. ad Vig. p. 823. Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 476. ad Protag. p. 496. Stallb. ad Rpubl. 8 p. 223. — ἆρ' ἔστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά; Ai. 277. ἆρ' ἔφυν κακός; OR 822, quippe statim consequente ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; — ἆρ' [ἄρ' LA] ἄθλιον τοὔνειδος ὠνείδισ' ἐς σὲ κἀμὲ καὶ τὸ πᾶν γένος; OC 753. Ineptum est *num forte miserum in te meque et omnem nostram gentem conieci opprobrium?* Callidus simulator, quasi invitus loqueretur, Creon haec dicit: *nonne miserum est, quod tibi mihique exprobrare cogor?* —. — || Sed inverso ordine verborum poetae ἆρα *a fronte interrogationis removent*. Levior fit ordinis usitati violatio, cum allocutio praefigitur, ut in illo Ant. 632. ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων πάρει; quod sic dici oportuit: ὦ παῖ, ἆρα μὴ πάρει λυσσαίνων. Nam minus recte hunc locum interpretatur Herm. praef. OC p. XV. Alia haec sunt: βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν πέμπων ἔπεμψεν, ἢ 'φάνην ἐγὼ βραδύς; Ai. 739. Sic verba compone: ἆρ' ὁ πέμπων βραδεῖαν ὁδὸν ἡμᾶς ἔπεμψεν. Male Dind. post βραδύς distinctione maxima interpungit. Herm. p. XVIII. exclamationem iubet esse, quae interrogatio sit. οὐκ ἆρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ; Ph. 106. οὐκ ἆρ' ὁ πέρσων, ὡς ἐφάσκετ', εἴμ' ἐγώ; 114. ἀλαῶν ὀμμάτων ἆρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος, δυσαίων; OC 150 ch. Sed omni exceptione maior locus est οὐκ' ἆρ' [ἄρ' LA] Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε; Ai. 1238 quem, etiamsi quis maxime vellet supra memoratos ex confusis formis ἄρα et ἆρα explicare, sic interpretari non posset: aperte significatur ἆρ' οὐκ εἰσίν. Id ipsum est in codd. Ien. et Mosq. b. —.— || Relinquuntur autem aliquot exempla manifesto sine interrogatione prolata, quibus cum omnes machinas Herm. admoverit, ut pro *exclamatoria interrogatione* venditaret, nec quomodo ea vis in ἆρα inesse possit, demonstravit, nec cuiquam persuadebit aliam quam *coniectandi apud se de re gravi et insperata maxime* significationem inesse. Sic rectius illud de-

cretum constabit, ἄρα versus lege nonnunquam pro ἆρα dici. οἴμοι ταλαίνης ἆρα τῆσδε συμφορᾶς El. 1179. ᾤμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης Ai. 980. ὦ Πόλυβε καὶ τὰ πάτρια δώμαθ', οἷον ἆρά με κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε OR 1395. Haec exclamatio est, sed animi cum miratione indignabunda apud se cogitantis. ἔσται ποτ' ἆρα [ἄρα LA] τοῦτο Καδμείοις βάρος OC 439. καὶ μεῖζον ἆρα [ἄρα LA] ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις 858. Iure in poeta recensendo interrogandi signum omisit Herm., male apposuit in praefatione p. XVII. οἷον ἄρ' ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀφωρμήθημεν 1400, quod proxime cum OR 1395 convenit. ἦ δεινὸν ἆρ' ἦν, ἡνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὢν αὐτῷ συνειδῇ fr. inc. 670 sententia non absoluta: certe συνείδῃ non referendum ad ἐσθλὸς ὤν. Quare fortasse transponendum ἦ δεινὸν ἦν ἆρ'. Duo exempla sunt *cum interrogatione* proferenda, in quibus nihilominus συλλογιστικόν reperitur ἆρα pro ἄρα dictum, quia quaestioni instituendae praefixum τίς. τίνος ποτ' ἆρ' ἔρξε (libri ἔπραξε) χειρὶ δύσμορος; Ai. 905 ch. [expulit ἆρα ut grammatici inventum G. Wolff.] ὦ θεοί, τίς ἆρα Κύπρις ἢ τίς Ἵμερος τοῦδε ξυνήψατο; fr. inc. 710, ubi τίς, cum statim sequatur exclamationem ὦ θεοί, inclinari non potuit. Quae cum ita sint, et alia ut Ph. 106, 114 neque sensus causa patiantur et ea medicina non egeant, lubricum negotium est cum Elmsleio scribere οὔτἆρ ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε OC 408. Recte libri οὐκ ἆρα [nisi quod LA habet ἄρ'], syllogistico ἄρα in ἆρα producto: v. Herm. praef. ad OC p. XX. De Ai. 1368 Elmsleii sententia vincit: v. ἄρα.

Ἀρά (ᾰ) ‖ *exsecratio.* Rarior singularis plurali numero. μὴ γάρ αἵδε δαίμονες θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἀρᾶς ἔτι OC 865. ἄφωνος ἀρᾶς est qui *diris abstinet;* pro τῆς male Reisig. σῆς. στυγερὰν ἔχε δύσποτμον ἀρὰν [iteratur in LA] ἐπ' ἄλλοις Ph. 1120 ch. *averte diras in alios.* Schol.: καταρῶ τοῖς ἄλλοις καὶ μὴ ἡμῖν· τελοῦσ' ἀραί El. 1419 ch. τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς OR 295. ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς δεινὰς προβάλλων 744. οὔτις ἄλλος ἢ 'γὼ ἐπ' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς 820. οὐ μὰν ἕν γ' ἐμοὶ προσθήσεις τάσδ' ἀράς OC 154 ch. πικρὰς ἀρὰς ἠρᾶτο 952. ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς ἠρᾶτο τοῖσι Ant. 427. τοιάσδ' ἀρὰς σφῷν ἐξανῆκ' ἐγὼ OC 1375. τάσδε συλλαβὼν ἀρὰς ἅς σοι καλοῦμαι 1385. ἐὰν αἱ τοῦδ' ἀραὶ πατρὸς τελῶνται 1407. — ‖ *vindicta ex diris.* ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ μένει σ' ἀπιστήσαντα Tr. 1239. Et aliquanto propius ad προσωποποιίαν accedens: μητρός τε καὶ πατρὸς ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά OR 418, ubi ambigo, scribendumne sit Ἀρά, ut Erinys intelligatur, quod iam Wunderlichio visum Obss. in Aesch. p. 89, quamvis adversetur Erfurdt. Certe vel Herm. edidit ὦ χθόνι' Ἑρμῆ καὶ πότνι' Ἀρά El. 111 an., quem versum Suid. affert v. Περσεφόνη. Infelix ibi coniectura est Musgravii Ἄτα, quod nec eo sensu dicitur et metrum perdit: suborta illi, quod Ἀρά et Ἐρινύες illo loco distinguuntur, quamquam hae sese ipsae Ἀράς vocant Aesch. Eum. 417. — De accentu constat secundum EM p. 134, 11 ab αἴρειν τὰς χεῖρας origine repetentem.

Ἀραγμός *planctus.* στέρνων ἀραγμούς OC 1609.

Ἀραῖος. ‖ transitive *qui diras imprecatus est.* μενῶ σ' ἐγὼ καὶ νέρθεν ὢν ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς. Tr. 1202. Suid. v. ἀραῖος. — ‖ *Qui cum precibus et imprecatione coniungitur aliqua necessitate:* πρὸς ἀραίου Διός Ph. 1181 m. Schol. ἱκέσιον Δία comparans explicat ᾧ πάντες προσευχόμεθα ἢ ὃν ἐπικαλούμεθα ἀρώμενοι. — ‖ Passive, *quem dirae tangunt.* ἀραῖον: κατάρατον Hesych. ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες OR 276. ὥσπερ με εἷλες διὰ τῆς ἀρᾶς Eust. explicat p. 1809, 14 qui εἷλες legit, ἀραῖος εἴ σέ τι δέδρακ' ὀλοίμην OR 644. Suid. v. ἀραῖος. ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν, οὐδ' ἔτι μενῶν δόμοις ἀραῖος 1291. Hoc quomodo transitive explicari posse putet Elmsl. ad Med. 595, ignoro. πρὸς οὓς ἀραῖος ἄγαμος ἅδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι Ant. 867 m. quae de misera sua conditione omnibus quasi detestabili visa Antigone dicit; fortasse etiam sese patris et matris diris tactam, ut schol.: ἐπικατάρατος διὰ τὰ ἐκείνων ἁμαρτήματα. — Locum Polyid. fr. 467 a ὁ πρόσθεν ἐλθὼν ἦν ἀραῖός μοι νέκυς si recte interpretatur Hesych. v. ἀραῖος, οἷον ἀρὰν προσετρίβετο καὶ κατευχὴν *transitive* significat: sed ambigo. — De tono monet regula Arcadii p. 42, 28.

Ἀραιός. ἀραιάς: βλαβεράς. Σοφ. Ἀλκμ. (fr. 97.) Hesych. Rectius puto Homerico exemplo πηρούς explicaturum fuisse. Sed ἀραῖος et ἀραιός iam antiquitus fuisse confusa ostendit EM. p. 134, 23: ἀραιήν, ἀσθενῆ. ἀδύνατον, παρὰ τοῦ ῥαίω... ἢ βλαβερὰν ἢ εὐκταίαν. Herodianus l. c. p. 134, 20 aspero usurus erat spiritu (coll. Arcad. p. 198, 28 et Piers. ad Moer. p. 179); alii contradicebant l. c. v. 37, nec videtur pervicisse. De tono Arcad. p. 44, 5.

Ἀράομαι ‖ *precor,* de qua significatione permutatisque ἀρά et εὐχή cf. Valck. ad Phoen. 70. — τὴν ἐγὼ θάμα θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν Tr. 48. ἥ σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν Ai. 509. σφῷν δ' οὖν ἐγὼ θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακόν OC 1445. — ‖ *exsecror, diras imprecor.* παθεῖν ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην OR 251. ἀραῖος ὡς ἠράσατο 1291. εἰ μή μοι πικρὰς αὐτῷ ἀρὰς ἠρᾶτο OC 952. τοιαῦτ' ἀρῶμαι 1389. τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου 1406. ἀρὰς κακὰς ἠρᾶτο τοῖσι τοὔργον ἐξειργασμένοις Ant. 428. — Gr. Bekk. p. 442, 16. ἀρᾶται, εὔχεται ἢ καταρᾶται ἢ ἐπιθειάζει. In versu Pherecratis, quem deinde in exemplum addit, scribendum κἀπιθειάζει πατρί pro κἀπιθεάζει τῷ πατρί. — [tertiam significationem ‖ *cum execrationibus referre* statuit B. Arnold. in Herm. 3, 203 cum in OR 251 τοῖσδ' Classenio auctore chorum spectare, non interfectorem habeat persuasum.] — ᾱ cum sequitur σ, producitur.

Ἀρᾰρίσκω [Curt. Et. 305] *firmo.* ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας El. 147 m. Monk. ad sensum comparat Hom. Od. ε 95. ἦραρε θυμὸν ἐδωδῇ. Quod si cui non placeat ἄρεσε scribi posse cum Brunck. dicit, pessime fecit: nec enim prius non agnoscitur ab omni fontium genere, libris, scholiasta, Suida v. ἄραρέ με, Eust. p. 725, 55; nec ἄρεσε ad sententiam aptum est. Recte autem idem hic et ad Andr. 254 monuit, mediam aoristi transitive significantis corripi, perfecti ἄραρα intransitive dici soliti produci. Nam nec apud Homerum transitive positum exstat ἄρηρα v. ap. Nitzsch. ad Od. ε 247; et quod participium ἀραρυῖα alterum ᾰ corripit, versus commoditate pervictum; quin et hoc Hesiodo producitur Theog. 608, et in trisyllabis formis productio perpetua scriturque η. Hoc perfecto ἄραρα Sophocles usus non est. Scribendum autem ἄραρα apud tragicos dudum monitum a Brunckio ad Med. 326. Valck. ad Hipp. 1090. Pors. ad Or. 1323. Blomf. ad Aesch. Prom. 361. Quamquam ἄρηρα Aeschylo tribuitur ab indocto scholiasta Hesiodi Scut. 271, et Elmsl., ut solebat singularia captare et damnatis patrocinari, hoc probat ad Med. 728. Sed post collatos in usum Matthiae codd. Euripidis rem certam esse puto. Hunc vide ad Med.

326. 1182. Hipp. 1088. Or. 1325. Andr. 255. In El. 948 ἀραρών media producta iure a Scaligero inde ἀραρώς exaratur; in Heracl. 398 libri veram scripturam servarunt.

Ἀράσσω (ᾰ) *ferire (fodere).* || ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα OR 1276, quem versum prave scriptum exhibet Plut. de Am. Lib. p. 476 D. διπλᾶς ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί Ant. 52. ἀρατὸν ἕλκος ἀραχθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος 973 ch. Dind. edidit, Wunderum secutus qui τυφλωθὲν glossematis expulsi in locum illud ἀρ. ex schol. revocavit. in Ant. 975 ch. habet ἀραχθὲν ἐγχέων LA, [pro quo ἀραχθέντων Lachm. Seyff. Wolff. Schneidew., ἄτερθ' ἐγχέων Herm. Dind. Wund.] v. ἄτερθε. — || *figurate* dictum: χολωθεὶς ἤρασσον κακοῖς τοῖς πᾶσιν Ph. 374. Schol.: ἔβαλλον, κατηρώμην, ὕβριζον. ὀνείδεσιν ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν Ai. 725. Schol. ἔπληττον, ἐβλασφήμουν. Affert Suid. v. ἤρασσον. ἐξαράσσω sic ab Aristophane dictum comparat Lob. Ceterum hic locus additis adverbiis ἔνθεν κἄνθεν viam monstrat verbi a corpore huc illuc trahendo corripiendoque ad convicia et obiurgationes transferendi. Haud male verbum nostratium et cognatae stirpis conferas *reissen.*

Ἄρατος (⏑ –) ἀρατὸν ἕλκος Ant. 972 ch. καταράσιμον schol. [hoc uno loco ap. tragg. inventum Homeri defenditur exemplo.]

Ἀράχνη: θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς, τὸ ζωΰφιον θηλυκῶς δὲ Σοφ. Ἰνάχῳ (fr. 269): πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει. Suid. et Gr. Bekk. p. 442, 3, apud quem παρ' Ἀττικοῖς scribendum pro παρὰ καλλίοις. Non esse perpetuum illud discrimen, nisi quod ἀράχνης de tela aranearum non dicatur, ἀράχνη autem utroque modo, iam Aeschyli loci ostendunt, Ag. 1492. 1516 cf. Blomf. gl. 1469. Barker. ad EM p. 1084. Valck. ad Adon. p. 373, Boeckh. ad Pind. fr. p. 682. [De etymo v. Curt. Et. 306.] (I p. 220 s. f.)

Ἀργεῖος *Argivus.* Ἐτέοκλος, Ἀργεῖος γεγὼς OC 1316. Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος El. 693. In Ant. 15 Ἀργεῖος στρατός vitiosa scriptura est. v. gen. plur. Ἀργεία γένος Acris. fr. 61, 3. — χθονὸς Ἀργείας Inach. fr. 270, qui solus apud Soph. locus Ἀργεῖος adiective dictum refert. [Κόρη τε κ' Ἀργεία γένος scripsit Meinek. in Acris. fr. 61. recep. Dind.] — Ἀργείων στρατός Ant. 15 [τος in LA ab alia m. superscr.]. Ἀργείων El. 535. Ἀργείων στρατῷ Ai. 95. Ph. 420. Naupl. fr. 379, 1. Ἀργείων φάτιν Ai. 187 ch. Ἀργείων ὕπο 498. Ἀργείων πάρα 663. τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων 774. μέγιστον Ἀργείων 1331. ἄνδρ' ἄριστον Ἀργείων 1340. ἔχθιστος Ἀργείων ἀνήρ 1383. ἀπ' Ἀργείων Ph. 560. — τοῖσιν Ἀργείοισιν Ph. 554. 944. πᾶσιν Ἀργείοις Ph. 67. π. Ἀργείοισιν Ai. 67. τοῖς π. Ἀργείοις 723. Ἀργείοισι Ai. 440. 1240. ἐν Ἀργείοις μέσοις Ph. 630. ἐν Ἀργείοις 1064. ἐπ' Ἀργείοις Ai. 44. Ἀργείοις El. 1459. Ai. 420 ch. — Ἀργείους Eriph. fr. 208. τοὺς πάντας Ἀργείους Ph. 47. κατ' Ἀργείους Lac. fr. 337. — [Homericum Ἀργέιος, de quo v. Ahrens. dial. Aeol. p. 105, a tragoedia non esse alienum docuit Nauck. Bull. de l'Acad. Pétersb. 5, 489.] — De tono v. schol. Il. φ 471.

[Ἀργειφόντης. Ἀργ.: ὁ Ἑρμῆς παρ' Ὁμήρῳ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. (fr. 972.) Grammaticus in Cram. An. Par. 4, 60, 21. Cf. EGud. 72, 52.]

Ἄργεμος, ἄργεμον. ἀργέμων: τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων, οἱ δὲ ὀφθαλμιῶν [cod. ὀφθαλμῶν]. Hesych. ex Herc. Taenar. fr. 221. Convenit Eust. p. 1430, 60, et ἄργεμον λεύκωμα explicat etiam EM p. 135, 35. Eust. Didymum testatur, etiam ceterorum, puto, doctrinae fontem. Inde considerata Hesychii glossa ambiguum videbitur, utrum ἄργεμος, qui morbus est oculorum, an ἄργεμον, quae sunt leucomata morbo effectae Soph. posuerit. Cf. Abresch. ad Aesch. Cho. p. 663.

Ἀργέω *iners sum.* θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῦσιν οὐ παρίσταται Iphig. fr. 288 [qui versus Menandro tribuitur in cod. Vindob. Stob. 30, 6 legiturque inter monosticha Menandri 242, ubi ἀργοῖσιν exstat]. χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος fr. inc. 742. Iners domus dicitur, quae non habitata quasi officio non fungitur.

Ἀργής [Curt. Et. 157] *candidus.* τὸν ἀργῆτα Κολωνόν OC 670 ch. Schol. λευκόγεων. Argillaceum solum oleis gignendis bonum esse secundum Musgr. Reisig. ostendit enarr. p. XCVIII; nec probabile est τὸ λεπτόγεων, *aridum solum* intelligi, ut fecit contra illos disputans Poppo Comm. ad Thucyd. 7, 36. — ἔχριον ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρῳ πόκῳ Tr. 675 libri omnes. εὐείρου Valck. ad Phoen. 994 cum Brunckio, εὐείρω LA, εὐέρου recte Lob. ad Ai. 801 [qui sic restituit ἔχριον, ἀργῆς οἰὸς εὐέρου πόκος] πόκον ceteri omnes, ne ῐ dativi elideretur, quod etsi perraro est factum, tamen ipsum Schaeferum non offendit. Neuius et Apitzius ἀργῆτα ad πέπλον referunt, idque recte haud dubie. — De accentu v. Arcad. p. 23, 21.

Ἀργία *otium.* πεσσοὺς κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος Naupl. fr. 380. [ex Palamede affert Eust. p. 228 et 1397.]

Ἀργινεφής *albus.* ὀπὸν ἀργινεφῆ Rhiz. fr. 479.

Ἀργίπους *albis pedibus.* δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών Ai. 237 an. Schol. ut solet, dubitat, utrum ταχύποδας an λευκόποδας interpretetur. De genere compositorum illo satis advocasse Lob. ad Phryn. p. 665. (I p. 222.)

Ἀργόθεν *ex Argis.* τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν ἐκ φῶτα βάντα Ant. 106 ch. i. e. Ἀργόθεν ἐκβάντα. Brunck. ἐξ Ἀργόθεν metro glyconico vitiato [Ἀργογενῆ φ. β. Wolff., quae vox ex Scaligeri coniectura extat C. I. 6281 = Anthol. Pal. app. 160], ἀπ' Ἀργόθεν Erf. Ἀπίοθεν Ahrens. Passov. apud Wex. in syll. Ἰασόθεν, cuius interpretatio fuerit Ἀργόθεν, sed nemo dum Ἴασον substantivum fuisse demonstravit. — De tono accurate disseruit Apoll. de adv. p. 605, 9.

Ἀργολιστί *Argivo more.* μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς Ulix. Insan. fr. 411. De tono v. Apoll. l. c. p. 544, 25. 545, 13.

Ἀργός *segnis.* γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν Ph. 97. ἀργήν Par. F et Eust. p. 486, 26. 779, 17. Suid. vero v. ἀργός et schol. cum ceteris libris ἀργόν. — κοὐκ ἦν ἔτ' οὐδὲν ἀργὸν ὧν ἐφίετο OC 1605 *infectum.* Iacobs. ap. Doederlinum comparat illud Eur. Phoen. 778: ἓν δ' ἐστὶν ἥμιν ἀργόν. Reisig. *neglectum* interpretatur, ut OR 287. οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην a scholiasta οὐκ ἀργῶς explicatum. Sed hoc ipsum longe elegantius interpretabimur *ne hoc quidem infectum esse sivi*, οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην ὥστε ἀργὰ εἶναι. — In Pandorae fr. 432 haud dubie recte a Brunckio scriptum καὶ πρῶτον ἀργὸν πηλὸν ὀργάζων χεροῖν pro ἄρχον vel ἄρχων: *lutum non subactum* dicitur. ἄρχου cod. Paris. E schol. Hippocr., ἄρχον Foes., unde Huschk. de Archil. p. 206. ἀρχόν, comparans *principem limum* Horat. Carm. 1, 16, 13. — De tono v. Arcad. p. 46, 21.

Ἄργος *urbis* et *terrae* nomen. παλαιὸν Ἄργος El. 4. ὡς Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξον OC 381. Ante Brunck. καθέξων legebatur [retinuit Dind.]. Idem locum interpolavit, bene explicatum ab Hermanno. τὸ κοῖλον Ἄργος OC 378. 1387. Thamyr. fr. 230. κατ' Ἄργος OC 1167. Ἄργος ἐς τὸ Δωρικόν 1301. ἐς Ἄργος 1416. Inach. 265. — Ἄργους OC 1325. 1401. In fr. 256. ἐν Ἄργει Synd. fr. 153. Lac. fr. 339. [Verba Ἄργεϊ κοίλῳ Tham. fr. 230 epici cyclicorum carminis sunt ap. schol. OC. 378.]

Ἄργυρος [Curt. Et. 157.] *argentum.* οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος, κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε Ant. 295. ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς 322. εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ' ἐνθένδε OR 124: *nisi Thebis interfector Laii data pecunia subornatus esset.* Tricl.: εἰ μή τις τῶν πολιτῶν διέφθειρεν αὐτὸν χρήμασι πείσας, rectius quam scholiasta Creontem tangi existimans, etsi nihil prohibet, quominus universe dictum videatur. De tono v. Arc. p. 72, 5.

Ἄρδην ‖ Proprie *urceo alte sublato.* Eust. p. 707, 37: ἐκ τοῦ αἴρειν, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἀείρειν γίγνεται τὸ ἀέρδην. ἔστι γάρ, φασίν, τὸ ἄρδην ἀντὶ τοῦ φοράδην. Addit auctorem Euripidem. Eadem ab origine repetit EM p. 137, 46, sed perperam ὁμοῦ interpretatur; item Gud. p. 74, 40 hoc quidem auctore Philoxeno. De origine et accentu v. optimum auctorem Apoll. de Adv. p. 611, 23 sqq. Herod. π. μον. λέξ. p. 28, 7. Hesych.: ἄρδην, φοράδην, ἢ παντελῶς ἢ ἀθρόως ἢ ἐξ ὁλοκλήρου. — ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει Ant. 430. *Vase alte sublato copiose libat*, nihil ut relinquatur. — ‖ Tralate *penitus.* cf. Schneid. ad Xen. Anab. 7, 1, 12. C. F. Herm. ad Luc. de h. conscr. p. 110. ἐς ναυτικὰ σκάφη πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος Ai. 1279 *summa vi.* (I p. 223 a med.)

Ἀρέσκω [Curt. Et. 305] *placeo.* ὅσοις τάδ' ἐστ' ἀρέσκοντα OR 274. δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω Ant. 75. οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλιστ' ἁδεῖν με χρή 89. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει 211. τῷ τοῦτ' ἤρεσεν; El. 409. ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς Ai. 1243 [ἤρεσκεν ex ἤρκεσεν factum a m. pr. in LA]. Semel *cum accusativo* ponitur metro conveniente: οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη Ai. 584, quem versum afferunt schol. Ar. Plut. 69 et Greg. Cor. p. 67 atticam eam structuram vocans uterque, sicut Moeris p. 175, Lesbonax Valckenarii p. 182, eandem etiam Graecis tribuens Asianis: cf. Intpp. Moeridis l. c., Brunck. ad Ar. Plut. 353. Heindorf. ad Plat. Cratyl. p. 29. Monk. ad Hipp. 184. Sed utrumque dicendi genus tanquam probum agnoscit Herodian. p. 465. — *Passive* legitur: ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν, μήδ' ἀρεσθείη ποτέ Ant. 500 *neque unquam mihi probetur.* Elmsl. ἀρέστ' εἴη, Herm. ἀρεσθείην, quod elegantius.

Ἀρεστός *placitus.* ἀντὶ τοῦ ἀρέσκων Gr. Bekk. p. 80, 20. ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν Ant. 500. Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη OR 1096 ch.

Ἀρετή [Curt. Et. 305] *virtus.* ‖ νικᾷ γὰρ ἀρετή με τῆς ἐχθρᾶς πολύ Ai. 1357. [ἡ 'ρετή LA factum ex ἡ ἀρετή]. In quibusdam codd. et Eust. p. 842, 10. 879, 7. 1198, 38. 1910, 29 ἡ ἀρετή ut nunc edidit Herm., ἡ 'ρετή certe falsum est, sed ἀρετή, sicut olim scripserat, probabilius v. ὁ. — ἀρετῆς ἕκατι Ph. 669. πάσας ἀρετὰς λάφυρ' ἔχων Tr. 645 ch. τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν μεγίστας ἀρετᾶς Ai. 617 ch. [sic Tricl.: χερσὶν μέγιστ LA]. ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι Eriph. fr. 202. — ἀρετῇ δὲ πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος Ph. 1425. — ‖ *Praemium virtutis* significare videbatur Musgravio et Martino: ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον Ph. 1420 de Hercule dictum, quod student efficere ex Suida, Gr. Bekk. p. 443, 33. Plat. Symp. p. 208, d. Pind. Ol. VII. 163. Sed recte Herm. ostendit, ἀρετήν non dici nisi *praestantiam*, nec quidquam dicit Hercules, nisi *virtutem suam assecutam esse immortalitatem.* Verba sic componenda ἀρετὴν ἔσχον ἀθάνατον i. e. ὥστε γενέσθαι ἀθάνατον.

Ἀρήγω [Curt. Et. 467] *defendo, opitulor.* κυρίως τὸ μετ' εὐχῆς βοηθεῖν EM p. 141, 14. — ἀλλ' ἀρήγετ', ἔς τ' ἐγὼ μόλω Ai. 1184. Affert Etym. v. ἔς τε. ἦ χρῆν σ' ἀρήγειν El. 529. ἔλθετ', ἀρήξατε El. 115 an. ἀρήξατ' εἰσελθόντες εἰ δύνασθέ τι Ai. 329, de qua structura v. Elmsl. ad Med. 1242. τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ; Ai. 1007. ἀρήξαντα accusativum esse, sive μοι, sive, ut apud Suid. v. ποῖ, με legatur in prioribus, recte monet Elmsl. addend. ad Heracl. 693.

Ἄρηξις *auxilium.* ποίαν λάβω θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; OC 829. πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων ἄρηξιν El. 876. Suid. v. ἴασις. Schol. προσκαίρους θεραπείας interpretatur. (I p. 224 a. m.)

Ἄρης n. pr. I. *Formae.* Ἄρης OC 1065 ch. 1679 ch. Ant. 139 ch. 952 ch. 970 ch. Ai. 706 ch. Tr. 653 ch. El. 96 an. 1242. 1385 ch. Thyest. fr. 234 b. Phryg. fr. 649, 2 et 4 inc. 720. — Ἄρεος. El. 1423. OC 947. Ant. 125 ch. Hoc solum esse Sophocleum excluso Ἄρεως, primus advertit Brunck. ad OC 947 (= 951), contra Koenium disputans, qui illo ipso loco formam a Gregorio Aeolensibus adiudicatam apud Soph. legi dixerat. Eundem Brunck. in forma Ἄρεως sequitur ad Ar. Av. 835; rectius autem Ἄρηος Aeolum perhibetur: v. Valck. ad Theocr. Adon. p. 302, B. Elmsl. si ad OC adscripsit, non dici Ἄρεος, nisi metri causa, addere debuit, apud Soph. unum illud metro convenire. Nam El. 1423. OC 947 Ἄρεος in senariis legitur et arsi quidem duas priores syllabas complectente, ut de anapaesto vel synizesi cogitari nequeat: Ant. 125 Ἄρεος eadem lege trochaeum aequat. Nec ullo tragicorum loco certas sedes Ἄρεως habet; ut Eur. Alc. 516 in una editione Lascaris reperitur, etsi metrum utrumque patiebatur, sicut Aesch. Sept. 64. 110. Apud prosarios Attici sermonis auctores aliquanto certiore fide est, velut de Platone post Schneideri curas constat ad Rpubl. 1, p. 228. Grammaticorum Atticis vindicat Ἄρεως EM p. 140, 12. Ex Herodiano autem ap. Eust. p. 518, 22, etsi paulo obscurius refertur eius disputatio, hoc constat, Ἄρεως dictum quidem esse Atticis, non ut solum obtineret tamen: in eaque sententia et Buttm. esse video Gr. 2, p. 404 et Matth. 1, p. 194. Quare iniuria Dind. existimo Ἄρεως scripsisse Ar. Ran. 1021. Av. 835. — ‖ Ἄρει Ai. 614 ch. — ‖ Ἄρη OC 1046 ch. (nam Ἄρην soli Vat. et Laur. B.; ut 1391 rursus soli Vat. et Ven.) Ai. 254 ch. apogr. quaedam Ἄρην, quod ad Persas 84 adnotationem scribens magis Atticum Brunck. iudicarat. Ἄρεα poetica diaeresi OR 190 ch. Igitur Ἄρη non testatius solum apud Soph., sed tutissimum etiam propter illud Ἄρεα. Probabat hoc Valck. ad Phoen. 136. 943. 1013. Sed Ἄρην defendit Pors. ad Phoen. 134 (= 136) bene eatenus, quod illo certe loco plurimos testes habet. Nam et 950 (943) libri fluctuant, quod vel de prosa oratione certum est: v. Bekk. ad Plat. 2. p. 46. Sed quod metro flagitari Ἄρην Pors. affirmat Aesch. Sept. 45, secus est, atque etiam libri Ἄρην, Ἄρη τε et

Ἄρην τε tueri videas. Iure igitur Ἄρη restituit Dind. praef. Scen. Gr. p. VII. Ceteris Aeschyli locis Ἄρη aut magis altero commendatur a libris, aut certe non minus. Sed editores haudquaquam sibi constiterunt. — || Ἄρης primam nonnunquam producit extra trimetros. V. Kuehlst. de Dial. trag. p. 71. Fit hoc apud Soph. in anapaestis El. 96, in choriambicis Ai. 252. 614. Ant. 139. —.— II. *Usus.* || *Deum belli* et discordiae malorumque universe omnium significat. Nec tamen omnia exempla pariter manifestam personae notionem exhibent. ὃν φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν El. 96. τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης 1385 ch. [φοινία δὲ χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος El. 1423 ch.] ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ᾽ ὀμμάτων Ἄρης Ai. 706. cf. Musgr. et inprimis Lob., in cuius disputatione cum cetera optima sint, non videtur tamen probare debuisse scholiastae explicationem Ἄρης ἡ λύσσα, ἡ μανία. Scilicet quam iniecerat rabiem Mars discordiarum et malorum omnium auctor, eam rursus depulit. ἄχος potius λύσσαν significat, sic dictam illam, quod Aiacis familiaribus gravem genuerat calamitatem. Huic simillimum est νῦν δ᾽ Ἄρης οἰστρηθεὶς [sic LA: αὖ στρωθεὶς Dind. c. Musgr.] ἐξέλυσ᾽ ἐπίπονον ἁμέραν Tr. 653 ch. Bello finito Mars eius concitator Herculis laborum finem fecerat. Ἀρεά τε τὸν μαλερὸν ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων φλέγει με OR 190 ch., ubi pestilentia ad eum auctorem refertur. Ἄρεος εὔβουλον πάγον OC 947. καλῶ δ᾽ Ἄρη, τὸν σφῷν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα OC 1391. ἀλλὰ δ᾽ ἐπ᾽ ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας Ἄρης Ant. 139 ch. ἀγχίπτολις Ἄρης 970 ch. Salmydessi quasi *accola* dicitur propter bellicam Thracum circum habitantium ferociam [ἀρχέπολις coni. Seyff.]. τοὺς εὐγενεῖς γὰρ φιλεῖ Ἄρης ἐναίρειν Phryg. fr. 649, 2. Ἄρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λῃίζεται ib. 4. [λογίζεται libri Stob. 8, 5. λωτίζεται recte C. Keil.] πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ᾽ Ἄρης ἀνθίσταται Thyest. 234 b. τυφλὸς γὰρ οὐδ᾽ ὁρῶν Ἄρης συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά fr. inc. 720. Bellum significatur, sed belli auctor Mars nominatur per προσωποποιίαν. — || *discrimen bellicum.* πάταγος Ἄρεος ἀντιπάλῳ δυσχείρωμα δράκοντος Ant. 126 [δράκοντι LA, ος a m. ant. superscr.]. πρὶν δή ποτε θουρίῳ κρατοῦντ᾽ ἐν Ἄρει Ai. 614, quae duo exempla a prima ad alteram significationem viam muniunt. ὃς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων Ἕλλασιν κοινὸν Ἄρη Ai. 1196 ch. δαίων ἀνδρῶν ἐπιστροφαὶ τὸν χαλκοβόαν Ἄρη μίξουσιν OC 1046 ch. δεινὸς ὁ προσχώρων Ἄρης 1065 *pugna cum accolis*, nisi aliter intelligendum. — || *caedes.* πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς Ai. 254 ch. Schol. alter τὸ λευσθῆναι, alter τὸν θάνατον, rectius utrumque coniunxissent, τὸν λεύσιμον θάνατον. ὅτῳ μήτ᾽ Ἄρης μήτε πόντος ἀντέκυρσεν OC 1679 m. Schol. πόλεμον explicat, ego φόνον interpretor, nullo ut violentae mortis genere periisse Oedipus dicatur. Cf. Boeckh. Expl. Pind. p. 342. — || *animus bellicus et fortitudo.* κἂν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστιν El. 1242. [οὔτ᾽ ἄν νιν (fati vim) ὄλβος οὔτ᾽ Ἄρης οὐ πυργὸς ... ἐκφύγοιεν Ant. 952 ch.] Et sic fortasse intelligas OC 1065.

*Ἀρητός. Hesych.: ἀρητόν: βλαβερόν, πολυχρόνιον. Σοφ. συνώνυμον, ὕστερος. i. e. Σ. Σίνωνι ἀνιστόρητος. Vidit Albert. (Est fr. 488.) Malim vero Οἰνομάῳ, ut sit fr. VII. Br. (I p. 226 med.)

Ἄρθρον [Curt. Et. 305] *artus.* ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον Ph. 1201 m. *ipse pes.* κρᾶτ᾽ ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω 1208 m. ἄρθρα ἐνζεύξας ποδοῖν OR 718 ubi articuli pedum intelliguntur, velut ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά 1032, et μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται Tr. 779. Generatim *de membris corporis:* προσπτύσσεται χιτὼν ἅπαν κατ᾽ ἄρθρον Tr. 769. Mire *oculorum* in capite quasi *compages* significatur: ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων OR 1270. Argutius quam verius scholiasta: ἐκέντησε τὰ μέρη τῶν ἑαυτοῦ ὀφθαλμῶν, ἔνθα ἁρμόζεται τὰ βλέφαρα, τουτέστι τὰς κόρας.

[*]Ἀριθμέω (ᾰ) *numero.* πάντ᾽ ἀριθμήσας Phaedr. fr. 610 [nunc cum Nauckio scribitur πᾶν ἐξαριθμήσας βροτῶν. In libris Stob. 105, 39 est πάντ᾽ ἀριθμῆσαι].

Ἀριθμός [Curt. Et. 305] *numerus.* || Proprie πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ᾽ ὀλωλότων Ant. 894. εἰ λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν OR 844. ἐτέων ἀριθμός Ai. 1186 ch. adsignificata *multitudine.* ἐφηῦρε σταθμῶν τ᾽ ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα Naupl. fr. 379, 2 ex emendatione Heathii. — Adverbiascit: εἰς ἀριθμὸν ἑξήκοντα δίς Acris. fr. 68, 4 *numero bis sexaginta.* — || Tralate ταῦτ᾽ οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὦ πάτερ, λόγων, ἀλλ᾽ ἔργα δεινά OC 382 [ἐρισμὸς Maehly]. Schol.: οὐ μέχρι λόγων προκόπτοντα: *non numerus verborum*, i. e. non verba inania, ut qui homines nihili sunt ἀριθμός dici solent. Cf. Eur. Troad. 478. Heracl. 992 ibiq. Elmsl. Eust. p. 201, 28. 1113, 2. — Media in arsi producitur. Corripitur OR 844.

Ἄριστα v. ἄριστος. (I p. 227.)

Ἀριστεία (◡) *principatus virtutis.* εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί Ai. 443. Schol.: ἔμελλε κρίνειν, τίς ὁ κρατῶν ἐστι διὰ τὰς αὐτοῦ ἀνδραγαθίας.

Ἀριστεῖον *praemium virtutis.* ἀριστεῖ᾽ ἐκλαβὼν στρατεύματος Ph. 1429. γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ Ai. 464. Structurae huius exempla v. ap. Schaefer. Mel. Cr. p. 115. — De accentu generis v. Arcad. p. 121, 8: qui diserte docuerit, non novi.

Ἀριστερός (ᾰ) *laevus.* || Proprie. ἐξ ἀριστερᾶς Ph. 20. οὑξ ἀριστερᾶς ὅδε Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός El. 7. λύων ἡνίαν ἀριστεράν 743. — || Cum figura. οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερὰ ἔβας τόσσον Ai. 182 ch. Schol. Vet.: ἀριστερὰ οἱ παλαιοὶ τὰ μωρὰ ἐκάλουν, δεξιὰ δὲ τὰ συνετά. Schol. Pal.: ἄτοπα. ἀπρεπῆ, vix recte. Locutionem, quacum haud inepte contendas nostrum *links sein*, i. e. *errare*, *peccare*, pluribus Musgr. explicuit. Utuntur eo loco Suid. v. ἀριστερά et δεξιά, Zonar. 1, p. 304. — Tonum observavit Arcad. p. 71, 5. [Cf. Seidel, de comparativis et superlativis ap. poetas Gr. omnibusque quae in eorum similitudinem incurrunt ut δεξιτερός, ἀριστερός. Progr. Acad. Brandeb. 1862.]

Ἀριστεύς *princeps.* ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν βλαστὼν Ai. 1304. Suid. v. πρὸς αἵματος. Hesione paulo minus usitate in principibus numeratur. Est autem ἀριστεύς *in suo genere princeps*, h. l. εὐγενέστατος; quod ignobilem ortum Teucro Agamemnon exprobrarat, accommodatissimum. cf. ἄριστος. Ceterum LA ἀριστέων [sed in ἀριστέοιν mutatum a pr. m.].

Ἀριστεύω *praecello.* πάντ᾽ ἀριστεύσας δορί Ant. 195. πάντ᾽ ἀριστεύων χεροῖν Tr. 488 [secl. Bergk.]. τὰ πρῶτα καλλιστεῖ᾽ ἀριστεύσας στρατοῦ Ai. 435. Audax verborum novator Soph. hoc dixit pro λαβὼν τῷ ἀριστεύειν: v. Herm.; nam aut accusativi adiectivorum adverbiascentes significationis generalis, velut τὰ πρῶτα, τὰ πάντα, τὰ πολλά sic verbis solent

addi, aut substantiva adiectivo nullo addito. — στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας Ai. 1300.

Ἀριστόμαντις. Ἕλενος ἀριστόμαντις Ph. 1338. Comparamus, etsi id huius consilii non est, ἀληθόμαντις Aesch. Ag. 1212, ὀρθόμαντις Pind. Nem. 1, 92. ὀνειρόμαντις Aesch. Cho. 30: quae non significant ὀρθός, ἀληθὴς μάντις, sed ὀρθὰ μαντευόμενος, ἀληθῆ μαντευόμενος, ut Sophocleum illud non τὸν ἄριστον μάντιν, sed τὸν ἄριστα μαντευόμενον, τῇ μαντείᾳ ἀριστεύοντα. De quo genere universe disputat Lob. ad Phryn. p. 600. (I p. 227 s. f.)

Ἄριστος. [Curt. Et. 305.] ‖ *Adiectivum: optimus*, cum factis, tum moribus, tum rerum statu et conditione. *nom.* οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς; OR 440. ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ 1433. μάντις ὢν ἄριστος El. 1481. ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν βλαστών Ai. 1304. ἀριστεύς probarant Lob. et Pors. falso decepti acumine. ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος Ἀχαιῶν Ai. 636. Iungenda sunt ἥκων ἄριστος. [Schol. adscribit λείπει τὸ ἄριστος: in paucis extat apographis v. Dind. in ed. Ox. 3.] — σοφά τ' ἄριστά τε παῖς κεκλῆσθαι El. 1089 ch. — *gen.* ἀρίστου πατρὸς αἴσχιστος γεγώς Ph. 1284. ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς Scyr. fr. 497, 2. ἀνδρός τ' ἀρίστου βασιλέως τε OR 257. πατρὸς πάντων ἀρίστου El. 366. πάντων ἀρίστου φωτός Tr. 177. — ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος 1105. — *dativus* non exstat. — *acc.* ἕν' ἄνδρ' ἄριστον Ἀργείων Ai. 1340. Ἑλλήνων ἕνα κριθέντ' ἄριστον Ph. 1345. τόνδ' ἄριστον ἄνδρα OC 1100. τὸν πάντ' ἄριστον Θησέα 1458. πάντων ἄριστον ἄνδρα Tr. 811. — *voc.* ὦ βροτῶν ἄριστε OR 46. ἄριστ' Ὀδυσσεῦ Ai. 1381. — *dual. voc.* ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα OC 1692 ch. — *plur. nom.* non legitur. — *gen.* τῶν ἀρίστων βουλευμάτων Ant. 179. — *dat.* τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν Ai. 1380. ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς Ant. 197. — *acc.* (νόμιμα) τῶνδε φερομέναν ἄριστα El. 1097 ch. — ‖ *Substantive dictum.* δέδοικα μὴ τοὺς νόμους ἄριστον ᾖ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν Ant. 1114. πάντων ἄριστον μὴ βιάζεσθαι θεούς Thyest. III. 1. Brck., si hoc Sophoclis. ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν Ph. 997. — ‖ *Adverbium* ἄριστα *optime*, inprimis de rerum statu et habitu. Pleraque exempla facile ad obiectivam rationem referuntur. σφῷν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός Ph. 627. *conspiret vobiscum*, i. e. *propitius sit*, v. Herm. ἤκου' ἄριστα 1313 *optima fama erat.* ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν OR 407, ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν 1046. οὐχ ἄριστ' εἰργασμένα 1369. μετὰ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν ὀρθοῖτο ὑπὸ μικροτέρων Ai. 160 an.

Ἀριστόχειρ *virtute princeps.* ἦμος ἀριστόχειρ ... ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι Ai. 935 ch. ἤγουν ὁ κρίνων, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος κατὰ τὴν χεῖρα, schol. Pal. Affert locum Suid. v. ἀριστόχειρ.

Ἀρῐφρᾰδής [Curt. Et. 601] *prudentissimus* ἀριφραδὴς ἀνήρ Ant. 347 ch. Libri omnes περιφραδής. Illud exquisitius Erf. eruit ex Eust. p. 135, 25: qui etsi fabulae nomen nullum addit, Antigonam certe in mente habuit. Non legit enim ullam, quae ne nunc quidem exstet, et si quando rariores voces affert, e grammaticorum commentariis hausta prodere solet.

Ἀρκάς *Arcas.* Παρθενοπαῖος Ἀρκάς OC 1320. γυνὴ τίς ἥδε; κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς Inach. fr. 261 ut emendavit Toup. Ep. Cr. p. 52 et Em. in Suid. 2, 465. Hesych.: Ἀρκὰς κυνῇ: Ἀρκαδικὸς πῖλος Σ. Ἰνάχῳ. [De re cf. Eust. p. 302, 26.]

Ἄρκεσις *praesidium.* καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις; OC 73. (I p. 229.)

Ἀρκέω. [Curt. Et. 124.] I. *Formae.* ἀρκῶ El. 186 m. ἀρκεῖ OC 295. Tr. 711. Ai. 80. Amphitr. fr. 124. ἀρκείτω Ai. 76. ἀρκεῖν El. 322. 1364. Ai. 590. Ph. 339. OC 262. 498. ἀρκέσω Ant. 547. ἀρκέσει Ant. 308. Ai. 1242. Tr. 1216. ἀρκέσοι Ai. 727 libri potiores. Tricl. non minus recte ἀρκέσει. ἤρκεσεν OR 1209 ch. ἀρκέσαιμι Ai. 1123. ἀκρέσειεν Ph. 281. ἄρκεσον Ai. 824. ἀρκέσαι Ai. 535. ἀρκέσας Ai. 439 ubi Suid. ex scripturae compendio male intellecto ἀρκέσειν (in v. οὐδ' ἔργα). — II. *Usus.* De verbi significatione universe egit Buttm. Lexil. 1, 3. ‖ *Personale* a. *malum prohibere*, *auxilio esse* significat, aut nude aut cum dativo personae dictum, item cum accusativo rei, etiam infinitivo addito. ἄνδρα δ' οὐδένα ὅστις ἀρκέσειεν Ph. 281. Dativus ex seq. κάμνοντι συλλάβοιτο assumendus. τὰς Ἀθήνας ξένον σώζειν οἵας τε καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν OC 262. ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις El. 322. ἐγὼ 'φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι Ai. 535 *ut hoc prohiberem.* ὡς οὐκ ἀρκέσοι τὸ μὴ οὐ πέτροισι καταξανθεὶς θανεῖν 727. Schol.: ἐπὶ τοῦ Τεύκρου, ὡς οὐκ ἀρκέσοι ἑαυτῷ τὸ μὴ λιθόλευστος γενέσθαι. Confer θεοῖς ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι Ai. 590: τινί enim vel σοί subaudiendum: non amplius debere se dis Aiax ait, ut opituletur cuiquam, vel Tecmessae. ἐκ τῶνδέ μοι σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, ἄρκεσον Ai. 824. — b. *perficio.* οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς Ai. 439. Suid. v. οὐδ' ἔργα. Schol. vet.: δείξας, βοηθήσας, ποιήσας. Tricl. accusativum adverbiascere affirmans ineptit. — c. *sufficio*, *par sum*, cum dativo. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σὰ ἀλγήματα Ph. 339. ὦ μέγας λιμήν, αὐτὸς ἤρκεσεν παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν OR 1209. οὐχ ὑμιν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει Ant. 308. *non sola morte defungemini.* ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα Tr. 1216. κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὡπλισμένῳ Ai. 1123. οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ El. 186 *non par sum ferendae aerumnae.* Affert Suid. v. ἀρκῶ. Rarior verbi est cum participio dicti usus: ἔνδον ἀρκείτω μένων Ai. 76. ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ Ant. 547. Et in obliqua oratione: ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν OC 498. — ‖ *Impersonale* ἀρκεῖ *satis est* et *suppetit.* Aut nude dicitur, aut cum dativo personae, addito nonnunquam per infinitivum subiecto. τοὺς ἄνακτας ἀρκεῖ ταὐτά μοι διειδέναι OC 295. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι El. 1364. ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ Tr. 711 *cum non suppetat auxilium.* ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν Ai. 80. εἰ οὐκ ἀρκέσει ποθ' ὑμῖν οὐδ' ἡσσημένοις εἴκειν Ai. 1242. τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔσοιαν ἀρκεῖ Amphitr. fr. 124.

Ἀρκτέος ‖ ab ἄρχομαι, *incipiendus.* ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα Ai. 853. ‖ ab ἄρχω. Legitur in OR 628 et Oedipus Creonti obloquenti dicit, ἀρκτέον γ' ὅμως. Schol. ἀλλὰ χρὴ βασιλεύειν. Et sic active etiam glossae et Tricl., probatque unice Buttm. Gr. 1, 460. Nec sane exemplis prolatis ab Heind. ad Plat. Phaedon. p. 46 aut ex Aristoph. Lys. 501, quae Brunckii erat opinio, quidquam contra probari potest. Nec ἀρκτέον ad Creontem spectat, subaudiendo σοῦ: *sub imperio haberi oportet* (te). Hoc si verum est, quomodo Creon respondere potuit οὔτοι κακῶς ἄρχοντος? Debuit enim ἄρχοντα. Rectius Schaef. l. c. et Append. ad Ar. Plut. Hemsterhus. ed. Lips. p. 525 *passive* dictum putat, solvendamque orationem ἄρχεσθαι χρή *parendum est*, aptis tamen exemplis cum

non esset usus, contra Hermannum ne Erfurdtio quidem persuadere potuit. Nunc Herm. emendationem tentat, ἀρκτέος γ' ὅμως. Ea non opus; ἀρκτέον recte habet, non modo propter illud a Schaefero monitum quod ἄρξομαι significare potest *parebo*, *feram imperium*, sed propter exemplum plane genuinum Dinarchi c. Demosth. p. 176, 108 Bekk. οὐ καταπληκτέον ἐστίν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

Ἄρκτος [Curt. Et. 124] *septem triones*. οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι Tr. 131 ch. Utramque ursam intelligi putat schol. ab Hermanno refutatus. ἄρκτου στροφάς τε καὶ κυνὸς ψυχρὰν δύσιν Palamedes invenisse fertur Naupl. fr. 379, 11. — De accentu generis v. Arc. p. 79, 9. (I p. 230 p. med.)

Ἀρκτοῦρος *Arcturus* sidus. ἐξ ἦρος εἰς Ἀρκτοῦρον OR 1137 *a vere ad auctumnum usque*. Sidus enim Arcturi illis locis pridie Idus Septembres oriri Musgr. docet ex Plin. HN 18, 47. — De tono docet Arcad. p. 73. 10.

Ἀρκύστατον *cassis*. ἄρκυς τὸ δίκτυον, ἐκ τούτου δὲ τὸ ἀρκύστατον, schol. El. 1476, ubi figurate dicitur: τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις πέπτωχ' ὁ τλήμων; — Asperari iubent vulgo ἀττικῶς: v. Moeridis Intpp. p. 179. Eust. p. 1535, 18; sed rarius vocabulum est, quam de quo certa pronuntiari liceat.

Ἅρμα *currus*, inprimis curuli certamini instituendo. ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται El. 702. πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων 714 v. κροτητός.

Ἁρματηλάτης *quadrigarum rector*. εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα El. 700.

Ἁρμόζω [Curt. Et. 305] || transitive *compingo*, inde *iungo*, *apto*. βάσει βάσιν ἅρμοσαι [sic D. c. Elmsl.: ἁρμόσαι LA]. OC 198 m. Schol.: τὸ ὁδηγῆσαί σε καὶ τὸ ἁρμόσαι σου τὴν βάσιν τῇ καθέδρᾳ. Rectius intelligitur Antigone ipsa gressum suum Oedipo accommodans. ἕως νιν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που (virus Nessi) Tr. 687 de illinendo veneno. Inde *passive:* τούτοισιν (νόμοις), οὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται OC 908 i. e. *iudicabitur*. οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδε τ' ἦν ἡρμοσμένα Ant. 570, de Haemonis et Antigones matrimonio: ἁρμόδια καὶ προσήκοντα schol. Minus apta Camerarii ratio: *non sic inter hunc illamque transactum est*, in qua ὡς explicatur parum probabiliter. — || intransitive dicitur *aptum esse*, *convenire:* cf. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 46. τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας Ant. 1318 m. Scholiasta transitive explicat subaudiendo τίς, male. Sensus est: *hoc a mea culpa nunquam in alium conveniet*, i. e. transferetur, μεθαρμοσθήσεται. εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς OR 903 ch. *nisi haec in manifestum exemplum cedant omnibus eventui congruentia*. Sic iam schol.: εἰ μὴ φανερὰ καὶ κατάδηλα γένηται. — σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε Tr. 731. ἃ δ' ἁρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ El. 1293 *quae mihi convenire videbuntur*. — Formam recentioris Atticismi molliorem a tragicis abesse constat. V. Lob. ad Phryn. p. 241.

Ἁρμονία *compages*. ῥηγνὺς ἁρμονίαν χορδοτόνου λύρας Tham. fr. 232 a, 2. (I p. 231 m.)

Ἁρμός *compages*. [ἡ ἁργμογὴ καὶ συνάφεια .... παρὰ τὸ ἀρῶ. EM. Laurent. ed. Miller (Mel. de litt.) p. 41 et 144, 41.] ἀθρήσαθ', ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ δύντες Ant. 1216. Schol.: ὡς λίθου ἀποσπασθέντος, ὅπως εἰσέλθῃ ὁ Αἵμων, ἢ ὑμεῖς ἀποσπάσαντες ἀθρήσατε. Prius illud verum: per intervallum enim lapidum divulsorum Haemon ad Antigonen penetrarat et mox aditurus est Creon. Alteram rationem aliter distinguens Schaef. sequitur.

Ἄρνειος [Curt. Et. 310] *quod arietis est*. ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ' ἀρνείου φόνου Ai. 308 inter cadavera pecudum. Affert Suid. v. ἐρειπίοις. De accentu generis v. Arcad. p. 44, 8.

Ἀρνέομαι || *infitior*. εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι OR 571. οἵ τε φύντες (ἐχθροί) ἀρνοῦνται στυγεῖν Alead. fr. 109, 5. — || *recuso*. μαθὼν γὰρ οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν Ph. 118.

Ἀρνήσιμος *infitiandus*. ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἐστ' ἀρνήσιμον Ph. 74.

Ἄρνησις *infitiatio*. ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς OR 578. τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι El. 527.

Ἄρνυμαι *nanciscor*. νῦν δὲ τοιάδ' ἄρνυμαι Ant. 903. Schol. λαμβάνω. sc. mercedem. ὧν ἐγὼ μεθύστερον τὴν μάθησιν ἄρνυμαι Tr. 711. καιρός τοι πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται Ph 828 ch. Schol.: ἡ μετ' εὐκαιρίας σύνεσις πολλῶν ἐπικράτειαν ἐν ἑτοίμῳ καρποῦται; et ἄρνυται, ἀποφέρεται. Cf. Ruhnk. ad Tim. p. 49. [Suppletur formis verbi αἴρομαι. fut. ἀρεῖ Ai. 75 ubi vulgo ἀρεῖς. in LA ἀρῇς, a m. altera ἀρεῖς, ab alia ἀρῇ = ἀρεῖ. Inde verba Hesych.: ἀρῇ: λήψῃ, οἴσῃ. Σοφ. Αἴαντι μαστ. non ad v. 192 sed ad v. 75 pertinere censet Nauck. — ἀρεῖσθε OC 460 *comparabitis*.]

Ἀρόσιμος v. ἀρώσιμος.

Ἀροτός [Curt. Et. 306] *seges* et ἄροτος *annus*. μήτ' ἀροτὸν [ἄροτον Dind.] αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινὰ OR 270 [γῆς Dind. c. Vauvill.: γῆν LA]. Non recte ἄροτον vulgo scribi puto, sed de *fruge* ἀροτός, de *anni tempore* ἄροτος verum esse arbitror, ut de ἀμητός et ἄμητος diserte praecipit schol. Il. τ 222. Et Eust. cum p. 811, 27 in anni tempore significando propenacui observat, alteri significationi suum servari tonum una videtur efficere. — *Annum* significat δωδέκατος ἄροτος Tr. 825 [ubi ἄροτρος LA ut in v. 69], quem locum haud dubie Hesych. spectat, cum scribit ἀροτούς: τοὺς ἐνιαυτούς, οὕτω Σοφ. quanquam falso accentu, qui corrigitur in An. Bekk. p. 446, 6 cum ipsius quoque Sophoclis testimonio, et ab Eustathio l. c. Vide, ut his defungar, Spohn. ad Niceph. Blemm. p. 42. Motus Hesychii auctoritate δωδεκάτους ἀροτούς Erfurdtius dederat duritie structurae non ferenda.

Ἄροτρον *aratrum*. ἰλλομένων ἀράτρων Ant. 340 ch. De tono v. λουτρόν.

Ἄρουρα *arvum*. Proprie: γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν Tr. 32. — ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον Ai. 1286, quo dicitur Cresphontis fraus per anachronismum, v. Apollod. 2, 6, 4. Pausan. 4, 3, 3. Memorat locum Eust. p. 361, 26. — Tralate: μητρῴαν ὅπου κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων OR 1257. Schol.: ὅτι ἐξ ἐκείνης ἐσπάρη καὶ εἰς ἐκείνην ἔσπειρεν. Cf. Herod. π. μον. λέξ. p. 13, 14.

Ἀρόω [Curt. Et. 306. 487] *aro*. Proprie dictum nunc non legitur. Iam enim aliquid metaphorae habet ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι μόνον εὐδαίμονας ὄλβους Ion. fr. 298 a [ubi Heimsoeth. ind. lectt. Bonn. 1866/67 vult legi ἀροῦσι μοῦνον ἄνδρες ὄλβιοι]. Usitatissima autem tralatione, nec sermoni solum tragicorum familiari, sed vel in legibus Atheniensium quodammodo solenni dictum: τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν, ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη OR 1497. ὑμὶν πατὴρ ἐφάνθην, ἔνθεν

αὐτὸς ἠρόθην OR 1485. V. Hemsterh. ad Luc. Tim. 1, p. 372 Bip. Dorvill. ad Char. p. 345 Lips. et in Vann. Crit. p. 209. — De verbo flectendo consule Lob. ad Phryn. p. 227.

Ἁρπάζω [Curt. Et. 238] *rapio.* || *per vim dolumve* proprie. ὅταν παρῇ κλέψαι τε χἀρπάσαι βίᾳ Ph. 644. οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς ἀετοὶ βορὰν φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους Ant. 1041. τοὐπιόντος ἁρπάσαι OC 752. ἵν' εἰδότες, τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον, τὸ λοιπὸν ἁρπάζητε Ant. 311 (sic ex LA Dind. Herm. Elmsl. ad Med. 31 n. 2), ἁρπάξητε forma bonis scriptoribus aliena (v. Lob. ad Phryn. 241) apographa, ἁρπάσητε Lob. — || *Forte arripere.* ὅταν χεροῖν κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες Ach. Am. fr. 162, 4. — || δέδορκά σε πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον Ai. 2. Schol. alter πεῖραν κατ' ἐχθρῶν ἁρπάσαι, *consilia adversum inimicos inire* interpretatur, contra legem sermonis: alter τὴν παρὰ τῶν ἐχθρῶν βλάβην προϋφαρπάσαι, quod sequitur Abresch. An. ad Aesch. p. 122; id vero ab Ulixis alienum consilio, qui explorandi, non praevertendi consilii causa processerat. Herm. explicat *opportunitatem tentandi hostis captare.* Lob. autem ostendit, locutionem a re venatica canumque solertia desumptam Ulixis in indagandis hostium consiliis sagacitatem significare. Unde et struendae sententiae ratio haec: ὁρῶ σε θηρώμενον ἁρπάσαι.

Ἄρπη [Curt. Et. 238] *falx.* ἄρπην: δρέπανον, Σ. Μώμ. (fr. 374 a). Gr. Bekk. p. 446, 12. — De tono v. Arcad. p. 113, 7.

Ἀρρᾰγής. ἀρραγὲς ὄμμα: οὐ δακρῦον. ᾧ τρόπῳ φαμὲν κατερράγη μου δάκρυον. Hesych. ex incerta Soph. fabula satyrica (fr. 847).

Ἄρρηκτος *impenetrabilis.* ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος Ai. 576. De hoc Aiacis scuto v. a Lobeckio collata. (I p. 233 a. med.)

Ἄρρητος || *indictus* i. q. *ignotus.* In artis Tiresiae documentis recensetur: ὦ πάντα νωμῶν διδακτά τε ἄρρητά τε OR 301, loco inepte a Triclinio exposito. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις Ant. 556. Mortem elegisse sibi Antigonen Ismene dicit, quamvis a sese monitam. || *nefandus dictu.* Viam monstrat τὰ μὲν λελεγμένα ἄρρητ' ἐγώ σοι κάτελῇ φυλάξομαι El. 1012 *propter honorem tui, indicta quasi essent, servabo verba.* ὦ δείπνων ἀρρήτων ἔκπαγλ' ἄχθη El. 203 m. de coena, in qua occisus Agamemno, πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον; Ai. 214. Eust. p. 1461, 30. Suid. v. ἄρρητον. ἄρρητ' ἀρρήτων τελέσαντα OR 465 ch. v. Brunck. ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄρρητόν τ' ἔπος OC 1001. Quomodo in Sinone fr. 488 ἄρρητον dictum sit, non liquet. Hesych. enim addit ἄφραστον, ἀνιστόρητον, ἀπόρρητον, ἄφωνον, αἰσχρόν.

Ἄρρυθμος *incongruus.* ἀρρύθμων (cod. ἀρύθμων): ἀσυμφώνων. Σοφ. αἰγί superscr. θω. Hesych. s. v. [Recte Dind. fr. 25 Αἰγεῖ aut Αἰθίοψι. male Αἰγίσθῳ Musur. Αἴθωνι volebat Bergk. in Ztschr. f. AW. 1855, p. 108.] v. ἄρυθμος.

Ἀρρώξ *non fractus*: στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος, ἀρρὼξ οὐδ' ἐπημαξευμένη τρόχοισιν Ant. 251 [ἀρώξ LA, ἀρρώξ apogr.]. Prava distinctio post ἀρρώξ olim posita corrigebatur Elmsleio ad Bacch. 1135. ὁ δ' ἐν θ' ὅπλοις ἀρρῶξιν, Ἡφαίστου τέχνῃ Ach. Am. fr. 168 ap. Choerob. Bekk. p. 1267. Legitur ἀρῶξιν, qua scriptura certe non opus, item τεχνίτου, quod posterius emendavit Dind. Possit etiam τέχνης. Non est causa, cur hoc non ad ἀρρώξ referatur, alia, nisi quod hoc neutrius generis capax non est, unde arripuit Choerob. l. c. ut ab ἀρρήκτοις per metaplasmum factum esse diceret, idem diserte de tono monens, qui quidem iam ex comparato ἀπορρώξ constaret: v. Arcad. p. 19, 11. Schol. Il. β 755. Vide Lob. progr. de adi. mot. anom. p. III. p. 3.

Ἄρσην [Curt. Et. 307] *virili genere, vir.* παίδων τῶν ἀρσένων OR 1459. οἱ ἄρσενες OC 339. ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά Tr. 206 ch. θῆλυς μὲν αὐτός, ἄρσενας δ' ἐχθροὺς ἔχων Atr. fr. 144, b. 2. || Tralate de *oleastro mare.* πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ ἄγριον ἔλαιον Tr. 1196, cui defendendo non Spanhemium ad Callim. p. 562 adhibebimus, sed Hermannum comparantem *ure mares oleas*, Ovid. Fast. 4, 741, ab emendatoribus non capientibus mutatum in *ure maris rorem.* Erf. ἰσχυρόν interpretatur, quod nec oleastro aptum, nec conveniunt, quae comparat, ἄρσην βοή et ἄρσην κτύπος. || Item tralate *gravisonum* significat. κτύπος ἄρσην πόντου Ph. 1455 an. quo utitur Eust. p. 10, 22. Ἀχέροντος ὀξυπλῆγας ἄρσενας χοάς Polyx. fr. 469, 3. Ante Musgr. legebatur ὀξυπλῆγος [retinuit Dind.]. — De scriptura ἄρσην an ἄρρην apud tragicos constat. Nec in libris ullum mollioris formae vestigium, nisi quod in OR 1459. σ in ἀρσένων a m. multo recentiore in p est mutatum, unde apogr. aliquot ἀρρένων. Quod schol. Eur. Hipp. 309 versum illum ex Atreo referens ἄρρενας scribit, id nullius momenti est. — De tono v. Arcad. p. 9, 6 et 25.

Ἀρτακεύς *Artacensis.* [Ἀρτάκη: πόλις Φρυγίας ... τὸ ἐθνικὸν Ἀρτακηνός. Σοφ. (fr. 776) δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀρτακεὺς εἶπε· τί μέλλετ' Ἀρτακῆς (codd. Ἀρτακεῖς) τε καὶ Περκώσιοι; Steph. Byz. s. v.]

Ἄρτᾰμος. κρεουργός, μάγειρος. τάττει αὐτὸ Σοφ. ἐπὶ τοῦ φονέως. Gr. Bekk. p. 447, 5 (fr. inc. 848). [Hinc versum ἀδέσποτον qui est EM p. 149, 65 ἢ γὰρ βέβηκε χεῖρας ἀρτάμων φυγών Sophoclis esse coni. Gaisf.] Rarae vocis ex Lycophrone meminit Eust. p. 577, 45. De tono v. Arc. p. 60, 23.

Ἀρτᾰ́νη [Curt. Et. 318] *laqueus.* Gr. Bekk. p. 447, 7. Ἀρτ.: κυρίως μὲν ἡ τῶν (scr. διὰ τῶν) καλωδίων ἀγχόνη. Σοφ. δὲ ἐν Αἰχμαλ. (fr. 46). ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ. Prudentius EM p. 53, 3, recordatur sic plus semel dixisse Sophoclem. Nam χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην legitur OR 1266 et πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον Ant. 54. Accentum generis observavit Arcad. p. 110, 27. (I p. 234 p. med.)

Ἄρτεμις nomen Deae. Ταυροπόλα Ἄρτεμις Ai. 172 ch. τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἴγλας OR 207 ch. de Diana eadem Hecate dictum, ut Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν, θεὰν ἐλαφοβόλον, ἀμφίπυρον Tr. 212 ch. Quanquam Lucinam Herm. interpretatur, verbo recte, sensu secus. γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν Ἄρτεμιν OR 161 ch. τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν El. 563. τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν 626. Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν 1238 m. — De tono Herod. π. μον. λέξ. p. 8, 18. Arc. p. 32, 3.

Ἀρτηρία. *Viscera et medullae* significantur Tr. 1054, ubi de veneno βέβρωκε σάρκας πνεύμονάς τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ ξυνοικοῦν. *Arteriam* enim *asperam* dici, ut putat Herm., alienissimum. [Spectat locum EM Laurent. ed. Miller. p. 46 ἀρτηρίαι. Σ. πνεύμωνος τ' ἀρτηρίης κτλ.]

Ἄρτῐ [Curt. Et. 305] *modo.* Eorum, quae grammatici tradiderunt An. Bekk. p. 206, 11. 447, 11, Moeris et Phrynichus, quaeque uberrime persecutus est Lob. ad Phryn. p. 18, etiam a Soph. plena peti potest confirmatio. Nunquam de *re futura* dicitur. *De prae-*

senti: ἄρτι κουφίζειν δοκῶ Ph. 735. χνοάζον ἄρτι λευκανθεὶς κάρα OR 742. ἄρτι βακχίαν ὑποστρέφων ἅμιλλαν Tr. 220 ch. ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει Ai. 9. οἷον ἄρτι κῦμα ἀμφίδρομον κυκλεῖται 352 ch. εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς 595. Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι 720. πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι 798. Haec omnia aut *nunc ipsum*, aut *tum* significans habent ἄρτι. Posterius est praesens in praeterito. — Cum *perfecto:* βεβᾶσιν ἄρτι El. 1386. γυνὴ τέθνηκε ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν Ant. 1282 [cf. ἀρτίως νεοσφαγής Ai. 898. Tr. 1130]; cum *imperfecto:* ἄρτι βλαστάνεσκε Scyth. fr. 491 prout restituit Valck. Diatr. p. 224; cum *aoristo:* ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόητ' ἔπη Ai. 1272. — De tono generis huius adverbiorum v. Apoll. de Adv. p. 545, 18. 572, 31.

'Αρτίκολλος *conglutinatus.* προσπτύσσετο πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος, χιτών Tr. 768. Schol.: ὡς ὑπὸ τέκτονος καλῶς συγκεκολλημένος, ut ἀρτίκολλος τέκτονος is coniunxerit, perquam Sophocleo more et cum structura elegantiore tum aptiore sensu, quam secundum Hermanni rationem interpretantibus: *adstringebatur lateribus vestis velut statuarii,* i. e. ut quam statuarius exprimit.

'Αρτίπους. ἐγγὺς ... ἀρτίπους θρώσκει δόμους Tr. 58. Schol.: ἀρτίως καὶ ἡρμοσμένως τῷ καιρῷ, recte. Wakef. ex Il. ι 505 *celeriter incedentem* interpretatur, velut Hesych. ἄρτιος τοῖς ποσίν, ὑγιόπους, et Gr. Bekk. p. 448, 16. ὑγιεῖς τοὺς πόδας ἔχων.

'Αρτίχριστος *recens illitus.* ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που (τὸ φάρμακον) Tr. 687. Schol.: παραυτὰ χριόμενον (ῐ in thesi). (I p. 235 m.)

'Αρτίως *modo.* Quod Phrynich. App. Soph. p. 11, 19 discrimen a nonnullis inter ἄρτι et ἀρτίως constitutum, hoc ut de re praeterita, illud de praesente dicatur, aliis plane contra sentientibus, sobrio iudicio sese improbare significat, id etiam a Sophoclis usu alienum est. Cum *praesente* dicitur: οἶδε τ' ἀρτίως Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι OR 78. ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον Ant. 1297. ἥτις λέγεις μὲν ἀρτίως El. 347. ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως μαθὼν Ai. 678. ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως 735. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους ... ἀρτίως; 1321. κλύω τινὸς οἴκτου ἀρτίως ὁρμωμένου Tr. 864. — Cum *perfecto praeterito:* πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως OC 892. λόγος δ', ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ 1150. τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πεφάνθαι Ant. 561. ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ' ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως Tr. 806. ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν λείας ἁπάσας Ai. 25. ἀρτίως πεπαυμένην κακῶν 787. Perfecto etiam hoc explicandum Αἴας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγὴς κεῖται Ai. 898 i. q. νεωστὶ ἐσφαγμένος. τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής Tr. 1130. Simili ubertate iuncta sunt ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν Ant. 1282. — Cum *aoristo:* ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως El. 792. ἀρτίως θανών Orestes dicitur, quod modo audiverant de eius morte. ἐμόλετ' ἀρτίως 1234 m. οὐδὲν ὧν ἔλεξεν ἀρτίως Tr. 346. ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως 1082 τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου Ai. 941. ὡς τὸ μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως OR 243. παθεῖν ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην 251. ἀρτίως φανεῖσα φάμα Παρνασσοῦ 473 ch. οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει ψυχῆς πλάνημα 726 quod eadem breviloquentia attica ἀρτίως ἀκούσαντα coniuncta habet, qua εὐθὺς καθισταμένου πολέμου ἄρξασθαι Thucydides et μεταξὺ θύων Aristophanes dixit. τὴν μὲν ἀρτίως ἔπεμψα OC 818. φασὶ κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως; Ant. 8. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως θάψας βέβηκε 245. εἴσω γὰρ εἶδον ἀρτίως λυσσῶσαν αὐτήν 492. — Cum imperfecto: ὅσ' ἀρτίως ἔδρων Tr. 664. ᾧ γὰρ ἀρτίως ἔχριον 674. ὥσπερ ᾔτου μ' ἀρτίως Ph. 764. ὅντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα OR 1054. Participium imperfecto solvendum est: ὕπεστί μοι θράσος ἀδυπνόων κλύουσαν ἀρτίως ὀνειράτων El. 481. ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι OR 745.

"Αρτος *panis.* 'Ορίνδου ἄρτου μέμνηται Σ. ἐν Τριπτολ. (fr. 532). ἤτοι τοῦ ἐξ ὀρύζης γινομένου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ γιγνομένου σπέρματος, ὅ ἐστιν ὅμοιον σησάμῳ. Athen. 3. p. 110, e. — Tonum Arcadius notavit p. 79, 12 [cf. Hesych. v. 'Ορίνδην].

"Αρτῡμα *condimentum.* ἀρτύματα, οὐχ ἡδύσματα. Σ. Φαίαξ. (fr. 601.) Antiatt. Bekk. p. 82, 32: accuratius Athen. 2. p. 67 f. ὅτι ἀρτύματα εὕρηται παρὰ Σοφ. καὶ βορᾶς ἀρτύματα. — καὶ δή τι καὶ παρεῖχα τῶν ἀρτυμάτων Cedal. fr. 305 ex Herod. π. μον. λέξ. p. 30, 28 ubi vitiose ex compendio scriptum τῷ ἀρτυμάτῳ. ἀρτύμασι fr. 639.

'Αρτύω (ῡσ) [Curt. Et. 305] *apparo.* σκευάζω Gr. Bekk. p. 448, 19. Eust. p. 1148, 38. 1462, 1. Proprium est de *cibis condiendis* v. ἄρτυμα. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς Phaeac. fr. 601. Quod Valck. et Brunck. particulam ex comoedia quadam desumptam iniuria Sophocli assignari putabant, nulla causa est, siquidem Phaeaces satyricam fuisse fabulam certissimum videtur.

"Αρῠθμος v. s. ἄρρυθμος.

"Αρυστις i. q. πρόχους. v. Athen. 11. p. 783 f. ἀρύβαλλος ... λέγουσι δὲ καὶ πρόχουν ἄρυστιν. Σοφ. (fr. 703. fabulae fortasse satyricae) τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσα. [Compara Hesych. ἀρύστεις: τὰς ἀπνευστὶ πόσεις. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἀρυστῆρας καὶ ἀρυστίχους ἐκάλουν.] De accentu generis v. Arcad. p. 35, 17.

'Αρχαιόγονος *origine antiquus.* ἀρχαιογόνων 'Ερεχθειδᾶν Ant. 981 ch. [cui cum versui una desit syllaba restitui posse censet Dind. ἀρχαιογόνοιο 'Ερεχθείδα.] (I p. 237.)

'Αρχαιόπλουτος *antiqua opulentia praeditus.* ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια El. 1393. Affert Suid. v. ἑδώλια.

'Αρχαῖος *antiquus.* ‖ quod non est amplius. οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας OC 110. ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ θηρός Tr. 555. — ‖ quod antiquo tempore factum est. τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν; OR 1033. ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν ὁρῶμαι πήματα Ant. 593 ch. — ‖ quod ex antiquo tempore permansit. λόγος μέν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς Tr. 1. πατρὸς ἀρχαῖον τάφον El. 893. νάρκισσος μεγάλαιν θεαῖν ἀρχαῖον στεφάνωμα OC 684 ch. hinc *ipsa vetustate sancitus:* Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις OC 1382. δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις 1632. Herm.: *quae firma maneat, antiqua futura.* Mihi placet: *fides perpetuo apud te usu sacrata.* [πίστιν ἀρκέσειν Nauck. Kr. Bem. 3, 44.] ‖ antiquissimus, *uralt.* παῖδες ἀρχαίου Σκότου Furiae, OC 106. ‖ Refertur etiam ad originem et maiores ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα Ai. 1282. i. q. ἀρχῆθεν. De affinibus ἀρχαῖος et παλαιός compositis παραλλήλως, velut Tr. 555, ubi male coniecit Wakef. ἀγρίου pro ἀρχαίου, infelicius Iacobs. ad Anth. Pal. t. 3. ἀχρείου i. q. ἀμόρφου, vide Schaef. l. c. et ad Plin. Epp. p. 145. — De tono consule EM v. ἀχαΐδες, Gud. p. 98, 44; Arcad. p. 43, 1.

᾿Αρχέπλουτος *opum fundator*. (ἀποστέλλετε) ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων El. 72. Suid. v. ἀρχέπλουτον. De forma v. Lob. ad Phryn. p. 767.

᾿Αρχή [Curt. Et. 173] ‖ *imperium*. ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνῴμεθα OR 49. τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεκα 383. ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας 593. τῆσδ' ἔχων χθονὸς ἀρχήν 737. τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν 905 ch. de Iove. ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ OC 374. οὐδέ σφιν ἀρχῆς ὄνησις ἥξει 451. ἀρχῆς θεσμός Ai. 1104. *ius imperii*. Plurative: πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ Ant. 177. τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων 744. ἵμερος τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς θεσμῶν 797 ch. [sic LA: μ' ἐκτὸς ὁμιλῶν Dind.] amor imperio non cedere dicitur, i. e. Haemon patri. — ‖ *initium, origo*. ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος OR 121. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο; Ai. 282. κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου Ph. 247. — ‖ *Adverbiascunt* haec: ἀπ' ἀρχῆς Ai. 1097. οὐξ ἀρχῆς φίλος OR 385. ἀρχήν autem cum negatione praefracte negando servit, *omnino* significans. ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα Ant. 92, quod respicit Eust. p. 1089, 20. ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην Ph. 1239. ἀρχὴν δ' ἂν ... τάσδε δυσμενεῖς χοὰς οὐκ ἄν ποτε ... ἐπέστεφε El. 439. Schol.: ἀρχήν, ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ καταρχάς, ὅλως. Herm. ad v. Ant. l. c. Reiz. ad Vig. n. 67. p. 723, horumque fontes Sylb. praef. ad Paus. p. 928. Hemsterh. ad Luc. 1. p. 267 Bip. Lennep. ad Phalar. p. 94 Lips. Locell. ad Xen. Eph. p. 164. — De tono v. Arcad p. 115, 24.

᾿Αρχηγετέω *auspicari*. μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν El. 83 [η in verbo ex α videtur factum in LA]. Fons significationis a diis ἀρχηγέταις, gentium et tribuum auctoribus et tutelaribus (Gr. Bekk. p. 449, 14) repetendus. Apollinem consiliorum auspicem colebant Chalcidenses Siciliae, quasi viarum ad colonias mittendas monstratorem, Thucyd. 6, 3. Cf. Spanh. ad Callim. h. Apoll. 55.

᾿Αρχηγέτης *rex*. οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης OR 751. Schol.: ἀρχηγὸς τῆς τάξεως, βασιλεύς. Aeschylus eo sensu saepius ἀρχηγέτην, velut Sept. 990 (Blomf. 1001, qui cur versum insiticium dicat, nemo facile coniecerit). Lucem haec significatio accipit ab ἀρχηγός eodem modo dicto Aesch. Ag. 250 et epigr. Simonidis ap. Thuc. 1, 132. — ἡγέτης etsi in usu fuisse non videtur, aliaque a praepositione maxime composita η prae se ferant, unde acuuntur, ἐξηγητής, ὑφηγητής, illo tamen tono, ἀρχηγέτης dici oportuit, sicut ἐργάτης, ἐχέτης.

᾿Αρχηγός [Curt. Et. 156] *generis princeps*, inde simul *heros tutelaris*. τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν ἀρχηγὸν εἶναι OC 60 cf. Blomf. gl. Aesch. Ag. 250. Accentum generis tetigit Arcad. p. 88, 1. (I p. 238 med.)

᾿Αρχῆθεν *antiquitus*. Atticis alienum fertur visum Phrynicho App. Soph. p. 7, 12, cf. p. 450, 4, ubi imperite solus excipitur Aeschylus. At tragicorum sermo et Platonis Aristophanisque multum discrepat. Cf. Lob. ad Phryn. p. 93. νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Κρόνῳ θυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος Androm. fr. 132, 3 ut emendavit Scalig. — De accentu v. EM p. 13, 3.

῎Αρχω. [Curt. Et. 137.] I. *Formae*. ‖ *Activi praes*. ἄρχω El. 522. ἄρχεις OR 579. Ai. 1107. ἄρχει OC 66. Tr. 443. ἄρχοις Ant. 739. ἄρχοι Ant. 154 ch. ἄρχε Ai. 1107. El. 1319. ἄρχειν OR 585. Ant. 669. 736. ἄρχων Ph. 860 ch. Ai. 934. 1234. fr. inc. 769. In Pand. fr. 432 scr. ἀργόν pro ἄρχον. ἄρχοντος OR 629. ἄρχοντες Ai. 668. — *impf*. ἦρχον OR 591. *fut*. ἄρξεις OR 54. Chrys. fr. 650 a. Ald. et Brck. ἄρξει Ant. 525. ἄρξομεν Ai. 1068. — *aor*. ἦρξεν Tr. 872. [ἄρξειε Chrys. fr. 650 a cod. Laur. Schol. Arist. Ran. 193. ἄρξει Rav. et Ven.] ἄρξασα El. 552. ἄρξασι Lacaen. fr. 337, 7. — ‖ *Passivi praes*. ἄρχομαι El. 264. ἄρχεται OC 67. ἀρχόμεσθα Ant. 63. ἄρχοιτο Ai. 1075. ἄρχεσθαι Ant. 669. — ‖ *Medii praes*. ἄρχηται fr. inc. 715, 1. *aor*. ἠρξάμην OC 625. — II. *Usus activi et passivi*. ‖ *principem esse rei faciundae*, qua significatione aut nude aut cum gen. vel acc. coniungitur. ἄρξασά τι λυπηρόν El. 552. ἄρχ' αὐτὸς ὥς σοι θυμός 1319. οὐ σμικρῶν κακῶν ἦρξεν τὸ δῶρον Tr. 872 *causa fuit*. Nec enim, quanquam subinde videtur, ἄρχειν et ἄρχεσθαι confunduntur: v. Herm. *über Böckhs Beh. d. Inschr.* p. 127. Engelh. ad Plat. Lach. p. 92. μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων Ai. 934 ch. ἄρξασι Φρυξὶ τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν Lac. fr. 337, 7. ὁ Θήβας δ' ἐλελίχθων Βάκχιος ἄρχοι Ant. 154 ch. cf. Erf. Eadem in causa deus inde ἔξαρχος vocatur Eur. Bacch. 141. Schol.: ἀρχέτω τῆς ἐμῆς χορείας. ‖ *regnare, imperium tenere*, plurimum sine casu, nonnunquam genitivo eius, cui praesumus, aut accusativo adverbiascente addito: cf. Dissen expl. Pind. p. 365. — ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης ἄρχω El. 522. Primus recte distinxit Herm.: olim enim ἄρχω καθυβρίζουσα iungebatur. εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς OR 54. ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτά 579. *pari es imperio*. ἄρχειν ἑλέσθαι 585. εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον 591. οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος (ἀρκτέον) 629. ἄρχει τις αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος; OC 66. ἐκ τοῦ βασιλέως τάδ' ἄρχεται 67. ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή Ant. 525. locus duplicem fert structuram καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν 669. τῆσδ' ἄρχειν χθονός 736. καλῶς ἐρήμης γῆς (ἂν) ἄρχοις μόνος 739. πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν Ai. 1068. ὧνπερ ἄρχεις ἄρχε 1107. τοιοῦτος ὢν ἄρξειε τοῦδε τοῦ κρέως Chrys. fr. 650 a. κἀκ τῶνδ' ἄρχομαι El. 264. οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι Ai. 1075. οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων Ant. 63. Num huc an ad tertiam significationem referatur illud Tr. 443: οὗτος (Amor) ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει, κἀμοῦ γε, incertum. ‖ *alicuius rei potentem esse*. οὐ ποδός, οὔ τινος ἄρχων Ph. 860 ch. ‖ *Participium* maxime secunda significatione in substantivi naturam transit: ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον Ai. 668. αὐτὸς ἄρχων Αἴας ἔπλει 1234. Ζεὺς ἐμὸς ἄρχων fr. inc. 769. [sic extat ap. Aristot. Eth. Eud. 7, 10. p. 1242, 37: sed θεὸς ἐμοὶ ἄρχων est ap. Philonem 2, 448.] ‖ *Medium incipere* significat: ἐά μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην OC 625 sc. γενόμενος. ἔργου παντὸς ἤν τις ἄρχηται καλῶς fr. inc. 715, 1.

᾿Αρωγή (ᾰ) [Curt. Et. 467] *auxilium, praesidium*. Melicorum solorum est [ap. Soph.: ap. Aeschyl. et in diverbiis et in melicis extat]. ἀνὴρ δ' ἀνόμματος, οὐδ' ἔχων ἀρωγάν Ph. 856 ch. κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν 1145 m. διπλᾶς ἀρωγὰς μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις OC 1094 ch. Duplex auxilium Apollinis est et Dianae. Inepte schol. ad γῆν et πολίτας refert. (I p. 239 s. f.)

᾿Αρωγός *auxiliator*. ‖ *adiectivum*. ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας Ai. 357 m. rerum nauticarum administri i. e. ναῦται. τὰ σὰ βέλεα ἀρωγὰ προσταθέντα OR 206 ch. ‖ *Substantivum*. καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεὶ

παρθένους Ai. 835. ὅς γ' ἔβαν Δαναοῖς ἀρωγός Ph. 1217 m. Αἴαου δ' ὀλωλότος οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο OR 127. ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους τε OC. 1012 [de structura v. Nauck. Kr. bem. 4, 354]. πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος ἀρωγόν 1286. ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος Ai. 201 an. Schol. ἐπιμεληταί. εὐμενῆ ἀρωγὸν ὑμῖν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν El. 453. πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι κοινοτόκων εὐπατρίδων τ' ἀρωγοί 859 m. Suid. v. παραγάγης. Schol. ἀρωγαί, idque nunc iniuria recepit Herm. ἀρωγοί Orestem spectat: ἐλπίδες κοινότοκοι sunt, quae in fratre repositae fuerunt. γενοῦ πρόφρων ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων 1381. παράγεται γὰρ ἐνέρων δολιόπους ἀρωγός 1392 ch., Orestes Agamemnonis ultor. De *re* dictum: σοί θ' ὑπούργησον τάδε ἐμοί τ' ἀρωγά El. 462.

Ἄρωμα (ᾰ) ἀρώματα: ἀροτριάματα, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀροῦν τὰ ἄλφιτα οὕτω λέγεται Σοφ. Ἀχρ. (fr. 77) Hesych. Emendandum videtur: ἀπὸ τοῦ ἀροῦν. καὶ τὰ ἄλφιτα κ. τ. λ. Praeterea ἀρόματα scriptum exstat, id quod iam propter seriem literarum in ἀρώματα mutandum, sicut solum hoc versus fert Arist. Pac. 1158. [cf. ἀρώματα: ἐπιθυμιάματα Apoll. lex. 41, 29. ἀρώματα. οὐ τὰ θυμιάματα λέγουσιν οἱ Ἀττικοί, ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα Gr. Bekk. 450, 23. λέγουσι δ' ἔνιοι τὰ ἄλφιτα ἀρώματα, ὡς παρ' Εὐπολίδι· καὶ τὸν λιβανωτὸν καὶ εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων ἀντὶ τοῦ τῶν ἀλφίτων Schol. Arist. Pac. 1158 v. Lob. ad Phrynich. 227. Paral. 426. Cobet. Mnemos. 8, 39 sq.]

Ἀρώξ v. ἀρρώξ.

Ἀρώσιμος *cultus patiens.* ἀρώσιμοι γάρ εἰσι χἀτέρων γύαι Ant. 569. ἀρώσιμαι apogr. Paris. 2712 et excerpta post Greg. Cor. edita p. 677. v. γύα. At Moschop. Dict. Att. v. ἀρόω, ἀρόσιμοι, de qua scriptura consule Lob. ad Phryn. p. 227. [In Soph. l. c. LA ἀρώσιμοι sed ο a m. antiqua superscr.] De transferendo vocabulo ab agro colendo ad connubium v. ἀρόω. (I p. 240 med.)

Ἀσάλπικτος *tubae sonitus expers.* ἀσάλπικτον ὥραν: τὸ μεσονύκτιον· ἑσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπιζον. Σοφ. Λημν. (fr. 351) Hesych. ἀσ. ὥρ.: τὸ μεσονύκτιον. οὕτω Σοφ. Gr. Bekk. 450, 26.

Ἀσάμινθος (⏑⏑) *vannus balnearia.* Αἵματος ἆσαι Ἄρηα: αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ. ἢ αἵματι μολῦναι καὶ χρῶσαι αὐτό· ἄση γὰρ ἡ ῥυπαρία. ὅθεν καὶ ἀσάμινθος, ἐν ᾗ τὴν ἄσην μινύθοντες (ἐλούοντο) Hesych. qui deinde ἀσάμινθος: πύελος· ἢ λίθος εἰς βάθος κεκολαμμένος, ἔμβασιν. ἢ λέβης μέγας. καὶ πᾶν τὸ κοῖλον. ἢ κιβωτός. De spiritu monet Arcad. p. 199, 2, de accentu generis idem p. 49, 26.

Ἀσαφής *obscurus.* ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις OR 439.

Ἀσεβής *impius.* ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ OR 1382. τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ 1441. κοὐκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ OC 823.

Ἀσεπτέω *impie facio.* χρὴ δ' ἐς τὰ θεῶν μηδὲν ἀσεπτεῖν Ant. 1350. ἀσεβεῖν explicat Tricl. [δὲ τά τ' εἰς θεοὺς LA].

Ἄσεπτος *impius.* ἄσεπτον, τὸ ἀσεβές Gr. Bekk. p. 451, 10. εἰ μὴ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται OR *890 ch. [in suspicionem vocant Bergk. et Nauck.]. ἄσεπτον: ἀσεβές Σ. Αἰχμ. (fr. 47) Hesych.

Ἄσημος *obscurus, ignotus.* πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν Ant. 1004. Affert Eust. p. 821, 42. 1716, 54. τῷ δ' ἄσημα περιβαίνει βοῆς 1209 i. q. ἄσημος βοή, de quo usu v. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 718. Male schol. τὰ κακὰ σύμβολα τῆς βοῆς περιστοιχίζεται; est enim *de quo non statim recte coniicias.* Plane ita ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ κωκυτὸν εἴσω Tr. 866. Tralate: ἐμάνθανον φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα Ant. 1013 *irrita fuisse sacra animadverti, nihil ut inde auspicari liceret.* Sic iam schol. alter intellexit, cum scriberet ἀσήμων, κακοσήμων, ἢ ἀφ' ὧν οὐχ οἷόν τ' ἦν σημειώσασθαι. — ἄσημος οὑργάτης τις ἦν Ant. 252. Schol.: ἄγνωστος.

Ἀσήμων *obscurus.* γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες φθόγγοι OC 1668.

Ἀσθενής *infirmus.* μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν OC 1033 *uni imparem.*

Ἀσία (⏑). Ἀσία μὲν ἡ σύμπασα κλῄζεται Mys. fr. 360, 1. γᾶς Ἀσίας OC 694 ch. quo loco oriens et occidens Asiae et Peloponnesi nominibus componuntur.

Ἄσιτος *cibi expers.* ἄσιτος ἀνήρ, ἄποτος θακεῖ Ai. 324 ad Homeri illud ἄσιτος ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος compositum. πολλὰ μὲν ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη OC 349.

Ἀσκέπαρνος. κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον OC 101. quod Suid. affert v. ἀσκέπαρνος. Schol. ἄγλυφον (ineptum hoc), καὶ ἀπελέκητον καὶ ἄξυστον (f. ἄξεστον), οὐκ εἰργασμένον. Ἄξεστον recte schol. Victorii. *Rudi opere confectum,* αὐτουργητόν interpretatur Iacobs. ad Anth. Pal. 3. p. 219; sed v. Valck. ad fr. Callim. p. 17.

Ἄσκευος *imparatus.* ἔξοιδά σε οὐ ψιλὸν οὐδ' ἄσκευον ἐς τοσήνδ' ὕβριν ἥκοντα OC 1029. ἄσκευον ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ El. 36. (I p. 241 in.)

Ἀσκέω. || *facio usu et exercitatione.* δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν OC 913. ἄσκει τοιαύτῃ νοῦν δι' αἰῶνος μένειν El. 1024, quod schol. pro medio dictum venditat, quo non opus, extrinsecus assumpto τοῦτο. || *fallacias* et *simulationem usu adscitam* adsignificat. ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά Tr. 384. Schol. μηχανᾶται. οἱ γὰρ γύνανδροι καὶ λέγειν ἠσκηκότες fr. inc. 865. non significat *dicendo exercitatos*, sed τοὺς τῷ λέγειν τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιοῦντας, quod quomodo in γύνανδρον conveniat, multis locis docet Aristoph. Hinc universe *de falsa et subornata specie* dicitur: οὐκ Ὀρέστου (σῶμα) πλὴν λόγῳ ἠσκημένον El. 1217. Suid. v. ἠσκημένον. Schol. κατεσκευασμένον. — || De corporis cultu et ornatu dictum id est fere, quod κοσμεῖν. ζῶμα τοὐμὸν οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον El. 452, quo utitur loco Eust. p. 1835, 52. Schol. squalorem monens significari recte advocat huc ἀεικῆ στολήν v. 184. Similiter λουτροῖς τέ νιν ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν dictum OC 1603, quo loco Musgr. consulendus, et Blomf. gl. Pers. 187. Matthiaeum miror, qui certissimae Porsoni emendationi ἠσκημένοι pro ἠσθημένοι Hel. 1539 refellendae illud profert argumentum, quod quis bonis vestibus, non laceris ἀσκεῖται: quasi *subornando ad fallendum* homini non possint optime convenire lacerae.

Ἀσκληπίδης *Aesculapio genitus.* τοῖν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπίδαιν Ph. 1333 [τῶν ἀσκληπιδῶν LA. τοῖν Ἀσκληπιδαῖν Erfdt.]. Libri plerique Ἀσκληπιαδῶν. Toup. Em. in Suid. 1, 168. Ἀσκληπιῶν coniiciebat, Podalirium sic et Machaonem dici posse affirmans. Pors. cum in praef. ad Hecub. p. XXXV violentam tentasset transpositionem, in Append. ad Toup. p. 445 τοῖν παρ' ἡμῖν scribi iussit, a reliqua versus parte corrigenda abstinens. Elmsl. τοῖν Ἀσκληπιοῦ coniecit in cens. Hecubae Porsoni p. 69.

ʼΑσκληπιδῶν veram esse scripturam vincit EM p. 210, 11.

ʼΑσκληπιός n. pr. ἐγὼ δʼ ʼΑσκληπιὸν παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου Ph. 1438. De accentu v. Eust. p. 463, 25. 860, 10. 1447, 44. Arcad. p. 40, 25. Hermanni quondam commento de propenacuendo vocabulo iure adversatur Spitzner de vers. her. p. 84.

ʼΆσκοπος || *quod oculos effugit.* ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν OC 1681 m. Schol.: ἀφανῶς διὰ χάσματος ἀπολομένῳ. Doederl. *Orci tenebras, in quibus nihil conspicitur.* Sed videtur ἀσκόπως, *nemo ut videret*, interpretandum esse. || tralate *cuius ratio iniri nequit:* id quod ex significatione τοῦ ὄψει μὴ ἐφικτοῦ *(unabsehbar)* facili transitu efficitur. Primum enim *a locis ad tempus* traducitur: τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον; Tr. 246. Minime recte Herm. explicat *incredibile.* Deinde ad *facta:* πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας Ai. 21. Schol. et Suid. ἀπροσδόκητον, ἄθετον [ἀθέατον corr. M. Schmidt. Didym. p. 96] Hesych. Sophoclis addita auctoritate, sed significatur *incomputabilis*, de cuius natura et causis non coniicias. ἀλλά μοι ἄσκοπα κρυπτά τʼ ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός Ph. 1111 m. Schol. ἀπροσδόκητα, commemorans una aliam scripturam ἄψοφα, quod λαθραῖα explicat. Idem in vulgata inest, quam ἀπροόρατα interpretamur. At *incredibilem* significat ἄσκοπος ἁ λώβα El. 864 ch. quod schol. et Suid. male ἀπροόρατος ὁ θάνατος interpretantur; *immensa* enim mortis, qua Orestes periit, *diritas* dicitur. εἴργασαι δέ μʼ ἄσκοπα 1315 schol. rursum ἀπροσδόκητα; rectius πέρα πίστεως explicueris.

ʼΆσμενος *lubens.* οὗ νιν εἰσεῖδον ἄσμενος πόθῳ Tr. 755. ἀσμένῃ δέ μοι ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς ʼΑλκμήνης τε παῖς Tr. 18. τότʼ ἄσμενόν [ἄσμενοι LA] μʼ ὡς εἶδον λιπόντες ᾤχοντο Ph. 271. De spiritu v. Arcad. p. 177, 15, de accentu Etym. M. p. 155, 23. Ab ἥδομαι nonnulli ducebant.

ʼΑσόλοικος. ἀσόλοικον: ἥμερον, προσηνές, οὐ βάρβαρον. Σ. Τρω. (fr. 555) Hesych.

ʼΑσπάζομαι *consaluto.* νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται OR 596. Καρχηδόνος ἣν ἀσπάζομαι fr. Tript. 536. στρατὸς ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετο Ph. 357.

ʼΑσπάθητος. ἀσπάθητον χλαῖναν, τὴν δοράν, παρόσον οὐχ ὕφανται Hesych., τὴν ἀνύφαντον Gr. Bekk. p. 453, 18 et Eust. p. 787, 7 e Pausaniae lexico. σπάθη, ὅθεν καὶ τὸ σπαθᾶν καὶ τὸ ἀσπάθητος χλαῖνα παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. inc. 849) Pollux 7, 36 ex Hesychio emendatus.

ʼΆσπετος *ingens.* χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετόν τι θαῦμα Tr. 961 ch. Hercules ipse morbo cruciatus *prodigium* dicitur. (I p. 243 in.)

ʼΑσπῐδίτης *clipeo armatus.* ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφαργμένον Naupl. fr. 376, 1. Selectiorem et convenientem metro formam prae Homerico ἀσπιδιώτης elegit poeta. De tono v. ἀγρώστης.

ʼΑσπιδοῦχος *clipeo armatus.* ὡς ἀσπιδοῦχος Naupl. fr. 376, 2.

ʼΑσπίς *clipeus.* ἀσπὶς μὲν ἡμῖν λίγδος ὣς πυκνομματεῖ Captiv. fr. 33 ex Poll. 10, 190, v. Hemsterh. [v. s. ἡμίλιγδος et πυκνομματέω]. μέγʼ ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδʼ εἰ λάβοις Ai. 1122. Eust. p. 851, 59 cf. Lob. p. 394. ʼΆρεα ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων φλέγει με OR 190 ch. v. μεσόμφαλος. ἄσκευον ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ El. 36 quem locum cum priore illo sine delectu compararunt Brunck. et Elmsl. ad OR l. c., et horum fons Valck. ad Phoen. 328. ὡς σοὶ πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε τιθῇ OC 1525 i. q. ἀντὶ πολλοῦ στρατοῦ. — De tono v. EM. p. 157, 26. Arcad. p. 33, 11. 16.

ʼΑσπιστήρ *miles.* voc. ἄνδρες ἀσπιστῆρες Ai. 565.

ʼΆσπλαγχνος *ignavus.* δηλώσω πατρὶ μή τοι φύσιν γʼ ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς Ai. 472. Affert Suid. v. ἄσπλαγχνος. ἀκάρδιος καὶ δειλός interpr. schol. Pal.

ʼΆσσον *propius.* Praecipuum habet usum ubi advenire aliquem nuntiatur. στείχουσαν ἡμῶν ἆσσον OC 312. ἆσσον ἔρχεται Κρέων ὅδʼ ἡμῖν 722. τὰς κόρας ἆσσον αὖθις ὧδε προσπολουμένας 1098. Memorat Eust. p. 394, 29. ἴτʼ ἆσσον ὠκεῖς Ant. 1215. τύμβου προσεῖρπον ἆσσον El. 900. Cum pleonasmo dictum ἕρποντι μᾶλλον ἆσσον Ant. 1210, ubi μᾶλλον abundat. [Veterum plurimi penacuebant v. EM 158, 13. Lehrs. ad Herodian π. μ. λ. 37.]

ʼΆισσω v. ἀίσσω.

ʼΑστᾰγής *non destillans.* κρύσταλλον ἀσταγῆ Ach. Am. 162, 4. Explicant *quod non guttatim sed pleno flumine* funditur: v. Valck. ad Theocr. Adon. p. 228. Sed convenit glaciem *solidam* dici, unde non stillat aqua.

ʼΑστάκειος. τὸν ʼΑστάκειον παῖδα Synd. fr. 153, 6, i. e. Melanippum. V. Iacobs. Anim ad Ath. p. 68. De tono v. Αἰάκειος.

ʼΑστακτί (˘) *non stillando*, i. e. *copiose.* διʼ ὄμματος ἀστακτὶ λείβων δάκρυον OC 1251. ἀστακτὶ δὲ σὺν τοῖς παρθένοις στένοντες 1646 quod affert Suid. v. ἀστακτί. Priore loco Both., ne corriperetur ῐ, ἄστακτα scripsit. Quid de Hermanno dicam, nescio, qui priori loco adscripsit, adverbia illa a nominibus ducta ambiguam, a verbis necessario brevem vocalem habere. Quasi ἀστακτί a verbo non esset, velut ἀνοιμωκτί. Et ipse secum pugnat: vide adnotata ad Ai. 1206 et Reisig. ad OC p. CCI. Poetica libertas effecit, ut haec adverbia corriperent ultimam, rectius producerent: v. Apoll. de adv. p. 571, 4 simul de accentu praecipientem [et Blomf. gl. Aesch. Prom. 216. — De usu Nauck. kr. bem. 4, 369]. (I p. 244 in.)

ʼΆστειπτος *pede intentatus.* ἀκτὴ Λήμνου βροτοῖς ἄστειπτος Ph. 2. Schol.: ἀπάτητος, ἀδιόδευτος, hoc male. Affert Suid. v. ἄστειπτος.

ʼΑστένακτος *non ingemiscens.* ἀστένακτος αἰὲν εἱπόμην κακοῖς Tr. 1074 v. ἀεί. [de h. l. v. Nauck. krit. bem. 4, 376.] ἀλλʼ ἀστένακτος κἀδάκρυτος ἔρξον 1200. De transitiva verbalium ab ᾱ privativo compositorum significatione v. Mehlhorn. ad Anacr. p. 239.

ʼΑστεργής *noxius, gravis.* πείσεται ἀστεργὲς οὐδὲν OR 229. Schol.: βαρύ, ἐπαχθές. ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτήσατʼ ὀργὴν Ai. 776.

ʼΑστεροπητής *fulgurator.* πυρφόρος ἀστεροπητὴς Ph. 1198 an. De tono v. ἀγρώστης.

ʼΑστῑβής *inaccessus.* ἀστιβὲς ἄλσος ἀμαιμακετᾶν κορᾶν OC 126 ch. Suid. v. ἀστιβής. χῶρον ἔνθʼ ἂν ἀστιβῆ κίχω Ai. 657.

ʼΑστῑ́της *urbis incola.* Steph. Byz. v. ἄστυ: ἀπὸ τοῦ ἀστός (f. scr. ἄστεος) τὸ ἀστίτης. Σοφ. ʼΑλεξ. (fr. 81) Οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει. καὶ (ibid.) βοτῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀστίτας. De accentu v. ἀγρώστης et Arcad. p. 27, 1.

ʼΆστολος χιτών fr. inc. 791, 1 a Valck. restitutum in diatr. p. 221, cuius dicti explicatio pe-

tenda a Plut. comp. Lyc. et Num. p. 168, de Lacaenis φαινομηρίσιν agente. (I p. 244 p. med.)

Ἄστομος. ἄστομοι πῶλοι El. 724 et Eust. p. 335, 20 equi sunt nimia currendi ferocia sensum oris amittentes. Cf. Stanl. ad Aesch. Prom. 1008. At ex Acris. fr. 78 Hesych. ἄστομος: ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν.

Ἀστός *incola urbis.* || *Nude.* ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ OR 222 v. Ruhnk. ad Tim. p. 251. Elmsl. ut cod. Ven. et Paris. illi ignotus αὐτός. ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας OR 1489. ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν OC 171 an. ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι Ant. 27. τὴν ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ἀστοῖς 186. κηρύξας ἔχω ἀστοῖσιν 193. — || *Contra positum alteri.* ὃν μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινι δόμοις δέχεσθαι OR 817. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν ξένοι πρὸς ἀστῶν OC 13. ἠπιστάμην ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεὼν 928. [τίς αὖ παρ' ὑμῶν ἠχεῖται κτύπος σαφὴς μὲν ἀστῶν, ἐμφανὴς δὲ τοῦ ξένου; 1501. Dind. e Reiski coni. αὐτῶν LA.] καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν κυρεῖς; Tr. 187. τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων El. 975. — || *Addito attributo* q. d. τοῖσδ' ἀστοῖσιν OR 392. ἠγόμην δ' ἀνὴρ ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ 776. ἀστοῖς τοῖσδε OC 288. ἀστῶν τῶνδέ τῳ 1528. ὦ πάντες ἀστοί Ant. 1183. De accentu v. Arc. p. 79, 16.

Ἀστρᾰπή || *fulgur.* οὐρία γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν OC 1466 ch. [οὐρία Dind. c. Elmsl.: οὐρανία LA]. Suid. v. οὐρανία. ὦ τᾶν πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ OR 201 ch. ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπάν El. 1063 ch. βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς Teucr. fr. 507, 2. — || tralate *fulgor.* ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει Oenom. fr. 421, 2. Hippodamia Pelopis amore incensa loqui videtur. Cf. Iacobs. et Welck. ad Philostr. p. 289 et 313. De tono v. Arcad. p. 102, 20. 113, 15.

Ἀστράπτω *fulgeo.* Proprie: οὐρανοῦ δ' ἄπο ἤστραψε Teucr. 507, 1. Cum metaphora: πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός OC 1068 ch. *micat*, in celeriter quippe properantibus.

Ἀστρᾰφής *irretortus.* ἀ.: σκληρός. Σοφ. Μυσ. (fr. 367) Hesych. Probabile est de irretorto dictum oculo esse.

Ἄστρον *astrum.* τὴν Κορινθίαν ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα ἔφευγον OR 795. ἐκμετρούμενος non cum Herm. ad χθόνα retulerim, sicut ἔφευγον, sed absolute crediderim poni, ἐκμετρούμενος τὸ κατ' ἐμέ, *viam, qua eram iturus.* Iam schol.: ἐπὶ (debuit κατὰ) τὰ ἄστρα ἐπορευόμην, ἀπὸ τῶν ἄστροις τὸν πλοῦν τεκμαιρομένων. — ἰὼ πῦρ πνεόντων χοράγ' ἄστρων Ant. 1147 ch. v. χοραγός. μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη El. 19. Brunck. secundum schol. ineptam comminiscitur hypallagen, quasi pro ἄστρα εὐφρόνης dictum sit. Nec melius Musgr. et Monk. de caelo universe dictum putant, quod fieri recte Herm. negat, nisi ubi altitudo caeli spectetur. Est autem εὐφρόνη ἀστερόεσσα, v. Seidl. ad Eur. El. 651. Herm. ad Vig. p. 879. 890 et ad Soph. El. 748, 846. — ἔς τ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπὰς λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ El. 105 an. quod Suid. affert v. ῥιπάς. ἐφηῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφάς Naupl. fr. 379, 9. Transfertur ad *caelum* significandum: τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος Tr. 1106. Item figurate dictum de *splendore gestorum:* ἐχθροῖς ἄστρον ὡς λάμψειν El. 66.

Ἄστροφος *non retro versus.* ἀφέρπειν ἄστροφος OC 490 *non retrospiciens.* v. Blomf. gl. Aesch. Choeph. 93.

Ἄστυ *urbs.* οὐδ' ἄστυ γ' οὐδὲ πύργος OR 1378. τόδε πατρῷον ἄστυ 1450. Suid. v. οἰκητής. ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον Ant. 937 an. τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας Tr. 1154. ἄστυ Καδμεῖον μολὼν OR 35. ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται OC 67. κατ' ἄστυ 78. πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει 297. θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν 757. τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν 1319. πρὸς ἄστυ Θήβης 1372. ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως OR 762. Suid. v. ἄποπτος. Schaefer. ad Or. Porsoni 719 ἄστεως sibi solum apud tragicos probari affirmat. Quanquam Elmsl. l. c. ἄστεος ut πόλεος poetarum licentia dictum existimat. At πόλεος est ubi versui expedit, ἄστεος plane contra: nunquam enim necessarium est, multis locis nocet. Et quam proni ad errandum librarii fuerint, illud ostendit, quod etiam ubi versum pessumdat, aut in plurimis aut in omnibus libris consensu ἄστεος exhibetur: velut Eur. Phoen. 856. Bacch. 795. El. 244. In Phoen. 363 (374 Pors.) nihil interest, ἄστεος an ἄστεως scribatur; pariter Or. 789. At Or. 749 (761) ἄστεος versui nocet, nec minus tamen in Marc. et Ven. reperitur, ἄστεως autem in codd. Flor. ap. Matth. omnibus. Recte decrevisse Schaeferum putamus. [Cf. Lob. Path. 2, 93 qui ἄστεως plerumque a tragicis spondei loco poni non satis adcurate docet.]

Ἀστῠνόμος. ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο Ant. 354 ch. In schol. cum legatur τὴν τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν, indicio illud est, fuisse qui ἀστρονόμους scriberent. Recte Moschop. Dictt. att. v. ἐδιδάξατο et alter schol. ἀστυνόμους agnoscunt, hic τὰς ἐν τῇ πόλει τῶν νόμων δίκας interpretatus. Melius *civitatum regendarum morem et consilium* explicueris.

Ἀσύμβλητος v. ἀξύμβλητος.

Ἀσφᾰδαστος *non palpitans.* ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ τάχει πεσήματι (με κοιμίσαι) Ai. 833. ἀσκαρίστῳ, σπασμὸν μὴ ἔχοντι schol. Aiacis vox est in gladium incubituri. (I p. 246 med.)

Ἀσφᾰλεια *firmitas.* ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν OR 51. Bene schol. ποίησον τὴν πόλιν ἀσφαλῆ εἶναι, ὡς καὶ μὴ καταβληθῆναι. Non *rationem* igitur urbem erigendi, sed *consilii finem et eventum* dativus indicat.

Ἀσφᾰλής *firmus.* De *re* usitatius. ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστίν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς Creus. fr. 322, 2. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις Phaedr. fr. 606, 1. λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ' ἀσφαλεῖ σὺν ἐξόδῳ OC 1288. LA ἀσφαλῆι. ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα Ant. 454, quae qualia sint, v. Intpp. et Xenoph. Mem. 4, 4, 19. τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους ὠρθοῦτο El. 741. De *homine* minus frequens. φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς OR 617, quam sententiam Eust. posuit p. 127, 19. 483, 5 aliisque locis apud Herm. legendis. Coniungenda ἀσφαλεῖς φρονεῖν: ἀναμαρτήτους interpretor. Si *cautos et providos* mavis, vide Heind. ad Plat. Soph. p. 323 (p. 231 a). οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι Ai. 1251. *fiducia dignissimi.* [De OR 229 v. ἀβλαβής.]

Ἀσφᾰλῶς || *tuto.* ἐλθεῖν ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς OC 1165. τὰ μὲν πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ πολλῷ σάλῳ σείσαντες ὤρθωσαν πάλιν Ant. 162. — || *certo.* ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς OR 613.

Ἀσχάλλω. ἀ. ἀδημονεῖν, λυπεῖσθαι, χαλεπαίνειν explicat Gr. Bekk. p. 457, 15. τὸ δ' ἔπος ὀξερῶ τάχ' ἂν ἥδοιο μέν· πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως

OR 937 *laetitiam dolore mixtam senties.* Leni spiritu notari observavit schol. Il. ω 94 ubi etiam Eust. conferendus. (I p. 247 in.)

Ἄσωτος *perditus.* τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς Ai. 190 ch. Suid. v. ἄσωτος et Σίσυφος et Eust. p. 384, 6 cf. Blomf. gl. Aesch. Ag. 1587.

Ἀταλάντη (⏑⏑) n. pr. πιστὸς Ἀταλάντης γόνος OC 1322. Accentu cum adiectivo congruit.

Ἀτάλλω *sustento, alo.* τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν ψυχὴν ἀτάλλων Ai. 559. Suid. v. ἀτάλλω et κούφη. Zonaras cum 1, 537 ἀτάλλων, τρέφων explicet, hunc fortasse locum respexit. A tenuioribus plantis desumptum, ut monet schol., illustravit Lob.

Ἀτάομαι (ᾰ) *gravi clade afficior.* ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν Ai. 269. Recte schol. sic interpretatur, ut Aiace morbo liberato Tecmessa non minus graviter dolere dicatur. ἴδοιμί νιν καίπερ ὧδ' ἀτώμενος 384. Suid. v. ἀτώμενος. οὔτ' εὐτυχοῦσα οὔτ' ἀτωμένη Ant. 17. Respicere hoc videtur EM p. 168, 25. Elmsl. ad Med. p. 124 not. ex Hesychii glossa ἀσωμένη, λυπουμένη illud Sophocli donandum receptae scripturae loco suspicatur. τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἄν, ἢ σεσωσμένους Ant. 314. Versum cum priore affert EM l. c. v. et ἄτη. [secludit Bergk.]

Ἀτάρ ‖ *tamen vero.* πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά...; Tr. 54. Sic sermoni abrumpendo et alio flectendo servit: ἀτὰρ τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι OR 1052. — ‖ *at vero.* δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προσῆγε βοσκήματα Tr. 762. De accentu v. EM p. 172, 28 et unde illa hausta sunt schol. Il. γ 1, Callimachi auctoritatem secutum: nam quae de pleniore, eadem de tenuiore forma vera esse necesse est. Adde diserte praecipientem Arcad. p. 184, 22. [Ai. 1399 pro ἀνήρ coni. Nauck.]

Ἀταρβής *impavidus.* ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας Tr. 23. De structura non satisfacit Schaef. Mel. Cr. p. 137 v. μεσόμφαλος.

Ἀτάρβητος *impavidus.* ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητος ὁρμᾶται Ai. 197 ch. [ἀταρβῆτα Herm.] Libri ἀτάρβητα, ita quidem, ut in nonnullis adscribatur ἀτάρβητος, quod cum elegantia orationis commendatur, tum a Suida v. ἀτάρβητος, apud quem ἀταρβήτως legitur, ut apud Zonar. p. 338. Metra ut in epodis, minus certa.

Ἄτᾰφος *insepultus.* ἄταφος ἔπιτνε OC 1732 m. ἐᾶν δ' ἄκλαυτον ἄταφον Ant. 29. Eust. p. 1466, 12.

Ἅτε v. ὅστε. (I p. 247 extr.)

Ἄτεγκτος *immotus* (prece). ὁ ἄπιστος (scr. ἄπειστος, illud enim solis poetis ita dictum convenit) καὶ ἀναίσθητος — λέγεται δὲ ἄτεγκτος κυρίως καὶ ὁ ἄβροχος, ἐξ οὗ ὁ μὴ δακρύων EM p. 163, 33 et Gr. Bekk. p. 458, 13. — ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ; OR 336. Eust. p. 441, 26 gl. ἀμείλικτος, σκληρός. Cf. etiam Ruhnk. ad Tim. p. 248. Wyttenb. ad Plut. de recta aud. rat. p. 44, A. Schneid. ad Plat. 1. p. 116.

Ἄτεκνος *orbus.* ἄτεκνος, ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ El. 165 m. Media, ut in arsi, producitur.

Ἀτελεύτητος *irritus.* ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ; OR 336 gl. ἄπρακτος v. ἄτεγκτος.

Ἀτελής *irritus.* De re: τὰ μὲν λελεγμένα ἄρρητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι El. 1012. μὴ ἀτελὴς εὐχή *Phil. 782 [secl. Dind.] πέλῃ adiicit Herm., sed vitiatus et mancus locus: κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος Ph. 842 m. Schol. εὐτελῆ, male quidem; debuit enim ἄπρακτα. Sed illa ex Thyest. fr. 248 ab Hesychio sententia profertur, ut ἀτελῆ explicet ἀδάπανα, οὐκ ἔχοντα τελέσματα.

Ἀτενής *tenax.* κισσὸς ὡς ἀτενής Ant. 826 m. *hederam firmiter adhaerentem* dicit. Musgr. distinxit, τάν, κισσὸς ὥς, ἀτενὴς πετραία βλαστὰ δάμασεν: sed saxo minus bene convenit adiectivum, quod *durum* significat, sed de *homine* dictum: ἀτενὴς καὶ ἀτεράμων ἄνθρωπος Phryn. App. Soph. p. 20, 16 cf. Ruhnk. ad Tim. p. 52.

Ἄτερ *sine.* Achaeorum vocabulum pro χωρίς fuisse fertur in gl. sec. civ. ap. Bekk. p. 1095. — παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας Ph. 703 ch. σοῦ μολεῖν ἄτερ 812. σὺ τοῦδ' ἄτερ 1434. τῆσδ' ἄτερ Ant. 566. πημονῆς ἄτερ Tr. 48. λαμπρᾶς ἄτερ στεροπῆς Ai. 257. γυμνὸν τῶν ἀριστείων ἄτερ 464; v. Schaef. Mel. Cr. p. 115. ταφῆς ἄτερ 1388. φορβειᾶς ἄτερ fr. inc. 753. αἰσχύνης ἄτερ El. 615. ἄτερ ἐμᾶν χερῶν 866 m. In Ant. 4 ἄτης ἄτερ significare videtur *praeter culpam*, ut taceam de ea; v. ἄτη. [ἄτερ l. c. esse = μετά Ullrich progr. Hamb. p. 57.] Unicum in τερ finitum adverbium est. V. Herod. π. μον. λέξ. p. 47, 1.

Ἄτερθε *absque.* Excipi aliquid de numero indicat. ἂν (ἄταν) οὔπω τις ἔθρεψεν δίων [sic Dind. c. Bergk.: αἰὼν LA] Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε Ai. 645 ch. Hesych.: ἀτέριγε: χωρίς, quod ex hoc loco conflatum Abresch., ἄτερ γε scribendum existimat Lob. [In Ant. 975 Dind. c. Herm. edit ἕλκος ἄτερθ' ἐγχέων i. e. *vulnus non telo intulit*: ἕ. ἀραχθὲν ἑ. LA.]

Ἅτερος v. ἕτερος. (I p. 248 v. f.)

Ἄτη. I. *Formae.* ἄτη OR 1284. ἄτα Ph. 705 ch. ἄτης Ant. 4 [ἀτήσιμον Dind.]. Tr. 1082. 1114. Ai. 307. 363. 976. El. 936. 1002. ἄτας OR 165 ch. OC 202 m. Ant. 584 ch. 614 ch. 625 ch. Ai. 909 ch. ἄτῃ El. 1298. Ai. 123. Ant. 1097. ἄτᾳ OC 526 m. ἄτην Ant. 185. 1260 an. OC 93. Tr. 1002 an. 1274 an. ἄταν Ant. 624 ch. Tr. 851 ch. Ai. 196 ch. 642 ch. 1189 ch. El. 235 ch. — *dual.* ἄτα *nom.* OC 532 m. sic LA: ἄται apogr. plurima et PA. Qui ἄται scribebant, α produci ignorabant. ἄτα acc. Ant. 533 optimus LA Ricc. ἄτας PA — *plur.* ἆται OC 1242 ch. [sic PA: αἶτε LA pr. αἴτε corr. αἴτε LB]. Ter. fr. 519, 1. ἆται voc. Ant. 862 m. ἄταις El. 235 ch. OR 1205 ch. ἄτας El. 215 an. 224 m. Ai. 848. Phryg. fr. 649, 3. Vocabulum graviore significatione praeditum melicis accommodatius visum esse ex his clarum est; inprimis plurali numero. Octies decies in diverbiis, bis et vicies in melicis, quater in anapaestis legitur omnino. Horum dualis exempla duo sunt, melicorum alterum, alterum diverbiorum, pluralis duo diverbiorum, anapaestorum unum, sex melicorum. Prima syllaba, in qua ᾱ duo coaluerunt, producitur (cf. EM p. 163, 42 inprimis autem Herod. π. μ. λέξ. p. 42, 21), erravitque Graef. ad Bucol. p. 9. Diverbiorum exempla, praeter Ant. 4. 185. 1097. OC 93, ᾱ in arsi habent. De anapaestis dubitari non potest. Choricorum et canticorum in arsi sunt El. 235. Ai. 196. 642. Ph. 705. OR 1205. OC 202. 526. 532. Ant. 584. 614. 624. 625. Ter. fr. 519, 2. Aliorum locorum numeri etsi in thesi positum ᾱ produci iubent, El. 224. Tr. 851. Ai. 909. OR 165. Ant. 862. In OC 1242 nihil interest. Penacuitur consensu: v. EM l. c. varias et plerasque absurdas originationes referentem,

Arcad. p. 113, 17. —.— II. *Usus.* [v. Boeckh. in Ant. p. 212. Lehrs. pop. Aufs. p. 223 sqq. G. Dronke in Annal. Fleckeis. suppl. 4, 77.] || *calamitas* dicitur nefarii vel stulti facinoris culpa contracta: v. Buttm. Lexil. 1, 227. νῦν δὲ στεναγμός, ἄτη, θάνατος... οὐδέν ἐστ' ἀπόν OR 1284. κέρδη μὲν τοῖς δεδεγμένοις, ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν OC 93. Oedipum enim expellendo ipsi illud malum genuerant. τὴν ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας Ant. 185. Malevolentiam in nonnullis civium sese animadvertisse ratus Creon haec dicit. De ἄτῃ σωτηρίας contraria v. Muetzell. de em. theog. Hesiod. p. 118. — ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν Ant. 624 ch. ἄτῃ πατάξαι θυμόν 1097 v. Herm. οὐκ ἀλλοτρίαν ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών 1260 an. ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ Ai. 123. πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος 307. Documenta insani facinoris intuebatur. οἱ δὲ τῇ γλώσσῃ θρασεῖς φεύγοντες ἄτας ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν Phryg. fr. 649, 3. Sic etiam illud a multis tractatum ἄτης ἄτερ Ant. 4 [ἀτήσιμον Dind.] explicandum puto, si quidem maxime placet cum Boeckhio ap. Wex. l. c. illa verba distinctione utrinque posita separatim dici hoc sensu: *ut taceam nefariorum facinorum culpam* Hermanni rationem non capio [cf. de l. c. Ullrich, progr. Hamb. 1853 p. 57]. — || Affinis significatio *calamitatis* est *dolose vel iniuste datae*, inprimis a diis mortalibus iniquis. V. Valck. ad Eur. Hipp. 276, ἁ δ' ἐρχομένα Μοῖρα προφαίνει δολίαν καὶ μεγάλαν ἄταν Tr. 851 ch. *evenit, quod in fatis erat, patefacta fraus exitiosa Nessi.* Recte sic Herm. scholiasten redarguens. ἄταν οὐρανίαν φλέγων Ai. 196 ch. *malum divinitus missum.* οἵαν σε μένει πυθέσθαι παιδὸς δύσφορον ἄταν 642 ch. ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν γέροντι πατρί 848. οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει Ant. 584 ch. Etiam ὤμοι δύσφρονος ἄτας OC 202 huc retulerim, etsi non scelera imprudenter commissa, quod Reisigio visum, sed caecitatem suam Oedipus deplorat, ipsam tamen deorum iniquitate immissam significans. ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω ταύτας ἄτας El. 224 m. *perseverabo in odio malorum hominum*, Clytaemnestrae et Aegisthi. — || Saepe nihil amplius significat, quam *malum* et *infortunium*. τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου OR 1205 ch. Praesens calamitas cum pristina fortuna contenditur. πόλις οὐδὲν ἴδριν γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ OC 526. τόνδε κατ' ἄκρας δειναὶ κυματοαγεῖς ἆται κλονέουσιν 1244. ἐκτὸς ἄτας Ant. 614 ch. πράσσει δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας 625. [οἰκείας εἰς ἄτας ἐμπίπτεις El. 215 i. e. in aerumnas sponte tua incidis.] μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις 235 ch. *ne mala malis augeas.* οὐκ εἰδυῖ' ἄρα, ἵν' ἦμεν ἄτης 936. τίς ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται; 1002. ἀλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ στέναζε 1298. τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι Tr. 1274 m. Herculi. μὴ πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει Ai. 363. Eust. p. 1461, 63 optime explicat advocato Homeri πῆμα κακοῦ: schol. πῆμα *mortem*, ἄτην *insaniam* interpretatur. Memorat Suid. v. πῆμα. ὤμοι ἐμᾶς ἄτας Ai. 909 ch. Τεύκρου βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος 976. τὰν ἄπαυστον ἄταν 1189 ch. — || *Concreta*, quam dicunt, significatione *malum*, *causam mali*, *rem calamitate nos affligentem* significat, *morbum:* δακέθυμος ἄτα Ph. 705 ch. τίς ὁ χειροτέχνης, ὃς τήνδ' ἄτην κατακηλήσει; Tr. 1002. ἔθαλψεν ἄτης σπασμός 1082. τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι 1104; *Sphinga:* προτέρας ἄτας ὕπερ ὀρνυμένας πόλει OR 165 ch.; *filias suas* δύο ἄτα dicit OC 532, quasi *duas noxas*, et Creon Antigonen ait et Ismenen sese aluisse δύ' ἄτα κἀπαναστάσεις θρόνων Ant. 533. ματρῷαι λέκτρων ἆται sunt γάμοι ἀτηροί Ant. 862 m. Cum figura προσωποποιίας dicuntur ποικιλομήτιδες ἆται Ter. fr. 519, 2.

*Ἀτήριος Brunck. coni. Ant. 4 pro ἄτης ἄτερ.

Ἀτηρός *noxius.* λόγοισι πιστός, ἀτηρὸς λάθρα Ph. 1272. ἀτηρᾷ φρενί Tr. 264. De duplici forma ἀτήριος et ἀτηρός v. Brunck. l. c.

[*Ἀτήσιμος Dind. coni. in Ant. 4 οὔτ' ἀλγεινὸν οὔτ' ἀτήσιμον v. ἄτερ.]

Ἀτίζω (ᾰ) *desperno.* πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν [οὐδὲν pro οὐδέν' corr. LA] ἄνθρωπον χρεών OC 1153. cf. Monk. ad Eur. Alc. 1042. ἄτιζε Elmsl. coni. in Ai. 1129 pro ἀτίμα q. v. [cf. Nauck. kr. bem. 4, 398—402.] (I p. 251.)

Ἀτῑμαγέλης ὁ ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος. οὕτως Σοφ. (fr. inc. 850) Gr. Bekk. p. 459, 31 [cf. ἀτιμαγελεῦντες: καταφρονοῦντες τῆς ἀγέλης αὐτῶν schol. Theocr. p. 304, 25 Ahr. v. A. Fritzsch. ad Theocr. 9, 5].

Ἀτιμάζω *contemno* et *contemtim facio.* Ab ἀτιμοῦν distinguunt Ammon. p. 26. Gr. Herm. p. 340, sed hoc, quod publicum morem et leges spectat, apud tragicos non legitur: cf. Valck. ad Theocr. Adon. p. 231. ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν; OR 340. ὥς σ' ἀτιμάζει πατὴρ Ant. 572. μηκέτ' ἐκφοβοῦ μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ El. 1427. οὔποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι Ai. 98. μή μ' ἀτιμάσῃς ὧν σε προστρέπω φράσαι OC 49 [hic et Ant. 22 c. genet. privandi] cf. Elmsl. μηδέ μου κάρα εἰσορῶν ἀτιμάσῃς 286. μήτοι μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ θανεῖν σὺν σοί Ant. 544. μή μ' ἀτιμάσητέ γε OC 1409. ἀλλ' αὐτὸν οὐκ ἄν γ' ἀτιμάσαιμ' ἂν Ai. 1339. ἀλλ' ἀτιμάσας πέμψεις OC 1273. τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει; Ant. 22. τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε 77. *Passivum:* οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι Ai. 1342. οὐκ ἀτιμασθήσομαι OR 1081.

Ἀτιμάω *contemno.* μή νυν ἀτίμα θεούς, θεοῖς σεσωσμένος Ai. 1129. Ex scholio ἀτίμα, ἤγουν ἀτίμους ποίει· ἀτιμάζω γὰρ τὸ καταφρονῶ, ἀτιμῶ τὸ ἄτιμον ποιῶ nec efficitur, quod Elmsleio visum est in not. ad Ai. Mus. cr. Cantabr. fasc. 3, illius scholii scriptorem ἀτίμου legisse, nec ἄτιζε corrigendum. Nec si revera ille legit, protinus ita scripsisse poetam credibile est in tanta vocabulorum illorum confusione: v. Schaef. ad Plut. Vit. 6. p. 349, Bast. Ep. Cr. p. 139. Et si ἀτιμᾶν Homericum, mirum non videbitur, quod Soph., Homeri in innumeris vocabulis et locutionibus imitator, illud quoque cum aliis ex communi Graeci sermonis fonte delibavit, velut etiam fecit Pind. Pyth. 9, 139. [Tragicis abiudicat verbum Nauck. krit. bem. 4, 398—402 et Eurip. Stud. 2, 179 sq.]

Ἀτιμία *turpitudo.* ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις El. 1035. ἀτιμίας 1036.

Ἄτιμος *contemptus*, *ignominia affectus.* || cum casu. καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν OR 789. Suid. v. ἄτιμος. De hac significatione v. Elmsl. ad Aesch. Prom. 781. Aliquoties enim τιμή *concedentis*, ἀτιμία *denegantis* est, etsi miscet Wex. ad Ant. 21. καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς El. 71 v. ἀποστέλλω. || Nude. *De homine:* ἐμὲ ἄτιμον ἔβαλον Ph. 1028 quod ἐξέβαλον significare etiam schol. agnoscit. At τὸν ἐναγῆ φίλον ἐν αἰτίᾳ ἄτιμον βαλεῖν OR 657 ch. est ἐμβαλεῖν τῇ αἰτίᾳ. γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ 670. ὡς μή μ' ἄτιμον μ' ἀφῇ γε OC 1278 [οὕτως μ' ἀφῇ γε LA] τανῦν δ' ἄτιμος ὧδε

προκεῖμαι Ai. 426 m. θανὼν ἄτιμος ἐμασχαλίσθη El. 444. οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος; 1214 i. q. ἀτιμάζομαι. De ratione dicendi exponemus in μεσόμφαλος. ἄτιμος οὐδενὸς σύ 1215. ἄτιμος Ἀργείοισιν ὧδ' ἀπόλλυμαι Ai. 440. κοὐκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ OC 51. — *De re:* οὐδὲν γάρ — οὔτ' αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμόν ἐστι Ant. 5. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι 78 sc. τὰ τῶν θεῶν, ut recte cepit schol.: *non despicio fas.* Ceterum ἄτιμον et ἀτίμητον copiose illustravit Valck. ad Adon. p. 230. (I p. 252 in.)

Ἀτίμως *ignominiose.* οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον OC 428. ψυχὴν ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῳκίσας Ant. 1069. ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον El. 1181. ἀτίμως διατετιλμένης φόβης Tyr. fr. 587, 7.

Ἀτλητέω (ᾰ) *impatienter fero.* πάρειμ' ἀτλητῶν OR 515. Respicit Eust. p. 567, 27; affert Suid. v. ἀτλήτῳ.

Ἄτλητος *intolerabilis.* ὡς γένος δ' ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν OR 792. ἀγγελίαν ἄτλατον οὐδὲ φευκτάν Ai. 223 ch.

[*Ἀτμησίφρων. οὐδεμιᾶς τόλμης ἔννοιαν ἔχων Hesych. quae vbb. ad Soph. Amphitr. refert Nauck. fr. 121. p. 124.]

Ἄτμητος v. ἀτραυμάτιστος.

Ἀτμίζω (ᾰ) *fumo.* λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρί Laoc. fr. 340, 1.

Ἄτομος *indetonsus.* Οἴτης ἄτομον λειμῶνα Tr. 200. Schol. alter male: τὸν ἀπόρθητον; rectius alter: ἄμεινον δὲ τὸν ἀφιερωμένον θεοῖς καὶ ἀγεώργητον, ὃν οὐδὲ βοτὰ καταβόσκεται [v. Nauck. Eurip. Stud. 2, 4 n. 1].

[**Ἄτοπος *mirus.* ἀλλ' ἡ γὰρ ἄτοπος καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά Ant. 392 pro γ. ἐκτὸς κ. coni. M. Seyff., recep. Nauck. conlato Eurip. I. T. 842 ἄτοπον (i. e. νέαν) ἡδονάν.]

Ἄτρακτος (ᾰ) *sagitta.* νευροσπαδὴς ἄτρακτος Ph. 290. Scholiasten recte emendavit Herm. τὸν βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεόν Tr. 714. EM p. 165, 6. Ex eo, quod is cum aliis ab ἀτάρακτος factum vocabulum scribit, accentus agnoscitur.

[*Ἀτραυμάτιστος. ἀτραυμάτιστον. Σοφ. Ἀμφιτρύωνι (fr. 126) Hesych. contra seriem neque addita explicatione, ut Salmas. cum sequenti glossa iungens correxerit ἄτμητον: ἀμέριστον, ἀτραυμάτιστον. Σοφ. Ἀμφ.]

Ἀτρείδης *Atrida.* Singularis vocativo casu Ἀτρείδη Ai. 1349. Pluralis: Ἀτρεῖδαι Ai. 251 ch. 445. 960 ch. Ph. 314. 598. 872. Ἀτρειδῶν El. 651. Ai. 302. 750. 838. 1319. Ph. 321. 406. 566. 916. 1294. Ἀτρειδᾶν Ph. 396 ch. Ai. 948 ch. fr. inc. 765. Ἀτρείδαις El. 1067 ch. Ai. 621 ch. 718 ch. 931 ch. Ph. 323. 585. 1384. Ἀτρείδαισιν Ai. 97. Ἀτρείδας Ai. 57. 461. 469. 667. Ph. 361. 389. 455. 510 ch. 586. 1390. Ἀτρεῖδαι voc. Ph. 1285. — [Articulus additur τῶν Ai. 838. τοῖς El. 1067. Ph. 323. τούς Ph. 455. —. Epitheta inponuntur διχρατεῖς Ai. 251. δισσούς 57. πικρούς Ph. 510. πανωλέθροις 323. nomen apponitur κακῶν ἀνδρῶν Ph. 321.] Prima syllaba communis est, ut in arsi producatur, corripiatur in thesi: nec melica in hac re a diverbiis discrepant. De his praeterea observandum, ut productionem *quartae arsi*, ita correptionem *secundae thesi* maxime reservari. Producitur enim ᾱ in arsi quarta septies; Ai. 302. 667. 750. Ph. 389. 566. 585. 916 in arsi secunda bis: Ai. 97. 469. In melicis ter producitur: Ph. 510. Ai. 931. 948. Correptam videbis septies in melicis: Ai. 251. 960. Ph. 396. El. 1067. Ai. 621. 718. inc. 765 vicies in diverbiis: Ai. 57. 445. 461. 838. 1319. 1349. Ph. 314. 321. 323. 361. 406. 455. 585. 598. 872. 1285. 1294. 1384. 1390. El. 651 eaque omnia in thesi secunda. — [In fr. inc. 765, 2 Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν νικομάχαν καὶ παυσανίαν καὶ ἀτρείδαν Bentl. coni. κατ' Ἀτρειδᾶν. Probabilius Meinek. Annal. Fleckeis. 1863. p. 379 pro ἄτρεστον adiective positum esse statuit ut saepe nomina propria. id. Anal. Alex. 126.] (I p. 253.)

Ἄτρεστος *imperterritus.* τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις Ai. 365 m. ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ ἄρεστον εὕδοντα OR 586. Locis versuum communibus positum est.

Ἀτρεύς n. pr. Ut fit ante τρ literas, prima ea, quam aliquoties posuimus, lege communis est. Corripitur Ἀτρέως El. 1508 an. Producitur Ἀτρέως Ph. 1023 arsi iambici versus quinta, item 1355. 1376. Nam Ἀτρέα sede prima Ai. 1293 necessario nec tribrachum, nec dactylum, nec anapaestum facit. [Ἀτρεὺς ἢ Μυκηναῖαι fabula perdita Soph. erat inscripta, cuius sunt ap. Dind. fr. 144a — 145.]

Ἀτρύγετος *sterilis.* ὑπὲρ ἀτρυγέτου γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας Oenom. fr. 423. (cf. Aristoph. Av. 1337, et schol. ad h. l.)

Ἄτρυτος *inexhaustus.* ἀρτίως πεπαυμένην κακῶν ἀτρύτων Ai. 788. Schol. Pal.: πολυτρύτων, πάνυ κακούντων, deceptus ille commenticio illo ᾱ intensivo. Eust. p. 1517, 12 ἄτρυτον ἄνθρωπον dicit ὃν οὐ τείρουσιν οἱ πόνοι. Ita tralatione ad aerumnas facta ἄτρυτοι πόνοι erunt, *qui numquam quasi defatigantur, ne maneant.* Intensivum ᾱ in hoc vocabulo non magis cernitur quam in aliis, quae docte illustravit Valck. ad Adon. p. 230: illustravit etiam Wyttenb. ad Plut. cons. ad Apoll. p. 114, D.

Ἄτρωτος *vulnere carens.* ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός OC 906.

Ἀτταταῖ doloris interiectio. Ph. 743. Libri inflectunt, sicut praeceptum a grammaticis est, principe Herod. π. μον. λέξ. p. 27, 13, quem gregatim sequuntur Arcad. p. 183, 19. EGud. p. 451, 19. Gr. Herm. de prosod. 174. p. 460. Verum restituit Herm. in Ph. 779. Membranae ἀτταταταῖ, Erf. ἀτατταταί, quod si accentum correxeris, cum ratione non pugnat, Buttm. ex Tricl. vitiose ἀτατταί. [Dind. coni. παπαῖ φεῦ.]

Ἀτύζω *pavidum reddo.* ὄρνις ἀτυζομένα El. 149 ch. luscinia. ταραττομένη schol.: melius *pavidam* dicas. Affert Suid. v. ἀτυζόμενος.

Αὖ || *iterum* et *rursus* de re saepius facta. ἡ δ' αὖ μιαρὰ βρύχει (νόσος) Tr. 987 m. θρώσκει δ' αὖ ἀγρία νόσος 1027 m. ὦ Παλλάς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται 1031 m. ὅδ' αὖ διῇξε πλευρῶν 1082. δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν 1088. Dubiam sententiam haec habent: στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα Ph. 783. τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος OC 1500. [σέ τ', ὦ παῖ, κατέκανον σέ τ' αὖ τάνδ' (uxorem) Ant. 1341 m.] ἀνειμένη μέν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφει El. 516: sed possunt sane de iterata re intelligi. — || De re nova vel mutata dicto non semper congruit *rursum*; est enim, ubi *iam* vertas. ὦ σχῆμα πέτρας, αὖθις αὖ πάλιν εἴσειμι πρός σε ψιλός Ph. 952. τί ποτ' [τίπτ' Berger. p. 10] αὖ μοι τὸ κατ' ἦμαρ ἔσται; 1089 m. οὐκ ἂν φράσειας, ἥντιν' αὖ παλίντροπος κέλευθον ἕρπεις; 1222. τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς

1263. τίν' αὖ σὺ τήνδε φωνεῖς φάτιν; El. 328. νῦν δ' αὖ τίν' ἥκεις μῦθον φέρουσα OC 357. τί δ' ἐστὶν νεόρτον αὖ; 1507. καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ τῆς πατροφόντου μητρός; Tr. 1124. καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασι κήρυγμα θεῖναι Ant. 7. νῦν δ' [m. rec. addidit] αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα σκόπει, ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθα 58. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξύρου τύχης 996. τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βοσιλέων ἥκεις φέρων; 1172. τί δ' ἐστιν αὖ; 1281. νῦν αὖ πάρα λευκὸν πελάσαι φάος 708 ch. θεῶν δ' αὖ θέσμι' ἐξήνυσε 711 ch. τί μ' αὖ τάλαιναν ἐξ ἕδρας ἀνίστατε 787. δοὖπον αὖ κλύω τινά 871 ch. — || *vicissim.* ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν σφῷν αὖ πέφασμαι καινὸς OC 1543. σέ τ' εἰκὸς εἴ τι καίριον λέγει μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδε Ant. 725. ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν ἄμοιρον νέκυν 1070. δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον Tr. 1175. πρόσθεν οὗτος ἦν αἴθων ὑβριστής, νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ Ai. 1088. — || Hinc saepe dialecticae oppositioni conficiendae adhibetur, *contra* significans, qua de re δέ praecedit frequenter. Ὀδυσσεὺς δ' ἔστιν αὖ κἀνταῦθα Ph. 429. ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν 1331. εἰ δ' αὖ τιν' ἄλλον οἶδεν OR 230. εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε 233. οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον, οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρα 1373. κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα οὐδ' αὖ σύ El. 911. οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγὼ 1034. εἰ δ' αὖ ἐς χεῖρας ἦλθον πατρί OC 974. τὸν δ' αὖ ξύναιμον ἐκκεκηρῦχθαι Ant. 198. τλῆμον, μενεῖς αὖ; 229. *Quid? manebisne?* κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κοπίς 602 ch. τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ τίς ἂν γυνὴ δύναιτο; Tr. 545. τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας κομίζεται Ai. 62. νῦν δ' αὖ μέγα πένθος ηὕρηται 614 ch. (opp. πρὶν δή). τοὺς δ' αὖ μεγίστους ἴδοις ἄν Ai. Locr. IV. I Brck. [reiec. Dind.] ἔρως ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται, οὐδ' αὖ γυναῖκας Phaedr. fr 607, 2 [ap. Stob. 63, 25: at Euripidi tribuit Clem. Al. Strom. 6. p. 745]. χρόνος αὖ πόλλ' ἀνευρίσκει σοφά inc. 658, 1. Quid significationis insit in Erid. fr. 199 ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὖ πρὸς ἴτρια βλέπω, non satis clarum est. — || Notanda similium adverbiorum cumulatio. δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν Tr. 1088. αὖθις αὖ πάλιν εἴσειμι Ph. 952. quod affert Suid. v. αὖθις et πάλιν. πῶς γὰρ αὖθις αὖ [sic LA] πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι OC 1418. ἂν olim a Schaefero propositum Mel. Cr. p. 99, sed mox abiectum [retin. Dind.]. πάλιν αὖ, eidem frequentius dictum, apud Soph. non legitur. Sed Reisigius c. crit. in OC p. 360 aiens αὖθις αὖ πάλιν de re saepius iterata dici, Sophoclis loco Ph. 952 redarguitur. Neque enim de iterata ingressione in antrum, sed de mutata rerum Philoctetae miseraque conditione sermo est. (I p. 255 in.)

Αὐαίνω *sicco*, inde *consumo.* ἄφιλος αὐανῶ βίον El. 819. Schol.: ξηρανῶ, ἤτοι μετὰ σκληρότητος διαβιβάσω. Simile est ἀλλ' αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος Ph. 954. Apud Suid. v. ὀρειβάτης, αὐθανοῦμαι [sic LA, sed γρ. αὐανοῦμαι, ἀντὶ τοῦ ξηρανθήσομαι inter scholia]: unde veram scripturam eruit Canter. Significatur *exsanguis et quasi marcens vita:* v. Kuster. ad Ar. Thesm. 853. — Asperae prolationis, cuius testes sunt Gr. Bekk. p. 462, 15. Eust. p. 1306, 6. 1416, 14, quanquam hic compositum ἀφαυάνθην in documentum edit, quod nihilo certius est, quam si in contrariam partem afferas λεύκιππος et ἀντήλιος, in libris vestigium non exstat.

Αὐγάζω *lustro.* ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὅρμον Ph. 217 ch. Schol. ὁρῶν. ἥτις ποτῶν ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον αὐγασθεῖσ' ὑπὸ [αὐγασθεῖσά που Meinek.] κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης Tyr. fr. 587, 6. Medium sensu deponons epicis recentioribus usitatissimum, veteribus activa forma minus frequens, de quibus adnotavit Elmsl. ad Bacch. 596 coll. Abresch. ad Aesch. Ag. 1132. Sed passive dictum Sophocli, siquidem sic componenda verba ἥτις ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν αὐγασθεῖσα ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον. αὐγάζεσθαι *collustrari*, pereleganter de imagine dicitur in pellucido fonte conspecta.

Αὐγή *fulgor.* βροντᾶς αὐγαῖς Ph. 1199 m. ex schol. reposuit Valck. ad Ammon. p. 76. pro vitiosa in LA scriptura βρονταῖς αὐταῖς expulsa. Tralatum ad *oculorum* fulgorem: ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπείρξω Ai. 70. Accentum generis observavit Arcad. p. 104, 27.

Αὐδάω || *Formae. pr.* αὐδῶ OC 223 m. 864. El. 233 ch. αὐδᾷς Ph. 907. *El. 856 m. [hic Tricl.] et *Ph. 1407 iure insiticia Dind. eiecere. αὐδᾷ OC 1630. αὔδα OC 212 ch. OR 93. Ai. 368. αὐδῶν OR 1271. 1289. αὐδᾶν OR 1409. OC 624. Ant. 923. El. 127 ch. — *imperf.* ηὔδας OR 392. 974. ηὔδα OR 568. OC 25. Ant. 227. — *fut.* αὐδήσει OR 846. — *aor.* αὔδασον OC 204 ch. αὐδῆσαι Tr. 171. — *Passivum pr.* αὐδῶμαι Ph. 240. [852?] αὐδᾶσθαι 430. — *imperf.* ηὐδᾶτο OR 527. 731. 940. — **aor.* αὐδηθείς Tr. 1106. [secl. Camp.]. — *Medium praes.* αὐδῶμαι Ph. 852 ch. αὐδωμένου Ph. 130. — *imperf.* ηὐδᾶτο Ai. 772. — || *Usus* activi et medii promiscuus. Nam ποικίλως αὐδωμένου Ph. 130. οἶσθα γὰρ ὧν αὐδῶμαι 852. Ἀθάνας, ἡνίκ' ὀτρύνουσά νιν ηὐδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν Ai. 772 aperte active dicta sunt, etsi postremum illud exemplum passive intelligi posse putabat Boeckh. Expl. Pind. p. 134 et Not. Cr. ad Ol. 2, 99 cf. Herm. ad Pind. p. 283 t. 3 Heyn. Primum autem ex Philocteta exemplum hac ipsa de re memoravit Eust. p. 806, 54. Nec diverbiorum et canticorum, quod in verbo paulo reconditioris usus suspicere, ullum discrimen. || Plurimum significat *dicere* in colloquendo vel admonendo. ἐν οἷς δ' αὐδᾷς, ὀκνῶ Ph. 907. ἐς πάντας αὔδα OR 93. εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει 846. ηὔδας 974. αὐδῶν τοιαῦτα 1271. αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι 1289. οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν 1409, quod affert Stob. p. 338 ed. Schow. πᾶς γάρ τις ηὔδα OC 25. αὔδασον, τίς ἔφυς βροτῶν; 204. τί τόδ' αὔδα 212. δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ 223. ψυχὴ γὰρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη Ant. 227. μὴ αὔδα τάδε Ai. 368. εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν El. 127 ch. εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ 233 ch. τί φής; *αὐδᾷς δὲ ποῖον; 856. [haec vbb. αὐ. δὲ π. recte delevit Herm. c. Tricl. — Item insiticia δρᾷ ταὔθ' ὥσπερ αὐδᾷς Ph. 1407 recte eiecit Dind.] Passive dictum: ηὐδᾶτο μὲν τάδε OR 527. ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτα 731. ὡς ηὐδᾶτ' ἐκεῖ 940. — || *compellare, iubere.* αὐδῶ σιωπᾶν OC 864. αὐδᾷ μολεῖν οἱ [οἷ LA] γῆς ἄνακτα Θησέα 1630. τίν αὐδᾶν ξυμμάχων; (χρή) Ant. 923. *compellare ut opem ferat.* Affinis *passivi* significatio, cum est *vocari*, *nomen habere.* ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος *Tr. 1106 *[secl. Camp.]. αὐδῶμαι δὲ παῖς Ἀχιλλέως Ph. 240. χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν 430. *vocari mortuum*, i. e. *esse.* — || *Proloquendo palam facere.* οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τἀκίνητ' ἔπη OC 624. Et hinc oritur augustior illa significatio, qua de *oraculorum et fatidicorum responsis* dicitur. τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε Δωδῶνι Tr. 171. πῶς οὐχ ... ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον; OR 392, de Tiresia, ut πῶς οὖν οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε; 568.

Αὐδή *vox.* Clitoriorum in Arcadia vocabulum pro φωνή usitatum fuisse fertur in gloss. κ. πολ. ap. Bekk. p. 1096. Mirum quidni Achaeis, quibus αὔω tanquam proprium tribuitur. Accentum tetigit Arcad. p. 105. 20. Propria *vocis* significatione diverbiis et canticis commune est. αὐδὰ τρυσάνωρ Ph. 209 ch. φάσκειν τ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους κλύειν 1411 an. γιγνώσκω τὴν σὴν αὐδὴν OR 1326. αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν OC 323. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν Ai. 975. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά El. 194 ch. de quo dicto distinctiones immutaturus Herm. argutatur, νόστοις αὐδά de Agamemnonis reducis voce dici non potuisse, quem, cum non praesciret, quid sibi instaret, vocem flebilem non potuisse edere. Sed recte distinguitur. Νόστοις enim quidni significet μετὰ νόστον s. νοστήσαντος: *flebilem*, inquit, *cum rediisses, et quod maius est, in cubiculo paterno vocem misisti, Agamemno.* — ἔκλυον ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν El. 1281 m. quod minime de *nuncio accepto* intelligendum cum Const. Matthiae in Qu. Soph. p. 75; certe argumentum ab imperfecto parum recte dicto desumptum centenis Tragicorum Homerum secutorum exemplis convincitur. Unum quo *dictum, sermonem, nuntium* significari oportet, exemplum est OC 240 m. ἔργων ἀκόντων ἀίοντες αὐδάν.

Αὐθάδία *superbia.* εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν OR 549. Suid. v. εἴ τοι. αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει Ant. 1028. Altera in αὐθάδης producitur, quod primus vidit Bentl. ad Menandr. fr. 80. Vocabulum explicuit Stanl. ad Aesch. Prom. 79.

**Αὔθαιμος *consanguineus.* δεινὰ δ' εὑροῦσαν πρὸς αὐθαίμων πάθη OC 1078 ch. de Antigona dictum secundum certam Bothii emendationem. LA αὐθομαίμων, quod nec sensui nec metro aptum.

Αὐθαίμων *consanguineus.* Fratrem significat ὦ Διὸς αὐθαίμων Tr. 1041 m.

Αὐθαίρετος *sponte sumptus.* τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ' αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι OR 1231. [αὐθέρετοι LA pr. αὐθαίρετοι corr.] Hemsterh. ad Callim. fr. 120 (1. p. 488 Ern.) emendabat αὐτάγρετοι, cuius scripturae vestigia in scholiis deprehendisse sibi videbatur et ipse et Wakef. Silv. Cr. 2, 39. Sed in eo quod habent, αὐθόρμητοι, ἑκούσιαι, nihil inest simile. OC 523 τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν. Herm. ἐθέλητον q. v. (I p. 257 med.)

Αὐθημερόν ex Danae (fr. 177). Hesych. vitiose scripto ἀνθήμερον cum explicatione σήμερον, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ. Acuenda vero vox secundum Herod. ap. Io. Alexandr. ap. Dind. ad Ar. Ran. 848. et EG p. 499, 36. Quod proxime praecedit apud Hesych. ἀνθ' ἡμέρας, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, id nec significatu simile est, nec ordo literarum toties desertus argumento esse potuit, recte vulgo ἀνθήμερον scribi.

Αὖθι. σὺ δ' αὖθι [αὖτε coni. Nauck.] μίμνων Polyx. fr. 468. Homerico more pro αὐτόθι dictum, prout poetam secuti universe praecipiunt Ammon. p. 27. Gr. Bekk. p. 463, 7. De tono v. Apoll. de adv. p. 545, 18. Αὖθι i. q. αὖθις v. αὖτε. [Non videtur Soph. dixisse.]

Αὖθις ‖ *iterum*, de repetita actione. φράσον αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμα Ph. 342. ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις 1190 m. λέγ' αὖθις OR 359. αὖθις φράσον 361. οὐχὶ βούλομαι πονοῦσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν OC 364. οὔτ' ἂν οὐξεληλυθὼς πάλιν ἔλθοι ποτ' αὖθις 426. πῶς γὰρ αὖθις ἂν [αὖ LA] πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι 1418. τί δ' αὖθις δεῖ σε θυμοῦσθαι 1420. ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον *1438 [vers. spur.]. οὐ γάρ μ' ἔτι βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις 1438. κοὔποτ' αὖθις Ant. 809 m. αὖθις εἴπατε 1190. κωκύσασα Μεγαρέως κλεινὸν λάχος, αὖθις δὲ τοῦδε 1304. *secunda vice* interpretor, etsi etiam *rursus* potest. κοὔποτ' αὖθις ὕστερον Ai. 858. εἴπ' ἀπ' ἀρχῆς αὖθις 1097. — ‖ *rursus*, de re in pristinum statum restituta. αὖθις ἐκπέμψω πάλιν τοῦτον Ph. 127. αὖθις αὖ πάλιν εἴσειμι πρός σε φιλός 952 *revertor.* τάδε τὰ τόξ' αὖθις πάλιν (δώσω) 1232 *reddam.* αὖθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε OC 234 ch. ὡς καὶ φιλήσων αὖθις Ai. 680. πότερον ἐκείνους αὖθις πάλιν καλῶμεν Tr. 342. *revocemus.* πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ Pel. fr. 434, 3 v. Spohn. Lectt. Theocr. p. 32 cf. Matth. ad Eur. Heracl. 728. — ‖ *rursus* de re mutata, nova in alterius locum succedente. δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα Ph. 82. ὧν μαθόντες αὖθις εἴσιτον 541. Nam extra morabantur. ὧν δ' ἂν κἀμείβῃ μ' αὖθις 844 ch. *quae responderis.* ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὔτ' ἐγὼ φανῶ OR 132, obscura enim tum temporis res. τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καὖθις φίλα OC 615. νῦν τ' αὖθις πειρᾷ μετασπᾶν 772. εἰσορῶ τάσδ' ἄσσον αὖθις ὧδε προσπολουμένας 1098. τίς ἄρα με πότμος αὖθις ὧδ'... ἐπαμμένει; *1716 m. [vbb. spuria ex 1735 illata c. Lachmanno del. Dind.] ποῖ δῆτ' αὖθις... αἰῶνα τλάμον' ἕξω 1735 m. τύμβον χώσαντες, αὖθις πρὸς νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν Ant. 1204. κἄπειτ' ἐπάξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν Ai. 305 extra enim versabatur antea. ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καὖθις πικροί 1359. — ‖ De re tempore posteriore dictum *rursus* i. q. *post* ὡς ἵκετ' αὖθις Ἴφιτος Τιρυνθίαν πρὸς κλιτύν Tr. 270. οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἂν λυπώμεθα Ai. 1086. χὤτ' αὖθις αὐτὸς Ἕκτορος μόνος μόνου ἦλθ' ἐναντίος 1283 i. q. τῷ ὕστερον χρόνῳ. — ‖ Hinc aliquando *iam, porro, contra* significat sermoni continuando et nectendo constitutum. οἷ' ἔργα δράσας, ὁποῖ' ἔπρασσον αὖθις OR 1403 i. q. καὶ ἔδρασα καὶ πάλιν ἔπρασσον. χρόνος ἐπεὶ μὲν ἕτερα, τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὖθις αὔξων ἄνω OC 1455 ch. *modo haec, rursus illa.* ἡ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μεταίτιος, σοί τ' αὖθις Tr. 1234. τοῦτο μὲν... τοῦτ' αὖθις Ant. 167. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους, αὖθις δὲ τιμάς Alead. 109, 2. κἀκ τῶνδέ γ' αὖθις ηὗρε πεντηκοντάδας Naupl. 379, 5. Sic videtur mutilata particula intelligenda χρῆσται δέ σ' ἐνθένδ' αὖθις Triptol. fr. 537, non videtur enim dubium haec dici de Triptolemi itinere et peregrinationis cursu, de quo etiam fr. 527 et 528 memorant. — ‖ Coacervantur αὖθις πάλιν Ph. 127. 342. 1232. OC 364. Tr. 342. Ai. 305. πάλιν αὖθις Pel. 434, 3. αὖθις αὖ πάλιν Ph. 952. OC 1418 [in LA; Dind. αὖθις ἂν] v. αὖ. — De tono v. αὖθι et adde Aristarch. ap. schol. Il. π 324. EM p. 169, 8. Scriptura utrum αὖθις an αὖτις vera sit, ambigua res. Veteres dissensisse illud indicio est, quod quidam ineptissimum illud, quod refert Ammon. p. 27. Suid. v. αὖθις et Tzetz. ad Hes. ἔργ. 157, discrimen excogitarunt. Alios αὖτις Homero et Ionibus, αὖθις Atticis tribuisse videmus, haud dubie scriptis libris et παραδόσει aliquid, aliquid illi, quae Atticis fuisse credebatur, aspirandi consuetudini concedentes: v. Gr. Bekk. p. 463, 8. Eust. p. 1175, 63. Hellad. Chrest. p. 24. Tzetz. l. c. Greg. Cor. p. 473. Editorum plerique tacite in αὖθις praeferendo conspirant, et unice probant Schaefer. ad L. Bos. Ind. p. 866. Elmsl. ad OC 234. Quid contra dici possit, bene exposuit Seidler. ad Eur. IT 316. Sed a libris et paradosi longe munitius est αὖθις. In El. 64. αὖτις LB Ph. 127. LA ut 541 idem et Ricc. In OC 234 et 1438 LA αὖτις [in

fr. Tript. 537 cod. schol. OC 504 αὖτις]. Reliquis locis consensus est. Non magis nunc libri Euripidis in Matthiaei usum collati discrepant, etsi singuli faciunt, quibus plus iusto concessit Seidlerus l. c. Aeschyli codd. in αὖθις conspirare dicuntur: sed cum pauci sint nec ii accurate collati, nimium iis non tribuam.

Αὐθόμαιμος *eiusdem stirpis germanus.* [Compositione simplicis vocis ὅμαιμος vel αὔθαιμος vis augetur.] οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῖ νεανίαι πονεῖν; OC 336. De OC 1078 v. αὔθαιμος.

Αὔλειος *quod aulae est.* σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν ἐξέπεμπον Ant. 18. Eust. p. 1347, 56. αὔλειον θύραν a Siciliensibus Graecis vocari dicit, quam αἴθουσαν Homerus. Accentus κτητικῶν usitatus est.

Αὐλή. ὁ διαπνεόμενος τόπος αὐλὴ λέγεται. Athen. p. 189, b. reliquas a recentioribus inventas esse significationes affirmans. Primitiva igitur *locorum agrestium* significatio videtur, *antrorum*, *convallium*, *stabulorum* etiam. αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει Ph. 153 ch. φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος ἔν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς Ant. 785 ch. maritimis ibi et terrestribus, inprimis agrorum locis oppositis patet Wexii interpretationem *landbewohntes Gehöft* falsam esse. Qui si, quae de ἔναυλος, πάραυλος, σύναυλος recte observavit, non dici apud Sophoclem illa de pecudibus sed hominum sede, haec etiam de αὐλή ipso affirmaturus erat, erravit. Legitur enim in Oen. fr. 417 βουστάθος αὐλᾶς ἔπι χερσεύει. Sic enim propter Hesychii verba v. χερσεύει legendum puto. Toup. ep. cr. p. 102 βουστάθας αὐλάς emendavit. — Tralate dicitur *aula domus* et *domus ipsa.* αἵ τ' εἴσω στέγης, αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς Tr. 203. παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια στορνύντα 901. πατρίαν ἄγει πρὸς αὐλὰν Ph. 724 ch. ἀλλάξαι (φῶς) δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς Ant. 945 ch. — De tono docet schol. Il. τ 23.

[*Αὐλήτης v. αὐλίτης.] (I p. 260.)

Αὔλιον *antrum.* δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου Ph. 19. Huc facit Athenaei explicatio, quam v. αὐλή apposuimus. τῷδ' ἐν αὐλίῳ 954. ὦ πληρέστατον αὔλιον λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ 1087 m. φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων πελᾶτε 1134 m. *ab antro me ad vos adducetis,* v. Herm. — Formam et tonum [Dind. Ph. 1087 αὔλιον ex apogr.] vox deminutivorum habet, significatione caret.

Αὐλίς n. pr. ἐν Αὐλίδι El. 564. Acui dicunt schol. Il. β 496. Steph. Byz. p. 290. Eust. p. 265, 5 cf. Lob. Ai. ed. 1. p. 244. Nam quod passim Αὖλιν legitur, id ex Euphorione etiam prolatum schol. l. c. a metaplastica forma Αὖλις repetendum significat, quae nominativo casu non exstat, ut hunc acui oporteat.

Αὐλίσκος *tibiola.* φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι fr. inc 753, 1. Proverbium fuit de his dictum, qui intente et cum spiritu aliquid faciunt, non sine ridiculi specie v. Intpp. ad Cic. ad Att. 2, 16. Longin. de subl. 3, 2. De tono generis v. EM p. 807, 8.

[Αὐλίτης. αὐλίτην (cod. αὐλήτην): τὸν τῆς κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων Hesych. Αὐλή, ἡ ἔπαυλις. λέγεται καὶ αὖλις, καὶ σύνθετον δύσαυλις, ὁ οἰκήτωρ αὐλίτης Steph. Byz. ubi v. Meinek. in adn. crit. Sophocli (fr. Past. 445, 1) πρίν τιν' αὐλιτῶν ὁρᾶν genuinam formam restituit Bekk.]

Αὐλός *tibia.* ὁ καλλιβόας αὐλός Tr. 641 ch. οὐδ' ἀπώσομαι τὸν αὐλόν Tr. 217. γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον Ai. 1202 ch. τοὺς ἐλύμους αὐλούς, ὧν μνημονεύει Σ. ἐν Νιόβῃ (fr. 398) [τε κἀν Τυμπανισταῖς (fr. 570)] οὐχ ἄλλους τινὰς εἶναι ἀκούομεν ἢ τοὺς Φρυγίους Athen. 4. p. 176 f. De tono v. Arcad. p. 53, 7.

Αὐλών *convallis.* τόπος ἐπιμήκης καὶ στενὸς ἀγκάλαις οἷον περιεχόμενος Gr. Bekk. p. 463, 29, et αὐλῶνες φάραγγες ἢ τόποι πλατεῖς περὶ τὰ ὄρη ib. 33. Cf. Eust. p. 1157, 84. Bernh. ad Dion. Perieg. p. 536. — ἐπακτίας αὐλῶνας Scyth. fr. 493 apud Athen. p. 189 d observantem de feminino genere poetis usitato, ut Eust. p. 1483, 55 quanquam ne hoc quidem perpetuum est. Sed non sunt *maritimae* sed *depressae convalles*, quas hinc expressit Virg. Georg. 3, 276 cf. Abresch. Diluc. Thuc. 471: scilicet aequore vix altiores. — Cum metaphora dictum ποντίους αὐλῶνας (ναίει) Tr. 100 ch. vel de mari, propter fluctuum incurvam figuram convallibus similem, vel propterea, quod Graeciae maria insulis montuosis et praecipitibus distincta undecunque ingentibus saxorum molibus coarctantur. Hoc probo [v. Campium in Philol. 1865. p. 327]. In scholiis nihil aptum invenio. Alterum est: τοὺς παρὰ θάλατταν τόπους στενούς· ἐκ δὲ τούτων τὰ πελάγη φησίν. Alterum: ἢ ἀντὶ τοῦ νήσους· αὐλὼν τὸ στενόμακρον πέλαγος [cf. αὐλών: στενὴ ἀναφορὰ τοῦ ὕδατος Hesych.]. Soph. igitur utroque genere dixisse τὸν et τὴν αὐλῶνα videtur; sed cum in LA in Tr. 100 ποντίας supra scripto ου legatur, sua Athenaei fides constat. Alii poetae selectiorem usum neglexerunt, v. Bernhardy ad Dion. Perieg. p. 536. — Tonus periecticorum est et praecipitur ab Arcadio p. 12, 24. (I p. 261.)

Αὐλῶπις. αὐλῶπις: αὐλοὺς ἔχουσαν. Σοφ. (fr. inc. 851) δὲ τὴν λόγχην τὴν μακρὰν αὐλῶπιν εἶπεν Hesych. — De tono cum quis considerat οἰνώψ ἑλικώψ παραβλώψ dissensus esse non poterit.

Αὔξω. || *proprie augeo.* εἶτ' ἦμαρ αὔξει μεσσὸν ὄμφακος τρόπον Thyest. 239, 5. Inde passivum *cresco.* οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται OR 172 ch. — — || tralate *augeo* i. q. *magnificum reddo*, *opes addo*, *laudibus tollo.* Proxime a propria significatione abest τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω [αὔξων Heimsoeth.] πόλιν Ant. 191 et χρόνος τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὖθις αὔξων ἄνω OC 1455 ch. πάλιν σφε δαίμων δίκαιος αὔξοι 1567 ch. Schol. τιμωρίαν ὑπίσχειν explicat, rectius Herm. — οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου πολύπονον, ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον Tr. 117 ch. Male αὔξει pro αὔξεται dici opinati sunt, nec ὥσπερ πέλαγος accusativus est. ὥσπερ est *quasi* comparationis: *quasi Creticus quidem pontus* Herculis vitam laboribus gravat. — σέ γε Οἰδίπου καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν OR 1092 ch., quod ipsum quoque Musgr. intransitiva significatione donat. Rectius schol. μεγαλύνειν, λέγειν explicat omissumque ἡμᾶς.

Ἄυπνος *insomnis.* ὕπνος ἄυπνος Ph. 848 ch. *irritabilis* est, ex quo facile susciteris. Affert Eust. p. 1297, 26. 1837, 62. 1843, 37. ἔχων ἀύπνους ἄγρας Ai. 880 ch. de piscatoribus noctu vigilantibus. Cum metaphora dictum est οὐδ' ἄυπνοι κρῆναι μινύθουσιν OC 685 ch. — De OC 1578 v. αἰένυπνος.

Αὔρα. *aura.* ἀνεμόεσσά τις γένοιτ' ἔπουρος ἑστιῶτις αὔρα Tr. 954 ch. κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται OC 1261. τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφεται; Ph. 1160 ch. Schol.: τίς θρέφεται ἐξ ἀνέμων μηδενὸς τῶν ἐκ γῆς τροφίμων εὐπορῶν. Olim αὖρα scribebatur vulgo, ut exstat EG p. 93, 37 et 41; sed v. Pors. ad Hecub.

441 et Schaef. in Ind. v. αὔρα. — [τοὐκείνης (αἰγείρου) κάρα κινήσης αὔραις ἀνακουφίζει πτερόν fr. Aeg. 24, cuius corrupti loci (ap. schol. Od. η 106) sensus tale quid videtur postulare Dindorfio κινεῖ τις αὔρα. κάν. πτ.: Herwerd. κλίνει τις αὔρα.]

[*Αὖρι coni. Nauck. v. αὔριον.]

Αὔριον *cras.* De crastino die vel cum articulo vel cum praepositione dicitur. ἥ γ' αὔριον Tr. 945. τὰν αὔριον πανσέληνον OR 1089 ch. [αὖρι iubet scribi Nauck kr. bem. 1861. p. 334. αὔριον librariis tribuens.] *Crastinum plenilunium* quominus significetur nihil obstare recte monuit Erf. τῆς εἰς αὔριον ἡμέρας OC 567. τὸ δ' ἐς αὔριον αἰεὶ τυφλὸν ἕρπει fr. inc. XXVII. 4. 2 Brck. — De tono v. EG p. 499, 36. Arcad. p. 199, 24. (I p. 261 s. f.)

Αὐτάγγελος. πῶς Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος πλεῖν ἦν ἕτοιμος; Ph. 568. Schol. ἀφ' ἑαυτοῦ ἄγγελος, perperam. λόγων γ' αὐτάγγελος (ἦλθον) OC 333. Significat eum, qui ipse nuntius vel cum mandato venit, cum alio misso uti possit. Ammon p. 2.: αὐτάγγελος δέ, ὁ τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ δι' ἑτέρου. Valckenario placet τὰ ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ. Ego scribo ὁ τὰ ἑαυτοῦ αὐτὸς διαγγέλλων, et sic fere legitur in cod. Gud. Kulenkampii: αὐτάγγελος δέ, ὁ αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγέλλων καὶ μηδὲν ὑφ' ἑτέρου πεμπόμενος. Cf. et Abresch. Diluc. Thucyd. p. 300. Schaef. Mel. Crit. p. 21.

Αὐτάδελφος *germanus.* τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ τιθεῖσα Ant. 503. τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον 696. In circumscriptione: ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα Ant. 1. Schol.: ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς γεγονώς. V. EG p. 8, 8 et Wex. l. c.

Αὐτάρκης *idoneus.* αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ OC 1057 ch. *pugnam assequendo consilio satis facturam,* i. e. fortem. — De tono v. EM p. 171, 37. Gud. v. αὐτάρκως, Arcad. p. 117, 25.

Αὖτε *rursum, denuo.* ἤδ' αὖθ' ἕρπει Tr. 1009 m. Sed in Antig. 462. κέρδος αὔτ' ἐγὼ λέγω dudum scribitur [αὖτ' LA]. Adverbium an non potius αὖθι quam αὖτε scribendum sit, ambigo [αὖθι recte reicit Nauck. Eurip. Stud. 2, 9]. Commendatur hoc attica aspiratione, nisi quis etiam αὖτις potius iudicet, et agnoscitur ab Eust. p. 1062, 51. 1879, 54. et Gr. Bekk. p. 1347. cod. Barocc. 50. fol. 106. Quod eius scripturae memoria in libris tota evanuisse videtur, in vocabulo inprimis Homerico non miror.

Αὐτίκα || *statim.* τῷ (σοφίσματι) νιν αὐτίχ' αἱρήσειν δοκῶ Ph. 14. κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα αἱμάξω πεσών 1001. ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω 1158 m. τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακά OR 1229. αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν OC 323. ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξων 380. οὔ τί πω ὡς αὐτίκα *nondum ut statim,* i. e. *mox.* 1371. Διός μ' αὐτίκ' ἄξεται βροντὴ πρὸς Ἅιδην 1460. χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι 1520. ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ Ant. 760. αὐτίκ' ἐξερῶ Tr. 153. ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ 199. ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα 594. καί νιν αὐτίκα ἐςόψεσθε 805. ἀλλ' αὐτίκα δεῖ πωλοδαμνεῖν Ai. 548. ἄνδρες αὐτίκα τελοῦσι τοὔργον El. 1398. αὐτίκ' ἐκ βάθρων ὅλῳ ῥυτῆρι κρούων inc. 938, 1. — || *hoc ipso tempore, illico.* Hanc significationem in mente habuisse videtur Timaeus, cum scriberet p. 55: αὐτίκα, ἅμα καὶ τότε εὐθέως, quod corrigit Ruhnk. ἅμα ad praesentia, τότε εὐθέως (*olim statim*) ad incerto tempore sed mox aliquando futura refertur. θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα χύρσει; OC 225 m. τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν 433. Inde similibus coacervatis gravius dicitur εἴ τίς σε αὐτίκ' ἐνθάδε κτείνοι παραστάς OC 992. — De tono singulatim qui praeceperit, non novi.

Αὐτογέννητος. κοιμήματά τ' αὐτογέννητ' ἐμῷ πατρὶ δυςμόρου ματρός Ant. 864 m. [sic Turneb.: αὐτογένητ' LA]. Schol.: συνουσίαι τοῦ πατρὸς αὐτογενεῖς. Concubitus cum matre dicit, ex qua ipse generatus Oedipus erat. (I p. 263 in.)

Αὐτόγνωτος *ultro susceptus.* σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά Ant. 875 ch. EM p. 173, 38 sic refert: αὐτόγνωτος· σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσσεν ὀργά, Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος, quibus eisdem verbis scholiastes utitur: cf. Schaefer. ad v. 875. Erf. olim in ed. min. erravit.

Αὐτοδαής *inventor.* Νύσια Κνώσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῆ Ai. 699 ch. De saltationibus illis, valde obscura re. v. Lob. [et G. Wolff.] αὐτοδαῆ schol. αὐτομαθῆ, ἃ ἐκ φύσεως ἔχεις, οὐ διδακτά explicat. Saltatorius enim Pan deus.

Αὐτοέντης *interfector.* Phryn. App. Soph. p. 15, 11 τὸν αὐτοέντην a Soph. dictum refert, quem πολιτικώτερον dicas αὐθέντην. — τὸν αὐτοέντην ἐν κοίτῃ πατρὸς (ἴδω) El. 264. LA αὐτοφόντην sed in schol. γρ. αὐτοέντην. prius expulit Brunckius altero apud scholiasten reperto. τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν OR 107. Plura de hoc vocabulo vide ap. Valck. Diatr. p. 189. et Lob. ad Phryn. p. 120. — De tono v. EM p. 169, 28.

Αὐτόθεν *illinc.* σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε OC 1137 *illinc mihi consalutatus esto;* quae nolens suo contactu Theseum inquinari Oedipus dicit. De tono v. Apoll. de Adv. p. 573, 14.

Αὐτόκλητος proprie *ultro accitus,* i. e. *sponte veniens.* οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων. ἀλλ' αὐτόκλητος πορεύεται Tr. 392. V. Abresch. Dil. Thucyd. p. 301.

Αὐτόκτιστος. Hesychius αὐτοκτίστους δόμους: οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταὐτομάτου γεγενημένους, ἢ τοὺς μὴ ᾠκοδομημένους. Σοφ. Κηδαλ. (fr. 306). Non concedam Blomfieldo gl. Prom. 309, αὐτόκτιτος esse scribendum [at sic post Salmas. Dind. Nauck.].

**Αὐτοκτονέω *sua se invicem manu occidere.* ἀδελφὼ δύο μίαν καθ' ἡμέραν αὐτοκτονοῦντε — μόρον κατειργάσαντο Ant. 56. Libri omnes αὐτοκτενοῦντε: Coraes αὐτοκτονοῦντε, contra pronominis reflexivi usum, Herm. αὐτοκτονοῦντε correxit, id quod dubio omni maius est secundum Lobeckii ad Phryn. p. 623 doctrinam. Schaef. contra σταδιοδραμοῦμαι similiaque contulerat, de quibus ipse quoque Lob. expedivit p. 618. Schneideri sive nescio cuius coniectura αὐτὼ κτενοῦντε inepta est.

**Αὐτόλιθος. Pollux cum 10, 120 ex Androm. (fr. 133) αὐτοχειλέσι ληκύθοις afferat explicans ἀλαβάστους μονολίθους, bene Hemsterh. αὐτολίθοισι ληκύθοις emendavit.

[*Αὐτόλυκος n. pr. olim ex fr. Tham. 230 repetitum nunc cyclico cuidam carmini deberi intellexerunt interpp.]

Αὐτόμοιρος, μονόμοιρος. Σοφ. Θυ. (fr. 249) Hesych. (I p. 264.)

Αὐτομόλως; προδοτικῶς. Σοφ. Φαίδρ (fr. 617) Hesych.

Αὐτόνομος *qui sui iuris est.* αὐτόνομος Ἀίδην καταβήσει Ant. 821. Schol. μετ' ἐλευθερίας. Quod

addit, ἰδίῳ καὶ καινῷ τρόπῳ, Seidlerum patronum habet. Gravior tamen altera sententia: ultro enim et de industria Antigone mortem quaesiverat. — De tono ut in nominali vocabulo non ambiguum.

Αὐτόξυλος *rudi ligno factus.* αὐτόξυλον γ' ἔκπωμα Ph. 35. Schol. μονόξυλον: melius Eustath. p. 1332, 17. ὅμοιον δὲ ... καὶ τὸ παρὰ Σοφ. αὐτόξυλον ἔκπωμα, καὶ ὅλως ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος εἴργασται. Cf. Iacobs. ad Epigr. Delect. p. 27.

Αὐτόπαις *genuinus filius.* τῷ Διὸς αὐτόπαιδι Tr. 826 ch. Recte schol.: γνησίῳ παιδί. Quae Gr. Bekk. p. 467, 15 refert, αὐτόπαιδα, αὐτὸν τρόπῳ τινὶ παῖδα ὄντα. οὕτω Σοφοκλῆς [„ea significatione nec Soph. dixit neque, ut opinor, alius quisquam." Dind.], quae omisso Sophoclis testimonio etiam apud Hesych. scripta exstant, aliud quid spectare necesse est, eritque fr. inc. 921. p. 271 Nck.

Αὐτόποιος *per se satus.* φύτευμ' ἀχείρωτον αὐτόποιον OC 698 ch. oleae dicuntur Atticae indigenae. (I p. 264 med.)

Αὐτόπρεμνος *radicitus.* τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται Ant. 714. Affert Eust. p. 1409, 38. et ex Athen. p. 23. idem p. 1612, 17 Antiphanem risisse memorat. — Cf. Blomf. gl. Sept. 71.

Αὐτός. De hoc pronomine universe v. Herm. opusc. 1, 308. Bernhardyus certe, ut magniloqui solent, nihil egit in Synt. p. 286.

I. *Ipse.* || *Nude* positum. *nom.* αὐτός Ph. 89. 119. [D. αὐτός]. 290. 463. 670. 691 ch. 956. 1012. 1330 [Dind. αὐτός]. OR 7. 221. 458. 544. 557. 574. 587. 591, 704. 725. 856. 1039. 1179. 1208 ch. 1247. 1364 m. 1381. 1447. 1485. 1498. 1499. OC 462. 559. 562. 591. 907. 912. 930. 1021. 1280. 1356. 1520. 1527. 1530. 1553. 1589. Ant. 52. 398. 707. 754. 1066. 1257. Tr. 192. 249. 253. 481. 747. 1066. 1214. 1227. Ai. 128. 266. 272. 465. 742. 1090. 1092. 1099. 1234. 1295. 1365. El. 421. 662. 1152. 1156. 1319 fr. Alet. 91, 1. Atr. 144, 2. Hel. 186, 1. Oen. 421, 3. inc. 754, 2. αὐτή OR 1078. Ant. 488. Tr. 820. 1153. El. 408. 996. 1013. 1305 vitiose repos. Brunck. El. 993 pro verissimo αὕτη. In crasi χαὐτός Ph. 96. 319. 500. 893. 1368. OR 22. 927. OC 997. 1149. * 1747 m. [del. Dind.] Ant. 801 an. 1095. 1246. El. 28. Ai. 347. 391 m. fr. Erig. 225, 2. χαὐτή inc. CV. 110 Br. —. *accus.* αὐτόν Ph. 430, ubi *ipsum* longe significantius quam *eum;* OR 926. *OC 300. 1009. 1155. 1202. Ant. 437. Tr. 1177. El. 36. fr. Acris. 66, 2. Alead. 106, 3. — *Plur.* αὐτοί Tr. 282. αὐταί OC 1756 an. αὐτοῖς Ph. 275. αὐτά OR 341. Reliqui casus sic non leguntur. — || *Cum nomine.* ὁ τλήμων αὐτός Ph. 161 an. αὐτὸς οὐδυσσεύς Ph. 572. αὐτὸς δ' ὁ πρέσβυς OR 805. αὐτὸς μόνος Ai. 1283. αὐτὸ τοὔργον Lemn. fr. 352. v. Hesych. v. αὐτὸ δείξει, et Valck. ad Hipp. 626. [Nauck. Eurip. Stud. 2, 97.] αὐτοῦ Διός Ph. 392 ch. πρὸς αὐτοῦ Ζηνός 484. Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ OR 712. Φοίβου τε χαὐτοῦ Ζηνός OC 793. πρὸς αὐτῷ γε τῷ δεινῷ OR 1169. αὐτὸν τὸν θεὸν OC 1285. ἄνακτα δ' αὐτὸν 1650. ἐς αὐτὸν καιρόν Ai. 1168. ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην El. 720. πρὸς αὐτὸ στόμιον Ant. 1217. πρὸς αὐτὸ τέρμα El. 1396. αὐτοὶ θεοί OC 1511. αὐταὶ ῥιπαί Ant. 929 an. [sic LA. αὐτῶν ἀνέμων Dind.] αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις Ai. 27. ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς El. 1329. αὐτοῖσιν ὅπλοις fr. inc. 781, 7. Sed αὐτῶν δ' ἀγώνων OC 1083 ch. suspectum est [extat in LA., sed τῶν δ' Wund. Dind. ἄνωθ' — Herm.], βρονταῖς αὐταῖς Ph. 1199. vitiosa in LA scriptura. v. αὐγή. — || *Cum pronomine.* ἐγὼ δὲ χαὐτός Ph. 319. αὐτὸς σὺ σοί OR 379. αὐτός μοι σύ 957. αὐτὸς σύ El. 1470. ἐγὼ αὐτός OR 587. Ant. 1122. σύ τ' αὐτός OC 488. σὺ δ' αὐτός Aethiop. fr. 26, 2. σοὶ χαὐτῷ Ph. 621. ἐμοὶ αὐτῷ OC 952. σοὶ αὐτῷ 1125. αὐτόν τέ με Ph. 1315. σέ τ' αὐτόν OC 868 et 1417 [LA h. l. σέ γ' αὐτόν, illic σέ χ' αὐτόν]. σέ τ' αὐτάν [sic LA: αὖ τάνδ' D. c. Seidl.]. Ant. 1341. ἐμὲ αὐτόν τε OC 1009. με αὐτόν OC 1155. 1545. ὑμῶν αὐτῶν [ἀστῶν Dind. c. Reisk.] OC 1501. Cum adiectivo pronomine: αὐτὸς ὅδε OR 531. ὅδ' αὐτός Tr. 58. τοῦτ' αὐτό Ph. 1020. OR 547. 548. 1013. OC 575. Tr. 408. τοὐμὸν αὐτῆς El. 252. τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ OR 416. τοῖς οἷσιν αὐτοῦ 1248. αὐτὸν ἐκεῖνον Tr. 287. αὐτὸ τοῦτο Ph. 77. κατ' αὐτὸ τοῦτο γε 438. οἷς [οἷ Dind. c. Pors.] ... αὐτοῖς Ph. 316. αὐτὰ ταῦτα Tr. 600. — || *Cum pronomine et substantivo.* ὅδ' ἄναξ αὐτός Ant. 1257 an. χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γε Ph. 23. — Αὐτὸς αὐτοῦ, αὐτὸς αὐτῷ, αὐτὸς αὐτόν v. αὑτοῦ. αὐτὸς σαυτοῦ v. σαυτοῦ. αὐτὸς ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ v. ἐμαυτοῦ. — || *De significatione.* Longe creberrime verum pronomen est distinguendae subiectae notioni primariae ab aliis minus gravibus s. secundariis. V. Herm. l. c. p. 309. Interdum significat μόνος. ut ᾧ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσεν παιδὶ καὶ πατρί OR 1209 ch. ubi contra libros Br. Herm. [Dind.] αὑτός. In ἥξει γὰρ αὐτά, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω OR 341 est αὐτόματα, ut recte schol. *Adverbiascit:* δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον Ant. 1217. ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς El. 1329. ἐς αὐτὸν καιρόν Ai. 1168. πρὸς αὐτὸ τέρμα El. 1396; praeter haec in omnibus exemplis formularum quibus αὐτὸ τοῦτο et τοῦτ' αὐτό accusativo casu dicuntur. *Omittitur* σύν in αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις Ai. 27. αὐτοῖσιν ὅπλοις fr. inc. 781, 1, cuius usus pauca de innumeris exemplis inutili opera congessit Monk. ad Eur. Hipp. 1184. Rectius consules Matth. ad Hipp. 1203. et Lob. ad Phryn. p. 99. (I p. 266 in.)

II. In obliquis casibus αὐτός significat *is*, et subiectae notioni s. rei, de qua quis loquitur revocandae constitutum est. Nec in principio sententiae legitur, nec post minores, si recte eas posueris, distinctiones, in quo genere ab editoribus multum peccatur; sed quominus versum incipiat in continuo sermone, nihil obstat. In melicis rarum est. Sed nominativus casus ab hoc vocabuli usu excluditur, ut quae huc advocaveris exempla rectius aliter explicare quaeras. In Ai. 1283. ὅτ' αὐτὸς Ἕκτορος μόνος μόνου ἦλθ' ἐναντίος, *ipse potissimum* Aiax dicitur occurrisse, ut reliquorum ducum notetur ignavia. In Ph. 691 ch. ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος Philoctetae ita depingitur solitudo, *ipse ut solus sui vicinus* esse dicatur. De OR 1078. et Ant. 484 videndus Herm., quanquam posteriore loco αὕτη LA, quod fortasse praeferas. — *Genitivus* exstat in his: παρ' αὐτοῦ OC 578. μετ' αὐτοῦ Ant. 73. ἀπ' αὐτοῦ 412, quod Dorvill. ad Char. p. 399 contra sensum loci ἀφ' αὑτοῦ scribendum affirmavit. ἀπ' αὐτῆς OR 1269. αἱ δὲ συμφοραὶ αὐτοῦ πανώλεις OC 1015 in principio versus. ὠδῖνας αὐτοῦ [αὑτοῦ Dind. c. Herm.] Tr. 42. τὸ κάλλος αὐτῆς 465. σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο 778. ἅς οὔποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσα Ai. 318. γενοίμεθ' αὐτοῦ σωτήριοι 779. κλέπτης γὰρ αὐτοῦ [αὑτοῦ Dind. ex apogr.] ψηφοποιὸς ηὑρέθης 1135. ἐχθροῖσιν αὐτοῦ El. 456. φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψανα 1113. At παισὶ τοῖς αὑτοῦ iure scribitur inde a Stephano in OC 1396, etsi αὐτοῦ in LA et omnibus ceteris libris exstat. — *Dativus:* οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα ἐπινωμᾶν Ph. 167

an. Dind. ex apogr. αὐτῷ cf. C. Matthiae Qu. Sophocl. p. 109. Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος 425. κοὐκ ἔστιν αὐτῷ OR 849. ἢ τυχών μ' αὐτῷ δίδως; 1025. λυσσῶντι δ' αὐτῷ 1258. ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς μόλοι; OC 70. τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας 483. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ μέτα Ant. 48. κἄξεστιν αὐτῇ *507 [secl. Iacob.]. ὅτ' αὐτῷ Ai. 802. τύχῃ κακῇ μὲν αὐτῇ γε Tr. 328. μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά 384. μὴ σταίη ὄχημα ναὸς αὐτῷ 656 ch., quod exemplum quod cantici est, notandum. μέλλοντι δ' αὐτῷ 756. οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν αὐτῇ γένοιτο 816 initio versus positum αὐτῇ. ὁ κλεινὸς αὐτῇ νυμφίος El. 300. κειμήλι' αὐτῇ 438. προσφιλῶς αὐτῇ 442. de quo recte intelligendo cf. Herm. λυτήρι' αὐτῇ [sic LA m. rec.: αὐτή pr.] 447. δὸς αὐτῷ 451. πέμψαι τάδ' αὐτῇ 460. πάρεστιν αὐτῷ fr. Alead. 109, 12. πρὶν αὐτῷ Tynd. 572, 2. Phthiot. 624. In OR 509 ch. φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα olim non sine sensus detrimento deletum nunc restituit Herm. OR 612. τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον et αὑτῷ et αὐτῷ paribus fere momentis commendantur: αὑτῷ Br. Herm. αὐτῷ Elmsl. praetulit. [In LA pr. sine spiritu, rec. m. αὐτῶι.] Sed fr. inc. 670 dudum recte, quamvis in sententia non perfecta emendatum ἡνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὢν αὑτῷ συνειδῇ. — *Accus.* ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν Ph. 164 an. πρὸς αὐτόν 193 an. οὐκ εἶδον αὐτόν [sic LA: αὐτός Dind. c. Schndw.] 445. ἔστελλον αὐτόν 495. δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν 580. ἐάσωμεν ἔκηλον αὐτόν 826. ξυλλάβετον αὐτόν 1003. Tricl. ξυλλάβετε τοῦτον. ἄφετε γὰρ αὐτόν 1054. οὐξελέγχων αὐτὸν ἔστιν OR 297. ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει 469 ch. notabile igitur. ὡς αὐτὸν ἥξοι μοῖρα θανεῖν 713. ἔφασκεν αὐτὸν ἐννέπειν 842. τύραννον αὐτὸν στήσουσιν 939. ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία 1024. πρὸς αὐτόν 1421. κατ' αὐτόν OC 18. φασὶν αὐτόν 1164. ἔφυσας αὐτόν 1189. ἀλλ' ἔα αὐτόν 1192 cum rarissima synizesi; LA pr. αὐτὸν, sec. αὑτόν, alii σεαυτόν prae se ferunt: Bothius ridicule explicat, ut pro αὐτομάτως dictum sit, magis etiam ridicule Staegerus in interpret. Germ., hic quidem gravissimo sono in pronomine eius minime consorte posito: *aber ihn! sed hunc potissimum!* Nihil vidi ineptius. [Correxit ed. Lond. 1722 ἀλλ' ἔασον.] εἰ μὴ 'τύγχαν' αὐτόν OC 1349. θώυξεν αὐτόν 1624. καλεῖ γὰρ αὐτόν 1626. ὁρῶμεν αὐτόν 1654. οὐ γάρ τις αὐτόν [αὐτῶν LA] 1658. ἔκρυπτον αὐτόν Ant 285. μή πώ ποτ' αὐτὸν λακεῖν 1094. χωρεῖ πρὸς αὐτόν 1227. ἐπιστρατεύειν αὐτόν Tr. 75. κύκλῳ γὰρ αὐτὸν λεὼς κρίνει 194. ὄψει δ' αὐτόν 199. ὃς αὐτὸν ἐλθόντα 262. ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτόν 269. ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα ἔχοντα 272. ὁθούνεκ' αὐτὸν μοῦνον 277. πρὶν κεῖνος αὐτόν 608. εἴ ποτ' αὐτόν 610. μόνη γὰρ αὐτόν 712. ὀπτὴρ αὐτὸν φράζει Ai. 29. θανεῖν γὰρ αὐτὸν θέλω 106. φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην 531. προσειπεῖν αὐτόν [m. rec. in LA addidit] 538. αἴρ' αὐτόν 545. αὐτίκ' αὐτὸν δεῖ πωλοδαμνεῖν 548. στείχοντα αὐτόν 723. ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν μῆνις 756. ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει 768. ἔπηξα δ' αὐτόν 821. οὐχ ὅσον τάχος δῆτ' αὐτὸν ἄξεις 986. ὁθούνεκ' αὐτόν 1052. ὧν οὕνεκ' αὐτόν 1062. χἄτ' αὐτὸν εἰσιδών τις 1152. ἔχ' αὐτόν 1180. ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας οὐκ ἀντατιμάσαιμι 1338. λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν 1388. ἀρωγὸν αὐτόν El. 454. τὸ λοιπὸν αὐτὸν στέφωμεν 458. θανεῖν χρῆν αὐτόν 578. φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορα 953. κέκευθεν αὐτόν 1120. ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε fr. inc. 730. καταπεσεῖν αὐτόν 751. Dubium utrum sint Eustathii verba an Sophoclis, recta oratione usi. In OC 121 ch. viam praemonstrante LA λεύσατ' αὐτόν, προσδέρκου rectius λεύσσ' αὐτόν scribetur, quam quod Herm. et Dind. dederunt λεῦσσέ νιν, vel Brunckii λεύσσεις νιν: nam quod offensioni esse αὐτον Herm. affirmat, sicut in Latino carmine *eius*, de quo Bentleium dixisse scimus ad Hor. Carm. 3, 11, 18, illud quidem minimi faciendum. Diversa enim linguarum indoles, et αὐτῷ αὐτόν a canticis non plane abesse vidimus. — αὐτήν. τὸ δεύτερον αὐτὴν χρεὼν ἁλῶναι Ph. 1439. λυσσῶσαν αὐτήν Ant. 492. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον 655. κοὐχ ἡ Λυδία πέρσειεν αὐτήν Tr. 433. ὁρῶμεν αὐτήν 930. κλιθεῖσαν αὐτήν 1226. κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰόν El. 374. λόγος τις αὐτήν ἐστιν εἰσιδεῖν 417. ἔθυσεν αὐτήν 535. 576. λευκὸν αὐτὴν ὧδ' ἐπαίδευσεν γάλα Peliae fr. 433. In Tr. 628.: οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν προσδέγματ', αὐτὴν θ' ὡς ἐδεξάμην φίλως non erigitur pronuntiando pronomen, nec *ipsam* sed *eam* significat. Falso enim et nostro plane, non Graeco more distinguitur post προσδέγματα: est enim sententia obiecti ratione a verbo οἶσθα suspensa, cui cum infinitivum substitueris, non distingues utique, nec igitur in ὡς vel ὅτι faciendum [seclusit versum Nauck.]. — αὐτό. ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό Ph. 651. κέρδος αὔτ' ἐγὼ λέγω Ant. 462. male LA αὐτ', quod est αὖτε. ἀλλ' αὐτό μοι σύ, παῖ, λαβών Ai. 574. ἀλλ' αὐτὸ Νὺξ Ἅιδης τε σωζόντων 660. δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ El. 1270 m. initio versus et in cantico. τέρας νομίζειν αὐτό 1317. ἔγοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι Ach. Am. fr. 162, 2. — *Dualis.* ἵλεως αὐτοῖν κλύε El. 1376. ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν OR 682. ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτοῖν [αὐτῶν LA] OC 423 in versus principio, ut ἀνάστατος αὐτοῖν ἐπέμφθην 430. δίδωσιν αὐταῖν 446. ἀμφὼ γὰρ αὐτά [sic LA. αὐτώ Dind.] accus. Ant. 770. — *Pluralis. Genitivus.* αὐτῶν βεβώτων Ph. 277. principio versus, ante quem pessime vulgo distinguitur, quasi adverbialiter dictum, quali ex genere sunt genitivi q. v. consequentiae, a verbo recte segregetur. χόλον κατ' αὐτῶν Ph. 328. ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν 330. μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς OR 975. ἄρχει τις αὐτῶν OC 66. νέκυς ποτ' αὐτῶν [ῶ in LA ex ός factum] αἷμα πίεται 622. κοὔπω τις αὐτῶν Tr. 461. κατ' αὐτῶν Ai. 304. γνόας τις αὐτῶν El. 717. εἴ τις αὐτῶν 1460. οὐ γάρ ποτ' αὐτῶν Alet. fr. 93, 3. ἐξ αὐτῶν Erig. fr. 225, 1. — *Dativus.* τά τ' ἄλλ' αὐτοῖσι Ph. 610. ἅμ' αὐτοῖς 983. 1026. μήτ' ἄροτον αὐτοῖς OR 270. τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι.. ἔνι 598. ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν 752. πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις OC 367. τοιοῦτον αὐτοῖς 947. ἐπ' αὐταῖς 1611. ξυμφέροντ' αὐταῖς 1635. ἐπ' αὐτοῖς Ai. 451. Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν 972. οἵ' αὐτοῖς φρονῶ El. 334. ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι 536. παρ' αὐτοῖς 1329. *Accusativus.* ὅτ' αὐτούς El. 709. [ὅπου νιν Dind.] τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετο Ph. 601. σωτῆρας αὐτούς 739. ξυμπάντας αὐτούς 1042. ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι 1369. βλέπων μὲν αὐτούς OC 279. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάσει στόμα 603. οὐδείς ποτ' αὐτοὺς ἂν ἐμπέσοι ζῆλος 942. — αὐτά. αὖθις αὔτ' ἐγὼ φανῶ OR 132. ἀλλ' αὔτ' Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν Ph. 64. ἐγὼ γὰρ αὔτ' ἔσωσα 373. περιστέλλουσιν αὐτά 447. αὐτὸς αὔτ' ἐκτησάμην 670. σῶζ' αὐτά 766. μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά 777. αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ λαβὼν ἔχω 1234. οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν Ai. 444. νῦν δ' αὔτ' Ἀτρεῖδαι ἔπραξαν 445. ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290 [αὐτῶ, ὃς a m. ant. superscr. LA]. Haec significatio est, qua aliis maxime pronominibus postponi solitum αὐτοῦ αὐτῷ αὐτόν a se invento nomine ἐπιταγματικόν dixit Aristarch. ap. Apoll. de pron. p. 79, a. Inclinatum unquam αὐτόν Atticis fuisse nullo nec testimonio scriptorum neque ex libris constat; apud Hom. constans omnium consensus in

ea re fuit Il. μ 204.: v. schol. it. Apoll. l. c. p. 77. Charac. p. 1153. (I p. 269 lin. 9.)

III. Cum articulo maxime compositum ὁ αὐτός significat *idem*, de uno duo praedicari iuncta indicans. Casu nominativo masculini generis librorum in omittendo articulo magna esse concordia solet; sed ea ipsa res vestigium veri habet, ut graviter erraverit Brunckius ubique secundum Ionum morem ὡὑτός scribens. μὴ τότ' οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς Ph. 521. sic ex apogr.: αὐτό LA. οὐχ αὐτὸς ἀεὶ δαιμόνων παραστατεῖ El. 917. LA αὐτός, αὐτός Schaefer. correxit. In τοὺς ἐρῶντας αὐτὸς ἵμερος δρᾶν Ach. Am. 162, 8 non minus verum est αὐτός esse scribendum. — Formae ταὐτό et ταὐτόν ita differunt, ut hoc perpetuo sit ante vocales usu et ubi positione opus, illud, ubi syllaba finali brevi. Iniuria enim Elmsl. ad Eur. Suppl. 423. Med. 650. Soph. OR 734. ἐς ταὐτό quasi precario admissum, ταὐτόν legitimum esse pronuntiavit, nec rectius assentitur Matth. ad Suppl. l. c. cf. ad Phoen. 499: etsi concedunt esse aliqua brevioris formae exempla dubio maiora. Sophoclis unum habent Tr. 425. Praeterea ταὐτό necessario scribitur OR 734. ταὐτόν et ταὐτό pariter versus fert OR 1405, ubi ex libris editum ταὐτόν [τοὐμόν Nauck.]. Sed ταὐτόν scribendum fuit propter insequentem vocalem OC 612. Ph. 546. 1256. OR 325. OC 1419: cf. Eur. El. 517. Ar. Nub. 662. 1286. — ταὐτοῦ πατρός Ant. 513. ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν El. 325. ἐν ταὐτῷ 1496. Alet. fr. 93, 3. ἐν πόνῳ ταὐτῷ OC 1359. ἐν ταὐτῷ λόγῳ 1656. τὸν αὐτὸν ἀριθμόν OR 844. τὸν αὐτὸν δαίμονα OC 1337. τὸν αὐτὸν ἐς τόπον Ai. 437. τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα Ph. 128. — τῶν αὐτῶν Ant. 929 an. Tr. 546. τοῖς αὐτοῖς Tr. 440. τοῖς αὐτοῖσι El. 916. Acris. fr. 65. ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς Ai. 84. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε κακοῖς Ant. 1076. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις fr. inc. 671, 1. τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη OR 586. — ταὐτά recte scriptum ex uno cod. a Brunckio OR 284: ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, vulgo male ταῦθ', velut μαθεῖν δικαιῶ ταὔθ' [ταῦθ' LA] ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν 575. Eadem cum dativo verbi ratio est Ai. 687: ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε τιμᾶτε; OR 579: ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτά; et 840. λέγων σοι ταὔτ', ἔγωγε. v. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 548. Probabili coniectura ταὐτά pro ταὐτάν Ph. 853. ch. corrigit Herm. diss. de pron. αὐτός p. 335. — Exempla illa Abreschio praeter alios (Dil. Thuc. p. 737) et Buttmanno (ad Ph. 119) sine addito articulo *idem* significare visa omnia alios explicatus habent. Ionicae id poesi proprium: qui eam consuetudinem olim non plane abiudicarat ab Atticis, Schaef. ad Greg. p. 303. cf. Mel. Cr. p. 3 et 65, is errorem suum revocavit App. Demosth. 3. p. 61. coll. Herm. ad Ant. 920. Omnium diligentissime de hac re egit Matthiae Add. ad Eur. 7. p. 502. — σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ ἅμα Ph. 119 ad significationem pronominis *ipse* revocandum, estque *tu vero ipse* asseverandi formula. In Phil. 1330 οὗτος ἥλιος scribendum [αὐτός LA αὐτὸς Dind. c. Doederl.]. OR 458 φανήσεται δὲ ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, quanquam nunc αὐτὸς scripsit Herm., vetus LA auctoritas longe elegantiorem sententiam habet: *ipse et unus quidem pater et frater declarabitur.* νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι OR 557 *consilio ipse sum adhuc* h. e. *ipse mihi consto:* Herm. et Dind. αὐτός, nam in LA margo ab schol. legitur ἔθ' αὐτὸσ ὁ αὐτόσ. ὦ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσεν παιδὶ καὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν OR 1209 ch. *ipse solus suffecit;* etiam hic Herm. et Dind. contra librorum fidem αὐτός. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων ῥιπαὶ τήνδ' ἐπέχουσιν Ant. 929 an. *ipsa illa animi ingenerata impotentia* significatur, quod plane congruit cum OR 557, nec minus illo novatores expertum est. Nihil h. l. agit Wex. In Ph. 500 ἐς σὲ γὰρ πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον ἥκω tantum abest ut *eundem* interpretemur *nuntium*, ut uno subrogato vocabulo αὐτάγγελον veram sententiam demonstrari putemus. In El. 917. Ach. Am. fr. 162, 8. αὐτός scribendum fuisse vidimus. Quod olim opponi solebat, αὐτός in codd. nusquam legi, iam concidit post adnotata a Bekkero ad Plat. t. I. 1. p. 51, 1. ad Demosth. p. 11, not. e. p. 299, not. p.

Αὐτόσσυτος *sponte veniens.* αὐτόσσυτον: αὐτοκέλευστον. Σοφ. Σκυρ. (fr. 503.) Hesych. et Gr. Bekk. p. 467, 31, hic sine nomine fabulae.

Αὐτόστολος. αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι Ph. 496 i. q. αὐτὸν στελλόμενον.

Αὐτοσφαγής *a semet* vel *a suis caesus.* αὐτοσφαγῆ πίπτοντα *Ai. 841 [spurium notat schol.] Quod sequitur πῶς αὐτοσφαγεῖς ὀλοίατο, non *sua manu* sed *a suis caesum* significans, illustravit Lob. ad 842 et Herm. in cens. Ai. Wund.

Αὐτοῦ *in ipso loco, illic, hic.* ‖ *Proprie:* αὐτοῦ μέν' οὗπερ κἀφάνης OC 77. τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δημόταις 78. Colonensibus, loci quem insederat Oedipus, accolis. αὐτοῦ 192 ch.: consistere enim Oedipum chorus iubet; est igitur ἐπίσχες, μὴ πόρρω πρόβαινε, *halt.* ἕκηλος αὐτοῦ μίμνε 1039. αὐτοῦ βαιὸν ἀμμείνασα Tr. 335. μηδ' αὐτοῦ θάνω 802. θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ El. 81. — ‖ *Figurate:* ἅλις ἔμοιγ', ἅλις φαίνεται ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν OR 686 ch. Recte schol.: φαίνεταί μοι ἀρκούντως ἔχειν τὸ πρᾶγμα, φαίνεται ἐμοί, ἔνθα ἐπαύσατο ἡ φιλονεικία, αὐτοῦ, ἤγουν ἐκεῖ, μένειν. Creonti filias ab Oedipo abducturo chorus ἐπίσχες αὐτοῦ, ξεῖνε OC 856: non *illico consiste*, sed *ne quid ultra aude.* (I p. 271 in.)

Αὑτοῦ. ‖ Pronomen reflexivum tertiae personae, *sui.* τὴν αὑτοῦ φύσιν ὅταν λιπών τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα Ph. 902. τὸ ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται μόνον καθ' αὑτόν OR 63. Possit etiam αὐτόν ferri, *ipse unus dolore langitur.* αὐτὸς καθ' αὑτοῦ (σημαινέτω) 228. εἴ τις ἀπώσει τοὔπος ἢ χαὐτοῦ 234. παισὶ τοῖς αὑτοῦ ξυνών 457. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις αὑταῖς εἰσὶν ἄλγισται φέρειν 675. ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων 1270. τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ αὑτῆς θ' ὁρώσης OC 34. εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὑτοῦ πόλει ἐμοί τε 308. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος; 310. ὁ νοῦς ὅταν αὑτοῦ γένηται 660. LA αὐτοῦ, probatque Elmsl.: erit igitur *ubi illuc animum adverterint.* Aptius [Dind.] αὑτοῦ, *sui compos*, de qua formula v. Valck. Adn. ad N. T. p. 292. Opusc. t. II. αὑτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσε 984. τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὑτοῦ φρενὶ χάριν παρασχεῖν 1182. παισὶ τοῖς αὑτοῦ 1396. τῆς αὑτοῦ πάτρας Ant. 182. τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους φῦσαι 646. ἥτις τὸν αὑτῆς αὐτάδελφον εἴασε 696. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ (ὄλωλε) 1177. [αὑτοῦ quod est in LA tuentur Elmsl. ad Eur. Herc. 144. H. Keil. in Rh. M. 18, 263.] αὑτῷ χολωθείς 1235. παίσασ' αὐτόχειρ αὑτήν 1315. τὸ γὰρ νέαζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται χώροις, ἵν' αὑτοῦ Tr. 145 felici emendatione Herm., cui nullius momenti argumentis repugnat novissimus editor [Dind. c. libris χώροισιν αὑτοῦ sed in LA ἁὑτοῦ c. dupl. spir.]. τὴν αὑτοῦ σκοπῶν πρᾶξιν* 151. ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς 245. ὅρκον αὑτῷ προσβαλών 255. ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει 677. αὑτὴν διηίστωσε 881. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται τάδε

891. αὐτὴ τὸν αὑτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη 910. λύει τὸν αὑτῆς πέπλον 924. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς (τέθνηκε) 1132. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ (ἔπραξε) Ai. 906. αὑτῷ δὲ τερπνός (τέθνηκε)* 967. αὑτοῦ κρατῶν 1099. πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ 1366. ὡς πατὴρ ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην El. 572. βοᾶν ἔα τά θ' αὑτῆς 803. χὥτανπερ αὑτῆς εὐγενεστάτη φανῇ fr. inc. 713, 7. ἣν ὁ βούκερως Ἴακχος αὑτῷ μαιᾶν νέμει inc. 782, 3. αὐτὸς παρ' αὑτοῦ μανθάνων inc. 779, 7 [sic Bergk.: αὐτῶν cod. Ioann. Dam.]. In his omnibus et sensus nulla ambiguitas, quominus recte dici reflexivum pronomen videatur, et nulla aut exigua, quod mirere, scripturae diversitas. Paulo magis dubitari de his potest: οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ Αἴγισθος, ὥςτε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος βλαστεῖν ἐᾶσαι, πημονὴν αὑτῷ σαφῆ El. 966. Ante Brunckium αὐτῷ legebatur: clarum est, utrumque sententiam aptam habere; illud *quo facto ipse sibi calamitatem inferret*, hoc, quod obliqua oratione alterius cuiusdam loquentis, non facientis, iudicium continet, *quae ipsi calamitas foret*. τὸν παρ' αὑτῷ βίοτον OR 612 *vitam suam*. Elmsl. αὐτῷ minus recte. ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν οὐδέ τιν' αὑτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν Ph. 167 ch. Sic recte Brunck., αὑτῷ enim, a schol. agnitum, qui ἑαυτῷ explicat, *medicum sibi ipsi mederi* significaret. Herm. et Dind. haud dubio errore αὐτῷ retinuerunt. (I p. 272 c. m.)

II. αὑτοῦ pronominum ἐμαυτοῦ et σεαυτοῦ vices tuetur. Elmsl. quidem ad Heracl. 144 a prima et secunda persona plane amovendum esse αὑτοῦ αὑτῷ αὑτόν decrevit: cui cum Herm. ad Trach. 451 aut iusto longius, aut quo non deberet progressum esse obiecisset, quippe si αὑτοῦ a prima et altera persona abiudicetur, non intelligi, quomodo de tertia dici possit, iam exortus est, qui rem inchoatam absolveret Bernh. Synt. p. 287. Nam si obscure ὥςπερ ἐκ τοῦ τρίποδος τοῦ Δελφικοῦ locutum recte licet intelligere, etiam αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ et similia dicenda esse decrevit. In illa vetere sententia post Salmas. ad Inscr. p. 14. Abresch. An. ad Aesch. 1, 175. Diluc. Thuc. 716. Dorvill. ad Char. 159. Ruhnk. ad Tim. p. 92. Toup. Em. ad Suid. 3, 50. Koen. ad Greg. p. 4. Schaef. Reisig. Coni. in Ar. p. 206. Fritzsch. Qu. Luc. p. 156. iure perstiterunt. Brunck. etiam, ut erat calidior, σεαυτῷ et ἐμαυτῷ prae illa, quam putabat, elegantia contempsit ad Ar. Nub. 1455. Eur. Or. 633. Et habet antiquos et bonos testes Tim. l. c. Theodos. ap. Bekk. in varr. lectt. ad Apoll. de Synt. p. 405. Choerob. ad Theod. f. 264 l. c. utrumque Apollonii disciplinam secutum. Et mirum sane, Atticos ita dicere non potuisse, cum vel Homero vindicarit αὑτοῦ Ptolem. Ascal. ap. schol. Il. ι. 342, cf. Apoll. de pron. p. 101. de Synt. p. 141.: quanquam locupletiores testes plene scribebant ἓ αὐτοῦ. Apoll. de pr. p. 102. de Synt. p. 140. Eust. p. 103, 22. 1202, 8, Aristarchum secuti. Sed non potuisset hoc Ptolem. excogitare, nisi in communem usum αὑτοῦ receptum esset. Mediam quandam ineptissime viam ingressus Blomf. αὑτοῦ pro ἐμαυτοῦ σεαυτοῦ dictum a tragicis abiudicat, recentiori Atticismo vindicaturus, quo facto callide a prosariis scriptoribus manum abstinet, apud quos ea confusio perpetua. — Ergo pro ἐμαυτοῦ etc. ponitur αὑτοῦ: ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων, ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ, τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος OR 138. Elmsl. cum quibusdam. ἐπεὶ καθ' αὑτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδὲν OC 966. κλάω αὐτὴ πρὸς αὑτήν El. 285. LA αὐτὴ [m. pr. αὐτῇ] πρὸς αὑτήν. τούς γ' αὐτὸς αὑτοῦ πολεμίους (οὐκ ἐῶ θάπτειν) Ai. 1132. ex apogr. Dind.: LA αὐτοῦ. De hyperbato v. Bast. Ep. Cr. p. 212. Reisig. C. Crit. in OC. p. 311. — Pro σεαυτοῦ etc. dicitur αὑτοῦ: αὐτὸς αὑτὸν οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς OC 857 (libri αὐτόν). σὺ δ' αἰσχύνεις πόλιν τὴν αὐτὸς αὑτοῦ [sic Dind. ex apogr.: αὐτοῦ LA] OC 930 cum eodem, quod modo tetigimus, hyperbato. τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας 1356. LA veram scripturam servavit, reliqui libri αὐτοῦ. εἰ δ' αὐτὸς αὑτὸν [αὐτον LA] ὧδε παιδεύεις Tr. 451. — Igitur cum hic usus et a ratione et a grammaticorum veterum disciplina satis habeat firmamenti, nec librorum convincatur documentis, dictatoriis quorundam edictis aut simulata doctrinae specie non videtur convelli posse.

III. Semel καθ' αὑτοῖν est κατ' ἀλλήλοιν. πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὣ καθ' αὑτοῖν δικρατεῖς λόγχας στήσαντ' ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω Ant. 145 an. Schol.: ἀντὶ τοῦ κατ' ἀλλήλων. Hesych. ἑαυτούς, ἀλλήλους, cuius vide Interpp. et adde Hemsterh. Misc. Obss. 10, 209. Abresch. ad Xen. Eph. p. 164. Locell. Heindorf. ad Plat. Parmen p. 211. Non iniuria autem propter ἑαυτούς pro ἀλλήλους dictum Menander ab Eustathio reprehensus est p. 1547, 29.: dedecet enim comoediarum scriptorem liberiorem gravioris poeseos usum consectari, nec de industria illud, sed negligentia fecit is, quem saepe grammatici propter inquinatam sermonis Attici puritatem reprehenderunt. Vide etiam Schaef. ad Aesop. p. 96. Stallb. ad Plat. Lys. p. 125. (I p. 273 p. med.)

Αὐτουργός *qui quid ipse facit*. ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί Ant. 52. Ingeniosa est, sed non necessaria Reisigi coniectura in OC 1297 (p. 353). οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς αὐτουργοῦ μολών pro οὐδ' ἔργου, quam amplificationem elegantia destitui dicit. — De tono praecipit Arcad. p. 87, 19.

*Αὐτοφόντης v. αὐτοέντης.

Αὐτόφορτος. αὐτόφορτοι: αὐτοδιάκονοι· κυρίως δὲ οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις (sc. φορτηγοί) Σοφ. Θυέστ. (fr. 250) Hesych.

Αὐτόφωρος *ab ipso aliquo deprehensus*. πατὴρ ἀπώλετο πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων Ant. 51. Schol. ἐμφανεστάτων. καὶ ἃ ἐφώρασεν αὐτός, καὶ εἰς ἃ ἐφωράθη. Horum hoc solum recte dicitur: ipse enim nefandorum facinorum sibi conscius factus Oedipus periit. [v. Wolff. ad h. l.]

*Αὐτοχειλής v. αὐτόλιθος.

Αὐτόχειρ. αὐτοφονευτής Gr. Bekk. p. 199, 21. Similia lexica vetera. αὐτόχειρ καὶ ὁ ἑαυτὸν ἀνελὼν καὶ ὁ ἕτερον αὐτοχειρίᾳ καὶ μὴ δι' ἄλλου φονεύσας. Anecd. Bachmanni 2, 65, 28. Melius Gr. Bekk. l. c. p. 468, 6: οὐ τὸν ἑαυτὸν ἀνελόντα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πράξαντος ὁτιοῦν τῇ ἑαυτοῦ χειρί. Haec explicat Herm. ad Ant. 1160. Illa significatione generali *sua aliquid manu conficientis* legitur: ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις ἀλλ' ἐγώ OR 1331 m. εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου ἐκφανεῖτε Ant. 306. *αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ ἔλουσα 900 [secl. Meinek.]. Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ [ἀρτίχειρ Meinek.] δ' αἱμάσσεται 1175. Versum litera X appicta grammatici notarunt, propter proximam interrogationem πότερα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χερός; poetam non recte aut apte locutum existimantes. παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὑτὴν Ant. 1315. τοὐμὸν ἐξάραντά σε σῶμ' αὐτόχειρα Tr. 1194. κἀδόκει Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν Ai. 57. αὐτόχειρί μοι μόνῃ τε δραστέον τοὔργον El. 1019. Olim αὐτοχειρί quasi adverbium hoc. Monuit de cor-

rectione Pors. ad Or. 1037: repertumque post αὐτόχειρι in LA [sed γρ. οὐδὲν ἧσσόν μοι Schol.]. — Hinc etiam deflexum αὐτόχειρι σὺν μιάσματι Ant. 172. i. q. τῆς αὐτοχειρίας, *mutuae caedis nefario scelere*. Melius hoc brevissima Hermanni, quam memoravimus, disputatione explicabitur, quam loquacitate Wexii. — Sed *auctorem caedis* significat: ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου OR 266. τὸν αὐτόχειρα πατρῴου El. 955. Nude: εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν, τὸν αὐτόχειρα μὴ σιωπάτω OR 231. Et *interfectorem* ipsum: σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρός (ἔφυς). Alcm. II. 2. Brck. (rei. D.).

*Αὐτοχειρί v. αὐτόχειρ. (I p. 274 m.)

Αὔτως. Adverbii ad explicandum difficilis exempla Sophoclea haec sunt: οἴμοι, δύ' αὔτως δείν' ἔλεξας Ph. 426. Libri, etiam LA αὔτως, Steph. αὐτός, quod sensu caret, Brunck. αὐτώ ex schol. [in quibus γρ. δύ' αὐτὼ δ' ἐξέδειξας unde Pors. restituit δύ' αὖ τώ δ' ἐξέδειξας]. αὔτως δὲ καὶ σὺ ξεῖνε OR 931. Libri et Dind. αὔτως [LA radendo mutavit in οὕτως], correxit Herm., ut κρυφῇ δὲ κεῦθε, σὺν δ' αὔτως ἐγώ Ant. 85. αὔτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ πόδα τείνει ὑπείκει μηδέν, ὑπτίοις σέλμασιν ναυτίλλεται 715. αὔτως [sic LA] ὅπωσπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον Ai. 1179. Dind. ex apogr. et Eust. p. 413, 45 αὔτως, hic οὕτως interpretatus, quod ipsum apud Suid. legitur v. πλόκος. αὔτως, ὧδ' αὔτως, ὥς μ' ὤλεσεν Tr. 1040 m. [sic Herm., αὔτως Dind. Schndw. Nck. Bgk.] Scripturam igitur librorum fluctuare verisimile est, sed testatior longe est aspero spiritu notata: idque etiam de Aeschyli et Euripidis codicibus certum. Nec plane contemnendus ille consensus est, cum longe saepius omiserint, quam addiderint librarii asperum spiritum. Grammaticorum alii, quorum Aristarchus fuisse credendus (v. Buttm. Lexil. I, 34) αὕτως, quod ab αὕτη ductum idem quod οὕτως significaret, et αὔτως, μάτην distinguunt: v. Phavor. v. αὔτως et οὕτως, EM p. 172, 34 et fortasse Trypho etiam apud Apollon. l. c. Alii autem, quorum princeps Apollon. de adv. p. 585, 20, non convenire asperum rati, vel ab ᾱ privativo et οὕτως, quae Heraclidis sententia est ab Apollonio relata, vel ab ἀέτως repetebant, velut EM l. c. Zonar. p. 349. Eust. p. 187, 28, qui secundum optimos Homeri correctores, Apollonium puta et Herodianum αὐτῶς Ionice vel Aeolice ψιλοῦσθαι affirmat. Si significationem consideramus, etsi accentus mirus videatur, quod etiam Apollonius animadvertit, omnia eo inclinare recte dicit Herm. ut non οὗτος sed αὐτός origo adverbii fuerit. Nunquam enim idem significat, quod οὕτως, sed *hoc ipso modo*, ὁμοίως, ὡσαύτως. Nec profecto a feminino αὕτη adverbium procudi potuit. Concedamus igitur Buttmanno, Homeri libros iam antiquitus incerta fuisse scriptura; recte tamen Wolf. nunc ubique tenui spiritu scripsit, asper autem grammaticorum argutiis vel librariorum inscitiae, οὕτως comparantium, tribuendus est. Ceterum significatio altera, μάτην, quae quomodo cum primitiva cohaereat, bene Herm. docuit, apud Soph. non exstat.

Αὐχενίζω *cervices caedo*. τοὺς μὲν ηὐχένιζε Ai. 298. Schol. et Suid. v. ηὐχένιζε: τὸν τράχηλον ἐπέκοπτε, ἐλαιμοτόμει.

Αὔχημα *causa gloriandi*. χθονὸς αὔχημα μέγιστον OC 709 ch. σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἶσας αὔχημα 713 ch. — σεμνολόγημα interpretatur Gr. Bekk. An. p. 468, 9. (I p. 275 m.)

Αὐχήν [Curt. Et. 424] *cervix*. κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν Ant. 1221. Ἡρακλεῖ μέσον εἰς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην fr. inc. 695. v. ἀνακεῖμαι. — αὐχένων ἄπο Tyr. fr. 587, 4. De tono v. Herod. π. μον. λέξ. p. 17, 4.

Αὐχμηρός *squalidus*. αὐ. στυγνὸν ἢ σκοτεινόν Gr. Bekk. p. 468, 10. αὐχμηρᾶς τριχός Oenom. fr. 422, 2.

[Αὔω *clamo*, *vociferor*. ἔρχομαι, τί μ' ἀύεις Niob. fr. 395 quae verba non Soph., sed Timothei esse monet Nauck. p. 38. Frequentius *aor.*: ἀύσας παῖδας ἠνώγει ἐνεγκεῖν λουτρά OC 1598. δεινὸν δ' ἀύσας ὡς ὑφηγητοῦ τινος πύλαις διπλαῖς ἐνήλατο OR 1260. ἐκ δ' ἤυσ' ἐγώ Tr. 565. μηδὲν μέγ' ἀύσῃς El. 830 ch. minuta vocis vi *ne quid gravius dicas*.]

*Ἀφαγιστεύω v. ἐφαγιστεύω.

*Ἀφαγνίζω v. ἐφαγνίζω.

Ἀφαιρέω *adimo*. Activum enim et medium ea potestate promiscue dicuntur. Illud legitur: τὸν βίον μή μου ἀφέλῃς Ph. 933. Sic aliquot apogr. LA et Tricl. μή μ' ἀφέλῃς, unde cave ne exsculpas μὴ μἀφέλῃς cum Elmsl. ad Med. 56, qui ante longe probabilius με μὴ ἀφέλῃ coniecerat ad OR 1522. v. μή, sed Laurentiani paene cogunt, ut με μὴ ἀφέλῃς probemus [id quod fecit Dind.]. — Medium legitur: τἄμ' ἀφαιρείσθων ὅπλα Ai. 100. εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με Ph. 376. τί μ' ἄνδρα πολέμιον ἀφείλου μὴ κτανεῖν; 1300. Aoristi ἀφειλάμην ab Atticistis damnati (v. Valck. ad schol. Phoen. p. 601. Wessel. ad Herod. p. 594 et 620. Alberti ad Hesych. 1. p. 1279. Piers. ad Herod. Philet. p. 431) apud. Soph. non est vestigium. — De verbo cum casu posito v. Koen. ad Greg. p. 94. Valck. Diatr. p. 203.

Ἀφανδάνω *displiceo*. σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ Ant. 501. Affert Eust. p. 28, 42. 1417, 18.

Ἀφανής *obscurus*, *arcanus*. σὺν ἀφανεῖ λόγῳ OR 657 ch. Schol., cuius verba corrupta, et Suid. λόγων. Significatur autem *crimen incertum*, *documento destitutum*: quam in rem bene Herm. Antiphontem advocat p. 66 Bekk. ἀφανεῖ τινι μόρῳ OC 1682 m. τὰν ἀφανῆ θεόν OC 1556 ch. Proserpinam precatur. — μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ OR 131. ὅστις τἀφανῆ περισκοπεῖ fr. inc. 770; utrobique *res ignotae*, *inventu arduae* dicuntur.

Ἀφανίζω *abscondo*, *tollo*. Gr. Bekk. p. 468, 25. ὅλως τὸ ἀνελεῖν καὶ ἀφανὲς ποιῆσαι, ὅπερ ἐκάλουν ἀιστῶσαι. Spectant haec et propriam et figuratam verbi vim. V. Toup. Em. in Suid. 1. p. 92. — *Proprie* dictum: ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο (cadaver) Ant. 255. τοῦτ' ἠφάνισται Tr. 676 (villus, quo pallium Deianira inunxerat). — *Tralate*: οὐδ' ἔχω πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος OC 1712 m. de dolore, qui ferendo quasi amovetur ab aliquo.

Ἄφαντος proprie *non visus*. ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι OR 560. ἐκ βροτῶν βαίην ἄφαντος πρόσθεν 832, ut nullum mei relinquam vestigium. Tralate est *inexspectatus*. ἔφην' ἄφαντον φῶς Ph. 297, de igne silicibus prolicienda. ἀπροσδόκητον schol. Affert Eust. p. 152, 13. 1149, 52, Suid. v. ἄφαντον. Ceterum vox minus Attica dicitur Moeridi et Thomae, poeticum sermonem non curantibus.

Ἄφαρ (⏑⏑) *continuo*, et inter se cohaerentes, et celeriter consecutas res significat. V. Lob. ad Phryn. p. 18. Eust. p. 158, 35: αὐθωρὸν καὶ συνάπτως. — ἄφαρ βέβακε Tr. 135 ch. 529 ch. ἴδ' οἷον προσέμιξεν ἄφαρ τοὔπος ἡμῖν 821 ch. insperatum eventum significans. Schol.: προσερράγη ὀξέως. μὴ θάνοιμι μοῦνον

εἰσιδοῦσ' ἄφαρ 958 ch. Singulare, etsi in aliis etiam vocabulis similia observantur, in solis ἄφαρ exstare Trachiniis.

[**Ἄφαρκτος *non munitus*. v. ἄφρακτος.]

Ἀφαρπάζω *rapio*. ὧν (a florentibus iuventa) ἀφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος Tr. 548. Adsignificatur fructus et oblectatio.

Ἄφᾰτος *ingens*. ἰὼ σκότου νέφος ἄφατον OR 1314 m. μέγας ἐρείπεται κτύπος ἄφατος ὅδε διόβολος OC 1464 ch., quo utitur loco Eust. p. 692, 53. 720, 29. 1188, 30.

**Ἀφαυρός *invalidus*. τί δῆτ' ἀφαυρῷ φωτὶ προστάσσεις ποιεῖν; OC 1018. Sic Brck. ex Turn. Steph. pro librorum scriptura ἀμαυρῷ, quam retinent Reis. Elmsl. Herm. Dind. — De tono v. Schol. Cantabr. Hes. Theog. 832. Eust. p. 1444, 7. Arcad. p. 72, 20. Method. ap. EM p. 6, 38. Gud. p. 3 et 118, 40. (I p. 277 in.)

Ἀφεγγής *luce carens*. ὦ φῶς ἀφεγγές OC 1549. *lux* dicitur *vitae*, quae caeco iam nulla erat. ἵλαος, ὦ δαίμων, εἴ τι γᾷ ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων OC 1481 ch. metaphorice *atrum*, i. e. infaustum dicitur. Haec vera scriptura est in PA (sed supra scripto θ) LA ἀφθεγγές [at ἀφέγκτῳ pro ἀφθέγκτῳ OC 155].

Ἀφειδέω *non parco*, *negligo*. ψυχῆς ἀφειδήσαντε El. 980. ἀφειδήσας, ἀμελήσας Gr. Bekk. 469, 22. Aliter, sed ut eodem redeat φείδεσθαι et ἀφειδεῖν, dictum εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου Ant. 414. v. Herm. Orationis obliquae lege non satis perspecta olim Schaef. Mel. Cr. p. 85 et Erf. l. c. ἀφειδῆσαι correxerunt, mutarunt autem sententiam Schaef. ad h. l. et Erf. ad Ai. 304. [ἀκηδήσοι ex Bonitzi emend. Dind.]

Ἀφελής *simplex*. Ex Phrixo (fr. 648) commemorat Antiatt. Bekk. p. 83, 23.

Ἀφέλκω *abstraho*. ἀφέλκομαι δύστηνος OC 844. LA ἀφέλκομ' ὦ δύστηνος, Tricl. ἀφέλκομαι.

Ἀφέρπω *abeo*. τί σῖγ' ἀφέρπεις; Tr. 813. ἐᾶτ' ἀφέρπειν 815. ἀφέρπειν ἄστροφος OC 490. ἄφερπέ νυν Ai. 1161.

[**Ἄφεσις *dimissio equorum*, *carceres*. δρόμου δ' ἰσώσας τἀφέσει τὰ τέρματα ἐξῆλθε El. 686 e Musgr. coniectura edidd. Brck. Erf. Herm. Dind. τῇ φύσει LA et Wolff. Bergk.]

Ἀφεψιάομαι. [sine augm.] ἀφεψιασάμην: ἀφωμίλησα. Σοφ. Ἀντην. (fr. 142) Hesych. v. Turneb. Adv. p. 669. [ἀφεψιαίμην: ἀφωμίλησα. οὕτω Σοφ. Gr. Bekk. 470, 13. ἀφεψιασάμην ἤτοι ἀφωμίλησα, ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ Eust. p. 1831, 3.]

Ἄφθεγκτος *silens*. τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ [ἀφέγκτωι LA] μὴ προπέσῃς νάπει OC 155 ch. sic dicto propter tremendas Furiarum cerimonias. V. Reisig. Enarr. p. L.

Ἄφθῐτος *non exolescens*, *aeternus*. Γᾶν ἄφθιτον Ant. 339 ch. Tellus, propter frugum proventus nunquam exolescentes. ἄφθιτος βία fr. inc. 678, 3 vis Veneris. [Sic Plut. et Stob.: βίος Dind. c. Both.] ἀφθίτους γνώμας ex Mys. (fr. 368) Hesych. affert ἀμετατρέπτους interpretatus, quod ἀμεταστρέπτους corrigendum. γενεᾶς ἀφθίτου λαχόντες θείας Inach. fr. 267.

Ἄφθογγος *mutus*, *silens*. ἧστο ἄφθογγος Ai. 314. [ἔγημεν ἀφθόγγους γάμους fr. Troil. 548. v. ἄφθονος.]

**Ἄφθονος. ἔγημεν ὡς ἔγημεν ἀφθόνους γάμους Troil. fr. 548. Apud schol. Pind. Nem. 3, 60 legitur ἀφθόγγους, quod intelligi non potest. Probabiliter emendatur ἀφθόνους *quibus nuptiis nemo invideat*, de Peleo et Thetide. (I p. 277 extr.)

Ἀφίημι. I. *Formae*. 1. *Activi praesens*: [ἀφίησιν fr. Ach. Am. 169 e coni. Dind. φησίν cod.] ἀφιέναι Ai. 796. *fut.* ἀφήσω OC 857. ἀφήσεις OC 834. ἀφήσει 1467. [LA ἀφῆσ, mutatum in ἀφ' ἧς, superscr. ἀφήσει. Dind. coni. ἐφήσει.] PA ἀφῇς. ἀφήσομεν El. 1020. *aor.* 1. ἀφῆκα Ant. 1084. ἀφῆκας Ph. 1349. OR 1177. *aor.* 2. ἀφῇς Ai. 496. Ph. 486. OR 860. ἀφῇ Ant. 1087. OR 198 ch. OC. 1279. [fr. Ach. Am. 162, 6.] ἀφῆτε OC 731. ἄφες El. 1288. Ph. 981. OR 320. ἄφετε Ant. 887. Herm. et Dind. ex Vat.; in LA ἀφεῖτε, in apogr. duobus ἀφῆτε; Brunck. ἄπιτε. Certum est ἄφετε Ph. 1054. ἀφείς Ai. 495. Suid. v. χειρίαν ἐφῇς; ἐφείς Dind. ex LB et LA, in quo α a m. recentissima superscr. Ph. 120. OR 599. 707. OC 914. 1537. ἀφέντα Ai. 754. — *Passivi perf.* ἀφεῖται Ant. 1165. aor. ἀφεθῆναι, Brunck. coni Ach. Am. fr. 162, 6. Codd. Stob. ἀφῇ. — *Medii aor.* ἀφοῦ OR 1521. — II. *Usus* || Activi prima significatio *mittendi* est, ab arcu et telo facta tralatione. σοῦ ὥστε τοξότης ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα Ant. 1084. [ὀμμάτων ἄπο λόγχας ἀφίησιν fr. Ach. Am. 169 e Dind. coni., ἵησιν Nck., φησίν cod. Hesych. De dictione amatoria cf. Poll. 3, 71.] ἵνα τὸν θυμὸν ἐς νεωτέρους ἀφῇ 1088. μηδ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν OC 731. Hinc *portendendi* potestas inest. τί μὰν ἀφήσει [ἐφήσει Dind.] τέλος; OC 1467 ch. — || *mittere*, *dimittere ex manibus*. ἄφες μοι τὰ τόξα Ph. 981. οὐκ ἀφήσεις; OC 834. οὔτοι σ' ἀφήσω 857. inde passivum ὁ χυμὸς οὐδ' ἀφεθῆναί πως θέλει Ach. fr. 162, 6. — || *dimittere eum qui venit*. οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν El. 1020. — || *dimittere adsignificato sui potestatem misso fieri*, *aut in hunc aliis*. χειρίαν ἀφείς [ἐφείς Dind. ex LA] τινι Ai. 495. ἢν τελευτήσας ἀφῇς 496. εἶρξαι Αἴαντα, μηδ' ἀφέντ' ἐᾶν 754. μηδ' ἀφιέναι μόνον 796. μή μ' ἀφῇς ἔρημον Ph. 486. ἄφετε γὰρ αὐτόν 1054, rectius enim significabit *abscedite ab eo*, *sinite*, quam *ex manibus dimittite*. τί μ' οὐκ ἀφῆκας εἰς Ἅιδου μολεῖν Ph. 1349. εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται OR 198 ch. ἄφες μ' ἐς οἴκους 320. ὡς μή μ' ἄτιμον ἀφῇ με OC 1279, cui exemplo compares in v. ἀποστέλλω dicta de El. 71. ἄφετε μόνην ἔρημον Ant. 887. — || *missum facere*, *non curare*. τὰ περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες El. 1288. πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς Ph. 120. πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε; OR 599. πέμψον, μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς 860. ἀφεὶς τὰ τῇσδε τῆς γῆς κύρια OC 914, leges et instituta *negligens*. τὰ θεῖ' ἀφείς 1537. — || Inde illud repetendum, quod ἀφεῖναί τί τινι est *tradere*, passivum *amitti*. πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ; OR 1177. καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα Ant. 1165. Schol.: ἀπολέλυται πάντα τὰ ποιοῦντα αὐτὸν μακαριστόν, quod fortasse ἀπόλλυται corrigendum. — || Rursus a missum faciendo oritur illud σύ νυν ἀφεὶς σεαυτὸν ὧν λέγεις πέρι ἐμοῦ 'πάκουσον OR 707. Iungenda ἐμοῦ ἐπάκουσον περὶ ὧν λέγεις, virgulis utrinque sublatis. Significatur autem *securus*. — *Medium* uno loco reperitur OR 1521, ubi τέκνων δ' ἀφοῦ: quod nisi *amoris* haberet et *desiderii* adsignificationem, vix discreparet ab ἄφες.

Ἀφικνέομαι (ῑ praeter auctas formas). || Propria *veniendi adveniendi redeundi* potestate non leguntur nisi perf. plusq., aor. et futurum, quoniam in re

tam simplici non placet formas separatim afferre. πρός σ' ἱκέτις ἀφῖγμαι OR 920. ὅτου χρῄζων ἀφῖξαι 932. τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα OC 794. Suid. v. ὑπόβλητον. τίνας χώρους ἀφίγμεθα OC 2. ἱκέτης ἀφιγμένος 634. τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ; 1308. τοῖς ἀφιγμένοις ξένοις Ph. 317. παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος; OR 935. — ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὴν καταρράκτην ὁδόν OC 1590. — ὦ φθέγμ', ἀφίκου El. 1225. Orestes enim significatur. καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην OR 1005. ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου OC 877 ch. ὅσοι Τροίαν ἀφικόμεσθα Ai. 1341. ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο Tr. 655 ch.; quod fortasse *redeundi* vim habet, de qua dixere Seidler. ad Eur. Electr. 6 et Heind. ad Plat. Protag. p. 462. — ἀφίξεται ταχὺς OC 307 || Figurate dictum *pervenire* ad finem vel terminum significat, inde et de *re facta* vel *eventu* universe dictum. χὤταν εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνῇ OC 1531. Sic Dind. ex Par. et Ricc.: LA cum numerorum detrimento ἀφίκῃ. ὡς πρὸς τέλος γόων ἀφίκοντο 1621. κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο Ai. 48 *rem perfecit*. κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι OR 265. [πᾶν Nauck. cl. Eur. Hipp. 284] v. πᾶς. ἰδεῖν κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην 833. θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται Ant. 934 m.

'Αφίλητος *non dilectus*. οὐδὲ γὰρ ὢν ἀφίλητος ἐμοί ποτε κυρήσῃς OC 1702 m. v. γάρ.

"Αφιλος. De homine *amico carens*. ἄφιλος αὐανῶ βίον El. 819. ἔρημον ὧδε κἄφιλον Ph. 228. προὔβαλου ἄφιλον, ἔρημον, ἄπολιν 1018. ἄθεος ἄφιλος ὀλοίμαν OR 663 ch. ἄκλαυστος ἄφιλος ἄγομαι Ant. 876 m. τὰ πρὶν ἔργα ἄφιλα παρ' ἀφίλοις 'Ατρείδαις Ai. 620 ch. apud Atridas *te amico* carentes, i. e. *ingratos tibi*. Apud Suid. v. τὰ δὲ πρίν legitur παρὰ φίλοις, quam scripturam, etsi ineptissima est, etiam schol. Rom. commemorat. — De re *ingratus*. ὅ τι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυγεῖν OC 186 m. γῆρας ἄφιλον 1237 ch. *quod amatoribus caret*, i. e. *acceptum nemini*. Male Eust. p. 790, 62: ὧν (κακῶν) ἓν λέγει καὶ τὸ ὑπὸ τῶν οἰκείων ἀμελεῖσθαι τὸν γέροντα: in quibus verbis ἀμελεῖσθαι Sophocleum ἀπροσόμιλον spectat, οἰκεῖοι autem, ἄφιλον. — ἔργα ἄφιλα Ai. 620 ch. (I p. 279 extr.)

'Αφίστημι. Sola leguntur aor. 2. et perfectum praesentis significatione *discedendi alicunde* vel *deserendi* praedita potestate. μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς El. 776. τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης 912. Sine casu: ἄνθρωπος, ὦ δέσποιν', ἀποστήτω Tr. 434. Tralate c. genit.: σιγᾶν κελεύω μηδ' ἀφεστάναι φρενῶν Ph. 865 *animo attendere iubeo*.

'Αφνεός [Curt. Et. 447] *opulentus*. ἀφνεωτέραις χερσίν El. 457. Eust. p. 623, 60. 1769, 53. Nec tamen priore illa disputatione, quod ipsi videbatur, ipsum quoque ἀφνεός dictum esse efficitur, in quam rem melius Aeschylum auctorem attulisset: diserte etiam testatur EM p. 178, 15. — Aspero spiritu notari dicit Phav. p. 131 Dind.; sed non memorat intra aspera λέξ. π. πνευμ. p. 213.

'Αφόβητος *non metuens*. Δίκας ἀφόβητος OR 885 ch. Non est active dictum; *imperterritum* significat.

"Αφοβος || *metu carens*. τὸν ἄφοβον στρατόν OC 1325. || ἐν ἀφόβοις θηρσί Ai. 366 m. *minime formidabilibus*, v. Herm. Schol.: τοῖς μὴ φόβον ἐμποιοῦσι προβάτοις, quae eadem Suidas v. ἄφοβος. [activa tribuitur vis in Thes. L. Gr. 2 p. 2684 cf. Dind. ed. Soph. Ox. 3 ad Ai. l. c.]

'Αφορμάω. Activum *aggredior*. τί τήνδ' ἀφορμᾷς πεῖραν Ai. 290. Suid. v. πεῖραν et χρήματα. Quidam libri ἐφορμᾷς, Brunckio probatum. Prius autem in nocturno Aiacis exitu aptius. — Medium *proficiscor*. οἷον ἄρ' ὁδοῦ τέλος "Αργους ἀφωρμήθημεν OC 1401; hinc *exorior*: οὐ γὰρ ἅλι' ἀφορμᾷ ποτε OC 1470 ch. de fulgure non inania portendente.

"Αφορμος *redux*. ἔκτοπος αὖθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε OC 234 ch. Tangit Eust. p. 488, 35. Schol. ἀφορμηθείς explicat.

'Αφοσιόομαι. ἀφωσιωμέναι: ἀνόσιαι, ἄποθεν τοῦ ὁσίου γεγενημέναν Σοφ. Θυέ. β' (fr. 251) Hesych. [Idem ἀφωσιωμένε: ἄποθεν τοῦ ὁσίου ἀφωρισμένε.....]

*'Αφράδμων v. ἀφράσμων.

"Αφρακτος *non munitus*. ἄφρακτος φίλων Ai. 910 ch. [Quo loco allato Hesych.: ἄφρακτος. ἀφύλακτος.] Schol. vet. Suid. Phav. in v. ἄφρακτος: ἀφύλακτος, οὐ πεφυλαγμένος καὶ τετειχισμένος τοῖς φίλοις. [G. Dind. Aeschylum et Sophoclem scripsisse ἄφαρκτος et ἀποφάργνυμι observavit in Th. L. Gr. I 2, 1785 C et 2630 B.]

'Αφράσμων. Hesych.: ἀφράδμων, ἀσύνετος, ἀμαθής, Σοφ. Τριπτ. (fr. 542). Scribendum ἀφράσμων, cum propter literarum ordinem, tum maxime ob Gr. Bekk. p. 472, 13. ἀφράσμων ἀσύνετος. Σοφ. Rarius enim hoc et propterea grammaticis enotatum.

"Αφραστος *quod cerni non potest*. ἀφράστῳ τῇδε πέδῃ Tr. 1057 quam τυφλὴν ἄτην vocat v. 1104 *de quo quis coniicere non potest*. schol. ἀλέκτῳ. φάτιν ἄφραστον ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν Tr. 694 schol. ἀνεκδιήγητον. A φράζομαι utrumque, non a φράζω repetendum. (I p. 281.)

'Αφράστως *inexspectato*. ἐπεί σε νῦν ἀφράστως ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον El. 1262 m.

'Αφρίζω *spumo*. ἤφριζον ἱππικαὶ πνοαί El. 719.

'Αφροδίσιος *Veneri aptus*. 'Αφροδισία λάταξ Inach. fr. 257, quo de loco v. Toup. ep. crit. p. 67. [Meinek. exerc. in Athen. 1. p. 49 et in Philol. 19, 145 γόνον τε μήλων κἀφροδισίαν ἄγραν fr. Dan. 178, quod utrum de sue an de capra an de perdice sit intellegendum, cf. Eust. p. 1183, 19. Hesych. s. v. ἀφροδίσια ἄ. Gr. Bekk. 472, 22. Bergk. ad Anacr. p. 227.]

'Αφροδίτη *dea*. χρυσάνιος 'Αφροδίτα OC 692 ch. ἄμαχος θεὸς 'Αφροδίτα Ant. 800 ch. Tonum notavit Arcad. p. 114, 8.

'Αφροντίστως *incogitato*. ἥκει δόμους ὡς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως Tr. 366. ὡς ἀφροντίστως ἔχει Ai. 355 euphemismus est pro μανικῶς, quod a vet. schol. adnotatum uberius explicuit Lob.

'Αφρόνως *stulte*. κἀφρόνως ἠμείψατο Ai. 766.

'Αφρός *spuma*. ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί Tr. 702. Tenui esse spiritu adnotavit Arcad. p. 197, 10 [sed cf. Choerob. 2. p. 516, 34]. Accentus periecticorum est, sed qui accuratius notaverit, nescio.

'Αφροσύνη *dementia*. ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες Ant. 383 an. τὸ νέον κούφας ἀφροσύνας φέρον OC 1230 ch.

"Αφρων *demens*. οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν El. 941. Tonum notavit Arc. p. 15, 3. — Omnia haec vocabula α ante φρ positum prae se ferentia corripiunt in thesi, in arsi producunt.

'Αφυής *haud aptus, non eruditus*. ἀφυῆ τ' ὄντα κοὐ θέλοντα Ph. 1014 [ἀφυᾶ postulatur in Thes. L. Gr. I 2, 2718]. Schol.: ἄκακον ἀπὸ φύσεως, i. e.

vafro ingenio minime praeditum. — ἀφυᾶ respuit, tanquam vulgare, tragicorum usus.

Ἄφυκτος *inevitabilis.* ἄφυκτ' ἔχων βέλη Tr. 265. ἰοὺς ἀφύκτους Ph. 105. κακῶν πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες El. 1388 ch., de Furiis, v. κύων. περιώσι' ἄφυκτά τε μήδεα Fati, Phaedr. fr. 604. [Dubium num Sophoclis.] Productioris scripturae ἄφευκτος, quam ipsam non protinus abiiciendam docuit Lob. ad Phryn. p. 726, etsi damnat eam Moeris p. 20 (qua de re sobrio iudicio usus C. F. Herm. est ad Luc. de hist. conscr. p. 355), apud Soph. vestigium non est.

Ἀφύλλωτος *fronde carens.* ἀφύλλωτον πέτραν: ἄπορον [recte Toup. ἄφορον] ἄδενδρον οἷον λεωπετρίαν. Σοφ. Ἰοβ. (fr. 281) Hesych.

Ἀφώνητος *silens.* τὰ πολλὰ ῥήματα παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά OC 1283.

Ἄφωνος *mutus, silens.* μὴ δαίμονες θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἀρᾶς OC 865 v. μεσόμφαλος. — σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι Ai. 171 an., quem locum tangit Thom. M. v. ἀποδράς. [Cf. σιωπᾷ ἔπταξαν ἄφωνοι Pind. Pyth. 4, 101.] (I p. 281 extr.)

Ἀφώνως *tacite.* Singulari modo positum ἀφώνως ἀλόγως τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες OC 131 ch., i. e. εὐφημοῦντες. Iniuria Doederl. ἀφώνως εὐφήμου στόμα φρ. ἱέντες non de silentio interpretatur, sed de fausto omine. Eust. p. 723, 29. Valck. olim ἀφώνως non legisse suspicabatur.

Ἀχαιός. *Achaeus.* || *Graecum* significat plurimum, more Homeri. Ἀχαιοί Ph. 595. Ἀχαιῶν Ph. 59. 1243. 1250. 1306. 1404. Ai. 560. 637 ch. 1233. inc. CV. 104 Brck. Ἀχαιοῖς Ai. 573. 1053. 1098. 1238. Ph. 609. 616. Ἀχαιούς Ph. 623. 916. Ai. 999. El. 571 [Additur τῶν Ph. 1306. τούς 916. πολυπόνων Ai. 637. cum praepos. εἰς Ἀχαιοὺς στελεῖν Ph. 623. πλεῖν πρὸς τοὺς Ἀχαιούς 916. — Ἀχαιῶν Σύλλογος (ἢ Σύνδειπνον ἢ Σύνδειπνοι) inscripta erat fabella Soph. satyrica, cuius sunt ap. Dind. fr. 146—161.] || *Achaeorum* in Peloponneso aurigam εἷς ἦν Ἀχαιός El. 701. — De tono v. EM p. 180, 26. Arcad. p. 43, 19.

Ἀχάλκευτος *non fabrefactus* s. *aeratus.* ἀχάλκευτα τρύπανα: τὰ Φρύγια πυρεῖα. Σοφ. Φιν. (fr. 640) Hesych. v. Wyttenb. ad Plut. de Am. Mult. p. 96, C.

Ἄχαλκος *aere carens.* Ἄρεα, ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων φλέγει με OR 190 ch. i. q. ἄνευ ἀσπίδων χαλκῶν. v. μεσόμφαλος.

Ἀχανής. ἀχανές: τὸ μὴ ἔχον στέγην ἢ ὄροφον, ἐπὶ τοῦ λαβυρίνθου Σοφ. Phryn. App. Soph. p. 28, 28. fr. inc. 852. Cf. Valck. ad Adon. p. 233. [ἀχανεῖ: ἀνανοίκτῳ Hesych. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μέγα Poll. 4, 18].

[*Ἀχείρητος. Ritschl. de cantico OC p. 13 sq. in OC 698 ch. ex LA in quo ἀχήρητον est, priore η in ει mutato, vult scribi ἀχείρητον quam formam nec extare nec recte posse fingi ostendit Nauck. Bull. de l'Acad. 1863. p. 308. ἀχείριστον dicendum fuisse scribitur in Thes. L. Gr. I 2. p. 2744. v. ἀχείρωτος.]

Ἀχείρωτος *nativus.* φύτευμ' ἀχείρωτον αὐτόποιον OC 698 ch. de olea. Male est ἀχείρητον in LA. Pollux 2, 154: ἀχείρωτον Σοφ. εἶπε τὸ ἀχειρούργητον. Num haec eadem spectet Gr. Bekk. p. 474, 4. ἀχείρωτον: ἄμωμον incertum. Illam vim vocabuli a Polluce agnitam magis in ἀχείριστον quam in ἀχείρωτον cadere affirmans Doederl. *invictum* explicat.

Ἀχελῷος (ᾰ) fluvius. μίσγει δ' ὕδασιν τοῖς Ἀχελῴου Inach. fr. 265, 4 Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν Tr. 509 ch. μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῷον λέγω Tr. 9 ubi utroque loco deus fluvialis dicitur. Accentus adiectivorum in -ωιος legitimus est, cf. Arc. p. 42, 24.

Ἄχερδος (ᾰ) *pirus silvestris.* κοίλης τ' ἀχέρδου OC 1596. Probabile est arborem qualis a Soph. fingatur in illis locis fuisse superstitem. Inepte quidam dubitarunt, an non proprium nomen Ἄχερδος sit. V. Interpp. adde Sturz. ad Pherec. p. 122 [EM p. 181, 2. Gr. Bekk. p. 475, 11].

Ἀχέρων *Acheron,* flumen inferorum. Ἀχέροντος ἀκτάν Ant. 812 m. Ἀχέροντος ὀξυπλῆγος ἄρσενας χοάς Polyx. fr. 469. Ἀχέροντι νυμφεύσω Ant. 816 m. ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων El. 184 ch.

Ἄχθομαι *aegre fero.* *οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδὼν Ph. 671 [secl. Dind.] ἄχθ. σοι δρῶν coni. Herm., versum prioribus male coniungi animadvertens. οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι 970. [De usu huius verbi cum partic. et cum negatione v. Wex. Soph. Anal. 1863.]

Ἄχθος. [Curt. Et. 174] *onus et molestia.* λύπης ἀντίρροπον ἄχθος El. 120 an. Suid. v. σωκῶ. Apoll. lex. Hom. v. σῶκος. Etym. Ms. ap. Villois. l. c.; cf. ἀντίρροπος. ἄγαν γ' ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν Ai. 951 ch. v. ἀνύω. Affert versum Suid. v. ὑπερβριθές Haec tralata sunt ab *onere portando* sive *sustinendo,* quod exstat El. 1116: πρόχειρον ἄχθος δέρκομαι quo urna significatur, in qua Orestis cineres inesse dicebantur. — || *quidquid angit et animo molestum est.* μυρίον ἄχθος ᾧ ξυνοικεῖ Ph. 1168. τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων; Ant. 1172. Schol. συμφοράν. ὦ δείπνων ἀρρήτων ἔκπαγλ' ἄχθη El. 204 m. In scholiis vel lemma omissum, vel irrepsit interpretandi quaedam formula, legitur enim ἔκπαγλα πάθη, ad sententiam bene. περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὂν αἰεί El. 1241 m. Tricl. male ἄχθος γῆς comparat; sunt γυναῖκες αἷς ἀεὶ ἄχθομαι, *quas aegre tolero;* non probo Hermannum *nimiam Clytaemnestrae severitatem* interpretatum. (I p. 283 lin. 10.)

Ἀχίλλειος (ᾰ) *Achilleus.* [Ἀχιλλείου δόρατος pro Ἀχιλλήιου δ. scribendum esse puto in fr. Ach. Am. 164.] τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων Ph. 62. Ai. 41, 1239. 1337. Deinde Hesych. v. Ἀχίλλειον.: Ἀχιλλείων Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν (v. 819) καὶ Σοφ. Σκύθαις (fr. 494). Potuisset ὅπλων excidere propter similes literarum ductus σοφ. Sed si consideraveris Erotian. p. 96: Ἀχιλληίδες: κριθῶν εἶδος ὧν μέμνηται Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς, clarum est, tragicum in Scythis pariter atque Aristophanem Ionica forma Ἀχιλληίδες κριθαί abstinuisse, sed illum accuratius locutum Ἀχιλλείων κριθῶν fecisse mentionem, hunc Ἀχιλλείων non addito substantivo, iniuria autem apud Hesych. Ἀχιλλείων eiici, ne bis idem dicatur, cum inserendum potius κριθῶν fuerit. Hordeum istud τὰς εὐτραφεῖς καὶ μεγάλας κριθάς interpretatur Galen. gl. Hipp. p. 446, melius quam Gr. Bekk. p. 474, 11. ἁδραὶ καὶ ἀδιάφοροι, et v. 14 αἱ εὐτελεῖς. Aristophanem miro errore grammaticum dici Franz. putat l. c. p. 86, quippe λέξεων Ἀττικῶν collectorem. — Quae Hesych. in fronte illius glossae posuit, Ἀχίλλειον πλάκα (f. scribendum Ἀχιλλείαν), τὴν Ἀχιλλέως νῆσον, τὴν Λευκὴν λεγομένην, num ad Soph. spectet,

ambiguum, etsi in Scythis eius insulae haud inepta mentio fuerit. — De tono v. Αἰάκειος.

Ἀχιλλεύς [Curt. Et. p. 113] n. pr. Ἀχιλλεύς Ai. 442. [Ἀχιλλέως παῖς Ph. 57. 241. 1298. ὁ π. οὑξ Ἀ. 940. παῖ Ph. 4. 50. 542. 1237. π. πατρὸς ἐξ Ἀ. Ph. 260. σπέρμα 364. 582. 1066. τὸν Ἀ. γόνον 1220. Ἀ. τέκνον 1443. — Ἀχιλλέως Ἐρασταί inscripta erat fabula Soph. satyrica, cuius sunt ap. Dind. fr. 162—169] Ἀχιλλέα Ph. 331. 328. — ε̄ genitivi ubi versui congruum est, quiescit Ph. 57. 364. 582. 1066. 1237. 1298. 1312; reliquis locis enuntiatur. ᾱ accusativi producitur. De fr. inc 911, de cuius loci sententia cf. Wyttenb. ad Plut. de disc. adul. et am. 51, C, iudicare non licet, cum Eust. p. 877, 51 et p. 1648, 60 non verba Sophoclis sed sententiam posuerit.

Ἀχιλληίς v. Ἀχίλλειος. (I p. 283 extr.)

*Ἀχιλλήιος *quod Achillis est.* Ἀχιλληίου δόρατος ex Ach. Am. fr. 164 affertur. Sed forma suspecta est [ex Ἀχιλλείου ortam puto], nec a metro prorsus ignoto praesidium habet, ut Heathii iudicium versus illos ne Sophoclis quidem esse putantis ab Herm. probari videatur ad Eur. IT 210.

Ἄχνη *tenuissimum quodque, aut detritum alicunde, aut superficiem insidens,* cognatum cum χνοῦς. — θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας OC 681 ch. *rore* plantis superfuso. ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν Tr. 849 ch. *rorat lacrimas:* quod affert Eust. p. 217, 1; cf. χλωρός et Seidl. ad Eur. IT 227. At plane recondito modo ἄχνη dicta secundum Hesych. in Captiv. fr. 48; sic enim ille: Ἄχνην Λυδῆς κερκίδος Σοφ. Αἰχμ. ἄχνην, τὸ ἄκρον, κατὰ τὴν ἐργασίαν ἄκρως ἔχον, ἢ ἀπὸ (ἐπὶ cod.) τῆς θαλασσίας ἄχνης· ἔστι γὰρ λαμπρὰ καὶ διαφανής. quod alia apud eundem glossa illustratur: ἄ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ λεπτὸν ξύσμα. Recte igitur κάταγμα interpreteris, utrumque repetendo ab ἄγνυμι. Minime autem cum nonnullis corrigendum ἄχνην, τὸ ἄχυρον, qua significatione iam ante posita singulatim vox legitur. EM p. 181, 48 et Suid.: ἄχνη, πᾶσα λεπτότης ὑγροῦ καὶ ξηροῦ. — Accentum notat Arc. p. 110, 18.

Ἄχνυμαι [Curt. Et. 174] *doleo.* ἀχνύμενος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης Ant. 627 an. De accusativo praeter Musgr. l. c. v. Valck. ad Eur. Hipp. 1279. Schaefer. ad L. Bos. p. 26.

Ἀχόρευτος *alienus a chorea, non laetabilis.* ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη El. 1069 ch. δυσχερῆ καὶ λυπηρά schol.

Ἄχορος *choreis carens.* μοῖρ' ἀνυμέναιος ἄλυρος ἄχορος OC 1223 ch. de morte.

Ἄχος (ᾰ) ‖ *dolor,* et *quo quis dolet.* οὐκ ἢ φίλοισιν τοσόνδ' ἄχος [ἄχθος LA] OR 1355. οὔτοι σοὶ μούνᾳ ἄχος ἐφάνη El. 154 ch. ἐμοὶ δ' ἄχος ἔστακεν Ai. 200 ch. ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης 706 ch. ἀφανίσαι τοσόνδ' [τόσον Arndt.] ἄχος OC 1712 m. λήγετε τοῦδ' ἄχους 1722 ch. Suid. v. ἄχος. — ἄναυδον ἔργον Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει Ai. 948 ch. recte schol. Pal. ἐν τῇδε τῇ λύπῃ. — ἄχη τέκνου κλύουσαν Ant. 1247. ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη Ant. 1287 m. — τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων Ai. 153 an. γελᾷ δὲ τοῖσδε μαινομένοις ἄχεσιν πολὺν γέλωτα 957 ch. — κρυπτᾷ δ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ ὄλβιος El. 159 ch. Iungenda ἥβᾳ κρυπτᾷ ἀχέων, *in iuventute a malis semota.* Eust. p. 440, 38. ἀχέων quibusdam pro feminino ἀχέουσα dictum visum esse narrat, qui inde natus error, quod libri hos versus Electrae tribuunt. Memorat etiam Suid. v. ἀχέων. παμμήνῳ δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων αἰῶνι El. 852 ch. [ἀχαίων LA pr. Ἀχαιῶν et ἀρχαίων Tricl.] Erf. ἄχθει. Herm. et Dind. secundum schol. et Triclinii interpretationem αἰῶνι addiderunt, Dind. servato ἀχέων, deleto propter debilem sententiam πολλῶν. — *Morbi malum* ἄχος vocatur Tr. 1035 m.: ἀκοῦ δ' ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσεν σὰ μάτηρ ἄθεος. — ‖ Solitarium est, quod dicitur τυφῶς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος Ant. 418. Iure schol. et Eust. p. 151, 19. 345, 41 (eadem habet Eudocia Viol. p. 400 et Phavor. v. Τυφωέα). item 114, 28. 261, 40. 1196, 50. 1268, 29 *aethera contristatum* dici existimarunt. Quaesitum hoc Hermanno visum, ut *ingentem molestiam* vellet intelligi. v. οὐράνιος. (I p. 285 lin. 6.)

Ἀχρεῖος *inutilis.* ἀχρεῖον οἰκητῆρα τόπων τῶν ἐνθάδε OC 627. ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν Hel. fr. 190. ἔργ' ἀχρεῖα Scyr. V. 3 Brck. sunt *quibus nihil utile efficitur.* πέλεται οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλὸς οὔτ' ἀχρείων τὸ λίαν κακός Tyr. fr. 538 a, 2 [quo corrupto loco ἀχρείων ἄπο Iacobs. ἀχρείων πάλιν Meinek. coni.] ἀχρεῖον mala est in multis bonis Iacobsii coniectura Tr. 555. — De tono v. Schol. Il. β 296. Eam tonosin atticam vocat Arcad. p. 87, 7.

Ἀχρήματος *sumptu carens, inops.* ἀχρήματον [ἀχρήματα cod.]: ἀδάπανον Σ. Σκυρ. (fr. 504) Hesych.

*Ἀχρημοσύνη *paupertas.* ἀχρημοσύνᾳ βίου Brunckii probabilis coniectura est pro τερμοσύνᾳ, inc. 658, 2 nisi τλημοσύνᾳ vel χρημοσύνᾳ corrigas. Sententia apud veteres pervulgata est.

Ἀχώ v. ἠχώ.

Ἀψάλακτος *non attrectatus.* ἀ.: ἀκίνητος, ἀψηλάφητος, ἀκράτητος. Σ. Σκύθ. (fr. 495) Hesych. [Cum sub v. ψάλακτον: οὐκ ἀνερεύνητον et ap. Phot. p. 359, 5 extet οὐκ ἀψάλακτος (cod. ἀποψάλακτος): οὐκ ἀκρότητος οὐδὲ ἀρράπιστος non sine magna veri similitudine Nauck. ad fr. Soph. 505. p. 201 est suspicatus οὐκ ἀψ. esse a Sophocle.] Apud Gr. Bekk. p. 475. 31, qui ipse quoque ἀψηλάφητος explicat, male scribitur ἀψάλλακτος. Verbum est ψαλάσσω: ὑποψαλάσσω et ipsum ἀψάλακτος comicus in Lysistrata posuit, hoc posterius v. 275.

Ἄψαυστος *qui non tetigit.* Sic Phryn. App. Soph. p. 18, 4: ἀ. ἐπὶ τοῦ μὴ θιγόντος μηδ' ἀψαμένου. — ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε ἄψαυστος ἔγχους OR 969. ἀφόβητος et ἀμφίπληκτος ita dicta Sophocli esse active, ad Pors. ad Hec. 1125 provocans observat Erf.; quae duo inter se dissimillima sunt.

Ἀψεγής *non reprehensus.* μήποθ' ἡμῖν ἀψεγὲς πελᾶν τέρας τοῖς δρῶσι El. 497 ch. Schol. τὸ πολὺν ψόγον ἔχον interpretatur. [ἀψεφές Dind. coni.]

Ἀψευδέω *mendacio abstineo.* πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί Tr. 469.

Ἀψεφής. ἀψεφές: ἀφρόντιστον. Σ. Φαίδρ. (fr. 618) Hesych., sine fabulae nomine Gr. Bekk. p. 476, 1.

Ἄψορρος *redux:* ἄψορροι, ὀπισθόρμητοι Gr. Bekk. p. 476, 7. — ἐκ δόμων ἄψορρος εἰς δέον περᾷ Ant. 386. οὐ πάλιν ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει; OR 431. Contumeliosam vocem Musgr. vocat, perperam facta ab ἔρρω originatione. Versum affert Suid. v. ἄπει. — οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα; Ai. 369. [cf. Thes. L. Gr. I 2. p. 2785.] Suid. v. ἄψορρος. Adverbiascit: ὅπως ἄψορρον ἀντῴη πατρί Tr. 902

i. q. *retrorsum.* ἄψορρον ἥξομεν πάλιν El. 53. ὦ παῖδες, οὐκ ἄψορρον; *non abscedetis?* 1430.

Ἀψόφητος *quietus.* ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων Ai. 321. *abstinens lamentatione.* Schol. solito doctior illud El. 36. ἄσκευος ἀσπίδων commemorat, quod aliquantum dissimile, v. μεσόμφαλος.

Ἄψοφος *quietus, tacitus.* ἄψοφόν φέρει βάσιν Tr. 967 ch. De Ph. 1111 v. ἄσκοπος.

?Ἄψυχος *inanimatus.* ἄψυχον ὕλην inc. LXXII. Brck. ex Plutarch. an seni ger. resp. p. 802. Sed Plut. sententiam rettulit, non verba poetae, quare frustra Gatakerus in senariorum formam ea redigere studuit. v. ἄκμων. (I p. 286 lin. 11.)

B.

Βαδιστέον *eundum.* σοὶ βαδιστέον πάρος El. 1502.

[*Βαθμός *limen.* βαθμοῖς νυμφικοῖς ἐπεστάθη ὁ μοιχός fr. inc. L. 5 Brck. ap. Clem. Alex. Strom. 5. p. 716 et Euseb. Praep. Ev. p. 680 A loco prorsus commenticio v. L. Dind. in Th. L. Gr. 2. p. 21 c.]

Βάθος [Curt. Et. p. 416] *profunditas.* εἴ ... ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει Ai. 130. Sic LA, pauca apogr. βάρει. Glossa περιουσίᾳ καὶ μεγέθει, quod haud dubie melius in βάθει convenit quam in βάρει quod Lob. et Schaef. receperant, ut pote minus proprium et usitatum; repugnat Valck. ad Phalar. p. X, nec iniuria Brunck. monet, βάρει correctoris manum videri, magis illud cum verbo βρίθειν conspirare rati. Rursum βάθει adiectivo μακροῦ commendatur. Crebro illa vocabula confundi docent Intpp. Herodiani Hist. Rom. 2, 14. Sed βαθύπλουτος (Arist. Georg. 8 p. 98 Dind. Crinagor. Anth. Pal. 2. p. 636. Alciphr. 3, 10) βαθυκτέανος et ipsum βαθὺ πλουτεῖν secundum illud Tyrtaei, πλουτοίη τε Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον 3, 6, ab Homerico illo βαθὺ λήιον et ubertate segetum repetenda adeo infixa Graecis poetis sunt, ut Sophoclem ab eo usu descivisse credibile non sit. Lis dirimitur eo, quod etiam optimus liber LA (et Ricc.) βάθει habent. — Diversa compararunt Dorvill. ad Char. p. 232. Abresch. ad Aesch. Pers. 1046.

Βάθρον [Curt. Et. p. 415] *omnis locus quo quis consistit.* ‖ *Terra* et *solum:* τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος βάθρον Ai. 135 an. τῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον Ph. 1000 saxum insulae Lemni; itaque etiam *inferorum sedes*, γῆς ἀλύπητον [γρ. ἀλάμπετον schol.] βάθρον OC 1662. — ‖ *gradus, sedes,* vel natura vel arte facta. βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον OC 101. Suid. v. ἀσκέπαρνον. βάθρων ἐκ τῶνδε μ' ἐξάραντες. 263. βάθρων ἵστασθε OR 142, sedebant enim in gradibus arae supplicum more. τὸν καταρράκτην ὀδὸν χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον OC 1591. Suid. v. ὀδός, Eust. p. 156, 62; locus, quo descensus ad inferos esse credebatur, gradibus exstructus deorsum ducentibus v. καταρράκτης. αὐτίκ' ἐκ βάθρων fr. inc. 938, 1. — Hinc est ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον προσέπεσες, ὦ τέκνον Ant. 854 ch., quod non est Δίκης ἕδος, sed ὅροι significantur et νόμιμα, cum Terminis comparati. A *sede* etiam facta tralatio, qua *domus* significatur. ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον Ai. 860.

Βαθύρριζος *profundas radices agens.* πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς Tr. 1195.

Βαθύρρους *profundo flumine.* τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὔηνον Tr. 559. (I p. 287 c. m.)

Βαθύς *profundus.* οὔτε στεφάνων οὔτε βαθειᾶν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν Ai. 1200. Glossae πολλήν, μεγάλην, LA βαθειάν, quod Brunck., Herm., Dind. praetulere, etsi illud elegantissima est et plane Sophoclea sententia, contra βαθειᾶν κυλίκων, quasi *capacissimorum poculorum*, nescio quid habet ridiculi. Sed ἐγχείτω βαθὺν κρατῆρα Synd. fr. 149, 1 optime dictum in fabula satyrica.

Βαθυσκαφής *alte effossus.* βαθυσκαφεῖ κόνει El. 435.

Βαίνω [Curt. Et. p. 415]. I. *Formae. praes.* βαίνεις OC 217 m. LA μένεις. βαίνετε OC 226 ch. *perf.* βέβηκα El. 1436. βέβηκας El. 1151. βέβηκε Ant. 246. 1091. Tr. 135 ch. [in LA: βέβακε apogr.] 874. βέβακε OC 1053 ch. [1684 ch. βέβηκε LA]. βέβηκεν Ant. 766. Tr. 41. OR 1073. OC 81. 82. 613. 1678 et sic etiam v. 1684 in fine versus, syllaba ancipite et distinctione posita scribendum. βέβακεν Tr. 529 ch. βεβήκαμεν OC 52. βεβᾶσι Tr. 345. βεβᾶσιν El. 1386 ch. βεβήκῃς El. 1057. βεβήκῃ Ph. 494 recte edidit Brunck. ex apogr. aliquot: alia βεβήκει, ceteri cum LA βεβήκοι: Elmsl. ad Ai. 278 βέβηκε coniiciebat, quo opus non est. βεβηκώς OC 1359. βεβώς Tr. 165. 247. Ant. 996. βεβῶτος El. 311. OR 772. βεβηκότα OR 959. βεβῶσαν OC 312. El. 1095 ch. βεβώτων Ph. 277. βεβηκόσιν El. 979. βεβῶσι Ant. 67. βεβώσας Ph. 280. — *fut.* βάσει [βάσῃ LA] Ph. 834 ch. — *aor.* ἔβην Ai. 36. 995. ἔβαν Ph. 1216 m. Ai. 868 ch. ἔβας Ai. 184 ch. OR 152 ch. ἔβη OR 125. ἔβα Ant. 120 ch. ἔβημεν OR 148. ἔβητον [ἐβήτην Dind.] OC 1695 m. βαίην OR 832. βαίη OR 81. Ai. 921. βᾶθι Ph. 1196 ch. OC 1491 ch. bis. βᾶτε OC 841 ch. bis. Alterius quidem loco in libris ἐμβᾶτε legitur, quod et metro et sensu iubente Elmsl. Herm. Dind. sec. Tricl. in βᾶτε mutarunt. OC 1547. El. 1433 ch. inc. 724, 1. βάτω Ai. 1414. βῆναι OC 1226. 1575 ch. Tr. 195. βάς OC 378. Inach. fr. 265, sed scribitur ὑποβάς, nec certum, Strabonisne hoc an Sophoclis sit. βᾶσα Tr. 927. βάντος Ai. 1237. βάντι El. 74. βάντα *sing.* Ant. 107 ch. βάντα *plur.* Tr. 115 ch. In his summa est de dialecto constantia; unum illud miror, quod non ἔβατον reperitur. Nam βᾶναι plane inauditum videtur. II. *Usus.* ‖ *Proprie* dictum universe est *incedere*, qua de re et *ire* et *abire* et *consistere alicubi* significat. ‖ Simpliciter *ire* s. *incedere:* βᾶθί νυν, ὦ τάλαν Ph. 1196. ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς ἀρωγός 1216, quod et *veniendi* vim habere possit. τῇδ' ὧδε, τῇδε βᾶτε OC 1547. βᾶτε κατ' ἀντιθύρων El. 1433. καὶ δὴ βέβηκα 1436. οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω Tr. 195. βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἁπασῶν 874. χἀγὼ δρομαία βᾶσα 927. πᾷ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ; Ai. 868. ἣν (ὁδὸν) δὴ νῦν ἔβην 995. βᾶτ' εἰς ὁδόν fr. inc. 724, 1. — ‖ *abire, discedere, recedere.* αὐτῶν βεβώτων Ph. 277. ναῦς πάσας βεβώσας 280. τί ποτε βέβηκεν ἡ γυνή, OR 1073. ἦ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος; OC 81. βέβηκεν 82. ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας 226. τὸν κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι ὁρμωμένῳ τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας 1575. *recedere* Cerberum precatur, ut pura Oedipo via relinquatur. ἔβα Ant. 120 ch. *fugit.* τὸν νεκρόν τις ἀρτίως θάψας βέβηκε 246. ἀνὴρ βέβηκεν

ἐξ ὀργῆς ταχύς 766. ἀνὴρ βέβηκε δεινὰ θεσπίσας 1091. σοὶ τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος El. 74. βεβῶτος ἐκ δόμων 311. βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑποστέγοι 1386. ἡνίκα ἀπείη κἀνιαύσιον βεβώς Tr. 165. τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβὼς ἦν 247. καὶ δὴ βεβᾶσι 345. κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν 529 ch. Sic etiam paulo mutata significatione κύματα dicuntur βάντ' ἐπιόντα τε Tr. 115 ch. *cedentes alter alteri.* — || *venire, accedere.* εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη OR 81 *utinam bene ominatus veniat.* δεῦρ' ἔβημεν 148. ἀγλαὰς ἔβας Θήβας 152 ch. Αἰτναίας ἐπὶ πώλου βεβῶσαν OC 312. τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγάς 378. προβᾶθ' ὧδε, βᾶτε, βᾶτ' ἔντοποι 841. ἰὼ παῖ βᾶθι, βᾶθι 1491. πάλαι φύλαξ ἔβην Ai. 36 i. q. ἥκω. ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι 921. σούσθω, βάτω 1414. τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν ἐκ φῶτα βάντα πανσαγίᾳ Ant. 107. — || Nonnunquam *versari* est, quasi *incedendo constitisse*, v. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 134. Viam ad hanc potestatem verbi videmus hanc: τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν; OC 52. — κεῖνος δ' ὅπου βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε Tr. 41. Non intelligens vim verbi Brunck. ὅποι dedit. ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος, οὕπερ οὐκ ἐγώ; Ai. 1237. ποῖ, probantibus Pors. ad Hecub. 1070 Brck. Erf. duo apogr. Reliqui, etiam LA et B ποῦ, recte, nam sane Agam. significaverat, nisi se auctore et adiutore, Aiacem nihil gessisse — || Cum *tralate* dicitur || ab *eundi* et *incedendi* significatione sumptum est, cum *versari* in aliqua rerum conditione, vel simpliciter *esse* indicat. Rationem monstrat Ant. 996 φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης, v. Musgr. et Brunck.; sententia illa Eust. utitur p. 796, 57. — πνεῦμα ταὐτὸν οὔποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει OC 613 *ventus* quasi *movet sese* i. e. *intercedit.* Inutilissima est Wakefieldi coniectura πέφηνεν, ad Eur. Ion. 829. ὧν καὶ χρυσέα κλῄς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε προσπόλων Εὐμολπιδᾶν OC 1053 v. Herm.: aliter Reisig. Enarr. p. CXXXV, qui de proverbio tamen consuli potest. ἐν πόνῳ ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί 1359. ὅταν ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκῃς El. 1057. ἐπεί σ' ἐφεύρηκα μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν 1094. τοῖς ἐν τέλει βεβῶσιν Ant. 67 *regibus et magistratibus:* v. Eust. p. 686, 18. 789, 13, quanquam hoc loco sicut Philem. p. 161 sententiam Euripidi tribuit; 818, 59. 881, 29. Moschop. Dictt. Att. v. τέλος. Hinc sunt etiam haec: τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν El. 979 *felici rerum statu utentibus.* οὔτοι κατάμεμπτ' ἐβήτην OC 1695, a scholiasta bene explicatum οὐκ ἐν τοιούτοις ἐστὲ ὥστε καταμέμφεσθαι, quod cum Electrae loco Elmsl. comparavit. Nec Reisigi nec Hermanni rationem probo. Electrae illud attigit Valck. ad Herod. 7, 164. In locutionibus ab *eundo* derivatis pono etiam illud Aiacis οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ ἔβας Ai. 184, quod *peccare, errore teneri* significat, v. ἀριστερός. — || Ab altera *discedendi* et *abeundi* potestate detortum illud, quod βαίνειν *intercidere* significat et *evanescere*, etiam *mori.* μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα Νὺξ ἀλλ' ἄφαρ βέβακε [βέβηκε Dind. ex apogr.] Tr. 135. ἐκ βροτῶν βαίην ἄφαντος πρόσθεν OR 832. ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα 959 v. Erfurdt. ὃν (πατέρα) δὴ παλαιὸν ἂν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκῃ [βεβήκοι LA] Ph. 494. βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει OC 1226, quod exemplum rationem verbi transferendi monstrat, velut πάντα γὰρ συναρπάσας, θύελλ' ὅπως, βέβηκας El. 1151. βέβηκεν; OC 1678. — || A tertia verbi proprie dicti modo deflexum est, cum tralate *procedere aliquo in agendo* significat. ὅρα ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει [βάσῃ LA] Ph. 834 vide *quid faciendum sit.* πῶς οὖν ὁ λῃστὴς ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; OR 125. ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων ἐμοῦ βεβῶτος 772. Num ad primam an ad hanc tertiam verbi transferendi rationem referam illud OC 217: λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις [μένεις LA] dubius haereo. Potest enim significare *in extrema necessitate versaris.* potest etiam *ad ultima confugere cogeris.* Denique ambigo, propriene an translate dictum putem νῷν ὃ ὀλεθρία νὺξ ἐπ' ὄμμασιν βέβηκεν OC 1684, quod de extremo maerore dictum est.

Βαιός. || *exiguus* de mensura et spatiis, ὀλίγος. βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ Ph. 286 sic Turneb.: βαιῇι LA. βαιᾶς κύλικος Captiv. fr. 49 [quo loco pro εἷς positum esse scribit Suid. καὶ βαιὸς ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἷς. Σοφ. Αἰχμ. ἔσπεισα β. κυλ. ὥστε δεύτερα. V. schol. ad OR 750, quod Suid. excerpsit, et Hesychi i. v. mutila verba]. Adverbiascit βαιὸν δ' ἔνερθεν Ph. 20 paullo infra. — || Transfertur inde ad res in sensum non cadentes. βαιάν μοι, βαιὰν πέμπε λόγων φάμαν Ph. 845 ch. ὁ δ' εἶπε πρός με βαιά Ai. 292. ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ Inach. fr. 255, 2. In hoc genere adverbiascit τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου; Ai. 90 [i. q. οὐδ' ὅλως ἐπιστρέφεσθαι Eust. p. 610, 9]. *Breve* significat tempus: χρονὸν γὰρ οὐχὶ βαιόν Tr. 44. Et adverbiascenti ratione βαιὸν ἀμμείνασα Tr. 335. βαιοῦ κοὐχὶ μυρίου χρόνου OC 397. Diversa subaudiri iubent Musgr. et Elmsl.: ille διά, hic ἐντός, sed nihil deest. Huc refer etiam ἔπειτα βαιὸν οὐδὲ σὺν χρόνῳ ὁρῶμεν αὐτὸν γῆν προσκυνοῦντα OC 1653. — || Proxima tralatio est de *humilibus* et *spernendis.* De *homine:* μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων Ai. 160 an. Proverbium laudat Eust. p. 992, 4. 1093, 50. EM p. 81, 28. De *re:* ῥάκη προθέντες βαιά Ph. 274, id est εὐτελῆ. Non ita facile iudicium de OR 750: πότερον ἐχώρει βαιὸς ἢ πολλοὺς ἔχων ἄνδρας λοχίτας; Recte quidem Musgr. *tenuem* interpretatur, i. e. *tenuiter*, sine magno comitatu, velut Suid. v. βαιαί hoc loco usus addito εἷς illustrat; sed videtur *ignobilitas* quaedam adsignificari. Reliquus unus locus est scriptura vexatior OC 1199 ubi pars librorum ἔχεις γὰρ οὐ βίαια τἀνθυμήματα τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος. Quare Heathii suspicionem οὐ βίαια, sensu bonam *(iracundia es plenus, ex quo excaecasti te)* probarunt Pors. ad Med. 585, Schaef. Reis. Elmsl. Sed Musgravi emendatio in eadem sententia versata praeferenda, οὐχὶ βαιά, quam commendant LA et Par. F, in quibus οὐχὶ βίαια, et Hesych., scribens βαιόν: ὀλίγον, μικρόν. Σοφ. δὲ Οἰδίπ. Τυράννῳ. οὐ βαιά, ἀντὶ τοῦ ἄφθονος καὶ πολλός. Hoc Elmsl. corrigit οὐ βαιός, ἀντὶ τοῦ ἄφιλος καὶ μόνος, ut respiciatur OR 750. Quae ratio ut violentissima, ita longe leniore medicina Brunck. Οἰδίποδι ἐν Κολωνῷ, et deinde ἄφθονα καὶ πολλά. Sic *minime spernenda* significabuntur. Heller et Doederl. οὐ βίαια servantes explicant, quod in vocabulo βίαιος nemo quaesiverit, *non satis graviter de tuis rebus meditatus es.* — De accentu praecipiunt EM p. 417, 29. Eust. p. 1067, 23. (I p. 291.)

Βαίτη. ἡ δὲ βαίτη ἐστὶ προμήκης χιτών. οὕτω δὲ Σοφ. καὶ τὰς σκηνὰς τὰς βαρβαρικὰς καλεῖ. Poll. 7, 70. Est fr. inc. 853. De accentu vide Arc. p. 114, 18.

Βάκκᾰρις. παρὰ πολλοῖς δὲ τῶν κωμῳδιοποιῶν ὀνομάζεταί τι μύρον βάκκαρις· ... μνημονεύει δὲ τῆς βακκάριδος καὶ Σοφ. (fr. inc. 854 a) Athen. 15. p. 690 C. — Ratio propenacui iubet, corrigendusque Luc. Lexiph. § 8. βαχχαρίδε exhibens: v. Lob. diss. II. de mut. term. nominum p. 2.

Βακχᾶς. ἐν Ὑδροφόροις Σ. τὸν Διόνυσον εἶπε Βακχᾶν ἀντὶ τοῦ Βακχευτάν schol. Soph. Ph. 1199 (fr. 598). Quo testimonio colligi observat Lob. ad Phryn. p. 435 illi inclinamento nondum tam firmiter, quam postea adhaesisse significationem sordidarum rerum et humilium. De tono cf. eundem.

Βάκχειος et Βακχεῖος *Bacchius.* ὁ Βακχεῖος θεός Bacchus ipse OR 1105. Βάκχειος βότρυς Thyest. fr. 239, 2. ὁ δὲ Βακχείας ἀπὸ ἦλθε Θήβας Tr. 510 ch. Brunck. et Dind. contra libros Βακχίας. De Tr. 219. 704. Ant. 154. v. Βάκχιος. De tono docet EG p. 100, 29, et is quidem nomen dei significare videtur, sed adiectivum κτητικόν iure propenacute scribitur.

Βακχειώτης v. Βακχιώτης.

Βακχεύς i. q. Βάκχος. Βακχεῦ [ὦ βακχεῦ LA], Βακχᾶν ὁ μητρόπολιν Θήβαν ἐνναίων Ant. 1121 ch.

Βακχεύω *debacchor, furo.* ὃς βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Ant. 136 ch. Schol. bene ἐνθουσιῶν. Nam quae insuper addit, ad ἐπέπνει referenda sunt.

Βάκχη *Baccha.* Βακχᾶν μητρόπολιν Θήβαν Ant. 1121 ch. — De tono v. Arc. p. 115, 23.

Βάκχιος *Bacchius.* Haec forma unice a metro commendatur saepius. ὁ Θήβας δ' ἐλελίχθων Βάκχιος ἄρχοι Ant. 154 ch. versu Adonio. Libri, etiam LA Βακχεῖος. Βακχίαν ὑποστρέφων ἅμιλλαν Tr. 219 ch. Numeri iambici librorum etiam scripturam Βακχείαν tolerant, sed illa scriptura suaviores reddit. Βακχίας (βακχείας LA) ἀπὸ Θήβης fr. 510 ch. Βακχείας ἀπ' ἀμπέλου Tr. 704, quod in libris, etiam LA exstat, quarta trimetri sede adulterinum agnoscitur. Igitur haec brevior forma longe certiore est, quam productior, auctoritate; haec enim nusquam, illa aliquoties versu postulatur. Utramque tuentur Dorvill. Misc. Obss. vol. X. p. 439. Valck. ad Phoen. 21; de tenuiore disseruit Herm. ad Eur. Bacch. 130 (114). De accentu v. Arc. p. 41, 29.

Βακχίς *Bacchica.* Κωρύκιαι Νύμφαι στίχουσι Βακχίδες Ant. 1129 ch. De forma et discrimine, quo ab affini Βακχάς seiungitur, v. Herm. ad Bacch. l. c.

Βακχιῶ *bacchor.* κατεῖδον τὴν βεβακχιωμένην βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν fr. inc. 782, 1, Baccho et comitibus visitatam dicit. (I p. 292 lin. 4.)

Βακχιώτης *bacchator,* cognomen Liberi. ἵν' ὁ Βακχιώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει OC 678 ch. LA Βακχειώτας, quod versus glyconius non fert. Illud ex LB recepit Herm. dudum ita scribendum suspicatus EDM p. 528. Qui vulgatam nescio quo modo tuetur Reisig. analogia, cuius sese defensorem iactat, destituitur: v. Herm. ad OC l. c., in cuius tamen disputatione si verum est, non a Βακχεῖος fieri Βακχειώτης, sed a βακχιοῦν Βακχιώτης, audaci etiam et parum verisimili conamine scribendum erit Βακχιωτής: v. ἀγρώστης, et Eust. p. 1724, 36. schol. Il. ε 158. EM p. 61, 55. Philemo §. 12. Verum rectius ducitur a Βάκχιος, quod cum ipsum testatius sit, quam Βακχεῖος s. Βάκχειος, convenit etiam Βακχιώτης recte dici. Ad significationem confer δεσμώτης, quod non *vinctum* modo, sed et *carceris custodem* significat, id est active *vincientem,* quanquam et ipsum nominale: v. schol. Ai. 105.

Βάκχος *deus.* τὸν χρυσομίτραν οἰνῶπα Βάκχον εὔιον OR 211 ch. De tono certa res, et notavit Arc. p. 135, 19.

Βαλβίς *carceres stadii v. circi.* Poll. 3, 147. Gr. Bekk. p. 220, 31. Eust. p. 1404, 55. Zonar. 1. p. 373. schol. Ap. Rh. 3, 1273. schol. Eur. Med. p. 1215, quanquam is discrepat aliquantum: v. Koch. ad Moer. p. LXXXIII. Sed idem Pollux nonnunquam etiam de loco, ubi cursus finiatur, dictum fuisse observat. Ita dictum βαλβίδων ἐπ' ἄκρων νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι Ant. 132 an. De summa parte muri mihi, ut Musgravio, non modo longe elegantius a *fine curriculi* (ut hic *escensionis*), quam cum Hermanno a limine repetendum videtur, sed paene cogitur hoc fieri verbis ἄκρων ἤδη, quorum illud de limine parum apte, hoc absurde diceretur. — De mensura ultimae et tono omnia absolvit Spohn. comm. de extr. Odyss. parte p. 171.

Βαλλήν. Sextus Empir. adv. gr. p. 286: οἱ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμένες ἰὼ βαλλὴν λέγοντες, ἰὼ βασιλεῦ λέγουσι Φρυγιστί. Hesych.: βαλλήν, βασιλεὺς Φρυγιστί. Assignatur Pastoribus tanquam fr. 444. Eandem vocem apud Aesch. Pers. 657 libri uno λ scriptam monstrant, et consentiunt schol. et Eust. p. 1854, 25 et 281, 17, ubi βαληναῖον ὄρος affert. — Tonus est nominum in ην et notatur ab Herod. π. μον. λέξ. p. 17, 5. Arc. p. 9, 1. (I p. 292 extr.)

Βάλλω. [Curt. Et. p. 416.] I. *Formae. praes.* βάλλει Ph. 205 ch. Ant. 1188. βάλλον Ph. 289. βάλλουσαν Tr. 916. *fut.* βαλεῖς Ph. 67. βαλεῖτε Ai. 1244. 1308. — *aor.* ἔβαλεν Ph. 679 ch. si vera Wakef. coniectura: ἔλαβε libri v. infra. ἔβαλον plur. Ph. 1028. βάλῃς OR 957. inc. 926 a. βάλῃ Ant. 411; sic LA; Dind. c. plerisque apogr. βάλοι; utrumque sermonis lex fert. βάλοι Tr. 940. Ph. 289. Salm. fr. 483, ubi nunc recte sec. Herm. legetur λάβοι. βαλεῖν Ai. 1333 OR 622. 657 ch., ubi LA ἐκβαλεῖν, veram lectionem Suid. servavit. βαλών El. 569. Ant. 1068. [βάλλειν LA, ω a m. pr. superscr.] OC 475, ubi Tricl. λαβών, pro perpetua horum verborum confusione. βαλοῦσα Ai. 52. βαλόντι Salm. (fr. 482). βαλόντα Tr. 709. 714. EM p. 165, 6. βάλλοντα, contra versum pariter atque sententiam. — II. *Usus. Proprie* dictum significat ‖ *ferire* universe, inprimis de telo vel eo, qui telo utitur, vel qui aliquid iacit. καλόντι χάλκειον κάρα Salm. fr. 482, 3. ὅ μοι βάλοι νευροσπαδὴς ἄτρακτος Ph. 289. eodemque versu τόξον βάλλον πελείας. τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον Tr. 714 ut τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι χρῄζων 709 retento huius verbi usu Homerico, ut de *vulnere eminus inflicto* dicatur, v. Lehrs. Aristarch. p. 61. — ‖ De rebus in loca et spatia cadentibus est vel *proiicere:* ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω Ant. 1068. τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που, βαλεῖτε χἠμᾶς Ai. 1308 de insepulto. τὸν ἄνδρα μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν 1333. — vel *eiicere:* ἤ με γῆς ἔξω βαλεῖν OR 622. ἐμὲ ἄτιμον ἔβαλον Ph. 1028. — vel *coniicere:* Ἰξίονα ἀν' ἄμπυκα ὡς ἔβαλεν ὁ Κρόνου παῖς Ph. 679. ἔβαλεν Wakef. Quod enim in libris est ἔλαβε δέσμιον, significaret ἐδέσμευσεν, sed dicendum erat de Ixione rotae illigato. ὡς μήτε χρούσῃς μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βάλῃς fr. inc. 926 a, de qua proverbiali sententia v. Hesych. Hemsterh. Addend. 2. p. 1598; denique *iniicere* vel *imponere* aliquid aliquo: τὴν γυναῖκα δεμνίοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη Tr. 916. — *Tralatum* a feriendi significatione et telo ‖ de *convicio et maledicto* dicitur. κακοῖς βαλεῖτε Ai. 1244. cf. Musgr. ad v. 1231. Wyttenb. ad Plut. de ser. num. vind. p. 6. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 184. — de *rebus sensus ferientibus,* inprimis *auditis:* βάλλει, βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά του Ph. 205 ch. καί με

φθόγγος οἰκείου κακοῦ βάλλει δι' ὤτων Ant. 1188. de *olfactu perceptis:* ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλοι πεφευγότες Ant. 411. De Salm. fr. 483, 2 v. λαμβάνω. — || Ab altera propriae significationis parte et quidem a *proiiciendo* traducitur id, quod *forte* vel *temere iacere dicta* significat. ἔπος τι τυγχάνει βαλών El. 569. Ab *iniiciendo* est, cum de *adspectu* offerendo vel sensu qualicunque excitando usurpatur. δυςφόρους ἐπ' ὄμμασιν γνώμας βαλοῦσα Ai. 52. Falsa enim caedium specie Minerva Aiacem deliniverat. λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς Ph. 67, quod pro ἐμβαλεῖς dictum esse observavit Buttm. Huic plane contrarium dicendi ratione, sensu affine est, cum *homo aliquo coniici*, id est aliqua re v. c. suspicione *implicari* dicitur. ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ Tr. 940. τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ ἄτιμον βαλεῖν OR 657 ch. [sic apogr.: ἐκβαλεῖν LA] v. Brunck. et Erf. Denique hinc ad *cogitationem* deflectitur animo susceptam. μὴ νῦν ἔτι μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς OR 975, quod genus loquendi apud epicos inprimis frequens, etsi de suis cuiusque cogitatis medii formam praeferunt. — Suo separatim loco memorandum fuit, quod βαλών (a manu iniicienda depromptum) velut ἔχων et λαβών circumlocutioni adhibetur. οἱὸς νεαλοῦς νεοπόκῳ μαλλῷ βαλών (ἔρεψον) OC 475. (I p. 294 lin. 8.)

Βάναυσος *illiberalis.* οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην Ai. 1121. v. EM p. 187, 40, qui ex compendio scribendi ἐκτήσω exhibet, a Brunckio emendatum; et Valck. ad Ammon. p. 215. — Accentum compositi notavit Arc. p. 76, 21.

Βάξις. [Curt. Et. p. 520.] Proprie *dictum, sermo.* μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν Ai. 494 ab inimicis convicio me peti. κλύοις ἂν κεκρυμμένην μου βάξιν El. 638, quod de *ambiguitate precum* Musgr. intelligendum esse monet. μὴ σπείρῃ ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν 642, quod Moschop. memorat Dictt. Att. v. μάτην. Hinc *responsum fatidicum* significat. εἰ θεσφάτων ἐγὼ βάξιν κατῄδη τῶνδε Tr. 87 cum circumlocutione dictum pro θέσφατα: nam de *fama* oraculi inepte diceretur. — Transfertur ad *famam*, sermonibus quippe hominum sparsam. φέροντι τήνδε βάξιν OR 519, quod affert Suid. v. βάξιν. ὀξεῖα γάρ σου βάξις ὡς θεοῦ τινος διῆλθ' Ἀχαιούς Ai. 998 fama dicitur celerrime per omnes pervagata, v. Herm. βάξιν καλὴν λαβόντε El. 1006.

Βάπτω *imbuo.* Proprie: ᾗ μελαγχόλους ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας Tr. 574. Et de tinctura: χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα 580. Tralate de caede facta: ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; Ai. 95. v. Abresch. Anim. ad Aesch. p. 528.

Βάρβαρος [Curt. Et. p. 262] *barbarus.* Semel substantive dicitur synesi vocabuli ἀνήρ facta, quod ipsum inprimis usitatum prosae orationi. νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Androm. fr. 132. — Adiective dictum de *homine:* Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ Tr. 252. οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς Ai. 1289. ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα 1292. διεμπολώμεθα αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους Ter. fr. 517, 9. φιλάργυρον μὲν πᾶν τὸ βάρβαρον γένος Ter. fr. 512. nisi forte βαρβάρων corrigendum. — De *re* et primum de *locis* et *sedibus* hominum: κατὰ βάρβαρον αἶαν El. 95 m. ποῦ γῆς; πατρῴας εἴτε βαρβάρου; Tr. 236. Hoc Trachiniarum loco Schaef. utitur, ut demonstret, quomodo factum sit ut ἡ βάρβαρος non addito γῇ diceretur, id quod minime pervulgatum; v. l. c. et Mel. Crit. p. 41. App. Cr. ad Demosth. 1. p. 567. De aliis rebus dicuntur haec: τὴν βάρβαρον γλῶσσαν Ai. 1263. βαρβάρους εὐοσμίας Laoc. fr. 340, 2, quod apud Harpocr. v. Ἀγυιεύς vitiose scriptum βαρβάρων εὐοσμίας; verum servavit schol. Ar. Vesp. 870. Sic enim, non βαρβαρικός de more et rebus in more positis bonis scriptoribus dici usitatum esse ostendit Schaef. Mel. Cr. p. 40. Et ita scribendum coniicimus Lac. fr. 336: στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα κοὐχὶ βάρβαρον. Apud Poll. 9, 49. κοὐκ ἀβάρβαρον legitur, a Blomfieldo emendatum κοὐκ ἀβόρβορον, facili correctione, sed minus, ut videtur, apta, quod *casa immunda* recte dici non potest *coeno plena.* κοὐχὶ βάρβαρον si poeta scripsit, *a luxu et magnificentia barbaris usitata alienam* significavit.

Βαρβαρόω *effero.* (ὄρνιθας) κακῷ κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ Ant. 1002 [κ. βεβαρβαρωμένα i. e. *confusa sonantes* vult H. Usener. Rh. M. 23, 151]. Schol. alter ἑρμηνευθῆναι μὴ δυναμένῳ, alter ἀτάκτῳ: hic rectius. (I p. 295 lin. 13.)

Βᾶρίβᾶς *nauta.* Βᾶρις: κατ' οἰκίας καὶ πλοίου. Σ. ἐν Ποιμέσι (fr. 453.) βαρίβαν λέγει τὸν ναύτην, ἢ τὸν τῆς βάρεως ἐπιβεβηκότα. Gr. Bekk. p. 84, 10. Brunck. non ex emendatione, sed exemplo minus recte scripto usus βαρίδαν dedit. Emendarunt Schaef. et Bast. ad Greg. Cor. p. 522, irrisi a Blomfieldo ad Pers. 160 βαριβάταν scribente, sed plene defensi profligatusque irrisor a Lob. ad Phryn. p. 609.

Βαρκαῖος *Barcaeus.* Βαρκαίοις ὄχοις El. 727. Hesych. v. Βαρκαίοις, cuius v. Intpp. p. 677. — De accentu totius generis observavit Arc. p. 43, 12.

Βᾰρος. [Curt. Et. p. 417.] Et *gravitatem* s. *molestiam*, et *rem molestias creantem* significat. Ex illo genere haec sunt: βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει OC 1142. καὶ τῆς ἄγαν ἔστι σιγῆς βάρος Ant. 1256 qui respondent verbis chori 1251 ἐμοὶ δ' οὖν ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ προσεῖναι. ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ θεὸς μέγα βάρος μ' ἔχων ἔπαισεν Ant. 1273 m. *graviter me afflixit.* τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος El. 939. αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος Tr. 325. ἐπί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονεν φρήν 982 m. v. ἐμμέμονα. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας νὺξ ἥδε βάρος; Ai. 209 an. cf. Herm. — Ex altero significandi genere sunt: ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος OC 409. ἄθλιον βάρος El. 1140. ossa Orestis sunt. βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφώμενοι fr. inc. 682, 3 secundum Homericum illud ἄχθος ἀρούρης homines sunt. — Probabili emendatione Herm. ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων βάρη· ἁ δ' ἀθυρόστομος Ph. 187 ch. refinxit, quae in libris scribuntur ἔχων· βαρεῖα δ' ἀθ. numeris neque satis bene constantibus neque orationi membratim divisae congruentibus. Boeckh. de metr. Pind. p. 323 βαρεῖ ad λιμῷ referendum scripturus erat. Secundum Hermanni rationem μεριμνήματ' ἔχων significat μεριμνῶν, pendetque inde βάρη hoc sensu: *immedicabile vulnus curans.* — De Ai. 130. v. βάθος, de eiusdem fabulae v. 215 v. πάθος [LA enim πάθος sed β. p. superscr.].

Βαρῠάλγητος *graviter dolens.* πάντων καγχαζόντων γλώσσαις βαρυαλγήτως Ai. 199 ch. Suid. v. καγχαζόντων. (I p. 296 lin. 4.)

Βαρυαχής (ᾰ?) *maestissimus.* ἐπὶ βαρυαχεῖ μόρῳ OC 1561 ch. [ἐπιβαρυάχει LA pr. ἐπιβαρυαχεῖ corr.] ᾱ utrum producatur an corripiatur ad metrum dochmiacum nihil interest. Schol. βαρυηχεῖ scribit. Et ab ἠχεῖν etiam Elmsl. et Reisig. vocabulum repetunt, quoniam certum brevis α exemplum non exstet, producti duo, Ar. Av. 1733. Nub. 279, quorum al-

tero tonitru, altero Oceanus βαρυαχής vocatur. Ne Herm. quidem vocabulum ad ἄχος compositum reperit, nisi δυσαχής quorundam librorum scripturam Aesch. Eum. 145. Sunt vero plura formae productioris, quam putabat Elmsl. exempla, βαρυηχής Qu. Smyrn. 1, 154. Oppian. Halieut. 4, 569. καταχής (καταχὲς ὕδωρ i. q. καταστάζων ἤχῳ) Theocr. Idyll. 1, 7. Sed ea omnia Sophocleo dissimillima exemplo sunt: in quo si verum vidit Elmsl., ἦχος de gravi planctu maestitiae indice intelligendum.

Βαρυβρεμέτης *graviter tonans.* Διὸς βαρυβρεμέτα γένος Ant. 1117 ch. Bacchus.

Βαρυβρώς *gravi morsu crucians.* στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτα Ph. 695 ch. loco vexato et ambiguo, quem ob sententiam non optime constantem nec aequata cum antistrophicis metra lacunosum Hermannus existimat. Huic suspicioni satis favent scholii verba: βαρυβρῶτα, τὸν ἐσθίοντα βαρέως τὸ σῶμα αὐτοῦ. — De tono v. ἀγνώς. (I p. 296 p. med.)

Βαρύνω *premo.* Solum *passivum* legitur, significans et *vexari* et *aegre ferre.* *κακοῖσιν, οἷς ἐγὼ βαρύνομαι Tr. 152 [secl. Dind.]. καινέτω τις, εἰ βαρύνεται, τῶν ἔνδον ὄντων El. 820. κἀγὼ βαρυνθεὶς OR 781 gl. χολωθείς, ut c. genit. causae χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων Ai. 41. μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ ὀσμῇ Ph. 890. [Priscian. 18, 169 (2. p. 284 Htz.) βαρύνομαι τούτου καὶ ὑπὸ τούτου καὶ τούτῳ. Σοφ. ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ: ὀσμῆς † μου ὅπως μὴ βαρυνθήσεσθέ μου· ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῆς ὀσμῆς. cf. Pors. in Dobraei Arist. Av. 1238. Est fr. 627 Dind. fr. 630 p. 225 sq. Nck.]

Βαρύποτμος *gravi sorte laborans.* ὦ βαρύποτμε Ph. 1095 ch. βαρύποτμα κακά OC 1448 ch. Utroque loco de scriptura adeo non constat, ut de mensura syllabae tertiae constitui nihil possit. Corripi eam putabat Porson. ad Phoen. 1367.

Βαρύς [Curt. Et. p. 417]. || *Subiective* dictum *gravatus.* οἶδε σὺν γήρᾳ βαρεῖς OR 17. αἰῶνα βαρύν Tr. 5. κοὐ νόσῳ βαρύν 234. ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρύς Ai. 1017 id quod βαρυνθείς. Afferunt Zonar. 1. p. 577. Suid. v. δύσοργος. Sic interpretor Ph. 1045: βαρύς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν τήνδ᾽ εἶπε, aerumnis vexatum enim consentaneum est morose loqui. Dein huc refer βαρεῖαν βάσιν Tr. 966, *maestum incessum* significans; Herm. βραδεῖαν coniiciebat, alii *lentum* interpretantur. — || Obiective dictum semel *proprie* dictum exstat. τυπάδι βαρείᾳ fr. inc. LXXII. 2, 2. Brck. [reiec. Dind.] de fabris dictum aes subigentibus. Tralate de homine et *molestum ac gravem* et *infensum* significat. μενῶ σ᾽ ἐγὼ καὶ νέρθεν ὢν ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς Tr. 1202. Suid. v. ἀραῖος. δυσμενῆ καὶ βαρύν σ᾽ ηὕρηκ᾽ ἐμοί OR 546. στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ, βαρὺς δ᾽, ὅταν θυμοῦ περάσῃς 673. τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς Alet. fr. 90. Item de *mente*, *voluntate*, *dictis.* μῆνιν βαρεῖαν Ai. 656. OC 1328. ὀργῇ βαρείᾳ Ph. 368. νοῦς δ᾽ ἔστι τηλικοῦτος ἀλγήσας βαρὺς Ant. 767. ἡ δ᾽ ἄγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ παρεῖναι 1251. βαρεῖα αὐδὰ τρυσάνωρ Ph. 208 ch. βαρύς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν τήνδ᾽ εἶπε 1045. Denique de *rebus externis molestis.* βαρείας του νοσηλείας πλέα Ph. 39 *gravis tabi.* ᾧ μηδέν ἐστ᾽ οἴκοις βαρύ Tr. 730. βαρεῖαν ξυμφοράν 746. βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις Ai. 759. ὤμοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης 980. νόσου βαρείας Ph. 1330. κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρύς OC 402. ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον Ant. 445. v. Schaef. Mel. Cr. p. 115. Est epexegesis. ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτῃ βαρύς fr. inc. 671. facile suscipitur ab homine fraudulento periurium. Huc refer etiam βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾶτέ με λέγοντες OC 1204. ἡδονή Theseo et Antigonae in eo erat, quod impetrarant, ut Oedipus cum Polynice colloquium iniret: desiderio igitur illi sese cedere quanquam aegerrime ferentem dicit: νικᾶτε με ἡδονήν coniungenda, non cum Doederlino νικᾶτε λέγοντες ἡδονήν: νικᾶν enim est pervincere, ἐκνικᾶτε τὸ καθ᾽ ἡδονὴν ὑμῖν ὄν, ἐμοὶ δὲ βαρύ. [Adde βαρὺς, βαρὺς σύνοικος, ὦ ξένοι, βαρύς fr. inc. 926 quae verba a rhetoribus epanadiploseos exemplum allata (cf. Apollon. de synt. p. 4, 18; Joh. Sicel. ap. Waltz. Rhet. 6. p. 338) incerti habebantur poetae: Meinek. Com. ed min. p. XXIII comico tribuebat cuidam: Sophoclis esse compertum habemus ex Philodemo in Vol. Hercul. (coll. II. 1864. t. 4, 120). cf. Nauck. Tragg. fr. p. 656. Goettl. opusc. p. 228 sq.]

Βαρύστονος *gravi gemitu defletus.* λείπει μὲν οὐδ᾽ ἃ πρόσθεν ᾔδεμεν τὸ μὴ οὐ βαρύστον᾽ εἶναι OR 1233.

Βαρύψυχος *demisso animo.* πρὸς κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους τοιούσδ᾽ ἀεί ποτ᾽ ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ᾽ ἔχειν Ai. 319. Recte schol. alter: μικροψύχου, καταπεπτωκότος τὴν ψυχήν: quod si quis consuluerit illustrando vocabulo a Lob. ad h. v. collata, nemo minoris scholiastae lectionem κοῦ βαρυψύχου probabit.

Βάσανος [Curt. Et. p. 382] *explorandi via.* πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ OR 492 ch. *quomodo explorem.* σοφὸς ὤφθη βασάνῳ δ᾽ ἁδύπολις 510 ch. Hanc significationem praeter alteram *tormentorum*, prosariis usitatiorem, agnoscit Gr. Bekk. p. 226, 17. — De *manibus conserendis*, qua ratione vis utriusque congredientis exploratur: τάχ᾽ εἰς βάσανον εἶ χερῶν OC 835 ch. Schaef. eodem modo dictum ἔλεγχος confert. — De tono generis v. Arc. p. 64, 10.

Βασίλεια *regiae stirpis mulier.* μητέρ᾽, ἣ φύσει μὲν ἦν βασίλεια Ai. 1302. — De tono v. Arc. p. 95, 19. (I p. 298.)

Βασίλειος *regius.* τοῖς βασιλείοισιν [sic Dind. c. Tricl.: βασιλείοις LA] νόμοις Ant. 382 an.

Βασιλεύς [Curt. Et. p. 325] *rex.* Iupiter ὁ πάντα κραίνων βασιλεύς Tr. 127 ch. De hominibus: ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ OR 1202 ch. ἀλλ᾽ ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας Ant. 155 an. παῖς ὁ Δρύαντος, Ἠδωνῶν βασιλεὺς 956 ch. βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος Pel. fr. 439. — ἀνδρός γ᾽ ἀρίστου βασιλέως τ᾽ ὀλωλότος OR 257. τοῦ κατ᾽ ἄστυ βασιλέως OC 67. τί δ᾽ αὖ τόδ᾽ ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων; Ant. 1172. Aliquantum ambiguitatis est in scriptura pluralis. οἱ μεγάλοι βασιλῆς Ai. 189 ch. a Lobeckio inde ab omnibus criticis probatum est: [βασιλῆς LA pr. -εῖς m. rec. et apogr.] — διπλοῖ βασιλῆς Ἀτρεῖδαι Ai. 959 ch. Brunck. (βασιλῆς quidem scribens) βασιλῆς in aliquot apogr.: LA βασιλῆες, in quo veri vestigium, quodque nec ipsum plane abiudicatur ab tragicis a Lob. ad v. 186, etsi cum illo loco tum Eur. Andr. 1002 M., ubi in codd. omnibus reperitur, metro officit. τούς τε δισσάρχας ὀλέσσας βασιλῆς Ai. 383 m. scribendum sec. LA, Draconem p. 115, 18 et Triclinianum βασιλῆς. Greg. Cor. p. 100 non satis disertus testis est, inclinamentum illud solius esse nominativi, etsi visum Lobeckio et Schaefero. Sed locupletior longe auctor accusativo idem assignat Herodian. apud Choerob. Bekkeri p. 1195, Aiacis illo versu βασιλῆς legi affirmans et apud Xenophontem

νομῆς, quod utrumque tanquam singulare enotaverant. Alia eius scripturae vestigia indicavit Matth. Gr. Gr. 1. p. 184.

Βασίλη i. q. βασίλεια. Hesych.: βασίλ (sic) ἡ βασιλεία Σ. Ἰφιγενείᾳ fr. 292. Scribendum βασίλη, non βασιλῆ, ut visum Buttmanno Gr. §. 119. n. 51, idemque restituendum Pindaro Nem. 1, 39, ubi perperam βασιλῆ Boeckh. not. cr. p. 514. Vide Stephanum v. Ἀγάμεια: ὡς πρέσβεια πρέσβη, καὶ τὸ βασίλεια κατὰ συναλοιφὴν βασίλη, οὕτως Ἀγάμεια Ἀγάμη· δύναται δὲ καὶ Ἀγάμεια ἐκ τοῦ Ἀγάμη, ὡς τὸ Πηνελόπεια ἐκ τοῦ Πηνελόπη. Nesciebant igitur, productiorne an brevior forma primitiva esset.

Βᾰσῑλίς [Lob. Proll. 468 sqq. Curt. Et. p. 565] *regiae stirpis mulier.* σκάλμῃ γὰρ ὄρχεις βασιλὶς ἐκτέμνουσ᾽ ἐμούς Troil. fr. 549. λεύσσετε τὴν βασιλίδα μούνην λοιπὴν* Ant. 941 m. [secl. Dind.]. Hanc librorum scripturam Toup. probante Porsono App. ad Toup. emend. Suid. p. 441 correxit τὴν βασιλίδα τὴν scribendo, ut proceleusmaticum in anapaestos tragicos eosque legitimos inferret. Tricl. τὴν βασίλειαν dederat; Erf. olim τὴν βασιλὴν τήν, Both. nuper τὴν βασίλειαν τὴν μόνα λοιπήν; sed quomodo μόνα pro μόνον dici potuerit, non docuit. Herm. scripturam librorum retinet, paroemiacum versum esse affirmans, cuius in medio systemate apud Soph. pertenuis vel adeo nullus usus est. — Accentum observavit Arc. p. 31, 22. (I p. 299 lin. 4.)

Βᾰσις || *gressus.* κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις Ai. 8. Suid. v. βάσις. ἐπέγνως μ᾽ ἐπ᾽ ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα 19 *circumeuntem.* οὐκ ἔχων βάσιν Ph. 691 ch. *claudus.* σὲ τήνδε τ᾽ ἔμπυον βάσιν παύσοντας ἄλγους 1378. ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν 1403. ἐν ἀσυχαίᾳ βάσει βάσιν ἁρμόσαι OC 198 m. v. ἁρμόζω. βαρεῖαν ἄψοφον βάσιν Tr. 967 ch. Sic etiam rectius intelligas, quam de adventu ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις [στάσις Meinek.] 964 ch. — Traductum ad rotarum circumactionem τροχῶν βάσεις El. 718. — || *iter*, *adventus.* τί δῆτα ποίμναις τήνδ᾽ ἐπεμπίπτει βάσιν; Ai. 42, quod plane ut ὁδόν τινα ἔρχεσθαι dictum. Et sic contra scholiasten, ἵστασαι explicantem ἱστᾷς et κωλύεις, Brunckiumque et Hermannum cum Lobeckio et Porsono intelligendum puto τοῦ με τήνδ᾽ ἐφίστασαι βάσιν; Tr. 339. v. ἐφίστημι.

Βάσκανος *calumniator.* βάσκ.: φθονερός. Σοφ. (fr. inc. 855) δὲ ἰδίως τὸ βάσκανον (βάσκανος Nck.) ἐπὶ τοῦ ἀχάριστος. καὶ ὁ συκοφάντης παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. Hesych.

Βαστάζω. Proprie dictum *porto:* ἃ βαστάζω χεροῖν Ph. 655. νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν El. 1129. εἴπερ γ᾽ Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τόδε 1216. — *attollo.* Τεύκρῳ ὥς με βαστάσῃ πεπτῶτα Ai. 827. τίς σε βαστάσει [βαστάσηι LA] φίλων 920; utrumque de corpore Aiacis sepeliendo. αὐτὸς σὺ βάσταζε El. 1470 de velamento tollendo. — *Tenere* et *contrectare manibus.* Suid.: βαστάσαι οὐ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι. — καὶ χερσὶ βαστάσασα El. 905. ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν καὶ βαστάσαι με Ph. 657. τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν, τὰν οὐδείς ποτ᾽ ἐβάστασεν Ph. 1127 m. de arcu et sagittis nemini adhuc concessis. τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα βαστάσαι δότε OC 1105 Oedipus loquitur filias amplexaturus. Absurda est Dorvillii ratio ad Char. p. 384: *sinite corpus meum vobis portandum dari.* — Tralate de *sustinendo negotio molesto* dictum semel est: νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βαστάζειν πρόθες Ant. 216.

Βατός *pervius.* δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς τὰ βατά Alead. fr. 109, 7 [nunc ex Vateri emend. scribitur πρὸς βέβηλα, q. v.].

Βαυβάω. βαυβᾶν, τὸ κοιμᾶσθαι π. Σοφ. (inc. CV. 66 Brck.) [reiec. Dind.] Eust. p. 1761, 27: ἡ δὲ προὐκαλεῖτό με βαυβᾶν μετ᾽ αὐτῆς. Idem ex Syleo Euripidis Antiatt. Bekk. affert p. 85, 13 [cf. fr. Eurip. 695].

Βαφή *infectio.* κἀγὼ γάρ, ὃς τὰ δείν᾽ ἐκαρτέρουν τότε, βαφῇ σίδηρος ὣς ἐθηλύνθην στόμα Ai. 651. Eust. p. 1636, 12. Qui liberius poetarum loquendi genus non perspicerent, cum καρτερεῖν ferrum non possit, βαφὴν cum sequentibus colligarunt. Sed καρτερεῖν est *firmum fortemque* esse. Quare etsi docte βαφὴν ipsam illustravit Lob., tamen cum non videam, ferrum in aquam mersum quomodo asperitatem abiicere possit, rationem eius probare non possum. At schol. molliri ferrum ait oleo mersum, quod probat Herm. advocato teste Plinio H. N. 34, 41. Mihi ut Brunckio ὡς σίδηρος βαφῇ ἐκαρτέρουν coniungenda videntur. Musgr. ἀβαφής coniiciebat.

Βέβαιος [Curt. Et. p. 415] *certus.* ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα βέβαια Ant. 1086 i. e. μὴ σφαλλόμενα. ὁμιλία πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος Ph. 71. εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον Tr. 620. Eust. p. 808, 18. — *firmus, permanens:* ἀρετῆς βέβαιαι δ᾽ εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι Eriphyl. fr. 202. — De tono v. Arc. p. 44, 3. (I p. 300 lin. 12.)

Βέβηλος [Curt. Et. p. 415]. || *profanus;* de qua potestate vocabuli nota omnia: v. schol. OC 10. EM p. 193 extr. Eust. p. 156, 29. 1003, 40. Gr. Bekk. p. 223, 24. 323, 15 hic quidem sic scribens: βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὴ ὅσια μηδὲ ἱερά. οὕτω Σοφ. Cf. Ruhnk. ad Tim. p. 60. Spanh. ad Callim. h. Apoll. 2. [δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς βέβηλα Alead. fr. 109, 7 (cf. Vater. p. 23) nunc editur: τὰ βατά olim ex libris.] — θάκησιν εἴ τινα βλέπεις ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ ἄλσεσιν θεῶν OC 10. — || EM p. 194, 5 a Brunckio emendatum ex schol. OC l. c., quam emendationem iterum fecit Reisigius Enarr. p. XXVII: Σοφ. ἐν Συνδείπνῳ fr. 154. βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί. — De tono generis v. Arc. p. 55, 12.

Βέλος [Curt. Et. p. 416]. || *telum* proprie dictum. ἣν τόδ᾽ ὀρθωθῇ βέλος Ph. 1299. μή, πρὸς θεῶν, μεθῇς βέλος 1300. ἔγχος τοὐμὸν ἔχθιστον βελῶν Ai. 658 de *gladio* dictum: exemplis firmat Musgr. δείματος ἦν μοι προβολὰ καὶ βελέων Ai. 1212 ch. τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη Ph. 198 ch. τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν 1151 m. cf. ἀλκή. ξίφος ἢ γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε 1205 m. δέχου βέλη τάδε 1287. βέλεσι τοῖς Ἡρακλέους [ἡρακλείοις LA] 1406. ὡς ἄφυκτ᾽ ἔχων βέλη Tr. 265. τὰ σὰ χρυσοστρόφων ἀπ᾽ ἀγκυλῶν βέλεα OR 205 ch. Formam bene defendit contra Elmsleium Herm., quae contracte pronuntientur etiam scribendo contrahi iubentem. Sed ne opus quidem contractione in versu iambico. — || Traductum inprimis est ad *animi et iracundiae* impetum. θεῶν βέλη OR 893 ch. [Dind. sic edit τίς ἀνὴρ θυμοῦ βέλη εὔξεται ψυχᾶς ἀμύνειν;] v. θεός. *Tela deorum* sunt *mala* ab iratis data. τὴν θείαν δίκην, gl. codd. Lips. — Paulo aliter dictum τίς θυμὸς ἢ τίνες νόσοι τάνδ᾽ αἰχμὰν βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; Tr. 884 ch. v. αἰχμή. Deianira ipsa αἰχμὴ βέλους dicitur, quae Herculem pessumdedisset. Schol. Rom. βέλος. — || *Fulmen* significat. ἔνσεισον, ἐγκατάσκηψον βέλος κεραυνοῦ Tr. 1087. τὰ πολλὰ στράψαντα

χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη OC 1515. — || Inde factum, ut *intemperies* etiam *caeli graviter feriens* eo nomine diceretur: δύσομβρα φεύγειν βέλη Ant. 359 ch. Ingentes et subitos imbres significare observat Eust. p. 692, 55. (I p. 301 lin. 2.)

Βελτίων *melior.* μανθάνειν βελτίονα fr. inc. 779, 5.

Βερέκυντα βρόμον: Φρύγιον αὐλόν. Σοφ. Ποιμ. (fr. 454) Hesych. Βερεκύνταν corrigere in tanta licentia metaplasmi temerarium esset; βερέκυντα proxime abest a κίνδυνι, de quo et similibus eruditissime disseruit Lob. de adi. motione anomala diss. 4. p. 4. Sed accentus mutandus fuit, qui vulgo in penultima fertur.

Βῆμα [Curt. Et. p. 415] || *gradus*, *sedes.* τοὐδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω OC 193. Suid. v. ἀντιπέτρου βήματος. *sedes saxea* est: cf. Reisig. Enarr. p. LVIII. — || *gressus;* ὃν γᾶ ποτὲ Μυκηναίων δέξεται εὐπατρίδαν Διὸς εὔφρονι βήματι [νεύματι Burges.] μολόντα Ὀρέσταν El. 163 ch. Schol. ὁδῷ, πομπῇ, hoc verius.

Βῆσσα [Curt. Et. p. 416] *saltus, convallis.* βῆσσαν, κοιλάδα ὕδωρ ἔχουσαν. καὶ μεσότητα ὀρῶν, τὴν συνάγκειαν. ἄλλοι τὸ ἔνυδρον. οἱ δὲ βήσσας, τόπους βασίμους Gr. Bekk. p. 226, 5 et eadem fere EM p. 196, 47. Sed certo non est a βαίνειν, sed a βαθὺς βάσσων βῆσσα fit, ut ab ἥττων ἧττα, quorum tamen quoddam est a quantitate discrimen. — ἐν εὐανέμοις βάσσαις Ai. 198 ch. Non sunt *ventis perflatae*, sed εὐάειαν παρέχουσαι; v. Lob. μινύρεται ἀηδὼν χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις OC 673 ch. Huc grammatici interpretatio facit, τὸ ἔνυδρον. — De tono v. Gr. Herm. de Prosod. p. 425, coll. EM p. 196, 49.

Βία [Curt. Et. p. 418] || *vis corporis robore illata*, quae rara significatio. ὑμεῖς (βραχίονες) Νεμέας ἔνοικον βίᾳ κατειργάσασθε Tr. 1094. Etiam adverbialiter dictum βίᾳ φέρειν, de quo mox dicetur, quodam modo huc spectat. Hinc circumlocutioni servit. θήρειος βία Tr. 1059 [sic apogr.: θήριος βίαι LA]. Schol.: λέοντος, ὕδρας, Κερβέρου καὶ τῶν λοιπῶν. — || Usitatius est de *rebus animi.* In quo genere *primum* de *vi insita* dicitur, qua quis natura praeditus est. μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω τοσόνδε μισεῖν Ai. 1334 quod μένος, *iracundiam*, vel τὸ αὐτεξούσιον Agamemnonis interpretatur Lob. Κύπρις ἐστὶ δ' ἄφθιτος βία fr. inc. 678, 3 vis animos ad parandum cogens [sic Plut. et Stob. codd.: βίος Dind. c. Both.]. μὴ μάχου βίᾳ Lacaen. fr. 337, 3. Et in circumlocutione Homerica Ἀτρεΐδαι ἤ τ' Ὀδυσσέως βία Ph. 314. 592. Ἀτρειδῶν τῆς τ' Ὀδυσσέως βίας Ph. 321. Ἰφίτου βίαν Tr. 38. διφυῆ στρατὸν θηρῶν ὑβριστήν, ἄνομον ὑπέροχον βίαν Tr. 1096, de Centauris violenti animi impotentibus. Longe usitatius est de *vi illata.* ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν El. 256. τοῖσδε δουλεύω βίᾳ 1192 *coacta.* θεῶν βία καὶ νέμεσις Ph. 601. κλέψαι τι χἀρπάσαι βίᾳ 644. βίᾳ στελοῦσί σε 983. εἴ μ' οὗτος ἀπάξεται βίᾳ; 988. Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ καὶ κατασκάψαι βίᾳ 998. ὅς σ' ἀποστελῶ βίᾳ 1297. γῆς ἄτιμον ἀπωσθῆναι βίᾳ OR 670. πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς OC 440. φιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας ἐξοίχει βίᾳ 867. ἄξω βίᾳ 874. χειρωθεὶς βίᾳ 903. παρίστασαι βίᾳ 916. βίᾳ ἄγοντα φώτων ἀθλίων ἱκτήρια 922. βίᾳ τε κοὐχ ἑκών 935. κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ 1343. βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Ai. 498. εἰ δέ τις στρατοῦ βίᾳ σ' ἀποσπάσειε 1176. πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ Aethiop. fr. 26, 1. ἐς βίαν ἄγον fr. inc. 678, 6. Huc adnumero πῶλοι βίᾳ φέρουσιν El. 725, quod ne referas ad corporis vim, sed ferocia potius tam vehementer excurrentium significatur, ut cohiberi non possint, quod nos *durchgehen* dicimus, quod et Eur. Hipp. 1224 exstat. φοροῦσιν contra libros, Suid. v. ἄστομος et Zonar. p. 313. Porsonus Adv. p. 210, male. — || Suo loco compono locutiones quibus *adverbiascit* βία. νόμου βίᾳ Ant. 59. *invita lege* [*legi vim inferentes* Fr. Gu. Schmidt. in Suppl. Ann. Iahni. 1851. 17, 290. coll. νόμους βιάζεται Ant. 663]. βίᾳ πολιτῶν δρᾶν 79. 907. τίς δ' ἄν με τῶνδε συμμάχων ἕλοι βίᾳ; OC 815. βίᾳ φίλων 854. ἐμοῦ βίᾳ 943. στρατοῦ βίᾳ Ai. 1176. Crebrius πρὸς βίαν dicitur, addito et omisso genitivo; hoc significat βιαίως et explicatur ita in gl. OR 805; quare πρὸς βίαν et ἀνάγκῃ coniungere placuit Eur. Heracl. 881. — ὥστε μηδὲ πρὸς βίαν φύσῃ φρένας El. 1462. κἀξ ὁδοῦ με πρὸς βίαν ἠλαυνέτην OR 805. πρὸς βίαν πορεύομαι OC 845. πρὸς βίαν παρασπάσει γνώμης 1185. πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν Ph. 90. οὐ γὰρ ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται 92. πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις 103. εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις Tr. 387. τὸ πρὸς βίαν πίνειν fr. inc. 701. Alterum aliquo invito vel vetante quid fieri significat. πρὸς βίαν ἐμοῦ OC 657. πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ Ai. 1327. Rarior porro loquendi in eadem sententia formula est ἐκ βίας, ter dicta Sophocli et in Philocteta quidem. ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες Ph. 563. ἐκ βίας μ' ἄγει 945. ἔμ' οἵδ' ἐκ βίας ἄξουσιν; 985. Item βίᾳ sic aliquando dicitur, ut ad instrumentalis casus rationem non commode revocetur: τὰ σὰ ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ El. 620. διψῆν βίᾳ legebatur fr. inc. 701 [corr. Meinek. in Athen. 10. p. 428 a. τὸ πρὸς βίαν πίνειν ἴσον πέφυκε τῷ διψῆν κακόν. v. supra πρὸς βίαν].

Βιάζομαι. Tanquam deponens forma media *vim infero*, passivum idem *vim patior* et *cogor* significat. *Illud.:* ὅστις δ' ὑπερβὰς νόμους βιάζεται Ant. 663. λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι παρῇ [πάρα LA m. rec.] Ai. 1160. μὴ βιάζεσθαι θεούς Thyest III. 1 Brck. (reiec. D.). ἡ τύχη βιάζεται Phaedr. fr. 603, 2. — *Hoc* vero: βιάζομαι τάδε Ant. 66. ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε 1073. τοὔνειδος ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν OR 524 iracundia quasi *nolenti expressum.* βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβάς El. 565. Virgula distinguere cum Herm. post πολλά falsum est, utut verba composueris: sed πολλὰ κἀντιβάς mihi quoque coniungenda videntur ὑπερβάτως. — De usu verbi confer Toup. ad Longin. p. 365, et Buttm. Ind. Or. in Mid. p. 168. (I p. 303.)

Βίαιος *vehemens.* βιαίας νόσου Ant. 1140 ch. De OC 1199 [ubi οὐχὶ βίαια LA] v. βαιός. — De tono v. EM p. 198, 51.

Βιβάζω [Curt. Et. p. 415] *eveho.* ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξων ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν OC 381. Brunck. pro ἢ — ἢ scribendo καὶ — καί sententiam corrupit. τιμήν alter scholiasta τιμωρίαν interpretatur, vitiose: rectius alter *honorem*, est autem *laus victoriae.* Brunck. Homeri sermonis memor sibi persuaserat βιβῶν neutrum esse significans *ire.* In alia omnia Elmsl. abit, alterum membrum interpretatus ἢ ἡττηθησόμενον ὑπ' αὐτῶν, quae sententiam non male reddunt, sed non verba. Etsi enim potest fieri, ut metaphora a gigantibus caelum scandentibus sumpta videatur, βιβάζω tamen transitive significat, hic ut sensus sit: *Argivos aut victoria parta Thebis potituros*, *aut Thebanos aucturos gloria, cum ipsi vincantur.*

Βιβρώσκω [Curt. Et. p. 419]. Proprie *vescor.* ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος Ant. 1022.

Verum est ap. Eust. p. 229, 12 et in LA sed omisso accentu et ō supra scripto. Nec peti alteri scripturae praesidium potest ex Eust. p. 1248, 47. — Tralate significat *exedere et conficere:* ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας Tr. 1054 de pallio venenato.

Βίδη. βίδην: εἶδος χρούματος. Σοφ. Ἀκρισίῳ (fr. 79). ὡς (scr. ὥστ') ἐπιψάλλειν βίδην τε καὶ ξυναυλίαν. ἄλλοι βίθυν Hesych. cf. βυδοί (ῠ?). (I p. 303 p. med.)

Βιόδωρος *vitam sustentans.* βιόδωρος αἶα Ph. 1162 m. cf. Valck. ad Hippol. 750. Ruhnk. ad Tim. p. 11.

Βῐ́ος [Curt. Et. p. 418]. ‖ proprie *vita humana,* quatenus *genus vitae, victus, cultus* spectatur. πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ Ph. 182 ch. τὸν βίον σκοπεῖν 505. εὐκλεᾶ θέσθαι βίον 1422. ἐν συμφοραῖς βίου OR 33. ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον 39. κακὸν κακῶς νιν ἄμορον [sic D. c. Pors.: ἄμοιρον LA] ἐκτρῖψαι βίον 248. τῷ πολυζήλῳ βίῳ 381, quo utitur Suid. v. πλεονεξία et πολύζηλος. — οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος 518, ut μακρὸν βίον Creus. fr. 325. ῥᾷστα τὸν βίον φέρει 983. εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου κήδει 1060; de *felici* enim *vitae statu* servando dictum est. ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα; 1124. ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου συνειπόμην 1125. ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου 1206 ch. σπάνιν σχεῖν τοῦ βίου 1461. τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου 1487. τοῦ βίου τε λῳονος 1513. τέρμα τοῦ βίου περάσῃ 1530. κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον OC 91. βίου πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφήν τινα 102. Suid. v. πέρασις βίου. βίου τροφάς 338. τροφὰς ἔχω βίου 446. βίου δύσοιστον ἕξομεν τροφάν 1686 m. τροφεῖα OC 341. τὰ λοίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου 583. βίον τοιοῦτον γηρᾶναι 870. λόγοισι τὸν βίον λαμπρὸν ποιεῖσθαι 1143. ἃ τὸν τοῦδ' οὔ ποτ' εὐφρανεῖ βίον 1353. τὸν καθ' ἡμέραν βίον 1364. βίου τελευτή (θέσφατος) 1473. ῥοπὴ βίου 1508. Eust. p. 1266, 40. ἕρπω τὸν τελευταῖον βίον κρύψων παρ' Ἅιδην 1551. ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός 1691 m. ὀλβίως γ' ἔλυσε τὸ τέλος βίου 1721 ch. λωβᾶται βίον Ant. 54, quod de *luctuoso* potissimum mortis genere dictum. τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένῃ φίλος; 548. ὅταν πέλας ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου 581. μοῖραν ἐξήκειν βίου 896. τὸν βίον τελεῖν 1114 *vivere.* οὐκ ἔσθ' ὁποῖον στάντ' ἂν ἀνθρώπων βίον οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν οὔτε μεμψαίμην 1156. ὁποῖον στάντα coniungenda, secundum schol. recte scribentem ὁπωσδήποτε βεβιωκότα, εἴτε καλῶς εἴτ' ἐναντίως. τελευτὴν τοῦ βίου Tr. 79. ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον 147 vitam iucunditatibus erigit, ut vacua sit labore. * ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ 168 [secl. Dind.]. ἄζηλον εὑροῦσαι βίον 284. Suid. v. ἄζηλον. δοῦλον ἴσχουσιν βίον 302. τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν 465. λυμαντὴν βίου 793. ὠρφανισμένος βίου 942. Sententiam a Wakefieldi coniectura βίον [quam recep. Dind.] tutatus est Herm. τοῦ μακροῦ χρῄζειν βίου Ai. 473. ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος 554. αἳ (χεῖρες) τὸν ἐμὸν εἷλον βίον πρόδοτον El. 207 m. *pessumdederunt.* περιρρείτω βίος 362 vita omnibus bonis affluat. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις; 392. ζῶ βίον μοχθηρόν 599. δυστυχῆ τρίβει βίον 602. ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ 650. εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σῴζω κακοῖς 768: nam etsi *vitae* solius Clytaemnestra meminit, incolumitatem tamen omnis fortunae significat, quam tueatur Orestis morte, quamvis domestico malo. ἄφιλος αὐανῶ βίον 819. λύμη βίου 1195. ὅταν δὲ δαίμων πλάστιγγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον [παλίρροπ. Meinek.] fr. inc. 964, 5. μελέου βίου βραχὺν ἰσθμόν fr. Synd. 146, 3. τἀναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν Thyest. 236, 2. πολλά σε ζηλῶ βίου Ter. 516, 1. ἥδιστον ζῶμεν ἀνθρώπων βίον ib. 517, 4. πρὶν αὐτῷ βίος διεκπερανθῇ καὶ τελευτήσῃ βίον [βίου δ. κ. τελευτηθῇ βίος Meinek. in Annal. Fleckeis. 87, 379] Tynd. 572, 3. μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου Phaedr. 612. τερμοσύνᾳ βίου fr. inc. 658. [ἀχρημοσύνᾳ Brck. τλημοσύνᾳ? χρημοσύνᾳ Ellendt. infra 2 p. 966. βίου pro βιότου scriptum videtur Dind. sed omnino incertum num Sophoclis]. τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον Elmsl. in OC 1619, ubi apogr. τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον, LA τὸ λοιπὸν ἤδη βίοτον: Tricl. inculcat αὖ, quod in εὖ mutabat Brunck. suadente Wesseling. Obss. p. 97; Schaef. et Reisig. ex Suid. v. τητᾶσθαι, τὸ λοιπὸν ἤδη τοῦ βίου. — ‖ Aliquando confunditur cum ζωή, *vita animali,* qua spiritum ducimus, quae distinguit secundum Aristotelem Ammon. p. 30. Eran. p. 164. ὄφρα με βίος ἔχῃ El. 225 m. i. e. ἕς τ' ἂν ζῶ. τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος 822. ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ θάλλοντ' ἔτ' εἰσήκουον 951. βίῳ εἰσήκουον est ἐν βίῳ ὄντα s. ζῶντα. ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον 1131. παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι; 1327. Ὀρέστην βίον λελοιπότα 1443. μὴ φείσῃ βίου Ph. 749. ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω 1158 m. ὦ πούς, τί σε ἔτ' ἐν βίῳ τεύξω 1188 m. Πάριν νοσφιεῖς βίου 1427. κείνου βίον σώσαντος Tr. 85. οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει 1015 m. Groddeck. βίον de Hercule ipso iubebat intelligi, sed non agitur de vivis, quatenus vitae aliquod genus teneant. Nihil aliud dicere poetam quam *caput e vita tollere* monet Herm. θάνατον ἢ βίον Ai. 802. ἕς τ' ἀπέψυξεν βίον 1031. ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσιν ἱμείρει βίου fr. inc. 689, 1. — ‖ Aliquando *victum* et *vitae tolerandae adiumenta* significat. ἀπεστέρηκας τὸν βίον Ph. 931. τὸν βίον με μὰφέλῃς 933. ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν ἀπεστέρηκας 1282. Fuerunt, qui dubitarent satis inepte, scribendumne esset βιόν. — Verbis τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον Ant. 83, ab scholiasta additum γρ. βίον, qui πότμον primam corripere ignoraret. — De tono v. Arc. p. 37, 24. (I p. 305 lin. 9.)

Βιοστερής *victu carens, inops.* κἀπὶ προσπόλου μιᾶς βιοστερῆ χωροῦντα OC 747. Suid. v. βιοστερής.

Βιοτή. ‖ *vita.* πανδάκρυτον βιοτάν Ph. 690 ch. ὅστις βιοτὰν ἀποβάλλει fr. inc. XXXIV. 4 Brck. — ‖ *victus.* ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν Ph. 164 an. πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά 1159 m. — De accentu vocabulorum βιοτή et βίοτος v. EM p. 678, 36. Eust. p. 94, 32. 1087, 4. Arc. p. 114, 3.

Βίοτος ‖ *vita.* τὸν παρ' αὐτῷ (αὑτῷ) βίοτον OR 612 v. Erf. τὸν αἰεὶ [σαφῶς τοὶ coni. Dind.] βίοτον OC 1584 v. ἀεί. τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον 1619. libri LA certe scriptura pro ἤδη τὸν βίον v. βίος. θνατῶν βιότῳ Ant. 614 ch. βίοτον εὐαίων' ἔχειν Tr. 81. τὸ βιότου πολύπονον 117. λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν βίοτον 1022. Musgr. secundum schol., ἴασιν interpretantem: recep. Dind. LA ὀδύναν et βιότου, quod posterius nescio quomodo tuetur Apitz. p. 310. Groddeck. de Hercule βίοτον dici putabat. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος ἀνέλπιστος El. 185 m. *vitae tolerandae robur et firmitas.* — ‖ *victus et cultus.* καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος El. 393. — De tono v. βιοτή et add. Arc. p. 82, 15.

Βιόω vivo. οἷον (βίον) βιῶναι σφὼ χρεών OR 1488.

Βιώσιμος *vitam tolerandam spectans.* τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον; Ant. 566 *numquid est, quod ut vitam tolerare velim, efficiat?*

Βιωτός i. q. βιώσιμος. ἔμοιγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός OC 1692 m. De loquendi formula cf. Ellendt. ad Arrian 1. p. 155.

Βλάβη. || *damnum.* ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις Ph. 1318. πεπονθέναι (τε) ἐς βλάβην φέρον OR 517 locutio a Marklando illustrata ad Eur. Suppl. 295. λόγων δ' ἀκοῦσαι τίς βλάβη; OC 1187. ὅσῳπερ μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη Ant. 1051. ἄοκνον προσορῶσα δόμοισι βλάβαν Tr. 842 ch. βλάβην ἔχειν Ai. 1325. χἠ δίκη βλάβην φέρει El. 1042. μείων βλάβη Alead. fr. 107, 2 olim μείζων lectum. ἣν αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων Creus. fr. 321, 2. — || contemtim βλάβη *homo nocentissimus* vocatur, quasi damni vivi et vigentis similis. ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη El. 301. κεῖνος ἡ πᾶσα βλάβη Ph. 622. Suid. v. ἄναλκις et ὑλακτεῖ. Cuius tralationis via monstratur exemplo El. 784: ἥδε γὰρ μείζων βλάβη ξύνοικος ἦν μοι, quae de Electra filia Clytaemnestra dicit. — || θεῶν ποδώκεις βλάβαι Ant. 1104 cum Dirae sint, non minus recte initiali scribentur maiuscula, quam Ἄτη et Δίκη deae et Ποιναί Erinnyum cognomentum. — De tono v. EG p. 376, 1. p. 104, 12. (I p. 306 lin. 8.)

Βλάπτω *damno afficio.* ὅταν δέ τις θεῶν βλάπτῃ El. 697. Suid. v. ἰσχύων et θεός, Stob. Ecl. 1, 4. p. 124. εἴ τις θεῶν βλάπτοι Ai. 456. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι, βλάπτειν τὸν ἐσθλόν 1345. ὥστε μήτ' ἐμέ, μήτ' ἄλλον βλάψαι ποτ' ἂν OR 375. [βλέψαι LA pr. βλάψαι m. ant.] Memorat Eust. p. 675, 50.

Βλαστάνεσκον v. βλαστάνω.

Βλαστάνω. Praesentis apud Soph. pertenuis, reliquorum praeter aoristum formarum nulla memoria. Illud semel exstat OC 611, et βλαστάνεσκε imperfecti censendum loco Scyth. fr. 491. Suspectae fidei deponentis est βλαστουμένη Thyest. fr. 239, 7. — || Proprie dicitur de plantis *succrescere.* ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ... οὐκ ἐπακούω πώποτε βλαστόν OC 697 ch. *olea.* ἄνω βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν El. 422. δείλῃ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη ὀπώρα καλῶς Thyest. fr. 239, 7 vocabulum esse corruptum censet D. — || Figurata dictione || est *gigni* et *ingigni* natura. βλαστάνει δ' ἀπιστία OC 611, cui cum contrarium ponatur θνήσκει δὲ πίστις rectius *pullulare* quam *crescere* interpreteris. Tralatio a plantis sumpta, ut de armatis ex draconis dentibus prosatis peregrinam originem prodentibus ἡ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν οὑπιχώριος Colch. fr. 314 a. οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος, κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε Ant. 296. οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς 563. βλαστῇ in LA corrigendum, cum non sit βλαστῶ verbum, monuit Schaef. ad El. 1061. Ant. 912. Haerent aliquando vitia firmissime: illud βλαστῇ etiam apud Plutarch. reperitur Phoc. 1. p. 742 A et de ira cohib. p. 460 D et Gregor. p. 417, illa sententia utentes. Apud Eust. p. 720, 7 exstat βλαστοῖ, non minus mendose. — ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων; El. 238 m. de *more,* ut ἃ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα 1095 ch. — || de hominibus *genitum esse,* vel addito nomine originis vel omisso; ut interdum circumlocutioni, velut πεφυκέναι adhibitum, nihil nisi *esse* significet. Viam tralationis a plantis factam ostendit El. 966: ὥστε σόν ποτ' ἢ χαμὸν γένος βλαστεῖν ἐᾶσαι. — ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος, βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε OR 1376, quod βλαστόντων ὅπως ἔβλαστον dicendum fuit, passum hypallagen generis ex attractione: οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλάστοι ποτέ Ant. 912. Ante Schaef. legebatur βλαστοῖ. ἀνθρώπου φύσιν βλαστών Ai. 761. Eust. p. 415, 15 γεγώς exhibet. Dictum explicat Lob. ἐπεὶ δὲ βλάστῃ Amphitr. fr. 124. Dind. [in schol. OC 390] βλάστοι, v. ἐπεί. — πεφυκέναι significatur: εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν ἔβλαστε El. 440. τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι; [βλαστοῖ LA] 1081 ch., probanda enim Erfurdtii interpretatio. οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλος ἔβλαστεν ἄλλου Ter. fr. 518, 2. — Altera ratione dicta haec sunt: τὴν φύσιν δ' ἔδειξας ἐξ ἧς ἔβλαστες οὐχὶ Σισύφου πατρὸς ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως. Ph. 1311. ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν βλαστών [βλαστῶν LA] Ai. 1304, velut εὐσεβεῖς κἀξ εὐσεβῶν βλαστόντας El. 590. ὧν δ' ἔβλαστεν, οὐκ ἔχω λέγειν Tr. 401. οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον, ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδος τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκε Scyth. fr. 491: eiecto κοίτης olim emendavit Valcken. Diatr. p. 224; κακῶν ἄπο βλαστόντας Alet. fr. 94, 2. — || De *generatis animalibus* semel dictum: οἰωνοὺς ἀφ' ὧν τε βλάστωσιν El. 1060 ch. Sic Schaef.: βλαστῶσιν LA tuetur. — Corripitur ε augmenti, cuius rei tria exempla collegerat Erf. ad Ant. 296, unum (El. 440) Elmsl. ad Med. 288, his locis: El. 238. 440. 1095 ch. Ph. 129. Scyth. fr. 491.; fortasse etiam Ter. fr. 518, 2 si hic versus dactylicus potius quam creticus dimeter hypercatalectus est. Cf. Pors. ad Hec. 302. (I p. 307 med.)

Βλάστη. Singularis proprie *germen pullulans* significat. κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη Ichn. fr. 296. Deflexum inde est ad saxeum quasi, quo Niobe devincta, corticem: τάν, κισσὸς ὡς ἀτενής, πετραία βλάστα δάμασεν Ant. 826 m. — Pluralis transfertur ad significandam *originem hominum.* παιδὸς δὲ βλάστας OR 717. ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρός, οὐ μητρὸς εἶχον OC 972. τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει Tr. 382. De accentu in libris recte scripto, quod monuit Schaeferus ad OR l. c. dissensus fuit secundum Arc. p. 114, 23; quod enim ad marginem ex cod. altero enotatum est, βλαστή, non βλατή veram scripturam esse apertum est. Nec sane omnia substantiva generis motione affecta accentum mutant.

Βλαστός *planta.* ἡ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν οὑπιχώριος Colch. fr. 314 a, 1 de peregrina specie. v. βλαστάνω.

Βλεπτός *adspiciendus.* τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν ἢ στερκτὸν ἢ προσήγορον OR 1337 m.

Βλέπω. I. *Formae.* Passivi nulla pars exstat. *Act. praesens:* βλέπω OR 626. OC 325. Ant. 1295 m. Tr. 594. Ai. 514. 1042. El. 954. Erid. fr. 199. βλέπεις OR 302. 413. OC 9. βλέπει Ph. 862. Herm. βλέπ' εἰ. βλέπε Tr. 402. βλέπειν Ph. 357. OR 999. OC 279. 280. 1652. Ant. 923. Tr. 224 ch. Ai. 400 m. 917. El. 1079 ch. 1189. βλέπων Ph. 110. OR 348. 747. 1121. 1371. Ai. 1290. βλέπουσα Tr. 313. Ph. 1013. βλέποντος OC 73. Ai. 1067. βλέποντα Ph. 883. 1349. OR 419. OC 1438. Ai. 962. βλέποντε dual. nom. Ant. 989. βλέποντες Ant. 1264 m. OR 923. [τοὺς βλέποντας Ai. 273 ex schol. pro φρονοῦντας.] — *imperf.* ἔβλεπον OR 1470 (sing.) — *aor.* ἔβλεψα Ter. fr. 517, 2. βλέψῃ Ant. 425. βλέψαιμι OR 858. βλέψειας Tr. 700. LA ἐκβλέψειας. βλέψειεν Tr. 908. βλέψας Ai. 345. βλέψασα El. 888. 959. — II. *Usus.* || *cerno oculis* significat. ὀμνύντες βλέπειν Ἀχιλλέα πάλιν Ph. 357. τὰ τῶν τεκόντων ὄμματ' ἥδιστον βλέπειν OR 999. Stob. Flor. 79. θάκησιν εἴ τινα βλέπεις OC 9. ὡς ὑμᾶς λύπῃ δεύτερον μόλις βλέπω 325. ὡς δεινοῦ τινος φόβου φανέντος, οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν 1652. ὡς ὅταν κενῆς εὐνῆς ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος (ὄρνις) Ant. 425 ἥκομεν δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε 989 caecus Tiresias ducis pueri videntis ad-

miniculo usus. ὦ θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους 1264 m. κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω 1295 m. τὰ δ' ἀντίπρῳρα δή σοι βλέπειν πάρεστι Tr. 224 ch. ἐπεί νιν ᾤκτισα βλέπουσα 313. τόνδε γὰρ βλέπω θυραῖον ἤδη 594. ὥστε πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας 700. εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας 908. οὐδεὶς ἂν τλαίη βλέπειν φυσῶντ' ἄνω Ai. 917. βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα 1042. Hinc μὴ βλέποντες *caeci* vocantur, βλέπων autem, quisquis oculorum ministerio utitur. εἰ καὶ μὴ βλέπεις OR 302. εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων 348. ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον 1470. καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις; OC 73. Deinde hinc ortum est, quod *aliquo vultu esse* significat: v. Erf. ad Ph. 110. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν; Ph. 110. οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον OR 1371. Porro quod *adspicere oculis* s. *oculos aliquo conferre* dicitur. οὗτος, βλέφ' ὧδε Tr. 402. v. Apitz. p. 185. δεῦρό μοι φώνει βλέπων OR 1121. κἀπ' ἐμοὶ βλέψας Ai. 345. πρὸς ἴτρια βλέπω Erid. fr. 199. Postremo inde deflexum est ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ ψυχή Ph. 1013, *quae semper aliquid rimatur:* v. Musgr. et Herm. — ‖ *Animo cerno*, *animadverto*, *observo*. σὺ καὶ δέδορκας κοὐ βλέπεις, ἵν' εἶ κακοῦ OR 413. βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ' ἔπειτα δὲ σκότον 419, quod illustrarunt Musgr. et Iacobs, hic ad Anthol. Gr. 2. p. 3. p. 203. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω 626. ἐκπεπληγμένον κεῖνον βλέποντες 923. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν; El. 1189: mala sua Electra memoraverat. ὁρᾷ. βλέπ' εἰ καίρια φθέγγει Ph. 862 m. ingeniose Herm. *Videt* (i. e. expergiscitur). *adverte igitur*, *num tempestiva dicas*. Dind. ex LA βλέπει καίρια φθέγγει, ut βλέπει secundum ὁρᾷ plane sit otiosum. Brunck. coni. ὁρᾷς, βλέπει. [ὅρα, βλέπ' εἰ κ. M. Seyff.] — πολλάκις ἔβλεψα ταύτην τὴν γυναικείαν φύσιν Ter. fr. 517, 2. Ex hac significatione illa deflexa, quod βλέπειν dicuntur *homines sagaces et acuti:* δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ OR 747 gl. ἀληθής, ἀληθεύων: et *mentis compotes* universe: ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ, αὐτὸς μὲν ἥδετο ἡμᾶς δὲ τοὺς βλέποντας ἠνία ξυνών Ai. 273 [si recte se habet quod pro φρονοῦντας scr. schol. γρ. βλέποντας]. Ne proprie intelligatur, hoc facit, quod elegantius antitheton est ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ et ἡμᾶς τοὺς βλέποντας. Deinde βλέπειν est *aliquo consilio aliquid respicere*, *curare*, *exspectare*, ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον OR 858, cui exemplo, quod viam traducendi verbi monstrat, similia addidit Musgr. ἡγεῖσθε δὲ βλέπειν μὲν (θεοὺς) πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν, βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς OC 279. τί χρή με ἐς θεοὺς ἔτι βλέπειν Ant. 923. ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς ὅ τι βλέπω Ai. 514. ἐς τί μοι βλέψασα [sic apogr.: κλέψασα LA] El. 888, quae tria exempla praesidii vel auxilii exspectandi adsignificationem habent, cui affine etiam illud οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔτ' ἀμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων Ai. 400 m. illustrat Lob. εἰς σὲ δὴ βλέπω, ὅπως τὸν αὐτόχειρα μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν El. 954 *te intueor*, i. e. a te exspecto. εἰς τίν' ἐλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθὴν El. 959. — ‖ Denique quod vivi sensuum et mentis compotes sunt, βλέπειν simpliciter est *in vivis esse:* cuius usus pauca (et unum Sophoclis OC 1438) exempla attulit Monk. ad Alcest. 144. οὐ γάρ μ' ἔτι βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις OC 1438. σ' εἰσιδεῖν ἀνώδυνον βλέποντα κἀμπνέοντ' ἔτι Ph. 883. ὦ στυγνὸς αἰών, τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω βλέποντα 1349. κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν Ai. 962. εἰ γὰρ βλέποντος μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν, πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν 1067. τό τε μὴ βλέπειν ἑτοῖμα El. 1079 ch.

Βλέφἄρον. ‖ *palpebra*. βλέφαρον κέκληταί γ', ὡς καπηλείου θύραι Phin. fr. 635. ‖ *oculus*. Singularis semel tralate dicitur, ut sol vocetur χρυσέας ἀμέρας βλέφαρον Ant. 104 ch.: cui exemplo Lunam νυκτὸς ἀφεγγὲς βλέφαρον vocatam Eurip. Phoen. 546. apte Erfurdt. contulit. Cf. Boeckh. Expl. Pind. p. 138. Pluralis usitatissimus de oculis hominis: νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας Ant. 795 ch. λύει κελαινὰ βλέφαρα 1302, quod schol. ἀπόλλυται interpretatur: v. λύω. ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα OR 1276. σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα Ai. 85. οὔποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον Tr. 107 ch. σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον 990 m. — De tono Arc. p. 122, 29. (I p. 310.)

Βλίζω. [βλίσαι: τὸ τὰ κηρία θλίψαι τῶν μελισσῶν. ἀπὸ τοῦ μέλι, μελίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν βλίζω. καὶ Ἀττικῶς βλίττω· καὶ βλίττειν τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, τουτέστιν ἐκπιέζειν καὶ θλίβειν. ἐπὶ τὸ κινεῖσθαί πως. EM p. 200, 33 Gaisf. quibus addit cod. Voss. s. v. βλιμάζειν: Σοφ. (fr. 856) ἢ σφηκίαν βλίττουσιν εὑρόντες τινά. παρὰ τὸ μέλω (scr. μέλι) μελίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β καὶ τοῦ ζ εἰς δύο ττ βλίττω Ἀττικῶς. Cf. schol. ad Hippocrat. (ed. Daremberg. in Notices et Extr. des Ms. méd. 1, 214) ἐβλιμάσθη: ... παρὰ τὸ βλίττειν ὅ ἐστι μαλάττειν... καὶ Σοφ. μέμνηται τῆς λέξεως ἐν Πανδώρᾳ. (fr. 432) et EM Laurent. Milleri p. 66. Hesych. v. βλίσαι.] Scribendum autem βλίζουσιν, quod sciolorum ignorantia obliteravit, ne Soph. non attice loqueretur. Cf. Ruhnk. ad Tim. p. 63. [Dind. ad fr. 856 dialectum tragicam βλίσσουσιν postulare contendit.]

Βοάω. ‖ *clamo*. βοῶν, στενάζων Ph. 11. βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν 216 ch. βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους OR 1252. βοῶν, ἰύζων Tr. 787 ch. [v. Herm. ad h. l.] ἐμμανὴς βοᾷ El. 295. κατά μοι βόασον οἰκτρὰν ὄπα 1066 ch. βοᾷ τις ἔνδον 1406. βοᾷ τις; Acris. fr. 58, 1. Hinc est *cum clamore vocare:* Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ Ai. 340. ἐνταῦθα δὴ 'βόησε τὸν δυσδαίμονα Λίχαν Tr. 772 cf. Iacob. ad Lucian. Toxar. p. 125 et *cum clamore iubere:* βοᾷ διοίγειν κλῇθρα OR 1287. — ‖ de *clamore mystico* et *sacrificiali* dictum. ἇς ἦδε βοῶσ', ἀλαλαζομένη ἦμα Rhizot. fr. 479, 6. — ‖ de *cantibus et hymnis*. βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον Ἄρτεμιν Tr. 212 ch. μέλη βοῶν ἄναυδα καὶ ῥακτήρια Ph. Troi. fr. 631 v. ῥακτήριος. — ‖ de *gravi lamentatione*. Τεύκρου βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος Ai. 976, quod Suid. affert v. ἐπίσκοπον, explicat Lob. τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾶν ἔα τά θ' αὐτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά El. 802. (I p. 310 med.)

Βοή *clamor*, cum exclamantis vocantisve, tum gaudentis aut dolentis. βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων Ph. 876. τίς θόρυβος ἵσταται βοῆς; 1263. βοῆς δὲ τῆς σῆς OR 420. ἄπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήν OC 489, recte de *tacitis precibus* intellectum ab Intpp. praeter Doederl. Spec. p. 93, *longas preces* explicantem, quae nihili ratio est, etsi scholiastes eandem viam iniit. τίς ποθ' [ποθεν sine acc. LA] ἡ βοή OC 887. οἶμαι αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ 1057 ch. (Theseum), clamor ut bellicus pro pugna conserta dicatur. οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή OC 1622. τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς Ant. 1209 v. ἄσημος. γῇ μάτην πολλὴ βοή 1252. ἀνάπαυε βοήν Tr. 1262 an. ἢ οὐκ ἠκούσατε Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν; Ai. 335. τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους; 892.

Eust. p. 1157, 54 v. πάραυλος. τάχ᾽ ἂν χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοὴν Ai. 1149. ᾐσθόμην βοὴν Ἀτρειδῶν τῷδ᾽ ἐπ᾽ ἀλκίμῳ νεκρῷ 1319 *clamor est altercantium et conviciantium.* οὔκουν ἐάσεις οὐδ᾽ ὑπ᾽ εὐφήμου βοῆς θῦσαί με; El. 630 i. e. *silenter* v. εὔφημος. πολυγλώσσῳ βοῇ 641. εἰ τήνδ᾽ ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς 798. [Hesychi gl. περισπερχοῦς βοῆς: ὑπερειγούσης hinc derivatam esse suspicatur Meinek. in Philol. 13, 551.] ἔσχον ὀργὰν ἄναυδον οὐδὲ σὸν βοᾷ κλύουσα 1284 m. ἀπαλλαχθέντε τῇσδε σὺν χαρᾷ βοῆς 1336. ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ Pel. fr. 435, 5. τίς ποτ᾽ ἐν δόμοις βοή inc. 819. — Semel de oscinum voce dicitur: οὐδ᾽ ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς Ant. 1021. — Apud. Steph. Byz. unde vulgo βοὴν Κυκνῖτιν Soph. dixisse effici volunt in Peleo fr. 439 vel Pastor. fr. 457 aut duae glossae in unum confusae aut mendosus locus. Κυκνῖτις, ἧς ὁ Κύκνος ἐβασίλευσε, Σοφ. ἐν Πηλεῖ, καὶ ἐν Ποιμέσι, βοὴν Κυκνῖτιν. Scribendum aut Κυκνῖτις γῆ s. χώρα, ἧς ὁ Κ. ἐ., aut Κυκνῖτις, ἣν ὁ Κύκνος ἐβόησε, aut tandem sublatis virgularum distinctionibus καὶ ἐν Ποιμέσι βοὴν Κυκνῖτιν sc. εἶπε. De tono v. Arc. p. 103, 19. (I p. 311 lin. 8.)

Βοΐκλεψ παρὰ Σοφ. ὁ Ἑρμῆς. Athen. 9. p. 409 c. fr. inc. 857. Epitome βοόκλεψ, ut cod. C et Eust. p. 1401, 14; cod. A βοοίκλεψ. P U L βοίκλεψ, et sic ante Dind. edebatur, qui in Athenaeo edendo βοῦκλεψ excudi iussit. — De tono v. quos nominavi, Athen. et Eustathium l. c. et adde Herodianum p. 321 Herm. Sed rectius penacute scribi videtur. βοίκλεψ. Arc. gravari dicit, scribitur autem apud illum βούκλεψ, quod nullius fidei.

Βοιώτιος. Βοιώτιος νόμος: ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἠρεμούντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινόντων. ὥς φησιν Σοφ. (fr. inc. 858.) Ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον Zenob. Prov. 2, 65.

Βοιωτός *Boeotus.* gentile nomen. Βοιωτὸς ἄλλος El. 708. De tono Arc. p. 82, not. 17.

Βολή proprie *iactus.* Palamedes fertur docuisse καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς Naupl. fr. 381. Tralate a *solis radiorum coniectu* τὴν ἀφ᾽ ἡλίου βολῶν κέλευθον Ai. 877. *viam orientem versus ferentem.* LA βολῆς, a m. pr. supra scripto ων. Docte explicat Lob., cuius dictis adde Brunckii verba ad Or. 1263 adscripta.

Βομβέω *susurro.* βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος fr. inc. 693. ex Od. XI. 632; sed eleganti ab apum examine facta tralatione.

Βορά *cibus.* βορᾶς ἐπωφέλημα σμικρόν Ph. 274. τι καὶ βορᾶς μέρος προσέδοσαν 308. αἶν (filiabus) οὔποθ᾽ ἡμὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζα OR 1463. Non iungenda cum Erf. τράπεζα βορᾶς. βορᾶς ἀρτύματα Phaeac. fr. 600. Aliquid metaphorae ostendunt exempla *praedam* significantia, haud dubie ab avium et ferarum pastu: οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν εἰσορμῶσι πρὸς χάριν βορᾶς Ant. 30. Eust. p. 719, 19. Postrema non significant βορᾶς ἕνεκα, ut visum Brunckio, sed *ad vescendum, ut volupe est.* ὑπ᾽ οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς Ant. 1017. εἰ θέλουσ᾽ οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν φέρειν 1040. Hinc igitur illud est de dea Venere: τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ βορά; fr. inc. 678, 8. Ceterum βορά Grotii emendatio est, libri enim Stobaei 63, 6 βορός habent. (I p. 312 lin. 2.)

Βορέας *ventus.* ἀκάμαντος ἢ Νότου ἢ Βορέα Tr. 113 ch. De tono, etsi vix opus, monuit tamen Herod. π. μον. λ. p. 34, 12.

Βορεάς *Boreae filia.* τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρῴαις Βορεάς Ant. 985 ch. Eust. p. 1037, 56.

Βόρειος *borealis.* βόρειος ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται OC 1240 ch. Cave βόρειος cum ἀκτά coniungas, quasi *litus ad septentriones conversum* ἀκτὰ κλονεῖται βόρειος κυματοπλὴξ χειμερία est κλονεῖται πληγεῖσα κύμασι βορείοις χειμῶνος ὥρᾳ.

Βόσκημα. ‖ *victus.* ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυπεῖν μόνον βόσκημα El. 363. Schol.: τοῦτο μόνον ἐμὲ βοσκέτω, τὸ μὴ λυπεῖν ἐμὲ αὐτήν, quem secutus post Heathium Herm. interpretatur: *mihi hoc tantum esto pabulum, mihi non dolorem creare*; faceret enim, ait, si obsecuta Aegistho et matri pietatis erga patrem oblivisceretur. [LA pr. τοῦ με μή cor. m. sec. in τοὐμὲ μή.] Both. ineptam codd. Lipss. scripturam τοῦ με secutus ineptius interpretatur: *mihi quidem victus sit me modo non cruciandi*, quasi victus modicus, quo usi fame non vexemur, *victus* dici possit quasi *non cruciatorius.* De victu etiam interpretatur Reisig. Enarr. OC p. 113. Hermannianae rationi illud obstat, quod nemo audiens, qui sciret, Electram aerumnis vexatissimam esse, intelligeret, quomodo dolore non vexari ipsi pro pabulo possit esse. Herm. cum dubitaret βόσκημα de victu dictum esse, non recordabatur Aristophanei illius αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα, Ran. 899. Non potest alia, nisi de victu ratio probari: sed cum τὸ ἐμὲ μὴ λυπεῖν non possit significare τὸ μὴ πεινῆν, id quod τὸ μὴ λυπεῖσθαι ἐμέ dicendum fuit, secundum accuratam interpretationem scholiastae alterius, ἐμοὶ ἔστω τροφὴ ἡ τῇ ἀνάγκῃ μόνον ἁρμόζουσα καὶ τὴν πείνην ἀπελαύνουσα, cum Erf. scribendum λυποῦν. *Vel parcissimo victu sese contentam* dicit. — ‖ Plurative *pecudes.* ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα Tr. 762, quae verba affert Eust. p. 49, 9.

Βόσκω *alo.* Proprie dictum non legitur. Sed a victu proxime absunt tralata haec: τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα αἰδεῖσθ᾽ ἄνακτος Ἡλίου OR 1425, quae memoriter affert Tzetzes Chil. 12, 492: τὴν πάντα γοῦν βόσκουσαν ἡλίου φλόγα. Wakef. Silv. Cr. 1, 129 correcturus erat δέρκουσαν, immemor praesens δέρκω tragicis indictum esse. De *sorte:* βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσαμερίας Ter. fr. 518, 3. De *spe:* ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν fr. inc. 687, unde passivum est ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι Ant. 1246. De *iuventa succrescente:* τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται χώροισιν αὑτοῦ Tr. 144 v. αὑτοῦ. τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου νέαν ψυχὴν ἀτάλλων Ai. 558, quam locutionem ipsam quoque a tenuioribus plantis pullulantibus sumptam illustravit Lob. Alia figura *aeger morbum* dicitur *alere:* βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον Ph. 313. οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν 1167 ch. Rursus aliud μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν, ᾗ βόσκεται Atr. fr. 144, 1, *qua sustentatur*, i. e. quae totam quasi eius indolem et naturam efficit. v. Valck. ad Phoen. 399. Hemsterh. ad Luc. Dial. Mort. 2. p. 419 Bip. (I p. 313 lin. 9.)

Βοσπόρειος *Bosporius.* οὐδ᾽ ἂν τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ Phin. fr. 637 ap. Steph. Byz. v. Βόσπορος. disertum eius scripturae testem, ceteroqui metro tutae: Σοφ. ἐν Φινεῖ πρώτῳ διὰ διφθόγγου τὴν πρὸ τέλους φησὶ τὸ κύριον.

Βοσπόριος *Bosporius.* ἀκταὶ Βοσπόριαι Ant. 967 ch. Βοσπορίων ποταμῶν Ai. 885 ch.

Βοσπορίτης *accola Bospori.* πηλαμὺς χειμάζεται πάροικος Ἑλλησποντίς, ὡραίᾳ θέρους τῷ Βοσπο-

ρίτῃ Past. fr. 446, 3 ap. Athen. p. 319 b. Accentus paronymorum est, v. Arc. p. 27, 1.

Βόστρῠχος *cincinnus*. ὁρῶ νεώρη βόστρυχον τετμημένον El. 901. Suid. v. νεωρῆ. EM p. 205, 31. — βοστρύχων ἄκρας φόβας El. 449. Suid. v. φόβας. Tonum generis observavit Arc. p. 85, 5.

Βοτήρ *pastor*. τὸν ἄνδρα, τὸν βοτῆρα OR 837. τούτου τἀνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ 1044. ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρα 1048. ἄξει τις τὸν βοτῆρά μοι 1069. τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ 1111. τὸν βοτῆρ' ἰδών 1116. συγκατακτὰς βοτὰ καὶ βοτῆρας Ai. 231. ch. βοτῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀστίτας Alex. fr. 81, 2. Aliquando *canes pastoricii* eo nomine vocantur: κύνας βοτῆρας Ai. 297, quod qui laudat Suid. ὑφ' ἓν dici monet, ut κύνες ποιμνῖται significentur.

Βοτόν *pecus*, inprimis *ovis*, si quando singulari numero dicitur. σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην Tr. 687. — ὀλέσας Δαναῶν βοτά Ai. 145 an. συγκατακτὰς βοτὰ καὶ βοτῆρας 231 ch. ἐν μέσοις βοτοῖς 324. ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς 453. Est pro ὧδε ἐν βοτοῖς, v. Herm. — De tono observavit p. 123, 17.

Βότρυς *uva*. Βάκχειος βότρυς Thyest. fr. 239, 2. κἀποπερκοῦται βότρυς 6. De tono v. Herod. π. μον. λέξ. p. 31, 18. Arc. p. 91, 50. (I p. 313 extr.)

Βούβᾰλις. Eust. p. 1625, 46: Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν λέγει, ὅτι κατὰ τὴν δάμαλιν Σοφ. ἔφη γηγενῆ βούβαλιν fr. inc. 859. Inde simul de accentu constat, de quo et Arc. adnotavit p. 31, 9. Longe enim usitatius, ut grammaticis illud notabile videretur, ὁ βούβαλος.

Βουθερής *pascuus*. ἐν βουθερεῖ λειμῶνι Tr. 188, est quem boves, id est armenta depascuntur. Schol. et Hesych. βου intensivum, ut in βούπαις et βουλιμία deprehendisse sibi visi ineptiunt. Incertum est, num hunc versum respiciat Eust. p. 222, 20.

Βουθοίη n. pr. EM p. 207, 16: Βουθ.: πόλις τῆς Ἰλλυρίδος. Σοφ. Ὀνομακλεῖ (Οἰκλεῖ, Ἰφικλεῖ (Brunck. Iphiclis fr. II.) Dind. fr. inc. 795). Βουθοίη Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν (scr. προχοαῖσιν) ἐνάσθη. [A Sophocle abiudicatum locum Alexandrino cuidam tribuerunt poetae ut Euphorioni Meinek. p. 168, Callimacho O. Schneiderus.]

Βουθῠτέω *sacrifico*. βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμόν OC 888.

Βούθῠτος *sacrificialis*. βούθυτον ἑστίαν OC 1495. Similiter dicta alia collegit Blomf. gl. Cho. 255.

Βούκερως *tauricornis*. ὁ βούκερως Ἴακχος fr. inc. 782, 2.

Βουκολέω *custodio*. Ravennas Aristophanis scholiasta ad Eccl. 80 τοῦ Πανόπτου τοῦ τὴν Ἰὼ φυλάττοντος· αἰνίττεται δὲ ὡς ὄντος αὐτοῦ δεσμοφύλακος· ἀναφέρει δὲ τοῦτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰάκχῳ (scribe Ἰνάχῳ = fr. 263) Ἄργον scribit, Aristophanem βουκολεῖν dixisse velut τὴν Ἰὼ ὁ Ἄργος ἐν Ἰάκχῳ Σοφοκλέους. [Ap. Arist. ambigua vi est v. βουκολήσας: ἀπατήσας Suid. cf. Hesych.]

Βουκόλος *pastor*. βουκόλων ἀλάστορα λέοντα Tr. 1092. βουκόλων φρουρήματα Ai. 54. ξυναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο Tyr. fr. 588, 2. — De tono v. Eust. p. 1018, 46. Arc. p. 56, 7 eoque etiam redeunt originationes in EM propositae partim secundum Didym. p. 208, 11.

Βούκρᾱνος v. βούπρῳρος.

Βούλευμα *consilium* ex deliberatione captum maxime: raro enim *alteri datum* significat. Uno enim loco id genus significationis exstat: ἣν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν El. 967. Item *singularis numerus* infrequens: ὡς μάθω, τί μοι νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις Ph. 560. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν; Ai. 44. Hoc, quod longe significantius, ex apogr. recep. Dind.: βούλημα LA et LB et schol. Ar. Plut. 490. De crebra vocabulorum illorum confusione v. Hemsterh. ad Arist. Plut. 144 et Lob. ad Ai. l. c. καὶ νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι OR. 557. — Pluralis usitatior: ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα [sic Dind. c. Aurat.: σ' οὕνεκα LA] βουλεύματ' ἐστί, κοὐ μόνον βουλεύματα, ἀλλ' ἔργα δρώμενα Ph. 554 sq. τὰ Διὸς φράσων βουλεύματά σοι 1415 an. πάντα τοι συντέμνεται Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα fr. inc. 678, 17. τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων OR 45; gl. Tricl. τὰς ἀποβάσεις: ζῆν est successu florere. Memorat Suid. v. ζώσας. ὅστις μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων Ant. 179. ὤμοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων 1265 m. γενοῦ ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων El. 1381. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν οὐδ' ἐλπίς Tr. 725. (I p. 315 lin. 3.)

Βουλευτέος *deliberandus*. τί χρὴ δρᾶν, ἐν τάχει βουλευτέον El. 16.

Βουλεύω. I. *Formae*. *Activi praesens*: βουλεύεις fr. inc. 862. βουλεύει Ant. 279. βουλεύουσι El. 649. βουλευέτω fr. inc. 750. βουλεύειν OR 619. 1417. Ant. 1179. Thyest. fr. 238, 2. βουλεύων Ph. 423. El. 1001. — *perf.* βεβουλευκώς OR 701. — *aor.* βουλεῦσαι Ant. 490. βουλεύσας Ai. 1055. βουλεύσασα Tr. 807. βουλεύσαντι Ant. 267. βουλεύσαντα OR 606. — *Medii praes.* βουλεύει Ph. 1229. Ant. 772. — *fut.* βουλεύσει El. 1035. — *perf.* βεβούλευμαι El. 947. βεβούλευσαι OR 738. βεβούλευνται El. 385. βεβουλεῦσθαι OR 1367. Tr. 589. — *aor.* ἐβουλεύσω OR 537. — II. *Usus*. Activi et medii ullum discrimen esse ex Sophocleis quidem exemplis effici non potest, et si dicas, βουλεύειν esse *decernere, consilium cepisse*, βουλεύεσθαι *apud sese deliberare*, quod refellitur Ant. 279, ubi βουλεύειν est *incertum esse consilii*, certe sine sententiae detrimento alteri alterum subrogari potest. Nec verbi cum casu vel infinitivo ponendi diversitas ulla. *Nude* per se dictum est: βουλεύων σοφά Ph. 423. δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν OR 619. οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς 1367. cf. Markl. ad Suppl. 248. ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν 1417. ἐμοί τοι ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι Ant. 279. δοκεῖς οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς Tr. 589. οὐδὲ βουλεύσει πάλιν; El. 1046. — *Cum quarto casu*: τοιαῦτα πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ καὶ δρῶσ' ἐλήφθης Tr. 807. στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον Ai. 1055, de qua formula v. Wyttenb. ad Iul. Or. in Const. p. 185. Schaef. μῶν τι βουλεύει νέον; Ph. 1229. ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς κοινῇ τι βουλεύσαντα OR 606. οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει 701, quae commemorat Eust. p. 694, 26. τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι Ant. 267. τἄλλα βουλεύειν πάρα 1179. τὸ βουλεύειν ἃ δεῖ Thyest. fr. 238, 2. σὺ γὰρ γέροντα βουλεύεις i. q. ἀρχαϊκά, inc. 862 v. Eust. p. 1923, 62. ὃς μὴ πέπονθε τἀμὰ μὴ βουλευέτω inc. 750 non plane perspicuam sententiam habet; tamen τἀμά ad utrumque verbum referri videtur. — Semel *cum genitivo* dicitur: κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βου-

λεῦσαι τάφου Ant. 490. Recte schol. τοῦδε τάφου βουλεῦσαι iungit; Herm. ἴσον βουλεῦσαι τ. τ. Quod confert exemplum Eur. Phoen. 550, alienum est; ibi enim ἴσον δωμάτων ἔχειν obiective, ἴσον βουλεύειν adverbialiter dictum. Ut nos, Schaef. sentit ad Plut. 6. p. 469. — *Cum infinitivo:* ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν OR 537. τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι; 738. μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν; Ant. 772. ἢ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; El. 385. εἴ τινες δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν 649. ἦ βεβούλευμαι τελεῖν 947. τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν 1001.

Βουλή || *consilium captum.* βουλῆς οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς El. 1047. Respondet haec Electra ad Chrysothemidis verba οὐδὲ βουλεύσει πάλιν. νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις Ai. 736. Suid. v. ἐγκαταζεύξας. *consilium mutasse* Aiacem dicunt. Hinc *decreta fati* dicuntur μήδεα παντοδαπᾶν βουλᾶν Phaedr. fr. 604 [incertum num Sophoclis]. — || *alteri datum:* ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς Ph. 1247. οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος fr. inc. 735 secundum verba Plutarchi de Garrul. p. 511 f eodem modo intelligi potest. (I p. 316 lin. 13.)

*Βούλημα v. βούλευμα.

Βούλομαι. || *Formae. praes.* βούλομαι Ph. 94. 225. 1273. 1375. OR 623. OC 363. 464. 485. 504. 1209. Ant. 1053. Tr. 232. El. 337. 1043. βούλει Ph. 233. 762. 1238. Ant. 757. 1168. Tr. 1223, nec usquam discrepatur. βούλεται* Ant. 507 [secl. Iacob.]. OC 1183. Ai. 1081. βούλεσθε Ant. 1038. — βουλοίμην El. 1304. βουλοίμεσθα Ph. 529. — βούλου OR 1057. 1522. OC 1538. Tr. 486. Ai. 765. El. 1259. Phthiot. fr. 622, 3. — *impf.* ἐβουλόμην Ph. 1239. — *fut.* βουλήσομαι OR 1077. OC 1289 Ai. 681. βουλήσει Ai. 1314. — *aor.* βουληθείς OC 732. El. 1100. || *Usus.* In definienda verborum βούλεσθαι et θέλειν significatione non assentior Buttmanno Lexil. 1, 27 et Nitzschio ad Plat. Ion. 84. Ille quidem recte θέλειν generalius significare dicit et amplius quasi valere, ut nonnunquam ponatur, ubi legitimus verbi βούλεσθαι usus sit. Sed illud, Atticos certe scriptores et poetas spectantes verum esse negamus, θέλειν significare *propositum quoddam, quod exsequamur, consilium; βούλεσθαι autem optandi et inclinandi aliquo notionem vel solam continere vel adsignificatam.* Nobis contra θέλειν *proclivitatem quandam animi, desiderium quoddam libenter faciendi* significare videtur *(Lust haben); βούλεσθαι consilium aliquod secundum deliberationem apud nos constitutum et propositum (sich entschliessen, sich vornehmen).* Est vero, ubi ea verba commutentur. — || Legitima significatio prostat: βούλομαι καλῶς δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς Ph. 94 *haec mihi sententia stat.* Affert Suid. v. βουλομένῳ. φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι Ph. 255. Possit reddi *lubet audire:* verius est autem *Graeci videmini, sed certum tamen mihi est, vocem vestram audire,* ne temerariae me spei dem. Apte respondet Neoptolemus: Ἕλληνές ἐσμεν· τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν, id quod *lubendi* vim excludit. ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν 329. δὶς ταῦτα βούλει ἀναπολεῖν μ' ἔπη; 1238: non *num cupis efficere,* sed *num putas me iteraturum.* βούλομαι δέ σου κλύειν 1273. ὅμως σε βούλομαι τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονὸς 1375. Persuadere enim cupit Neoptolemus, non dicit, quae sibi facere lubeat. θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι OR 623. Ineptissimum esset *cupio, desidero, propensus sum* interpretari. τὰ δὲ ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην 1057 *abiice consilium.* δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι ἀλγεῖν OC 363. παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα 464. τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι 485. τοῦτο βούλομαι μαθεῖν 504, quod utrumque *rem* spectat *efficiendam.* ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθεὶς 732. τῇ θ' αὑτοῦ φρενὶ χάριν παρασχεῖν, τῷ θεῷ θ' ἃ βούλεται 1183. κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι 1209. Theseus parum urbane loqueretur *non libet gloriari* dicendo: hoc dicit: *meum non est, ut me iactem.* ὃ μὴ σύ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν 1538 *ne talia ineas consilia, unde id efficiatur.* βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν κλύειν; Ant. 757. Absurdum est *libuitne* s. *cupistine;* hoc dicit: *ergo eo venisti consilio, ut dicendi licentiam tibi sumeres, alii ne concederes.* οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς 1053, quem versum affert Moschop. Dictt. Att. v. ἔπω. ἀεί τι βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν Phthiot. fr. 622, 3 [aliunde esse sumptum monet Nauck.]. βούλου λόγους ἐμπέδους [sic Nck.: ἐμπέδως LA] εἰρηκέναι Tr. 486. Ineptum de propensione et desiderio animi in alienissima ab Iole Deianirae voluntate cogitare: est *a te impetra, habita rerum ratione.* εἴπερ εὐσεβεῖν βούλει 1223. Alloquens Hyllum Hercules incertum relinquere non potest, velitne ille an nolit pietatem colere; hoc dicit, *siquidem pietatem vita et factis probare decrevisti.* δόρει βούλου κρατεῖν Ai. 765. *hanc tibi faciendi regulam scribe* τοιαῦτα δ' ἀλλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν El. 337. Potest significare *velim te quoque sic facere:* aptius est vero *decrevi apud te meis consiliis hoc efficere.* τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι 1043. καὶ τί βουληθεὶς πάρει; 1100. οὐ μή 'στι καιρός, μὴ μακρὰν βούλου λέγειν 1259, non *cave cupias,* sed *cave tibi faciendum putes.* κοὐδ' ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην [sic m. rec. in LA, m. pr. λεξαίμην. Dind. ex Pal. δεξαίμην] βραχὺ αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος 1304 *mea ratio non est.* Eadem ratio exemplorum est, quibus importune futurum praesentis vices invasisse videtur: ἔς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα Ai. 681. *Posthac sibi ita facere certum esse* dicit. τοὐμὸν δ' ἐγώ, κεἰ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι OR 1077 *pergam in aperienda mea origine.* καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν βουλήσομαι κυρεῖν ἐμοί OC 1289. Nec dum locutus Polynices erat, nec abibat: recte igitur dicit, *post, si locutus ero, abeundi veniam dari conveniens videbitur:* quanquam etiam βούλομαι ad sententiam bene quadrat. — || Magis ad *libendi* significationem haec propendent: ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην Ph. 1239. *κἄξεστιν αὐτῇ (τῇ τυραννίδι) δρᾶν λέγειν θ' ἃ βούλεται Ant. 507 [secl. Iacob.] *quidquid collibuerit:* etsi etiam *quidquid decreverit* recte dicatur. πάντα μὴ βούλου κρατεῖν OR 1522, quod Suid. ut proverbium affert, et ipsum prioris significationis patiens. ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἃ βούλεται παρῇ Ai. 1081. πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι, δίδαξον Tr. 232. Deinde est ubi *placere* significet. εἰ βούλεσθε Ant. 1038. πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα 1168. Concedendae sententiae vis inest: *si tibi videtur.* Memorant Athen. 7. p. 280 b. 12. p. 547 c. Eust. p. 957, 17. 1606, 23. βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου; Ph. 762. — Denique *malle* significat semel quidem, nam versus Ph. 94 supra laudati alia ratio: εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς Ai. 1314. μᾶλλον enim non *magis* significat, sed *potius.* (I p. 318 a. m.)

Βούνομος *bubus depastus.* ὁ τὰν Κρίσᾳ βούνομον ἔχων ἀκτάν El. 181 ch. LA βούνομον pr. βουνόμον corr. quam scripturam apogr. et Suid. v. βούνομον tuentur. — πόλις φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνό-

μοις OR 26. Etiam hoc nominativo ἀγέλη βούνομος scribendum fuit; est enim βοῶν νεμομένων.

Βούπρῳρος *tauriformis.* Achelous fluvius dicitur ἀνδρείῳ κύτει βούπρῳρος ex Tr. 13 ap. Strabonem 10. p. 45 (t. 4. p. 105), quod cum longe librorum scripturae elegantia praestet, etsi negat Apitz., inde a Brunckio receptum est. Libri βούκρανος [βούκρημνος coni. Campius]. Sed alterius recensionis vestigium in hoc non cerno, quod vult Herm.

Βοῦς *bos.* μέγας δὲ πλευρὰ [πλευρὰν ab schol.] βοῦς Ai. 1253. v. πλευρά, et Pors. ad Hec. 820. Schaef. ad Long. p. 414. βοῦς ἐργάτης Synd. fr. 149, 3. ῥινὸν ἀγραύλου βοός Amphiar. fr. 122. [βοὸς ῥινόν ex Pastoribus (fr. 458 cll. c. 122) affert Erotian. p. 306.] Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός Lemn. fr. 348. [De variis huius proverbialis versus lectionibus] v. Ruhnk. Ep. Cr. p. 197 [et Piers. ad Moer. p. 297]. — δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων βοῦς Tr. 761. ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας Ai. 175 ch. τοὺς ζῶντας συνδήσας βοῶν Ai. 62. ἐν δ' ἑλίκεσσι βουσὶ καὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις Ai. 375. — Denique Antiatt. Bekk. p. 84, 18: Βοῦ: ἀντὶ τοῦ βοός Σοφ. Ἰνάχῳ (fr. 277). Idem ex Aeschylo antestatur Choerob. Bekkeri p. 1096; in Theod. p. 237, 8. cf. Spohn. Comm. de extr. Odyss. parte p. 129 et Lob. de adi. motione anomala diss. 4. p. 10. [De genetivo hypothetico βοῦς v. Bergk. in ind. schol. Hal. 1859 p. 2. Annal. Fleckeis. 97, 389. a. 1868. contra Nauck. Eurip. Stud. 2, 92 et in Annal. Fleckeis. 97, 759. a. 1868.] — De accentu v. Herod. π. μον. λέξ. p. 14, 35. Arc. p. 126, 4.

Βουστάς. βουστάδας Hesych. v. χερσεύει Sophoclem posuisse ait in Oeneo (fr. 417): κείμενος μὲν βουστάδας αὐλάς, recte enim nomen fabulae restituit Dind. [immo Ἴωνι aut Σίνωνι], *cortes et stabula bovilla* intelligi debent. V. Lob. de Gr. ling. voc. monosyll. p. 11. (I p. 319 lin. 3.)

Βραβεύς *iudex certaminis.* ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς [sic LA, ει super η a m. rec.] δρόμων El. 690. Suid. v. βραβεῖς. οἱ τεταγμένοι βραβῆς 709 [ει super η ab alia m. ant. LA], quod affert Eust. p. 419, 2. Huc respicit Thom. v. βραβεύς, addens βραβευτής abiiciendum esse, significari autem utroque ἀγωνοθέτην. Suid. et Thom. cum apogr. βραβεῖς.

Βραδύνω *moror.* πρᾶξον καὶ μὴ βράδυνε Ph. 1400, active, *ne nos morare.* Pass.: ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται El. 1501. πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται OC 1628. Cf. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 546.

Βραδύς *tardus.* De homine: ἢ 'φάνην ἐγὼ βραδύς Ai. 739. κεἰ βραδὺς εὕδει OC 306. v. εὕδω. [cf. Boss. ell. gr. p. 316 Schaef.] χρόνῳ βραδύς 875 [γηρῶν βαρύς a m. perantiqua superscr. in LA] *senectute tardus.* Deteriores libri βραχύς, quasi festinaret Creon. Aliud in scholiis legitur ex interpretatione ortum, βαρύς, i. e. βαρυνθείς. — ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς Tr. 599 *tardi sumus tempus sermone terentes.* Sed in Ant. 231 ἤνυτον σχολῇ βραδύς deterior scriptura quamvis omnium librorum est, quae genuinam ταχύς, a scholiasta servatam expulit, cum aliquis σχολῇ ταχύς ita fuisset interpretaturus. — De re: σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολών Tr. 395 i. q. βραδέως. βραδεῖαν τήνδε τὴν ὁδὸν πέμπων Ai. 738 *iter tarde confectum.* βραδεῖα ἐν λόγοισι προσβολή fr. inc. 737, 1.

Βραδυτής *tarditas.* βραδυτῆτος ὕπερ Ant. 932 an. — Acui iubent EM p. 103, 1. Arc. p. 28, not. 40, eaque Aristarchi regula fuisse videtur, quod de quo diserte praecepit δηιοτής (schol. Il. γ 20), ubique cum illo componitur, velut ταχυτής et ἁδροτής s. ἀνδροτής. V. Lehrs. Aristarch. p. 269. Adversatus quidem Aristarcho receptae consuetudinis, defensori Herodianus est rationis propugnator: sed ipsa illius verba apud Eust. p. 26, 40 satis clare produnt, non pervicisse rationem istam antiquitatis totius observationi contrariam. Quod Buttm. Gr. 2, 324 not. vult, hunc et alios de obliquis casibus inflectendis non pugnasse, nominativum acuendum negasse, neque ex illo Eustathii loco neque ex altero p. 669, 48 ullum habet praesidium.

Βραχέως v. βραχύς. (I p. 319 extr.)

Βραχίων *brachium.* ὦ φίλοι βραχίονες Tr. 1090 lacertos intuens Hercules dicit, quibus multa fortiter fecisset. — De tono v. Arc. p. 18, 6.

Βρἄχύς || *brevis*, cum de spatio, tum de tempore et rebus utraque ratione dimetiendis. λόγῳ ἐν βραχεῖ Ph. 435. βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον OC 1162. χρόνῳ βραχεῖ 1648. ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά Ant. 232. Affert. Plut. de Aud. Poet. p. 48 a. ῥῆσις βραχεῖα fr. Acris. 62. βραχεῖ λόγῳ Alet. 89. βραχὺν χρόνον Mys. 358. μῦθος Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς Ulix. fur. 411, 2. ἐν βραχεῖ τε κὠλίγῳ χρόνῳ Tynd. 572, 4. — Hinc sunt adverbiascentia haec: ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω El. 673. οὐδ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ φράσαι πάρεστιν OC 1581. ἐν βραχεῖ fr. inc. 707, 3. — || *parvus, exiguus.* Raro de rebus sensui subiectis dicitur, unde fons oritur tralationis: ἐν βραχεῖ χαλκῷ El. 757. ἐν βραχεῖ τεύχει 1113 de vase utrumque. ἐπ' ἄκρου λᾶος βραχὺς ὀκλάσας OC 196 ch. de humili sessione. — ἡμέρας μέρος βραχύ Ph. 83. ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος OR 121. καὶ σοί τε τοὔργον (rem gestam narrare) τοῦτ' ἐμοί τ' ἔσται βραχύ OC 1118. βραχεῖ σὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ 1341. πρίν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ Tr. 415. κοὐδ' ἄν σε λυπήσασα δεξαίμην βραχὺ αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος El. 1304. βίου βραχὺν ἰσθμόν Synd. fr. 146. Adverbiascit: ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν OC 586. Schol.: βραχὺ δῶρόν με αἰτεῖς, unde Herm. coniicit βραχεῖαν τήνδε, quo non opus. Tralatio manifestior est, cum *res leves* et *nullius momenti* significantur: λόγοισι γὰρ οὐκ ὠνόμασται βραχέσι OC 294. Consideratione dignam orationem vocat. χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς Tr. 1217. Inde *homo opibus nullis valens* βραχύς vocatur: τοῖς τοι δικαίοις χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν OC 880. Apud. Stob. Serm. 11, 13 versus vitiose scribitur τοῖς τοι δικαίοις χρῶ. βραχὺς νικᾷ μέγαν. — || *Pluralis* est ubi *pauca* significet. ὥστε βραχέ' ἐμοὶ [βραχέα μοι Dind.] δεῖσθαι φράσαι OC 570. ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις 809 v. Herm. — Horum praeter adverbiales locutiones substantive dicuntur OC 570. 809. 880. 1118. Tr. 415. El. 1304. — || *Comparativus* non legitur. *Superlativus* prima significatione: βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά Ant. 1328. v. Herm. βράχιστον: βραχύτατον. Σοφ. Δαν. (fr. 179) Antiatt. Bekk. p. 85, 18. Sed ὡς βράχιστα adverbiascit OC 1115. τὰ πραχθέντ' εἴπαθ' ὡς βρ.

[*Βραχύψυχος *exigui animi.* κακοῦ τε καὶ βραχυψύχου ἀνδρός Ai. 319 Seyff. e coniectura. schol. μικροψύχου, καταπεπτωκότος τὴν ψυχήν. Dind. c. libris βαρυψύχου quod praestat.]

Βρέμω *fremo.* δυσάνεμον στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἀκταί Ant. 592 ch. δυσανέμῳ Iacobs.; qui restituit vulgatam Herm., distinctione ante στόνῳ

solita poni sublata elegantiorem sententiam fecisset: δυσάνεμον στένουσι i. e. ὑπὸ δυσανεμίας.

*Βρέφος v. τρέφος. [I p. 321.)

Βρίακχος: θηλυκῶς ἡ βάκχη ἡ βριαρῶς ἰακχάζουσα· Σοφ.: ἔχω δὲ χερσὶν ἀγρίαν (ἄγραν cod.) βρίακχον EM p. 213, 26 (fr. inc. 860).

Βρίθω || *onustum* quasi et *plenum* esse. πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει Inach. fr. 269. || Tralate *valere*. εἴ τινος πλέον ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει Ai. 130. Eust. p. 54, 28. Cf. praeter Intpp. et v. βάθος Dissen. Expl. Pind. p. 371. 446. Blomf. gl. Sept. p. 121.

Βρόμος *sonitus*. Sonum ignis proprie sic dici ferunt Suid. in v. et Phavor. p. 139 Dind. Sed Βερέκυντα βρόμον: Φρύγιον αὐλόν. Σ. Ποιμ. (fr. 454) Hesych. de tibiis dictum videtur. — Accentum notavit Arc. p. 59, 23.

Βροντή *tonitru*. Διὸς πτερωτὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται βρ. πρὸς Ἅιδην OC 1461. βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς Teucr. fr. 507. πέμφιγι βροντῆς Salm. fr. 483. βροντᾶς αὐγαῖς Ph. 1199 m. LA βρονταῖς αὐταῖς: illud ex schol. reposuit Valcken. ἢ σεισμὸν ἢ βροντήν τινα OC 95. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς 1514. πολλαί mendose LA, Tricl. τὰ πολλά. — Tonum notavit Arc. p. 114, 22.

Βρότειος *humanus*. βρότειον οὐδέν OR 709 v. ἔχω; locus enim neque a Brunckio l. c. et ad Ar. Lys. 173, neque a Toupio Em. in Suid. 2, 118 not. recte intellectus est. — βρότειον ἀρχῆθεν γένος (θνηπολεῖν) Androm. fr. 132, 3 [γέρας Buttm.].

Βροτός *mortalis*. De accentu v. EG p. 106, 13. Arc. p. 78, 22. *Adiective* dictum non videtur, praeter Ant. 835 ch. et fortasse Ph. 85. OR 903. El. 454. 891 post memoranda. Item *singularis* infrequens reperitur. οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτόν, ὅστις OC 252 m., ut apud Tricl. scriptum: LA βροτῶν, quod defendit Reisig. et sane usitatius est, ut videatur huc posse advocari Elmsleii praeceptum ad Ai. 998 prolatum. Melius dici θεῶν τις, ἐχθρῶν τις, quam θεός τις, ἐχθρός τις recte refutavit Herm. ad Ai. 998: sed in βροτός alia res. Nam θεός substantivum est, βροτός non item; et cum ad substantivi usum desciscit, vel plurali numero adiectivum vel pronomen insuper addi rarum, ut singulari plane inusitatum censendum sit. — οὐκ ἂν πριαίμην βροτόν Ai. 477. εἴ τι χρὴ βροτὸν λέγειν Lac. fr. 337. βροτῷ δὲ πιστὸν οὐδέν Tyr. fr. 583a, 3. θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός inc. 656. ὄλβον βροτοῦ Alet. 93, iure quis eximat aptius scribendo βροτῶν, quod Gaisf. fecit ex cod. A. Stobaei, qui versiculum servavit tit. 105, 42 (t. III. p. 315 Lips.). — *Dualis* semel legitur: σκέψασθε τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν Ai. 1028. Hector et Aiax significantur. — *Pluralis* perfrequens. || *Nude* dictus: ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς Ant. 835 an. — ὦ δύστανα γένη βροτῶν Ph. 178 ch. τὰ βροτῶν εἰδότες OR 499 ch. ἐκ βροτῶν βαίην ἄφαντος 831. ἰὼ γενεαὶ βροτῶν 1186 ch. μόχθοις τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν OC 105. ποίαν λάβω θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; 829. φρένας χρηστὰς βροτῶν Ant. 299 [βροτους LA, ων a m. pr. superscr.]. βροτῶν στίβος 773. ὦ πόνοι βροτῶν 1277 m. αἰῶνα βροτῶν Tr. 2. μαντεῖαι βροτῶν El. 499 ch. βροτῶν παροιμία Ai. 664. [De 1358 v. infra βροτοῖς.] Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν Niptr. fr. 401, 3. — τιθεῖσα τὸν νόμον βροτοῖς El. 580. Memorat Aelian. ap. Suid. v. ὁμοῦ. ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα 1066 ch. *fama mortalium ad inferos permeans*. Schol. χθονία βόασον coniungit. ἀκτὴ βροτοῖς ἄστειπτος Ph. 2. ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν πάνθ' ἡγουμένην 98. πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται 502. μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος 968. *ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνῄσκει βροτοῖς 1443 [secl. Dind.]. βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον Ant. 388. *οὔτ' ἐν βροτοῖσιν οὔτ' ἐν νεκροῖσιν μέτοικος 851 m. [delev. Dind.]. μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς 1160. μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ βροτοῖσιν Tr. 133 ch. τὰν βροτοῖς πάθη Ai. 836. βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον τάφον καθέξει 1166 an. ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ 1266 τοῖς βροτοῖς male quidam libri. τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτοῖς 1358. Sic LA a recentissima manu: plurimi libri, Suid. v. ἔμπληκτοι et Zonar. p. 698 minus eleganter βροτῶν: de sententia v. ἔμπληκτος. ἡ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν γνῶναι 1418 an. εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς Epig. fr. 197. Ζεὺς βροτοῖς δίκην ὄφλοι Polyx. fr. 470, 5. ἐν βροτοῖσιν inc. 678, 12. 679, 1. οὐκ ἔστ' ἀποστροφὴ βροτοῖς XXVII. 3, 1 Brck. [tribuitur Euripidi]. τὴν βεβακχιωμένην βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν 782, 2. — λόγοι κατώρθωσαν βροτούς El. 416, quod respiciunt Eust. p. 623, 30. Suid v. πολλά τοι. βροτοὺς μισθοῦ 'πόρευε χερσίν Tr. 556. χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς Ai. 1380 [de fr. Phaedr. 610 v. infra βροτῶν]. — || Saepe βροτῶν *sine articulo partitive dictum* ab aliquo nomine vel pronomine suspenditur. πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν Ph. 85. μή του βροτῶν 170 ch. τοῖσι σώφροσιν βροτῶν 304. Eust. p. 29, 36. 977, 40. 1374, 17; respicit idem p. 1632, 36. οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν 387. βροτῶν μόνον 668. ὦ βροτῶν ἄριστε OR 46. οὐκ ἔστιν βροτῶν ὅστις 427. τίς βροτῶν 437. πολλοὶ βροτῶν 981. βροτῶν οὐδένα (s. οὐδέν) 1195 ch. τὸν θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν 1346 m. οὐδεὶς βροτῶν 1415. τίς ἔφυς βροτῶν; OC 204 ch. τὸν εὐσεβῆ βροτῶν 279. οὐκ ἄλλος βροτῶν 1123. κοὐκ ἄλλον βροτῶν 1129. τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν [sic LA: ἐμῶν Dind. κακῶν Nck.] 1135. εἴ τις βροτῶν 1663. βροτῶν οἱ πολλὰ δεινοί Ant. 1045. ἐπ' ἄλλον βροτῶν 1317 m. μόνον βροτῶν Tr. 261. τίνος βροτῶν 310. μηδεὶς βροτῶν 604. μή τις βροτῶν 800. παρὰ τοῖσι βροτῶν 984 m. τοῖς πολλοῖσι βροτῶν Ai. 683. σοὶ μούνα βροτῶν El. 154 ch. εἴτ' οὖν θεὸς εἴτε βροτῶν ἦν ὁ ταῦτα πράσσων 199 ch. ἄλλος οὔτις βροτῶν 290. τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν 407. τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν 462 ut φιλτάτου βροτῶν 903. τίς βροτῶν 669. 898. τίνος βροτῶν 883. τοῦ βροτῶν 926. πᾶς τις [πᾶσ. ις LA] βροτῶν 984. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν; 1193, ἀνάγκη inepte etiam in LA. *βροτῶν θνῄσκειν ὁ μέλλων 1485 [secl. Dind.]. τοὺς εὐσεβεῖς βροτῶν fr. Alet. 94, 6. οἱ ποντοναῦται τῶν ταλαιπώρων βροτῶν Scyr. 499, 1. ὅστις βροτῶν Ter. 514, 3. ἐξαριθμήσας βροτῶν οὐκ ἔστιν ὄντως ὄντιν' εὑρήσεις ἕνα Phaedr. 610, 2. οὐδ' ἂν εἷς βροτῶν 611, 2. τοὺς πολλοὺς βροτῶν inc. 687. κεῖνοι βροτῶν 719, 2. τὰ πλεῖστα βροτῶν 732. ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν δοκῶμεν εἶναι inc. 779, 4. — Alio modo dictum φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν OC 282, a quo si βροτῶν abesset, nemo desideraret. V. Lob. ad Ai. 1345. [Dind. expulso βροτῶν substituit τάδ' οὖν.] — || Cum *adiectivo* raro componitur. τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν πάντων El. 462. 903. πάντων βροτῶν Ph. 85. πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς OR 902, quae minus recte πᾶς substantive dictum habere dixeris. εἰς ποίους βροτούς Ai. 1006. τῶν ταλαιπώρων βροτῶν Scyr. fr. 499, 1. ἀπαιδεύτων βροτῶν inc. 779, 11.

Βρόχος *restis.* βρόχῳ μιτώδει σίνδονος καθημμένην Ant. 1222. v. Stanl. ad Aesch. Suppl. 406. De tono v. Arc. p. 84, 29. (I p. 323 lin. 25.)

Βρυάζω. βρυαζούσης λεαίνης: ἐν Ἀθάμαντι, ἀκμαζούσης, ἢ ἐγκύμονος. Hesych. Altera explicatio verior; cf. Eust. p. 1631, 62. Plane incertum est, Aeschyli (fr. 4) an Sophoclis (fr. 106) sit. [In Hesychi verbis pro ἀκμαζούσης bene M. Schmidt. ἢ βραζούσης quod et de ursarum voce dictum adnotat Iuba.]

Βρύκω *mordeo, crucio.* ἡ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει Tr. 987 an. morbus Herculis acerbissimos dolores procreans dicitur; miram Passovii explicationem convicit Herm. βρύκομαι τάλας Ph. 745. Dind. ex Vat. βρύκομαι, reliqui βρύχομαι. Schol.: βρύχομαι, ἐσθίομαι, καταναλίσκομαι. Moeris βρύκω atticum, βρύχω commune dicit. At Herm. ex Valckenarii adnotatis ad Amm. p. 32, collatis cum eis quae Piers. ad Moer. p. 99 et Hesychii Intpp. dederint, illud constare videri dicit, *mordere* βρύκειν, *frendere* βρύχειν dictum esse, nec quidquam egisse Buttmannum ad Ph. l. c., qui incertum verborum esse discrimen affirmans βρύχειν *mandendi* significatione reperiri notabat in Eurip. Cycl. v. 358 et 372. Sed βρύκειν longe testatius est apud Arist. Lys. 301. 367. Pac. 1315. Av. 26 et ex hoc versu etiam ap. Suid. v. βρύκουσα et Eust. p. 1859, 38. Et hunc si attente legeris, ne Hermanni quidem sententiam probabis, sed Moeridem sequeris, βρύχειν, utut dicatur, ab Atticis abiudicantem. Quippe βρύκειν neque est *edere* neque *mordere* simpliciter, sed, quod recte monet Eust., τραχέως μετά ποιοῦ τινος ἤχου ἐσθίειν; unde et *mordendi* et *frendendi* significationes quomodo ex una quasi radice procreatae sint, facile est ad intelligendum. His optime congruit EM p. 216, 12: βρυγμός: ἡ σύντομος ἐδωδή. ἢ τρισμὸς ὀδόντων, ἢ μυλῶν ἀκόνησις· ἐκ τοῦ βρύκω βρυγμός, ὡς νύσσω νυγμός, et βρύκω: τὸ συνερείδειν τοὺς ὀδόντας μετὰ ψόφου, quae fere eadem habet Hesych.: βρύκων: συνερείδων τοὺς ὀδόντας μετὰ ψόφου, et βρύκειν: λαβρῶς ἐσθίειν, ἀπὸ τοῦ τρίζειν τοὺς ὀδόντας, quae postrema inprimis pulchre cum Eustathii verbis concinunt, nec indigent emendatione, sicut Sallierio visum ad Moer. l. c. Etymologi autem verba fontem habent Phrynichum App. Soph. p. 30, 28: βρυγμός: ἡ σύντομος ἐδωδή, ἐπὶ τῶν τραχέως ἐσθιόντων, παρὰ τὸ βρύκειν, ὅπερ ἐστὶν ἐσθίειν. Haec recte perspexerat, cuius et ipsius non nisi excerptos et breviatos habemus commentarios, Ammonius, dum recte intelligatur, et Moeris: v. βρυχῶμαι. Hinc iam Hom. tralate βρύκειν dixit de equi malis frendentibus, cuius mentem minime intellexit Sallierius ad Moerin l. c.: inde tragici accepere de morborum dolore mordente usurpantes, velut etiam Erycius dixit Anthol. Pal. 9, 233, cf. Iacobs. ad Epigr. Delect. p. 430. Apud Thomam igitur βρύκειν τοὺς ὀδόντας, οὐ τρίζειν scribentum: vulgatur βρύχειν. Hoc etsi recentioribus relinquendum, tamen apud hos etiam alterum non inauditum, velut Lycophr. Cass. 545. Aelian. HA 4, 34. Quod erant, qui βρύχω et βρύκω significatione distinguerent, inde factum, quod βρυχᾶσθαι et βέβρυχα esse sensu affinia existimabant.

Βρῦτος. τὸν δὲ κρίθινον οἶνον καὶ βρῦτόν τινες καλοῦσιν, ὡς Σοφ. ἐν Τριπτολ. (fr. 533)· βρῦτον δὲ τὸν χερσαῖον. Athen. 10. p. 447 b. p. 991. Ante Dind. βρυτόν scribebatur, quod falsum esse Athen. arguit. Apud Gr. Bekk. p. 222, 5 scribendum βρῦτος, ζῦθος. Vulgo βρύτος. (I p. 324 extr.)

Βρυχάομαι *rugio, clamo.* Proprium de leonis voce secundum Ammon. p. 32: apud quem cum scribatur βρύχειν δὲ διὰ τοῦ χ, ἐπὶ λέοντος τὸ βρύχεσθαι, postremum recte emendavit βρυχᾶσθαι scribendo Valck.; sed in ceteris erravit. Una enim virgula post λέοντος posita adiuvandus locus, cuius sententiam perspicies, si memineris sic moris esse grammaticis contrahere, quod explicatius dicitur ἤγουν τὸ βρυχᾶσθαι. Βρύχειν autem verbum nullum fuit; thematicum est poniturque technographis propter perfectum βέβρυχα, cuius rei rationem eandem esse quam in μέμυκα et οἴχωκα intellexit Buttm. Lexil. 2 p. 123, etsi in ceteris errans. Quod ex Hermippo afferunt ap. Plut. Pericl. 33, scribendum βρύκεις, ut in attico poeta. — Sophoclea haec sunt: ταῦρος ὡς βρυχώμενος Ai. 322 apogr. μυκώμενος, quippe quod de tauri mugitu dici ferunt; exquisitius illud alterum libri ceteri tuentur et Eust. p. 1145, 3. 1140, 26 coll. Iacobs. ad Philostr. p. 531. — βρυχώμενον σπασμοῖσι Tr. 805. βρυχᾶτο 904. δεινὰ βρυχηθείς OR 1265. βέβρυχα κλάων Tr. 1072, quod cum *clamorem flebilem muliebri similem* significet, velut βρυχᾶτο de Deianira dicitur v. 904, κατάχρησιν usitatissimam monstrat; si quis ad abiectum illud et damnatum βρύχω revocaverit, quasi *frendere* significet, ineptissima sententia est. Quid enim? num *frendere* virginum potissimum est? At *plorare* est et *clamorem tollere*, ut recte sese dolore victum cum mulieribus comparet Hercules.

Βρύω *pullulo.* βρύει; ῥέει, πηγάζει, ἀναβλύζει, πηδᾷ, ἀνθεῖ, ἀνίησιν, αὔξεται. Hesych. Horum postrema ad Soph. faciunt; proprium est enim de herbis et omni plantarum genere feraci solo magna copia fusis. V. Abr. ad Aesch. Eum. 925. Blomf. gl. Ag. 163. — ἄνω βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν El. 422. χῶρος βρύων δάφνης, ἐλάας, ἀμπέλου OC 16. Genitivus offendit Elmsl., sed tutus est propter Aesch. Cho. 68, Melanippidem Stobaei Ecl. 2. p. 1006, Alexidem Athenaei p. 367 f. Vide etiam Schaef. Mel. Cr. p. 138. Quin Voss. Hymn. Cer. 456. p. 133 persuadet iniuria expulsum esse a Ruhnkenio βρυσέμεν ἀσταχύων. Nam propter prosodiae rationem certe opus non est βρισέμεν corrigi, et βρίθειν de plantis ubertim succrescentibus proprium esse falsum.

Βρῶσις *cibus.* ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν Hel. fr. 190, 2.

Βυδοί: οἱ μουσικοί, ἢ κροῦμά τι. Hesych. Ibi cum Κρησίν scriptum sit, dubitatur utrum Κρίσει an Ἀκρισίῳ corrigatur (ῠ?). Dind. ad fr. 79. [Κρίσει fr. 332 Dind.]

[***Βυθίζω** *demergo.* βυθίζων: ποντίζων ἐν βυθῷ σκῦθαι Hesych., in qua corrupta glossa latere nomen fabulae Σκύθαι Schow. et M. Schmidt. putant. Nauck. totam ad Soph. pertinere negat.]

Βυθός *fundus, vorago.* Proprie dictum semel est: στενωπὸς Ἅιδου καὶ παλιρροία βυθοῦ fr. inc. 716. Flumina inferorum significantur. Proxime ab hac significatione haec absunt: πόλιν ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν Ai. 1083, *pessum ituram.* Sententiam Lob. illustravit. πόλις σαλεύει κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου OR 24 a maris iactatione tralatum hoc ad morbi malum divinitus immissi. — φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα Ph. 783, de profundo vulnere. — Tonus, qui periecticorum est, ab Arc. p. 49, 10 notatur et in βυσσός schol. Il. ω 82. (I p. 326 lin. 3.)

Βύσσινος *byssinus.* βύσσινον φάρος Laoc. fr. 342, 3.

Βυσσόθεν *funditus.* οἶδμα κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα Ant. 590 ch. — De toto hoc adverbiorum genere, quorum plurima tragicorum versibus inhabitant nec tamen in posteriorum sermonem influxere v. Lob. ad Phryn. p. 93.

Βωλόνη. βωλόναι: οἱ μὲν κολώνας, οἱ δὲ τὸ Κίλλαιον ἀκούουσι διὰ τὸ ἀνακεχῶσθαι, παρὰ Σοφ. (fr. inc. 861) Hesych. Cum paronymon sit a βῶλος ductum, penacui debet: cf. Arc. p. 112, 9.

Βῶλος *gleba.* ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον Ai. 1286.

Βωμιαῖος *quod est arae.* βωμοί: ... τοπικὸν βώμιος καὶ κατὰ παραγωγὴν βωμιαῖος. Σοφ. Αἰχμ. (fr. 36) καὶ βωμιαῖον ἐσχάρας [ἐς χέρας Vater.] λαβών. Steph. Byz. *aram amplexus.* De tono generis v. Arc. p. 43, 11.

Βώμιος *quod est arae* [cf. βωμιαῖος]. ἀκτὰν πάρα βώμιον OR 184 ch. v. ἀκτή. LA παραβώμιον. *ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ Ant. 1301 i. q. περιβωμία; sed sententia quominus perspiciatur, lacuna impeditur. [Versus absurde interpolati loco fortasse fuisse ἡ δ' ὀξυθήκτῳ φασγάνῳ περιπτυχής coni. Dind., ἡ δ' ὀξυθήκτῳ πτώσιμος περὶ ξίφει Arndt.]

Βωμός *ara.* λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ Laoc. fr. 340, 1. βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἐναλίῳ θεῷ OC 888. βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος 1158. βωμοὶ γὰρ ἐσχάραι τε παντελεῖς Ant. 1016. Non huc sed ad Captiv. 36 (v. βωμιαῖος) spectare puto Eustathii verba Σοφ. δὲ ἀντὶ βωμοῦ οἶδεν ἐσχάραν. — προσήμεθα βωμοῖσι [βάθροισι M. Schmidt.] τοῖς σοῖς OR 16. μολὼν πρὸς τούσδε βωμοὺς OC 898. ἔνθ' ὁρίζεται βωμοὺς Tr. 238. πατρῴῳ Διὶ βωμοὺς ὁρίζει 754. Recte pluralis: erant enim, in quibus hecatombe offerretur, arae plures. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν ἱερῶν 993, quod recte dictum esse adversus Herm. disputans ostendit C. Matthiae Qu. Soph. p. 93. βρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπιτνοῦσα Tr. 904. βωμοῖσι παμφλέκτοισι Ant. 1006. Hoc loco ut OR 16. OC 898 pluralem non necessario de pluribus aris intelligi apparet, sed de incerto numero. — Accentus, qui periecticorum est, notatur Arc. p. 60, 5.

Γ.

Γαῖα || *terra*, cum universa, tum certa quaedam. ὅταν πορθῆτε γαῖαν Ph. 1441. ξένην ἐπὶ γαῖαν OR 456. ἐς ξένην γαῖαν El. 1132. Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας Tr. 502 ch. ὅσην ἐγὼ γαῖαν καθαίρων ἱκόμην 1061. — || *terra, solum,* quo quis humatur: ὦ γαῖα, δέξαι με Ph. 819. κρύψω τόδ' ἔγχος γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται Ai. 659. ὑπὸ γαίας est *apud inferos* El. 839 ch. — || *locus,* quo quis constitit. σφάζ' ἐπὶ γαίας Ai. 235 an. *humi.* De *Tellure dea* non dicitur, etsi Γῆ ea vi frequens est. Sed melicorum et diverbiorum in usu formae utriusque nullum discrimen. — Tonum, quod vix opus, enotavit Arc. p. 97, 23. (I p. 327 lin. 6.)

Γαιάοχος *terram continens.* Secundum Homeri usum dicitur τὸν πόντιον γαιάοχον Ῥέας φίλον υἱόν OC 1072 ch. Sed aliter Ἀθάνα, γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν Ἄρτεμιν OR 160 ch. Terrae enim Boeotiae tutrix significatur, cuius rei testis scholiasta alter scribens: ἢ ἀντὶ τοῦ τὴν πολιοῦχον, ὥστε τὴν γῆν ἀντὶ τῆς πόλεως εἴληφεν. Ineptit alter de Hecate cogitans, forensi numine, quo spectat ἀγορᾶς θρόνος, sed non γαιάοχος.

Γάλᾰ *lac.* λευκὸν γάλα Peliae fr. 433. — νεορρύτους πηγὰς γάλακτος El. 895. De tono generis v. Arc. p. 118, 11.

Γᾰλήνη *quies.* ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον El. 899 a tranquillitate maris ductum. — De tono v. Arc. p. 111, 17.

Γαμβρός *uxoris fratrem* significat: Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρὸν OR 70, ubi schol. γαμβρόν, ἁπλοϊκῶς ἀντὶ τοῦ κηδεστήν. Vocabulum late patentis significationis universe τὸν ἐξ ἐπιγαμβρίας συγγενῆ indicare apud tragicos Eust. observavit p. 527, 43: velut *sororis maritum* πενθερός significat Eur. El. 1286 et, quod Sophocleo exemplo bene congruit, Agamemno Helenae γαμβρός vocatur in Rheso 257. Praeterea etiam πενθερόν et γαμβρόν confudisse Soph. memoratur in Iphig. (fr. 293 a) ap. Phot. p. 410, 10. V. Seidler. ad El. l. c. Valck. ad Phoen. 431. Monk. ad Hippol. 631. — De tono v. EM p. 221, 8.

Γᾰμέω *uxorem duco.* ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς Ant. 750. Aug. b γαμεῖν, quod si probes, corrigendum ὥς σ' ἔτι. κἆτα τίς γαμεῖ; OR 1500 futurum est. εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις fr. Phil. Tro. 632. ἐγὼ δέ νιν ἄκων ἔγημα OC 987. οὐχὶ γαστέρας πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή; Tr. 460. ἔγημεν ὡς ἔγημεν Troil. fr. 548. τὴν τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἔγημε μητέρα inc. L. 1 ap. Brck. [reiec. Dind.]. ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις; OR 577, v. ἔχω. — Medium *nubere* significat: οὐ γὰρ καλὸν ἐχθροῖς γαμεῖσθαι El. 594. De tribus verbi generibus recte dicendis post Valck. ad Amm. p. 59 (praetereo Pors. ad Med. 264 adnotata) v. Herm. Cens. Medeae Elmsl. ad v. 257. (I p. 327 extr.)

Γάμος. Accentum notavit Arc. p. 59, 18. Singularis et pluralis numerus promiscui usus sunt in *matrimonio qualicunque* universe dicendo; singularis non dicitur nisi de *certo certorum hominum*, ut longe plurali rarius reperiatur. ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξιώσεται γάμος μεῖζον φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου Ant. 637. εὔωρος γάμος Erid. fr. 200. *τοῦ γάμου μέρος λαχοῦσαν Ant. 917 [secl. Dind.]. τὸν Οἰνέως γάμον Tr. 792. ἄγαμον γάμον OR 1214 ch. γάμον ἔχειν Creus. 324, 1. — γάμοι ἀνόσιοι τέκνων OC 945. ὦ γάμοι, γάμοι OR 1403 versus Longino memoratus de Subl. 23. — μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήματα El. 494 ch. γάμων ἐπαξίων τεύξει 971. ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς OR 1492. πόλις γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ OC 526 m. οὐ γάμων ἔμπειρος 751. πρὸ γάμων Tr. 504 ch. κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων 546. νέων ἀισσόντων γάμων 843 ch. ἰὼ δυσπότμων κασίγνητε γάμων κυρήσας Ant. 870 m. — εἰ γάμοις με δεῖ μητρὸς ζυγῆναι OR 825. οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν OC 989. — ὅστις φόνους σοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς διῆκας OC 962. Singularis numerus ferri non posset. μητρὸς οὐκ ἐπαισχύνει γάμους 978. Ἅιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἐμοὶ Ant. 575.

ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους Tr. 1139. Hoc unum exemplum est, quo non *matrimonium*, sed *coniux* significatur. V. Intpp. Tryphiod. p. 182 ed. Wern. ἔγημεν ἀφθόνους γάμους Troil. fr. 548, 1 [ἀφθόγγους ed. Dind.].

Γαμψῶνυξ *aduncis unguibus*. τὰν γαμψώνυχα παρθένον χρησμῳδόν OR 1199 ch. *Sphingem*. V. Valck. ad Phoen. 1030. — Falso scribitur γαμφώνυξ, ἀκρώνυξ κατώρυξ.

Γάρ particula non causae afferendae sed *demonstrandae rei adhibitis rationibus idoneis* constituta. Hoc recte Hartung. cetera multa inutiliter argutatus de Partic. L. Gr. 1, 458. Nam non argumenta solum sententiarum ponit γάρ, sed etiam explicationem praecedentibus uberiorem addit et ratiocinationi inde faciendae servit (l. c. p. 462). || Plurimum praemittitur et pronuntiatur, quod demonstrandum erat, et argumentum et res eo demonstrata manifesto constat: ut inversa oratione διότι, *quod* apte subrogetur. δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκῃ· πολλὰ γὰρ τοῖς ἱγμένοις ἔστελλον αὐτόν Ph. 494. πλέωμεν χὴ ναῦς γὰρ ἄξει 527. σέ γ' εἰσάξω. τὸ γὰρ νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν 674. στάζει γὰρ αὖ αἷμα 783, si mutila sententia recte intelligi potest. τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος ἕξειν. κάρα γὰρ ὑπτιάζεται 822. θήραν ἁλίως ἔχομεν· τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος 841 m. οἴσουσί σ' οἵδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος 887. οὐχ οἷόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν τό τ' ἔνδικόν με ποιεῖ 925. νῦν καλὸν κορέσαι στόμα· ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω 1158 m. πατέρα ματεύων (ἐν Ἅιδου). οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι 1212 m. πάντα φράσεις μάτην· οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα 1281. δοκῶ προλεύσσειν. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακούς 1360. μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν· καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμνην 1451 an. ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι, τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ OR 409. οὐδ' ἡσθήσεται τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐμπορεύσεται 454. καλῶς ἔλεξεν... φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς 617 sententia laudata Eust. p. 127, 19 et aliis locis ab Herm. indicatis. ἐρῶ· σὲ γὰρ ἐς πλέον σέβω 700. ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ 724. οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, ἐξικέτευσε 758. κοὐ μὴ στερηθῇς... τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι λέξαιμ' ἄν; 772. οὐκ ἐγὼ 'κτανον, οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος 845. κοὐκ ἔστιν ἐκβαλεῖν πάλιν· πόλις γὰρ ἤκουσε 850. δόξα μοι παρεστάθη ναοὺς ἱκέσθαι· ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους 914. καὶ σὺ (χαῖρε). ἄξιος γὰρ εἶ 931. τὰ μὲν ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα 1238. ῥώμης δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν 1293. μὴ δείσητε· τἀμὰ γὰρ κακὰ οὐδεὶς οἷός τε φέρειν 1414. ἐς οἶκον ἐσκομίζετε· τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλιστ' ὁρᾶν εὐσεβῶς ἔχει 1430. πάντα μὴ βούλου κρατεῖν· καὶ γὰρ ἀκράτησας, οὔ σοι τῷ βίῳ συνέσπετο 1523. οἴομαι δὲ δεῖν οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῷν ὁρῶ OC 29. ἄθικτος... αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαί σφ' ἔχουσι 39. ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν 218 m. πάρεσται· πολὺ γὰρ τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας 305. ἐάσω· δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι ἀλγεῖν 363. πείθου· κἀγὼ γὰρ (ἐπειθόμην) 520. βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι· σὺ γὰρ εἰρηκὼς κυρεῖς 572. δίδασκ'· ἄνευ γνώμης γὰρ οὔ με χρὴ λέγειν 594. τὸ μέν τις οὔθ' ἁβὸς ἁλιώσει...· ὁ γὰρ αἰὲν ὁρῶν κύκλος λεύσσει νιν 704 ch. τήνδε τὴν πόλιν φίλως εἰπών· ἐπαξία γὰρ 759. χώρει· οὔτε γὰρ τὰ νῦν δίκαια πράσσεις 824. νίκα (concedam tibi)· χρόνῳ γὰρ γνώσει τάδε 852. οὐδὲν δεῖ πονεῖν· ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες 1023. σ' εἷλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· τὰ γὰρ δόλῳ κτήματ' οὐχὶ σώζεται 1028. τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην· σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας 1123. εἰδὼς δ' ἀμύνω· ἔχω γάρ, ἅχω, διὰ σέ 1129. οὔτε θαυμάσας ἔχω, οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι 1143. δείκνυμι δ'· ὧν γὰρ ὤμοσ' οὐκ ἐψευσάμην 1145. ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σύ μοι 1284. οὐχ οἷόν τε· πῶς γὰρ στράτευμ' ἄγοιμι ταὐτὸν 1419. χαιρετόν τ'· οὐ γάρ μ' ἔτι βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις 1438. ἔπτηξα θυμόν· οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν 1466. ἴκου· ὁ γὰρ ξένος ἐπαξιοῖ 1496 ch. πείθεις με· πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ 1516. ὧδ' ἕπεσθ'· ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν πέφασμαι 1542. τῇδε βᾶτε· τῇδε γάρ μ' ἄγει Ἑρμῆς 1547. ξένον ἐξανύσαι νεκρῶν πλάκα...· πολλῶν γὰρ ἂν πημάτων ἱκνουμένων πάλιν σε δαίμων δίκαιος αὔξοι 1565 ch. οὐδ' ἂν εἷς φράσειε· οὐ γάρ τις αὐτὸν κεραυνὸς ἐξέπραξεν 1658. οὐδὲ πένθος ἔλιπ' ἄκλαυτον· ἀνὰ γὰρ ὄμμα σε τόδ' ἐμὸν στένει 1709 m. πείσομαι· τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν Ant. 67. ἡδέως κἀλγεινῶς ἅμα. τὸ μὲν γὰρ πεφευγέναι ἥδιστον 437. οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ κηρύγματα· οὐ γάρ τι νῦν ... ἀλλ' ἀεὶ ζῇ ταῦτα 456. Κρέοντ' ἐρώτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών 549. ἀλλ' ἥδε μέντοι μὴ λέγ'· οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι 567. εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών· οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει 584 ch. cui si ornatum poeticum sententiae detraxeris, talis erit: εὐδαίμονες οἱ μηδὲ γευσάμενοι κακῶν· διότι οἱ ἅπαξ ἀτυχοῦντες θείᾳ τύχῃ διὰ παντὸς κακοδαιμονῶσιν. — γνώμας, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι· ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξιώσεται γάμος μείζων φέρεσθαι 637. σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν...· τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ 690. εἴπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι 741. νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος...· ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεός 799 ch. ἥκομεν δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος 989. οὐδὲ θάπτειν παρήσω κεῖνον. εὖ γὰρ οἶδα 1043. παρὼν ἐκλύσομαι· δέδοικα γὰρ 1113. εἴπατε· κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὐδ' ἀκούσομαι 1191. δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν· *γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος 1250 [secl. Dind.]. οὐκ ἂν διείποιμ'· οὐ γὰρ οἶδα Tr. 22. εἰ δὴ καλῶς...· λέχος γὰρ ξυστάσ' ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω 27. εἰπέ...· ποθουμένᾳ γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι 103 ch. οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ· κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς κρίνει 194. εὖ δὲ προσφωνούμεθα κατ' ἔργου κτῆσιν· ἄνδρα γὰρ καλῶς πράσσοντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη 230. οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν 317. λέγ' εἴ τι χρήζεις, καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ 416. οὐδὲ τοῦτο γίγνεται (fieri potest). πολλοὶ γάρ, οἳ φράσουσ' ἐμοί 456. δέδοκται συνθανεῖν ἅμα. ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν 721. ὁ παῖς ᾤμωξεν. ἔγνω γὰρ 932. ἐποικτείρω δέ νιν...· ὁρῶ γὰρ Ai. 125. σφόδρα πείθει· περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπειστα λέγει 150 an. σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται· μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν ὀρθοῖτο 160 an. δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν· *τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει κὠδύρεται 327 [secl. Nck.]. ἕλεσθέ μ'· οὔτε γὰρ ἄξιος βλέπειν 397 m. πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ καὶ πρὸς τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω 433. τί μή; καὶ γὰρ τὰ δεινὰ τιμαῖς ὑπείκει 669. ὅπως ὀρχήματα ... ἰάψῃς· νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι 701 ch. *αὐτῷ δὲ τερπνὸς (τέθνηκε)· ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν ἐκτήσαθ' αὑτῷ 967 [secl. Dind.]. ὑβριζέτω· Αἴας γὰρ οὐκέτ' ἐστίν 972. σίγησον· αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν 975. κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς

μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν· οὐ γὰρ νόμοι καλῶς φέροιντ᾽ ἂν 1073. εἰρκτέον τάδ᾽ ἐστιν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς φῶτες ἀσφαλέστατοι 1250. οὐ ... ἄλλον τιν᾽ ἄξεις δεῦρο; σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ᾽ ἂν μάθοιμ᾽ ἐγώ· τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω 1262. νὼ δ᾽ ἔξιμεν· καιρὸς γὰρ El. 75. τὰ Λοξίου πειρώμεθ᾽ ἔρδειν· ταῦτα γὰρ φέρει νίκην ἐφ᾽ ἡμῖν 84. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ 171 m. ἀνετέ με παράγοροι· τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται 230 m. κἀπικωκύω αὐτὴ πρὸς αὑτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα 285. φράζου· νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν 384. φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν 565. αἰσχρῶς ...· οὐ γὰρ καλὸν ἐχθροῖς γαμεῖσθαι 593. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται 770, infelici coniectura Valcken. ad Phoen. 358 οὐδὲ καὶ κακῶς dedit. φεῦ δῆτ᾽· ὀλοὰ γάρ 844 ch. οὔτις ἔτ᾽ ἔσθ᾽· ὃς γὰρ ἔτ᾽ ἦν, φροῦδος 848 m. ὑφ᾽ ἡδονῆς διώκομαι, φέρω γὰρ ἡδονάς 873. γάμων τεύξει. φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν 972. δραστέον τοὔργον τόδ᾽· οὐ γὰρ δὴ κενόν γ᾽ ἀφήσομεν 1020. ἄπειμι. οὔτε γὰρ σὺ τἄμ᾽ ἔπη τολμᾷς ἐπαινεῖν 1050. νῦν δ᾽ ἐκλέλοιπε ταῦτα ...· πάντα γὰρ συναρπάσας θύελλ᾽ ὅπως βέβηκας 1150. μὴ λίαν στένε· * πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ᾽ ὀφείλεται παθεῖν 1173 [secl. Dind. c. Bergk.] οὐ δῆθ᾽· ὃς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδόν 1199. μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με ...· χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος 1292. || Saepe argumento vel documento rei prolata spectant ad partem orationis mente subaudiendam: inprimis in colloquiis respondentium is mos est. Si adest negatio, necessitas aliquid extrinsecus assumendi manifestior apparet. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε εἷλέν με Ph. 947 scil. εἰ μὴ εἴδωλον ἦν. ἔξοιδ᾽ ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω OR 105 sc. ὥστε μὴ ἰδόντα εἰδέναι. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον αὐτός 220 sc. εἰ μὴ ξένος τοῦ πραχθέντος ἦν. ὁρῶ γὰρ οὐδέ σοι τὸ σὸν φώνημ᾽ ἰὸν πρὸς καιρόν 324. πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτε 328 sc. καὶ διὰ τοῦτο προσκυνεῖτε. οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου 333 sc. ὥστε μὴ δεῖν ἐλέγχειν. οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ᾽ ἐμοῦ πεσεῖν 376 sc. οὐ δῆτα βλάπτω σε. οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος 410 sc. κρατῶ. οὐ γάρ τι σ᾽ ᾔδη μῶρα φωνήσοντα 433 sc. ἐκάλουν σε. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ᾽ εὖ βλέπω 626 sc. λέγω δῆτα. σὺ μὲν γὰρ οὐδ᾽ ἐὰν τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή 1062 sc. θαρσεῖν πάρεστι. οὐ γὰρ ἄν ποτε θνήσκων ἐσώθην 1456. ἃ μὴ φρονῶ γάρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην 1520 sc. φημί. προσέβα γὰρ οὐκ ἄν ποτ᾽ ἀστιβὲς ἄλσος OC 125 ch. sc. εἰ ἔγχωρος ἦν. οὐ γὰρ ἂν ὧδ᾽ ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον 146 an. sc. εἰ μὴ ἐδήλουν. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας ἐρῆμον ἕρπειν 501. μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες θεῖέν μ᾽ ἄφωνον 864 sc. οὐ σιωπῶ. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε Ant. 450 sc. τολμῶ. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ᾽ ἀδελφὸς ὤλετο 517. οὐ γάρ ποτε μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν 563 sc. πεφάσμεθα. οὐ γὰρ δίκαιά σ᾽ ἐξαμαρτάνονθ᾽ ὁρῶ 743 sc. διὰ δίκης εἶμι δῆτα. οὐ γάρ ποτε βίᾳ πολιτῶν τόνδ᾽ ἂν ἠρόμην πόνον 907 sc. εἰ μὴ ἐτίμησα. οὐ γὰρ ἂν γνοίης Tr. 1118 sc. εἰ μὴ διδοίης. οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν 1244. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ Ai. 82 sc. ὀκνῶ μεμνηνότα. οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερὰ ἔβας 183 ch. sc. εἰ μὴ θεῶν τις ἦν ὁ βλάψας, vel similis certe sententia. οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην 1121 sc. μέγα φρονῶ. κλέπτης γὰρ αὐτῷ ψηφοποιὸς ηὑρέθης 1135. ἦ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν 1330 sc. εἰ μὴ εἴων σε εἰπεῖν. οὐ γάρ τι τοῦτον φθείροις ἂν 1343 sc. μὴ ἀτίμαζε. βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς El. 1047 sc. οὐ βουλεύσομαι πάλιν. οὔτε γάρ ποτε μητρὸς σύ γ᾽ ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος El. 1146 sc. παρέσχον δῆτα. οὐ γὰρ ἂν καλῶς ὑπηρετοίην 1305 sc. οὐκ ἂν βουλοίμην. Interrogandi formulae etiam sine negatione pari sunt sententia. τίς γὰρ τοιαῦτ᾽ ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ᾽ ἔπη κλύων OR 339. τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ᾽ ἄτερ βιώσιμον; Ant. 565. πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων φῶς ἔτ᾽ ἐπίπονον ἔχοι θανὼν λατρείαν; Tr. 829 ch. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους; Ai. 1320. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκός, ἢ ᾽μαυτῷ πονεῖν; 1367. — Abest negatio in sententia affirmante: πάντα γὰρ φράσεις μάτην Ph. 1280 sc. πέπαυσο, fac desinas loqui. καιρὸς γὰρ καλεῖ Ph. 466 sc. στέλλωμεν. νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ 640 sc. οὐ στέλλομεν. αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ κοὐ δίκῃ λαβὼν ἔχω 1234 sc. δοῦναι νοῶ δῆτα. θνήσκουσι γὰρ OR 118 sc. οὐκ ἔστιν οὐδείς. τὸ γὰρ κέρδος τελῶ ᾽γὼ 231 sc. μὴ σιωπάτω. ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ᾽ ἀπαιδία 1024 sc. ἔστεργε δῆτα. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν 1151 sc. οὐκ ἐννέπω. νῦν γὰρ θεοί σ᾽ ὀρθοῦσι OC 394 sc. εἶ ἀνήρ. ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται 585 sc. δι᾽ οὐδενὸς ποιῶ. αἵδε γὰρ χέρες ἔσωσαν 1102 sc. οὐκ ἔστι. τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ᾽ ὄκνον Ant. 243 sc. στοχάζω δῆτα. σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν 555 sc. οὐ μεταλήψει θανάτου. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος 1055 sc. λέγω δῆτα. δίκαια γὰρ Tr. 409 sc. λέγω δῆτα. σὺ γάρ μ᾽ ἀπ᾽ εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ 1242 sc. ὡς νοσῶν φράζω. ταρβῶ γάρ, ὦναξ Ai. 593 sc. πολλὰ θροῶ. νικᾷ γὰρ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ 1357. εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς El. 1026 sc. νουθετῶ. ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ᾽ ἡγήσει σὺ νῷν 1038 sc. δεῖ σ᾽ ἐπισπέσθαι. μόνος γὰρ ἥκω τοῖς ἴσοις ἀλγῶν κακοῖς 1201 sc. ἐποικτείρω δῆτα. Sic in incipiendo sermone vel quaerendo usitatum γάρ correlativam quasi particulam habet respondendi vel sermonis continuandi provincia praeditam δῆτα. || Verum non semper argumentum, quod rei probandae idoneum videatur omnibus, affertur. Saepe tale ponitur, quod dicenti quidem persuasioni accommodatum videtur, nec tamen obtruditur tanquam certum aliis: subinde miratio rei aut aliorum incredulitatis adsignificatur. Multis locis Latinorum *quippe*, aliis *nempe*, nostratium *ja*, *doch wohl* aut *denn wohl* convenit. πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἀξ Ἅιδου θανὼν ἀνελθεῖν Ph. 624 *quippe credam!* οἶσθα γὰρ ὧν αὐδῶμαι 852 ch. *quid verbis opus? scis quippe.* οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν 1166 ch. οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει, ἀλλά ... 1358 quippe non angor praeteritorum memoria, sed instantium. Sic et explico ἄφετε γὰρ αὐτόν Ph. 1043 *quippe dimittite.* θαυμάσας ἔχω τάδε. χρῆν γάρ σε μήτ᾽ αὐτὸν μολεῖν, ἡμᾶς τ᾽ ἀπείργειν 1363. ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω πήματα OR 167 ch. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ εἰδὼς διώλεσα 317. πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης 357. ἐκμάνθαν᾽· οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι 576. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος 582. Deprehendisse se in delicto Creontem Oedipus videtur. οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ᾽ ἂν ὧν οὐ σοὶ φίλον 862. ἰοὺ ἰοὺ δύστηνε· τοῦτο γάρ σ᾽ ἔχω μόνον προσειπεῖν 1071. Qui subaudiat οὐκ ἄλλο τι λέξω, ineptiret. ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ᾽ ὄμμασιν ποίοις βλέπων πατέρα ποτ᾽ ἂν προσεῖδον 1371. νῦν γὰρ κακός τ᾽ ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι 1397. τὰ γὰρ πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ᾽ ἐφεύρημαι κακός 1420. πάντα γὰρ καιρῷ καλά 1516 *quippe suo tempore omnia recte fiunt.* Firmatur his quod Oedipus dixerat πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ, sed subaudiri non est necesse. οὐ γὰρ δὴ τόδ᾽ ἀρχαῖον δέμας OC 110. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν ἔνεστιν ηὐλάβεια 115. οὐ γὰρ ἴδοις

ἂν 252 m. τοῖς τεκοῦσι γάρ, οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν 508. δίδασκε· δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας, ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγώ 560. τοῖς μὲν γὰρ ἤδη ... τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται 614. σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἷσας αὔχημ' ἄναξ Ποσειδᾶν 712 ch. πόλει μαχεῖ γάρ, εἴ τι πημανεῖς ἐμέ 837. δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά. πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός 1067 ch. βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει 1142. Haec παρενθέτως inseruntur; rei enim ante memoratae argumentum versu sequente infertur. αἴδε γὰρ τάδ' οὐκ ἕδρων 1379. ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμά 1613. καὶ γὰρ ὃ μηδαμὰ δὴ τὸ φίλον, φίλον 1698 m. κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδείς 1723 ch. οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινόν Ant. 4. πείσομαι γὰρ οὖν οὐδέν 96. ἁ γὰρ δὴ ἐλπὶς πολλοῖς μὲν ὄνασις 615 ch. σοφίᾳ γὰρ ἔκ του κλεινὸν ἔπος πέφανται 620 ch. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους 659. κρεῖσσον γὰρ πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν 679. οὐ γὰρ σέβεις 745 *sane non revereris.* Inepte enim ex Creontis verbis assumatur ἁμαρτάνεις. μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ βροτοῖσιν Tr. 132 ch. Non enim quod neque nox neque fata mortalium immutabiliter constant, res mortales universe mutabiles sunt, sed illa inconstantia noctis et fatorum universarum rerum inconstantiae documentum est et exemplum. φρόνει νιν ὡς ἥξοντα. τοῦτο γὰρ λόγου πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν 289. μηδὲ λύπην νέαν λάβοι· ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα 332, quod exemplum minus commode primae significationis censeatur. σταθεῖσ' ἄκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος μῦθον μάτην ἤκουσας 340. τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν Χείρωνα πημήναντα 714. ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον; 817. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων 992 an. ἔχει γὰρ οὕτως, ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν 1126. στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν ἀπήμπλακε 1138. καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ σῇ κυβερνῶμαι χερί Ai. 34. πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει 157 an. ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι Ζεύς 185 ch. ἀρήξατε· φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις 330. ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς ὅ τι βλέπω 514. αἶρ' αὐτόν· ταρβήσει γὰρ οὔ 545. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησα 1069. οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο γυναικός 1111. θεὸς γὰρ ἐκσώζει με 1128, possit, sed non sane commode subaudiri ζῶ δῆτα. ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρόν 1159. ἄφερπέ νυν· κἀμοὶ γὰρ αἴσχιστον κλύειν ἀνδρὸς ματαίου 1161. κἀμοὶ γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος 1336. ἔγωγε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι 1365. ἤδη γὰρ εἶδον λόγῳ μάτην θνήσκοντας El. 62. μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης ἄχθος 118 m. χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός 179 ch. οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρῖσα βούνομον ἔχων ἀκτὰν παῖς Ἀγαμέμνονος ἀπερίτροπος 180 ch. πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω 217 an. εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν κείσεται, ἔρροι τ' ἂν αἰδώς 245 ch. σὺ νίκα· σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα 253. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα 320 *quippe solet:* nos *es pflegt ja;* minus recte subaudiatur οὐδὲν ποιεῖ δῆτα. — οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακή 367. ὃν ἔκταν' αὐτή. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις 408. τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι. ἡ γὰρ Δίκη νιν εἷλεν 528. οἴμοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα 788. ὕβριζε· νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις 794. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν; μόνη γάρ εἰμι 813. οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων κρυφθέντα 836 ch. Consolandi gratia chorus: *At sane,* inquit, *Amphiaraus apud inferos summo honore est.* οὐκ ἔσθ' ὅ γ' εἶπον· οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν 941. μηκέτ' ἐλπίσῃς· οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ Αἴγισθος 964. λύει γὰρ ἡμῖν οὐδὲν δυσκλεῶς θανεῖν 1005. *οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον 1007 [secl. Ahrens. Nck. Iacob., tutatur L. Spengel]. ἄπελθε· σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι 1031. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη 1056 *nempe aliquando consilium meum laudabis.* οὐ γὰρ ὡς ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τόδε 1123. καὶ γὰρ ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων 1167. μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα 1256. μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι 1311. χαῖρ', ὦ πάτερ· πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ 1361. ἔνδον. φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν 1451. || Sed non semper argumento documentove demonstrandi vim habente res probatur, sed saepe sic etiam γάρ dicitur, ut *priora pluribus adiectis copiosius explicet,* quare in principiis maxime longiorum narrationum poni solet. Nos dicimus *nämlich:* latinum *enim* eadem potestate praeditum. Pauca nec satis explicate de hac particulae vi adscripsit Elmsl. ad Bacch. 477. — οἶμαι γάρ Ph. 536. πλέων γάρ 547. οὗτος γάρ 596. ἥκει γὰρ αὕτη 758. λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος με 766. οὐ γάρ ποτε ... ἐξηύχησ' ἐγώ 869. ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ ἐφαίνετο 884. δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν 915. οὐ γάρ 1049. σὺ γὰρ νοσεῖς 1326. ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐστίν 1337. οὔτε γὰρ σύ 1434. *ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει 1443 si de loco mutilo iudicari licet [secl. Dind.]. ἐγὼ φανῶ· ἐπαξίως γάρ OR 133. ἐρῶ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν οὐδέν 228. οὔτ' ἔκτανον γάρ 277. Φοῖβος γὰρ ἀντέπεμψεν 305. ῥῦσαι· ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν 314. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον 346. νῦν μὲν γὰρ φέρω 590. φίλον γὰρ ἐκβαλεῖν 611. χρησμὸς γὰρ ἦλθε 711. ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις ... καλεῖ 779. διδάξω σ'· ἣν γὰρ εὑρεθῇ λέγων σοι ταὐτά 829. μάλιστά γ'· εἶπε γάρ 994. τῆς γὰρ πέφυκα μητρός 1082. ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει 1112. ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδα 1133. οἶμαι γάρ 1227. πεύσει ...· ὅπως γάρ 1241. φοιτᾷ γάρ 1255. οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν 1259. λέγεις. ἐγὼ γάρ εἰμι 1476. λέξω· οἵδε γὰρ κρίνουσι OC 79. ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ· φωνῇ γὰρ ὁρῶ τὸ φατιζόμενον 137 an. ὦ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε· ἐκεῖ γάρ 339. τίς στόλος; ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε 359. πραξάτω. ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι 498. φράσω. καὶ γὰρ ἀλοὺς ἐφόνευσα 547 m. ἐξεπίσταμαι. σκευή τε γὰρ σή 555. ἄπελθ'. ἐρῶ γάρ 811. οὐ γάρ ποτ' ἕξει 909. ἤνεγκον ἄκων. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον 964. οἵους ἐρῶ τάχ'· οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι 980. μὴ θαύμαζε. ἐπίσταμαι γάρ 1121. οὐκ οἶδα πλὴν ἕν. σοῦ γὰρ βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον 1161. νῷν ὕπεικε· οὐ γάρ σε πρὸς βίαν παρασπάσει 1185. γνώσει ...· ἔχεις γάρ 1199. εἶκε. λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλόν 1201. ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος 1301. εἰκαθεῖν ...· εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν 1331. εἴπερ οἵδε κινοῦνται λόγοι· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως 1372. μή τις Διὸς κεραυνός ...; πάντα γάρ ... εἰκάσαι πάρα 1503. καθύβρισαν. θεοὶ γάρ 1536. ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἷρπε 1587. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἔσχετε 1617. οὐδ' ἂν εἰς φράσειε ...· οὐ γάρ τις αὐτὸν κεραυνὸς ἐξέπραξεν 1658. οὐδὲ γὰρ ὢν ἀφίλητος ἐμοί ποτε καὶ τᾷδε μὴ κυρήσῃς 1703 m.; γὰρ ὤν palmaris Hermanni emendatio est librorum scripturae γέρων. Ζεὺς γὰρ κόμπους ὑπερεχθαίρει Ant. 127 an. ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἔλιπον 141 an. ἐμοὶ γάρ 178. οὐδαμοῦ λέγω. ἐγὼ γάρ 184. ἱκάνω ...· πολλαὶ γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις 225. φράσαι θέλω σοι ... τὸ γὰρ πρᾶγμ' οὔτ' ἔδρασα 238. οὐκ οἶδ'. ἐκεῖ γάρ 249. κἂν ἐγίγνετο πληγή ...· εἷς γάρ τις ἦν 262. ὃς προὔτρεψεν. οὐ γὰρ εἴχομεν ἀντιφωνεῖν 270. ἐξεπίσταμαι ...· οὐδὲν γὰρ ἔβλαστε 295. ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων 313. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'· ὅπως γὰρ ἥκομεν 407. λέγω. ὅστις γὰρ ἐν ... κακοῖς ζῇ 463. καὶ γὰρ οὖν ἐπαιτιῶμαι 489. ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν 661. οὐκ ἔστιν τιμιώτερον.

τί γὰρ ἄγαλμα μεῖζον 703. μετάστασιν δίδου. γνώμη γάρ 719. ἡμεῖς γὰρ ἁγνοί 889. ψαύων τὸν θεόν. παύεσκε μὲν γάρ 961 ch. ἐμάνθανον ... ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμὼν 1014. οἶδ᾽. ἐξ ἐμοῦ γάρ 1058. εἰ κατηργυρωμένος λέγω. φανεῖ γάρ 1078. ἀφεῖται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρες 1165. ἡγοῦμαι νεκρόν. πλούτει τε γάρ 1168. κοὐδὲν παρήσω ἔπος. τί γάρ σε μαλθάσσοιμ᾽ ἄν; 1194. ὅτλον ἄλγιστον ἔσχον ...· μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι Tr. 9. μῦθοι καλῶς πίπτουσιν. ἥδε γὰρ εἴρηκεν ἐλεύθερον λόγον 62 exemplum enim dicti ea res est, non argumentum. πολλὰ γὰρ ὥστε ... κύματα ... ἴδῃ 112 ch. οὐδ᾽ ἠνέσχετο ...· εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο, Ζεύς τἂν ξυνέγνω 278. χωροῦσι πρός σε. ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς ἐφεῖτο 285. ἄνανδρος ἢ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν πάντων ἄπειρος 308. ὡς (δῶρα) ἄγῃς. κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε χωρεῖν 495. ἦλθον συγκατοικτιουμένη. κόρην γάρ 536. τίς ... δύναιτο ...; ὁρῶ γάρ 547. φράζε ... οὕτω γὰρ εὔγμην 610. τί δῆτ᾽ ἂν ἄλλο γ᾽ ἐννέποις; δέδοικα γάρ 630. ὑμῖν θαῦμα ... ᾧ γὰρ τὸν πέπλον ἔχριον 675. μείζον᾽ ἐκτενῶ λόγον. ἐγὼ γάρ 680. δέρκομαι φάτιν ἄφραστον. τὸ γὰρ κάταγμα 695. ὁρῶ δέ ... πόθεν γάρ 707. τὴν μάθησιν ἄρνυμαι. μόνη γάρ 712. ἐσπᾶτο γάρ 786. προύκλαον. ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις 964 ch. ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο πέπονθα. δείξω γάρ 1078. εὖ δέ σε ἐκφέρει ... ἔνδον γάρ Ai. 9. κεῖνον γὰρ ἰχνεύω 20. νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς ἔχει περάνας 21. ἴσμεν γὰρ οὐδέν 23. ἐφθαρμένας γὰρ εὑρίσκομεν λείας 25. μηδὲ συμφορὰν δέχου ... ἐγὼ γὰρ ... ἀπείρξω 69. πᾶς χαίρει ...· τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοις 154 an. ἐκπεύσει. μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς Αἴας ἀπελωβήθη 216 an. ἅπαν μαθήσει τοὔργον· κεῖνος γάρ 285. ἁλίσκεται· κἀγὼ γάρ 650. σωζόντων κάτω. ἐγὼ γάρ 661. σημήνατε. ἐγὼ γὰρ εἶμι 690. κυδάζεται ... στείχοντα γὰρ ἀμφέστησαν 723. τοσοῦτον οἶδα. ἐκ γὰρ συνέδρου 749. εἰ ... θέλοι. ἐλᾷ γάρ 756. τὰ γὰρ περισσὰ σώματα πίπτειν ἔφασκε 758. ἄνους ... εὑρέθη. ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει 764. μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος. εἰ γάρ 1067. ἄνδρα χρὴ δοκεῖν πεσεῖν ἄν· δέος γάρ 1079. μὴ δρᾶ κακῶς. εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος 1155. εἴθ᾽ ὑμὶν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν· τούτου γὰρ οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι 1265. μ᾽ ἔψευσας ἐλπίδος πολύ. τούτῳ γὰρ ὢν ἔχθιστος παρέστης 1383. νῦν ἔξεστί σοι παρόντι λεύσσειν· τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος El. 4. σημεῖα φαίνεις ... ὥσπερ γὰρ ἵππος 25. δηλώσω ...· ἐγὼ γὰρ ἡνίχ᾽ ἱκόμην τὸ Πυθικὸν μαντεῖον 32. σὺ μὲν ἴσθι ...· οὐ γάρ σε ... μὴ γνῶσι 42. παρ᾽ ἀνδρὸς ἥκων· ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων 45. ἐγὼ δ᾽ ἀπόλλυμαι. μέλλων γάρ 305. ἐξερῶ σοι πᾶν ...· μέλλουσι γάρ σε 379. λίσσομαι ...· εἰ γάρ μ᾽ ἀπώσει 430. σκέψαι γάρ 442. ὡς ἔμολες αἰανή. εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη 508 ch. πατὴρ γὰρ τέθνηκεν 525. ὧδ᾽ ἦν τὰ ἐκείνης θύματ᾽· οὐ γὰρ ἦν λύσις 573. ὅρα μὴ τιθῇς. εἰ γὰρ κτενοῦμεν 582. ἀλλ᾽ εἰσόρα ...· εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον 585. κήρυσσέ μ᾽ εἰς ἅπαντας ... εἰ γὰρ πέφυκα 608. ὧδ᾽ ἄκουε· τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω 643. ἃ γὰρ προσεῖδον ... δὸς τελεσφόρα 644. φράσω. κεῖνος γάρ 681. ἓν δ᾽ ἴσθ᾽· ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν 690. κεῖνος γάρ 698. ὁμοῦ γὰρ ἤφριζον 718. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν ...· ἐπεὶ γὰρ ἦλθον 893. μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν· οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ᾽ ἔτι 957. στέναζε· ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε χαίρειν παρέσται 1299. οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον· ἢ γὰρ ἂν καλῶς ἔσωσ᾽ ἐμαυτὴν ἢ καλῶς ἀπωλόμην 1320. || Interrogatione usi ratiocinando ex alterius animo eliciunt, quae argumento probanda sunt; unde *syllogistica* particulae γάρ *potestas* nascitur, explicativae et affinis et contraria. Pauca de ea notavit Reisig. enarr. OC p. CXCIII. Inprimis in ἦ γάρ et οὐ γάρ patescit. ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ᾽ ὅντιν᾽ εἰσορᾷς; Ph. 249. Respondet Neoptolemus πῶς γὰρ κάτοιδα; 250. ἦ γάρ τι καὶ σὺ ἔχεις ἔγκλημ᾽ Ἀτρείδαις; 322. ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ᾽, ἃ νῦν ἔχεις; 654. ἦ γὰρ παρ᾽ ἄλλου μ᾽ ἔλαβες OR 1039. ἦ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι; 1173. ἦ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους; OC 64. ἦ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ; 863. ἦ σοι γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ; Ai. 1133. ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ El. 1221. — πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με; OR 1017. Sonus in negatione praecipuus est: *ergo non*. οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾷδ᾽ ἐπείληπται νόσῳ Ant. 732. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή; Ai. 1348. ποιμὴν γὰρ ἦσθα κἀπὶ θητείᾳ πλάνης; OR 1029 *nempe pastor eras*. σὺ γὰρ ὅδ᾽ εἶ; OC 222 ch. ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδα; 385. αὗται γὰρ ἀπόγονοι τεαί; 534 ch. ὄλωλε γὰρ δύστηνος; 1583, ἐλπίδων γὰρ ἐς τίν᾽ ἔτι με δαίμων τανῦν ἐλαύνει; 1749 m. ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν; Ant. 730. πόλις γὰρ ἡμῖν ἁμὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ; 734. ἄλλῳ γὰρ ἢ ᾽μοὶ χρή με τῆσδ᾽ ἄρχειν χθονός; 736. ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων; 744. ἄμφω γὰρ αὐτὼ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; 770. οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ τὸ σὸν μέρος; 1062. καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ τῆς μητρός; Tr. 1124. δίκαια γὰρ τόνδ᾽ εὐτυχεῖν κτείναντά με; Ai. 1126. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; 1130. In his exemplis omnibus γάρ explicandi vim retinet, si exemeris interrogationis formam; quo facto alia serio confirmantur, alia cum irrisione, velut Ant. 730. 734. 736. 744. 1062. Sed cum τίς γάρ, τί γάρ, ποῦ γάρ, πῶς γάρ et similia dicuntur, non explicandi potius quam fortius affirmandi cum continuatione sermonis sensus inest, ut in nonnullis δέ desiderare videaris: v. Herm. ad Vig. n. 343 coll. Elmsl. ad Med. 121. 560. τί γὰρ ἔτ᾽ ἄλλ᾽ ἐρᾷς λαβεῖν; Ph. 651. τί γάρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν; 1405. τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει; OR 1189 ch. τί γὰρ ἔδει μ᾽ ὁρᾶν; 1334 m. τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; 1496. τίς γὰρ ἔσθ᾽ ὃς οὐχ αὑτῷ φίλος; OC 309. δύστανε, τί γάρ; 542 m. *quid ergo?* i. e. profecto, v. Herm. ad Vig. p. 729. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ᾽ ἄνθρωπον νοσεῖς; 598. τίς γάρ ποτ᾽ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο; Ai. 282. τί γὰρ παρ᾽ ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει; 475. τί γάρ σ᾽ ἔδρασεν; 1325. τί γάρ με λυπεῖ τοῦτο; El. 59. τίνι γάρ ποτ᾽ ἂν πρόσφορον ἀκούσαιμ᾽ ἔπος; 226 m. τῷ γὰρ προσήκει τόδε; 909. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ᾽ ἦν κτερίσματα; 930. τί γὰρ κελεύεις; 942. τίς γάρ ποτ᾽ οὐχὶ δεξιώσεται; 975. τίς γάρ σ᾽ ἀνάγκη τῇδε προστρέπει βροτῶν; 1193. Horum τίς δέ non minus bene admitterent Ph. 651. 1405. OR 1334. OC 309. 598. Ai. 282. 1325. El. 909. 930. 942. 1193. —.— πῶς, ποῦ, πῇ, ποῖος. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ᾽ ἂν ὠφελούμενος; Ph 1383. ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην; OR 102. ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται; OC 581. πῶς γὰρ ἕξομεν τροφάν; 1685 m. πᾷ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ; Ai. 868 ch. πῶς γὰρ ἂν λέξαιμ᾽ ἐγώ; El. 1313. —.— || Hinc porro ortum est, quod γάρ in responsis, cum non est, quod ex priore sermone assumendum dicas, vera esse, quae dixerit alter, concedere videtur: quod Latine *sane*, nostratibus *freilich*, *allerdings* proferre mos est. ταῦτ᾽, οὐ γὰρ ἄλλα γ᾽ ἐστί Ph. 655. δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος cum dixisset Neoptolemus v. 755, Philoctetes respondet δεινὸν γάρ, οὐδὲ ῥητόν 756. ἥξει γὰρ αὐτά, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω OR 341. ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ᾽, οὐδέ πω λήξαντ᾽ ἔχει 731. ἔγνωκα γάρ, σάφ᾽ ἴσθι 1117. χρῄζει γάρ OC 1426. οὕτω γάρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν Ant. 639.

οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν· εὖ γὰρ οὖν λέγεις 771 cf. 1255 ubi eadem formula respondendi. καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος ὥστε θαυμάσαι El. 393. —.— || Iam singula de *sermonis* in hac particula *proprietate* afferenda sunt: || Sententia demonstrandae vel copiosius exponendae rei constituta solet quidem vel praemitti vel subiici alteri (nam interrogandi formulae in hunc censum non veniunt): nonnunquam autem inseritur mediae: νῦν δ', εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον ἥκω, σὺ σῶσον Ph. 500. ἐγώ σε τοῦτ', ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας, πᾶν ἐκδιδάξω 603. νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ, ὑμῖν προφωνῶ OR 222. οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν 255. οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτε; 334. πρός σ' ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἶ, ἱκέτις ἀφῖγμαι 919. αὕτη δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα, τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται 1078. ἐπεὶ μόνος πατὴρ ταύταιν λέλειψαι, νὼ γὰρ ὀλώλαμεν δύ' ὄντε μή σφε περιίδῃς 1504. ἄπελθ', ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε, μηδέ με φύλασσε OC 811. ὦ φίλτατ', ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημά σου, πέπονθα δεινά 891. σὺ δ', εἶ γὰρ οὐ δίκαιος..., τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον 1000. χῶρον δ', ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρόν, στείχωμεν ἤδη 1540. κἀμοί, λέγω γὰρ κἀμέ, κηρύξαντ' ἔχειν Ant. 32. ἐὰν δέ τοι ληφθῇ..., τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ, οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει 328. εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν, καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν 722. τοιαῦτά σου, λυπεῖς γάρ, ὥστε τοξότης ἀφῆκα τοξεύματα 1084. ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν, οὔτ' εἶπε κρύπτειν, οὔτ' ἀπηρνήθη Tr. 479. σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον Ai. 822. εἰ δ' οὖν, ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σόν, κεῖνον θέλων ἐπωφελῆσαι El. 577. νῦν δ', ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου πρὸς τῆσδ' ἐκείνου τε... νῦν ἕκηλά που ἡμερεύσομεν 783. —.— || Deinde γάρ ponitur ὑπερβάτως. Levia sunt τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ Ant. 690. τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ' ἐποικτείρω στόμα OR 671; etsi σόν praeponi propter sententiae vim oportebat. Sed illud memorabile, quod ex principali sententia in secundariam reiectum γάρ est OR 255: οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν: debuit enim dici οὐδὲ γὰρ εἰ. Sed alienum est, quod Erf. ad Ant. 686. adscripsit, ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία, OR 1024. πρίν enim praepositum aliquanto gravius efferretur, quam par erat. —.— || Est ubi non *secundo* loco, sed *tertio*, *quarto*, *quinto* positum sit: de qua re observarunt Hemsterh. ad Luc. Dial. Mort. 2. p. 526. Bip., Abresch. Lectt. Arist. p. 255, Schaef. Mel. Cr. p. 76, Naek. in Choeril. p. 5. Elmsl. ad OC 115. Meinek. ad Menandr. p. 7. Eximenda vero exempla ea sunt, quae aliter positam particulam exhibere nequibant, velut post praepositionem et casum, ἐφ' οἷς γάρ OR 569. ἄνευ γνώμης γὰρ OC 599. ἐν τοῖς γὰρ Ant. 661; vel post particulam aliam in principio non solitam poni, velut ὁ μὲν γάρ Ai. 764. ἃ μὲν γάρ Tr. 350. — *Tertio* igitur loco positum in his exstat: προβοᾷ τι γὰρ δεινόν Ph. 218 ch., quod contra libros scripsit Wund. advocato exemplo Eur. IT 1036; LA προβοᾷ γάρ τι contra versum. χὴ ναῦς γὰρ ἄξει 527. τοῦ πόνου γὰρ 887. οὑπὶ νηὶ γὰρ 891. οὔτ' ἔκτανον γὰρ OR 277. πόλει μάχει γὰρ OC 837. σὺν πόθῳ γὰρ 1106. τὰ πολλὰ γάρ τοι 1281. ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ Ant. 141 an. τὰ δεινὰ γὰρ 243. οὐχ ἧδε γὰρ 732. τὸ μαντικὸν γὰρ 1055. τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ 1096. τούτων ἔχω γὰρ Tr. 338. χάρις χάριν γὰρ Ai. 522. τὰ σκληρὰ γὰρ 1119. ἢ σοὶ γὰρ 1133. τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν 1263. ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ El. 493 ch. ὃς ἦν γάρ μοι 1198. τὸ ζῆν γὰρ Acris. fr. 65, 1. τὴν τοῦδε γὰρ inc. L. 1. Brck. [reiec. Dind.]. De industria postpositam gravioris momenti vocabulo γάρ, si introspexeris, reperias. — *Quarto* loco igitur: τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ El. 659. ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ Ai. 554. *τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ 554 b [secl. Brck.]. ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ 1125. καὶ τὰ πρὶν γὰρ Ph. 1268. τοῖς ἐν γένει γὰρ OR 1430. ἃ μὴ φρονῶ γὰρ 1520. καὶ τῆς ἄγαν γὰρ Ant. 1256. Etiam haec aut praepositionem cum casu praemissam vel vocabulum praecipuo sono insignitum monstrant. — *Quinto* loco semel legitur: ὡς οὐκ ἔτ' ὄντος γὰρ Ph. 884; sed placet iunctim scribere οὐκέτι, ut quartum locum obtineat γάρ. — *Sexto* item semel: καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμνην Ph. 1451 an. Male Buttm. post πλοῦς, Ruhnk. ep. cr. 1, 23 post ὅδε distingui iubebant. —.— || Deinde infra paucorum versuum spatium iteratur, quin et duobus sese subsequentibus infertur, qua re offensus Pors. ad Med. 139 unum quidem, quod ex Soph. exemplum protulit, tanquam in subditicio versu repertum ex hoc numero eximendum iudicat Ai. 554b. At multa sunt. κεῖνον γάρ, οὐδέν' ἄλλον ἰχνεύω πάλαι. νυκτὸς γὰρ... Ai. 20. 21. θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει. μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς Αἴας ἀπελωβήθη 215. ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς ὅ τι βλέπω, πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι 514. σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ. τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω 1262. ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω. πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; Ph. 1158 m. εὖ γὰρ οὖν λέγεις. καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος Ant. 1255. τὸ ζῆν γὰρ παντὸς ἥδιον γέρας. θανεῖν γὰρ οὐκ ἔξεστι τοῖς αὐτοῖσι δὶς Acris. fr. 65. αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ· ἡ γὰρ σιωπὴ inc. 667, 2. In eodem versu recurrit: ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι. Λαΐου γὰρ ἦν OR 1117, quorum illud respondendi cum affirmatione, alterum explicativum est. Tertio versu: ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές...· ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν λείας Ai. 23. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι...· ἔτικτε γὰρ OC 980. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους. ἐν τοῖς γὰρ Ant. 659. Vicissitudinis στιχομυθιῶν huc advocari non debent. Verum γάρ iteratum nunquam idem significat. Aut prius affirmat vel argumento confirmat, alterum rem copiosius exsequitur, aut permutantur haec inter se munera. —.— || *In fine versus* semel positum exstat. τὸ γὰρ κέρδος τελῶ 'γώ OR 231. In *principio* aliquoties nunc legitur; quae exempla rectiore versuum divisione amovenda puto. Nam commode contrahentur OR 1101, 2 ἦ σύ γε καὶ γενέτας [sic Dind.] Λοξίου; τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι, quos versus inserto που iterato τις non admodum probabiliter Herm. correxit. In Tr. 991 uno tenore scribendum οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἄν, et in antistr. ἀλλ' ἐπί μοι μελέῳ 981. Item OC 1723 versus in unum contrahendi λήγετε τοῦδ' ἄχους. κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδείς, et antistrophici μηδὲν ἄγαν φλέγεσθον· οὔ τοι κατάμεμπτ' ἐβήτην 695 id quod eodem utriusque loco positae voculae atonae γάρ et τοι cogunt. In OC 520. OR 508 perversa versuum Brunckio placitorum ratio dudum sublata est. —.— || Aliis particulis ita plerumque iungitur γάρ, ut eas sequatur; quare ἀλλὰ γάρ v. ἀλλά; καὶ γάρ v. καί; μὲν γάρ v. μέν; τε γάρ v. τε; τοίγαρ v. τοί. —.— γὰρ δή fortius est quam δή [cf. Naegelsb. ad Il. p. 280 sq.]. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος OR 582. ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμά OC 1613. ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χωρεῖ Ant. 155 cf. ἀλλὰ γάρ. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω 659. ἔγνωκα

γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη Ai. 807 γάρ explicativum est. —.— γὰρ οὖν, de quibus particulis observatum est ab Elmsl. ad OC 495, *nam, ut nunc est* significant, ut γάρ ipsum quoque explicativa vi dicatur. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι OC 980. ἀλλ' ἓν γὰρ οὖν ἔξοιδα 985. οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγῃ πυρὸς μέτα πάντ' ἐκπορίζει Ph. 298. καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι Ant. 489. καί adverbiascit. σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι 741. εὖ γὰρ οὖν λέγεις 771. 1255. Sed eximendus versus OC 1199 v. βαιός. (I p. 341 med.)

Γάρος *garum*. μνημονεύει Σ. Τριπτ. (fr. 531) τοῦ ταριχηροῦ γάρου Athen. 2. p. 67 c. Meminit de genere Herodian. p. 437 Piers.: ὁ γάρος ἀρσενικῶς... Σοφ. Mensuram primae syllabae attigit Herod. π. μον. λέξ. p. 35, 19; accentum idem et Arc. p. 196, 13.

Γαστήρ [Curt. Et. 159] *venter*. γαστήρ τε γάρ σου καὶ γνάθος πλήρης fr. inc. 727, 2. γαστρὸς [μητρὸς Dind. c. Nauck.] καλεῖσθαι παῖδα Synd. fr. 148, 3. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα Ph. 287. εἴ ποτε ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν 711 ch. — De accentu v. Herod. π. μον. λέξ. p. 16, 21. Arc. p. 19, 27.

Γε. [De vi et usu particulae v. Devar. ed. Klotz. 2, 272 sqq. Lex. Sanscr. Petropol. s. v. gha.] Qui de innumeris pauca excerpsit exempla Hartung. Partic. p. 344 postquam eos vituperavit, qui γε ad μείωσιν vel ad ἔμφασιν retulerunt, sequentes Apoll. de coni. p. 517, 24. Gr. Bekk. An. p. 838, 10. 971, 13, quorum ille pulchre perspexit, quomodo μείωσις et ἔμφασις in unum conveniant, et Herm. ad Med. 800. Opusc. 3, 215, ipse mirabiles quasdam significationes ἠθικάς in omnibus particulis indagans γε *condensationem* quandam *hostium impetibus propulsandis idoneam*, *firmitatemque et robur praevalidum* (p. 349. 359), quin *ferociam fortitudinis* (p. 365) indicare pronuntiat, qualia hucusque in nominibus quidem et verbis sed non particulis quaerebantur. Idem tamen post eo revolvitur, ut ἐμφατικῶς explicet omnia.

Addi autem et *postponi* quidem γε ei solet, quod notione ad unam potissimum rem coercenda et restringenda augetur aliqua vi et audientis animo quasi commendatur vehementius. Latini *certe*, *quidem*, *vero*, nos *ja*, *doch*, *wohl* dicimus, sed est ubi neutra lingua commode converti possit. Divisione in hac materia non opus est, nisi ea, quod γε vel *unius enuntiati verbo uni* confirmando adiungitur, vel *medias quasdam inter duas sententias partes suscipiens* praegressis quibusdam repetendis coniungit utramque. —.— A. γε *in sententia una uni additum*. || *substantivo*. καὶ στίβου γ' οὐδεὶς κτύπος Ph. 29. νεώς γε 648. οὐ θέμις γε 812. εἴ μοι θέμις γ' ἦν OC 644. ἐν φάει γε 1212 m. ὕπνῳ γ' εὕδοντα OR 65. ἐν τύχῃ γέ τῳ 80. [vitiose 294 v. Dind.] Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ 712. σπουδῆς γε 778. μαντείας γε 857. παῖς γε 1015. σωτὴρ γε 1030. θεσφάτων γ' ὄκνῳ κακῶν 1175. ῥώμης γε 1292. θαῦμά γ' οὐδέν 1319. πατρός γ' ἂν φονεύς 1357 m. οὐδ' ἄστυ γε 1378. θεοῖς γ' ἔχθιστος 1519. οὐκ ἄνευ μόχθου γε OC 328. Κρέοντά γε 396. Θῆβαί γε 919. ἀνδρῶν γε μοῦνος 1250. τέλος γε μέντοι Ant. 233. ἐπ' ἀργύρῳ γε 322. κλέος γε 502. τιμάς γε 745. αἰτίαν γε 1312. [vitiose Tr. 67 et 73 v. Dind.] νόσον γε 491. φυτήρ γε 1192. φορᾶς γε 1212. ὀφθαλμοῖς γε Ai. 84. φόβοισί γε 531. *ἄνδρα γε 812 [secl. Dind.]. πόνου γε πλῆθος 876. στρατός γε 1075. πατρός γε 1409 an. εὐνοίᾳ γε El. 232 ch. οὐ δίκῃ γε 561. δίκης γε 583. ὠφέλεία γε 944. λόγῳ γε 973. 1217. φύσιν γε 1023. ἐν δυσμενείᾳ γε 1124. πατήρ γε Scyr. fr. 501, 6. Huc refer *adiectivorum substantivorum vices tuentium* exempla: εἷς γε OR 845. δεινόν γε El. 341. Ph. 1225. Ai. 1127. καλόν γε El. 398. τὸν ἄγχιστόν γε 1105. παῦρά γε 1437 ch. κακόν γε Ph. 446. χρηστά γε [τε Dind. c. Dobr.] 584. κακούς γε [κακούργους Cob. NL 211] Tr. 1111. τἄλλα γε [μ' LA] 1211. ἄλλα γε Ph. 655 [sic apogr.: ἀλλ' ἔσθ' LA] ἄλλο γε Tr. 630 [ἧσσω γε Ant. 747 Dind. c. Elmsl.]. *participii:* θελόντων γε OC 590. τοῦ τεθνηκότος γε El. 554. *infinitivi:* τὸ σωθῆναί γε Ph. 109. —.— || *adiectivis* additum γε. [vitiose El. 309 v. Dind.] σώφρων γ' οὖσα El. 365. θυραίαν γ' οὖσαν 518. κενόν γε 1020. ἔμψυχός γ' ἐγώ 1221. ἀξίαν γε σιγάν 1261 m. στιπτή γε φυλλάς Ph. 33. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα 35 poculum, *at sane rudi arte confectum.* δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος 755. σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι 811. ἕν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε 1202 m. ἄθλιός γ' ἀνήρ 1214 m. [sic LA: ἄθλιός σ' ἀ. Dind.]. σοί που φίλος γ' ὤν 1385. ἑκόντα γε 1392. σὺ δ' ἄθλιός γε OR 372. σοφός γ' ὁμοίως 563. ἀρκτέον γ' ὅμως 628. οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν 810. τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ 963. μέγας γ' ὀφθαλμός 987. δεινόν γ' ὄνειδος 1035. κοὐδέν γε θαῦμα 1132. λέχριός γ' ὀκλάσας OC 195 ch. ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε 359. κοιναί γε [τε Meinek.] πατρὸς ἀδελφεαί 535 m. ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις Ant. 556. ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω 657. ἐρήμης γε (πόλεως) 739. ἧσσω γε ... ἐμέ 747. ἐχθρός γ' (ἀνήρ) Ai. 78. χρηστός γ' ἔσει 1369. || *Pronominibus* a. *personalibus*. σύ γε *tu vero* Ph. 246. 892. OR 335. 445. 931. [1101 ch. coni. Dind., σέ LA.] OC 981. 1441. El. 394. 1151. σοῦ γε Ph. 524. Ant. 749. Ai. 1268. σοί γε Ph. 339. 658. 1053. OR 1446. OC 648. Ant. 577. Ai. 1123. Tr. 1251. σέ γε Ph. 674. 1117 ch. 1393. OR 1091 ch. 1101 ch. [σύ γε Dind.] OC 1191. Ant. 381 an. Tr. 321. [σφώ γε OC 1407 coni. Dind.] ὑμεῖς γε OR 1046. OC 1276. ἐμοῦ γε OR 565. OC 408. Ant. 70. Tr. 444. El. 520. 1029. ἐμοί γε (κἀμοί) OC 263. Herm. ὑφ' ἕν. ἐμέ γε Tr. 1236. Ai. 888 ch. El. 147 m. ἡμῶν γε Ai. 872. Huc adde αὐτός. πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ OR 1169. τύχῃ κακῇ μὲν αὐτῇ γε Tr. 328, quo loco recte Herm. contra Schaef. (ad OC 1118) addi γε negat, ubi vim non habeat. — b. *Reflexivo* additur: καθ' αὑτόν γε OC 966 ubi significat ἐμαυτόν. — c. *Possessivo* semel: σός γέ τοι καλούμενος OC 1324. — d. *Demonstrativis:* καὶ ταὐτά γ' ἄλλα θάλπεται ῥάκη Ph. 38. ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ; 106. τοῦτο γ' ἔρξας 117. τοῦτο, quod *unum* est, et δύο δωρήματα contraria sunt. τοῦτό γε 231. adverbiascit: *hac quidem in re* τοῦτό γε 417. OR 849. OC 25. 403. 597. Ant. 538. Ai. 535. 552 κεῖνός γε Ph. 424. 570. OR 855. κατ' αὐτὸ τοῦτό γε Ph. 438. μὴ δῆτα τοῦτό γε 763. τῆσδέ γ' ἀργῆς οὕνεκα OR 383. αὕτη γε μέντοι τύχη 442. τοῦδέ γ' ἀνδρός 815 [sic LA. τοῦδ' ἔτ' Spengel., γε del. Dind.]. ἐκεῖνον γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ 930. κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλῄζετο 1171. μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου 1522. τάδε γε μωμένου OC 836 ch. τῶνδέ γ' ἐστερημένος 857. τοῦδέ γε Tr. 72. 1113. El. 387. 605. τῆσδέ γε Tr. 305. ταὐτά γε 424. κεῖνόν γε El. 925. — e. *Relativis:* ὅς γε *quippe qui* Ph. 663. 1199 m. 1215. OR 35. OC 1354. ὅ γε El. 941. ὅν γε Ph. 250. OR 853. OC 1172. El. 441. ἥ γε 911. οἵ γε OC 427. ἅ γε Ph. 1247. OR 342. OC 1149. El. 923. τά γε OC 881 si mutila sententia de significatione pronominis coniecturam admittit. ὅστις γε Ph. 1282. ὅτῳ γε OC 810. — f. *Indefinito* semel adiectum est: εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος OR 369. Interrogativo τίς apud Soph. adie-

ctum non reperitur: disputavit de ea re Herm. ad Ph. 439. Pflugk. ad Eur. Hec. 774. — g. *Correlativis* denique adiectum: ὅσον γε χρῄζεις OR 365. ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἔνι 1239. ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα Ant. 1103 v. Herm. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω Ph. 1403. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν Tr. 1214. τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος OR 836. τοσοῦτόν γ' οἶδα 1455. τοσοῦτόν γ' ἴσθι Ph. 1305. τοσοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτήν El. 332. ποίου γε τούτου Ph. 441 [recte defend. Herm. et Wund. Adv. p. 92. τε LA. δέ Dind. Nck.]. χἀτέρας οἵας γ' ἐμοῦ Tr. 444, quod etsi unum est eius correlativi apud Soph. exemplum, non ausim tamen, cum sententiae sit aptissimum, in suspicionem vocare. Fritzsch. autem (Qu. Luc. p. 118) negavit οἷός γε ulli atticorum scriptorum esse dictum. —.— || *Articulo et substantivo* additum, sive adiectivum praeterea adest, sive non adest, suum quasi et proprium locum γε habet articulum pone subsequens. τά γε κείνων κακά Ph. 402. τά γ' ὅπλ' ἔχοντες 1056. τῷ γε νῦν λόγῳ OR 90. τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη 290. τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν 393. εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη 586. τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντα 770. Tricl. τάδ' ἔν σοι ut scribi inde posse videatur τάδ' εἴ σοι. — τόν [σόν Dind.] γε Λαΐου φόνον 852. τήν γε σὴν αὐδὴν 1326. τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς 1377. ἥ γ' ἐκείνου φάτις 1440. τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ 1448. ὅ γ' ἐνθάδε λεώς OC 42. τό γε σῶμα 265. τά γ' ἔργα μου 266. τό γ' ἄκον πρᾶγμα 977. τό γ' εὐσεβές (i. e. εὐσέβεια) 1125. ὅ γ' Ἅιδης Ant. 519. οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν 771. τό γ' εὖ πράσσειν Tr. 92. τῷ γε πρόσθεν χρόνῳ 322. τά γ' ἐν δόμοισιν (ὄντα) 625. ἥ γ' αὔριον (ἡμέρα) 945. τήν γε δράσασαν 1108. τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις 1127. τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν 1128. τοῦ γε κατθανεῖν Ai. 476. τούς γ' αὐτὸς αὑτοῦ πολεμίους 1132. τόν γε πατέρα El. 137 ch. τήν γ' ἐμὴν 536. οἵ γ' ἀγαθοί Alead. fr. 105. τοῦ γε κερδαίνειν Creus. fr. 325. Idem in pronomine demonstrativo fieri solet. τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεκα OR 383. τὸ τοῦδε γ' ἀνδρός OC 649. ἐκ τούτοιν γε σκήπτροιν 848. τόνδε γ' εὐυφῆ πέπλον Tr. 602 [τόνδε ταναϋφῆ Dind. c. Wund.]. Nec tamen ea perpetua lex: καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος Ant. 221. τὰς φρένας γε 648 [vitiose sic Tricl. v. Dind. ed. Ox. 3. ad v. 569]. τοῦ λόγου γε 1183 male sic edd. vett. [sine γε τῶν λόγων libri]. τοῦδε τοῦ θεοῦ γε OC 65. τοῦ θεοῦ γε 1278. —.— || Cum *verbo* componitur et quidem *modo indicativo* [quibus futurum extat locis singularis fit affirmatio ut OC 79. OR 345. Tr. 1045. Ph. 660]. καὶ μὴν ἐρῶ γε Ph. 660. ὡς μέλει γε 1037; de qua formula v. Herm. ad Vig. p. 826. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γε Ph. 1293. οὐ γὰρ εἰσεῖδον γέ πω OR 105. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδὲν 345. εἰ γὰρ οἶδά γε 571. εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος OC 27. οἵδε γὰρ κρινοῦσι γε 79 [κρινοῦσί σοι Dind. ex LA]; quo loco nimis arguti sunt in expendendo γε et Reis. et Herm. Est vero nihil nisi *horum certe iudicium erit.* ὡς οἶδά γ' αὐτός 562 [ὡς οἶδα καὐτός Dind. c. Doederl.]. εἰ καὶ δυνήσει γε Ant. 90. ᾧ δοκῇ γε 323. ἄλλῳ γὰρ ᾗ 'μοὶ χρή γε [sic LA: με Dind. c. Dobr.]. τῆσδ' ἄρχειν χθονός; Ant. 736. Nostrum *gar;* Latine haud inepte vertas *nempe*, rem inexspectatam in ridiculam partem trahendae idoneum. καὶ τυγχάνω γε 1186. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις Tr. 590. φησίν γε El. 319. οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ φύσας Ἑλλάνων ἄναξ 483 ch. Wakef. Silv. Cr. 3, 93 ἀμναστεῖ σε coniiciebat. Cum libris etiam Suid. facit v. ἀμνηστεῖ. καὶ μὴν ποιήσω γε 1045. καὶ μὴν ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν 1188. σφῷν δ' ἐννέπω γε 1367 sic LA: Herm. et Dind. ἐννέπω 'γώ dedere; si quid video, male: v. *hyperbaton* γε. εἴπερ πέφυκά γε Alead. fr. 107. καὶ κλίνεταί γε Thyest. fr. 239, 6 [γλυκαίνεταί τε Dind. dedit sec. Meinek. ad Theocr. 1, 46]. — Cum *coniunctivo:* κοὐ μὴ στερηθῇς γε OR 771. ὡς μὴ οὕτω μ' ἀφῇ γε OC 1279 [sic LA: οὕτως ἀφῇ με Dind.]. μή μ' ἀτιμάσητέ γε 1409. καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γε 1432. προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενί Ant. 84. ὅπως ἐκμάθῃς γ' ἃ δεῖ Tr. 337 [θ' ἃ LA. Dind. neutram particulam recepit]. — Cum *optativo:* οὔκ, εἰ διδοίης γ' ὡς ἐγὼ σαυτῷ λόγον OR 583. De Ai. 456 alius disserendi locus erit. — Cum *imperativo:* παῦσαί γε μέντοι Ai. 483. ξυλλάβετέ γ' αὐτόν Ph. 1003 [ξυλλάβετον αὐτόν Dind. c. Bernh.]. ὅρα γε μὴν OC 587. ἔπειθ' ἑλοῦ γε θάτερα El. 345. συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν 411. Suid. v. ἀλλὰ νῦν et v. συγγένεσθε particulam non habet. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γε 1035. ὅρα γε μὲν δὴ 1242. Μόνου τ' ἐπιστρέφου γε Captiv. fr. 57, scr. γ' ἐπιστρέφου τι [Μόνου τ' Ἐπιστρόφου τε corr. Gaisf.]. — Cum *infinitivo* non substantive dicto: νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν Ph. 1052. κλύειν γ' ἔφασκον Tr. 425. *πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων El. 1506 [secl. Dind.]. — Cum *participio:* πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης Ph. 93. μὴ δόλῳ λαβόντα γε 107. οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων γ' εἴμ' ἐγὼ 114 *ergo ne sum quidem ego ille.* ζῶντός γ' ἐκείνου 413. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε εἷλέν με 947. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται; Tr. 73. A plerisque libris [et Dind. edd.] γε abest, a Brunckio additum aptissime. Nos dicimus *oder gar todt;* Latini vix accurate possunt: *vel, quod vix tamen putes.* μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν γ' ἀποστραφῇς OR 326. μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη 680 m. ἀλλ' ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο 848. τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ 1007. μὴ λέγων γε τοὔνδικον 1158. κἀκούσας γ' ἐμοῦ τοιαῦτα OC 1352. *ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον 1436 [secl. Dind.]. πρέπον γε τἂν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ Ai. 534. θανόντος γ' ἄρξομεν 1068. τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην El. 298. φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γε 548, quod ut τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ 554 substantive potius dictum [h. l. θ' Dind., γ' om. LA]. —.— || *Adverbio* additur. οὐχὶ νῦν γε El. 552. οὔτοι μάτην γε 773. καὶ πρίν γε φωνεῖν 992. εὖ γε ὦ τέκνον Ph. 327. πλήν γε 441. El. 909. τανῦν γε Ph. 245. OC 1750 ch. [γε om. Dind.]. τοὐνθένδε γε Ph. 895. οὐδέποτέ γε 999. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω 1277, quam formulam bene explicuit Fritzsch. Qu. Luc. p. 120. καὶ πέλας γ' ὁρᾷς 1296. ἀλλ' οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς OR 363. οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος 629. μάλιστά γε 994. Tr. 669. ἥκιστά γε OR 1386. πρίν γ' ἂν ἐνδείξω OC 48. τοῖς νῦν γε μαντεύμασιν 387. πέρα γε 651. ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος 926. ὡς τάχιστά γε 1416. ὀλβίως γε 1720 ch. εὖ γε Ant. 241. 1064. οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθές 456 librorum quidem omnium et aliorum testium scriptura est, sed veri similis Hermanni correctio τε. ἄγαν γε λυπεῖς Ant. 573. Ai. 589. οὔκουν πάρος γε Ant. 993. αὐτοῦ γε βαιὸν ἀμμείνασα Tr. 335. φρενόθεν γε Ai. 182 ch. ἀλλὰ νῦν γε 291. οὐκ ἂν ἐνδίκως γε 1342 ubi v. Lob. εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασο 1370 Thomas p. 335 γε omittit. καὶ νῦν γε κἀπὸ τοῦδε 1376. Huc referenda adverbiascentia quaedam: πολλῷ γε μᾶλλον OR 1159. πολλῷ γε sc. ἄμεινον φρονῶ OC 792. — Suo separatim loco quae tractentur dignae sunt interrogandi formulae, a quibus γε alienum visum nonnullis: v. Elmsl. ad Med. 1334 not. *f.* Herm. Cens. in Opusc. 3, 254 et ad Ph. 439. — πῶς γ' ἂν ψέγοις; OC 977. Unum hoc Sophocleum exemplum adverbii. —.— || *Praepositionibus* subiicitur. ἔκ γε τῆσδε γῆς Tr. 801. Ph. 528. Dind. ex Gernhardi coniectura ἔκ τε. οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης OR 357. πρός γ' ἐμοῦ

376. Tr. 331. 738. ἔν γε ταῖς Θήβαις OR 1367. ἔκ γ' ἐμοῦ OC 51. Ant. 207. Tr. 461. ἔν γ' ἐμοί OC 153 ch. πρός γε πρᾶξιν Tr. 879. πρός γε τήνδε El. 612. Sensu nomen vel pronomen particula spectat, sed praemissae praepositioni eadem, sed perpetua lege, de qua in articulo vidimus, adhaerescit. —.— || Denique post *coniunctiones* vi quadam sublevandas infertur. εὖτέ γε Ph. 1099 ch. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν OR 361. 1131 *non sic quidem, ut.* τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα 570, Tricl. τοσόνδε, sed parum commode adversativa particula deest. De δέ γε, quod προσληπτικόν dicunt doctores veteres, quippe *assumptioni* constitutum, secundum Apollonium explicuit Reisig. ad OC 1534. Et sic scribendum cum Fritzschio qu. Luc. p. 121: τὴν δέ γ' οὐ μακροῦ χρόνου OC 821. Dind. c. Both. τήνδε τ' οὐ. — ὥσπερ γ' ἡ φάτις OR 715. ἐάν γ' αἱ [ἐὰν αἱ Dind.] τοῦδ' ἀραὶ τελῶνται OC 1407. ὁπότε γε κατεῖχον 1699 m. μηδέ γε μάτευε 1743 ch. οὐχ ὥς γε Ant. 570. οὐκ ἄν γε 747. [sic LA. οὐ τἂν ἕλοις ἥσσω γε Dind. c. Elmsl.] ἐπεί γε δή 923 *quoniam quidem*, velut ἐπεί γε μὲν δή Tr. 484. ἐγὼ δέ γε ἄνδρ' ὄπωπα Ai. 1150. εἴπερ γε El. 1216. οὐδέ γε 1347. Soloecum autem esse οὐδέ γ' εἷς, quod Schneider. ὁ ἀσοφόκλειος tragico impertivit OR 280, observavit Schneid. ad Plat. Rpubl. 2. p. 56. — Est ubi restrictivis coniunctionibus praemissum abundare videtur. πεμφθείς γε μέντοι Ph. 93. νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν 1052. αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν OR 442. σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία 778. ῥώμης γε μέντοι δεῖται 1292. τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν σοι Ant. 233. μισῶ γε μέντοι 495. καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν El. 398. ὅρα γε μέντοι 1242, ex necessaria Blomfieldi correctione, cum μὲν δή, quae librorum scriptura est, de rebus adhuc faciendis non dicatur. παῦσαί γε μέντοι Ai. 483. ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασο 1370, si ἀλλά γε coniungas. Fortior in his est addita particula, sed vix quisquam desideraret omissam. Similis res est in καὶ μήν γε OR 987 in γε δή (v. Hoogev. doctr. part. p. 224) Ant. 923, γε μήν El. 973. OC 587, ita quidem, ut μήν ad sententiam necessarium sit, γε confirmet; in γε μὲν δή Tr. 484; γέ τοι δή OR 1171. Sed in γέ τοι Ph. 823. OC 1324. Ant. 1064. Tr. 1212, et cum crasi πρέπον γε τἄν Ai. 534 utroque opus, γε ut extollendo, τοί copulando serviat, *tamen* significans. V. Fritzsch. ep. cr. ad Friedem. p. 27. Reliquum particulae usum, ἀλλά — γε, ὅμως — γε, εἰ — γε, οὐ — γε, οὐ δή που — γε v. in ἀλλά, εἰ, ὅμως, οὐ. Unum addimus, de ἄν γε coniunctis non recte constituere Dind. innoxiae particulae hostem, qui ἄν produci sibi persuasisset, in praef. ad Soph. p. LVI. ed. 1. —.— B. || Altera particulae ratio est, cum *in responsionibus maxime loquentis alterius verba spectat*, ut repetendum inde sit aliquid ad sententiam, in qua inest, absolvendam; sic duarum orationum quasi intermedio ponitur loco connectendae utrique serviens. Observarunt aliqua in hoc Pors. ad Or. 1234. Fritzsch. qu. Luc. p. 120; bene etiam Brunckio adversatus ad Med. 1362 scripsit Elmsl., in responso, quod additamentum quoddam priorum contineat, post primum fere vocabulum γε solere poni; causam non addidit, sed patet, primo enim loco ponitur id, in quo maxima sententiae vis cernitur, et huic necessario γε attollendae dictioni constitutum adhaeret. οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς Philoctetes Neoptolemo respondet dicenti αἰσχρὸς φανοῦμαι, v. 907. — Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ Ulixes Philoctetae dicit v. 998. Respondet hic οὐδέποτέ γε 999. — μή πω γε Ph. 1409. Hercules caelo demissus ituros interpellat, ut assumendum sit ex eorum sermone στεῖχε. Tiresias Oedipo: εἴπω τι δῆτα κἄλλο OR 364. Respondet ὅσον γε χρῄζεις 365. — Oedipus: τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; 562. — Creon: σοφός γ' ὁμοίως κἀξ ἴσου τιμώμενος 563. — Chorus: γύναι, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω; 679. Iocasta: μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη 680 sc. κομιῶ. — οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι; nuntius v. 993. Oedipus μάλιστά γε 994. — τεκοῦσα τλήμων (sc. δίδωσι); Oedipus: θεσφάτων γ' ὄκνῳ κακῶν famulus 1175. — ἦ 'σθῶ; Oedipus: λέχριος γ' ἐπ' ἄκρου λᾶος βραχὺς ὀκλάσας chorus OC 195 ch. — αὗται γὰρ ἀπόγονοι τεαί; chorus: κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί Oedipus 535 m. — ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται Oedipus: τά γ' οὐ τελεῖ chorus 881. — δοκεῖς παρεικαθεῖν; Creon: ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα chorus Ant. 1103. — ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις: Deianira: ἴστω μέγας Ζεύς, ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ Lichas Tr. 399. — ἄπειμι Lichas. οὔ, πρίν γ' ἂν εἴπῃς nuntius 415. — *ταῦτ' ἔτλη χεὶρ γυναικεία κτίσαι; chorus: δεινῶς γε nutrix 899 [seclus. Herm.]. — Aliud genus est, cum *colloquentium alter sermoni prioris aliquid subiicit uberius rem illustraturum.* Nuntius φεύγεις εἰς οἴκους μολεῖν; Oedipus: ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής OR 1011. LA ταρβῶ; illud ex apogr. Dind., quod in responsione participiis potissimum Graeci subiiciant γε. Et sane sic fieri oportet; nam cum γε causam quandam indicet, secundario enuntiato sive explicativo insit oportet, quibus in breve cogendis participia constituta sunt. Idem aliis locis fit. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν Ant. 404. Et cum Antigone dixisset v. 517. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο, Creon respondet πορθῶν γε [δὲ Dind. ex LA] τήνδε γῆν 518. Sed alia sunt, in quibus usitatissima verbi substantivi ellipsis admittitur, Ph. 33, 35, item ea, in quibus γε vocabulo respondendi simpliciter confirmando adiicitur, ut εὖ γ' ὦ τέκνον Ph. 327. ἄγαν γε Tr. 896. Ai. 983. *δεινῶς γε Tr. 899 v. s. μάλιστά γε Tr. 669. φησίν γε El. 319, quibus omnibus ναί substitui licet. Cf. Elmsl. Cens. nov. ed. IT Marklandi ad v. 806. p. 201. Lips. Stallbaum ad Plat. Symp. p. 27. —.— C. || Iam de *proprietate sermonis* in particula γε observanda dicendum. *Iterari* videtur praeter necessitatem. πῶς γ' ἂν τό γ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις OC 977. τό τ' ἄκον et τόδ' ἄκον, quod Reisigio placuit, in libris nonnullis scripta sunt. Elmsl. πῶς ἄν dedit, particulam in interrogatione non ferens. Neutra tamen abundat, Hoc dicit Oedipus: *Quomodo quidem, quod me certe nolente factum est, iure vituperes?* οὐκ ἄν γ' ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ Ant. 747 LA οὐκ ἂν ἕλοις, unde non colligas, ἄν ancipitem habere mensuram, sed scribas fortasse cum Elmsl. et Herm. οὔτἄν [οὐ τἂν Dind.]. Sed recte defendatur γε ex hyperbato. Alia exempla, quorum scriptura incerta, velut Ph. 1037. OR 1030. OC 1279 alibi considerabuntur. Ceterum nihil offensionis habere in eadem sententia iteratum ἄν docuerunt Lob. ad Ai. ed. 1. p. 303. Heind. ad Plat. Euthyd. § 15. Matth. ad Phoen. 550 et Alcest. 390. Herm. ad Ai. 1339 et ad OR 1030. Stallbaum. ad Phileb. p. 213. Matth. ad Eur. Phoen. 554. Klotz. quaest. crit. p. 25; et ante hos iam fuit observatum a Valcken. ad Phoen. 557. Exemplorum ab hoc quidem congestorum unum eximendum OC 379, in quo quippe est ἔγωγε. || *Non tenet suum ubique locum.* Initio versus semel Herm. posuit El. 1261 m. τίς οὖν ἂν ἀξίαν || γε σοῦ πεφηνότος; at

hos versiculos aut in unum contrahendos, aut priori adiiciendum γε censeo, sicut in antistrophico τάν [γε loco alieno ab correctore positum videri, Soph. vero fortasse scripsisse σοῦ γ' ἀμπεφηνότος adnotat Dind. PSG. ed. 5]. At vere ὑπερβάτως positum his in exemplis reperitur: οὐκ ἐρῶ Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ OR 712. Debuit enim ἀπ' αὐτοῦ γε dici, cum Apollo ipsius opponatur interpretibus s. ὑποφήταις, qui ὑπηρέται illic dicuntur. ὥσπερ γ' ἡ φάτις κρατεῖ 715. Legitima verborum positio haec erat: ὥσπερ ἥ γε φάτις. ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ 930. Potest quidem ad pronomen referri particula, sed haud paulo tamen gravior haec est sententia παντελὴς γε ἐκείνου δάμαρ οὖσα. πῶς δ' οὐχὶ (οἶδα), παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015. Debuit potius dici εἴ γε παῖς ἔφυν, *siquidem filius sum:* nec enim παῖς pronuntiando erigendum. καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ τὰ λῷστά σοι λέγω 1066. Vel καὶ μήν γε vel εὖ γε φρονοῦσα dicendum fuit. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο 1131. Verius erat οὔ γε, ὥστε εἰπεῖν, quanquam inusitatum videtur, ut quis suspicetur scribendum οὐχ ὥστε μ' εἰπεῖν. — εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος OC 27. Brunck. εἴπερ γ' ἐστίν. Probum vocat vulgatum verborum ordinem Schaef., et recte, si usum, non severiorem paulo rationem consideres. In Ant. 736, ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε [sic LA: με Dind. c. Dobr.] τῆσδ' ἄρχειν χθονός nolim γε ad χρή referre, quae Hermanni sententia est Opusc. 3, 254; nam *oportet adeo* iam inest in γὰρ χρή. Ad ἐμοί refer. μάτην γάρ, ἂν εἴπῃς γε, πάντ' εἰρήσεται Ph. 1276, ἄν γε ex more usitato copulanda fuere. ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην El. 290. Aut ἀξίαν γε aut δίκην coniungenda. Sic explico etiam σφῷν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοιν 1367, ubi Dind. c. Herm. ἐννέπω γώ dedit; referendum autem γε ad τοῖν. ὦ τλῆμον Ἑλλάς, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλήσεται Tr. 1113. Rectius erat εἴ γε τοῦδ' ἀνδρός aut εἰ ἀνδρός γε τοῦδε. εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνήρ Ai. 1268. Sic denique recte habet ille versus inutili coniectatione ab Herm. tentatus Ai. 812: *σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ θανεῖν [secl. Dind.]. θέλοντές γε sunt iungenda; quo facto offensionis causa tollitur. Sed non sunt cum hyperbato dicta Tr. 67. El. 1221. Ai. 84. —.— || Multis locis ambigua est in hac particula, aut tamen sollicitata scriptura. Maximo confundi solent in libris γε et τε. τόδ' ἐξύπερθε, καὶ στίβου γ' οὐδεὶς κτύπος Ph. 29. Sic Tricl. recte. LA στίβου τε, quod vitiosum, non quod indictum sit καὶ — τε, sed quod τε cum negatione coalescere in οὔτε solet. ποίου γε τούτου πλήν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς; Ph. 441. [τε absurde LA, δὲ c. Flor. Christiano Brck. Nck. Dind.] — μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ γε τῆσδε γῆς 528. Erf. ex Gernhardi quondam coniectura ἔκ τε non male, sed praeter necessitatem. ἔξοιδα δ' ὡς μέλει γε 1037. ἔξοιδά γε edd. vett. Illud, quod unice verum est, primus recepit ex calce ed. Turn. Canter. ἀνδρός τ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος OR 257 bene editum ex apogr.: ante Erf. sec. LA ἀνδρός γε, non male, sed ut illud tamen longe sit significantius. Plane ita καὶ σοί τε τοὔργον τοῦτ' ἐμοί τ' ἔσται βραχύ OC 1118 ex Herm. emend. ad Tr. 328 scribitur, cum LA habeat τοὔργον τοὐμὸν ἔσται [γε τοὔργον τοὐμὸν εἴρηται Spengel.] Tricl. γε τοὔργον τοὐμὸν ἔσται δή, Reisig. totum locum vehementius refinxit. In σοῦ δ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ OR 1030 malim τε. LA σοῦ γ', sed copulativa particula, ut nuntii et Oedipi dicta inter se concilientur, utique opus. Quare Dind. c. Elmsl. δέ, v. Herm. adn. εἰ τάς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας OC 260 recte Brunck. edidit ex schol. Rom.; LA τάς τ. ὡς μή γ' ἄτιμον, τοῦ θεοῦ γε προστάτην ἀφῇ γε 1278. Dind. c. LA et Tricl. μή μ' ἄτιμον... ἀφῇ με, quos sequitur Reisig. iteratum pronomen με aliquot exemplis defendens. Ἰόλην ἔλεξας, ὥς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ Tr. 1220. Sic Schaef., libri ὥστε. — Contra alibi minus recte γε in libris scriptum. ἐγῷδα, τῆσδέ τε μαντεῖ' ἀκούων τε τἀξ ἐμοῦ παλαίφατα OC 452. LA τῆσδε γε, quod idoneam rationem non habet. τε Brunck. αἰτοῦ σύ τ' αὐτός, κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ 488. Sic recte ex duobus codd. Reis. Herm. Elmsl. Dind. LA σύ γ' αὐτός, quod a sensu alienissimum. αὐτός τ' ἐμαυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν 1310. Apertum mendum γε omnes libri tuentur de Reiskii sententia sublatum. μή σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ 1417 recte Dind. post Brunckium: libri rursum μή σέ γε, defensum a Schaef. advocata formula καὶ μή γε, cui locum hic non esse observat Elmsl. στείχωμεν ἤδη μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα 1541. LA μηδέ γε: non male tanquam προσληπτικόν tuetur Reisig. paulisper mutatam illam scripturam μὴ δέ γε, quod in libris plerisque est; PA μηδέν γε. μηδ' ἔτι ab Herm. et Reis. est. ὅπως μάθῃς οὕστινάς τ' ἄγεις ἔσω, ὧν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας ἐκμάθῃς γ' ἃ δεῖ Tr. 337. Sic Erf. triplici γε, quod in libris est [LA θ', Dind. neutrum rec.], offensus, quod per se quidem vituperabile non est, sed non convenit ad sententiam οὕστινας τ' ἄγεις et ἐκμάθῃς ὧν οὐδὲν εἰσήκουσας coniungi postulantem. εἰ δέ τις θεῶν βλάπτοι, φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα Ai. 456. LA γ' ἄν. τἄν scribendum recte monuit Elmsl. ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ θάλλοντά τ' εἰσήκουον El. 952, quam scripturam recte Tricl. explicuit ἐν βίῳ, nec tamen opus, quasi puerulis legendi imperitis tragici edantur, post βίῳ incidi; Brunck. et Schaef. θάλλοντά γε, Reisk. olim [et Dind.] θάλλοντ' ἔτ' εἰσήκουον tentabat. De formulis πολλή τ' ἀνάγκη et πολλή γ' ἀνάγκη, quorum illud El. 309 a libris plerisque exhibetur sensu cassum, dictum est in v. ἀνάγκη. In Tr. 1211. τἄλλα γ' ἔργασαι in μ' ἔργασαι Tricl. mutavit [in LA quoque μ est], cuius etiam inepta correctio est οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ non minus perversae scripturae librorum ὑφηγητοῦ δ' OC 502. Hermanno ὑφηγητῶν ἄνευ aut ὑφηγητοῦ δίχα [quod rec. Dind.] scribendum videbatur. Vitiosa scriptura veterum edd. est οὐ γὰρ δὴ τό γ' ἀρχαῖον δέμας OC 110, quanquam ab Elmsl. et Reisigio recepta; sic enim οἰκτείρατε subaudiendum esset, ad sensum inepte. Recte vero libri οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας, *haec enim; quam videtis, antiqua Oedipi species non est.* ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνήρ OR 763 edidit Brunck. [ὅγ' LA] Aldus ὧδ' ἀνήρ, inepte. Brunckii autem scriptura sententiam efficit ipsa glacie frigidiorem. οἱ ἀνήρ schol. legit, recepit Elmsl. τοῦδε τἀνδρός pro vulgato γ' ἀνδρός OR 815 inutilis correctio Elmsleii est ad Med. 1334 not. f, confutata ab Herm. Sed OC 821 Fritzsch. emendatum dedit: v. in δέ γε.

Γέγωνα *loquor* [v. Lob. Path. 1, 188. Classen. Beob. üb. hom. Sprchgbr. 3. p. 17] τί γεγώνω; OC 213 m. vulgo γεγωνῶ. Verum est in LA, diserte testante idem Eust. p. 709, 43. γέγωνέ μοι πᾶν τοῦτο Ph. 238. Apud Hom. recte inflectebat Aristarch., gravabat Ptolem. Ascal. ap. schol. Il. μ 337; cf. Lehrs. de Arist. p. 315. Sed a ceteris poetis utramque formam receptam esse idem scholion documento est.

Γείνασθαι. [Curt. Et. 160]. De patre: οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος οὔτ' ἐγώ OR 1020. πατρός, ὅς σ' ἐγείνατο Ai. 1172. De matre: μητρός, ἥ μ' ἐγεί-

νατο El. 261 v. Intpp. ἥ σ' ἐγείνατο Alcm. II. 52 (reiec. D.). Praesenti γείνομαι tragici abstinuerunt.

Γείτων [Curt. Et. 162] *vicinus.* Adiective dictum: Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαί Ai. 418 ch. γείτονάς τε Νύμφας Tr. 215 ch. — Substantive: ἀλκὴν γειτόνων OC 1525, quod *praesidium adversum vicinos* significat; quanquam alii aliter distinguunt. — De figurato vocis usu v. Blomf. gl. Sept. 343. De accentu v. Arc. p. 16, 23.

Γελαστής *irrisor.* οὐχ ὡς γελαστὴς ἐλήλυθα OR 1422. Suid. v. γελαστής. De accentu v. schol. Il. ε 158. EM p. 436, 11. (I p. 351 extr.)

Γελάω [Doederl. Hom. Gloss. n. 75] *rideo.* I. *Formae. activi:* γελῶ Ant. 551. γελᾷς El. 880. γελᾷ Ph. 1125 ch. Ai. 383. 957 ch. γελῶσι Ph. 258. El. 1153. γελώντων imperativus Ai. 961. γελᾶν El. 1300. Ant. 483. Ai. 79. 1011. γελῶν Ai. 1043. γελῶντας El. 1295. — *passivi.* γελῶμαι Ant. 838 m. γελᾶσθαι OC 1423. γελώμενος Ph. 1023. Reliquae verbi partes non leguntur. —.— II. *Usus.* || Proprie dictum, ut laeti animi documentum risu datum referat: ξύν τοι θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται Ai. 384. Suid. v. ξὺν τῷ. — ὅτῳ πάρα μηδ' εὐτυχοῦντι ἵλεων γελᾶν Ai. 1011. ἦ μέμηνας κἀπὶ τοῖς σαυτῆς κακοῖσι κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς; El. 880 risus est insanientis quidque faciat ignari. χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλευθέρως 1292. — *Malignum gaudium* adsignificatur: γελᾷ δὲ τοῖσδε μαινομένοις ἄχεσιν πολὺν γέλωτα Ai. 957. οἱ δ' οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς 961. τάχ' ἂν κακοῖς γελῶν ἐξίκοιτοι 1043. οἱ μὲν γελῶσι σῖγ' ἔχοντες Ph. 258. γελῶσι δ' ἐχθροί El. 1153. γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν 1295. Hac significatione casus non adiungitur, nam κακοῖς γελᾶν Ai. 1043 est *propter mala* ridere, v. Elmsl. ad Bacch. 840. — || Transfertur ad *irrisionem*, protervitatis (ὕβρεως) vel contemptus indicium; itaque vel accusativum adsciscit vel genitivum personae, illud enim recte conieceris ex passivo οἴμοι γελῶμαι Ant. 838 m. τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα OC 1423. γελώμενος πρὸς σοῦ Ph. 1023 m. Genitivus reperitur secundum rectam distinguendi rationem ab Herm. profectam Ph. 1125 m. γελᾷ μου, χερὶ πάλλων τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν: quanquam virgula, dum recte intelligas, opus non est. Praepositio ponitur Ai. 79. εἰς ἐχθροὺς γελᾶν. Nude dictum est καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν Ant. 483. Deinde cum παρηχήσει s. παρονομασίᾳ Attica dictum γέλωτ' ἔν σοι γελῶ Ant. 551 v. Lobeck. monogr. fig. gramm. p. 7.

Γέλως. || *risus* et *sincerus* quidem a maligno animo alienus: γέλωτι τοὐμὸν φαιδρὸν ὄψεται κάρα El. 1310. Tricl. φαιδρῷ. Veram scripturam praeter LA Eust. tuetur p. 455, 45 *malignus:* ἦ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις Ai. 382 m. [„*ridere non cessas*" recte Kvičala in ZOG 13, 403.] Suid. v. ἄλημα, γέλων, quod propter insuaviores numeros Elmsl., rectius eo confutat Lob., quod bisyllaba forma non nisi adigente metro apud tragicos exstet dicta. γελᾷ τοῖσι μαινομένοις ἄχεσιν πολὺν γέλωτα Ai. 958. φῦσαι πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων Ant. 647. οὔκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν; Ai. 79. εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ Ant. 551. Irridendi in verbo, risus in nomine significatio inest, v. Lobeck. monogr. fig. gr. p. 7. — Σαρδάνιον γέλωτα huc refer, quem in Daedalo Sophocles posuit fr. 171. — || *Irrisio.* συντιθεὶς γέλων πολύν Ai. 303. ὤμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα Ai. 367 materiem enim et causam irrisionis sese inimicis dedisse Aiax veretur. Ipsum eum qui ridetur significat: μὴ γέλως ξένῳ γένωμαι τῷδε OC 902 cf. Schaef. app. Dem. 1, 781. — Accentum observavit Arc. p. 93, 17. (I p. 353 lin. 3.)

Γέμω [Curt. Et. 107. 160] *refertus sum.* Proprie dictum videtur in Pandora fr. 429, 2. πλῆρες ἐκπιόντι χρύσεον κέρας τρίψει γέμοντα μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης. qui versus sic quidem scripti sensu carent, emendandi via haudquaquam facilis; puto tamen ἐκπιὼν σύ et γε μέντοι scribi posse. Aliquid tralationis inest: πόλις θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων OR 4, quo versu usi sunt Aristot. de mundo c. 6. Plut. de multit. amic. p. 95 C, quo loco cf. Wyttenb.; idem de superst. p. 169 E; de virt. mor. p. 445 D; qu. symp. I, 5. p. 623 C; Themistocl. p. 307; Eust. p. 878, 23. 1085, 46; Suid. v. πόλις; Schol. Plat. p. 10; Gr. Herm. p. 467. — βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων Ph. 876.

Γενεά [Curt. Et. p. 537]. Varias vocabuli significationes tetigit Gr. Bekk. p. 231, 11. [v. Spitzn. exc. Hom. 9. §. 2 p. 7.] || *genus* et *ortum* significat. γενεᾷ τίμιος Ant. 949 ch. ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος Ai. 637 ch. εὐδαίμονες οἱ τότε γενεᾶς ἀφθίτου λαχόντες θείου fr. 267 [γέννας ἀφθ. θείας λαχ. coni. Bergk.]. — || *genus ipsum hominum*, cum *universe:* ἰὼ γενεαὶ βροτῶν OR 1186 ch. — tum de *singularum gentium progenie:* ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν Ai. 202 [γενεὰν coni. Dind. γενεά Reisk.]. οὐδὲν ἐλλείπει (ἄτας) γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον Ant. 585 ch. οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος 596 ch. Schol.: τὸ γένος τὸ ἐπιγιγνόμενον οὐκ ἀπαλλάσσει τὴν γενεάν, ἀλλ' ἀεὶ ἐν συμφορᾷ ἐστι. — ὦ γένος, ὦ γενεὰ τάλαινα El. 1413 ch. Pelopidae sunt; schol.: ὦ γενεὰ τοῦ οἴκου τούτου. — || *proles viri certi*: τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς Ai. 190 ch. Ulixis, quem Sisyphi ferebant. Afferunt Suid. v. ἄσωτος et Σίσυφος, Eust. p. 1701, 59. Incertum quo sensu dixerit Soph. ἀείζως γενεά fr. inc. 806 ap. Gr. Bekk. p. 347, 25. — Accentus periecticorum legitimus est.

Γενέθλη *progenies.* ὦ γενέθλα γενναίων El. 129 m. Chorum alloquitur Electra.: post γενναίων codd. πατέρων, alii τοκέων adiectum monstrant, quod tanquam interpretis commentum dudum eiecit Monk. — Eodem modo dictum ὦ φιλία γενέθλα El. 226 m., quod Suidas affert v. καίρια. — De vi vocis cf. Spitzn. exc. Hom. 9. §. 3. p. 12. — Media utrobique, cum in thesi sit, corripitur. Accentum generis observavit Arcad. p. 107, 22 [LA utrobique γένεθλα].

Γενέθλιος *natalis.* οὔτε βλάστας γενεθλίους πατρός, οὐ μητρὸς εἶχον OC 972 de paterna maternave stirpe se plane ignarum fuisse dicit Oedipus (ε, ut in arsi, producitur).

Γένεθλον *proles.* νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ κεῖται OR 180 ch. [δ' ἁ γενέθλα LA accentu super ε a m. rec.] τὰ θνητῶν γένεθλα 1425 *genus humanum.* — παῖ Ζηνὸς [D. c. Both.: διός LA] γένεθλον Ant. 1149 ch. Bacchus. Sensum deleta post παῖ virgula bene explicuit Herm.; est enim γένεθλον praedicatum, ὁ ἐκ Διὸς γενόμενος παῖς. — ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρός Ph. 453, γενέθλιον apogr. Steph. Byz. v. Οἴτη. (I p. 354 lin. 3.)

Γενειάς *barba.* ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος κρουνοὶ διερραίνοντο Tr. 13. Suid. v. γενειάς.

Γένειον [Curt. Et. p. 276] *barba, os inferius.* φοίνιαι δ' ὁμοῦ γλῆναι γένει' ἔτεγγον OR 1277. — γέ-

νειον ὧδε διηλιφὲς φοροῦντα Synd. fr. 148, 1. Sententia docet, dici aliquem, qui ciborum avide devoratorum adipe perunctam faciem gerat: qui cum adolescens fuisse indicetur, barbae mentio aliena, et *os*, inprimis *mentum et maxillae* intelligendae. — In obtestandi formula est μὴ πρὸς γενείου El. 1208 et ap. Eust. p. 129, 15. — Accentum notavit Arc. p. 121, 5.

Γένεσις *origo*. πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου Tr. 380 [γενεσιν LA sed σ super ν a m. recentissima].

Γενέτης *filius*. ὁ Διὸς γενέτας Apollo OR 470 ch. Sed quod de γαμβρός et πενθέρος olim notavimus, idem de hac voce certum est. Nam *patrem* rectius dici γενέτην consentaneum est, fecitque Eurip. Or. 1002. Callim. epigr. p. 22. Sed *filium* eidem Euripidi significat Ion. 913 et epigr. adesp. auctori A. Pal. 2. p. 167, eaque analogia latius patet. Nam αἰειγενέτης iam Homero passive dictum est, velut γηγενέτης, id quod γηγενής apud Eurip. Phoen. 128, εὐγενέτης pro εὐγενής apud Leonid. Alexandr. Anth. Pal. 2. p. 119, τύχη εὐγενέτειρα *fausto omine procreata* ep. adesp. 788. A. Pal. 2. p. 265. Et si recentiorum poetarum vocabulis in ηρ et ειρα exeuntibus mire luxurians sermo γενετήρ et γενέτειρα de *parentibus* maxime crebro usu trivit, tamen etiam de *filia* posuit γενέτειρα Euphorio fr. 47 v. Meinek. p. 112. [In OR 1101 ἤ σύ γε καὶ γενέτας Dind. coni., ἤ σέ γε θυγάτηρ LA.] — De accentu praecipiunt Apoll. de adv. p. 545, 25. schol. Il. ν 382. EM p. 436, 1.

Γενῆς *ligo*. οὔτε του γενῆδος ἦν πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή Ant. 249. Hesych. γενῆδα, ἀξίνην, πέλεκυν, sed non ex hoc loco, id quod ex casu accusativo intelligi licet. Bene Musgr. de duobus monet ligonum generibus, altero, quod pede premitur, altero, quod supra caput elevari solet.

Γενναῖος. ‖ Hominem primum *ortu generosum* significat. γενναία τις Tr. 308. Specie enim Iole nobile genus prae se ferebat ἴθ' ὦ γονῇ γενναῖε OR 1469, quod male vulgo *non incestis parentibus ortum* explicant: v. γονή. ἐπείπερ εἶ γενναῖος, ὡς ἰδόντι πλὴν τοῦ δαίμονος OC 76. Suid. v. δαίμων. εἴπερ εἶ γενναῖος, ὡς αὐτὸς λέγεις Alet. fr. 91, 1. Nobile enim genus facile quis de se praedicat, virtutem non item, nisi impudens sui iactator. τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς ἔκ τε γενναίων γεγῶτας Alet. fr. 94, 3. ὦ γενέθλα γενναίων El. 127 m., quod eo tempore eisque moribus recte dicebatur, quibus forma corporis et honesta animi indoles hereditarium nobilium bonum putabantur. Deinde *generosum animum* hominis indicat. δεῖ σε γενναῖον εἶναι Ph. 51. τοῖσι γενναίοισί τοι τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρόν 475. ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον 799. ὦ γενναῖε 801. OR 1510. γενναῖός περ ὤν Ph. 1068. ὡς ἀνὴρ γενναῖος OC 1636. ὅδ' ἐχθρὸς ἀνήρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν Ai. 1355. ἄνδρα γενναῖον Phaedr. fr. 605, 1. Inde cum irrisione dictum ἡ λόγοισι γενναία γυνή El. 287. — ‖ De re dictum inprimis *honestatem ingeneratam* significat, sive *praeclaram indolem*. στέργειν διδάσκει τὸ γενναῖον OC 8. τὸ σὸν γενναῖον 569. ὄναιο τοῦ τε γενναίου χάριν 1042. Inde *quod honestatis indicium* est: γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος Ph. 1462. Neglecta in hoc vocabulo caesura adeo perculit Porsonum et alios, ut alii alia tentaverint. V. Herm. l. c. et EDM p. 37. 82. Hoc modo explicandum etiam illud OC 1640 τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ χωρεῖν: *ferentes quod generosum est*, in quo ferendo generosa indoles conspicitur, quam interpretationem optime firmavit Herm. Euripidis versu ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε Alcest. 624; alii interpretes τὸ γενναῖον adverbiascere putabant, pro γενναίως dictum. — Plane solitarium est χωρεῖ πρὸς ἧπαρ γενναία δύη Ai. 938. ἡ ἰσχυρά schol.

Γεννάω *procreo*. Proprie: ὁ γεννήσας πατήρ El. 1412. τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη OC 375. [In LA a m. ant. huic versui X est ascriptum.] Tralate de *corpore alendo*, velut vulgo dicitur τρίχας, γένειον, ὀδόντας φῦναι —: ἄνδρα χρή, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα, δοκεῖν πεσεῖν ἄν Ai. 1077. φύσῃ gl. in Brunckii libris tribus. Illustravit Lob.

Γέννημα. De *liberis:* ὅδε μὲν Αἵμων παίδων τῶν σῶν νέατον γέννημα Ant. 628 an. γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις Tr. 315 nobilis alicuius Iole Oechaliensis proles vocatur. Schol. verba δῆλον ὅτι προὔχουσα ἐν εὐγενείᾳ rem non tangunt. *τῶν Λαΐου τις ἦν γεννημάτων OR 1167 ad sensum dictum, cuius rei exempla collegerunt Pors. et Schaef. ad Eur. Phoen. 1730 et hic ad Arist. Plut. praef. p. 34 ed. Lips. [interpolatum iudicat Dind., hoc fere restituturus τ. Λ. δόμων τις ὠνομάζετο]. — Sed *genus et indolem ingenitam* significat δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδός Ant. 471, quae verba sic ordinanda, τὸ γέννημα τῆς παιδὸς δηλοῖ ὠμόν (ὄν). — Antiquam et probam vocem esse negat Phryn. p. 286, sed non universe de prole animantium cogitasse significanda grammaticum, sed de frugibus, perite docuit Lob.

Γεννητής *genitor*. παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; OR 1015. Ἥλιος, ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν καὶ πατέρα πάντων fr. inc. 772, 2. — De tono v. γελαστής. (I p. 356.)

*Γεννήτωρ *genitor*. Ἴναχε γεννᾶτορ Inach. fr. 256, 1 [olim legebatur, nunc e certa Meineki coni. Ἰ. νᾶτορ recep. Dind.].

Γένος [Curt. Et. p. 72]. ‖ *genus populare*. ποίας πατρίδος ἢ γένους; Ph. 222. Graecos enim esse suspicatur. γένος μέν εἰμι τῆς περιρρύτου Σκύρου 239. Αἰνιὰν γένος El. 706. ἄλλως τε καὶ κόρῃ τε κἀργείᾳ γένος Acris. fr. 61, 1. — ‖ *genus et stirps unius*. ὁθούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει OR 1016, quod compares cum hoc: φανέντ' ἄναγνον καὶ γένους τοῦ Λαΐου 1383; non enim *gens* dicitur, sed *stirps* a patre Polybo vel Laio repetenda. οὐκ ἂν γένοιτο, ὅπως ἐγὼ οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος OR 1059. ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει 1070 *gentis* significatio aliena est. *ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος 1085 [secl. Dind.]. ἧκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα OC 738. γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων Ant. 174. γένει μέγαν Synd. fr. 148, 2. Ex his exemplis adverbiascunt Ph. 239. El. 706. Synd. fr. 148, 2, nec ulla alia significatio vocabuli adverbialem usum admittit. — ‖ Hinc *nobilitatem* universe indicat: γένος γὰρ εἰς ἔλεγχον ἐξιὸν Alet. 92, 2. σὺ δ', ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους, ξαίνεις Scyr. 497, 1. — ‖ *gens* et *cognatio* universa. τοῖς ἐν γένει OR 1430 opponitur τοὺς ἔξω γένους Ant. 660. τό τε Λαβδακιδᾶν γένος OC 221 m. τὴν πάλαι γένους φθοράν 369. ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς; 596 quanquam etiam stirpem hoc et genus significare possit ὠνείδισ' ἐς σὲ κἀμὲ καὶ τὸ πᾶν γένος 754. γένος τὸ σόν 868. ἀρὰς ἠρᾶτο καὶ τὠμῷ γένει 952. θεοῖς τάχ' ἄν τι μηνίουσιν ἐς γένος πάλαι 965. τῶν τ' ὑπαὶ γένους ἐξημπόλημαι Ant. 1035. πρὶν τὸ πᾶν ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος El. 1010 Agamemnonis domus tota; affert Suid. v. ἀντιάσας· ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν κλαύσω 1121. — ‖ *Proles*, *liberi*. γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος Ai. 1178. γένους

ἐπάρκεσιν OC 447 *quam quis opem a filiis exspectet.* τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι ἔφθαρται γένος El. 765. Solus enim Orestes, qui mortuus nuntiabatur, spectatur. ὥστε σόν ποτ' ἢ κάμὸν γένος βλαστεῖν ἐᾶσαι 965. εἰ κείνῳ γένος μὴ 'δυστύχησεν OR 261. Διὸς βαρυβρεμέτα γένος Ant. 1117 ch. Bacchus: genus loquendi contra novatorum conatus defendit Iacobs. ad Anth. Pal. 3. p. 533. κημοῖσι φθείρει γένος Pel. III. 1 Brck. — || Universe *dii et homines* dicuntur. θεῶν γένος Ai. 399 m. βρότειον γένος Androm. fr. 132, 6. ὦ θνητὸν [θνητῶν optt. codd. Stob. 98, 1] ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος inc. 682, 1. Sed et *certi* quidam *homines* sic dicuntur, cuius usus, viam sternunt exempla quale est ὦ δύστανα γένη βροτῶν, οἷς μὴ μέτριος αἰών Ph. 178 ch. — ὡς γένος δ' ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν OR 791. γένος τὸ πᾶν OC 773 Atheniensium gens tota. cf. Monk. ad Alcest. 915. ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας Ai. 356 m. *nautae*, Aiacis comites. κλειναί τ' Ἀθῆναι καὶ τὸ σύντροφον γένος 861. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος Ant. 1055. φιλάργυρον γὰρ πᾶν τὸ βάρβαρον γένος Ter. fr. 512. — || Ita de *bestiis:* ἱππείῳ γένει Ant. 341 ch. ἰχθύων πλωτῷ [πλωτῶν ap. Arsen.] γένει fr. inc. 678. — || Audacter de *uno homine* dictum. ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος Ai. 784. — || Item solitarium est, cum hominum aetates sese subsequentes significat: οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος Ant. 596 ch. (I p. 357 lin. 5.)

Γένυς [Curt. Et. p. 276]. || *mala.* ἔβα, πρὶν ποθ' ἁμετέρων αἱμάτων γένυσιν πλησθῆναι Ant. 121 ch. Schol.: παρήλλαξε τὸ ὄνομα, τὰ μέλη τοῦ ἀετοῦ γένυς εἰπών. — || Hinc tralatum *aciem securis ipsamque securim* significat. ἁ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφήκης γένυς El. 485 ch., qua Agamemno occisus. ξίφος ἢ γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε Ph. 1205 m. ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγά El. 197 ch., quod Suid. affert v. γένυς. — Accentum enotavit Arc. p. 92, 3.

Γεραιός et γεραός. || Adiective *senilis* et *senex.* γεραιὸν [v. infra] σῶμα σόν OC 200 m. *πατρὶ γεραιῷ 1691 m. [delevit ea Dind.] ὦ γεραιὲ Τειρεσία Ant. 991. 1045. ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου Ai. 1393. — || Substantive in alloquendi formulis: ὦ γεραιέ Tr. 184. OR 9. 1009. OC 292. 1513. Scyr. fr. 501, 4. γεραιέ OR 990. ὦ γεραιά Tr. 873. — Comparativus *natu maiorem* significat: γονῇ πεφυκὼς γεραιτέρα OC 1294. — Correptae syllabae mediae, quod ap. Eurip. perfrequens (v. Markl. ad Suppl. 42. Elmsl. ad Med. 133. Monk. ad Hippol. 170), ap. Soph. certum exemplum non est. Nam strophici versus, qui sec. Herm. suspicionem respondent versibus OC 200 sq., interciderunt. De accentu monet EM p. 417, 29. — γεραός i. q. γεραιός dictum est OC 238 m.: γεραὸν πατέρα τόνδ' ἐμόν, ubi [inter γεραὸν et πατ. a schol. superscr. ἀλαὸν] quod Herm. infersit ieiuna sententia [OC 200 quoque γεραόν Dind.]. Vocabulum Reis. adstruxit epigrammate Phaniae 5 ap. Brunck. Anal. 2. p. 53. — De accentu v. Arc. p. 38, 11.

Γέρανος [Curt. Et. p. 161] *grus.* γέρανοι, χελῶναι, γλαῦκες, ἰκτῖνοι, λαγοί Amyc. fr. 113. De accentu generis v. Arc. p. 62, 23.

Γέρας. || *honos.* εὐκλείας γέρας Ph. 478. νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας El. 687 *victoriae praemium.* — || *munus honoris causa datum.* τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμὰ νείμειεν Ph. 1061. Herculi arcus et sagittae sunt, olim Philoctetae a possessore donata. πατρὸς γέρας συλῶντες 1365 arma Achillis Neoptolemo abiudicata. Tricl. γέρας πατρός. — || *munus* universe. αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν Ai. 825. τὸ ζῆν γὰρ παντὸς ἥδιον γέρας Acris. fr. 65. — Οἰδίπους τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὐτοῦ [αὐτοῦ LA] γέρα OC 1396. εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς El. 443; inferias dicit Agamemnoni a Clytaemnestra missas. Minime probabilis Buttmanni [Abhh. d. Berl. Acad. 1814 p. 174] correctio est βρότειον γέρας Androm. fr. 132, 3: quo loco scripturam mendosam γέρος longe melius Scalig. emendavit, γένος: nec de offerenda diis hostia γέρας dici videtur posse. — Ultima in plurali γέρα producitur (El. 443), de qua re non omnia recte Brunck. ad Bacch. 921. [Lob. Path. El. 1, 232.] (I p. 358 lin. 4.)

*Γεροίτας, γεροιδάς, γεροντίας v. γηρόλας.

Γεροντανωγέω *senem curo.* ἀεὶ γεροντανωγεῖ OC 348. Hunc recordatus versum Moschop. Opusc. p. 78 Sophoclem cum Aristophane confudit Equ. 1099. Affert Suid. v. νηλίπους. — Πηλέα γεροντανωγῶ κἀναπαιδεύω πάλιν Pel. fr. 434, 2.

Γέρων [Curt. Et. p. 161]. || Substantive dictum *senex.* Addito adiectivo: τῷ γέροντι τῷδε OR 1177. τέκνον τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη OC 1. ὦ φίλτατοι γέροντες 724. Ipsum γέρων apponitur nomini alteri: ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους Ph. 243. μὴ τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ OR 1153. ἐμοῦ γέροντος OC 961. κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμέ 1008. πατρὸς γέροντος 1256. παῖ γέροντος Οἰνέως Tr. 566. γέροντι πατρί Ai. 471. 849. γέρων Στροφίος El. 1110. ἀνδρῶν γερόντων Ai. 732. Nude per se frequentissime in alloquendi formulis legitur: ὦ γέρον OR 943. OC 147 ch. 305. γέρον OC 209 ch. 744 ubi Brunck. πλέον ex Eldikii coniectura; Schaef. docte vulgatam defendit. OR 1001. El. 73. Tr. 977 ubi Tricl. metro corrupto ὦ γέρον [LA γέρων]. — εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων εἶναι OR 402. μακρὰν γάρ, ὡς γέροντι, προυστάλης ὁδόν OC 20. γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαυρόν 395. εἰ γέρων ἐγώ [LA suprascr. χυρῶ] 726. γέρων μέν εἰμι 733. καί σ' ὁ πληθύων χρόνος γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι 931. μὴ 'φευρεθῇς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα Ant. 281 versus ab Eust. allatus p. 1431, 26. καίπερ γέρων ὤν Thyest. fr. 238, 1. γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ Phthi. fr. 623. ὀργὴ γέροντος inc. 761, 1. — σύγκλητον τήνδε γερόντων προύθετο λέσχην Ant. 160 an. Sed OC 1702 m. vitiosa quamvis omnium librorum scriptura est οὐδὲ γέρων ἀφίλητος ἐμοί ποτε καὶ τᾷδε μὴ κυρήσῃς. Non enim de *sene* Oedipo, sed de *mortuo* etiam semper diligendo Antigone loqui videtur; quare Elmsl. θανών et πεσών tentavit, sed longe melius Herm. [et Dind.] γὰρ ὤν, verbis sic componendis: οὐδὲ γὰρ μὴ κυρήσῃς ἀφίλητος ὢν ἐμοί, *semper a me amaberis.* — || Selectior usus est *adiectivi* γέρων, ut *veterem et antiquum* significet; nec vero ad hanc significationem confugiendum, nisi altera expedire rem plane non possis. Viam huius usus inducti indicat El. 25. ὥσπερ ἵππος εὐγενής, κἂν ᾖ γέρων, ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, quem versum Philostr. respicit Vit. Soph. p. 606. — ἐσθῆτι, τῆς ὁ δυσφιλὴς γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος OC 1259. Eust. p. 1923, 63 cum scribat γέρων: παλαιός· λέγει δέ, φασί, καὶ Σοφ. πληθυντικῶς σὺ γὰρ γέροντα βουλεύεις, ἤγουν παλαιά, ἀρχαῖα, quoniam neque alias, nisi quas nunc adhuc habemus, fabulas legit, et nomen eius nesciat, ex qua desumptus versiculus est, ab aliquo veterum doctorum de usu vocabuli rariore monitum

accepisse clarum est. Cf. Valck. ad Phoen. 103. Abr. ad Aesch. Sept. 628. [In illo loco Nauck. quo audaciam orationis minueret coniecit σ. γ. γέρων γέροντα βουλ.: Dind. recepit.]

Γέτης. *Geta.* καὶ Χαρναβῶντος, ὃς Γετῶν ἄρχει τὰ νῦν Tript. fr. 528 ap. Herod. π. μον. λέξ. p. 9, 29. Cf. Lob. Agl. p. 215 et 1351.

Γεύομαι [Curt. Et. p. 162] *gusto.* γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ Ai. 844. Suid. v. Ποινήν. Cum Thom. p. 524. κεντεῖτε afferat, confudisse videtur versum cum Euripideo Hec. 387. Recte Schaef. utrumque verbum cum genitivo στρατοῦ coniungendum esse dicit App. ad Dem. 4. p. 334. — Paulo alia tralatione dicitur ἐμπύρων ἐγευόμην Ant. 1005, quod iure Brunck. de periculo ex sacrificio divinandi facto interpretatur, suis ad Ranas 462 adnotatis usus. Rursus alia figura est ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην Tr. 1101 cf. Monk. ad Hippol. 659.

Γῆ [Curt. Et. p. 162]. Pluralis atticis poetis indictus. || *terra generatim.* τὸ μήτε γῆ μήτ' ὄμβρος μήτε φῶς προσδέξεται OR 1427. — οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; OR 108. In his enim formulis universam terram, unde aliqua eligatur pars, significari putamus. ποῖ γᾶς φέρομαι; 1309 an. ποῖ γᾶς; Ph. 1211. ch. οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς φέρει El. 922. ποῦ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; Tr. 236. ποῖ γᾶς ἥκω; 984 an. ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀὴρ El. 86 an. v. ἰσόμοιρος. τὰ μεσόμφαλα γᾶς μαντεῖα OR 480 ch., quem versum Eust. affert p. 694, 29. 1390, 44. v. μεσόμφαλος. τὸν ἄθικτον γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν OR 899 ch. Affert Suid. v. γῆς ὀμφαλός. διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον OC 1662 *terra dehiscens.* δι' Ὀλύμπου πωλοῦσα καὶ γῆς ναίουσ' ἱερὰς τριόδους Rhizot. fr. 480, 4. βάρος περισσὸν γῆς inc. 682, 3. — ἵλαος, ὦ δαῖμον εἴ τι γᾷ ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων OC 1481 ch.; *terra Attica* enim dici sic posse non videtur. — Ab hac significatione *triplex* alia deflexa est: a. ut *Tellurem Deam* indicet; cuius rei viam aperit Ant. 338. θεῶν — ὑπερτάταν Γᾶν — ἀποτρύεται ch. *Dea* enim ponitur, sed praedicantur talia, quae ad terram frugiferam conveniant. Cf. Intpp. et adde Dissen. Expl. Pind. p. 403. Inde haec sunt: ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, μᾶτερ αὐτοῦ Διός Ph. 392 ch., versus allatus ab Eust. p. 46, 11. Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι OC 40 *Furiae.* Affert Suid. v. Εὐμενίδες. ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου OC 1574 ch. *Mors* est, non Cerberus: v. Herm. ad l. c. ὁρῶμεν αὐτὸν Γῆν [γῆν Dind.] τε προσκυνοῦντα OC 1655. Sic enim scribendum censemus. [Σοφ. ἐν Ἰνάχῳ τὴν γῆν μητέρα θεῶν φησι Gomperz. Hercul. Stud. 2, 23.] — b. *terra culta et fruges fundens.* φορβάδος ἐκ γᾶς [γαίας vel γέας Dind.] Ph. 700 ch. Affert Eust. p. 978, 4. 1088, 35, et respicit idem p. 539, 13. 775, 6. 862, 64. φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον 706 ch. Eust. p. 789, 10. μήτ' ἀροτὸν αὐτῆς γῆς ἀνιέναι τινά OR 270. [Sic Dind. c. Vauv.] Libri γῆν durissima structura. φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος OC 616. Specioso sed falso acumine ἴς ψυχῆς coni. Coraes; sed vide Schaef. Mel. Cr. p. 46. — c. *terra, quatenus superiorum et inferorum* locis dispertita est. Sic non dicitur nisi genitivus a praepositionibus ἐπί, κατά, ὑπό et adverbio κάτω suspensus. ζῶσιν οἱ γᾶς ὑπαὶ κείμενοι [sic. D. c. Brck.: ὑποκείμενοι LA] El. 1419 ch. κεύθει κάτω δὴ γῆς OR 968. ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος OC 1701 m. Reisig. καθειμένος γῆς σκότον coniungi iubet, et contra usum linguae et frigide. τῷ κατὰ γᾶς 1775 an. οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ὤχου θανών Phaedr. fr. 603. Contrarium est τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε κἀπὶ γῆς ἄνω OR 416. — || *Certam quandam terram* significat. a. Non adsignificatur *civitatis* notio. γᾶ φθινὰς [sic Dind.: φθίνουσα LA] τρύχει ψυχάν OR 665 ch. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται 733. Λιγυστικὴ γῆ Triptol. fr. 527, 3. — ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ Ph. 1040. El. 67. ὦ γῆ Φεραία inc. 758, 1. — κἀπὶ [κἀπό LA pr. m.] γῆς ἄλλης φυγάς El. 1136. θεοὶ σώζοιεν ἔκ τε τῆσδε γῆς ἡμᾶς Ph. 528. ἔκπλει ἐκ τῆσδε γῆς 578. Ζεύς, ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν 989. γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον 1000 rupes insulae Lemni. στυγερὰν Τρῳάδα γᾶν 1175. τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς Βάκχον OR 210 ch. γῆς δ' ἄπεισιν ἀσφαλής [γρ. ἀβλαβής m. rec. LA] 229. γῆς τῆσδε μήδ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα 236. τινα τῆσδε γῆς coniungenda, *incolarum neminem.* γῆς ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης 254. ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι 353. Huc rettuli propter detrimenta frugum et pestilentiae; possit tamen etiam civitas cogitari. σὲ ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά (Ἀρά) 418. ὥστ' οὐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι OC 45. Recte schol.: οὐκ ἀναστήσομαι ἐντεῦθεν. εὖτε νῦν ἕδρας πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ 85. πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει 297 cf. ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον Ant. 937 an.; *urbs* est, *terrae caput.* ὥς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως κρατῶσι μὲν σοῦ, γῆς δὲ μὴ 'μβαίνῃς ὅρων OC 399. 400. πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον 441; quod in civitatis adsignificatae exemplis ponendum erat, nisi contra ponerentur πόλις et γῆ. γῆς ἄδειαν 447. *quod tuto per terras commeare possim.* κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγὼς καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον 572. γᾶς ἔπαυλα 669 ch. γᾶς Ἀσίας 694 ch. τῆσδε γῆς ἐγχώριοι 871. Sic recte vocantur, non πολῖται. — ἅς ἔχρῃζε γᾶς ἐπὶ ξένας ἔθανε 1705 m. *γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες 1713 m. [delevit Dind.] καλῶς ἐρήμης ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος Ant. 739. ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον Σαλαμῖνος Ai. 859. cf. ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαίου πέδον Herm. fr. 211. ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος 984. ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς πόρθμευσον Tr. 801. τῆσδε γῆς πρεσβεῖα νείμας Aeg. fr. 19, 7. τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον 19, 3. εἰ γῆς μὴ πεπείρασαι ξένης Ter. fr. 516. ὅρια τῆσδε γῆς Phrix. fr. 647. — ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ OR 110. ἐφ' ἡμετέρᾳ γᾷ [γῇ Dind.] ὑπερέπτα Ant. 110 an. Civitati quidem bellum inferens Polynices cum aquila tamen in terra considente confertur. πέπηγε (ξίφος) δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρῳάδι Ai. 819. — ἀετὸς ἐς γᾶν [γῆν Dind.] ὡς ὑπερέπτα [-η Dind.] Ant. 110. ὃς γῆν πατρῴαν ἠθέλησε πυρὶ πρῆσαι κατ' ἄκρας 199. τιν' ἀπίαν γᾶν OC 1686 m. πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν Tr. 804. μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν El. 159 ch. — || *Civitas* adsignificatur. ὃν ἁ κλεινὰ γᾶ ποτε Μυκηναίων δέξεται El. 157 ch. i. q. πόλις Μυκηνῶν. σὲ ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει OR 47 *cives* quippe. εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται τιμαῖς σεβίζειν OC 1006. — οὐ μηδὲ κληδὼν Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ πω Ph. 256. Graeci enim homines videntur dici, ad quos sui fama non pervenerit. εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς OR 54. Λαΐός ποθ' ἡγεμὼν γῆς τῆσδε 104. γῆς ἴσον νέμων 579, non enim de *agrorum*, sed de *regni* parte loquitur. τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς 1043. ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι 1223 *cives honoratissimi.* τοὺς τῆσδε τῆς γῆς ἄνακτας OC 294. τῆσδε γῆς σωτῆρα 462. ὦ γῆς ἄνακτες 831. ὁ κραίνων τῆσδε γῆς 862. ἰὼ γᾶς πρόμοι 884 ch. ἀφεὶς τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρια 915 *civitatis* leges et morem. γᾶς τᾶσδε δαμούχοις 1087 ch. ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος 1287. γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας πρῶτοι καλοῦνται 1302 Peloponnesiorum principes. γῆς ἐμφυλίου 1385 quasi *cognatae* i. e.

patriae. γῆς ἄνακτα Θησέα 1630. ὦ γᾶς πατρίας πολῖται Ant. 806 m. μοίραν πατρῴας γῆς Tr. 163 siquidem de regno sermo. μή μ᾽ ἄτιμον τῆσδ᾽ ἀποστείλητε γῆς El. 71, quem locum explicuimus in v. ἀποστέλλω. — γῆ τῆδε τιμωροῦντα OR 136. ταῦτα γῇ τῇδ᾽ ὅδ᾽ ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο OC 630. γῇ τῇδε δασμὸν τίνει 635. ἀρωγὰς μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις 1095 ch. *civitati et civibus*, utrisque a Creonte graviter laesis. ἱππεία, ὡς ἔμολες αἰανῆ τᾷδε γᾷ El. 507. — ὅστ᾽ ἐμὰν γᾶν κατ᾽ ὀρθὸν οὐρίσας OR 695 ch. καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν Ant. 287 *civitatem et leges*, cum zeugmate dictum, de quo v. Herm. πορθῶν γε τήνδε γῆν 518. καὶ γῆν πατρῴαν ἔπερσε κάδούλωσεν Tr. 466. Hic memoramus de *exsilio* dicta, quae rectius ad communionem cum civibus, quam soli usum sublatum spectant. γῆς φυγάδας OR 309. ἤ με γῆς ἔξω βαλεῖν; 622. γῆς ἀπῶσαι πατρίδος 641. φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς 659. γῆς ἄτιμον τῆσδ᾽ ἀπωσθῆναι 670. ῥῖψόν με γῆς ἐκ τῆσδε 1436. γῆς μ᾽ ὅπως πέμψεις ἄποικον 1518. γῆς ὅτ᾽ ἐξηλαυνόμην OC 356. γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην 599. γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι φυγάς 1292. γῆς ἐξέωσεν (ἐμέ) 1296. ἢ τοὺς τάδ᾽ ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς 1307. ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι Ai. 1019. — || *Solum*, et in quo consistitur, et secundum naturam et habitum spectatum. ὅταν δὲ τούτων γῆ μελάμφυλλος τύχῃ OC 482, de libatione enim dicitur v. μελάμφυλλος, et cf. schol. Pind. Pyth. 1, 52. Arist. Thesm. 1006. στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος Ant. 250. ἐκ δὲ γῆς ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί Tr. 701. ποτοῦ χυθέντος ἐς γῆν 704. ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων OR 1266, qui locus unus adverbiascentem significationem habet. Male Brunck. ἐπεὶ δέ γ᾽ ἡ τλήμων ἔκειτο. — ἀντιτύπᾳ [ἀντιτύπα LA superscr. a m. rec. πως] δ᾽ ἐπὶ γᾷ πέσε ταντταλωθεὶς πυρφόρος Ant. 134 ch. v. ἀντίτυπος. — || Semel de *cineribus mortui* dictum exstat. ὁ θανὼν γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὤν El. 245 m. mortuus enim Agamemno significatur. — De circumlocutione vocabulo γῆ adhibito facta et redundantia quae videri possit, velut πατρῷον γῆς ἄστυ OC 297. Ant. 928. γᾶς ἔπαυλα OC 669. ἱερὸν γῆς οἰκείας πέδον Ai. 859, quaedam notavit Reisig. c. cr. in OC p. 181. — Falsa denique libb. scriptura est μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες θεῖέν μ᾽ ἄφωνον τῆσδε γῆς ἀρᾶς ἔτι OC 865. Brunck. σοί γε τῆς, Reisig. τῆσδε σῆς, longe verius ed. Lond. 1747. τῆσδε τῆς.

Γηγενής *terra genitus*. ὁ γηγενὴς στρατὸς Γιγάντων Tr. 1058. γηγενῆ βούβαλιν teste Aristophane gramm. ap. Eust. p. 1625, 44, haud dubie ἀγρίαν, *feram* Soph. dixit fr. inc. 859. (I p. 362 med.)

Γῆθεν. || *ab imis fundamentis*. τὸν καταρράκτην ὁδὸν χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον OC 1591, qui locus idem χαλκόπους ὁδός dicitur v. 57 *gradibus ab ima terra substructus est in profundum*, quo descensus ad inferos credebatur esse. || De *inferis* dictum γῆθεν εὐμενῆ ἀρωγὸν μολεῖν El. 453, mortuum enim Agamemnonem significat. — De tono v. EM p. 13, 3 cf. Muetzell. de em. Theog. Hesiod. p. 183.

Γηθέω [Curt. Et. n. 122] *gaudeo*. Apud Soph. solum perfectum exstat praesentis vi praeditum, σὺ μὲν γέγηθας ζῶν Ph. 1021. ἢ καὶ γεγηθὼς ταῦτ᾽ ἀεὶ λέξειν δοκεῖς; OR 368. χωρεῖ γεγηθώς El. 1432. Suid. v. προάστειον. κἀπὶ συμφοραῖσί μου γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο El. 1231 audax dicendi ratio pro δάκρυον χαρᾶς σημαντικόν.

Γῆρας [Curt. Et. n. 130]. || proprie *senectus*. μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας OC 608. τὸ κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε πύματον ἀκρατὲς ἀπροσόμιλον γῆρας ἄφιλον 1237. Eust. p. 790, 62. τὸν Ἀίδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν Iob. fr. 280. γῆρας διδάσκει πάντα καὶ χρόνου τρίβη Tyr. fr. 586. οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν inc. 688. — γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον Polyid. fr. 462 b. — γήρως προσόντος σῶζε τὴν εὐφημίαν Eriph. fr. 206. Apud. Stob. Ecl. 117, 3. p. 485 legitur γήρᾳ. Illud Brunck. dedit. Libri προσηκόντως vel προσόντως unde Brck. προσήκων. [Bene Nauck. πρεπόντως.] — οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς ἱερῆς OR 17. ἀνὴρ ἐν γήρᾳ βαρύς Ai. 1017, quanquam hic quidem non est necesse βαρύς interpretari βαρυνθείς; potest enim amplificatio esse illius quod praecedit, ἀνὴρ δύσοργος. — ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει τῷδε τἀνδρί OR 1113. τὸ μέν τις οὐ νέος [οὔτε νεαρός LA, οὐθ᾽ ἁβός Dind.] οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει OC 702 ch. [γηρὰς σημάντωρ *senex imperator* Ritschl. Opuscc. 1, 402 sqq.] γήρᾳ σημαίνων coniungenda sunt, spectantque Archidamum Peloponnesiorum ducem, sicut νέος Xerxem: de qua re exposuit Reisig. enarr. p. CIII. — λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφει OC 805. Suid. στρέφῃ cum explicatione ἀπαίδευτος εἶ. *Opprobrium senectuti vivis*, inquit, *quoniam te docendum non praebes*. μεγάλοι δὲ λόγοι ... γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν Ant. 1353 an. *senili aetate*, i. e. senes ipsos. οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ γνῶσι El. 42. αἰδέσαι μὲν πατέρα ἐν λυγρῷ γήρᾳ προλείπων Ai. 507. λευκά [sic Dind. c. Schndw.: λευκῷ LA] δὲ γήρᾳ μάτηρ 624 ch. τῷ γήρᾳ φιλεῖ χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν Thyest. fr. 238. πάντ᾽ ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακά Scyr. V. 2. Brck. — || tralate *vetustatem* significat. ἅ σοι γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει OC 1519 i. e. ὑπὸ γήρως μὴ λυπηθησόμενα. — ἀλλ᾽ οὐδὲν ἕρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου Acris. fr. 59 non *senescit*, i. e. non durat. Hinc rursum translatum est * θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν θανεῖν OC 954 [secl. Blayd.]. Suid. v. θυμός. *non senescere ira* dicitur cum vehementiam suam retinet. PA οὐδέν ἐστι γῆρας. — De forma vocabuli unum memorabile est, quod Herm. Elmsleii quoddam placitum secutus, cum πλέᾳ scribere coepisset, plane contra γήραι defendit [item Bekk.], qualem dativum nec ratio nec veterum praecepta tuentur.

Γηράσκω *senesco*. || proprie. ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε El. 962. τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ Acris. fr. 64. πάλιν παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ Pel. fr. 434, 3. — σὲ καὶ γένος τὸ σὸν Ἥλιος δοίη βίον τοιοῦτον, οἷον κἀμέ, γηρᾶναί ποτε OC 870 quam verbi dicendi rationem conferas, sed non tanquam gemino, cum Aesch. Pers. 615, ubi θάλλειν βίον legitur. Formam γηρᾶναι probant Atticistae, Moeris p. 115 [solam admitti debere docet Nauck. Mélanges Gréco-Rom. 2, 361. de OC l. c. dissentit Lob. ad Buttm. Gr. 2. p. 138]; abiicitque alteram Hesych. scribens γηρᾶναι, γηράσαι. — || tralate de *vi, opibus*. μέγας ἐν τούτοις θεὸς οὐδὲ γηράσκει OR 872 ch. τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος OC 732 v. Intpp. Hesychii l. c.

Γηροβοσκός *altor senectutis*. ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεί Ai. 570. Memorant Suid. v. γηροτροφῶ et μυχός, Eust. p. 600, 13. 1456, 22. Accentum notavit Arc. p. 87, 25. (I p. 363 extr.)

**Γηρόλας. Ἱερόλας ἴσισυς. Σοφ. Αἰγμ. (fr. 55 D. 54 Nck.) ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροιδὰν ἢ γεροῦντος λέγει Hesych. In his Adr. Heringa [Obss. p. 219] pro ἴσισυς coni. ἱερεύς, postrema sic emendavit ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροίταν ἢ γεροντίαν λέγει: hoc ex Eustathio, qui τὸν πρὸς πατρὸς πάππον sic

vocatum apud Lacedaemonios scribit p. 971, 23. Illud certum est, in Captivis fabula obscurum illud iam veteribus vocabulum a Soph. dictum non esse. Sed probabilis G. Dindorfii [Th. LG 4. p. 536 D] emendatio est ὡς καὶ τὸν γέροντα γηρόλαν λέγει. [cf. Lob. Prolegg. 387. — M. Schmidt. totum Hesychi locum sic restituit duabus glossis coniunctis ἱερόλας. τῶν ἱερῶν ἐπιμελούμενος. ἱερόλας ἴσισος. Σοφ. Αἰχμ., ὃς καὶ τὸν γηρῶντα γηρόλαν λέγει.]

Γῆρυς [Curt. Et. n. 133] *vox*. γῆρυν: φωνήν Suid. Hesych. Gr. Bekk. p. 232, 16. — παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος OR 187 ch. Suid. v. ὅμαυλος. *Miscentur paeanes et gemitus*, inquit: v. v. 5. Accentum notavit Arc. p. 92, 3.

Γήτης [Curt. Et. n. 132] *agricola*. γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν Tr. 32. Penacui propter originem a nomine γῆ repetendam oportuit. v. ἀλήτης. [γήιτης, non γηίτης LA. γηίτης· ὁ γῆν ἐργαζόμενος. γεωργός Hesych. γαῖται: γεωργοί. idem. — γήτης vult Lob. Path. 1, 283.] (I p. 364 lin. 10.)

Γίγας [de etymo v. Preller. Gr. Myth. 1, 56, Ann. Fleckeis. 1859. p. 170, Lob. Paral. 83] *gigas*. ὁ γηγενὴς στρατὸς Γιγάντων Tr. 1059. Quanquam cum Gigantibus terrigenis Hercules congressus esse non traditur. Aliter dictum ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων εἴληχε Πάλλας Aeg. fr. 19, 4. Aegeus loquitur, et Pallantis filii eo nomine appellantur propter animi feritatem, significata memoria discordiarum inter Aegidas et Pallantidas.

Γίγνομαι [Curt. Et. n. 128]. I. *Formae. praes.* γίγνεται OR 1408. OC 259. 607. 615. Ant. 232. 650. Tr. 425. 455. Epig. fr. 197, 3. γίγνονται Ph. 388. γίγνοιτο Ph. 116. 346. γίγνου OC 291. γίγνεσθαι 392. — *impf.* ἐγιγνόμην OC 272. ἐγίγνετο OR 127. Ant. 260. De scriptura notandum, quod Ph. 116. Tricliniani γένοιτο habent, pro γίγνοιτο. [In LA extat γίνεται OC 615. Tr. 425. Ant. 650. γίνου OC 291. ἐγίνετο Ant. 260. OR 127 (pr. m. ἐγείνετο). In fr. Cedal. 308 ap. Phot. p. 338, 15. γίνηται est pro γένηται.] Reliqua non habent scripturae discrepantiam. Nam et in ceteris tragicis et Thucydide fortior illa forma sola satis constat; paucula illa vitiosae scripturae ap. Platonem exempla non moveant nisi ridicule superstitiosos scriptorum codicum cultores. Turpissime autem Bekk. egit, qui in Lysia, Isocrate, Isaeo, Andocide edendis praeter Lys. p. 323, 9. 384, 20, cum saepissime certe in bonis libris alteram scripturam inveniri constet, γίνομαι et γινώσκω ne semel quidem monito lectore excudendum curavit. Ceterum cf. Kuehlst. de dial. trag. p. 132. — *Perfecti* non exstat nisi participium [paene ubique in fine, rarissime initio versuum positum v. F. W. Schmidt. in Annall. Fleckeis. 89 (1864). p. 331 sq.], γεγώς El. 24. 775. Ph. 1284. OR 1168. 1181. 1393. OC 374. 571. *1132. 1316. Tr. 1064. 1129. Ai. 472. 1289. 1299. Alet. fr. 94, 10. Scyr. 497. γεγῶτα Ai. 1013. γεγῶτας Alet. fr. 94, 4. — *fut.* γενήσομαι Ph. 1067. γενήσει Ph. 78. γενήσεται Ph. 659. Tr. 1212, ubi cod. Ven. φθονήσεται, ex propinquitate vocabuli φθόνησις Ai. 1065. — *aoristi* indicativus propter augmentum versui senario parum commodum non legitur. γένωμαι OC 903. γένῃ Ph. 773. OC 582. Ai. 588. 1092. γένηται Ai. 77. 570. Ph. 1361. OC 660. 1409. Cedal. fr. 308 sic certe recte Suid. v. ὄνου σκιᾶς. γένησθε OC 86. — γενοίμην Ph. 532. Polyx. fr. 470, 7 et γενοίμαν Ai. 1217 ch. Oenom. fr. 423. γένοιο Ai. 550. 551 [OR 697 Dind.]. γένοιτο Ph. 306. 324. *679 [secl. Dind.]. 779 bis. OR 250. 600. 714. 816. 845. 930. 1058. OC 423. 606. Ant. 370 ch. 652. 687. El. 353. 559. 1189. 1490. Tr. 816. 905 [sic LA]. 954. Ai. 86. 371. 518. 524. 816. 1247. 1264. Inach. 255. Phaedr. 606. inc. 718. γενοίμεθα Ai. 779. γένοισθε OC 1554 [γένοιντο Tr. 905. Dind. c. Nck.]. — γενοῦ El. 1380. Ph. 950. OR 53. 957. Tr. 1064. 1205. Sed OR 697 cum LA γενοῦ, Brunck. γίγνου ediderit, Elmsl. coni. γενοῦ μοι vel γένοιο, Herm. satis perspicue demonstravit, illud γενοῦ s. γίνου ab interpretis manu profectum esse. — γενέσθαι El. 423. Ph. 777. 1379. OR 721. OC 281. Tr. 452. 1175. 1207. —.— II. *Usus.* || Pervagatum est, cum *quod vel quale quid ante non fuerit, fieri* γίγνεσθαι significat. πολλὰ γὰρ τάδε γένοιτ' ἂν Ph. 306. οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί 388. Suid. v. διδάσκαλον inepte poetas significari existimat. πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανὴς ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ 532. μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά 777. ὡς δεῖ γενέσθαι ταῦτα 1339. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται 1361. τανῦν ἴσος γενοῦ OR 53. Stob Serm. 48, 6. οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο 127. εἰ ξυνέστιος γένοιτο 250. cf. Ant. 370, ubi μηδ' ἐμοὶ παρέστιος γένοιτο. οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν 600. φονέα γενέσθαι πατρός 721. τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ 816. ὀλβία γένοιτο 930. σὺ σημήνας γενοῦ 957. οὐκ ἂν γένοιτο ταῦτα 1058 *non committam*. χὠπόσα αἴσχιστα ἔργα γίγνεται 1408. Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες OC 86. Suid. v. ἀγνώμονες. — δι' δόξης ὠφέλημα γίγνεται 259. Suid. v. δόξα. — οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός; 272. μηδαμῶς γίγνου κακός 291. ὅταν σύ μου ταφεὺς γένῃ 582. πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά; 606. τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται 615. μὴ γέλως ἐγὼ ξένῳ γένωμαι 903. εὐδαίμονες γένοισθε 1554. ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά Ant. 232. Plut. de Aud. Poet. p. 48 A. κἂν ἐγίγνετο πληγὴ τελευτῶσα 260. ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται 650, in qua sententia ψυχρὸν παραγκάλισμα separari non debent; non enim dicitur *amplexum frigescere*, sed *oriri inde frigidam amplexationem*. τί γὰρ γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον 652. ὅταν θέλῃς γενέσθαι χρηστός Tr. 452. ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται 455; quacum sententia compares οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταὔθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν Ai. 378. βρυχᾶτο ὅτι γένοιντ' ἔρημοι fr. 905 [sic Dind. c. Nauck.; γένοιτ' ἐρήμη LA]; non quod *orba esset*, sed *futura esset*, s. *fieret*, facinoris sui causa. εἴθ' ἀνεμόεσσά τις γένοιτο αὔρα 954 ch. γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς 1064 *fias velim*, i. e. *te talem ostende*. Affert Suid. v. πρεσβεύεσθε. — δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον 1175. πατρὸς ἄλλου γενοῦ του 1205 *licet alius patris filius fias*, i. e. *te alius filium nuncupes*. φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν 1207. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται 1212. Non est idem quod ἔσται. — τί μὴ γένηται; Ai. 77. γένοιτο μένταν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου 86. γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος· τὰ δ' ἄλλ' ὁμοῖος, καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός Ai. 550. 551. Suid. v. ὦ παῖ. Stob. Serm. 198. p. 673; cf. Lob. ὥς σφιν γένηται γηροβοσκός 570. τάχ' ἂν γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι 779. ἢ τομώτατος γένοιτ' ἂν (σφαγεύς) 816. ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται 1065. μὴ ὑβριστὴς γένῃ 1092. οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου 1247. θαλλόν, ᾧ κατάσκιον γενέσθαι χθόνα El. 423. τίς ἂν τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων 559. πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν; 1189. γενοῦ πρόφρων ἀρωγός 1380. εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς Epig. fr. 197, 3. ἐκ χάρτα

βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ Inach. 255, 2. ὅτι ἂν γένηται Cedal. 308. γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτης Oenom. 423. πῶς Διὸς γενοίμην σοφώτερος Polyx. 470, 7. οὐ γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις Phaedr. 606. γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ inc. 718. — ‖ Iam illorum quaedam proxime absunt a *verbi substantivi* notione: alia vix aliter intelligi possunt. κλοπεὺς ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων Ph. 78. θηρατέ' οὖν γίγνοιτ' ἂν 116. λέγοντες, ὡς οὐ θέμις γίγνοιτο 346 *fas esse negabant.* *ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται, παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσων φίλος 673 [secl. Dind. tuentur Wex. Meinek.]. Si abesset protasis, ad primae significationis exempla referri posset. οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι γενήσομαι πρόσφθεγκτος 1067. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος OR 845, ineptum enim acumen esset, primam hic significationem quaerere. φυγὴν δέ του μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου OC 281 i. q. μηδέπω τινὰ φυγεῖν. ἐν σοὶ τὰ 'κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη 392 *positum vim esse.* γένοιτο μέντἂν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον Ant. 687 i. q. καλῶς ἔχοι. οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ Ai. 524. γενοίμαν, ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου πρόβλημα 1217 ch. ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται Tr. 425. μὴ φανῇς κακῶς γεγώς 1129. ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγὼς El. 24. κακὸς γεγὼς Alet. fr. 94, 10. — ‖ Hinc cum *dativo* compositum *obtingere* significat. ὦ θεοί, γένοιτο ταῦτα νῷν, γένοιτο δὲ πλοῦς οὔριος Ph. 779. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε 324, recte scr. Brunck, cum libri θυμῷ et χεῖρα habeant. σοὶ τοῦτο γενήσεται 659. ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι OC 423. μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν 607. ἐάν τις ὔμιν ἐς δόμους νόστος γένηται 1409. οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ Tr. 816. τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν πατρίς Ai. 518. εἴθ' ὑμὶν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν 1264. τί μοι κέρδος γένοιτ' ἂν El. 353. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν μόνον γένοιτο [schol. supplev.] λυτήριον 1490. — ‖ *Ortum et genus* significat, cui rei inprimis perfecti participium constitutum est. De *populari genere:* Ἐτέοκλος, Ἀργεῖος γεγὼς OC 1316. De *homine*, et quidem *non addita paterni generis mentione:* ἴσθι δύσποτμος γεγὼς OR 1181, quod non est δυστυχὴς ὤν, sed *infausto natus omine*, ut *ἄθλιος γεγὼς OC 1132 [delev. Dind., ἁγνὸν ὄντα σε reposuit]. ὁ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς OC 374. γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγὼς Tr. 1064, de qua pleonasmi specie, cum revera nullus sit, Schaeferus videndus ad v. 1066. Sed *additur genus:* ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγὼς El. 775, quod affert Moschop. dictt. Att. v. ψυχή. κείνου τις ἐγγενὴς γεγὼς OR 1168. ἔνθεν ἦν γεγὼς 1393. ὅς εἰμι κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγὼς OC 571. ἐκ κείνου γεγὼς Ai. 472. τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον 1013. οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγὼς 1289. ἐκ Τελαμῶνος γεγὼς 1299. ἀρίστου πατρὸς αἴσχιστος [ἔχθιστος LA] γεγὼς Ph. 1284. ἔκ τε γενναίων ἅμα γεγῶτας Alet. fr. 94. ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγὼς Scyr. fr. 497. Unum *aoristi* hac significatione dicti ap. Soph. prostat exemplum: πρὸς παιδὸς θανεῖν, ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα OR 714. — ‖ In *idiomatis* verbi notandum, quod *circumlocutioni faciendae* adhibetur, non tali solum, qualis cernitur in ταφεὺς γένῃ OC 582. κλοπεὺς γενήσει Ph. 78. κατάσκιον γενέσθαι El. 423, sed manifestioribus etiam. μὴ σαυτόν θ' ἅμα κἀμὲ κτείνας γένῃ Ph. 773. cf. 1067. μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ Ai. 588. — Deinde *locutiones* quaedam notandae: ἐν σαυτῷ γενοῦ Ph. 950, quod Brunck. mutavit e membr. scribendo ἐν σαυτοῦ: sed. v. Abresch. ad Aesch. 1. p. 173 et Valck. ad suas et Hemsterh. orationes p. 383. — ὁ νοῦς ὅταν αὐτοῦ γένηται OC 660.

Γιγνώσκω [Curt. Et. n. 135]. I. *Formae. praes.* γιγνώσκω Ph. 1388. OR 1325. γιγνώσκετε El. 1330. γιγνώσκων OC 941. Ant. 188. γιγνώσκουσα El. 988. γιγνώσκειν Ph. 405. In El. 988. 1330 habet LA γινώσκουσα et γινώσκετε. Ceteris locis nihil diversitatis observatum est v. γίγνομαι. — *perf.* ἔγνωκα OR 1115. 1117. OC 96. 553. Ant. 1095. Ai. 807. *fut.* γνώσει OR 613. Ant. 998. OC 852. 1197. γνώσεται Ant. 779. γνωσόμεσθα Ai. 677. γνωσοίατο OR 1274. — *aor.* ἔγνων Ai. 36. OC 891. Ant. 1004. ἔγνως Tr. 1221. OR 403. ἔγνω Tr. 932. γνῷ Ant. 1089. γνῶσι El. 43. γνοίης OR 615. 1068. Tr. 1118. γνοίη Ph. 716 ch. γνοῖεν Ph. 325. γνῶθι Ph. 1165 ch. OC 1025. γνῶναι Ai. 1419. OC 137 an. El. 756. 1340. γνούς OR 1477. El. 731. Optativi γνῴην temere probati a Blomf. ad Aesch. Ag. 1331, cum ab atticistis damnetur nec apud optimum quemque scriptorem certas sedes habeat (v. Lob. ad Phryn. p. 346), ap. Soph. memoria non exstat. — εγν in arsi producitur. —.— II. *Usus.* ‖ *cognoscere audiendo vel experiendo* significat. ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν ὅτι Ph. 325. παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς OR 403. γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἥ σ' εἶχεν πάλαι 1477. ἔγνωκά σε OC 553. γνώσεται ὅτι πόνος περισσός ἐστι τὰν Ἅιδου σέβειν Ant. 779. ἢ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν γνῶναι Ai. 1419 an. — ‖ *agnosco.* οὐ γάρ σε μὴ γνῶσι El. 43. ὥστε μηδένα γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν 756. ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα 1340. κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ OR 615. τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ 1115. ἔγνωκα γὰρ 1117. οὓς δ' ἔχρῃζεν οὐ γνωσοίατο 1274. γιγνώσκω σαφῶς τὴν σὴν αὐδὴν 1325. ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημά σου OC 891. — ‖ *video, animadverto, intelligo.* ὥστε γιγνώσκειν ὅτι Ph. 405. λεύσσων δ' εἴ που γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ προσενώμα 716 ch. γνῶθ', εὖ γνῶθ' ὅτι 1165 ch. ὀλεῖς με, γιγνώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις 1388. ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς OR 613. εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἶ 1068. ἔγνωκα μέν νυν, ὥς με ἐξήγαγε OC 96. οὔπω δύναμαι γνῶναι ποῦ μοί ποτε ναίει 137 an. χρόνῳ γνώσει τάδε 852. γιγνώσκων δ' ὅτι οὐδείς ποτ' αὐτοὺς ἂν ἐμπέσοι ζῆλος 941. γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχει 1025. γνώσει κακοῦ θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσέρχεται 1197. γνοὺς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος El. 731. γιγνώσκουσ' ὅτι ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν 988. ἐν κακοῖς τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γιγνώσκετε 1330, de qua verbi dicendi ratione v. Valck. ad Phoen. 257. Abresch. Lectt. Aristaenet. p. 18. γιγνώσκων ὅτι ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα Ant. 188. γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων 998. σπῶντας ἔγνων 1004. ἵνα γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν 1089 *ut discat.* ἔγνωκα χαὐτός 1095. ἔγνω γὰρ τάλας τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε Tr. 932. οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς χαίρειν προθυμεῖ 1118. ἔγνως 1221 *recte dicis;* proprie: intelligis, quid velim. ἔγνων *scio* Ai. 36. ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν; 677. ἔγνωκα γὰρ ἠπατημένη 807. [Sic c. partic. saepe ponitur. Sequitur sent. relat. ὅς OR 1068. ἐν οἷς Tr. 1118. οἷάπερ OR 403. ποῦ OC 137. ὅτι Ant. 188. 779. El. 988. Ph. 325. 405. 1165. OC 941. ὁθούνεκα OC 852.] (I p. 368 l. 9 a. f.)

Γλαμυρός. Σοφ. ἐν Μάντεσιν (Polyid. fr. 465) ἐπί τινων ὀρνέων· τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβὰν schol. Arist. Ran. 596, cuius schol. Ravennas verba κατὰ φορβὰν omittit. cf. Suid. v. γλάμων: ὁ ἀκά-

θαρτος. Σοφ. ἐπὶ ὀρνέου. Haec ex illo scholio exscripta [ut ap. Zonar. p. 438]; sed non de lippo locutum, sed γλαμυρός pro λαμυρός posuisse Soph. manifestum est. [cf. Lob. Path. 1, 93.]

Γλᾰρίς *scalprum.* Poll. 10, 147: Οἰκοδόμου δὲ σκεύη, λεῖαι, γλαρίδες, ὡς Σοφ. ἐν Πριάμῳ (fr. 477). Idem 7, 118: καὶ λατύπους δὲ Σοφ., ὅπου καὶ ἐργαλεῖα τῶν λατύπων ὀνομάζει λείας καὶ γλαρίδας. (I p. 369)

Γλαυκός [Lob. Rhem. p. 285. Curt. Et. p. 133 b] *caeruleus.* γλαυκᾶς ἐλάας OC 701 ch. i. q. χλωρᾶς. cf. Intpp. ad. Eur. Troad. 799. γλαυκῆς ὀπώρας Tr. 703 v. ὀπώρα. — γλαυκᾶς εὐανέμου λίμνας Laoc. fr. 341. γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας Oenom. 423, 3. — Accentum enotavit Arc. p. 50, 6 schol. Il. σ 39.

Γλαυκῶπις *caesiis oculis praeditus.* γὰ γλαυκῶπις Ἀθάνα OC 706 ch. De tono v. αὐλῶπις et Eust. p. 768, 72. [cf. C. W. Lucas, de Minervae cognomento γλαυκ. Bonn. 1831 et quaestt. lexil. p. 113 sqq. Curt. Et. n. 133 b.]

Γλαῦξ *strix.* γέρανοι, χελῶναι, γλαῦκες Amyc. fr. 113. — Vocabulum solitarium notavit Herod. π. μον. λέξ. p. 41, 21. Atticis inflecti, Dorice et Hellenice acui dicitur ap. Eust. p. 88, 4. 1451, 62.

Γλήνη *pupilla.* φοίνιαι δ' ὁμοῦ γλῆναι γένει' ἔτεγγον OR 1277. — De tono v. Herod. π. μον. λέξ. p. 16, 32. Arc. p. 111, 13. [Lob. Path. El. 2, 289.]

[Γλίδου χοάναι v. s. λίγδος.]

Γλοιάς. γλ.: ἡ κακοήθης ἵππος καὶ πολυδίκ... [sic cod. — πολὺ δεικνύουσα τὸ θάρσος coni. Meinek.] παρὰ Σοφ. (fr. inc. 863) καὶ γλοίης τὸ αὐτό. Hesych. „Corrupta haec sunt. γλοιάδα ἵππον si dixit Soph., significationem arcessere malim a nomine γλοιός, quo utitur Comicus Nub. 448; intelligamque de *equo lapsui obnoxio.*" *Brunck.* in lex. Ea significatio ex Aristophaneo exemplo elici non potest. Pro πολυδίκη fortasse emendandum φιλοδακής, id quod certe cum κακοήθης paulo melius convenit quam *lapsui obnoxius.* Gr. Bekk. p. 233, 7: γλοιάζειν τὸ τοῖς ὄμμασιν ἐπιμύοντα μυκτηρίζειν καὶ κακοηθεύεσθαι. οἱ δὲ διαγελᾶν.

Γλουτός *clunis.* ῥυτῆρι κρούων γλουτόν fr. inc. 938 ap. Phot. p. 493, 13 et Hesych. v. ῥυτῆρι κρούων. — Tonum observavit Arc. p. 78, 11.

**[Γλυκαίνω *dulce reddo.* γλυκαίνεταί τε κάποπερκοῦται βότρυς Thyest. fr. 239, 6 Meinek. ad Theocr. 1, 46 bene emendavit. καὶ κλίνεταί γε libri schol Eur. Phoen. 227. πεπαίνεταί τε Nauck.]

*Γλύκιος v. Λύκιος.

Γλυκύς [Curt. Et. n. 526] *dulcis.* Proprie dictum non legitur. ὦ γλυκὺς Ἅιδας Tr. 1040. οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρόν Ant. 29. γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον Ai. 1202 ch. πόνῳ γλυκεῖ El. 1145. πόνου (f. κόπου) μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς Laoc. fr. 343 a. ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου Furiae OC 106. Non coniunctum cum substantivo: *ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς Ai. 966, quod laudant Suid. v. γλεῦκος et Eust. p. 1521, 40 [secl. Dind.]. ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ; OR 1335. τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ 1390. τοὺν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ OC 769. (I p. 369 l. 6 a. f.)

Γλῶσσα. || proprie *lingua in ore:* τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν ῥίπτει θερίσας Ai. 238 an. — || Transfertur ad *linguae ministerium*, quod in *loquendo* cernitur. Sed exemplorum alia aliis propius a primitiva significatione absunt: γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται inc. 673, 3. νέος ποτὲ γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν Ph. 97; quod affert Eust. p. 486, 26. 779, 17 et Suid. v. ἀργόν. — τὴν γλῶσσαν οὐχὶ τἄργα πάνθ' ἡγουμένην Ph. 99. παντὸς ἂν λόγου κακοῦ γλώσσῃ θιγόντα 408. φωτὸς γλώσσῃ δεινοῦ 440. cf. γλώσσῃ σὺ δεινός OC 806. χρυσέα κλὴς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε 1052 ch. v. Herm. ad h. l. ὅστις ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλῄσας ἔχει Ant. 180. εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλῇσαι φόβος 505. Eust. p. 1391, 64. ἵνα γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν 1089. οὔ τἄρα διήσει γλῶσσαν Tr. 323. καχαζόντων γλώσσαις βαρυαλγήτως Ai. 199 ch. ἄνδρα γλώσσῃ θρασύν 1142. οἱ δὲ τῇ γλώσσῃ θρασεῖς Phryg. fr. 649, 2. γλώσσης μελίσσῃ τῷ κατερρυηκότι Ach. Am. 167; sic certe scribendum videtur, vulgo autem μελίσσης et τῷ scribunt, ineptissime insuper incidentes post γλώσσης et μελίσσης. — Magis absunt a primitiva vocabuli potestate haec: τί τὴν ἄβουλον στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε; OR 635, de altercatione dictum. ὅστις γὰρ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν (δοκεῖ) Ant. 708. κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω El. 1175 [m. pr. in LA λ mutavit in ν, super σσ posuit μ: inde] γνώμης v. l. ap. schol. οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη Ai. 584, quod affert schol. Arist. Plut. 69 et Greg. Cor. §. 23. p. 67. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ 1118. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει 1124. Stob. Serm. 11. τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω 1263. δικαία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα Alead. fr. 101. γλώσσῃ σοφόν 109, 10 i. e. *sapienter loquentem.* ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστίν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς Creus. fr. 322. ἐν γλώσσῃ τί με παρηγορεῖ (χαρακτήρ) Hel. 186, 2. ἡ γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει [ἡ suppl. Brck. ὦ γλ. ἐν οἷοις .... ἔχεις Dind.] Eriph. 209, 1. Ab his aliquantum haec distant: ἣ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν El. 596 *omnia moliris dicendo.* ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις Ant. 962 ch., quod de dicto malim quam de lingua intelligi. Fortasse etiam Ai. 199 ex prioribus huc trahendum. — *Loquacitas* s. *inanis loquela* significatur sed nonnisi addito epitheto: πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην fr. inc. 668, 3 [γλῶτταν est ap. Plut., Clem., Gregoram]; plane ut *convicium* simili modo adsignificatur in ὑπερχλίοντες ἐκ γλώσσης κακῆς Tr. 281; *iactatio* in μεγάλης γλώσσης κόμπους Ant. 127 an., quo versu usus Libanius epitaph. Iuliani 1. p. 561 Reisk. — *Adverbiascit* in his formulis: ἐν ὄμμασιν δεδορκὼς κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων Tr. 747. τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω OC 936; de qua locutione v. Blomf. gl. Aesch. Ag. 786. — Relinquitur una difficilior sententia Ph. 1143 ch.: ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ [ἓν Dind.] δίκαιον εἰπεῖν, εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν. Buttm. explicantem *viri fortis est, quod rectum est iuste eloqui, sed qui illud dixit, acerba maledicta addere non debet*, bene confutavit Hermannus, cuius in interpretatione priora probo: *viri est, quod utile est, iustum dicere.* Sed aliter videtur de insequentibus statuendum esse. Coniungenda dicit εἰπόντος ὀδύναν hoc sensu: *ob eum autem, qui dixit, non cum invidia et maledictis promere dolorem suum.* Ita γλώσσας ab ἐξῶσαι pendebit. Sed εἰπόντος ὀδύναν contorta oratio est. Mihi εἰπόντος absolute dictum videtur, *si quis dixerit*, et iungenda ἐξῶσαι φθονερὰν γλώσσας ὀδύναν,

quae est γλωσσαλγία Eur. Med. 522, *acerbe dicta invidiae plena.* (I p. 371 lin. 5.)

Γλωχίν *cuspis sagittae.* πονῶν πλευρὰν πικρᾷ γλωχῖνι Tr. 681.

Γνάθος [Curt. Et. n. 423] *maxilla, os.* χρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου Past. fr. 448. γαστήρ τε γάρ σου καὶ γνάθος πλήρης inc. 727, 2. — De accentu generis cavit Arc. p. 49, 8.

*Γνάπτω v. κνάπτω.

Γνήσιος [Curt. Et. n. 128] *genuinus.* De liberorum ortu. ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει Alead. fr. 108, 1. Ad quod cum responderi videatur v. 2 ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν, via transferendi vocabuli patefit. Sed Clemens Alex. Strom. 6. p. 741, versus istos praeter Stobaeum [77, 9] afferens, pro γνησίαν τὴν ἴσην habet, id quod interpretationem redolet. — Tralate dictum est γνησίου φρονήματος Iphig. fr. 289, 2.

[*Γνυπτέω. ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ γνυπτεῖν [λυπεῖν libri] μόνον βόσκημα El. 363 temptavit Bergk. sec. Hesych. γνυπτεῖν: ἀσθενεῖν, μαλακίζεσθαι. Sed litterarum ordine ap. illum requiritur γνυπετεῖν, γνυπετήσει κ. τ. λ. quae unice probae sunt formae.]

Γνῶμα *ratio.* οὐδ' ἔχοις ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη Tr. 593 i. e. *non certa uteris sententia, nisi expertus.* [In LA γρ. ἄγνωμα in marg., addito a m. recentiss. τὸ γνῶμα.] Vocabulum paulo rarius pluribus exemplis firmat Abresch Ag. 1361. Inutili coniectura id pro γνώμαν rescripsit Both. in Ph. 853. (837).

Γνώμη. ‖ *mens, ratio, intelligentia, prudentia.* τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας προὔχει καὶ γνώμα Ph. 139 ch. Tricl. LA γνώμας. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται 1360 v. Herm. ὡς προμνᾶταί τί μοι γνώμα OC 1076 ch. *animus auguratur.* γνώμη εἴ τις πρόσεστι Ant. 719. εἰ μὴ 'γὼ (ἔφυν) γνώμας λειπομένα σοφᾶς El. 473 ch. κεἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες γνώμης ἀπῇξαν τῆς ἐμῆς Ai. 448. ἄνευ γνώμης γὰρ οὔ με χρὴ λέγειν OC 594 *antequam perspexero.* *γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος Ant. 1250. οὐκ ἀνόητος ὑπάρχω schol. — γνώμῃ κυρήσας OR 398. ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν (ὄνειδος) 524 *quam ex animi persuasione.* ηὔδᾶτο μὲν ταῦτ', οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι 527 *nescio quo consilio.* ἢ γνώμη πλανῶ; OC 316. γνώμη πλανᾷ Dind. verum exstat in LA quanquam scriptum πλανῶ, αι super ω a m. pr. posito. Aliam ex Suida, ait Herm., elicias scripturam (in ἆρ' ἐστίν), ἡ γνώμη πλανᾷ. — χἄνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι OC 403. ὅνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν γνώμῃ 1253 *cogitaramus.* ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα Ai. 1038 v. Schaef. — οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἵων El. 214 ch. *non intelligis* cf. v. 551. πάντων γνώμαν ἴσχων Ph. 837 ch. τούτων γνώμας προδιδάσκειν Ai. 163 ch. *rectam rationem impertire.* σύ μοι γνώμας ἔχων χρηστὰς ἀπορθοῖς Ant. 635. γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ σθένος χερῶν fr. inc. 676. — ‖ *sententiam et consilium* cum captum tum datum aliis significat. ἔνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει γνώμη τε φίλων Ph. 1467 an. οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν OR 601. Est διάθεσις νοῦ, quemadmodum Hesych. interpretatur. χἄνευ τῆς ἐμῆς [χἂν ἐμῆς ἄνευ γν. Dind.] γνώμης OC 665 *ne de me dicam.* οὐ γάρ σε παρασπάσει γνώμης 1186 *non abducet a sententia.* εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω El. 547. οὐκ οἶσθ' ὅποι γνώμης φέρει 922. ποῦ [ποῖ LA] γνώμης ποτ' εἶ Ant. 42 cf. οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω Tr. 705. ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθείς Ant. 330. γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι 640. καὶ γὰρ οὐκ ἄπο [sic LA] γνώμης λέγεις Tr. 389. εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι γνώμης 713 *nisi animus fallit:* proprie *nisi capto consilio fraudor.* ἀπ' ἀλλόθρου γνώμας 845 ch. v. ἀλλόθρους. δὸς ἀνδράσιν φίλοις γνώμης κρατῆσαι Ai. 484 *patere sententiam tuam tibi eripi:* quanquam hoc etiam ad *mentis* significationem revocari potest. πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης 744. — τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ τῶν πάρος Ph. 1191 ch. *quid faciamus mutata sententia.* κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι 1448. γνώμην ταύτην corrigendum videbatur Elmsleio ad Heracl. 1053. propter Aristoph. Eccl. 658; contra Toup. Aristophanem ex Soph. emendandum censebat. Subaudiendum autem ψῆφον. Ceterum v. Hemsterh. ad Thom. M. p. 443 v. θέσθαι. γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ OR 608 *propter sententiam documentis destitutam.* συμβαλοῦ γνώμην OC 1151 *reputa.* ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην Ant. 176 animum *(Herz)* sentiendi rationem *(Sinnesweise)* consilia *(Absicht)*; aptissime nectuntur ex se invicem. ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην Ant. 389 *sententia ante praecepta iterata cogitatione tollitur.* εἰ ταύταν τούτων [ταὐτὰν τούτωι LA] γνώμαν ἴσχεις Ph. 853 ch. εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετοίσεις 962 *sententiam mutare velis.* — ἀλλὰ χαὶ σοφαὶ γνῶμαι ἐμποδίζονται θαμά Ph. 432. Herm. partim ex Suida ἀλλ' οὐχ αἱ. v. ἐμποδίζω et θαμά. — τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν γνώμαισι δούλαις Tr. 53 *servorum consilio.* ταῖς ἐμαῖς γνώμαις OR 525 *secundum meum consilium,* i. e. a me subornatus. πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν Ant. 753 *inania refellere.* Errat schol. ἀπειλὴ πρὸς μωρὸν ἄνθρωπον λεγομένη interpretatus. δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι γνώμας βαλοῦσα Ai. 52. Suid. v. γνώμη. *ludibria oculorum ad mentem alio flectendam fallendamque.* γνώμας ὑποστήσας σοφάς 1091. ἀφθίτους γνώμας Mys. fr. 368 ex Homeri expressum ἀφθίτοις μήδεσι: ἀμετατρέπτους Hesych. interpretatur. — ‖ Segregavimus *casus adverbiascentes.* οὐ ταὐτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός El. 546 *stulti.* εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην εἶναι 1021. εἰ μὴ 'γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν Ph. 910 *si recte perspicio.* ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνήρ OR 687. εἴπερ ἐγὼ μάντις ἔφυν καὶ κατὰ γνώμαν [sic Dind. c. Erf.: γνώμην LA] ἴδρις 1087 ch. non i. q. γνώμην ἴδρις i. e. συνετός, quemadmodum schol. explicat, sed est *ex animi sententia, quantum cupio.* — γνώμῃ σοφὸν φῦναι Ai. 1374. οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι 964. — Accentus regula exstat ap. EM p. 214, 16. Arc. p. 110, 13.

Γνώμων. συνετός Σοφ. (fr. inc. 864) Hesych. [cf. EM 236, 53]. (I p. 373 lin. 6.)

Γνωρίζω *agnosco.* τοὔργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε δόλῳ προσέρπον OR 538. Sic libri omnes. Herm. et Dind. Elmsleio ad IT 18 et l. c. obsecuti γνωριοῖμι dederunt: quod mihi post diligentem operam Lobecki ad Phryn. p. 746 minime videtur probandum.

Γνωστός *quod intelligi potest.* οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν OR 361. Libri consentiunt. Adde γνωστός: ἀντὶ τοῦ γνώριμος. Σοφ. Ἑρμιόνῃ (fr. 212) Antiatt. Bekk. p. 87, 25. Illo autem loco c. Elmsleio Dind. quam scilicet atticam scripturam putaret, γνωτόν dedit, quod cum *notum, non qui nosci possit* significet, ne sententiae quidem aptum est. Rursus ap. gramm: Bekk. fortasse γνωστά et γνώριμα scribendum erit: cf. Bast. ad Greg. Cor. p. 458 not.

Γνωτός *notus*. γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι προσῆλθεθ' ἱμείροντες OR 58 dictum ab Eust. memoratum p. 645, 16. 1451, 1. 1898, 57; Suida v. γνωτός. — ἣν (μαντείαν) οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν OR 396 i. q. ἐγνωκας οὔτ' ἐξ οἰωνῶν οὔτε θεῶν τινός. — ἐκ χάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ Inach. fr. 225, 2. Hanc formam quam solam Atticis usitatam dicit Elmsl., antiquam atticam vocat Buttm. gr. § 102, not. 7, ab antiquo Atthide plane abiudicat Blomf. ad Pers. 403: qui quem testem producit Dorvill. ad Char. p. 403, ex eo nihil discitur. Ceterum secundum tragicorum usum haec sensu differunt, ut non possint cum κλαυστός et κλαυτός contendi. Ap. Thucyd. utriusque formae exempla exstant: v. Poppo not. crit. ad 3, 94. Et tenuiorem cum altera ἀναλογώτερον dicat Eust. p. 400, 25, hoc ipso utramque in usu fuisse significat.

Γοάομαι *defleo*. ἀμφί νιν γοώμενος Tr. 937. γοᾶτο δ' εὐνάς OR 1249. — πολλὰ μέν σ' ἐγὼ κατεῖδον πανδάκρυτ' ὀδύρματα τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην Tr. 51. De qua dicendi ratione cum per saturam quaedam congessissent Pors. ad Phoen. 300 et Seidl. ad IT 1061, absolutissime exposuit Lob. monogr. fig. gramm. p. 16: quam disputationem in novam Aiacis editionem receptum iri speramus. — Activum γοᾶν senescens Graecitas habet, velut Crinagoras Anth. Pal. 1. p. 500. Eutolmius p. 401.

Γογγύλος *rotundus*. γογγύλον μόρον Polyid. fr. 462 b, 2 ap. Athen. p. 51 d. Eust. p. 835, 10, apud quem στρογγύλος legitur, et Gr. Bekk. p. 361, 20 [ubi γογγύλων]. — Accentum generis notavit Arc. p. 56, 14. EM p. 11, 4. 40, 8. (I p. 374 lin. 7.)

Γονεύς *parens*. Pluralis solus reperitur. τῶν οἰκτρῶς οἰχομένων γονέων El. 146 m. γονέων ἐκτίμους ἴσχουσα πτερύγας γόων 241 m. v. ἔκτιμος et Seidl. ad Eur. El. 442. Eust. p. 1514, 22; Suid. v. ἔκτιμος, Zonar. p. 653. γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν OR 436. τοῖς ἐμοῖς [πάλαι coni. Dind.] γονεῦσιν 1495.

Γονή. ‖ *ortus et genus*. ὦ γονῇ γενναῖε OR 1469. Erf. et Herm. explicantes *qui non es incestis parentibus natus* non probo, quod id opprobrium ne in Oedipum quidem, qui loquitur, cadit. Nec Apitzius recte γενναιότατον explicat ad Tr. 166, sed interpretor *ingenita nobilitate conspicuum*, quemadmodum contra plane dicitur ὁ μηδὲν ὢν γοναῖσιν Ai. 1094. — γονῇ πεφυκὼς ἠξίουν γεραίτερος OC 1294 *natu maior*. ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν Ant. 980 ch. *infausto procreati connubio*. οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος El. 156 ch. ἰὼ γοναί, γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων 1232 m. Male schol.: γοναὶ σώματος φιλτάτου τοῦ Ἀγαμέμνονος. Orestes compellatur, ut dictum sit pro σῶμα ξυναίμου φίλτατον. — Hoc exemplum viam transferendi munit vocabuli, ut ‖ *prolem* significet ipsam. γονὰς κατηκόους φύσαντες Ant. 641. εἰσὶ χάτέροις γοναὶ κακαί OC 1192 *male morati filii*. Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορρύτους Ant. 950. Recte schol.: ἐν αὐτῇ εἶχε τὰς γονὰς τοῦ Διός· ὅ ἐστιν, ἔγκυος ἦν. Sic de animalibus etiam: ἔνεστι (Ἀφροδίτη) ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ, *prole terrae* i. e. animalibus terrestribus, fr. inc. 678, 10. Ἰλλυρὶς γονή: ἀντὶ τοῦ Ἰλλυρὶς γενεά ex Triptol. fr. 547 memoratum incertissima fidei documenta habet, v. γύης. — Accentum notarunt Amm. p. 125. Philemo p. 73. Arc. p. 112, 2.

Γόνος *proles*. ὁ Πηλέως γόνος Ph. 333. ὁ Λαέρτου γόνος 366. [sine articulo:] inc. 784. ὁ Τυδέως γόνος Ph. 416. Αἰγέως γόνος OC 549. πιστὸς Ἀταλάντης γόνος 1322. ὁ Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος Tr. 1106 cf. v. 956. Ἀλκμήνης γόνος Ai. 1303 v. Lob. ad h. l. — τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου Ant. 1018. τὸν Ἀχιλλέως γόνον Ph. 1221. τὸν σαυτοῦ γόνον Ant. 574. τὸν Ζηνὸς [sic Dind. c. Tricl.: διὸς LA] ἄλκιμον γόνον Tr. 956 ch. — Transfertur vero ad animalium fetum. αἰγές τ' ἐπιμαστίδιον γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν fr. inc. 962, 3 v. ὀρτάλιχος. Quo sensu dictum sit γόνον τε μήλων (cod. Hesych. γόνοιον μήλων) κάφροδισίαν ἄγραν Dan. fr. 178 ambigo. [Priora loci verba ne Sophoclis sint, sed Diogeniani veretur M. Schmidt. ad Hesych. v. ἀφροδισίαν ἄγραν.] — Suum sibi locum vitiose scriptus versus postulat Ph. 425. Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, ὅσπερ ἦν γόνος. Nihil ineptius quam Antilochum Nestoris quondam fuisse filium dici Scholiasta ab aliis contra historiae fidem legi observat ὅσπερ ἦν μόνος. [Inde Herm. ὅσπερ ἦν μένος.] Quod Musgravio placuit, ὃς παρῆν μόνος Homeri testimonio Il. ι 81 coargui clarum est. Rectius est ὃς παρῆν, γόνος [sic Dind.]. — De accentu vocabuli v. Philem. p. 73. Amm. p. 125. Eust. p. 1410, 10. 1412, 24. (I p. 375 lin. 10.)

Γόνυ [Curt. Et. n. 137] *genu*. προσπίτνω σε γόνασι Ph. 485 *in genua provolutus obsecro*. Nam si Neoptolemi genua dicerentur, quod voluisse videtur Herm. sequentia interpretatus *etsi non possum ad genua tua accidere*, σε vix posset ferri. ἐς δὲ γούνατα πατρὸς πεσοῦσαι ἔκλαον OC 1607 [de qua forma v. Gerth. dial. trag. p. 242]. — Reliquae vocabuli formae, de quibus multa ab Euripidis interpretibus dicta sunt, ap. Soph. non exstant. Accentum v. ap. Arc. p. 118, 24.

Γόος *fletus, gemitus luctuosus*. Singularis bis tantum legitur Ai. 628. Tr. 1199. [El. 1075 ch. e coni. Dind. pro πατρός.] ‖ de *homine*: γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ Tr. 1199. πρὸς τέλος γόων ἀφίκοντο OC 1622. γόων οὐκ ἀσήμονες φθόγγοι 1668. κἀνακούσωμεν γόων El. 81. οὐ λήξω θρήνων στυγερῶν τε γόων 104 an. πτερύγας ὀξυτόνων γόων 243 m. μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί 291. τῶνδε ληξάσῃ γόων 353. κακὸν δ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων 375. εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων 379 [quo utroque loco γρ. καὶ λόγων ab schol. in LA]. οὔτε του τάφου ἀντιάσας οὔτε γόων παρ' ἡμῶν 870 m. Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται OR 30, quem versum Eust. p. 1194, 32 respicit. γόοισιν ἐξῴμωξεν Ant. 427. οὔτε γόοισιν [sic Tricl.: γόοις LA] οὔτ' ἄνταις [λιταῖσιν LA] El. 139 ch. οὐδ' ἀνίεσαν παμμήκεις γόους OC 1609. ἅλις γάρ μοι τεθρήνηται γόοις [λόγοις LA, ascripto a schol. γρ. γόοις] Ph. 1401 v. θρυλέω. ἀοιδὰς καὶ γόους Ant. 883. ἀοιδαί istae θρῆνοι sunt. ἐς πόλιν γόους οὐκ ἀξιώσειν στένειν 1247. γόους τοιούσδε ἔχειν Ai. 319. μηδ' ἐπισκήνους γόους δάκρυε 579. ἐμοὶ λιπὼν ἀνίας καὶ γόους 973. λίμνης ἠχούσης γόους Polyx. fr. 469, 2. — ‖ Semel legitur de flebili lusciniae cantu. οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ai. 628. — De tono v. Herod. π. μον. λέξ. p. 41, 31. Arc. p. 38, 3.

Γοργάς. γοργάδων: ἁλιάδων. Σοφ. Δαιδ. (fr. 174) Hesych. Nymphae sunt Oceanides, v. Intpp. [v. ap. Hesych. Γοργίδες: αἱ Ὠκεανίδες et ap. Zonar. p. 448 Γοργάδες: αἱ δέσποιναι. cf. L. Dind. Th. L. Gr. II, 727.]

Γοργῶπις *torve tuens*. ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεά Ai. 450 Minerva, quam eandem τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην Soph. vocavit fr. inc. 724.

Γοῦν *certe quidem*. Cum contineat in se γε, ta-

cite simul respicit ad ante dicta, unde aliquid colligitur. ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι OR 408. τὴν γοῦν φλόγα αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου 1425. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με OC 319. γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦτα Ant. 779. ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ Ai. 527. δακρυρροεῖ γοῦν fr. inc. 757, 3. Inprimis usitatum est in responsionibus στιχομυθιῶν. [τίς παρθένος νέα δέξαιτ' ἄν; εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας Phil. Troic. fr. 632, 2.] τὰ γοῦν σά 1499, quo loco γοῦν esse ἀργόν inepte dicit Thomas p. 195. τὸ γοῦν ἐμόν OR 626. τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα OC 24. τὸν γοῦν [γ' οὖν LA] ἐμὸν κοὐ τὸν σόν (ἀδελφὸν θάψω) Ant. 45. σοὶ γοῦν (ἐξίσταται νοῦς) 565. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε 748, qui versus in edd. vett. male cum interrogatione profertur. πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ Tr. 718. [γοῦν LA γ' οὖν LB.] apogr. nonnulla δόξει γοῦν ἐμοί, quod certe δοκεῖ oportebat esse. Simili ac γε ratione collocatur particula, ut praepositionem et articulum, quamvis proxime cum nomine colligata sequatur.

Γραῖκες v. Γραικός. (I p. 376 med.)

Γραικός *Graecus*. Ῥαικοὺς οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας. Σοφ. τῇ λέξει κέχρηται Phot. p. 480, 15. Sed Eust. p. 890, 14: Γραικούς: ἡ μὲν συνήθεια καὶ Σοφ. (fr. inc. 933) δέ που κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ Λυκόφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προφέρουσιν ἐπὶ Ἑλλήνων. οἱ βάρβαροι δὲ Ῥαικούς φασι δίχα τοῦ γ, ὡς ἐν παλαιῷ εὕρηται ῥητορικῷ λεξικῷ [v. quae collecta sunt in Th. L. Gr. II p. 749 sq.]. Graecorum nomen vetustissimum, cum vix a poetis usurpatum fere evanuisset, post Alexandri demum tempora revocatum in usum esse constat, v. Marm. Oxon. I. 10. Aristot. Meteor. 1, 10. Steph. Byz. et EM v. Γραικός, et quae Sturz. collegit de dial. Maced. p. 8 not. 3. Videtur autem et Ῥαικῶν et Γραικῶν nomen, quae fortior forma est, antiquitus usitatum fuisse, ita quidem, ut de distinctione quaerentibus grammaticis in mentem venisse barbaris, i. e. Romanis alterum, alterum Graecis poetis assignare haud improbabilis suspicio sit. De tono v. Steph. Byz. v. Γραικός, Arc. p. 50, 6 coll. Lehrs. Arist. p. 283. — Sed metaplasmo quodam inde factum Γραῖκες, de quo Steph. Byz. v. Γραικός: Γραῖκες δὲ παρ' Ἀλκμᾶνι αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμέσιν (fr. 455). ἔστι δὲ ἢ μεταπλασμὸς ἢ τῆς γραίξ εὐθείας κλίσις ἐστίν.

Γραῖος [Lob. Path. El. 1, 239] *vetus*. γραίας ἀκάνθης πάππος fr. inc. 746 v. πάππος. Substantive dicitur, ut intelligatur γυνή. χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα Tr. 870. Non videtur γραῖα a γραῖος seiungendum. Eadem enim versus commode pangendi licentia correptionem ultimae peperit, qua ἀγνοία, ἱερεία, παλιρροία producunt; corripiuntur etiam δῖα (v. Dracon. p. 79, 17. Arc. p. 194, 28) et κτητικά aliqua, Ἑκτόρεια Rhes. 762. Πολυδεύκεια EM p. 461, 45 et communis etiam usus Διομήδεια Arist. Eccl. 1029. Non prohibet accentus, quem circumflexum fuisse, cum correpta, acutum, cum longa opus esset ultima, puto.

Γράμμα ‖ *litera*. Φοινικίοις γράμμασιν fr. Past. 460. ‖ *scriptum quodvis*. γραμμάτων πτυχὰς ἔχων νέμε Synd. 150 *recita*. γράμμα κηρύκειον inc. 897; *mandata praeconis scripta* videntur dici secundum EM 511, 33.

Γρᾰφή *scriptura*. χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν Tr. 683.

Γραφῖον *stilus?* γραφίοις ἐνημμένοις Hel. fr. 187; particula adeo corrupta, ut sensus nulla ratio constet. [γραβίοις malebat Schneider. in Lex.]

Γράφω [Curt. Et. n. 138] *scribo*. Proprie dictum: ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω inc. 694. Tralate *passivum* dicitur et *medium*. οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι OR 411. Suid. v. γεγράψομαι: *non censebor cliens*. Explicuit Musgr. ex Suid. v. ἀπροστασίου et Hesych. v. προστάτου. — ταῦτ' ἐπίστω καὶ γράφου φρενῶν ἔσω Ph. 1325. Suid. v. ἐπίστω habet γράφε, Eust. autem p. 806, 56 perperam γράφου pro γράφε dici existimat. ἐγγράφεσθαι eodem sensu dictum ab Aesch. Prometh. 791. Cf. Boeckh. Expl. Pind. p. 198.

Γύα, γύη v. γύης. (I p. 377 med.)

Γύαλον *convallis*. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον Ph. 1081 m. *antrum*. Affert hoc Eust. p. 526, 40. 944 24. — βᾶθι εἴτ' ἄκραν ἐπὶ γύαλον … ἁγίζων, ἵκου OC 1493. Herm. ex LA et aliis ἐπιγύαλον. Haec sensu cassa sunt. Suid.: ἄκραν ἐπὶ γύαλον, ἐπ' ἄκραν πέτραν. Schol.: ἡ ἐπὶ πρὸς τὸ ἄκραν, ἵν' ᾖ ἐπ' ἄκραν πέτραν. Schol. Ms. Laur.: γύαλον ἀντὶ τοῦ πέτραν. Haec et Suidae inventum inepta sunt, quod *extrema saxi pars* γύαλον dici non potuit. Reisigium ex parte secutus bene rem gessit C. Matthiae Quaest. Soph. p. 158 sqq., scribendo εἴτ' ἄκραν ἢ 'πὶ γύαλον, εἴτε et ἢ sese excipientibus, praepositio ut ad utrumque referatur communiter, quemadmodum etiam scholiasta intellexit, tamen ut ἢ non habuisse videatur.

Γύης [cf. Curt. Et. n. 132] *arvum*. ‖ Proprie dictum. κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην Phoen. fr. 643. οἱ δὲ πλησίοι γύαι OC 58 [γρ. αἱ δ. πλησίον γύαι schol. LA]. πρεσβεύων Ἄργους τε γύαις fr. Inach. 256, 3. ἐπ' Οἰνέως γύαις Meleag. 357, 1. νῦν δ' οὔτε μ' εἰς Δωδῶνος οὔτε Πυθικῶν γύας τις ἂν πείσειεν Niptr. 401. In cod. Steph. Byz. Coisliniano v. Δωδώνη γυ scribitur ceteris adustis, sed veri similis est correctio illa [γυάλων Nck. γυνή τις Montef. γηρύς τις vel προφῆτις Meinek.]. — ‖ Tralatum ad *arva genitalia*. ἀρώσιμοι γάρ εἰσι χἀτέρων γύαι Ant. 569. Exc. cod. Par. post Greg. Cor. p. 677 ἀρώσιμαι γνῶμαι. Moschop. denique dictt. att. v. ἀρόω, ἀρόσιμαι γυῖαι. Et hic quidem scripturae vitio, de quo bene exposuit Valck. ad Phoen. 648: etsi γυῖαι cadentis aetatis fuisse credibile secundum observata a Iacobsio ad Anth. Pal. 3. p. 517 [cf. Lob. Path. Ell. 2, 26 sq.]. In Excerptis Parisinis ἀρώσιμος et ἀλώσιμος confusa arbitror, cui posteriori γνῶμαι bene convenit, et sententia talis crebra est apud tragicos. Ceterum minime, ut Passovius affirmat in lex., solitarium est γύης ap. Euripidem, sed legitimum et apud tragicos regnat. Hoc primus decrevit Elmsl. ad Eur. Heracl. 839, postquam γύης non inusitatum esse apud tragicos Musgr. observarat. Assentitur Herm. ad Alcest. 602, corrigi iubens Aesch. Prom. 377 (369 Well.). Corrigi etiam facile poterit Sophoclis illud Πυθικὰς γύας fr. 401. Sed ea sententia melius quam ab Elmsleio factum est, firmari potuit. Namque τὴν γύην versus nullo loco necessario postulat, quanquam probabili [?] emendatione sic scripseris in fr. 547, v. Ἰλλυρίς, et fortasse etiam fr. 457, v. Κυκνῖτις: respuit idem in Heraclidarum versu; et masculino genere πάντα γύην in Sophoclis Colchidum versu distincte scribitur. Deinde singularis numerus certa fide caret. Denique ὁ γύης tanquam a technicis enotatum prodit Theodos. Can. p. 977 et Eust. p. 1572, 19: γύη δὲ ἡ γύης ἀρσενικόν, μέτρον γῆς. οἱ δὲ παλαιοί φασιν, ὅτι γύης καὶ μέτρον γῆς καὶ μέρος ἀρότρου. ὥστε

ἀρσενικὸν ὁ γύης. Antiqua igitur et proba est masculina forma, quam anadrome a genitivo τῆς γύης, quae recentioribus usitata forma erat, facta explicare, grammatici studuerunt, EM p. 241, 21. — Accentum generis enotavit Arc. p. 103, 9.

Γυμνός. Proprie *nudus.* i. e. *sine pallio.* ὡς γυμνὴ χαλκέοις ἤμα δρεπάνοις Rhizot. fr. 479, 8. Tralate *nudatus, spoliatus.* γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ Ai. 469 ea loquendi forma, de qua exposuit Schaef. mel. cr. p. 115. — De accentu v. Arc. p. 62, 22.

Γυμνόω *nudo.* μυδῶν σῶμα γυμνώσαντες εὖ Ant. 410.

Γυναικεῖος *muliebris.* *χεὶρ γυναικεία Tr. 898 ch. secl. Herm. τὴν γυναικείαν φύσιν Ter. 517, 2. γυναικεῖον μόρον Ant. 1292. — De accentu v. Arc. p. 45, 6. (I p. 378 l. 5 a. f.)

Γυναικόμιμος *mulierum morem imitans.* γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν fr. inc. 706.

Γύνανδρος *mollis, effeminatus.* Ὅταν ἐπὶ συνθέτων ἐναλλάξῃ ὀνομάτων τὸ καθωμιλημένον ὡς παρὰ Σοφ. (fr. inc. 865). Οἱ γὰρ γύνανδροι καὶ λέγειν ἠσκηκότες. ἀντὶ τοῦ ἀνδρόγυνοι. Trypho π. τρόπων [S. p. 741 Waltz. Similiter Polyb. Sardian. ib. p. 612], de quo genere v. Lob. ad Phryn. p. 185 not. Sententia plane Aristophanea est.

Γυνή [Lob. Par. p. 127. Curt. Et. n. 128]. || *Mulierum genus* universe. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή Ai. 580. ὅρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα fr. inc. 671. κάκιον ἄλλ' οὐκ ἔστιν οὐδ' ἔσται ποτὲ γυναικός Epig. fr. 197, 3. ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω inc. 694. οὐ γὰρ ὀργαίνειν καλὸν γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν Tr. 553. ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος El. 302, qua sententia Eust. utitur p. 1072, 41. 1507, 32. κἂν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστιν 1243. γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει Ai. 293. Ap. Aristot. Polit. 1, 13 scriptum γυναικί. Alteram consentientium librorum scripturam tuetur Liban. 4. p. 146. Eust. p. 395, 44. 1423, 28. Stob. Serm. 173. p. 589. Suid. v. βαβαί, aliique ignobiliores testes a Lobeckio collecti. τὸ γὰρ γυναιξὶν αἰσχρὸν ἐν γυναιξὶ δεῖ στέγειν Phaedr. fr. 609. Male duo codd. Stob. γυναικί. [Dind. σὺν γυναικί. Grot. ἐν γυναιξί. Nauck. εὖ γυναῖκα.] — γυναῖκας ἔρως ἐπέρχεται ib. fr. 607. His in plurativi numeri exemplis etsi singulae quaedam cogitantur mulieres, velut Tecmessa Ai. 293, Clytaemnestra El. 302. 1243. Phaedra fr. 609, tamen sententia de quibuscunque ponitur universe. — || *Certae mulieres* dicuntur, aliquando maribus contra positis. γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων OR 928. τί ποτε βέβηκεν ἡ γυνή 1074 Iocasta. φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα 1078. ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή Ant. 525. εἴπερ γυνὴ σύ 741. ἡ γυνὴ φρούδη 1244. γυνὴ τέθνηκε 1282 Eurydice. γυνὴ τίς ἥδε; Inach. fr. 261 Iris. φορβὰς γυνή Phoen. 645 ap. Eust. p. 1088, 35, explicantem ἡ πολλοῖς προσομιλοῦσα τροφῆς χάριν, i. e. *corpore quaestum faciens.* τὶς Αἰτωλὶς γυνή Tr. 8. ἥδε γὰρ γυνὴ δούλη 62. τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστίν; 400. τίς ἂν γυνὴ δύναιτο; 545. γυνὴ δέ, θῆλυς οὖσα 1062 Deianira. ἥτις εὐγενὴς γυνή El. 257. ἡ λόγοισι γενναία γυνή 287. τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν 439. γυνὴ μέν, οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς 997. ἀνδρόφρων γυνή inc. 680. — ὦ φίλα γύναι Tr. 222 ch. [sic LA. ὦ φίλα γυναικῶν Dind.]. ὦ ταλαίφρον γύναι Ai. 903 ch. ὦ γύναι OR 642. 767. 964. Ai. 268. El. 769. 1106. γύναι OR 678 ch. 700. 726. 755. 800. 934. 1054. Tr. 193. 230. 251. 366. 393. 880 ch. Ai. 293. 685. 940. Epig. fr. 197, 1. Acris. fr. 63, 1. — ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικός El. 433. κἀξ ἧς ἔφυ γυναικὸς υἱός OR 459. ποίας γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ; 989. γυναικὸς οὕνεκα Ant. 649. γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα 679. Pors. ex Eust. p. 759, 38, qui Aristophanis potius versum Lysistr. 450 respexisse videtur, γυναικῶν scribi volebat, ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον 746. γυναικὸς ὢν δούλευμα 756. πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός Ai. 652. ἀνδροκτόνου γυναικός Alcm. II. 1 Brck. — Λυδῇ γυναικί Tr. 70. γυναικὶ κακῇ 438. τῇδε τῇ γυναικί 447. γυναικὶ τῇδε 471. τῇ γυναικὶ συμμαχεῖν Ant. 740. — οὐ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' εἰσείδομεν OR 1263. γυναῖχ' ὁρῶ OC 311. γυναῖκα δ' ἐξελόντες Hel. fr. 187. στέργε τὴν γυναῖκα Tr. 486. γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν 553. ὥστε μή τινα στέρξαι γυναῖκα 577. ὁρῶ τὴν γυναῖκα 915. — *Dualis:* γυναῖχ' ὅτι ἔφυμεν Ant. 61. — *Pluralis:* ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες OR 174. αἴδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες OC 1368. μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας παρέστατε Ai. 1182, quod affert Eust. p. 668, 38 aliisque locis, qui ap. Herm. et Lob. inspici possunt. — τῶνδε χώραν γυναικῶν Tr. 241. τόκοισι ἀγόνοις γυναικῶν OR 27. γυναικῶν παῖδας 271. κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν Ant. 680, id est unius Antigones, velut ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν El. 838 ch. unam Eriphylen, et περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὂν El. 1241 unam Clytaemnestram spectat. πασῶν γυναικῶν ἀναξιωτάτη Ant. 694. ἀνδρῶν, γυναικῶν κωκύματα 1079. Creontis intellige et Eurydices. In hoc schemate omitti copulativam particulam observatum est a Kustero ad Ar. Ran. 156 et Schaefero ad Long. p. 403. — νύμφας γυναῖκας μητέρας τε OR 1407 de una Iocasta. κακὰς γυναῖκας υἱέσι στυγῶ Ant. 571 de Antigona et Haemone. τάσδε χρὴ γυναῖκας εἶναι εἴσω 579 de quo dicto v. Toup. ad Suid. v. ἀμπαλίνωρος, Coraen ad Isocr. p. 241, Wakef. Silv. Cr. 1, 34. — ἐνθέους γυναῖκας 964 ch. Bacchas. — ξέναι γυναῖκες El. 660. ὦ φίλταται γυναῖκες 1227. 1398. φίλαι γυναῖκες Tr. 225. ὦ γυναῖκες El. 254. 372. 992. 1098. Tr. 202. Phaedr. fr. 611, 1. inc. 720, 1. γυναῖκες Tr. 385. 663. 673. — || *nuptae mulieris* significatio est. ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ Tr. 148. ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή Ai. 1169. σὴ γυνή OR 1172. μήτηρ καὶ γυνή Ant. 53 de eadem Iocasta. γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις 650. — τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο γυναικός Ai. 1112. τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός 1312. ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα OR 950. γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἂν Phaedr. fr. 608, 1. γυναικὸς ἐσθλῆς χωρίς inc. 679, 2. — ξὺν παιδὶ καὶ γυναικί Tr. 257. *ἀνδρὶ καὶ γυναικί OR 1281 [secl. Dind.]. — λέκτρα καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον OR 260. γυναῖκα δ' οὐ γυναῖκα 1256. Pluralis eo sensu dictus non exstat.

Δ.

Δαῆναι *cognoscere*. ὁ δὲ λάθεται ὧν τ' ἔπαθ' ὧν τ' ἐδάη El. 169 m. Schol.: ὧν ἔπαθε, δηλονότι ὑπ' ἐμοῦ καλῶν (beneficiorum), καὶ ὧν ἔμαθε. Possunt vero etiam mala, quae degener mater ei minata erat, et ab altera parte nuntii ab Electra missi, ut properaret hortantes, intelligi. δαῆναι τὸ ἑτέρωθεν εἰδέναι cum significare dicit Eust. p. 1506, 12, id certe hoc exemplo non comprobatur. (I p. 381 lin 2.)

*Δαί. τί δαὶ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; Ant. 318 in LA scribitur, et adscripsit Tricl. διὰ τὸ μέτρον, unde correctorem agnoscas. Nam δαί tragicis ipsis metri causa dictum esse ut putaret, ille multum certe aberat. τί δέ nunc scribitur ex apogr. et Plut. de Garrul. p. 509 d. δαί autem a tragicis abire iubemus, pronis in errorem librariis αι et ε miscentibus assignantes, secuti Porsonum ad Med. 1008 cf. Matth. ad Med. 1001. El. 242, quo loco retractat, quae olim ad Hecub. 1232 adscripserat; item Stallb. ad Plat. Phileb. p. 6. De usu particulae ap. Platon. v. Schneider. ad Rpubl. p. 468 a. Wexius Antigonae editor δαί retinuit, fortius esse dicens quam δέ.

[Δαίδαλος. n. pr. fabula Soph. satyrica inscribebatur cuius sunt ap. Dind. fr. 170 – 175.]

Δαιμονίζομαι: δεδαιμονισμένον ἀντὶ τοῦ τεθεωμένον (i. e. ἀποθεωθέντα) Σοφ. Δανάῃ (fr. 180) Antiatt. Bekk. p. 90, 31.

Δαιμόνιος *divinus*. δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ El. 1269 m. sc. τὸ πορίσαι σε πρὸς ἡμέτερα μέλαθρα. Tralate *permirum* et *stupendum* significat. ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ τόδε Ant. 376 an: *quasi de portento divinitus misso ambigo*.

Δαίμων [Hartung. üb. Daemonen p. 1 sqq. Curt. Et. n. 256]. || *deus unus* vel *certus*. γὼ πανδαμάτωρ δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν Ph. 1468 an. Schol.: τινὲς τὸν Ἡρακλέα, ἔνιοι τὴν τύχην. Elmsl. ad Heracl. 900 quamvis dubitans Iovem significari putat, cumque hoc et Buttmanno ego quoque facio. Herm. *fatalem necessitatem dei cuiuspiam voluntate constitutam* dici existimat, quam a caeca necessitate differre, cui Μοῖρα praesit: simul Iovem πανδαμάτορα dici inepte. Mihi non ineptius videtur, quam Aeschyleum eiusdem cognomentum παναίτιος, parum recte autem distingui puto fatum a Deo dispensatum et caecam fati necessitatem. ῥῆμαθ' ἃ δαίμων κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν Ai. 243 an. οὐδείς ad utrumque nomen referendum κοινῶς. ὦ δαίμων OC 1480 ch. Iupiter Fulgurator. — δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος OC 709 ch. Neptuni. τῷ τε δαίμονι τῷ τ' ἀνδρὶ σύμμαχος πέλω OR 244 Apollinis, ut ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι El. 658. τὸν ἐν Δωδῶνι δαίμονα Niptr. fr. 401, 4. — || Plurative de *deis pluribus* vel *qualibuscunque*. δαιμόνων ἕδη σέβων OR 886 ch. ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων 912. δαιμόνων δείκνυσί τις 1258. δαιμόνων ἀγάλμαθ' ἱερά 1378. θοῦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων OC 466. Furiarum. ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος 634. μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες θεῖεν μ' ἄφωνον 864. καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας 1391. οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων 1451 ch. ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες Tr. 280. εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ (τὰ κακά) δαίμονες Ph. 447. καί σε δαίμονες νόσου μεταστήσειαν 462. πότμος δαιμόνων 1118. δαίμονας λέγων πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι Ant. 282. ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην; 921. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; Ai. 1130. οὐ χρῆν τάδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι πράσσειν Alet. fr. 94, 5. Articulum in significandis cum certis, tum omnibus deis, ut fit in θεός, fere perpetuo omitti videmus. — || *numen* significatur *ad hominis sortem et res constituendas efficax*; cum bono tum malo sensu dictum. καί σε δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι OR 1479. τοῖς αὐτοῖσί τοι οὐχ αὑτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ El. 917. ὅταν δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν πλάστιγγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον fr inc. 964, 4 [μάστιγ' ... παλίρροπον Meinek.]. ὦ δαῖμον inc. XXVII. 3. 1 Brck. Quae quidem de maligno et invido deo dicta non sunt; sed sunt haec: ἅ με δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει Ant. 833 m. ἐλπίδων γὰρ ἐς τίν' ἔτι με δαίμων τανῦν ἐλαύνει; OC 1750 m. nisi ad *sortis* significationem hoc trahere malis. ἀπ' ὠμοῦ δαίμονος OR 828. τίς ὁ πηδήσας μείζονα δαίμων τῶν μακίστων 1301 an. ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλλου; 1311 m. τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων; 1328. ὁ δυστυχὴς δαίμων ὁ σός τε κἀμός El. 1156. κἀμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ Ai. 504. νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι 1215 ch. Non est Pluto, neque Mars, quae Musgravi sententia erat: sed ne *fatum* quidem cum Hermanno intelligo. Item male in hunc modum Musgr. interpretatur illud Aiacis 243. — δαίμονος κακοῦ δόσις Tynd. fr. 572, 5. — || Hinc illud deflexum, quod *sortem* universe et *infortunium* significat. δαίμων τοῖς μὲν εὐτυχής, ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ El. 999. τοῦ πλέονος [λῴονος LA] δαίμονος Ph. 1100. τῷ παρόντι δαίμονι El. 1306 *sorti quae nunc obtigit*: felix autem erat. τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληχότες OC 1337 quod etiam de infortunio intelligas. οἷς οὔτε δαίμων (i. q. μοῖρα) οὔτε τις θεῶν νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr fr. 499, 2. — αἰαῖ· δαίμων, δαίμων Ph. 1186 ch. πρέπον γέ τἂν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τάδε Ai. 534. εἰ γενναῖος πλὴν τοῦ δαίμονος OC 76. Affert Suid. δαίμων. *Caecitatis calamitatem* dicit. τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων, τὸν σὸν δαίμονα OR 1194 ch. αὐτὴ τὸν αὑτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη Tr. 910. ἰὼ δαῖμον 1026 m. Hercules de malorum magnitudine queritur. μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα Tyr. fr. 585, 1 *malum praesens ne in vulgus emanare sine*. Cf. Valck. ad Hippol. 809. Kuster. ad Arist. Plut. 6. Monk. ad Alcest. 944. — || Generatim *numen* est, τὸ θεῖον. τοίγαρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὔ τί πω ὡς αὐτίκα OC 1370. πάλιν σφε δαίμων δίκαιος αὔξοι 1567. ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν χὠ πάντ' ἀίων Διὸς Ὅρκος 1766 an. ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς OR 34 *in rebus divinitus immissis*. Sphingem dicit. — Adverbiascit ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι OC 1443. Homericum θεῶν ἐν γούνασι. — Diverbiorum igitur et canticorum discrimen significationis non haberi agnoscitur. Neque etiam certum discrimen inter θεός et δαίμων reperias, de quo dixit Lennep. ad Phal. Ep. p. 370: nam δαίμων utique pro θεός dicere sibi poetae sumserunt, quanquam non item θεός pro δαίμων, si de numine maligno et infortunii auctore sermo. (I p. 383 lin. 6.)

Δαίνυμαι. [Curt. Et. n. 256] || *comedo*. ἐδαίσατο τὸν Ἀστάκειον παῖδα (Tydeus) Synd. fr. 153, 5. || tralate *mordeo* de cruciatu vulneris et morbi. δαί-

νυται γὰρ αὖ πάλιν Tr. 1088. — φοινίας ἐχίδνης ἰὸς ὣς ἐδαίνυτο Tr. 771. — || Item tralate de *fruendo* et *potiundo* dictum. ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τιν' ἵμερον τέκνων ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον; El. 543.

Δαίομαι *flagro*. ὅπως ἐδαίετο φλὸξ αἱματηρὰ κἀπὸ πιείρας δρυός Tr. 765. Schol. ἀνεκαίετο.

Δάιος. [Curt. Et. n. 258.] || *hostilis;* ea vi non legitur nisi in canticis; in diverbiis δήιος vel δῄος dicendum esset, quorum illud ap. Aeschylum est, ἀδῆος autem ap. Soph. ἐγχέων φόβημα δαΐων OC 699 ch. δαΐων ἀνδρῶν 1044 ch. τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις Ai. 365 m. — || *miser* [alii *formidolosus* sec. Hesych. v. δαΐα]; qua potestate etiam in trimetris dorismo donari observat Herm. ad Ai. 784, ubi legitur ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος, qui versus a Moschopulo affertur in scholiis ad Il. β 23. δαΐα Suid. v. δηία, sed cod. Leid. communem formam exhibet. Illud vero non recte observavit Herm., *hostem* significans vocabulum δήιος scribi, nisi δάιον τέρας de Typhone dictum Aesch. Prom. 352 contra libros corrigere velis, quod equidem facere non ausim. Rectius igitur δάιον et *hostilem* et *miserum*, δήιον *hostilem* significare dicemus [Lob. Path. Ell 2, 35 sq. ad Ai. 784].

Δαίς [Curt. Et. n. 536] *coena*. ἦλθεν δαὶς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν Tript. fr. 539. Hesych.: ἡ δι' ἐράνων εὐωχία. ἔνιοι δὲ τὰς Μούσας. — οὔτε δαιτὸς οὔτε χέρνιβος θιγών inc. L. 7 Brck. θανὼν παρέξω δαῖτ' ἀφ' [Wund. ὑφ' LA] ὧν ἐφερβόμην Ph. 945. πατρὸς τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην El. 284. De *bestiarum epulis* Homerus cum δαῖτα nunquam posuerit, tragici novatores exstiterunt: v. Lehrs. Arist. p. 164. De tono v. Arc. 92, 20.

Δᾰκέθῡμος *animum excrucians*. δακέθυμος ἄτα Ph. 705 ch. morbosus Philoctetae pes dicitur. Musgr. mire de puero cogitabat nutricis adminiculo indigente. Memorat illa verba Eust. p. 575, 8. 1506, 64. 1590, 43.

**Δάκετος *morsus*. Probabili et ingeniosa emendatione Brunck. in fr. Thamyr. 232 b. μουσομανεῖ δ' ἐλάμφθην δακέτῳ pro δ' ἂν καὶ τῷ, quod legebatur ap. Plut. Mor. p. 1093 d. (I p. 384.)

Δάκνω [Curt. Et. n. 9] *mordeo*. Proprie dictum non est apud Sophoclem: nam illud σαίνουσα δάκνεις καὶ κύων λαίθαργος εἶ fr. inc. 902 ap. Eust. p. 1493, 19 de malitioso homine cum cane subdola comparato dici videtur. Nec ἴσχε δακὼν στόμα σόν Tr. 976. *labra morde* magis veri morsus quam silentii significationem habet. — Transfertur autem ad *dolorem*, *iniuriam*, *opprobrium:* v. Spanh. ad Ar. Nub. 12. Valcken. ad Hipp. 1303. — οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει Ph. 1358. τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει Ai. 1119 et inde Stob. Serm. 116 p. 258. ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει; Ant. 317. — μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει θυμῷ δύσοργος Tr. 1117. Sic conpone: μὴ τοσοῦτον δύσοργος, ὡς θυμῷ δάκνει. — χοὔτως ἐδήχθη τοῦτο τοὔνειδος λαβών Tr. 254; quae sententia cum plane conveniat cum altera Ph. 378 δηχθεὶς πρὸς ἀξήκουσεν ὧδ' ἠμείψατο, falsam esse Buttmanni sententiam manifestum est, δηχθείς sic absolute dictum ferri posse negantis. — α in arsi producitur fr. inc. 902, in thesi corripitur.

Δάκρυ [Curt. Et. n. 10] *lacrima*. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ Tr. 1199. v. δάκρυον.

Δάκρῠον *lacrima*. γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο El. 1231. δι' ὄμματος ἀστακτὶ λείβων δάκρυον OC 1251. χάρμ' ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλούμενον inc. CIII Brck. Rectius χαρά με et ἐκκαλουμένη. v. ἐκκαλέω. — ἴσχειν δ' οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων Ant. 803 an. ἀδινῶν χλωρὰν δακρύων ἄχναν Tr. 848 ch. ἔρρωγεν παγὰ δακρύων 852 ch. καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα 919. πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων El. 906. δακρύων χάριν Scyr fr. 501, 6. δάκρυσι μυδαλέα El. 167 m. Affert Suid. v. μυδαλέας: quod non necessario ad δάκρυ refertur. τὸν θανόντα δακρύοις ἀνιστάναι Scyr. fr. 501, 2. φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη Ant. 527 an. v. εἴβω. — Prima syllaba in thesi posita corripitur, Ant. 527. 803. Tr. 848. 852: in arsi iambica non soluta et dactylica producitur, Tr. 919. Scyr. 501, 2 et 6. El. 167, sed non in arsi iambici versus soluta, El. 1231. OC 1251. inc. CIII. Brck. De accentu generatim praeceptum est Arcadii p. 121, 20.

Δακρυρροέω *lacrimas fundo*. δακρυρροεῖ δύστηνος Tr. 326 [δακρυρρόεῖ LA, eraso circumflexo]. δακρυρροεῖ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων fr. inc. 757, 3. οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾷ δακρυρροοῦσα El. 1313. Schaef. Mel. Cr. p. 113. χαρᾷ coniecit [recep. Dind. χαρᾶς libri]. εἶδε με δακρυρροοῦντα Tr. 796. οὐ δὴ κλύω τοῖν μοι φίλοιν δακρυρροούντοιν OR 1473.

Δακρύω *lacrimo*. Et transitive et intransitive dicitur. καὶ σφὼ δακρύω OR 1486. ἃς νῦν δακρύεις εἰσορῶν OC 1358. ἅ τ' ἐν τάφῳ πετραίῳ αἰαῖ δακρύεις El. 152 m. ὦ παῖ, τί δακρύεις; 828 ch. ἅλις, ἵν' ἐξήκεις δακρύων OR 1515. ὄμμα σε τόδ' ἐμὸν στένει δακρῦον OC 1710 m. LA δάκρυον. Tricl. δακρύρροον. — ἐπεὶ 'δάκρυσα κεῖνον Ph. 360. πότερα τἀμαυτοῦ κακὰ πρόσθεν δακρύσω ἤ; OC 1255. ἆρα δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ; El. 805. κἀγὼ δακρύσας εὐθὺς ἐξανίσταμαι ὀργῇ Ph. 367. ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δή OR 66. Hoc solo loco prima in arsi est et producitur: in thesi corripi mos est. Mediam semper longam esse adnotavit Pors. ad Med. 1218.

Δάλιος *Delius*. Δήλιος enim ap. Soph. non legitur. ἄναξ Ἀπόλλων ὁ Δάλιος Ai. 704 ch. ἰήιε Δάλιε Παιάν OR 154 ch.

Δᾰμ άρ [Curt. Et. n. 260] *coniunx*. ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ OR 930 proprie *consummata*, i. e. *legitimis iuncta nuptiis*. gl. τέκνα ἔχουσα, cui sese in nova editione ineptiens Both. applicat. ἁ δέ οἱ φίλα δάμαρ Tr. 650 ch. ἐξ ἀγρίας δάμαρτος Ant. 973 ch. μητρυιὰ significatur. δάμαρτα τὴν Κρέοντος 1181. ἢ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ κείνου; El. 663. δάμαρτά θ' Ἡρακλέους Tr. 406. ταύτην πρόσθου δάμαρτα 1224. — Non de legitima uxore, sed de muliere, quacum quis concubitu consuevit, bis dictum. δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν Tr. 428 et ἐγὼ δάμαρτα; 429. — Tonum notavit Arc. p. 19, 15. Gr. Herm. p. 538. (I p. 385 med.)

Δᾰμάω [Curt. Et. n. 260] *domo*. Activum semel legitur *constringendi illigandique* potestate. τὰν (Niobam) κισσὸς ὡς ἀτενὴς πετραία βλαστὰ δάμασεν Ant. 827 m. Schol.: ὅτι περιεκεκάλυπτο πανταχοῦ τῇ πέτρᾳ. Passivum cum *interficiendi* adsignificatione: ὀλοὰ γὰρ ἐδάμη El. 844 m. Agamemno. τοξευτὸς ἐκ Φοίβου δαμεὶς Ph. 335 i. q. κατατοξευθείς. *Expugnare et subiicere* significat: ὡς ταύτης πόθῳ πόλις δαμείη πᾶσα Tr. 432. λέγεται χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι Ph. 200 an. Troiam sagittis Herculis.

Δᾰνάη n. pr. Δανάας δέμας Ant. 944 ch. nota circumlocutione. [Δανάη quae inscribebatur Soph. fabula (ap. Dind. fr. 176—181) non videtur fuisse

diversa ab ea quae Ἀκρίσιος erat.] De accentu v. schol. Il. σ 44. Herod. ap. Arc. p. 103, 9 coll. Lehrs. Arist. p. 293.

Δᾰνᾰός [Preller. GM 2, 45 sq.] *Graecus*. Eo sensu plurale tantum est. λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους Ai. 138 an. Δαναῶν βοτά 144 an. τῶν μεγάλων Δαναῶν 224 ch. ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς ἀρωγός Ph. 1216 m. — De accentu v. Arc. p. 38, 14.

Δανοτής *aerumna*. Τὸ παρὰ Σοφ. ἐν Λακαίν. (fr. 338) δανοτής εἰρημένον· Ἐν ᾗ παύσετ' ἀμερίων μόχθων τε καὶ δανοτῆτος· ὑγιῶς ἂν ἔχοι εἰ παρ' ὄνομα σχηματισθείη· Herodian. π. μ. λ. p. 40, 11 [Lehrs. δανότης et δανότητος]. (I p. 386.)

Δάπτω [Curt. Et. n. 261] *mordeo*, de iniuria illata et dolore inde genito: δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ 'νδικον OR 681 ch.

Δάρδᾰνος n. pr. τὸ Δαρδάνου πέδον Ph. 69 urbs Troia. — Accentum notavit Arc. p. 64, 20.

Δαρόν *diu*. [Curt. Et. p. 501] πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου Tr. 65. δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι El. 1065 ch. sc. ἔσονται. δηρόν tragicis indictum esse observavit Pors. ad Or. 26, et in hoc ut aliis, Atticos δωρίζειν Apoll. de adv. p. 495, 10.

Δᾱρός *diuturnus*. πολύν με δαρόν τε δὴ κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον Ai. 414 m., quod memorat Eust. p. 409, 39. — De tono cavit Arc. p. 69, 3.

Δάσκιος *spisso crine*. ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ Tr. 13 *densam barbam* dicit [παροιμία ἐκ πολλοῦ εἰρημένη schol.]. De originatione vocis ineptiunt veteres, velut EM p. 248, 51; δᾱ non est ex δασύς contractum, sed intensivum, quod etiam δια et ζα scribitur [Lob. Path. El. 1, 202. 326].

Δασμός [Curt. Et. n. 256] *vectigal*. σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμόν *Sphingi datum tributum* dicitur OR 36. Suid. v. σκληρᾶς ἀοιδοῦ. *Commodum qualecunque* dicitur, quasi reditus simile: κἀμοὶ δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει OC 635. Oedipus dicitur, tantam praesidii accepti mercedem pollicitus.

Δᾰσύστερνος *piloso pectore*. τοῦ δασυστέρνου Νέσσου Tr. 557.

[*Δατέομαι. δατούμενος (fr. Ai. Locr. 14) v. ἐνδατέομαι].

Δαύλιος *Daulius*. κἀπὸ Δαυλίας OR 734 de σχιστῇ, loco Phocidis, v. Intpp. Praepositio διὰ μέσου posita est.

Δάφνη [Curt. Et. p. 424] *laurus*. *Arbor* dicitur: χῶρος βρύων δάφνης, ἐλάας, ἀμπέλου OC 17. *Folia:* πολυστεφὴς παγκάρπου δάφνης OR 83. δάφνην φαγών inc. 777. [παρόσον ἡ δάφνη ἐνεργεῖ πρὸς τοὺς ἐνθουσιασμούς Schol. Hes. Theog. 30.] Prima his in exemplis, ut in thesi, corripitur. Accentum notavit Arc. p. 110, 19.

Δέ. Μέν et δέ nobis eam praecipuam vim videntur habere, ut duas sententias per verba in eis gravitate sensus eminentia ita colligent arctius, ut prior alterius additae pondere et vi adversativo ex parte elevari vel tolli videatur; in adversativa igitur genere μέν et δέ easdem, quas in copulativo τε et καί, partes agunt.

1. || Ostenditur igitur particulae vis in primis tum, cum membrum sententiae prius μέν praefixum antefert. Et saepe quidem eadem iterantur opposita vocabula, vel similia, velut El. 89. 961. 1357. OR 4. 26. 67. 219. 259. 523. 677. 1135. OC 141 ch. 280. 350. 610. 1314. Ant. 94. 201. 617 ch. 669. 898. 1070. Tr. 162. 229. 790. 951 ch. 1196. *1266. Ai. 137. 505. 856. Ph. 258. — Alia sunt, quae ne ipsa quidem exscribi opus, Ph. 280. 289. 310. 359. 365. 449. 451 cui sententiae opposita sequitur v. 459. 475. 503, 520. 530. 540. 546. 559. 605. 627. 676 ch. 840 m. 844 ch. 1021. 1026. 1043. 1075. 1080. 1137 ch. 1279. 1285. 1308, ubi cum inchoasset sententiam Neoptolemus τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, Philoctetes pergit v. 1310 ξύμφημι· τὴν φύσιν δ' ἔδειξας. 1318. 1331. 1371. 1426 cui opposita sententiae pars sequitur v. 1431. OR 16. 25. 33. 47. 62. 221. 230. 246. 261. 404. 419. 574. 590. 674. 690 ch. 715. 733. 769. 775. 782. 785. 793. 834. 846. 907. 1127. 1233. 1239. 1247. 1360 m. 1449. OC 16. 93. 294. 340. 344. 365 oppositum versui 361. 371 oppositum versui 367. 377. 400. 462. 471, quem versum interrogando Oedipus pronuntiat, postquam membrum oppositum a choro prolatum fuit v. 469. 497. 530. 614, 660. 733. 1017. 1157. 1270. 1335. 1345. 1352 cui respondet v. 1348. 1435. 1522. 1540. Ant. 15. 26. 78. 80. 139 ch. 164. 198. 256. 327. 438. 446. 484. 555. 557. 559. 562. 617 ch. 873 ch. 911. 927. 1101. 1105. 1223. Tr. 4. 18. 40. 52. 63. 123 ch. 142. 264. 267. 283. 302. 309. 451. 468. 535. 693 oppositum habens v. 689. 784. 801 opposito v. 799. 844 ch. 851 ch. 951 ch. 1154. 1231. * 1266 an. *1272 an. *1277 an. Ai. 33. 121. 236 an. 239 an. 273. 296. 298. 437. 455. 489. 507. 632. 672. 684. 765. 768. 805. 942. 1022. 1038. 1060. 1278. 1293. 1372. 1396. 1400. 1404. El. 51 oppositus versui 39. 73. 97 an. 192 m. 195 ch. 247 m. 336. 371. 448. 461. 550. 647. 678. 690. 696. 724. 734. 762. 767. 906. 951. 998. 1000. 1013. 1229. 1271. 1291. 1309. 1338. fr. Alet. 94, 3 et 8. Atr. 144 b, 2. Creus. 322, 2. Mys. 360, 2. Oenom. 421, 3. Polyid. 464, 1. Ter. 517, 6. inc. 678, 3 et 10. His similia sunt μὴν ... δέ OC 28 et μέντοι ... δέ, siquidem probabilis Hermanni emendatio El. 1243 [μὲν δὴ scripsit nunc Dind.]. —.

— 2. || Minus arcte coagmentantur sententiae, cum δέ non habet, cui respondeat, praegressum μέν, quod tamen in prioribus lateat et omissum sit oportet: v. Herm. ad Philoct. 86. — Ph. 329. 354. 371. 377. 387. 464. 500. 504. 585. 620. 687 ch. ubi LA τόδε θαῦμα, Buttm. malo sensu τὸ δὲ, Herm. καὶ θαῦμα 716 ch. 719 ch. 834 ch. 959. 971. 1011. 1028. 1035. 1037. 1053. 1061. 1113. 1119 m. 1225. 1243. 1257. 1261. 1293. 1315. 1321. 1336. 1389. 1399. 1411. 1417. 1440. — OR 19. 76. 149. 175 ch. 216. 222. 249. 252. 258. 263. 273. 293. 314. 328. 338. 348. 370. 402. 449. 531. 553. 712. 740. 748. 752. 787. 798. 819. 821. 928. 970. 974. 978. 1038. 1076. 1078. 1080. 1082. 1249. 1256. 1258. 1294. 1345 m. 1511. OC 24. 320. 322. 492. 583. 600. 941. 1150. 1298. 1315. 1383. 1391. 1427. 1656. 1683 ch. Ant. 29. 55. 117 ch. 134 ch. 205. 250. 253. 272. 435. 468. 592 ch. 608 ch. 672 ubi in LA schol. superscr. γάρ. 685. 688. 692. 714. 722. 1025. 1031. 1056. 1174. 1196. 1220. 1226. 1236. 1246. 1272 m. 1274. Tr. 13. 43. 58. 116. 250. 272. 287. 296. 383. 653 ch. 1103. 1111. 1190. 1204. 1216. Ai. 12. 445. 450. 556. 558. 600. 614 ch. 652. 721. 865. 1081. 1088. 1128. 1207 ch. 1225. 1419. El. 219 an. 426. 448. 577. 589. 612. 625. 668. 729. 731. 736. 745. 791. 887. 889. 924. 934. 1028. 1074 ch. 1422. Inach. fr. 265, 4. Eriph. 204, 2. Alia sunt, in quibus cum sententiis nectendis solis serviat, commode *porro, praeterea* vertas. Ph. 660. 776. OR 312. 313,

424. 710. 741. 813. 1224. 1305 an. 1490. 1512. 1513. OC 146 m. 261. 353. 434. 532 [sed μέν antecedens addidit Dind. c. Elmsl.] 681 ch. 694 ch. 707 ch. 789. 809. 1145. 1298. 1677 m. Ant. 58. 790. 955. 1119 ch. Tr. 206. 311. 517 ch. 650. 917. Ai. 406. 675. 835. 1019. 1205 ch. El. 7. 268. 271. 1176. Naupl. fr. 379, 9. Hic est usus ille, propter quem δέ vocatur μεταβατικὸς σύνδεσμος schol. Dion. Thr. p. 958 Bekk. Et sic saepius iteratur δέ pro numero rerum enarratarum, v. Elmsl. ad Med. 940. —.— 3. || Liberius etiam unum δέ ponitur omisso μέν in vocibus vel eisdem vel contrariis invicem sibi opponendis: cf. I. Ellendt. ad Arrian. Exp. Alex. 5, 27, 14. Apitz. ad Soph. Tr. p. 252: quanquam hunc quidem de summa re agentem nemo probaverit. — τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὕπο Ph. 334. ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ τολμητά 633. οὐκ εἶ κακὸς σύ, πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν ἔοικας ἥκειν αἰσχρά 971. οὐχ ἑκών, ἑκοῦσι δέ Tr. 198. τότ' ἦν χερός, ἦν δὲ τόξων πάταγος 517 ch. ὃν τέκετο θάνατος, ἔτρεφε δ' αἰόλος δράκων 834 ch. κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων, κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην 1148. θεοῖς ἐχθαίρομαι, μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός Ai. 458. ἔς τ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπάς, λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ El. 106. παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ, παῦσον δὲ σαυτήν 988. μήτηρ καλεῖται· μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ 1194. μάλιστα σοὶ μέλειν οἶμαι, μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι 1447. ἐπαξίως μὲν Φοῖβος, ἀξίως δὲ σύ OR 133. οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθε 1224. δεινὸς ὁ προσχώρων Ἄρης, δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά OC 1066 ch. τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ' εὑροῦσαν πάθη 1078 ch. ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες 1275. στήσω σ' ἄγων, στήσω δ' ἐμαυτόν 1343. τὰν νεάταν ὁδὸν στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος λεύσσουσαν ἀελίου Ant. 808 m. — δείλαιος ἐγὼ δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ 1311 m. In huius generis exemplis pluribus olim τε pro δέ emendaturus erat Elmsl. ad OR 1224, sed mox rectius decrevit ad Ai. 1050. ad Med. 21. 1039. Cf. Herm. in Cens. Med. ad. v. 940. — Contra δέ omitti cum μέν dictum fuerit v. μέν. Sed τὰ δέ non praecedente τὰ μέν, quod Seidlerus ad Eur. IT 872 ex El. 219 (212 H. quem vide) laudat, nunc emendatum est. —.— 4. || Saepe δέ in eiusdem sententiae tenore *iteratur et saepius adeo ponitur*. Quod cum fit, primum δέ cum aliquo praegresso μέν vel subaudiendo adversative connexum, alterum continuandae orationi constitutum est. In tali sermone saepe a participiis ad finitas formas transiri observavit Schaef. ad Medeam Pors. 1313 et ad Dion. de c. v. p. 31. ἥδομαι μέν· νῦν δ' αἶρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον, οἴσουσί σ' οἵδε Ph. 886. οὐκ εἶ κακὸς σύ· πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν ἔοικας ἥκειν αἰσχρά· νῦν δέ 971. ἀνδρός τοι τὸ μὲν ἓν δίκαιον εἰπεῖν· εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν. κεῖνος δέ 1141 ch. φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός, φθίνουσα δ' ἀγέλαις ... · ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς ἐλαύνει OR 25. ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται· νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θανατηφόρα κεῖται ἀνοίκτως· ἐν δ' ἄλοχοι 179 ch. πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν ἀστεργὲς οὐδέν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀσφαλής. εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ... · εἰ δ' αὖ ... 228—33. πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες· ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λάιον μία 752. ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος, μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς, ἠγόμην δ' ἀνὴρ ἀστῶν μέγιστος 775. τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως τοὔνειδος ἦγον 781. ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται· κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δέ ... *(sin igitur)* 812. κτενεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν, ὁ δὲ θανὼν κεύθει· ἐγὼ δέ 967. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα κεύθει· τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ· τῶν δὲ πημονῶν 1227. νῦν δ' ἄθεος μέν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παῖς, ὁμολεχὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας 1360 m. Perperam Elmsl. ἀνοσίων τε. — παῖδα σήν, ἐμὴν δ' ὁρᾶν ὅμαιμον· αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν OC 322. πολλῷ γε (ἄμεινον) ... · τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα ... · ἐν δὲ τῷ λέγειν κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείονα 795. ὁ ξεῖνος χρηστός· αἱ δὲ συμφοραὶ αὐτοῦ πανώλεις, ἄξιαι δ' ἀμυναθεῖν 1014. καλῶ τὸ ἔρεβος, καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας, καλῶ δ' Ἄρη 1391. ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ, λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις· σημεῖα δέ Ant. 256. τυφὼς ... πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης· ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον 420. ἔγνων ... · εὐθὺς δὲ δείσας ἐμπύρων ἐγευόμην· ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν 1005. μόλις μέν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν· ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δυσμαχητέον 1105. κωκύσασα μὲν Μεγαρέως κλεινὸν λάχος, αὖθις δὲ τοῦδε· λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα 1304. λέγων, χεροῖν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν· φανεὶς δὲ δοῦλος ἀνδρὸς ἀντ' ἐλευθέρου ῥαίοιτο· δείπνοις δ' ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτόν Tr. 267. ὧν σε ποίνιμος Δίκη τίσαιτο· εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι· θέμις δέ 809. τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις, τάδε δὲ μενόμεν' ἐπ' ἐλπίσιν, κοινὰ δέ 951 ch. τοὺς μὲν αὐτὴ τρέφει, τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις· ἡμεῖς δέ 1155. τὰ δὲ νῦν ἑστῶτ' οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν, αἰσχρὰ δ' ἐκείνοις, χαλεπώτατα δέ 1273 an. τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαζε, τοὺς δὲ δεσμίους ᾐκίζετο· τέλος δέ Ai. 298. ὅστις θεοῖς ἐχθαίρομαι, μισεῖ δέ με στρατός· ἔχθει δὲ Τροία 458. ἡμεῖς μὲν ἂν προυκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ· οὗτος δ' ἂν ἔζη· νῦν δέ 1060. οὐκ οἶσθα σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὔφυ πατὴρ ... ὄντα βάρβαρον; Ἀτρέα δὲ ... προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον; αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης 1293. ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν· οἱ δ' ἅμα ἡνίας χεροῖν ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου· κόνις δ' ἄνω 'φορεῖτο El. 711. 'φείδοντο κέντρων οὐδέν· κεῖνος δ' ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα, δεξιὸν δ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον 716—722. λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας· ἔθραυσε δὲ ... χνοάς ..., σὺν δ' ἑλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι· τοῦ δὲ πῶλοι διεσπάρησαν 744—748, οὐχ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ· νῶν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν 918. γυνὴ μὲν οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς· σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί· δαίμων δέ 998. οὔτε γάρ ποτε μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος, οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός· ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σὴ προσηυδώμην ἀεί· νῦν δ' ἐκλέλοιπε πάντα 1148. ἔσχον ὀργάν ... · νῦν δ' ἔχω σε· προυφάνης δὲ φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν 1285 m. ὅπου δὲ μὴ τἄριστ' ἐλευθέρως λέγειν ἔξεστι, νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χείρονα fr. Triph. 204. μὴ βιάζεσθαι θεούς, στέργειν δὲ μοῖραν· τῶν ἀμηχάνων δ' ἔρως πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν Thyest. III. 1 Brck. [Euripidi tribuit Dind. fr. inc. 1061]. κἄστι πρὸς τὰ χρήματα θνητοῖσι τἄλλα δεύτερ'· εἰσὶ δ' οἵτινες αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρ'· ἐμοὶ δὲ Creus. 325, 5. — Raro δέ prius adnectendae sententiae, alterum oppositioni inferendae constitutum est. τοῖσι γενναίοισί τοι τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές· σοὶ δ' ἐκλιπόντι τοῦτ' ὄνειδος οὐ καλόν, δράσαντι δὲ πλεῖστον εὐκλείας γέρας Ph. 477. Non potuit dici τοῖσι γεν-

ναίοισι μέν. Sequentia enim regulam illam generatim ante positam ad Neoptolemum referunt, ut prius δέ sit ὡσαύτως δέ: at post ἐκλιπόντι μέν potuit interiici. — Exstant etiam δέ ... μέν ... δέ coniuncta; prius δέ sententiam prioribus applicat, quae sequuntur μέν ... δέ inter se accuratius mutuo vinculo iunguntur. χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μέν, ἀσμένῃ δέ μοι ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς Tr. 18. παίδων δὲ τοὺς μὲν αὐτὴ τρέφει, τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις 1153. —.— 5. || Nec semper cum particula μέν coniungitur δέ, sed etiam cum aliis consortium habet, inprimis cum copulativis καί et τε, ut vel in eadem sententia proxime appositum inferatur hisce. Hoc genus a tragicis abiudicabat Pors. ad Or. 614, in Ph. 1362 pro καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε corrigendum affirmans καὶ σοῦ δέ. Sed defenderunt similibus in partes vocatis Herm. ad Vig. p. 847. Schaef. ad Long. p. 350. Seidl. ad Eur. El. 1112; et legitur plane idem in Alead. fr. 109, 4. κἄπειτα δ' οὐδεὶς ἐχθρὸς οὔτε φύεται πρὸς χρήματα, ubi nollem Dind. ἔπειτα dedisset. Quanquam etiam Matthiaeus innoxiae formulae hostis exstitit ad IA 724. Sed duobus membris dispertita καὶ ... δέ leguntur Ant. 432: χἠμεῖς ἰδόντες ἱέμεσθα, σὺν δέ νιν θηρώμεθα. Olim χἠμεῖς δ' ἰδόντες. Possit quidem ferri, et recte Wex. explicuit *und wir nun;* ut καί nectat orationem, δέ rationem reddat, velut Latinum *igitur*. Male autem Wex. ex incondito et plebeio nuntii sermone repetit. Quid enim, si apud bonos etiam prosae orationis scriptores legitur, Lysiam c. Theomn. 2. p. 241, 1. Lycurgum c. Leocr. p. 231, 117? Cf. Stallb. ad Phileb. p. 36 et ad Rpubl. p. 394 C. — τε et δέ coniuncta sunt aliquotiens. ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν, ὀρθῶς δ' ὁδοιποροῦμεν El. 1099. Solus liber Livineii ὀρθῶς τε, quod Brunck. Schaef. Erf. [Dind.] receperunt. Recte ex anacolutho explicandum locum Herm. monuit, membro enim altero ad legitimam verborum componendorum rationem, quae μὲν ... δέ contra poni postulet, rediri. ταῦτα γὰρ πόσις τε (γ' ὁ Brck.) σὸς ἐφεῖτ', ἐγὼ δὲ πιστὸς ὢν κείνῳ τελῶ Tr. 286. — ὡς σύ θ' οἷ θέλεις σπεύδῃς, ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ 334. Tricl. ἐγώ τε. Recte igitur de hac loquendi ratione senserunt Boeckh. ad Plat. Min. p. 86. Schaef. ad Dion. de c. v. p. 192. Engelh. ad Plat. Lach. p. 18. Matth. ad Eur. Or. 192. — ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδε ... παίδων δὲ τοὺς μὲν ... αὐτὴ τρέφει 1153, quod primus intellexit Schaef. ad Dion. l. c. p. 297, sed ut de interpunctione ei assentiendum non sit. Sed vix videtur ita explicari posse locus Tr. 143 μή τ' ἐκμάθοις παθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ. Haec scriptura si vera esset, duo sententiae membra pari ordine composita *(coordinata)* esse oporteret, alterum ut cum maiore vi inferatur, ut Latina *cum* et *tum*. Sed non sunt copulata pari necessitate, sed alterum alterius causas et rationes reddit, ἐπεί γε νῦν ἄπειρος εἶ. Schaef. νῦν τ' coniecit, quod ad inscite emendantis manu in cod. Harl. scriptum exstat, sed ineptum est, quippe tali sententia *neque experta discas velim, et nunc ignoras*, cum hanc esse oporteat: *experta velim ne discas, quoniam nunc quidem ignoras adhuc.* Brunck. μή τ' pro μήτοι dictum existimabat. Ego corrigendum censeo μή δ' ἐκμάθοις, *ne experiaris quidem*, vel μή γ' ἐκμάθοις, *minime velim te experiri.* —.— 6. || Sed et alia lege compositas sententias δέ connectit, inprimis *apodosin*. Sententiae *conditionalis* haec sunt exempla: πόλιν μέν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως, οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν OR 302. Inest etiam hyperbaton; sic enim dicendum fuit εἰ καὶ μὴ βλέπεις μέν. Hinc plane omisso μέν in apodosi δέ reperitur, quam rationem perspexit quidem, sed inutilissima distinguendi et dividendi subtilitate obscuravit Hartung. de partic. l. Gr. 1, 174. — κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως Ant. 234. εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται τιμαῖς σεβίζειν, ἥ δὲ τοῦδ' [ἥδε τῷδ Dind. ex LA] ὑπερφέρει OC 1007 v. ὁ ἡ τό demonstrativum. — Apodosin sententiae a *relativo* inceptae δέ comitatur, de qua ratione dixit Buttm. Exc. ad Or. in Mid. p. 147. Herm. ad Ph. 86: ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θεᾶς, ὁ δ' [ὅδ' Dind.] ἂν λέγοι Tr. 23. τὴν δὲ τέρψιν, ἣν τῷμῷ δίδωσι πατρί, τὴν δ' αὐτὴ λάβοι 817. Male Dind. et libri τήνδε. Emendandi viam cod. Harl. monstrat, ταύτην δέ exhibens: quanquam ineptit adversatus Apitz. ἐγὼ μὲν οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, τοὺς δὲ [τούσδε Dind.] καὶ πράσσειν στυγῶ Ph. 87 cum hyperbato, μέν enim ad οὓς applicandum erat. τοὺς δέ pro τούσδε Buttm. emendavit. οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖς δ' [τοῖσδ' Dind.] ἔφασκ' εἶναι κράτος OC 1332 v. ὁ ἡ τό demonstrativum. — Iam protasin *circumstantialem*, quam vocant, excipit δέ: ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν OR 1267. Sententiam non intellectam Brunck. foede interpolando corrupit. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς ἥξοντ' Ὀρέστην· τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς βοᾷ El. 294. Hinc detortum est *comparationis* et *similitudinis* conferendae genus. πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος Βορέα τις κύματ' ἐν πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδῃ, οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου πολύπονον Tr. 112—118 ch. ὥσπερ ἵππος εὐγενὴς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν, ὡσαύτως δὲ σὺ ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις El. 27. ὄρνιθος, ὡς ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος· οὕτω δὲ χαὐτὴ ἐξῴμωξεν Ant. 426. Vide interpretum Heind. ad Plat. Phaed. p. 73. Schaef. Mel. Cr. p. 59. Iacobs. praef. ad Ael. HA p. 26. Poppo. ad Thucyd. I. p. 122 vol. 7; et grammaticorum, qui nunc sunt, Herm. ad Vig. p. 785. Matth. §. 616. 3. p. 1246. Bernh. Synt. p. 487. —.— 7. || Dein *interrogandi* formulis cum maiore vi proferendis additur, inprimis pronominibus adiectivis adverbiis interrogandi, sed et aliis quaestionibus solo vocis sono extollendis. Ex illo genere haec sunt: τί δ', ὁ παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμός, Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν; Ph. 421. ποίου δὲ [em. Flor. Christian.: τε libri] τούτου πλήν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς; 441. τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ τοσῷδ' ἐπεστρέφοντο 598. τί δ' ἔστιν οὕτω νεοχμόν; 751. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; 896. τί δ' ἐργασείεις; 1001. πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάιος συμπίπτει φόνῳ; OR 112. τί δ' ἔστιν; 319. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν; 437. τοὔπος δ' ἐφάνθη; 525. τί δ' ἔστι σοι τοῦτ' ἐνθύμιον; 739. ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον; 841. τί δ' ἔστι; 938. τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος; 977. ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ; 989. πῶς δ' οὐχί; 1015. τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν νάπαις [καιροῖς LA] με λαμβάνεις; 1031. τί δ', ὅντιν' εἶπε; 1056. τί δ', ὦ φέριστε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω; 1149. τί δ' ἔστι τοῦτο; OC 46. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; 52. Brunckium, cum offenderet δὲ et δῆτα, scribentem τίς ἔσθ' ὁ χῶρος iniuria secuti sunt Elmsl. Reisig. τίς δ' ἔσθ' ὁ ἀγγελῶν; 302. τέκνον, τί δ' ἦλθες; 332. τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν; 543 m. ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων; 579. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ, καινόν; 722. τίς δ' ἄν με τῶνδε συμμάχων ἕλοι βίᾳ; 815. τί δ' ἔστι, τέκνον Αἰγέως; 1154. τί δ' ἐστί σοι; 1169. τίς δὲ τολμήσει; 1427. τί δ' ἔστιν νέορτον αὖ; 1507. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ; 1510. ποῦ δ' αἵ τε παῖδες; 1667. τί δ' ἔστιν; 1677.

Ant. 20. 383. 997. τί δ' ἐγὼ ἂν προσθείμην πλέον; 39. τί δ' ἔστιν, ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν; 237. τί δ' οὐκ ἔμελλον; 448. θανουμένη γὰρ ἐξῄδη, τί δ' οὔ; 460. τί δ' ἔστιν νέον; 991. τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων; 1172. τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον; 1281. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; 1314. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἄν; Tr. 293. τί δ' οἶδ' ἐγώ; 313. πῶς δ' οὐ χἀτέρας 444. τί δ' ἔστι ...; 662. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; 738. ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρί; 748. τί δ', ὦ γεραιά, καινοποιηθὲν λέγεις; 873 ch. τί δ' ἐνήλλακται νὺξ ἥδε βάρος; Ai. 208 an. πότερα δ' ἂν λάβοις; 265. τί δ' ἔστι χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; 740. τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πάρει; 747. τίς δ' ἐστίν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ; 1044. ποῦ δὲ σοὶ λεῶν ἔξεστ' ἀνάσσειν; 1100. τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; 1318. ποῖ δ' ἐμπορεύει; El. 405. ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος; 612. Inutili diligentia particulam eiecturus erat Monk. τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς; 769. πόθεν δ' ἂν εὕροις; 875. τί δ' ἔστιν; 921. 1237. τί δ' ἔστιν, ὦ ξένε; 1112. His locis non omnibus quidem necessarium est δέ, nonnunquam etiam versus fulcrum, continuando tamen sermoni aptum: idque latine modo *vero*, modo *igitur*, aliquando *tandem* interpreteris. — Exempla sola duo certa sunt, in quibus δέ interrogandi vocabulo subiectum non legatur in principio sententiae: τέκνον, τί δ' ἦλθες; OC 332 et πάτερ, τί δ' ἔστι τάξιωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς; 1459. Nam El. 1424 probabili quidem, sed tamen correctione illatum est. — Multa exempla *traiectionem* particulae habent, ut δέ non sequatur vocabulum interrogationi inferendae constitutum. ἔστιν δὲ ποῖον τοὔπος; OR 89. οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; 108. κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδών; 128. ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους; 1027. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ; 1286. αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν; Tr. 191. οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ; OC 68. ἡ δ' ὠφέλησις τίς θύρασι κειμένου; 401. ἃ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις, τέκνον; 412. ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ πόθεν λαβών; Ant. 401. μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν; 772. Nec facile omittitur δέ in eiusmodi interrogatione. Ap. Soph. ter fit, in τί οὖν Ph. 100 et in τί ἔστι Ph. 733. 753, quibus Porsonum secutus δέ interposuit Erf. Adversatur Hermanno subscriptore Martinus, et Euripidea quaedam exempla iam Markl. collegerat ad Suppl. 109 et Musgr. ad Phoen. 906, sed ea adeo pauca et cum discrepantia quadam scripturae, ut non multum absim, quin librariorum tribuenda censeam imperitiae. Apud comicos autem is hiatus creberrime reperitur. — Nullam interrogandi, nisi in sono, notam haec exempla habent: ἄλλος δ' οὔτις ἐν πένθει βροτῶν; El. 290. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις; 392. σὺ δ' οὐχὶ πείσει; 402. *τί φής; αὐδᾷς δὲ ποῖον; 856 [secl. Tricl.]. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ; Ant. 510. ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω; OC 471. τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα; Ph. 34. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ, πράσσων τάδε; 1250. λέγεις δ' Ἀτρείδαις ὄφελος, ἢ 'π' ἐμοὶ τόδε; 1384. ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου; OR 529. ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτά; 579. εἰ δὲ ξυνίῃς μηδέν; 628. πεφασμένου δὲ τίς ποθ' ἡ προθυμία; 838, quod non in traiectionis exemplis censendum. — De δέ in interrogandi formulis observarunt Pors. ad Phoen. 1373. Iacobs. ad Anth. Pal. t. 3. p. 355. Stallb. ad Plat. Phileb. p. 19. —.— 8. || Item *responsum* orditur δέ. σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων OR 372. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν 379. Hanc librorum, Suidae v. πῆμα et Plut. Consol. p. 117 A scripturam temere Brunck. expulit γε scribendo. At illud longe fortius, quippe refutando homini cum quadam miratione instantis, ut nos dicimus *er ist aber gar kein Unheil für dich.* τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα 570. Brunck. malebat τοσόνδε. αὔτως δὲ καὶ σύ 931. γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον OC 395. ὦ μῶρε, θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον 592. Stob. Serm. 20 et LB δέ omittunt, eiecitque Brunck. Servandum utique; sed expellendum esset, nisi certum esset (quod non omnes eos scivisse puto, qui longinqua ellipsi locum sublevatum ibant) etiam in interrogatione δέ post alloquendi demum vocativum nonnunquam poni. σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν 840. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι 1443. ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα Ant. 92. τὸ δ' ἐκ τυράννων (γένος) αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ 1056. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνὸς Tr. 729. σὺ δ' [ἀλλ' LA, γρ. σὺ δ' a m. saec. 13] ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται Ai. 1141. ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὄπωπα μωρίας πλέων 1150. πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει El. 400. — De hoc particulae in responsis usu observarunt Pors. ad Med. 139. XIII. Reisig. c. cr. in OC p. 279. —.— 9. || Facili hinc transitu in *ordiendo sermone* universe, inprimis *narratione* positum reperitur. Notarunt Erf. ad Ant. 1181 = 1196 et Wex. l. c. (1174). ἐγὼ δέ Ph. 319. Ant. 1196. σὺ δέ Ant. 531. Tr. 1157. —.— 10. || Aliquando extra principalis orationis nexum ponitur quasi παρενθέτως. κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐξευγμένην Tr. 536. κακῶς ὀλοῖσθ'· ὀλεῖσθε δέ Ph. 1035. Libri omnes fracta sententia ὀλοῖσθε [ὄλοισθε LA] δέ. Illud Brunckio debetur. ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ· καὶ ταῦτ' ἐπίστω 1324. εὖ τοῦτ' ἐπίστασ', ὅρκιος δέ σοι λέγω Ant. 305. οὐ πάνυ εὐδαιμονίσαι... δηλῶ δ'· οὐ γὰρ OC 145 m. οὐ σπουδάζομεν ποιεῖσθαι... δείκνυμι δ'· ὧν γὰρ 1145. εἴ μοι θέμις, θέμις δὲ τἀληθῆ λέγειν fr. inc. 678, 14. Simili modo dictum Tr. 526 ch., nisi interpolatus locus est, quem duplicis habere recensionis vestigia Herm. existimat. De Tr. 739 v. sub 5. 13. —.— 11. || Postremo velut γε singulis pronominibus cum vi efferendis applicatur. ἰὼ παντλᾶμον Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν El. 150 m. σέ σ' ἔγωγε Brck. edidit. Hoc longe rectius statuit Pors. ad Or. 614. ἰήιε Φοῖβε, σοὶ δὲ τοῦτ' ἀρέστ' εἴη OR 1097 ch. Βακχεῦ..., σὲ δ' ὑπὲρ διλόφοιο πέτρας στέροψ ὄπωπε λιγνύς Ant. 1126 ch. οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; OC 108 i. q. οὗτοι δέ. — τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ Tr. 1172. Libri τόδ' ἦν; emendavit Wyttenb. Bibl. Cr. 3. 2. p. 11. τὴν δέ γ' [τήνδε τ' Dind. ex LA et c. Both.] οὐ μακροῦ χρόνου OC 821 v. sub 5. 12. Eadem emendandi ratione indiget Alet. fr. 94, 8: τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους τοὺς δὲ τὴν ἐναντίαν δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίσαι (ἐχρῆν). Legitur [in cod. Vindob. Stob. Flor. 106, 11] τούσδε τήν, quasi praesentes adessent [τοῖσδε Dind.]. Sed alia quaedam exempla traiectionem habent unde explicentur: OC 503. 586. Ai. 1409, qua admissa, legitimam sermonis cum adversativa quadam significatione mixtam continuandi vim habere videbitur δέ, non applicari ad pronomen. —.— 12. || Subiunctum aliis particulis δέ suis locis memorabitur. Paucis praeponitur, nisi rursus praecedat alia, quod genus ipsum quoque ab hoc loco alienum. —.— δὲ γάρ ut ἀλλὰ γάρ coniungi videntur. In LA ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως Ai. 678 cf. Herm. Pors. olim ἐγῷδ', ἐπίσταμαι γὰρ coni. ap. Kidd. p. 220 [deleto ἐγὼ δ' scr. Dind. ἐπίστ. γ. ἀρ. μαθὼν ὅτι]. —.— δέ γε. τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα OR 570. τοσόνδε Brunck. Tricl. τόσον δέ γε. ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὄπωπα Ai. 1150 *ego autem certe.*

Dixerunt de his particulis coniunctis Herm. ad OR l. c. Reisig. ad OC 1534. Bornem. ad Xen. Conviv. p. 112. Et recte puto emendasse Fritzschium τήν δέ γ' οὐ μακροῦ χρόνου OC 821, quo loco librorum scriptura τήνδε γ' οὐ certatim a doctis mutata est, ut scriberetur τὴν δέ τ' οὐ (Quaest. Lucian. p. 121). —.— δὲ δή. ἐγὼ δὲ δὴ τάφον χώσουσ' ἀδελφῷ πορεύσομαι Ant. 80. Sed. Ph. 818 libri plerique τί δὲ δὴ πλέον φρονεῖς, LA τί δὴ πλ. φρ. adversante metro. Erf. ἤ τί δή, Herm. εἴ τι δή, quod verius. —.— δ' οὖν nectendi sermonis cum ratiocinatione vim habet *(so denn)*. Antecedenti σὺ δ' οὖν subnectitur imperativus ῥῦσαι OR 310. λέγε El. 891. ἄκουε Tr. 1157. χρῶ χειρί Ai. 114. τὰ δ' οὖν συλλαβὼν θεσπίσματα κεῖται Πόλυβος OR 971. ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον OC 1205. σφῷν δ' οὖν ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακῶν 1444. εἰ δ' οὖν *sin contra* Ant. 722. OR 851. τώ δ' οὖν κόρα τώδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου Ant. 769. μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται 890. ἐμοὶ δ' οὖν ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ προσεῖναι 1251. χαλεπώτατα δ' οὖν Tr. 1263 an. Sed in Ant. 688 dubitari non potest, quin recte Herm. scholiastae scripturam receperit σὺ δ' οὐ πέφυκας πάντα προσκοπεῖν; vulgatur σοὶ δ' οὖν, Brunck. [et Dind.] σοῦ, quod in LA exstat a m. pr. supra scripto ι (i. e. σοί) — De illis particulis coniungendis disseruerunt Hemsterh. ad Luc. Dial. Marin. 14. Herm. ad Suppl. 843. Matth. ad v. 821. Elmsl. ad OC 507. Reisig. Enarr. p. 175. —.— δέ et ἀλλά quando iuxta ponuntur, ἀλλά adverbium est et cum sequentibus colligandum, velut τοιαῦτα δ' ἀλλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν El. 337 [ἄλλα scr. Dind.]. —.— 13. || δέ saepe reperiri, ubi non minus commode τε dicatur, observavimus. Haec et in libris et ab editoribus confunduntur. In Ph. 633 pro πάντα λεκτά, πάντα δὲ τολμητά Erf. sec. Wakef. inutili correctione τε scripsit. Contra in OR 78 cum recte legatur in codd. ἐς καλὸν σύ τ' εἶπας, οἵδε [sed οἶδε LA pr. οἱ δέ corr.] τ' ἀρτίως Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι, schol. οἱ δέ γ' ἀρτίως OR 1224. οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθε mutavit Elmsl., οἷά τ' scribendo, sed errasse sese fassus ad Med. 21. 1039. Vitiose m. rec. in LA OR 18. οἱ δέ τε, m. pr. οἱ δεπ'; recte Erf. οἵδε τε ex Suid. v. λεκτός; aberrarant librarii respicientes οἱ δέ versu proximo referendum ad id, quod praecessit οἱ μέν. Errore omissum in libris plerisque δέ addidit ex Suida v. ὀρθῆς Erf. OR 528: ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενὸς κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα. In Ph. 1016 Tricl. καὶ νῦν δέ με; recte editum καὶ νῦν ἐμέ. In Tr. 739 cum in libris sit τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ, Erf. probabiliter τὸν σὸν ἴσθι τόνδ', ἐμὸν λέγω; possit τὸν δ' ἐμὸν λέγω πατέρα tanquam parenthesi interpositum explicari, cuius generis exempla olim attulimus. In Ai. 951 ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν omissa particula scribendum cum LA. Pro eo γε est in multis libris. Tr. 143 emendandum diximus. —.— 14. || Postremo de *positu et loco particulae* agendum. Connectendo sermoni constitutam haud procul abesse a principio sententiae debere clarum est, quoniam usu invaluit, ut primum in ea locum non teneret. Consentaneum autem eis potissimum vocabulis subiici, in quibus cum sensu ipso, tum sono vinculum quoddam cum oppositione contrariorum intercedens notatur. Ab hoc lege *primum* illud discedit, quod articulo et praepositioni et particulis sententiae formam regentibus (velut εἰ, ὅτε, ἐπεί) subiici solet, etiamsi ad nomen insequens spectat. Notanda igitur exempla ea sunt, quae *nomini*, non *articulo* illatum δέ monstrant. ὅστις... τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός OR 389. τὸν τελευταῖον δὲ χοῦν OC 479. Sin praepositio cum articulo vel pronomine et nomine coniuncta inest, etiam praeponi articulo potest. ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος OR 677. ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν κῆρυξ 752. ἐκ δὲ τῶν OC 742. *Deinde* pro versuum componendorum commodiore libertate etiam in hac vocula sibi maiorem licentiam iure poesis deposcit. Igitur *pluribus verbis postponitur*. εἰ μὴ θέλοι δέ Ph. 618. ξὺν τύχῃ δέ 775. φόνον φόνου δέ 959. πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν 971. τὸ καλῶς δ' ἔχον OR 879 ch. ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος 1282. ἄνευ σοῦ δέ OC 1345. στόνῳ βρέμουσι δέ Ant. 592 ch. τὰ πρὶν δ' ἔργα Ai. 616 ch. πρὶν ἰδεῖν δέ 1419 ch. ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι Eriph. fr. 202. κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι inc. 939. ἂν δ' ἔρῃ OR 749 propter crasin facilius excusatur. De hoc particulae positu v. Schaef. [et Dind.] ad OR 749. Erf. Obss. in Athen. p. 225, Elmsl. ad Eur. Bacch. 165. Poppo de Eloc. Thucyd. v. 1. p. 302. Fritzsch. Quaest. Luc. p. 100. Verum tertio loco poni eam necesse, quando praepositio cum casu tam accurate coniungitur, ut interponi nihil possit. Sic in interrogandi fit formulis: παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος; OR 935. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ; OC 1510. Recte Herm. El. 1424. Ὀρέστα, πῶς κυρεῖ δέ; scripsit. δέ in libris omissum versum claudum reddit. Tricl. inepte inculcavit γε. Brunck. sequentia correxit τά γ' ἐν δόμοισι μέν pro τἀν θόμοισι μέν scribendo, quod antistropha falsum arguit esse. Elmsl. κυρεῖτε coni. [rec. Dind.] v. Herm. In OR 525 nunc rectius scribitur τοῦ πρὸς [τοὔπος Dind.] δ' ἐφάνθη; olim πρὸς τοῦ δέ. Nec aliter dici potuit in Polyx. fr. 471. ἀπ' αἰθέρος δὲ κἀπὸ λυγαίου νέφους. — *Porro* aliquando ponitur ὑπερβάτως. De traiectione interrogandi formularum vidimus. Alia haec sunt: τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι τοιάνδ' ἀεί μοι σύμμαχον παρεστάναι Ai. 116 debuit enim τοῦτο δέ σοι, cum pronomen σοι sono et vi careat plane [deleto τοῦτο Dind male σ. δ' ἐφ., θέα, τ. ἀ.]. ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ OR 485 ch. ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν 528 rectius erat ἐξ ὀρθῶν δ' ὀμμάτων. Ἀντιγόνη, σὺ δ' ἐνθάδε OC 507 pro σὺ δ', Ἀντιγόνη. — ὦ μῶρε, θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον 592. παῖ, σὺ δὲ πατρὸς φιλότητι θιγὼν Ai. 1409 m. ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε Ant. 1087. φέρω δ' ὅμως OC 420 pro ὅμως δὲ φέρω. — *Tandem* aliquando *in fine versus* ponitur: Ph. 447. OR 29. 553. 785. 1224. OC 17. Ant. 1031. El. 448. 1017; ita quidem, ut ultima eius versus verba cum sequenti arcte cohaereant, quare aut proxime praecedere aut sequi distinctionem videmus. Ab *initio* versus ne in melicis quidem positum reperitur; nam quod olim sic rem ordinaverat Herm. OR 1097; nunc mutata versuum distribuendorum ratione sublatum videmus. —.— Encliticum olim nonnullis visum δέ, ut Choerob. auctor est p. 229 b. cf. Herm. de em. r. gr. Gr. p. 77, nec sane absonum hoc in ea particulae significatione. Sed cum non videantur persuasisse communiter omnibus qui in ea sententia erant, inutile est vestigia eius scripturae hic illic in codd. et Aldina latentia colligere. (I p. 398 med.)

ΔΕΑΣ. Παρὰ Ἑκαταίῳ ἐστὶ, Τὰ δέατα περιτετημένοι. Ἀλλ' οὐ σύνηθές ἐστι λέγειν δέας. Ὁ δὲ Σοφ. Κηδαλ. (fr. 305) φησί... ὑπὸ τοῦ δέατος, ἀντὶ τοῦ δέους. ἀλλ' οὐ λέγεται ἡ εὐθεῖα δέας. Herodian. π. μ. λ. p. 30, 27 inde Hesych. δέατος: δέους.

Δέδια et δέδοικα [Curt. Et. n. 268]. Praesens

enim non comparet. || *Formae.* δέδοικα Ph. 493. 1268. OR 767. 1074. Ant. 1113. Tr. 306. 630. 663. Ai. 278. 583. El. 1272. δέδοικας Tr. 457. Synd. fr. 152, 2. δέδια senariis minus convenit; in melicis est OC 1467. In Ph. 782 libri ἀλλὰ δέδοικ᾽ ὦ παῖ, cum detrimento senarii; Brunck. ex Tricl. ἀλλ᾽ οὖν δέδοικα; sed ut haec est metro consulturi cuiusdam correctio, sic in versu mutilo neque Wunderi neque Hermanni emendationes certissimae sunt, quanquam ingeniose hic ἀλλὰ δέος, ὦ παῖ, ut δέδοικα huic scripturae explicandae adscriptum olim fuerit [v. Dind. ad h. l.]. — *Futurum* non legitur. *Aoristus:* δείσῃς El. 1309. δείσητε OR 1414. δείσας OR 234. 448. Ant. 1005. Ai. 1110. δείσασα Ai. 315. Ant. 459. 1189. δείσαντες OR 11. OC 265. Ph. 226. δείσαντας OC 604. 1625. — || De *usu* verbi, quod *timendi* significatione praeditum esse constat, notandum *nude* dici sine casu δέδοικ᾽ ἔγωγε Ph. 1268. δείσαντες ἢ στέρξαντες OR 11. πίθεσθε· μὴ δείσητε 1414. ὀρθίας στῆσαι φόβῳ δείσαντας τρίχας OC 1625. δείσας ἐμπύρων ἐγευόμην Ant. 1005. ὑπτία δὲ κλίνομαι δείσασα 1189. κεἰ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς Tr. 457. κἀγὼ δείσασα ἔλεξα Ai. 315. C. *adverb.* οὕτως ἐγὼ δέδοικα Tr. 306. Cum *quarto casu* dictum est μή μ᾽ ὄκνῳ δείσαντες Ph. 226. ὃν δέδοικ᾽ ἐγώ 493. οὐ τὸ σὸν δείσας πρόσωπον OR 448. δέδοικ᾽ ἐμαυτόν 767. ὄνομα μόνον δείσαντες OC 265. ποῖον πάθος δείσαντες ἐκ χρηστηρίων 604. ἀνδρὸς οὐδενὸς φρόνημα δείσασα Ant. 459. δέδοικά σε λίαν ἡδονῇ νικωμένην El. 1272. ἣν σὺ μὴ δείσῃς 1309. δέδοικ᾽ ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν Ai. 583, quo loco tamen προθυμίαν ita positum διὰ μέσου ut et δέδοικα et ἀκούων possit spectare. [item τὰ Τροίας εἰσορῶν ἑδώλια δέδοικας fr. Synd. 152.] οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα 1110. C. *genit.* ad sensum καί τις δείσας ἢ φίλου (i. e. περὶ φίλου) ἀπώσει τοὔπος OR 234 [v. Schneidew.]. Cum *sententia pendente:* δέδοιχ᾽ ὅπως μὴ ᾽κ τῆς σιωπῆς τῆσδ᾽ ἀναρρήξει κακά OR 1074. δέδοικα γάρ, μὴ ἄριστον ᾖ Ant. 1113. δέδοικα γάρ, μὴ πρῴ λέγοις ἂν Tr. 630. Optativi vim cum ἂν coniuncti scholiastae non perspectam Schaef. explicuit, v. μή. δέδοικα, μὴ περαιτέρω πεπραγμέν᾽ ᾖ μοι πάντα Tr. 663. δέδοικα μὴ ᾽κ θεοῦ πλήγη τις ἥκει Ai. 276 [ἥκῃ LA]. [Adde ὃν δέδοικ᾽ ἐγὼ μή μοι βεβήκῃ Ph. 493, cuius attractionis simile est exemplum δέδοικ᾽ ἐμαυτὸν μὴ εἰρημέν᾽ ᾖ μοι OR 767.]

Δεῖ impersonale et *oportet* et *opus est* significans. Usitatissima eius verbi dicendi ratio cum *accusativo et infinitivo* est, vel, si non inest in sententia suum infinitivi subiectum; raro additur *dativus* opus habentis: paulo crebrius *genitivo casu* id quo opus est adiicitur. Formas verbi in his distinguemus. || τί δεῖ λέγειν Ph. 11. δεῖ σε γενναῖον εἶναι 50. αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι 77. τί δ᾽ ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ᾽ ἄγειν; 102. τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν; 428. δεῖ δ᾽ αὐτὸν λέγειν εἰς φῶς 580. λέγονθ᾽ ἃ μὴ δεῖ sc. λέγειν 583. δεῖ δή σε λόγων κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδένα 587. κρύπτων ἃ μὴ δεῖ sc. κρύπτειν 909. δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν 915. καί σε δεῖ στείχειν ἅμ᾽ αὐτοῖς 982. Τροίαν σ᾽ ἑλεῖν δεῖ 998. δεῖ γενέσθαι ταῦτα 1339. ἅπερ παθεῖν με δεῖ 1397. δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν OR 619. ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν sc. σὲ φρονεῖν 627. γάμοις με δεῖ μητρὸς ζυγῆναι 825, quod significat *in fatis esse*, de qua verbi potestate v. C. Fr. Herm. ad Lucian. de hist. conscr. p. 125. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ᾽ ἀπαγγεῖλαι σαφῶς 958. πῶς οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ; 976. οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε OC 22. εἴκοντας ἃ δεῖ sc. εἴκειν 172 m. χὤ τι δεῖ πρόστασσε δρᾶν 494. οὐδὲ δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν 509. οὐδὲν δεῖ πονεῖν 1022. ἃ δεῖ μ᾽ ἀθρῆσαι 1032. τί δεῖ μάτην κομπεῖν 1148. τί δ᾽ αὖθις δεῖ σε θυμοῦσθαι 1420. μὴ πεῖθ᾽ ἃ μὴ δεῖ 1442. οὐ δεῖ μ᾽ ἀποκάμνειν 1776 an. δεῖ μ᾽ ἀρέσκειν τοῖς κάτω Ant. 75. οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν 312. εἴπερ δεῖ sc. ἐκπεσεῖν 679. ἐκμάθῃς ἃ δεῖ sc. μαθεῖν Tr. 337. δεῖ γὰρ λέγειν 479. ὄγκον γὰρ ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον 817. δεῖ σ᾽ αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον 1175, quem locum tangit schol. Il. σ 100. τί γάρ δεῖ ζῆν με Ai. 393. δεῖ πωλοδαμνεῖν (αὐτόν) 549. ἐλευθέραν με δεῖ ζῆν El. 339. ἤκουσεν ὧν δεῖ 793. δεῖ με δουλεύειν πάλιν 814. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ᾽ ἔτι 957. τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ᾽ ἐπισπέσθαι με δεῖ; 1037. φυλάξαι δεῖ με τοῦτο 1504. δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ Ai. Locr. fr. 11. τὸ βουλεύειν ἃ δεῖ Thyest. 538, 2. τὸ γὰρ αἰσχρὸν δεῖ στέγειν Phaedr. 609, 2. πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ Phthiot. 622, 1. προσλαμβάνειν δεῖ inc. 770, 4. In Ichneut. 295 haud dubie δεῖ, cum nunc legatur δεῖται, latet: cetera varie emendationibus tentata sunt. v. ἐνήλατα [et Lob. ad Phryn. 178]. — οἴομαι δὲ δεῖν οὐδέν OC 28. — κἄδει διακονεῖσθαι Ph. 287. εἴτ᾽ ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν 292. ἀπῆσθ᾽ ἵν᾽ οὔ σ᾽ ἔδει 379. τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει 418. οὕς τέ μ᾽ οὐκ ἔδει κτανών OR 1185, ubi contra positum consimili significatione χρῆν. οὓς μὲν οὐκ ἔδει ὀψοίατο 1273. τί γὰρ ἔδει μ᾽ ὁρᾶν 1334 m. Horum exemplorum *opus esse* significant haec: OC 22. 494. 1022. 1148. Tr. 817. Ai. 393. Ph. 287. 292. — || Cum *dativo et infinitivo* ponitur: νῦν σοι [sic LA, σὸν Dind. c. Nck.] τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη OC 721 et cum *dativo* personae, *genitivo* rei: ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος El. 612. πολλῶν καλῶν δεῖ τῷ καλῶς τιμωμένῳ fr. inc. 675, 1. Schoem. ad Isaeum p. 380, non dici cum dativo, nisi significet *opus esse* existimans priore illo exemplo redarguitur. Non enim *opus est*, *ut ostendatis* Antigona dicit, sed *oportet* i. e. *decet*, *debetis*, προσήκει. — || cum *genitivo opus esse* interpretantur Latini. ἔστιν ὧν δεῖ Ph. 647. οὐ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ᾽ ἐγώ 1049. τί δῆτα σοῦ δεῖ; 1060. δεῖ δ᾽ οὐ τοιούτων OR 406. εὐβουλίας δεῖ Ant. 1098. πῶς σκότου δεῖ El. 1494. — μαντείας ἔδει OR 394. Sed δεῖ μέ τινος, de quo v. Valck. ad Hipp. 23. Pors. Adv. p. 239, Sophocleum non est. — || Deinde ab infinitivo suspenditur finalis sententia, aut sola impersonale verbum sequitur. Illud fit Ph. 77, quod iam apposuimus, hoc vero in his: τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων Ph. 54. δεῖ σ᾽ ὅπως πατρὸς δείξεις ἐν ἐχθροῖς, οἷος ἐξ οἵου ᾽τράφης Ai. 556. v. Brunck. ad Ph. l. c. Hermannum ex duabus locutionibus illam conflatam esse dicentem, ex ὅρα ὅπως δείξεις et δεῖ σε δεικνύναι non probo. — || *Participium* aliquando substantivi naturam induit. πρὸ τοῦ δέοντος Ph. 891. ἐκ δόμων ἄψορρος ἐς δέον περᾷ Ant. 386. ἐς δέον πάρεστι OR 1416. Cf. Krueger. ad Xen. Anab. p. 229. — γε δεῖν pro ἰδεῖν OR 1528 probabilis emendatio est C. Matthiae Qu. Sophocl. p. 36. [χρεών Dind. c. Nck., δέον Seyff.]

Δείκνῦμι [Curt. Et. n. 14]. I. *Formae. praes.* δείκνυμι OC 1145. δείκνυσι El. 425. OR 1258. Ant. 254. δεικνύουσιν OR 614. δεικνύτω OC 1532. δεικνύναι OR 1427. δεικνύς Tr. 1250. — *fut.* δείξω Tr. 1078. Ai. 66. 813. δείξεις Ai. 557 [a m. ant. LA, δείξῃς pr.]. Ant. 37. OR 748. δείξει Ai. 569, ex paucis codd. editur, rell. enim, etiam LA, δείξῃ,

quod ab ὅπως suspensum est. Apud Moschop. π. σχεδῶν p. 25 δείξεις legitur, sed in Ms. δείξῃ scriptum testatur Pors. Adv. p. 190. — δείξει OR 1294. Lemn. fr. 352. δείξουσιν El. 1366. — *aor.* ἔδειξα OR 1392. ἔδειξας Ph. 1310. ἔδειξε et ἔδειξεν Ph. 609. Ai. 1195. Ant. 300. Naupl. fr. 379, 8. Ter. 518, 1. δεῖξον El. 1382. δείξῃς Ph. 492. δείξῃ Tr. 609. δεῖξαι Ph. 630. Tr. 622. OR 278. Polyx. 470, 2. δείξας Ant. 1242. — *Passivi* nulla pars exstat praeter δεδειγμένα Naupl. 379, 8. [δεδειγμένη pro λελεγμένη coni. Nauck. El. 1298.] — υ praesentis indicativi producitur, v. OR 1258. OC 1145. El. 425; item participii secundum legem linguae Tr. 1250 quanquam in ambigua versus sede; υ imperativi et infinitivi corripitur, OC 1532. OR 1427. —.— II. *Usus.* || Proprie significat *aliquid commonstrare videndum.* πατρί μ᾽ ὡς δείξῃς φίλῳ Ph. 492. δέσμιόν τ᾽ ἄγων ἔδειξ᾽ Ἀχαιοῖς 609. ἐμὲ δεῖξαι νεὼς ἄγοντ᾽ ἐν Ἀργείοις 630. λυσσῶντι δαιμόνων δείκνυσί τις OR 1258. δείξει δὲ καὶ σοί 1294. Ipse enim sese caecatum et obrutum malis monstraturus Oedipus erat. ἄγος ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι 1427 de eodem. Ita δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον Ai. 66 est *furentem Aiacem ipsum monstrabo.* ὁ δ᾽ αἰεὶ τὠπιόντι δεικνύτω OC 1532, locum ubi sepultus Oedipus. ὅπως δ᾽ ὁ πρῶτος ἡμὶν ἡμεροσκόπος δείκνυσι Ant. 254. πρὶν κεῖνος αὐτὸν φανερὸν ἐμφανὴς σταθεὶς δείξῃ θεοῖσιν Tr. 609 pallium induendo. τόδ᾽ ἄγγος δεῖξαι 622. δείξω γὰρ τάδ᾽ ἐκ καλυμμάτων 1073. τὸν παῖδα Τελαμῶνι δείξει Ai. 569. — || Hinc facili transitu *in lucem edere*, *patefacere*, *docere* significat. Ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ El. 425 i. e. narrans coniectori patefecit. cf. Abresch. ad Xen. Eph. p. 229. Locell., Hesiod. Opp. 612, quem Virgil. expressit Ge. 2, 261, inprimis Casaub. ad. Theophr. Char. p. 289. ὡς ἔδειξα μήποτε ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἢ γεγώς; OR 1392 de noscendo genere. τὸ σὸν θεοῖσι δεικνὺς ἔργον Tr. 1250. ὃς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων Ἕλλασι κοινὸν Ἄρη Ai. 1195 ch. *bellum docuit*, i. e. belli causa fuit; v. Lob. longe potiora conferentem quam inani loquacitate homo Bernhardy ad Dion. Perieg. 1170. φρυκτωρίαν ἔδειξε κἀνέφηνεν οὐ δεδειγμένα Naupl. fr. 379, 8 *invenit.* πανουργίας δ᾽ ἔδειξεν ἀνθρώποις ... Ant. 300. οὔτε τὸν κτανόντ᾽ ἔχω δεῖξαι OR 278 *indicare:* nam plane idem quod λέξαι significare non concedam Valckenario ad Phoen. 531. — || *Manifestum reddere*, cum facto et exemplo, tum argumentis et ratione. Illud frequentius. τὴν φύσιν δ᾽ ἔδειξας Ph. 1310. δείκνυμι δέ OC 1145 *tibi exemplo sum.* δείξεις τάχα, εἴτ᾽ εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ᾽ ἐσθλῶν κακή Ant. 37. δείξας τὴν ἀβουλίαν ὅσῳ μέγιστον προσκεῖται κακόν 1242. δεῖ σ᾽ ὅπως πατρὸς δείξεις ἐν ἐχθροῖς Ai. 557 *exempla fortitudinis editurus.* νύκτες ἡμέραι τ᾽ ἴσαι αἵ ταὐτά σοι δείξουσιν El. 1366, quod quidem etiam secundae significationis potest censeri. καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί 1382 *facto monstra.* χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν OR 614. ταχὺ δ᾽ αὐτὸ δείξει τοὔργον fr. Lemn. 352. τοῖς πᾶσι δεῖξαι Polyx. 470, 2. ἓν φῦλον ἀνθρώπων μί᾽ ἔδειξε πατρὸς καὶ ματρὸς ἁμέρα τοὺς πάντας Ter. 518, 1. *Ratione et documento alicui probare quid* videtur significare ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ. δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι OR 748. (I p. 402. l. 6.)

Δείλαιος *miser.* Proprium est de homine. τὰ νυμφικὰ τέλη λαχὼν δείλαιος Ant. 1241. ἔχω μαθὼν δείλαιος 1272 m. δείλαιος ἐγώ 1310 an. ὄλωλα δὴ δείλαιος El. 1482. δείλαιος ἵλεῳ φρενὶ κατηύχετο Tr. 763. δείλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω 1243. δείλαιε τοῦ νοῦ OR 1347. δειλαία δειλαίων κυρεῖς El. 849 ch. δειλαία στενάχουσα 1076 ch. ὀργάνων, οἷς ἐχρῆτο δειλαία Tr. 906. [Glossemate ortum δείλαιος pro δύστηνος est in apogr. Ai. 1000.] — De re *miserandus.* σῶμα δειλαίας σποδοῦ El. 758 *cineres mortui.* τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας ἀλγηδόνος OC 513 ch. *gravis et calamitosus* (cf. δύστηνος et τλήμων) θρώσκει δειλαία νόσος Tr. 1028 ch. [de mensura v. Wolff. ad Ant. 1241, de usu vocis Homero ignotae, tragicis gratissimae v. Lob. Paral. p. 319.]

Δείλη [Lob. Path. El. 1, 98. Prol. 9 et 106] *vespera.* δείλῃ δὲ τέμνεται ὀπώρα Thyest. fr. 239, 7. Accentum notavit Arc. p. 108, 18.

Δειλία *ignavia.* τῆς δὲ δειλίας στυγῶ El. 1027. τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ σε Ai. 1014. δειλίαν ἢ μωρίαν ἰδών OR 536. οὐ σῖγ᾽ ἀνέξει μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς; Ai. 75. οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει; El. 351. μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν Atr. fr. 144b, 1.

Δειλός [Curt. Et. n. 268] *ignavus* (timidus). βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ ᾿ν ἐμοὶ θρασύς Ai. 1315. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς φανεῖς 1362. ἢ δειλός ἐστιν ἢ δυσάλγητος φρένας fr. inc. 689, 2. — τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται Ant. 326 *ignavum lucrum*, est enim turpe lucrum concupiscere ignavorum. LA δεινά: illud legit et explicuit scholiastes. [Ea varietate usus Brck. κἀποφθίνει τὰ χρηστὰ χὠ δειλὸς [δεινὸς libri] κρατεῖ Ph. 457.] — De accentu v. Arc. p. 52, 27.

Δεῖμα. || *terriculamentum.* ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα Ph. 927 *qui totus terror es*, i. e. formidabilis. Bene explicuit Herm., confutans Valckenar. ad Hipp. 406, παιπάλημα coniectantem. ἐκ δείματός του νυκτέρου El. 410 longe elegantius enim de *visu terrente* quam ipso terrore dicetur. Cf. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 387. — || *pavor.* εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα Tr. 108 ch. *metus sui memoriam ingerens.* μὴ οὐχὶ δεῖμ᾽ ἐμοὶ φέρουσά τι OC 360. ἐς δ᾽ ἄκραν δεῖμ᾽ ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν 1465 ch. εἴ τι δειμάτων [sic. Dind. c. Hartung. δείματόστ᾽ LA] ἔχει μέρος OR 294 *si quid metuit.* ἐννυχίου δείματος ἦν μοι προβολὰ Αἴας Ai. 1212 ch. δείματι πάλλων OR 153 ch. *tremens.* δεῖμα προσπνέοντα Clytaemn. fr. 310. λυτηρίους εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων ἃ νῦν ἔχω El. 626.

Δειμαίνω *metuo.* ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ᾽ ἂν ἀμφὶ σοί OC 492. δειμαίνειν ἄγαν Tr. 89. δειμαίνων τὸ σὸν μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι 481. (I p. 403 lin. 2.)

Δειματόω *conterreo.* ἐδειματούμην δ᾽ οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο Synd. fr. 147, 4.

Δεινόπους *cum infortunio adventans.* (σε) πατρὸς ἐλᾷ ποτ᾽ ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά OR 418. gl. ap. Brunck.: φοβερὰ τὴν ἐπιδημίαν. Affert Suid. v. δεινόπους.

Δεινός [Curt. Et. n. 268]. Vocabulum variae potestatis *acris* et *vehementis*, *gravis* et *metuendi*, *calamitosi* etiam, *periti* et *callidi* significatione praeditum est. || *Adiective* dicitur. δεινὸς ὁδίτης Ph. 147 an. *metuendus.* τί ἔστιν; οὐδὲν δεινόν 733. δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος 755. δεινὸν γὰρ οὐδὲ ῥητόν 756. οἶκτος δεινός 965. Tr. 298. λέγειν σὺ δεινός OR 545 affert Suid. v. δεινός et λέγειν. θέηλατον μάντευμα δεινόν 992. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος 1297 an. δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν OC 141 an. κἄστιν τι δεινὸν πῆμα Tr. 46. ὁ δεινὸς ἵμερος 476 *vehementissima libido.* ὁ δεινὸς ὅρκος Ai. 649. δεινὸς ἡνιοστρόφος El. 731 *callidus.* δεινὰ [αἰνὰ Dind. c. Wund.] φύσις OC 212

ch. Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς Παλλάς Ai. 952. γλώσσῃ σὺ δεινός OC 806. δεινὸς ὁ προσχώρων Ἄρης, δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά 1065 ch. τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ Ant. 690. ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά 951 ch. τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει μένος 959 ch. δεινὸς ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς βέβηλα Alead. fr. 109, 6. δεινὸν τὸ τᾶς Πειθοῦς πρόσωπον inc. 743. λάλημα δεινὸν [ἄλημα δῆλον Dind.] ἐκπεφυκὸς εἶ Ant. 320 *homo loquacissimus*. Item *adiective* intelligenda exempla, quibus infinitivus subiectum, δεινός praedicatum est. δεινόν γέ σε κείνου λελῆσθαι El. 341. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν 770. ἦ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν 1039. τὸ δ' εἰδέναι τί δεινόν; Tr. 459. φρονεῖν ὡς δεινόν OR 316. δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον κακὸν ἐπεγείρειν OC 510 ch. ἦ δεινὸν καὶ ψευδῆ δοκεῖν Ant. 323. τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν 1096 *grave et indignum facinus*. Brunck. contra libros et scholiastae fidem δειλόν correxit, in qua emendatione admodum debilis sensus et ne species quidem veritatis. δεινόν γε... τούσδε μὲν πράσσειν καλῶς Alet. fr. 94, 1. — φωτὸς γλώσσῃ δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ Ph. 440. ὡς δεινοῦ τινὸς φόβου φανέντος OC 1651. δεινοῦ λόγου κατῆρξας Tr. 1135. πανουργίας δεινῆς Ph. 928. δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα Tr. 1099. κλυδῶνα δεινῆς συμφορᾶς OR 1527. — μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ OR 1457. Etiam substantive dicta possunt esse πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν OR 1168 et ἄτῃ πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα Ant. 1097, i. q. δεινόν ἐστι, quem versum non recte distinxit virgula post θυμόν posita Herm., qui contra Erfurdtium iure monuerat non comparari posse ἐν δεινῷ et ἐν καλῷ. — δεινὸν ἰσχύος θράσος Ph. 104 *tanta virium fiducia*. προβοᾷ τι γὰρ δεινόν [αἰνόν Seyff.] 218 ch. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας 1380. δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην OR 1035. τὸ δεινὸν μῖσος OC 1392. παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο Ant. 96. δεινὰν μορφάν 198 ch. ἔργον δεινόν Tr. 706. δεινὴν νόσον 980 an. δεινὴν πρᾶξιν OC 560. με δεινὸν χέρας Ai. 366 m. *fortem*. δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος 773. δεινὸν μένος 1066. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει 1124. ἐρῶ σοι δεινὸν οὐδέν fr. Synd. 153, 1. ὄλεθρον δεινόν Creus. 323, 2. — *Plur.* πάντα δεινά Ph. 502 quod affert Suid. v. ἀκροσφαλεῖς et θἀτέρα. οὔκουν τάδε δεινά; 628. δειναὶ Κῆρες OR 471. δεινὰ δ' [σχέτλι' Heimsoeth.] ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν 1267. δεινὰ τἀκείνοις [τἀν κείνοις Dind.] τὰ νῦν OC 335 v. Herm. ἔργα δεινά 383. δειναὶ κυματοαγεῖς ἆται 1243 ch. At Ant. 326 recte nunc editur τὰ δειλὰ κέρδη. — δεινῶν ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον Ai. 674. Ap. Suid. v. ἄημα et in LA m. pr. legitur δεινόν. Admodum blanditur Lobeckii coniectura λείων. Sed tamen Schaef. rectam vulgatae scripturae explicandae rationem docuisse censendus: ἄημα πόντον ἐκοίμισε sc. *cessando*. Compares praeter Horatianum illud de Austro, *quo non arbiter Hadriae maior, tollere seu ponere vult freta*, Ciceronis sententiam de ND 2, 40: *sol tristitia quadam contrahit terram, tum vicissim laetificat* sc. remota tristitia. δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων 852 m. Suid. v. ἵστωρ. — δεινοῖς λόγοις El. 489 ch. ἐν δεινοῖς ὀνείροις 500 ch. — ἔγρα δεινά Tr. 723. δύο δεινά [nunc Dind. c. Pors. δύ' αὖ τώδ'] Ph. 426. τὰ δείν' ἐκεῖνα Ant. 408. δείν' ἔπη OR 513. ἄλλα δ' ἆθλια καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα 790. δεινὰ κακά OC 595. δεινὰ τλασᾶν, δεινὰ δ' εὑρουσᾶν πάθη 1077 ch. — *Comparativus*. κοὐδὲν ἀνθρώπου δεινότερον Ant. 333 ch. — *Superlativus*. *δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν Captiv. fr. 32, 1. Hoc quod ap. Harpocr. v. ἀπομάττω exstat, si verum est, intercidit cum versu proxime praecedente id, quo δεινότατος referebatur. Brunck. δεινότατον ἀπομακτῆρα [comici esse versum videri monuit Nauck.]. δεινοτάτῳ ὕδρας φάσματι Tr. 836 ch. δεινοτάτας κελεύθους El. 1162. — || *Substantive* dictum singulari numero rarum est, si *accusativum* excipias. Nam in Ph. 457 recte videtur, quanquam contra libros, edi [post Brunck.] κἀποφθίνει τὰ χρηστὰ χὠ δειλὸς κρατεῖ. Quod Buttmanno visum δεινότητα opponi χρηστότητι, secus est. Rectius hic commemorabitur ἦ δεινὸν ἆρ' ἦν *(grave est)*, ἡνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὢν αὐτῷ συνειδῇ fr. inc. 670, 1, etsi de sententia non perfecta vix potest iudicari. — *Accusativi* haec exempla: φέρ' εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν El. 376. δεινόν γ' εἶπας Ai. 1127. δεινόν γε φωνεῖς Ph. 1225. τὸ δεινόν, οὐφοβεῖτο OR 722. δεινὸν δ' ἀύσας 1260. ἐς δεινόν 1312. ὅπου τὸ δεινόν, ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ fr. Eriph. 205, 2. ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται Creus. 322, 1. *Pluralis* exempla etiam crebriora sunt. τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ' ὄκνον πολύν Ant. 243. πολλὰ τὰ δεινά 332. βροτῶν χοὶ πολλὰ δεινοί 1046. τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει Ai. 669. τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν Acris. fr. 63, 1. ἐν τοῖσι δεινοῖς El. 26. δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς 221 m. LA ἐν add., unde Hermanno aliter corrigendi subnata suspicio. ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω ταύτας ἄτας 223 m. τὰ δείν' ὁρᾶν Ph. 504. δεινὰ μὲν οὖν δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας OR 483 ch. gravia miscet vaticinia, v. Schaef. ad L. Bos. Ellips. p. 324. Affert Suid. v. δεινά. δεινὰ βρυχηθείς 1265. ὦ δεινὰ δράσας 1327. δείν' ἐπερρώσθη λέγειν OC 661. πότερον εὐτυχῆ λέγω ἢ δεινὰ μέν, κέρδη δέ; El. 767. πέπονθα δεινά 892. δεινὰ τολμᾶν Ant. 915. δεινὰ θεσπίσας 1091. εἰ δείν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ Ai. Locr. fr. 11, 1.

Δεινῶς *graviter*. δεινῶς ἀθυμῶ OR 747. *δεινῶς γε Tr. 899 [secl. Herm.] in responsione i. q. καὶ μάλα. δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες μορφάν El. 198 ch. *horrificam sceleris formam*. δεινῶς δακρῦσαι El. 805.

Δεινώψ *grave tuens*. ὦ πότνιαι δεινῶπες OC 84. Furiae. De tono v. ἀγλαώψ.

Δεῖπνον [Curt. Et. n. 261] *coena*. προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων Ai. 1294. ἐν δείπνοις ὑπερπλησθεὶς μέθης OR 779. δείπνοις ἡνίκ' ἦν ᾠνωμένος Tr. 268. ὦ δείπνων ἀρρήτων ἔκπαγλ' ἄχθη El. 203 m. coena dicitur, post quam occisus est Agamemno. [I p. 405 med.]

Δειράς *cacumen*. Πὰν πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθι Ai. 697 ch. χιὼν τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις δειράδας Ant. 832 m. de Niobe in saxum conversa, ex quo cum nives defluunt liquefactae, lacrimare illa dicitur. — In Ph. 491 librorum scriptura Τραχινία τε δειράδα καὶ τὸν εὔροον Σπερχειόν metrum perdit. Pors., quod refert Elmsl. ad Ar. Ach. 612, corrigebat δειράδ' ἢ τόν. Erf. olim δεράδα. In Phil. l. c. corrigendum puto Τραχινίαν δειράδα τε καί cum hyperbato particulae τε. ποτὶ δειράδ' ἔρχομαι Thamyr. fr. 232b, 1. Brunck. pro δειράν scripsit probabiliter; certe δείρη vel δειρή de *iugo montis* incerta fide videtur, etsi Suid. δειρά καὶ δειράδες, οἱ τραχώδεις τόποι τῶν ὀρῶν habet. Scribendum enim δειράς καὶ δειράδες.

Δέκᾰ *decem*. δέκα μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντε Tr. 44. ἔτευξε πρῶτον ἐξ ἑνὸς δέκα Naupl. fr. 379, 4 de Palamede numerorum et mensurarum inventore.

Δέκατος *decimus*. ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον Ph. 312. Βοιωτὸς δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον El. 708.

Δεκέτης *decem annorum*. δεκέτει χρόνῳ Ph. 715 ch. [δεκέτεῖ LA altero accentu antiquiore]. De accentu non magis constat secundum libros, quam ex veterum notationibus. EM p. 765, 20 et Choerob. ad Theod. p. 1375. Bekk. Attice gravari dicunt; schol. Il. ψ 266 Ptolemaeum Ascalonitam gravasse, alios, in quibus haud dubie Aristarchus, et paradosin acuere; sed οἰέτης consensu gravari affirmat schol. Il. β 765. At Ammon. p. 136. Philem. p. 28. Moschop. p. 41 ed. Titz. secundum significationem differre aiunt, ut acute de homine, gravatum de re dicatur. Phavorinus denique p. 325. Ael. Dionysium praefracte negasse ait, eiusmodi vocabula acuto proferri accentu, at Herodianum utrumque admisisse. Secundum librorum plurimorum consensum ap. Platonem certe gravari vult Schneid. ad Rpubl. p. 460 E, 539 A, 615 A. Ea discrepantia, quae, cum latissime in libris pateat, tolli vix potest, nonnullis a diversa flectendi ratione pendere videtur, prout δεκέτου an δεκετοῦς dicatur, velut Goettlingio de Acc. p. 88; sed Etymologo non assentior in ου Attice exire genitivum affirmanti, quod etiam Lobeckio dubitabile visum ad Phryn. p. 408; de plurali certus testis Choerobo. est l. c.

*Δελήτιον *esca*. δ.: τὸ δέλεαρ. Σοφ. (fr. inc. 866) ἔχε τὸ δελήτιον. ἢ Σώφρων. EM p. 254, 53. Recte Brunck. a Soph. abiudicat. [„Haud dubie Sophronis" Dind.] (I. p. 406 med.)

Δέλτος *tabella*. τοιαύτην δέλτον λιπὼν ἔστειχε Tr. 47. παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα 157. χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφὴν 683. Cum metaphora: θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους Tript. fr. 535. cf. Valck. ad fr. Callim. p. 246. Bernh. ad Dion. Perieg. p. 769. — Accentum notavit Arc. p. 79. 13.

Δέλφαξ (ᾰ) [Curt. Et. n. 645] *porcus*. δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς εἴρηκε Σοφ. Ὕβρει (fr. 596)· ἐσθίειν ἐθέλων τὸν δέλφακα. Athen. 14. p. 657 a.

Δελφικός *Delphicus*. Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας OC 413. Δελφικῶν ἄθλων χάριν El. 682.

Δελφίς i. q. Δελφική. ἁ θεσπιέπεια Δελφὶς πέτρα OR 464 ch. Plane ita de oraculo loquitur Theocr. Epigr. 1, 4.

Δελφοί n. pr. Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας OR 734.

Δέμας [Curt. Et. n. 265]. ‖ *corpus*. οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας OC 110. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας ἔρημον ἕρπειν 501. νῦν δ' ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας 1550 *corpus*, cum caecus esset, luce caelesti quasi imbui Oedipus dicit. — ὥστε μηδένα γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας El. 756. [cf. OR 1383. OC 576. Tr. 1079.] ἱδρώς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας Ph. 823. οὐκ ἂν ἐσχόμην τὸ μὴ ἀποκλῇσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας OR 1388. κατίσχυσεν δέμας OC 346. δώσων ἱκάνω τοὐμὸν ἄθλιον δέμας σοι δῶρον 576. ἐᾶν ἄθαπτον καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν Ant. 205. τὸ σὸν δέμας περιστέλλουσα 903. διέφθαρμαι δέμας τὸ πᾶν Tr. 1056. ἰδοὺ θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας 1078 v. supra. πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας Camic. fr. 303. — Hinc factum ut Electra alloquatur urnam cum simulatis Orestis cineribus ὦ δέμας οἰκτρόν El. 1161. — Circumlocutioni aliquando servit. Δανάας δέμας Ant. 945 ch. εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας Tr. 908. [*prim. pers.* τοὐμὸν δέμας OC 1550, *alt. pers.* τὸ σὸν δέμας Ant. 903.] Nunquam adeo inepte hac locutione usus Soph. est, quam saepe Euripides, Hecub. 708. Or. 107 inprimis El. 1339. — ‖ *Adverbiascit*, *instar* significans, v. Nitzsch. ad Odyss. 8, 133. χλωρὸν οἰνάνθης [χῶρον εὐανθές libri] δέμας fr. Thyest. 239, 4. — Accentum notavit, etsi vix opus erat, Arc. p. 23, 4.

Δέμνιον *cubile*. Plurative κοῖλα δέμνια στορνύνθ' Tr. 901. ὁρῶ δεμνίοις τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη 915. — De accentu v. Arc. p. 119, 27.

Δενδίλλω. Schol. Apoll. Rh. 3, 281. δενδίλλειν: Σοφ. ἐπὶ τοῦ περιβλέπειν τέθεικε τὴν λέξιν (fr. inc. 867). Poll. 2, 52 [ὁμηρικῶς].

Δένδρον *arbor*. ὅσα δένδρων Ant. 713. Maltby ad Morell. p. 224. δενδρέων scribi iubet, quod δένδρον non sit poeticum vocabulum. δένδρων librorum scripturam et Athen. tuetur p. 23 a. et Eust. p. 1612, 17. (I p. 407 med.)

Δεννάζω *illudo*. οὐ χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ Ant. 759. Schol. ὑβρίσεις. Hesych.: δεννάζων: λοιδορῶν, quod aptum ad Ai. 243 an. κακὰ δεννάζων ῥήματα. [In LA hic δ' ἐννάζων, illic δ' ἐννάσεις exaratum est.] Utrumque respexit Eust. p. 668, 46. Zonar. 1. p. 490. Explicuere Valck. Diatr. p. 94 a. ad Phoen. 84. Brunck. ad Ant. l. c. Iacobs. exerc. crit. in Athen. p. 184.

Δεξιάματα OC 619 LA pro δεξιώματα q. v.

Δεξιός *dexter*. προσθείς τε χεῖρα δεξιάν Ph. 942 χ. δ. ὁρᾷς κόπης ἐπιψαύουσαν; 1254. δ. πρότεινε χ. 1291. ἐς χ. Τεύκρου δεξιὰν θείς Ai. 751. χ. δ. [δεξιάν τ' LA] ὄρεξον OC 1130, quem de adoratione locum explicuit Dorvill. ad Char. p. 537 Lips. ἔμβαλλε χ. δεξιάν μοι Tr. 1181. — ἃ δ' ᾔνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγών Ph. 1398. δεξιὸν δ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον El. 721 cf. Herm. — χειρὸς εἰς τὰ δεξιά Triptol. fr. 527, 1 *a dextra parte*, de terrarum situ. De hac formula exposuit Schneid. ad Plat. Rpubl. 1. p. 336. — Tralate non dicitur. De tono observavit EM p. 156, 14. Gud. p. 84, 25. Arc. p. 41, 15.

Δεξιόσειρος. μέγας Ἄρης δεξιόσειρος Ant. 140 ch. *validum socium et adiutorem* significat, ab equo dextro funali impetus pleniore: v. Hermann. l. c. et El. 711; non *dextrum*, quod putabat Eust. p. 675, 41. LA pr. δεξιόχειρος. utrumque explicat schol.

Δεξιόω. δεξιοῦμαι *a consalutandi* significatione eo deflexum, ut *gratulabundae collaudationis* vim habeat, legitur El. 976. τίς τοιοῖσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται; (I p. 408.)

Δεξίωμα *amicitiae testatio*. τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου OC 619. Levibus causis gentium foedera et amicitiam bello mutatum iri dicit. [δεξιάματα ex LA Nck.]

Δέομαι *egeo*. τὰ σὰ δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη OR 1148. ῥώμης τινὸς δεῖται 1293. ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι OC 570. — *oro*. μή μου δεηθῇς OC 1170. δεῖται falsa scriptura est in Ichneut. fr. 295 v. δεῖ et Lob. ad Phryn. p. 178.

Δέον v. δεῖ.

Δέος [Curt. Et. n. 268] *metus*. ἔνθα μὴ καθεστήκῃ δέος Ai. 1074. Stob. flor. 43, 14. δέος ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ 1079 [de formula v. s. αἰσχύνη]. Eust. p. 1036, 13. ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον 1084. δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ OC 223 m. i. q. μὴ δείσητε. οὔπω δέος εἰς ἀλίβαντα κατα-

πεσεῖν fr. inc. 751 v. ἀλίβας. In Ph. 782 probabilis Hermanni suspicio est ἀλλὰ δέος v. δέδοικα.

*Δεράς v. δειράς.

Δέρκομαι *video.* *Praesens:* δέρκομαι φάτιν ἄφραστον Tr. 693. ἤδη σαφὲς πρόχειρον ἄχθος ὡς ἔοικε δέρκομαι El. 1116. δέρκου θαρσῶν Ph. 146 an. — *Imperfectum:* ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον El. 899. *Perfectum* nonnunquam praesentis vim habet: ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέδορκε OR 389. σὺ καὶ δέδορκας, κοὐ βλέπεις, ἵν' εἶ κακοῦ 413. Brunck. οὐ et δεδορκώς. Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας OC 894. σέ τοι μόνον δέδορκα πημόναν ἐπαρκέσοντα Ai. 360 m. δέδορκα φάσμα El. 1466 et participium ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα [δεδορκότος anonymus] Ai. 85, de qua emphasi v. Iacobs. ad Philostr. p. 602. τυφλὸς ἐκ δεδορκότος OR 454. Hoc participium adiectivi naturam induit, *visu praeditum* significans, cuius significationis etiam perfecti finiti exempla haec sunt: OR 389. 413, quae posuimus, dein τὸ χρύσεον τᾶς Δίκας δέδορκεν ὄμμα Ai. Locr. fr. 11, 4. *Oculorum ministerio uti* significatur inc. 754, 1 μύωπε καὶ δέδορκα. At veram perfecti vim in his exemplis agnoscere licet: ἀεὶ δέδορκά σε πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον Ai. 1. πατρὸς βαρεῖαν συμφορὰν ἐν ὄμμασιν αὐτὸς δεδορκὼς κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων Tr. 747. cf. Markl. ad Suppl. 684. — Uno loco δεδορκώς *vivum* videtur significare: χἄμ' ἐπαυχῶ δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὡς λάμψειν ἔτι El. 66. Recte schol. ζῶντα interpretatur: mortuum enim sese esse simulaturus Orestes erat. Eust. autem p. 191, 42. 1259, 64 hac sententia poetae usus medium dicit esse passive usurpatum, ut iunxerit ἐχθροῖς δεδορκότα, i. e. *visum.* — *Aoristus.* οἷον οὔτινα Τροία δέρχθη Ai. 425 m. οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη inc. 719, 2 de epoptis. Ceterae verbi formae, Euripideum ἔδρακον, Pindari ἐδράκην, poetarum recentiorum in talibus luxuriantium ἐδρακόμην ap. Soph. non reperiuntur. In OR 1425 infelix erat Wakefieldi coniectura δέρκουσαν pro βόσκουσαν, activum enim praesens tragicis indictum est; non felicior Corais est προσδέρξεται pro προσδέξεται OR 1428. (I p. 409 lin. 4.)

Δερμηστής. Harpocratio v. δερμηστής [codd. hic et infra δερμιστής]: Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὴν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ (fr. 397) ἐν ζ' τῆς ἀπορουμένης λέξεως. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφόκλειον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀποδέδωκε. μή ποτε δὲ μᾶλλον ἂν εἴη ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει δερμηστής. In brevius contracta eadem fere habet Gr. Bekk. p. 240, 14. [Hesych. δερμηστής: ὁ σκώληξ· ἢ ὁ σὴς ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων. Ἀρίσταρχος ὄφιν.] Controversia illa de significatione ex diversa scriptura orta videtur, incertique fuisse grammatici, rectiusne δερμιστής sit an δερμηστής, quorum illud Aristarch. de *angue pellem mutante* intellexisse credendus est; rectius Didymus de *verme* quippe *pelles rodente.* De accentu v. Eust. p. 855, 39. EM p. 436, 1. Secundum Tyrannionem futilium distinctionum autcorem, scribendum esset δερμήστης: v. schol. Il. χ 67. cf. λ 454. ω 82. [Lob. Paral. p. 450.]

Δέρος [Curt. Et. n. 267] *pellis.* Exquisitior haec forma prae altera δέρας, v. Pors. et Elmsl. ad Med. 5: sed cum ubique fere scriptura librorum fluctuet, vulgo parum sibi editores constiterunt. — σπολὰς Λίβυσσα, παρδαλήφορον δέρος Ai. Locr. fr. 16, 2. De hac pelle discrepant schol. Arist. Av. 934 et Pollux 7, 70, hic de pelle loricae usibus serviente interpretatus, ille doctos haud dubie et antiquos ὑπομνηματογράφους secutus ἐπὶ τοῦ δέρματος, inquit, τοῦ κρεμαμένου πρὸς τῇ τοῦ Ἀντήνορος οἰκίᾳ. Signum illud fuit, ut ei parcerent Graeci Troiae expugnatores v. Quint. Smyrn. 13, 291. Strab. 13. p. 607 [et qui illum excerpsit Eust. p. 405].

Δέσμιος *vinctus.* ὃν εἷλε δέσμιόν τ' ἄγων ἔδειξ' Ἀχαιοῖς Ph. 608. Ἰξίονα δρομάδα κατ' ἄμπυκα δέσμιον ὡς ἔβαλεν Κρόνου παῖς 679 ch. v. Schol. Recte eiecto δέσμιον sic constituit Dind. Ἰξίον' ἀν' ἄμπ. δὴ δρομάδ' ὡς ἔβαλ' ὁ παγκρατὴς Κρόνου παῖς. — χοῖρον ὥστε δεσμίαν [χοῖρος ὥς τε δεσμίων cod. Athen.] Herc. Taen. fr. 217. — τοὺς δὲ δεσμίους ᾐκίζετο Ai. 299.

Δεσμός [Curt. Et. n. 264] *vinculum.* Singularis semel et tralate dictus. ζεύχθη πετρώδει κατάφαρκτος ἐν δεσμῷ Ant. 958 ch. Antrum enim Pangaei dicitur teste Apollod. 3, 5. Pluralis proprie dicitur. τοὺς ζῶντας ... δεσμοῖσι συνδήσας Ai. 62. τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα 72. ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνὴρ κῶλον ποδισθεὶς Acris. fr. 60.

Δέσμωμα. Phot. p. 22, 15 v. ἐσφηκωμένον. Σοφ. Αἰθίοψι (fr. 27, 1) τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει· τετράπτεροι γὰρ νῶτον ἐν δεσμώμασι σφηκοὶ κελαινόρρινες. Coniungenda νῶτον ἐν δεσμώμασι σφηκοί i. e. ὥσπερ δεσμώμασιν ἐσφιγμένοι. Ultima duo vocabula male a Soph. abiudicat Brunck. memorata etiam ab EM p. 385, 1, ubi vitiose μελαινόρινες scriptum.

Δεσμώτης *vinctus.* δεσμώτης ἔσω θακεῖ Ai. 105. — De tono consentiunt schol. Il. ε 158. Philem. p. 23. EM p. 61, 55. cf. Schaef. ad Greg. Cor. p. 545. (I p. 410 lin. 8.)

Δεσμῶτις *vincta.* δεσμῶτιν ἄγων ποιμνὴν Ai. 234 an. — De tono v. Arc. p. 35, 24.

Δεσπόζω [Curt. Et. n. 377] *dominor.* *πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ᾗ τῶν Εὐρύτου τῶνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων Tr. 363 [seclus. Hartung.]. Brunck. τὸν Εὔρυτον τόνδε, quod ineptum est, quasi praesens adstaret Eurytus. Probabilis esset emendatio τῶν Εὐρύτου τόνδε, si δεσπόζειν εἶπε significare posset *regnare velle dicebat.* Nam quod de verbo finito et participio verum est, ἔκτεινα, κτείνας *conatum* significare, illud in infinitivum non cadit. Aut ex LA recipiendum τὸν Εὔρυτον τῶνδε, ut τῶνδε sit τῶν ἐκεῖ, aut corrigendum τὸν Εὔρυτον σῶν, hoc sensu: *ubi incolumem Eurytum regnare indignabundus Hercules dicebat.*

Δέσποινα *domina.* δέσποιναν εἶναι τήνδε σὴν Tr. 409. δέσποινα Δηάνειρα Tr. 49. 180. ὦ φίλη δέσποινα 472. φίλη δέσποινα Tr. 430. Ant. 1192 et in alloquenda Minerva Ai. 38. ὦ δέσποινα Tr. 434. 481. δέσποινα Tr. 370. Cognomen Dianae est: οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν El. 626.

Δεσπότειρα. [Pollux 3, 37 δέσποινα.... οὐ γὰρ προσίεμαι τὴν Σοφοκλέους (fr. inc. 868) δεσπότειραν ἢ τὴν Εὐριπίδου δεσπότιν. Metri causa ficta videtur ea forma Dindorfio qui apte componit cum δυνάστειρα.]

Δεσπότης [Curt. Et. n. 377] *dominus*, maxime familiae. τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύμασιν ᾐθροῦμεν Ant. 1219, nuntius enim Creontis servus loquitur. τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότην ἀπώλεσα Troil. fr. 551. Sic correxit Blomf.; Dind. δεσπότης. — οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος λέξεις; OR 945. ὦ φέριστε δεσποτῶν 1149. καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ Ai. 500. τούτοις γὰρ ὄντες δεσπόται δουλεύομεν Past.

fr. 447, 1. ὦ δέσποτα OR 1178. Ant. 1278. δέσποτα Ph. 135 ch. OR 1132. 1165. δέσποτ' Αἴας Ai. 368. ὦ δέσποτ' Αἴας 485. 585. — Hinc compellatio regum et deorum est. τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι ἔφθαρται γένος El. 764. δεσπότῃ Κρέοντι Ant. 1208 *regi*, s. certe κυρίῳ. Ἥλιε δέσποτα Rhizot. fr. 480, 1. Cf. Valck. ad Hippol. 88. Semel tantum significat *dominum et possessorem*. τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων Ph. 262. De tono v. Apoll. de adv. p. 545, 10. Arc. p. 24, 8; de vocativo schol. Il. α 175.

Δεσπότις *domina*. Δηάνειραν, Οἰνέως κόρην, δεσπότιν τε τὴν ἐμὴν Tr. 407. καί σ' ἔγωγε δεσπότιν ἢ μητέρ' εἰς ἡμᾶς νέμω El. 597. — De tono v. δεσμῶτις. (I p. 411 lin. 6.)

Δεῦρο [Hartung. Part. 1, 224. Corss. Beitr. 499] || *huc*. δεῦρο αὖθις ἐκπέμψω πάλιν τοῦτον τὸν ἄνδρα Ph. 126 cf. OR 951. ἡνίκα κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ 270. πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλεύσσομεν 1221. δεῦρ' ἔβημεν OR 148. οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην 318. πῶς δεῦρ' ἦλθες; 532. τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων; 951 cf. Ph. 126. ἄξει τις δεῦρο τὸν βοτῆρα 1069. δεῦρό μοι φώνει βλέπων 1121; de qua formula parandae attentionis Brunck. annotavit. δεῦρ' ἰών 1402. δεῦρ' ἴτε 1480. δεῦρο προσστείχοντα OC 30. κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμπεν 298. δεῦρ' ἀφίξεται 307. τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα 794. δεῦρ' ἦξα 890. πρὶν ἂν κείνας δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων 910. τὰς παῖδας δεῦρ' ἄγειν τινά 933. τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι; 1101. ἐμοὶ στείχοντι δεῦρο 1151. δεῦρο προσπέμψας 1349. πῶς ἂν δεῦρο Θησέα πόροι; 1458. δεῦρ' ὁρμωμένας 1669. δεῦρο νεῖσθαι Ant. 33. δεῦρο μολεῖν 233. δεῦρ' ἐλθόντα με 329. ἥξειν δεῦρο 390. ἐκείνους δεῦρ' αὖθις καλῶμεν Tr. 342. κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα 929 i. e. retro. δεῦρο προσπόλων ἄγ' αὐτόν Ai. 541. αἶρ' αὐτόν, αἶρε δεῦρο 545. οὐχ ὅσον τάχος δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο; 986. ἄγειν τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον 1098. *δεῦρ' ἔπλευσας 1105 [secl. Schneidew.]. δεῦρο ἧκε 1115. πρόσελθε δεῦρο 1171. δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον 1224. ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρο 1260. Cum articulo, ut pro adiectivo sit: ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ OC 1165. [Imperativis aut coniunctivo adhortativo iunctum aliquotiens particulae adhortativae vices tenere demonstravit I. Kvičala in Ann. Fleckeis. 91 (1865) p. 328.] — || Pauca illa, quae δεῦρο *hic* significans habere videntur exempla, eiusmodi verba praeferunt, ut ex dicto κατὰ τὸ σημαινόμενον commode possint explicari. πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε OC 1253 id est ἦλθε δεῦρο ὥστε παρεῖναι: et cum articulo φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος OC 663 interiectum inter Thebas et Athenas spatium, cum mari comparatum pertendente quasi et porrecto, ut pernavigandum sit, ut quis huc veniat. Recte de his statuit Heind. ad Plat. Phaed. p. 4. — De accentu qui diserte praeceperit non reperio, quanquam ex eis coniici licet, quae Apoll. de adv. p. 553, 2. EM p. 258, 7 de δεῦρο verbi speciem referente disputarunt.

Δεύτερον v. Δεύτερος.

Δεύτερος [Curt. Et. n. 277]. || *numero secundus s. alter*. ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι Ph. 354. Eust. p. 756, 19. ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλός OC 1315. — κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω Ant. 1295. — ὕβρις δ' ἥδε δευτέρα Ant. 482. δευτέραν ὁμιλίαν El. 418. δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον OC 544 m. φράζε δευτέρῳ λόγῳ Ph. 49 i. q. *post illa*, v. Herm. — τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμι OR 282. ἔσπεισα βαιᾶς κύλικος ὥστε δεύτερα Captiv. fr. 49. [εἶτα δευτέρας Herwerd. p. 13. Locus mutilus intellegi non potest.] — || *loco et honore secundus* πολὺ δεύτερον OC 1228 ch. *τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ Ζεύς Ph. 1442 [secl. Dind.]. δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης OC 351. κἄστι πρὸς τὰ χρήματα τἄλλα δεύτερα Creus. fr. 325, 5. — || Adverbii exempla haec sunt: τὸ δεύτερον Ph. 1439. δεύτερον Ph. 908. 1288. OC 326. 763. Tr. 877. Ai. 89. εἶτα δεύτερον 770. (I p. 412 lin. 8.)

Δεύω *fundo* significat Ai. 376 m. ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα. v. Lob.; et Boeckh. not. crit. ad Pind. p. 348.

Δέχομαι. I. *Formae praes.* δέχει Ph. 1321. δέχεται Rhizot. fr. 479. δέχονται Ant. 1019. δέχηται El. 1462. δέχου Ai. 68. 578. Ph. 131. 776. 1287. δέχεσθαι OR 217. 818. OC 487. — *imperf.* ἐδέχου OR 1391. — *perf.* δέδεκται Ant. 894. δεδεγμένοις OC 92. — *fut.* δέξεται OC 4. El. 162 ch. Tript. fr. 527. δέξεσθε Tr. 922. — *aor.* ἐδεξάμην El. 668. OR 1163. OC 539 m. Tr. 628. Ai. 661. ἐδέξατο Amph. fr. 781. δέξατο OR 1107 ch. [δεξαίμην El. 1304. Dind. λεξαίμην LA γρ. βουλοίμην m. rec.] δέξαιτο Ai. 1009. δεξαίατο OC 44, quae etiam v. 945 librorum scriptura est, ubi Herm. Elmsl. δεξοίατο. δέξαι Ph. 819. Tr. 1085 in melica exclamatione diverbiis inserta. El. 1165. δέξασθε El. 68. δέξασθαι 443 [ubi δέξεσθαι Heath.]. OC 627. — II. *Usus.* || *accipio dante altero*, cum proprie tum tralate dictum; quorum illud aliquando *in manus sumere* licet interpretari. ἰδοὺ δέχου Ph. 776. δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε 1287. εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς εὕρημα δέξατ' ἔκ του Νυμφᾶν OR 1107 ch. *filium sustulit.* ἐδεξάμην δέ του 1163. ἐδεξάμην δῶρον OC 539 m. Iocastae dicit matrimonium. τὸν παῖδα τόνδε δέχου Ai. 578. ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην παρ' Ἕκτορος δώρημα 661. Haec proprie dicta. Tralatione eaque propiore sunt haec: ὡς νεκρὸν στόμια δέχηται τἀμά El. 1462. Fortasse etiam sic explices illud El. 443 εἴ σοι δοκεῖ γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς; *num videantur libationes illae mortuo placere posse.* σοι exquisitiore ratione dicendi cum verbo δέξασθαι iungendum videtur, pro παρὰ σοῦ positum: cf. Schaef. l. c. et ad Hec. Pors. 533. κἄτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι θεοί Ant. 1019 *respuunt*. [κοὐδ' ἄν σε λυπήσασα δεξαίμην (v. l. v. supra) βραχὺ αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος El. 1304 *neque a me facile impetraverim, ut ipsa compos fiam.*] Deflectitur autem verbum ad *dicta et facta* significanda, *quae attente et benevole audiuntur vel feruntur*. οὐ δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων Ph. 131. τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη κλύων δέχεσθαι OR 217. σὺ δ' ἠγρίωσαι, κοὔτε σύμβουλον δέχει Ph. 1321; item ad *credendi* et *reputandi* vim: θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα Ai. 68 v. Herm. [ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην δεδεγμένῃ El. 1298. Wolff. ex LA pro λελεγμένῃ.] — || *recipio loco aliquo*, in terram, domum, vas. ὃν μὴ ἔξεστι δόμοις δέχεσθαι OR 818. ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου; 1391. Aoristo opus fuisse non credam Hermanno; intelligendum enim τῷ τότε χρόνῳ, ὅτε ἐξετέθην. — οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων τῶν ἐνθάδε OC 627. ὁθούνεκ' ἄνδρα πατροκτόνον κἄναγνον οὐ δεξοίατο (Athenae) 945. ὧν (meorum consanguineorum) ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσα Ant. 894. ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν με Ph. 819. ἔμ' οὔποτε δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν Tr. 922. ὦναξ Ἅιδη, δέξαι με 1085. ὦ γῆ θεοί τε, δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα El. 68. ὃν ἁ κλεινὰ γᾶ ποτε

Μυκηναίων δέξεται 162 ch. σὺ δέξαι μ' εἰς τὸ σὸν τόδε στέγος 1165. ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις (Amphiaraum) fr. inc. 781, 1. Αἰγυστική τε γῆ σε δέξεται Tript. 527, 3 de peragrante terras Triptolemo. ὁπὸν χαλκέοισι κάδοις δέχεται Rhizot. 479, 3. — ‖ *excipio*, vel amice certe et benevole, vel adeo hospitio. τίς Οἰδίπουν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασιν; OC 4. cf. Valc. Diatr. p. 195. ἵλεῳ μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο 44. κέρδη μὲν οἰκήσαντα τοῖς δεδεγμένοις 92. δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον 487. οἶσθα αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως Tr. 628. ἤ πού με Τελαμὼν δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος Ai. 1009. — ‖ A prima significatione exiit illud, quod de *omine* accipiendo dicitur; cf. Abresch. ad Aesch. Ag. 1662. ἐδεξάμην τὸ ῥηθὲν El. 668.

Δέω *ligo*. αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι Ant. 1112 [proverbialis dictio cf. ἐφάπτειν καὶ λύειν. Ant. 40. Ai. 1317]. τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω κίονι δήσας Ai. 240 an. πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίονα θάνῃ Ai. 108.

Δή. De hac particula, ex ἤδη decurtata, non ex δέ producta bene exposuit, dummodo minutis distinctionum momentis aliquantum abstinuisset, Hartung. de part. 1. p. 245. [H. Helleri epistula de particulis ἤδη et δή ad M. Dunkerum in Philol. 8 (1853) p. 254—308. — Curt. Et. p. 560 ed 2.] Ab initio sententiae non ponitur, unique cuidam vocabulo applicari solet cum primitiva, quae temporalis est, tum tralata significatione. Nec tamen recte enclisi videtur affici, quae veterum quorundam sententia fuit ap. Eust. p. 174, 5 cf. p. 153, 10; sed gravior est particulae vis et potiores doctores cum paradosi in altera ratione conspirasse credendi. —.— ‖ *Proprie* dictum et de praesente et de praeterita re et futura, modo remotiore aliqua, modo proxime exspectanda commode vertatur *iam*, *modo*. Nec refert, cui vocabulorum generi proxime inferatur. οἶσθα δὴ [οἶσθ' ἤδη LA] τὸ πᾶν Ph. 241. πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη κατηπείλησαν OC 658. ἐπεὶ πέραν περῶσ' οἵδε δὴ 886. LA περῶσι δή; Tricl. δῆτα. Brunck. bene ad sensum, sed cum ignoratione versus dochmiaci περῶσιν ἤδη; Seidl. de vers. dochm. p. 278 περῶσιν ἤδη πέραν; Reisig. περῶσιν δίκης, et frigide et violenter. Elmsl. Herm. Dind. οἵδε δή. ὅτ' οὖν ὤλοντο, ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω Ant. 173 *iam ego regno potior*. ἄγομαι δὴ 939 m. καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν πύλαις Ai. 49. τάδ' ἀντίπρῳρα δή σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ Tr. 223 ch.; quod quidem, ut post memoranda 1046. 1192, etiam tralationis potest exemplum esse. φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἕσταμεν 1145. Post verba ὅτι ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ El. 1070 unius syllabae lacunam explevit Tricl. addito δή. καὶ δὴ τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ 1464 cf. Herm. ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει Alead. 108, 1. *Iam vero* vertas in iubendi hortandique formulis. χωρῶμεν δὴ [ἤδη LA, δέ a m. pr.] πάντες ἀολλεῖς Ph. 1469 an. φράζε δὴ τί φῄς OR 655. φέρ' εἰπὲ δή μοι Ant. 534. φέρ' εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν El. 376. δίδαξον δὴ [δέ LA pr.] με 534. ἔπαιρε δὴ σὺ θύματα 634. βᾶτ' εἰς ὁδὸν δὴ fr. inc. 724. *Iam* vel *tandem* explicueris in his: ὁ μὲν χρόνος δὴ [οὖν LA] διὰ χρόνου [πόνου Nck.] προὔβαινέ μοι Ph. 285. Tarditas enim temporis paulatim praetereuntis significatur. ἐπειδὴ τοῦ κακοῦ δοκεῖ λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα δὴ 878. νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα Ant. 58. δή nec ad νῦν nec ad μόνα referendum: sensus enim postulat *quoniam eo tandem res pervenit, ut solae reliquae simus.* Porro temporale est cum quibusdam nominibus adverbiisve coniunctum tempus significantibus. πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην, ἓν δ' οἷον οὔπω πρόσθεν Tr. 153. ἀλγῶ πάλαι δὴ Ph. 806. πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται OC 1628. ἄκουε δή νυν El. 947 v. νῦν. Νῦν δή ap. Soph. non legitur, sed δὴ νῦν s. δή νυν. Illud Ruhnk. illustravit ad Tim. p. 186. Item cum negandi formula positum. οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας OC 110. καὶ γὰρ ὃ μηδαμὰ δὴ τὸ φίλον, φίλον 1698 m. —.— ‖ Ab hac propria vi varie deflectitur. Primum tralate dicitur, cum apodosin sententiae orditur. εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών Tr. 749 *iam audies*, sed non *nunc iam*, sed *sine ambagibus*. ἡνίκ' οὐκέτ' ἐστίν, εἰς σὲ δὴ βλέπω El. 949. Deinde enuntiata relativa et circumstantialia comitatur. τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς καλῶς, εἰ δὴ καλῶς Tr. 27. καὶ δὴ μεθίημ', εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς Ph. 818. Libri plerique ἀμέτρως: καὶ δὴ μεθίημι· τί δὲ δὴ πλέον: [τί δή LA] τί δή Buttm. Illa Hermanni emendatio est. ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω OC 1215 ch. ἐπεί et δή coniungenda. ἐπεί γε δὴ τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην Ant. 923 *res eo devoluta est.* — οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι Ant. 91. ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις Tr. 888 *quippe*. ὡς στείχοντα δὴ Ph. 1065. ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις 809. de irrisone in ὡς δή pulchre observavit Herm. οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐπείδομεν OR 1263 adsignificato spectaculo insperato et exspectationem excedente. οὓς δὴ πολλὰ καθαίρων ὠλεκόμαν Tr. 1011 an. Tum *ad ea*, *quae praecesserunt*, *nos relegat*, eaque quasi in memoriam revocat. σίγα. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες OC 111 sc. διό σε σιγᾶν δεῖ. τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι ἔφθαρται γένος El. 754 *(ut nunc habet)*. Ita cum μέν compositum exstat. ἔπεσχον μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ Ph. 350. δεῖ δή σ' ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλῆ λόγων κρύψαι μηδένα 587. Eadem res in ἀλλὰ ... δή v. ἀλλά. γὰρ ... δή v. γάρ. καὶ ... δή v. καί. τε ... δή v. τε. Iam nonnunquam *nectendo sermoni per interrogationem* constituitur; sane enim in interrogandi formulis alias alia significat. ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευται ποιεῖν; El. 385. σὺ δή, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς στῆναι; Ph. 276. Minime enim σὺ δή cohaerent; sed hic sensus est: *haec cum talia essent*, *quomodo me experrectum esse putas?* οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ πρὸς ἀνδρὸς τοῦδε; Ant. 726 *nempe docebimur?* cum irrisione dictum. Et cum vocabulo interrogative dici solito: πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε; Ph. 1235. τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω; Ant. 908 *cuius legis igitur?* [v. de hoc particulae usu Baeumlein. gr. part. p. 103 sq.] Postremo sermonem institutum procedere facit per responsionem ad verba alterius respectantem. OC 809 iam alia de causa apposuimus. OC 173 an. cum Oedipus dixisset πρόσθιγέ νύν μου, Antigone respondet ψαύω καὶ δή. El. 317 Electra dicit ἱστόρει τί σοι φίλον, respondet chorus καὶ δή σ' ἐρωτῶ. El. 1436 Electra: ᾗ νοεῖς ἔπειγέ νυν, respondet Orestes καὶ δὴ βέβηκα. —.— ‖ Iam significatio particulae tertia *determinativa* non tempori neque actioni secundum temporum spatia definiendae servit, sed *rerum mensurae* et *dignitati*, qua de re non, ut prioribus illis significationibus cum ἤδη sed cum δῆτα recte componitur. *Pronomina* sequitur *personalia*. ἔστι νῷν δὴ ... πατρὸς ἔμφυτον αἷμα στενάζειν OC 1670 m. *Nobis certe*, inquit, *si cui.* ἐγὼ δὲ δὴ τάφον χώσουσ' ἀδελφῷ πορεύσομαι Ant. 80. σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα (κρίνω) 441. οὐδὲ μὲν δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον ἀνὴρ δηλοῖ Ai. 877. σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι

τλῆναι χανεῖν; 1226 adsignificato contemptu. — *Demonstrativa:* ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέστατε Tr. 1091. ἢ ταῦτα δὴ Φοίνιξ τε χοἰ ξυνναυβάται δρῶσιν Ph. 565. Sed OC 110. El. 385 δή non pronomen spectat. — *Interrogativa:* σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; Tr. 403 *cur potissimum?* χωρεῖ τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσων Ant. 159 an. — *Relativa:* ὃν δὴ παλαιὸν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκῃ Ph. 493. ὅς δὴ τά τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισεν 610. ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν OR 399. πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ εἰμι 492 ch. *quod quidem idoneum documentum sit.* ἐν θαλλοῖς ὃ δὴ λέλειπτο συγκατῄθομεν Ant. 1202 exiguas enim et fere putredine evanidas fuisse significat Polynicis reliquias. ἀνιάσασα δὴ ὁδὸς ἣν δὴ νῦν ἔβην Ai. 995 *quam scilicet.* ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα 1029. γελῶν ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ 1043. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν 1045. — *Indefinita.* ἦν δή τις Ph. 573 *erat certe aliquis.* χωρεῖ τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσων Ant. 159 rectius τίνα scribitur: cf. et Heind. ad Plat. Phaed. p. 220. — *Correlativa.* τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω Tr. 1221. — *Nominibus* additum δή horum notionem aut adauget in maius, modo reprimit ad minorem modulum. μόνη με δὴ καθεῖλε Tr. 1063 *haec certe sola.* ὦ πολλὰ δὴ μοχθήσας ἐγώ Tr. 1046 *ego certe, si quis alius.* Ineptiret, qui πολλὰ ἤδη quasi de tempore dictum explicaret. οἷδ' ὡς θυτὴρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω 1192. ἐξ Ἰλίου τοι δὴ τανῦν [sic Dind. c. Buttm.: δῆτα νῦν LA] γε ναυστολῶ Ph. 245 γε interpositum prohibet, quominus δὴ τὰ νῦν coniuncta proferantur; ergo consocianda ἐξ Ἰλίου δή. ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν OC 586. δαρόν τε δὴ χρόνον Ai. 414 m. τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον 992. ἁμέρα ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι El. 202 m. de qua re, δή superlativis illato v. Poppo comm. ad Thucyd. 1. p. 21. πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ ἐξεῖπας 520. ὃν πολλὰ δή μέ σοι τρέφειν μιάστορα ἐπητιάσω 603. ἢ σε πολλὰ δὴ προὔστην 1377. μόνη δὴ θνητῶν Ἀίδαν καταβήσει Ant. 821 an. In τὰ μὲν δὴ πόλεος Ant. 163. ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπίς 615 ch. δή nomen spectat, articulo tamen, velut μέν et δέ proxime subiicitur. — *Adverbiis* eadem vi additur. ὧν κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι Ant. 895. ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δή ποτε θουρίῳ κρατοῦντ' ἐν Ἄρει Ai. 612 ch. Fortasse etiam Ai. 994. δὴ μάλιστα coniungas, ut Tr. 464. οὐ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτα Ph. 1456 an. Θήβας λέγεις μοι οὐ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς fr. inc. 778, 2. — Deinde *verbis indicativo:* οὐχὶ πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή; Tr. 460. ὁ δὲ θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς OR 968, minus placet enim κάτω δή coniungi. ξύμφημι δή σοι Ai. 278. καὶ διδαξόμεσθα δή Ant. 726 *doceri adhuc patiamur*, quod non temporis est, sed indignationis. ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι τὰν Φρυγίαν ξέναν 823 m. *Participio:* ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ OR 66. *Infinitivo:* ἔχεις διδάξαι δή με OC 23. — Denique *particulis* additur: *negationibus* quidem interrogative dictis sensus dubitationis additur: ut *certe non (doch wohl nicht)* significetur. οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος ἔπεισεν; Ph. 900. οὐ γὰρ δὴ τό γε σῶμ' οὐδὲ τἄργα τἀμά OC 265. οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων; Tr. 668. οὐ δή ποθ' ὡς θανοῦσα; 876. οὐ δή ποτε φέροντες τεκμήρια El. 1118 cf. Herm. ad Phil. 1272. — Δή γε iuxta non ponitur. El. 1071 nunc altero loco ἤδη scribunt; cf. Matth. ad Eur. Suppl. 1119. — δή τοι v. τοι et Bernh. ad Dion. Per. p. 560. — ἀλλὰ δή v. ἀλλά. γὰρ δή v. γάρ. δὲ δή v. δέ. καὶ δή v. καί et Herm. ad Ai. 49. μὲν δή et μὲν οὖν δή v. μέν.

Δηάνειρα et Δηιάνειρα n. pr. Haec melicorum forma semel editur τὰν ἀμφινεικῆ Δηιάνειραν Tr. 104 ch. Altera: *vocat.* δέσποινα Δηάνειρα Tr. 49. 180. τί δ' ἔστι, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως; 665. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν 405. βέβηκε Δηάνειρα 874. [LA constanter Δηϊάνειρα omnibus exhibet locis, quam formam retinendam censet Nauck. ad v. 49, cum Dind. l. c. in iambicis quattuor syllabis pronuntiari vult ne anapaestus obtrudatur Sophocli, ubi iambo uti in promptu fuerit. — Cf. Lob. Path. El. 2, 35 et 37.] (I p. 417 lin. 6.)

Δῆγμα *morsus.* Tralate ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ fr. inc. 721. Illustrat Wyttenb. ad Plut. de sent. prof. in virt. p. 77 B.

Δῆθεν [Lob. Path. El. 2, 245] *scilicet.* Significat non esse rem qualis proferatur, v. Markl. ad Eur. Suppl. 321. Valck. ad Herod. 5, 20 et veterum schol. Apoll. Rhod. 1, 998 item Thucyd. 1, 92. 3, 111. — τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν Tr. 382. cf. Scaligerum ap. Schaef. l. c.

Δήιος v. δάιος.

Δηλαδή *scilicet manifesto*, sine irrisione dictum. δηλαδὴ χέρσους φθαρῆναι ὑμᾶς χρεών OR 1501.

Δήλημα *noxa.* γονεῦσιν ἔσται σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα; OR 1495.

Δήλιος v. Δάλιος.

Δῆλος [Curt. Et. n. 269. Lob. Path. El. 2, 55] *apertus*, *manifestus.* ‖ solum positum. δῆλον ἔμοιγ' ὡς στίβον ὀγμεύει Ph. 162. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ, δῆλον sc. ἐστί Ai. 906. ἀλγεινά, Πρόκνη, δῆλον fr. Ter. 521, 1. In Acris. 60, 1. Brunck. et Dind. sec. Grotium dedere δοῦλον γὰρ ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνήρ, κῶλον ποδισθεὶς πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει. Rectius puto Gaisfordum sec. veteres δῆλον scripsisse, sed distinguendum ita: δῆλον γάρ· ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνὴρ κῶλον ποδισθεὶς πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει: *res manifesta: homo vinctus omnia secundum domini voluntatem loquitur.* ‖ Adiectivum est. τόδ' ἐστὶ δῆλον Ἰσμήνης κάρα OC 321 [δῆλον in suspitionem vocato Herwerd. obs. in com. p. 133 scripsit τ. ἔστ' ἀδελφὸν Ἰ. κ. sequentibus Dind. ed. Ox. 3. Maehly in Philol. 18, 369]. λάλημα [ἄλημα Dind.] δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ Ant. 320. — ‖ Notandum δῆλος c. participio dictum, cuius structurae ratio patescit ex ὡς aliquando addito. καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν Ai. 326. — δῆλος δέ μοὐστὶ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα Ai. 1225. δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων Ph. 1011. στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ OR 673. καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς 1008. — Accentum notavit Arc. p. 52, 29.

Δηλόω *manifestum* (perspicuum) *facio. Praesens act.:* δηλοῖ δὲ τοὔργον Ai. 355. κέλευθον οὐδαμοῦ δηλοῖ 878. πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός OR 77. δηλῶ δέ OC 146 an. Tricl. δῆλον δέ, eadem sententia. δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος Ant. 20. δηλοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον 242 i. q. δῆλος εἶ. δηλοῖ τὸ γέννημα 471. Brunck. pro δηλοῦται dictum putabat: rectius Wunderl. obss. in. Aesch. p. 95 (v. Herm.) δηλοῖ ὄν explicat, cf. 242. σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κάρα δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὃς εἶ OC 556. δηλοῦν τὸν πατροκτόνον OR 1287. πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον Ai. 734. — *Futurum.* τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω El. 29. ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω Ai. 462 *monstrabo.* γέροντι δηλώσω πατρὶ μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ

κείνου γεγώς 471, de quo genere structurae v. Valck. ad Her. 4. p. 311. Monk. ad Eur. Alc. 773. ὡς γένος ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν OR 792. Res futuras Oedipo praedicarat Apollo; quare quod recta oratione γένος ἄτλητον δηλώσεις futurum erat, obliqua ὡς δηλώσοιμι esse oportuit. τὸν ἄνδρα δηλώσειν ἄγων Ph. 616. — *Aor.* ὀπτὴρ φράζει τε κάδήλωσεν Ai. 31. οἵαν ἐδήλωσας ἀγγελίαν 221 ch. ὡς σε δηλώσω κακόν OC 783, ubi quis non minus desideret ὄντα, velut Ant. 471; cf. Bornem. ad Xen. Memor. p. 64. πρὶν ἂν τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν Ant. 309. δήλωσον ἡμῖν Ai. 283. δήλωσον ὅτι El. 1106. ὥστ' ἂν δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ El. 334. ἦ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ; OR 1041. — *Passivum.* πῶς εἶπας δηλοῦσθαι τάδε; OC 1513. ποίῳ (χρόνῳ) γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται; OC 581. ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις OR 1440. — De OC 35 v. ἀδηλέω.

Δημήτηρ [Ahrens. dial. 2, 80. Lob. Path. El. 1, 559] nomen deae. εὐχλόου Δήμητρος πάγον OC 1600. Suid. v. πρὸς ὄψιν. [V. de illius loci natura E. Curtium in Ann. Fleckeis. 67. p. 96.] Cognomen petitum a fano Δήμητρος Χλόης; quanquam impeditior est Hermanni explicatio. — Ἀζησία Δημήτηρ fr. inc. 809, v. Ἀζησία et Lob. Aglaoph. 2. p. 822.

?Δημιουργέω *cudo.* ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες fr. inc. LXXII. 2, 5. Brck. v. s. ἄψυχος.

Δημιουργός. *faber.* κἀκεῖνον (ζωστῆρα ἐχάλκευσε) Ἅιδης δημιουργὸς ἄγριος Ai. 1035. Suid. v. δημιουργός. V. Herm. et Lob. — De accentu v. EG p. 256, 11.

Δημόκοινος *carnifex.* δ.: δημόσιος βασανιστής· ἢ ὁ δήμιος, ἤγουν ὁ ἐκ τοῦ δήμου τὸ φονεύειν κληρωθείς. Σοφ. (fr. inc. 869): οἷος γὰρ ἡμῶν (f. ἡμῖν) δημόκοινος οἴχεται v. EM p. 265, 23.

Δημόλευστος *publice lapidibus obrutus.* φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον Ant. 36. Lapidationem.

Δῆμος *fines* et *agrum* significat in ἥκει δῆμον τὸν Λυρκείου Inach. fr. 265, 6 [cf. Hesych. v. Λυρκίου δῆμον]. De tono v. Arc. p. 59, 16.

Δημότης. Atticis peculiaris significatio, ut *pagi alicuius consortes* significet, inest OC 78: τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ μὴ κατ' ἄστυ δημόταις sc. τοῖς Κολωνεῦσι. *De plebe hominem* significat. ἀνδρὶ δημότῃ Ant. 690. ἄνδρα δημότην Ai. 1071. — Gravatur, quod est a nomine, v. ἀλήτης; nam quam minus distincte de vocabulis brevem penultimam habentibus regulam affert EM p. 436, 10, eam ad verbalia revocat Apoll. de adv. p. 545, 25. (I p. 419 lin. 3.)

Δημοῦχος. Eumenidum cognomentum est προστάτισι ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς OC 458, non quod praesidio sint populo, quae Brunckii sententia erat, sed quod Coloneum pagum tenere credebantur. Hinc *incolae* sic dicuntur: γᾶς τᾶσδε δαμούχοις OC 1087 ch. Sed δημοῦχος χθονός OC 1348 Theseus est, populi imperium tenens. Reisig. coni. ἄνδρες τῆσδε δημοῦχοι χθονός [recepp. Dind. Schndw. Nck. Wund.]. — De accentu v. Arc. p. 90, 15.

*Δήν nescio quis scribere tentavit fr. Thamyr. 232 b, 1 pro δ' ἄν. v. δάκετος.

Δῃόω [Curt. Et. n. 258] *vasto.* τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν πυρί (PA τάχα) OC 1319.

Δήπου *nempe, scilicet.* τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο OR 1042. τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἐξέπεμψας ἐς δόμους κάτοισθα δήπου [sic LA: δῆτα Dind.] Tr. 418. *Nempe nosti*, ut spero. Rem sibi, qui loquitur, certissimam videri significat. τί ποτ'; οὐ δήπου [δή που Dind.] σέ γ' ἀπιστοῦσαν ἄγουσι; Ant. 381 an. (vix crediderim, *doch wohl nicht)* v. Schaef. ad Theocr. 1, 68. Reisig. c. cr. in OC 110. Stallb. ad Apol. Socr. p. 23.

Δηρόν et δηρός v. δαρόν et δαρός.

Δῆτα. *Determinativam* particulae δή significationem haec sibi communem esse voluit. ‖ Ponitur in dictis et responsis quando res cum persuasione loquentis certissima affirmatur. οὐ δῆτα ποικίλως αὐδωμένου δέχου τὰ συμφέροντα Ph. 130. *Nempe (natürlich) nuntii verba, prout commodum videbitur, interpretaberis.* ἰὼ δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς 760. κομιζέτω δῆτα OR 445 *faciat, nemo prohibet (immerhin).* ἰώ Chorus Oedipo accinit miseratione plenus OC 536. Respondet Oedipus ἰὼ δῆτα μυρίων γ' ἐπιστροφαὶ κακῶν. — ὥς μ' ἀπωλέσας θανών. ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κάρα El. 1164 *quam perdidisti me; nempe certissime perdidisti* ipsa sibi sententiam suam confirmans ait Electra. πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν cum Aegisthus quaesivisset, πάρεστι δῆτα Electra respondet El. 1455. ἀλγοῦσα μὲν δῆτ' εἰ γέλωτ' ἐν σοί in simili re Antigona Ismenae Ant. 551 [μὲν δὴ κεἰ γ. ἔν σοι Dind.]. Quae eadem quasi *provocandi ad rem manifestam* significatio inest in ἦ δῆτα, μὴ δῆτα, οὐ δῆτα, φεῦ δῆτα, suis locis memorabitur. — ‖ *Irrisionem acerbam* habet in interrogationibus quibusdam. εἴπω τι δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον; OR 364. Male Brunck. τί δῆτα. Ludificaturus Oedipum vates dicit: *visne scilicet alia dicam non minus invisa?* καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; Ant. 449 *inventa scilicet tu es.* Aliquanto levius sed tamen perstringens Ulixen Agamemno dicit τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; Ai. 1360, item Chrysothemin Electra τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ; El. 1037. —‖ Sine irrisione dicta haec sunt: οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; Ph. 108. ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά; 987. πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάιος χρόνον ἔρρει OR 558. ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων; 1014. τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτόν...; 1337 m. ποῖ δῆτ' αἰῶνα τλάμον' ἕξω; OC 1734 m. ἆρ' οἶσθα δῆτα; Tr. 76. πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὖθις πάλιν καλῶμεν; 342. τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον; 1219. οὐχ ὅσον τάχος δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο; Ai. 986, quo loco Elmsleium offendit particula in principio versus posita; satis hoc defendit Herm. l. l. et EDM p. 118. — ἀλλὰ δῆτα v. ἀλλά. ποῦ δῆτα, πῶς δῆτα, τίς δῆτα v. in ποῦ, πῶς, τίς.

Δηώ Cereris cognomen [poeticum]. [v. Lob. rh. 325. Preller. gr. M. 1, 596.] ὃς μέδεις Ἐλευσινίας Δῃοῦς ἐν κόλποις Ant. 1121 ch. de Libero dictum. V. I. H. Voss. ad hymn. Cer. 47 et 122. [δηιοῦς LA: Iota adscripto carent apogr. Sed cf. Suid. Δηιώ: ὄνομα κύριον et orac. ap. Paus. 8, 42, 6 ubi Δῃοῦς et bis Δῃώ.] (I p. 420 c. med.)

Διά. [Curt. Et. n. 277]. ‖ *cum genitivo.* ‖ Proprium est de *spatio emetiendo vel transeundo.* δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου Ph. 19. κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται OC 1261. οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένου; Tr. 864. ἀπάξας διὰ θυρῶν Ai. 301. πῦρ, Ἑκάτης ἔγχος, τῷ δι' Ὀλύμπου πολλὴ φέρεται [Ὀ. πωλοῦσα φέρει H. Keil.] Rhizot. fr. 480, 3. ξηραλοιφῶν εἵματος διὰ πτυχῶν Pel. 437. — ‖ Proxime a spatiis tralata haec sunt, motus cuiusdam, quamvis figuratam significationem habentia: ἡ κακὴ σὴ διὰ μύχων βλέ-

πουσ' ἀεὶ ψυχή Ph. 1013 v. Musgr. εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν πηγῆς δι' ὤτων φραγμός OR 1387 de auditis rebus aurem quasi permeantibus. καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ βάλλει δι' ὤτων Ant. 1188. ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς πώλοις El. 737. δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γε ἐννέπειν συμφέροι 1437 ch. βραδεῖα ἐν λόγοισι προσβολὴ μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου fr. inc. 737, 2. Item *viae* adsignificatio inest in his: διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών OR 773 *emensus fortunam* i. e. perpessus. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες El. 1509 an. διὰ δίκης ἰὼν πατρί Ant. 742 v. Markl. ad Eur. Suppl. 112. Valck. ad Phoen. 482. Brunck. ad OR 773. Elmsl. ad Eur. Med. 842. Bergler. ad Ar. Ran. 1459. Huc etiam refero βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς Teucr. fr. 507, 2, significat enim tonitru fulgure mixtum. Hinc locutiones quaedam explicandae: χρόνος δὴ διὰ χρόνου [πόνου Nauck.] προύβαινέ μοι Ph. 258 *tarde praeteribat die diem excipienti:* scil. quasi longum intervallum emensurus. ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου 758 *per intervalla redit.* δι' αἰῶνος μένειν *semper* El. 1024. διὰ παντός i. q. ἀεί Ai. 705 ch. διὰ τέλους i. e. τελέως Ai. 685. διὰ τάχους — || A spatio permeando deflexum est, cum instrumentalis casus vices tenet. διὰ πολυρράφου στρέφων πόρπακος Ai. 575 sc. clipeum. ἴθι πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος ἕλωσί με Ph. 1093 m. i. e. πνεύματι ὀξυτόνῳ. δι' ὥνπερ ὤλετο (χειρῶν) OR 822. διὰ χερῶν λαβών Ant. 916 non ἐν χερσί, de qua formula statim dicetur, sed χερσί, de manibus et potestate. δι' ὁσίων χειρῶν θιγών OC 470. δι' ὄμματος ἀστακτὶ λείβων δάκρυον 1250. διὰ ψήκτρας καθαίρονθ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχός Oenom. fr. 422, 1. Paulo aliter haec dicuntur: ἰὼ δύστηνε διὰ πόνων φανείς Ph. 761 i. e. τοῖς πόνοις. δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος Ant. 394. δι' ἐμοῦ σώζειν Tr. 1020 m. τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας 1131 v. Herm. θυμοῦ δι' ὀργῆς OR 344. παίω δι' ὀργῆς 807 iratus. εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον i. q. ὀργιζόμενος OC 905. ἦλθον postulat Blomf. ἧκον Herm. defendit adhibito Aesch. Suppl. 483. v. Brunck. ad Eur. Bacch. 433. Adverbiascens etiam διὰ τάχους θανεῖν i. q. ταχέως Ai. 822 hic ponam: non potest enim ad temporis notionem accommodari. [Et *celeritate adhibita* et *brevi tempore* potest significare διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται Tr. 595.] — || Interdum ab ἐν non differt. μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων Ant. 1258 an. corpus Haemonis mortui. Hinc tralata sunt διὰ στέρνων ἔχειν *animatum esse* Ant. 639. ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι 1060. τἀκίνητα διὰ φρενῶν iungenda, *quae quis animo celat.* — || Relinquitur formula illis significationibus non accommodata δι' οὐδενὸς ποιεῖ OC 584, quod idem atque οὐδενὸς ποιεῖ significans enotavit Phryn. App. Soph. p. 35, 3. — || *cum accusativo.* || *propter.* δι' ἅ νιν εἰσιδεῖν θέλω OR 768. ἔχω γὰρ ἄγω διὰ σὲ κοὐκ ἄλλον βροτῶν OC 1129. || *in* de loco in quo quis moratur dictum, sed tralate. νόμοι δι' αἰθέρα τεκνωθέντες OR 867 ch. διά delet Elmsl. plane dispari usus exemplo Aesch. Ag. 1209. — || *Adverbiascit* in tmesi. διὰ χάρα τεμών fr. Synd. 153, 6. διὰ χῦμα τεμών Inach. 265, 5. — Anastrophes utique immune esse διά consensu traditur ab Herod. ap. Ioann. Alex. τον. παραγγ. p. 27. schol. Dion. Thr. p. 930. Bekk. Eust. p. 950, 64. EM p. 123, 22. Διαί ap. Soph. non legitur.

Διαβάλλω *criminor.* μή με διαβάλῃς στρατῷ Ph. 582 [sic ex schol. Dind.: διαβάλλῃσ LA] διάβαλλε, iniuria praetulit Buttm. De dativo illo v. Pflugk. ad Eur. Hec. 863, illoque doctiorem Wyttenb. ad Plut. de aud. poet. p. 37 B.

Διάβορος. Active *rodens*: νόσῳ διαβόρῳ Ph. 7, quod Eust. respicit p. 329, 41. ἡ τάλαινα διάβορος νόσος Tr. 1084. Passive *confectus rodendo:* ἠφάνισται (villus lanae) διάβορον πρὸς οὐδενός Tr. 676. Compositum est a βορός, unde propenacutum.

Διαγιγνώσκω *internosco.* ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων; El. 1186. (I p. 522.)

Διάγω *perago:* τὸ λοιπὸν ἤδη τοῦ βίου διάξετον OC 1619 *vitam produco:* χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην El. 782. Enotavit Moschop. Dictt. Att. v. διάγω. V. Iacobs. Lectt. Stob. p. 121.

Διαδέχομαι *excipio.* νὺξ γὰρ εἰσάγει καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη [διαδεγμένη LA] πόνον Tr. 30. Affert Schol. Ai. 886 et ex hoc Suid. v. πόνος, sed vitiose scriptum ἀπωθεῖται δεδεγμένον.

Διάδοχος *excipiens.* ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον Ph. 867. De hoc adiectivi dicendi genere v. Markl. ad Eur. Suppl. 69. Matth. ad Hec. 583.

Διαζάω *vitam tolero.* ἀφ' ὧν διέζων Ph. 535.

Διαίρετος *divisus.* μοῖραν πατρῴας γῆς διαίρετον νέμοι Tr. 163 [διαιρέτην Dind. ex apogr.]. Memorat Eust. p. 793, 3.

Διαΐσσω v. διάσσω.

Διαϊστόω *de medio tollo.* αὐτὴν διηΐστωσε [διηΐστωσεν LA] Tr. 881.

Δίαιτα [Curt. Et. p. 431. ed. 2] *victus.* τὰ τῆς οἴκοι διαίτης OC 352 *domi degendae vitae*, adsignificata lautitia victus. πτωχῷ διαίτῃ 751. Tralate i. q. ὁμιλία, φιλοτασίῳ διαίτᾳ El. 1073 ch. — De accentu v. Arc. p. 96, 16.

Διαιτάομαι *dego.* ἡνίκα τοὺν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ OC 769. ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών 928.

Διακονέω *ministro.* κἄδει τι μόνον διακονεῖσθαι Ph. 287 schol. ὑπηρετεῖσθαι ἐμαυτῷ, recte; *sibi ministrare* medium significat, ut Ar. Acharn. 1017. Elmsl.

Διάκονος *minister.* ὄρνιθα καὶ κήρυκα καὶ διάκονον Anten. fr. 141 *nuntium.* ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων, ὡς εἰκός, οἶμαι, ... ἤπειγον Ph. 497 *quod est nuntiorum* i. e. pro eorum socordia. V. Herm. — De tono colligitur ex EM p. 268, 25.

Διακωλύω *impedio.* ἐάν πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον τοῖσιν ὁμαίμοις OC 1771 an.

Διαμπερές [Lob. Path. El. 1, 244] *penitus.* εἴθε σου διαμπερὲς στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις Ph. 791. Erravit Wakef. στέρνων διαμπερές iungendo, qua de re inutilis est eius coniectura ἴκοιτο; similiter Tyrwh. fecit ap. Elmsl. ad Bacch. 992. — Tonum docet EM. p. 358, 52.

Διαπεραιόω. ὥστε καὶ χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη Ai. 730 de *gladiis stringendis* dictum. Affert Suid. v. διεπεραιώθη.

*Διαπέτομαι *pervolo.* πᾷ μοι φθογγὰ διαπέταται φοράδην; OR 1310 an. extat in LA [et sic Dind.]: in apogr. διαπέπταται. [Requiruntur duo anapaesti: inde] Musgr. et Seidl. διαπωτᾶται. Eiecit Herm. Brunck. de coniectura πέτεται. πᾷ μοι φθ.; διά μοι πέταται φ. Bergk.] (I p. 423.)

Διαπορθέω tralate dictum de *homine perdito.* ᾤχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι Ai. 896. Versu utun-

tur Herod. ap. Koen. ad Greg. p. 66. Suid. v. οἴχωκα. Moschop. ad Il. β 219 sed hic vitiose scripto et sine auctoris nomine; v. Lob. ad Ai. l. c. Heind. ad Plat. Protag. 4. p. 571.

Διαπράσσω *conficio* i. e. interimo. τοῦ δὲ διαπεπραγμένου Tr. 784. Thomas Mag. v. διαπεπραγμένον. Abresch. Anim. ad Aesch. Pers. 265 et Blomf. gl. v. 265. Wyttenb. ad Plut. Apophth. Reg. p. 183 E.

Διαπρύσιος *penetrabilis*. ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος tonitru dicitur quasi longinqua spatia penetrans OC 1479 ch. Suid. v. ἀμφίσταται et ὄτοβον. V. Intpp. Hesychii in v. [Doederl. Gl. H. n. 640. Lob. Path. Prol. 431.]

Διαπτύσσω *retego*. οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί Ant. 709. Eust. p. 237, 22.

Διαρραίνομαι *diffluo*. ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ Tr. 14. Suid. v. γενειάς.

Διαρρέω *fluo* i. e. evanesco. ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ Ai. 1267. Stob. Serm. 271. p. 877. v. Wesseling. ad Her. 4, 198. πάλιν διαρρεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται fr. inc. 713, 8 de lunae fulgore interlunio evanescente.

Διαρρήγνυμι *perfringo* i. e. perfodio. πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ Ai. 834. In schol. memoratur scriptura ἀναρρήξαντα.

Διαρροιζέω *cum sibilo* s. *strepitu penetro*. ἐς δὲ πλεύμονας στέρνων διερροίζησεν (ἰός) Tr. 568. Ex scholiorum vetere scriptura διαρροίζησεν coniicias διὰ ῥοίζησεν.

Διάσημος *manifestus*. διάσημα γὰρ θροεῖ [sic LA: θρηνεῖ Dind.] Ph. 209 ch. Schol. φανερά.

Διασκεδάννυμι *dissipo*, *perimo*. τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα δόρει διασκεδῶσιν OC 620 civitatum amicitia bello perimetur. ὃν βραχεῖ σὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ 1341 de victoria, qua alterius opes intercidunt. κἀναθήματα καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν Ant. 287. v. Herm.

Διασπείρω *dissipo*. πατρῴαν κτῆσιν ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην El. 1291. Aliquanto magis proprie dicitur μετάρσιοι χολαὶ διεσπείροντο Ant. 1010 *fel igne excidebat*. μυελὸν ἐκραίνει μέσου κρατὸς διασπαρέντος Tr. 782. Eust. p. 976, 8. 1193, 10. — πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον El. 748 discucurrerunt.

Διάσσω. διαΐσσω enim quatuor syllabis non legitur, scripturam αἴσσω autem satis elevavimus. — De Diana Hecate *circumvagante* dictum ξὺν αἷς (αἴγλαις) Λύκι' ὄρεα διάσσει OR 208 ch. Tralatum ad *dolorem viscera mordentem* (σπασμὸς) διῇξε πλευρῶν Tr. 1083. (I p. 424.)

Διάστροφος *distortus*. διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας Tr. 794 i. q. διεστραμμένον *(brechend)*. Tralatum inde φρένες διάστροφοι Ai. 447 *mens perversa;* ex hoc loco φρένες διάστροφοι τοῦ μαινομένου affert Thom. p. 221.

Διατελής *continuus*. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς OC 1514.

[Διατέμνω *discindo*. Aoristus ut ap. Hom. solus nec nisi in tmesi reperitur. (ὁ Τυδεὺς) τὸν Ἀστάκειον παῖδα διὰ κάρα τεμὼν fr. Synd. 153, 6. ἔνθεν ἐς Ἄργος διὰ κῦμα τεμὼν ἥκει δῆμον τὸν Λυρκείου (Ἴναχος) fr. Inach. 265, 6.]

Διατίλλω *evello* (detondeo). ἀτίμως διατετιλμένης φόβης Tyr. fr. 588, 7 de iuba equae detonsa, qua superbire credebantur. Versus ab Aeliano servatos HA 11, 18 tractavit Iacobs. exerc. crit. in Athen. 1. p. 123. Sed cum genitivi illi cum prioribus (ἥτις θέρος θερισθῇ ξανθόν) compositi aliquid otiosi habere videantur, et codex unus διατετιλμένη feratur habere, paene correxerim διατετιλμένη φόβην, quod cum participio αὐγασθεῖσα coniungendum.

*Διατορέω διατορεύω διατρέω. Ex Ichneutis fr. 295 ap. Poll. 10, 34 [corrupto loco] legitur ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα διατορεῦσαί σε δεῖται. διατορεύσασθαί σε δεῖ Valcken. διατορῆσαι vel διατρῆσαι Lob. coni. ad Phryn. p. 178.

Διάτορος *perforatus*. διατόρους ποδοῖν ἀκμάς OR 1034.

Διατριβή *oblectamentum*. χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας ἐφηῦρε Palam. fr. 380, 2.

Δίαυλος *cursus in stadio duplicatus*. δρόμων διαύλων τε El. 691. Suid. v. βραβεῖς.

Διαφανής *clarus*. αἰαῖ· τάδ' ἤδη διαφανῆ OR 754.

Διαφέρω activum *perfero* significat: ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ κἀγὼ διοίσω τοὐμόν OR 321. Aliter plane in Tr. 323 legitur οὔ τἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν. schol de voce mittenda, Herm. *a se ipsa non differet loquendo*, i. e. *tacendo sibi constabit* interpretatur. Recte puto Neuium de *voce proferenda* explicare, quippe *per adaperta labra* mittitur [v. de loci difficultatibus Schndw.-Nck. — διήσει c. magna veri similitudine Dind. c. Wakef.]. — *Medium*. παῖδα, εἰ νέας τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων Ai. 511. Musgr. explicat *peraget*, comparans ἄπαις διοίσει Rhes. 982 et διαφέρειν αἰῶνα Herod. 3, 40. Etiam Hesych. cum quo schol. concinit, διοίσεται: διάξει, βιώσεται interpretatus medium pro activo a Soph. dici videtur significare. Aliud scholion κεχωρισμένος κομισθήσεται, χωρισθήσεται Erf. et Lob. sequuntur; non enim pupillos continuo servire tutoribus. Herm. explicat *iactari*, *huc illud trudi*. Maxime placet Musgravii ratio.

Διαφθείρω *perimo* et *perdo*. ἥδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ OR 438. ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς Ph. 1069 res bene gesta ne irrita fiat, Ulixes metuit. τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν El. 306. Ap. Eust. p. 191, 29. διέφθορας, ap. Suid. v. μέλλω legitur διέφθορα; affert etiam Thom. v. διέφθορεν. Hoc active semper dici atticis vide grammaticos ap. Lob. ad Phryn. p. 160. — διέφθαρμαι δέμας τὸ πᾶν Tr. 1056. ἐν τῷ συμφορᾶς διεφθάρης; Ant. 1229. τὸν βίον σκοπεῖν μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ Ph. 506. Suid. v. ἀκροσφαλεῖς et θἄτερα. (I p. 425 lin. 5.)

Διαφθορά *peremtio* (scio non dici hoc nisi apud Augustinum, unum tamen aptum est). τάσδ' ἐμὰς Λαΐου διαφθοράς OR 573. τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθοράς OC 552 *excaecationem*, v. Valck. ad Phoen. 1320. ἣν ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν Ai. 1297. id est ἵνα διαφθαρείη. Inanis Wakef. coniectura est διατροφήν, Silv. Cr. 3. p. 143.

Διαφοιβάζω *in furorem agito*. τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι [διαπεφοιβᾶσθαι LA] κακοῖς Ai. 332. ἐκμεμηνέναι schol.; qui cum pergat παρὰ τὸν φοῖτον (f. scribendum Φοῖβον), Valck. ad Ammon. p. 149

coni. διαπεφοιτάσθαι. Neutrum sese legisse Lob. testatur. [διαπεφορβῆσθαι Seyff.]

Δίγονος *duplex*. δίγ. μάσθλης: διπλοῦς ἱμάς· ἢ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν βαφὴν ἣν τοιοῦτος ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐκέχρωστο. Σοφ. Ἀνδρομ. (fr. 137) Ἰδοὺ δὲ φοίνιον μάσθλητα δίγονον. EM p. 272, 3. [cf. Hesych. v. δίγ. μ.: ὁ διπλοῦς. ἢ δυσὶ χρώμασι κεχριμένος: v. l. κεχρωσμένος unde Hesychium legisse δίχρωμος erat suspitio Th. L. G. 2, 1410 B.] Quod ille addit ἢ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν βαφὴν ἣν τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐκέχρωστο, ineptum est.

Διδακτός *quod docetur*. ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία, διδακτά τε ἄρρητά τε OR 300. Suid. v. νωμῶν. ποῖον; δίδαξον, μῆτερ, εἰ διδακτά μοι Tr. 64 *si me discere fas est*. δίδαξον, εἰ διδακτόν 671. τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω fr. inc. 723, 1. ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα κείνης διδακτά El. 344 *didicisti ab illa*.

Διδασκαλεῖον *ludus*, *officina*. τὰ τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα, μουσικῆς παιδεύματα fr. inc 779, 3. — De tono v. Arc. p. 121, 13.

Διδάσκαλος *magister*. οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί Ph. 388. Suid. v. διδάσκαλον versus illos afferens inepte poetas intelligit. θεὸν ... σκαιοῖς δὲ φαῦλον κἂν βραχεῖ διδάσκαλον (ὄντα ἐξεπίσταμαι) fr. inc. 707, 3. Deum dicit sapientibus obscura et ambigua, stultis intellectu facilia portendere videri; quare male Brunck. de vocabulis σκαιοῖς et σοφοῖς transponendis cogitavit. — οὐδ' ἣν τὸν διδάσκαλον λάβῃ fr. inc. 779, 8.

Διδάσκω *doceo*. Aut nude dicitur, aut cum casu quarto, interdum duplici, aut infinitivo aut sententia pendente. [Memorabilis usus per quem antecedenti interrogationi rectae subnectitur διδάσκετε OC 468. ἐγὼ διδάξω Ant. 992. διδάξω Tr. 64. 394.] *praes.* ἀλλ' οὐ διδάσκω El. 396. στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὠ χρόνος ξυνὼν μακρὸς διδάσκει OC 8. γῆρας διδάσκει πάντα Tyr. fr. 586. δίδασκέ με OR 1009. OC 1154. El. 1289. 1450. δίδασκε καὶ τόδε OC 480. τοῦτ' αὐτὸ νῦν δίδασχ' ὅπως ἂν ἐκμάθω 575. μὴ δίδασχ' ἃ χρή με δρᾶν 654. τὸ δὲ πάθημα δίδασκέ με OR 554. δίδασκε OC 560. 594 [quo utroque loco subnectitur γάρ]. διδάσκετε OC 468. — *fut.* ἐγὼ διδάξω σε OR 839. OC 1518. Ant. 992. — *aor.* ἃ (ῥήματα) δαίμων κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν Ai. 244 an. μεγάλοι δὲ λόγοι γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν Ant. 1353 an. γήρᾳ est ἐν γήρᾳ, non τοὺς γέροντας. ἔχεις διδάξαι δή με OC 23. δίδαξον κἀμέ OR 698. ἐπεὶ δίδαξον OC 969. δίδαξον El. 352. 534. 585. Tr. 64. 394. 671. πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι, δίδαξον Tr. 233. — *Passivi praes.* διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς Ph. 1387 *sine te doceri*, v. Pflugk. ad Eur. Hec. 299. πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ καὶ διδάσκεσθαι μακρά Phthiot. fr. 622, 2. — *fut.* διδαξόμεσθα δὴ ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε Ant. 726. — *aor.* οὐδὲ διδαχθῆναι θέλεις θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά El. 330. πρὸς τοῦ διδαχθείς; OR 357. — *Medium* semel legitur. ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο Ant. 356. αὐτὸς ἑαυτὸν ἐδίδαξε Coraes Prodr. Bibl. Gr. p. λς, recte, id est *excogitavit apud se, reperit*. Affert Moschop. Dictt. Att. v. ἐδιδάξατο, explicans ἐφεῦρε, vitiose enim ἔφευγε vulgo scriptum. De hoc medii usu v. Hemsterh. ad Ar. Plut. p. 4. Valck. ad Xen. Mem. 4, 4, 5 et ad Ammon. p. 70. Ruhnk. ad Tim. p. 83. C. Matthiae Qu. Soph. p. 94. Boeckh. Explic. Pind. p. 184.

Δίδυμος *geminus*. διδύμαν ἑλοῦσ' Ἐρινύν El. 1080 ch. διδύμας ἁλός Ant. 967 ch. Ponti et Bospori. Eust. huius sententiae meminit ad Dion. Per. 148, διδύμαν θάλασσαν alicubi a Soph. positum esse adnotans, et p. 581, 18 διδύμων πελαγέων (pro κυανέων πελαγέων διδύμας ἁλός) sine auctoris nomine parum fida memoria affert. — ὦ διδύμα τέκνων ἄριστα OC 1693 ch. sic Tricl. Ceteri libri δίδυμα et ἄριστα, quod ex LA recepp. Reisig. [et Dind.] διδύμαιν χεροῖν El. 206 an. — De accentu v. Arc. p. 61, 16.

Δίδωμι [Curt. Et. n. 270]. I. *Formae*. *Passivi* haec tantum leguntur: δοθήσεται Ph. 774. δοθείσας 1317. — *Activi praesens:* *δίδωμι OC 640 [secl. Dind. c. Nck.] δίδως OR 1025. Ai. 1354. δίδωσι Ph. 1341. OR 1173. OC 446. Tr. 826. διδῶσι fr. inc. 748, 2. διδοίης OR 583. OC 642. διδοίη 777. διδούς 1287. Tr. 604. 1217. Ai. 362. El. 30. inc. 702, 2. διδούσης OR 1081. — *perf.* δέδωκας Ph. 664. δεδώκασι Ph. 372. — *fut.* δώσεις Ant. 228. 315. δώσουσι El. 247 m. δώσειν OC 1076 ch., si librorum scriptura vera, v. ἄν. Ant. 460. El. 538. δώσων OC 576. — *aor.* 1. indicativo dicitur solo. ἔδωκα OR 1157. Ant. 902. ἔδωκας El. 1348. Tr. 201. OR 1156. 'δωκεν Ai. 1303. *aor.* 2. ceteris modis. δοίην OR 1161. δοίη OC 869. 1101. δοῖεν Ph. 316. Scripturae δῴην, damnatae ab Atticistis (v. Moer. p. 117. Lob. ad Phryn. p. 345) ap. Soph. non est vestigium. δός Ph. 84. El. 451. 646. 656. 1119. Ai. 483. 538. OC 1632 m. Tr. 1066. 1117. δότε El. 1123. OC 102. 1105 [τόδε LA]. δοῦναι Ph. 63. 370. 668. 1232. OC 1490. Ant. 303. Tr. 360. 410. δούς Ph. 972. OR 1038. 1143. OC 855. δόντι Ph. 668. δοῦσα quod anapaestum versui infert Triptol. fr. 531 non opus cum viro quodam docto ἀλοῦσα corrigi, dum cum eodem scribas ταρχηροῦ pro ταριχηροῦ [δός Bergk. senarium effecturus.] —.— II. *Usus*. ‖ *dare* significat *aut in manus, aut ita certe, ut alter re potiatur*. σε οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ Ph. 63 locutio ex duabus conflata, οὐκ ἠξίωσάν σε τῶν ὅπλων et οὐκ ἠξίωσάν σοι τὰ ὅπλα δοῦναι, ἐνδίκως οὗτοι τάδε 372. οὐ δοθήσεται πλὴν σοί 774. δοῦναι τὰ τεύχη τἀμά 370. δεδώκασ' [δεδράκασ' Nauck.] σὺ δὲ (τυχών) μ' αὐτῷ δίδως; OR 1025. ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῷον φρονεῖ 1038. παῖδά μοί τινα δούς 1143. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδε; 1156 respondetur ἔδωκα 1157. εἶπον ὡς δοίην πάλαι 1161. ἢ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι; 1173. δώσων ἱκάνω τοὐμὸν δέμας σοι δῶρον OC 576. ὥσπερ τις εἴ σοι μηδὲν διδοίη 777. δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις 1632. εἰπεῖν τι δώσεις Ant. 315 *dabis responsum*, *quod referam his, qui me miserunt*. ὦ Ζεῦ, ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ χαράν Tr. 201. τὴν παῖδα δοῦναι 360. διδοὺς δὲ τόνδε (πέπλον) 604. δός μοι εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν 1066. ἔκκριτον δέ νιν δώρημ' ἐκείνῳ 'δωκεν Ἀλκμήνης γόνος Ai. 1303. ἄγω, δὸς αὐτῷ El. 451 de donis sepulcralibus, ut κἀπιτυμβίους χοὰς ἔδωκα Ant. 902. δός νυν (τεῦχος) ἐς χεῖρας λαβεῖν El. 1119. δόθ' ἥτις ἐστί 1123. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας ἐς χεῖράς ποτε; 1348. οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταρχηροῦ γάρου fr. Tript. 531. πιεῖν διδοὺς inc. 702, 2. Proxima est *reddendi* significatio: ταῦτα δόντι δοῦναι Ph. 668 v. Herm. οὔ τί που δοῦναι νοεῖς; 1232. — ‖ Hinc *transferuntur* haec. ‖ Paucis quibusdam locis εὖ διδόναι *faustum rerum eventum dare* significat. ὦ Ζεῦ διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ OC 642. ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων τῆς εὖ διδούσης OR 1081, quem versum antestatur Plut. de fort. R. p. 318 D. Non aptissime contendit Erf. Horatianum *fortunae filius*.

De formula εὖ διδόναι consule Pflugk. ad Eur. Andr. 751. — || Saepe *dandi* quidem inest significatio, sed ut interpretemur *facere*, *ut obtingat:* maxime cum Di memorantur hominum sortem regentes. οἵ Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖεν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν Ph. 316. ὃς ἡλίου τόδ' εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος μόνος δέδωκας 664. θεαί, βίου δότε πέρασιν OC 102. Ἥλιος δοίη βίον τοιοῦτον, οἷον κἀμέ γηράναι 869. τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν δοίη 1101. τὴν δὲ τέρψιν ἣν τὠμῷ δίδωσι πατρί, τὴν δ' αὐτὴ λάβοι Tr. 820, quod tamen etiam ad primam significationem referri licet, ut τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν OC 1490. — ταῦτά μοι, εἰ μὲν πέφυκεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα El. 646. Apollinem precatur. ταῦτα ἵλεως κλύων δὸς πᾶσιν ἡμῖν ὥσπερ ἐξαιτούμεθα 656. ὅσ' ἂν θεοὶ διδῶσι fr. inc. 748, 2. Item passive: τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας Ph. 1317. Suid. v. τύχη. — || *rei alicuius potestatem concedere*, vel etiam *sui ipsius*. Hoc exstat: δός μοι σεαυτόν Ph. 84. Tr. 1117, hoc quidem loco adsignificata *cedendi* et *placationis* notione, quae sequentibus efficitur μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει θυμῷ δύσοργος. δὸς ἀνδράσιν φίλοις γνώμης κρατῆσαι Ai. 483 *sine te moveri.* Paulo diversa sunt νῦν δ' ἄλλοισι δούς, ὡς [οἷς LA] εἰκός, ἔκπλει Ph. 972. Schol. ineptit. Wakef. Erf. scripserunt τοῖς ἄλλοις σε δούς et numeris insuavibus nec satis conveniente sententia. Musgr. explicat *cedens*, Buttm. χώραν subaudiri vult; quorum illud (de illa vi formulae v. Bos. Ell. p. 127. Valck. Diatr. p. 233 c. Iacobs. ad Philostr. p. 363) vix fieri potest, hoc nullo modo. Rectius Herm. *aliis id*, *quibus par est*, *tribuens.* — δίδωσ' ἑκὼν κτείνειν ἑαυτόν Ph. 1341. — *Obiective* dicuntur haec: ὅσον φύσις δίδωσιν αὐταῖν OC 446 *quantum per naturam licet.* *τούτων δίδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι 640 [secl. Dind. c. Nck.]. τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα βαστάσαι δότε 1105. διδοὺς ἐμοὶ λέξαι τ' ἀκοῦσαί τε 1287. δός μοι προσειπεῖν αὐτόν Ai. 538. — Rursus aliter dictum ἀλλ εἶκε καὶ θυμῷ μετάστασιν δίδου Ant. 718 *fac mutes animum.* — || Semel est *addere* s. *adhibere.* μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς ἄκος Ai. 362. v. Lob. — || A significationibus iam commemoratis ducuntur suo tamen loco seorsim componendae *locutiones quaedam verbo* διδόναι *proferri solitae.* ἀκοὴν δοῦναι. ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις El. 30 *accurate attendens.* Suid. v. μεθάρμοσον. — δίκην *et* δίκας. τί χωρεῖς οἷ μολὼν δώσεις δίκην Ant. 228. ὡς δοῦναι δίκην 330. ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην; Tr. 410. ἐν θεοῖσι τὴν δίκην δώσειν Ant. 460 v. Herm. οὐκ ἔμελλε τὠνδέ μοι δώσειν δίκην El. 538. — δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας El. 247 ch. — λόγον. εἰ διδοίης σαυτῷ λόγον OR 583 *si tecum reputares.* — χάριν δοῦναι, i. q. χαρίζεσθαι et εἴκειν, v. Lob. ad Phryn. p. 18. πρόσνειμαι δέ μοι χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς Tr. 1217. μέμνησ' ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως Ai. 1354. — ὀργῇ χάριν δούς OC 855. — Denique si ἂν δώσειν OC 1076 libri LA scriptura est vera, *reddendi* hoc vel dimittendi vim habet; sed dubia res v. ἄν. [ἐνδώσειν ex schol. Dind.]

Διειπεῖν *accurate*, *distincte enarrare:* v. Ast. ad Plat. Legg. 7 p. 371; male vulgo διηγήσασθαι explicant. — τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν OR 394. Suid. v. τοὐπιόντος. ὅν γε Λοξίας διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν 854. τρόπον πόνων οὐκ ἂν διείποιμι Tr. 22. In Ai. 265 cum consensu ceterorum testium legatur πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις, notabilis est ap. Stob. ecl. 257. p. 849, discrepantia scripturae πρότερα, δίειπέ μοι, τίν' αἵρεσιν λάβοις. (I p. 429 lin. 2.)

Διεκπεραίνω *conficio.* πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἤδη βίος διεκπερανθῇ Tynd. fr. 572, 3. [βίου διεκπ. χρόνος Meinek. in Ann. Fleckeis. 87, 379.]

Διεμπολάω, *divendo*, cum metaphora *prodo et circumvenio.* τί με κατὰ σκότον διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης; Ph. 579. λάθρα ἀπατᾷ schol. a *mercimonio clam vendendo* facta tralatio. — ὠθούμεθ' ἔξω καὶ διεμπολώμεθα Ter. fr. 517, 7 de puella collocanda dictum. Ap. Stob. 68, 19. διεμπολούμεθα scribitur, quam nihili vocem expulit Valck. v. ἐμπολάω.

*Διεμπολέω v. διεμπολάω.

Διεξέρχομαι proprie *peragro*, inde *obeo*, *perfero.* ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους Ph. 1419.

Διέξοδος *transitus*, *mutatio.* ἀνέμων διέξοδοι Oenom. fr. 424, 1.

Διεργάζομαι *perdo.* μή σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ OC 1417.

Διέρπω *permeo.* πῦρ διέρπειν Ant. 265, in purgationibus criminum recensetur. V. Intpp. l. c. et ad Hor. epod. 16, 17.

Διέρχομαι *permeo*, *penetro.* De *fama:* ὀξεῖα γάρ σου βάξις διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας Ai. 999. οὗ μηδὲ κληδὼν μηδαμοῦ διῆλθέ που Ph. 256. Hoc traductum a verbis ore prolatis: γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται fr. inc. 673, 3. De *dolore corporis:* ἀτταταῖ· διέρχεται, διέρχεται Ph. 743 sq. De *veneno per corpus fuso:* σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας Tr. 717. De *amore:* ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ' Ἡρακλῆ διῆλθε Tr. 477 v. praeter Musgr. Markland. ad Eur. Suppl. 288. Abresch. ad Aesch. Prom. 650. — In OC 574. LA διέρχεται. v. διοίχομαι.

Διέχω *disto*, i. e. de tempore *intercedo.* οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς OR 717.

Διήκω *permeo*, *pervagor.* πολὺ τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας OC 306.

Διηλιφής *inunctus.* γένειον ὧδε διηλιφὲς φοροῦντα Synd. fr. 148, 1 v. γένειον.

Διήνεμος. ἐξ ὅτου πάτραν διήνεμον λέλοιπεν Tr. 327. Schol. ἔρημον. ὑψηλήν, ἣν Ὅμηρος ἠνεμόεσσάν φησιν. Hae duae sunt diversorum interpretationes. Alteram non sic debere intelligi, quasi *Oechaliam ventosam* Hom. dixerit, quae Brunckii sententia de Il. β 730 erat, sed ut qualescunque urbes, ut mos erat, editis locis conditas ἠνεμοέσσας vocare amaverit, docet Herm. Nec tamen assentior probanti alteram scholiastarum rationem, ut *vastata et quasi perflata ventis* Oechalia dicatur. (I p. 430 lin. 2.)

Διίημι *emitto*, *edo.* ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ συμφορὰς τοῦ σοῦ διῆκας στόματος OC 963 *memorasti*, adsignificata facti impudentia. [οὐ τἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνῳ διήσει (διοίσει LA) γλῶσσαν Tr. 323 Dind. c. Wakef. scripsit i. e. haud sane nunc minus parcet linguae quam pridem.]

Διίστημι *dirimo*, aor. *disto.* τὸ νερτέρων εὔνουν διαστὰν γῆς βάθρον OC 1662, *terra dehiscens.*

Δικάζω *iudico.* Δίκα δικάζει τ' ἄγαμον γάμον πάλαι OR 1214 ch. gl. καταδικάζει. Est *ulciscitur*, *poenas repetit.*

Δίκαιος *iustus.* || *Adiective* dictum. μηδὲν δίκαιον ποιεῖν Ph. 409. τὸ μὲν εὖ [sic LA; ἓν Dind.] δίκαιον εἰπεῖν 1140 ch. v. Herm. δίκαιον ἄνδρα OR 614. ἄνδρα δ. OC 806. κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου

δικαίου μηχάνημα ποικίλον OC 762 v. λόγος. φαίνει δίκαιος 938. σὲ τὸν δίκαιον 992. εἰ γὰρ οὐ δίκαιος 1000. δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ 1027. δικαίαν χάριν παρασχεῖν 1498 ch. *debitam gratiam.* δαίμων δίκαιος 1567. φανεῖται δίκαιος ὢν Ant. 662. δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην 671. μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον 728. οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῇν Tr. 348 *infidus.* ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὢν 411. πῶς μὴ δίκαιος; 412. γνώμην δικαίαν σχοῦσα El. 551. δικαία γλῶσσα Alead. fr. 101. σπουδῆς δικαίας Thyest. fr. 235, 2. — *σὺν δίκῃ χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ Ant. 24, dubitabilis propter δικαίαν δίκην sententia; olim Herm. emendarat [nunc plerique seclud.]. — δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα Ph. 82. δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν 1050. δίκαια κράτη El. 477 ch. — || *Substantive dictum.* De *homine* non legitur nisi semel. σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾷς Ant. 791 ch. De *iusti notione* et *re iusta* universe: πῶς δίκαιον Ph. 1247. ξὺν τῷ δικαίῳ 1251. συγγνώμην ἔχειν δίκαιόν ἐστι 1320. οὐ γὰρ δίκαιον OR 609. Phaedr. fr. 605, 1. ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν Ai. 1125. οὐ δίκαιον 1344. τὸ μὲν δίκαιον ᾗ σὺ κρίνεις (ἐστί) El. 338. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν 466 v. Herm. τῷ σῷ δικαίῳ ἐπισπέσθαι 1036 i. e. *ei, quod tibi iustum* videbitur. εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν γνώμαισι δούλαις Tr. 52. Etiam plurali numero non de *recte factis* solis, sed etiam de *notione iusti* dicitur, nullo, si cum singulari contuleris, discrimine. τὰ δὲ δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' ἀεὶ Ph. 450 *quidquid est iustorum hominum.* ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε 1246. δίκαι' ἔλεξας OR 280. οὔτε γὰρ τὰ νῦν δίκαια πράσσεις OC 825. οὐ δίκαια δρᾷς 831. δίκαια (δρῶ) 832. πῶς δίκαια; ib. δίκαι' ἀσκοῦσαν πόλιν 913. κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω 957. δίκαια προσχρῄζουσιν 1202. καὶ δίκαια καὶ τἀναντία Ant. 667. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ 743. δίκαια γάρ Tr. 409. τὰ μὲν δίκαι' ἐπαίνει Aethiop. fr. 26, 3, de qua sententia vide Valck. Diatr. p. 166 et Wyttenb. ad Plut. de Aud. Poet. p. 22 F. τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντέχειν οὐ ῥᾴδιον Alead. fr. 99, quod contendas cum OC 880. τοῖς τοι δικαίοις χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν. τὰ μὲν δίκαια Phaedr. fr. 606, 2. Haec de *rebus* dicta sunt, iam afferemus *iusti notionem* solam habentia. κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε χωρεῖν Tr. 495 *non est aequum.* ὧν δίκαια τυγχάνειν 1116 *quae mihi concedi par est.* Et de *una* certe *re* pluralis dicitur: δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν Ai. 1126. — || *Adverbiascit* sed obiecti ratione dictum ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται Phaedr. fr. 605, 2. — || Notandum δίκαιος *cum infinitivo* compositum: v. Valck. ad Hippol. 1080 et nubem exemplorum a Sluitero congestam Lectt. Andoc. p. 237. — ἐγὼ δ' ἐλεύθερος δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν Ant. 400. — Vitiose scribitur δίκαια pro δίκᾳ El. 1255 in LA (sed ab schol. γρ. τάδε δίκα) et in apogr.

Δικαιόω *rectum iudico.* γένοιτο πλοῦς οὔριος ὅποι ποτὲ θεὸς δικαιοῖ Ph. 781. ἀγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων ἄλλων ἀκούειν OR 6. ἐγὼ δὲ σοῦ μαθεῖν δικαιῶ 575. δεινά με δρᾶσαι δικαιοῖ 640 *gravissime in me consulere decrevit.* cf. Valck. ad fr. Callim. 134. δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους OC 1350. μηδ' ἃ μὴ θέμις λεύσσειν δικαιοῦν 1642. οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν Tr. 1244. ἄνδρα δημότην μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν Ai. 1072.

Δικαίως *iure, iuste.* αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις αὑταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν OR 675 i. q. εἰκότως. οὔτοι σόν γε Λαΐου φόνον φανεῖ δικαίως ὀρθόν 853 *non aperiet rei veram rationem, ut par est;* male Musgr. ὀρθῶς explicat. Eadem vi utitur Ant. 292. οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον. — εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως OR 889 ch. ὁ πρὶν ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν ὄλβος δικαίως 1283. πᾶς σε Καδμείων λεὼς καλεῖ δικαίως OC 742, *suo iure te repetit.* πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί; 971. τὰ λοιπά μου μέλου δικαίως 1138. Affert Suid. v. μέλου. — οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι Ant. 240. εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μὴ El. 560. εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν Ai. 547 v. Lob. τόνδε δ' εἰς ταφὰς θήσω δικαίως 1100 *ut par est.*

Δικαστής *iudex.* ἐν τοῖς δικασταῖς κοὐκ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη Ai. 1136, *culpa iudicum fuit.* — κυαμόβολον δικαστὴν (Dind. κυαμοβόλον) ex Inacho affert Hesych. v. κυάμῳ [ubi cod. κυαμοβόλως δικιστήν. unde Schow. p. 471 κυαμοβόλῳ δικαστῇ. Nauck. fr. trag. p. 153 κυαμοβολῶ σε δικαστὴν] fr. 271. V. Toup. Ep. Cr. p. 54. — De accentu v. Etym. M. p. 436, 10.

Δίκελλα [Lob. Paral. p. 463 sq. et n. 11. Path. Prol. 106] *ligo.* οὔτε του γενῇδος ἦν πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή Ant. 250. A γενῇς recte distinguit Musgr. — De tono v. ἄελλα. (I p. 431 lin. 4 a f.)

Δίκη [Curt. Et. n. 14]. || *ius,* cum divinum tum humanum. θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει Ph. 1036. θεῶν ἔνορκον δίκαν Ant. 369 ch. οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σε 538. ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην; 921. ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν 1270. οὐδὲν φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν Tr. 347 i. e. μηδὲν ὀρθῶς δίκαιον. ὥστε τὴν δίκην πατεῖν Ai. 1335. πέρα δίκης El. 511. ἔστιν ἔνθα χἡ δίκη βλάβην φέρει 1042. τὴν ἁπλῶς δίκην fr. inc. 709, 3. — Frequentius hoc sensu adverbiascit, cum dativo casu positum, tum additis praepositionibus ἐν, πρός, σύν. — σοῦ γὰρ ἔρχομαι δίκῃ καθαρτής El. 70. ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας 561. οὐ δίκῃ στένω 1212. ἐννέπειν τάδε δίκᾳ 1255 m. δίκαια LA addito tamen γρ. δίκα. αἰσχρῶς κοὐ δίκῃ λαβὼν ἔχω Ph. 1234. ἡ δ' οἴκοι (patria) πλέον δίκῃ σέβοιτ' ἂν OC 760. Ante Turnebum δίκη edebatur, quod inani argutatione repetivit Reisig. ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκῃ Ant. 94. τοὺς δίκῃ νικῶντας Ai. 1248, nisi hoc *litem* potius significat. — ἐν. εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον Tr. 1069. — σύν. *σὺν δίκῃ Ant. 23 [secl. plerique]. ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ Tr. 279. σὺν δίκῃ ξύνεστι El. 610. Scholiasten εἰ μένος αὐτῇ ξύνεστι σὺν δίκῃ explicantem probo. σὺν δίκῃ λέγειν 1041. — πρός. ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων; OR 1014. πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις El. 1211. Aliter dicitur ἔχει δέ μοι πρὸς δίκας τι OC 546, i. e. δικαίωμα, excusationem a iustitia facti. — || *Dea Iustitia.* εἰσιν ἁ πρόμαντις Δίκα El. 476 ch. ἡ γὰρ Δίκη νιν εἷλεν 528. ἥ τε σύμμαχος Δίκη OR 274. Δίκας ἀφόβητος OR 885 ch. Δίκα δικάζει τ' ἄγαμον γάμον πάλαι 1214 ch. si recte emendavit Herm.; abest a libris Δίκα. v. χρόνος. ἡ παλαίφατος Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις OC 1382, *custodem* interpretatur Herm. Alia vide apud Intpp. et Boeckh. Expl. ad Pind. p. 180 et doctiora colligentem Spanh. ad Callim. hymn. Iov. 3. ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη Ant. 451 *fas inferorum.* ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον 854 ch. v. βάθρον. — Δίκας δ' ἐξέλαμψεν ὅσιον φάος Ai. Locr. fr. 11, 2. Et Grot. et Brunck. haec in senarii formam studuit redigere: cf. φάος et Wyttenb. ad Plut. Sept. Sap. Conv. p. 161 F. Toup. Emend. in Suid. 1. p. 136. τὸ χρύσεον δὲ τᾶς Δίκας δέδορκεν ὄμμα Aiac. Lcr. fr. 11. — || *Causam et litem*

significat. *οἱ Αἴανθ' ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ Ὀδυσσέως ἔκριναν Ph. 1365 [verba insiticia iam Brunck. delevit]. οὐκ ἄν ποτε δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ἐψήφισαν Ai. 449. ἡ πατροκτόνος δίκη κεκλῆτ' ἂν αὐτῷ Phthiot. fr. 624. διὰ δίκης ἰὼν πατρί Ant. 742. δίκην ὄφλοι Polyx. fr. 470, 5. De Ai. 1248 memoravimus. — ‖ *Poenam* notat. οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην OR 552. τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην El. 298. κεῖνος δὲ τίσει τήνδε, κοὐκ ἄλλην δίκην Ai. 113. ὅτῳ τρόπῳ δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα El. 34. δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας 247. Haec duo sola exempla sunt *pluralis numeri* in eiusmodi locutione. δώσεις δίκην Ant. 228. ὡς δοῦναι δίκην 303. τὴν δίκην δώσειν 459. οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην; El. 538. ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην Tr. 410. Quomodo a prima ad hanc significationem perventum sit, duo exempla monstrant: σύ τοι πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις El. 583, si tibi accideret, quo digna es, et *χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην El. 1505 [secl. Dind.] *hoc iuris in omnes valere oportet*, i. e. puniendi omnes ita sunt. — ‖ Solitarium est, cum δίκην est *instar*. πώλου δίκην Tyr. fr. 587, 1. Σειρίου κυνὸς δίκην fr. inc. 941. — De tono v. Herod. π. μον. λέξ. p. 14, 1.

Δῐκρᾰτής. δικρατεῖς λόγχας στήσαντε Ant. 146 an. Eteocles sunt et Polynices. Schol.: ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένας, ἢ ὅτι ἀλλήλους ἀπέκτειναν καὶ ἡ ἑκατέρου λόγχη οὐκ εἰς κενὸν ἀπεπέμφθη, ἀλλ' ἐκράτησεν τοῦ ἑτέρου: ex quibus media vera explicatio est. δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι Ai. 251 ch. Recte schol. δισσοὺς interpretatur nec profecto alia de re compositum a verbo κρατεῖν repetitum est, nisi quod illic *vis*, hic *potentia* quodammodo adsignificatur.

Δικτῠόκλωστος *in retis modum nexus*. σπείραισι δικτυοκλώστοις Ant. 347 ch. schol.: τοῖς σχοινίοις τοῖς εἰς δίκτυον κεκλωσμένοις, ἢ συγκλείουσι τὰ δίκτυα. Postrema omitti satius fuit. *Rete ipsum funibus contextum* significatur.

Δίκτῠον *rete*. μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν fr. inc. 783. v. μολιβδίς. Tralate de *illecebris*: ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις ἁλίσκεται ib. 671, 3.

Δῐ́λοφος *biceps*. ὑπὲρ διλόφου [sic LA: διλόφοιο Dind.] πέτρας Ant. 1126 ch. montis Parnassi cacumina dicuntur; v. schol. Eur. Phoen. 233. Elmsl. ad Bacch. 306. 559.

Διόβολος *a Iove iactus*. μέγας ἐρείπεται κτύπος διόβολος OC 1464 ch. *tonitru*. Respicit Eust. p. 692, 53. 720, 29. 1188, 30.

Διογενής *a Iove ortus*. Ἀθάνα χαῖρε, διογενὲς τέκνον Ai. 91 Minerva.

Διοίγω *aperio*. ἰδού, διοίγω Ai. 346. ἐκκύκλημα fieri observat schol. βοᾷ διοίγειν κλῇθρα OR 1287. κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε διοίγεται 1295. Male schol. Ai. l. c. ἀνοίγω interpretatur; ut illic de diductis eccyclemate parietibus, ita in Oedipo de foribus ab utraque parte apertis dicitur, ut quasi medium inter eas spatium adaugeatur.

Δίοιδα *accurate scio*. τοὺς δὲ τῆσδε γῆς ἄνακτας ἀρκεῖ ταὐτά μοι διειδέναι OC 295.

Διοίχομαι *transeo* i. q. *finior*. χὠ λόγος διοίχεται [sic LB] OC 574. Dind. ex LA διέρχεται. Sensus est *finita mea oratio*, i. e. *non erit amplius*, *quod dicam*. v. Herm. ad Eur. Suppl. 546. — *pereo*, *occido*. ἐμοὶ λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται Ai. 973.

Διόλλυμι ‖ *perdo*, cum de morte, tum de calamitate qualibet. αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν OR 442. ὑπ' ἐλπίδων ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν Ant. 222. ὅτι τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν Tr. 465. θρώσκει δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς ἀγρία νόσος Tr. 1029 m. ἐμπολὰς μακρὰς ἢ 'σωσαν ἀκέρδαναν ἢ δίωλεσαν Scyr. fr. 499, 6. — *Passivum* s. *medium*: ἣν φράσω, διόλλυμαι OR 1159. ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι Tr. 1052. πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας Ai. 838. τοῦ παιδὸς ὄντος τοὐδ' ἐγὼ διόλλυμαι Dan. fr. 176, 2. στενάχουσα διόλλυσαι El. 141 m. τῷ τρόπῳ διόλλυται; 679. σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται fr. inc. 660. κακῶν οἷς ἐγὼ διωλλύμην Ph. 252. ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο Λάιος OR 225. κἀπεὶ διώλετο Ant. 168. — ‖ Activum semel significat *de memoria amittere* s. *oblivisci*. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ εἰδὼς διώλεσα OR 318, gl. ἐπελαθόμην. v. Brunck. ad Eur. Bacch. 782. Hipp. 381.

Διόμνυμι *deiero*. ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν Tr. 255, quae certa est rari activi forma: *se iure iurando obstrinxit*. ὥσπερ οὑπάγων διώμνυτο 378. οὔτε στρατηγοὺς οὔτε ναυάρχους μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω; Ai. 1233. Suid. v. ὑψηλοτέρας. Aliam scripturam διωρίσω, a schol. commemoratam, iudicat Lob.; standum autem a codd., qui in διωμόσω consentiunt. — Medium ab activo sensu non differt, solum illud in usu affirmat esse Passov.

[Διονυσιακός fabula Soph. satyrica inscribebatur cuius sunt ap. Dind. fr. 182 et 183.]

Διόνῡσος n. pr. ὁ βακχιώτας Διόνυσος OC 679 ch. ἐκ Διονύσου Ant. 957 ch.

Διοπτεύω *introspicio*. πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος Ai. 307. Suid. v. θωΰσσοντες.

Διορίζω *definio*, *constituo*. τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν OR 723, quod respicit Eust. p. 694, 28. οἱ συγγενεῖς μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν 1083 gl. ἔταξαν. Melius ἐποίησαν; in διά inest discriminis significatio inter pristinum et praesentem statum rerum suarum intercedentis. (I p. 434 l. 8 a f.)

Δῖος *divus*. δίας Ἀθάνας Ai. 752. 771 [ubi δίαν Ἀθάναν coni. Mehlhorn.]. δῖός τ' Ὀδυσσεύς Ph. 344. Homerico more dicitur δῖος, dignitatis ornandae causa, etsi inimicus Neoptolemi, qui loquitur. [δίων Αἰακιδᾶν Ai. 645 m. e Bergki coni. scr. Dind. αἰὼν Ai. LA. Δῖον ἄλκιμον γόνον Tr. 956 i. q. Διός Nauck.] — De accentu v. Arc. p. 37, 21 cf. schol. Il. ζ 121.

Δῐ́παλτος. πᾶς στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι Ai. 407 m. Schol.: ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν, οἷον περιδεξίως με φονεύοι. παντὶ σθένει, ὡς Δίδυμος. ἢ λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια, ὡς Πῖος φησίν. Transitivam vim illustrat Lob. Num de manibus, an de hastis utraque manu vibratis dictum sit, incertum. Mihi neutrum horum, sed a duobus Atridis *duplex* eorum exercitus dici videtur adsignificato *impetu* in παλτός, ut δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι *duo* sunt, sed *reges* esse adsignificatur. Sic τρίπαλτα πήματα quasi triplici impetu assultantia dixit Aeschylus Sept. 985. — Haec respicit Eust. p. 674, 13 vitiose scripto φονεύς, item Suid. et Zonor. v. δίπαλτος.

Διπλάζω *duplicatus sum*. τό τοι διπλάζον μεῖζον κακόν Ai. 268 (ῐ, ut in thesi), *gravius est geminum* (i. e. duobus commune) *malum*.

Διπλοῦς. ‖ *duplex* proprie dictus. παίει μάστιγι διπλῇ Ai. 242 an. διπλοῖς κέντροισι OR 809. ‖ *duplex*

tralate dictum. μητρῴαν δ' ὅπου κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων OR 1257. ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν; 938. πρὸς διπλῆς μοίρας Ant. 170. μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος [πάθος superscr. schol. in LA] 53. v. Lennep. ad Phal. p. 114. Lips. διπλῇ φύλοπις El. 1071 ch. *a duobus conflata.* ὅπως ἂν ἡ χάρις ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ Tr. 619. διπλῆν κτήσει χάριν Ph. 1370. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν El. 1415 *duplica*, i. e. itera plagam. διπλᾶς [διπλὰσ LA] ἀρωγὰς μολεῖν OC 1094 de iuncto Apollinis et Dianae auxilio. || *Duo.* διπλοῦς κνώδοντας Ant. 1232 *remoras gladii*, v. Lob. ad Ai. 814. ἡλίου διπλῆ ἐνθάκησις Ph. 17 v. Herm. ὦ διπλοῖ στρατηλάται 793. τῶν Ἀτρέως διπλῶν στρατηγῶν 1024 ubi δισσῶν apogr. aliquot. [διπλοῖ βασιλῆς Ἀτρεῖδαι Ai. 960.] μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς ψήφῳ, διπλῇ δὲ τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ OR 607. ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις 1135 *cum duobus gregibus.* ἔνθα δύστηνος διπλοῦς ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι 1249 cum breviloquentia, *alterum ex altero*, *ex primo secundum.* διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά 1320. διπλᾶς ὄψεις ἀράξας Ant. 51. ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ; El. 539 *duo*, Hermione et Nicostratus, qua in re Hesiodum Sophocli praeivisse schol. adnotavit. Eodem redit πρὸς Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς OR 20 Minervae Oncaeae et Ismeniae, v. Intpp. — || A nostra consuetudine aliena sunt ἔπεμψα διπλοῦς πομπούς OR 288 *duas legationes*, plus uno enim viro erat in utraque. Magis adhuc abest ἀδελφῶν μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί Ant. 14 *cum sese invicem occidissent*, ut *duae* quidem, sed non in *uno* facinus perpetrarent. — || Adverbiascit διπλῇ. εὖ γὰρ εἴρηται διπλῇ Ant. 725 *utrimque*, διπλᾶ durius et fere inusitato modo *utriusque* significaret sermonem, v. Herm. ad h. l. διπλᾶι LA ascripto ῆι [i. e. ῇ].

*Δίπτυχος *duplex.* δίπτυχοι ὀδύναι Ach. Am. fr. 164. Heath. alius cuiusdam poetae esse putabat.

Δίπυλος *biforis.* ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον Ph. 952. (I p. 436.)

Διρκαῖος *Dircaeus.* ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι Ant. 844 m. Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων μολοῦσα Ant. 105 ch. — Accentus gentilium est, sed non diserte notatur Arc. p. 43, 18.

Δίς [Curt. Et. n. 277] *bis.* δὶς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη; Ph. 1238. v. Ai. 432. οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς OR 363. δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι ἀλγεῖν OC 363. ἅπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δὶς χρῄζω κλύειν 1208. ἆρ' ἔστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά; Ai. 277. δὶς αἰάζειν καὶ τρίς 432. δὶς οἰμῶξαι 940. θανεῖν γὰρ οὐκ ἔξεστι τοῖς αὐτοῖσι δίς Acris. fr. 65. εἰς ἀριθμὸν ἑξήκοντα δίς 68, 4. Accentum v. Arc. p. 181, 23.

Δίσκημα *iactus disci.* Δωτιεὺς ἀνὴρ ἀγχοῦ προσῆψεν Ἔλατος ἐν δισκήματι Acris. fr. 69. Clarum est idem significari quod vulgo δίσκευμα dicitur, sed ab Homerico δισκέω procuso vocabulo. Errat igitur Passov. interpretatus *das wie ein Discus geworfene.*

Δισσάρχης. τοὺς δισσάρχας [alterum σ a m. rec. in LA] βασιλῆς Ai. 390 m. v. δικρατής. Laudat Draco p. 115, 18. Suid. v. πῶς ἄν. Camerar. infeliciter coniectabat δυσσάρχας.

Δισσός. *Bini* significantur: δισσῶν ἐκ πελειάδων Tr. 172 v. Intpp. Herodoti 2, 54. οἱ δισσοὶ στρατηγοί Ph. 264. et in apogr. nonnullis τῶν Ἀτρέως δισσῶν στρατηγῶν 1024 [v. διπλοῦς]. δισσοὺς Ἀτρείδας Ai. 57. δισσῶν Ἀτρειδᾶν 947 ch. δισσοῖσι Φινείδαις Ant. 971 ch. — *Duplicem* intelligo in ἐπὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις Ai. 49, quod non de Agamemnonis et Menelai tabernaculo, sed de duabus foribus intelligo. Tralatum est ab hac significatione ὦ δισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἥδιστα προσφωνήματα OC 324. Et alio sensu φάσματα δισσῶν ὀνείρων El. 645, quod de ambiguitate somnii dictum, v. Ruhnk. ad Tim. p. 86; unum enim, non duo somnia Clytaemnestrae formidolosa fuerant. Quanquam schol. alter hanc explicandi viam ingreditur. Alter longe rectius τῶν ἀμφιβόλων καὶ δισσοποιῶν. — Aliquando nil nisi *duo* significat. δισσὰ γὰρ φυλάσσεται Oenom. fr. 419, 2 *res duae caventur.* Hinc dictum δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς Tr. 101 ch. non in *duabus* continentibus una, sed *alterutra.* Europa et Asia significatur.

Δίστολος. τὰς διστόλους ἀδμῆτας ἀδελφάς OC 1055 ch. Antigona et Ismena, sorores *duae* dicuntur; in στόλος inest elegans significatio, quod *in ipso itinere* a Theseo liberatum illas iri chorus auguratur.

Δίστομος *binos exitus habens.* δίστομος πέτρα Ph. 16. ἔνθα δίστομοι συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί OC 900 *duae viae concurrunt.* (I p. 437.)

Διφρευτής *curru vectus.* τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω Ai. 857. — De tono v. EM p. 436, 14.

Διφρηλατέω *curru pervehor.* τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν Ai. 845 Sol.

Διφρηλάτης *auriga.* ἔς τέ νιν διφρηλάται ἔλυσαν El. 753.

Δίφρος *currus.* Singularis semel dictus est. ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις αὐτοῖσιν ὅπλοις καὶ τετρωρίστῳ [τετραόρῳ Dind. c. Herwerd.] δίφρῳ fr. inc. 781, 2. ἐκ τροχηλάτων δίφρων κυλισθείς El. 50. παγχρύσων δίφρων ἐκριφθείς 510 ch. ὅθι κατέστησαν δίφρους 710. πρὶν ὀρθοὶ πάντες ἔστασαν δίφροι 723. ὠρθοῦτο ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων 742. ἐκπεπτωκότα δίφρων 750. — Accentus compositi vocabuli est, v. EM p. 279, 30.

Διφυής *duplici natura.* διφυᾶ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν Tr. 1095. Cf. Iacobs. ad Anth. Pal. 3. p. 800. [διφυῆ LA ut ἀφυῆ Ph. 1014.]

Δίχα || *bifariam.* τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ Ai. 236 an. Latera scindebat. — || Inde tralatum est *diverso modo, separatim a.* εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω El. 537 v. Schaef. ad Gnom. p. 9. Stallb. ad Plat. Protag. p. 98. Est *etiamsi tu dissentias.* — || *Seorsim, procul.* οἰκεῖν δίχα OC 602. ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός 1732 m. *solus.* ἐκ κύκλου Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα Ai. 750 *secedens.* v. Dissen. Expl. Pind. p. 370. ἀπώλου σῆς κασιγνήτης δίχα El. 1137. ὑμᾶς ἐγὼ ἐκ πάντων δίχα ἔστειλ' ἱκέσθαι Ant. 164 *vos a ceteris segregatos*, i. e. *potissimum.* — || *Absque.* ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα Ph. 31. De similibus dictis ἐκ παραλλήλου v. Reisig. comm. cr. ad OC p. 229 et Pflugk. ad Eur. Androm. 18. ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων Ph. 195 an. δίχα τοῦδε πλέοντες 840 m. μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα Tr. 1063. Ad *voluntatem* et *rem gerendam* spectant πόλεως δίχα OC 48, *iniussu* civitatis. ἐγὼ δὲ καὶ δίχα κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος Ai. 768 *non adiutus* ab divis. Affert Suid. v. ὁμοῦ. — De tono v. EM p. 279, 52.

Διχοστατέω *dissideo.* διχοστατῶν λόγος fr. inc. 745, 1.

*Διχόστομος *duplici acie.* δορὸς διχόστομον

πλᾶκτρον Ach. Am. fr. 164. Heath. alii cuidam poetae tribuebat.

[*Διψάς *sitiens, arida.* pro διψία. χερσὶν εὐθὺς διψάδ' ἐμφέρει κόνιν Ant. 429 c. Dind. Seyff. διψὰν ἐκφέρει LA pr. γρ. διψίαν φέρει schol.]

Διψάω *sitio.* τὸ πρὸς βίαν πίνειν ἴσον πέφυκε τῷ διψῆν κακόν [corr. Meinek.: δ. βίᾳ libri.] fr. inc. 701, 2. διψῶντι γάρ τοι ib. 702, 1 v. etiam μαιμάω.

Δίψιος [Curt. Et. p. 583 ed. 2. Lob. Path. 1, 98] *aridus* (sitiens). κἀπὶ χρωτὶ διψίαν κόνιν παλύνας Ant. 246. διψίαν φέρει κόνιν [sic schol. et. LA m. rec.: διψάδ' ἐμφέρει Dind.] 429. Memorant horum alterutrum Hesych. v. διψία νόνις, explicans ξηρά, et Eust. p. 666, 57. Plane aliquid aliud schol. Apoll. Rh. 4, 14 profert. παρὰ τὸ ἴψαι Σοφ. ἐν Ἰξίονι (fr. 279) δίψιόν φησι τὸ βεβλαμμένον· καὶ Ὅμηρος· πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην, πολλάκις βεβλαμμένον. Non credendum, πολυίψιον olim a nonnullis ap. Hom. esse lectum; memineris potius prodigiorum, quibus multi veterum in verbis originandis usi sunt, in quibus etiam δ pleonasmo quodam adiectum est: v. Eust. p. 16, 38. 133, 39. [In Crameri AP 3. p. 162, 25 est δ. ἢ βλαβερὸν ἀπὸ τοῦ ἴψιον ἢ παρὰ τὸ ἴψαι. Σοφ. ἐν Ἰξίονι δίψιον κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ· δίψιον ἄτησι βεβολημένον. Epici cuiusdam poetae haec esse monuit Nauck.]

Διώδυνος *graviter dolens.* διώδυνος σπαραγμός Tr. 777. (I p. 438. lin. 4.)

Διωκτός. Poll. 9, 158. ὁ ἀνὴρ φυγάς, ἐξόριστος· τραγικῶς [τραγικὸν Nauck.] γὰρ ὁ παρὰ Σοφ. (fr. inc. 870) διωκτός.

Διώκω. || *insequor.* διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ, Φοῖνιξ οἵ τε Θησέως κόροι Ph. 561. ὁ δὲ διώκει El. 738 de curuli certamine. || Tralate: τὸν σὸν μόρον διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος Ai. 997 schol. Pal.: φθάσαι ζητῶν. Inest *celeritatis* notio, de qua v. Abresch. ad Aesch. Sept. 90. Eadem in *passivo* inest: ὑφ' ἡδονῆς, φιλτάτη, διώκομαι σὺν τάχει μολεῖν El. 874 *stimulor, ut celeriter huc accurram.*

Διώμοτος *iuratus.* διώμοτοι πλέουσιν Ph. 593.

Δμωή *ancilla.* πρὸς δμωαῖσι Ant. 1189 [δμώαισι LA, εσ super αισι scripto et accentu super ω ab schol.]. δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν 1249. V. Valck. diatr. p. 273 c. — De accentu colligi potest ex eo, quod anadrome ex genitivo δμώς δμωός factum δμωή veteres existimabant, v. Dion. Thr. ap. EM p. 770, 32 [Lob. Path. Prol. 29].

Δμώς [Curt. Et. n. 260] *famulus.* ἀλλά νιν κομίζετ' εἴσω, δμῶες Ant. 578 v. l. 1189.

Δνοφερός *tenebrosus.* δνοφερὰ νύξ El. 91 an.

Δοκέω. I. *Formae.* || *Activi praesens:* δοκῶ Ph. 14. 27. 735. 1360. OR 1111. OC 104. 879 m. 995. 1665. Ant. 469. 1062. Tr. 59. 341. *586 [secl. Dind.]. Ai. 263. 441. 975. El. 61. 254. 471. 547. 550. 617. 1041. 1361. Alead. fr. 106. δοκεῖς Ph. 276. OR 355. 368. 401. 584. OC 878 ch. 960. Ant. 682. 1102. Tr. 402. 589. 592. Ai. 594. El. 266. 446 Laoc. fr. 342, 5. δοκεῖ Ph. 526. 645. 877. 1075. 1402. OR 282. 405. 435. OC 1035. Ant. 71. 76. 98. 181. 323 ubi LA et schol. δοκεῖ, rell. male δοκῇ. 707. 1251. Tr. 715. 1180. Ai. 1157. El. 335. 442. 614. 805. 1364. Creus. fr. 325, 6. δοκεῖτε OC 299. δοκῇ [Ant. 323 Dind.] Tynd. fr. 572. δοκῶμεν Ai. 1085 *inc. 779, 12 [poetae inferioris esse censuit Nck.]. δοκῆτε Ph. 126. δοκοῖμι 1044. OR 1470. δόκει El. 312. δοκεῖν Ai. 942. 1078. El. 336. 410. OR 1191 ch. Ant. 323. 622 ch. Tr. 57. ubi δοκεῖ PA [μολεῖν Schndw., πεπραγέναι Nck.] 590. Ter. 517, 12. δοκῶν OR 346. 399. 1179. Ai. 43. δοκοῦσα Tr. 1138. El. 1055. δοκοῦντος Ph. 960. δοκοῦντες Ai. 1095. δοκοῦντα acc. sing. Ai. 1050. δοκοῦντα n. pl. OR 126, acc. 485 ch. — *impf.* ἐδόκουν Ant. 557. Tr. 1171. ἐδόκεις OR 402. ἐδόκει Ai. 56. — *fut.* δόξεις Ph. 1372. — *aor.* ἔδοξα El. 78. OR 729. OC 749. Ant. 914. ἔδοξας OC 918. ἔδοξε Ph. 551. Ai. 489. ἔδοξεν Tr. 369. *ἐδοξάτην fr. inc. 760 [comico tribuit Nck.]. δόξῃς Ant. 762. δόξαντα acc. pl. El. 29. — || *Passivi perfectum.* δέδοκται Ph. 990. 1274. 1277. Tr. 720. δεδογμένα OC 1431. Ant. 576. —.— II. *Usus.* A. *personalis.* || *videri qualecunque.* ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι [δοκῆτ' ἔτι LA] κατασχολάζειν Ph. 126. ἐπειδὴ δοκεῖ λήθη τις εἶναι 877. πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν 960. δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι 1372. ἴσθι δοκῶν ἐμοὶ καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον OR 346. κλάων δοκεῖς μοι ἀγηλατήσειν 401. εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων εἶναι 402. καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη ὀργῇ λελέχθαι δοκεῖ 405. εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν OC 104. (ταῦτα) μάτην τὰ νῦν σοι δοκεῖ λελέχθαι 1035. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν 1665. κάκιστος εἶναι δοκεῖ Ant. 181. σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν 469. τοῖς δ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν 557. τὸ κακὸν δοκεῖν πότ' ἐσθλὸν ἔμμεν 622 ch. λέγειν φρονούντως δοκεῖς 682. Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν 914. οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ τὸ σὸν μέρος (sc. λέγειν); 1062. ἐμοὶ δ' οὖν ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ προσεῖναι 1251. τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν [v. supra] Tr. 57. εἴ τί σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ 59. *εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον 586 [secl. Dind.]. δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς 589. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν Ai. 594. οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι 1095. εἰ δοκῶ δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν El. 254. εἴ σοι προσφιλῶς δοκεῖ γέρα τάδε δέξασθαι νέκυς 442. εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς 550. ἆρά σοι δοκεῖ χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον; 614. κεἰ μὴ δοκῶ σοι (αἰσχύνην ἔχειν) 617. ἆρ' ὑμὶν δακρῦσαι δοκεῖ; 805. οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν; 1041. ἐμοὶ δ' οὐδεὶς δοκεῖ εἶναι πένης ὢν ἄνοσος Creus. fr. 325, 6. *ἐδοξάτην μοι τὼ δύ' ἠπείρω μολεῖν inc. 760 [v. supra]. *ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν δοκῶμεν εἶναι inc. 779, 12 [v. supra]. — || *Sibi videri.* ἔδοξά τινος ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι El. 78. Eust. p. 642, 34. εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι φρονεῖν 1055. πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ 1361. ἄρτι κουφίζειν δοκῶ Ph. 735. δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι 1044. δοκῶ προλεύσσειν 1360. χερσὶ τἂν θιγὼν δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς OR 1470. τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς; OC 960. ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ Ant. 707. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς; Tr. 402. οὐδ' εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα 592. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ Ai. 43. κἀδόκει μὲν Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν 56. χάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ 263, subaudiendum enim αὐτός. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν 975. — || Inde orta significatio *putandi*, dubio carens illa, quando verbum cum accusativo obiecti aut eiusmodi infinitivo compositum est, cui non eadem subiecta notio sit. Alias quidem saepe incertum est, utrum *sibi videri* an *putare* quis dicatur, quae etiam, sensu ita affinia sunt, ut alteram altera vis haud dubie originem habeat. τῷ νιν αὐτίχ' αἱρήσειν δοκῶ Ph. 14. δοκῶ γὰρ ἄντρον εἰσορᾶν 27. ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς στῆναι τότε; 276. ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; OR 355. ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς; 368.

δοκῶν θρόνοις παραστατήσειν πέλας 399. εἴ τιν' ἂν δοκεῖς ἄρχειν ἑλέσθαι 584. ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδε 729. τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ 1111. ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν ἕξειν; OC 299. τὴν ἐγὼ οὐκ ἄν ποτ' εἰς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἔδοξα 749. εἰ τάδε δοκεῖς τελεῖν 878 ch. δοκῶ 879 m. καί μοι πόλιν κένανδρον ἔδοξας εἶναι 918. δοκῶ μέν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον τίνοι' ἂν 995. Hac ratione dictum postponi solet: h. l. praeponitur, v. Schaef. l. c. (995). ἦ δεινὸν ᾧ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν Ant. 323. Subaudiendo τούτῳ etiam ad impersonalem usum hoc referri poterit. τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ 762. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς καὶ δοκεῖς παρεικαθεῖν; 1102 *putas hoc esse obsequi*, cum sit turpissimum? οὐδὲ νῦν δοκῶ Tr. 341. στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν 1138. κἀδόκουν πράξειν καλῶς 1171. De hoc usu verbi cum infinitivo futuri v. Heind. ad Plat. Phaedr. p. 200 et Schaef. ad Dion. de c. v. p. 55. ἄνδρα χρὴ δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ Ai. 1078. μὴ δοκῶμεν οὐκ ἀντιτίσειν 1085. δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν El. 61. Eust. p. 752, 34. ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν 266. μὴ δόκει μ' ἂν θυραῖον οἰχνεῖν 312. ἆρα μὴ δοκεῖς λυτήρι' αὐτῇ φέρειν; 446. πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι 471. δοκῶ μὲν 547. δοκῶ μέν, οὐδείς Alead. fr. 106, 1. συμπλάζεται δὲ πλῆθος οὐχ ὅσον δοκεῖς Laoc. fr. 342, 5. ταῦτα χρεὼν ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν Ter. fr. 517, 12. Sic dicuntur *infinitivus* et participia: σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν Ai. 942. ὡς τὸ μὲν δοκεῖν ἔνεστιν Tr. 590. τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν OR 1191 ch. Male Musgr. interpretatur *in gloria versari*, v. Herm. Illi argutius quam verius patrocinatur C. Matthiae Qu. Soph. p. 23. — δοκοῦντα ταῦτ' ἦν OR 126. οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκοντα 485 ch., qui accusativi sunt a ταράσσει suspensi, significantes *quae neque credat quis*, *neque redarguat*, proprie quae *negent*, v. ἀποφάσκω. — B. *Usus impersonalis* verbi tum nude tum cum tertio casu dicti sic demum recte agnoscitur, cum subiecta notio *(subiectum)* certa nulla est, sed pronomina τόδε, τοῦτο, ἐκεῖνο, nec additur *quale* quid videatur. — || *videri*. ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ OR 435. ἴσθ' ὁποίᾳ σοι δοκεῖ Ant. 71. Dind. c. Tricl. ὁποία, quod non minus bonum, LA ὁποῖα. σοὶ δ' εἰ δοκεῖ... ἔχε 76. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε 98. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, πλέωμεν Ph. 526. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν 645 [nam adhortationibus cum addita formula εἰ δοκεῖ lenitatis speciem induunt saepe praemittitur ἀλλά aut δέ]. μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ 1075. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν 1402. πείσομαι δ' ἅ σοι δοκεῖ Tr. 1180. ὡς ἐμοὶ δοκεῖ Ai. 1157. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι El. 1364. Infinitivus *absolute* ponitur: ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί El. 410 *ut mihi videtur;* de qua re erudite egit Fritzsch. Qu. Lucian. p. 26. — || Aliquando *satius videri*, *placere alicui aliquid* dicitur, vel *decrevisse aliquem apud se*. νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ El. 335. ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι Ph. 551. τὰ δεύτερ' ἂν λέγοιμ', ἅ μοι δοκεῖ OR 282 quae *facienda videntur*. ᾧ δοκῇ γε Ant. 323 *si quis apud sese constituit*. ἔδοξεν οὖν μοι πρός σε δηλῶσαι τὸ πᾶν Tr. 369. θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που Ai. 489. ὅταν θεοῖς δοκῇ τάδε Tynd. fr. 572. Sic participium *decreta* significat. δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὃς κραίνει στρατοῦ Ai. 1050, siquidem hi pluralis sunt nominativi subaudito ἐστί; sin accusativi singularis relati ad λόγον, viam certe praemuniunt eius usus τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω El. 29. — C. *Passivi* perfectum, quod solum Sophocli dictum est, *rem dudum certam et decretam* significat. Ζεὺς ἔσθ' ᾧ δέδοκται ταῦτα Ph. 990. πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν; 1274 *numquid apud te constitutum est?* ἔδοξε esset *decrevistine?* οὕτω δέδοκται; 1277. δέδοκται κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα Tr. 720. Participium subaudito ἐστί eandem sententiam reddit: οὕτως ἄρα ταῦτά σοι δεδογμένα; OC 1431. δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν Ant. 576. — D. *Ellipsin* verbi δοκεῖ agnoscere licet in formulis ὡς ἰδόντι OC 76. ὡς ἐμοί Ant. 1161. Ai. 395 m. certe secundum Reisig. en. OC p. 43 sequentem Gr. in Bekk. An. p. 74, 3. Sed non opus ad ellipsin in his confugere. v. ὡς.

Δόκησις *opinio*. δόκησις ἀγνὼς λόγων ἦλθε OR 681 ch. *species sermonum suspicionem incertam gignens* i. e. speciosus sermonis habitus, v. Herm. — δόκησιν εἰπεῖν Tr. 426 oppositum habens ἐξακριβῶσαι λόγον, sententia certa uti. ποίαν δόκησιν; 427. κόμψευε τὴν δόκησιν Ant. 324. Schol. σεμνολόγει, τὴν δόκησιν περιλάλει. Hoc Moschopulo auctore, qui bis affert π. σχεδῶν p. 20 et p. 62, ut exquisitius Hermannus recepit. Dind. ex libris plerisque νῦν τὴν δόξαν.

Δολερός *dolosus*. δολερᾶς φρενός Ph. 1112 m. ἐκ δολερᾶς ματρός El. 123 m.

[***Δολιόμυθος** i. q. δολόμυθος. δολιόμυθα κέντρα Tr. 840 ch. Herm. scr.]

Δολιόπους *dolose incedens*. δολιόπους ἀρωγός El. 1392 ch. Orestes ita vocatur fallaci specie in domum intromissus.

Δόλιος *dolosus*. δόλιος Ὀδυσσεύς Ph. 608. δόλιον ἀγυρτήν OR 388. Stob. Serm. 10, 19. νύκτωρ δόλιος ὁρμᾶται μόνος Ai. 47. δολίαν καὶ μεγάλαν ἄταν Tr. 851 ch. — Dei cognomentum est: Ἑρμῆς δόλιος Ph. 133 v. Intpp. ad Ar. Plut. 1158. (I p. 442.)

Δολόμυθος *dolose commentus*. δολόμυθα [δολιόμ. Herm.] κέντρα Tr. 840 ch. [sic LA: ὁλόεντα κ. Dind.] dolosa Nessi commenta dicuntur.

Δολοποιός *doli auctor*. δολοποιὸς ἀνάγκα Tr. 832 ch. dolosa Nessi machinatio.

Δόλος [Curt. Et. n. 271] *dolus*. δόλος ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς Ph. 1117. δόλος ἦν ὁ φράσας El. 198 ch. *docuit*. ἐκ δόλου κατέκτανεν El. 279 *dolose*. δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν Ph. 101. ἐν δόλῳ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν 102. cf. 91. δόλῳ λαβόντα 107. εἰ μὴ δόλῳ (εἷλεν) 948. τοὔργον δόλῳ προσέρπον OR 539. δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ OC 1026. δόλῳ ἔκτεινεν Tr. 277. σὺν δόλῳ Ai. 1245. δόλον σκότῳ κρύψας El. 1396 ch. — πρὸς βίαν ἄγειν καὶ μὴ δόλοισι Ph. 91. ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἑλών 1228. ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν ἀπεστέρηκας 1282. πότερα δόλοισιν ἢ νόσου ξυναλλαγῇ; OR 960. τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ σὲ ἢ δόλοισιν Ai. 1015. δόλοισι κλέψαι El. 37. πλούτου (με) εἴ τινες δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν 649.

[**Δόλοψ**. Δόλοπες fabula Soph. inscribebatur cuius sunt ap. Dind. fr. 184 *a* et *b*.]

Δολόω *dolo utor*. ναυκλήρου τρόποις μορφὴν δολώσας Ph. 129 *specie composita*. Passivum est *decipi:* ἆρα δεύτερον δολούμεθα; Ph. 1288.

Δολῶπις *fallaci vultu*. ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη Tr. 1050.

Δόμος [Curt. Et. n. 265]. || *domus* proprie dicta. Singulari numero non dicitur, Στύγιον δόμον si excipis, OC 1564. Eust. p. 718, 35. ἴωμεν ἐς δόμους OR 861. σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος 1006. δόμους στείχειν ἐμούς OC 643. ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν πα-

τρφους 757. ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους Ant. 1087. δόμους παραστείχοντες 1255. ἐγγὺς θρώσκει δόμους Tr. 58. Erf. c. Wakef. δόμοις. ἥκει δόμους ὡς τούσδε 365. ἣν ἔπεμψας εἰς δόμους 417. ποίμνας εἰς δόμους κομίζεται Ai. 63. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον εἰς δόμους μένειν 80 nonnulli codd., LA supra scripto [a m. rec.] ἐν δόμοις, quod in plerisque libris. ἐπάξας ἐς δόμους 305. νῷν ἐπελθόντοιν δόμους El. 1297. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; 1493. αὐτοκτίτους δόμους Cedal. fr. 306. — δόμων ἔσω τῶνδε El. 40. βεβῶτος ἐκ δόμων 311. δόμων ἐντάφια φέρουσαν 324. οἵ ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσαιτο 1325. τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν OR 632. κομίζειν δόμων τῶνδ' ἔσω 679 ch. ἐκ δόμων ἄψορρος περᾷ Ant. 382. πάροικοι δόμων Ἀμφίονος 1155. θεῶν τις ἀναμπλάκητον Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει 121 ch. ἐκ δόμων πορεύεται 392. χωρεῖν πρὸ δόμων 961 ch. — τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας OR 422. ἢ κἀν δόμοισι τυγχάνει παρών; 757. ὃν μὴ ἔξεστι δόμοις δέχεσθαι 818. μενῶν δόμοις 1291. ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σε OC 1342. γονὰς ἐν δόμοις ἔχειν Ant. 642. γυνὴ ξύνευνος ἐν δόμοις 651. ἔν γ' Ἅιδου δόμοις 1241. τὰ δ' ἐν δόμοις 1279 m. ἐν δόμοισιν Οἰνέως Tr. 6. ἐν δόμοις λείπει δέλτον 156. κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ 689 *intus in clandestino cubiculo.* [κ. οἶ. ἐνδυτόν Dind. *tunicam*, τόδ' ἔνδον ἐνδυτόν W. Braun.] ἐν δόμοις El. 1332. ἀνολολύξατε δόμοις Tr. 205 ch. Brunck. δόμοι. [ἀνολολυξάτω δόμος Dind.] — δόμοις ἦν ἐγκεκλῃμένον καλῶς 578. τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει 625. τἀν δόμοισιν (καλῶς κυρεῖ) El. 1424. μεγάλαν προσορῶσα δόμοισι βλάβαν Tr. 842 ch. i. q. ἐν δόμοις. τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις 950 ch. Ἀφροδισία λάταξ ἐπεισκύπτει δόμοις Inach. fr. 257, 2. τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή; inc. 819. — || Proximum est, quod *rem familiarem* et *domesticarum rerum conditionem* significat. Rarus ita singularis. οἷς ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος Ant. 584 ch. *domus felicitas eversa est.* ὡς δόμους νέμοιμι σούς Ai. 1016. δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν El. 651. — καταστάτην δόμων El. 72. τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ 1070 ch. πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων ἀντλεῖ 1290. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ OR 934. φανεῖ ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα Ant. 1079 certe hoc neque *domum ipsam* nec *gentem* significat, sed *inter domesticos et familiares.* ἔτεκεν μεγάλαν ἁ νέορτος ἅδε νύμφα δόμοισι τοῖσδ' Ἐρινύν Tr. 895 ch. — || Aliquando *gens* est *ipsa.* τὸν σὸν ἄθλιον δόμον OC 370. Apud Suid. v. οἷά scriptum τὸν τρισάθλιον δόμον. σωτὴρ δόμων Ἀγαμέμνονος El. 1359. ἐν Οἰδίπου δόμοις Ant. 600 ch. — || *Patriam* et *sedem avitam* significat. τέρπεσθαι δόμῳ Ph. 460. Non interpretor *res domesticas.* Suid. v. στέρξω habet μόνῳ, nec deterius hoc illo. — πορεύσαιμ' ἂν ἐς δόμους Ph. 517. οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς OC 784. ἐς δόμους νόστος 1408. ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους 1742 m. αἰὼν εἰς δόμους τε κἀκ δόμων ἔπεμπε Tr. 34. ἐς δόμους σοὺς ἥξειν 185. ἐλθόντ' ἐς δόμους 262. ἐς δόμους σωθέντα 610. πρὸς δόμους μολεῖν Ai. 509. πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων 568. ὅταν δόμους ἔλθωσιν αὖθις El. 63. δόμων δέ σε λαμπρὸν ἐξέπεμψα 1130 domo enim ablegaverat Oresten Electra. — αὐτοστόλον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις Ph. 496: quo loco magis Buttm. probo idem quod v. 311 σῶσαί μ' ἐς οἴκους dici putantem, quam Hermannum, qui ad Poeantem refert, *ut ipse me domui suae sospitem reddat.* Nec opus c. Buttm. δόμους corrigi. τοὐν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ OC 769 opponitur id exsilio. ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος 1338, qui domi regnat.

Δόξα. || *sententia*, *opinio.* δόξα μοι παρεστάθη OR 911. δόξης οὔ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες Ph. 1463 an. schol.: ἀντὶ τοῦ οὐδέποτε τοῦτο οἰηθέντες. πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ Tr. 718 *certe*, *de mea quidem sententia.* Apogr. pleraque δόξει γοῦν ἐμοί absque sensu. In Ant. 324 nunc Herm. τὴν δόκησιν scripsit pro librorum lectione νῦν τὴν δόξαν vel τὸ δόξαν. v. δόκησις. Libris patrocinatur Dind. — ἃ δόξῃ τοπάζω Erig. fr. 224, 1. — || *fama* inprimis *honesta.* τί δῆτα δόξης ὠφέλημα γίγνεται OC 258.

Δοξάζω *opinor.* δοξάζων μὲν οὔ Ph. 545.

Δοριάλωτος v. δουριάλωτος. (I p. 444.)

Δορίληπτος *bello captus.* λείαν, ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή Ai. 146 an. τὴν δουρίληπτον νύμφην ὁρῶ Τέκμησσαν Ai. 894 recte sic Brck.

Δόρπον *coena.* τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων Chrys. fr. 651. De tono v. Arc. p. 64, 4.

Δόρυ [Curt. Et. n. 275]. Ab *hastae* significatione ad *rei bellicae*, *pugnae*, *fortitudinis militaris* notionem, qualia facile discernas, detorquetur. *Nominat.* non legitur, *accus.* semel: μάχης ἧς νῦν ἔχονται κἀπαναίρονται δόρυ OC 424. — *Genit.* δόρατος (Ἀχιλληίου) unum exemplum legitur δίπτυχοι ὀδύναι μιν ἤρικον Ἀ. δ. Ach. Am. fr. 164; sed haec vix Sophoclea sunt, addubitaruntque Heath. et Herm. esse. — ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῇ OC 1525. Reis. δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων iungit, refutatus ab Herm., quod socii possint esse, qui vicini non sint, Oedipum autem adversus *vicinos Thebanos* auxilium polliceri. Iungenda igitur sec. Brunck. ἀλκὴν γειτόνων, *auxilium adversus finitimos* et δόρυ ἐπακτόν erunt *subsidia ab exteris arcessita.* δορὸς ἐν χειμῶνι Ant. 670. ἥδε (ἡ ἀναργία) σὺν μάχῃ [συμμάχου Dind. c. Reisig.: συμμάχῃ LA] δορὸς τροπὰς καταρρήγνυσι 674. δορὸς τροπὰς iungenda; hostilia arma in fugam rapi dicit [μάχη δορός usitatam tragicis dictionem esse multis docet exemplis Fr. Vater. miscell. crit. I. in Ann. Iahn. 1849. 15, 107]. ἰὼ λόγχα προμάχου δορός Tr. 856 ch. Schol.: ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ληπτέον, οἷον, τοῦ πρὸ πάντων μαχομένου. Ἐνυάλιος μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορός [δουρός LA pr.] Ai. 180 ch. *de socia hasta questus*, sc. quod adiutus ab eo fueris ingratus v. Herm. ἐν χρείᾳ δορός 963 *cum eius virtute opus fuerit.* τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον 1013 i. q. ἐξ αἰχμαλώτου γυναικός. ἐν τροπῇ δορός 1275 hoc *active* intellige *de fuga hasta* quasi *facta.* δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον Ach. Am. fr. 164 *cuspis hastae bifida* v. schol. Pind. Nem. 6, 90 [cf. v. διχόστομος]. ἄνευ δορός Pel. fr. 441. ἄ. δ., ἄνευ σιδήρου παντά τοι συντέμνεται Κύπρις θνητῶν βουλεύματα inc. 678, 15 i. e. *absque vi.* — *Dativi* triplex forma. Δούρατι semel de *trabe navali* et *nave* ipsa figura partis pro toto dictae: ποντοπόρῳ δούρατι Ph. 721 ch. Δορί usitatissimum et legitimum est, nisi quando versus ultimam produci postulat [retinent Lob. Path. 2, 173 et Bergk., abiudicant a Soph. Dind. ad Ai. 1056 ed. Ox. 3 et Nauck. ad OC 620; concedit Herm. ad Ai. l. c.]. τετίμηνται δορί OC 1304. ἀριστεύσας δορί Ant. 195. ᾕρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ χώραν γυναικῶν Tr. 240. καθῃρέθη Οἰχαλία δορί 478. πατρίδ' ᾔστωσας δορί Ai. 515. δορὶ βούλου κρατεῖν 764. ὡς ἕλοι δορί 1055 schol. ineptam aliam scripturam ὡς ἐλοιδόρει commemorat. προὔκαμες ψυχὴν δορί 1270. — Δόρει nuper in medio senario restitui coeptum in syllaba ultima necessario producenda. δόρει δια-

σχεδῶσιν OC 620. LA δορί, Tricl. ἐν δορί, quod Elmsleio non minus bonum videtur. δόρει κρατύνων OC 1314. δόρει κρατῆσαι 1386. Libri, Tricl., Elmsl., ut ante notavimus. Longe rectius Herm. δόρει, quod iam plurali δόρη commendatur in Rheso lecto, defensumque ab eo est in ed. Erf. mai. Aiacis p. 628; accedit non modo EM p. 284, 38 et Zonar. p. 264 eam Aristophani reddendam testantes in Pace (357), id quod nunc libro Ravennate firmatur, sed locupletior de ipso Sophocle testis Choerob. p. 1364 Bekk., ex quo etiam ignotam ante Momi Sophoclei particulam cognovimus (fr. 374): τὸ σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι, ὅπερ Ἀριστοφάνης παρεμφαίνει [παρεμφέρει Dind.] ἐν Εἰρήνῃ ἐν Μώμῳ Σοφοκλέους προκείμενον, ὅτι ἀπὸ τοῦ δορός ἐστιν. Longe nobiliorem Sophoclis fabulam a grammatico non produci, si quis recordetur saepe veteres doctos memoriter libris suis usos rariora pro pervulgatis consectari, nemo mirabitur. Praeterea Aristophanem, qui Sophoclea παρῳδικῶς perstrinxerat, una cum Sophocle illius formae auctorem memorare voluit.

Δορύξενος *foedere sociatus*. δ. ὁ ἐκ πολεμίου φιλιωθείς τινι καὶ ξένος αὐτῷ γεγονώς Eust. p. 405, 39. 485, 22 ex Aelio Dionysio; v. Poll. 3, 60. Intpp. Hesychii 1. p. 1025 et schol. Soph. El. l. c. — ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων El. 46. ἡ δορύξενος ἑστία OC 632. Suid. v. δορύξενος. Hospitium domi paratum Oedipo Theseus dicit; *publicum* quidem, ut δορύξενος ἰδιοξένῳ opponatur. Cf. Valck. ad Ammon. p. 199. Abresch. Dil. Thuc. p. 275. Blomf. ad Aesch. Choeph. 554. [Th. Ludewig. de ubertate Soph. p. 16—20.]

[Δορυσσόης, δορυσσόητος *hastae vibrator*. Vocem alias non obviam in ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσοήτων μόχθων ἄταν ἐπάγων Ai. 1188 ch. Herm. et Dind. ex LA edunt. Reliqui codd. omnes δορυσσόντων. Hoc vel δορυσσῶν Nauck.: illud defendunt Bergk. ZAW 1836. p. 57. Herm. ad h. l. Lob. Paral. p. 562. Ab Eurip. Heracl. 774 vocem abiudicat Kirchh.: adversatur Dind.]

Δορυσσοῦς *hastam vibrans*. δορυσσοῦς Ἀμφιάρεως OC 1313. Rectum accentum Reisig. restituit ex Hesychio, apud quem δορυσσόος. LA δορύσσους.

Δορύσσω *depugno*. δορυσσόντων [δορυσσοήτων Dind. ex LA] μόχθων Ai. 1188 i. q. πολεμικῶν, ut explicat Suid. v. δορυσσόντων. Ex hoc fortasse loco memorat Eust. p. 1292, 19, comparans θωρήσσεσθαι et αἰχμάζειν. Plura Lob. et Elmsl. ad Eur. Heracl. 774.

Δόσις *munus*. δαίμονος κακοῦ δόσις Tynd. fr. 572, 5. τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν OR 1518.

Δουλεία *servitus*. πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν Ai. 944. In Ter. fr. 518 aut τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν ἔσχεν ἀνάγκᾳ, aut δουλίας... ἀνάγκας legendum: Dind. δουλείας ἀνάγκας [ἀνάγκης libri Stob.].

Δούλειος v. δούλιος.

Δούλευμα *mancipium*. γυναικὸς ὢν δούλευμα Ant. 756. Haemonem increpans Creon dicit.

Δουλεύω *servio*. τοῖσδε δουλεύω βίᾳ El. 1192. τούτοις γὰρ ὄντες δεσπόται δουλεύομεν Past. fr. 447, 2, *gregibus suis se servire* pastores dicunt. ἤδη δεῖ με δουλεύειν πάλιν El. 814. (I p. 447.)

Δούλιος *servilis*. δούλιον ἕξειν τροφὴν Ai. 499 sic in lemmate scholii et LA pr. δουλίαν alia manu [sic Dind.]: videtur δούλιόν γ' scribendum esse. De Ter. fr. 518 v. δουλεία. δούλειος autem, ut ab adiectivo ductum, analogia caret, metro coacti poetae posuerunt, velut Eur. Hec. 56. Andr. 302. Contra sentiebat Valck. ad Phoen. 196, quem mirum est ἵππιος comparasse: ne Βάκχιος quidem simile est. De Elmsleio non miror ad Med. 99.

Δοῦλος. || Adiectivum et *servum* et *quod est servi* significat. ἀνὴρ δοῦλος OR 764. πόλιν κένανδρον ἢ δούλην OC 917. πόλις δὲ δούλη Tr. 283. δοῦλον ἴσχουσιν βίον 302. εἰ σῶμα δοῦλον fr. inc. 677. — γνώμαισι δούλαις Tr. 53. [δοῦλον (v. l. δῆλον q. v.) γὰρ ἐν δεσμοῖσι κῶλον Acris. fr. 60, 1. Dind. c. Grotio.] — || Substantivum fit intellecto ἀνήρ et γυνή. οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος OR 410. Suid. v. ζῶ et Philostr. vit. Apoll. 7, 4. p. 283. δοῦλος οὐκ ὠνητός 1123. ἢ δοῦλος ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς; 1168. ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας Ant. 479. οὐ γὰρ δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο Ant. 517. ἥδε γὰρ γυνὴ δούλη μέν Tr. 63. δοῦλος ἀνδρὸς ἀντ' ἐλευθέρου ῥαίοιτο 267. πέμπων (Iolen) οὐδ' ὥστε δούλην 367. νῦν δ' εἰμὶ δούλη Ai. 489. δοῦλος ἀντ' ἐλευθέρου φανείς 1020. ταῦτ' οὐκ ἀκούων μεγάλα πρὸς δούλων κακά; 1235. ἐγώ, ὁ δοῦλος 1289. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν Ph. 983. *δοῦλον αὐτὸν ὄντα Alead. fr. 106, 3 [ineptum lacunae supplementum esse ratus τοὺς θεοὺς σέβοντα restituit Cobet. recep. Dind.]. κείνου 'στὶ δοῦλος inc. 711, 2. Sententia paulo immutata usus Zeno ap. Plut. de aud. poet. p. 33 c.

Δουλόω *in servitutem redigo*. τὸν ἀγχιστῆρα ξὺν παιδὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι Tr. 257. γῆν πατρῴαν ἔπερσε κἀδούλωσεν 467. τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν Ant. 202.

Δοῦπος *sonitus*. ἰδοὺ δοῦπον αὖ κλύω τινὰ 871 ch. — χερόπλακτοι δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι Ai. 634 ch. *planctus*.

Δουριάλωτος *bello captus*. σὲ λέχος δουριάλωτον στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας Ai. 211 an. Ante Brunckium contra numeri legem δοριάλωτον legebatur, estque id in LA et in Suid. v. ἀνέχει, modo quod δορυάλωτον exstat, cuius scripturae defensor Wesseling. ad Diod. 12. p. 538. 16. p. 97, optimis eam libris firmari pronuntians, refellitur a Schweighaeusero ad Appian. 3. p. 159. Nec sinit aliter ratio.

Δουρίληπτος v. δορίληπτος.

Δράκαυλος [Lob. Paral. 48]. EM p. 287, 14. Δράκαυλος: Σοφ. Τυμπ. (fr. 569). ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν. ἢ ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ. ἢ ὅτι συναυλίζεται μία τῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ. Ad συναυλίζονται igitur subaudiendum αἱ θυγατέρες. Cf. Hesych. et Suid. (I p. 447.)

Δράκων [Curt. Et. n. 13] *draco*. αἰόλος δράκων ἑλικτός Tr. 12. ὃν (ἰόν) ἔτρεφε [ἔτεκε LA] δ' αἰόλος δράκων 834 ch. hydra Lernaea. λέων δράκων τε Ach. Am. fr. 163, 2. ναιετῶν ἀγρίου ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος Ant. 1125 ch., Thebanos inter ex draconis dentibus satis ortos. πάταγος Ἄρεος, ἀντιπάλῳ δυσχείρωμα δράκοντι Ant. 126 ch. [ἀντιπάλου δράκοντος in LA m. ant. superscr.] Rursus ea imagine Thebani dicuntur. τὸν χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα Tr. 1100. σπείραισι δρακόντων Rhizot. 480, 7 [corr. Valcken.: σπείρουσι δράκοντας cod.]. δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε Tript. fr. 538. — Longe aliter δράκοντα in Ph. Troi. fr. 628 dictum esse

Hesych. memorat, τὸ κηρύκιον significans, quod rectius κηρύκειον *caduceus* scribetur.

Δράμημα *cursus*. παλίσσυτον δράμημα [δρόμημα v. l.] νωτίσαι πάτρας ἄπουρον OR 193 ch gl. παλινδρομῆσαι. Affert. Suid. v. νωτίσαι. Δρόμημα volebat, δράμημα legibus linguae repugnare decernens, Blomf. ad Aesch. Pers. 252, scilicet etiam πέσημα tragicis ademptururs. Huic iam satis responsum puto a Lob. ad Phryn. p. 619.

Δρᾱπέτης [Curt. Et. n. 272] *fugitivus*. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθείς Ai. 1285. Significatur fraus qua Cresphontes Messenia potitus est. Hoc Eust. p. 361, 26 tanquam ἀναχρονισμοῦ εὐμεθόδου exemplum laudat. Nobis inficetum videtur, et magis adhuc oporteret videri, nisi Lacedaemonios perstringendo civibus suis placiturus Soph. fuisset. — *Mancipium* dicitur δραπέτης ἀνήρ Acris. fr. 60, 1.

Δραπέτις. δραπέτιν στέγην ἔχων Dolop. fr. 184 a 1 de lepore dictum fuga latebras quaerente. De tono v. Arc. p. 35, 24.

Δρασείω *molior*. οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασείεις σοφά Ph. 1245. τί ποτε δρασείεις φρενί; Ai. 585. ὥς τι δρασείων κακόν Ai. 326.

Δράσσομαι [Benfey. GWL 2, 140. Curt. Et. p. 432 ed. 2] *comprehensum* (inde *firmiter*) *teneo*. ἀπρὶξ ἔχεσθαι explicat Eust. p. 939, 21. — var. lect. τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος Ant. 235. LA πεφραγμένος [πεφαργμ. Dind.] quo schol. spectat ἠσφαλισμένος. Pergit schol.: γράφεται καὶ δεδραγμένος, ὅπερ πρὸς τὸ ἐλπίδος συνάψεις.

Δραστέος *faciendus*. ἐκμαθεῖν τί δραστέον OR 1443. αὐτόχειρί μοι μόνῃ τε δραστέον τοὔργον El. 1019. ὁποῖα δραστέ' ἐστίν Tr. 1204.

Δράω. I. *Formae*. *Praesens ind.* δρῶ non dictum. δρᾷς Ph. 905. 907. 974. *1408 [del. Dind.] v. αὐδάω. OR 1008. OC 829. 831. 835. 854. Ai. 74. 287. δρᾷ Tr. 818. 1137. δρῶσιν Ph. 562. *Ant. 928 [secl. Dind.]. — δρῴμι Ph. 895. δρῴης Ant. 70. δρῴη El. 258. δρῷμεν Ph. 1393. — *coniunct.* δρῶ OC 48 [v. l. δρᾶν]. δρᾷς Ph. 111. δρᾷ 903. Ant. 35. δρῶμεν Ph. 963. 974. δρῶσι OR 530. — *imp.* δρᾶ Ai. 1154. OR 1064. apogr. pleraque et LA δρᾶν sed hic ν a m. rec. Ant. 1107. δράτω Ant. 768. δρᾶτε Ai. 691. — δρᾶν Ph. 118. *672 [secl. Dind. v. s. γάρ]. 803. 888. 921. 1241. 1252. OR 588. 645. 1409. OC 48 certe πρίν γ' ἂν ἐνδείξῃς τί δρᾶν ex codd. quamvis paucioribus Reisig. dedit, non δρῶ, quod hoc interpretationem redolet. De loquendi ratione v. Lob. ad Phryn. parerg. p. 772 et Valcken. ad Eurip. Hippol. 782. — OC 442. 494. 654. 732. 1175. Ant. 79. *507 [a m. ant. in LA additum: seclus. vers. Iacob.]. 1099. 1106. Tr. 490. 617. Ai. 114. 457. 1081. 1373. El. 16. 256. 305. 336. 389. 467. 612. fr. Ach. Am. 162, 9 inc. 779, 6. 811. — δρῶν Ph. 95. 584. OR 72. 77. 552. OC 938. Ant. 239. 319. Tr. 413. Ai. 468. 1280. 1324 fr. inc. 734. δρῶσα El. 586. 914. 1195. 1258 m. Ant. 469. Tr. 808. δρῶντος OR 602. OC 1604. δρῶντι OR 296. δρῶντα Ph. 1256. OR 293. 642. 1129. OC 1189. fr. Herc. Taen. 216. δρῶσαν El. 350. 943. Tr. 592. δρῶντες Ant. 271. 634. Ai. 1085. δρῶσι El. 498 ch. Camic. fr. 302. δρῶσιν OR 269. δρῶντας Ant. 325. — *Impf.* ἔδρων El. 605. Tr. 664. *684 [secl. Wund.]. 688. OR 591. OC 976 bis. ἔδρας OC 1031. ἔδρα OR 1272. El. 578. ἔδρων *plur.* OC 1379. — *Perf.* δέδρακα OR 645. Ant. 536. δέδρακας Ph. 924. OC 911. δέδρακεν Ant. 482. δέδρακε OR 559. δεδράκασι Ph. 315. δεδρακότα OR 246. Tr. 1073. δεδρακυῖαν Ant. 483. δεδρακότα nom. pl. neutr. OC 267. δεδρακέναι Ant. 442. — *Plusq.* non legitur. — *Fut.* δράσω OC 1773 an. OR 235. Tr. 1190. El. 466. δράσεις El. 465. Tr. 305. Ph. 1231. δράσει Ph. 982. δράσετε OC 822. δράσειν Tr. 1186. Ph. 597. OC 1637. δράσων Tr. 160. δράσοντος OR 145. — *Aor.* ἔδρασα OR 1438. Ant. 239. El. 910. ἔδρασας Ai. Locr. fr. 11. ἔδρασε Tr. 897. 1061. ἔδρασεν Ph. 940. OC 1638 [ἔπραξεν Heimsoeth.]. Ai. 1282. 1325. *coni.* δράσω Ai. 809. 920. 1024. OC 1254. Ph. 757. 908. 969. 1063. 1350. δράσῃς Ai. 107. δράσῃ OC 398. δρᾶσαι Ph. 918. OR 640. 738. Ant. 266. 443. δράσας El. 751. OR 1327. 1402. δράσαντι Ph. 478. OC 491. δράσασαν Tr. 1108. — *Passivi* solum *part. praesentis.* exstat dictum. δρώμενον El. 40. δρώμενα 1333. Ph. 556. 567. OC 1644. δρωμένων El. 85. δρωμένοις Tr. 588. OC 1144. —.— II. *Usus.* Longe plurimis locis simpliciter *facere* significat δρᾶν, nec notabimus nisi quae memorabile quiddam habent. — || De *elocutione* notandum a. *Rem magnam et gravem moliri* significat. ἀλλ' ὥς τι δράσων εἷρπε Tr. 160. μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι El. 305. μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, σημαίνειν δὲ μή 336 de *ultione*. περισσὰ δρᾶν adsignificatam habet πολυπραγμοσύνην Tr. 617. — b. *Exsequi quod quis praeceperit.* *καί μοι τάδ' ἦν πρόρρητα καὶ τοιαῦτ' ἔδρων Tr. 684 [secl. Wund.]. δρῶν ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός OR 77. — c. *Praegnante* sensu dictum τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν OC 442 adsignificata ignavia. [οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη fr. Camic. 302 *inertes fortuna non adiuvat.*] — d. Variis opponitur. συνδρᾶν. τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν El. 498 ch. ἀντιδρᾶν. δρῶντά σε ἀντιδρᾶν κακῶς OC 1189. — πάσχειν et ἀντιπάσχειν. *ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται Ph. 672 [secl. Dind.]. οὔθ' οἷ' ἔπασχεν, οὔθ' ὁποῖ' ἔδρα κακά OR 1272. τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα OC 267 v. Intpp. *μὴ πλείω κακὰ πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ Ant. 928 [secl. Dind.]. εἰ δείν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ Ai. Locr. fr. 11. δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά Ph. 584. — ξυνειδέναι. τὸ μήτε δρᾶσαι μήτε τῳ ξυνειδέναι Ant. 266. — φρονεῖν. δράτω, φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρα 768. — βουλεύειν. πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ καὶ δρῶσ' ἐλήφθης Tr. 808. [κοὐ μόνον βουλεύματα, ἀλλ' ἔργα δρώμενα Ph. 556]. — φωνεῖν, αὐδᾶν, λέγειν et nomen λόγος. οὐδὲν σύ γε δρᾷς οὐδὲ φωνεῖς Ph. 905. οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς· ἐν οἷς δ' αὐδᾷς, ὀκνῶ 907. δρῶν ἤ τι φωνῶν OR 72. οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν 1409. δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις fr. inc. 734. οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις OC 1144. — ἀκούειν: οὐκ ἀκούειν ἔστι καὶ μὴ δρᾶν OC 1175. — εἶναι. τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν OR 588. μέλλειν. δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι Ph. 567. —.— || *Verbi* cum aliis vocabulis *componendi* ratio. a. cum *binis accusativis*. τοιαῦτ' Ἀτρεῖδαί με δεδράκασι Ph. 315. τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε; 918. τί μ', ὦ ξένε, δέδρακας; 924. οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὑξ Ἀχιλλέως 940. δεινά μ' Οἰδίπους δρᾶσαι δικαιοῖ OR 640. εἴ σέ τι δέδρακα 645. αὐτὸς αὑτὸν οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς OC 854. δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με Ai. 1324. τί γάρ σ' ἔδρασεν; 1325. Cum *dativo* et *accusativo* non dicitur. Nam οἷ' ἔργα δράσας ὑμίν OR 1402 est aut παρ' ὑμῖν, ut glossator vult, aut dativus ethicus; et ἆρ' ὑμὶν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα; Ai. 1282 est

num haec eiusmodi fecit, quae vobis recta viderentur? — b. Pro accusativo rei dicitur etiam cum *adverbio.* μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς Ai. 1152. ἄνδρα συγγενῆ κακῶς δρῶν OR 552. — c. *Participia* dicuntur *substantive:* ὁ δρῶν Ant. 239. 319. Ai. 1280. τὸν δρῶντα OR 293. fr. Herc. 216. τοὺς δρῶντας Ant. 325 quibus cf. El. 350. Tr. 1108. OR 269. fr. 302. τὸν δεδρακότα OR 246. παντὸς δρῶντος OC 1604. cf. Herm. ad Tr. 195. Exspectatur potius δρωμένου, est enim πάσης ὑπηρετήσεως. Sed significatur τὸ ἐνεργοῦν *(das Thätigsein).* κράτος τῶν δρωμένων El. 85. τὰ δρώμενα 1333 *facta.* εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις Tr. 585. οὐ λόγοισι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις OC 1144. μανθάνων τὰ δρώμενα 1644 *rem gestam.* [In διαπορήσει praecipuum habet locum formula οἴμοι, τί δράσω; Ph. 969. 1063. Ai. 809. 920. 1024. OC 1254. ὦ Ζεῦ, τί δράσω; Ph. 908 et unum quod est 2. pers. exemplum ἰὼ ξένοι, τί δράσετε; ἦ προδώσετε κοὐκ... OC 822.] (I p. 405 lin. 2.)

Δρέπανον *falx.* ἃς (ῥίζας) χαλκέοις ἦμα δρεπάνοις Rhiz. fr. 479, 7.

Δρίλων *fluvius.* Βουθοίη Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν (Ὀνομακλεῖ) Iphicl. s. Oicl. fr. 795. Nullum illorum nominum ulla fide est. [Totus a Soph. abiudicatur locus v. s. Βουθοίη.]

Δρίος *silva.* Plurative. κατά τε δρία πάντα καθαίρων Tr. 1011 m. de se Hercules, ferarum exstirpatore. v. Iacobs. ad Anth. Pal. 1. p. 259. 263.

Δρομαῖος *currens.* δρομαία βᾶσα Tr. 927. De tono v. ἀρχαῖος.

[*Δρόμημα v. s. δράμημα.]

Δρομάς [Curt. Et. p. 567 ed. 2] *currens.* ἀν᾽ ἄμπυκα δὴ δρομάδ᾽ ὡς ἔβαλε (τὸν Ἰξίονα) Ph. 679 ch. *rota.* v. ἄμπυξ.

Δρόμος [Curt. Et. n. 274] *cursus.* || universe. οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ [οὐρίων... δρόμων LA sed eraso utroque ν] Ai. 889 ch. *a recto cursu declinare,* v. Lob. οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος fr. inc. 735. || Inprimis de *curriculo* cum *stadii* tum *quadrigarum* dicitur. Illud: δρόμον προκηρύξαντος (ἀνδρός) El. 684. δρόμου praetulit Herm. δρόμου δ᾽ ἰσώσας τῇ φύσει [τάφέσει Dind. c. Musgr.] τὰ τέρματα 686. Suid. v. δρόμοις et Zonar. p. 568. δρόμῳ δ᾽ ἰσῶσαι et τὰ πράγματα v. φύσις. ὅσων εἰσεκήρυξαν βραβῆς δρόμων διαύλων ἆθλα 691. Suid. v. βραβῆς. — Hoc vero: τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ᾽ ἤδη δρόμον El. 726. τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους ὠρθοῦτο 741. μόλις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμον 754. — || *circus* ipse, in quo decurritur, ἱππόδρομος. πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου El. 713. πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον 748.

Δροπός. δροπά, δρεπτά. Σοφ. Παλαμ. (fr. 428) Hesych. Blomf. coni. ἄδροπα, ἄδρεπτα, quo non opus. [Ap. Suid. legitur v. δρωπακίζω: δρωπτὰ γὰρ τὰ δρεπτά, ubi nonnulli codd. cum Zonar. p. 572 δρωπά.]

Δρόσος *ros.* πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας Ai. 1208 ch. Tonum notavit Arc. p. 75, 4.

Δρύας n. pr. παῖς ὁ Δρύαντος Ant. 955 ch. i. e. Lycurgus Thrax [v. EM 553, 44].

Δρυμός [Curt. Et. n. 275] *quercetum.* ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη δρυμός τε OR 1399 de via σχιστῇ silvis umbrosa. De υ producto correptove v. Herm. ad. Orph. Arg. 681.

Δρυοπαγής *querna ligna coniungens.* δρυοπαγῆ στόλον (f. στύλον) τὸν πάσσαλον. Σοφ. Φιλ. Τρ. (fr. 629) Hesych. (I p. 450 l. 7 a f.)

Δρῦς [Curt. Et. n. 275] *quercus.* φλὸξ αἱματηρὰ κἀπὸ πιείρας δρυός Tr. 766. ἀπὸ λιπαροῦ ξύλου. δρῦν γὰρ λέγει πᾶν δένδρον. schol. Ita iam Aristarch. explicuit ap. schol. Il. λ 86. Addit Herm., proprie πεύκην intelligi. πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυός Tr. 1198. ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι σχίζουσι κάρα El. 98 an. ἰξοφόρους δρύας Meleag. fr. 354 b. In Rhizot. fr. 480 de Hecate cum vulgo legatur στεφανωσαμένη δρυσὶ καὶ πλεκταῖς ὠμῶν σπείραισι δρακόντων, scribendum δρυΐ, nemo enim δρυσὶ στεφανοῦται, nec πίτυσι, δάφναις, μύρτοις, sed πίτυι, δάφνῃ, μύρτῳ: viamque emendandi monstrat, qui illa verba servavit, schol. Apol. Rh. 2, 1213: ὅτι δὲ ἡ Ἑκάτη δρυΐνῳ κλάδῳ στέφεται, ... καὶ Σοφ. παρεισάγει τὸν χορὸν λέγοντα. — In Tr. 1168 πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός *quercus* significatur *vaticinans Dodonaea,* quam hinc memorat Eust. p. 335, 44. 1057, 42. — De accentu v. Arc. p. 92, 16.

Δύη *calamitas.* χωρεῖ πρὸς ἧπαρ γενναία δύη Ai. 938 v. γενναῖος. *passionem* tamen intelligi malim secundum Odyss. 14, 338. δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ Ant. 1311 m. v. Intpp. — De tono v. Arc. p. 103, 23.

Δύναμαι. I. *Formae. Praesens.* δύναμαι OR 1304 an. OC 136 an. Ant. 803 an. δύνασαι Ai. 1164 an. Sed δύνῃ, quam indicativi formam Atticistae condemnarunt (v. Phryn. p. 359. Thom. M. p. 252) libri omnes et in trimetris quidem habent Ph. 798. Herm. δύνᾳ dedit [idem Dind.] propter ἐπίστᾳ a Schaef. ad Ph. l. c. comparatum et propter v. 849, licet in carmine chor., positam formam. Cf. Pors. ad Hec. 257. Lob. [Path. 2, 122]. — Ph. 849 ch. est aperte δύνᾳ in LA solo servatum: δύναιο est in rell.: possit δύνῃ scribi coniunctivo modo. Utroque loco inauditum quoddam δύναι intulit Elmsl. ad OR 792. Buttmanno et Kuehlst. dial. trag. p. 119 Ionicum δύνῃ tragicis adimendum non videtur. Ego ap. Soph. ipse quoque δύνᾳ probo, non propter commenticium illum atticismum, sed propter schol. Il. ξ 199, qui diserte testatur propter simile inclinamentum ab Aristarcho comparata fuisse ἐπίστᾳ, de quo nemo dubitat, et δύνᾳ. Choerob. autem, cum quomodo effectum δύνῃ sit exponat ap. EM p. 484, 34, de Attico more non pronuntiat, nec si δύνασαι inprimis atticum fuit, nec unquam non dictum ab his, qui in exemplum dicendi cesserunt, protinus quidquid hinc distat a tragicis abiudicandum est. — δύνασθε Ai. 329. δυναίμην Ant. 686. δύναιο vitiose Herm. ex schol. in LA et apogr. OR 697 ch. [εἰ δύναι γενοῦ LA pr. εἰ γένοιο Dind. c. Elmsl. ἐν δύᾳ ᾽γένου; M. Schmidt.] et in apogr. Ph. 838. [δύνᾳ LA]. δύναιτο OR 281. 315. 979. OC 253 m. Tr. 546. 743. El. 697. fr. Alead. 109, 8. Polyx. 470, 1. inc. 713, 4. δυναίμεθα Camic. 299, 2. δύνασθαι *OC 496 [μήτε σωκεῖν Dind. reposuit]. Ant. 455. δυνάμενοι OC 442. — *Fut.* δυνήσομαι Ph. 742. δυνησόμεσθα 1394. δυνήσει Ant. 90. — *Aor.* ἐδυνήθημεν Ai. 1067. At ἐδυνάσθησαν OR 1212 ch. LA. Brunck. Herm. Dind. ἐδυνάθησαν. Illud a tragicis abiudicat Elmsl. l. c. repertum praeterea in Eur. Ion. 866. — II. *Usus.* || Plerisque locis cum *posse* significet, exscribi non opus. Sunt Ph. 742. 798. 849. 1394. OR 281. 315. *697. 979. 1212. 1303. OC 136. 253. 496. Ant. 90. 686. 803 an. El. 697. Tr. 743. Ai. 1067. fr. Alead. 109, 8. Camic. 299, 2. Polyx. 470, 1. inc. 713, 4. — || Selectiora elocutione haec sunt:

a. δύνασθαι *a se impetrare*, τλῆναι. τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ τίς ἂν γυνὴ δύναιτο; Tr. 546. Sic intelligo, quod perperam, ut videtur, pro θέλειν dictum esse putarunt (v. Koen. ad Gregor. p. 136), Antigonae illud v. 455. οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ κηρύγμαθ' ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν. Non de Creonte loquitur, *sed sese ipsam* dicit *non potuisse impetrare a se, ut Creontis edicta iure divino sanctiora putaret.* ὄντα dicit, quod generatim de omnibus, quicunque fuerint, igitur de se quoque pronuntiat. — b. Praegnanter significat *aliquantum posse, satis valere.* ἀρῆξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι Ai. 329. Sic intelligo οἱ τοῦ πατρὸς τῷ πατρὶ δυνάμενοι τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν OC 442 *qui patri suo filii, quamvis optime valentes, auxilium ferre recusarunt;* fortasse etiam ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας σπεῦσον Ai. 1164 *quantum maxime potes*, s. *pro virili parte.* — c. Componuntur et opponuntur verba ἔχειν: ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο OR 315. ὁρᾶν: λείπομαι γὰρ ἐν τῷ μὴ δύνασθαι [ἐ. τ. μήτε σωκεῖν Dind.] μηδ' ὁρᾶν OC 496. ἐπίστασθαι: οὔτ' ἂν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην λέγειν Ant. 686. — ‖ In ratione verbi coniungendi cum aliis vocabulis primum observandum, etsi Atticistae δύνασθαι cum futuro dici vetant, dictum tamen Sophocli esse εἴ σέ γε πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω Ph. 1394. πείθειν corrigebat Schaef. Mel. Cr. p. 99 [recep. Dind.]. Sed post et ipse multa exempla eius rei attulit in Lipsiensi editione Gnomicorum Brunckii p. 16, et plane explicuit Lob. ad Phryn. p. 747. Sed attractionem in hoc genere temporum, qualem defendit Herm. diss. de praec. quibusd. Attic. p. 281. Opusc. t. I. non agnosco. — De ipsius δύνασθαι temporibus permutatis aliquis cogitet Ph. 742 ἀπόλωλα κοὐ δυνήσομαι κακὸν κρύψαι: ut δύναμαι dici debuisse videatur. Sed Philoctetes *sese sentire* exclamat, *fieri non posse*, ut compescat dolorem.

Δύνᾰμις *vis.* ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν; OR 938. Quaerit Iocasta, quomodo res una tam diversa valeat efficere [v. l. Ant. 604 v. δύνασις].

Δύνᾰσις *potentia.* τεάν, Ζεῦ, δύνασιν [δύναμιν LA σ a m. pr. super μ posito] τίς ἀνδρῶν ὑπερβασίᾳ κατάσχῃ; Ant. 604 ch. ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά 951 ch. Extra dorismum non legitur.

Δυναστεία *dominatio.* ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας OR 593. Suam sic, hominis privati, potentiam Creon vocat, cum sollicitudine regni comparatam.

Δυνάστης *dominus.* ἀγήρως [ἀγήρῳ LA pr.] δὲ χρόνῳ δυνάστας κατέχεις Ὀλύμπου αἴγλαν Ant. 608 ch. Iuppiter. Accentus ille, quem in ultima ferri oportebat sec. Apoll. de adv. p. 545, 23 et EM p. 436, 12, quem fideiussorem habeat, ignoro.

*Δυνάστις pro ᾠδυνάσεις nescio cuius coniectura est loco corrupto Synd. fr. 146, 2 v. μνῆσις.

Δυνᾰτός ‖ *quod potest fieri.* οὐ δυνατὸν προδιδάσκειν Ai. 163 an. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν; 1006. — ‖ *potens.* τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν El. 219 ch.

Δύνω v. δύω.

Δύο *duo.* δύο φέρει δωρήματα Ph. 117. δύ' αὖ τώδ' ἐξέδειξας 426. ἄνδρε γὰρ δύο χωρεῖτον 539 [δύω LA. δύο unum apogr.]. ὀλώλαμεν δύ' ὄντε OR 1505. [ὦ δύ' ἀθλίω τροφά OC 330 ch. Dind. pro δυσάθλιαι τροφαί] δύ' ἐξ ἐμοῦ παῖδε [παῖδες LA], δύο δ' ἄτα OC 530—33 m. ἐστερήθημεν δύο Ant. 13. δύω supra scripto o alia man. LA. ἀδελφὼ δύω [o in ω mutavit m. ant. in LA] μίαν καθ' ἡμέραν (ὤλοντο) 55. τρέφων δύ' ἄτα 533. ἥκομεν δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε 989. δύ' οὖσαι Tr. 539, δύο ἢ καὶ πλείους ἡμέρας 943. Eust. p. 801, 1. δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν Ai. 237 an. δύο Λίβυες El. 701. δύο φέρει δ' ἐνὶ λόγῳ 1088 ch. εὐφρόνας [εὔφρονα Dind.] δύο fr. inc. 713, 3. Si exempla elisionis consideres et excipias exempla, δύο in fine versus positum exhibentia Ph. 539. El. 701. Tr. 943. inc. 713, 3, in ceteris ne tolerari quidem versus lege formam videbis a grammaticis damnatam δύω: v. Br. ad Ar. Ran. 1405. Pors. ad Eur. Or. 1550. cf. Matth. gr. Gr. 1. p. 262. Nec ulla fide a libris illa firmatur. — σὺν δυοῖν ἄλλοιν Ph. 543. ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος OR 581. *τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν 1280 [secl. Dind.]. οἶν δυοῖν OR 1373. θιγγάνω δυοῖν OC 329. δυοῖν κακοῖν 496. παίδοιν δυοῖν 818. δυοῖν ἀδελφοῖν Ant. 13. ἐκ δυοῖν ἅμα Tr. 941. δυοῖν βροτοῖν Ai. 1028. ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν 1304. δυοῖν ἐρίζειν El. 467. οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον 1320. οὐ δυεῖν Triptol. fr. 533 nihili est, sed nondum inventa emendatio. Reliquum est synizesis exemplum vehementioris δυοῖν monosyllabum δεινά με δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν OR 640 [v. de eo Herm. EDM 53. Lob. Path. 2, 119 et 138. I. Rumpel. in Philol. 26, 241]. Etsi ne ego quidem, qui Atticorum poetarum omnium de synaloepha synizesi et crasi exempla in numerato habeo, plane simile exemplum reperi, tenendum arbitror quod codd. omnes et Suid. tuentur, qui in ipsa v. δυοῖν Oedipi versum affert. Coniecerant τοῖν δυοῖν κρίνας Reis. Coni. Ar. p. 70. τοῖνδ' ἀποκρίνας Elmsl. [θάτερον δυοῖν κακοῖν Dind.] — Ceterum clarum est, formam genitivi δυεῖν Atticam dictam ap. Soph. certa fide carere. Iam veteres de antiquitate eius dubitabant, v. Eust. p. 802, 26, et recentissimis adeo vindicat apud eundem Heraclides p. 1907, 50. Nec Phrynichus praefert, sed probum tantum dicit esse genitivo casu δυεῖν. Qui olim δυεῖν receperant, velut Seidl. in El. 95. Herm. in Hec. 45 dudum mutarunt, credo, sententiam, certe Herm. fecit. Matthiae quidem sobrio usus iudicio ad Hec. l. c. adeo sibi non constitit, ut plus semel etiam contra libros δυεῖν ediderit, velut El. 95. 532; aliis locis libri inter utramque scripturam distrahuntur, velut Med. 1279. Hec. 45. Hel. 652. IT 867. Rem confecisse credendus Schneider. est, qui ne ap. Plat. quidem satis certa fide constare δυεῖν ostendit ad Rpubl. 5. p. 92. t. 2.

Δυοκαιδεκάμηνος *duodecim mensium*, *annuus.* παντᾷ δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι χρόνον Tr. 649 ch.

Δύρομαι *defleo.* δύρομαι γὰρ OR 1218 ch. Libri contra versum ὀδύρομαι. Illud ex emendatione Porsoni est ad Hec. 734. Elmsl. quidem solum δύρομαι, non ὀδύρομαι tragicorum esse decrevit. v. ὀδύρομαι.

Δυσάθλιος *aerumnosus.* ὦ δυσάθλιαι τροφαί [sic LA: δύ' ἀθλίω τροφά Dind.] OC 330. Mendicum Oedipi cultum et habitum dicit. (I p. 454 med.)

Δυσαίων *miser vita.* ἦσθα δυσαίων OC 150 ch. [genetivum causae ἀλαῶν ὀμμάτων inde suspendit Sehrwald. quaestt. p. 5].

Δυσάλγητος *durus*, *inhumanus.* δυσάλγητος γὰρ ἂν εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν OR 12. Suid. v. ἀνάλγητος habet δυσανάλγητος monstrum ex utroque vocabulo confusum. Explicat ἀσυμπαθής. ἢ δειλός ἐστιν ἢ δυσάλγητος φρένας fr. inc. 689, 2. V. Intpp. Greg. Cor. p. 163. Schaef. App. Demosth. 2. p. 70.

Δυσάλωτος *captu difficilis.* κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδείς OC 1723 ch. *nemo mali expers.* Affert Suid. v. ἄχος.

Δυσαμερία *infelicitas.* μοῖρα δυσαμερίας Ter. fr. 518, 3 [Lob. Paral. 468].

Δυσάνεμος *procella excitatus.* κελαινὰν θῖνα καὶ δυσάνεμον Ant. 591 ch. Hesych. Suid.: δυστάραχον, τὸ κακοὺς ἀνέμους ἔχον. Schol: τὴν ὑπ' ἀνέμων ταραχθεῖσαν. δυσάνεμον θῖνα graviter languet. Iacobs. δυσανέμῳ [Linwood. δυσάνεμοι] coniecit, quod coniungeretur cum στόνῳ βρέμουσιν ἀκταί. Nobis quoque haec coniunctio verborum probatur, ut tamen δυσάνεμον retineri velimus; δυσάνεμον βρέμειν inprimis elegans dicendi ratio. Ceterum δυσήνεμον Tricl., dorismum libri veteres.

Δυσαπάλλακτος *difficilis ad removendum.* ἐν δυσαπαλλάκτοις [LA uno σ?] ὀδύναις Tr. 960 ch. δυσιάτοις schol. Rom. (I p. 455.)

Δύσαυλος *pernoctanti gravis.* δυσαύλων πάγων ὑπαίθρεια [Dind. c. Boeckh.: αἴθρια LA] Ant. 356 ch. exquisitius dictum quam πάγους αἰθρίους δυσαύλους. δύσαυλος, δυςαύλιστος Σοφ. 'Αλεξ. (fr. 84) Hesych.

Δυσβουλία *imprudentia.* τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν Ant. 95 i. q. ἐμήν. ἔθανες ἐμαῖς οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις 1269 m.

Δυσγένεια *ignobilitas.* τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται OR 1079.

Δυσδαίμων *infortunatus.* ἐμὲ τὸν δυσδαίμονα Ant. 274. τὸν δυσδαίμονα Λίχαν Tr. 772. δυσδαίμονι μοίρᾳ OR 1302 an.

Δυσειδής *deformis.* δυσειδὲς σῶμα fr. Alead. 109, 9.

Δυσέριστος *cum exitio controversus.* τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης El. 1385 ch. [v. Wunder. et Nauck. ad h. l. Schwarz. acc. d. inhalts p. 17]. τὸ δι' ἔριν γινόμενον κακόν. τὸ δὲ κακὸν οὐχ ὡς κατηγοροῦσα φησίν· (ἐναντίον γὰρ τῷ ἤθει τοῦ χοροῦ) ἀλλ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐχ ἡδέα τοῖς ἀνθρώποις. Schol. bene.

Δυσημερία v. δυσαμερία.

Δυσήνεμος v. δυσάνεμος.

Δυσθέατος *infaustus adspectu.* ὦ δυσθέατον ὄμμα Ai. 1004 v. ὄμμα. Eust. p. 409, 46.

Δύσθεος *dis invisus.* ὦ δύσθεον μίσημα El. 289. cf. Suid. i. v.

Δυσθεράπευτος *intractabilis.* δυσθεράπευτος Αἴας Ai. 609 ch.

Δυσθρήνητος *flebilis.* ἔπος ἵησι δυσθρήνητον Ant. 1211.

Δυσθυμία *animi aegritudo.* τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίαι Tyr. fr. 584. Inde vocabulum enotavit Antiatt. Bekk. p. 89, 19.

Δύσθυμος *animo aeger.* σᾷ δυσθύμῳ ψυχᾷ El. 218 ch. Est nostrum *missmuthig*, nec recte schol. σκληρᾷ, βαρυθύμῳ. — οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις δύσθυμος El. 550. Suid. v. δύσθυμος.

Δύσις *occasus siderum.* κυνὸς ψυχρὰν δύσιν Naupl. fr. 379, 11.

Δυσκάθαρτος *inexpiabilis.* ἰὼ δυσκάθαρτος Ἅιδου λιμήν Ant. 1284 m. De sepulcro deque labe Antigonae morte concepta explicat Musgr. *Portum Orci*, ut λιμένα aliquoties, de *inferorum locis* ipsis dici Hermanno concedam, sed *inexpiabilem* vocari puto propter infaustam Labdacidarum sortem, propter iteratas et semper novas calamitates nunquam ab inferorum Deorum exsecratione requiescentem. — Utitur eo loco Eustath. p. 1691, 46.

Δυσκλεής *infamis.* πατὴρ ὡς ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο Ant. 50.

Δύσκλεια *infamia.* μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ Ai. 143 an. κακῇ φήμῃ schol. neglecta praepositione. Sunt autem πρὸς δύσκλειαν ἀποσκοποῦντες sive δυσκλεεῖς ποιήσοντες ἡμᾶς. φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια τοῖς φθονουμένοις νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς πλέον Epig. fr. 196 *invisis mala fama facilius quam bona paritur.* (I p. 456.)

Δυσκλεῶς *ignominiose.* δυσκλεῶς θανεῖν El. 1006.

Δυσκόμιστος *intolerandus.* πότμος δυσκόμιστος Ant. 1346 m.

Δύσκριτος *difficilis diiudicatione.* δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ Tr. 949 ch.

Δυσλόγιστος *inexputabilis (unbegreiflich).* καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα; Ai. 40. Schol.: τὸ δὲ δυσλόγιστον ὅμοιον τῷ πρᾶγος ἄσκοπον (v. 21), hactenus bene, sed inepte pergit ἀγνοεῖ γὰρ ἔτι τὴν μανίαν.

Δυσμαχέω *frustra reluctor.* θεοῖσι δυσμαχοῦντες Tr. 492 *impie reluctans* Herm.

Δυσμαχητέον. ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δυσμαχητέον Ant. 1106. *Non esse contra necessitatem pugnandum* ait, quippe omni *eventus spe* destitutis.

Δυσμένεια *infensus animus.* ἡ ἐκ σοῦ δυσμένεια El. 619. ἐν δυσμενείᾳ οὖσα i. q. δυσμενὴς 1124.

Δυσμενής [Curt. Et. n. 278] *infensus.* ἐγώ εἰμ' Ἀτρείδαις δυσμενής Ph. 585. θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς ἐμασχαλίσθη El. 444 *ut hostis.* v. μασχαλίζω. Non libri modo, sed etiam Phot. et Suid. v. μασχαλίσματα, et EM v. ἀπάργματα p. 118, 29 tuentur δυσμενής, quod elevaturus erat Musgr. corrigens δυσσεβής. — ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ Ai. 18. πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενον Ph. 1323. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' ηὕρηκ' ἐμοί OR 546. ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς Ant. 187 substantive dictum. πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ μέθες τὴν παῖδα 652. καίπερ ὄντα δυσμενῆ Ai. 122. δυσμενῶν θήραν [γρ. φρουράν schol.] ἔχων 564 i. q. πολεμίων. μή τις δυσμενῶν ἀναρπάσῃ 987. τάσδε δυσμενεῖς χοάς El. 440. Hoc unum exemplum est de *re* non *homine* dicti vocabuli. — *Superlativus.* παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου Ai. 662. ἢ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν; El. 407. — Accentus adeo totius generis est, ut mirer singulatim observatum EM p. 292, 14.

Δυσμή *occasus.* ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν OC 1245 ch.

Δύσμοιρος *infelix.* ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾶν OC 327 Dind. ex PA: reliqui δύσμορ', metro adversante.

Δύσμορος *infelix.* ἐγὼ δ' ἡ δύσμορος El. 282. πῶς δύσμορος ἀντέχει; Ph. 175 ch. ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος 359. νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος 949. οὐδέν εἰμ' ὁ δύσμορος 951. τί δράσω δύσμορος 1063. πῶς ὁ δύσμορος εἰς φῶς εἶμι 1352. φὼ δύσμορος OC 224 ch. exclamatio est, *hominem infelicem!* μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη 347. ἡ σὴ δύσμορος παραστάτις 559. ἥδε δύσμορος 749 Tricl. ἥδ' ἡ δύσμορος. ἔρημος πρὸς φίλων ἡ δύσμορος Ant. 919. ὁ δύσμορος αὐτῷ χολω-

θείς 1234. γῆν πατρῴαν δύσμορος ἔπερσε Tr. 466. ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος 775. αἴλινον ἥσει δύσμορος Ai. 630 ch. τίνος ποτ' ἄρ' ἔρξε χειρὶ δύσμορος; 905 ch. ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων... νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν ... δύσμορος 1203 ch. ὦ Τέκμησσα, δύσμορον γένος Ai. 784. — δυσμόρου τ' ἐμοῦ OC 331. δυσμόρου [δυσμόρωι LA] ματρός Ant. 865 m. τοῦ δυσμόρου Οἰδίπου γόνου 1018. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς El. 1183. — φωτὶ δυσμόρῳ Ph. 273. ἀλλά μοι δυσμόρῳ OR 665 ch. Quod Herm. coniecit μ' ἁ δύσμορος, frigidissimum est. ἐᾶτέ με δύσμορον [γρ. ὕστατον LA nescio qua manu] εὐνάσαι Tr. 1005 a m. τὴν δύσμορον νύμφην ὁρῶ Τέκμησσαν Ai. 894. — ὦ δύσμορος Ai. 372 m. ὦ δύσμορ' Αἴας 923. — ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν OC 365. δύσμορ' Οἰδίπους 557. ὦ δύσμορε 804. ἔστι νῷν δυσμόροιν στενάζειν 1672 m. — δυσμόρου γε δύσμορα (σκῆπτρα φωτός) OC 1109, unum hoc pluralis exemplum.

Δύσνιπτος *indelebilis.* χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν Tr. 683.

Δύσνοια *malevolentia.* τέκνων ὅσων δύσνοια μὴ πρόσεστιν El. 654. De structura expedivit Herm.

Δύσνους *malevolus.* τὸν τῇδε δύσνουν καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει Ant. 212. — De tono operae pretium duxit adnotare Theodos. p. 30, 13.

Δύσοιστος *gravis perpessu.* πολλῶν δυσοίστων πόνων ἆθλα Ph. 507 ch. — πῶς βίου δύσοιστον ἕξομεν τροφάν; OC 1687 m. cum hypallage dictum pro πῶς δυσοίστου βίου τροφὴν ἕξομεν. v. μεσόμφαλος.

Δύσομβρος *gravis imbre.* δύσομβρα βέλη Ant. 359 ch. Ingentes et subitos imbres intelligendos monet Eust. p. 692, 55.

Δύσοργος *iracundus.* καίπερ οὐ δύσοργος ὤν Ph. 377. ἀνὴρ δύσοργος Ai. 1017. Suid. i. v. μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει θυμῷ δύσοργος Tr. 1118. τοσοῦτον δύσοργος iungendo.

Δυσοσμία *odor gravis.* βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων Ph. 876. καὶ τάγ' ἂν κεραυνίᾳ πέμφιγι βροντῆς καὶ δυσοσμίαν λάβοι Salm. fr. 483 iubente Herm. diss. de Aesch. Prom. Sol. p. 24 [κεραυνία πέμφιξ σε βροντῆς καὶ δυσοσμίας λ. Dind. c. Pors.].

Δυσούριστος *infaustus.* ἰὼ σκότου νέφος... δυσούριστον ὄν OR 1315. Male schol.: ὅρον μὴ ἔχον, ἀλλ' ἀεὶ παραμένον, δυσπεριόδευτον; nihilo melius glossa δυσπερίληπτον. Est autem ab οὖρος, quasi *vento saeviter secundo advectus.*

[**Δυσπάλαιστος** *insuperabilis.* ὡς δυσπάλαιστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν fr. 663, 3. δυσπέλαστον libri Stob. 4, 1. 5. 17. Illud quo pariter usi sunt Aeschylus et Euripides restituit Nauck: δυσπέλ. nemo dixit.]

Δυσπάρευνος *infausto matrimonio iunctus.* τὸ δυσπάρευνον λέκτρον Tr. 791. Suid. v. ἐνδατούμενος.

[*]**Δυσπέλαστος** [v. δυσπάλαιστος].

Δυσπετής *difficilis.* μαθεῖν οὐ δυσπετής Ai. 1046.

Δυσπινής *squalidus.* ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς OC 1597. Suid. v. δυσπινῆ. (I p. 458.)

Δύσπνους *graviter spirans.* δυσπνόοις Θρῄσσαισιν πνοαῖς Ant. 588 ch. de Boreae flatu. Inde de *homine anhelante* δύσπνους ἱκάνω Ant. 224.

Δυσπόνητος *aerumnosus.* τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν OC 1614 laborem victus curandi dicit.

Δύσπονος *infeliciter laboriosus.* πόνοι βροτῶν δύσπονοι Ant. 1276 m.

Δύσποτμος *infelix.* δυσποτμός τε καὶ κακή OC 1433. — ὦ δύσποτμε OR 1068. El. 1199. — στυγερὰν ἔχε δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις Ph. 1120 ch. δυσπότμου χάριν χλιδᾶς OR 888 ch. ταύτας ὀρώσῃ δυσπότμους Tr. 299. ἰὼ δυσπότμων γάμων κυρήσας Ant. 869 m. Media, ut in thesi fieri par est, corripitur.

Δυσπραξία ‖ *irritus incepti eventus.* οἴμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας OC 1399. — ‖ *infortunium.* βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις Ai. 759. Apud Stob. ecl. phys. 1. p. 114 est δυσπραγίαις.

Δυσπρόσοιστος *intractabilis.* πατρὸς τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα OC 1277. Schol. δυσπροσπέλαστος. cf. Reisig. item Elmsl. ad Eur. Med. 274.

Δυσπρόσοπτος *infausto adspectu.* δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα El. 460. κάρα τὸ δυσπρόσοπτον εἰσορῶν ἀτιμάσῃς OC 286.

*****Δυσπρόσωπος** *foedus adspectu.* v. l. in μου κάρα τὸ δυσπρόσωπον OC 286. v. δυσπρόσοπτος.

Δυσσέβεια *impietas.* οὐ δυσσέβεια, τοὐμὸν εἰ τέρψεις κέαρ Tr. 1246. τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας El. 1383. παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι Ant. 301 i. e. πᾶν ἔργον δυσσεβές. ἐπεὶ τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην 924. Recte Wunderl. Obss. in Aesch. p. 65 explicuit *impietatis crimen pie faciendo contraxi.* Et iam schol. εὐσεβῆ πράξασα ἔργα ἀσεβεῖν ἔδοξα.

Δυσσεβέω *impie facio.* ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν; Tr. 1245. δυσσεβοῦντα τῶν ἐναντίων κρατεῖν Alead. fr. 106, 2.

Δυσσεβής *impius.* πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν; Ant. 514. apogr. δυσσεβῆ τιμαί (sic). Viam corruptelae inferendae monstrat LA, in quo δυσσεβῶι suprascripto βηι. Sed ante Herm. nemo sensum perspexit. ἐκείνῳ ad Eteoclem refertur, et δυσσεβῆ χάριν τιμᾶν oxymoron habet pro ἀσεβεῖν εἰς. — τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ Ant. 516. (θεοὺς) βλέπειν πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς OC 280. τοὺς μὲν δυσσεβεῖς κακῶν τ' ἄπο βλαστόντας Alet. fr. 94, 1. πολλοὶ γὰρ ᾠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί Niptr. 408. — *Superlativus.* Ἀτρέα δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε δυσσεβέστατον Ai. 1293 vulgo Ἀτρέα et δυσσεβέστατον coniungunt; rectius hoc referas ad σέ, v. Herm. δρῶντα τὰ τῶν κακίστων (masc.) δυσσεβέστατα OC 1190 Dind. c. Dawes. scripsit. τ. τ. κακίστων δυσσεβεστάτων LA. v. κακῶς.

[***Δυσστομέω** v. δυστομέω.]

Δυστάλαινα (δυστάλας non comparet) *miserrima.* ὦ δυστάλαινα OR 1236. Tr. 307. Ai. 410. δυστάλαινά τἄρ' ἐγώ OC 1442. αἰαῖ δυστάλαινα 1734 m. τάλαιναν δυστάλαινα καρδίαν Tr. 651 ch. πατρὸς τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην El. 284 coenam, inter quam Agamemno occisus est. (I p. 459 l. 8.)

Δυστέκμαρτος *ad indagandum difficilis.* ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας; OR 109. Respiciunt Moschop. dictt. att. v. ἴχνος, Suid. et Zonar. v. δυστέκμαρτον, schol. Eur. Hec. 1035. Media in thesi corripitur. Cf. Herm. ad Orph. Arg. 12.

Δύστεκνος. (Λάιος) τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι τοῖς οἶσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν OR 1248. Iocasten Laius reliquit, ut ex suo ipsa filio infandum genus liberorum pareret (ε ut in thesi).

Δύστηνος [Lob. Prol. 192] ‖ *miserrimus.* δύστανος νοσεῖ νόσον ἀγρίαν Ph. 172 ch. τάλας εἱλυόμην

δύστηνος ἐξέλκων πόδα 291. Sic libri omnes, schol. ad v. 702 et Suid. v. ἄτρακτος. Erf. Wakef. Dind. Canteri coniecturam admiserunt, δύστηνον, hoc ad πόδα referendum, et elegantius sane est. [cf. τῷδε δυστήνῳ ποδί 1377.] Nec satis successit Schaefero τάλας et δύστηνος iuncta exemplis firmare. Herm. τάλας tanquam exclamationem distinctione utrinque posita mediae orationi exemit. δύστηνος, ὦ τάλας ἐγώ Ph. 744. Rursus Wakef. δύστηνον, quod ad praecedens verbum διέρχεται accommodaretur. ὦ δύστανος ἐγὼ τανῦν 1152 m. κεῖνός γ' ὁ δύστηνος OR 855. δύστηνος (ἐγώ) 1155. ἔνθα δύστηνος τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι 1249. *φεῦ φεῦ δύστανος ἐγώ 1303 an. [quae verba ex v. 1308 illata delevit Dind.] αἰαῖ αἰαῖ δύστανος ἐγώ 1308. τὸ δύστηνον κάρα OC 555. ἀφέλκομαι δύστηνος 844. LA ἀφέλκομ' ὦ. Verum Tricl. servavit. φανεὶς δύστηνος 974. ὄλωλε γὰρ δύστηνος; 1583. ὦ δύστηνος Ant. 379 an. ἰὼ δύστανος 850 m. γυνὴ τέθνηκε δύστηνος 1283. ἐγὼ δύστηνος Tr. 16. δακρυρροεῖ δύστηνος 326. ὦ δύστηνος 377. μόνη ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ 713. ἡ δύστηνος εἰσορωμένη 909. ὁ παῖς δύστηνος ἐλείπετ' οὐδέν 936. ἰοὺ δύστηνος 1143. *ἰώ μοί μοι δύστηνος El. 77 [δύστηνος delev. Dind.]. μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι Ai. 533. ἆρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα El. 80. ἀπωλόμην δύστηνος 677. ἤκουσ' ἀνήκουστα δύστανος 1407 ch. — ἰὼ ἰὼ δύστηνε σύ Ph. 759. δύστηνε δῆτα 760. ἰοὺ ἰοὺ δύστηνε OR 1071. δύστανε, τί γάρ; OC 542. — τὸν δύστηνον ἐμὸν πατέρα El. 94 m. σὲ τὸν δύστηνον ὄντα μὲν ξένον OC 759. οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον Ph. 227. με τὴν δύστηνον Ant. 922. δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν Tr. 111 ch. ὁρᾶτε τὸν δύστηνον 1080. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν; Ai. 109. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ 111. ἐποικτείρω δέ νιν δύστηνον 122. τὸ δύστηνον λέχος Ant. 1225. — ὡς κείνῳ δυστάνῳ El. 862 ch. δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ Tr. 949 ch. τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ Ai. 849. τῷδε δυστήνῳ ποδὶ Ph. 1377. — τοῦδε δυστήνου πλάνου OC 1114. ὦ δύστηνος καὶ δυστήνου πατρὸς Οἰδιπόδα Ant. 379 an. δυστήνου νεκροῦ Ai. 1170. τἀμὰ δυστήνου κακά OC 344. — ὦ δύστανα γένη βροτῶν Ph. 178 ch. δυστάνοις αἰκίαις El. 511 ch. — || Adsignificatur *detestatio*, ut δύστηνος non *misericordia dignus* dicatur sed *dis hominibusque invisus*. ἆρα κάπικωκῦσαι δοκεῖ τὸν υἱὸν ἡ δύστηνος ὧδ' ὀλωλότα El. 896. Indignabunda loquitur propter foedam Clytaemnestrae impietatem. ἔμ', ὦ δύστηνε, νοεῖς ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδε; Ph. 1016. δύστηνε, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; Ai. 1290. Teucer inimicum Agamemnonem maledicto petit. Sic intelligendum videtur ὦ παῖ παῖ δυστανοτάτας ματρός El. 121 ch., quam τὴν θεομυσῆ interpreteris. Schol. τῆς ἐξωλεστάτης explicat, bene addito οὐ γὰρ ἐπ' οἴκτου ἐστὶν ὁ λόγος. Item Suid. i. v. Quin etiam de *rebus* sic videtur dictum. ἅταν ἐπάγων δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων Ai. 1191 ch. et de horrendis Apollinis vaticiniis ἄλλα δ' ἄθλια καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προὐφάνη OR 790. Conferri de hac re potest praeter Musgr. ad Eur. Herc. fur. 1040 Ruhnk. ep. cr. 2. p. 139 et in praef. ad Schelleri lex. p. XI. — ||De *dorismo* scripturae ambigua res. In melicis partibus reperitur δυστανοτάτας El. 121. δυστάνῳ El. 862. Tr. 949. δυστάνοις El. 511. δύστανος 1407. Ph. 172. 1152. Ant. 850. δύστανον Tr. 111. Ai. 1191. δύστανα Ph. 178. δύστανε OC 542 vix ulla notabili discrepantia scripturae, nisi quod Ph. 1152. Steph. Turn. Cant. δύστηνος. Et recte habet dorismus, si secundum affectus gravitatem ponderes. Quod in exclamatione Electrae 77 ἰώ μοί μοι δύστηνος consensu omnium legitur, factum inde est, quod non est in cantico, sed colloquio medio interponitur. Sed in anapaestis choricis legitur ὦ δύστηνος καὶ δυστήνου πατρός Ant. 375; in anapaestis ab Oedipo pronuntiatis δύστανος OR 1308, quod si secundum animum eius graviter affectum iudices, aptum videtur. Priora choricorum anapaestorum exempla simillima sententia sunt, ut dialecti discrimen faciendum fuisse non appareat. — In Tr. 1005 b nunc puto eiectum iri ab omnibus versum inutilem ἐᾶτέ με δύστανον εὐνᾶσαι, in quo ὕστατον εὐνάσαι sec. Schol. Herm. et Dind. Id in LA verbo praecedentis versus δύσμορον pro discrepante scriptura appositum et εὐνᾶσαι (pro εὐνάσαι) scriptum bis; totum versum inepte inculcatum omissum in cod. T Brunck. testatur. (I p. 461 lin. 2.)

Δυστομέω *exprobro maledicendo*. σὲ μὲν ἑκόντ' ἐμὲ κείνην τε ταῦτα δυστομεῖν OC 986. Brunck. [et Dind.] δυσστομεῖν, quod refutarunt Reisig. c. crit. p. 323 et Elmsl.; etiam multo ante Bentl. et Pors. App. ad Toup. em. in Suid. p. 436.

Δυστράπελος *pertinax*. ὁ δυστράπελος Αἴας Ai. 914. Eust. p. 644, 33. Zonar. 1. p. 678. Plut. Symp. Qu. 9, 6. p. 741 a.

Δυστυχέω *infelix sum*. κεἰ νῦν δυστυχῶ Ai. 692. ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν OC 1446. — κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρύς OC 402. Brunck. de sepulcro apud exteros intelligebat, et videtur hoc significare schol. ad v. 458 sic scriptum: χρησμὸς γὰρ ἦν, ὡς εἰ Ἀθηναῖοι τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐγκρατεῖς γένωνται, ἔσοιτο αὐτοῖς ποτε σωτὴρ πολιορκουμένοις ὑπὸ Θηβαίων. Melius Elmsl. et Herm. *iustis honoribus* carentem interpretantur; metuisse enim Thebanos, ne ab exteris hominibus iusta mortuo fierent, itaque manes sibi iratos haberent. — τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' ἀεί Ant. 1159. — πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' εἰς τὰ σά, ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ OC 800. Schol.: ἀντὶ τοῦ· ἐν τῷ μὴ πείθεσθαί σε μᾶλλον σὺ δυστυχεῖς ἤπερ ἐγώ. — εἰ κείνῳ γένος μὴ 'δυστύχησεν OR 262 *si liberorum stirpem reliquisset*. Recte schol. vet. ὥστε μὴ παιδοποιήσασθαι. Tricl. ineptit.

Δυστυχής *infelix*, ὁ δυστυχὴς δαίμων ὁ σός τε χἀμός El. 1156. — δυστυχῆ τρίβει βίον El. 602. αἰῶνα ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν Tr. 5. ἠχεῖ τις δυστυχῆ κωκυτόν 866. Inepte schol.: οὐ μικρόν, ἀλλὰ μέγα καὶ ἐξακουστόν. Est autem *ploratus gravis mali index*. — ὦ δυστυχής El. 934. — δυστυχεῖς πεφυκέναι Alet. fr. 94, 4. — ἆρα δυστυχεστάτην κέλευθον ἕρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν; Ant. 1212 *longe infeliciorem* v. Herm. ad Vig. p. 718.

Δυσφημέω *male ominata loquor*. δυσφημῶ μὲν οὔ El. 905. οὔτοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς 1182. Ex scholiastarum adnotatis postrema sola apta sunt: τὰ δύσφημα ταῦτα, ἃ λέγεις, ἐμοὶ καὶ οὐκ ἄλλῳ τινὶ ἁρμόζει. Sunt autem δύσφημα illa quae Orestes dixerat, ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον. De accusativo v. Schaefer. ad Hec. Pors. 177.

Δυσφημία *eiulatus;* is enim cum inter sacra maxime profertur, male ominatus est. κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις Ph. 10. — Longe aliter dictum est μή τι πλείους τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας Hel. fr. 185, 2. Aut *infamiam* significat, aut *detestationes:* sic ἔχειν erit ἀνέχεσθαι.

Δυσφιλής *ingratus*. ὁ δυσφιλὴς πίνος OC 1258.

Δυσφορέω *graviter fero.* εἰ δοκῶ δυσφορεῖν ἄγαν El. 255. (I p. 462.)

Δύσφορος *gravis ad ferendum.* παιδὸς δύσφορον ἄταν Ai. 643 ch. λέγω καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν OR 87. Afferunt Suid. et Zonar. v. δύσφορα. Glossae explicant τὰ δοκοῦντα σχέτλια, τὰ δυσχερῆ, ἤγουν ἡ ζήτησις τοῦ φονέως, scholia τὰ δύσφημα. Rectius τὰ χαλεπὰ διαπράττειν. δυσφόρους ἐπ' ὄμμασιν γνώμας βαλοῦσα Ai. 51. Recte schol. Pal. παραφόρους interpretatur. τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει; El. 141 ch. Dedita enim opera luctui indulgere Electra videbatur. Afferunt Suid. v. ἐφίει et Zonar. p. 935.

Δυσφόρως *moleste.* τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντα OR 770 gl. βαρέως διακείμενα. δυσφόρως τοὔνειδος ἤγον 783 gl. βαρέως, χαλεπῶς.

Δύσφρων. ὤμοι δύσφρονος ἄτας OC 202 m. Docet Herm. *caecitatem* suam ab Oedipo deplorari, non scelera ab imprudente commissa, quod putabat Reisig. comm. cr. p. 264 miro commento explicans ἄφρονος, id quod de mente hominis, non de calamitate aliqua sic dici potuit. — ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα Ant. 1261 m. sunt κακῶς φρονοῦντος ἁμαρτίαι.

Δυσχείρωμα *quod magno molimine vincitur.* πάταγος Ἄρεος, ἀντιπάλου δυσχείρωμα δράκοντος Ant. 126 ch. v. ἀντίπαλος.

Δυσχεραίνω *molestus sum.* ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι ἢ δυσχεράναντα OC 1282 oratio vel *grata* vel *acerba.*

Δυσχέρεια *molestia.* δυσχέρεια πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος Ph. 473. Suid. v. φορά. Molestum se avehendi negotium dicit. οὔ σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος ἔπεισεν 900. ἅπαντα δυσχέρεια 902.

Δυσχερής [Curt. Et. n. 189] *gravis.* μὴ τῷ θανόντι δυσχερὲς ποιῶ Ai. 1395. ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής El. 929. γρ. δυσμενής schol. Memorat Eust. p. 645, 16. Ceterum μητρί ad utrumque adiectivum refertur κοινῶς. — πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν Ant. 254. Non puto *difficile ad coniiciendum* dici, sed *gravem rem*, metus ut significatur, qui conspicientes incesserat.

Δυσώδης [Lob. Path. 2, 79] *foetidus.* χωλός, δυσώδης Ph. 1032. De se propter vulneris foetorem Philoctetes. De tono praecepit Arc. p. 25, 23 cf. EM p. 458, 29.

Δυσώνυμος *male ominatus*, inde *infaustus.* ἡ ματρόθεν, ὡς ἀκούω, δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω; OC 528 ch. ματρόθεν δυσώνυμα coniungenda. πᾷ κεῖται δυσώνυμος Αἴας; Ai. 897 v. Eust. p. 640, 34. — Aliter dixisse δυσώνυμον Soph. videtur Alead. fr. 109, 9: (πλοῦτος) δυσειδὲς σῶμα καὶ δυσώνυμον γλώσσῃ σοφὸν [γῆρας νέον Meinek.] τίθησιν εὔμορφόν θ' ἰδεῖν. Hic cum εὔμορφον respondeat δυσειδεῖ, γλώσσῃ σοφὸν δυσωνύμῳ, nihil videtur relinqui, nisi ut δυσώνυμον *infantem, indisertum* significare putemus, τὸν χαλεπῶς δυνάμενον λέγειν.

*Δύω v. δύο. (I p. 463 l. 3.)

Δύω [Curt. Et. ed. 2. p. 561 n.] s. δύνω. Hoc enim praesenti tempore solum usitatum Sophocli. ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν Ph. 1331. — στενὴν ἔδυμεν ψαλίδα Lac. fr. 336. δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον Ant. 1217 *nos inserentes, penetrantes* rima quadam, v. Herm. αἰθέρα δῦναι μέγαν Ai. 1192 ch. Suid. v. ὤφελεν. De zeugmatis figura v. Musgr.

Δώδεκα *duodecim.* ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων λείας ἀπαρχήν, βοῦς Tr. 760.

Δωδέκατος *duodecimus.* δωδέκατος ἄροτος Tr. 825 ch.

Δωδών n. pr. loci. τὴν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε Δωδῶνι Tr. 172. Eust. p. 286, 43. 365, 13. Steph. Byz. i. v. Δωδώνη ... λέγεται καὶ Δωδὼν ἧς τὴν γενικὴν Σοφ. Ὀδ. Ἀκανθ. (fr. 401, 1) εἰς [ἐκ Meinek.] Δωδῶνος καὶ δοτικὴν (ib. 3) Δωδῶνι ναίων Ζεύς καὶ (ib. 5) τὸν ἐν Δωδῶνι δαίμονα. De forma cf. Wessel. ad Diod. 1. p. 282. Meinek. ad Euphor. p. 47. 57. [Ahrens. dial. 1, 219.] Nominativum exstare negat Stephanus l. c.; cui tamen ne nimium tribuamus, Lob. effecit [Paral. 116 et 169 sqq.]. De accentu praecepit Choerob. Bekk. p. 1228.

Δωδωνίς *Dodonaea.* τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερίας Δωδωνίδας Niptr. fr. 401, 4.

Δῶμα [Lob. Paral. 116. Path. 1, 348] *domus.* Aeolensium vocatur in glossis secundum civitates compositis ap. Bekk. p. 1095. Singulari numero non admodum usu frequentatur. ‖ *domus* proprie dicta, quae usitatissima significatio. πολύφθορον δῶμα Πελοπιδῶν τόδε El. 10 regiam enim demonstrat. ὦ πατρῷον δῶμα 69. δῶμα πάκτου Ai. 579. Affert Eust. p. 742, 43. 1532, 59. 1937, 62. — (ὦ) τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα OR 1395. τὰ τοῦ τυράννου δώματ' Οἰδίπου OR 925. πρὸς δὲ δώματα χωρῶμεν ἤδη πάντες Tr. 332. τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε; El. 661. — δωμάτων ἔξω περᾷ OR 531. τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων 951. ἐκ δὲ δωμάτων περᾷ Ant. 1181. ἦλθε δωμάτων εἴσω Tr. 900. ἄλλῃ τε κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη 907. βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι El. 1386. στεῖχε δωμάτων πάρος Ai. 73. — δώμασιν ἐν τοῖς ἐμαυτῆς El. 262. — ‖ De *dis* dictum, et *templum* quidem: ἐς τὰ Πυθικὰ ἔπεμψα Φοίβου δώματα OR 71 de *Orci dei sede* ὦ δῶμ' Ἀΐδου καὶ Περσεφόνης El. 110 an. — ‖ *urbs.* δῶμα Καδμεῖον OR 29. Olim vulgatum Καδμείων ferri non potest, nisi δώματα scribatur. — ‖ *gens.* εἴπερ ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων OR 1226 et de *puellis in matrimonio collocandis* διεμπολώμεθα ... αἱ δ' εἰς ἀήθη δώματα Ter. fr. 517, 17.

Δωρεά [Curt. Et. p. 537 ed. 2] *donum.* ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων Ai. 1033. Accentus, qui est periecticorum, a quonam accuratius notatus sit, non reperio. (I p. 464 l. 4.)

Δωρέομαι *dono, remuneror.* Deponens est, sed aoristum passiva et forma et significatione admittit, sicut βιάζομαι. Exstat is Ai. 1029, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα. Suid. v. ἄντυγες habet οὐ δή. v. Herm. — τανῦν δωρούμεθα El. 458. τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοὶ 1383. εἴ σοι πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις, τότε δωροῖτο OC 779.

Δώρημα *munus.* μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας OC 647 *beneficium* est, quo Athenienses pro hospitalitatis munere affecturus Oedipus erat. Simili tralatione dictum τοῦτό γ' ἔρξας δύο φέρει δωρήματα Ph. 117, v. Eust. p. 753, 60. — ἐδεξάμην παρ' Ἕκτορος δώρημα Ai. 662. ἔκκριτον δέ νιν κείνῳ δώρημ' ἔδωκεν [δώρημ' ἐκείνῳ 'δωκεν Dind. c. Brck. δώρημα κείνῳ LA] 1303. πέπλον, δώρημ' ἐκείνῳ Tr. 603. τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον 758. τὸ σὸν μόνης δώρημ' ἔλεξεν 776. — οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων; Tr. 668. De hac structura v. Valck. ad Phoen. 941. Stallb. ad Plat. Phileb. p. 30. Bernh. Synt. p. 86. 92. 110. τίς Οἰδίπουν νῦν σπα-

νιστοῖς δέξεται δωρήμασιν; OC 4. v. Valck. Diatr. p. 195.

Δωρητός *dono datus.* ἣν (ἀρχὴν) ἐμοὶ πόλις δωρητόν, οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισεν OR 384.

Δωρικός *Doricus.* Ἄργος ἐς τὸ Δωρικόν OC 1301. Respicit Eust. ad Dion. Perieg. 419.

Δωρίς *Doriensis.* Μερόπη Δωρίς OR 775. Minus proprie dictum τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος OC 695 ch. Peloponneso. v. Intpp. et Dorvill. ad Char. p. 569.

Δῶρον *munus.* δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος OC 708 ch. ἦν μοι παλαιὸν δῶρον θηρός Tr. 555. τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ, τὸ πόμπιμον 872. σφαγεὺς δῶρον ἀνδρὸς μάλιστα μισηθέντος Ai. 817. ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων ὤμοις; Niptr. fr. 403, 1. θεοῦ τὸ δῶρον τοῦτο fr. inc. 748, 1. — δῶρον τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών OR 1022. ἐμοὶ τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν OC 432. ἐδεξάμην τὸ δῶρον 540 m. δώσων ἱκάνω τοὐμὸν ἄθλιον δέμας σοι δῶρον 577. κάθηκα ἀλαμπὲς ἡλίου δῶρον Tr. 692. — ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα Ai. 665 sententia multum celebrata: v. ἄδωρος. — ἅτ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι Tr. 494. εἴ μοι τὰ σὰ μέλλοι τις οἴσειν δῶρα El. 360. κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώροις εἴτ' ἐλαφηβολίαις Ai. 178 ch. Cum ψευσθεῖσα δώροις pro δώρων dici non potuerit, elegans est Musgravii coniectura [quam rec. Dind.] ψευσθεῖσ' ἀδώροις. Consentiunt autem libri et schol. in vulgata scriptura, quam emendaturus erat δώρων scribendo G. Lecapenus Ms. ap. Pors. Probabilis est explicatio *decepta*, *ob dona e spoliis*, *vel ob venationem*, ut ψευσθεῖσα absolute ponatur. (I p. 465 l. 4.)

Δωτιάς *Dotiensis.* βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος Pel. fr. 8.

Δωτιεύς *Dotiensis.* Δώτιον: πόλις Θεσσαλίας, ὅπου μετῴκησαν οἱ Κνίδιοι. ὁ πολίτης Δωτιεύς. Σοφ. Λαρισ. (fr. 69) Δωτιεὺς ἀνήρ. καὶ ἐν Λημνίας προτέραις (fr. 345). ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης Κορωνός. Steph. Byz. i. v.

E.

Ἒ *luctus* et *miserationis* significandae interiectio, iterari solita. ἒ ἒ OC 149 ch. Tr. 1005 m. 1014 m. 1025 m. 1081 m., quo loco a praegresso versu dochmiaco primus Herm. separavit. ἒ ἒ ἰὼ δαῖμον est Tr. 1025 m. ἒ ἒ αἰαῖ El. 827 ch. ἒ ἒ ἰώ 840 in antistrophico. [Gu. Dind. PSG. V. ad El. 827 adnotat probabilius esse Soph. utroque loco scripsisse αἰαῖ. In OC 149 ch. Tr. 1005. 1014 scripsit ἔή, quomodo hanc interiectionem a veteribus pronuntiatam esse docuit in Praef. ad Aeschyl. p. 32 ed. Lips.]

Ἔα ἔα interiectio *admirationis metu mixtae.* ἔα ἔα, ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος OC 1478 ch.

Ἐάν *si.* || Servit *enuntiationi conditionali* eiusmodi, qua, quod ponitur ut eventus rei confirmet, iubetur exspectari. In apodosi igitur vel futurum, vel imperativum, vel aoristum praesentis, sive indicativo, quod rarius, sive potentiali optativo dici consentaneum. ἐάν μοι δοκῆτέ τι κατασχολάζειν, αὖθις ἐκπέμψω πάλιν τοῦτον Ph. 126. δράσαντι γέρας (ἐστίν), ἐὰν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα 479. κἂν οὕτω φρονῇς, ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα 1259. ὅς σ' ἀποστελῶ βίᾳ, ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς, ἐά τε μὴ θέλῃ 1298. Usitatius est εἴτε: ἐάν dictum, quod eventus iudex futurus erat, num rem passurus esset Neoptolemus, necne, plane ut ἐὰν δέ τοι ληφθῇ τε καὶ μή, ... οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με Ant. 327. ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων, στυγεῖς Ph. 1322. De futuris enim argumentatur ex his, quae ipsi iam acciderant. τί γάρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν; (sc. γενήσεται) 1405. De v. 1444 v. θνήσκω. — τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη δέχεσθαι, ἀλκὴν λάβοις ἂν OR 216. ἥξει γὰρ αὐτά, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω 341. κἂν λάβῃς ἐψευσμένον, φάσκειν (i. q. φαθί) 461. ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς ψήφῳ 605. De OR 1062 v. εἰ. ἐὰν θέληθ' ὁμοῦ ... ἀλκὴν ποιεῖσθαι, τῇδε μὲν πόλει μέγαν σωτῆρ' ἀρεῖσθε OC 457. κἂν κεῖνα λεύσσῃς, γνώσει 1197. σῶς ἴσθ', ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν 1210. ἐάν γ' αἱ τοῦδ' ἀραὶ πατρὸς τελῶνται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε 1407. ἄν codd., illud, cum deesset syllaba versui, Brunck. primus dedit. πόλεις, κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν 1535 i. q. εἰώθασι καθυβρίζειν. ἐχθίων ἔσει σιγῶσ' ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε Ant. 87. ἐὰν δ' ἀπῇ τὸ χαίρειν, τἄλλ' οὐκ ἂν πριαίμην 1169. ὀνήσει τῶν ἐμῶν, ἐὰν πίθῃ, πορθμῶν Tr. 570. ἐὰν γὰρ αἷμα ἐνέγκῃ χερσὶν ἔσται κηλητήριον 572. κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ 597. ἴστε, κἂν τὸ μηδὲν ὦ κἂν μηδὲν ἕρπω, τήν γε δράσασαν τάδε χειρώσομαι 1107. Sic libri. Sed assumpto ἕρπων ex schol. ut subaudiatur ὦ cum circumlocutione, aptissime dicta omnia. Non fatetur se esse perditum, ut ulcisci nequeat, sed quando vel eventus sese talem esse monstret, nihilo minus satis fore virium ad Deianiram ulciscendam. ἐπαίνου τεύξεται, ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν Ai. 528. ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς 1048. ἄνδρα χρή, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα, δοκεῖν πεσεῖν ἂν 1078. τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει 1119. οὐ δίκαιον βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς 1345. ἵππος εὐγενής, κἂν ᾖ γέρων, θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν El. 25. αἰσχρῶς γ' ἐάν περ καὶ λέγῃς 593 (sc. λέξεις). λύπῃ δ', ἐὰν ζῶ 822. ἐὰν δέ μοι πίθῃ, λύσεις 938. Adde sententiam in compendium redactam ἀλλά μοι πάρες κἂν σμικρὸν εἰπεῖν El. 1483, est enim ἐὰν καὶ σμικρὸν ᾖ. κἂν ἄλλο μηδέν, ἀλλὰ τοὐκείνης κάρα κινεῖ τις Aeg. fr. 24, 2, si recte emendatum. v. κινέω. — σιγᾶν ἀνάγκη κἂν καλὸν φέρῃ στόμα inc. 669, 2. ἐστὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ 711, 2. In inc. 779, 8 scribendum ἤν: cod. Io. Dam. ἄν. — || *Si* interrogandi particula, *si forte* s. *num forte.* * ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα τὴν παῖδα ... μεμηχάνηται τοὔργον Tr. 584. Eust. p. 799, 3 ἐάν που, persimili sententia. Θήβας δ' ἡμᾶς πέμψον, ἐάν πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον OC 1771 an. — Ultimam in ἐάν produci nemo ante Elmsleium credidit (ad Eur. Bacch. 815), qui etiam ἐὰν αἱ reliquerit OC 1407 pro Brunckiano ἐάν γ' αἱ. Refutavit hoc Herm.

Ἔαρ s. ἦρ *ver.* ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον OR 1137.

Ἑαυτοῦ *sui.* Reflexivum est tertiae personae pronomen, nec cum primae secundaeve personae pronominibus, ut quae et totidem syllabis et eadem

mensura constent, nec cum reciproco ἀλλήλοιν commutatur. δίδωσ' ἑκὼν κτείνειν ἑαυτόν Ph. 1342. ἐπεὶ τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα OR 706. v. Herm. ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν 1290. πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ ῥίπτων ἑαυτόν Tr. 790. κρύψασ' ἑαυτήν 903. (I p. 466 l. 5 a f.)

Ἐάω. I. *Formae. Praesens activi.* ἐῶ El. 632. ἐᾷς Ai. 1131. ἐᾷ Ph. 820. OC 407. 948. [Tr. 88 in LA pro εἴα. OR 1513 Dind. pro ἀεί.] ἐῶ coni. Ai. 428. ἐᾷ 1184. ἐῴη Ph. 444, quem locum tetigit Eust. p. 205. 26. Scholiasten vulgatam ante oculos scripturam habuisse, non ἐών, docuit Herm. — ἔα Ph. 1369. 1397. OR 1451. OC. 593. 625. 798. Ant. 95. Tr. 344. El. 803. 1483. ἐᾶτε Ph. 1055. OR 1070. OC 1544. Tr. 815. 1005 a et b m. El. 135 m. — ἐᾶν Ph. 768. OR 256. Ant. 29. 205. Tr. 1083. Ai. 754. 1048. 1364. 1394. — *Impf.* εἴα Tr. 88 Dind. c. Erf. [ἐᾷ LA]. — *Futurum.* ἐάσω OC 363. 1135. Ph. 1257. ἐάσεις OR 676. El. 630. ἐάσει Ant. 538. ἐάσειν Ph. 817. El. 1209. Ai. 1326. — *Aoristus.* εἴασε Ant. 698. ἐάσωμεν Ph. 825. ἔασον 890. OR 1467. OC 1182. [et 1192 v. infra.] ἐᾶσαι El. 966. — *Passivi.* ἐάσθω Tr. 329. ἐᾶσθαι OC 368 leguntur. Imperativi syllabae εα coalescunt aliquando pronuntiatione. Res indubitabilis est in ἔα Ant. 95. OR 1451, fortasse eadem ratio in ἐᾶτε Tr. 1005 a, sed magna dubitatio insolitae synizesis simul et crasis ἔα αὐτόν OC 1192. Codd. ἀλλ' αὐτόν v. s. αὐτός [αὐτὸν LA m. sec. ἔασον ex ed. Lond. 1722 recep. Dind.], quod magis etiam a literis librorum scripturae recedit; sunt etiam vel duriores synizeses. Recte igitur ἔα αὐτόν retentum ab Elmsl. et Herm. existimo. [At neglexit crasin cum synizesi coniunctam, cuius similem non extare docuit I. Rumpel. in Philol. 26, 242: is quidem coniecit ἀλλ' ἔα νιν.] — α in ἐᾶν semper producitur. V. Valck. ad Il. χ 398. Opusc. 2. p. 60. —.— II. *Usus.* Dicitur vel sine casu obiecto, vel c. acc., vel c. infinit., nec est structurae pro significatione diversitas. ‖ Significat inprimis *sinere*, i. e. concedere sive non obstare, quominus aliquid fiat. Ita dicitur Ph. 768. 820. 825. 1055. 1369. 1397. OR 256. 1070. 1451. 1467. OC 798. 1135. v. Herm. 1182. 1544. Ant. 95. 205. 538. 698. El. 135. 630. 632. 803. 966. 1209. 1483. Tr. 815. 1005 a et b. Ai. 428. 1131. 1326. 1364. 1394. — ‖ Hinc cum *negatione* dictum est *vetare, prohibere* maxime dictis, sed etiam factis: cf. Abresch. ad Aesch. Prom. 21 quamvis parum distincte agentem. ὅπου μηδεὶς ἐῴη Ph. 444. οὐκ ἐᾷ τοὔμφυλον αἷμά σε OC 407. Ἄρεος πάγον, ὃς οὐκ ἐᾷ τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει 948. ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ εἴα πατρὸς ἡμᾶς προταρβεῖν Tr. 88. τάφου μεληθῶ τῷδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ Ai. 1184 *etiamsi omnes prohibuerint;* duplici accus. οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σέ Ant. 538. — ‖ Deinde interpreteris aliquando *mittere, omittere, linquere, liberam alicui potestatem faciendi dare.* τούτους δ' ἔα Tr. 344. *sine abire*, ἄφες. οὐδ' ἀγύμναστον μ' ἐᾶν ἔοικεν ἡ νόσος 1083. οὔ φημ' ἐάσειν Ph. 817. τούτους δ' ἔασον 890 *abscedere iube.* καίτοι σ' ἐάσω 1257. οὔκουν μ' ἐάσεις; OR 676 *desinesne molestus esse.* ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει, τανῦν δ' ἔα OC 593 *absiste.* ἔα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην 625. Αἴαντα μηδ' ἀφέντ' ἐᾶν Ai. 754. τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν, ὅπως ἔχει 1048. ἐᾶν δ' ἄκλαυτον, ἄταφον Ant. 29, quae *relinquere proiectum sine sepultura* significant. — Passive dicitur hoc modo: ἡ δ' οὖν ἐάσθω Tr. 329. Κρέοντι θρόνους ἐᾶσθαι OC 368. *Omitto narrare* significat τὰ μὲν παθήματα παρεῖσ' ἐάσω OC 363. (I p. 468 l. 3.)

Ἕβδομος *septimus.* ἕβδομος, Μάγνης ἀνήρ El. 705. τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον 726.

Ἐγγελάω *rideo.* καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν OC 1339. ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις El. 277. ἐγγελῶσα φρουδος 807.

Ἐγγενής ‖ *innatus.* νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὑμῖν ἐγγενής El. 1328. — ‖ *genere propinquus.* ἡ δοῦλος, ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς OR 1168. τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν εὐσεβῶς ἔχει 1430 *familiare et domesticum malum.* πτωχὰς ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας 1506. Haec scriptura si vera est, indignitatem rei significat, cum timeatur, ne vagantium mendicorum victu utantur regiae gentis puellae. Sed exemplum Eur. Heracl. 224 non simillimum est, scripturamque illam adeo elevavit Hermannus, ut maxime quidem probabilis videretur eius coniectura ἐκστεγεῖς, dum certior esset eius vocabuli fides. [ἐνγενεῖς LA pr. c. apostropho super ν. ἐκγενεῖς Dind.] — ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενής ἐστι OC 1167. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους Ant. 659. — ‖ A *gentis* significatione proxime abest *popularis origo.* ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος OR 452. — ‖ *Deorum gentiliciorum* et *popularium* cognomentum est. ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς ἠθέλησε μὲν πυρὶ πρῆσαι Ant. 199. cf. Musgr. πρός νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν El. 428. — ἐγγενής et συγγενής quomodo affinia et diversa sint, nondum satis exposuerunt Abresch. ad Aesch. Sept. 588. Reisk. ad Oratt. Gr. 3. p. 710.

Ἐγγενῶς *more ingenito.* εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων OR 1225. Non recte γνησίως schol. [ἐμπεδῶς Hirzel.]

*Ἐγγίζω fr. 67. v. ἐφίημι.

*Ἔγγονος v. ἔκγονος.

Ἐγγράφω *inscribo.* δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα Tr. 157 *oraculum* inerat.

Ἐγγύθεν *ex propinquo.* πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν Ph. 467. v. Herm. ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν 656. καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν Ai. 544. Non est pro ἐγγύς, dicitur enim adduci *ex proximo*, ut statim affuturus sit. ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός fr. inc. 737, 3. — Sed *prope* significat, qualem meram paragogen ex ἐγγύς vocat Apoll. de adverb. p. 598, 13: οἱ παρῆμεν ἐγγύθεν. OR 1259. V. Valck. Diatr. p. 33 c. — De accentu vide Apoll. l. c. p. 605, 23.

Ἐγγύς *prope.* ‖ *De locis:* ἆρ' ἐγγὺς ἀνήρ OC 1486. ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμους Tr. 58. ἐγγὺς ὢν Ai. 1046. μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν El. 898. ἐγγὺς Ἕκτωρ ἐστίν Synd. fr. 152, 4. τὴν παρουσίαν τῶν ἐγγὺς ὄντων Niptr. fr. 406. Tralate dictum: προσέρχεται τόδ' ἐγγύς Ph. 788 m. de morbi dolore ingravescente. — *Comparativus* et *superlativus* proprie dicti non leguntur. πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω OC 1216 ch. *Multa*, inquit, *dolori propius vita deposuit* s. *admovit*, hoc est, saepe res humanas eo adduxit, ut plus doloris quam voluptatis haberent. λύπας genit. est, ut recte cepit Elmsl., non accus., qui Doederlino videbatur. οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω [ἐγγυτάτωι LA cf. Usener. in Ann. Fleckeis. 91, 251]. τοὔπως ἀφῖκται Ant. 933 an. Wex. verba sic componit: τοῦτο, ὅ ἐστι θανάτου ἔπος, ἐγγυτάτω ἀφῖκται:

mortis vox proxima insonuit. Hanc *mortis vocem* ego nullam esse aio. Melius est sic ordinare: τοῦτο τοὔπος ἐγγυτάτω θανάτου ἀφῖκται, *non multum a morte abest*, i. e. *minitatur eam.* Sic schol. explicans θάνατον ἀπειλεῖ. — Accentum adverbii observavit Arc. p. 197, 28.

Ἐγείρω [Curt. Et. n. 139] *suscito.* μηδ' ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε OC 1778 an.

Ἐγερτί [Curt. Et. ed. 2. p. 571] *excitando.* ἐγερτὶ κινῶν [κεῖνον LA] ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις κακοῖσιν Ant. 413. Schneideri olim infelix coniectura fuit ἐγερσικινῶν; nec tamen debebat Erf. aliud eo modo compositum vocabulum desiderando analogiae uti praesidio. Quippe exstat ἐγερσικύβηλις s. ἀγερσικύβηλις ap. Gr. Bekk. p. 336, 15, quod utcunque scribatur, analogiam satis firmat. Praeterea dissensum fuisse doctorum in voce obscura et recondita explicanda verba grammatici docent. — De accentu et ancipite ultima syllaba v. ἀστακτί.

Ἐγκαλέω *crimini do.* λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς OR 702. τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; Ph. 328 v. Herm. et Erf., hunc ad OR l. c. (695). Inutilis Ruhnkenii coniectura exstat, ἐγχαλῶν. ἐγκαλῶν δέ μοι φόνους πατρῴους El. 778.

Ἔγκαρπος *frugifer.* πόλις φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός OR 25. Schol.: οὐ μόνον ἀφορίαν φησὶν εἶναι τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πεφηνότας καρποὺς διαφθείρεσθαι ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ. — ἔνθ' ὁρίζεται βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διί Tr. 238. Schol.: ἔγκαρπα δέ, τὰ θυμιάματα ἀπὸ ἀνθῶν ἢ καρπῶν. Eust. p. 789, 17 πάγκαρπα θύματα ex El. 635 comparat, quae mira essent propter urbem captam sacra. Valcken. Diatr. p. 144 recte animadvertit *lucum consecrari* dici, quae τεμενία φυλλάς est v. 754. τέλη autem πρόσοδοι sunt. v. Herm. l. c.

Ἐγκαταζεύγνυμι *consocio.* νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις Ai. 736. Schol. συνθείς, ut Suid. v. ἐγκαταζεύξας. De animo mutato dictum est.

[*Ἐγκατανύω v. i. ἐξανύω OC 1562.]

Ἐγκατασκήπτω *iniicio.* ἐγκατάσκηψον βέλος κεραυνοῦ Tr. 1087. (I p. 470.)

Ἔγκειμαι *incidi.* ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις Ph. 1318. Schol.: ὅσοι δὲ διὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν νοσοῦσιν, recte, modo quod de calamitate voluntario contracta universe dictum oportuit.

Ἔγκλημα *crimen.* ἦ γάρ τι καὶ σὺ ἔχεις ἔγκλημ' Ἀτρείδαις Ph. 323. ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας Tr. 361.

Ἔγκληρος *consors.* οὔθ' ὑμεναίων ἔγκληρον Ant. 814 m. [inde γάμων ἔγκληρος OC 752 Nck. pro ἔμπειρος]. φθιμένῳ τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν μέγ' ἀκοῦσαι 837 an. Sic LA. Cum rectius *homo* dicatur ἔγκληρος, quam *res* ea, qua potitur, Schaef. σύγκληρα coniecit. Possit hoc habuisse videri schol. scribens τῆς αὐτῆς μοίρας τυχεῖν, λαχεῖν κοινά, ὅμοια. Erf. ἔγκληρα explicat *propria Diis*, quae illis obtigerint, comparans ἔμμορος, quod etsi μέτοχον significare solet, ab Hesychio tamen εἱμαρμένος explicatur. Ego simili intellexerim ratione, ἔγκληρα, τὰ ἐν κλήρῳ ὡσεὶ κείμενα, i. e. τὰ κλήρου ὄντα. Eo postrema scholiastae verba redeunt, ὅμοια, τοῦ αὐτοῦ κλήρου καὶ τύχης [v. Wolff. ad h. l.].

Ἐγκλῄω *includo* s. *secludo.* δόμοις ἐγκεκλῃμένον καλῶς Tr. 579. Vulgo ἐγκεκλεισμένον. Verae scripturae vestigium, de qua v. κλῄω et κλῇθρον, est in LA et B. ἐγκεκλειμένον exhibentibus. ἐρκέων ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλῃμένους ἐρρύσατο Ai. 1274 *intra munimenta navium compulsos.* LA ἐγκεκλειμένους, Herm. Elmsl., quod posuimus. Vide Lob. ad h. l. et quos laudat. Bene enim ἐγκλῄω genitivum sibi addi patitur. — Tralate dicta haec: ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλῄσας [sic Elmsl.] ἔχει Ant. 180 id quod σιωπᾷ. LA ἐγκλείσας. λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλῄσοι [ἐγκλείσοι LA. ἐγκλῄσοι Dind.] φόβος 505. Erf. olim ἐγκλείσαι coniecit, sed oblique dictum ἐγκλῄσοι, *nisi metus occlusurus esset*, v. ἄν, ubi me nolente ἐγκλείσοι scriptum. Futurum tuetur etiam Eust. p. 1391, 64. De η an ει silentium est.

Ἐγκλίνω *cedo.* θέλων ἐγκλίνεται Phaedr. fr. 607, 5. Iuppiter Amori.

Ἐγκονέω *propero studiose.* ἐγκόνει, σύγκαμνε Ai. 988. ἄπιθι, σπεῦδε schol., quarum posterior vera explicatio. χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν Ai. 811. ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε Tr. 1255. Cf. Blomf. gl. Aesch. Prom. 998.

Ἐγκοτέω *succenseo.* ἐνεκότουν fr. inc. 871 ap. Hesych. v. ἐγκόνημα.

Ἐγκρατής *potens.* τόξων ἐγκρατής Ph. 75. οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι; OR 941 *imperium tenet.* εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν OC 1022 *potiti* quibus voluerunt. ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ πόδα τείνας ὑπείκει Ant. 715. Plerique libri ἐγκρατής, quod de gubernatore Erf., adverbii loco dictum pro *firmiter* Herm. explicat. Hoc rectius est, sed scribendum ἐγκρατῆ: in LA est ἐγκρατεῖ sed η a m. pr. superscr. — *firmus.* τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον Ant. 474.

Ἐγκρύπτω *occulto.* σπουδὴ κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη fr. inc. 823, 1. (I p. 471 l. 7.)

Ἐγκυρέω s. ἐγκύρω *incido.* τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκῦρσαι El. 863 m. Suid. v. τμητοῖς. V. ὁλκός.

Ἐγρεμάχης *bellator.* i. q. ἐγρέμαχος. τὸν ἐγρεμάχαν Θησέα OC 1054 ch. Sic LA. Herm. τ. ὀρειβάταν ἐγρ. ex PA et schol.

Ἐγχειρέω *aggredior.* εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς El. 1026. Suid. v. εἰκός.

Ἐγχείρημα *conamen.* ἆρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου OR 540.

Ἐγχέω *infundo.* ἐγχείτω βαθὺν κρατῆρα Synd. fr. 149, 1.

Ἔγχος [Curt. Et. ed 2. p. 442]. ‖ *telum.* ἄψαυστος ἔγχους OR 969. ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν 1255. ἕλκος ἄτερθε ἐγχέων Ant. 975 ch. Locus ambiguitatis plenus nec persanatus utique, v. ἀράσσω et ἄτερθε. Sed *telum* certe illud constat, *radius* enim *textorius* est, siquidem omnino ita scribi debet. ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος 1236 *gladium*, quam vocabuli vim exemplis firmavit Brunck. ad Ai. 658, ubi legitur κρύψω τόδ' ἔγχος. Alia exempla eius ap. Soph. significationis haec sunt: ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; Ai. 95. ἀμφήκες λαβὼν ἔγχος 287. ἐν γὰρ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος 907. Sed magis generatim significare videtur οὐ πῦρ, οὐδ' ἔγχος Tr. 1013 m., de quibus compositis v. Blomf. gl. Aesch. Ag. 824. ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος 1032 m. Nec in OC 699, ubi ἐγχέων φόβημα δαΐων legitur, aliter quam de *armis hostilibus* universe dictum putandum est. — ‖ Facta *tralatione* dicitur πῦρ τῆς εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος Rhizot. fr. 480, 3. Scaliger olim φέγγος, sed v. Valck. Diatr. p. 167. Sic *faces* dicuntur haud dubie

propter flammam *cuspidis* instar acuminatam. A *teli coniectu* dictum audacius, quod EM v. ἔγχος memorat p. 313, 2. ὁ δὲ Σοφ. καὶ τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον· τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται. Hoc in incertis reliquiis numeratur fr. 872. Sed referendum ad Nausicaam est, de *pila* dictum: puellas enim pila ludentes in ea fabula introduxerat, qui ipse Nausicaae partes agens summam eius artificii peritiam ostendit, Sophocles. Haec ante annum scripseram, cum in eandem suspicionem incidisse legi adolescentem ingeniosum Bergkium Comm. de Soph. fr. p. 22. Pergit EM l. c. καὶ τὸ πῦρ, οἷον ἔγχος ἱέμενον, τὸ τὴν ὁρμὴν ἔχον. Hoc Brunck. ad Rhizot. fr. II. retulit, Dind. in incertis posuit, fr. 873. — Sed longe audacissime a telo bellico ad *consilium malo avertendo* captum transfertur: οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος, ᾧ τις ἀλέξεται OR 170 ch. gl. οὐδ' ἔνεστι μηχανῆς, ἐπινοίας δύναμις. Suid. v. ἔγχος.

Ἐγχρίμπτω *accedo.* μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν El. 898. LA ἐγχρίπτηι, de qua scriptura minus bona v. Wessel. ad Herod. 2, 59.

Ἐγχώριος *indigena.* substantive dicitur ὁρᾶτε, τῆσδε γῆς ἐγχώριοι OC 871. De deis indigetibus: θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις Tr. 183. ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐγχώριοι El. 67. [v. l. OC 125 ch. et fr. inc. 674 b.]

Ἔγχωρος *indigena.* πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐδ' ἔγχωρος OC 125 ch. Libri contra versus glyconici legem ἐγχώριος. Vocabulum ex Eust. p. 488, 34 et Poll. 9, 1. §. 71 illustrat Reisig. c. crit. p. 195. — οὐδέ τιν' ἐγχώρων [sic LA ἔγχωρον Dind. c. Dobr.] (ἔχων) Ph. 692 ch. νόμοις ἐγχώροις fr. inc. 674 b.

Ἐγώ *ego.* I. *Formae* 1. || *Singularis nominativus* ἐγώ in trimetris observatur: Ph. 5. 25. 86. 124. 132. 239. 254. 261. 317. 319. 359. 373. 453. 479. 538. 583. 585. 603. 626 bis. 980. 990. 1049. 1058. 1218. 1293. 1403. 1437. OR 6. 18. 31. 60. 219. 232. 237. 244. 258. 264. 293. 317. 321. 328. 332. 341. 396. 409. 574. 583. 587. 599. 763. 820. 839. 844. 857. 968. 973. 974. 1002. 1058. 1061. 1062. 1076. 1080. 1135. 1138. 1371. 1389. 1394. 1478. OC 53. 270. 359. 361. 503. 662. 902. 904. 939. 948. 986. 1008. 1010. 1197. 1264. 1298. 1323. 1337. 1338. 1518. 1542. — Ant. 65. 71. 78. 80. 164. 173. 184. 191. 399. 458. 462. 463. 484. 498. 539. 555. 557. 571. 685. 728. 895. *900 [secl. Dind.]. *913 [secl. Iacob.]. 992. 997. 1014. 1042. 1092. 1099. 1111. 1166. 1170. 1192. 1196. 1211. — Tr. 4. 15. 24. 49. 72. 86. 142. 189. 286. 314. 429. 468. 543. 565. 572. 583. 680. 710. 713. 863. 914. 927. 1047. 1060. 1120. 1150. 1164. 1201. — Ai. 31. 45. 51. 59. 69. 85. 112. 121. 288. 294. 315. 318. 343. 437. 487. 535. 589. 650. 661. *678 [secl. Dind.]. 768. 790. 803. 810. 981. 993. 1000. 1036. 1088. 1109. 1130. 1142. 1150. 1179. 1183. 1255. 1269. 1288. 1322. 1331. 1361. 1370. 1398. — El. 251. 282. 303. 314. 323. 357. 372. 378. 523. 528. 549. 565. 566. 622. 624. 643. 763. 807. 885. 923. 934. 942. 943. 951. 1012. 1034. 1043. 1048. 1130. 1138. 1144. 1147. 1148. 1152. 1203. 1209. 1221. 1257. 1313. 1319. 1331. 1334. 1351. 1362. 1499. Synd. fr. 152, 8. 153, 1. Er. 199. Polyx. 470, 6 [ubi nunc Meinek. Stob. 49, 13 ἔγωγε edidit quod rec. Dind.]. Ex anapaestis haec sunt: Ph. 192. OC 135. 138. Ant. 801. Canticorum haec: Ph. 511. 840. 1102. 1152. OR 501. OC 541. 694. Ant. 866. 868. 1310. 1319. 1320. Tr. 526. 971. Ai. 600. 911. El. 472. 1270. 1281. 1287. — *Genitivus* ἐμοῦ solorum trimetrorum videtur. Ph. 231. 316. 369. 370. 537. 778. 1009. 1032. 1039. 1283. OR 12. 145. 235. 250 ubi Markl. infeliciter coni. μὴ οὐ. 516. 564. 580. 708. 714. 772. 1004. 1038. 1415. 1434. 1449. OC 83. 331. 385. 453. 558. 588. 657. 740. 863. 911. 943. 961. 1350. 1352 ubi LA γέ μου parum apte. 1369. 1383. Ant. 525. Tr. 394. 422. 444. 1149. 1222. Ai. 455. 561. 1327. El. 349. 657. 800. 877. 909. 1377. 1463. Polyx. fr. 470, 3. —.— μου. τὸν βίον μή μου 'φέλῃς Ph. 933 in plerisque est apogr. μή μ' ἀφέλῃς LA unde μή μ' ἀφέλῃς Elmsl. ad Med. 56. Scribendum vero με μὴ ἀφέλῃς [με μἀφέλῃς Dind.] et eximendum hoc ex genitivi exemplis, v. μή. — Ph. 942. 1051 [om. LA]. 1276. χὠ λόγος τοιόσδε μου 1385. LA μοι [Eug. Ferrai teste] quod habebit quibus placeat. — OR 333. 514. 547. 738. Sed. v. 841 libri ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον; Erf. δ' ἐμοῦ, quod non minus bene ferri potest. — 1115. 1522. OC 355. 457 [at θέλητ' ὁμοῦ Dind.]. 582. 593. 821. 1487. Tr. 1055. 1115. El. 305. Thom. Mag. v. διέφθορέν μοι, quod restituendum putabat Pors. Adv. p. 208, sed contra librorum fidem et auctoritatem Eust. p. 191, 29, item Suid. v. μέλλω. El. 638. 889. 1222. Ant. 83. v. Herm. Praeterea μου Tr. 1009 in anapaestis, Ph. 1125 et OC 173 in canticis legitur. — *Dativus* ἐμοί trimetros occupavit Ph. 70. 74. 112 [sic, non δέ μοι LA]. 390. 544. 631. 775. 778. 888. 965. 1335. 1381. 1384. 1395. OR 226. 346. 592. 658. 802. 1239. 1358. 1373. OC 6. 47. 86. 324. 360. 422. 431. 495. 728. 756. 781. 802 [843 nunc ὧδέ μοι Dind. ex LA] 966. 971. 1111. 1118. 1349. 1359. 1432. 1441. 1614. Ant. 11. 32. 178. 278. 440. 499. 575. 577. 637. 692. 701. 736. 1014. 1161. 1251. Tr. 46. 158. 203. 298. 448. 456. 708. 798. *899 [secl. Herm.]. 1049. 1159. 1170. 1183. 1187. 1228. 1238 [πατρί restituit Dind.]. Ai. 14. 80. 312. 345. 432. 493. 513. 518. 577. 817. 863. 942. *966 [secl. Dind.]. 972. 977. 992. 1050. 1136. 1152. 1157. 1161. 1315. 1338. 1346. El. 363. 400. 410. 429. 462. 468. 532. 618. 640. 653. 678. 815. 974. 1126. 1134. 1158 [sec. Herm., ὧδε μοι Dind. ex LA ut OC 843]. 1360. 1436. 1489. fr. Aeg. 19, 1. Creus. 325, 6. Scyr. 501, 6, ubi iniuria olim καί μοι editum. Praeterea El. 938 quamvis contra libros ἐὰν δ' ἐμοὶ πίθῃ Brunck. recte videtur dedisse, cum sententiae vis in pronomine insit, non in verbo. — Anapaestorum sunt: Ph. 191. 1453. 1459. OC 1760. *Tr. 1264 [secl. Dind.]. El. 117 [sec. Herm., καί μοι Dind. ex LA]. Ai. 1410. Melicorum: Ph. 1021. OR 1337. 1356. OC 1214. Ant. 373 [μοι LA]. Ai. 200. 392. 701. 706. 1187. 1201. El. 169. 847. 1234. — Μοι in diverbiis: Ph. 22. 84. 112 [δ' ἐμοί Dind. ex LA] 126. 238. 289. 332. 342. 354. 405. 459. 490. 494. 551. 559. 573. 585. 647. 652. 661. 807. 1000. 1020. 1048. 1265. 1367. 1399. 1401. OR 58. 282. 401. 443. 518. 701. 768. 825. 836. 911. 957. 1011. 1064. 1069. 1121. 1289. 1420. 1434. 1452. 1472. 1512. OC 101. 295. 328. 398. 438. 568. 570 [βραχέ' ἐμοί LA]. 573. 585. 600. 644. 648. 738. 766. 773. 910. 917. 951. 982. 984. 989. 1115. 1121. 1130. 1137. 1161. 1181. 1284. 1344. 1414. 1435. *1436 [secl. Dind.]. 1475. 1508. 1511. 1632. Ant. 227. 446. 450. 534. 546. 566. 635. 896. 906. 909. 1000. Tr. 9. 18. 25. 64. 76. 184. 349. 369. 555. 602. 664. *684 [secl. Wund.]. 810. 1064. 1144 [ubi ἐν δ' ὁρῶ Nauck.]. 1169. 1181. 1216. 1233. Ai. 94. 514. 530. 532. 538. 574. 687. 823. 984. 1005. 1006. 1021. 1084.

1226. 1310. El. 264. 286. 295. 335. 351. 359. 374. 413. 527. 538. 554. 612. 628. 634. 774. 778. 785. 810. 816. 887. 902. 1019. 1049. 1110. 1198. 1230. 1293. 1311. 1316. 1339. 1364. 1473. 1482. fr. Herc. Taen. 218, 2. inc. 673, 1. 678, 14. 760. Anapaestorum sunt: OR 1306. 1310. Melicarum partium: Ph. 137. 142. 150. 152. 154. 832. 835. 850. 1084. 1089. 1111. 1178. 1202 bis. OR 155. 158. 163. 169. 665. OC 545. 1075. 1447. 1556. Ant. 878. 1286. 1289. Tr. 98. 994. 1022. Ai. 879. 1212. 1215. El. 127. 144. 202. 479. 1066. 1090. 1274. De exclamationibus οἴμοι, οἰμοιμοῖ, ᾤμοι s. ὤμοι, quae μοι pronomen continere videantur, v. οἴ et ᾤ. Elisionem μοι in tragicis nunquam patitur, itaque non bene admisit Dind. Ai. 191 ch. ubi μή μή μ' ἄναξ legitur. Ap. Suid. μή μοί μ' ἄναξ bis legitur, sed vel apud hunc ex cod. Leid. vera scriptura cum Sophoclis libris congruens restitui potest. Sententiam, duas locutiones commixtas habentem, Herm. explicuit. — *Accusativus* ἐμέ in diverbiis legitur: Ph. 89. 230. 257. 299. 347 [ἤ μ' LA pr.]. 522. 581. 623. 968. 984. 1016. 1026. 1034. 1283. 1309. 1356. OR 312. 338. 352. 374. 441. 462. 619. 847. 1045. 1433. 1479. OC. 427. 784. 800. 802. 812. 837. 985. 1008. 1422. Ant. 292. 747. 759. *928 [secl. Dind.]. El. 781. 878. 987. 1044. 1182. 1356. 1480. Tr. 469. 562. 921. 1125. 1172. 1220. 1236. Ai. 837. *840 [notavit schol.]. Oenom. fr. 421, 3. Melicorum sunt El. 147. 185. Ai. 888. OC 241. — Με in diverbiis legitur Ph. 13. 46. 66. 75. 100. 134. 225. 249. 268. 271. 276. 307. 311. 314. 343. 349. 356. 376. 470. 472. 481. 486. 488. 492. 496. 501. 524. Ibi contra libros Brunck. pro more suo σοῦ γ' ἔμ' ἐνδεέστερον dedit. 532. 563. 576. 582. 632. 657. 666. 756. 757. 764. 767. 782. 809. 814. 816. 817. 819. 879 bis. 880. 889. 894. 901. 911. 918. 923. 926. 928. 929. 933. 934. 941. 945. 948. 949. 958. 988. 999. 1007 bis. 1017. 1029 bis. 1065. 1231. 1238. 1315 ubi contra libros Brunck., quem Buttm. sequitur, αὐτόν τ' ἐμέ, quo propter praegressum et coniunctum αὐτόν non opus. 1348. 1356. 1358. 1397. OR 65. 66. 73. 276. 358. 386. 412. 461. 596. 605. 607. 608. 622. 639. 645. 669. 676. 726. 779. 786. 788. 791. 804. 807. 823. 825 bis. 827. 951. 976. 994. 1013. 1021. 1025. 1039. 1067. 1083. 1153. 1316. 1325. 1370. 1410. 1432. 1435. 1440. 1451. 1518. 1521. OC 7. 11. 21. 22. 49. 93. 113. 142. 210. 264. 269. 276. 285. 320. 441. 476. 500. 571. 588. 594. 625. 628. 763 [nunc κἀμέ ex LA]. 765. 811. 815. 862 [σ' Piderit. v. Dind. PSG. V. ad h. l.]. 865. 957. 979. 982. 983. 1002. 1019. 1032. 1154. 1178. 1204. 1272. 1273. 1279. 1286. 1295. 1362. 1367. 1407. 1409. 1437. 1439. 1516. 1521. 1540. 1544. 1547. Ant. 48. 75. 95. 532. 544. 550. 756. 916. 922. 1060. 1187. 1214. 1294. Tr. 10. 21. 162. 176. 225. 314. 339. 350. 458. 706. 710. 795. 796. 798. 800. 801. 1063. 1070. 1083. 1185. 1203. 1206. 1242. Ai. 18. 292. 351. 393. 451. 458. 463. 494. 584. 691. 767. 794. 827. 832. 854. 1008. 1126. 1128. 1314. 1324. 1364. 1367. El. 261. 266. 312. 339. 383. 385. 395. 406. 427. 430. 471. 520. 534. 552. 556. 603. 616. 620. 631. 650. 767. 782. 808. 812. 814. 928. 957. 1035. 1037. 1112. 1165. 1206. 1264. 1289. 1315. 1348. 1353. 1359. 1450. 1493. 1504. fr. Ach. Am. 163, 1. Hel. 186, 1. Niptr. 401, 1. inc. 690, 1. — In anapaestis με: Ph. 1465. OC 188. 1764. 1776. Tr. 997. In canticis: Ph. 135. 156. 205. 207. 687. 844. 1094. 1149. 1172 bis. 1175. 1177. OR 193. 694. 896. 1334. 1340. OC 525. 1689. 1727. 1733. 1749. Ant. 810. 815. 832. 838. 871. 1285 bis. 1308. 1324 bis. Tr. 1005 a bis. 1025 bis. 1031. 1035. 1040. 1085. Ai. 190. 351. 361. 366. 396. 397. 401. 408. 414. 415. 607. El. 131. 135. 222. 495. 1275. 1276. — Praeterea diverbiis reddendum est με ex libris omnibus OC 1019: ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ (προστάσσω) πομπὸν δέ με χωρεῖν ἵν' αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί. Veram explicandi viam animadverterat Erf. ad Tr. 615, qui πομπόν με χωρεῖν dici vidit pro χωρεῖν προπέμψαντά με: suboluerat que eiusmodi aliquid Brunckio, ut simili sensu sed perinutili correctione scriberet πομπὸν δ' ἐμοί. Quod Herm. dicit sic emendandum fore πομπόν τέ με, id et aliis locis multis ipse refutavit et facile falsum agnoscitur particulae δέ exemplis consideratis. Quam ipse explicationem probat, πομπὸν ἐμὲ χορεῖν *tibi comes esse volo*, cum verbo προστάσσω conciliari non potest. Prior ita explicuit Schaef. —.— ‖ De *enclisi* primum illud refero, Herm. quibus de causis μού μοί μέ accentu imposito scribat, cum penacuta vel inflexa vox praecedat, ignorari. Charax enim ap. Bekk. p. 1150 diserte ita fieri vetat, et ex Romani grammatici verbis, quem ille refutat, nihil sequitur aliud, nisi quorum sectam hic sequeretur, eos in tali generi orthotonesi patrocinatos, ut καλοῦ μοῦ, non καλοῦ μού scribendum putarent. Dein *post praepositiones*, nisi ubi adverbiascentes a verbo segregentur composito per tmesin, non inclinari pronomen grammatici consentiunt. V. Apoll. de Pron. p. 52 c. schol. Ven. Il. α 368. Charax in Hort. Adon. p. 228 b (1154 Bekk.). incertus ibid. p. 229 b. Discitur tamen ex Charace Menandrum sibi sumpsisse, ut diceret πρός με: id quod poetas facilius et elegantius pangendorum versuum causa sibi indulsisse credendum est. Nam de Aristophane res certa est; v. Reisig. coni. in Ar. 1. p. 56. Dind. ad Eq. 292. Et si comici magis ad severioris atticismi regulam sese applicare soliti commiserunt, quanto similius vero de tragicis videbitur, inprimis si consideraveris, quod Elmsl. ad Eur. Bacch. 804 observavit, ἐν, ἐς, ἐπ' et similes voculas nunquam mediam tribrachi pro iambo positi locum implere, ut ἐς ἐμέ, ἐν ἐμοί iam ea de causa dictum non sit. Igitur recte editur ὁ δ' εἶπε πρός με βαιά Ai. 292. μωρίαν ἰδών τιν' ἔν μοι OR 537, quanquam hic quidem libri omnes ἐν ἐμοί. ἐπί μοι μελέῳ Tr. 995 m. Item rectum tonum servari docent veteres, quando pronomina cum particulis copulativis proxime colligentur, sin ἀπολύτως posita alio referenda sint, inclinari: v. Apoll. l. c. p. 50. Recte igitur Herm. edidit τί ταῦτα πειρᾷ καί με δεύτερον θέλεις ἑλεῖν; OC 763. Dind. ex libris κἀμέ, sed verba sic componenda: καὶ δεύτερον ἑλεῖν με θέλεις. Inclinationis post vocabulum mensura trochaica, quam veteribus receptam fuisse suadent Herod. ap. Bekk. p. 1143. 1157. Arc. p. 139, 29. 146, 5. Charax p. 1149, nunc nulla amplius apud nos mentio fit. Ceterum Brunck. inclinatarum formarum adeo se praestitit hostem, ut, quandocunque per metrum et pronuntiationem liceret, exstirparet μου μοι με: v. ad Eur. Phoen. 852 et contra quae monet Schaef. ad Theogn. 9. —.— ‖ De ἐγώ passione affecto observaturo primum *crasis* ἐγῷδα notanda OC 452. Synd. fr. 152, 3. Nam Ai. 678. ἐγῷδ' pro ἐγὼ δ', quod in libris omnibus legitur, importuna Porsoni correctio est una sententia δέ et γάρ coniunctis offensi, v. δέ. Deinde *synizesis* ἐγὼ εἰμί Ph. 551 [in LA radendo in ἐγὼ 'μ' mutatum]. ἐγὼ οὐδέ OC 998 [ubi ἐγὼυδὲ LA, υ ab schol. ut videtur inserto]. El. 1281. ἐγὼ οὐκ [ἐγ' οὐκ LA]. Ant.

458. ἐγὼ [ἔγωγ' LA] οὐχὶ OR 1002. Porro crasis dativi, ἐμοὖστι Ph. 812. μοὖστί Ai. 1225 [LA hic μοἰστί, illic ἐμοί 'στι]. Sed recte εἰμί penitus cum pronomine coalescit sua quadam et propria vi carens; secus est in graviori significatione verbis, ut in ἐμοῦ 'πάκουσον OR 708. V. Reisig. synt. cr. p. 27. Elmsl. Mus. Cr. Cant. 4. p. 485. Intpp. Greg. Cor. p. 149. Quanquam vel eiusmodi crases, ut μοὐδόκει pro μοι ἐδόκει, μοὔχρησεν ex μοι ἔχρησεν ortum rite defendas sec. schol. Ar. Vesp. 34; sed ἐμοὐδόκει, ἐμοὔχρησεν propter diversam pronominis recto tono instructi naturam non probaverim. — De crasi articuli et pronominis, item particulae καί, velut τοὐμοῦ, κἀγώ v. in ὁ ἡ τό et καί. —.— 2. || *Dualis.* νώ OR 1504. Ant. 58. Ph. 1079. El. 75. 984. Rectius non subscribitur ι sec. Apoll. de pr. p. 110, 6 eundem una de tono monentem, ut Herod. ap. schol. Il. α 574. EM p. 609, 47. Nec recte Buttm. Lexil. p. 49, quanquam eiusdem scripturae patronus, νῶι antiquitus dictum cum in νώ contractum fuerit, ut ι pronuntiari non posset, recte ea litera carere pronuntiat. Rectius illi veterum, qui apocopen, non contractionem passum, nec ex νῶι potius quam ex νῶε ortum esse νώ existimabant, cuius formae documenta ex Antimacho et Corinna petita memorat Apoll. p. 113, 6. Inclinari posse νώ credam quidem Schaefero ind. Hecub. v. νώ, quamvis contra Porsoni sententiam (praef. p. 32 = 34), sed in Soph. non est, ubi eius formae usus sit. — νῷν legitur Ph. 133. 779. El. 882. 918. 1038. 1297. Ai. 945. OC 29. 1184. 1670 m. 1683 m. Ant. 3. 21. 50. 558. —.— 3. || *Pluralis nominativus* ἡμεῖς: El. 796. Ph. 379. 464. 1061. 1393. OR 435. OC 1017. 1335. Ant. 634. 835 an. 889. Tr. 39. 390. 1155. Ai. 165 an. 269. 276. 677. 1058. — *Genit.* ἡμῶν: Ph. 65. 1064. 1072. 1275. OR 37. 1093 ch. 1458. OC 312. 347. 1339. 1766 m. Ant. 1020. El. 1104. 1489. Ai. 252 ch. 689. 872. 1102. 1227. fr. Ter. 518, 3. inc. 869 ubi nescio an ἡμῖν s. ἧμιν scribendum sit. At OC 1021 libri omnes habent ἵν' εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί. Cum loquatur Theseus, ἡμῶν, in quo primus Both. haesit, plane ineptum est, ut Elmsl. ἡμῖν, haud paulo felicius Herm. ἥκων scripserint, virgula post παῖδας posita [τὰς τοὔσδε παῖδας coni. Dind.]. — De *dativo* ἡμῖν et inclinato ἧμιν, item *accusativis* ἡμᾶς et ἧμας sic statim coniunctim pronuntiandum est, *inclinatas formas* poni, ubi correpta syllaba opus sit, nec ulla certa fide inde a Reizio (de acc. incl. p. 128) quadruplex scribendi genus a plerisque in usum vocatum esse, ἡμῖν, ἡμίν, ἧμιν, ἥμιν. Duo enim sola Graeca sunt, ἡμῖν et ἧμιν, ἡμᾶς et ἧμας: inclinandis autem his formis pronominum et Aeschyl. et Eurip. abstinuerunt; v. Matth. ad Hec. 511. Igitur ἡμῖν legitur ante vocalem El. 458 [1005 ex Elmsl. emend. recepit Dind.]. 1381, et in fine dimetri anapaestici Tr. 1271. Sequente consona *duodecies* legitur Ph. 247. 1057. 1079. OR 404. 834. OC 414. 1426. 1589. Ant. 681. Ai. 332. El. 85. 1000. In prima imparium versus iambici sedium parte *quinquies* recte legitur, Ph. 1333. 1337. OC 633. Tr. 589. El. 1431. ἡμᾶς accentu recto ultimam sine ulla ambiguitate producit *ter:* Ph. 529. Ai. 1233. El. 975. Ambigua est in cantico Ter. fr. 518, 3, ubi male olim editum ἡμέας. *Septies et decies* consona sequitur, Ph. 92. 588. 995. 1221. 1364. OR 131. 331. OC 798. Tr. 89. 870. Ai. 273. 775. 1309. 1362. El. 24. 598. 1010. At *inclinatum* ἧμιν ultima necessario correpta, ut tamen ab editoribus modo ἧμιν modo ἡμίν vel ἥμιν scriptum sit, *vicies et sexies* legitur: Ph. 8. 465. OR 39. 42. 86. 103. 242. 765. 921. OC 549. 1038. 1201. Tr. 320. 871. Ant. 253. Ai. 216. 733. El. 17. 41. 272. 357. 496. 877. 898. 1318. 1372 [add. 1443]. [Dind. ad Ai. 216 „LA ἡμῖν. Alibi (ut Ant. 253) non raro ἥμιν scriptum. Nos ubique ἡμῖν et ὑμῖν scripsimus ubi metrum spondeum vel fert vel postulat, ἡμὶν et ὑμὶν ubi trochaeus requiritur". Cf. quae contra disputavit Nauck. in Ann. Fleckeis. 85, 183.] Horum exemplorum duo eo loco positum ἧμιν habent, ut aliquo graviore sono attollendum videatur, et inclinetur tamen: ἀλλ' ἧμιν εἶκε OC 1201. ἀλλ', ὦ τάλαιν', λέγ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς Tr. 320. Sed et saepe ἐγώ addi, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ dici videbimus ἀδείᾳ ποιητικῇ, ubi secundum morem nostrum inclinari obliquos casus, nominativum omitti consentaneum erat, et illa exempla traiectionem vocabulorum habent. Alterum enim sic ordinandum: ἀλλ' εἶκε ἧμιν, alterum ἀλλ', ὦ τάλαινα, λέγ' ἧμιν ἐκ σαυτῆς, nec in ἧμιν vis sententiae inest, sed in ἐκ σαυτῆς. Deinde *duodevicies* de mensura ultimae in impari iamborum sede positae iudicari non potest: OR 306. OC 25. 34. 81. 556. 723. 1156. 1249. Ant. 734. 1016. Tr. 201. Ai. 679. 826. 898. El. 311. 656. 949 (1443). 1454. Horum exemplorum scriptura ap. Herm. varia; ἡμῖν scribit OC 556. 723. 1156. 1249. Tr. 201. Ai. 679 ubi recte inclinavit Lob. 826. 898. El. 311. 656. 1454; ter ἡμίν, OC 25. 34. El. 1454 ceteris locis ἧμιν. Codicibus non satis fidei. *Duodecies* ἧμιν ante consonam legitur, ut mihi quidem scribendum videtur: Ph. 12. 737. 1079. 1180 m. OR 53. Ant. 487. Tr. 541. Ai. 233. 283. 790. 1224. El. 1202. Nam vulgo quidem, ut in re ambigua plerumque ἡμῖν editum legimus, ἧμιν ut apud Hermannum non scribatur nisi Ant. 487. Ai. 283. 790. *Accusativus inclinatus* ἧμας, ut ὕμας, ubi sensu videtur posci, nunquam sic positus exstat, ut corripiatur ultima manifesto, sed vel in impari sede vel ante consonam. Illud fieri videmus Ai. 738. 1244. 1401. OR 15. El. 1005 [ubi ἡμῖν Dind. c. Elmsl.]. OC 1142. Horum ἡμᾶς vulgo pleraque scribi videmus [omnia Dind.], ἧμας Hermanno Ai. 738. 1244. Non adeo certa propter sensum scriptura aliis locis est. Nam OR 1255. Ant. 1087. Ai. 125. 142 non minus bene recti toni ratio constat, ediditque Herm. ἡμᾶς [item Dind.]. Ante consonam accusativus inclinandus videtur Ai. 588. OR 131. 1404. OC 1101. 1769. Et ἧμας Herm. dedit El. 1403. Ai. 588; ceteris locis ἡμᾶς neque propter causam ullam conspicuam, neque sensus discrimine ullo. Praeterea de nonnullis exemplis aliis iudicare lubricum negotium est, ut quae haud male aliquam in pronomine vim repositam monstrare putentur, ut bene ἡμᾶς servasse existimem Herm. [et Dind.] Ai. 21. OR 96. Quippe σημασίας ἕνεκα inclinari ἧμας et ὕμας more Ionum docent grammatici, Apoll. de pron. p. 43 a. 45 a (cf. p. 123 a. et 125 a) idem de Synt. p. 130 et 135. Arc. p. 139. Charax ap. Bekk. p. 1150, codicum autem neque fidei satis neque constantiae, ut hos potissimum sequi possimus. Cum igitur singularis numeri formas orthotonumenas et inclinatas non raro ποιητικῇ, quam Apollonius dicit, ἀδείᾳ ita misceri videamus, ut pleniores et recto tono utentes dicantur versu maxime adigente, ubi rectius constare inclinatas putes, quid mirum pluralis formas eadem toni inconstantia cerni? Sunt vero exempla quaedam dubitationis aliquantum habentia. In Ph. 828 ch. legitur Ὕπνε, εὐαὲς ἡμῖν ἔλθοις, cui

antistr. 844 respondet ὧν δ' ἂν κἀμείβῃ μ' αὖθις. Si chorus ipse fuisset dormiturus, longe rectius futurum fuisse videtur ἧμιν: sed ex Philoctetae somno lucrum clandestinae profectionis facturis bene dicitur ἡμῖν: *nobis quidem secundo flatu properes*, nam de isto velim ne expergiscat. In Ph. 963 ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ, ἤδη 'στί legitur. Ferri commode posset, dum versus pateretur, ἧμας: sed necessarium non est, cum propter oppositi quandam speciem in ἡμᾶς et τοῖς τοῦδε λόγοις, tum propter poetici sermonis libertatem. Nec de transpositione cum Porsono cogitandum. Certe hoc unum esset productae syllabae inclinatae exemplum: quae res cum ne in ὗμας quidem et σφάς cadat, neque ap. Hom. ullum productionis documentum compareat, verisimile certe videbitur, quod initio posuimus, inclinata ἧμιν et ἧμας, ὗμιν et ὗμας ultima correpta dici. De veteribus doctoribus ut dicamus, longe testatior peninflexus quam penacutus tonus est. Illum tuentur Apoll. p. 123 a. EM v. ἄμμι p. 84, 15. Eust. p. 1824, 44. 1891, 28; hunc Charax p. 1150. Bekk. Gaza 3. p. 178. Sed aliquando ultimam correptam acui, quae est Gazae sententia, etsi, quando id fiat, non docet, Herm. quoque cum in libro de em. r. gr. gr. p. 79 decrevit, et passim ita in tragicis edendis scribi curavit: quippe qui in ἡμιν ὑμιν inclinandis eandem atque in ceteris eiusmodi praecedentis vocabuli rationem habendam esse sibi persuasisset. Sed Gazae quidem nulla nisi ex antiquioribus fides; Apoll. l. c. non de Ionum et Homeri consuetudine loquitur, quae in tragicorum consuetudinem influxit, sed de Alcmane et Sophrone. Aelii, quem Herodianum esse putamus, verba p. 233 b nunc emendatius leguntur ap. Arc. p. 145, unde nullam prorsus praecedentis vocabuli rationem in inclinandis quatuor morarum vocibus habendam esse constat; scribendum vero ἔδωκαν ἧμιν apud eum, non ἥμιν. Altero autem Arcadii loco p. 141, quo plane contrarium videatur doceri, exemplum μεταμέλει ἡμῖν aperte vitiosum est, cum non conveniat huic, quod grammaticus dicit, encliticas praecedente paroxytono vocabulo suum servare accentum, ut emendandum sit μεταμέλει τινί vel simile quiddam. Quin manifesto adversatur Apoll. l. c. p. 124 b ὅσαις ὗμιν scribi ap. Iones et Dores ostendens, quod sec. Hermanni doctrinam ὑμίν scribendum fuit, inclinari etiam pronomina illa praecedentis vocabuli ultima syllaba elisa, velut μηδ' ἧμας ὑπεκφύγοι. Denique in aliis encliticis ratio est, cur praegressum vocabulum spectetur, reiiciunt enim, si res fert, accentum: sed cur in pluralivi numeri formis idem fiat, quae non ita afficiuntur, cogitari idonea causa non potest. —.— II. *Usus pronominis* in oratione colligata. 1. || Saepe ἐγώ additur, ἐμοῦ ἐμοί ἐμέ dicuntur, cum illud omitti, haec breviata inclinari propter sensum potuerunt. Recte autem dicitur ἐγώ quando cum vi positum *ego vero, equidem* significat, inprimis orationis principio, in responsione (errat Wex. Ant. 496=494 vim in pronomine nullam cerni affirmans), deinde si loquens alteri sese contra ponit, si adiicitur μέν, denique adiectivo addito, ut in ὦ τάλας ἐγώ. Huiusmodi exempla non appono. Contra multis locis ἐγώ dicitur, quibus minime opus. ἐὰν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα Ph. 479. οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτα 626. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ εἰδὼς διώλεσα OR 317. πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε; 599. κἄπεμψ' ἐγώ νιν 763. τοῦτ' ἐγὼ καλῶς ἔξοιδα OC 269. Ἄρεος εὔβουλον πάγον ἐγὼ ξυνῄδη χθόνιον ὄντα 948. οἶδ' ἐγώ, γνώσει κακοῦ θυμοῦ τελευτήν 1197. τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον ἐν θεοῖσι τὴν δίκην δώσειν Ant. 458. κέρδος αὖτ' ἐγὼ λέγω 462. οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην 539, ubi certe utrobique aut addi aut omitti pronomen oportuit. ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα 997. εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ βάξιν κατῄδη, κἂν πάλαι παρῆν Tr. 86. ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ, μή γ' ἐκμάθοις παθοῦσα 142. Vis sententiae non in ἐγώ sed in ὡς inest. φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντά σοι μαντεῖα καινά 1164. ἃ τῶν ὀρείων Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην 1166. ἐπεὶ φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω Ai. 1331. ἐξερῶ σοι πᾶν, ὅσον κάτοιδ' ἐγώ El. 378. δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ 1130. — ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν ἀπεστέρηκας Ph. 1282. ἂν ᾖ θέλουσα πάντ' ἐμοῦ κομίζεται OR 580. ἐμοῦ plane omitti potuit. Nec necessarium erat, etsi commodum est τίς σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν πάρα; Tr. 421. σὲ λίσσομαι ἐμοὶ πιθέσθαι El. 429. ἀλλά με λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί; 1360. E regione positum ἀλλά με ἀπώλλυς rem satis declarat. θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ κλύοιμ' ἐχίδνης Ph. 631. ἐνταῦθά μοι κῆρύξ τε καὶ ἀνὴρ ... συνηντίαζον OR 802. πεισθεὶς ἐμοὶ κρύψον OC 756. — οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον, δικαίως εἶχον, ὡς στέργειν ἐμέ Ant. 292. στέγη πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ Ph. 299. μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ 968. αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ 1034. Inepte enim inter σοί, si sic scriberetur, et ἐμέ quaereretur figura antitheti. ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ OR 1433. μηδέ με φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ OC 812. κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμέ 1008. τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ Tr. 1172. —.— 2. || Contra inclinatae formae exstant, ubi melius convenire rectum tonum dixeris. Huc refer exemplorum quae inclinatum post praepositionem pronomen monstrant, Tr. 995. Deinde ea sequantur, quae pronomen alii cuidam notioni oppositum habent. ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν Ant. 95. τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου προὔχοις τάχ' ἄν που OR 1115. ᾔσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν [ἀμὸν Dind. c. Tricl.] εὐλογοῦντά σε αὐτόν τέ με Ph. 1314. Brunck. et Buttm. αὐτόν τ' ἐμέ, quod probarem, si libri subministrarent. Quod Herm. dicit, aliud esse ἐμὲ αὐτόν, aliud αὐτόν με, de forma verum est. — ὡς μᾶλλον ἂν ἕλοιτό μ' [in LA fuit m. pr. ἐμέ] ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν Ph. 47. Hermanni ratio, encliticam saepe praeferri dicentis, ubi apertum sit, de quo dicatur, nescio in quem locum non cadat, qui quidem pronomen personale contineat. μή μου προτάρβει, τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον Ant. 83. Schaef. rectum restitui tonum volebat: videtur autem Antigona res suas de industria elevare. — Longe acutius de hac ἀδείᾳ ποιητικῇ rectas et inclinatas pronominum formas commutandi disputavit Apollon. de Synt. 2, 14. de Pron. p. 51 sqq. quam Bernh. Synt. p. 275. —.— 3. || Deinde inculcatur pronomen saepius praeter necessitatem. οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ Ph. 349. V. Valck. ad Phoen. 500. Fritzsch. Qu. Luc. p. 14. Non memoramus crebriora illa exempla, in quibus copulativae disiunctivaeve particulae interponuntur. Nec Reisig. audiendus qui El. 648 μή με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν μ' ἐφῇς scribi scilicet *antiquius* posse nescio quomodo dicit. Vix idem recte dederit μή μ' ἄτιμον οὕτως μ' ἀφῇ γε OC 1279 etsi LA id habet: v. Herm. [οὕ. ἀφῇ με Dind.]. —.— 4. || Saepe μοι et ἧμιν *ethicam*, quam vocant, *vim* habent, non in aliqua sermonis necessitate, sed in sensu loquentium positam,

qua sibi aliquid cordi esse, seve propius eo tangi indicant. Hunc dativum iniuria Markl. existimabat πλεονάζειν, v. ad Eur. IA extr.; cf. praeter grammaticos huius aetatis Schaef. ad Greg. Cor. p. 2. — ὅρα ποῦ στάσει, πῶς δέ μοι τἀντεῦθεν φροντίδος Ph. 834 ch. ποῦ, τέκνον, εἴ μοι; OC 845. ἀλλ' ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον Ai. 1084. εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει El. 1473. ὡς μιάσματος τοῦδ' ἡμὶν ὄντος OR 242. ὦ τέκνον, ἦ βέβηκεν ἡμὶν ὁ ξένος; OC 81. σὺ δ' ἡμὶν, Οἰδίπους, ἕκηλος αὐτοῦ μίμνε 1038. —.— 5. ‖ ἡμεῖς pro ἐγώ dicitur. ἡμεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ, μῶροι OR 435. ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποιπερ εἶσ', ἴτω 1458. Sed imperite Tricl. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἡμᾶς ῥέπον OR 847. Recte libri omnes εἰς ἐμέ. Sic ab hoc plurali ad singularem verbi numerum transitur: εἰ δὲ μή 'στι φίλον πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἶμι Ai. 1401. Alia huius dicti ratio: ὁρῶμεν, ὦ παῖ, κἀπὶ συμφοραῖσί μοι γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο El. 1230. Haec enim cum chori ductor loquatur, etsi omnes rem cernere dicit, suas tamen potissimum lacrimas iure commemorat. —.— 6. ‖ A tertia ad primam personam transitur. Οἰδίπουν σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί OC 6. —.— 7. ‖ Ellipsin ἐγώ patitur. ὦ τάλας Ph. 1083 m. i. e. ὦ τάλας ἐγώ. δύστηνος ἀντὶ τοῦ; OR 1155 i. q. δύστηνος ἐγώ. cf. Seidl. ad Eur. IT 817. De ὡς ἐμοί v. δοκέω. (I p. 482 l. 13.)

Ἔγωγε *equidem.* Unum vocabulum est: v. EM p. 314, 52; nec tamen, plane ut ἐγώ, sententiae vim in se recipit continuo [v. Lob. Path. 2, 235 sqq.]. In unius oratione perpetua. Vim habet ἔγωγε: οἰκτείρω νιν ἔγωγε Ph. 169 ch. ἄλλον δ' οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα 680 ch. οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις OR 432. οὔτε πάροιθεν ποτ' ἔγωγ' ἔμαθον 491 ch. οὔποτ' ἔγωγ' ἂν μεμφομένων ἂν καταφαίην 505 ch. ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος 840. θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε ἐπαινῶ OC 664. σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν (λέγω) 840. οὔκουν ἔγωγ' ἂν εἷλκον 984. οὐκ ἔγωγέ σε, οὐδ' οὖν ἐάσω 1134. σύ μοι γνώμας ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι Ant. 636. φήμ' ἔγωγε 726. πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην Tr. 153. ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σῴζομαι Ai. 519. ἀλλ', ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι 529. ἔγωγε significat *quantum in me est.* ἀλλ' οὔ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου ξύνοικος El. 817 [adde κλύω μὲν οὐκ ἔγωγε, χωρίτην δ' ὁρῶ Aeg. fr. 22 ex emend. Meineki: olim ἔγωγε χωρ. σ' ὁρ.]. — Sed vi omni caret in his exemplis: μόλις δ' ἐρῶ, ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην Ph. 330. καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τόδε 1362. ἰὼ παντλᾶμον Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν El. 150 m. καί σ' ἔγωγε δεσπότιν εἰς ἡμᾶς νέμω 597. οἶμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναί τινα 932. De Aeg. fr. 22 v. s. — In El. 164 m. ὃν ἔγωγε in libris falso legitur, quod metrum arguit, nec optime illud sensus fert. Herm. ὅν γ' ἐγώ [recep. Dind. In Ai. 112 τἄλλ' ἔγωγέ σ' ἐφίεμαι LA quidem exhibet, sed ἐγώ recte apogr.]. Item τί δῆτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ, ἐξελυσάμην; OR 1002 sententiae ratio non patitur. Ex LA qui ἔγωγ' οὐχί habet (χὶ eraso), veram scripturam ἐγὼ οὐχί elicuit Erf., quam eandem Pors. assecutus est Adv. p. 40. — *Genitivus* ἐμοῦγε uno loco exstat. Ὀδυσσέως σάφ' ἴσθ', ἐμοῦγ' ὃν εἰσορᾷς Ph. 977. Quod ipsum tamen rectius ἐμοῦ γε scribatur, particula γε ut suam vim retineat, velut necessario fieri videmus OR 565. OC 408. Ant. 70. Tr. 444. El. 520. Nec fortasse ἐμοῦγε et ἐμέγε usquam recte scribitur, tenendaque scriptura ea, ut duo vocabula maneant. Huc facere videtur Apollonii praeceptum de adv. p. 594, 10 ἔγωγε et ἔμοιγε Attice dici retracto accentu observantis, ἐμοῦγε s. ἔμουγε et ἐμέγε non memorantis; quocum plane convenit EM p. 315, 7. — *Dativus* ἔμοιγε. Cum aliqua vi dicitur δῆλον ἔμοιγε Ph. 162 m. ἅλις ἔμοιγε OR 685 m. ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός OC 1691 m. ἡδέως ἔμοιγε Ant. 436. οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν παρ' οὐδὲν ἄλγος 465, quae duo exempla fortasse ἐμοί γε scribi patiantur ἔμοιγ' ὅμως ἔχθιστος ἔσται Ai. 1372. δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ Tr. 949. Sed OC 263 rectius κἀμοί γε Tricl., quam κἄμοιγε Herm., quod iam falso accentu tenetur [κἄμοιγε Dind.]. — *Accusativus* ἐμέγε vel ἔμεγε si quando dictus est, certe ap. Soph. non exstat. — ‖ Separatim apponenda exempla pronomen in *responsione* exhibentia. Et ἔμοιγε sic semel dicitur. οὐ δῆτ' ἔμοιγε Ant. 762. At ἔγωγε perfrequens. οὔ φημ' ἔγωγε. ΟΔ. φημί Ph. 994 [ubi Dind. c. Gernh. sic scribit οὔ φημ'. ΟΔ. ἐγὼ δὲ φημι]. δέδοικ' ἔγωγε 1268. ἔγωγ' [ἐγὼ οὐκ Dind. ex apogr.] Ἀτρείδας ἐκβαλόντας οἶδά με; 1390. ἔγωγε τοῖς νῦν μαντεύμασιν OC 387. ἔγωγέ τοί σφ' ἔλειπον ἰσχύοντα Tr. 234. ψαύω μὲν ἔγωγε 1020 m. ὄμνυμ' ἔγωγε 1188. καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ El. 321. Praeterea in breviatis formulis legitur οὐ δῆτ' ἔγωγε Ph. 735. OR 1161. Tr. 1208 [quibus locis pergitur per ἀλλά]. λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε Ph. 912. ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγε OR 1163 [pergitur utroque l. per δέ]. οὔκουν ἔγωγε sc. ὄλλυμι Ph. 1389. κἄγωγ' ἀκούειν scil. εἰμὶ πρὸς αὐτῷ τῷ δεινῷ 1170. σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν sc. λέγω OC 840. ἔγωγε sc. ἄνωγα Tr. 1248. Ai. 1365. ἔγωγε [ἐγώ D.] sc. ἐξηρόμην Ai. 104. ἔγωγε sc. ὑπερμαχῶ Ai. 1347. Horum unum praecipua vi sententiae in oppositione praeditum est El. 321. (I p. 483 l. 23.)

Ἐδεστός. Proprie *devoratus.* πρὸς οἰωνῶν δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντα Ant. 206 v. αἰκίζω. Tralate *confectus*, *exesus.* ἐδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει Tr. 677 villus lanae.

Ἕδος [Curt. Et. n. 280] *sedes.* δαιμόνων ἕδη σέβων OR 886. πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη θεῶν El. 1374. Valcken. recte videtur Thomae interpretes reprehendere, ἕδη *simulacra* explicantes, de qua vi vocabuli exposuit Ruhnk. ad Tim. p. 93. In OR eandem Musgr. rationem ingressus ab Herm. probatur, qui de hermis ab Alcibiade deiectis cogitasse Soph. existimat. De spiritu observavit schol. Il. α 534.

Ἕδρα cf. ἕδος. ‖ *sedes* i. e. sedile, in quo consident. ἐκ τῆσδ' ἕδρας ἔξελθε OC 36. ὅπου θεῶν σεμνῶν ἕδραν λάβοιμι καὶ ξενόστασιν 90. τί μ' αὖ τάλαιναν ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; Ai. 788 id quod tamen non minus recte de *sessione* dictum intelligi potest, quam illud ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν fr. inc. 759, ut Brunck. quidem emendavit: nam vulgatum ἤδη... ἕδρα sensu caret [ἧσται γ. ἕδρᾳ Ζ. ἐν ἐσχάτῃ θ. em. Heimsoeth]. — ‖ *locus commorationis.* Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἕδραν Tr. 1152. Schol. Rom. ἕδρα, διατριβῆς is igitur ad tertiam significationem retulit. ναυλόχους λιπὼν ἕδρας Ai. 460 i. e. τὸν ναύσταθμον. τίς τόπος, ἢ τίς ἕδρα, τίν' ἔχει στίβον Ph. 157 ch. οὐρανίας ἕδρας προλιπὼν 1414 an. — ‖ *Sessio*, aliquando *mora.* τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; OR 2. v. θοάζω [de plurali v. Wund. exc. ad v. 16 et in cens. Ai. p. 104 sqq.]. — τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν 13. ὥστ' οὐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι OC 45. Additum γῆς τῆσδε,

ne scholiastae interpretationem ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀναστήσομαι ἐντεῦθεν, quod ad primam significationem pertinet, probemus efficit. Elmsl. ex Musgravii coniectura ἕδρας γε τῆσδ' ἂν edidit, Reisig. γῆς ex abundantia quam epexegeseos explicuit, qualis cernitur in γῆς πέδον, γῆς ἔπαυλα. Haec diversa sunt. Ego διατριβὴν et οἴκησιν intelligo. Ita εὖτε νῦν ἕδρας πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ v. 84. κάμπτειν enim etsi de *componendis ad sedendum artibus* proprium est, ineptiret tamen poeta, si adnuentibus deabus *sedem* illam *saxeam* a se occupatam Oed. diceret; hoc potius dicit, illorum propitia voluntate effectum esse, ut in Attica terra tanquam habitator consideret. σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι OC 112. οὐ γὰρ ἥδ' ἕδρα σμικροῦ λόγου 1163. τίς ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἕδραν; 1165, quod dictum est ut OR 2 deque Polynicis supplicis ad aram sessione. εὐθὺς ἐξ ἕδρας πέμπει με Ai. 780 *cum assurrexisset*. οὐχ ἕδρας ἀκμή 811. τυραννίδος θακοῦσιν ἡδίστην ἕδραν Alead. fr. 109, 3. — Cum in thesi positum sit praeter illud fr. inc. 759, hoc loco uno prima manifesto producitur, ut consuetudo tragicorum fert.

Ἕδρᾰνον *sedes*. Pluralis solus legitur. οὔ τοι μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων ἄκοντά τις ἄξει OC 176 ch. σὺ δὲ τῶνδ' ἑδράνων πάλιν ἔκτοπος ἔκθορε 233 ch. Adsignificatur *sessio* et *mora:* ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων Ai. 194 ch. Suid. v. ἑδράνων. Phavor. p. 323. Dind. ἑδρέων habet nescio an fortuito errore, etsi non addito Aiacis fabulae nomine.

Ἕδρασμα v. ἑδώλιον.

Ἑδώλιον *sedes*. Plurale tantum videtur. ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια El. 1394 sen. ch. sic LA. γρ. ἑδράσματα schol., id quod extat in apogr. plerisque et quo Suid. utitur ad explicanda ἑδώλια, unde fons mendosae scripturae patescit. — τὰ Τροίας εἰσορῶν ἑδώλια Synd. fr. 152, 1, quasi *substructiones*, i. e. moenia et munimenta. — ἀμφὶ μὲν νεῶν ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς [θ' inserit Dind. c. Both.] ἑδωλίοις πυρὸς φλέγοντος Ai. 1277. Schol. Pal. ὑποστρώμασι, σανιδώμασι τῶν νεῶν. (I p. 484, l. 2 a f.)

Ἕζομαι *consido* [de formis v. Krueger. Gr. 1, 40. Buttm. 2. p. 202. Lob. Path. 381. Classen. Ann. Fleckeis. 1859. p. 302]. ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι OR 32. θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον Ai. 249 ch. v. Lob. et Herm. κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον OC 100. ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετο Ai. 309. *Aoristus* ἑσθῶ dubitabili loco OC 195 ch. [ubi LA pr. ἧ 'σθῶ. corr. ἡσθῶ. schol. γρ. ἡστῶ (i. e. ἧ στῶ) ὃ καὶ βέλτιον. Suspectam noviciam aoristi formam ἑσθῶ fortasse in κλιθῶ mutandam censet Dind.]. Elmsl. Reisig. ἧ στῶ ediderunt, ἑσθῆναι malae notae iudicantes, quod adversus Phryn. tamen p. 269 et Thom. p. 483 ex poetarum consuetudine non male vindicat Herm. Veterrimam librorum scripturam librarii cum non caperent, varie corruptam iam glossa καθεσθῶ arguit, isque emendandi fons.

**Ἐθελητός *voluntarius*. ἄνων μὲν τούτων ἐθελητὸν οὐδέν OC 523 m. Herm. pro ἄνω μ. τ. αὐθαίρετον οὐ. Cf. ἄνω et αὐθαίρετος.

Ἐθελοντής *voluntarius*. κἀγὼ 'θελοντὴς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ Ai. 24. θελοντής quanquam LA et LB habent, scribi tamen ab Elmsl. non debuit post disputationem Lob. ad Phryn. p. 7.

Ἐθέλω *volo*. Quid differre videantur ἐθέλω et βούλομαι, in hoc verbo pertractando expositum est, nec usquam id discrimen a Soph. violatum est. *Praesens* propter anapaestum a diverbiis excluditur. In anapaestis utrumque usurpatum esse, quanquam aliquando scripturae diversitas rem cognitu difficilem reddat, Lob. observavit ad Ai. 24. τόπον προσιδεῖν ἐθέλεις Ph. 145. σ' ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι OR 1303. Sic editores omnes, ex quibus Herm. quidem anapaestis convenire ἐθέλειν potius quam θέλειν affirmat. LA et PA θέλων q. v. Melicorum exempla duo sunt. οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε El. 132. LA a pr. m. οὐδ' αὖ θέλω, cum versus damno, a m. rec. supra scriptum οὐδὲ θέλω. De metro versus ex Hybr. fr. 596 ἐσθίειν ἐθέλων (vel θέλων, nam ap. Athen. 14. p. 657 a libri discrepant) τὸν δέλφακα iudicari non potest. — *Imperf.* ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι Ph. 1278. ὅτ' αὐτὸς ἤθελον OC 591. ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν Ai. 88. ἀλλ' ἤθελον μὲν Ai. 1400. οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν OC 767. *θάνατον, ὅνπερ ἤθελεν Ai. 968 [secl. Dind.]. ἔπραξεν οἷον ἤθελεν OC 1704 m. ὥσπερ ἤθελον τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν Ai. 1391 cupiebant, quippe ira exstimulante. — *Aoristus.* οἷν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν Ph. 427. οὐ λόγων ἀκοῦσαι ἠθέλησέ Ai. 1070. ὡς [σ' inserit LA] ἠθέλησα μηδὲ σ' [γ' LA] ἂν γνῶναι OR 1348. ὃς γῆν πατρῴαν ἠθέλησε μὲν πυρὶ πρῆσαι, ἠθέλησε δ' αἵματος κοινοῦ πάσασθαι Ant. 200 sq. οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην 539. ὡς ἠθελησάτην αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ Ai. 1387.

Ἔθνος *gens*. Σύρων ἔθνος Tymp. fr. 564. De *feris bestiis:* χαροπῶν ἔθνη θηρῶν Ph. 1147 m. θηρῶν ἀγρίων ἔθνη Ant. 344 ch.; ut v. 342 φῦλον ὀρνίθων, hoc a more civitatis Atheniensium ductum, apud quos φυλαί aliquando γένη et ἔθνη dicuntur: v. Dissen. ad Pind. p. 400. — Prima syllaba, ut par est, in arsi producitur, in thesi corripitur.

Ἔθος *consuetudo*. τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος Ph. 894. (I p. 486 l. 9.)

Εἰ. I. *Conditionalis protaseos* particula indicium est, *si* significans. 1. ‖ Cum *indicativo praesentis et futuri item praeteritorum ἄν additum non habentium ratiocinationi servit ex re data factave faciendae. Praesens* habet: εἴ τι χρῄζεις, φράζε Ph. 49. εἰ κερτόμησίς ἐστι τἀληθῆ λέγειν sc. λέγω 1236. εἰ δὲ μὴ λέγων κυρῶ, πέπαυμαι 1279. ὦ φίλτατ' εἰπών, εἰ λέγεις ἐτήτυμα 1290. εἰ δὲ τῷ ξένῳ προσήκει, τίς ἀθλιώτερος OR 814. εἰ δέ τις πορεύεται, κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα 883. εἰ δὲ μὴ sc. τέθνηκεν, αὐτὸς ἀξιῶ θανεῖν 944. θάκησιν εἴ τινα βλέπεις, στῆσόν με OC 9. ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου, εἰ τάδε δοκεῖς τελεῖν 878 ch. εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ, ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ 1768 ch., quod mixtum ex certo paulo incertius ratiocinantibus dicendi genus, velut οὐδ' εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα Tr. 592. ἀποστείχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ El. 799. φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα 1203. — εἴ τι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι Tr. 445. εἰ οὐκ ἐᾷς θάπτειν sc. ψέγεις Ai. 1131. εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον El. 31. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ ζῆν, ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα 339. ἐλθεῖν (sc. κελεύω) ἐκεῖνον εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ 389. πεσούμεθ', εἰ χρὴ 399. εἰ δὲ σοὶ δοκῶ φρονεῖν κακῶς, τοὺς πέλας ψέγε 550. εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον 585. μὴ εἴ τινες δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς 648. καινέτω τις, εἰ βαρύνεται 820. εἰ τυγχάνεις δοκοῦσά τι φρονεῖν, φρόνει τοιαῦτα 1055. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν 1415. χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει [τυγχάνοι Dind. ex LA et Suid.] τάδε 1457. Ibi enim optativus potentialis pro imperativo est. εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω 1467. — Cum *perfecto:* ἡ χάρις μέν, εἰ μὴ κακὸς πέφυκα,

προσφιλὴς μενεῖ Ph. 558. εἴ μοί τι τόξων παρερρύηκεν (sc. λαβεῖν θέλω) 652. εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν, μὴ σιωπάτω OR 230. Quanquam hoc ad praesentis significationem vergit, ut εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι 571. εἴ σέ τι δέδρακ', ὀλοίμην 644. εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα, λέγειν φρονούντως... δοκεῖς Ant. 681. κεἰ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς Tr. 457, quod ipsum quoque δέδοικα praesentis significationem habet. εἰ πέπαυται, χάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ Ai. 263. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα, οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κεῖνος 782. εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις, τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν El. 608. εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα 646. — Cum *futuro:* εἰ δ' ἐργάσει μὴ ταῦτα, λύπην βαλεῖς Ph. 66. εἰ γὰρ τὰ τόξα μὴ ληφθήσεται, οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον 68. εἴ με αἰσθήσεται, ὄλωλα 75. ἡ ζημία εἰς μέγιστον (φέρει), εἰ κακὸς κεκλήσομαι OR 521. εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται 620. τρύχει καὶ τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει 667 ch. v. Herm. εἰ μὲν λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, οὐκ ἐγὼ 'κτανον 843. εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον 846. οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλόν, εἰ μὴ τάδε ἁρμόσει 902 ch. ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν 1166. εἰ σοί γ' ἐμμενεῖ (μέγ' ἂν λέγοιμι δώρημα) OC 648. ὑμῖν ἂν εἴη καιρὸς ἐξάγειν, εἰ μὴ πορεύσεται 826. πιθοῦ μοι, κεἰ νέα παραινέσω 1181. ὅν, εἰ σὺ ξυμπαραστήσει, διασκεδῶ 1340. σφὼ δ' εὖ διδοίη Ζεύς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι 1435. LA a m. sec. τελοῖτε, non prorsus male, ut ait Herm., sed minus apte. εἰ καὶ δυνήσει γε (ἀρέσεις) Ant. 90. εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ 93. κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως 234. εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα ἐκφανεῖτε οὐχ ὑμὶν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει 306. εἰ δὲ ταῦτα μὴ φανεῖτε τοὺς δρῶντας, ἐξερεῖτε 324. αὕτη δ' ἀνὴρ (ἔσται), εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη 485. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους 659. μηδ' (sc. εἰσίδοιμί σε) εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι Tr. 305. εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι, ἐξαποφθερῶ 712. οὐ δυσσέβεια, τοὐμὸν εἰ τέρψεις κέαρ 1246. εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος Ai. 1155. πικροὺς ἔοιγμεν ἀγῶνας κηρῦξαι, εἰ πανταχοῦ φανούμεθα κακοί 1241. Sic recte LA et LB. Plerique φανοίμεθα. οὐκ ἂν κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου, εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν 1248. τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που, βαλεῖτε χἠμᾶς 1308. εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι 1314. μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων, πέμψειν El. 379. εἰ γάρ μ' ἀπώσει, σὸν κακῷ μέτει πάλιν 430. εἰ σωφρονήσεις, δράσεις 465. μαντεῖαι οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις, εἰ μὴ τόδε φάσμα εὖ κατασχήσει 501 ch. εἰ ἐλπίδ' ὑποίσεις, τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει 832 m. ὅρα μὴ μείζω κακὰ κτησώμεθ', εἴ τις ἀκούσεται 1004. εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ 1044. ὦ τάλαιν' ἐγώ, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς 1210. εἰ δ' ἐφέξετον, φροντίζεται 1369. λύσω γάρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι fr. inc. 755. Mixtum genus ostendunt, indicativo et optativo coniunctis: σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε, εἰ μή τι λέξεις Tr. 731. τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις πείθειν δυνησόμεσθα μηδέν Ph. 1393. εἴ σέ τι δέδρακ', ὀλοίμην OR 644. ὀλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω OR 664 ch. εἰ γὰρ ... κείσεται ..., ἔρρει τ' ἂν αἰδὼς El. 245 m. εἰ γὰρ μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι 376. εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον, σύ τοι πρώτη θάνοις ἂν 582. Qui optativi, praeter OR 664, qui verus est, paulo lenius idem, quod futurum indicativi significant. — Cum *imperfecto*, ut tamen apodosis non habeat ἄν: εἰ δ' οὖν ταῦτ' ἔδρα, θανεῖν χρῆν αὐτόν El. 577. κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν Ai. 962. ὡς εἴ τις ἐλπίσιν κεναῖς ἐξῄρετο, στόμια δέχηται τἀμά El. 1460. — Cum *aoristo:* πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν Tr. 71. κεἰ δείν' ἐπερρώσθη λέγειν, φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος OC 661. εἰ δ' ἐς χεῖρας ἦλθον πατρί, πῶς ἂν τό γ' ἆκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; 974. πολλῶν ἂν ἥκοις ἄξιος τυχεῖν, εἰ τήνδ' ἔπαυσας βοῆς El. 798. v. ἄν. καλῶς, Ἄπολλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν 1425. εἰ δείν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ Ai. Locr. fr. 11, 1. —.— 2. ‖ Cum *imperfecto aoristo* et *plusquamperfecto* etiam ita coniungitur, ut apodosis ἄν habeat, quo facto *sumtio ficta* indicatur v. ἄν. οὔποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσατ' ἄν, εἰ μή τι κέντρον ἦγε Ph. 1039. στείχων ἂν ᾖ σοι, εἰ μὴ πέλας Ὀδυσσέα ἐλεύσσομεν 1219. πῶς οὖν ὁ λῃστής, εἴ τι μὴ ἐπράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; OR 124. οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν 255. εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων, καὶ τοὔργον ἂν σοῦ ἔφην 348. εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν 402. οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις 432. εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων 591. καλῶς ἂν ἐξείρητό σοι, εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα 985. εἰ ἦν φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην 1386 quae nondum mihi persuadeo ab Herm. quamvis contra librorum scripturam in ἠνεσχόμην recte mutari; illi enim plerique ἀνεσχόμην. ἔδρασ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν 1438. εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας, πόλλ' ἂν παρῄνουν 1511. εἰ φρονῶν ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός; OC 271. εἴ μοι θέμις γ' ἦν (sc. ἔστειχον ἄν) 644. εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον, ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν 905. οὐδ' εἰ εἶχον ἐνδικώτατα, οὔθ' εἷλκον, οὔτ' ἂν ἦγον 925. ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρασσον, εἰ μή μοι πικρὰς ἀρὰς ἠρᾶτο 951. εἰ μὲν μὴ 'τύγχανε προσπέμψας, οὔ τἂν ποτ' ὀμφῆς ἐπῄσθετο 1348. εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν Ant. 755. εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο, βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον 907. εἰ πλησία ἔλευσσες, οἷ' ἔδρασε, χάρτ' ἂν ᾤκτισας Tr. 896. εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς κρίνειν ἔμελλε..., οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν Ai. 442. ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἐπίστασο El. 394. ἦ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες 529. εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγους ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν 556. εἰ φρενῶν ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν, ἐσῴζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν 992. εἰ μὴ 'κύρουν ἐγὼ φυλάσσων, ἦν ἂν 1331. εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακά, ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν Scyr. fr. 501, 1. *Plusquamperfectum* semel tantum in protasi est, sed imperfectum significatione aequans.: εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ βάξιν κατῄδη, κἂν πάλαι παρῆν Tr. 86. — *Aoristus:* κοίν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος μὴ 'δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα OR 261. εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, τάσδ' ἐμὰς οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς 572. εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφούς, ἦ τἂν οὐκ ἂν ἦ OC 1365. εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἐσχόμην νέκυν κείνοις ἂν ἤλγουν Ant. 466. πόσις μὲν ἄν μοι ἄλλος ἦν, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον 910. εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο, Ζεὺς τἂν ξυνέγνω Tr. 278. κἂν ἐξεπράξατ', εἰ κατημέλησ' ἐγὼ Ai. 45. κεἰ μὴ φρένες διάστροφοι γνώμης ἀπῇξαν, οὐκ ἄν ποτε δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν 447. κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν, θανόντες ἂν προὐκείμεθα 1057. οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτ' εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν ἤκουσα El. 374. εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν ἔβλαστε, χοὰς οὐκ ἄν ποτε ἐπέστεφεν 439. Falso Wakef. εἰ μ' ἔδει τι tentabat Ph. 292 ubi legitur εἴ τ' ἔδει τι. —.— 3. ‖ Denique in *oratione obliqua conditionali* εἰ cum indicativo iungitur.

εἴ τιν' ἂν δοκεῖς ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ ἄτρεστον εὕδοντ', εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη OR 586. ἴσθι δὲ παραφρόνιμον πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι 694 ch. δέδοκται, κεῖνος εἰ σφαλήσεται, ταὐτῇ σὺν ὁρμῇ κἀμὲ συνθανεῖν Tr. 719. εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τολμήσειν El. 470. Apodosis in participio inest Tr. 1113: πένθος οἷον εἰσορῶ ἕξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδε γ' εἰ σφαλήσεται. —.— 4. ‖ Cum *optativo rectae orationis* conditionem *incertam* et a *mente* et *cogitatione loquentis suspensam* ponit, ut ambigi videatur, sitne res, necne sit. Apodosis plerumque *optativum* et ἂν continet, mutata paulisper cogitandi ex incerto in certius ratione *indicativo* redditur. *Optativus praesentis* exstat in his exemplis: τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε ἄγοιντο Ph. 612. πόλλ' ἔχοιμι, εἴ μοι παρείκοι 1048, οὐκ, εἰ διδοίης γ' ὡς ἐγὼ σαυτῷ λόγον (sc. κακὸς φαινοίμην ἄν) OR 583. τανῦν δ' εὔπομπος, εἰ γένοιο 697 ch. sc. γενοῦ vel γένοιο, v. Herm. οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ... ὅστις ἄν, εἰ θεὸς ἄγοι, φυγεῖν δύναιτο OC 252 m. ὥσπερ τις εἴ σοι μηδὲν διδοίη, ἆρ' ἂν ματαίου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις; 776. οὐ γὰρ ἂν κακῶς ζῷμεν, εἰ τερποίμεθα 799. εἴ τίς σε κτείνοι παραστάς, πότερα πυνθάνοι' ἂν 992. οὔτ' ἂν εἰ θέλοις ἔτι πράσσειν, ἐμοῦ δ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα Ant. 69. ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρείη λέγειν; 884. τάχ' ἂν σαφῆ λέξειεν, εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις Tr. 388. πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις; Ai. 265. εἰ δέ τις θεῶν βλάπτοι, φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα 455. οὐκ ἄν ποτ' οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ μέλλοι τις οἴσειν δῶρα, τούτοις ὑπεικάθοιμι El. 359. εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε 413. Recte sic D. c. Herm. et Tricl. λέγεις LA. οὐδὲν κακίων πτωχός, εἰ καλῶς φρονοῖ fr. inc. 718, 2. — *Aoristo* adiungitur εἰ. ὅς κατευνάσειεν, εἴ τι ἐμπέσοι Ph. 699 ch. v. Herm. εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι 1043. ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν OR 121. οὐδ' ἄν σ' ἐπαινέσειαν, εἰ πυθοίατο OC 921. οὐδ' ἂν εἰ χάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν (sc. ἐνέγκαιτο) Tr. 462. εἰ σὺ φανείης, σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι (ἂν praecedit ante) Ai. 170 an. μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις 1122. εἰ σθένος λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν El. 333. ὡς, εἰ λάβοις σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἂν 347. φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι 548. οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα μάθοις ἄν, οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν fr. inc. 659. Sic explicandam Herm. docuit sententiam OC 1678 m. ὡς μάλιστ' ἄν, εἰ πόθῳ λάβοις, varie tentatam. Subaudiendum βαίης ex illo, quod praecedit, βέβηκεν, aut λάβοις, obiit *quo modo maxime mortem accipias, si* exoptatam *accipias*. *Optata* in apodosi proponitur res: εἰ δέ τις βίᾳ σ' ἀποσπάσειε, κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός Ai. 1175. *Indicativus* in apodosi reperitur: εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο οὔτοι φόνον φανεῖ OR 851. τὸ μανθάνειν ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγοι Ant. 1032. —.— 5. ‖ Cum *optativo obliquae orationis* ita plerumque dicitur, ut apodosis infinitivo reddatur. Qui cum ἂν additum habet, sententiae oratione recta dictae eadem particula opus est addita; cum non habet, indicativo usuri erant oratione recta loquentes. εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα sc. ἄγειν ὑπέσχετο Ph. 618. λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν OR 87. ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος γένοιτο παθεῖν 249. Φοῖβος ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν μόνην ἂν ἐλθεῖν, εἰ τοὺς κτανόντας Λάιον κτείναιμεν 308. ηὐγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους ἴδοιμι σωθέντα στελεῖν χιτῶνι Tr. 610. εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὔχου λαβεῖν 1189. ἀνδρί τοι χρεὼν μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τι που πάθοι Ai. 521. εἶπε εἶρξαι Αἴαντα, εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ 755. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι, βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν 1344. ὥστ' εἰ πατὴρ ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν τέρας νομίζειν αὐτό El. 1316. Sed non includitur apodosis infinitivo, quandoquidem non ipsa verba, sed mens loquentis refertur. Ita etiam optativum futuri εἰ sibi addi iubet, quod non fit alias. λόγος καλὸς προσῆν, εἰ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰών Ph. 353 *siquidem futurum esset, ut caperetur per me Troia.* οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος, εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με 376. δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι OC 352. ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνήρ, εἴ τις τοῦδ' ἀκηδήσοι πόνου Ant. 414. v. ἀφειδέω. Optativo futuri usus est, quod in κινῶν inest imperfectum ἐκίνει: quod si praesens esse posset κινεῖ, legeremus etiam huic consentaneum coniunctivum ἤν τις ἀκηδήσῃ. τὰ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη, εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος Ai. 313. Sic Dind. ex apogr. duob.: φανείην LA. Futurum esse docuit Buttm. gr. Gr. 1. §. 88. 6. 93. 3, quo non animadverso φανείη probat Pors. ad Hec. 848, quae est vitiosa quorundam codd. scriptura. Ab his diversus locus est Ant. 505, ipse quoque coniecturis iniuria tentatus: τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλήσοι φόβος. v. ἐγκλῄω. —.— 6. ‖ Cum *coniunctivo* dictum paucis nec omnibus satis certis exemplis firmatur: non ut intersit aliquid inter hanc et particulae ἐάν cum coniunctivo dicendae rationem, quod argutius quam verius persequitur Herm. ad OC 1443 et de part. ἄν 2, 7, sed ausi sunt illud tragici morem Homerici sermonis pone secuti. Nec potest omnino particularum esse significationis discrimen, si sententiae conformatio modos verbi regit: ut non alia de causa coalescere ἐάν, ὅταν, ὁπόταν Graeci maluisse existimandi sint, nisi ut modorum differentia etiam externo quodam particulae quasi signo addito manifesto constaret. Hinc intelligitur, cur εἰ, ἐπεί, ἐπειδή et eiusmodi alia in melicis maxime tragoediae partibus cum coniunctivo dicta reperiantur, quippe a sermonis Attici regula maiore licentia aliquantum diversis; imprimis recentioris tragoediae et Euripidis ille mos est. Quam Schneid. ad Plat. Civit. 8. p. 579 d inter εἰ et ἐάν cum coniunctivo dicta distinctionem posuit, eam a me non intelligi ingenue profiteor. Et fere nullius illud ap. Plat. esse fidei ipse fatetur ad 5. p. 473 a; quodque altero illo loco exemplum advocat Legg. 12. p. 958 d alienum est, ut in quo non εἰ sed εἴτε legatur. Nec magis probo Wexii decreta syll. ad Antig. p. 187. — τέλει γὰρ εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται OR 198 ch. ἤν τι Elmsl. cum probasset, mutasse se sententiam significavit ad Eur. Bacch. 204. 858 ὕβρις φυτεύει τύραννον, ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν 874 ch. unum apogr. ἤν. δυστάλαινα τἄρ' ἐγώ, εἰ σοῦ στερηθῶ OC 1443. Fortius εἰ esse, quam ἐάν, et uti eo Antigonam non dubitantem, quin fratre caritura sit, Hermanno concedam, ita tamen ut *quandoquidem* significet et cum *indicativo* dicatur, εἰ στερήσομαι. Relinquitur igitur, ut εἰ στερηθῶ dictum sit pro ἐὰν στερηθῶ. Libri in εἰ consentiunt, itaque etiam Gr. Bekk. An. p. 144, 26. Brunck. ἤν dederat. ἄνδρα, κεἴ τις ᾖ σοφός, τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν Ant. 710. Vitiose plerique codd. κἤν τις, LA κεἴ τις εἰ (i. e. ᾖ), nec minus Thomas p. 267, eoque id certius, quod pro imperitia sua ipsum illud metro adversari affirmat. In Oenom. fr. 418 non εἰ sed pronomen ἵ inest q. v.

Sed nullis admotis machinis modorum imparilitas defendi potuit OR 233, ubi Reisig. c. cr. in OC p. 348 dederat εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε καί τις ἢ φίλου δείσας ἀπώσῃ τοὔπος. Recte nunc editur ἀπώσει (sic LA m. sec.). Porro minime vera coniectura οὐδ' ἂν εἰ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος Herm. olim, nunc οὐδ' ἂν εἰ 'κ aphaeresi inaudita dedit OR 1062, ubi libri οὐδ' ἂν ἐκ, quod cum ἄν pro ἐάν positum neque tragicum sit et producatur perpetuo, ferri non potuit. Recte οὐδ' ἐάν ex ipsius Hermanni emendatione ad Vig. p. 831. Elmsl. et Neuius. οὐδ' ἄν etsi ad suppressum quendam optativum referri vult Herm., nemo tamen poterit aliter, quam cum futuro ἐκφανεῖ coniunctum cogitare. Pronos autem ad errandum in hac particula cum verbi modo coniungenda fuisse et librarios et grammaticos Byzantinos ostendit Lob. ad Phryn. p. 724, unde et quae Bast. ep. cr. p. 131 et Schaef. in Melet. de εἰ cum coniunctivo authypotactorum copulando decreverant, iam refutata a Iacobsio ad Anthol. Pal. 3. p. 105 plene iudicari poterunt. —.— 7. ||*Subauditur verbum.* εἰ δὲ μή (θέμις ἐστί), πάρες Ph. 661. πρόχειρον εἴ τί σοι πάρα ξίφος, πάταξον 747. εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον, οἴσουσί σ' οἵδε 886. εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε 1246. εἰ πράξεις τίμιαι, τί δεῖ με χορεύειν OR 896 ch. πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ 1516. αἰτοῦ σύ τ' αὐτὸς κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ OC 488. ἀλλ' εἰ θέλοντάς γ' [ἀ. οὐ θελόντων Dind. c. Goebel.] οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν 590 sc. ἐστίν, ὅρα. v. Herm. εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν τάξω φυλάσσειν 638. cf. 639. ψαύσω, εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα 1131. ἐγὼ δὲ σός, κεἰ μὴ σός, ἄγω τὸν Ἄργους στρατόν 1323. πῶς ἄν, εἴ τις ἔντοπος, δεῦρο Θησέα πόροι; 1457. τί δ', εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ ἂν προσθείμην πλέον; Ant. 39. εἰ δ' ἐγὼ νέος, χρὴ 728. κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς 1326. εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν γνώμαισι δούλαις, κἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον Tr. 52. δίδαξον, εἰ διδακτά μοι 64. οἶδα, μύθοις εἴ τι πιστεύειν χρεών 67. δίδαξον, εἰ διδακτόν 671. εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι 809. ἢ τομώτατος (ὁ σφαγεύς) γένοιτ' ἄν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή Ai. 816. ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν El. 127 ch. λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή 891. εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι 944. ἧδε (φράσει), εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών 1105. πῶς, τόδ' εἰ καλὸν τοὔργον, σκότου δεῖ; 1493. εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος fr. inc. (677). His locis omnibus εἶναι subauditur; eoque etiam OC 487, quod unum refragari exemplum videtur, revocari poterit. Ad ellipticum usum pertinet etiam εἰ cum participio, ut nunc ex verisimili Elmsleii emendatione legitur Ai. 179. ἢ χαλκοθώραξ εἴ τιν' Ἐνυάλιος μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορός [ἢ (ἡ pr.) τιν' (την pr.) LA. σοί τιν' Reisk. ἥντιν' Dind. c. Iohns.]. Elmsl. quidem pleonasmum vocat: rectius ellipsin Herm. Matthiae gr. gr. p. 1094 et Schaef. App. Dem. 2. p. 268; possit, nec minus recte, ad interrogativum genus referri. Idem est τίς ἂν τὸν ὠμόθυμον, εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων, ἀπύοι Ai. 886 ch. ξίφος, εἴ ποθεν, ἢ γένυν, ἢ βελέων τι προπέμψατε Ph. 1204 m. —.— 8. || Praeterea haec singulatim advertenda. *Duplex* aliquando *protasis* est, interposita apodosi. εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις El. 582. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα, οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κεῖνος, εἰ Κάλχας σοφός Ai. 782. Deinde *protasis et apodosis inter duos colloquentes distribuuntur.* Creon: εἰ δὲ ξυνίῃς μηδέν; Oedipus: ἀρκτέον γ' ὅμως OR 628. Porro *ex prioribus apodosis assumitur:* Ulixes: πότερα δὲ κερτομῶν λέγεις τάδε; Neoptolemus: εἰ κερτόμησίς ἐστι τἀληθῆ λέγειν Ph. 1236. Nuntius: καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς. Oed.: πῶς ὦ γεραιέ; Nunt.: εἰ τῶνδε φεύγεις οὕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν OR 1010. Certe hoc elegantius dicendi genus est, quam particulam interpretari *quandoquidem.* Creon: πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβεῖ τιμᾷς χάριν; Ant.: οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς. Cr.: εἴ τοί σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ Ant. 516 sc. τιμᾷς δῆτα. Creon: ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖν. Haem.: εἴπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι 741. Menel.: ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; Teuc.: εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρὼν Ai. 1131. —.— ☞ II. Εἰ significat *siquidem* et *quandoquidem*, quod ubi fit, non fit ratiocinatio, sed refertur εἰ ad unum quoddam vocabulum alterius enuntiati, quod circumlocutione amplius exponitur cum dubitandi quadam adsignificatione. V. Herm. ad Vig. p. 833. Matth. ad Med. 88. εἰ σὺ τὰν Τρῳάδα γᾶν μ' ἤλπισας ἄξειν Ph. 1174 m. (sc. λέγω τοῦτο). εἴ ποτε ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε καὶ νῦν OR 165 ch. εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὔ μοι μέλει 443. πῶς δ' οὐχὶ (τρέμω) παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν 1015. τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον, ἢ δεδρακότα, εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν OC 268. ἵν' οὑμὸς νέκυς αἷμα πίεται, εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς 623. Non concluditur: nam non admittitur contrarium εἰ δὲ Ζεὺς μηκέτι Ζεύς, οὐ πίεται. θαρσεῖν ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ προὔπεμψέ σε 665. εἴ τι θέσφατον πατρὶ ἱκνεῖτο, πῶς ἂν τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί; 969. ἵνα μὴ 'ξατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς τοιώδ' ἔφυτον 1378. χρόνῳ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις Tr. 228. ἀθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι κακὸν μέγ' ἐκπράξασα 666. εἰ φιλητέον, φίλει κείνους Ant. 524. εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτὼν 1259 an. οἴκτειρε παῖδα, εἰ διοίσεται μόνος Ai. 510. καὶ γὰρ αἰσχρόν, εἰ πύθοιτό τις 1159 i. e. τὸ πυθέσθαι τινά. εἰ γὰρ βλέποντος μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν, πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν 1067. αἰσχύνομαι μέν, εἰ δοκῶ δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν El. 254. ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί, μητέρ' εἰ χρεὼν ταύτην προσαυδᾶν 273. ὥστε τῷ τεθνηκότι τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις 356. οὔτοι μάτην γε. εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια προσῆλθες 774. ποῦ φαέθων Ἅλιος, εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν 824 ch. πῶς γὰρ οὐκ; εἰ ξένος κέκευθεν 865 m. ἔφρασας ὑπερτέραν τᾶς πάρος ἔτι χάριτος, εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν 1266 m. εἴ μοι θέμις Διὸς τυραννεῖ πλευμόνων fr. inc. 678. 14. οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον, θαυμάσας ἔχω, οὔτ' εἰ πρὸ τοὐμοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη OC 1139. ἀλλ' οὔ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγ' ἀλλ' εἰ παρὼν Αἴας ἠνείχετο Ph. 408. πολλά σε ζηλῶ βίου, μάλιστα δ' εἰ γῆς μὴ πεπείρασαι ξένης Ter. fr. 516. σὺ δ' ἄνδρα θνητόν, εἰ κατέφθιτο, στένεις inc. 725, 1. γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυχάν, καὶ τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν OR 666 ch. In his, quae postrema memoravimus, dictis animi motum significantibus εἰ commode interpreteris ὅτι, *quod.* — Hinc est quod εἰ *cum optativo* aliquando significet *quoties* s. *quandocunque.* εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας, ἔκλαεν Tr. 908. Cf. Elmsl. ad Eur. Med. 1185. —.— ☞ III. *Optandi formulis additur.* εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν ἁγνείαν λόγων OR 863 ch. Cetera exempla εἰ γάρ monstrant, quod infra tractabitur. Inutili ex hoc genere coniectura Ph. 324 tentavit Valck. ad Phoen. 761. Sed finitimum huic significationi est, cum εἰ *dummodo* interpretamur, in qua particula saepe inest, velle nos esse quiddam, quod vereamur, ne sit aliter. τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς, εἰ δὴ καλῶς Tr. 27. εἰ καὶ δυ-

νήσει γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς Ant. 90. Num huc referam ambigo El. 370: τοῖς λόγοις ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν. Nam id ex conditionali etiam dicendi genere explicari potuit. —.— ☞ IV. *Interrogationem indirectam* q. v. introducit εἰ, *num* s. *si forte* significans. πρὶν ἂν μάθω, εἰ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος; Ph. 333. De infelici Locellae ad Xenoph. Ephes. p. 135 coniectura ἢ pro εἰ v. Herm. [qui ut Dind. Wund. Schnw. Seyff. ἢ ex LA rectamque interrogationem posuit]. τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ; 444. πρὶν μάθοιμ' εἰ μὴ καὶ πάλιν γνώμην μετοίσεις 961. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ', ὅρα 1391. εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθα OR 574 quod etiam pro conditionali sententia accipias. σκέψαι τοῦτο εἴ τιν' ἂν δοκεῖς ἄρχειν ἑλέσθαι σὺν φόβοισι 584. πύθου τὰ χρησθέντα εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι 604. λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς 702. μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ' εἰ κάτισθ' ὅπου 926. οἶδε γὰρ κρινοῦσί σοι εἰ χρή σε μίμνειν OC 80. πότερα πυνθάνοι' ἄν, εἰ πατήρ σ' ὁ καίνων 993. ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενής ἐστι 1167. ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει 1179. εἰ ξυμπονήσεις σκόπει Ant. 41. A σκόπει etiam v. 43 εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερὶ pendet. ταῦτ' ἄθρησον, εἰ κατηργυρωμένος λέγω 1077. ἀθρήσατ', εἰ τὸν Αἵμονος φθόγγον συνίημι 1216. αἰῶνα, οὔτ' εἰ χρηστὸς οὔτ' εἴ τῳ κακός Tr. 3. πῶς οὐ πέμπεις τινά, εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὥραν 56 v. Herm. ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν 176. δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἡρακλέα προσδέξομαι 233. πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα 632. ὡς εἰδῶ εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης ὁρῶν εἶδος κακούμενον 1068. σκέψαι γάρ, εἴ σοι προσφιλῶς δοκεῖ δέξασθαι El. 442. εἰ δὲ σὺν δίκῃ ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ 610. πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς, εἰ δώματ' Αἰγίσθου τάδε 661. ἔκμαθ', εἰ σαφῆ λέγω 1223. εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει 1473. ἀλίας στραβήλου τῆσδε τέκνον, εἴ τινα δυναίμεθ' εὑρεῖν Camic. fr. 299 sc. ζητοῦμεν s. ἱστοροῦμεν: simile quid certe deest. εἰδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν εἰ κέρδος φέρει inc. 725, 2. Recte Herm. scripsit βλέπ' εἰ καίρια φθέγγει Ph. 862 ch. v. βλέπω. Paulo aliter horum exemplorum ratio est: ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν, ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που Ph. 44 *si novit*, *num forte inventurus sit*. Cf. 1205 quod supra adscripsimus. Postremo sic intelligendum esse multum vexatum locum Herm. concessit, Ai. 921 ποῦ Τεῦκρος; ὡς, ἀκμαῖος εἰ βαίη, μόλοι. In distinctione tamen ponenda ab Herm., post ἀκμαῖος incidente, non post ὡς me dissentire significavi in part. ἄν. Sensus est: *utinam veniat*, *si forte tempestivus venturus est*. —.— ☞ V. Iam εἰ *cum aliis particulis* varie, item cum *pronomine* τις *societatem init*. Horum primum commemoramus ‖ εἰ μὴ *nisi*. ἡ χάρις, εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλὴς μενεῖ Ph. 558. ὡς οὐ μή ποτε πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε ἄγοιντο 612. εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα sc. δηλώσειν 618. εἰ μὴ 'γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν, προδούς μ' ἔοικε τὸν πλοῦν στελεῖν 910. οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ' (εἷλεν) εἰ μὴ δόλῳ 948. οὔποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσατ' ἄν, εἰ μή τι κέντρον ἦγε 1039. νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ᾖ σοι, εἰ μὴ πέλας ἐλεύσσομεν 1218. εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, οὐκ ἄν ποτ' εἶπε OR 572. ἕλοιτο μοῖρα, εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως 889 ch. οὐκέτι εἶμι σέβων, εἰ μὴ τάδε ἁρμόσει 901 ch. καλῶς ἂν ἐξείρητό σοι, εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα 985. ἕδρας ἂν εἰ μὴ τοῦ θεοῦ ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν 1438. δότε εἰ μὴ δοκῶ OC 104. ὅσῳπερ, εἰ μὴ ἀνθρώπων ἔφυν κάκιστος, ἀλγῶ 743. δεῦρ' ἄγειν, εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις εἶναι 934. ἐγὼ δέ, σός, κεἰ μὴ σός, σός γέ τοι καλούμενος 1323. Nam κεἰ non est *etsi* sed *et*, *si*. εἰ μὴ ἐκφανεῖτε, οὐχ ὑμὶν Αἴδης μοῦνος ἀρκέσει Ant. 306. λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλῄσοι [v. s. ἐγκλῄω] φόβος 505. ἡμῖν εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα, λέγειν φρονούντως δοκεῖς 681. οἰκτραὶ γάρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με Tr. 242. πρὸς Δηάνειραν (λέγειν δοκῶ), εἰ μὴ κυρῶ λεύσσων μάταια 406. ἐπηπείλησε, εἰ μὴ φανοίην Ai. 313. κεἰ μὴ φρένες ἀπῇξαν, οὐκ ἄν ποτε δίκην ἐψήφισαν 447. κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν, θανόντες ἂν προὐκείμεθα 1057. καὶ σοὶ προσέρπον ὁρῶ τὸ φάρμακον, εἰ μὴ νοῦν κατακτήσει τινά 1256. καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς, εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει 1317. οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ εἰ μὴ ἤκουσα El. 374. εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ ἔβλαστε, οὐκ ἄν ποτε ἐπέστεφεν 438. εἰ μὴ 'γὼ παράφρων μάντις ἔφυν, εἶσιν ἁ Δίκα 472 ch. μαντεῖαι οὐκ εἰσίν, εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει 502 ch. οὐκ ἔστιν, εἰ μὴ Πολυΐδῳ τῷ Κοιράνου Polyid. fr. 462 a, 2. Legitimus is particulae negantis locus est, ut proxime verbum praecedat; ita cum aliquae interponuntur inter εἰ et μή, nonnunquam hyperbaton efficitur. Interponitur autem his locis: εἰ δ' ἐργάσει μὴ ταῦτα Ph. 66. Hyperbaton est, et monuit Herm. εἰ δὲ μὴ ἐργάσει ordinem legitimum vocabulorum esse. εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται 68. εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον OR 255 cum hyperbato. εἰ κείνῳ γένος μὴ 'δυστύχησεν 261. εἰ σὺ μὴ 'κάλεις 432. εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι γένεθλα 1424. εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται OC 827. εἰ τῆσδε δημοῦχος χθονὸς μὴ 'τύγχανε 1349 [nunc εἰ μέν, τ. δημοῦχοι χ., μ. τ. editur]. εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφούς 1365 cum hyperbato. εἰ δὲ ταῦτα μὴ φανεῖτε Ant. 324. εἰ γὰρ βλέποντος μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν Ai. 1067. εἰ δὲ μὴ 'στί σοι φίλον 1400. εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων El. 379. εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ πάλαι φυλάσσων 1331. μάλιστα δ' εἰ γῆς μὴ πεπείρασαι ξένης Ter. fr. 516, 2. —.— ‖ εἴ τι μή et εἰ μή τι. εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετο OR 124. εἴ τι μὴ τὠμῷ πόθῳ κατέφθιτο 969. εἴ τι μοῖρα μὴ κιγχάνει OC 1450 ch. *εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον Tr. 586 [secl. Dind.]. εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι 712. — εἰ μή τι λέξεις παιδί Tr. 732. τι enim non pendet a λέξεις, sed sicut Latinum *forte* incertius pronuntiandae rei constitutum est. εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω El. 31. —.— ‖ εἰ δὲ μή. sic nude: Ph. 661. 962. OR 402. OC 1665. Tr. 373. *587 [secl. Dind.] 1201. 1204. El. 252. fr. Alead. 107, 2. Niptr. 402. In OR 944 cum in libris plerisque et scriptis et impressis legatur εἰ δὲ μὴ λέγω γ' ἐγὼ τἀληθές, ἀξιῶ θανεῖν, in quibus neque ultima versiculi pars nuntio assignanda fuisse videtur, nec particulae δέ sua ratio constet, recte Erf. εἰ μὴ λέγω τἀληθές, priorem versum vocabulo γέρον addendo explens. [Dind. immutato loco εἰ δὲ μή, αὐτὸς ἀξιῶ θανεῖν.] — εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγω Ph. 1279. v. El. 31. — ‖ εἰ γάρ γε *utinam enim*. εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη OR 80. εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ γ' ὁμοῦ El. 1416. Dind. ex libris εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ, quod nisi distinguatur post εἰ γάρ, explicari non potest: hoc autem aptum non est. Correxit Herm. Extra optandi formulas est *certe siquidem*. εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι OR 571. — ‖ εἰ γὰρ δὴ *siquidem enim*. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους Ant. 660. — ‖ εἴ γε *certe si*. οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει Ph. 109. εἰ σέ γ' ἐν λόγοις πείθειν δυνησόμεσθα μηδέν 1393. εἰ τῆσδε γ' ἀρχῆς οὕνεκα

Κρέων μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται OR 383. οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγώ, σαυτῷ λόγον 583. εἰ τά γ' αὖθ' ἕξει κράτη 586. ἀλλ' εἰ θέλοντάς [ἀ. οὐ θελόντων Dind. c. Goebel.] γ' οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν OC 590. εἴ μοι θέμις γ' ἦν 644. εἴ σοί γ' ἅπερ φῂς ἐμμενεῖ 648. εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ ἔτ' ἴσχει μνῆστιν Ai. 1268. ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο El. 394. πρώτη θάνοις ἂν εἰ δίκης γε τυγχάνοις 583. εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι 944. εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών 1105. — ‖ εἰ δέ *sin.* εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι Tr. 809. — ‖ εἰ δ' οὖν *sin igitur.* εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου OR 851. εἰ δ' οὖν κεῖνον θέλων ἐπωφελῆσαι ταῦτ' ἔδρα El. 577. In Ant. 722 subaudito ex prioribus μὴ τοιοῦτος ἔφυ perelegans reticentia (ἀποσιώπησις) reperitur: εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν, καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν. Modeste loquitur Haemon patrem ne offendat veritus. V. Brunck. et Erf. — ‖ εἰ... εἴτε et εἰ... ἢ v. εἴτε et ἤ. — ‖ εἰ καί. 1. *etsi.* εἰ καὶ μὴ βλέπεις OR 302. εἰ καὶ μὴ [sic LA: εἴ τι μὴ Dind. c. L. Stephan.] κλύεις 305 *etsi forte non audivisti.* εἰ καὶ τυραννεῖς 408. εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω El. 547. λύσω γάρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι fr. inc. 755. — 2. *si vel, si adeo.* πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἂν Tr. 71. δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών Ai. 1127. — 3. *etiamsi.* εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν, ἐργασθήσεται Tr. 1218. εἰ καὶ τρίτ' ἐστί, μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι OR 283. Sic usitatius καὶ εἰ dicitur. — 4. *num etiam.* πρὶν μάθομ', εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετοίσεις Ph. 961. — ‖ εἰ μέν sequente δέ. εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σου μαθεῖν δικαιῶ τοῦτο OR 574. εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας, πολλ' ἂν παρῄνουν· νῦν δὲ OR 1511. εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον, ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἄν· νῦν δὲ OC 905. εἰ μέν, ἄνδρες τῆσδε δημοῦχοι χθονός, μὴ τύγχανε... οὔ τἄν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο. νῦν δὲ 1348. εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακά, ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν. νῦν δὲ Scyr. fr. 501, 1. — ‖ εἰ μέν ... εἰ δέ. κεἰ μὲν φοβεῖται ... εἰ δ' αὖ OR 227. εἰ μὲν ... ἔχεις ... εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν OC 1020 sqq.. εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά, εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι Ant. 925 sqq. εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν ψεύδει ... εἰ δ' αὐτός Tr. 449 sqq. εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα, εἰ δ' ἐχθρά, ... μέθες El. 646 sq. εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μή, λέγε Niptr. fr. 402. — ‖ εἰ μὲν οὖν *siquidem igitur.* εἰ μὲν οὖν ἔτι λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν OR 843. εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς φίλα Ant. 925. εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν Niptr. fr. 402. — ‖ εἴ ποθεν *sicunde,* cum ellipsi. ξίφος, εἴ ποθεν, προπέμψατε Ph. 1204 m. — ‖ εἴ ποθι *sicubi,* cum ellipsi. τίς ἂν .. τὸν ὠμόθυμον, εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων, ἀπύοι Ai. 886 ch. — ‖ εἴ ποτε *si quando.* ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων πτανοῖς ἰοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν Ph. 710 ch. εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους ἴδοιμι σωθέντα Tr. 610. εἴ ποτε ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα, ἔλθετε καὶ νῦν OR 164 ch. De hoc particularum usu in obtestando v. Blomf. ad Aesch. Ag. 503. — ‖ εἴ που *si forte.* El. 1473. Nam in Tr. 908 nunc rectius legitur εἴ του. Interponitur aliquid τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που Ai. 1308 v. Hoogev. Doctr. Part. p. 262. Wytt. ad Plut. Cons. ad Apoll. p. 113 a. — ‖ εἰ ... τε interposito vocabulo non dicitur. Nam quod olim legebatur et Suid. habet OC 260 εἰ τάς τ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας manifesti vitii tenetur, cum aliud non sequatur τε. Recte ex schol. Rom. τάς γ' Ἀθήνας Brunck. correxit. — ‖ εἴ τι Ph. 49. 469. [699 ch. e Dind. emend.] 747. OR 198 ch. 294. OC 969. 1139. 1450 ch. 1480 ch. Ant. 724. 1326. Tr. 59. 67. 305. 397. 416. 445. 1155. El. 359 fr. Epig. 197, 3. Lac. 337, 1. Interposito vocabulo Ph. 652. 1039. OR 644. 1364 m. OC 1331. Ai. 329. 1314. εἴ τι καί Tr. 227. εἰ ... τι καί interposito vocabulo Ph. 292. OR 1110. εἴ τί που Ai. 521 et interposito aliquo εἴ τι ... που Ph. 44. Haec quae adhuc rettulimus, pronomen cum substantive tum adiective dictum et vel obiecti vel subiecti vices explens exhibent; quae sequuntur, adverbiascens habent. πόλει μαχεῖ γάρ, εἴ τι πημανεῖς ἐμέ OC 837. εἴ με πημανεῖς τι Ai. 1314. εἴ τι κἄμ' οἰκτείρετε Ph. 1042. εἴ τι σέβει ξένον 1163 ch. εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο OR 851. — ‖ εἴ τις. Ph. 699 ch. [εἴ τι Dind.] OC 456. 488. 992. 1006. 1167. 1457. 1663. Ant. 414. 719. Tr. *586 [secl. Dind.]. 943. El. 356. 944. 1004. 1460. Interponitur vocabulum: El. 359. 891. OR 230. 883 ch. OC 509. Ai. 265. 455. 1057. 1159. 1175. Niptr. fr. 402. Memorabiliora propter sermonis usum haec sunt: νυμφείων ὄτλον ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή Tr. 8 *si qua, gravissimas.* οὐδὲ ... ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν, θαυμαστός OC 1664. Ad tertium Sophocleum exemplum πρὸς πόλιν σθένουσαν ἥκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα OC 734, conferri merentur, quae Schaef. et Elmsl. adscripserunt; ante hos iam de illa loquendi formula disputarat Valck. ad Phoen. 1589. v. Expl. meam. — ‖ Casuum obliquorum *genit.* εἴ τινος legitur Ph. 621. *dat.* εἴ τῳ El. 240 m. Tr. 3. Ai. 816. *acc.* εἴ τινα Ai. 1396. OR 311. 584. OC 9. Camic. fr. 299. Ellipsin habet illud, quod modo apposuimus exemplum OC 734. *Plur. nom.* εἴ τινες legitur El. 638. *acc.* εἴ τινας Ph. 1115 ch. — ‖ εἴ τοι *siquidem.* εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν εἶναι ... οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς OR 549. εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς 551. εἴ τοί σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ Ant. 516. — ‖ *Crasin* κεἰ vide in καί. (I p. 499 m.)

Εἴβω [Lob. Path. 1, 108 sq.] *destillo.* Ἰσμήνη, φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη Ant. 527 an. Optimi codd. δάκρυα λειβομένα plane contra versum; verum Tricl. servavit [recep. Dind.].

Εἰδέναι v. οἶδα.

Εἰδοθέα n. pr. Cadmi sororis huius meminisse fertur Soph. Tymp. fr. 565.

Εἶδος *forma.* κείνης ὁρῶν λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον Tr. 1069. ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε; El. 1177 ea circumlocutione, in qua δέμας usitatius. — Leni spiritu notari observarunt EM p. 420, 36. Gud. p. 242, 40.

Εἰδυῖα fr. 491 v. Ἰδυῖα.

Εἴδωλον [Lob. Path. prol. 134] *imago.* Proprie: σκιᾶς εἴδωλον Tyr. fr. 588, 6. — *species,* adsignificata *labe prioris habitus praestantioris:* κοὐκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν ἢ κάπνου σκιάν, εἴδωλον ἄλλως Ph. 947. De se Philoctetes loquitur. οἰκτείρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον εἴδωλον OC 110 [de circumlocutione v. s. δέμας]. Adsignificatur *res vilipendenda:* ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν εἴδωλα ὅσοιπερ ζῶμεν ἢ κούφην σκιάν Ai. 126. illustrat Lob.

Εἴθε [Lob. Path. 2, 245.] *utinam.* Cum indicativo dictum imperfecti vel aoristi optatum significat, cui assequendo impares sumus, cum optativo tale, quod expleri possit. εἴθε et εἰ γάρ felicius Hermanno distinxit Nitzsch. ad Hom. Od. 1, 265. εἴθε σ'

εἴθε μήποτ' εἰδόμαν OR 1217 ch. εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην εἶναι El. 1022. [εἴθ' ἦσθα σώφρων ἔργα τοῖς λόγοις ἴσα fr. inc. 747.] — εἴθε μήποτε γνοίης, ὃς εἶ OR 1068. εἴθε αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι OC 1082 ch. εἴθ' ἀνεμόεσσά τις γένοιτο αὔρα Tr. 953 ch. cod. Par. ἔνθ' · εἴθε σοῦ διαμπερὲς στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε Ph. 791. LA et Tricl. εἴθε σου. εἴθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν Ai. 1264. εἴθ' εὖ φρονήσαντ' εἰσίδοιμί πως Alcm. fr. 95 ap. Porphyr. Qu. Hom. I. Sed Eust. p. 1448, 6 eodem versu usus πως omittit nec fabulae nomen addit. — Falso legitur Ph. 1092 ch. εἴθ' αἰθέρος ἄνω πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος ἕλωσί με. Sed nec εἴθε cum coniunctivo dici potuit, et producta prima dochmii syllaba elegantius vitatur ut cum versu antistrophico congruat mensura. Recte iudicavit de hoc loco Matth. ad Hecub. 424 [et Dind. PSG. ed. 5]; duo Euripidis exempla εἴθε sic cum coniunctivo dicti emendavit Herm. Idem feliciter emendavit ἴθ' αἰθέρος ἄνω.

Εἰκάζω proprie *comparo*, inde *coniicio*, *opinor*. ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη ὀργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σὰ δοκεῖ OR 404. ὡς σάφ' εἰκάσαι OC 16. ἀφεικάσαι LA π ab S superscr. ἀπεικάσαι apogr. Tricl. et Suid. v. ἀπεικάζω. πάντα εἰκάσαι πάρα 1504. ἔστιν μὲν εἰκάσαι 1677 m. Libri οὐκ ἔστι μέν contra sententiae rationem: manifestum enim, de quo loquuntur. Reisig. distinxit οὐκ ἔστιν, εἰκάσαι: *non est* (Oedipus), *videlicet*. Sed neque aptum illud, quasi adhuc de vivo an mortuo coniectura fieret, et misere friget εἰκάσαι. Illud Herm. reperit: aliam idem suspicionem protulit ὃ κἄστιν εἰκάσαι. — τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; Ant. 1244 *cui rei comparaveris* i. e. quid dicas de hac re. ἀλλ' εἰκάσαι μέν, ἡδύς OR 82 *si licet coniicere* v. Blomf. ad Aesch. Pers. 251. — Auctarum formarum unum exemplum est αὐτὸς εἴκασας καλῶς El. 662. Libri enim in hac scriptura consentiunt: Brunck. ᾔκασας restituit, quod consensu omnes Atticum dicunt. Vide schol. Dion. Thr. p. 804. EM p. 166, 36. 121, 38. 400, 26 coll. 419, 30, quo loco Apollon. satis insolenter ι subscribi fertur vetuisse; Moer. p. 182. Eust. p. 38, 3. 50, 18. Ap. Aristoph. aucta forma certissime constat; v. Valck. ad Phoen. 165 et Brunck. ad Ar. Nub. 350; ap. Platonem ne altera quidem librorum caret auctoritate, etsi Ruhnk. ad Tim. p. 95 a librariis illatam arbitratur. V. Schneid. ad Civit. 5. p. 473 c. Sed Thucydidis nomini non nimium dandum est, quod Kuehlstaedt. fecit de dial. tr. p. 122: verbum enim apud illum semel auctum reperitur 2, 54. Tragicorum quidem libros fluctuare videmus, ut tamen non aucta scriptura plurimos fideiussores habeat; v. Aesch. Choe. 633. Suppl. 288. Sept. 431. Ag. 1244. Eur. Heracl. 677. Phoen. 421, v. Matth. Editores sibi minime constiterunt. [Dind. ubique auctas dedit formas.] Mihi quidem probabilis videtur Blomfieldi sententia, auctam formam recentioris atticismi et scriptorum, qui inprimis habiti pro sermonis regula sunt, videri.

Εἰκαθεῖν *cedere*. ἀλλ' εἰκάθω δῆτα Ph. 1352. τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω OR 651 m. τάδ' εἰκαθεῖν OC 1178. μῆνιν βαρεῖαν εἰκαθεῖν ὁρμωμένῳ τῷδ' ἀνδρί 1328 *ab ira in eum absistere*. τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν Ant. 1096. τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκαθεῖν El. 396. τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν 1014. [Quibus quinque locis LA εἰκάθειν exhibet, εἰκαθεῖν restituit Elmsl.] εἰκαθόντα συμπράσσειν Tr. 1177. Cum in ἀμυναθεῖν significaverimus probari nobis Elmsleii sententiam (ad Med. 186) hoc et eiusmodi alia verba authypotacta esse et praesente carere, ut ἀμυναθεῖν, εἰκαθεῖν scribendum sit, non ἀμυνάθειν, εἰκάθειν, hunc locum, quo aliquanto accuratius ea de re disputaremus, delegimus. Excludimus autem ea omnia, quae *genere intransitiva*, *significatione talia sunt*, *quae statum aut indolem rei et naturam indicent:* volut φλεγέθω, quod iniuria Herm. εἰκάθω defensurus antestatur ad Ant. 1083, μινύθω, τελέθω, θαλέθω, φθινύθω, πελάθω, κιάθω et μετακιάθω, φαέθω, βαρύθω, ἠερέθομαι, νεμέθομαι, ut quorum omnium et praesentia omnibus nota exstent, et significatio talis sit, quae rei non momento temporis absolutae nec cito conversae in aliam conditionem, sed manentis et perpetuae sensum moveat. Sunt autem huius quaestionis plura capita, nondum satis omnia in consilium adhibita. Primum est de *significatu verbi*. Qui si talis est, qualis illorum, quorum modo mentionem fecimus, intransitivorum, etiamsi praesentis indicativi nullum manifesto exemplum constaret, tamen in authypotactis numeranda esse negaremus. Longe aliud est in ἀμυναθεῖν, διωκαθεῖν, εἰκαθεῖν, εἰργαθεῖν et ἀπειργαθεῖν, σχεθεῖν et κατασχεθεῖν: non quod defensio, cessio, retentio, cohibitio non possit per longius quoddam tempus manens cogitari, sed quod illa intransitiva aut necessario paulatim et pedetentim faciendi notionem una continent, velut πελάθειν, μινύθειν, φθινύθειν, aut indolem natura ingenitam, quae nec tolli ullo modo nec in brevius cogi possit, velut θαλέθειν, φλεγέθειν; haec autem omnia aut repente orti consilii incipiendaeve actionis cogitationem movent, velut διωκαθεῖν, εἰκαθεῖν (*converti ad cedendum*, cum modo restiteris), aut eventus et facti momenti, velut ἀμυναθεῖν, εἰργαθεῖν, σχεθεῖν. Deinde ratio habenda *inclinamenti*, quod non magis necessario praesentis esse videtur quam ασχον, εσχον, ισχον, quanquam sunt praesentia in εθω et υθω exeuntia, sicut etiam sunt in ασχω. Quin aliquid solertiae quaesitum a primis Graecae linguae conditoribus in eo videtur, quod cum syllabas ασχ, εσχ imperfecto significando constituerint, finitima illis αθ, εθ aoristi supplementa esse voluerint. Tertium momentum facit *sententia dicti* et *adiunctae aliorum verborum partes*, manifestas temporum notas prae se ferentes. Quartum a *testimoniis veterum* petitur: qui quanquam qualibuscunque vocabulorum formis nominativos et praesentia tempora affinxerunt, aliquid tamen eatenus fide faciunt, quando aoristorum aut imperfectorum indicativis, illorum praesentiumve infinitivis utuntur ad sensum illorum verborum explanandum. Quod quintum est, non exstare illorum ullius, quae authypotacta esse putamus, praesens, omnes consentiunt: nec id momentum rei facere ipsi diximus, nisi ubi alia certae fidei documenta adsint. Iam haec singula in singulorum verborum usu perpendemus. —.— ‖ De ἀλκαθεῖν vide quae supra p. 28 in v. scripsimus. —.— ‖ ἀμυναθεῖν. Ratio iubet de *momento et eventu defensionis* cogitare uno brevissimo tempore absolutae, quo quis tutus redditus est. Exempla verbi non ante tragicos dicti haec sunt. Sophocleum locum v. supra p. 40. λέξας τόνδ' ἀμυναθοῦ ψόγον Aesch. Eum. 438. ὄνομα γὰρ τὸ σόν μ' ἀπώλεσ', ᾧ σ' ἀμυναθεῖν χρεών Eur. IA 910. Libri ubique penacute. Non sensui modo optime convenit aoristus, sed etiam quod praecedit ἀλλ' ἄμυνον v. 903, et quod sequitur οὐκ ἔχω βωμὸν καταφυγεῖν, v. 911. ἄκουσον, εἰ καὶ σοῖς φίλοις ἀμυναθεῖν χρῄζεις, τὸ πραχθὲν Eur. Andr. 1079. Libri in ἀμυνάθειν videntur consentire: Pflugk. ἀμυναθεῖν edidit. ἢ μὴ ξίφος λαβοῦσ' ἀμυνάθοιτό σε ἔδει-

σας; ib 721. Recte ἀμύναιτο melius convenire ad sententiam, quam ἀμύνοιτο Elmsl. dicit l. c. ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ Arist. Nub. 1323. Videamus testimonia. Hoc Aristophanis loco cod. Porsoni L et Iunt. a ἀμύνασθε habet, quod interpretis esse sed verae scripturae pariter et sensus testimonium non magis dubitari potest, quam quod in gl. Reg. 4 ap. Brunck. est, βοηθήσατε. Imperiti scholion est τὸ ἀμύνειν καὶ ἀμυνάθειν λέγουσι. Phot. p. 70, 14. ἠμύναθον, ἤμυνα. Hesych. quidem, ut solent vulgo, ἀμυνάθειν, ἀμύνειν, βοηθεῖν, et EM p. 8, 19 cum ceteris etiam ἀμυνάθω agnoscit. —.— ‖ διωκαθεῖν aut incipiendi cursus aut currendo assequendi notione praeditum est. Tragici non dixerunt, praeter Eur. Erechth. 364, 25 μήποτε αἰσχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκαθεῖν. Dind. PSG c. Elmsl. inflexit, vulgo penacute scribebatur. Sententia utrumque patitur. Aeschylum et Philemonem a διωκάθει et διωκάθουσα immunes esse iure iussit Elmsl. l. c., cum tribuissent Casaub. et Pors. καί μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν διωκάθω γραψάμενος Ar. Nub. 1482. Coniuncti aoristi praetervidendi non sunt. Platonica exempla Civit. p. 375 a. Euthyphr. 15 d. Gorg. 483 a aut praesens adiunctum monstrant, aut sensus utriusque temporis usum commode permittit. Timaeus p. 87 praesens agnoscit διωκάθειν, διώκειν ἐγκαλοῦντα ἢ τρέχοντα. Codd. nonnulli Civ. p. 475 a διώκειν exhibent, interpretationem redolens. Hesychius, ut solet, διωκάθειν, διώκειν. —.— ‖ εἰκαθεῖν. Notio verbi aoristo bene congruit; quippe ut cedamus, brevissimo illo temporis puncto, quo decrevimus facere, absolvitur. Sophoclea exempla posuimus, suntque omnia eiusmodi, ut aoristum libenter ferant. Ceteri tragici eo verbo abstinuerunt. Epicorum recentiorum Apoll. Rh. 1, 505. 2, 590 et ὑπείκαθον 4, 339 posuit; Oppian. autem Halieut. v. 500 ὑπεικαθέων participio usus satis clarus testis est. Compositorum παρεικαθεῖν Soph. dixit OC 1334, ubi cum αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρεικάθειν sit in LA, additum aoristum alterum indicio verae scripturae esse bene iudicavit Elmsl. ad v. 1015; minime enim frequens ea dicendi ratio Sophocli, quae Euripidi usitatissima, ut aoristi et praesentis optativos, coniunctivos, infinitivos pari ordine componat. Ita Phil. 1350 sqq. legitur πῶς ἀπιστήσω λόγοις τοῖς τοῦδ', ὅς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρῄνεσεν· ἀλλ' εἰκάθω δῆτα; Item παρεικαθεῖν scribendum Ant. 1102; LA penacute; et ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτε ... τούτοις ὑπεικάθοιμι exstat El. 361, quod *non cesserim* significans rectius videtur, quam si *non cedam* vertas. Veterum Suid. εἴκαθεν ὑπεχώρει et εἰκάθειν εἴκειν κατὰ παραγωγήν scribit cum Sophoclis auctoritate (El. 1014); item ὑπεικάθων; ὑποχωρῶν, καὶ ὑπεικάθοιμι παρὰ Σοφοκλεῖ (El. 361); quod cave spernas. Infinitivi enim et facilius affingi potuerunt quam praesentia, et in accentu labi proclive erat: at illud negligendum non est, nusquam dici εἰκάθω, εἴκω, ὑποχωρῶ: patet enim lexicorum conditores praesentis nullam reperisse memoriam. Suidae illis verbis haud dissimilia schol. OC 1334 habet: εἰκάθειν, παραγώγως ἀντὶ τοῦ εἴκειν. Schol. Laur. Ant. 1102 explicat τὸ ὑποχωρεῖν γὰρ δεινόν, et Tricl. τὸ εἰκάθειν καὶ ὑποτάσσεσθαι τῷ μάντει. Melior auctor haud dubie Phot. est p. 394, 5 παρεικάθῃ παρέλθῃ scribens; ι in altero cod. omittitur, in altero παρεί-η καθι, παρέλθε (sic) exstat. —.— ‖ εἰργαθεῖν aoristus est apertissime. Nam ap. Hom. semper et in sententia primaria et rem uno quasi impetu celeriter peractam significante reperitur, de imperfecto ut ne cogitari quidem possit; et ubique aoristis adhibitis a grammaticis explicatur: v. Il. 5, 147 ubi Eust. p. 533, 5: ἀπεῖρξεν, διεχώρισεν, 11, 437 ubi Eust. p. 854, 33: ἀπεῖρξεν, ἀπήγαγεν, ἀπεκόλλησε et schol. Ven. ἐχώρισεν, διέσπασε. 21, 599 ubi quod ap. Eust. scribitur ἀπῆργε vitiosum est. Od. 21, 221. Eust. explicatur ἀποέρξας ἤτοι ἀπαγαγών p. 1907, 7. Ne ap. Apoll. Rhod. quidem non potest pro aoristo accipi. Nam τῆμος μέν, ἐπεὶ κνέφας ἔργαθε νυκτός, εὔκηλοι ἐμέλοντο περὶ σφίσιν Arg. 3, 1171 non τῆμος ... ἐπεί proxime coniungenda habet, sed τῆμος ἐμέλοντο, quod pendet ab aoristo ἐπεὶ ἔργαθε, *quia noctis caligine adhuc fuerant impediti, quominus facerent aliter.* Praeter hunc locum, etsi ἐέργω et εἴργω crebro prostant, εἰργαθεῖν apud illum non reperitur. Cum alio aoristo coniunctum legitur Hom. Il. 5, 147. Ap. Aeschyl. autem cum praesente compositum suo iure utitur. Nam cum dixit κήρυσσε, κῆρυξ, καὶ στρατὸν κατειργαθοῦ (non pugno, si quis κατειργάθου scribat in illa accentus mediorum incertitudine) Eum. 566, recte consociantur causa facti, quae est aliquoties iterata praeconis vox, et eventus una simul absolutus, ut in concionem coëat et taceat populus congregatus: *fac ut assideat.* Sensus necessario postulat aoristum in τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν [LA penacuit] El. 1271, nec minus τοῦτο νῦν πεπράξεται, ἢν μή σ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ OC 862 *nisi ante prohibuerit;* sic recte Elmsl. Nec pugnat (Καπανεὺς) τοσόνδ' ἐκόμπασε, μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διὸς τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν Eur. Phoen. 1175 Pors. Scholiastae quidem praesentibus utuntur ad explicandum et unus sapienter εἴργω κοινόν, εἰργάθω ποιητικόν, quod Valcken. emendari ἀττικόν scribendo vult. Hesych. ἐέργαθεν: ἐχώρισεν, ἢ φανῆναι ἢ ὁμοιωθῆναι, quod alienum existimantes interpretes graviter labuntur. Sequentia δόξαι, κωλῦσαι, γνῶναι transpositione sananda sunt et sic scribenda κωλῦσαι δόξαι ἢ γνῶναι. In εἴργαθε explicando miscet idem scribens διεῖργεν, ἐκώλυεν, ἔπρασσε, διεῖλε, διέκοψεν, velut in ἀποέργαθεν, ἐχώριζεν, ἠφόριζεν, quod posterius manifesto mendo liberabimus corrigentes ἀφώριζεν. —.— ‖ σχεθεῖν et composita ap. Hom. cum significatione tum forma σχεθέειν aoristi naturam adeo manifestam produnt, ut nemini iam contrariae sententiae patrocinari in mentem venire possit. [cf. Buttm. §. 112 n. 15. Ahrens. hom. Formenl. §. 100, 3.] Eust. et schol. Ven. perpetuo aoristis ad explicandum utuntur, velut ἔσχον, ἀνέπαυσε, ἐπαύσατο, ἐσκέπασε, ἐκώλυσε: v. ad Il. 4, 113. 7, 188. 277. 11, 702. 15, 653. 16, 340. 19, 119. 418. 24, 374. schol. min. ad Od. 8, 542. Eust. ad 10, 95 schol. Apoll. Rh. 3, 48. Sensu ambiguum est Il. 7, 277, sed quia cum alio aoristo coniungitur, de significatione facilis suspicio; praeterea vide 10, 461. 13, 163. 14, 490. 15, 653. 19, 119. 24, 374. Od. 9, 294. 14, 494. hymn. Cer. 126 et aliis locis aliquot, quos Dammii index monstrat. Infinitivi suam naturam aperte prae se ferunt, Il. 23, 466. Od. 5, 320. Apoll. Rh. 1, 876. Ap. Pindar. infinitivus exstat Ol. 1, 71. Pyth. 4, 75; alii modi Ol. 9, 88. Pyth. 6, 19. 10, 62. Isthm. 3, 72. fr. Prosod. 2, 6 passim falso accentu. Explicatur praesente φυλάσσεσθαι schol. Pyth. 4, 75, sed aoristo σχοίη Pyth. 10, 62: et aoristum non patitur modo sed vel postulat sententiae tenor Ol. 9, 88, ubi tres codd. Bodlei. ἔσχε, fragm. Prosod. 2, 6. Tragicorum Aeschylus σχεθεῖν Prom.

16. [σχέθειν Medic. ubique ut σχέθων]' Suppl. 75. 429. σχεθών Cho. 832. σχέθοις Eum. 857. κατασχεθών Suppl. 1067. ἐπισχέθοι Sept. 453. Soph. ἔσχεθε Tham. fr. 230, 2, κατασχεθεῖν Ant. 1200. [κατασχέθειν LA]. κατασχεθόντες El. 754 [κατασχέθοντες LA]. Eurip. ἔσχεθες Phoen. 408 [sic MVBC. ἔσχες recentes plures. ἔχων cod. Ven.]. Med. 1027. σχέθη Alcm. fr. 88, 2 [sic Vulcanius pro σκεθρήν]. σχέθοι Rhes. 602; Aristoph. παρασχεθεῖν Eqq. 320. Haec omnia aoristum admittunt, deposcunt autem necessario Soph. Tham. fr. 230, 2, ubi de parienda prole dictum ἔσχεθε κοῦρον, El. 754, ubi μόλις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμον est *postquam cohibuimus;* Aesch. Eum. 857 de accipiendo honore dictum, Choeph. 832 de animo adsciscendo, Prom. 16 de impetrando a sese, Sept. 75 de occupando et potiendo, Suppl. 1067 de patrocinio et liberatione a malis, in quibus verbis eandem atque Soph. El. 754 participii rationem constare video: ὅσπερ Ἰὼ πημονᾶς ἐλύσατ' εὖ χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθὼν εὐμενεῖ βίᾳ κτίσας, *manu imposita;* quod adiuncto κτίσας magis etiam perspicuum redditur: porro Eur. Med. 1027. πρὶν σφῷν ὄνασθαι κἀπιδεῖν εὐδαίμονας, πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν, quae et pluribus aoristis enuntiantur et vim futuri exacti habent; clarissimum autem omnium est Alcm. fr. 88, 1: γυναῖκες, ὁρμήθητε, μηδ' ἀθυμίαν σχέθη τις ὑμῶν. Inepte igitur EM p. 739, 51 imperfectum vocat et a σχῶ factum σχέθω, cum ipsum illud σχῶ in usu nunquam fuerit et thematicum praesens esse vel a Pseudo-Herodiano π. αὐθυποτάκτων p. 1086 haud obscure significetur. Ap. Hesych. cum σχέθον recte explicetur κατέσχον, statim insequens σχέθων, κατέχων vix dubito, quin corrigendum sit σχεθών, κατασχών. Et hoc verbum αὐθυπόταχτον esse nunc cum Elmsleio consentiunt Matth. ad Eur. Med. 1016. Schaef. ad Med. 1023. Dind. ad Ar. Eq. 320. Nec sine gravi offensa hominum communem Graecitatis fontem Homerum perpetuo respicientium fieri potuit, ut Attici poetae ab illius usu in verbo fere quotidiano et tralaticio desciscerent.

Εἰκαῖος *supinus.* τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή Iph. fr. 288.

Εἰκαστός *comparandus.* μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν ὥστε πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας Tr. 699.

Εἰκῆ *temere.* εἰκῆ κράτιστον ζῆν OR 979 gl. ὡς ἔτυχε (rectius ὡς ἂν τύχῃ), ἁπλῶς καὶ ἀφροντίστως καὶ μὴ πρὸς μαντείας ὁρῶντα.

Εἰκός v. ἔοικα. (I p. 506 l. 3.)

Εἰκότως *merito.* τοῦτ' ἐμοὶ πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατῄνεσεν OC 432. πῶς γ' ἂν τό γ' ἆκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις, 977.

Εἴκω *concedo.* εἶκε θυμῷ καὶ [καὶ θυμῷ Dind.] μετάστασιν δίδου Ant. 718 v. θυμός et μετάστασις. εἶκε τῷ θανόντι 1029. ἀλλ' ἡμιν εἶκε OC 1201. — στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ OR 673. εἴκοντας ἃ δεῖ OC 172 an. — εἴκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς Ant. 472. εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς εἴκειν Ai. 667. κοὐκ ἀρκέσει ποθ' ἧμιν εἴκειν ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς; 1243. In his si accusativus additur, is adverbiascit. Sed aliquando etiam *factitivum* verbum est: ὁπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἧμιν εἴκῃ Ph. 465. LA ἥκῃ addito schol. διδῷ συγχωρήσῃ. [Qui aoristi formas coniectura inferunt, εἶξον Musgr. OC 1192 et εἴξας Wolff. Ai. 257 an.; improbandi sunt.]

Εἰλύω [Curt. Et. n. 527] *volvo.* Passivum, quod vulgo *medium* vocant, de incessu claudicantis Philoctetae incerto et difficili dicitur: πρὸς δὲ τοῦτο εἰλυόμην δύστηνον ἐξέλκων πόδα Ph. 291. De eodem illo chorus εἶρπε τότ' ἂν εἰλυόμενος, παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας 701. Cf. Valck. ad Adoniaz. p. 247 c. — Mediam syllabam veteres produxerunt; recentioribus communem visam ostendit Iacobs. ad Anthol. Pal. 3. p. 588.

Εἶμα [Curt. Et. n. 565] *amiculum.* ὑφ' εἵματος κρυφείς Ai. 1145. εἵματος διὰ πτυχῶν Pel. fr. 437. — εἱμάτων περόνας OR 1268.

Εἶμι [Curt. Et. n. 615]. I. *Formae. Praes.* εἶμι Ph. 132. 461. 626. 1353. OR 495 ch. 897 ch. 1007. OC 503. Tr. 86. 389. Ai. 654. 690. 810. 1401. Quam scripturam acerrimus analogiae propugnator Apollonius defendisse dicitur a Choerob. ad Theod. p. 1366, ἶμι, quod ἴμεν ἴτε sola in usu essent, cui adversabatur propter constantem παράδοσιν Herodianus, eius hodie vix reperitur vestigium, nec ullum certe in scenica Graecorum poesi. — εἶ Ph. 975. 1366. Tr. 83. OR 637. OC 835 ch. εἶσι Ph. 1199 m. El. 475 ch. OR 1458. OC 1352. fr. inc. 813, olim ἐστίν vulgatum. — ἴω Ant. 315. ἴῃ Ph. 25 ubi libri omnes εἴη: verum Camerar. invenit. fr. inc. 717, 1. ἴωμεν Ph. 464. 533. 637. 1061. 1172 bis. OR 861. — ἴθι Ph. 480. 733. 750. 832 chor. bis. OR 46. 47. 1468. 1469. 1515. OC 797. 904. 1398. El. 1106. Tr. 1070. 1146. Ai. 988. 1003. ἴτω Ph. 120. OR 669. 1458. Ant. 1328 m. bis. 1331 m. bis. Tr. 207 ch. Pel. 435, 5. ἴτε OR 1413. 1480. OC 106. 107. 248 m. Ant. 1215. Ai. 843. — ἰών Ph. 353. OR 460. 603. 773. 782. 1402. OC 618. 1393. Ant. 742. 768. Ai. 304. 466 [quibus locis praeter Ant. 742 in fine versuum positum est]. ἰόν OR 324 acc. El. 374. ἰόντα sing. Ph. 1221. OC 1771 an. ἰόντος Oenom. 421, 5. ἰόντες Ai. 806. — *Imperf.* ᾔει inc. L. 8 Brck. ἴσαν Homerico more in libris scribitur Tr. 513 ch., nisi quod minus perspicuo vitio Harlei. ἦσαν. Schol. libros sequitur. Brunckius ex Bentlei coniectura ᾔεσαν deletis verbis sequentibus ἐς μέσον, scilicet versus antistrophici causa, in quo emendando Herm. rem gessit melius. *Imperfectum medii* ἱέμεσθα circumferebatur Ant. 432, quod omni analogiae adeo adversatur, ut neque Brunckii (ad OR 1242) nec Bastii decretis (ep. cr. p. 232) quisquam moveri posse videatur, ut Graecum putet, recteque iudicarint Bernh. ad Dion. Per. p. 766 et Dind. ad Markl. Suppl. 699. Lips. ἱέμεσθα nunc et in LA repertum sit, iure id restitutum est. —.— II. *Usus.* ‖ Tralaticia *eundi* significatio est. Qua cum constet inprimis indicativum praesentis eiusque potissimum singularem numerum futuri vim sibi vindicasse, quem unum Atticum usum vocant (v. Intpp. Moeridis p. 15), tragicorum certe Aesch. Homericum morem praesentis significatione ponendi non prorsus omisit. V. Herm. Opusc. 2, 326. Ap. Soph. nihil eiusmodi certo constat. ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι Ph. 132. νῦν δ' εἶμι πρὸς ναῦν 461. ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ ναῦν 626. εἶτα πῶς εἰς φῶς τάδ' ἔρξας εἶμι 1353. οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλόν OR 897 ch. οὔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασιν γ' ὁμοῦ 1007. ἀλλ' εἶμ' ἐγὼ τελοῦσα OC 504. ἀλλ' εἶμι Tr. 86. 389. ἀλλ' εἶμι πρὸς λουτρά Ai. 654. ἀλλ' εἶμι κἀγὼ κεῖσε 810. — οὐκ εἶ πάλιν Ph. 975. οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους OR 637. Horum alia consilium vel voluntatem adsignificant, velut OR 637. 897. Ph. 975. 1353, alia significant *in eo esse, ut facias,* et his

quidem perspicuum redditur, quomodo praesentis forma futuro tempori indicando accommodari potuerit [in quibus attendendum est ad dictiones tragoediae ἀλλ' εἶμι, ἐγὼ δ' εἶμι]. In reliquis modis futuri nota nulla inest. ἡμεῖς δ' ἴωμεν Ph. 464. 533. 1061. ἴωμεν Ph. 637. ἴωμεν ἴωμεν 1179 ch. ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους OR 861. δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε 1480. ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω 1515. ἴθι OC 797. ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει 904. ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον El. 1106. ἴθ' ὡς τάχος πάλιν OC 1399. ἀλλ' ἴθι Ph. 733. ἴτ' ἄσσον ὠκεῖς Ant. 1215. — εἰ μὴ 'Οδυσσέα ἰόντ' ἐλεύσσομεν Ph. 1221. ταῦτ' ἰὼν εἴσω λογίζου OR 460. Πυθώδ' ἰών 603. δεῦρ' ἰών 1402 *huc profectus:* possit etiam *venire* reddi. ἰὼν πρὸς ἔρυμα Τρώων Ai. 466. ἰὼν πέλας μητρός OR 782. τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος Oenom. fr. 421, 5. ζητεῖτ' ἰόντες ἀνδρὸς ἔξοδον κακήν Ai. 806. πρὸς λέκτρον ᾔει inc. L. 8 Brck. ἴσαν ἐς μέσον Tr. 513 ch. de pugna congredientibus. — Admiscetur etiam *abeundi redeundi veniendi* significatio. ὁ δ' οὖν ἴτω OR 669 *dimittatur incolumis.* νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἶσι OC 1352. ἦ στραφεὶς οὕτως ἴω; Ant. 315. εἰ δὲ μὴ 'στί σοι φίλον εἶμι Ai. 1401 *venire:* ἴθι ἴθι μοι παιήων Ph. 832 ch. οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητὴς μ' εἶσι φλογίζων 1199 m. *fulgure deferatur.* τίσις δ' ἄνωθεν εἶσι fr. inc. 813 inepta enim *imminendi* significatio. εἶσιν ἁ πρόμαντις Δίκα El. 475 ch. τάχ' εἰς βάσανον εἶ χεροῖν OC 835 ch., quod aliqantum figuratae dictionis monstrat. — || Tralata a proxime memorato exemplo est *aggrediendi* et *suscipiendi* significatio. πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα OR 495 ch. *aggrediar ad convellendum*, v. Intpp. Deinde *imminere* et *properare* significat. εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν ἤκουσα El. 374. ἐάν πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον τοῖσιν ὁμαίμοις OC 1771 *procedere* et *pergere*: ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρόν OR 324. Paulo aliter dicuntur ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποιπερ εἶσ', ἴτω OR 1458. ἴτω, ἴτω, φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν τερμίαν ἄγων ἁμέραν ὕπατος· ἴτω, ἴτω, ὅπως μηκέτ' ἆμαρ ἄλλ' εἰσίδω Ant. 1328 sqq. ch. *bene procedere*, *succedere:* ὡς κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ Ph. 26. Scholiastarum unus recte προβαίνῃ explicat, nam προβαίνοι cum ἴῃ non optime concinit. τὸ κέρδος ἡδὺ κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ fr. inc. 717, 1 i. e. *contingat, eveniat.* Porro de tempore *procedere* et quasi *pergere* explicueris. μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών OC 618. Sic explicandum puto ἡ ἰοῦσα ἡμέρα ap. Eurip. Phoen. 1637, quod an aliud quidquam, nisi τὴν οὖσαν significet, dubitabat Matth., nec probandus utique Pors., τὴν ἐπιοῦσαν interpretatus. Postremo de *sonis musicis* dicitur. ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά Tr. 207 ch. Schol. ἡκέτω, rectius erat προχωρείτω. — ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ τῷ θεῷ Pel. fr. 435, 5. — || Seorsim tractandum hortativum ἴθι, *age.* ἴθι Ph. 480. ἴθ' ὦ παῖ 750. ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστε, ἀνόρθωσον πόλιν· ἴθ', εὐλαβήθητι OR 46. 47. ἴθ' ὦναξ, ἴθ' ὦ γονῇ γενναῖε 1468. 1469. ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον Tr. 1070. ἴθ', ὦ τέκνον 1146. Ph. 733. ἴθ', ἐγκόνει Ai. 988. ἴθ', ἐκκάλυψον 1003. Hoc memorat sermonis usum observaturus schol. Il. β 8. — ἴτε. ἴτ', ἀξιώσα τ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν OR 1413. ἴτ' ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου, ἴτ', ὦ 'Αθῆναι OC 106 sqq. ἀλλ' ἴτε, νεύσατε τὰν ἀδόκητον χάριν 248 m. Huius tralationis via et ratio agnoscitur inprimis ex Ai. 845, ubi cum dicatur ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' 'Ερινύες, γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ, quasi gustaturae sanguinem et sitientes Furiae ingruere videntur. Huc spectat probabilis Hermanni emendatio ἴτ' [ὅτ' scr. in edit. a. 1839] αἰθέρος ἄνω πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος ἕλωσί με Ph. 1092 m. Dind. ex libris εἶθ'. Hinc etiam deflexum adverbiascens ἴτω *fiat (meinetwegen):* ἴτω. ποιήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς Ph. 120. — || Iam *locutionibus* quibusdam efficiendis adhibetur. διὰ δίκης ἰὼν πατρί; Ant. 742. διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών OR 773 quasi *permeans* i. e. *expertus* eiusmodi fortunam. V. Markl. ad Eur. Suppl. 112. Valck. ad Phoen. 526. Brunck. ad OR l. c. Heindorf. ad Plat. Protag. §. 36. Dissen. Expl. ad Pind. p. 502. — || Cum *participio* dictum, et quidem *futuri, voluntatem* et *consilium faciendi* indicat. οὐκ εἶ ξυνέρξων Tr. 83. εἶ ξυμμαχήσων Ph. 1366. — || At participium ἰών nominativo casu dictum verbis additur subdita quidem, sed non expressa eundi notione, ut res qualiscunque manifestius narretur. συντιθεὶς γέλων πολύν, ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών Ai. 304. δράτω, φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών Ant. 768. Neutrum commode Latine vertitur: significatur autem altero nocturna Aiacis vagatio, altero Haemonis abeuntis pervicacia. Magis etiam eius rei ratio patet in his exemplis: εἴ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰών Ph. 353. ταῦτ' ἀκούσας στεῖχε, κἀξάγγελλ' ἰὼν καὶ πᾶσι Καδμείοισι OC 1393. De hoc usu sermonis observavit Dorvill. ad Char. p. 380: nec tamen omnia exempla eidem regulae subiicienda fuerunt.

(I p. 509 l. 14.)

Εἰμί [Curt. Et. n. 564]. I. *Formae.* || *Praes. indic.:* εἰμί Ph. 90. 114. 239. 261. 585. 951. 1030. 1031. 1049. 1217 m. OR 90. 557. 1086 ch. 1169. 1360 m. 1476. OC 393. 571. 733. 875. 1080 ch. Ant. 400. 1035. 1212. Tr. 375. 446. Ai. 489. 590. 1299. El. 372. 549. 677. 813. 1190. 1214. 1499. fr. Niptr. 408, 1. Ter. 517, 1. In Ph. 261 fortuito, puto, errore Hermanni editio [etiam a. 1839] εἶμι. Idem εἰμί, quod in libris est, eiecit OC 210 m. — εἶ Ph. 238. 971. OR 367. 371. 390. 413. 415. 673. 676, quod etiam ab εἶμι recte ducas 919. 931. 1008. 1036. 4068. 1180. OC 75. 214 ch. 222 ch. 556. 803. 845. 937. 1000. Ant. 42. 320. Tr. 143. 307. 321. 416. 1200. Ai. 341. 386. 1117. 1259. El. 155 ch. 156 ch. 390. 1152. 1355. 1494 fr. Alet. 91, 1 et 2. inc. 902. — ἔστι, ἔστιν, ἔστ', ἔσθ'. Ph. 41. 69. 70. 302. 422. 429. 522. 575. 633. 641. 643. 647. 655. 656. 662. 751. 753. 842. 989. 1241 bis. 1308. 1317. 1340. OC 89. 274. 297. 370. 427. 448. 503. 818 [in LA. ἄλλος Dind.]. 849. 917. 991. 1045. 1047. 1286. 1369. 1409. 1501. OC 28. 38. 46. 48. 52. 54. 97. 316 bis. 321. 377. 506. 573. 600. 694 ch. 722. 755. 787 bis. 1031. 1117. 1168. 1169. 1175. 1267. 1270 quo loco quo iure Herm. scripserit οὐκ ἔστ' ἔτι, non video. 1344. 1670 bis. 1677 bis. Ant. 5. 220. 329. 384. 387. 397. 567. 661. 665. 672. 692. 702. 737. 750. 753. 1025. 1156. Tr. 46. 475. 738. 945. Ai. 39. 56. 277. 486. 547. 648. 664. 733. 778. 783. 942. 1062. 1069. 1103. 1157. El. 175 ch. [ἔτι Dind. ex LA: m. ant. mutavit in ἔστι]. 356. 847 m. 915. 921. 941. 949. 954. 1042. 1178. 1204. 1218. 1219. 1237. 1338. 1353. 1479 sq. [Dind. aliquot ex his locis ἐστί scripsit, ἔστι praeferentibus plerumque Schndw. Nck. Bgk. Wdr. ut OC 46. 48. 573. 1270. Ant. 5. Ai. 733. El. 949. 1204. 1353. Tr. 738.] fr. Epig. 197, 2. Camic. 302. Creus. 323, 1 et 3. 325, 4. Polyid. 462 a, 2. Ter. 515, 2. Phaedr. 610, 2. Phil. Tr. 626. inc. 664. 674, 2. 678, 2. 3 bis. 4. 5. 688, 1. 774. — ἐστί, ἐστίν, 'στί, στίν. Ph. 21. 32. 165 an. 429. 555. 812. 964. 1072. 1303. OR 236.

283. 369. 708. 735. 836. 847. 517. [917 Dind. Bgk. ἔστι ceteri.] 925. 954. 978. 1145. 1285. 1374. OC 27. 62. 263. 267. 289. 1172. 1360. 1381. 1556 ch. 1586. 1729 m. [praeterea Dind. ab aliis dissentiens aliquot locis quos v. supra in ἔστι]. Ant. 189 sed 521 cum libri κάτω 'στίν exhibeant, exquisitius κάτωθεν schol. servavit. 677. 684. 767. 916. 1256. Tr. 339. 589. 943. 1204. Ai. 514. 740. 745. 793. 797. 972. 1038. 1140. 1225. 1250. 1400. El. 80. 662. 761. 770. 896. 970. 1123. fr. Creus. 321, 1. 322, 2. Salm. 482. inc. 711, 2. 757, 1. — ἐστι, ἐστιν, ἐστ', ἐσθ', 'στι, 'στιν, 'στ' 'σθ': Ph. 34. 74. 386. 469. 1011. quod 1212 libri habent ἐστί ab Herm. eiectum est quippe interpretis manum indicans. 1236. 1320. 1337. OR 56. 296. 451. 540. 624. 732. 983. 1077. 1285. OC 293. 296. 366. 382. 633. 644. 802. 954. 1270. 1331. Ant. 479. 730. 780. 1024. Tr. 294. 945. Ai. 522. 683. 733 Dind. 1375. El. 76. 659. 928. 949. Dind. 964. 1047. 1346. fr. Androm. 132. Creus. 326, 1. Naupl. 377, 2. Ter. 514, 5. Tyr. 585, 2. 715, 2. 719, 4. Horum verbi substantivi sunt OR 732. OC 293. 296. 366. 1270: quanquam quomodo ποῦ ''σθ' et similia, cum accentus non habeat, in quo reponatur, quo iure passim scribatur, nescio. — ἐστόν. ποῦ 'στόν OC 1107. Herm. που ''στον. Inclinatur vero etiam hoc: v. Char. p. 1151. Bekk. — ἐσμέν OC 12. OR 314. Tr. 599. ἐσμεν Ph. 233. Ai. 1320. Ter. fr. 517, 3 inc. 682, 2. ἐμέν illud multum tractatum El. 21 glossis explicatur ἐσμέν et ὑπάρχομεν, et est in membr. Brunckii, codd. Lipss., LA et supra scripto ἐσμέν in LB quod quidem metrum adversum habet; male id probabat Toup. Em. ad Suid. 1, p. 226. Ἐμέν pro ἐσμέν dixit Callim. fr. 294, quod qui secundum Aristarchum affert Eust. p. 1437, 50 aliquando verisimilius est Sophocle teste usurum fuisse, si apud hunc legisset. Pors. transponere verba audacius tentabat; Herm. olim ἵνα οὐκ ἔστ' ἔτ' ὀκνεῖν, nunc autem vulgatam servat, a scholiastis etiam quibusdam ex analogia defensam. Mihi magnopere arridet Dawesii coniectura Misc. Cr. p. 282, ἴμεν probata Wakef., Erf., Schaef.: cui cum opponit Herm. βαίνειν, ἔρχεσθαι et Latinum *incedere* cum manendi aliquo loco et statu significatione coniunctum esse, ἰέναι autem dici, qui aliquem locum petant, hoc ipsum Dawesianae coniecturae favere arbitror. Sensus est enim *eo processimus*, *in eum nos quasi locum contulimus.* [Dind. scr. ἔβης. Wolff. c. Kreusslero ὡς καθέσταμεν.] — ἐστέ OR 947. 1480. Tr. 1009 m. ἐστε OC 1446. — εἰσί OR 108. OC 1192. Tr. 242. Ai. 1238. fr. Creus. 325. 5. Phaedr. 612. εἰσίν OR 675. 1460. El. 500 ch. Eriph. fr. 202. εἰσι Ant. 569. Ph. 420. OC 336. Phryg. fr. 649, 3. εἰσιν Ai. 663. OC 472. εἴσ' Ph. 320. OC 336. Tr. 282. Ant. 217. Est etiam in LA εἰσ' in sententia nunc ab Herm. aliter constituta OC 534 m. v. ἀπόγονος. — *Coniunct.* ὦ. Tr. 1107. — ᾖς Ai. 15. 1117. — ᾖ Ph. 1000. OR 580. 672. 747. 768. OC 1180. Ant. 710. 773. 1114. Tr. 664. Alead. fr. 106, 1. — ἦτε [εἶτε Dind.] Ant. 215. — ὦσι OR 1461. — *Optat.* εἴην OR 13. 77. 780. OC 1044 ch. 1111. Ai. 1330. El. 239 m. 403. 1450. — εἴης Ph. 544. — εἴη Ph. 390. OR 762. 970. 1097 ch. OC 826. 1166. Ant. 273. Dol. fr. 184 a. — [εἶτε Ant. 215 Dind. pro ἦτε, quanquam in ed. Ox. 3 ad h. l. ipse monuit secundae personae plur. opt. sive εἶτε sive εἴητε scriptae in Atticorum scriptorum tot voluminibus ne unum quidem exemplum reperiri. Eurip. locus quem affert caret fide.] εἶεν Ph. 550. El. 1450 et adverbiascente significatione El. 534. Ph. 1308. Ai. 101. OC 476. 1308. Id nunquam ante vocalem positum reperitur. [v. Lob. Path. 2, 195.] — *Imperat.* ἴσθι Ant. 71. Palam. fr. 426. ἔστω Ph. 1003. 1254. OC 1205. El. 363. 469. — *Infinit.* εἶναι OR 349. 403. 550. 588. 1001. OC 60. 918. 935. Ant. 181. Ph. 51. 878. Pel. fr. 436. ἔμμεν Ant. 623 ch. Libri ἔμμεν' illud adversus Elmsleii quandam suspicionem defendit Herm., et videtur agnoscere Eust. p. 453, 26. [v. de ea forma Lob. Path. 2, 161 sq.] — *Particip.* ὤν El. 245 m. 671. 1342. 1409. 1488. Tr. 161. 286. 411. 617. 1045. 1158. 1202. Ai. 284. 767. 923. 1000. 1046. 1094. 1231. 1298. 1372. 1383. 1399. Ph. 371, libri ibi ὢν κύρει, quod cum ob sententiae rationem κυρεῖ corrigi nequeat, quanquam fecit Pors. ad Med. 1138 et schol. sic legisse videatur, Brunck. recte videtur emendasse ἦν κυρῶν. — 377. 485. 805. 1068. 1351. 1385. OR 247. 415. 534. 687. 1126. 1368. 1397. OC 42 [ἂν Dind. c. Vauvill.]. 567. 851. 959. 1031. 1036. 1295. Ant. 394. 662. 754. 756. fr. Atham. 5. Capt. 39. Alet. 90. Synd. 153, 4. Hel. 190. Eriph. 205, 1. Thyest. 238, 1. Creus. 325, 7. Chrys. 650 a. inc. 670, 1. 779, 6. — οὖσα Tr. 380. 557. 1062. OR 930. OC 760. Ant. 1191. El. 365. 1124. — ὄντος Ph. 884. OR 242. El. 310. Ai. 1257. Dan. fr. 176, 2. — οὔσης OC 979. — ὄντι OR 353. — ὄντα Ph. 262. 358. 415. 445. 504. 666. 773. 1014. OR 1528. OC 556. 567. 745. 948. 1157. 1404. Ant. 455. 1325 m. El. 658. 1129. Tr. 263. 970. Ai. 122. 561. 1292. 1338. 1375. Alead. fr. 106, 3. Naupl. 376, 1. — οὖσαν OR 781. OC 929. Ant. 871. El. 341. 518. 578. — ὄν El. 1241. — ὄντε OR 1505. — οὖσαιν OC 445. — ὄντες Ant. 1109. El. 1330. Past. fr. 447, 1. — οὖσαι Tr. 539. — ὄντων Thyest. fr. 237, 2. Electr. 821. Niptr. fr. 406. — ὄντας Ph. 1307. Ant. 1057. El. 541. Ai. 125. 1275. Alet. fr. 94, 3. Ter. 521, 2. — οὔσας El. 305. — τὰ ὄντα El. 937. 1498. — οὖσι Tr. 331. —.— ‖ *Imperfectum.* Prima persona extat Ph. 1219. OR 801. 1123. 1335. 1389. 1393. OC 768. 1386. Ai. 1377. Tr. 414. 564. El. 1023 [ubique in LA scripta ἦν: tribus ex his locis Dind., reliquis Elmsl. ad OR p. 12 formam ἦ restituit quae in LA servata extat OC 973 et 1366 quo loco ν man. multo recentiore adpictum est]. Praeterea diserte firmatur ἦ OR 1123 a Porphyr. schol. Il. ε 533 [et schol. Ambros. Od. 8, 186, qui hoc loco et fr. Niptr. 399 confirmant ἦ ἀντὶ τοῦ ἦν protulisse Soph. „Sic enim tragici ceterique scriptores Attici veteres constanter dixerunt" Dind. ad fr. 399 in PSG. ed. 5]. Elmsleius quidem refellitur Eur. Alc. 655, ubi ἦν ante vocalem scriptum exstat. Herm. cum olim ἦ aoristum, ἦν imperfectum esse decrevisset, quod accurate considerato uno loco OR 1122. 1123 satis refutatur, nunc secundum Schneideri disputationem praef. ad Plat. Civ. 1, p. 44 sqq. sententiam suam retractavit. [Assentitur Nauck. Eurip. stud. 2, 67 et append. crit. ad OR 801 contradicente Bergk. in Ann. Fleckeis. 97, 364 sqq.]. — ἦσθα Ph. 246. 379. 1271. OR 1000. 1029. 1122. 1368. OC 150 ch. 1549. Ant. 755. El. 3. 557. 1146. 1167 summo librorum consensu: eaque forma sola metro convenit Ph. 246. 1271. OR 1029. 1122. 1368. OC 150. El. 557. 1146 cf. Lob. ad Phryn. p. 149. — ἦν tertiae personae. Ph. 412. 569. 691 ch. [οἱ Meinek.] 978. 1034. OR 139. 255. 256. 262. 562. 682. 732. 764. 774. 1014. 1117. 1127. 1267. 1356. OC 342.

367. 644. 766. 964. 1581. Ant. 262. 268. 272. 407. 415. 909. 1161. Ai. 271. 934. 1087. 1212. 1288. 1301. 1324. 1336. 1355. Tr. 9. 22. 247. 258. 268. 316. 507 ch. 517 ch. bis. 520 ch. 521 ch. 555. 564 [ᾖ Dind. ᾖ 'ν Cobet.]. 578. *684 [secl. Wund.]. 688. 776. 890 ch. 988. 1159. 1162. 1172. El. 198 ch. 200 ch. 302. 394. 540. 541. 573. 699. 701. 785. 847 m. 918. 930. 1198. 1332. 1507. fr. Polyid. 464, 1. Scyr. 501, 1 et 3. — ἦμεν Ant. 264. El. 936. — ἦσαν OR 752. Tr. 301. El. 539. 1147. — ἤμην quod ἦν significet, LA addito a m. rec. spiritu aspero habet Tr. 24 pro ἤμην longe significantiore a schol. agnito. Item libri omnes ἤμην Ai. 679 sed in LA a m. rec. supra scriptum ἡμῖν, idque in LB additum habet γρ. ἤμην. ἡμῖν monstrante Suidae cod. Par. v. ἐχθραντέος reposuerunt Bentl. et Kuster. hic ad Suid. v. ἄημα quanquam is quoque in h. v. ἤμην. Damnant id Atticistae: v. Lob. ad Phryn. p. 152. Sturz. de dial. Alexandr. v. 169. [v. Eberhard. obs. Babrian. p. 1.] —.— || *Futurum. Indicativus.* ἔσομαι vulgo non legitur. ἔσσομαι (σικελίζον, v. EM p. 381, 33) et quidem elisa syllaba ultima, ἔσσομ' circumfertur El. 818. Sed ibi ἔσομαι cum hiatu pars apogr., ἔσομ' alia et LA a pr. m. hic quidem a m. rec. corr. ἔσσομ'. Dawes. transpositionem tentabat, ἔσομαι ξύνοικος, Hermanno [Dind. Heimsoeth.] placet εἴσειμ'. — ἔσει. [Scribitur in LA ἔσῃ Ai. 1369. (φανεῖ coni. Nck.) Ant. 86. 1067. OR 1089 ubi Dind. coni. οὐκέτι. OC 816. Ph. 740. ἔσει quod Dind. ubique restituit servatum est OR 1146.] — ἔσται Ph. 460. 492. 893. 1090 ch. 1159 m. 1242. OR 420. 621. 1493. 1495. OC 409. 653. 1118. 1214 ch. 1433. Ant. 637 [v. l. ἀξιώσεται]. Tr. 575. Ai. 1163 an. 1373. El. 1302. Epig. fr. 197, 2. et χρὴ 'σται OC 504 et Tript. fr. 537, quod falso vulgo χρῆσται scribitur vel χρῆσται ut in LA, iniuria defensum a Wolf. anal. lit. 1 2. p. 456 et Reisig. synt. crit. p. 32, sed cupidius etiam damnatum ab Elmsleio. [De scriptura unice vera χρὴ 'σται v. Dind. ed. Ox. 3 ad OC 504 et PSG ed. 5 ad fr. 537. H. L. Ahrens, de crasi et aph. p. 6 sq.] — ἔσσεται futili emendatione Sophocli restitutum ibat Schneider. ὁ ἀσοφόκλειος OC 1118, ubi cum in libris legatur καὶ σοί τε τοὔργον τοὐμὸν ἔσται βραχύ, syllaba una deficiente, Tricl. δὴ inseruit post ἔσται, Brunck. dedit ὡς, Reisig. ἐστ' αἰνεῖν, Herm. Elmsl. Dind. τοῦτ' ἐμοί τ', haud paulo probabilius. [σοί γε τ. τ. εἴρηται βρ. L. Spengel.] — *Optat.* ἐσοίμην OR 793. ἔσοιτο Tr. 941. — *Infinit.* ἔσεσθαι OC 390. —.— II. *Usus.* 1. || *Verbum substantivum* est, *esse aliquid et exstare* significans. Nec vero ea significatione continuo accentu recte vulgo notatur, nec ubi is reperitur, protinus illa verbo vis est, velut cum οὐκ et ἀλλά praecedunt, aut propter praegressi vocabuli rationem reiici accentus non potest. || πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν OR 1169. οὐ βλέπεις, ἵν' εἶ κακοῦ OR 413, cf. Ai. 386. ποῦ, τέκνον, εἶ μοι; OC 845. ποῦ γνώμης ποτ' εἶ; Ant. 42. ποῦ ποτ' εἶ; Ai. 341. οὐχ ὁρᾷς, ἵν' εἶ κακοῦ; 386 cf. OR 413. κἄστ' οὐχ ἑκὰς που Ph. 41. ὡς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὁμιλία πρὸς τόνδε πιστή 70. ἔστι δ', ὦ τέκνον, θέμις 662. Ζεὺς ἔσθ', ἵν' εἰδῇς 989. ἔστιν τις ἔστιν ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν 1241. οὑξελέγχων αὐτὸν ἔστιν OR 297. ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστι 370 *de te verum non est.* κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθὴς 503 ch. ἔστιν τις ὑμῶν, ὅστις κάτοιδε 1047. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ; 1286. οὐκ ἔστιν οὐδείς 1501. ἆρ' ἔστιν; ἆρ' οὐκ ἔστιν; OC 316. οὐκ ἔστιν ἄλλη 319. μόνης τόδ' ἔστ' ἀδελφὸν Ἰσμήνης κάρα 321. καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος 377 *fama increbruit.* ἔστ' ἔποικος 560. ὁ χῶρος ἔσθ' ὅδε 644 *est hic locus ille.* Cave componas ita: ὅδε ἐστὶν ὁ χῶρος, sed ἔστιν ὁ χῶρος ὅδε. ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ οὐκ ἐπακούω, φύτευμα 794 ch. ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἕδρας τάδε 1031. ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμὶν ἐγγενὴς ἔστι 1168. τί δ' ἔστι σοι; 1169 *quid tibi accidit.* ἄκη μὲν ἔστι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι 1270. οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ 1612. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος Ant. 220. μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν 672. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός 737. τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν; 753. κἄστιν τι δεινὸν πῆμα Tr. 46. ἔστιν γὰρ οὕτως 475. ποῦ δ' ἔστι Τεῦκρος; Ai. 797. οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον 1062. ἆρ' ἔστιν ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα; El. 80. ἔστι [ἔτι Dind. LA pr. m.] μέγας οὐρανῷ Ζεύς 174 ch. εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις 356 quod cur inclinetur vulgo nescio. τί δ' ἔστιν; 921. 1237. οὐκ ἔσθ' ὅ γ' εἶπον 941. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τάφος; 1218. οὐκ ἔστι. τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος 1219. ὅδ' ἔστι 1353. — οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή; Ph. 32 rectius ἔστι τις scribatur. εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος OR 369 item. ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων OC 296, etsi verbi substantivi exemplum est, necessario tamen sine accentu scribitur, ut ποῦ 'στον ['στόν Dind.] OC 1107. — ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν OR 314. ὅπου ποτ' ἐσμέν OC 12. ὦ θεῶν μαντεύματα, ἵν' ἐστέ OR 947. ποῦ ποτ' ἐστέ; 1480. πόθεν ἐστέ Tr. 1009 m. οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; OR 108. τοῦ ποτ' εἰσὶ καὶ τίνες; Tr. 242 iure inclinari posset, μαντεῖαι οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις El. 500 ch. κρατῆρες εἰσίν OC 473. Scribunt εἰσὶν reiecto accentu, ut εἴσ' οὔπέρ εἰσι, quod εἰσὶ scribendum erat, 336. ἦν ἂν ὑμὶν ἐν δόμοις τὰ δρώμενα El. 1332. ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; 1450. ἴσθ' ὁποία σοι δοκεῖ Ant. 71, quod iniuria ab οἶδα repeti posse putabat Erf. Recte scholiastarum unus τοιαύτη γενοῦ, ὁποία καὶ βούλει. ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον OC 1205. χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον Ant. 415. ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν; El. 541. ᾧδ' ἦν τὰ κείνης θύματα 573 quod non minus bene ad copulae vim referas. οὐ γὰρ ἦν λύσις στρατῷ *ibid.* ἡνίκ' ᾖσθ' ἄνω 1167. τοὐμὸν ἔσται τῇδε 1302. συμφορᾶς ἔξωθεν εἴην (ἂν) 1449. ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον Ph. 354. πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν 371. πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες OR 752. τίς ἦν ποτε ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους; 754. ὁθούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει 1016. ἦν μὲν Κιθαιρών, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος 1127. αὐτὸς ἔνθεν ἦν 1179. εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν πηγῆς δι' ὤτων φραγμός 1386. εἴην ὅθι δαΐων ἀνδρῶν ἐπιστροφαὶ Ἄρη μίξουσιν OC 1044 ch. τἄργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ 1582. οὔτε τοῦ γενῆδος ἦν πλῆγμα Ant. 249. ἡνίκ' ᾖ μέσῳ πόρῳ Tr. 564. ἐκτὸς εἰσὶ τῶν κακῶν fr. Phryg. 649, 3. τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἐστί σοι; Alead. 103, 1. ἦν μὲν γὰρ οἷος μαλλός Polyid. 464, 1. — ὄντος Αἰγίσθου πέλας El. 310. τῶν ἔνδον ὄντων 821. τά τ' ὄντα πρόσθεν 937. ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς; 1409. Ph. 805. καὶ νέρθεν ὢν Tr. 1202. χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ Ai. 561. ἐκποδὼν μὲν ὢν 1000. ἐγγὺς ὢν 1046. κἀνθάδ' ὢν 1372. ἐνθάδ' ὢν OC 1036. ἐκτὸς ὄντα πημάτων Ph. 504. ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντα 666. τῶν ἐγγὺς ὄντων Niptr. fr. 406. τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν El. 305 *quotquot fuerunt:* cf. ὁπάονες, οἵ τ' ὄντες οἵ τ' ἀπόντες Ant. 1109. v. ἄπειμι. — ἔσται τάδε Ph. 893. τί ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἆμαρ ἔσται; 1090 m. πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; 1159 m. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγὼν Ai. 1163 an. Adde locutionem πολλὴ 'στ' ἀνάγκη OC 293. *Tr. 295 [v. ἀνάγκη],

quae cur inclinate scribatur, cum verba sic sint ordinanda ἔστι πολλὴ ἀνάγκη, ignoro. —.— ‖ Seorsim etiam pono loquendi formulas verbo substantivo et relativis confectas. ἔστιν ὧν δεῖ Ph. 647. ἔσθ' ὅτε i. q. *aliquando* Ai. 56. ἔστιν ἔνθα χὴ δίκη βλάβην φέρει El. 1042. εἰσὶ δ' οἵτινες αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρα Creus. fr. 325, 5. — οὐκ ἔσθ' ὅπως ἕξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι Ph. 522. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει Ant. 329. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν κείνην ἐρείψεις OC 1372. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅπτεταί ποτε Thyest. fr. 235, 1. — ταύτην πότ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς Ant. 750. — οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς OR 448. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν Ai. 1069. οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός 1103. — κοὐκ ἔσθ' ὅτου ὀργὴν ἔχοις ἂν Ph. 1308. οὐκ ἔστιν βροτῶν κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε OR 427. [τίς γὰρ ἔσθ' ὃς οὐχ αὑτῷ φίλος; OC 309 Dind. c. Nauckio scripsit: ἐσθλός libri cf. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος ὃς θανεῖν ἐρᾷ Ant. 220.] — οὐκ ἔσθ' ὁποῖον στάντ' ἂν ἀνθρώπων βίον αἰνέσαιμ' ἂν Ant. 1156. οὔτις ἔσθ' ὃς οὔ Ai. 725. — οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτῃ Ph. 196 an. — οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν ἐξήγαγε (με) OC 97. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ὅδ' οὐκ Ὀρέστης ἐστί El. 1479. οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν οὔτ' αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμον ἔσθ', ὁποῖον οὐ τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν Ant. 5. 6. — ‖ Hinc deflexum *primum* illud, quod εἶναι *vivere*, οὐκ εἶναι *mortuum esse* significat. Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν; Ph. 422. ἠσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν 445. εἴπερ ἔστι τῇδε θἠμέρᾳ Ai. 778 *si superstes est.* θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρές με Ant. 871 m. Illud Aiacis v. 1417 subditicium est. — οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι Ant. 567. ἡνίκ' οὐκέτ' ἔστιν El. 954. οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κεῖνος Ai. 783. Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἔστιν 972, quod scribunt ἐστίν. ὡς ἔτ' οὐκ ὢν Tr. 161. ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος Ai. 1257. τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα Ph. 358. ὡς οὐκέτ' ὄντος 884. ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον OR 956. κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλός 1368. τοῦ παιδὸς ὄντος τοὐδ' ἐγὼ διόλλυμαι Dan. fr. 176, 2. τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα Ant. 1325 m. *perditum* potius et *afflictum* significat, sicut ὅτ' οὐκέτ' εἰμί, τηνικαῦτ' ἄρ' εἴμ' ἀνήρ OC 392. Via eius tralationis his monstratur: ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει Ph. 415. οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι 1212 m. ὃς μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν, ἤκου' ἄριστα 1312. — ‖ Iam variae fiunt *praepositionibus* adhibitis locutiones, saepe inclinatum ex usu, sed contra rationem verbum monstrantes. εἶναι ἐν *versari in:* v. Abresch. An. ad Aesch. 2 p. 405. τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; OR 562. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ; 1286. φράσων ἐν οἷς νῦν ἐστίν Tr. 1123. ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ Ai. 271. ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσα El. 1124. ἐν κακοῖς ὄντες οὐ γιγνώσκετε; 1330. *penes aliquem esse:* ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς ἤδη 'στί Ph. 964. Simile est ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν OR 314 *in te sumus*, i. e. *in te omnem spem repositam habemus.* ἐν ὑμῖν κείμεθα OC 247 m. — εἶναι πρός τινι *proximum esse.* πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν OR 1169. ἀμφί τινι εἶναι *circumstare.* ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ νῦν ἐστί. OC 365. εἶναι κατά τι *versari in.* καθ' ὕπνον ὄντα Tr. 970. εἶναι ἐπί τινι *accessisse aliquo.* καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις Ai. 49. Item de *consilio* in aliquem *capto:* ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν; Ai. 44. Item *penes aliquem esse.* μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε Ph. 1003. — ‖ εἶναι pro παρεῖναι dictum, v. Dorvill. ad Char. p. 600, qui male sic explicat Ant. 1109. Rectius sed tralate dicta afferas τὴν οὖσαν ἡμέραν OR 781, quod quomodo intelligi debeat, versus sequens docet θἀτέρᾳ δ' ἰών. τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα κακά El. 1498. πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι Tr. 331. — ‖ cum *infinitivo* finitimum est ἐξεῖναι, ἐνεῖναι, δυνατὸν εἶναι, et modo *fieri posse* aliquid, tum etiam *copiam rei fieri* significat v. Valck. ad Eur. Hippol. 1326. Sic dictum acui debere ἔστι, cum editionum vulgo nulla constantia eius rei sit, iure observavit Reisig. emend. in Aesch. Prom. 756. οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον Ph. 69. οὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον 768. κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν OR 849. ὑφ' οὗ οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν 1253. τί δῆτ' ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἁδονᾷ 1339 ch. ἔστιν δέ μοι πάλιν κατελθεῖν μήποτε OC 600. οὐ γὰρ ἔστι τἀμφανῆ κρύπτειν 755. ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι λαχεῖν τοσοῦτον 789. οὐκ ἀκούειν ἔστι 1175. ταῦτα μὲν ἔστι μοι κομπεῖν 1344. ἔστιν, ἔστι νῷν δὴ στενάζειν 1670 m. οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν Ant. 665. ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε 692. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστι Ai. 942. ἦ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν γνῶναι 1418 an. vulgo ἐστίν. εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακά fr. Scyr. 501, 1. τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ ζῆν ἔστι inc. 719, 4, quod si εἶναι *contingere* significet, in ultima tonum repositum recte habebit [sic Dind.]: id quod, quia non est dictum τὸ ζῆν, minus verisimile videtur. Semel additur ὥστε. ἆρ' ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν Ph. 656. — ‖ Denique οὐκ ἔστι aliquando *rei cum asseveratione quadam et pervicacia negandae causa* dicitur. Usitatius hoc Euripidi: v. Musgr. ad Eur. El. 1059 et Both. alienorum bonorum impudentissimum furem ad v. 992. οὐκ ἔστιν Ant. 289. Tr. 709. El. 448. οὐκ ἔστι ταῦτα Tr. 449. Ai. 470. —.— 2. ‖ *Copulandis* servit et constitutum est *notionibus subiectae* et *praedicatae.* Quanquam in hoc genere etiam quaedam a verbi substantivi vi absunt proxime. Et cum *adiectivo* dictum adeo frequens adest, ut aliqua de multis exempla attulisse satis sit *praes. indicat.* εἴμ' ἑτοῖμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν Ph. 90. ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ', ἃ βαστάζω χεροῖν 655. εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θέλατον OR 255. στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ 673. ἄγχιστος γὰρ εἶ 919. καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς 1008. ἐπείπερ εἶ γενναῖος OC 75. εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ πείθειν οἷός τ' εἶ 803. κεἰ μοῦνός εἰμι καὶ χρόνῳ βραδύς 875. εἶ γὰρ οὐ δίκαιος 1000. ἦμεν δ' ἑτοῖμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν Ant. 264. ἀρώσιμοι γάρ εἰσι χἀτέρων γύαι 569. κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὑμὶν εἰμί 1035. ἄπειρος εἶ Tr. 143. οὐ σιγηλὸς εἶ 416. κἂν ἄποπτος ᾖς Ai. 15. εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν 547. — ἀλλ' ἐστὶν εὔνουν (τὸ τῶνδε) El. 1204. ποτὸν κρηναῖον εἴπερ ἐστὶ σῶν Ph. 21. κοὐδέν ἔσθ' ὑπόστεγον 34. ἐμοὶ δὲ οὐδέν ἔστ' ἀρνήσιμον 74. εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές 469. δῆλος νῦν ἔστιν ἀλγεινῶς φέρων 1011. δίκαιόν ἐστιν 1320. οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν OR 56. εἰ καὶ τρίτ' ἐστί 283. ἆρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου 540. οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν 624. τίς τοῦδέ γ' ἀνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος 815. εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων OC 1331. ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας Ant. 479. πόνος περισσός ἐστι 780. κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν 1024. εἴ τις... λογίζεται, μάταιός ἐστιν Tr. 945. ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμὴν Ai. 683. — Ἕλληνές ἐσμεν Ph. 233. ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν OC 1446. ἄρχοντές εἰσιν Ai. 668. — *coniunct.* μή σοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα OC 1180. ἄνδρα, κεἴ τις ᾖ σοφὸς Ant. 710. — *optat.* δυσάλγητος γὰρ ἂν εἴην OR 13. κακὸς ἂν εἴην 77. πλαστὸς

ὡς εἴην πατρί 780. εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν Ai. 1330 i. q. ἄφρων. οὐδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος εἴην OC 1111. — ἐμοὶ εἴη φίλος Ph. 390. ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως OR 762. τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἕδραν; OC 1166. — ὅτι σοὶ πάντες εἶεν συννεναυστοληκότες Ph. 550. — *impf.* ἵν' ἦ τυφλός OR 1389. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι Ph. 1271. κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις; OR 1000. κρείσσων γὰρ ἦσθα 1368. ἆρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος OC 150 ch. οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν El. 557. οὔτε σύ γ' ἦσθα φίλος 1146. — Ὀδυσσεὺς πλεῖν ἦν ἑτοῖμος; Ph. 569. ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος 691 ch. ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανών OR 139. καὶ τίς ἦν λόγος; 684 m. ἄξιος ἦν 764. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον OC 964. εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος Ant. 262. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμα 407. Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός 1161. μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων Ai. 934 ch. κἀμοὶ γὰρ ἦν ἔχθιστος 1336. γενναῖός ποτ' ἦν 1355. ὅσον τότ' ἐχθρὸς ᾖ 1377. ὅθ' ἁγνὸς ἦν Tr. 258. ἡνίκ' ἦν ᾠνωμένος 268. *τάδ' ἦν πρόρρητα 684 [secl. Wund.]. ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον 1159. ὡς τὸ θεῖον ἦν πρόφαντον 1162. ἀλλ' ἦν ἄν (καλὸς ὁ σὸς βίοτος) El. 394. εἷς ἦν Ἀχαιός 701. νῷν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός (δαίμων) 918. πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες OR 752 quamvis enim non flectitur, pro adiectivo tamen est numerale. — ὧδ' ἔσει σιγηλός Ph. 740. ἐχθίων ἔσει Ant. 86. χρηστός γ' ἔσει Ai. 1369. — τίς ἔσται μ' οὐπικωλύσων τάδε; Ph. 1242. ποῖος οὐκ ἔσται λιμὴν σύμφωνος OR 420. τίς οὗτος ἔσται; 1493. ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται [v. l. ἀξιώσεται q. v.]. γάμος μείζων φέρεσθαι Ant. 637. ἔχθιστος ἔσται Ai. 1373. εἰκός ἐστι El. 659. 1488. ἦν OR 256. OC 342. El. 540. Ph. 361. — ‖ *Substantivum* copula adiungitur subiecto. οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης; Ph. 246. αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις 1034. ἔστ' ἀνάγκη 1340. ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; OR 390. πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι 1001. ποιμὴν γὰρ ἦσθα 1029. οὐκ ᾖ φίλοισι τοσόνδ' ἄχος 1355. ἄνδρες εἰσίν 1460. ἃ τοῖς γονεῦσιν ἔσται δηλήματα 1495. ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν λόγων OC 382. *θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν 954 [secl. Blaydes.], nisi potius ἔστιν scribendum, ut verbum substantivum referat. πῶς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε [εἶτε Dind.] Ant. 215, — πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις OC 367. εἴ μοι θέμις γ' ἦν 644. ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός 766. ὑμῖν ἂν εἴη καιρὸς ἐξάγειν 826. ὅστις ἔστ' ἀνὴρ χρηστός Ant. 661. ἔργον γάρ ἐστι σέβειν; 730. ἔσται φρενός σοι κηλητήριον Tr. 575. ὅσον ἦν κέρδος σιγῇ κεύθειν 988 an. πρόσθεν οὗτος ἦν αἴθων ὑβριστής Ai. 1087. δείματος ἦν μοι προβολὰ θούριος Αἴας 1212 ch. ἡ φύσει μὲν ἦν βασίλεια 1301. μῶρός ἐστ' ἀνήρ 1375. οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός El. 1147. τὸ μέλλειν κακὸν ... ἐστὶ 1338. — ‖ Adde *participia:* περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὂν αἰεί El. 1242 m. εἰς μάνθαν' ὢν ἀνήρ 1342. μάντις ὢν ἄριστος 1481. ξένον παλαιὸν ὄντα Tr. 263. πιστὸς ὢν κείνῳ 286. ἢν εὑρεθῇς μὴ δίκαιος ὤν; 411. δύ' οὖσαι μίμνομεν 539. παῖς ἔτ' οὖσα 557. πομπὸς ὢν 617. οἷος ὢν 1045. γυνὴ δέ, θῆλυς οὖσα 1062. ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ 1158. καίπερ ὄντα δυσμενῆ Ai. 122. ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο 125. ὡς κοινωνὸς ὢν 284. ἀρχαῖον ὄντα βάρβαρον Φρύγα; 1292. τοιοῦτος ὢν 1298. ὄντα τοιόνδε 1338. τοιοῦτον ὄντα 1375. τούτῳ ὢν ἔχθιστος 1383. ἀνὴρ ἐσθλὸς ὢν 1399. αὐτὸς ὢν νέος ποτὲ Ph. 96. ὄντα δεσπότην 262. οὐ δύσοργος ὢν 377. ὢν ἀκράτωρ 485. ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον 773. νιν ἀφυᾶ τ' ὄντα 1014. γενναῖός περ ὢν 1068. κακοὺς ὄντας πρὸς αἰχμὴν 1307. ὃς εὔνους ὢν 1351, σοί που φίλος γ' ὢν 1385. εἷς ὢν OR 247. ὄντι ἀνοσίῳ μιάστορι 353. ἐχθρὸς ὢν 415. φονεὺς ὢν 534. ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνήρ 687. ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ 930. ξύναυλος ὢν 1126. κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν 1397. ὀλώλαμεν δύ' ὄντε 1505. θνητὸν ὄντα 1528. οὔσαιν παρθένοιν OC 445. ὄνθ' ὃς εἶ 556. ξένον ὄντα 565. ἀνὴρ ὢν 567. ὄντα μὲν ξένον 745. οὖσα σὴ πάλαι τροφός 760. τύραννος ὢν 851. ἀξίαν οὐκ οὖσαν πόλιν 929. Ἄρεος πάγον ξυνῄδη χθόνιον ὄντα 948. τηλικόσδ' ὢν 959. οὔσης ὁμαίμου σῆς 979. πιστὸς ὢν 1031. ἔμπολιν οὐκ ὄντα 1157. ὢν φύσει νεώτερος 1295. ὄντ' ἄναυδον 1404. ὢν ἀπώμοτος Ant. 394. θνητὸν ὄντα 455. φανεῖται δίκαιος ὢν 667. ὢν φρενῶν αὐτὸς κενός 754. γυναικὸς ὢν δούλευμα 756. ταγοὺς ὄντας 1057. κακῶν οὐκ ἄπειρος οὖσα 1191. ὢν ἄπαις fr. Atham. 5. μικρὸς ὢν Capt. 39. ὢν βαρύς Alet. 90. ξεῖνος ὢν Synd. 153, 4. ἀχρεῖος ὢν Hel. 190, 1. θνητὸς ὢν Eriph. 205, 1. γέρων ὢν Thyest. 238, 1. πένης ὢν Creus. 325, 7. ἀσπιδίτην ὄντα Naupl. 376, 1. ὄντες δεσπόται Past. 447, 1. θνητοὺς ὄντας Ter. 521, 2. τοιοῦτος ὢν Cris. 650 a. ἐσθλὸς ὢν inc. 670. παῖς ὢν 779, 6. — ‖ Copula cum *articulo* et *participio* coniungitur. οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων εἴμ' ἐγώ Ph. 114. ὅδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβών με 978. τίς ἔσται μ' οὐπικωλύσων τάδε; 1242. ὅστις ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανών OR 139. τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς; 735. τίς ἦν ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν; 754. οὔτις ἄλλος ἦν ἢ 'γὼ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς 819. ἐγὼ γὰρ εἶμ' ὁ πορσύνας τάδε 1476. ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας OC 1117. τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἕδραν; 1166. ἥδ' ἐστὶν ἡ σῴζουσα Ant. 189. ὅστις ἦν ὁ δρῶν 239. τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε; 248. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη 384. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε 450. χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί Ai. 522. οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε 1280. ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταὐτά 1288. δόλος ἦν ὁ φράσας El. 197 ch. εἴτε βροτῶν (sc. τις) ἦν ὁ ταῦτα πράσσων 200 ch. — ‖ Cum *pronomine* dicitur, *demonstrativo;* ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος Ph. 261. καὶ νῦν ἔθ' αὑτός εἰμι τῷ βουλεύματι OR 557. ὅδ' ἐστίν κεῖνος 1145. εἰ γὰρ οὗτος εἶ 1180. Ἀπόλλων τάδ' ἦν 1329 m. σὺ γὰρ ὅδ' εἶ; OC 222 ch. τάδ' ἐστίν El. 662. τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο 1178. ἦ σὺ κεῖνος εἶ 1355. *indefinito:* ἦν δή τις Ph. 573. τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων OR 1167. ἄσημος οὐργάτης τις ἦν Ant. 252. *relativo:* ὅστις ἐστί OR 236. ὃς εἶ 1036. 1068. OC 556. ὃς εἰμί 571. ὅστις ἦν 926. Ant. 1190. ἃ δ' ἦν τὰ πραχθέντα OC 1581. ὃς εἶ φύσιν Ai. 1259. ἥτις εἶ Tr. 320. ἥτις ἐστί El. 1123. *possessivis:* ὦ φῶς, πρόσθε ἦσθ' ἐμόν OC 1549. ἔστ' ἐμὸν θοὔρμαιον Ant. 397. πάτερ, σός εἰμι 635. εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμός Ai. 547. — ‖ cum *numeralibus.* πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες OR 752. — εἰ καὶ τρίτ' ἐστί OR 283. — ‖ cum *verbalibus* in τέος exeuntibus *gerundii* Latini modo dicitur. ὅτ' ἦν ἐργαστέον Tr. 688. ὁποῖα δραστέ' ἐστίν 1204. μή σοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα OC 1180. ὡς ἀνοιστέον σοι τοὔργον εἴη Ant. 273. ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις 677. τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον Ai. 1140. εἰρκτέον τάδ' ἐστίν 1250. — ‖ Seorsim memorandae locutiones οὐδέν et μηδέν, οὐδείς et μηδεὶς εἶναι, quae et *interisse,* et *perisse* s. *perditum esse,* et *nihili esse* significant. Sunt haec: Ph. 951. 1030. 1217. El. 1129. Tr. 1107. Ai. 767. 1094. 1231. 1275. Accuratius ea tractata vide in v. οὐδείς et μηδείς. — ‖ Denique *subauditur* praedicata ex prioribus notio. ἀλλ' ἦν ἄν El. 394 sc. καλός. ἀλλ' ἡ φύσιν γε 1023 sc. τοιάδε. —. — 3. ‖ Proxime abest a

copulae significatione εἶναι *cum casu* dictum: omnia enim eiusmodi dicta ad notiones praedicatas revocare licet. || Cum *dativo* iungitur εἶναι *habendi* significatione; nec sic modo, ut de rebus et possidendo dicatur, sed etiam ut de mente et consilio. ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα βουλεύματ' ἐστί Ph. 555. ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ OR 296. εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαί OC 1192. οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖς δ' ἔφασκ' εἶναι κράτος 1332. ἀλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου Phaedr. fr. 612. οὐκ ἔστ' ἀποστροφὴ βροτοῖς inc. XXVII. 3, 1 Brck. [Euripidi tribuitur]. Frequentius id genus loquendi, cum dativi pronominum habentis personam susceperunt. ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὁμιλία πιστή Ph. 70, quod verbis aliter compositis ad substantivi εἶναι notionem revocari potest. κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς στόλος ἔσται 492 nisi μοι dativus ethicus est. ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον 1000. αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ 1034. τίπτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἆμαρ ἔσται 1090 m. ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐκ Τροίας ἁλούς 1337, nisi quis hoc ad periphrasticam verbi flectendi rationem accommodaverit. ἦν ἡμιν Λάϊός ποθ' ἡγεμών OR 103. ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν 774. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος 836. κἄμοιγε ποῦ ταῦτ' ἐστίν OC 263. πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις 367. οὐκ ἔστι σοι ταῦτα 787. καί μοι πόλιν κένανδρον ἔδοξας εἶναι 918. πόσις μὲν ἄν μοι ἄλλος ἦν Ant. 909. ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν 1000. μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός Tr. 9. ἦν μοι παλαιὸν δῶρον 555. φέγγος οὐκέτ' ἐστί μοι 1144. πατὴρ γὰρ οὐκέτ' ἐστί σοι 1146 [utroque loco Dind. οὐκέτ' ἔστι]. ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς ὅ τι βλέπω Ai. 514. ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυποῦν μόνον βόσκημα El. 363. ἐμοὶ δ' οὔτις ἔτ' ἐστί (μελέτωρ) 847 m. ὡς οὔτις ἡμῖν ἐστιν 949. ὃς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδόν 1198. Hinc deflexa haec sunt, quae *putandi* adsignificationem habent: τῷ γὰρ κακῶς πράσσοντι μυρία μία νὺξ ἐστίν Naupl. fr. 377, 1 *videtur*. ταῦθ' ὅτῳ παρ' οὐδέν ἐστι OR 983 *qui nihili putat*. — || Cum *genitivo* dicitur varie. Primum *originem* significat, cum cuius quis populi est, tum quorum progenies; et additur, et frequentius omittitur praepositio. εἰς ἀπὸ Σπάρτης El. 701. ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας 704: sed contra ἐγὼ γένος μέν εἰμι τῆς περιρρύτου Σκύρου Ph. 239 i. q. Σκύριος. Alterum genus: ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως ἀνδρῶν Tr. 301. ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; OR 415. ἀφ' ὧν μὲν εἶ OC 937: contra τοῦ πότ' εἰσὶ καὶ τίνες; Tr. 242. τίνος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν; 310. πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου 380. εἴπερ εἶ τοῦδ' ἀνδρός 1200. τίνος εἶ σπέρματος πατρόθεν; OC 214 ch. σήμαιν' ὅτου τ' εἶ χὦπόθεν Alet. fr. 91, 2. ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν δοκῶμεν εἶναι inc. 779, 12, nisi hoc partitive potius dictum. *Veniendi* ab aliquo, qui miserit, significat παρά τινος εἶναι. παρὰ φίλου γὰρ ὢν ἀνδρός El. 671. *Origo facti* significatur genitivo: τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα; El. 930. ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτα Ai. 39. *Ius possessionis et dominii:* Λαΐου γὰρ ἦν πιστός OR 1117. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ; 1122. Hinc dicitur πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων Ph. 386. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός Ant. 737. ἔστι τοῦ λέγοντος OR 917. cf. Brunck. Abresch. ad Aesch. Eum. 734. Seidl. ad Eur. El. 1098. *Convenire aliquid alicui et ab eo exspectari:* τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν Φοίβου διειπεῖν OR 278. τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν 393. Huic finitimum est τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἐστί σοι; Alet. VI, 1. Brck. *quid multis verbis opus?* Denique in *partiendi* significatione ponitur: εἴτ' οὖν θεός, εἴτε βροτῶν ἦν ὁ ταῦτα πράσσων El. 200 ch. Subaudiendum τις. inc. 779, 12 alio loco memoravimus. —.— 4. || Cum *participiis coniunctum* εἶναι omnibus verborum fere temporibus circuitu quodam reddendis constitutum est, quale σχῆμα Χαλκιδικόν Lesbonax vocat p. 179. Quanquam ἦν aliquando mediam quandam copulae et verbi substantivi dignitatem habet, ut circumlocutioni significationem *durandi* sive *manendi* inferat. εἶναι *cum participio praesentis:* θάλλοντές εἰσι νῦν Ph. 418. Ζεύς ἐστί ... ὅτῳ δέδοκται 989 i. q. Διὶ δέδοκται. ὅσοις τάδ' ἔστ' ἀρέσκοντα OR 274. ἐστί σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης 708 i. q. ἔχει. v. ἔχω. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον 847. τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμιν ἐς φόβον φέρον; 991. ἦ κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος; 1045. οὐδέν ἐστ' ἀπόν 1285. ταῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον OC 1586. cf. σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων Tyr. fr. 585, 2. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους; Ai. 1320. — ἂν ᾖ θέλουσα OR 580. ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ 747. ἦ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν Ai. 1330. μηκέτ' εἶναι ζῶσαν Tr. 735. Sic igitur *praesens* periphrasticum nascitur. At *participio futuri* addito *futurum:* Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι ἔσται Ph. 460. ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον OC 653. ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα 1433. *Imperfectum* ἦ cum *participio praesentis* dictum *imperfectum* periphrasticum reddit: οὐκ ἦν ἔτι ζῶν Ph. 412. δοκοῦντα ταῦτ' ἦν OR 126. ἵν' ἦ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν 1389. πρέπον γε τἂν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε Ai. 534. δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με 1324. Sed Tr. 22 ἦν ἀταρβὴς coniungenda, θακῶν autem ἀπολύτως dictum videtur, i. q. παρεδρεύων. Nec circumlocutio est νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ᾖ σοι Ph. 1219, quanquam scholiastae visum est, qui explicat ἐπορευόμην ἄν, sed *abiens* s. *abeundo iam prope navem essem.* — εἰμί cum *participio perfecti perfectum* finitum circumscribit. μόνη γάρ εἰμι σοῦ τ' ἀπεστερημένη El. 813. ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς Ai. 1299. — τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον Ai. 740. ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα OR 1374, quod tamen non necessario pro εἴργασται dici putes, velut τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα OC 267. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς; OR 735. — οἴμ' ὡς ἄλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ Ant. 320. — μὴ πόλλ' ἄγαν εἰρημέν' ᾖ μοι OR 768. δέδοικα μὴ περαιτέρω πεπραγμέν' ᾖ μοι πάντα Tr. 664. — ἔσομαι cum *participio perfecti futurum exactum* refert. τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται OR 621. ὀθούνεκ' ἔσοιθ' ἅμα ὠρφανισμένος Tr. 941, *quod futurum esset, ut utroque parente orbaretur*, id quod recta oratione utentibus dicendum erat *orbatus ero.* — ἦν cum *participio perfecti plusquamperfectum* circumscribit. χοὖτος τεθνηκὼς ἦν Ph. 435. ἔνθεν ἦν γεγώς OR 1393. οὐχ ὡς γ' ἐκείνῳ τῇδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα Ant. 570. τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβὼς ἦν Tr. 247, adsignificata producti temporis et manendi notione, velut in κοινὰ ἦν ἂν ἐκπεφυκότα OR 262. — δόμοις γὰρ ἦν ἐγκεκλῃμένον καλῶς Tr. 578. — Cum *participio aoristi* dictum εἰμί a praesente finito vix differt. προδείσας εἰμί OR 90. οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ 970 i. e. θάνοι ἄν, Sed ἦν *aoristum* aequat. τίς ἦν ποτε ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους; OR 754. — ἔσομαι *futurum* efficit. οὐ σιωπήσας ἔσει; OR 1146. ἦ μὴν σὺ λυπηθεὶς ἔσει OC 816. νέκυν ἀντιδοὺς ἔσει Ant. 1067, quod si quis futurum exactum esse dicat, non adversabor. Cum *participiis futuri* εἶναι sic non dicitur. Nam Ph. 1242 circumlocutionem non habet,

in aliis quibusdam εἶ ab εἰμι repetendum exemplis. Addo ab hoc usu περιφράσεως ortum videri illud θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν OR 1356 ch. —.— 5. || Iam ad *singula* quaedam in *verbi* εἶναι *usu* observanda pergimus. || Nihil usitatius *ellipsi copulae*, praecipue *praesentis:* reliquae enim raro omittuntur partes. Tractarunt hoc caput Valck. ad Phoen. 976. Dorvill. ad Char. p. 149. Intpp. Greg. Cor. p. 152. Schaef. ad L. Bos. p. 606. ἑτοῖμος εἰπεῖν sc. εἰμί OR 92. οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἁμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν τίν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων Ai. 400 m. χωρεῖν ἑτοῖμος 813. δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν sc. εἶ OC 141 an. v. Schaefer. ad Gnom. Brunckii ed. Lips. p. 22. — ἐστί tam crebro abest, ut omnia exempla afferre inepti foret: Ph. 1212 m. OR 376. 378. 379. 463 ch., quod memoratu ceteris dignius, quia in τίς solo per se posito omittitur ἐστί, cuius rei praeterea unum ap. Soph. exemplum prostat OR 1056, ubi inepte τί δ' ὄντιν' εἶπε Elmsl. et Dind. [sic Par. B, sed τί addito ab eadem manu σ LA.] 518. 987. 993. El. 302. Paulo audacior omissio cum in membro sententiae opposito aliud verbum inest: δούλη μέν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον Tr. 63. δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν, ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ El. 999. Nec indignum memoratu, cum participia verbo illo carent: δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν Ant. 576. οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα; OC 1431. v. Matthiae Gr. 2. p. 1104 not. — ἐσμέν omissum. ἦ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι; Ant. 634. cf. Schaef. mel. cr. p. 114. Seidl. ad Eur. El. 37. — εἰσί omissum. ἀλλ' ὁ μὲν Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων ξυνετοί OR 499 ch. — ἐστέ *imperativus* omissus. ὑμεῖς δ' ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς Ph. 1080. — εἶναι omissum. οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν OR 1051. — ἦν omissum. μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα OR 742. — ᾖ omissum visum Brunckio et Schaefero mel. cr. p. 43 in versu mutilato Ph. 782 v. δέος. *Participia* quoque aliquando absunt: non Ph. 28. 31, ea enim sine illis commode intelliguntur, sed in his: ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόρρητον πόλει; Ant. 44. Recte ἀπόρρητον ὄν explicabat Matth. Gr. p. 1112 et ad Or. 30, quod apponitur cum epexegesi ad θάπτειν. Erfurdtio ad σφε referri videbatur. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρός Ant. 471 sc. ὄν, ut recte Wunderlich. obss. in Aesch. p. 95 explicuit; male Brunck. δηλοῖ pro δηλοῦται dictum existimabat. De hac ellipsi egerunt Valck. ad Herod. 5, 39. Schaef. ad L. Bos. p. 730 et quos collegit I. Ellendt. ad Arrian. 1, 29 p. 137. Sed non est ellipsis, cum τυγχάνειν et κυρεῖν participio alias addi solito aliquando carent. Nec unquam εἶναι, cum verbum substantivum est, omitti patitur. —.— || Deinde notamus σχῆμα Πινδαρικόν Tr. 520 ch.: ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες, de quo prudentius Dorvillio ad Char. p. 364. 497. 750 disseruerunt Valck. ad Herod. 5, 12. Butt. Gr. 1, p. 552. Herm. l. c. et ad Eur. Ion. 1161. coll. Bentl. ad Hor. Carm. 1, 24, 8. 3, 16, 7. Serm. 1, 6, 131 aliis locis multis. Quanquam praeponi ceteris sententiae partibus sic dictum verbum necessario solere non magis credam Hermanno, quam Schaeferus ad Plut. 5. p. 142, recte ad obsoletas prisci sermonis reliquias, velut ἔστιν οἱ referens, quibus deflorescentis Graecitatis auctores suam orationem exornare sibi visi sunt. Grammaticorum quidem veterum multi pro sua ratione non male decreverunt ἦν et pluralis numeri tertiae primaeque adeo personae formam esse v. Choerob. ap. Bekk. p. 1293 et quos collegit Muetzell. de em. Theog. Hesiod. p. 231. —.— || ἦν inprimis cum ἄρα coniunctum aliquando pro ἐστί dici videtur: nec tamen ut legitima sua vi careat, quanquam visum Schaefero ad OC 1697, ubi quod legitur πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις id aliquantum distat ab ὅρα· τίς ἄρ' ἦν; OC 118 ch. Alia eiusmodi, sed minime probabilia enotarunt Valck. ad Hipp. 359. Diatr. p. 186. Dorvill. ad Char. p. 592. Schaef. ad Dion. de c. v. p. 126. Theocr. 19, 8. schol. Apoll. Rh. p. 162. App. ad Demosth. 5 p. 393. Heindorf. ad Plat. Phaed. § 35. Meinek. ad Men. p. 149. De his recte iudicavit Apitz. ad Soph. Trach. 402. p. 186. v. ἄρα. [cf. Bernh. synt. Gr. p. 374.] —.— || Cum *adverbio* dici εἶναι nonnullis visum. ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος μείζων φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου Ant. 637. Recte refutat hoc Herm. ad v. 634. [Dind. recepit Musgravi coni. ἀξιώσεται.] —.— || ἐστί *copulam* non initio senarii poni sibi persuaserat Elmsl. ad Heracl. 387. Sed certe copula est ἔστιν δὲ ποῖον τοὔπος; OR 89; nam interrogativa dictio naturam verbi non mutat. (I p. 524 med.)

Εἰν v. ἐν.

Εἰνάλιος v. ἐνάλιος.

Εἰνόδιος v. ἐνόδιος.

Εἰπεῖν v. ἐρεῖν

Εἴπερ *siquidem.* || Cum *indicativo* rei factae indice. εἴπερ ἐστὶ σῶν Ph. 21. εἴπερ ὧδ' ἔχει 116. εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ 192 an. εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε 229. εἴπερ ἄρξεις OR 54. εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος 369. εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις 904 ch. εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου κήδει 1060. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμί 1086 ch. εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων 1225. εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος OC 27. εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με 628. εἴπερ ζῆν φιλεῖς 995. εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται 1206. εἴπερ οἵδε κινοῦνται λόγοι πρὸς ἄστυ Θήβης 1371. εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαίφατος Δίκη ξύνεδρος Ζηνός 1381. εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας Ant. 304. εἴπερ ἥδ' ὁμορροθεῖ 536. εἴπερ δεῖ 679. εἴπερ γυνὴ σύ 741. εἴπερ εὐτυχεῖ Tr. 192. εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ 368. εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον 620. εἴπερ εἶ τοῦδ' ἀνδρός 1200. εἴπερ εὐσεβεῖν βούλει 1222. εἴπερ εἴργασται τάδε Ai. 22. εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ 84. εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν 547. εἴπερ τε Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται 746. [cf. recueil de proverbes IV. in Milleri mélanges de L. Gr. p. 381.] εἴπερ ἔστι τῇδε θἠμέρᾳ 778. θυραῖος εἴπερ ἐστί 793. εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει El. 315. εἴπερ τι κλάεις 1117. εἴπερ τόδε κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος 1119. εἴπερ γ' Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τόδε 1216. εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ 1221. εἴπερ εἶ γενναῖος Alet. fr. 91. εἴπερ πέφυκα Alead. 107, 2. — || Cum *indicativo* rei contra ac fingitur sese habentis significante. μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πέλας, θυραῖον οἰχνεῖν El. 312. καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθενον, ἔδρων ἂν 604. — || Separatim ponendae formulae εἴπερ τις exempla. Λαΐου γὰρ ἦν, εἴπερ τις ἄλλος, πιστός OR 1118. ἐξέφυν πατρός, εἴπερ τινός σθένοντος ἐν πλούτῳ Ai. 488. V. Wyttenb. ad Plut. consol. ad Apoll. p. 113 A. et Schaef. ad OC 734. — εἴπερ ... γε composita sed medio alio vocabulo, velut OR 369. Ai. 84, exemplis firmarunt Pors. ad Med. 814 ch. Elmsl. ad v. 805.

Εἰργαθεῖν *cohibere.* ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν El. 1271 v. εἰκαθεῖν. (I p. 525 l. 10.)

Εἴργω [Curt. Et. n. 142] *prohibeo* et *cohibeo*

significat. *Proprie* dictum est οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα Ant. 48. ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται σκηνῆς ὕπαυλον Ai. 795. δεξιὸν δ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον El. 712. de re v. ἀνίημι. εἴρξω πελάζειν σῆς πάτρας Ph. 1407. — εἶρξαι Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι Ai. 753. *Cum figura:* οὐδὲν εἴργει σοι τελειοῦσθαι τάδε Tr. 1257. ἢ φόβος τις εἴργέ νιν; Ph. 569. κακὸν δὲ ποῖον εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι; OR 129. *Passivum tralate* dictum: σοὶ ταῖσδε δ' οὐδὲν εἴργεται Tr. 344 *nihil praepeditur*, i. e. nihil obstat, quominus audias. *Passivum* significatu *neutrali*, quod *medium* vulgo dicunt: εἴργου OC 836 *manus abstine.* Ad haec a Creonte dicta chorus respondet σοῦ μὲν οὔ, τάδε γε μωμένου. Hoc respici a Suida credibile, cum scribit εἴργου: φυλάττου, χωρίζου. καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται OR 890 ch. Elmsl. epicae vulgarem formam εἴρξεται substituit. εἴρξεται Pal. et Tricl., Flor. Γ ἔρξηται. Praeterea si Suidam excipias cuius aliquot libri ex Ai. 753 ἧρξε referunt in v. ἐμφανές et v. εἱμαρμένη, nulla est diversitas lectionis. Aspero spiritu εἵργω notari quidam retulere, velut schol. Il. φ 282. EM p. 377, 47. Suid. v. εἵρξας. Prudentius illi egerunt, qui de solis vinculis et carcere asperabant dictum, velut Gr. Herm. p. 337. Eust. p. 233, 39. 1387, 3. 1765, 27 et de εἱρκτή, qui carcer est, Gr. Bekk. p. 678, 28. Nec tamen consensus est: cf. lex. π. πνευμ. p. 229. Tricl. ad Soph. Ai. 1230. Quanquam auctor lexici de communi Graeciae more locutus videtur, quemadmodum etiam Arcadius eius fons Attice spirari εἱρκτή et εἱρχθῆναι dicit p. 197, 8. Ex eo quod ἀπείργειν et κατείργειν in usu esse constat, non tantum efficitur, quantum sibi persuaserat Poppo ad Thuc. 3. p. 152 cf. not. cr. ad 8, 74, quanquam idem ostendit non esse Thucydidis codices, qui omnia exempla verbi aspero spiritu notata exhibeant, ut Bekkerus existimarat ad Thuc. 1, 35. In universum probo Buttmanni disputationem Gr. 2. p. 124. Sed in *vinculis habendi* significatione nullo tragicorum exemplo firmatur, et omnibus cum optime conveniat *prohibendi* aut *cohibendi* vis, aspero abstinendum erit. Praeterea illa significatione apud nullum Atticorum praesens εἵργω legitur, solumque aoristum in usu fuisse disertus testis est gr. Hermanni p. 337 eoque etiam Arcadii observata spectant [cf. Lob. ad Ai. 753. Krueg. ad Thucyd. 1, 34]. (I p. 526 l. 5.)

Εἰρεσία *remigatio.* θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον ναῒ μεθεῖναι Ai. 249 ch. i. e. ἐρέσσειν v. μεθίημι.

*Εἰρή vox nihili est in versu nondum emendato νῦν δ' εἰρὴ ὕποφρος ἐξ αὐτῶν Erig. fr. 225.

Εἰρκτέος *cohibendus.* εἰρκτέον τάδ' ἐστίν Ai. 1250.

Εἰρύω *distringo*, forma epicorum more ex ἐρύω producta. ἀνεπίφθονον εἴρυσον Tr. 1032 m.

Εἷς *unus.* De tono regulis adversante v. Herod. π. μον. λέξ. p. 18, 28. EG. p. 171, 49. De spiritu Arcad. p. 200, 10. — || *Adiective* dictum. *nom.* εἷς. οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνὴρ OR 281. v. Intpp. Greg. Cor. p. 56. κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς τραφεὶς 1380. ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς Tr. 460 v. Apitz. p. 198, quanquam perverse explicat. εἷς τῶν ἐν Ἅιδου μάνθαν' ὢν ἀνὴρ El. 1342. — μία. ἀπήνη δ' ἦγε Λάιον μία OR 753. μία δ' ἀνδρῶν ἴλη Ai. 1407 an. μία νὺξ fr. Naupl. 377, 1. εὐφρόνη μία Ter. 517, 11. μία ἁμέρα 518, 1. — ἓν nominativus non legitur. — *gen.* ἑνός masc. ἐξ ἑνὸς ποδὸς Ph. 91. ἑνὸς κρατῶ λόγου 1048. ἑνὸς φωτός OC 1033. πατρὸς ἑνός Ant. 144 an. ἀνδρὸς ἑνός 737. — μιᾶς. ἡμέρας οὐχ ὅλης μιᾶς Ph. 480. μιᾶς πρὸς νυκτός OR 374 [*continua, una nocte* v. Ph. Wagner. in Philol. 20, 621]. κἀπὶ προσπόλου μιᾶς OC 746. μητρός τε μιᾶς Ant. 145 m. δύ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα Tr. 549, de qua locutione v. Bergler. ad Alciphr. 1, 38. Misc. Obss. 5. p. 59. οὐ γὰρ ἀπὸ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον affertur ex Scyth. fr. 491 a schol. Apoll. Rh. 4, 223, quos tetrametros si recte descripsit Valck. Diatr. p. 224 c, legendum οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς ἔβλαστον. Sed cum κοίτης, minime vulgare vocabulum, a scholiasta additum esse verisimile non sit, corrigendum fortasse οὐ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον. — ἑνός neutr. ἐξ ἑνὸς κακοῦ El. 728 *communi clade.* — *dat.* ἑνί masc.: δύο φέρει δ' ἑνὶ λόγῳ El. 1088 ch. Tricl. ἑνί γε, Brunck. et Dind. ἐν ἑνί ex schol., ut videtur, ut metra congruerent; sed rectius corrigitur antistrophicus versus. Est *duplicem uno consilio laudem ferre.* — μιᾷ. οὐ μιᾷ ῥώμῃ OR 122. κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ OC 1592. μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί Ant. 14. ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ El. 1149. 1363. OR 615. μιᾷ τῇδ' ὁδῷ El. 1314. ἐν μορφῇ μιᾷ fr. inc. 713, 4. — ἑνί neutr. ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνὶ ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδρί OR 1135. — *accus.* ἕνα. ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον OR 846. ἕνα νέκυν Ant. 1066. ἕν' ἄνδρ' ἄριστον Ἀργείων Ai. 1340, quod sic componendum ἄνδρα, ἕνα ἄριστον sc. ὄντα. — μίαν. μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν OC 498. μίαν καθ' ἡμέραν Ant. 55. 170. τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔσοιαν Amphitr. fr. 124. — ἕν. ἕν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε Ph. 1203 m. μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει Ant. 705. ἓν γὰρ ἔπος OC 1611. [ἓν φῦλον ἀνθρώπων fr. Ter. 518, 1 Dind. e Bergki coni. scripsit: libri Stobaei ἐν φύλων vel ἐν φύλῳ.] De εἷς μόνος coniunctis cf. Schaefer. mel. cr. p. 19. His in exemplis omnibus εἷς numerale est, praeter tria, Ai. 1340. OR 1380. Ant. 1066, ubi significat τις. — || Idem est, cum *substantivi* personam gerit. Sic enim numerale est in his exemplis. εἷς ἦν Ἀχαιός, εἷς ἀπὸ Σπάρτης El. 701. οὐδ' ἂν εἷς ποτέ Tr. 1072. εἷς ἀπὸ πολλῶν ταχθείς Ph. 1143 ch. πλὴν εἷς τις OR 118 i. e. quidam. c. participio ὤν: εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν 247. εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος Ant. 262 i. e. unusquisque. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος 845. οὐδ' ἂν εἷς θνητῶν φράσειε OC 1656. οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν Ant. 884. οὐδ' ἂν εἷς βροτῶν Phaedr. fr. 611, 3. εἷς σοφὸς διόλλυται inc. 660. — πλὴν ἕν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι OR 119. ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν 120. ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι 748. ἓν γὰρ οὖν ἔξοιδα OC 985. ἓν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον 991. οὐκ οἶδα πλὴν ἓν 1161. ἓν δ' ἴσθι El. 690. ἓν δ' αὐτίκ' ἐξερῶ Tr. 154. ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην 734. ἕν σοι φράσω Ai. 1140. [τὸ μὲν ἓν δίκαιον εἰπεῖν Ph. 1140 ch. *unum quid iustum dicere* Dind. pro τ. μ. εὖ δ. εἰ. scripsit.] ἓν δ' ἐπίσταμαι Dan. fr. 176, 1. εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι inc. 755. — τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται μόνον καθ' αὐτόν OR 62. Libri nonnulli et Suidas v. γνωτός, item Teles ap. Stob. 95, 21 εἰς ἓν habent, quod comparans v. 519 εἰς ἁπλοῦν φέρει Elmsl. recepit. Refellitur hoc additis verbis μόνον καθ' αὐτόν. οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος OC 737. ἥκομεν δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε Ant. 989. ἔτευξε ἐξ ἑνὸς δέκα Naupl. fr. 379, 4. Sed non tam aperte numeralis natura ostenditur, cum εἷς velut Latinum *unus* ad significandum unum aliis praestantem accommodatur. Ἑλλήνων ἕνα κριθέντ' ἄριστον Ph. 1344 cf. adiective dicta Ai. 1340. OR 1380. cf. Lob. ad Ai. l. c. Valck.

ad Her. 6. p. 497 et Anim. ad N. T. Opusc. 2. p. 255. Bentl. ad Hor. AP 32. Blomf. gloss. Aesch. Pers. 333. Ne illud quidem λέγει τις εἷς Ant. 269 numeralis significatione praeditum putaverim; clarum enim per se erat, admonitionem ab uno factam. Igitur τις εἷς *aliquis unus* est *quidam*, *nescio quis*. Plane ita dictum οὐκ ἔστιν ὅντιν' εὑρήσεις ἕνα Phaedr. fr. 610, 2 *non reperies quenquam*. — Cum synesi dicitur ὅμαιμος ἐκ μιᾶς Ant. 513. — ‖ *Adverbiascens* μίαν μίαν dictum pro κατὰ μίαν ex Eride Soph. fr. 201 enotavit Gr. Bekk. p. 108, 9, de qua et similibus formulis attulere quaedam Brunck. in Lex. et quem laudat, Column. ad Enn. fr. p. 99. (I p. 528 l. 2.)

Εἰς et ἐς [Curt. Et. n. 425] *praepos*. ‖ De *scriptura* [v. de ea L. Dind. in Th. L. G. 3. p. 298. Wecklein. curae epigr. p. 58 sq.]. Fuerunt, qui ἐς non probarent modo, sed aliquando invitis libris inferrent; id quod Brunck. [nec non Dind.] saepe fecit, quem vide quae scripserit ad Aesch. Prom. 478. Contra Elmsleius praef. ad OR p. 12 et ad Med. 88 non dici ἐς ἔσω et composita Atticis poetis nisi cogente metro. Idem Elmsl. (ad Heracl. 271) tamen nescio quod Porsoni praeceptum, quibus alias carpendis potius operam dare solet, secutus ἐς quinto iambici senarii pede praeferendum existimat, quando eo adscito spondeus vitetur, cuius rei ratio non est. Igitur εἰς versui necessarium ap. Soph., si recte inii computum, ante vocalem in arsi senarii legitur *ter* et *quinquagies*: Ph. 83. 98. 490. 522. 623. 748. 826. 1076. 1309. OR 62. 222. 430. 519. 706. 719. 744 847. 1010. 1137. 1138. 1254. 1489. OC 577. 968. 1195. 1297. 1600. Ant. 226. 1110. Tr. 20. 489. Ai. 37. 60. 79. 514. 876. 1018. 1138. 1254. El. 24. 374. 436. 454. 598. 606. 1394 qui senarius choricus est. fr. Acris. 68, 4. Alet. 92, 2. Ter. 517, 10. Triptol. 543. inc. 694. 724. 774. *Bis* in trochaicis versibus Ph. 1403. OR 1527. *Bis* in thesi, *semel* in arsi anapaestorum Ai. 149. Inach. fr. 265, 3. El. 215. *Quinquies* in canticis: στατὸν εἰς ὕδωρ Ph. 716. ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν OR 878 ch. ἔτος εἰς ἔτος Ant. 340. τίν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων Ai. 400. οἰχομένων εἰς Ἀίδαν El. 833. De inc. 751 incerta res est v. ἀλίβας. Contra sane pauca exempla sunt, quae ἐς necessario sibi deposcant; *novem* sedium iambici versus parium: Ph. 311. OR 50. 320. OC 1424. Ant. 307. Tr. 697. Ai. 1168. El. 14. Ter. 517, 6, quorum OC 1424. Ant. 307 quartae, reliqua secundae sedis sunt. In anapaesti arsi soluta *semel* ἐς desideratur Inach. fr. 265, 5, legendum enim ἔνθεν ἐς Ἄργος pro olim vulgato ἐνθένδ' εἰς Ἄργος. In cantico item *semel* dictum in Terei fr. 520, 2: τὸ δ' ἐς αὔριον αἰεὶ τυφλὸν ἕρπει. Sed ἐσαμβιβάσασιν OR 876 non numero, quippe ex Hermanni coniectura, quamvis verisimili profectum. Sed longe pluribus in exemplis ad versum non interest quidquam, εἰς an ἐς legatur, et his editorum et, ut videtur, codicum insignem licet inconstantiam videre. Legendum autem εἰς ministrantibus libris his locis: εἰς κατασκοπὴν Ph. 45, Brunck. ἐς. εἰς κέρδος 111. Alii πρὸς κέρδος ab interprete; Herm. Dind. ἐς. εἰς Τροίαν 112 item. εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμνην 482 schol. LA et apogr. meliora: Herm. ter ἐς, Dind. duobus locis. εἰς σέ 500. 1053 consentiunt. εἰς φῶς 581. 1353. Brunck. ἐς. εἰς χεῖρας 1346 item. εἰς μέλαθρα 1428 item. εἰς καλόν OR 78 item. εἰς βλάβην 517 item. ἀλλ' εἰς μέγιστον 521. Herm. et LA ἐς ut 734. 861. 975. 1160. εἰς μέγα 638. εἰς ταὐτό 734. εἰς δόμους 861. εἰς θυμόν 975. εἰς τὰ μητρός 980. εἰς τὰ Λαΐου 1139. Herm. ἐς. εἰς τόδ' ἥξεις 1158. εἰς τριβάς 1160. εἰς μέγιστα 1180. εἰς τὸ φῶς 1229. Brunck. Erf. ἐς. εἰς δέον 1416. εἰς οἶκον 1429. εἰς τόδ' ἄλσος OC 98. εἰς Θήβης πέδον 415. εἰς τόδε 507. 981. 1028. 1138 [sed hic Herm. et LA ἐς]. εἰς πλεῖστον 739. Reisig. ᾗ. εἰς σέ 754. εἰς τὰ σά 800. εἰς γένος 965. εἰς οὖς 976. εἰς τὸ συμπονεῖν 1368. εἰς προὖπτον Ἅιδην εἰς τέλος 1530. εἰς τὸ μαίνεσθαι 1537. εἰς δέον Ant. 386. εἰς πέδον 441 suadet Elmsl. ad Bacch 911, Herm. ἐς retinuit. εἰς τοὺς κακούς 731. εἰς θανόντων κατασκαφάς 920. εἰς θεούς 922. Brunck. Herm. LA ἐς. εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον 999. εἰς δόμους τε κἀκ δόμων Tr. 34. *εἰς τὸν ὕστερον 80 [delevit Dind.: ὡς τ. ὕ. Herm.]. εἰς τί 403 [ubi ἐς Herm. c. Brck. ut 704]. εἰς γῆν 704. εἰς χεῖρα 1067. Brunck. ἐς. εἰς λόγου στάσιν 1179. εἰς δόμους Ai. 63 [ubi Herm. c. Brck. ἐς ut 1249. 1278]. 80 sed hic LA ἐς ut Herm. [Dind. ἐν δόμοις]. εἰς θεούς 128. εἰς τόπον 437 [ἐς ex LA Herm. ut 1090]. εἰς τοσοῦτον 729. εἰς χεῖρα 751. εἰς ποίους βροτούς 1006. εἰς βυθόν 1083. εἰς ταφάς 1090. 1109. εἰς τὸ πρόσθεν 1249. εἰς δὲ ναυτικά 1278. εἰς φῶς El. 419 [hic Herm. ex LA ἐς ut 748. 887]. εἰς Ἴλιον 574. εἰς πᾶν ἔργον 615. εἰς πᾶσαν πόλιν 642. εἰς τὸ κλεινόν 681. εἰς μέσον 748. εἰς τί 887. εἰς τίν' ἐλπίδων 958, Brunck. ἐς ut 1348. εἰς χεῖρας 1120. εἰς τὸ μηδέν 1166. εἰς χεῖρας 1348. [Neque minor est consensus librorum Stobaei, Stephani, Dionysi, Ioannis Dam. in relliquiis fabularum.] εἰς γῆρας Acris. 59. εἰς Δωδῶνος Niptr. 401. κεἰς θεούς Oenom. 419. εἰς φῶς Scyr. 501, 7. εἰς τὰ δεξιά Tript. 527, 1. εἰς τὸ φῶς inc. 657. εἰς βίαν 678, 6 [hoc uno loco unus liber Stob. Scor. ἐς]. εἰς τὸ μόρσιμον 690, 2. εἰς τὸν αὐχένα 695. εἰς τὰ διδασκαλεῖα 779, 2. — *Anapaestorum* duo exempla sunt formae plenioris, εἰς γᾶν Ant. 113. εἰς θεούς 1348. — *Melicorum* haec sunt: εἰς χάριν OR 1352 cum omnium consensu: εἰς τόδ' ἦλθον OC 548. εἰς τόδ' εἴσας αὔχημα 712. εἰς βάσανον 834. εἰς Ἅιδου Ph. 1211. LA adversante metro. — Sed non minor exemplorum vis est, secundum omnium librorum fidem ἐς habentium. ἐς οἶκον Ph. 240 [εἰς Dind.]. ἐς τὴν Σκῦρον 381. ἐς τέλος 409. ἐς τὴν εὔβοτρυν Πεπάρηθον 548. ἐς μέσον 609. ἐς ναῦν 881. ἐς Τροίαν 915. 941. ἐς τὰ πεδία 1297. ἐς τὰ Πυθικά OR 70. ἐς πάντας 93. ἐς τόδε 125. ἐς τὰ κείνου 263. ἐς πλέον 700. 918 [εὖ LA]. ἐς τοσοῦτον 771. ἐς φόβον 991. ἐς δεινόν 1312. ἐς αὔριον OC 567 [Dind. εἰς]. ἐς τοσοῦτον αἰκίας 748. ἐς τί 860. ἐς χεῖρας 975. Herm. εἰς. ἐς τοσήνδ' ὕβριν 1029. ἐς τάσδε 1121. ἐς λόγους ἐλθεῖν 1164. ἐς τὸ Δωρικόν 1301. ἐς Θήβας 1305. 1325. ἐς δόμους 1408. ἐς Ἄργος 1416 [Dind. εἰς]. ἐς δὲ γούνατα 1607. ἐς κακόν Ant. 240. 438. 1026. ἐς πέδον 269. ἐς Διός 1041. ἐς πόλιν *1070. 1094. 1247. ἐς ὕστερον 1194 [Dind. εἰς]. ἐς δ' ὑγρόν 1236. ἐς τοῦτο Tr. 148. ἐς δόμους 185. 262. 417. 610. Ai. 305. El. 1493. ἐς τήνδε Tr. 411. 487. ἐς χεῖρας 442. ἐς δὲ πλεύμονας 567. *ἐς μέσην 696 [secl. Dobr.]. ἐς τὸ λοιπόν 911. ἐς πυράν 1254. ἐς τοσόνδε Ai. 679. ἔς τε τὸν φίλον 680. ἐς μέσον 1285. ἐς λόγους El. 314. ἐς τοσόνδε 961. ἐς ξένην 1132. ἐς τὸ σόν 1165. ἐς θυμόν 1347. ἐς τάφον 1400. ἔς τε τἄβατα fr. Alead. 109, 6. ἐς λόγον Polyx. 470, 5. ἐς κύκλα inc. 731. ἐς μέσον 745, 2. ἐς τρίς 617, 13. Haec *senariorum*. At *anapaestorum* illa: ἐς τούσδε τόπους OC 1761. ἐς δαιμόνιον 376. ἐς τόδε 818. *Melicorum* ea ratio est, ut regnet ἐς, non εἰς. ἐς τόνδε Ph. 396. ἐς δόμους 517. OC 1742. ἐς φίλους Ph. 1145. ἐς μέγαν

OR 194 ch. ἐς τόν 196. ἐς τόν 900 ch. ἐς τοσόνδε 1212. ἐς τᾶνδε OC 127. ἐς χέρα 200. ἐς τί; 524. ἐς πλέον 1218. ἐς τελευτάν 1224. ἐς δ' ἄκραν 1464. ἐς τίνα 1749. ἐς Δίκας βάθρον Ant. 854. ἐς πότε Ai. 1185. ἐς μέσον Tr. 514. Certum est igitur, quibus propter metrum opus sit forma productiore, *triplo plura* esse exempla, quam quibus brevioris formae usus sit; certum etiam, aliquanto pluribus senariorum locis illam, contra in melicis hanc potissimum reperiri. cf. Elmsl. ad Med. 55 et in praef. ad OR l. c. Deinde ap. comicos ἐς non aliter usquam, ac diximus, certe in bonis codicibus legitur, et sicubi nondum ita scriptum fuerat, recte et ordine productiores formas restituentur [Dind. ad Ach. 242 εἰς ante litteras vocales, ἐς ante consonantes scribi vult secutusque est Meinek.; contra ἐς e comicis omnino esse pellendum censet Fritzsch. ad Thesm. 657]; nec nisi unum Hermippi exemplum est ἔσω exhibens, de quo dicemus v. εἴσω: alias ne metrum quidem, ut ita scribatur cogit. Excipi ἐς κόρακας et fortasse ἐς μακαρίαν notum est. Ap. Thucyd. quidem ἐς regnare Popponis decretum est 1. p. 212; sed quam id non verum sit, ex farragine discrepantis scripturae p. 407 sqq. intelligitur. De Platone certe plane contrarium constat post Schneideri curas praef. ad Civit. 1. p. 52 sqq. [De εἰς et ἐς in titulis Atticis ante Euclidem promiscue scripto v. N. Wecklein. curae epigr. 58.] Iam *composita* ap. comicos nulla ab ἐς incipere Personi verissima observatio est App. Praef. ad Hecub. p. LXI; quin ne apud tragicos quidem ulla reperiuntur, nisi cum metro expediat; ab επες incipientia plane ignorare Graecitas videtur omnis [ἐπεσπεσών OC 915 intulit Dind. libris invitis]: v. Poppo Prol. ad Thuc. 1 p. 212. Quae Osannus contra Pors. attulit Inscr. vol. 1. p. 13 nihil valere Schaef. in Ind. Hecubae v. ἐς recte observavit: sed quae de comicis asseveravit Porsonus, eadem, quamquam minus confidenter, re quippe non satis explorata, de tragicis existimasse, ea quidem quam saepe retulimus lege, eo certius est, quod ubique fere in quatuor fabulis Euripidis edendis εἰς poetae reddidit. Ultimum addimus, id etiam regnantis et potioris formae documentum videri, quod sicubi crasis admittitur, κεἰς dicitur, non κἀς, quod si ἐς inesset, devitari non poterat. [Contra librorum Stobaei auctoritatem in fr. 419, 3 κἀς posuit Dind.] Ex his efficitur, ἐς apud tragicos valde elevari, plane eiicere in tanta librorum discrepantia non audeo. [Dind. ἐς ante consonantes litteras posuit, ante vocales siquidem longa admittitur syllaba, εἰς: quam legem secutus ubi discesserit ab libri LA auctoritate, indicavit ipse PSG. ed. 5 ad Ph. 45. OC 98. Tr. 34. El. 615. Ai. 55 locisque singulis adnotavit in OR et Ant.: quamquam non ubique accuratum cognoveris.] — Anastrophen quamvis postpositum nomini non magis ceteris monosyllabis praepositionibus εἰς patitur: quippe per se tono carens. Quanquam sic tamen ut fieret olim suadebat Hermannus de em. r. gr. gr. p. 101. Postponitur εἰς OC 126 ch. —.— II. *Usus.* || Antiquissima et praecipua ea vis est, ut significet *motum talem, quo locus aliquis* vel *spatium intretur*, vel *aliquid aliquo contineatur.* Hic una recenseo, quando εἰς πόλιν, εἰς γῆν, hoc quidem nomine *terram*, non *solum* significante ponitur pro πρὸς πόλιν, πρὸς γῆν: cogitantur enim introire advenientes: nec minus locutiones usus tralati, quibus spatii intrandi subest notio, ut si εἰς οἶκον s. εἰς οἴκους *domum* significat. εἰς Τροίαν μολεῖν Ph. 112. 1363. ἐ. Τ. πλεῖν 915. εἰς γῆν τήνδε κατέσχετε 220. πλέω δ' ἐς οἶκον 240. σῶσαί μ' ἐς οἴκους 311. ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς 381. ἐμβαλοῦ μ' εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμνην 482. πλέων ἐς τὴν εὔβοτρυν Πεπάρηθον 548. ὁρμώμεθ' ἐς ναῦν 881. ἐς Τροίαν μ' ἄγει 941. σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βίᾳ 1297. σκῦλα δ' εἰς μέλαθρα σὰ πέμψεις 1428. ἐς τὰ Πυθικὰ ἔπεμψα Φοίβου δώματα OR 70. δράμημα νωτίσαι ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας, εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον 194 sqq. ἄφες μ' ἐς οἴκους 320. ἔρριψεν εἰς ἄβατον ὄρος 719. Musgr. et Dind. ἄβατον εἰς ὄρος. ἴωμεν εἰς δόμους 861. οὐκέτ' εἶμι ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναόν 900 ch. εἰς οἴκους μολεῖν 1010. εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον 1138. ἐς οἶκον εἰσκομίζετε 1429. ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος OC 98. προσέβα γὰρ οὐκ ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς τᾶνδε κορᾶν 126 ch. οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον 415. τὸν ἐς Θήβας στόλον ἀγείρας 1305, quod huc advoco, quod in ἀγείρω *adducendi* vis inest, non hostilis impetus. ἄγω ἐς Θήβας στρατόν 1325. ἐὰν ἐς δόμους νόστος γένηται 1408. στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος 1416. μολούμεθ' ἐς δόμους 1742 m. [et cum similibus verbis eundi mittendi ducendive] εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους ἴδοιμι σωθέντα Tr. 610. Tr. 34 (εἰς). 185. 262. 417. Ai. 63. 305. El. 1493. Ph. 517 ch. ἐς τόδ' ἀπέργει κεῦθος νεκύων Ant. 818 ch. εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς 920. * φέρων ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν 1083 [secl. Wund.]. ἴσαν ἐς μέσον Tr. 514 ch. ἐς δὲ πλεύμονας διερροίζησεν 567. ὡς ἐς πυράν με θῇς 1254. ἄνδρα εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά Ai. 60. τὸν αὐτὸν εἰς τόπον ἐπελθών 437. εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν θείς 751. εἰς χεῖρας λαβεῖν El. 1120. εἰς βυθὸν πεσεῖν Ai. 1083. μὴ εἰς ταφὰς πέσῃς 1090. εἰς τάφας ἐγὼ θήσω 1109. εἰς τὰ ναυτικὰ σκάφη πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος 1278. μὴ σπείρῃ ματαίαν βάξιν εἰς πᾶσαν πόλιν El. 642. οὐ γὰρ ἦν ἄλλη λύσις πρὸς οἶκον οὐδ' εἰς Ἴλιον 567. ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος 681, *conventus* enim dicitur, πανήγυρις. πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον 748. οἰχομένων εἰς Ἀΐδαν 833 m. πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι 1132. δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος, τὴν μηδὲν εἰς τὸ μηδέν (in urnam) 1165. 1166. παράγεται ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια 1394 ch. ὑποβὰς ἔνθεν ἐς Ἄργος fr. Inach. 265, 5. εἰς [ἐκ Meinek.] Δώδωνος Niptr. 401, 1. διεμπολώμεθα εἰς ἀήθη δώματα Ter. 517, 10. ὅρκους εἰς ὕδωρ γράφω inc. 694, 1. ἐρρηξάτην ἐς κύκλα χαλκέων ὅπλων inc. 731. εἰς αλίβαντα καταπεσεῖν 751. εἰς Αἴαν πλέων 774. —.— || Deinde ponitur in nominanda *actione*, *quae aliquo versus* dirigitur, cum proprie, tum tralate. *Propriae* dictionis haec sunt. ῥίψασα ἐς μέσην φλόγα, ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν Tr. 695 sq. [media verba eiecit Dobr.]. ποτοῦ χυθέντος εἰς γῆν 703. φύλαξ ἔβην εἰς ὁδόν Ai. 37. βάτ' εἰς ὁδόν inc. 724, 1, quanquam haec etiam primae significationi accenseas: sed non licet in hoc fieri: βοῦς εἰς ὁδὸν πορεύεται Ai. 1254 *compellitur in viam.* οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος Ph. 490. Prope Oetam enim, non in ipso monte Philoctetes habitabat. εἰς προσόψιον πάγον μολοῦσα OC 1600. ὁρμᾶσθ' εἰς ἐπόψιον τόπον Ant. 1110. — αἰετὸς ἐς γᾶν ὡς ὑπερέπτα Ant. 113 ch. de considente, non de occupante terram aquila dictum. ἐς πέδον κάρα νεῦσαι 269. cf. νεύουσαν ἐς πέδον κάρα 441. εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ἵζων 999 *cum me contulissem.* φέρειν νιν ἐς Διὸς θρόνους 1041. πατρὸς ἐλθόντος εἰς φῶς El. 419. cf. ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς Scyr. fr. 501, 7. ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς πρόσεισι μηδέν El. 436. εὐνή sepulcrum Agamemnonis est, et de inferiis dicitur. ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας OR 1489. πελάζειν ἐς τούσδε τόπους OC

1761 an. εἰς σὲ... ἥκω Ph. 500. εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν στελεῖν 623. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, εἰς ποίους βροτούς; Ai. 1006. ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν Ant. 226 *rediturus me convertebam.* v. Schoem. ad Isaeum p. 363. Hinc locutiones sunt de *morte* et *pernicie*.. ὁρμώμενον ἐς προὖπτον Ἅιδην OC 1440. οὐκ εἰς ὄλεθρον; OR 430. 1146 i. e. *non in malam crucem abis?* εἰς τόδ' ἥξεις 1158. εἰς τριβὰς ἐλᾷ 1160. Rursus alia de corpore et membris dicuntur. ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶνα παρθένῳ προσπτύσσεται Ant. 1236 v. Herm. ἐς δὲ γούνατα πατρὸς πεσοῦσαι OC 1607. πάταξον εἰς ἄκρον πόδα Ph. 748. — παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν 1346, quod de *potestate sanandi* dictum, velut de potestate quanquam alio sensu ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖρας El. 1348, commissus enim Orestes paedagogo, ut servaretur. Rursum aliter δός μοι εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν Tr. 1067. Quae quid ab El. 1120. Ai. 751, quae supra attulimus, differant, incurrit in oculos. εἰς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην fr. inc. 695. —.— ‖ At *tralatio* admodum varia. a. De *statu* et *conditione*, in quam quis adducitur. ἐς τί τρέψει OC 860 *quid facies?* ὅταν τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ 1537. ἐλπίδων γὰρ ἐς τίν' ἔτι με δαίμων ἐλαύνει 1749 m., quod tamen etiam de fine et termino consequendo dici potuit. ἐς Δίκας βάθρον προσέπεσες Ant. 854 ch. οἰκείας εἰς ἄτας ἐμπίπτεις El. 215 an. ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ Ph. 826. ἐς κακὸν πέσοιμί τι Ant. 240. ἐς κακὸν πεσών 1026. εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν OR 1527. ἄϊδρις εἰς τόδ' ἦλθον OC 548 m. ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν 748. ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος 1217 ch. ἥξεις εἰς τὸ μόρσιμον fr. inc. 690, 2. Transitive dictum. ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι OR 744. ὕβρις ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν 877 ch. ἐς φόβον φέρον *terrens* 991. ἐς βίαν ἄγον fr. inc. 678, 6. ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν ἀλγεινόν Ant. 438 et plane alio sensu σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἴσας αὔχημα OC 712 ch. εἰ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν Ai. 1249 *praeferemus.* — b. Contrarium est, cum de *ingruente malo* dicitur. τοὔτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι Ai. 1138. ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται μόνον OR 62 *tangit.* εἰς βλάβην φέρον 517. εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν ἤκουσα El. 374. νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη 263. Simile est τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον 847 *me tangit*, i. e. a me commissum est, quod aliter dictum quam v. 62 ἔρχεσθαι. — c. De *pugna congredientibus* et omnino *re aliqua* comparatione *spectanda:* εἰς ἀγῶνα τούτῳ συμπεσὼν μάχης Tr. 20. τάχ' εἰς βάσανον εἶ χεροῖν OC 834. εἰς χεῖρας ἦλθον πατρί 975. οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὔτ' ἔργου μολὼν 1297. — εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθών Tr. 1179. γένος εἰς ἔλεγχον ἐξιόν Alet. fr. 92, 2 i. q. ἐξητασμένον. Item de *colloquio congredientibus:* σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν αἰτεῖν OC 1164. θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην El. 314. ἐλθὼν ἐς λόγον Polyx. fr. 470, 5. — d. De *oculorum coniectu* aliquo versum. εἰς ἐκεῖνον ἐλεύσσομεν OR 1254. τί χρή με εἰς θεοὺς ἔτι βλέπειν; Ant. 922. λεύσσων δ' εἴ που γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ Ph. 716 ch. Saepius adsignificatur *consideratio* et *consilii via ineunda.* εἰς ἐκεῖνα, μὴ τὰ νῦν, ἀποσκόπει OC 1195. εἰς τί μοι βλέψασα El. 887. μηδὲν εἰς κεῖνον γ' ὅρα 925. εἰς σὲ δὴ βλέπω 954. εἰς τίν' ἀλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν 958. οὐθ' ἀμερίων ἔτ' ἔξιος βλέπειν τιν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων Ai. 400 m. ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς ὅ τι βλέπω 514. — e. De *rebus auditu* et *intellectu perceptis.* τοιούσδε λόγους εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς Ai. 149 an. v. Dawes. misc. cr. p. 86. μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν εἰς θυμὸν βάλῃς OR 975 i. e. μὴ ἔστω ἐνθύμιον, qua locutione usus poeta est v. 739, i. e. μὴ φρόντιζε. Verbis simile est, sensu aliud οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω El. 1347 i. e. οὐδὲ συμβαλεῖν ἔχω, non memini, ne coniectura quidem tenus. — f. De rebus *publice agendis* vel *in lucem edendis.* ἐς πάντας αὔδα OR 93. Confer κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας El. 606. — τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ OR 1229. δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν εἰς φῶς ὃ λέξει Ph. 580 *palam dicere.* δέσμιόν τ' ἄγων ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον 609 *cuivis.* οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεὶς Ai. 1285. εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς Ant. 307 *palam constituetis.* Quanquam hoc etiam ad *accessionis* vim trahi poterit. μή πώ ποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν 1081 *palam omnibus dixisse mendacium.* Nam si de republica dictum velis esse, inepta erit publici et privati mendacii distinctio. ἐς πόλιν γόους οὐκ ἀξιώσειν 1247 v. Erf. *non palam in questum et fletus erupturam.* —.— ‖ A secunda dirigendi aliquo versus motus significatione ea tralatio repetenda, *qua actione aliquem affici* εἰς indicat, cum bono tum infenso animo *(in, adversus, erga).* ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει Ph. 396 ch. i. e. ὅτε Ἀτρεῖδαι εἰς τόνδ' ὕβρισαν. οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ τοὔνειδος ἕξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι 522. cf. ὠνείδισ' εἰς σὲ κἀμέ OC 754. κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν Ph. 1145 ch. cf. ἀρωγὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν El. 454. κοὐκ ἔσθ' ὅτου ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ Ph. 1309. τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι OC 965. τάδ' εἰς ἐμαυτὸν ἡμάρτανον 968. κεἰς θεοὺς ἁμαρτάνειν Oenom. fr. 419, 3. εἰς οὕς τ' ἔδρων OC 976. εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς Ant. 731. cf. τά γ' εἰς θεοὺς [ἐς τὰ θεῶν Dind.] μηδὲν ἀσεπτεῖν 1349 an. ἣν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν Tr. 411. λόγους οὓς εἶπας ἐς τήνδε 487 non enim *collocuta* quidem cum Iole fuerat, neque *dicta de illa* significantur, sed *animus*, *in eam qualis esset*, *dictis ostensus.* ὑπέρκοπον μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος Ai. 128. εἴς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν βουλήσομαι 680. ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς El. 24. καί σ' ἔγωγε δεσπότιν ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω 598 i. q. δεσπόζουσαν ἡμῶν. Addo formulam γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν Ai. 79. De hoc usu praepositionis v. H. Steph. App. ad Dial. Att. p. 123. Valck. ad Eur. Phoen. 79; is tamen Sophoclea non protulit. —.— ‖ A secunda item significatione illa quoque deflexa est, quod *finem* et *terminum pergendi* vel *perveniendi* indicat. Quae plane adverbiascentia sunt in hoc genere, mox tangentur. Et primum genus est a *locis* desumptum ad *tempora* tralatum, quo *ad id usque* dicitur εἰς. Viam facit ὁρᾷς ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρεις μαντεύματα OC 1424, de vaticinio eventum habente. — χὤταν εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνῇ OC 1530. ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθα Ter. fr. 517, 6. οὐδὲν ἕρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου Acris. fr. 59 i. q. ὥστε γηρᾶναι μένει. Deinde de *animo* et *factis.* σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα OC 981 *ad id impudentiae dictorum.* Etsi εἰς τόδε στόμα coniungi debent, quemadmodum Hermannus vult, nihilo tamen minus significatur εἰς τόδε ἀναιδοῦς λόγου. ἐς τοσήνδ' ὕβριν ἥκοντα 1029. ὥστ' εἰς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν διεπεραιώθη ξίφη Ai. 729. πῶς οὖν ὁ λῃστής ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; OR 125. ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων ἐμοῦ βεβῶτος 771. cf. Erf. χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ El. 615 *omnia audere.* δεινὸς ἕρπειν πλοῦτος εἴς τε τἄβατα Alead. fr. 109, 6. Paulo aliter dictum ἐς δεινόν,

οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόψιμον sc. ὁ δαίμων ἐξήλλετο OR 1312. —.— || *Adverbiascentes locutiones* efficiuntur variae. A *secunda propria* significatione deflexum εἰς τὰ δεξιά Triptol. fr. 527, 1 *dextrorsus*. Ab eadem haec sunt: στάντες ἐς ὀρθόν OR 50 quasi *erecti* i. e. servati. cf. ἐμὰν γᾶν κατ' ὀρθὸν οὔρισας 695. — οὐδὲν φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν Tr. 347. εἰς ὀρθὸν φρονεῖν Triptol. fr. 543 [ἀντὶ τοῦ καλῶς φρονεῖν explicat Antiatt. p. 92, 1. cf. Priscian. 18, 202. p. 305, 16 Htz.], quae duo postrema etsi ὀρθῶς explicare licet, tamen a regendo itinere ducta sunt: velut ἐς μέσον inc. 745, 2. Ab ea *tralata* significatione, qua *affici* aliquem aliquo facto indicatur, eae formulae oriuntur, quibus εἰς est *quod attinet* s. *tenus*. νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν, πλὴν εἰς σέ Ph. 1052. τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα OR 706. Brunck. κατὰ πάντα ἐλευθεροστομεῖ, Musgr. *omnium ora in me laxat* interpretati ἑαυτόν pro ἐμαυτόν dici putaverunt; non rectius schol. πᾶσαν κακουργίαν λόγων κινεῖ. Recte Erf. *de se quidem linguam penitus liberat*, i. e. excusat, omnem culpam in Tiresiam conferendo. σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα OR 980. ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ Ant. 375 *de incredibili tanquam portento ambigo*. πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' εἰς τὰ σά, ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον OC 800. Recte schol. ἐν τῷ μὴ πείθεσθαί σε μᾶλλον σὺ δυστυχεῖς ἢ ἐγώ: cf. Reisig. enarr. p. 114. αἰδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες εἰς τὸ συμπονεῖν 1368, quo loco virgulam ab Herm. post γυναῖκες positam, post συμπονεῖν omissam non perspicio. Huic persimile illud est τήνδε τὴν ἐς τάσδε τέρψιν OC 1121 *gaudium de illis reducibus susceptum*. Paulo diversa haec sunt: τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσων ἔφυ Tr. 489 i. q. παντάπασι. ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω 1243. Cf. Valck. ad Phoen. 622. σῶμα οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν OC 577. κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον (ἔχω) Ai. 876 *non magis quidquam reperio*. μηδὲν δίκαιον εἰς τέλος μέλλοι ποιεῖν Ph. 407 *postremo*, proprie *fine tenus*: in quam vim firmandam Hermannus attulit Eur. Ion. 1615. ἀλλ' ἐς τί; OC 524 sc. δυστυχὴς ἦσθα: *quamnam in partem*. Deinde *finis* et *termini tempore tenus indicandi* significatione haec praedita sunt: κἀξεθρεψάμην τοσόνδ' ἐς ἥβης El. 14. ἀλγεῖν ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου ἄλεκτρα γηράσκουσαν 961. ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ Tr. 148. ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον OR 1137. πῶς πατρῷαί σ' ἄλοκες φέρειν ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε; 1212 ch. ἐς τόδ' ἡμέρας OC 1138. ἔτος εἰς ἔτος Ant. 340 ch. — εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ δός μοι σεαυτόν Ph. 83. χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς στείλωσι 1076. ἐς τὸ λοιπόν Tr. 911. *εἰς τὸν ὕστερον Tr. 80 sc. χρόνον, quod Reisk. correcturus erat εἰς τό γ' ὕστερον [εἰς τὸ καρτερόν Meinek. Interpolata censet verba Dind. et fuisse a Soph. f. εὐτόλμῳ φρενί]. ὧν εἰς ὕστερον ψεῦσται φανούμεθα Ant. 1194. τῆς ἐς αὔριον ἡμέρας OC 567. τὸ δ' ἐς αὔριον αἰεὶ τυφλὸν ἕρπει Terei fr. 520, 2. εἰς ἅπαξ [εἰσάπαξ Dind.] εἰπεῖν Ph. 443. v. ἅπαξ. — ἐς πότε *quando*, Ai. 1185 ch. de quo genere loquendi v. Lob. ad Phryn. p. 46. — Deinde de *consilio facti* et *eventu* inde consecuto dicitur. πέμψον εἰς κατασκοπήν Ph. 45. εἰς ἔλεγχον ἐξιών 98 *scrutaturus*. ὅταν τι δρᾷς εἰς κέρδος 111 i. e. πρὸς κέρδος, quod in codd. nonnullis est ex interpretatione. ὁ δὲ κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν OR 1180. χωροῖμ' ἂν εἰς τόδε OC 507. ἐς τάφον λέβητα κοσμεῖ El. 1400. Ἔρωτι ὅστις ἀντανίσταται πυκτὴς ὅπως ἐς χεῖρας Tr. 442 i. e. ἀγωνιούμενος. θάνατος ἐς τελευτάν OC 1224 ch. nobis ἐς τελευτάν *postremo* significare videtur, mors *rerum ultima* dicta: v. ἰσοτέλεστος. — ἐρινὸς ἀχρεῖος ἂν ἐς βρῶσιν Hel. fr. 190, 2. εἰς χάριν πράσσων OR 1353 m. εἰς ἔριν θυμούμενος Ai. 1018. — ἐς καλὸν σύ τ' εἶπας OR 78 i. q. καλῶς. ἐς δέον 1416. Ant. 386. ἐς αὐτὸν καιρὸν οἵδε πάρεισιν Ai. 1168 [usitata Euripidi dictione]. εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσασ' ἔχεις; Tr. 403 *quo consilio?* v. Valck. ad Phoen. 624. Piers. Verisim. p. 20. Num ad eventum an ad finem tempore tenus indicandum referam ἐς τρὶς ἐκβάλλει inc. 678, 13, quod *penitus vincere* significat, a luctatoribus desumptum, ambigo; nam et *ad tertias usque vices*, et *ut ter fiat* interpretari licet. A termino temporali ad *res animi* et *mentis* traduci videtur. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω Ph. 1403. ἐχθρὸς ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος Ai. 679. Ab his differt, sed ut in his tamen recensendum sit, οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, ἀλλ' εἰς μέγιστον OR 519 *graviter nocet*. Et rursus haec: μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε; OR 638. σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον σέβω 700. οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ 918 *nihil proficio*. Diversa contulit Musgravius. πενθεῖν εἰς πλεῖστον OC 739 *maxime*. —.— || *Ellipsis*. Aliquando duobus membris commune εἰς ab alterutro abest. τὴν ἐγὼ τάλας οὐκ ἄν ποτ' εἰς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἔδοξ', ὅσον πέπτωκεν OC 753 v. Schaef. De εἰς Ἅιδου v. i. Ἅιδης. —.— || Εἰς pro ἐν minime dicitur, etsi veteribus pariter ac recentioris aetatis hominibus visum, v. Hemsterh. ad Ar. Plut. 456. Dorvill. ad Char. p. 437 alios multos, quos adducit Apitz. ad Tr. 192. Primum clarum est eiusmodi exempla, qualia sunt ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον Ph. 609 et σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται inc. 745, 2 non significare ἐν μέσοις sive ἐν μέσῳ, sed in altero motus inesse indicium, in concione enim ille constitutus est, in altero eventus, ὥστε μέσα i. q. κοινὰ γενέσθαι. Non magis antestari licet εἰς παλαιὸν θᾶκον ἵζων Ant. 999, quod non *sedendi* sed *considendi* vim habet. Relinquuntur duo potissimum exempla. Cum Philoctetes dixisset πατέρα ματεύων (sc. κρᾶτα ἀποτεμῶ) Ph. 1210 rogassetque chorus ποῖ γᾶς; ille respondet ἐς Ἅιδου· οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι. Est autem hoc κατὰ τὸ σημαινόμενον dictum; cum enim in ματεύων *eundi quaesitum* insit significatio, ut quaerat chorus ποῖ γᾶς cum *motus* et *itineris* indicio, recte et ordine Philoctetes pergit ἐς Ἅιδου. Eadem, sed difficilior paulo ratio est Ai. 80: ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐς δόμους μένειν. Sic LB Tricl. schol. Rom. LA pr. m., nam ἐν et οις m. recentissima superscripsit [recep. Dind. ἐν δόμοις]. Schol. poeticum genus dicendi vocat, nec sane ab interpretis manu esse potest. Aptissimum Lob., qui quidem ἐν δόμοις edidit, exemplum contendit Eur. IT 620, in quo ut in κείμεθα inest πεπτώκαμεν, ita in μένειν cogitandum βεβηκέναι *introisse*. Non est igitur attractio ex duabus sententiis in unam confusis, de quo genere praeter huius aetatis grammaticos exposuere Krueg. de attract. l. Lat. p. 310 coll. Matthiae. ad Eur. Suppl. 224. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 848. — εἰς χίλια *usque milia* dudum recte scribitur Naupl. fr. 379, 6 [ὅς Dind.].

Εἰσάγω *introduco*. ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ El. 39 *quando opportunum introeundi tempus erit*. καί σέ γ' εἰσάξω Ph. 672. — *adduco*, tralate νὺξ γὰρ εἰσάγει, καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη φόβον Tr. 29.

Εἰσαεί *in perpetuum*. Rectius fortasse disiunctim scribitur. χοἰ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί OR 275. τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ 1013. μενῶ σ' εἰσαεὶ βαρύς Tr. 1202. — ἢ τὸν εἰσαεὶ λῃλατήσει χρόνον;

Ai. 342. ὡς γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεί 570. — ἐσαεί non dicitur. (I p. 537 l. 5 a f.)

Εἶσαι *collocare*. σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἶσας αὔχημα OC 713 ch. *locasti in gloria* i. e. *eam tribuisti*.

*Εἰσαιέν falsa in LA scriptura OC 703 v. ἀεί.

Εἰσακούω *audio*. c. accus. aut genitivo ponitur. τοῦδ' εἰσάκουε τἀνδρός Ai. 789. τότ' εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει OC 290. ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ θάλλοντά τ' εἰσήκουον El. 952. v. εἰμί et θάλλω. — ὃς οὔποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσα Ai. 318. ὧν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας Tr. 337. τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγώ, ὡς 351. πολύς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος 424. ἔχεις τε κεἰσήκουσας Ant. 9. τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν OC 1645. c. accus.: ὅτ' οὖν χρησμὸν εἰσηκούσαμεν El. 38. ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν 1098. τίνος βροτῶν λόγον τόνδ' εἰσακούσασα El. 884. Horum proprie dicta pleraque: Ai. 318. 789. OC 290. 1645. Tr. 351. 424. El. 38. 884. 1098. Ant. 9. *fando accipiendi* vi unum certe dictum El. 952 et fortasse Tr. 337 [v. de usu verbi Meinek. in Philol. 20, 67]. — ἐσακούω non dicitur.

Εἰσάλλομαι *insilio*. μέσον εἰς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην fr. inc. 695. — Tralate *irruo*. τὰ δ' ἐπὶ κρατί μοι πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο Ant. 1346 m. Nam quae Erf. comparavit *irruendo advehere* interpretatus, dissimillima sunt: τὰ δέ adverbiascere potius videtur. — ἐσάλλομαι non reperitur.

*Εἰσαναβαίνω *escendo*. εἰσαναβᾶσα ex libris OR 876 Dind. v. ἐσαμβιβάζω.

Εἰσάπαξ *semel*. ἐπείπερ εἰσάπαξ συνήνεσα Ph. 122. ὃς οὐκ ἂν εἷλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου μηδεὶς ἐφῃ 443, *qui quamvis nolentibus omnibus sua saepius ingerebat*. εἰσάπαξ τρέσας OC 1419, quod mire argutatus Hermannus *uno nisu*, *sic repente* explicat. — ἐσάπαξ non exstat.

Εἰσαφικνέομαι *advenio*. Plutarch. Moral. p. 745 f ὁ Σοφοκλέους Ὀδυσσεύς φησι Σειρῆνας εἰσαφικέσθαι Φόρκου κόρας κ. τ. λ. Quae ad Ulixem ἀκανθοπλῆγα s. Niptra (fr. 407 Dind.) recte referens Brunck. tamen in incertis posuit (LXX. 4, 1), bene autem scripsit Σειρῆνας εἰσαφικόμην [v. Lob. Ai. p. 292]. — ἐσαφικνοῦμαι non reperitur.

Εἰσβαίνω. Proprie *introeo* πρὸς κόρης νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν Ant. 1205. Tralate *subeo*. c. accus. τοιαῦτα χαὐτὸς εἰσέβην κακά OC 997. Et de *re* in nos *ingruente*: c. dat. ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη Tr. 298. cf. Elmsl. ad Eur. Med. 56. — ἐσβαίνω non dictum.

Εἰσβάλλω. Proprie et transitive *coniicio*. ἄνδρα εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά Ai. 60. Intransitive dicitur ἀμφὶ νῶτα καὶ τρόχων βάσεις ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί El. 719 i. e. ἐπέπνεον, *adhalabant*. — ἐσβάλλω non legitur.

Εἰσγράφω *perscribo*. μαντεῖα ἃ εἰσεγραψάμην Tr. 1167. Significantius hoc, quam quod quis exspectet dici, ἐξεγραψάμην. *Perscripsit* enim tabellis ore vatum accepta: si scripta quaedam monumenta exstitissent, ἐκγράφεσθαι dictum erat. — ἐσγράφω non reperitur.

Εἰσδέχομαι *recipio*, *excipio*. τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ γῆς μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινά OR 238. γῆς εἰσδέχεσθαι coniungenda, cf. Eur. Phoen. 461 et Reisig. c. cr. in OC p. 247 [Krueg. Gr. 46, 1, 3 γῆς τῆσδε locative dictum censet]. — τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον; Tr. 376. ὑπόστεγον cum verbo coniungendum. — ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην El. 1128, reddebatur enim pro vivo urna cum cineribus. — ἐσδέχομαι dictum non est. (I p. 539 l. 4.)

**Εἰσδύω (υ aor. 2 producitur, ut si sequitur σ). Propria *induendi* vi dici videtur Captiv. fr. 43 si recte emendatum χρύσε' ἀμφίλιν' εἰσδὺς κρούπαλα. Sed cod. Hesychi v. ἀμφίλινα κρούπαλα habet χρυσδύς. Tralate de *dolore pungente*. οἷον εἰσέδυ με τῶνδ' οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν OR 1317 *intravit*, *subiit*.

Εἴσειμι *introeo*. Proprie dictum: αὖθις εἴσειμι πρός σε ψιλός Ph. 952. Suid. v. αὖθις et ψιλός, et libri omnes plenius scribunt. ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω El. 802. ἀλλ' εἴσιθι 1052. αὖθις εἴσιτον Ph. 541. εἴσιτ' ὦ ξένοι El. 1323. εἰσιόντι μοι 1339. Aliquid habet figuratae significationis, quod Herm. de coniectura posuit οὔ τι.... ξύνοικος εἴσειμι El. 818 pro ἔσσομ', quod in libris est. Ab introeundo enim ad *manendi* et *perdurandi* vim traductum verbum. — Transfertur ita, ut de *motu animi* et oborientibus lacrimis dicatur. γόον δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ Tr. 1199. v. Valck. ad Phoen. 1379. — ἔσειμι non comparet.

Εἰσέπειτα quod rectius εἰς ἔπειτα scribitur, *posthac*. τά τ' οὖν πάρος, τά τ' εἰσέπειτα Ai. 35.

Εἰσέρχομαι. Proprie *introeo* et *incedo*. ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας OR 319. ὅπως εἰσῆλθε 1244. εἰσῆλθε λαμπρός El. 685. εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα 700. δήλωσον εἰσελθοῦσα 1106. ἀρῆξατ' εἰσελθόντες Ai. 329. δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν OC 913. Sic etiam intelligo v. 910: οὕσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων, ut addendum putem εἰς ἡμᾶς, i. e. εἰς πόλιν ἡμῶν, ut non necessario explicandum sit προσῆλθε. Tralate est *intrare* et *oriri* de sensibus et animi affectionibus. εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακή OC 372. [v. de locutionis structura Th. L. Gr. 3, 318 B.] ἔρως εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῷ γένει fr. inc. 678, 9. Vide Valck. ad Phoen. 1379 et ad Herod. 7, 46. Bast. ad Greg. Cor. p. 375. Iacobs. ad Anthol. Pal. 3. p. 388. C. accus. Euripides ita plus semel; c. dat., ut Soph., Andocid. de reditu suo p. 129, 10. — ἐσέρχεσθαι metro cogente bis dictum idque proprie: Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος Tr. 1167. εἴσω δ' ἐσῆλθε Ai. 296. Priore loco [εἰσελθὼν LA] PA προσελθών, qua praepositione etiam ipsum εἰς a librariis et interpretibus explicari scimus. Sed in illis exemplis, quae plenius an contractius scribantur nihil interest OR 1244. El. 685. 700. OC 372. 907, ne vestigium quidem tenuioris formae exstat.

Εἰσκηρύσσω *proclamo*, *denuntio*. ὅσων εἰσεκήρυξαν βραβῆς δρόμων El. 690. (I p. 540.)

Εἰσκομίζω proprie *infero*, de homine *abduco*. ὡς τάχιστ' εἰς οἶκον εἰσκομίζετε OR 1429. Sic scribendum sec. Flor. Γ; male Dind. ἐσκομίζετε [sic LA].

Εἰσλεύσσω *intueor*. τὸ γὰρ εἰσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη Ai. 260 an. Sic pro ἐσλεύσσειν [quod in LA est] scribendum ex Flor. Γ et Eust. p. 1422, 60 apud quorum utrumque εἰσλεύσειν scriptum. Affert etiam Stob. Serm. 99, 21. Tzetz. Chil. 10, 582.

Εἰσοίκησις *domicilium*. τὴν ἔσω ἄοικον εἰσοίκησιν Ph. 534.

Εἰσοπίσω *in posterum*. μετ' οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι Ph. 1105. Dicta ἐκ παραλλήλου sunt εἰσοπίσω et ὕστερον.

Εἰσοράω. I. *Formae. Passivi* nulla pars exstat. *Praes. act.* εἰσορῶ OC 1097. El. 611. Tr. 1112. εἰσορᾷς Ph. 249. 977. OR 22. 1120. OC 772. Ant. 288. El. 878. 997. Tr. 283. 394. εἰσορᾷ OC 1370. εἰσορᾶτε El. 1430. εἰσορῶσι OC 1536. Ant. 581. *Ai. 840 [notav. schol.] inc. fr. 663, 2. — εἰσόρα El. 584. — εἰσορᾶν Ph. 27. 663. El. 664. 1361. Phin. fr. 636. — εἰσορῶν Ph. 455. 501. OC 286. 1358. Ai. 127. Synd. fr. 152, 1. εἰσορῶσι dat. partic. Ant. 30. Brunck. et Dind. contra libros omnes et Eust. p. 719, 9 ex anonymi ap. Burton. coniectura εἰσορμῶσι. — *Futur.* εἰσόψει OR 1295. εἰσόψεσθε 1224. 1412 et versu postulante ἐσόψεσθε OC 1438. Tr. 806. — *Aor.* εἰσεῖδον OR 105. ἐσεῖδον El. 1262 m. 1312. 1315. Tr. 755. εἰσείδομεν OR 1263. ἐσίδον Ph. 681 m. ἐσιδεῖν OR 1303 an. ἐσιδών Ant. 128 an. — εἰσίδω Ant. 1332 m. El. 268. — εἰσίδοιμι Ph. 1214 m. Tr. 304. Alcm. fr. 95, 1. εἰσίδοις Ant. 476. εἰσίδοι Tr. 903. — εἰσιδεῖν OR 768. 1052. El. 417. Ai. 70. 463. 755. — εἰσιδών OR 1049. Tr. 576. Ai. 29. 67. 1152. Ph. 882. εἰσιδοῦσα Tr. 958 ch. — *Medium* deponens est et activi praeditum vi. ἐσορώμενοι El. 1060 ch. *εἰσίδοιτο Tr. 151 [secl. Dind.]. Haec si quis intuetur, primum reperiet, tenuiorem formam metro expressam esse, ut in iambicorum versuum sede pari El. 1312. 1315, in melicis El. 1060. 1263. Ph. 681, in thesi anapaestica OR 1303. Ant. 128. Productior forma ubique in arsin incidit, cum melicorum, tum senarii versus, dubitatio ut esse nulla possit. Duo sola exempla sunt tenuioris scripturae in incerta versus iambici sede repertae Tr. 755. OR 1263, hic autem Elmsl. et Dind. εἰσείδομεν dant, et nos supra ita retulimus, quippe non in Triclinianis solis, sed etiam in Flor. Γ repertum. Peccatur tamen a librariis etiam in contrariam partem: velut OR 1303 in Flor. Γ Θ contra anapaestici versus regulam εἰσιδεῖν scriptum est. Quod unum relinquitur Tr. 755 correctione tollendum censeo. —.— II. *Usus.* || *adspicio*, oculis aliquo coniectis. οὐδ' ἐσιδεῖν δύναμαί σε OR 1303. μηδέ μου κάρα τὸ δυσπρόσοπτον εἰσορῶν ἀτιμάσῃς OC 286. ὃς νῦν δακρύεις εἰσορῶν 1358. ἐὰν οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν εἰσορῶσι [εἰσορμῶσι Dind. v. supra] πρὸς χάριν βορᾶς Ant. 30, quod quomodo ad recte intelligendum componi debeat, v. Herm. σφᾶς ἐσιδὼν προσνισσομένους Ant. 128 ch. ὥστε μήτιν' εἰσιδὼν στέρξαι γυναῖκα Tr. 576. *Adspiciendo* enim potius, quam *conspiciendo* amor gignitur. ἔκλαεν ἡ δύστηνος εἰσορωμένη 909. Quod paulo ante dictum est εἰ βλέψειε δέμας του de *conspiciendo* cogitari vetat. πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν; Ai. 463. *ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ αὐτοσφαγῆ πίπτοντα 840. Elegantius enim *tranquilli adspiciunt* i. e. *patiuntur* interpretaberis, quam *vident* [notavit v. schol.]. κατ' αὐτὸν εἰσιδών τις ἐμφερὴς ἐμοί 1152 non *videns* sed *conversus ad eum*; male schol. Pal. ἰδών. ὅταν ... εἰσίδω δ' ἐσθήματα φοροῦντ' ἐκείνῳ ταὐτὰ El. 268. πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν 664 *regali adspectu*, cf. νεκρὸς τάριχος εἰσορᾶν Phin. fr. 636. — πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶν El. 1361. τὰ Τροίας εἰσορῶν ἐδώλια Synd. fr. 152, 1. — || Saepius etiam nihil est, nisi *video* et *conspicio*, de rebus forte oblatis dictum. δοκῶ γὰρ ἄντρον εἰσορᾶν Ph. 27. οὐ γὰρ οἶσθά μ' ὅντιν' εἰσορᾷς 249. τηλόθεν τό τ' Ἴλιον καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι 455. ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος μόνος δέδωκας 663 adsignificata *vitae incolumitate reddita*. οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων οὐδ' ἐσίδον 681. ἥδομαι μέν σ' εἰσιδὼν ἀνώδυνον βλέποντα 882. ἐμοῦ γ' ὃν εἰσορᾷς 977. πῶς ἂν εἰσίδοιμ' ἄθλιός σε 1214 m. ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς OR 22. ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω 105. δι' ἅ νιν εἰσιδεῖν θέλω 768 gl. ἰδεῖν. εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδὼν 1049. ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν 1052. τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς 1120. οἵ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθε 1224. οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' εἰσείδομεν 1263. θέαμα δ' εἰσόψει τάχα 1295. ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι 1412. τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ προσπολουμένας OC 1097. οὐ γάρ μ' ἔτι βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις 1438. σίδηρον ῥαγέντ' ἂν εἰσίδοις Ant. 476. τάσδε δ' ὥσπερ εἰσορᾷς Tr. 283. ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ 394. οὔ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον 755. ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθε 806. κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι 903. μὴ ταρβαλέα θάνοιμι μοῦνον εἰσιδοῦσα 958 ch. ὀπτὴρ αὐτὸν εἰσιδὼν φράζει Ai. 29. ὡς εἰσιδὼν θροῇς 67. ὀμμάτων αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν 70. εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι 755. εἰσιδεῖν πατρὸς δευτέραν ὁμιλίαν El. 417. ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμὲ 878. τί τοὺς οἰωνοὺς ἐσορώμενοι 1060 ch. ἐπεί σε νῦν ἀέλπτως ἐσεῖδον 1262. κἀπεί σ' ἐσεῖδον 1312. θανόντα τε καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; 1315. εἰσορᾶτέ που τὸν ἄνδρα 1430. Cf. Brunck. ind. in Aristoph. v. *Praepositiones.* — || *cerno animo*, inde *considero*, *attendo*, *animadverto*. εἰσόρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς El. 584. τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ 611. οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μέν, οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς 997. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν Ai. 127. τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς; Ant. 288. ὅταν πέλας ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου 581. ὅπως μηκέτ' ἆμαρ ἄλλ' εἰσίδω 1332 m., quod cum significat *ne ultra mihi vitam produci videam*, huc trahendum est, quia non fit oculis. *τότ' ἄν τις εἰσίδοιτο, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι Tr. 151 [secl. Dind.]. μή ποτ' εἰσίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντα 304. ὦ τλῆμον Ἑλλάς, πένθος οἷον εἰσορῶ ἕξουσαν 1112 *praevideo* s. *praesagio animo*. εἰσορῶν ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται Ph. 501. Recte sic Tricl., ut εἰσορῶν ὡς κεῖται coniungantur. Schol. γιγνώσκων τὰ ἀνθρώπινα πράγματα μεταβαλλόμενα. νῦν ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν ξυνοῦσαν εὔνουν OC 772. θεοὶ γὰρ εὖ μέν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσι 1536 adsignificata vindicta; eidem significationi testis locus est OC 1370: δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὔ τί πω ὡς αὐτίκα, v. Schaef. ad h. l. Reisig. enarr. p. 166: unde dictus Iupiter ἐπόψιος, de quo egit Spanh. ad Callim. hymn. Iov. 82. — εἴθ' εὖ φρονήσαντ' εἰσίδοιμι fr. Alcm. 95, 1. ἀλλ' οὐδ' ὁρῶντες εἰσορῶσι τἀμφανῆ inc. 663, 2, quod copiose illustrat Wyttenb. ad Plut. de aud. poet. p. 21 B. — || De *struendo* verbo unum adnotatione dignum quod c. genit. participii dici videatur: ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ Tr. 394. Schaefero placet εἰσορᾷς duabus circumpositis virgulis, ut solet ὁρᾷς, mediae sententiae inseri, de qua dicendi formula observata quaedam sunt a Dawes. misc. cr. p. 318. Brunck. ad Soph. Ph. 862. Sed hoc aliis exemplorum documentis caret. Seidlero, cuius sententia ap. Herm. memoratur, εἰσορᾶν ut ὁρᾶν aliquando cum genitivo poni videtur; Matthiae ad Eur. Or. 383 et gr. Gr. 2. p. 1304 ex confusis duabus explicat locutionibus, ὡς ἕρποντος ἐμοῦ et ἕρποντά με εἰσορᾷς. Sed procul dubio recte Herm. explicat ὡς, ἕρποντος ἐμοῦ, εἰσορᾷς sc. ἐμὲ ἕρποντα. Pleonasmi genus εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας, ἔκλαεν ἡ δύστηνος εἰσορωμένη Tr. 909, in quibus tamen non abundat quidquam, nisi specie tenus, exemplis aliquot firmavit Lob. ad Ai. 882. p. 370 ed. 1.

Εἰσορμάω. Activum εἰσορμῶσιν Ant. 30 inutili coniectura impertiverunt Sophocli quidam: v.

εἰσοράω. Medium est *irruere*. σφ᾽ ὁρῶ τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην Tr. 913.

Εἰσπαίω *irrumpo*. βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους OR 1252. Cf. Hemsterh. ad Ar. Plut. p. 271. Intpp. Greg. Cor. p. 403. Iacobs. ad Anthol. Pal. 3. 909. Meinek. ad Menandr. p. 388. Pflugk. ad Eur. Hec. 118. (I p. 543.)

Εἰσπέμπω *immitto*. cum *subornandi* adsignificatione. μάντιν κακοῦργον εἰσπέμψας [sic LA: ἐσπ. Dind.] OR 705.

Εἰσπίπτω *incido* i. e. *irruo*. εἰσπεσὼν [sic LA: ἐσπ. Dind.] ἔκειρε πολύκερων φόνον Ai. 55.

Εἰσπλέω *portum intro*. ὃν (ὑμέναιον) δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας εὐπλοίας τυχών OR 423 infaustum Oedipi connubium cum navigatione specie felici comparatur.

Εἰσχειρίζω *committo*. ἣν (ἀρχήν) ἐμοὶ πόλις δωρητόν, οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισεν OR 384.

Εἴσω et ἔσω [Curt. Et. n. 425]. ‖ *Scriptura*. εἴσω metro iubente [consentiente LA] scribitur in arsi iambica Ph. 671. Ant. 578. Ai. 11. Tr. 867. El. 802. 1491, et in arsi secunda versus dochmiaci El. 1392 ch. ἔσω legitur in thesi iambici senarii parium sedium Ph. 533. 1325. OR 57. 92. 1171. 1241. 1244. 1515. Ant. 1226. 1248. Tr. 336. Ai. 105. El. 40. 1103. 1374. 1403; in thesi bisyllaba anapaestica Ai. 235 (ὧν τὴν μὲν ἔσω ᾽σφαζ᾽ ἐπὶ γαίας: male ex Tricl. τὰ μὲν εἴσω Brunck.); in melica thesi cretici versus τῶνδ᾽ ἔσω OR 679. Ubi ad metri legem nihil interest, ἔσω certa fide destitutum est, sed εἴσω sic dictum in impari sede senarii OC 18, quod non LA modo sed et Suida et Zonara invitis in ἔσω Brunck. mutavit, idem ausus Tr. 202, quo loco contra ceterorum testium fidem nihil potest, qui Ammonii librum, ut nunc est, corruptissime scriptum in compendium redegit p. 50; non minus temere rem Brunck. gessit Tr. 492. 693, ubi LA. εἴσω exhibet cum ceteris libris; 900; OR 461; sed El. 1337 non attigit. [Ai. 296 est εἴσω in LA.] Item 685, ubi Dind. ἔσω, corrigendum εἴσω ex LA. Relinquitur unum exemplum Ant. 491 quod ipsum in ordinem cogendum censeo. Horum perpauca memorat Kuehlst. dial. trag. p. 128. Si memineris Aristophanem et Platonem nunquam dixisse ἔσω (de hoc v. Schneider. praef. ad Civ. 1, p. 53), vera videbitur Elmsleii ad Med. 88 [et Mus. Cantabr. 1, 180] sententia, etiam Hermanno probata ad Tr. 201, ἔσω tragicis nonnisi versu cogente admissum, a comicis ut ἐς abesse longissime. Nec probo tamen eundem Elmsleium Hermippi [ap. schol. Eur. Med. 995] versum corrigentem, ut ἐγώ scribatur pro ἔσω; est enim sententia haud dubie παρῳδικῶς ex aliquo tragicorum desumpta, quo non solum ἰοῦσ᾽ ἔσω ducit, inprimis dilecta illis, ἔσω in fine versus posito, formula, sed et universa oratio — θυμιάσω τοῦ τέκνου σεσωσμένου —, et remotius a vulgari consuetudine ἀγήλω. Quod ἀναλογώτερον dicitur ἔσω Apoll. de adv. p. 577, 24 et schol. Dion. Thr. p. 942, 33, ipsum indicio est, literarum monumentis minus illud testatum fuisse. — Pro ineptissimo librorum mendo ἐξανηγόμην ἔσω Ph. 571 recte e Bruncki cod. B editur ἐγώ. —.— II. *Usus*. ‖ Quanquam εἴσω *intro*, ἔνδον *intus* significare constat, confusum tamen discrimen illud post Homerum est; de quo v. Phryn. p. 127 et Lob. l. c. Ammon. p. 50 et scriptor π. σολοικίας p. 202; ex Ammonio sua sumpsit EG p. 186, 46 severius iudicantes plerique, quam pro usu dudum recepto. Sed de Homero secus esse scitur: v. Lehrs. Arist. p. 138 [cf. de Sophoclis usu quae disputavit F. Gu. Schmidt in Ann. Iahn. Suppl. 17, 293 sq.]. Suam significationem his locis εἴσω habet. χωροῖς ἂν εἴσω Ph. 671. στείχειν ἔσω OR 92. ἰὼν εἴσω λογίζου 461. τί μέλλεις κομίζειν δόμων τῶνδ᾽ ἔσω 679. ὅπως παρῆλθ᾽ ἔσω θυρῶνος 1241. πύλας ἐπιρρήξασ᾽ ἔσω 1244 v. ἐπιρρήγνυμι. ἴθι στέγης ἔσω 1515. ἀλλά νιν κομίζετ᾽ εἴσω Ant. 578. ἔσω χωρεῖ πρὸς αὐτόν 1226. οὕστινάς τ᾽ ἄγεις ἔσω Tr. 336. εἴσω στέγης χωρῶμεν 492. εἴσω δ᾽ ἀποστείχουσα 693. ἐπεὶ γὰρ ἦλθε δωμάτων εἴσω 900. μολὼν δόμων ἔσω τῶνδε El. 40. εἴσιθ᾽ εἴσω 802. εἴσω παρέλθετε 1337. χωρεῖν ἔσω 1374. παράγεται εἴσω στέγας 1392 ch. μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω 1403. χωροῖς ἂν εἴσω 1491. εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης Ai. 11. *introspicere* enim significatur. εἴσω δ᾽ ἐσῆλθε 296. εἴσω ἐλθοῦσα 685. *Tralate dicti* ex legitima significatione defluentis unum exemplum est γράφου φρενῶν ἔσω Ph. 1325, ab Eust. memoratum p. 806, 56. — ‖ Per *abusionem* dicti decem exempla collegit Valck. ad Phoen. 727; nos undecim afferimus. Horum fere nullum ex attractione explicatur, id quod cupivisse videtur Krueger. de attract. lingu. Lat. p. 309, nec probandum puto Apitz. ad Tr. 192. εἴσω στέγης explicantem κατά, ἀνά, διά, *per*, quae omnia inter se aliquantum differunt. ἴωμεν προσκύσαντε τὴν ἔσω ἄοικον εἰσοίκησιν Ph. 533. ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω OR 57. πυκνόπτεροι δ᾽ εἴσω κατ᾽ αὐτὸν εὐστομοῦσ᾽ ἀηδόνες OC 18. γυναῖκες, αἵ τ᾽ εἴσω στέγης, αἵ τ᾽ ἐκτὸς αὐλῆς Tr. 202. ἠχεῖ τις κωκυτὸν εἴσω 867. ἥδιστος δεσμώτης ἔσω θακεῖ Ai. 105, cui persimile exemplum est ἡ δ᾽ ἔσω κάλλιστ᾽ ἂν εἴποι σὴ γυνή OR 1171. ὧν τὴν μὲν [τἄνθεν Seyff.] ἔσω ᾽σφαζ᾽ ἐπὶ γαίας Ai. 235. τίς τοῖς ἔσω φράσειεν ἄν El. 1103, cui sententia simile exemplum est ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι ... ὑπὸ στέγης ἔσω δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν Ant. 1248. Nec illum quidem εἴσω γὰρ εἶδον ἀρτίως λυσσῶσαν αὐτήν Ant. 491 recte attractionis aliquo genere explicari videtur, sed ἔσω dictum quod cum εἶδον proxime iungitur, *introspiciens vidi;* nec dissimile, quanquam non idem, est Ai. 11 quod in propriae significationis exemplis attulimus. Reliqua omnia σχῆμα potius κατὰ τὸ σημαινόμενον habere dicam, facilius illud, cum verbum motus significandi adest, velut Ph. 533. Ant. 1248, nam in προθήσειν, cum modo foris versata esset Eurydica, *introeundi* vis conspicitur; deinde idem ad verba motus significandi expertia traductum, velut OC 18. Tr. 867. Ai. 105. 235; denique est, ubi verbum plane absit, velut Tr. 202. OR 1171. El. 1103; in quibus tamen omnibus inest indicium, abiisse, qui compellentur. (I p. 545 l. 6.)

Εἶτα. ‖ Proprie rem posteriore gestam tempore significat: *deinde*. κᾆτα τὸν λοιπὸν χρόνον κέκλησο εὐσεβέστατος Ph. 84. εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν 295. εἶτα δ᾽ ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος OR 452. εἶτ᾽ ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς OC 1597. οὔκουν ἐρεῖς ποτ᾽, εἶτ᾽ ἀπαλλαχθεὶς ἄπει; Ant. 244. εἶτ᾽ ὁ δύσμορος ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος 1224. εἶτα φοινίας ἐχίδνης ἰὸς ὣς ἐδαίνυτο Tr. 770. ἀμφέστησαν, εἶτ᾽ ὀνείδεσιν ἤρασσον Ai. 724. εἶτα δεύτερον ἀντιφωνεῖ 770. κᾆτ᾽ αὐτὸν εἰσιδών τις ἐμφερὴς ἐμοὶ εἶπε 1152. εἶτα τόνδ᾽ ἐφέστιον πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον El. 419. εἶτ᾽ ἦμαρ αὔξει μέσσον Thyest. fr. 239, 5. — ‖ Particula est sermonis continuativa, *deinde*, *porro* significans. ᾗ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώ-

μασιν τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνειμι El. 262. εἶτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ 1192. τὰ χρήματ᾽ εὑρίσκει φίλους, αὖθις δὲ τιμάς, εἶτα τυραννίδος θακοῖσιν ἡδίστην ἕδραν Alead. fr. 109, 2. — || Hinc est, quod res secundum mentem argumentantis ex altera consequentes vel contrarias infert; ut vel εἰ vel εἰ καὶ particulis cum aliqua sententia subaudiendis ad explicandum utaris. ἀλλ᾽ εἰκάθω δῆτ᾽; εἶτα πῶς ὁ δύσμορος εἰς φῶς εἶμι; Ph. 1352. ἴσ᾽ ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖν᾽ αὐτὸς μαθὼν OR 544. Non ponitur enim aliquid tempore posterius, sed altera res alterius faciendae necessaria conditio. κᾆθ᾽ ὧδ᾽ ἀπ᾽ ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα; 1023 *(nihilominus, et tamen)*. κᾆτα τίς γαμεῖ 1500. κᾆθ᾽ οἱ κάκιστοι τῶνδ᾽ ἀκούσαντες πάρος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα; OC 418. εἶτ᾽ ἀφεὶς τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρια ὧδ᾽ ἐπεισπεσὼν ἄγεις θ᾽ ἃ χρῄζεις 914. κᾆθ᾽ ὧδ᾽ ἐπαινῶν ἐκλανθάνει 1005. κᾆτ᾽ οὐ δέχονται λιτὰς ἔτι θεοί Ant. 1019 sc. propter fana cadaveris insepulti tabe foedata. ἤδη γὰρ εἶδον τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνῄσκοντας· εἶθ᾽ ὅταν ..., ἐκτετίμηνται πλέον El. 63 non *postquam* sed *quia fecerunt*. Horum exemplorum duo OC 418. 914 indignabundi exhibent interrogationem, de qua re v. Valck. ad Phoen. 549. — Extra interrogationem κᾆθ᾽ ὧδ᾽ ἐπαινῶν πολλὰ τοὐδ᾽ ἐκλανθάνει OC 1005. — || Cum *participio* dictum paene abundare videtur. οἷ᾽ ἔργα δράσας εἶτα δεῦρ᾽ ἰὼν ὁποῖ᾽ ἔπρασσον αὖθις OR 1402. cf. Ph. 1352. ἐξάραντες εἶτ᾽ ἐλαύνετε OC 264. μὴ θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς μοίρᾳ ποιεῖσθε μηδαμῶς 277. δρῶν τι χρηστὸν εἶτα λοίσθιον θάνω; Ai. 468. μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς εἶτα ὑβριστὴς γένῃ 1092. ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν εἶτ᾽ ἁμαρτάνει 1094. λοιβαῖσι ... στέψαντες εἶτ᾽ ἄψορρον ἥξομεν πάλιν El. 52. ὡς ἄρξασά τι λυπηρὸν εἶτα σοῦ τάδ᾽ ἐξήκουσ᾽ ὕπο 543. *ὅταν θανεῖν χρῄζων τις εἶτα μηδὲ τοῦτ᾽ ἔχῃ λαβεῖν 1008 [secl. Ahrens. Nck., defendit L. Spengel.]. τοὺς μὲν δυσσεβεῖς κακῶν τ᾽ ἄπο βλαστόντας εἶτα τούσδε μὲν πράσσειν καλῶς Alet. fr. 94, 2. Qui in eiusmodi exemplis distinctione utuntur, graviter ineptiunt. Firmat apodosin; de re post alteram gesta sunt OR 1402. Ai. 468. El. 52; reliqua argumentationis. Observarunt Hoogev. de part. p. 384. Herm. ad Vig. p. 772. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 115. Intpp. Greg. Cor. p. 145. Blomf. gl. Aesch. Prom. 802. — [Sequitur praemissum ἤδη El. 63. νῦν γε 553. πρῶτον ib. 52. πρῶτα μέν 262. τοῦτο μέν Ph. 1346.] — De *crasi* κᾆτα v. καί. Cum κᾆτα et continuandis secundum tempora actionibus et ex mente loquentis deinceps enumeratis rebus constitutum aliquoties cum καί possit permutari, fuerunt, qui εἶτα inesse negantes ne ι quidem subscriberent, v. Apoll. de coni. p. 496, 30. — Perperam scriptum κᾆτ᾽ αὖ pro κατ᾽ αὖ Ant. 601 ch.; κᾶτ᾽ LA, κατ᾽ schol. Rom. et Tricl., qui cum ἀμᾷ coniugendum esse monet. Deinde εἶθ᾽ ἅλλεται Oenom fr. 421, 3; v. ἐκθάλπω. C. Matthiae coniectura εἶτ᾽ αἰθέρος pro εἶθ᾽ αἰθέρος, quod libri habent, seu ἴθ᾽ αἰθέρος, Ph. 1092, ferri nequit; non est ea indignabundi sententia sed plane ridicula [v. Seyff. ad h. l.]. (I p. 546 m.)

Εἴτε. || *Bis terve* positum *(sive — sive)* distributivum est, liberam audienti quidquid voluerit eligendi potestatem faciens. εἴτε του θεῶν φήμην ἀκούσας, εἴτ᾽ ἀπ᾽ ἀνδρὸς οἶσθά που OR 42. δράμημα νωτίσαι εἴτ᾽ ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας, εἴτ᾽ ἐς Θρῄκιον κλύδωνα 195 ch. εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα 246. εἴτ᾽ ἀδελφῆς, εἴτ᾽ ὁμαιμονεστέρα κυρεῖ Ant. 486. εἴτε χρὴ θανεῖν, εἴτ᾽ ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύειν στέγῃ; 887. εἴτε μὴ σὺ φῄς, εἶθ᾽ ἅτερος στρατηγός Ai. 1108. In secundo membro posito εἴτε additur οὖν: λέγοντες, εἴτ᾽ ἀληθές, εἴτ᾽ ἄρ᾽ οὖν μάτην Ph. 345 et in primo, alterum εἴτε ut solum inferatur: εἴτ᾽ οὖν ἐπ᾽ ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ᾽ εἰσιδών; OR 1049. εἴτ᾽ οὖν θεός, εἴτε βροτῶν ἦν ὁ ταῦτα πράσσων El. 199 ch. Et cum negatione, εἴτ᾽ οὖν ... εἴτε μή. εἴτ᾽ οὖν δικαίως, εἴτε μή; (sc. δικαίως ἔκτεινας) El. 560. *Ter* positum exstat: εἴτε χρῆς κακὴν εἴτε στόμαργον εἴτ᾽ ἀναιδείας πλέαν El. 606. — || In *interrogatione* dicitur; et *recta* quidem: τίς σ᾽ ἔτικτε; Πανὶ πλαθεῖσα; ἤ σύ γενέτας Λοξίου; εἶθ᾽ ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων, εἶθ᾽ ὁ Βακχεῖος θεὸς εὕρημα δέξατο OR 1104 ch. Haec anacoluthon habent; debuit enim ἤ inferri. *Oblique* interrogatur in his exemplis: σήμαιν᾽, εἴτ᾽ ἔχει χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ᾽, εἴτ᾽ ἄλλῃ κυρεῖ Ph. 22. δείξεις, εἴτ᾽ εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ᾽ ἐσθλῶν κακή Ant. 38. ὅπως ἴδῃς εἴτ᾽ ἔνδον, εἴτ᾽ οὐκ ἔνδον Ai. 7. His πότερον ... ἤ subrogari licet exiguo sic paulo certius prolatae sententiae discrimine. — || Aliis particulis opponitur. εἰ ... εἴτε. εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν, ἕτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω OR 92. In *interrogandi* formulis dicuntur ἢ ... ἢ ... εἴτε pro πότερον ... ἢ ... ἤ. ἤ πού τινος νίκας χάριν, ἤ ῥα κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσ᾽ ἀδωρος εἴτ᾽ ἐλαφηβολίαις Ai. 178 ch. Turnebus ἦτ᾽ quod nihili. ἢ ... εἴτε, quod ap. Aeschyl. et Eurip. non infrequens, semel dictum Sophocli est, exemplis firmarunt Lob. l. c. p. 245 et Schaef. mel. cr. p. 5. Contra εἴτε ... ἤ secundum certam Reisigii emendationem restituenda OC 1491: βᾶθ᾽, εἴτ᾽ ἄκραν ἢ 'πὶ γύαλον τυγχάνεις ἁγίζων. v. ἄκρος. [εἴτ᾽ ἄκρον ἐπὶ γύαλον Dind.] — || Aliquando in antitheto *semel* ponitur, ubi apte iteraretur. πεπονθέναι λόγοισιν εἴτ᾽ ἔργοισιν OR 517 v. Herm. ad Vig. not. 311. p. 834. Idem in interrogatione, ut non sit i. q. πότερον ... ἤ. ποῦ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; λέγε Tr. 236. Sic vulgo distinguunt; mihi virgula post βαρβάρου opus videtur, verbisque sic compositis λέγε, (εἴτε) πατρῴας εἴτε βαρβάρου sc. ἔλειπες. — In OC 639 nonnulli codd. εἴτ᾽ ἐμοῦ στείχειν μέτα oppositum εἰ δέ exhibent, quod probat Pflugk. ad Eur. Hel. 877 [et recep. Dind.]. Sed vulgatum εἰ δέ bis positum recte habet. [εἴτε ... εἴτε malebat L. Spengel.]

Εἴωθα *consuevi*. ἀνακλάομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν Ph. 939.

Εἰωθότως *sueto more*. ἦ πολλὰ χαίρειν μ᾽ εἶπας, οὐκ εἰωθότως El. 1456. (I p. 547 m.)

Ἐκ. ἐξ. [Cf. C. A. Lobeck. de ἐξ et ἐκ, οὐ et οὐκ. Ind. schol. Regim. 1854/55 p. 3 sqq. Path. 2, 162 et 212.] I. *Adverbium* est in tmesi. ἐκ δ᾽ ἀρὰς κακὰς ἠρᾶτο Ant. 428. ἐξηρᾶτο proxime praecedens ἐξῴμωξε apte sequitur; ἐκ pro *propterea* Sophocli non dicitur, *exinde* aptum non est. ἐκ δ᾽ ὁρμωμένου πατρὸς φυγαῖσιν ἤμπλακε 1233. ἐκ δ᾽ ἧυσ᾽ ἐγώ Tr. 565. ἐκ δ᾽ ἐλώπισεν πλευράν 925, quod Hesych. v. ἐξελώπισεν explicans spectat. ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας 1053. ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν ἤδη 1055. Usum attigit Valck. ad Hippol. 934. Acui praepositionem sive adverbiascentem sive nomini postpositam quanquam olim decrevit Hermannus de em. r. gr. Gr. p. 101, ratio non est: v. εἰς. Sed certa emendatione ἐκ adverbiascens restituisse videtur Herm. El. 713: ἐκ δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων. Libri plerique cum LA, ἐν, quod *simul* explicantem Monkium Herm. refellit, sua

consuli iubens ad Ai. 675; quippe *simul* sic tantum aptum est, cum *statim*, non cum *in his* s. *in hoc rerum statu* significat, quae sola significatio in ἐν praepositionem cadit [at cf. Ant. 420]. ἐκ codd. haud pauci. Nec refert, quod rari aut nullius fortasse usus fuisse verbum ἐκμεστοῦν videtur. —.— II. Tanquam *praepositio* proprie dicitur || de *excessu, profectione, separatione prodeuntium ex loco* vel *re tali*, *in quam spatii* notio cadit. ἐξ οἴκων μολεῖν Ph. 60. τῶνδ' ἐκ μελάθρων προχωρῶν 147. ἐξ Ἰλίου ναυστολῶ 245. ἐκ τῆς Χρύσης κατέσχον δεῦρο 269. ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου 449. cf. τὸν ἐξ Ἀίδα παγκοίνου λίμνας ἀνστάσεις El. 137 ch. κἀξ Ἅιδου θανὼν πρὸς φῶς ἀνελθεῖν Ph. 624. σώζοιεν ἐκ τῆσδε γῆς Ph. 528. ἐξ Ἰλίου 548. ἀπ' Ἰλίου LA. PB. Erf. Buttm. Dind. ἔκπλει ἐκ τῆσδε γῆς 577. φορβάδος ἐκ γᾶς ἑλεῖν 700 ch. στάζει ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα 783 sc. ex ulcere profundo. εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται (sc. ex Lemno) 988. εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς στείλωσι ναῦται 1076. Schol. τὰ ἐπὶ νεώς: sed *apparatum navis* ἐκ significari non potuisse clarum est. Recte Matth. et Herm. *quae ex nave in terram asportata rursum imponenda sunt.* ἀνὴρ ἐκ Τροίας ἁλούς 1337. ἄλλον ἐξ ἄλλης χθονός OR 230. σ' ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά 418. ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην 632. φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς 659. ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς OC 441. γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι 1292. ῥῖψόν με γῆς ἐκ τῆσδε OR 1436. μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς πόρθμευσον Tr. 801. κἀξ ὁδοῦ μ' ἠλαυνέτην OR 804. ἐκ τῆς Κορίνθου (ἀφῖγμαι) 936. 955. τὸν ἐξ ἀγρῶν βοτῆρα 1051. κἀκ ποίας στέγης (ἐδέξω); 1164. ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα 1261. ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν 1290. ἐκ τῆσδ' ἕδρας ἔξελθε OC 36. σύ μ', ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον κατ' ἄλσος 113 [v. Dind.]. οὔτοι σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων ἄκοντά τις ἄξει 176 ch. βαθρῶν ἐκ τῶνδε μ' ἐξάραντες εἶτ' ἐλαύνετε 264. cf. ἐκ βαθρῶν fr. inc. 938, 1. ἐξ ἀειρύτου χοὰς κρήνης ἐνεγκοῦ OC 469. Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ 1061 ch. κνυζᾶσθαί τ' ἐξ ἄντρων 1571 ch. χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε 1641. ἐκ δόμων πέρα Ant. 386. ἐκ χαλκέας πρόχου τὸν νέκυν στέφει 430. ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν 1006. κόρην ἐκ κατώρυχος στέγης ἄνες 1100. ἐκ δὲ δωμάτων περᾷ 1181. ἐκ δόμων πορεύεται Tr. 392. βεβῶτος ἐκ δόμων El. 311. ἐκ γενειάδος κρουνοὶ διερραίνοντο Tr. 13. ἐκ δὲ γῆς ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί 701 quod de superficie dictum, velut Ph. 700. ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν 780 *prominentem.* ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας 794 *emergens* quasi ex vapore circumfuso oculus cogitatur. ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων 955 ch. δὸς ἐξ οἴκου λαβὼν εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν 1066. δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων 1078 veste nudatum corpus. ἄνα ἐξ ἑδράνων Ai. 194 ch. cf. τί μ' ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; 788. ἐκ γὰρ συνέδρου Κάλχας μεταστάς Ai. 749. ἐκ φοινίας πληγῆς αἷμα 918 cf. ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε σφαγῶν διελθὼν ἰός Tr. 716 ex vulnere. μία δ' ἐκ κλισίας ἀνδρῶν ὕλη κόσμον φερέτω Ai. 1406 an. ἐκ τοῦδ' οἴκου El. 514 ch. κἀξ ἀντύγων ὤλισθε 746. ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους πηγάς 894 ex tumulo defluentes. ἐκ προαστίου χωρεῖ 1431. ἐξ Ὠλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι Hippon. fr. 285. πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται inc. 927. —.— || His proxima ea exempla quae ἐκ cum *nominibus partium corporis*, manuum maxime et oris coniunctum exhibent, quae *accipiendi* vel *proficiscendi* alicunde vi dicuntur. Addenda his ea, quae audiendi vel nanciscendi aliquid significatione praedita ad oris notionem quamvis non expressam revocantur. δύρομαι γὰρ ὡς περίαλλ' ἰακχίων ἐκ στομάτων OR 1218 ch. δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε Ph. 1287. In hac formula et addi pariter et omitti praepositionem docet Lob. ad Ai. 370. οὐ μέθηκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός OC 906. ἐκ χερῶν κλέψασ' Ὀρέστην El. 296. — εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων OC 1331 de vaticiniis dictum ex ore interpretum acceptis. Similiter dicuntur ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρηστηρίων; OC 604. τά τ' ἐκ θεῶν τρέμοντες OC 256. Paulo aliter κἀξ ἀγεννήτων ἄρα μῦθοι καλῶς πίπτουσιν Tr. 61. φηγὸν αὐδῆσαί ποτε δισσῶν ἐκ πελειάδων 172. τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύμασιν ἠθροῦμεν Ant. 1219. Non sunt locutiones duae confusae. — His omnibus diversum est δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν Tr. 683 quasi *ex tabulis depromendam.* —.— || Iam fit paulo audacior ad remotiora tralatio; in qua iustum ordinem rerum ex eodem fonte repetendarum reperire difficillimum. *Partitioni* et *eximendo* aliquid ex aliquo ordine constitutum ἐξ. Via patescit ex illo ἐκ βροτῶν βαίην ἄφαντος OR 831. Etiam ἐκ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου Κάλχας μεταστάς Ai. 749 in eius rei gratiam advocari potest. — ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσεῦρον πιστόν El. 1351. ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι; OC 70. ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγὼ 742. πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα ἔστειλ' ἱκέσθαι (ὑμᾶς) Ant. 164. εἷλον πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην 656. τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς ὑπερτάταν πόλεων 1137 [sic LA. τὰν ἔκπαγλα τιμᾷς ὑπὲρ πασᾶν π. Dind.]. ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην Tr. 734. Num corrupte scriptus locus Erig. fr. 225, 1, ubi ἐξ αὐτῶν dicitur, huc referendus sit, incerta res est. —.— || Deinde de *rei statu* dicitur, unde aliquid vel proficiscitur vel mutatur. ἐκ κακῶν πεφευγέναι Ant. 437. μηδέ σ' ἐκ γόων ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί El. 291. παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ 987. κἄμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων 1356. Intransitive dictum οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι El. 231 m. κἀκ μάχης ἄγοντ' ἀπαργάς Tr. 182 *victoria parta.* ὃ Νέσσου φθίνοντος ἐκ φονῶν ἀνειλόμην 558 *ex caede*, i. e. cum interficeretur. σὲ πατρὸς ἐκ φονῶν ἤνεγκα El. 11. μετά explicuerim ἐκ πολλοῦ σάλου εὕδοντα Ph. 271. ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς ἐξ ὕπνου στῆναι 277. ἐκ τῶν πόνων εὐκλεᾶ θέσθαι βίον 1422. μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά OR 1075. ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω Tr. 28, ubi tamen *causa* metus alterius ex altero orientis adsignificatur. — Rursus alia sunt εὐθὺς ἐξ ἕδρας πέμπει Ai. 780. ἔρχομαι δ' ἔκ τε λύρας ἔκ τε νόμων Thamyr. fr. 232 b, 2. —.— || Inde *rem mutatam et conversam* significat. τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος OR 454. ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα Ant. 1093. ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον Tr. 284. νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς ηὕρημαι 1075. σελήνη ἐξ ἀδήλου ἔρχεται νέα inc. fr. 713, 5. Eodem haec revocanda: τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι Ant. 1281 [ἢ pro ἐκ Dind. interpolatoris manu corruptum suspicatur] de re mala in peius mutata; et paulo aliter dicta ὅπως ἂν ἡ χάρις ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ Tr. 619. ἆρ' ἔστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά; Ai. 277. Et de ampliando numero: ἔτευξεν ἐξ ἑνὸς δέκα Naupl. fr. 379, 4 [quibus addenda verba v. 5 h. l. extantia κἀκ τῶν δέκ' αὖθις ηὗρε πεντηκοντάδας. Nam sic nunc eduntur]. —.— || A statu mutato ad *tempus procedens ab aliquo initio* significando praepositio traducta fuit. Explicatissima ratio est, cum ἐκ et εἰς compositis illud *initium* hoc *finem* significat. ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον OR 1137. Aliter dictum λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου 1141 *dudum praeterita re-*

petis. ἐκ μὲν δὴ πολέμων τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν Ant. 150 ch. *post bellum.* V. Herm. πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν Niob. fr. 400, 3. V. Heind. ad Plat. Prot. p. 463. Hinc sunt ἐ ξ ο ὗ, ἐ ξ ὅ τ ο υ *ex quo.* ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ OR 1201 ch. ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν Tr. 38. ἐξ οὗ τοῦτ' ἐδεξάμην Ai. 661. ἐξ οὗ 'κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων 1337. ὃν παλαιὸν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγώ, μή μοι βεβήκῃ Ph. 493. Herm. ἐξότου, qui cur non ἐξοῦ scribat, ignoro. ἐξ ὅτου πάτραν διήνεμον λέλοιπεν Tr. 326. ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε OC 345. ἐξ ὅτου δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν Ant. 12. ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη 457 de legibus aeternis. ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ ἀμφιβάλλομαι τρίχα 1092. ἐ κ τ ο ῦ δ ε s. ἐ κ τ ῶ ν δ ε vel *deinde* significat, vel *posthac.* Illud: ἂκ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ OR 235. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμι 282. ἐκ τῶνδε ἀπόλλυται 1251. ἐκ δὲ τῶνδέ μοι ἄρκεσον Ai. 823. [De fr. Naupl. 379, 5 v. supra.] Hoc vero: ἐκ δὲ τοῦδε χρὴ γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ' ἀνειμένας Ant. 578 [εὖ δὲ τάσδε χρὴ γυναῖκας ἶλαι Dind.]. Sed τί δῆτα δρῷμ' ἂν ἐκ τούτων ἐγώ Ph. 895 audax aeque atque inutilis Brunckii coniectura est; libri non minus apte τί δῆτα δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε [τί δῆτ' ἂν Dind. c. Schaef.]. —.—

|| Deinde varie dicitur ad *originem, causas, rationem rei gerendae* relatum. Horum proxime absunt a prima praepositionis vi, quae, cum *fontem* et *originem rei* significent, cum alia praepositione non magis confundi possunt, quam cum dativo instrumentali, quem dicunt. ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἔπραξα Ph. 1268 pulchris sermonibus deceptus. ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδα δίκαιον ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει OC 807, in quam sententiam conferre licet v. 1000 et Reisig. Enarr. p. 109, item ἐκ σμικροῦ λόγου v. 620. Est *qualicunque usus dicendi materia.* ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων Ant. 111 an. ὅτι οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν 312. κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη 457. ἐμᾶς ἐξ αἰτίας 1318. ἐξ οἵων οἰκείας εἰς ἄτας ἐμπίπτεις El. 214 ch. ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου Ai. 1246. χειρώσομαι κἀκ τῶνδε Tr. 1109, *vel sic*, καίπερ οὕτω διατεθείς. cf. ἐξ οἵων ἔχω El. 1379 *pro meis angustiis.* τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε; Ai. 537. Heath. quomodo intelligendum hoc esset, docuit. Paulo aliud est ἄλλος ἄλλον ἐξ ἑνὸς κακοῦ ἔθραυε El. 728. — Alia praepositionem διά aut dativum subrogari patiuntur. πέπλευκας οὔτ' ἐξ ἀνάγκης Ph. 73 i. q. δι' ἀνάγκην s. ἀναγκασθείς. ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς 88 *arte mala usus*, quod cave confundas cum exemplis eiusmodi, qualia sunt Ph. 1268. OC. 807. ἐκ βίας (i. q. βίᾳ) ἄξοντες 563. ἄγει 945. ἄξουσιν 985. ἐξ ὠκυβόλων τόξων ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν 710 ch. νοσεῖς ἐκ θείας τύχης 1326. cf. ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὃς εἶ OR 1036. τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης El. 48. πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης OR 357. ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενὸς κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου; 528. ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην OC 486. σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρός Ant. 475. ὑπερχλίδοντες ἐκ γλώσσης κακῆς Tr. 281. ἐδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει 677. βέβηκε τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός 875. Cf. si scholiastae explicatio ἤγουν χωλὸς ὤν, vera est, quod secus videtur, cum μόνος potius circumscribatur, Ph. 91: οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς ἡμᾶς χειρώσεται. Conferas etiam ἐξ ὑπερτέρας χερός El. 455 i. e. ὑπερτέρᾳ χερί, *victor.* πρίν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός; Tr. 1133. λείας (ἐφθαρμένας) ἐκ χειρός Ai. 27 *vi armata*, quae Musgravii longe verior est interpretatio quam Hermanni *cominus*, quod in tali facinore ineptum. Idem ap. Erf. l. c. argutius quam verius distinguit ἐκ χειρός, ἐκ βίας et χειρί, βίᾳ. Cf. etiam Hemsterh. ad schol. Ar. Plut. p. 386 Bat. et Schaef. ad Dion. de c. v. p. 296. πατέρα ἐκ δόλου κατέκτανεν El. 279. καλὸν μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν 398. ἐκ δείματός του νυκτέρου 410. ἐκ χάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ Inach. fr. 255, 2. — Hinc ἐ κ haud raro *propter* interpretari licet; in quam significationem iam eorum, quae protulimus, aliquot exempla propendent. ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλῄσας ἔχει Ant. 180. ἀνὴρ βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς 766. βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει OC 1142. ἐξ ὅτου φοβεῖ Tr. 671, cui contendas ἐκ τίνος φόβου βουθυτοῦντά μ' ἔσχετε OC 887. κἀκ τοῦδε μηνίσασα Λητῴα κόρη El. 570, quod non *inde*, sed *hinc* i. e. *propterea* significat. χρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου Past. fr. 448. Sed his etiam subest *fontis*, unde aliquid exoriatur, notio. —.— || De *rei gerendae auctore* dicitur ita, ut vel ὑ π ό et π ρ ό ς, vel π α ρ ά substituere recte possis. ὑ π ό, π ρ ό ς. ὡς κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ Ph. 25 i. e. ὑπ' ἀμφοῖν κοινῶς πράττηται. τοξευτὸς ἐκ Φοίβου δαμείς 335. ταῦτ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα κἀξ Ὀδυσσέως 406 i. q. ὑπ' αὐτῶν πεπραγμένα. τὰς ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας 1316. ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο OR 225. οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν [ἔχων i. q. γνοὺς θεοῦ σημαίνοντος s. πρός) 396. σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρός 811 i. e. ὑπ' ἐμοῦ. παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν 854. οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ 970. ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ μακρὰν ἀπῳκεῖτο 998. ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν 1221 ch. τὸν ἐκ θεῶν φανέντ' ἄναγνον 1382. ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω 1454. κοὐκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ OC 51. ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται 67. ἐκ θεῶν του κἀξ ἀλιτρίας φρενὸς εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακή 371. ἐκ ταῖνδε τροφὰς ἔχω βίου 445. τἀξ ἐμοῦ παλαίφαθ' ἁμοὶ Φοῖβος ἤνυσεν 453 *quae per me effectum dedit*, τὰ ἐν ἐμοί s. ὑπ' ἐμοῦ καίπερ ἄκοντος πληρωθέντα. οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὑπὸ πάντων κελευσθείς 737. οὔκουν ἐκ τούτοιν γε τοῖν μὴ σκήπτροιν ἔτι ὁδοιπορήσῃς 848 i. e. ὁδηγηθήσῃ. τἀμὰ [τἄλλα libri] μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ (πάθῃ) 1266. ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος 1363. ὃς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ; 1425. ἐκ θεοῦ καλούμενος 1629. ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων Ant. 63. ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ 93. κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων 207. ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται 210. ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι παρηγμένους μισθοῖσιν 293. ἔκ του κλεινὸν ἔπος πέφανται 620 ch. ἐκ Διονύσου πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ (ζεύγθῃ) 957 ch. ἕλκος ἀραχθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος 973 [v. ἀράσσω]. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει 990. ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις 1015. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν 1058. Hic si ἔχεις explicueris *tenes*, σώσας *incolumem servans*, ἐξ erit παρά: sin ἔχεις σώσας est *servasti*, quod malo, ἐξ idem significat, quod διά vel ὑπό. ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε 1073. εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί Ai. 1241. ἐκ δολερᾶς ματρὸς ἁλόντ' Ἀγαμέμνονα El. 123 ch. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; 409. ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν 526. θανεῖν χρῆν αὐτὸν οὕνεκ' ἐκ σέθεν; 579. ἔκ τε σοῦ κακοῖς πολλοῖς ξυνοῦσα 599. οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τάδε 1018. οὐκ ἐκ σέθεν ᾤκτείρεθ' οὗτος 1403. ὁθούνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἅμα ὠρφανισμένος Tr. 941. ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρός 1159. ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ 1235. ἐξ ἀνθρώπων τι πέπονθεν; fr. inc. CV. 110, 5

Brck. — παρά aequiparat ἐκ in *accipiendi, adsciscendi, discendi* formulis. ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν Ph. 1370. ἐκ σοῦ πάντα φέρω OR 590. εὕρημα δέξατ' ἔκ του Νυμφᾶν 1107 ch. πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός; 1162. πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερόν OC 97 *omen certum a vobis acceptum.* ἐξ ὑμῶν φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας 722, quod ambigo an πρός potius quam παρά interpreter. ἅ γ' εἴσει χαὐτὸς ἐκ ταύταιν 1149. ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρόν 1540. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχετε 1617. ἤ τις ἐκ θεῶν πομπός 1661. τὸ φέρον ἐκ θεοῦ 1695 m. v. Herm. εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας Ant. 304, quod etiam ὑπ' ἐμοῦ σέβεται explicare licet. οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν 665. εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν ψεύδει Tr. 449. κοὔπω τις ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν ἠνέγκατο 461, quod tamen non minus potest explicari aliter quam σὲ δ' ὅταν λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ Ai. 138 an. δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ πληγή τις ἥκῃ 278. μάθ' ἐξ ἐμοῦ El. 352. ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλων (sc. πυθομένη πιστεύω) 885. εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω οἴσει 967. His adde formulam ἐκ σαυτῆς. κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις El. 344 *a te inventum.* εἴπ', ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς Tr. 320. cf. Reisig. enarr. OC p. 118. Et quod τὸ ἐξ ἐμοῦ dicatur pro τὸ ἐμόν. τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν Ant. 95. τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ Tr. 631 cf. Abresch. ad Aesch. Sept. 756. —.— ‖ Hinc inde *genus* et *ortum* significat. ἔκτος ἐξ Αἰτωλίας El. 704. i. q. Αἰτωλός. οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος 731. Haec quidem de *gente* et *populari ortu.* Cum de *ortu ex parente* dicitur, tum additur tum omittitur verbum generationis significans. Viam facit ἔνθα ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι OR 1250. κἀκ τῶν ἴσων ἐκτήσαθ' ὑμᾶς ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφυ 1498. τῶν σῶν ἐκ σπλάγχνων ἕνα Ant. 1066. — ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως Ph. 260. πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως 384. εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κἀξ εὐγενῶν 874. ὁ παῖς οὐξ Ἀχιλλέως 940. τὴν φύσιν δ' ἔδειξας, ἐξ ἧς ἔβλαστες· οὐχὶ Σισύφου πατρός, ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως 1311 sq. κἀξ ἧς ἔφυ γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις OR 458. κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι 1397. πρός σ' ὅ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι OC 250. φίλον ἐκ σέθεν ipsum est, quod sequitur, τέκνον. ἔκαθεν PB, unde Emsl. οἴκοθεν. Schol. ineptit. δύ' ἐξ ἐμοῦ μὲν παῖδε 530 m. τὸν ἐξ ἐμῆς μητρός Ant. 466. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδός (sc. ὄν) 471. τὸ δ' ἐκ τυράννων (γένος) αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ 1056 opponitur μαντικὸν γένος. αἳ πρὶν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως ἀνδρῶν Tr. 301. ἐκ κείνου γεγώς Ai. 472. οἷος ἐξ οἵου 'τράφης 557. τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον 1013. οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς 1289. ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ (ὅμαιμον) El. 325. cf. ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταὐτοῦ πατρός Ant. 513. τῶν ἐξ ἐμοῦ παίδων El. 544. εὐσεβεῖς κἀξ εὐσεβῶν βλαστόντας 590. τοὺς ἐκ Διός 659. τοὺς ἐσθλοὺς ἔκ τε γενναίων γεγῶτας Alet. fr. 94, 3. *ἐκ μὲν Ἐριχθονίου ἔσχεθε κοῦρον Tham. 230, 3 [cyclici sunt carminis]. θνητὸς ἐκ [ὢν Meinek.] θνητῆς τε φύς Polyx. fr. 470, 6. Sed in hunc numerum non refertur οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος OR 1062, quod cum sensu careat, Herm. εἰ 'κ, quod inauditum; olim idem rectius οὐδ' ἐάν [quod recep. Dind.]. Recte autem fortasse in codd. longe plurimis legitur σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω Ai. 1228; σέ τοι, σὲ τὸν τῆς, quod sane elegantius praetulit Herm. —.— ☞ III. Sequuntur locutiones adverbiales. ‖ Horum partim in *usu* praepositionis *proprio* radices egerunt; ea sunt, quibus *loci* significatio inest, in qua re nobis acceptius est *a* et *in* dicere. ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων El. 742. Orestes cogitatur summo currui quasi supra positus et eminens. ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ai. 1030. ἐξαφθείς, δεθείς schol. recte, qua re virgulam post πρισθείς primus Lobeckius sustulit. καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι Ant. 411. Dici ἐκ in speculandi et circumspiciendi sensu ostendit Matth. cum in gr., tum in misc. philol. 2. p. 2. p. 87. cf. Iacobs. ad Anthol. Pal. 3. p. 182. — Alia loci significantia haec sunt: ἐξ ἀριστερᾶς Ph. 20. El. 7. ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν τιθεὶς ἐλάας OC 483 *ab utraque parte.* πνεῦμα τοὐκ πρῴρας Ph. 639. Sed ἐξ ὑπερτέρας χερός El. 455 *victoriam* significat. — ‖ Alia *tralationem* referunt, ut vel *fontis* vel *partis* vel *rationis* cum aliqua re intercedentis insit significatio: τὰ μὲν ἐκ δόμων El. 1070 ch. i. q. τὰ οἰκεῖα. ἐξ ἡμέρας El. 780 *interdiu.* ἐκ προδήλου El. 1428 i. q. δήλως. ἐξ ὑποστροφῆς El. 725 i. q. πάλιν. ἐξ ἀπόπτου i. q. τηλόθεν Ph. 467 v. ἄποπτος. ἐξ ὑπαρχῆς OR 132 *ab initio.* οὐξ ἀρχῆς φίλος 385 *antiquus.* ἐξ ἴσου *pariter* OR 61. 563. 627. 1019. OC 254. 1374. Ant. 516. 644 [utroque loco cum verbo τιμᾶν prolatum ut OR 563]. Tr. 322. 485. ἐκ πατρῴας γενεᾶς ἄριστος *nobilissimus* Ai. 636 ch. ἐξ ἀέλπτων 715 *insperato.* πόλιν ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν 1083 *felici usam cursu.* ἐκ ταχείας ᾄσσεις Tr. 395 i. q. ταχέως. τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας 727 i. q. ἀκουσίως.

Ἑκαβόλος v. ἑκηβόλος. (I p. 554 m.)

Ἕκας *procul.* χἄστ' οὐχ ἕκας που Ph. 41. αἴδ' οὐχ ἕκας OC 1668. Scribunt ἑκάς, sed penacuendum sec. Apollon. de Adv. p. 570, 25; is enim Atticis eam consuetudinem gravandi ἄνεκας ἕκας ἔντυπας eis verbis tribuit, quae nec dubitationem admittant et ostendant simul τόνωσιν illam abnormem grammatico minime probari. Nec pugnat cum eo Herod. ap. EM p. 63, 21; is enim communem spectat Graecorum usum ne Apollonio quidem ignoratum.

Ἕκαστος *quisque.* εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος Ant. 262. ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων Tr. 196. παθὼν δ' ἕκαστος ὧν τύχῃ λέγει Phaedr. fr. 608, 3.

Ἑκάταιος *quod est Hecates.* τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων Cris. s. Chrys. fr. 651. *Crisin* fabulam satyricam hanc sibi vindicare particulam longe verisimillimum. Ceterum haec sic scripta ap. Polluc. 6, 83; sed Brunck. τᾶς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον, quod non intelligo. Non simillimum vero videtur Sophocli μαγίδα pro τράπεζα dictum esse, quae Helladii sententia est p. 17 hunc, ut videtur, locum respicientis, Aegyptiumque esse vocabulum pronuntiantis, quanquam etiam Epicharmus et Cercidas auctores narrantur. Et ne *offae* quidem mentio a sententia aliena est. Sed Ἑκαταίας non adiectivum potius quam nomen ipsum deae videtur, productum illud velut ἀναγκαίη, σεληναίη, γαληναίη, Ἀθηναίη [dissentit Lob. Paral. 313]. Ceterum de Ἑκάτης δείπνοις v. Hemsterh. ad Luc. 1. p. 350 Bat.

Ἑκάτη n. pr. deae. τῆς εἰνοδίας Ἑκάτης Rhizot. fr. 480, 3.

Ἕκατι *causa, ergo.* ἀρετῆς ἕκατι Ph. 669. ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε Tr. 274. τῆς κόρης ταύτης ἕκατι 353. ἕκητι recte a tragicis abiudicavit Valck. ad Phoen. 11. Alterius formae exempla collegit Blomf. gl. Pers. 343. De duplici eius sive adverbii sive con-

iunctionis significatione exposuit Apoll. de coni. p. 497, 25. de adv. p. 543, 17; de accentu p. 544, 24. (I p. 555 l. 7.)

Ἑκατόμπους *centum pedes habens.* Sed τῶν ἑκατομπόδων Νηρῄδων OC 718 ch. sic intelligi non licet; nec magis de quinquaginta Nereidum numero, quanquam haec est sententia Valckenarii ad Amm. p. 164, scholiasten secuti et Suidam v. Νηρηΐδες: putida enim esset pedum computandorum diligentia. At Reisig. comm. cr. p. 295 et Elmsl. sec. Musgravium ipsas centum Nereides circumlocutione significari existimant; Platonem enim aliosque de tot deabus, non de quinquaginta, ut plurimum fertur, prodidisse memoriae. Platonem eximendum esse Herm. docuit. Huic *multipedes* i. e. *multae numero* dici videntur. Bernhardyi sententiam diversissima miscentis Synt. p. 57 et verbis oraculorum superantibus ambiguitatem usi non assequor.

Ἑκατόν *centum.* ἑκατὸν βοσκήματα Tr. 762.

Ἐκβαβάζω. (ᾰ?) *excutio.* ἐκβαβάξαι: ἐκσαλεῦσαι. Σοφ. Ἀντην. (fr. 143) Hesych.

Ἐκβαίνω *egredior.* μ' εὐθὺς στρατὸς ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετο Ph. 357. Proxime a propria significatione abest πῶς δῆτ' ὁδουρὸν οἷος ἐξέβης λαθών; Aeg. fr. 23 *clam vitasti.* Tralate dicitur τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους Ai. 892 *exiit*, i. e. audita est ab illa parte. *Eventus* rei alicuius significatur: τοιοῦτον ἐκβέβηκεν Tr. 672. *Tendere aliquo:* ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ Ph. 896. λόγων, quod est in apogr., ferri non posse probabiliter demonstravit Herm. Explicandum autem ποῖ διανοίας λόγῳ ἐξέβης, velut ad meditationem etiam Eur. IT 781 retulit.

Ἐκβάλλω. I. *Formae. Act. praes.* ἐκβάλλει Ant. 1238. fr. inc. 678, 13. — *fut.* ἐκβαλῶ OC 636. — *impf.* ἐξέβαλλες OC 770. — *perf.* ἐκβεβληκότες Ph. 600. ἐκβεβληκότων OC 646. — *aor.* ἐκβάλῃς Ant. 649. ἐκβάλῃ Ai. 965. ἐκβάλοιμι OC 1307. ἐκβάλοι OC 631. ἐκβαλεῖν Ph. 1034. OR 386. 399. 611. 849. Ai. 1388. 1392. El. 649. ἐκβαλών OC 1343. ἐκβαλοῦσα El. 590. ἐκβαλόντες Ph. 257. 1391. ἐκβαλόντας Ph. 1390. — *Pass. perf.* ἐκβεβλημένος Ai. 1064. ἐκβεβλημένη Ai. 808. ἐκβεβλημένον OC 1257. — II. *Usus.* || Proprie est *eiicere* de loco et spatiis; frequentius *proiicere*, adsignificata facti contumelia. Illud unum exemplum habet: ἐκβάλλει πνοὴν φοινίου σταλάγματος Ant. 1238 de sanguine evomendo. Alterum de luctatoribus proprie dicitur et legitimum est; velut de amore adversario dicitur τίν' οὐ παλαίουσ' εἰς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν; fr. inc. 678, 13. Deinde adsignificata contumelia: ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ Ph. 257, inepte enim hoc et aliis locis de exsilio fabularetur Philoctetes: crudeliter sese in ora deserta et inhospitali proiectum et relictum queritur. αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ 1034. Ἀτρείδας ἐκβαλόντας οἶδά με 1390. ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ', ὅρα 1391. Item de mortui Aiacis corpore: ἠθελησάτην λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ Ai. 1388. ἤθελον τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως 1392. Passivum: ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος Ai. 1064. — || Figurate dictum de *eiiciendo in exsilium:* ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν OR 399. τῶν ἔμ' ἐκβεβληκότων OC 646. ἐξεωθεις κἀξέβαλλες 770. ὅπως τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς 1307. κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ 1343 *domo pellere.* ὃν εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες Ph. 600 *quem iamdudum eiecerant.* τοὺς δὲ εὐσεβεῖς ἐκβαλοῦσ' ἔχεις El. 590. Oresten dicit a Clytaemnestra extorrem factum. Passive ita dicitur ὃν ἐφηύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον OC 1257. Deinde *pellere possessione* significat, de quo usu observavit Valck. ad Phoen. 1733. Κρέων μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται OR 386 (sc. ἀρχῆς). καὶ μή με πλούτου εἴ τινες δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς El. 649. Hinc *amissionem* significat. Eius rei reperiendae viam monstrat τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη Ai. 808. Nostra culpa contractae iacturae vim haec habent: φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν OR 611. μή φρένας ὑφ' ἡδονῆς δαμεὶς γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς Ant. 649. οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ Ai. 965. Nam οἱ ἔχοντες et τις eosdem spectant, nec de alio quasi pellente cogitandum. Schol. Pal.: πρὶν ἄν τις αὐτοῦ στερηθῇ. Inde deflexa significatio *aspernandi* et *repudiandi:* τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι τοιοῦδε OC 631. οὔποτ' ἐκβαλῶ χάριν τὴν τοῦδε 636, quibus verbis additum contrarium χώρᾳ δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ, *contra urbi in perpetuum servabo* indicat locutionem ab exsilio significando repeti. Diversissima comparat Reisigius enarr. p. 94. A *possessione pellendo* repetenda *retractandi* et *irritum reddendi* significatio. κοὐκ ἔστιν τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν OR 849. Gl. μεταβαλεῖν. Schol.: ἀποκρύπτεσθαι ἢ ἀποστρέψαι. τουτέστιν οὐ δύναται ἀρνεῖσθαι ὁ βουκόλος. Non inest igitur imprudenter dictorum significatio, de qua agens Boeckh. expl. Pind. p. 253 diversa affert; nam ne in Ione quidem Euripidis aliud quidquam est οἰκτρὰ ἔπη ἐκβάλλειν quam *proferre.*

Ἐκβιάζομαι *vi extorqueo.* ὦ τόξον χειρῶν ἐκβεβιασμένον Ph. 1129 m.

[Ἐκβιβρώσκω *exedo.* In tmesi ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας Tr. 1053 v. Hasium in Th. LGr. 3, 377 c.]

Ἐκβολή *eiectio.* οὔτε του γενῇδος ἦν πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή Ant. 250 vestigia humi ligone effossae non apparuisse dicuntur. (I p. 557.)

Ἔκβρωμα *quidquid exesum est.* ὥστε πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου Tr. 700 *serraginem.* Schol.: ἐοικὸς πρίσματι ξύλου.

Ἔκγονον. Semel de *fetu*, quasi *prole terrae* dicitur. ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται OR 171 ch. Sed de *prole hominis:* τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν OR 1474. Sic editur ex PB: ἐγγόνοιν LA. V. Intpp. Hesychii v. ἔγγονος. Dorvill. ad Char. p. 327. Valck. ad Phoen. 1113. Brunck. ad Ar. Eq. 786, inprimis autem Schneider. ad Plat. Civit. 1. p. 131, qui ἔγγονον non *prolem*, sed *cognatum* significare putat, quanquam aliquantum differt a συγγενής. Addito articulo: πότερα δὲ τῶν σῶν ἐκγόνων ἢ 'μοῦ λέγεις; OC 587. || ἔκγονος *filius.* Aliquam dubitationem habet *πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο Ai. 842 [notavit schol. cf. Dind. ed. Ox. 3 h. l.], quod Musgr. ἐκγόνων τε scribendo correxit, Agamemnonem a Clytaemnestra, Ulixen a Telegono caesum significari volens. Alteram scripturam libri ceteri tuentur, Suid. v. τώς et αὐτοσφαγεῖς et Eust. p. 1867, 40, praeferturque merito, cum illa prior distinctionem inferat ab Aiace irato et de se desperante alienissimam.

Ἐκδακρύω *in lacrimas effundor.* ποῖ ἐκδακρῦσαι (δοκεῖς ἐμέ); Ph. 278.

Ἐκδείκνυμι *monstro.* ἵν' αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί OC 1021. De *factis monstrando:* ὡς τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἂν El. 348. [*De referendo* δὖ' αὖ τῶδ' ἐξέ-

δειξας Ph. 426 recte Dind. c. Pors. sec. schol. γρ. δό' αὐτῷ δ' ἑ.: nam in libris est αὔτωσ δείν' ἔλεξας.]

[*Ἐκδέρω v. i. ἐκκείρω.]

Ἐκδέχομαι *opperior.* κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου Ph. 123.

Ἐκδημέω *peregre absum.* θεωρὸς ἐκδημῶν OR 114. Affert Suidas v. θεωρός.

Ἐκδιδάσκω *doceo.* ὡς τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα, μή μ' ἐκδίδασκε OR 1370. μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν El. 395. τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι Ant. 298. τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν OC 1540. σ' ἐν βραχεῖ τοῦτ' ἐκδιδάξω Ph. 436. ἐγώ σε πᾶν ἐκδιδάξω 604. — *Passiv. edoceor, disco.* αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται El. 621. ὅψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον Tr. 934. ἵν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν 1110. ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν; 1245.

Ἐκδίδωμι *trado.* ποιμὴν ἄλλος σ' ἐκδίδωσί μοι OR 1040 *in potestatem:* ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις Ph. 1386.

Ἔκδικος *iniustus.* οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν OC 920. Suidas v. ἐκδίκους.

Ἐκδίκως *iniuste.* *κακὰ δρῶσιν ἐκδίκως [ἐνδίκως LA] ἐμέ Ant. 928 [secl. Dind.].

Ἐκδύω *prosilio.* (βλαστὸς) χαλκηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέδυ; Colch. fr. 314, 3. Dudum emendatum μὴ προσεξέδυ lectum olim ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1371. Mater illa tellus est, unde sparsis ab Iasone dentibus terrigenae armati exstiterunt: v. Hemsterh. ap. Valck. ad Phoen. 670. (I p. 558 l. 2.)

Ἐκεῖ [Lob. Path. 2, 295. Curt. Et. p. 410 ed. 2] *illic,* locum ab eo quem tenemus remotum vel divisum significans. ὡς ηὐδᾶτ' ἐκεῖ OR 940. ἐκεῖ γὰρ (in Aegypto) οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας θακοῦσιν ἱστουργοῦντες OC 339. ἐκεῖ χώρας ἀλάστωρ ἐνναίων ἀεί 787. τἄργ', ὅσ' ἦν ἐκεῖ 1582. ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι Ant. 76. ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῆδος ἦν πλῆγμα 249. κἀκεῖ τὸν Ἅιδην αἰτουμένη 777. σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω Ai. 855. εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις El. 356 *apud inferos,* velut Ant. 76: v. Monk. ad Eur. Alc. 754. Blomf. gl. Cho. 353. τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ ζῆν ἐστί fr. inc. 719, 3. Opponitur, quo ipsi versamur, locus: κἀκεῖ κἀνθάδ' ὤν Ai. 1372. Cum articulo tanquam adiectivum nomini additur: πᾶσι τοῖς ἐκεῖ El. 685. ἠγόμην δ' ἀνὴρ ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ OR 776. Suid. v. ἠγόμην. — τοῖς ἐκεῖ ἀνθρώποις OC 389. ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ 1019, quod etsi pro ἐκεῖσε dictum esse videatur, non est tamen aliud quidquam nisi *illius viae.* τὰς ἐκεῖ πάθας Ai. 295. — Semel tralate dicitur de *olim gesta re:* σὲ κἀκεῖ ἐπηυδώμαν Ph. 395 ch.

Ἐκεῖθεν *illinc.* κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος Ph. 490. Transfertur ad *hominem* alium ac nos: τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα Tr. 632. Pro ἐκεῖ dici videatur τοὐκεῖθεν ἄλσους τοῦδε OC 505. Nam quod *ab illa parte* Latini dicunt, non est aliud atque *illa parte.* Elmsl. τοὐκεῖθεν ἄλσος τόδε coniecit, quod confutavit Herm. Est autem *ab illa parte luci ad nos versus.* Eodem modo transfertur γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐχ ἐν ὑστάτοις Tr. 315. Sed οἱ ἐκεῖθεν captivi sunt ex Oechalia capta missi. cf. ἄνωθεν. [Nusquam ἐκεῖθε proferri monet Lob. Path. 2, 151.]

Ἐκεῖνος. I. *Formae. nom.* ἐκεῖνος OR 259. 1020. OC 137 an. Ai. 271. 298. 934 ch. 1199 ch. El. 519. 703. Ter. fr. 514, 1. Tr. 198. 244. 381. 488. 777. ἐκείνη Ant. 384. El. 427 sic certe iure Brunck. sec. aliquot libros; reliqui cum LA με κείνη. ἐκεῖνο El. 1178. — *gen.* ἐκείνου Ph. 625. OR 714. 930. 1440. Ai. 1032. El. 783. 924. 1118. 1218. fr. Atr. 144 b, 1. ἐκείνης OR 991. Tr. 942. Aeg. fr. 24, 2. Eriph. 207. inc. 678, 11. — *dat.* ἐκείνῳ Ph. 106. 633. 1200 m. Ant. 514. 570. Tr. 603. Ai. 28. El. 269. 459. 539. ἐκείνῃ OR 579. inc. 678, 5 [ubi Meinek. e cod. Scor. Stob. 63, 6 ἐν κείνῃ; reliqui libri ἐκείνῃ]. ἐκείνα Ant. 986 ch. — *accus.* ἐκεῖνον Ph. 373. Ai. 755. 795. 1035. OR 139. 720. 959. 1054. 1254. El. 270. 321. 389. 882. Ter. fr. 514, 2. ἐκείνην OR 1528. Ant. 1039. Tr. 287. El. 278. ἐκεῖνο El. 1115. Ph. 310. Ai. 94. — *Dual.* ἐκείνω OC 337. — *Plur. nom.* ἐκεῖνοι Ph. 268. 770. Ant. 170. Tr. 1091. ἐκεῖναι non exstat. ἐκεῖνα Ph. 115. — *gen.* ἐκείνων OR 1454. OC 344. 606. Ant. 287. 1312. — *dat.* ἐκείνοις Tr. 1272 an. OC 336. τἀκείνοις Brunck. δ' ἐν κείνοις Reisig. Elmsl. Herm. [δ' ἐκείνοισ LA, ν ab S supra posito]. Mihi Schaeferi placet coniectura τἀν κείνοις [recep. Dind.]. ἐκείνοισι Ph. 642. ἐκείνοισιν OR 1233. — *accus.* ἐκείνους Tr. 342. Ai. 1108. ἐκεῖνα OC 87. 1195. El. 2. Ant. 408. Naupl. 379, 4. Hanc esse legitimam formam, bisyllabam non admissam nisi propter versum commodius pangendum, elisionem, caesuram in κεῖνος docebimus. —.— II. *Usus.* || *remotius* aliquod vel *loco a nobis diviso et opposito collocatum* significat; item *minoris aliquid momenti* comparatum cum praesente, propiore, graviore, quod ipsum hic illic additur. Repetendum enim ab ἐκεῖ, v. Apoll. de Pron. p. 75, rectius quidem quam ab ἑκάς, ut facit EG p. 175, 8; quanquam utrumque eadem stirpe prosatum est. ἀπηλλάγην φόβου πρὸς τῆσδ' ἐκείνου τε El. 783. ἥδε Electra, ἐκεῖνος absens mortuus Orestes. παιδὸς ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα OR 714. οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος οὔτ' ἐγώ 1020. ἐκείνῳ τῇδε τε Ant. 570. — οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρίς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ Ph. 115. αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων Ant. 1312. In multis locis nil memoratu dignum: ponitur de praeteritis El. 278. OC 1195; de absentibus Tr. 244. 487. 942. El. 321. 389. 459. OC 337. OR 720. 930. 1440. De Oreste qui iam advenit λέγω ἐκεῖνον ὡς παρόντα El. 882. contra de Hercule adfuturo Tr. 198. 287. — [Opponuntur loquentes vel qui adsunt absentibus ceteris ἐγὼ ἐκεῖνον Ph. 373. σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων OC 344. τἀμὰ κἀκείνων πικρὰ 606. οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν, αἰσχρὰ δ' ἐκείνοις Tr. 1272 an. κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δὲ θήσω Ai. 1108. De *mortuo* loquitur. Nam] aliquando sic *mortuum* significat, de quo apud oratores solenni loquendi genere v. Schoem. ad Isaeum p. 177. ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν OR 139. ἔχων μὲν ἀρχὰς ἃς ἐκεῖνος εἶχε 259. Quanquam haec etiam secundae significationis exempla dixeris esse. [Quam late pateat ille usus etiam magis cognoveris ex his ὅταν Αἴγισθον εἰσίδω ἐσθήματα φοροῦντ' ἐκείνῳ ταὐτά El. 269 i. e. occiso patri. ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν 270. cf. 924. 1118. OR 959. Ant. 170. 1039.] — || Saepe, ut *ille* Latinis, id significat, quo respicimus in sermone, vel etiam rem in vulgus notam et inprimis ei, quocum colloquimur. ἐκεῖνο δ' οὐδεὶς θέλει, σῶσαί μ' ἐς οἴκους Ph. 310. ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά 633. ἐρρέτω Ἴλιον οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ πάντες 1200 m. νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα OR 1054. ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν ἡμέραν 1528. Est *quae omnes manet.* δεινὰ τἀκείνοις τὰ νῦν OC 336. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον

ἠξειργασμένη Ant. 380. ἐκεῖνό μοι φράσον Ai. 94. ἀνὴρ ἐκεῖνος αὐτὸς ἥδετο 271. εἶρξαι Αἴαντα εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι 755. ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται 795. πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι 798. Teucer est, de quo loquuntur. μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων, ἦμος .... 934 ch. cf. Tr. 381. 777. Ant. 287. OR 991. Naupl. fr. 379, 4. Huc adde paulo familiarius dictum τοῦτ' ἐκεῖνο, quod semel ap. Soph. legitur praecedente ὡς ὁρᾷς, multo saepius ap. Eurip. τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφὲς ἄχθος δέρκομαι El. 1115. — Inde *talem* significat. ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέστατε Tr. 1091. — ‖ Ceterum aliquanto saepius substantivum est quam adiectivum pronomen. Adiective enim non dicitur plus duodecies: OR 1528. OC 87. 137. 1195. Ant. 408. Tr. 603. Ai. 271. 934. El. 278. 1115. 1178. inc. fr. L. 9. Brck. — ‖ Refertur ad pronomen relat. ᾗ El. 278. ὅντινα OR 1054. οἵ 1454. El. 278. ὧν El. 2. — ‖ Cum alio pronomine coniungitur: τοῦτ' ἐκεῖνο· El. 1115. τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο 1178. ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ OC 137. αὐτὸν δ' ἐκεῖνον φρόνει νῦν ὡς ἥξοντα Tr. 287. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη 384. — ‖ Cum substantivo coniunctum articulum additum et habet et non habet. Additur Tr. 603, abest El. 278. Ai. 934. OC 1195. fr. inc. L. 9. Brck. nec adiiciendus fuit Ai. 271 v. ἀνήρ. Eximenda plane sunt OR 1528. OC 87, in quibus non cum pronomine sed cum adiectivo proxime colligatur.

Ἐκεῖσε *illuc*. ἐκεῖσε νῦν μ', ἐκεῖσε ἄνω sc. μέθες Ph. 813. De *edito antro* recte interpretari Herm. puto; alii sec. schol. insanientem morbi dolore loqui Philocteten arbitrantur; Matth. autem optare ut in ardentem Mosychlum rapiatur. [Kolster. progr. Meld. 1844. p. 11 ellipsin imperativi, neque anadiplosin locum habere censet.] ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον Ai. 690. cf. κεῖσε.

Ἑκηβόλος *iaculator*. Φοῖβον ἑκαβόλον OR 162 ch. Flor. Γ ἑκηβόλον. Λητοῦς παῖς ἑκηβόλος θεά Meleag. fr. 357, 2. De hoc et similibus Apollinis et Dianae cognomentis prudenter exposuit Nitzsch. ad Od. 3, 279. [De tono v. EM 355, 6.]

Ἔκηλος [Lob. Prol. 109. Curt. Et. p. 513 ed. 2] *tranquillus*, *securus*. ἕκηλον εὕδειν Ph. 769. Tricl. εὔκηλον, quod ap. tragicos bis legitur, Eur. IA 644 non sine dubitatione et Soph. El. 241. — ἐάσωμεν ἕκηλον αὐτόν 826. ἕκηλος αὐτοῦ μίμνε OC 1039. εἱρφ' ἕκηλος Alead. fr. 110, 4. — εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν ἕκηλοι (θεοί) El. 826 ch. οὔτε λοιβῆς ἡμιν οὔτε θυμάτων παρῆν ἑκήλοις προσθιγεῖν Ph. 9 *ut non turbaremur*. — Adverbiascit: νῦν δ' ἕκηλά που ἡμερεύσομεν El. 786.

** Ἐκθάλπω *calefacio*. Hippodamia de se et Pelope mutuo amore incensis dicit Oenom. fr. 421, 3 ἐκθάλπεται μὲν αὐτός, ἐξοπτᾷ δέ με. εἶθ' ἅλλεται cod. Athen. 13. p. 564 b: ἐνθάλπ. Ruhnk. corr. ap. Valck. ad Hippol. 468, nisus Phrynichi testimonio App. Soph. p. 40, 20 [Bekk. An. p. 40, 20] ἐνθάλπεσθαι ἔρωτι, οἷον καίεσθαι ὑπ' ἔρωτος. Sed a Bekkero didicimus ap. Phryn., cuius multa mendose retulit Ruhnk., ἐκθάλπεσθαι legi, id quod non modo consimilia significantibus verbis ἐκκαίειν et ἐκζωπυρεῖν, sed ipso Sophoclis versu ab eadem praepositione composito, quod inprimis amat Soph., verbo ἐξοπτᾶν firmatur. (I p. 560.)

Ἐκθεάομαι (ᾱσ) *contemplor*. τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν OR 1253.

[** Ἐκθερμαίνω *calefacio*. εἴπερ ἐκτεθέρμανται πόθῳ Tr. 368 *amore cum caleat* probabilius esse quam ἐντεθ. censet Dind. ad fr. 421. v. ἐκθάλπω.]

Ἐκθνήσκω *emorior*. ἐκθνήσκων δ' ὁ θήρ Tr. 568. Hesych. ἐξέθανεν: ἐλειποθύμησεν. Hoc et quae laudat Wakef., *sensim animam linquentis* et *iam morituri* significationi favent: dignum tamen quaestione, dicaturne *ea* (sc. sagitta) *moriturus*, ut sua vi utatur praepositio: ἐκ τοῦ ἰοῦ θνήσκων. Inepta miscent in hac voce explicanda Abresch. ad Aesch. Ag. 569. Wyttenb. ad Plut. de ser. num. vind. p. 94.

Ἐκθρώσκω *prosilio*, inde *raptim profugio*. αὖθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε OC 234 ch.

Ἐκθύω *immolo expiandi causa*. ὡς πατὴρ ἐκθύσει τὴν αὑτοῦ κόρην El. 572. Eust. p. 697, 36.

Ἐκθώπτω *eblandior*. ἔπεισας, ἐξέθωψας (fr. inc. 736) ὥς φησιν ἡ μετανοοῦσα πρὸς τὸν μοιχόν Plut. Mor. 530 B.

Ἐκκαλέω *evoco*. νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με OR 597 sc. ex aedibus, ut ipsorum ad te mandata et preces perferam [αἰκάλλουσί με probabiliter Dind. c. Musgr.]. τί μ' ἐκκαλεῖσθε; Ph. 1264. Sic medii et activi significatio non differt; utrumque enim et *evocare* et *in suos usus evocare* licet interpretari. Sed *provocandi* et *eliciendi* vis in solo medio inest. οἷά μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ, φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν Tr. 1206.

Ἐκκαλύπτω *retego*. Proprie dictum: ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν Ai. 1003 Aiacis corpus. Tralate: πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει fr. inc. 657.

Ἔκκαυμα *sarmenta*. ξυνέλεγον τὰ ξύλ', ὡς ἐκκαυμάτων μή μοι μεταξὺ προσθεήσειεν Herc. fr. 218. Ap. Poll. 10, 110 legitur ἐκκαύματα, sed ἐκκαυμάτων idem Poll. 7, 109. Sunt *ligna subtiliter scissa* ignis accendendi causa.

Ἔκκειμαι *excidi*. μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς Ant. 1011.

Ἐκκείρω *detondeo*. Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος Oenom. fr. 420 [ἐκδεδαρμένος Herwerd. p. 21]. Quod quid sit, Hesych. docet v. Σκυθιστὶ χειρόμακτρον emendatus a Lennep. ad Phalar. Epp. 73: οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ἐν πολέμοις ἀνθρώπων τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες τοῖς δέρμασιν ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Cf. Herod. 4, 64. Sic videtur Oenomaus Pelopi sicut procis ceteris mortem minatus esse. (I p. 562 l. 3.)

Ἐκκηρύσσω *praeconis voce nuntio*, *iubeo*, *mando*. κἀξεκηρύχθην φυγάς OC 430. Πολυνείκους νέκυν ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι Ant. 27. τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρῦχθαι τάφῳ μήτε κτερίζειν 203. schol. hunc infinitivum cum λέγω construit v. 198, id quod sensus vix patitur. Elegans est [quam Dind. recepit] Musgravii coniectura ἐκκεκήρυκται [quo ducit in LA ἐκκεκηρύχθαι]; sed nemini vera, quae nobis quidem videtur, explicandi ratio in mentem venit, infinitivum pro imperativo poni aptissime delecto perfecto: *hunc ne quis sepeliat iussum esto*.

Ἐκκινέω *excito*. De motu: ἐξεκίνησεν ποδοῖν στικτὸν κεράστην ἔλαφον El. 567. Tralate dictum de *voce*: οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε ῥῆμα OR 354. De *morbo resuscitato*: οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτο-

χον κάκκινήσεις δεινὴν νόσον Tr. 979 an. σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ 1242.

'Εκκλάζω v. ἐκκράζω.

'Εκκλέπτω *surripio*, inde *clam* et *fraudulenter facio:* τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων Ph. 55 *fictis narrationibus fallere oportet* [v. quae contulit Seyff. ad h. l.]. μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος ἐκκλέψας ἐμέ 968 *me fraudulenter abducto.* μὴ ἐκκλέψῃς λόγον Tr. 437 *ne cela.*

'Εκκομπάζω *glorior.* ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών El. 569. — ἐκόμπασ' ἀλοιδόρητα fr. inc. 731 incerta sententia est, nec conciliari haec cum sequentibus ἐρρηξάτην ἐς κύκλα χαλκέων ὅπλων possunt, qua de re ἐκόμπασας ἀλοιδόρητα vel ἐκκομπάσαντ' ἀλοιδόρητα tentarunt alii aliter. [μεσομφάλοις δόρη ἐ. κύκλοισι χαλ. ὅ. Herwerd. p. 28.]

[*] 'Εκκράζω *exclamo.* κυνηδὸν ἐξέκραξαν ὡς κνυζώμενοι Phrix. fr. 646 sec. Blomfieldii emendationem; EG p. 330, 43 [et Cramer. AP 4. p. 73, 22] ἐξέπραξαν κνυζούμενον. Ignorant hanc formam vulgo aut abiudicant ab Atticis, sed iterum ea videtur usus Soph. fr. inc. 890: ἴκτινος ἐξέκραξε παρασύρας κρέας: quanquam ap. Zonar. p. 1100 ἔκραξε legitur. [Parum Blomf. coni. habet fidei. Ap. Choerob. p. 278, 86 Gaisf. legitur ἴκτινος ὡς ἔκλαγξε ut in EM p. 470, 103, non ἐξέκλαγξε.]

'Εκκρίνω *eligo.* ἀρετῇ δὲ πρῶτος ἐκκριθείς Ph. 1425.

Ἔκκριτος *electus.* ἔκκριτον δέ νιν δώρημ' ἐκείνῳ 'δωκεν Ai. 1302 Hesionen Telamoni Hercules.

'Εκκυλίνδω *devolvo,* pass. *decido.* ὕπτιος μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται OR 812.

**'Εκκωπέω *instruo*, *adorno.* ἐκκεκώπηται: ἐξήρτυται. Σοφ. Συλλ. (fr. 157) Hesych. [cuius cod. mutilatus ἐκκεκό ....: ἐξήρτηται]. (I p. 563.)

'Εκλαγχάνω *nanciscor.* ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός El. 760. Frustra ἐκλάχῃ Erf. ex Ien. Aug. b. [v. Dind. ed. Ox. 3 ad h. l.] De ἐξειληχότες OC 1337 v. ἐκλαμβάνω.

'Εκλαμβάνω *accipio.* ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος Ph. 1429 sic Turneb.: libri ἐκβαλών usitatissimo mendo. τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληφότες OC 1337 *nacti;* sic LA: ἐξειληχότες LB, recep. Brunck. Elmsl. Dind. cf. Valcken. ad Hippol. 809. Utrumque per se bonum est, nec opus acumine discernendi: illud vero potiorem a libris fidem habet.

'Εκλάμπω *exsplendesco.* Δίκας δ' ἐξέλαμψεν ὅσιον [θεῖον Cob.] φάος Ai. Locr. fr. 11, sed num is versus Sophoclis sit, vix definias. Ut coeat cum eo, qui praemittitur ap. Stob. Ecl. 1, 3, 46. 1. p. 130 Heer., Brunck. νῦν ante ὅσιον inseruit, quod ferri propter anapaestum non potest. Seidlero versus dochmiacus esse videtur.

'Εκλανθάνω. Medium solum obliviscendi significatione legitur. τοῦδ' ἐκλανθάνει OC 1005.

'Εκλείπω. Transitive *desero*, et tralate *omitto* significat. ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν στράτευμα Ph. 58. προδούς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν στελεῖν 911. — ἐκλιπεῖν βίον El. 1131. σοὶ δ', ἐκλιπόντι τοῦτ', ὄνειδος οὐ καλόν Ph. 477. Intransitive significat *deficere.* μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη El. 19 *illuxit.* νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ θανόντι σὺν σοί 1149. — ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος 985 bene est in LA: in quo γρ. μοι λιπεῖν m. recenti ascriptum est. μὴ 'λιπεῖν apogr. pleraque.

'Εκλήγω *desino.* οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς δακρυρροοῦσα El. 1312. χαρᾷ coni Schaef. mel. cr. p. 113; sed illud commode explicatur συνεχῶς χαιρήσω δακρύουσα.

Ἔκλυσις *medela.* ἔκλυσιν μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος OR 306.

'Εκλυτήριον *solutio.* πῶς οὐχ ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον; OR 392.

'Εκλύω. Activum *solvo* i.e. *remitto:* proprie tamen non dicitur. σκαιὸν ἐκλύσων στόμα Ai. 1225. σκαιοὺς λόγους ἀνήσων schol. Pal. Inde *tollendi componendive* et *finiendi* vis adsignificatur. ὅς γ' ἐξέλυσας σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμόν OR 35. Ἄρης αὖ στρωθεὶς ἐξέλυσ' ἐπιπόνων ἀμερᾶν Tr. 654 *aegrimonia nos liberavit:* ἐξέλυσεν ἡμᾶς τῆς ἀνίας schol. — Medium *solvo* i. q. *libero.* Proprie αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι Ant. 1112 [de qua dictione proverb. v. i. δέω]. Tralate dicto aliquando additur, quo liberemur, v. Wyttenb. ad Plut. 6. p. 391 cf. Pflugk. ad Eur. Andr. 819. ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης ἐκλύεταί με Tr. 21. τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ' ἐξελυσάμην; OR 1003. Aoristum inferri post τί et οὖν interrogative dicta Heindorfio observatum ad Plat. Protag. p. 460. Erfurdtius memorat; sed hic quidem suo iure aoristus est: *quid est, quod te nondum liberaverim.* — *Paulo aliter dictum* φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην Ai. 531. Schol. vet.: τοῦ φόβου χάριν, ῥύσασθαι θέλουσα ἐξήγαγον. Schol. Pal.: εἰς τοῦτο δηλονότι, ἵνα σὺ ὁρᾷς αὐτόν. φόβοισι. διὰ τοὺς φόβους ἐξήγαγον, ῥύσασθαι θέλουσα. Neutrum ἐξερυσάμην legisse credendum; in Palatino autem scribendum ἵνα σὺ μὴ ὁρᾷς. Satis ostendit Lob. pro ἀπολῦσαι dictum *ablegandi* significatione.

'Εκλωβάομαι *contumelia afficior.* ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην Ph. 330. (I p. 564 l. 11.)

'Εκλωπίζω *nudo.* ἐκ δ' ἐλώπισεν πλευράν Tr. 925. Hinc Hesych., similiter ac schol., ἐξεσκύλευσεν, ἐξέδυσεν.

'Εκμαίνω *exstimulo.* τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον Tr. 1142.

'Εκμανθάνω *perdisco*, *cognosco.* A quo quid discimus, is genitivo dici solet. ἐκμάνθανε OR 576. ἀγὼ ὄψ' ἄγαν ἐκμανθάνω OC 1264. μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις Tr. 450. Praeter haec praesentis exempla solus aoristus usitatus Sophocli. ἔκμαθε Ph. 71 [pendente quidem enuntiato ὡς δ' ἔστ' ἐμοὶ ...]. ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω El. 1233. ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν; OR 117. παρ' οὗ τις ἂν σκοπῶν τάδ' ἐκμάθοι σαφέστατα 287. οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν Tr. 2 apogr. pleraque ἐκμάθοι, quod confutavit Herm. cum non felicissime patrocinium susceperit Fritzsch. quaest. Lucian. p. 163. Phavorinus ἐκμάθῃς sueto librariis vitio. — μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα Tr. 143. κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ μήτ' ἐκμάθοιμι 583. ἕως δ' ἂν ἐκμάθῃς OR 835. τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω, τίνας λόγους ἐροῦσιν OC 114. δίδασκ', ὅπως ἂν ἐκμάθω 575. ἵν' ἐκμάθῃς οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις OC 1012. ὅπως ἐκμάθῃς ἃ δεῖ Tr. 337. οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς OR 1065. ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος 1085. εἰ μὴ τοῦ θεοῦ ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον 1439. ἐκμαθεῖν τί δραστέον 1443. ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν Ant. 175. τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων Tr. 196 v. ποθέω.

᾿Εκμάσσω detergeo. ἐμασχαλίσθη κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν El. 446. ἐξέμαξεν de eo dictum, in quo quid abstergitur. De sensu v. schol. Hesych. v. ἐμασχαλίσθη, Phot. et Suid. v. μασχαλίσματα, EM p. 118, 29. Eust. p. 1857, 5.

᾿Εκμετρέω. Medium tralate dictum *emetiri* significat. τὴν Κορινθίαν ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα ἔφευγον OR 795. [τεκμαρούμενος ἄστροις diligenter observato usu Nauck. q. v. in append. crit. h. l.] Mirum est, quomodo Herm. et ἐκμετρούμενος et ἔφευγον ad Κορινθίαν χθόνα referre potuerit. Neque enim Corinthi erat Oed. sed Delphis, nec reversus est in patriam. Non magis probo Heathii Toupii Erfurdtii rationes. Verum Brunck. vidit, praeeuntibus quidem schol. et Suida v. ἀστρονομία: ἄστροις τεκμαίρεσθαι ἐπὶ τῶν μακρὰν καὶ ἔρημον ὁδὸν πορευομένων καὶ ἄστροις σημειουμένων τὰς θέσεις τῶν πατρίδων [ubi v. Bernh. adn. crit.]. Ut in ἄστροις τεκμαίρεσθαι subaudiendum ὁδόν, ita hoc loco φυγήν ex ἔφευγον, s. τὸ κατ᾽ ἐμέ, τὸ ἐμόν, erat enim ipsius negotium fugam capessere, qua ipsa de causa medio opus. Nec negligendum est, ut τὸ λοιπόν Sophocli, ita σημαίνεσθαι τὸ ἐντεῦθεν dici: v. Abresch. ad Aesch. 2. p. 163 et Iacobs. ad Aelian. HA 2. p. 56.

῎Εκμετρος *nimius.* ὄλβον ἔκμετρον Creus. fr. 324, 2. ε ut in thesi corripitur.

**῎Εκμηνος *semestris.* ἐκμήνους τόπους OR 1137 ex certa em. Pors. nunc editur: in cod. Trin. ἐκμήνους est, in reliquis omnibus ineptissime ἐμμήνους, quod non minus inepte scholiasta explicat. De forma v. Seidl. ad Eur. El. 878. Elmsl. ad Med. 1150. Minus enim Attica est: v. Lob. ad Phryn. p. 414.

᾿Εκμιαίνομαι *polluor.* μιαίνεσθαι καὶ ἐκμιαίνεσθαι: τὸ ὀνειρώττειν Σοφ. (fr. inc. 913) Phot. p. 269, 9 v. μιαίνω.

᾿Εκνέμω. οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα; Ai. 369 educes pedem i. e. *non abscedes?* v. Lob. [et Neuium h. l.]

῾Εκούσιος *voluntarius.* De homine: οἷς θ᾽ ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία Tr. 1123. ἑκούσιον λαβών Ph. 617. De re: ὅσοι δ᾽ ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις Ph. 1318. Tricl. ἑκουσίαισιν. — Adverbiascit locutio τοῖς σφαλεῖσι μὴ ᾽ξ ἑκουσίας Tr. 727.

῎Εκπαγλος *horrendus.* ὦ δείπνων ἀρρήτων ἔκπαγλ᾽ ἄχθη El. 204 m. de coena dictum, in qua occisus Agamemno. — *mirus.* ἁ δ᾽ εὐήρετμος ἔκπαγλ᾽ ἁλία πλάτα θρώσκει OC 716 ch. de mira remorum celeritate dicitur adverbialiter. — [τὰν ἔκπαγλα τιμᾷς ὑπὲρ πασᾶν πόλεων Ant. 1137 ch. *quam tu eximie colis* Dind. pro τ. ἐκ πασᾶν τιμ. ὑπερτάταν.]

᾿Εκπείθω *persuadeo ad faciendum.* ἡ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ᾽ ἀπαιδία OR 1024. ἐξέπεισέ νιν τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον Tr. 1141.

᾿Εκπειράομαι *tento.* ἦ ᾽κπειρᾷ λέγειν; OR 360 *tentas me, ut plura dicendo me ipse coarguam.* Hoc cum non satis intelligeretur, quanquam haud male glossa δοκιμάζεις (quod additur καὶ ἐνοχλεῖς, nihili pendendum), alii alia tentarunt. v. Herm. [ἦ πειρᾷ Nck. μ᾽ ἑλεῖν pro λέγειν Arndt.]

᾿Εκπέλει *licet.* οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονεῖν μέγ᾽ ὅστις δοῦλός ἐστι Ant. 478. Hesych.: ἐκπέλει, ἔξεστι. V. Gatak. Opp. 1. p. 526. (I p. 566 l. 4.)

᾿Εκπέμπω *mitto, emitto, dimitto.* σ᾽ ἐκτὸς πυλῶν τοῦδ᾽ οὕνεκ᾽ ἐξέπεμπον Ant. 19 *te exire iussi, evocavi.* ἀπ᾽ ἐλπίδων οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην El. 1128. εἰσέπεμπον Flor. Δ [et LA pr., sed a m. ant. in ἐξέπ. mutatum]. δεῦρο αὖθις ἐκπέμψω πάλιν τὸν αὐτόν Ph. 127. cf. OR 951. καί μ᾽ ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν OR 789 sc. ἐκ τοῦ χρηστηρίου, i. e. ἀπέπεμψεν: v. Elmsl. cens. IT Marklandi 2. p. 228 Lips. δόμων σε λαμπρὸν ἐξέπεμψ᾽ ἐγώ El. 1130. — πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι 1132. πρατόν νιν ἐξέπεμψεν Tr. 276. — *Pass.* ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετο OC 1663 i. q. *mortuus est.* — *Med.* εἰ τοὺς κτανόντας Λάιον γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα OR 309 *ex agro nostro relegaremus.* τὸν ἄνδρα ἐκπέμψαι πάλιν OC 1347 codd. plerique ἐκπέμψαι. Adsignificatur *ad se arcessere:* τί μ᾽ ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων; OR 951. Sed ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δή ποτε θουρίῳ κρατοῦντ᾽ ἐν ῎Αρει Ai. 614 ch. a scholiasta explicatum ἔπεμψας ὧδε (Troiam intellige), vix ulla nota ab activo distinguitur, nisi *tuomet consilio huc venire iussisti* dicitur.

᾿Εκπηδάω *exsilio.* εὕδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ φόβῳ ταρβοῦσαν Tr. 175. φόβῳ ταρβοῦσαν iungendum cum Seidl., non φόβῳ ἐκπηδᾶν, ut Herm.

᾿Εκπίμπλημι *expleo.* ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν [duplici σ LA] Tr 253. ὡς ἐξεπλήσθη (ἡ νόσος) Ph. 759 [suspectus h. l. hiatus qui oritur sequente ἰὼ Elmslei coni. ἐξέπλησ᾽ tollitur]. v. ἴσως.

᾿Εκπίνω *ebibo.* πλῆρες ἐκπιόντι χρύσεον κέρας Pand. fr. 429, 1. cf. γέμω. In Hel. fr. 185, 1 quod erat olim αἷμα ταύρου γ᾽ ἐκπιεῖν post Dind. curas [in schol. Arist. Eqq. 84] recte mutatum est in αἷ. ταύρειον πιεῖν, cum ἐκπιεῖν in sanguinem, nisi vivi corporis, non cadat. Transfertur ad *morbum exedentem:* ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν Tr. 1055. De tmesi v. ἐκ. Deinde ad hos, *qui occultis nos insidiis petunt*, tralatum ab anguibus clam subrependo mordentibus: ἡ κατ᾽ οἴκους ὡς ἔχιδν᾽ ὑφειμένη λήθουσά μ᾽ ἐξέπινες Ant. 532. v. Eust. p. 73, 45. τοὐμὸν ἐκπίνουσ᾽ ἀεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα El. 785 sanguinem et medullas hauriens.

᾿Εκπίπτω. Proprie *excido* vel *excutior:* ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα δίφρων El. 749. *eiicior:* ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός Ai. 1177. — Tralate de *abeuntibus in exsilium.* ἐκπεσεῖν χθονός OC. 766. de *victis:* κρεῖσσον γάρ, ἅπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν Ant. 679. στέργειν δὲ τἀκπεσόντα fr. inc. 686, hoc enim melius quadrat ad κυβευτήν quam quod Trincav. videtur placuisse τἄμπεσ. (I p. 567.)

᾿Εκπλέω *enavigo*, et *navigo* simpliciter. ἔκπλει σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς Ph. 577. ἔκπλει 973. τῆσδ᾽ ἐκπλεῖν χθονός 1375. οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν (in bellum) Ai. 1099. οὐ μή ποτ᾽ ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς Ph. 381.

᾿Εκπληρόω *expleo.* δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον El. 708 decem curruum numerum explens; v. Seidl. ad Eur. IT 295.

᾿Εκπλήσσω. Passivi solius partes perfectum et aoristus in usu sunt, *territum esse* et *obstupescere* significantes. ἐκπεπληγμένον κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην OR 922. σὺν δέ νιν θηρώμεθ᾽ οὐδὲν ἐκπεπληγμένην Ant. 433. ἐγὼ ἥμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ Tr. 24. μή με δείσαντες ἐκπλαγῆτ᾽ ἀπηγριωμένον Ph. 226. Obscure hic loquitur Herm. Verba sic componenda: μὴ ἐκπλαγῆτε ὄκνῳ *ne perterreamini*, δείσαντές μ᾽ ἀπηγριωμένον *propter efferatam meam speciem.* οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε El. 1045. — λό-

γοις τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ Tr. 386. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ 629. τὰ δ' ἐκπέπληγμαι Ai. 33 oppositum habens τὰ μὲν σημαίνομαι, *agnosco alia, stupeo in aliis.*

Ἐκπνέω *efflo.* ἐκπνεύσας μέγας χειμὼν (νέφους) Ai. 1148. et de *anima:* χαλκοσκελεῖς γὰρ ἐκπνέουσι πνευμάτων ἄπο Colch. fr. 320, 2 [πλευμόνων ἄ. Bergk. qui praeterea post γὰρ supplet πυρὸς φλόγ'] de tauris ignem spirantibus, quod colligitur ex schol. Pind. Pyth. 4, 398. — De mortuo *exspiro* tralate pro ἀπέθανες ὑπὸ: ὑφ' οὗ ἄρ' ἐξέπνευσας Ai. 1026. Apud Suidam v. κνώδοντος legitur ἐξέπραξας, quod quomodo explicandum sit, Hermannus docuit.

Ἐκποδών *procul.* ἐκποδὼν μὲν ὤν Ai. 1000. φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδὼν φίλοι fr. inc. 773. ἄγετέ μ' ἐκποδών Ant. 1324 m. ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών 1339 m.

Ἐκπορθέω tralata solum *perdendi* significatione legitur. τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι Tr. 1104 cf. Heind. ad Plat. Prot. p. 571.

Ἐκπορίζω *suppedito.* στέγη πυρὸς μέτα πάντ' ἐκπορίζει Ph. 299.

Ἐκπράσσω *perficio.* Solus aoristus legitur. ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει OR 377, schol. τιμωρῆσαι. τοὔργον τόδ' ἐξέπραξα OC 941. τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας 1307. ἐξέπραξαν (τόδε) ὡς δοῦναι δίκην Ant. 303. κακὸν μέγ' ἐκπράξασα Tr. 667. κἂν ἐξεπράξατο Ai. 45, γρ. ἐξέπραξεν schol. et Eust. p. 1564, 20 et Thom. p. 269. Semel tralate dicitur *conficiendi* i. e. *occidendi* significatione: οὐ γάρ τις αὐτὸν κεραυνὸς ἐξέπραξεν OC 1659 m. quod Suidas affert v. ἐξέπραξεν. schol. ἀνεῖλεν. Sed OC 1704 cum libris ἔπραξε, non cum Elmsleio ἐξέπραξεν scribendum. De Ai. 1026 v. ἐκπνέω. (I p. 568 l. 2.)

Ἐκπροτιμάω *inprimis colo.* τοιῷδε σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ νόμῳ Ant. 913.

Ἐκπυνθάνομαι (ῠθ) *audiendo accipio.* θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει Ai. 215. τίν ἂν σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν OC 206 ch.

Ἔκπωμα *poculum.* αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα Ph. 35. πανάργυρα ἐκπώματα Acris. fr. 68, 4. [v. Lob. Paral. 425. — De usu Eust. ad Il. p. 1161, 53.]

Ἐκραίνω *dispergo.* κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει Tr. 781 v. κόμη.

Ἐκρήγνυμι *perrumpo.* καθ' ἡμᾶς οὔποτ' ἐκρήξει μάχη Ai. 775. Inepte Brunck.: *in hunc locum non perrumpet vis pugnae,* quasi aut segnis pugnator Aiax fuerit, aut solo eius terrore hostes cohiberi potuerint. Sec. gl. Barocc. ἤγουν σχίσμα ποιήσει recte explicat Lobeckius *perfringent nos,* ῥήξουσιν ἡμᾶς.

Ἐκρίπτω (ῑ) *eiicio,* passivum *excito.* ἐκ [addidit Dind.] δίφρων πρόρριζος ἐκριφθεὶς El. 512. ἐκριφεὶς contra metrum LA et LB [sed in illo θ a m. pr. additum]. Reiskii coni. ἐκτριφθεὶς Porsono probatur, sed neque tragico sermoni inprimis canticorum aptum, nec recte de Myrtili casu dictum illud videtur. V. Herm. ἔξω με (sc. γῆς) θαλάσσιον ἐκρίψατε OR 1412.

Ἐκροή *effluvium.* In corruptissima particula Inachi fabulae (fr. 266) ap. Herod. π. μον. λέξ. p. 35, 10 certe verba κῦμα ἐκροάς agnosci recte videntur [quae Lehrs. correxit κυμάτων ἐπιρροάς].

Ἐκσημαίνω *significo.* πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν; El. 1191.

[*Ἐκσπεύδω *accelero.* ὃς ἐκσπεύδει θανεῖν Ai. 812 Herm. allato ἔκσπευδε ex Arist. Thesm. 277, quo loco solo adhuc vox legebatur: sed ibi καὶ σπεῦδε coni. Hamaker.]

Ἐκστέλλω *instruo.* ἀποσπάσας εἱμάτων περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο OR 1269.

Ἐκστέφω *vittis involvo.* ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι OR 3. Nec hoc nec τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον θακεῖ v. 19 sic intelligendum, sed de gestantibus ramos oleaginos lana obvolutos, quae στέμματα dicta, supplicum insigne. Affert Suid. v. ἐξεστεμμένοι.

[**Ἐκστρέφω *inverto, everto.* εἰ κακόβουλος φροντὶς ἐκστρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον; Ter. fr. 519, 6 (olim inc. 718, 3) sensu postulante, suffragante metro Bergk. pro ἐκτρέφει quod est ap. Plut Moral. p. 21 c.]

Ἐκσώζω *servo.* Vel sic simpliciter dicitur, vel *ex* et *ab aliqua re.* νῦν αἵδε μ' ἐκσώζουσιν OC 1367. θεὸς γὰρ ἐκσώζει με Ai. 1128. — πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκσωσόν μ' ἄγων Ph. 488. αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις 496 *domui.* εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσα OR 443. σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας OC 1123. ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φονῶν ἤνεγκα κἀξέσωσα El. 13. ὦ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην 978. *Passiv.* οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος OR 756. *Medium* significat *sua sibi servare.* ὁρᾷς ὅσα δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται Ant. 713.

*Ἐκτανύω v. ἐξανύω. (I p. 562.)

Ἐκτείνω *extendo.* De *corpore dormientis:* ἀνὴρ δ' ἀνόμματος ἐκτέταται νύχιος Ph. 859 ch. Illustrat Dorvill. ad Char. p. 594. [De *manibus:* Μολοσσικαῖσι χερσὶν ἐκτείνων χεῖρας fr. inc. 894 in quo cum schol. ad Hephaest. ap. Gaisf. 1, 170 habeat ἐκτ. πέλας Nauck. probabiliter in Philol. 12, 642 M. χ. ἐντείνων πέδας vel M. χεῖρας ἐντ. πέδαις.] De *fronte:* ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ inc. fr. 768, in qua particula falso scriptum ἐκτανθῇ ap. schol. Il. φ 101 et schol. Arist. Lys. 8, unde Brunck. non recte em. ἰανθῇ. — De *animo anxiis:* ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα OR 153 ch. Dorvill. l. c. p. 473 de exspectatione et desiderio intelligebat; in glossa explicatur ἔννους ἐγενόμην ἢ μετέωρος, a Tricl. ἐκπέπληγμαι, παρ' ὅσον οἱ ἐκπλαγέντες ἔκτασιν σώματος καὶ ἀκινησίαν πάσχουσιν. De mortuis quippe proprium: v. Gatak. ad M. Antonin. 4, 3. p. 93; inde metaphora sumpta de animo pendentibus et sollicitis: v. Toup. ad Long. p. 367. Hemsterh. ap. Valck. ad Theocr. Idyll. 10. p. 143. Schaef. ad Dion. de c. v. p. 190. Herm. ad Eur. Hec. 553. — De *re secundum tempus metienda:* ἤδη πολὺς ἐκτέταται χρόνος Ai. 1402 an. μεῖζον' ἐκτενῶ λόγον Tr. 679 cum usitatissima prolepsi.

Ἐκτελευτάω *finio.* τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα *τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων [τῶν... πόνων eiecit Wund.] Tr. 170. Sic coniungenda verba Herm. dicit: ἔφραζε τοιαῦτα πρὸς θεῶν εἱμαρμένα (i. q. εἱμαρμένην) ἐκτελευτᾶσθαι, *sortem talem exituram laborum.*

Ἐκτελέω *perficio.* τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν Tr. 1187.

Ἐκτέμνω *excido.* πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόντ' ἔλαιον Tr. 1196. σκαλμῇ γὰρ ὄρχεις βασιλὶς ἐκτέμνουσα Troil. fr. 549.

Ἐκτίθημι *expono.* Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκα Ph.

5. λέβητας ἐκτιθείς Acris. fr. 68 de praemio certaminis posito.

Ἐκτιμάω *honoro*. ἐκτετίμηνται πλέον El. 64. Suid. v. ἤδη.

Ἔκτιμος *non honorans*. γονέων ἐκτίμους ἴσχουσα πτερύγας γόων El. 242 m. Hanc librorum scripturam ab Eust. p. 1514, 22. Suida v. ἔκτιμος et Zonara p. 653 commemoratam defendit et explicuit Seidl. ad Eur. El. 442. Sensus est ἴσχουσα πτερύγας γόων ὥστε μὴ τιμᾶν τοὺς γονέας. Active dictum igitur, non ut τὸ ἔξω τιμῆς significet, quam Eustathii opinionem sine dubitatione sequebatur Valck. diatr. p. 197 a.

Ἐκτίνω (ῐσ) *solvo*. Cum *luendi* adsignificatione dictum πατρῷον δ' ἐκτίνεις τιν' ἆθλον Ant. 856 ch. [ἐκτελεῖς Donalds.]. Vitiose libri. ἐκτείνεις, ut OC 499, ubi μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν Canter. restituit. Inest hic non *luendi* sed *officii solvendi* sensus. Doederl. nunc in editione sua Oedipi affirmat significari χεῖρας ἐκτείνουσαν μετὰ λιτῶν: quanquam nec quomodo ἐκτείνειν nude dictum de manibus intelligi possit, nec quomodo recte dicatur ἐκτείνειν τάδε, nec qui in animam cadat, ut manus tendat, quisquam perspexerit. De mendo illo cf. Martin. in sylloge p. 642. 673. — Medium *vindictae sumendae* adsignificationem habet. ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτο Ai. 304. Musgr. coni. ἐκτίσοιτο.

[Ἔκτοθεν *foris*. Lob. Path. 1, 610 τήνδε δ' ἔκτοθεν βοᾶν ἔα El. 802 sic recte LA: ἔκτοσθεν apogr. pleraque, ut ubique a librariis inlatum ne metri quidem ratione habita. v. Dind. ed. Ox. 3 ad h. l.] — De tono v. Apoll. de adv. p. 605, 15.

Ἐκτόπιος *amotus*. ἀπάγετ' ἐκτόπιόν με OR 1340 m. ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθείς OC 119 ch. *quo secessit?* — ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος OR 166 ch. Suid. v. ἠνύσατε. De Eust. p. 488, 33 incertum est, hunc an illum locum respexerit. Recte unus schol. ex prolepsi explicat, ἐξετοπίσατε, ὑπερόριον ἐποιήσατε.

Ἔκτοπος *remotus*. ἄρουραν ἔκτοπον Tr. 32. τῶνδ' ἑδράνων πάλιν ἔκτοπος ἔκθορε OC 233 ch. i. q. *te hinc aufer*. Respicit Eust. p. 488, 35. — Aliter dicitur, *peregrinum* proprie, inde *alienum* et omnino *alium* qualemcunque significans αὐτὴ πρὸς αὑτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου (τέθνηκεν) Tr. 1132. Inepte schol.: ἀντὶ τοῦ, ὑπ' ἄλλου ξένου. Debuit ὑπ' ἄλλου τινός.

Ἕκτος *sextus*. ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος OC 1320. ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας El. 704. ἕκτον δρόμον 726.

Ἐκτός ‖ *extra*. Proprie dictum. οὔκουν μ' ἐάσεις κἀκτὸς εἶ; OR 676 de exsule. αἵ τ' εἴσω στέγης, αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς Tr. 203. ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν Ai. 88 *abesse*. οὐκ ἐκτός (sc. ἄπει); 369. χθονὸς τῆσδ' ἐκτός El. 382. ἐκτὸς οἴκων 1136. — ‖ Tralate. ἐκτὸς ὄντα πημάτων Ph. 504. ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα 1260, quam locutionem explicuerunt Stanl. ad Aesch. Cho. 695. Prom. 263. Abresch. ad Sept. 271. *οὐδὲν ἕρπει ἐκτὸς ἄτας Ant. 614 ch. [quae lacunae supplendae causa ex v. 618 et 625 inlata delevit Dind.]. πράσσει δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας 625 ch. ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν Phryg. fr. 649, 3. — De *mutata sentiendi* s. *faciendi ratione:* οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ Ai. 640 ch. Ita aliquando παρά *contra* explicari potest, et cum ea praepositione coniungitur adeo. ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθείς Ant. 330. ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά 392, quae verba respicit Eust. p. 1275, 25. 1922, 49. 1959, 31. — ‖ Abusione ἐκτός eam provinciam invasit, ut *foras* significaret; proprie: σὺ δ' ἐκτὸς ἧξας πρὸς τί; El. 1402. ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτόν Tr. 269. καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν ἐξέπεμπον Ant. 18; tralate: εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις Tr. 1189. Schol.: εἰ παραβαίης τοὺς ὅρκους. — De tono v. Apoll. de adv. p. 595, 24. Arc. p. 80, 12.

Ἔκτοσθεν v. ἔκτοθεν. (I p. 571.)

Ἐκτρέπω *averto*. ἐγώ σφε πρὸς ποίμνας ἐκτρέπω Ai. 53. τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις El. 350 *prohibes* a perficiendo consilio. — *pello*. τὸν ἐκτρέποντα OR 806 sc. ἐκ τῆς ὁδοῦ. Medium est *devito*, et tralate *infitior*. εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου OR 851. Recte dicit Tricl. sumptum a declinantibus a via et traductum ἐπὶ τῶν ἀπό τινος εἴς τι μεταπιπτόντων.

Ἐκτρέφω *enutrio*. ὁ γίγαντας ἐκτρέφων Πάλλας Aeg. fr. 19, 4. v. γίγας. — εἰ κακόβουλος φροντὶς ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον Ter. fr. 519, 6 (olim 718, 3). [Bergk. recte posuit ἐκστρέφει q. v.] *ὅς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με OR 827 [secl. Wund.], ubi contra optimorum librorum fidem propter fictam prothysteri elegantiam Erf. et Schaef. mel. cr. p. 16 et l. c. ἐξέθρεψε κἀξέφυσέ με scripserunt. οἷον ἆρά με κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε OR 1396. *Medium* certe in aoristo ab activo sensu non videtur discrepare. ὅθεν σε κἀξέσωσα κἀξεθρεψάμην El. 13. καί σ' ἐθρεψάμην schol. Il. 2, 485. ἄπλατον ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην Lemn. fr. 350. Quae si quis reflexive dici vult, *mihi eduxi*, nec aptus est et quaesitus is sensus.

Ἐκτρέχω *excurro*. De praepropere faciente dictum κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων OC 438.

Ἐκτρίβω *tero*. ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων Ph. 296 [ἐκθλίβων LA, τρι ab S superscr.]. Transfertur ad *conterendi* et *conficiendi* significationem. κακῶς νιν ἐκτρῖψαι βίον OR 248. Et de *perdito:* σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε 428, quod Suid. affert v. ἐκτριβήσεται. V. Herm. ad Ion. 2 et Seidl. ap. eundem in praef., et cf. Wessel. ad Herod. 7, 120. Hoc comicis est ἐπιτρίβεσθαι, quod dignitatis causa tragoedia devitavit. — De El. 512 v. ἐκρίπτω.

Ἕκτωρ n. pr. *nom.* Ἕκτωρ Ai. 1027. 1029. Synd. fr. 152, 4. — *gen.* Ἕκτορος Ai. 662. 817. 1279. 1283.

Ἐκφαίνω *commonstro*, *reddo manifestum*. εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς Ant. 307. τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον fr. inc. 696, 4 de aperiendo arcano. ὡς τὸ Πυθικὸν μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί OR 243. οὐ μή ποτε τὰ σ' ἐκφήνω κακά 329. v. οὐ μή. — *Passiv.*, quod vulgo *medium* vocant, est *apparere manifesto*. δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα Ph. 82. σὺ μὲν γὰρ οὐδ' .... ἐκφανεῖ κακή OR 1063. σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς, οὔτε του κυνῶν ἐξεφαίνετο Ant. 258.

Ἐκφέρω. ‖ Proprie *effero*, *profero*. ἔκφερ' αὐτό Ph. 651 *profero*. οἴμοι, τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον Tr. 741. — ‖ Figurate *duco* a sagacitate canum sumpta loquendi formula. εὖ δέ σ' ἐκφέρει κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις Ai. 7 illustratum copiose a Lob., memoratum a Suid. v. βάσις, εὔρινος, Λάκαινα, EM v. τρίβακος. Dein transfertur ad *vaticinia eventu comprobata*. ὁρᾷς τὰ τοῦδε ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύματα OC 1424, ad quam sententiam elegans est, sed non necessaria Tyrwhitti [quam recep.

Dind.] coni. ἐκφέρεις, i. q. τελεῖς. V. Elmsl. ad l. c. Heind. ad Plat. Phaed. p. 43. Porro ad *rem ad finem perductam.* ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος Tr. 824 ch. Schol. παρέλθῃ: rectius τελευτήσῃ. — ‖ *Medium* cum *ferri impetu* significat, rectius *passivum* dicas. πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει El. 628. Sed verum medium est, cum interpretamur *sibi ferre* i. e. *parere sibi:* ὅταν σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος El. 60; item *secum ferre, prodere.* μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας Tr. 497 ch., qua sententia usus Plut. Amat. p. 759 E. Eust. p. 806, 58 pro ἐκφέρει dictum putat, subobscurius fortasse idem respiciens p. 1478, 8. Pro *ferri*, *ruere* dici, ut μέγα τι σθένος ἐκφέρεται sit μέγα i. q. μεγάλως ἐκφέρεται, Hermanno non credam. (I p. 572 l. 14.)

'Εκφεύγω *effugio*, *elabor*, *profugio.* Proprie dictum ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες Ai. 454. ὅπως ἀφ' ὑμῶν προσώτατ' ἐκφύγω El. 391 [ὡς προσωτάτω φύγω Dind.]. Tralate: ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον OR 111. ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος [ἄγος Blayd.] 840, quam formam hinc sumptam memoravit Eust. p. 58, 40. 666, 37. Phavor. p. 321 D. — τὰν ἐκ [delent hoc Herm. Dind.] θεῶν νέμεσιν ἐκφυγών Ph. 517 ch. ὅστις ἄν, εἰ θεὸς ἄγοι, 'κφυγεῖν δύναιτο OC 253. ἐκφυγεῖν plene libri. οὔτ' ἄν νιν ὄλβος ... οὐχ ἁλίκτυποι κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν Ant. 954 ch.

'Εκφοβέω *conterreo.* Passivum solum legitur. ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ; OR 989. Tricl. LB LC εὐλαβεῖσθε. ὧν οὕνεκ' ἐκφοβεῖ με OC 269. 'Ερινὺν οὔ τιν' ἐκφοβουμένη El. 276. μηκέτ' ἐκφοβοῦ ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει 1426.

[?] 'Εκφορτίζω *vendo;* inde tralate *prodo:* ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι Ant. 1036. Schol. προδέδομαι, φόρτος γεγένημαι. [v. ἐμφορτίζω.]

'Εκφρεῖν. οὐκ ἐκφρῶσιν, οὐκ ἐξαφῶσι, Σοφ. (olim fr. 924) Phot. p. 359, 8. [Quam glossam fortasse fluxisse ex Eurip. Phoen. 264 suspicatus est Dind. v. Th. L. Gr. 3, 635 D.]

'Εκφυλάσσω *diligenter custodio.* ῥύου με κἀκφύλασσε OC 285.

'Εκφύω (ῠσ) *procreo*, aor. 2. tamen et perfectum intransitive *genitum esse*, *fieri*, *esse* universe, significant. *pr.* τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν; OR 437. — *aor.* 1. *ὅς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με 827 [secl. Dind.]. v. ἐκτρέφω. οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με; 1017. παῖδας ἐξέφυσέ μοι OC 984 de *matre* dictum. εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφούς 1365. ἡμᾶς ὡς δούλους πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν Ph. 996. οὑκφύσας ἐμέ *pater* Ph. 89. — *aor.* 2. *τοιόσδε δ' ἐκφύς OR 1084. ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφυ 1499. ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός Ai. 487. μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης 1295. ὥσπερ ἐξέφυς ἐλευθέρα καλεῖ τὸ λοιπόν El. 970. — *perf.* παίδων κοίν' ἂν ἦν ἂν ἐκπεφυκότα OR 262. ὡς ἄλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ Ant. 320. (I p. 573.)

'Εκχέω *effundo.* De *opibus:* τὰ δ' ἐκχεῖ El. 1291, de *voce:* πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας fr. inc. 668, 3. *perdo* s. *irritum facio:* μὴ μάθῃ μ' ἥκοντα κἀκχέω τὸ πᾶν σόφισμα Ph. 13. Eust. p. 778, 22. Illustrat Wyttenb. de educ. puer. p. 10 B.

'Εκχράω *vaticinor.* τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά OC 87. Affert Suidas v. ἐξέχρη et τέρμιος.

'Εκχωρέω *cedo.* χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει Ai. 671.

'Εκών [Curt. Et. n. 19] *volens*, qui quid *sponte vel lubens facit.* πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἑκὼν Ph. 301. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν αἱρεῖ πονηρόν 436. ἣν μὴ 'ρπῃς [μήρπῃισ LA] ἑκὼν 985. σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι 1053. πρὶν ἂν ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς 1332. δίδωσ' ἑκὼν 1341. προδώσειν τάσδ' ἑκὼν OC 1634. σέ τ' οὐχ ἑκὼν κατέκανον Ant. 1341 m. γῆν πατρῴαν οὐχ ἑκοῦσα δύσμορος ἔπερσε Tr. 466. — ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος Ai. 455. γρ. οὐκ ἔχοντος ab S in LA. — φίλα μοι παρήγγειλας ἑκόντι πράσσειν Ph. 1178 ch. — ἐφίεμαι ἑκόντα μηδ' ἄκοντα μεθεῖναι ταῦτα Ph. 771. ἑκόντα πλεύσαντα 1027 [de quo partic. usu v. Lob. Paral. 53. n. 61]. οὐδέποθ' ἑκόντα 1392. σὲ μὲν ἑκόντ' ἐμὲ κείνην τε ταῦτα δυσστομεῖν OC 986. Addenda exempla antitheti, ἑκών bis posito, aut oppositis ἄκων, βίᾳ. οὕτως ἐκεῖνος οὐχ ἑκὼν ἑκοῦσι δὲ ξύνεστιν Tr. 198. βίᾳ τε κοὐχ ἑκών OC 935. πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν Ant. 276. ἄκων ἀκούειν, οὓς ἑκὼν εἶπεν λόγους fr. inc. 668, 4. Admonuit Eust. p. 645, 25: cf. Markl. ad Lys. p. 542. Wernsd. ad Himer. p. 24. — Semel de *re* dicitur *sponte factam* indicans. τὰ δὲ κακὰ φανεῖ ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα OR 1230 *flagitia sponte nec ullo cogente admissa.* — De tono v. EG p. 279, 60. Arc. p. 178, 7.

'Ελάα *oliva.* χῶρος βρύων δάφνης, ἐλάας, ἀμπέλου OC 17. κλῶνας ἐλάας 484. γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλάας 701 ch. Cur παιδοτρόφος dicatur, ex Hesychio et Eur. Ion. 1433 interpretes docent. λίπος ἐλάας Polyid. fr. 464, 4. — Scribendum ἐλάα, quod non recentioris Atticismi solius fuit: affert enim Thom. p. 392 ex Thucydide, restituitque ap. eum Bekk.; idem certa emendatione Dobraeus Euripidi Erechth. fr. 362, 46. Obliterari formam communi sermoni ignotam potuisse mirum non est. [ἐλαίας extat OC 484 et 701 in LA, fr. 464, 4 ap. Porphyr. ubi ἐλαίου Clem. Al., sed ἐλάας OC 17. De scriptura v. Lob. Prol. 76. B. Gerth. dial. trag. p. 204 sqq. N. Wecklein. curae epigr. p. 64 sqq.]

'Ελαιήεις s. ἐλαιάεις *oleosus.* Hesych. affert additis his: ἐλαιάεσσα νηδύς: Σοφ. 'Οδ. ἀκ. (fr. 405) ἤτοι λαιάεσσα, ἀντὶ τοῦ σκαιά, ἀγρία. ἢ ἀπὸ τοῦ λῄζεσθαι πάντα λῃζομένη καὶ κατεσθίουσα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου λιπαρά. Hae grammaticorum non acutissimorum de vocabulo obscuro hariolationes aliquid lucis accipiunt a Photio p. 298, 1: νηδὺς ἐλαιάεσσα, ἐπὶ (f. ἡ τοῦ) Κύκλωπος, Σικελή· ἀπὸ Ὕβλης τῆς ἐλαιηρᾶς [et Hesych. v. Νηδὺς ἐλαιάεσσα: (Σικελή) ἀπὸ μέρους μιᾶς πόλεως τῆς ἐλαιηρᾶς Ὕβλης].

'Ελαιόομαι. ἐλαιοῦται θρίξ. Σοφ. Τροίλ. (fr. 556) ab Aristarcho ῥυπαίνεται, ab aliis melius λαμπρύνεται explicari refert Hesych. (I p. 574.)

Ἔλαιος *oleaster.* ἄρσεν' ἐκτεμόντ' ἄγριον ἔλαιον Tr. 1197.

'Ελάσσων *minor.* οὐκ ἐλάσσονι σθένει Ai. 438. οὐκ ἐλάσσονα (ἔπαινον) ἔτ' ἄλλον οἴσει OC 1412. ἥτις οὐδαμὰ προὔφηνεν οὔτε μείζον' οὐδ' ἐλάσσονα Tr. 324, de qua formula fortius negandi v. Schaef. ad Dion. de c. v. p. 71. — *Adverbiascit:* καί σ' ἔγωγε δεσπότιν ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω El. 598. σθένεις δ' ἔλασσον 998 ubi mirum libros optimos habere ἔλαττον.

[Ἔλατος n. pr. Lapitharum rex Larissae in Thessalia habitans. Δωτιεὺς ἀνὴρ ἀγχοῦ προσῆψεν Ἔλατος (olim ἐλαφρός) ἐν δισκήματι Acris. fr. 69 ap. Steph. Byz. i. Δώτιον.]

'Ελαύνω. I. *Formae. praes.* ἐλαύνει OR 28. OC 1750 m. ἐλαύνετε OC 264. ἐλαύνειν OR 98. — *impf.* ἤλαυνον OR 1139. ἤλαυνε OC 441. El. 734.

ἠλαυνέτην El. 739. OR 805. Aeg. fr. 21, 2. — *fut.* ἐλᾷ OR 418. 1160. Ai. 504. 756. — *Passivi praes.* ἐλαύνεται Tr. 1045. — *perf.* ἐλήλαται Ai. 275. De futuro attico recentiorum primus recte iudicavit Dawes. misc. cr. p. 63. Lips. — II. *Usus.* ‖ *Active* dictum significat *propellere*, *eiicere* vel *loco* vel *in exsilium.* μίασμα χώρας ἐλαύνειν OR 98. ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδ' ἀρά 418. κἀξ ὁδοῦ με πρὸς βίαν ἠλαυνέτην 805. οἵτινες βάθρων μ' ἐξάραντες εἶτ' ἐλαύνετε OC 264. πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς 441. Deinde tralate *agitare* vel *iactare malis*; cuius rationis via sternitur locis κἀμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ Ai. 504. ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν δίας Ἀθάνας μῆνις 756: quo loco sic demum futuri ratio constabit, si haec Calchantis ore prolata cogitabuntur: *unus hic dies superest*, *quo ira Minervae agitabitur*; magis etiam perspicue OC 1750 m. ἐλπίδων γὰρ ἐς τίν' ἔτι με δαίμων τανῦν ἐλαύνει; — ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν OR 28. Pessime Musgr. *pessumdat*, adhibitis duobus ex Anthologia exemplis inter se dissimillimis. Facta est a curru agitando tralatio, eo facilior illa, quod θεοὶ πυρφόροι s. κεραυνοφόροι secundum Solem creberrime equis et curru usi finguntur. Cf. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 416. οἵας [οἵαις Dind. ex apogr. sc. συμφοραῖς] οἷος ὢν ἐλαύνεται Tr. 1045. κεῖνος λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ Ai. 275. — ‖ Ad *intransitivam* potestatem *(propere ferri*, quasi *cursu properare)* ea viam monstrant, quae subaudiri accusativum patiuntur. τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον OR 1139 sc. ποίμνια [de quo usu v. Fritzsch. ad Theocr. 8, 66]. ἤλαυνε δ' ἔσχατος Ὀρέστης El. 734. κἀξισώσαντε ζυγὰ ἠλαυνέτην 739. Sed subaudiri is casus non potest OR 1160: ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, εἰς τριβὰς ἐλᾷ, v. Brunck. — ‖ Accusativus subauditur etiam ad verbum de *ictu infligendo* dictum. κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων Aeg. fr. 21, 2, ap. Poll. 10, 160, cui scripturae Bentl. optime patrocinatus est v. ἀλοάω. (I p. 575.)

Ἐλᾰφηβολία *cervi venatio.* ἐνάρων ψευσθεὶς ἀδώροις εἴτ' ἐλαφηβολίαις Ai. 178 ch. v. δῶρον. [ἐλαφαβολίαις Dind. ἐλαφηβολείαις LA pr. m., -ίαις m. sec.]

[Ἐλαφηβόλος i. q. ἐλαφοβόλος q. v.]

Ἐλᾰφοβόλος *cervos feriens* i. e. *venans*, Dianae cognomentum. Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν θεὰν ἐλαφοβόλον Tr. 213 ch. Hanc aliquot apogr. scripturam propter numerorum volubilitatem in illo carmine regnantem praefero. Tricl. et PB ἐλαφηβόλον, quae sane usitata forma est et sola commemorata Apollonio de adv. p. 602, 22. V. Lob. ad Phryn. p. 650. Vat. et LA ἐλαφαβόλον, sed dorismus in haec eiusmodi composita non cadit. [Ambigue Apollon. quidem l. c. παρὰ τὸ ἔλαφος, inquit, ἐλαφοκτόνος Ἄρτεμις ἀλλὰ καὶ ἐλαφηβόλος: sed Eust. ad Il. p. 521, 3 cum monet ἐλαφηβόλος et ἐλαφηβολία dici poetice pro ἐλαφοβόλος et ἐλαφοβολία verso ο in η metri causa, falsus est. Nam etsi in CIG 1, 741 b, 2 ..λαφοβολι.. est, tamen et illud cognomentum ἐλαφηβόλος et mensem Ἐλαφηβολιών et sacra ἐλαφηβόλια summo consensu proferunt per η et scriptores et poetae. — De dorismo v. Intpp. ad OR 181. Ai. 178 et Eur. El. 862.]

Ἔλᾰφος *cervus.* κεράστην ἔλαφον El. 568. Eust. p. 1084, 33. ὀπαδὸν ὠκυπόδων ἐλάφων OC 1095 ch. νομάς τε τις κεροῦσσ' ἔλαφος Alead. fr. 110, 2.

*Ἐλαφρός v. Ἔλατος.

Ἔλεγχος *arguendi* et *probandi ratio*, *documentum.* εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν Ph. 98 *homines introspiciendos mihi proponens.* γένος εἰς ἔλεγχον ἐξιὸν καλόν Alet. fr. 92, 2 *specimina datura sui nobilitas.* οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολών OC 1297. v. Weisk. ad Longin. p. 389. Adverbiascit τῶνδ' ἔλεγχον πυθοῦ τὰ χρησθέντα OR 603 i. q. ὥστε ἐλέγχεσθαι τοῦτο.

Ἐλέγχω *exprobrando arguo.* φύλαξ ἐλέγχων φύλακα Ant. 260. τάς τε νῦν ἠλέγχομεν πράξεις 434. Id cum quaerendo fieri possit, etiam *quaerere* significat: v. Suid. v. ἤλεγχον. πότερον τὸ σὸν πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον Ph. 338. schol. κρίνω, ἐρωτῶ. gl. Brunckii ἐξακριβώσομαι, *certior fiam.* τί ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις; OR 333. ἰὼν πέλας μητρὸς πατρός τ' ἤλεγχον 783. μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις El. 1353.

Ἐλεέω *miseror.* οὔτοί με λόγοις ἐλεοῦσι Ph. 308. σύ μ' ἐλέησον 501. ἐλέησον 967.

Ἐλεινός *miserandus.* τὸ σὸν ἐποικτείρω στόμα ἐλεινόν OR 672 *dicta miserationem moventia.* τό τ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας ἐλεινὸν ἀμμένει Tr. 528 ch. [Aliud quid sensu postulari ratus Dind. τελευτὰν pro ἐλ. coniecit: B. Arnold. ὅμευνον conparans Ai. 501. 1301. Ant. 651.] Semel active dictum est. ὦ τόξον, ἦ που ἐλεινὸν ὁρᾷς Ph. 1130. *Arcus* ipse *misericors* vocatur pereleganter, nec potest ἐλεινόν ad sequens ἐμέ referri. Antiatt. Bekk. p. 92, 9. Πλάτων κατὰ ἐλεητικοῦ τὸν ἐλεεινὸν τέθεικεν (Civ. 10. p. 606 B). — [His locis cum ἐλεεινόν extaret etiam in LA, tribus syllabis proferendum censuit Brunck. Ph. 1130, Pors. praef. ad Hecub. p. 7 in Tr. 528 et OR 672.] eamque scripturam metrum poscit. Cf. Lob. ad Phryn. p. 87. [Path. 1, 255.] Nunc, ne quis nimis religiose codices suspiciat, quod Schneiderus facit ad Plat. Civit. 3. p. 238. OR 672, sic exhibet Flor. Γ. Ἐλεεινόν ab Eupolide dictum etiamsi significare vellet Antiatticista l. c., ut Schneidero visum, mendacissimo homini non crederem.

Ἐλεινῶς *misericorditer.* τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα μεῖναι Ph. 870. Hic quidem iam Steph. ἐλεεινῶς expulit, nec quisquam anapaestum tulit praeterquam Schneider. ὁ ὅτερος, qui Sophoclem edere ausus est.

Ἐλελίζω v. ἐλελίχθων. (I p. 576 l. 5.)

Ἐλελίχθων *terram concutiens.* ὁ Θήβας δ' ἐλελίχθων Βάκχιος Ant. 154 ch. ἐλελίζων [quod Nck. et Seyff. retinuere] est in libris paene omnibus, sed in schol. explicatur ἐλελίχθων quod addito γρ. apposuit S: monstrantque longe exquisitius explicandum σχήματι κατὰ τὸ σημαινόμενον, *qui suam patriam choreis concutit*, Θήβας ἐλελίχθων ut coniungantur. V. Lob. Agl. 1, 458. Hoc quomodo ad modos saltatorios accommodatum sit, quaere ap. Buttm. Lexil. 1, 237.

[Ἑλένη. Ἑλένης ἁρπαγή. Ἑλένης ἀπαίτησις. varie citatur a grammaticis tragoedia Soph., cuius sunt fr. 185—189 et fabula satyrica Ἑλένης γάμος, cuius fr. 190—193 ap. Dind.]

Ἕλενος n. pr. μάντις ἦν τις εὐγενής, Πριάμου μὲν υἱός, Ἕλενος Ph. 606. Ἕλενος ἀριστόμαντις 1338.

Ἐλευθερία *libertas.* ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες El. 1509 an. schol. ἠλευθερώθης.

Ἐλεύθερος [Curt. Et. p. 436 ed. 2] *liber* et *ingenuus.* De homine: οὐκ ἐλεύθερος, ἀλλ' ἐμποληθεὶς Tr. 249. φανεὶς δοῦλος ἀνδρὸς ἀντ' ἐλευθέρου

267. ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι 453. ἐλευθέρου ἐξέφυν πατρός Ai. 487. δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανεὶς 1020. ἄνδρα ἐλεύθερον 1260. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ ζῆν El. 339. ἐλευθέρα καλεῖ τὸ λοιπόν 970. κἂν ἐλεύθερος μόλῃ fr. inc. 711, 2 illustratum a Wyttenb. ad Plut. de aud. poet. p. 14 D et 33 D. — τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν γνώμαισι δούλαις Tr. 52. ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἀνδρῶν 301. ἡμᾶς ὡς δούλους πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν, οὐδ' ἐλευθέρους Ph. 996. *Culpa et poena liberum* significat: ἐγὼ δ' ἐλεύθερος δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν Ant. 399. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον 445. v. Erf. et Schaef. mel. crit. p. 115. μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα El. 1256 vix tandem ore libere uti concessum est. — De *re*, *quae liberum hominem decet:* ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν Ph. 1006 Suid. v. ὑγιές. δούλη μέν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον Tr. 63. cf. Ai. 1020. εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος fr. inc. 677.

Ἐλευθερόω *libero*. τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα OR 706. Schol. min. κατὰ πάντα ἐλευθεροστομεῖ, quod sequitur Brunck. Melius Tricl. Br. Erf. Herm. *suam linguam omnino excusat*, i. e. omnem culpam transfert in Tiresiam. Iniuria haec coniectura tentavit Markl. in Explic. Supplicibus Eurip. adiectis p. 248 (259).

Ἐλευθέρως *libere*. χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλευθέρως El. 1300. ἐλευθέρως λέγειν Eriph. fr. 204, 1.

Ἐλευσίνιος *Eleusinius*. Ἐλευσινίας Δηοῦς Ant. 1119 ch. [De prosodia v. Lob. Path. 1, 286.]

Ἑλικτός *tortus*. δράκων ἑλικτός Tr. 12.

Ἑλικωνιάς OR 1108 v. Ἑλικωνίς. (I p. 577.)

Ἑλικωνίς *Heliconia*. Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων OR 1108 ch. Libri Ἑλικωνιάδων; illud cogente versu antistr. primus Erf. edidit monitu Porsoni ad Or. 614.

Ἕλιξ *tortus*. ἕλιξεσσι βουσί Ai. 374 *tortis cornibus praediti*, cognomentum Homericum. [*fuscus* Bergk. in Philol. 14, 181.]

Ἑλίσσω *torqueo*, *volvo*. Proprie: σὺν δ' ἑλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι El. 746. σύν adverbiascere videtur. De *celeri remorum agitatione:* ἅλιον ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν Ai. 357 m. Tral. ad *volvendas cogitationes* τοιαῦθ' ἑλίσσων ἤνυτον σχολῇ βραδύς Ant. 231.

Ἕλκος *ulcus*, *vulnus*. Proprie: κοιμῶ τόδ' ἕλκος Ph. 650. Eust. p. 905, 6. αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων 694 ch. ἀρατὸν ἕλκος ἀραχθέν (τυφλωθέν) Ant. 972 ch. *oculi effossi*. λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά πω χανόν Past. fr. 449 a. [Sic Suid. Pro χανόν est in schol. rec. Ai. 581. τυχεῖν: μύσαν malebat Meinek.] Tralate velut Latinum *vulnus* significat *grave malum*, *dolorem altius penetrantem:* ἀείζων ἕλκος fr. inc. 807. v. ἀείζως. τί γὰρ γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός; Ant. 652, quam cum similibus sententiam contulit Clemens Alex. Str. 6. p. 746, 3. Huc refer illud ex Triptolemo fr. 544 ap. Hesych.: ἕλκη: λῦπαι. Ea significatio illustratur ex Aesch. Ag. 651, quod iam Erf. contendit, et Solon. fr. 15, 17.

Ἕλκω [Curt. Et. n. 22] *traho*. οὔθ' εἷλκον, οὔτ' ἂν ἦγον OC 927 de rapiendis hominibus. De gladio: ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας Ant. 1233.

Ἑλλανίς *Graeca*. χθονὸς ἀπὸ Ἑλλανίδος Ai. 425 m.

Ἑλλάς. || *terram Graecam* significat. Ἑλλάδος γῆς Ph. 256. πόλιν σθένουσαν, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα OC 734. ὦ τλῆμον Ἑλλάς Tr. 1112. τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος στράτευμα El. 694. Et sic explicandum τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος El. 681 in quo exemplo Ἑλλάδος ἀγῶνος coniuncturus erat Brunck. V. Herm. — || Adiective de *re Graeca qualicunque*. σχῆμα Ἑλλάδος στολῆς Ph. 223. Duo vocabuli exempla reliqua sunt aliquantum dubitabilia. οὔθ' Ἑλλάς, οὔτ' ἄγλωσσος οὔθ' ὅσην ἐγὼ γαῖαν καθαίρων ἱκόμην, ἔδρασέ πω Tr. 1060. ἄγλωσσος pro βάρβαρος nove dictum esse manifestum, et insequens γαῖαν suadet ut haec in unum coniungantur et Ἑλλάς et ἄγλωσσος unum subiectum habeant γῇ. Sed Antiatt. Bekk. p. 97, 4 scribit: Ἑλλάς, ὁ ἀνήρ. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ fr. 17 [cf. Lob. Paral. 263]; itaque etiam illum Trachiniarum locum intelligi et Brunck. vult [nec non Dind.] advocans diversissima Ἑλλὰς στολή et similia, in quibus non maior inest licentia, quam in Ἑλλὰς γῆ, et Herm. ad Eur. IT 334, qui quod exemplum profert Eur. Phoen. 1513 id Sophocleo illi simillimum etiam in eo est, quod synesis γῇ in utrumque cadit. Diversa contulere Intpp. Greg. Cor. p. 108 nec in copiis Lobeckii ad Ai. 272 ed. 1. quidquam tale exstat; Antiatticistae autem impudenter mendaci ut noviciorum scriptorum peccata excuset, nihil credo. Iure igitur a Soph. eam libertatem adiudicat Bernh. Synt. p. 48, sed plane immemor doctrinae de nominibus impari genere componendis a Lob. l. c. inchoatae docte, mox eam, ut speramus, absolutissima doctrina exsecuturo. (I p. 578 l. 6.)

Ἐλλείπω. Transitive *relinquo* et *reliquum facio*. Proprie: ὅπως ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον El. 736. Schol. cod. Lips. a ἀπολελειμμένον; paulo melius schol. Lips. b ἐναπολελειμμένον, non est enim *quem quis post se reliquit*. Tralate: οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι Tr. 90. μηδὲν ἐλλείπειν ὅσων χρὴ πονεῖν Ai. 1379. — Intransitive *reliquus fio*. ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει Ant 585 ch. Schol. unus αἰὼν οὐδὲν ἄτας ἐλλείπει coniungit. γενεὰν ἐλλείπει colligabat Wakef. silv. cr. 2. p. 35 idque correctione facta γενεάν pro γενεᾶς.

Ἕλλην *Graecus*. De homine unice usitatum Sophocli; de re enim non dicitur illi quidem, sed aliis: v. Lob. ad Ai. p. 272 ed. 1 [et Paral. 204. 263]. Herm. ad Eur. IT 334. Meinek. ad Menandr. p. 373. — ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφείς Ph. 3. cf. fr. 497, 2. Ἕλληνές ἐσμεν 233. Ἑλλήνων ἕνα ἄριστον 1344. πᾶς Ἑλλήνων OC 597. Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες Tr. 638. πάντων Ἑλλάνων [ἀνθρώπων coni. Wund.] 1010 m. Ἑλλήνων στρατός Ai. 458. δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων 1191 ch. ὃς ἔδειξεν ὅπλων Ἕλλασιν κοινὸν Ἄρη 1196 ch. Ἕλλησι πᾶσιν Ai. 1363. ὁ φύσας Ἑλλάνων ἄναξ El. 482 ch. μοῦνος Ἑλλήνων 531. ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς Scyr. fr. 497, 2. cf. Ph. 3. τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ Tham. fr. 227.

Ἑλλησποντίς *Hellespontia*. (πηλαμὺς) πάραυλος Ἑλλησποντίς Past. fr. 446.

Ἐλλός. ἐλλοῖς ἰχθύσιν Ai. 1297; *mutum* schol. interpretatur, sicut ἔλλοψ Eust. p. 1720, 34 et EM p. 339, 41. Alii ab ἐλαύνω ductum vocabulum *celerem* significari volunt [Lob. Path. 2, 362]. — Leni scribitur spiritu in plerisque Brunckii codd. Florr. tribus, LA, LB; congruit λέξ. π. πνευμ. p. 216 certe in ἔλλοψ, quae vox eadem est aliam in formam detorta. Ap. Athen. 7. p. 277 c Sophoclis loco usum variat scriptura ἐλλός, ἐλλός, ἔλλος: illud certius sicuti

ἔλοπα metro expressum pro ἔλλοπα pluribus certe testibus nititur quam ἔλοπα s. ἔλλοπα l. c. p. 282 d.

[*] Ἑλλός *hinnulus*. παρὰ Σοφ. (inc. CV. 179) τὸ χρυσώπιδες ἐλλοὶ νήχοντο ὡς αἱ γλαυκώπιδες ἐκλήθη Eust. p. 1863, 36, qui ad idem respicit p. 1363, 36 περὶ δὲ τοῦ ἐλλὸς ἰχθὺς ζητητέον ἐν ἄλλοις. [Ex Titanomachia affert Athen. 7. p. 277 D: ἐν δ' αὐτῇ πλωτοὶ χρυσώπιδες ἰχθύες ἔλλοι.] Asperum spiritum hac significatione addi agnoscit λέξ. π. πνευμ. p. 216. — Ἑλλοί pro Σελλοί v. Σελλοί. (I p. 579.)

Ἐλπίζω. ‖ *spero*. ἐλπίσαι ποτὲ δεῖξαι Ph. 629. εἰ σύ μ' ἤλπισας ἄξειν 1175 m. αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν ἄξειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχον Ai. 1052. ἄγειν Flor. Γ, sed γρ. ἄξειν, Θ. LA ξ super γ posito. Utramque verbi componendi rationem probat Thom. p. 167. τῶνδε μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει El. 963. ἔκλυον ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν 1281 m. τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα OC 1105. — ‖ *auguror*. κατ' ἀντίφρασιν *exspecto mala*. δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν Tr. 111 ch. τήνδε δ' ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν Ai. 799, schol. Pal. νομίζει, μέλλει δέχεσθαι. Ingeniose Both. coni. [recep. Dind.] ἐλπίζειν φέρει. Sed φέρειν est *nuntiare*, ἐλπίζειν *augurari*, *suspicari*, quae pro re nata et bene et male ominata possunt esse. De hoc verbi usu v. Abresch. ad Aesch. Ag. 1008 et ab Apitzio coacervata ad Tr. 111.

Ἐλπίς *spes*, *exspectatio*. ἁ πολύπλαγκτος ἐλπίς Ant. 615 ch. οὐδ' ἐλπίς Tr. 726. ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ Eriph. fr. 205, 2. ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν inc. 687. σιτονόμου ἐλπίδος Ph. 1091 m. Vulgo post σιτονόμου interrogandi signum ponitur, et explicat schol. σῖτον νέμοντος, τροφέως. Longe alterum elegantius, ab Hermanno inventum. — ἀρχὴν ἐλπίδος OR 121. τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος 836. ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας 1432 *spe fefellisti*, quae quidem *mali* erat *exspectatio*. τῆς ἐλπίδος δεδραγμένος Ant. 235 v. δράσσομαι. ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθείς 330. κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς Tr. 667. μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ Ai. 1382. — εἰ ἐλπίδ' ὑποίσεις El. 833 m. οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθάν Tr. 125 ch. τὴν ἐλπίδα οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος 721 *exspectatio* est qualiscunque; v. explicatius Marklando ad Eur. IA 786 disserentem Dissen. Expl. Pind. p. 355. κακὰν ἐλπίδ' ἔχων Ai. 606. σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα ἀνώδυνον βλέποντα Ph. 882. ἕως ἂν... ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα OR 835. ἤδη ἔσχες ἐλπίδα ὡς... ἄξειν OC 385. σοφόν τι... ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων Ant. 365 ch. — τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων Ph. 867. ἐλπίδων ἄπιστον est ὑπ' ἐλπίδος ἐμῆς ἀπιστηθέν, v. Herm. et Schaef. mel. cr. p. 137. ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων ἐμοῦ βεβῶτος OR 771. v. Erf. ad v. 836 et nostra v. βαίνω. ἐλπίδων ἐς τίν' ἔτι με δαίμων ἐλαύνει OC 1749 m. ὑπ' ἐλπίδων Ant. 221 *spe lucri*. αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι El. 810. ἵν' οὐ πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι ἀρωγοί 858 m. ἀρωγαί ex schol. (ita Flor. Γ) recep. Herm. [Dind.]; sunt autem ἐλπίδων ἀρωγοί i. q. ἀρωγοὶ ἐλπισθέντες, et Orestes significatur. εἰς τίν' ἐλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθὴν 958. σ' ἀπ' ἐλπίδων οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην 1127 *secus ac speraram*, v. ἀπό. — πέτομαι δ' ἐλπίσιν OR 487 ch. ἐν ἐλπίσιν τρέφω Ant. 897. ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι... οὐκ ἀξιώσειν 1246. ἃ καὶ σὲ ἐλπίσιν λέγω τάδ' αἰὲν ἴσχειν Tr. 137 ch. μένομεν ἐπ' ἐλπίσιν 951 ch. *suspensae exspectamus*. ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται Ai. 478. εἴ τις ἐλπίσιν κεναῖς ἐξῄρετο El. 1460. — ἡ παρ' ἐλπίδας χαρά Ant. 392. τὰς οὔσας καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας El. 306. v. ἄπειμι. εἶχον ἐλπίδας αὐτὸν ἴξεσθαι 952. *Deam Spem* vulgo dici arbitrantur OR 158 ch.: ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα. Herm. primus ἐλπίδος et φάμα dedit. Fausta enim fama quasi filia et alumna spei dicitur, nec si Νέμεσιν et Δίκην, protinus etiam Spem Graeci sibi, sicut Romani, tanquam deam colendam sumpserunt. — De aoristo, futuro, praesente cum ἐλπίς coniunctis quorum ille exstat OR 836. Ant. 235, alterum Ant. 899. 1248. El. 952, tertium Tr. 137, annotavit Elmsl. ad Eur. Med. 750; universe v. Stallb. ad Plat. Civ. 2. p. 128. Formulas χρησταὶ s. καλαὶ ἐλπίδες et ἐλπίδας ἔχειν illustravit Lob. Agl. 1. p. 70.

Ἐλύμνιον n. pr. Καλλίστρατός φησι τόπον Εὐβοίας τὸ Ἐλ. Ἀπολλώνιος δὲ ναόν φησιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας. μέμνηται καὶ Σοφ.... ἐν Ναυπλίῳ (fr. 385) νυμφικόν τ' Ἐλύμνιον schol. Ar. Pac. 1126 [a Nauplio abiudicat Nauck.].

Ἐλύμνιος *Elymnius* [Lob. Prol. 170]. πρὸς πέτρας Ἐλυμνίαις Soph. fr. 385 ap. schol. Ar. Pac. 1126. v. Ἐλύμνιον. Vulgo Nauplio fabulae assignant, quod ex grammatici verbis elici non potest.

Ἔλυμος *tibia*. τοὺς ἐλύμους: αὐλούς fr. Niob. 398 et Tympan. 570. Athen. i. q. Φρυγίους. v. i. αὐλός. [De tono Lob. Paral. 422.]

Ἔλυτρον (ῠ?) *involucrum* [Curt. Et. n. 527]. κάλυμμα, ἐκπέτασμα, ἐνείλημα. ὁμοίως καὶ ἡ θήκη τοῦ τόξου. καὶ πληθυντικῶς Σοφ. (fr. inc. 874) ἔλυτρα EM p. 333, 40. Soph. de *pharetra* posuisse videtur.

Ἕλωρ *praeda*. μὴ ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἕλωρ Ai. 830 [ὁμηρικῶς]. Glossographi de *cibo* putabant dici; Aristarch. ἕλκυσμα et ἕλεμα explicabat: v. Lehrs. Arist. p. 110.

Ἐμαυτοῦ *mei*, pronomen primae personae reflexivum, *gen*. ἐμαυτοῦ γαμβρόν OR 70. ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ 253. μητρὶ τῇ 'μαυτοῦ 995, quod τἠμαυτοῦ scribendum. οἰκέτας ἐμαυτοῦ 1115. πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων OC 600. τἀμαυτοῦ κακά 1254. λιτὰς ἔχων αὐτός τ' ἐμαυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν 1310. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ Ant. 238. — πορεύομαι πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς 893. δώμασιν ἐν τοῖς ἐμαυτῆς El. 263. τοῖς ἐμαυτῆς κακοῖς 768. — *dat*. οὔτις ἄλλος ἦν ἢ 'γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς OR 820. κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην 833. ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ; 1143. ξυνωμότας ἔστησ' ἐμαυτῷ OC 1303. εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφούς 1365. οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς θείμην ἐμαυτῷ Ant. 188. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ 'μαυτῷ πονεῖν; Ai. 1367. — *accus*. ἐμαυτὸν ὠφελῶ OR 141. οὔτ' ἐμαυτόν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ 332. ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς προβάλλων 744. δέδοικ' ἐμαυτόν 767. ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων 1080. τῶν ἀπεστέρησ' ἐμαυτόν 1381. ὡς ἔδειξα μήποτε ἐμαυτὸν ἔνθεν ἦ γεγώς 1393. τάδ' εἰς ἐμαυτὸν ἡμάρτανον OC 968. στήσω δ' ἐμαυτὸν 1343. ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν Ant. 226. ψευδῆ δ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω 657. — ξύμπλουν ἐμαυτὴν ποιουμένη Ant. 541. τοιοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτὴν El. 332. παρεῖσ' ἐμαυτὴν 819. ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν κλαύσω 1121. ἦ γὰρ ἂν καλῶς ἔσωσ' ἐμαυτὴν 1321. Horum alia aut actionis in auctorem retorquendae aut oppositi vim habent; in aliis nihil eiusmodi cernitur, ut pro ἐμοῦ ἐμοί ἐμέ dicta sint. Vide OR 70. 767. 833. 1080. 1115. 1393. Ant. 226. 541. 892. El. 332. 1321. (I p. 581 l. 11.)

Ἐμβαίνω *insisto*. κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς OR 803. ὄχοις Ἀκεσσαίοισιν ἐμβεβὼς πόδα Hydroph. fr. 599, 1. — *ingredior*. ὅπως γῆς μὴ ʼμβαίνῃς ὅρων OC 400. v. Reisig. c. crit. p. 247 et nostra in ἐντήκω. — ὧδ' ἐμβᾶτε librorum lectio est OC 841 ch. quam solus tenuit Reisig., reliqui βᾶτε, ex Tricl. propter elegantiores numeros.

Ἐμβάλλω *iniicio*. Proprie dictum ἔμβαλλε χεῖρα δεξιάν Tr. 1181, unde ortum ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν Ph. 813 quasi χεῖρα χειρὶ εἰς πίστιν, ad quod Neoptolemus respondet ἐμβάλλω μενεῖν. De hoc ritu v. Valck. Opusc. 1. p. 30 Lips. — σῶμα τοὐμὸν ἐμβαλεῖν Tr. 1197 in rogum. — Cum figura: τὸν σφῷν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα OC 1392 [ἐνβεβλ. LA pr. ut videtur: quanquam ἐκβεβλ. est in LB]. ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον Ai. 452. Suid. v. ἀδάμαστος habet λυσσώδει νόσῳ, quod defendi posse putabat Hemsterh. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 106. — *Medium*. ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων Ph. 481 quod illo ἄγων defenditur, significans *secum abducendum Neoptolemo Philocteten*.

Ἐμβατεύω *ingredior*. ἐμβατεύειν πατρίδος OR 825. De casu v. ἐντήκω et Abresch. ad Aesch. p. 205; de significatione Reisig. praef. ad enarr. OC p. 39. — ἵν' ὁ βακχιώτας Διόνυσος ἐμβατεύει OC 679 ch. de locis sacris deo et comitibus invisendis.

Ἐμβλέπω *specto*. ποῖ ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος αὐτὴ ὁπλίζει El. 995.

Ἐμβριθής *gravis*. τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον fr. inc. 696, 3.

Ἐμμανής *furiosus*. ἐμμανὴς βοᾷ El. 294.

Ἐμμέμονα perfectum solitarium a thematico ΜΕΝΩ, unde μένος et μενεαίνω. [cf. μέμονα, μέμαα.] ἐπί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν Tr. 982 m. ν addidit Erf. schol.: ἐνθουσιᾷ με ἡ φρὴν διὰ τὸ ἄπλετον βάρος. alter: ἐν ἐπιθυμίᾳ ἔχω τὸ βάρος καὶ σιωπᾶν οὐ δύναμαι, quem ἐπὶ βάρος iungens Billerbeck. sequitur; Passovio ἐπί μοι μελέῳ iungendum et βάρος nominativus videtur, appositionis modo additum φρενί. Hoc probo; *aestuare gravissime sese* dicit. (I p. 582 l. 3.)

Ἐμμένω proprie dictum non legitur. Nam Tr. 335 nunc recte editur ἀμμείνασα v. i. ἀναμένω. Legitur igitur tralate de *manendo in certa quadam rerum conditione*. ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι ... ἐμμένειν OR 351 *edictis tuis adstringi*. ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ Ai. 350 *fidi* sunt. Inversum est: εἴ σοί γ' ἅπερ φῂς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι OC 648 *certa erunt*: v. Lennep. ad Phalar. Epp. p. 246 (270 Lips.).

[? **Ἐμμεστόω** *impleo*, non nisi in tmesi extat. ἐν δ' ἐμεστώθη αἰθὴρ Ant. 420. ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος El. 713 v. i. ἐν.]

Ἔμμηνος *menstruus*. μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμην' ἱερά El. 281. Suid. v. ἔμμηνα et Zonar. p. 703. Eum diem quo maritum occidisset, festo ritu a Clytaemnestra celebrari dicit. Quotannis celebratum Eust. putabat p. 1507, 62. 1809, 11. De OR 1137 v. ἔκμηνος.

Ἐμμίγνυμι *immisceo*. De miscendo certamine: οἶμαι Θησέα τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ OC 1056 ch. Subaudio τοῖς πολεμίοις, non, ut Reisig., βοᾷ a verbo suspendo.

Ἐμός *meus*. I. *Adiect.*: *nom. sing.* πατὴρ ἐμός Ph. 347. El. 205 m. 566. φίλος Ph. 421. βασιλεύς OR 1203 ch. ἐπίπολος 1322 m. Κιθαιρών 1452. νέκυς OC 621. ἀλάστωρ 788. παῖς 1173. πόσις Tr. 551. ἐμὸς καλεῖ sc. υἱός 1158. cf. 1205. Ai. 547. ὁ λυμεὼν ἐμός Ai. 573. σὸς πατὴρ ἐμός τε 1008. βίοτος El. 393. δαίμων ὁ σός τε κἀμός 1157. πότμος fr. inc. 713, 1. ἀλέκτωρ 730. — ἐμὴ νόσος Ph. 258. ψυχή OR 63. Ant. 559. τράπεζα OR 1463. πόλις OC 842 ch. — ἐμὸν κράτα Ph. 1456 an. κήδευμα OR 85. νέφος 1314 m. δέμας OC 501. 1550. El. 57. κέαρ OC 655. Ai. 686. ὄνομα OC 667. τοὔργον 1118 [sic LA et L. Spengel.: ἐμοὶ τοὔρ. Herm. et Dind.]. φῶς 1549. ὄμμα 1709 m. φρόνημα Ant. 207. ἕρμαιον 397. φάος Ai. 394 m. ἔργον 1368. ὄνειρον El. 1390. μέρος Tr. 1215. — *voc.* τέκνον ἐμόν OC 216 m. — *gen.* ἐμοῦ πατρός El. 418. OR 264. Ph. 344. ποδός Ph. 1201 m. παιδός OR 854. πόθου OC 419. κασιγνήτου 1329. δαίμονος Ai. 534. — ἐμῆς νεώς Ph. 648. 1219. χειρὸς ἐμᾶς 1117 m. 1287. OR 760. OC 906. Tr. 603. 1133. Ai. 439. σαρκός Ph. 1157 m. δεξιᾶς 1398. χώρας OR 14. φρενός 510 ch. Tr. 217 ch. 533. El. 809. τυραννίδος OR 535. σπουδῆς 778. ξυμφορᾶς OC 46. χθονός 234 m. 789. γῆς 599. γνώμης 664. Ant. 330. Ai. 448. ἐπεισόδου OC 730. ὀμφῆς 1351. δυσπραξίας 1399. ὑπουργίας 1413. σωτηρίας Ant. 440. μητρός 466. Tr. 1122. τέχνης Ant. 998. αἰτίας 1318 m. κλῄδος Tr. 1035 m. αἰσχύνας Ai. 174 ch. ἄτας 910 ch. τύχης 980. ψυχῆς El. 775. OR 94. OC 1207. τροφῆς El. 776. 1143. — ἐμοῦ neutrum non legitur. — *dat.* ἐμῷ πόθῳ OR 969. ἀνδρί Tr. 445. πατρί 807. 820. [Ant. 865 m.: ἀμῷ Dind. c. Tricl.] — ἐμῇ φροντίδι Ph. 863 ch. [ἀμᾷ Dind.]. ψήφῳ OR 607. χώρᾳ 1200 ch. πόλει OC 236 ch. φρενί 1340. — ἐμῷ κάρᾳ OC 564. Ant. 1272 m. Synd. fr. 147, 2. γένει OC 952. — *acc.* ἐμὸν πατέρα Ph. 1314 [ἀμὸν Dind. c. Tricl.]. El. 94 an. 133 m. Tr. 739. OR 967. OC 238 m. βίον El. 207 m. αἰῶνα Tr. 4. παῖδα Ai. 530. μόρον 848. ἀδελφόν Ant. 45. El. 117 m. πότμον Ant. 83 ut schol. et LA adiecto γρ. βίον, quod in ceteris legitur 881 m. Πλούτωνα Inach. fr. 259 [ἐμοὶ coni. Hemsterh.]. *νοῦν Iol. I. 2. Brck. [reice.] σοφιστήν inc. 946. — ἐμὴν χεῖρα Ph. 148 an. OC 201 m. Ai. 451. τροφάν Ph. 1126 m. φρένα 1281. Ant. 1063. χώραν Ph. 1405. πυράν 1432. ὀργήν OR 337. ἀδελφήν 577. γᾶν 694 ch. δυσγένειαν 1079. κηλῖδα 1384. λεσχάν OC 167 ch. ὅμαιμον 322. λύπην Ant. 318. δεσπότιν Tr. 407. ῥώμαν 1019 m. ἐντολήν Ai. 567. χθόνα 846. μητέρα 1300. — ἐμὸν ζῶμα El. 452. στόμα 633. OR 426. Tr. 1176. αἷμα El. 785. OR 1400. γένος El. 965. OR 1059. *1085 [secl. Dind.]. κάρα El. 1310. πάθημα Tr. 142. σπέρμα 304. OR 1076. κρᾶτα Ph. 1001. Ant. 764. σῶμα OR 643. Tr. 1193. 1197. κέαρ OR 688. Tr. 629. 1246. ὄμμα OR 1222. OC 1084. Tr. 1019 m. δέμας OR 1388. OC 576. ἔργον Tr. 319. κακόν 797. ὄνομα Ai. 431. ἦθος 595. ἔγχος 658. σπλάγχνον 995. — *gen. dual.* [χεροῖν ἐμαῖν OR 821.] παρθένοιν ἐμαῖν OR 1462. ἐκγόνοιν ἐμοῖν 1474. — [* *dat.* χεροῖν OR 821. ἐν χ. libri, sed ἐκ χ. ἐμαῖν recte Sehrwldt.] — *plur. nom.* ἐμαὶ τροφοί OC 1367. ἐμὰ νυμφεῖα Tr. 920. νουθετήματα El. 343. ἔπη 622. ἔργα 623. — *vocat.* χαίρετ' ὦ τροφῆς ἐμοί Ai. 863. ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες OC 1275. — *gen.* ἐμῶν φίλων Ai. 348. Ph. 509 ch. ἐχθρῶν Ph. 665. μύθων 1417 an. νόστων Ai. 900 ch. χρησμῶν OR 797. παίδων OC 416. ξυναίμων 942. ξυμμάχων 1310. μόρων Ant. 1329 m. λόγων Ai. 1070. ἀγγέλων Tr. 391. πορθμῶν 570. ὀφθαλμῶν 815. — *fem.* χειρῶν OR 1022. 1400. El. 295. 866 m. Tr. 1102. σφαγῶν Tr. 572. — *neutr.* ὅπλων Ph. 1110 m. τόξων 1432. κα-

κῶν El. 1188. Ant. 6. βουλευμάτων Ant. 1265. τέκνων El. 542. πημάτων 875. — *dat.* ἐμοῖς ὤμοις Tr. 1051. λόγοις Ph. 1279. 1374. [El. 30.] Tr. 60. 1240. Ant. 556. οἴκοισιν OR 250. τυράννοις 1095 ch. ὀφθαλμοῖς 1377. γονεῦσιν 1494 [τοῖς πάλαι γ. mavult Dind.]. ἐχθροῖς OC 460. παισί 789. — ἐμαῖς βουλαῖς Ph. 1247. γνώμαις OR 525. χερσί 996. δυσβουλίαις Ant. 1269 m. — ἐμοῖς κακοῖς El. 880. Ai. 431. OR 1507. βουλεύμασι El. 967. πλευροῖς Tr. 1225. ὅπλοισι Ph. 1063. τόξοις 1303. 1427. 1439. τέκνοισι OC 1529. — *acc.* ἐμούς OR 434. δόμους OC 643. Ai. 568. ὀφθαλμούς Ant. 307. τρόπους El. 397. λόγους Tript. fr. 535. ὄρχεις Troil. fr. 549. — ἐμὰς ἡδονάς El. 1303. ἄτας Ai. 848. κομάς 1174. ἀνίας Ph. 1115 m. τύχας 1418. στέγας OR 533. διαφθοράς 572. χέρας 1481. ἀρχάς Ant. 744. — ἐμὰ ἔπη OR 216. El. 1050. 1057. στόμια 1462. ὅπλα Ai. 100. Ph. 376. 973. τεύχη Ai. 572. Ph. 370. λύματα Ai. 655. κακά OR 329. 1414. OC 344. ἔπαυλα OR 1138. πάθεα 1330 m. ἔργα OC 266. Neque *dorismum* in his notavimus, qui in melicis partibus controversus non est, nec *articulum*, ubi additus, ubi omissus est: quod saepe significationis discrimen non facit. v. ὁ ἡ τό. De *usu* observandum pauca exempla ἐμός *passive* dicti esse OC 419. OR 969. El. 343. Deinde τὰς ἐμὰς Λαΐου διαφθοράς OR 572. Λάιον ὑπ' ἐμοῦ διεφθαρμένον significat, et τοὐμὸν αἷμα πατρός 1400. τὸ πατρὸς ὑπ' ἐμοῦ χυθέν, de qua re longe explicatiora dari potuere, quam factum ab Intpp. v. μεσόμφαλος. ὀργὴν τὴν ἐμήν OR 337 significat εἰς ἣν ἄλλους κινῶ, ut bene schol. —.— II. *Substantive* dictum. ὅπως καὶ σοὶ φίλον καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδε El. 1302. ὅρα μὴ τοὐμὸν ἀλλὰ καὶ τὸ σόν Ai. 1313. Simile est τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμόν El. 252 *mea res, meum commodum*, v. Schaef. ad L. Bos. p. 171. οὐκ ἐμὸν τόδε, ἀλλὰ σόν 1470. ἐμὸν τόδε OC 197 ch. *meum negotium.* — οὐχ ἅψομαι τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς OC 830. Antigonam tanquam suae commissam tutelae reducturus Thebas erat. ἐμόν OR 1163 *filium.* τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν El. 536 cf. 538 *filiam.* εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον Tr. 1068 *meam rem*, i. e. *meum malum;* non refertur enim ad εἶδος, quod sequitur. τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν Ai. 124. cf. 1313. ῥᾷστα κἀγὼ διοίσω τοὐμόν OR 321. τὸ γοῦν ἐμόν OR 626 sc. εὖ φρονῶ, *mihi consulo*, velut ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν Creon respondet. τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα OR 621. πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά; OC 606. καὶ σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ Ant. 501 *quod mihi sequendum delegi.* τῶν ἐμῶν ητωμένος Ph. 383. κἄλλο τῶν ἐμῶν 658 *rerum quae possideo. Consanguinei* dicuntur οἱ ἐμοί: τῶν ἐμῶν Ant. 48. τοὺς ἐμούς OR 824. OC 832. 968. *tutelae commissi* τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν OC 922. — Ex hoc genere quorundam incertior scriptura est. συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης El. 1449. Sic editur [τε φιλτάτων LA super ε et τῶν posito a m. pr. ης, quae mutavit m. recentior in τῆς et της]. Gl. codd. Lipss.: ἀντὶ τοῦ τοῦ (cod. b τῆς) ἐμοῦ τῆς μάλιστα φίλης. Schol. eorundem: ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ τῆς φιλτάτης, ἤγουν τῆς μάλιστα φίλης, τῆς γνησιωτάτης. Sed φιλτάτην ξυμφοράν, ne Aegisthi suspicionem moveret, serio dicere Electra non potuit; per irrisionem ut Clytaemnestra spectetur, minus apte, quod placide accipiendus erat ille. Hinc blanditur scriptura aliquot codd. τῶν ἐμῶν τε φιλτάτων, quod in Flor. Γ adscriptum est praefixo γρ.: modo quod γε emendatius ex cod. Aug. b corrigendum sit. Nunc Herm. ambiguitatem in ξυμφορά quaerit, quae mihi vix ulla videtur esse; nisi φιλτάτη ξυμφορά eo genere loquendi pro φιλτάτων ξυμφορά dictum, de quo in μεσόμφαλος agemus. In OC 902 olim ὡς μὴ γέλως ἐμῷ ξένῳ γένωμαι τῷδε, recte Brck. primus ex codd. B T ἐγώ reposuit [item LA PF]. Num Ph. 498 τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος ποιούμενοι an μέρει exquisitius legendum sit, v. μέρος. Sed in Cris. fr. 331. φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι iam Brck. iure correxit ὡς ἐμοί. (I p. 585 l. 11.)

Ἔμπα, ἔμπας, ἔμπης *omnino.* [Lob. Path. 1. 143. 2, 205. Doederl. Gl. H. n. 2341.] Schol. ad Ai. 122: Ἴωνες ἔμπης φασίν, Ἀττικοὶ δὲ ἔμπας καὶ ἔμπα. Plenior illa forma certe extat Ant. 845 m. ἔμπας ξυμμάρτυρας ὔμμ' ἐπικτῶμαι: paene pari fide est ἔμπας ὄντα τοιόνδ' ἐμοί Ai. 1338 (de dictione c. partic. v. Heind. ad Plat. Phaed. p. 156) ubi ἔμπα LA, σ addito ab S, ἔμπας Flor. Θ, ἔμπης Flor. Γ aliique nonnulli. Ex schol. restituta est a Brck. in ἐποικτείρω δέ νιν δύστηνον ἔμπας Ai. 122 quod Herm. cum adiectivo coniungit, Schaef. cum verbo. [Sed cum Soph. v. 563 τροφῆς ἄοκνον ἔμπα κεἰ τὰ νῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ spondei vitandi causa breviorem formam protulerit, dubitari potest an hic quoque, ut fieri solet in penthemimeri, trochaeum praeoptaverit v. Lob. ad Ai. v. 121. 441. Neque Hesych. aliam enotatam exhibet formam praeter ἔμπα et ἔμπαν.] Cf. Schaef. mel. cr. p. 163. Boeckh. not. crit. ad Pind. p. 477. Schol. rec. cum scribat ἔμπαξ, φροντιστής, et Hesych. ἐμπαστῆρας, πιστωτάς, μάρτυρας, Lob. olim ἔμπαξ in multis illis semel dictis Sophocli vocabulis esse existimabat. — De tono praecipit Apoll. de adv. p. 564, 24; vitiose scriptum ἐμπάς EM p. 63, 21.

Ἐμπαίζω *ludo.* ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα Ant. 800 ch. Schol. ἥδεται, χαίρει: melius *ludos facit.*

Ἐμπαίω *incido.* ἐμπαίει τί μοι ψυχῇ σύνηθες ὄμμα El. 902 *species animo obversari solita se obtulit.* Fortius est quam ἐμπίπτω, velut εἰσπαίω gravius sensu quam εἰσπίπτω.

Ἔμπαλιν *retrorsus.* εἰ δ' ἐχθρά (somniorum omina), τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες El. 647 *retorque in inimicos.* Inde *contra atque ante* significat. ἔμπαλιν λέγει Tr. 358. Quod ap. Phryn. App. Soph. p. 4, 16 legitur, αὐτὸ τοὔμπαλιν λέγεις, Valcken. ad Hipp. 388 aut illum aut deperditum aliquem Soph. versum spectare putabat. — χώρᾳ δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ OC 637 *praemii* et *muneris redonandi* adsignificatione praeditum est. Hoc non animadvertens Musgr. inani coniectatione lusit ἔμπολιν, probata tamen [Dind. et] Reisigio, qui ἔμπαλιν *rursus* significare debere sibi persuasisset. V. Valck. ad Hippol. 388.

*Ἔμπαξ v. ἔμπα, ἔμπας. (I p. 586 l. 5.)

Ἔμπεδος *firmus.* ἴσθι τόδ' ἔμπεδον Ph. 1197 m. πόνον ἔμπεδον εἴχομεν OC 1674 m. *perpetuo laboravimus.* οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ Ai. 640 ch. *descivisse a sese* Aiax dicitur. τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει Tr. 827 ch. de *eventu* fatorum. μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν Ant. 169 *fidos.* [λόγους ἐμπέδους εἰρηκέναι Tr. 487 pro λ. ἐμπέδως εἰ. Dind. c. Nck.]

[?] Ἐμπέδως *firmiter.* λόγους ἐμπέδως εἰρηκέναι Tr. 487 [libri: sed ἐμπέδους Nck.]

Ἔμπειρος *expertus.* τοῖσιν ἐμπείροισιν OR 44 gl. τοῖς ἐν πείρᾳ πολλῇ γεγονόσιν. οὐ γάμων ἐμπει-

ρος OC 752 i. q. ἄγαμος. τοῖς ἐμπείροις βροτῶν 1135 [ubi ἐμπ. ἐμῶν Dind. ed. Ox. 3 *rerum mearum gnaris*].

Ἐμπελάζω *accedo*. ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρί Tr. 748. — *πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναι Tr. 17 [secl. Bgk. De usu verbi prorsus singulari v. H. Weber. in Philol. 11, 439—441]. Transitivum enim ἐμπελάζω, ut tamen iam scriptor hymn. Merc. 523 ad immediativam, quam vocant, vim deflexerit.

[Ἐμπερής *peritus*. ἐμπ.: ἔμπειρος. Σοφ. Ὀδ. μαιν. (fr. 412) Hesych.]

[**Ἐμπίνω *poto*. οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ 'μπιεῖν διδούς fr. inc. 702. Dind. c. Pors.: libri Athen. μὴ πιεῖν. De loquendi usu cf. Fritzsch. ad Theocr. 10, 53. — v. πίνω.]

Ἐμπίπρημι *comburo*. τῷ Λημνίῳ πυρὶ ἔμπρησον Ph. 801.

Ἐμπίπτω *incido*. Proprie dictum: κἀμπίπτει στέγῃ OR 1262. ἄλλος ἄλλον ἔθραυε κἀνέπιπτε El. 729, ubi tertius casus subaudiendus. — Tralatum: εἰς ἄτας ἐμπίπτεις El. 216 an. Contrarium est πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμόν Tr. 1253. εἴ τις ἐμπέσοι (αἱμάς) Ph. 699 ch., quod recte intellectum alteri scholiastae Brck. non perspexit, ut corrigeret εἴ τιν' ἐμπέσοι, quod vel τινὶ φύλλῳ vel φυλλά τινα subaudiendo explicandum esset: [τι Dind.]. De *τἀμπεσόντα fr. inc. 686, 1 v. i. ἐκπίπτω. — Deinde ad *animi motus*, quibus implemur, transfertur: v. Valck. ad Hippol. 443. Wex. ad Ant. 777. ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις Ph. 965. ὅτι οὐδείς ποτ' αὐτοῖς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων OC 942. Libri plerique αὐτούς insolenter; nec defenditur id exemplo Eur. IA 808, quod Elmsl. comparat. Recte LB et Liv. v. αὐτοῖς, iam ante a Scalig. coniectura inventum. Herm. [et Dind.] librorum plerorumque scripturam servavere. Denique de *re forte incidente* dicitur. λόγος δ', ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοί OC 1150 *ad aures accidit*. Apogr. quaedam ἐκπέπτωκεν inepte. — De ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις Ant. 782 ch. et ἐν ἑλίκεσσι βουσὶ πεσών Ai. 374 m. v. in ἐν et πίπτω.

Ἐμπίτνω. κᾀδόκει ἄλλοτ' ἄλλον κτείνειν ἐμπίτνων, στρατηλατῶν Ai. 58. De scriptura penacuta vel inflexa v. πίτνω. ἐμπίπτων Flor. Γ LA, τνῶν a m. rec. superscr. et in apogr. aliquot.

Ἐμπλέκω *illaqueo*. πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην OR 1264. (I p. 587 l. 5.)

Ἔμπλεος. σοί τε γὰρ ὄμμα ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν Tr. 1020 m. sc. Herculem. Brunckii B T ἔμπλεων, adscripto in altero ab Tricl. συνίζησις: scilicet magis Atticum. [De totius loci corruptela v. Dind. ed. Ox. 3.] Ad sensum bene schol. σὺ γὰρ νέος εἶ καὶ ὀξύτερόν σοι τὸ ὄμμα πρὸς τὸ σώζειν τὸν πατέρα μᾶλλον ἢ δι' ἐμοῦ (sc. σώζεσθαι αὐτόν).

Ἐμπλευρόω. ἐμπλεύρου: ἐνάλλου εἰς τὰς πλευρὰς Σοφ. Αἰχμ. (fr. 50) Hesych.

Ἔμπληκτος *mutabilis, inconstans*. τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν Ai. 1358. Suid. v. ἔμπληκτοι, Zonar. p. 698, Eust. p. 1886, 41 illi κοῦφοι, εὐμετάβολοι interpretati, ut Ulixem tangat Agamemno [ἄστατος (sic Eust. quoque) εὐμετάβολος Hesych.]; v. Lob. ad h. l., et adde Wyttenb. ad Plut. Conviv. sept. sap. p. 149 B. Stallb. ad Plat. Gorg. p. 130 et ad Lys. p. 123.

*Ἐμπνέω v. ἀναπνέω ex Ph. 883.

Ἐμποδίζω *prohibeo*. σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος· ἀλλὰ χαὶ σοφαὶ γνῶμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμποδίζονται θαμά Ph. 432 schol. explicat σοφὸς μέν ἐστιν, ἀλλ' οὐ διόλου ἔσται, αἱ γὰρ τοιαῦται γνῶμαι καταβάλλονται εὐθέως. Ulixes significatur manifesto, σοφός autem ποικίλον, δόλιον explicueris. Efficacissima sententia ad consolandum Philoctetem est: *ne cura, erit enim, ubi fraudes eum non iuvent amplius.*

Ἐμποδών *impediens*. κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι; OR 128. παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς 445 [in LA a m. pr. ν positum est super μ], τά γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς male Brck. ex B et E in quo certe supra scriptum fertur; *turbas*, inquit, *ut impedimento sis.*

Ἐμπολάω. [„Proprie τὸ ἐμπορεύεσθαι sive πραγματεύεσθαι" Lob. ad Ai. 977. lucrum vendendo facere, inde *emere*, sed etiam *venum dare* v. Herm. ad h. l.] ἐμπολᾶτε τἀπὸ Σάρδεων ἤλεκτρον Ant. 1037. Memorat Eust. p. 1788, 43. σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τυχών μ' αὐτῷ δίδως; OR 1025. οὐκ ἐλεύθερος, ἀλλ' ἐμποληθείς Tr. 250. Tralate *comparo*. τό γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ Tr. 93 *lucrum afferunt res prosperae, ubi de eis audiverit*. Plane contraria vis huic est a *vendendo* tralata ut sit προδιδόναι: cf. Piers. ad Moer. 156. ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα Ant. 1063. Mire dictum ἆρ' ἠμπόληκας; Ai. 978, quibus verbis Teucer Aiacem, qui sua manu ceciderat, alloquitur. [Herm. et Nauck. nunc c. Lentingio ἠμπόληκά σ' dant: *num te* morando *perdidi?*] Matthiae *num lucrum fecisti* i. e. *quod in lucro ponebas, adeptus es?* Aliorum sententias et coniecturas v. ap. Lob. Suid. v. ἠμπόληκας et Zonar. 1. p. 994 ex schol. vet. ἐπώλησας, ἐκέρδανας explicant, minime ad sensum apte. Paulo melius schol. min. πέπρακας, ἤγουν προδέδωκας ἡμᾶς: debuit σεαυτόν. [Inde Lob. ἆρα πέπραγας sive περιπεποίηκας cum schol. vet.] Unice verum est *prodidisti vitam tuam*; compares illud quamvis dissimile ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι Ant. 1036. — ἐμπολεῖν non Atticum: v. Gr. Herm. p. 326. Lob. ad Phryn. parerg. p. 584; ἐμπωλεῖν barbarum: v. eundem et Schaef. mel. crit. p. 85.

Ἐμπολή *merx*. ἐμπολὰς μακρὰς Scyr. fr. 499, 4.

Ἐμπόλημα *merx*, inde a permutatione mercimonii redhibiti *merces*. κόρην παρεισδέδεγμαι λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός Tr. 538 *malam sese officii erga Herculem praestiti mercedem accepisse* ait. [aliter Camp. in Philol. 20, 36.]

Ἐμποληtός *venditus*. Suppositum Laerti Sisyphi filium Ulixen significat οὑμποληtὸς Σισύφου Λαερτίου Ph. 417. [Λαερτίῳ Nauck. et sic LA pr. ut Eug. Ferrai testatur, idem superscr. in PA.] Vulgatam recte explicuit Herm. Σισύφου adiectivi vice additur: Λαερτίου, ὄντως Σισύφου ὄντος, ut significetur verum illum, qui Ulixen genuerit, Laerten fuisse Sisyphum. [De tono Lob. Par. 494.]

Ἔμπολις *civis*. ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν οὐκ ὄντα, συγγενῆ δέ OC 1156. Polynices dicitur, Thebis exsul. De OC 637 v. i. ἔμπαλιν.

Ἐμπορεύομαι *iter facio*. ὅστις ὡς τύραννον ἐμπορεύεται fr. inc. 711. ξένην ἔπι γαῖαν ἐμπορεύσεται OR 456 gl. ἀντὶ τοῦ πορεύσεται. — *eo, pergo* significat ποῖ δ' ἐμπορεύει; τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα; El. 405. Libri plerique male ἐκπορεύῃ: primus recte ἐμπορεύει Brck. [ἐμπορεύηι LA, μ ex ν ut videtur facto.]

῎Εμπορος *viator*. πᾶς τις ηὔδα τοῦτό γ' ἡμῖν ἐμπόρων OC 25. *πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη φιλεῖ πλανᾶσθαι 303 [secl. H. Hirzel.]. ἔνθα δίστομοι συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί 901. cf. Reisig. enarr. p. 31.

᾿Εμπρέπω *praefulgeo*. Proprie γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν fr. inc. 706 [ἐμπρέπεις a Piers. est: ἐμπρεπεῖς in libris]. Figurate ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν El. 1187. *Generosam indolem in ipsis malis ferendis effulsisse* ait [immo 'non virginali, ut par erat, ornatu sed plurimis malis cincta' Iacobs.]

᾿Εμπρήθω v. ἐμπίπρημι. (I p. 589.)

῎Εμπυος proprie *puris plenus*, πλήρης πύου Gr. Bekk. p. 249, 22, inde *ulcerosus*. σὲ τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν παύσοντας ἄλγους Ph. 1378.

῎Εμπυρος. De *divinatione ex igne sacrificii* dicitur ἐμπύρων ἐγευόμην βωμοῖσι Ant. 1005, de quo genere vaticinandi v. Seidl. ad Eur. IT 16. Boeckh. expl. Pind. p. 180. Sed τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα; El. 405 translatum est ad significandas σπονδάς, ut vetus scholiasta explicat. Et Tricl.: καταχρηστικῶς δὲ εἶπε τὰ ἔμπυρα. — ἔμπυρα γὰρ κυρίως τὰ διὰ πυρὸς γενόμενα. αἱ διὰ πυρὸς θυσίαι Gr. Bekk. p. 247, 20. Perperam de victima intelligebat Stanl. ad Aesch. Prom. 497.

*᾿Εμφαίνω v. φαίνω.

᾿Εμφανής *manifestus*. De *rebus:* οὐ γὰρ ἔστι τἀμφανῆ κρύπτειν OC 755. τίς κτύπος, σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τοῦ ξένου; 1501. ἐμφανῆ γὰρ ἦν Ant. 448 *in vulgus nota*. νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ Tr. 291. κατ' ἦμαρ' τοὐμφανὲς τὸ νῦν Ai. 753. Satis audacter sic appellat ἡ νῦν οὖσα, qua praesente vivimus φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια El. 1109. κέρδος ἐμφανές fr. Alet. 94, 7. δίκην ἐμφανῆ τίνειν ib. 9. εἰσορῶσι τἀμφανῆ inc. 663, 2. De *animatis* i. q. ἐναργής. ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν El. 1454. ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ Tr. 199. δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν Ai. 538. Selectiore usu sunt κοὐδαμοῦ τιμαῖς ᾿Απόλλων ἐμφανής OR 909 ch. i. e. ἐμφανῶς τιμᾶται, et πῶς ἂν ὑμὶν ἐμφανὴς ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ Ph. 531 i. e. πῶς ἂν ἔργῳ ἐμφανῆ χάριν ἀποδείξαιμ' ἄν.

᾿Εμφανῶς *manifesto*. ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς OR 96. φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς 534. ἐπεὶ αὐτὴν εἷλον ἐμφανῶς ἀπιστήσασαν Ant. 655. ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς ἐχθαίρομαι Ai. 457. εἰ ἐμφανῶς ἠμύνατο Tr. 278 *vi*, non dolo. πρὶν αὐτὸν φανερὸς ἐμφανῶς σταθεὶς δείξῃ 608. Ignorabant Stephan., Brck., Canter., qui sec. Brunckii cod. T vult φανερὸν ἐμφανής, verba quomodo componenda essent. Cohaerent ἐμφανῶς δείξῃ *publice et quasi cum ostentatione ostendere in conventu*, et φανερὸς σταθείς, *ante omnium oculos constitutus*. ἅ γ' εἶδον ἐμφανῶς El. 923. κλέπτων ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῇ fr. inc. 669, 1.

᾿Εμφερής *similis*. εἰσιδών τις ἐμφερὴς ἐμοί Ai. 1152 *similiter animatus*. Respexit fortasse Eust. p. 1787, 64.

᾿Εμφέρω *obiicio*. οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρῴους OC 989. ἐμφορᾷς, ἐμφερεῖς, ἐμφορεῖς, quod in LA m. ant. supra scriptum, minime notabiles sunt in codd. diversitates scripturae [ἐμφορεῖς Gu. Dind. ed. Ox. 3 *ingeris*. ἀμφέρεις L. Dind. Th. LG. 1, 2 p. 609 *i*. ἀναφέρω]. — De verbo illo v. Abresch. ad Aesch. Ag. 1422. Similem verbi εἰσφέρειν dicendi usum illustravit Wyttenb. ad Plut. de recta aud. ratione p. 40 E. (I p. 590 l. 4.)

῎Εμφοβος *tremendus*. αἱ ἔμφοβοι θεαί OC 39 i. q. Σεμναί. Haud dubie respicit Eudoc. Viol. p. 152 recte emendata a Reisig. enarr. p. 32, cum ap. Villois. scribatur ἔκφοβοι.

῎Εμφρων *mentis compos*. De *spirante* sed *moribundo* ἔτ' ἔμφρων Ant. 1237. De *redeunte ad se ex insania* ἔμφρων μόλις καθίσταται Ai. 306. Selectius est de *prudente* dictum γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες OR 436 sc. ἔφυμεν *visi sumus*, glossa φρόνιμοι. Non Tricl. modo, sed etiam Flor. Γ Δ quamvis inepte εὔφρονες.

᾿Εμφύλιος *consanguineus*. κτανόντας τε καὶ θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους Ant. 1264 m. αἷμ' ἐμφύλιον OR 1406 de incesta sanguinis commixtione. Sed γῆς ἐμφυλίου OC 1385 est quasi συγγενοῦς, *patriae*.

῎Εμφυλος i. q. ἐμφύλιος. τοὔμφυλον αἷμα OC 407 Laii caedes.

Εμφυτος *ingenitus*. πατρὸς ἔμφυτον ἄλαστον αἷμα OC 1671 m. infandam originem queritur a patris inde generatione ipsis insitam, unde omnia generis sui mala orta. Cur ἔμφυτος non ἐμφυτός scribatur, causa nulla est.

᾿Εμφύω (ῠκ, ῡν, ῡσ). Quae verbi partes transitive significant, earum nulla legitur. Aor. 2. et perf. *ingenitum esse* significant. ᾧ (μάντει) τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ OR 299. πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακά fr. inc. 684, 1. De *re graviter commendanda*, quae firmiter haereat animis: τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; OC 1488. Oed. interrogatur, φρήν autem Thesei est, ut sit explicandum τῇ αὐτοῦ φρενί sive αὐτῷ. Choro versum tribuit LA et Reisig., post Turneb. vulgo Antigonae exhibetur. Cum schol. scribat τί τὸ πιστὸν θέλεις ἐμβαλεῖν τῇ φρενί, Herm. ἐμφῦσαι coniecit, sed utrumque eodem redire recte iudicat Reisig., cuius tamen interpretationem non probamus (v. πιστός), nec ullam agnoscimus cum Herm. dicti insolentiam. Ceterum *in amplexu haerendi* vim habet ἐρείσατε πλευρὸν ἀμφιδέξιον ἐμφύντε τῷ φύσαντι OC 1113, ut ex Mudgii emendatione Elmsl. Herm. [Dind.] ἐμφύτε LA pr., ἐμφῦσα corr. addita ab S. gl. ἀντὶ τοῦ ἐμφῦσαι... ἐμφῦτε ex PA Brck.: atque ἐμφῦσα quidem scribitur ignoratione elegantioris loquendi usus, quo alloquuntur unum, plures designant animo. (I p. 591.)

῎Εμψυχος *vivus*. εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ El. 1221. ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου κιγήσεταί μου; OC 1486. ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν Ant. 1167.

᾿Εν. I. De *forma*. εἰν semel dictum, εἰν ῞Αιδου δόμοις Ant. 1241 [sic enim LB aliaque nonnulla apogr.], quod multos offendit, quia in senario tragico praeterea non legitur, unde fuerunt, qui ἐν ᾿Αίδου vel εἰς ῞Αιδου (δόμους) coniicerent. [Dind. cum in ed. Ox. 3 defendisset εἰν, nunc PSG ed. 5 praetulit Heathi coni. ἔν γ' ῞Αιδου.] Sed defendi videtur gravi illo et Graecis auribus inviolabili εἰν ᾿Αίδαο δόμοισιν. εἰν ῎Αρει falsa fuit Heathii coniectura Ai. 614. — ἐνί [locativa forma Curt. Et. n. 425] tanquam praepositio vix dictum Sophocli, et omnino adeo rarum est apud tragicos, ut Elmsl. ad Eur. Heracl. 893 et illo loco et IT 1109 ἐπί corrigendum decreverit. Nam in Trach. v. 7 vulgo legebatur quidem ναίουσ' ἐνὶ Πλευρῶνι. Schol. ἐν Πλευρῶνι, itaque LA et LB; inde codd. quidam resarcientes locum ναίουσ' ἐνὶ v. δ' ἐν v. γ' ἐν. Aut γ' ἐν aut cum Erf. Herm. [Dind.] ἔτ' ἐν scribendum. In

Ph. 648 τί τοῦϑ᾽ ὁ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι; Wakef. et Erf. ἔπι coniecerunt. Matthiae gr. Gr. § 377 n. 2 ἔνι recte putat pro ἔνεστι positum esse, subaudiendumque λαβεῖν ex praegresso ἔνδοϑεν λαβών, [Herm. quid est, quod ex navi mea sumi non possit?] Praeterea ἔνι pro ἔνεστι legitur his locis: οὐδ᾽ ἔνι φροντίδος ἔγχος OR 170 ch. τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦϑ᾽ ἔνι 598. ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι 1239, cum pleonasmo, de quo v. Bast. ep. cr. p. 124. ᾧ τις οὐκ ἔνι κηλὶς κακῶν ξύνοικος OC 1133. τίς οὐ καμάτων ἔνι; 1232 ch. σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἐνί El. 1031. ἐντήκεται γὰρ πλευμόνων ὅσοις ἔνι ψυχή fr. inc. 678, 7, quem locum vulgo distinctione maiore post ψυχή non posita male digessit, non melius explicuit Brunck., ut ἔνι praepositio cum anastrophe videretur. Nec adverbiascens acui debet; schol. Il. α 258. ϑ 4. υ 188. 327. —.— II. *Usus.* A. *Adverbiascit* et in tmesi, et cum sine casu dictum *in hoc*, *inter hoc*, *simul cum* significat. Hoc posteriore sensu ἐν δέ componi solent: v. Dorvill. ad Char. p. 275. Elmsl. ad OR 965. ἐν δ᾽ ὁ πυρφόρος ϑεὸς σκήψας ἐλαύνει OR 27. ἐν δ᾽ ἄλοχοι ἐπιστενάχουσιν 183 ch. ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά Tr. 206 ch. ἐν δ᾽ ὁ παγκρατὴς ὕπνος λύει πεδήσας Ai. 675. Sic libri: in ἐκ mutarunt Both. et Erf. ἐν δ᾽ ὁ πυρφόρος ϑεὸς Τιτὰν Προμηϑεύς OC 55. ἐν δ᾽ ἐμεστώϑη μέγας αἰϑὴρ Ant. 420. ἐν δ᾽ ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς 1274 m. Horum postremum exemplorum aperte tmesin habet, recteque usus eo ad explicandum alterum OR 27 Reisig. enarr. OC p. 37, ut ἐνσκήψας coniungenda sint, velut glossa habet ap. Brunck., ἐπισκήψας, βαρέως ἐμπεσών. Reliquorum praeter Ai. 675. Ant. 420, quod est *simul*, explicandorum rationem optime monstrat OC 55; *in numero* enim *deorum illo loco cultorum* Prometheus affertur, i. e. praeter ceteros etiam hic. Quomodo autem ad statum et conditionem rei alicunde consequentem significandum traductum sit, monstrat C. Matthiae Qu. Soph. p. 61. Iure igitur ἐκ δέ, Bothii inventum, abiicietur Ai. 675 v. Lob. Sed de El. 713 vincere videtur Hermanni sententia ἐκ δ᾽ ἐμεστώϑη corrigentis, ut est in Flor. Δ Θ [ἐν Dind. ex LA]. — ἐν δ᾽ ἔσεισεν Ant. 1274 m. quod ipsum quoque tmesin passum videtur. —.— B. *Praepositionis* cum casu dictae

1. is inprimis usus est, ut *rem in aliquo loco sub spatii et mensurae notionem cadente inesse vel versari dicat.* ἐν ξένᾳ Ph. 135 ch. ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ 272. τῷδ᾽ ἐν αὐλίῳ 954. ἐν ᾗ (ἀκτῇ) με προὐβάλου 1018. ἐν Σκύρῳ μένων 1368. τεϑραμμένον χϑονὶ ἐν τῇδε OR 98. ἐν τῇδ᾽ ἔφασκε γῇ 110. ἐν οἴκοις ἢ ᾽ν ἀγροῖς 112. οἴκοισιν ἐν τοῖς ἐμοῖς 250. ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς 716. χώρους, ἐν οἷς σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσϑαι λέγεις 798. ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ 912 cf. Ai. 1173. Ach. Am. 162, 7. ἐν τάφοις 942. ἐν Κιϑαιρῶνος πτυχαῖς 1026. ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς 1399. ὁ χῶρος ἐν ᾧ βεβήκαμεν OC 52. ἐν ᾧ (χώρῳ) τί πράξεις; 645. ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἔμ᾽ ἐκβεβληκότων 646. ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ 695 ch. τὰν Θήβαις 791 cf. 1355. ἐν τόποισι τοῖσδε 1023. ἐν οἷς κεῖται τόποις 1523. ἐν τοῖσιν ὠσὶν δάκνει; Ant. 317. ἐν αἰϑέρι μέσῳ 415. κρύψω ἐν κατώρυχι 774. ἐν μαλακαῖς παρειαῖς 783 ch. φοιτᾷς ἔν τ᾽ ἀγρονόμοις αὐλαῖς 785 ch. ἐν τοιαύτῃ τυμβεύειν στέγῃ 888 cf. El. 381. ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς 945 ch. ἐν τυμβήρει ϑαλάμῳ 946 ch. ἐν ἄντροις 983 ch. ἐν τάφῳ 1069. El. 149 m. ἐν κόλποις 1121. ἐν νεοσπάσιν ϑαλλοῖς συγκατήϑομεν 1201 corpus recentibus lignis impositum. ἐν δὲ λοισϑίῳ τυμβεύματι 1220. ἐν δόμοις s. δόμοισιν Tr. 6. 156. 625. 689. El. 1332. 1424. OR 757. OC 769. 1338. 1342. Ant. 600 ch. 642. 653. 1241. 1278. fr. inc. 819. ἐν Τραχῖνι Tr. 39. ἐν οὐρέι πόντῳ 114 ch. ἐν τοιοῖσδε χώροισιν 144. ἐν βουϑερεῖ λειμῶνι 188. ἐν Λυδοῖς κατείχετο 248. Lydia enim terra significatur. *ἐν ᾗ (πατρίδι) 362 [secl. Hartg.]. ἐν μέσῃ ἀγορᾷ 423. ἐν μέσῳ ῥαβδονόμει ξυνοῦσα 515 ch. Dicitur enim Venus in ipso certaminis loco quasi iudex assedisse. ἐν μυχοῖς 686. ἐν μέσῳ σκάφει ϑέντες 803. ἐν αὐλαῖς 901. ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις 918. ἐν κοίταισι 922. ἐν πόντῳ 1012 m. ἐν εὐανέμοις βάσσαις Ai. 198 ch. ἐν μέσοις βοτοῖς ϑακεῖ 324. ἐν γῇ πολεμίᾳ 819. ἐν πάσῃ πόλει 851. ἐν χϑονί 906 *humi defossum*, aliter atque ante. ἐν Τροίᾳ El. 1. Ai. 1021. ἐν κοίτῃ El. 272. οὐν τάφοισι νέκυς 443. ἐν Αὐλίδι 564. ἐν μέσῳ (ἱπποδρόμῳ) 733. ἐν βραχεῖ χαλκῷ 757 cf. 1113. ἐν πανδήμῳ πόλει 982. ἐν βραχεῖ τεύχει 1113 cf. 757. ἐν σμικρῷ κύτει 1142. ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ ϑάνῃς 1496 *eodem loco*. ἐν δεσμοῖσι Acris. fr. 60, si recte haec distinximus, v. δεσμός. — ἐν φύλλοισιν αἰγείρου Aeg. fr. 24. κινεῖτ᾽ ἐν αὔραις ib. 3, si scriptura certa, de qua i. αὔρα. ἐν ϑρόνοισι fr. Synd. 150, 1. ἐν Ἄργει 153, 4. Lac. 339, 2. ἐν λειμῶνι Tyr. 587, 5. ἐν χεροῖν Ach. Am. 162, 7. ἐν Σκύϑαις Phin. 637 i. q. ἐν τῇ Σκυϑικῇ. ἐν Διὸς κήποις Ion. 298 a. ἐν Ἀϑηναίων πάγοις Camic. 300, 2. ἐν φάρει Ter. 525 sq. ἐν πυκνῷ ϑεῶν τροχῷ inc. 713, 1. ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ ϑεῶν 759, quod falso videtur explicari a schol. Pind. Nem. 10, 59, sumptum autem ab Homero, Iovem et seorsim habitare, et solum in Olympi cacumine considere narrantem [v. i. ἕδρα et ἔσχατος]. κοπὶς ἐν χειρί 761. ἐν τῷ Πηλίῳ 911. κάλλιστα τεύχη δ᾽ ἐν καλοῖσι σάγμασιν 939. His proxime abest cum *iuxta* s. *ad* significat. ὃν (ϑῆρα) ἐν πύλαισί φασι πολυξένοις εὐνᾶσϑαι OC 1568 ch. τὸ δ᾽ ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται inc. 872 v. ἔγχος. — ἐν πύλαισιν πάρεστι Laoc. 342, 1. ἐν παντὶ σκορπίος φρουρεῖ λίϑῳ Captiv. 35. Rursum his finitimum ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων Ph. 296 lapides collisos ad eliciendum ignem *invicem sibi proxime admotos* significans. ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσϑαι φόνῳ Ai. 43. ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς 453. (I p. 593 med.)

2. Iam sequitur varia *transferendi voculam ratio.* — a. || Primum de *veste* et *armis induendis.* v. Hemsterh. ad Plut. p. 479 Bat. ϑυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι Tr. 613. ἔν ϑ᾽ [ἔνϑ᾽ libri] ὅπλοις Ach. Am. fr. 168. —.— b. || a *manibus*, *pedibus*, *spatiis* ἐν transfertur ad *praesentia*, vel *quae in potestate nostra sunt.* πάντα γὰρ λέχρια τἀν χεροῖν Ant. 1345 m. v. Herm. ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον OC 1699 m. Non *manibus fovere* sed *praesentem tueri* interpretor. τἀν ποσίν Ant. 1327 ante pedes posita, *praesentia*, quae τὰ πρὸς ποσίν OR 130. ἐν μυχοῖς Ant. 1293 *occultus.* —.— c. || De *forma*, *animo*, *indole.* ἐν τρισὶν μορφαῖσιν Tr. 10. ἐν μορφῇ μιᾷ fr. inc. 713, 4. ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι OR 1239. μὴ νῦν ἓν ἦϑος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει Ant. 705. ἐν τίνι τοῦτ᾽ ἔβλαστ᾽ ἀνϑρώπων; El. 238 m. κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστιν El. 1242. ἔνεστι δ᾽ ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ fr. inc. 678, 10. ὕβρις ἐν νέοις ἀνϑεῖ inc. 705, 3. χαρακτὴρ ἐν γλώσσῃ Hel. 186, 1. ἐν οἷς ὁ νοῦς ξύνεστιν inc. 688, 1. Facillimam hoc exemplum tralationem monstrat: ϑὲς ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους Tript. 535. —.— d. || A *spatiis* item transitus ad ea significanda, quae *insunt et tenentur vinculis urbium*, *civitatium*, *populorum*, *hominum consortii.* ἐν Ἀργείων στρατῷ Ph. 420. δεῖξαι ἐν Ἀργείοις μέσοις 630. ἐν Ἀργείοις φανεῖ

1064. κακὸς μὲν ἐν πόλει κεκλήσομαι OR 521. οὐ γὰρ ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν Ai. 1073. κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει OC 456 de *rege*. φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει Ant. 36. φανεῖται κἀν πόλει δίκαιος ὢν 662. νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χείρονα Eriph. fr. 204, 2. πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια λάγδην πατεῖται Phaedr. 607, 2. — χὠπόσα αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται OR 1408. τοιούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισεν νόμους Ant. 452. δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν 1242. ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; Tr. 421. τἀν βροτοῖς πάθη Ai. 836. ἐν ζῶσιν νεκρόν Ph. 1018. τίς οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὠλβίσθη ποτέ inc. 679, 1. — *οὔτ' ἐν βροτοῖσιν οὔτ' ἐν νεκροῖσιν [delevit haec ut spuria Dind.] μέτοικος οὐ ζῶσιν Ant. 851. — ἐν θεοῖσι τὴν δίκην δώσειν Ant. 459 *quasi in deorum iudicum consessu*. εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά 925. ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαισιν ἀνάσσων OR 1203 ch. κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφείς 1380 *civitatis* enim et *civium consortio* dicitur. — τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις OC 337 i. q. τοῖς Αἰγυπτίων. πνεῦμα ταὐτὸν οὔτ' ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει 613. οὐ γὰρ ἐν φίλοις ὁ μῦθος El. 638. γλῶσσ' ἐν οἷσιν [κενοῖσιν Iacobs.] ἀνδράσιν τιμὴν ἔχεις fr. Eriph. 209, 1. τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ Thamyr. 227, 2. — τοῖς ἐν γένει *cognatis* OR 1430. —.— e. || Hinc quasi manu ad *partitivam* significationem ducimur. ἴσος ἔν γ' [sic LA, ἴ. ὢν Dind. c. Schultz.] ἴσοις ἀνήρ Ph. 685 ch. ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ 1243. τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν OR 215, quod et priori significationi accenseri potest. ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν κῆρυξ OR 752. ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσα Ant. 893 i. q. ὧν νεκρῶν. ἐν ἐλπίσιν τρέφω 897 quasi *inter reliquas meas spes etiam illa cernitur*. γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις Tr. 315. καὐτὸς ἐν πρώτοις ἔπει El. 28 i. q. τῶν πρώτων εἷς. χὤπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω 688. κἀκεῖνος ἐν τούτοισι 703. *ἐν φύλῳ ἀνθρώπων Ter. fr. 518, 1 [ubi ἓν φῦλον Bergk. em.: v. i. εἷς p. 211.] —.— f. || Deinde *res causarum et eventuum* vel *opportunitatis et copiae* vinculo copulatae dicuntur, altera ut in altera posita esse vel ostendi videatur. μαντεῖαι βροτῶν οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις El. 500 ch. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν ἔνεστιν ηὐλάβεια OC 115. ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν 586 *in re levi positam gratiam*. ἐν δὲ τῷ λέγειν κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείονα 795. ἐν οἷς γὰρ χάρις ξυναποικεῖται 1751 an. quanquam dubia scriptura et sententia v. ξυναποικέω. εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις Tr. 588. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν οὐδ' ἐλπίς 725. μέγας ἐν τούτοις θεός OR 871 ch. ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος Ai. 554. οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς (αἰσχρὸς φανεῖ) Ph. 907. ἐν κείνῃ τὸ πᾶν fr. inc. 678, 5. Σίσυφος ἔνδηλος ἔν σοι πάντα χὠ μητρὸς φθορεύς Synd. 155. —.— g. || Tralatum a *locis* ad *conditionem*, qua agitamus, *certis datis certove tempore facta* indicat. Praecipue perspicitur hoc addito aut subaudito in sententia locali significatione verbo. ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον El. 899. μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν 1095 ch. Sic Dind. ex plerisque libris: alii ἐπ' pro ἐν quod optimi Flor. Γ LA omittunt. ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσα 1124. μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει Ph. 415. οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι 1212 m. ὁ μάντις ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; OR 562 i. e. ἀσκῶν ἐθαυμάζετο. v. Abresch. auctar. Thucyd. t. 2. p. 405. Bornem. ad Xen. Mem. p. 175. Sed omnium optime Iacobsius illustrat ad Anthol. Pal. 3. p. 878 ex Herodoto. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ; OR 1286. ὅτ' ἐν πόνῳ ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις OC 1358. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ; 1510. ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ Ai. 323. τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους 1306. ἐν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ Tr. 82. γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ inc. 718, 1. — Sequuntur locutiones *temporis* notionem referentes. ἐν χρόνῳ μακρῷ Ph. 235. OC 88. Ant. 422. El. 322. ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ Ph. 306. τῷ τότ' ἐν χρόνῳ OR 564. 1030. OC 1660. ἐν χρόνῳ γνώσει τάδε OR 613. ἐν τῷ πάρος χρόνῳ OC 551. El. 1445. ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ OC 614. χρόνῳ ἐν ὑστέρῳ Tr. 18. ἐν βραχεῖ κὠλίγῳ χρόνῳ Tynd. fr. 572, 4. ἐν καιρῷ OC 809. ἐν ᾧ (sc. καιρῷ) Tr. 929. ἐν νυκτί Ant. 16. Tr. 149. ἡμέραν, ἐν ᾗ El. 278. τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ 674. Tr. 740. OC 1612. ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ OR 615. El. 1149. 1363. ἡμέρας, ἐν αἷς OC 619. τρόχους Ἡλίου ἐν οἷσι Ant. 1065. — Iam variae sunt *statum rei gerendae conditionesque*, quibus in vivendo agendoque obnoxii homines sunt, significantes locutiones. εἰ τάδ' ἐν τούτοις Ant. 39. ἐν τούτῳ Ph. 1078. ἐν τοῖσδε OR 894, quod male *proinde* interpretatur Reisig. enarr. OC p. 64. v. Stallb. ad Plat. Menex. p. 34. ἐν τοιούτοις El. 307. ἐν τοῖς τοιούτοις 990. 1338. οὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει Alet. fr. 93, 3. ἐν ψύχει Ph. 17. ἐν θέρει 18: non *hieme* et *aestate*, quanquam ea significantur, sed *cum frigus*, *cum aestus est*. ἐν βίῳ 182. 1188 ch. ἐν ὀδύναις Ph. 185 ch. τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις 319. ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις Ai. 1096 i. q. ἐν τῷ λέγειν. ἐν νόσῳ Ph. 847, quod olim falso intellectum, v. Herm. ἐν τῇ νόσῳ (ἦν) Ai. 271. ἐν χρείᾳ φίλης νευρᾶς Ph. 1004. ἐν μεταλλαγᾷ 1134 m. v. Herm. ἔν τε συμφοραῖς βίου OR 33. ἐν θεῶν εὐχαῖσι 239. ἐν τοῖς κέρδεσιν 388 i. e. ὅταν ᾖ κερδαίνειν. ἐν ταῖς ξυμφοραῖς 515. ἐν πόνοις 694 ch. 1205 ch. ἐν δείπνοις 779. ἐν ὀνείρασιν 981. ἐν σκότῳ 1273. Ant. 494. Teucr. fr. 508, 3. ἐν τοσοῖσδε πήμασιν OR 1319. ὁδοῖς ἐν ταῖσδε OC 554 non *in hac via*, sed *in hac via facienda*, cum huc profectus essem. ἔα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην OC 625. ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοίην ἁλούς 764. ἐν οἷς ἀλγοίην coniungenda. ἐν τῷ νῦν λόγῳ 801. ἐν τοῖσδε γάμοισιν 988. ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες Ant. 383 an. δορὸς ἐν χειμῶνι 670. ἐν φοναῖς πεπτῶτα 696. ἀπελύσατο ἐν φοναῖς 1314. τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς θεσμῶν Ant. 797 ch. [Dind. nunc τ. μ. ἐκτὸς ὁμιλῶν θ.]. ἐν δεινῷ 1097 v. Herm. ἐν τομῇ ξύλου Tr. 700 i. q. τεμνομένου. ἐν δυσαπαλλάκτοις ὀδύναις 960 ch. ἐν οἷς χαίρειν προθυμεῖ κἂν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην 1118 sq. ἐν οἷς νῦν ἐστὶν 1122 *quo rerum statu sit*. ἐν τῷ πράγματος κυροῖ Ai. 314. ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις 365 m. ἐν λυγρῷ γήρᾳ 506. ἐν ξυναλλαγῇ λόγου 732. ἐν χρείᾳ δορός 963. ἐν πόνοισι 1007. ἐν γήρᾳ βαρύς 1017. ἐν τροπῇ δορός 1275. ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν El. 142 ch. κρυπτᾷ ἐν ἥβᾳ 159 ch. ἐν δεινοῖς 223 m. ἐν πένθει 290. 846 m. ἐν κακοῖς El. 308. 335. 1056. 1287 m. 1329. Ai. 272. 1118. 1151. Ph. 471. 1015. OR 127. *1031 [sic apogr., ἐν καιροῖς LA, ἐν νάπαις Dind.]. OC 592. Ant. 1326. fr. Ter. 514, 3. Tyr. 581. inc. 667, 1. 689, 1. ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν Ai. 532. ἐν κακῷ χειμῶνος Ai. 1144. ἐν κακῷ φαίνει κυρῶν Ph. 741. ἐν πολλοῖσιν κακοῖς Ant. 463. ἐν κακοῖσι 495. 540. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς ληφθῆναι κακοῖς 1076. ἐν λιμῷ τε καὶ κακοῖσι Ph. 312. χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις El. 861 m. πολλῶν ἐν πολυπληθίᾳ fr. Tyr. 583 a. ἐν χρείαισιν inc. 742, 1. Huc refero formulam οἱ ἐν τέλει *magistratus*, proprie illum *ordinem adepti*, Ai. 1352. Ph. 385. 925. Viam monstrat οἱ ἐν τέλει βεβῶτες Ant. 67. —.— h. || Horum quibusdam similia sunt et inde traducta, quae si ἐν non adesset,

non haberent, quod desideraretur, cum sufficeret dativus instrumentalis. ἅ νιν κατέπεφνεν αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις El. 486 ch. Tralatio facta a conditione et rebus congenitis significandis, etsi αἰκία mortis ipsius genus indicat. ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης; Ant. 1229. ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν (Oedipum) ἐν ἀφανεῖ τινὶ μόρῳ φερόμενον OC 1682 m. ἐν ὅρκῳ μέγαν OR 653 ch. οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες Ph. 60. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν; 102. τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφεται; 1160 m. κακοὺς πρὸς αἰχμήν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς 1307. ἐν λόγοις πείσειν δυνησόμεσθα 1393. τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκεν, ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι OC 569 v. Herm. ὁρῶμεν προσκυνοῦντα ἐν ταὐτῷ λόγῳ 1655 *una*. ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις Ant. 962. ἐν λόγῳ [-οισ m. pr. in LA superscr.] ἀλγεινά El. 761. ἐν λόγοισι προσβολή fr. inc. 737, 1. Alia sunt ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν Ant. 764, quod etsi non idem est quod ὀφθαλμοῖς, sed de re ante oculos alicuius facta dicitur, tamen damno sententiae nullo ἐν abesset. γυναικῶν ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν Tr. 241. βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν δεδορκώς 746. V. Schrader. ad Musaeum p. 260 (194 Lips.) diversa tamen miscentem. ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα Ai. 1038. ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων El. 1186. ἔν τε γήρᾳ ξυνᾴδει τῷδε τἀνδρὶ OR 1112. Rursus alia haec: εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη OR 80. βαίνειν enim *redire* significat, ut dicatur illud pro μετὰ τύχης s. εὐτυχῶς. κρατοῦντ' ἐν Ἄρει Ai. 613 ch. fortasse etiam σθένοντος ἐν πλούτῳ Ai. 488. λείπομαι γὰρ ἐν τῷ μὴ δύνασθαι OC 495. ἐν δισκήματι Acris. fr. 69, 2. πετρώδει κατάφαρκτος ἐν δεσμῷ Ant. 958 ch. ἐν δεσμώμασι σφηκοί Aethiop. fr. 27. De his et talibus exemplis concedam Dissenio expl. Pind. p. 387 (cf. Schaef. ad Demosth. 2. p. 52) interesse aliquid addaturne an non addatur praepositio. Sed alia sunt, quae non admittant discrimen ullum. Cum dicatur τάδ' ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ OR 912 et ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθείς El. 1141 *apud peregrinos*, poeta sibi sumpsit ut de suis ipsa manibus Electra diceret mortuum Oresten curaturis ἐν φίλαισι χερσὶν ἐκόσμησα El. 1138, ubi de continendo et versando inter manus cogitari non potest. σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους Ant. 1003. στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου Tr. 886 m. sc. θάνατον ἤνυσε. ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ πωλοδαμνεῖν Ai. 548 i. e. τρόπῳ πατρός. —.— i. ‖ *Penes aliquem* esse aliquid significatur, ductum illud ab rebus insitis. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη OC 392. ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι 422. σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται 1214 ch. *me auctore, si penes me iudicium.* Similiter dicitur ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος OR 677. Explicatior etiam illa vis est in his: ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι OC 1443. ἐν τοῖς δικασταῖς, κοὐκ' ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη Ai. 1136 non *coram iudicibus* s. *inter iudices* sed *eius rei culpa penes iudices fuit.* ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς ἤδη 'στί Ph. 963. De hoc genere paucis nec aptissime egit Elmsl. ad Med. 223, copiosius Valcken. ad Phoen. 1256 et ad Hippol. 324. Adde Iacobs. ad Athen. p. 183. Pflugk. ad Eur. Hel. 996. Matth. gr. Gr. § 577. — Hinc profecta origo harum locutionum: ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν OR 314 *in te omnis spes nostra reposita.* ἐν ὑμῖν ὡς θεῷ κείμεθα OC 247 ch. ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι Ai. 519 et contrarium huic οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε Tr. 621. Deinde ἐν ἑαυτῷ s. ἑαυτοῦ γίγνεσθαι *ad se redire.* ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ Ph. 950 v. Dorvill. ad Char. p. 409. Brunck. ad Ar. Vesp. 642. Herm. ad Vig. p. 742. Blomf. gl. Choeph. p. 227. Brunckius ex suis membranis non peius ἐν σαυτοῦ, quod explicuit Abresch. ad Aesch. Pers. 162, defendit Valck. ad suas et Hemsterh. oratt. p. 383. — Alia laxiorem quandam rerum duarum consociationem habent, *quod attinet* vulgo interpretantur. τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντα OR 770 i. q. τὰ σά. Hermannus *te iudice* explicuit, ego a cogitationibus animo volutandis repetiverim. ὁθούνεκ' ἦν σοὶ Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει OR 1016 *cognatione tenus.* Perperam diversum huic exemplum OR 1430 contulere Stanl. et Abresch. ad Aesch. Cho. 285. — (I p. 598 l. 5.)

3. ‖ Sequuntur *locutiones* mere *adverbiales.* ἐν τάχει i. q. ταχέως OR 765. 1131. OC 501. El. 16. 387. Ai. 804. ἐν βραχεῖ i. q. βραχέως, quod tamen aliter explicare licet, El. 673. OC 1581 [Ph. 435 ex Erf. coni. Dind. pro σε βρ. dedit σ' ἐν βρ.]; i. q. διὰ βραχέων fr. inc. 707, 3. ἐν μέσῳ El. 1364. OC 583 quippe de tempore, non de intervallo dictum. ἐν κύκλῳ Ph. 356. Ai. 723. ἐν χρῷ Ai. 786 [v. Lob. h. l. et Path. 2, 302]. ἐν δίκῃ Tr. 1069. inc. CV 42 i. q. δικαίως. ἐν παρέργῳ θοῦ με Ph. 473. ἐν σμικρῷ ποιούμενοι 498 *minimi pendentes.* ἐν εὐχερεῖ ἔθου 875. ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην OR 287 ducta haec a *referendis in aliquem numerum* cf. Valck. ad Phoen. 1282. Musgr. et Markl. ad IA 969. ἐν πυμάτῳ OC 1675 m. *postremo.* ἐν ἡσύχῳ OC 82. ἐν ἀσυχαίᾳ 198 m. De ἐν δεινῷ Ant. 1097 v. i. δεινός. Referam huc etiam ἐν καθαρῷ βῆναι τῷ ξένῳ OC 1575 ch. siquidem *recedere* significat. —

4. ‖ Sunt, quibus εἰς non minus recte conveniret vel in quibus sensui et consuetudini nostrae id magis convenire viderur. Horum partim *localia* sunt, ita explicanda, ut iam versari eo loco aliquid cogitetur, quorsum movetur adhuc. ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει OC 155 ch. ἐν τάφοισι θέσθε 1410. τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ τιθεῖσα Ant. 503. ἐν ποίμναις πίτνων Ai. 185 ch. ἐν βουσὶ πεσών 374 m. χερόπλακτοι δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι 633 ch. His proxime absunt τὸν ἐναγῆ φίλον ἐν αἰτίᾳ βαλεῖν OR 656 ch. Ἔρως ὃς ἐν κτήμασι [ἀνδράσι Blaydes.] πίπτεις Ant. 782. ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ θεὸς ἔπαισεν 1272. Hinc passive dicitur ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τὠμῷ κάρᾳ OC 564. — Alia actionem alicui intentatam vel in aliquem directam significant. ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἐστ' ἀνὴρ χρηστός Ant. 661. Malim enim οἰκείους intelligi, quam οἰκεῖα. ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας Ai. 366 m. δεῖ σ' ὅπως πατρὸς δείξεις ἐν ἐχθροῖς, οἵος ἐξ οἵου 'τράφης 557. μὴ ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ 1092. βουλήσει δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς 1315. — εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ Ant. 551 i. e. καταγελῶ σου, ut recte explicat schol. Diversissima summa levitate miscet ad h. l. Wexius: vide potius Abresch. ad Aesch. Ag. 280. οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ προσθήσεις τάσδ' ἀράς OC 153 ch. i. e. καταράσει μου. Adverbiascit Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω Ai. 971 i. e. εἰς τὸ κενόν. —

5. ‖ Iam singularia quaedam de usu praepositionis colligenda. —.— ‖ πλεονάζει. Non referenda huc illa, quae in 2 h exhibuimus, nec localia quaedam velut ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει OC 155. Rectius eo loco censebuntur haec. κακᾷ μ' ἐν εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ OC 525 m., si recte coni. Reisk.; a libris enim ἐν abest. ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἔνι OR 1239. κἂν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστι El. 1242. ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ fr. inc. 678, 10. ἐν οἷς ὁ νοῦς θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος 688, 1. Non satis

distinxere inter haec et illa absimilia Brunck. ad OR 1112. Elmsl. ad OC 620. Blomf. ad Aesch. Prom. 632. —.— || At *omittitur* in locis significandis, ubi adesse par erat. Δωδῶνι Tr. 172. ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς OC 715 ch. ἀγροῖσι τυγχάνει El. 313. κἀναδεικνύναι πύλαις pro πύλας coniectura Doederlini post firmata est cod. Mon. auctoritate El. 1458. Sed vulgata se bene tueri poterit; v. ἀναδείκνυμι. Alia exempla illius ellipsis v. ap. Hemsterh. ad Xen. Eph. p. 171. Locell. Wessel. ad Herod. 2, 54. Schaef. ad L. Bos. p. 697. Iacobs. ad Anth. Pal. 3. p. 168. Herm. de ell. et pleon. p. 192 opusc. I. Si sunt veteres isti locativi casus, ellipsis tollitur. —.— || In fine versus solitario exemplo collocatum ἐν OC 495, qui locus tamen interpunctione in hephthemimere iambica posita satis defenditur, ut nec οὖν cum Bothio et Elmsleio scribendum sit, nec mirabili Reisigii nove distinguentis ratione utendum. —.— || ἐν pro ἀντί dictum v. in ἐνστάτης. —.— || Pauca sunt de *lectione* suspecta exempla. δύο φέρει δ' ἐν ἑνὶ λόγῳ El. 1088 contra libros post Brunck. ἐν additur sec. schol. Praestat τῶν in antistrophico versu corrigere cum Erf. In OC 336. δεινὰ δ' ἐκείνοισ LA, ν super κ ab S inserto, membr. Brunckii δεινὰ δ κείνοις τὰ νῦν (τανῦν). Ricc. a, LB δ' ἐν κείνοις, idque ab Reisig. et Elmsl. receptum. Brunck. τἀκείνοις necessario, nisi c. Schaef. malis facere τἀν κείνοις coniiciente. In Ai. 80 plurimorum sed peiorum librorum scriptura est ἐν δόμοις μένειν; sed εἰς δόμους LA schol. Rom. LA et B, ille supra scripto ἐν δόμοις, Flor. Γ. Postremo in Ach. Am. fr. 168 perperam olim legebatur ἔνθ' ὅπλοισιν, dudum correctum ἐν θ'; rectius fortasse ἐν γ' scribatur. [De Ph. 435 v. βραχύς.]

'Ε ν ᾰ γ ή ς *sacer*. τὸν ἐναγῆ φίλον OR 656 ch. gl. ἐνταῦθα τὸν καθαρόν φησι. Est qui iureiurando sese obstrinxit, ut, si fefellerit, diris se deorum devoveat.

[*'Ε ν α ί θ ρ ε ι ο ς *subdialis*. δυσαύλων πάγων ἐναίθρεια καὶ δύσομβρα βέλη Ant. 356 ch. Helmki coni. rec. Schndw., ὑπαίθρεια Dind. c. Boeckh. αἴθρια LA.]

'Ε ν α ί ρ ω *tollo*. πόλις ἐναίρεται σθένει OC 843 ch. Vi Creontis infringi civitatis ius et libertatem infringi clamant. *interficio*. οὐδ' οἶδ' ἐναίρων νεκρόν Ph. 946. Suid. v. κακοπινέστατον habet οἶδεν αἴρων, sed idem οἶδ' ἐναίρων in v. καπνοῦ σκιά. θῆρ' ὀρειβάτην τόξοις ἐναίρων 956. — τοὺς εὐγενεῖς φιλεῖ Ἄρης ἐναίρειν Phryg. fr. 649 male vulgo συναίρειν, sed συναιρεῖν corrigi potest. (I p. 600 l. 3.)

'Ε ν α ί σ ι ο ς *propitius*. ἐναισίου δὲ συντύχοιμι [σοῦ τύχοιμι Cobet.] OC 1482 ch. Par. T. Farn. ἐναισίῳ. Suidas ἐν αἰσίῳ v. ἐναίσιμος. Id ipsum emendatione illaturus erat de omine explicans Valck. ad Theocr. Idyll. p. 149, de qua re adde Censorem Eumenidum a Muellero editarum p. 110. *Sortem aequam* dicit. De casu genitivo v. Brunck. l. c. Herm. ad Ph. 320 et nostra in συντυγχάνω.

'Ε ν α κ ο ύ ω *ausculto*. θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ κἀνακούσωμεν γόων El. 81 [ἐπακούσωμεν LA supra versum]. Schol. Rom. ἀ ν α κ ο ύ ο μ ε ν, ἐπακούσομεν. Gl. codd. Lipss. ἀντὶ τοῦ ἀ ν α δ ι δ α χ θ ῶ μ ε ν. Schol. Barocc. καὶ δὶς ἀκούσαντες ἀναγνωρίσωμεν τὴν φωνὴν τῶν θρήνων. Frustra interpretes in verbo inexplicabili laborarunt. ἐ ν α κ ο ύ ω Soph., non ἀνακούω posuit, Hippocrati quamvis alia significatione dictum; emendandum esse etiam schol. Romanum interpretatio ab eo prolata suadet.

'Ε ν ά λ ι ο ς et εἰνάλιος || *marinus*. Hoc extorsit metri lex Ant. 346 ch. πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν. *Pisces* sunt. Brunck. ἐναλίαν contra versum. ἐναλίῳ θεῷ OC 888. ἐν Ποσειδαονίῳ θ. 1492 ch. *Neptuno*. — || *maritimus*. Proprie dicitur ἔστι γάρ τις ἐναλία [v. i. αἶα] γῆς Εὐβοείας Thyest. fr. 239, 1. Tralate *navigationis comites* Aiaci dicuntur ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς Ai. 565, nisi fortasse *insulanos* homines appellari putas. Ne in his quidem obstare quidquam Valck. ad Phoen. 6 videbatur, quominus εἰνάλιος scriberetur, quanquam rectioris iudicii viam praeiverat Dawes. misc. cr. p. 195.

'Ε ν α λ λ ά σ σ ω *immuto*. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν Ai. 1060. Schol. ἀντέστρεψε, *rem ita vertit*. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας νὺξ ἥδε βάρος Ai. 208 an. [de scriptura v. ἀμέριος.] Hoc pro τίνα βαρεῖαν ἐναλλαγὴν ἐνήλλακται dictum esse Tricl. observavit.

'Ε ν ά λ λ ο μ α ι *insilio, irruo*. Proprie: πύλαις ἐνήλατο OR 1261. Tralate: νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη OR 263. [ἐνήλου 1311 m. v. i. ἐξάλλομαι.]

Ἔ ν α ν τ ᾰ *coram*. τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν Ant. 1299 m. Tricl. ἔναντι. [τὰ δ' ἐναντία LA, cum γρ. τόνδ' ἔναντα ab S.] De accentu v. Apoll. de adv. p. 549, 28. 550, 10.

'Ε ν α ν τ ι ό ο μ α ι *adversor*. πνεῦμ' ἐναντιούμενον Ph. 643.

'Ε ν α ν τ ί ο ς *adversus*. Ἕκτορος ἦλθ' ἐναντίος Ai. 1284. Lips. a ἦλθεν ἀντίος. Tralate de *re adversa*: κἀκείνοισι ταὔτ' ἐναντία Ph. 642. De *contraria* universe: τοῦδε χρὴ κλύειν καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τἀναντία Ant. 667. Recte schol. τὰ ἐ ν α ν τ ί α, τῷ δικαίῳ δηλονότι. τοὺς δὲ (τοὺς δυσσεβεῖς) τὴν ἐναντίαν δίκην τίνειν Alet. fr. 94, 8. — De *hominibus adversariis hostibusve*: σθένεις ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερὶ El. 998. τῶν ἐναντίων κρατεῖν Alead. fr. 106, 2. — Semel adverbium est τῶνδ' ἐναντίον OC 1002. *his coram*. De tono v. ἀντίος, Herod. π. μον. λέξ. p. 19, 32. (I p. 601 l. 6.)

'Ε ν ά π τ ω *infigendi* vel *fodiendi* vim habere videatur in illo γραφίοις ἐνημμένοις Hel. fr. 187, 2, quanquam de loco corrupto iudicari satis non potest [v. Welcker. Trag. p. 122.]

Ἔ ν ᾰ ρ α *spolia*. κλυτῶν ἐνάρων Ai. 177 ch.

'Ε ν α ρ γ ή ς *manifestus*. φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος Tr. 11. πρὶν ἂν κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων OC 910. νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας Ant. 795 schol. pro ἐναργῶς dici putat; rectius *manifesto effulgentem ex pulchrae puellae* oculis intelligis. — Aliquid tralati non de *visis* sed de *intellectis* rebus dicta habent. κοὐδεὶς ἐναργής Ant. 263 *neminem culpa facinoris tangebat aperte*. λῃστὴς ἐναργὴς τυραννίδος OR 535. τάδε σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ Tr. 224 ch. cf. Schaef. app. Demosth. 1. p. 878.

'Ε ν α ρ γ ῶ ς *manifesto*. πάρεστ' Ὀρέστης ἡμὶν ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ El. 878.

'Ε ν ᾰ ρ ί ζ ω *occido*. ἄγε με καὶ τότ' ἐνάριξον OC 1733 m. sed ibi Elmsl. Herm. [Dind.] ἐπενάριξον. — Cum figura ὃν αἰόλα Νὺξ ἐναριζομένα τίκτει κατευνάζει τε Ἅλιον Tr. 94 ch. *Nox emoriens*. De nocte diem, die noctem gignente comparant Theodectae epigramma ap. Athen. 10. *p*. 451 F.

Ἐναριθμέω *numero.* Tralate ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ OR 1188 ch. (ῑ ut in arsi).

Ἔνατος *nonus.* ἔνατος Ἀθηνῶν ἄπο. El. 707. A vett. doctoribus abiectum ἔννατος (Eust. p. 223, 19) est in Flor. Γ Δ LB.

Ἐναυλίζω *inhabito.* ὡς ἐναυλίζοντί τῳ Ph. 33. Eust. p. 806, 57 activum pro passivo *(immediativo)* dictum iure observat. Pollux ἐναυλίσαι et ἐναυλίσασθαι affert 1, 73; sed activum dictum intransitive solitarium videtur. *Stratum facere*, quae Herm. interpretatio est, propter intolerabilem tautologiam στειπτή ... ἐναυλίζοντα ferri non potuit.

Ἔναυλος *qui intus est.* τίν' ἔχει στίβον, ἔναυλον ἢ θυραῖον; Ph. 158 ch. Afferunt Thom. p. 305. Moschop. π. σχεδῶν p. 159. Phav. v. ἔναυλος θροῦς, omnes ἔναυλος ἢ θυραῖος scribentes, Thom. interposito ἐστί. De sententia v. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 236.

Ἐνδατέομαι *divido*, inde *per partes pronuntio*, et universe *memoro*, *celebro.* τὰ σὰ βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι OR 205 ch. Hesych. ἐνδατεῖται: ἀπομερίζει, cuius v. intpp. Imperite Eust. p. 1142, 22 interpretatur ἐπικουρίαν ποθὲν μερίζειν. — τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος Tr. 791 [ad eius Tr. loci memoriam pertinere δατούμενος quod schol. Aeschinis F. Leg. p. 65, 7 Dind. Aiaci Soph. assignavit, recte intellexere Schneidew. coni. crit. p. 102. Dind. ad Soph. fr. 14]. Bene Brunck. *dictis differre* Plautinum comparat. Ineptum quorundam ap. schol. inventum est ἐμματτούμενος, ἀντὶ τοῦ μασώμενος. V. etiam Blomf. gl. Aesch. Sept. 575 et Stallb. ad Plat. Civ. p. 383 b. (I p. 602 l. 5.)

Ἐνδεής *deficiens*, item *quod non sufficit.* οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος Ph. 375 *nulli parcens* (convicio). τὰ κρείσσω μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν OC 1430 *quae secus sunt, deteriora, improspera*, de quo euphemismo v. Elmsl. ad Eur. Heracl. 171. — αἰσχρὰ σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν Ph. 524 *segniorem:* v. Herm. De usu vocabuli consuli potest Lennep. ad Phalar. p. 297 a.

Ἐνδείκνυμι *indico.* πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρᾶν OC 48 v. i. δρῶ.

Ἐνδέω *illigo.* κακᾷ μ' ἐν εὐνᾷ πόλις γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ OC 526 m.

Ἔνδηλος *perspicuus.* ὁ Σίσυφος πολὺς ἔνδηλος ἔν σοι Synd. fr. 155, 2. ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω; Ant. 405.

*Ἐνδίδωμι *remitto.* ἐνδώσειν OC 1076 ch. scriptura non absimilis vero, sed non certissima fide: v. ἄν. [ibi τάχ' ἂν δώσειν πάθη libri, τ. ἐνδώσειν schol. quem est secutus Dind.: explica *mox remissuras esse calamitates.* — Item Dind. e Badhami coni. OR 65 edidit ὥστ' οὐχ' ὕπνῳ γ' ἐνδόντα (εὕδοντα libri) μ' ἐξεγείρετε.]

Ἔνδικος *iustus, rectus.* De homine: τῶν ἐνδίκων Ant. 208. ἄνδρας Ἕλλησι πᾶσιν ἐνδίκους Ai. 1363. τοὔνδικον πεφυκέναι Creus. fr. 326, 1. De re usitatius, etiam de *promerito.* δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ 'νδικον OR 682 ch. *immerita criminatio.* μὴ λέγων γε τοὔνδικον 1158. Hesych. hinc ἔνδικον: ἀληθές. πίστις ἔνδικος; 1420. οὐδὲ τοὔνδικον περιβλέποις OC 996. ἐνδίκου προμηθίας 1043. τό τ' ἔνδικον καὶ τὸ συμφέρον Ph. 926. φρονοῦσα τοὔνδικον Alet. fr. 88. — ἆρ' ὑμῖν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα; Ai. 1282 *quae vobis probarentur.* ἐνδίκους σφαγάς El. 37. ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι OR 553. — οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα OC 924.

Ἐνδίκως *iuste, merito.* δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε Ph. 372. τοὔνειδος ἐνδίκως ὀνειδίσαι 523. ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον OR 135. ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως ἀτιμάζοιτό σοι Ai. 1342.

Ἔνδοθεν, proprie *ex interiore parte.* ἔνδοθεν λαβὼν Ph. 645. ἔνδοθεν στέγης μὴ 'ξω παρήκειν Ai. 741 *foras;* de specie pleonasmi v. Lob. μή τις ἔνδοθεν κλύῃ El. 1238. ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος 1323. Subaudiendum τινός. Haec duo exempla eo traducunt, quod usitata adverbiorum confusione ἔνδοθεν pro ἔνδον dici videtur: sed ἔνδοθεν in altero applicatum est ad sensum apte verbo χωρεῖν. — Tralate dicitur Tr. 1021 m. λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραθεν ἔστι μοι ἐξανύσαι βίοτον. Schol. οὔτε ἀπ' ἐμαυτοῦ οὔτε ἀπό τινος τῶν ξένων δύναμαι ἐξανύσαι. Apte Wakef. contulit Eur. Or. 603. — De tono v. Apoll. de adv. p. 605, 18.

Ἐνδόμυχος *intus latens*, inde *inhabitans.* κρᾶτ' ἐνδόμυχον Ph. 1457 an. de se antri incola Philoct.

Ἔνδον *intus.* Proprie: οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή; Ph. 32. καὐτὸς ἔνδον OR 927. πρὸς οὐδενὸς τῶν ἔνδον Tr. 677. τοὺς ἔνδον γάμους 1139. Iolen introductam in domum. εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον Ai. 7. ἔνδον ἄρτι τυγχάνει 9. ἔνδον ἀρκείτω μένων 76. σκηνῆς ἔνδον 218 an. οὐκ ἔνδον 735. προσπόλων τινὸς ὑποστενούσης ἔνδον El. 79. τῶν ἔνδον ὄντων 821. περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν 1241 m. νῦν οὔτις ἀνδρῶν ἔνδον 1369. βοᾷ τις ἔνδον 1406. ἔνδον (εἰσί) 1451. — Tralate dicuntur haec: ὡς τἄνδον ἐξαρκῇ τιθῶ Tr. 334 *quae intus agenda sunt.* τῶν ἔνδον El. 155 ch. *domus consortium*, i. e. propinquorum. οὔτ' ἂν ὄλβον ἔκμετρον ἔνδον εὐξαίμαν ἔχειν Creus. fr. 324, 3 *possidere.* — De tono v. Apoll. de adv. p. 609, 32.

Ἐνδυτήρ *quod induitur.* τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον Tr. 674 i. q. χιτῶνα. Affert Eust. p. 599, 44 cf. Herm. Opusc. 2. p. 134.

Ἐνδυτήριος *quod induitur.* χιτὼν ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν Polyx. fr. 473. (I p. 603 med.)

Ἐνδύω *induo.* ὃν (πέπλον) κεῖνος ἐνδὺς Tr. 759.

Ἐνέδρα. Irenaeus gramm. ap. Socr. hist. eccl. 3, 7. παρὰ Σοφ. ἐν τῷ Φοίνικι (fr. 644) ἐνέδραν σημαίνειν τὴν ὑπόστασιν. Idem omisso fabulae nomine habet Iul. Pollux hist. phys. p. 376. cf. Meinek. ad Menandr. p. 161.

Ἔνεδρος *insidens, incola.* αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει Ph. 153 ch. (ἐ ut in thesi.)

Ἔνειμι. I. *Formarum* sola tertia persona exstat. ἔνεστι Ph. 1270. OR 578. OC 116. Ant. 213. Tr. 296. 591. El. 370. 527. 876. 1032. 1244. 1328. fr. Thyest. 237, 1. inc. 678, 10. ἐνῆν El. 545. Polyid. fr. 464, 3. — II. *Usus.* || Dicitur aliquid *inesse* alicui, aut cum praepositione iterata aut dativo solo. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν ἔνεστιν ηὐλάβεια OC 116. τοῖς λόγοις ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος El. 370. πατρὶ (παίδων) ἐνῆν scil. πόθος 545. ἔνεστιν (sc. ὠφέλησις ἐμοί) 1032. κἂν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστιν 1244. ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὑμῖν 1328. ἔνεστι καὶ λόγοισιν ἡδονή Thyest. fr. 237, 1. ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ inc. 678, 10. Sine casu: ἐνῆν δὲ συμμιγὴς ὀλαῖς παγκαρπία Polyid. fr. 464, 3, quod solum est propriae dictionis exemplum. — || At impersonaliter *aliquid fieri posse* vel *debere* propter naturam rei in-

natam significat, maxime cum infinitivo dici solitum. Via tralationis huiusmodi exemplis perspicitur: ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα Tr. 296. Cum enim *fieri* dicitur, *ut recte considerantes metuant*, hoc proprie dicitur, *insitum metum esse recte considerantium animis*. Dat. vel additur vel omittitur. νόμῳ χρῆσθαι παντί που ἔνεστί σοι Ant. 213 [π. π. πάρεστί σ. Dind. coni.]. τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι El. 527. — οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; Ph. 1270. ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς OR 578. οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν El. 876. τὸ μὲν δοκεῖν ἔνεστι Tr. 591. In Tr. 1022 m. dudum ex Canteri correctione metro necessaria legitur ἔστι μοι pro ἔνεστι, v. i. θόραζε. (I p. 604 l. 9.)

[?] Ἕνεκα *propter*. [Prorsus incerta ap. Soph. est fide vox. [Nam] χάριτος ἕνεκα fr. Pel. II. 5 Brck. num Soph. sint an Aristophanis sua illius verbis immiscentis Av. 852, incertum est: [et Ph. 554 nunc Dind. c. Aurato dedit ἀμφὶ σοῦ νέα (βουλεύματα):] libri ἀ. σ' οὕνεκα quod non rectius quam σοῦ 'νεκα v. Herm.

† Ἐνενήκοντα aut ἐνενηκοντάπολις aliquo loco Soph. posuisse oportet. Sic enim schol. Ven. Il. β 649. ἡ διπλῆ πρὸς τοὺς χωρίζοντας, ὅτι νῦν ἑκατόμπολιν τὴν Κρήτην, ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ ἐνενηκοντάπολιν. ἤτοι οὖν ἑκατόμπολιν ἀντὶ τοῦ πολύπολιν, ἢ ἐπὶ τὸν σύνεγγυς καὶ ἀπαρτίζοντα ἀριθμὸν κατενήνεκται νῦν, ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ τὸ ἀκριβὲς ἐξενήνοχεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ [fr. inc. 967]. In melicis utrumque commode dici potuit.

Ἔνερθε, ἔνερθεν [Lob. Path. 1, 49] *infra*. De loco terrestri: βαιὸν δ' ἔνερθεν Ph. 20. de inferis: τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς Ant. 25. τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις El. 1069 ch. οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών; Phaedr. fr. 603, 1. Tralatum est ἐχθρῶν ἔνερθεν ὄντα Ph. 666 ab lucratoribus humum proiectis sumptum. Schol.: ὄντα αὐτῶν ἐλάττονα. — Ap. poetas ἔνερθε et ἔνερθεν sola prosodiae necessitate differunt. Aliter ap. prosarios esse ostendit Lob. ad Phryn. p. 284. [Path. 2, 147 sqq.] — De tono v. Apoll. de adv. p. 603, 10.

Ἔνεροι [Curt. Et. n. 425. Lob. Path. 1, 49] *inferi, mortui*. ἐνέρων δολιόπους ἀρωγός El. 1391 ch. Orestes dicitur; qua re ἐνέρων nomine Agamemno significatur solus, nam *deorum inferorum* defensorem illum vocari ab re est.

[** Ἐνετός *Venetus*. Ἐνετοῖσιν ἵπποις fr. inc. 830, 1 corr. Hecker. de antholog. p. 320 pro ἐν τοῖσιν Ἐνεταῖσι Schndw. GGA 1844. p. 1807. cf. Bergk. in Philol. 20, 9. Egger, mémoires de l'hist. anc. et philol. Par. 1863. p. 165. — De tono Lob. Prol. 374.]

** Ἐνέχω *teneo*. ἀλλ' ἐνέχει τύχᾳ ὧδ' ἀπὸ μείζονος Ph. 1099 ch. *per maiorem quendam* (i. q. per deum) *his malis teneris;* Herm. ex schol. Libri ἔχει s. ἔχῃ. Sed scribendum certe τᾶδε fuit, quod fere omnes libri tuentur. [Dind. nunc οὐκ ἄλλοθεν ἁ τύχα ἅδ' ἀπὸ μείζονος.]

Ἐνζεύγνυμι *constringo*. ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν OR 718 de Oedipi pedibus perfossis. De verbo c. duobus accus. dicto pauca adnotavit Brunck. ad Ar. Pac. 1009. (I p. 605.)

Ἐνήλατα *spondae*. Pollux 10, 34. μέρη δὲ κλίνης καὶ ἐνήλατα. Σοφ. ἐν Ἰχνευταῖς Σατύροις (fr. 295) ἔφη· ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα διατορεῦσαί σε δεῖται; de quibus corrigendis v. i. δεῖ et διατορέω. Lob. ad Phryn. p. 132 ἐνήλατα quae essent, explicuit optime.

Ἔνθα *ibi* nec proprie nec tralate significat, sed *ubi*. ‖ Proprie est de locis. ἔνθα... Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ Ph. 3. ἔνθα ναίεις OR 414. ἔνθ' ἂν ᾖ 672. ἔφευγον ἔνθα μή ποτ' ὀψοίμην ὀνείδη τελούμενα 796. εὐνάς, ἔνθα τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι 1249. θαλάσσιον ἐκρίψατ' ἔνθα μή ποτ' εἰσόψεσθε 1412. ὄρεσιν, ἔνθα κλῄζεται Κιθαιρών 1451. ἔνθ' ἂν ὦσι 1461. ἔνθ' ἁ λίγεια μινύρεται ἀηδών OC 670 ch. Libri et Suid. v. μινύρεται consensu ἔνθα λίγεια. Illud reposuit Porson. ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ 812. ἔνθα δίστομοι συμβάλλουσιν ὁδοί 900. ἔνθ' οἶμαι Θησέα ἐμμίξειν 1054 ch. ἔρημος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν στίβος Ant. 773. ἔνθα Νύμφαι στείχουσι 1129 ch. πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἔνθ' ἔκειτο σῶμα 1197. ἀκτή τις ἔστ' Εὐβοιὶς ἔνθ' ὁρίζεται βωμοὺς Tr. 237 cf. ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον Κηναιόν ἐστιν, ἔνθα βωμοὺς ὁρίζει 753. ἀκτάν, ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραί 638 ch. ἑστίαν, ἔνθα κλῄζεται θυτήρ 659 ch. κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι 903. ἐπὶ σκηναῖς Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει Ai. 4. ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε φόνον 55. χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω 657. ἔνθα μή τις ὄψεται 659. κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν, ἔνθα τάφον εὐρώεντα καθέξει 1166 an. ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν El. 270. ἔνθα μή ποτ' ἡλίου φέγγος προσόψει 380. ἔνθα πηλαμὺς χειμάζεται Past. fr. 446, 1. — ‖ Semel interrogationi indirectae praeponitur, ὅπου significans: cf. Elmsl. ad Med. 1086. Αἴγισθον ἔνθ' ᾤκηκεν ἱστορῶ πάλαι El. 1101. — ‖ Attractionis quodam genere *quo* et *unde* significare videtur, nec sine idonea tamen ratione: v. Stallb. ad Plat. Gorg. p. 494 E. ἆρ' ὀρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν; El. 1099 i. q. ταύτῃ, ὅποι χρῄζομεν. καί μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως, ἔνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει Ph. 1466 an. Dictum hoc aliquanto ἐναργέστερον quam ὅποι, quasi iam, quo tendat, pervenerit. Contra vide haec: κρύψον νιν ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς τούτων πρόσεισι μηδέν El. 436. Exspectes ὁπόθεν, dictum autem pro ἐνταῦθα ὅθεν, in quo demonstrativum adverbium praevaluit, ut in illo, quod attulimus, El. 1099. — ‖ Transfertur a locis ad *tempora*, *rationem*, *opportunitatem faciendi* significanda. ἔστιν ἔνθα χἠ δίκη βλάβην φέρει El. 1043. φρονεῖν ὡς δεινόν, ἔνθα μὴ τέλη λύῃ φρονοῦντι OR 316. εἰς ἀνάγκαν, ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται 878 ch. Hoc exemplum et alterum ἅλις φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν OR 686 ch. *(rixam compositam sinere placet)* rationem tralationis perspicuam reddit. οὐ γὰρ ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν ἔνθα μὴ καθεστήκῃ δέος Ai. 1075 *nisi*. (I p. 606.)

Ἐνθάδε *hic*. ‖ Proprie et de *locis* dictum. μένων κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου Ph. 123. Iungenda μένων ἐνθάδε. ἐκεῖνοι προθέντες ἐνθάδε (ἐμέ) 268. ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι 1105 m. ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων OR 391. οὗτός ἐστιν ἐνθάδε 451. ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε (εἰμί) 968. κἀνθάδ' εἰσιδών 1049. ὁ δ' ἐνθάδε λεώς OC 42 *circumsita* loca colens. τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δημόταις 78. σὺ δ' ἐνθάδε φύλασσε πατέρα 507. τόπων τῶν ἐνθάδε 628. εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ μίμνειν 638. ζῆν ἐνθάδε 798. ἐνθάδ' ὢν 1036. τῶν ἐνθάδε Ant. 75 *haec loca habitantes* sunt qui *in terris versantur*, mortuis oppositi. Plane ita ἔχεις τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν νέκυν Ant. 1070 *in luce superorum retines*. κἀκεῖ κἀνθάδ' ὢν Ai. 1372. — οὔτε μήτηρ ἐνθάδε Tr. 1151. εἷς τῶν ἐν Ἅιδου μἀνθάδ' ἐνθάδ' ὢν ἀνήρ El. 1342 *hic* i. e. apud eos, qui intus sunt. τἀνθάδ' ἂν μέλοιτ'

ἐμοί 1436. — || Ut ἔνθα attractionem aut dicendi genus κατὰ τὸ σημαινόμενον patitur, ut *huc* significare videatur. ἐνθάδ' ἵξομαι Ai. 1365. οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν Ph. 304. ὃν ἐφηύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον OC 1257. — || Transfertur ad *rei gerendae tempus* et *rationem* significandam. Quomodo eo perventum fuerit monstratur hoc exemplo: εἴ τίς σε αὐτίκ' ἐνθάδε κτείνοι παραστάς OC 992 *hoc ipso loco praesentem*, eadem ratione, qua Latinorum *illico* dicitur, ad temporis notionem accommodato adverbio locum significante. οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω OR 488 ch. *praesentia et futura*. τοιαῦτα τἀνθάδ' ἐστί Tr. 943. — Alia his sunt ἐνθάδ' ἤδη τοῦ πάθους κυρῶ Ph. 899. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο Ant. 396. — ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων Ph. 377 *in eum locum adductus* id est rebus sic comparatis. — De tono v. Apoll. de adv. p. 589, 6. EM p. 341, 33. Gud. p. 188, 32.

'Ενθᾱκέω *consido*. De occupando solio regali dictum τοῖς σοῖς ἐνθακεῖν θρόνοις OC 1293. θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντα πατρῴοις El. 267.

'Ενθάκησις *sedes*. ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησις Ph. 18 et in antemeridiano et pomeridiano sole sedere poterat, propter antrum perforatum, v. Herm.

'Ενθαλάσσιος *maritimus*. νεῶν ποιμαντῆρσιν ἐνθαλασσίων Naupl. fr. 379, 10.

*'Ενθάλπω v. ἐκθάλπω.

Ἔνθαπερ *ubi quidem*. χώρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες πατέρα El. 1495. ἔνθαπερ ἐπιμέμονεν Ph. 515 ch. *quo*.

*'Ενθέακτος v. ἐνθρίακτος.

Ἔνθεν. || *unde* proprie et de locis dictum: ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἵξεσθε OR 1490. ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέστησεν μολεῖν κοίρανος OC 1286. ὡς ἄλλην χθόνα ἀποίσειν αὐτὸς ἔνθεν ἦν OR 1179, quod si originem popularem, non patriam spectat, viam transferendi vocabuli monstrat. — || *inde*. ὑποβὰς ἔνθεν ἐς Ἄργος Inach. fr. 265, 5. ὀνείδεσιν ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν Ai. 725 *hinc et illinc*, i. e. *ultro citroque* conviciis lacessebant. — || Transfertur primum ad *genus* et *originem* significandam. ἔνθεν ἦν γεγώς OR 1393. ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην 1485. Deinde ad *rerum rationes* et *tempora*. τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον Ant. 310. τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή OC 476 *reliqua, post facienda*. (I p. 607 l. 9.)

'Ενθένδε *hinc*. || Proprie dictum. ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν Ph. 529. εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ' ἐνθένδε OR 125. σὲ μή τινα ἐνθένδ' ἀπάξοντα OC 657. ἐνθένδ' εἷρπε 1587. Huc procul dubio referendum illud Triptol. fr. 537: χρῆσται δέ σ' ἐνθένδ' αὖθις, siquidem etiam hoc itinera et peregrinationes herois frumenti satoris spectat, sicut fr. 527. 528. 529. 536. 547. — || Transfertur ad significandum *tempus*. δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν OR 1267. τί δῆτα δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε; Ph. 895. οἶσθα μὲν τἀνθένδε El. 1307. — De tono v. EM p. 341, 33. Gud. p. 188, 32.

Ἔνθεος *deo plenus*. παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναῖκας Ant. 964 ch. τὰς Βάκχας schol.

[?]'Ενθερμαίνω *calefacio*. ἐντεθέρμανται πόθῳ Tr. 368. ἐκκέκαυται schol.; rectius de amore dicturus erat καίεται, θάλπεται [v. i. ἐκθερμαίνω].

Ἔνθηρος *efferatus*. ἐνθήρου ποδός Ph. 698 ch. *doloribus feris laceratum* intellige, non θηρόδηκτον cum scholiasta. In hoc explicando diversa miscet Abresch. ad Aesch. Ag. 569.

'Ενθνήσκω *morior aliquo loco*. χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον OC 790 cf. Abresch. dil. Thuc. p. 370.

[** 'Ενθριάζω *vaticinor*. Zenob. 6, 14. τί σοι ὁ Ἀπόλλων κεκιθάρικεν: τὸ κεκιθάρικεν οἷον ἐμαντεύσατο, ὥς φησιν Αἰσχύλος (immo Soph.) ἐν Αἴαντι Λοκρῷ (fr. 18). Meinek. τεθρίακεν, melius etiam ἐντεθρίακεν Nck. collata gl. Hesych. ἐντεθρίωκεν (scr. ἐντεθρίακεν): ἐνείληκεν ἢ ἐσκεύακεν ἀπὸ τῶν θρίων.]

'Ενθρίακτος, ἐνθουσιῶν. καὶ ἐνθέακτος Σοφ. Σίνωνι (fr. 489) Hesych. Postremum librariorum errori tribuo. [ἐνθεαστικός M. Schmidt.] Illud a Θριαῖς ducitur, sortium inventricibus.

'Ενθύμημα *consilium, cogitatio*. ταρβεῖν τἀνθυμήματα τἀπὸ σοῦ OC 292. βουλή et βούλευμα interpretantur. ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα 1199 v. βαιός.

'Ενθύμιος *quod animum sollicitat*. τί δ' ἐστί σοι ταῦτ' ἐνθύμιον; OR 739. gl. ἔμφροντις, ὅ ἐστι διὰ φροντίδος. *Terriculamentum* est, v. Musgr. ad Eur. Herc. fur. 724 et Wagner. ad Alciphr. 2. p. 44. — ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι Tr. 109 ch. i. q. ἐνθυμουμένην εὐνάς, v. Herm. Illustrat Valcken. ad Amm. p. 76.

Ἔνι v. ἐν.

'Ενιαύσιος *annuus*. χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἡνίκ' ἂν χώρας ἀπείη κἀνιαύσιον βεβώς Tr. 165 *annum*. [Sic Dind. c. Brck.: κἀνιαύσιος LA.]

'Ενιαυτός annus. ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν Tr. 253.

'Εναίω. Proprie *inhabito*. ἐκεῖ ἀλάστωρ οὑμὸς ἐνναίων ἀεί OC 788. Tralate: οἵοις (κακοῖς) ὁρᾷς ὅσοισί τ' εἰσήκουσας ἐνναίοντά με Ph. 472. — Ant. 1123 ch. Herm. ἐνναίων pro ναίων scripsit, ne bona antistrophici versus scriptura priore mutetur. [ναιετῶν Dind.] (I p. 608 l. 6.)

'Εννέα *novem*. τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας OC 483.

'Εννέπω [Curt. Et. 632]. Non est nisi praesens in usu. || *dico*. τό μοι ἔννεπε, τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν Ph. 142 ch. ταῦθ' οὕτως ἐννέποντες 348. λῃστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν ὥς νιν κατακτείνειαν OR 842. χὤ τι σοι λέγειν εὔκαιρόν ἐστιν, ἔννεπε OC 32. ἃ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις; 412. εἴ τί σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ Tr. 59. ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὗτος ἐννέπει 475. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; 630. ἐννέπειν ὅτου χάριν σπουδὴν ἔθου τήνδε Ai. 12. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω El. 676 [in aliquot libris est, in LA a m. recentiore additum γρ. τό τ' ἐννέπω]. Eust. p. 702, 4 c. Tricl., LA pr. m. Flor. Γ Δ νῦν τε καὶ πάλαι λέγω. ἐννέπειν τάδε δίκα 1255 m. σφῷν δ' ἐννέπω ὅτι νῦν καιρὸς ἔρδειν 1367. παῦρα ἐννέπειν 1439. — || Adsignificatur *narrare* et *memorare*. τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν; OR 1033. τὸν βοτῆρ' ὃν ἐννέπει 1048. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδα 1150 *iubere*. ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι ἐμμένειν OR 350. ἐννέπων ᾠδεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ 1381. εἶπον καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν ἄγειν OC 932. — || *loquor, alloquor*. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς; Tr. 402 et c. *accus*. ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει Ai. 764. — Scriptura ἐνέπω nec exstat nec metro convenit. De geminato ν v. Planud. ap. Bachm. Anecd. 2. p. 79; nec compositum est: v. Buttm. Lexil. 1, 279 gr. Gr. 2. p. 167. [Lob. Path. 1, 142.]

'Εννοέω || *animadverto.* οὐ γὰρ ἐννοῶ Ph. 28. — || *intelligo.* οὐ γὰρ ἐννοῶ OR 559 sc. ὅτι λέγεις. — || *in animum induco,* et quidem vel *reputandi,* vel *consilii capiendi* sensu. Illud exstat: τοῦτ' ἐννοήσασα Tr. 578. ἐννοεῖν χρὴ γυναῖχ' ὅτι ἔφυμεν Ant. 61. Hoc vero: ὅστις τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ Ant. 664 [LA a m. recentiore: τ. κρατύνουσιν νοεῖ m. pr. et sic Dind.] — ἐννοεῖς ἡμᾶς προδοῦναι OR 330. φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς Ai. 115. — Illa *reputandi* significatione etiam medium ἐννοεῖσθαι dicitur. τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς Ph. 1440. ἐννοεῖτε corr. Elmsl. ad Med. 852 [recep. Dind.].

῎Εννομος *iustus.* οὔτ' ἔννομ' εἶπας OR 322.

῎Εννους *sui compos.* ὁποῖ' ἀνὴρ ἔννους OR 916. Affert Suid. v. ἔννους et utitur Eust. p. 389, 7.

῞Εννυμι [Curt. Et. n. 565] *induo.* ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος OC 1701 m. [ἵππον ἕσας ἄγει ζυγόν Ant. 351 coni. Wolff. pro ἵ. ἀέξεται ἀμφίλοφον.] (I p. 609.)

'Εννυχεύω *pernocto.* ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις Ant. 784 ch. de amore. Illustrat Brunck.

'Εννύχιος *nocturnus.* ἐννυχίοις μαχαναῖς Ai. 180 ch. ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν 1203 ch. ἐννυχίου δείματος 1211 ch. At ἐννυχίων ἄναξ Pluto dicitur OC 1558 ch. — Metri causa sec. schol. scribentem λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια ὄρη Lachm. scripsit ἐννυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν OC 1248 ch. Libri plerique νυχίαν Par. B T νυχιᾶν, v. ῥιπή.

῎Εννυχος i. q. ἐννύχιος. ἔννυχον ῞Αιδαν Tr. 501 ch. [cf. πάννυχος.]

'Ενόδιος *vialis.* αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεόν Ant. 1199. Proserpinam Erf., rectius Hecaten intelligas, cf. Ar. Plut. 594. De utraque observat schol. πῦρ, τῆς εἰνοδίας ῾Εκάτης ἔγχος Rhiz. fr. 480, 2 versu productiorem formam postulante: lib. ἐνοδίας.

'Ενοικέω *habito.* ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν OC 1533.

῎Ενοικος *habitator.* ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι OR 1524. Νεμέας ἔνοικον λέοντα Tr. 1092.

'Ενόλμιος et ἔνολμος. Apollini cognomentum tribuisse Soph. fertur fr. inc. 875. ap. EM p. 344, 40: ὅλμοι δὲ λέγονται οἱ τρίποδες τοῦ 'Απόλλωνος. Σοφ. ἐνόλμιος ἀντὶ τοῦ μαντικός. Explicatius Zenob. Prov. 3, 63. 'Απόλλων ὑπὸ Σοφ. ἔνολμος. Ceterum ὅλμος, non ὄλμος veteres: v. Muetzell. de em. Theog. Hesiod. p. 45.

'Ενόπη *inauris.* Hesych.: ἐνόπαις (cod. ἐνώταῖς): ἐνωτίοις. τῇ προσῳδίᾳ ὡς διόπαις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν (Capt. fr. 51). EM p. 344, 47: ἐνόπαῖς (scr. ἐνόπαις): τοῖς ἐνωτίοις, ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς τῶν ὤτων ὀπαῖς κεῖσθαι. Σοφ. sine nomine fabulae. v. Bentl. ad Hor. Carm. 1, 9, 7. Cf. Boeckh. expl. ad Pind. p. 276.

῎Ενοπλος *armatus.* ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει ὁ Διὸς γενέτας OR 469 ch. (ŏ, ut in arsi).

'Ενοράω *adspicio.* ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη Ph. 854 ch. v. Herm.

῎Ενορκος *iure iurando obstrictus.* ἔνορκος οὐδενί Ph. 72. οὔ σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι 811. Comparavit Herm. OC 650. — *sacrum* significat *fas* θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν Ant. 369 ch.

'Ενουρήθρα s. ἐνούρηθρον *matula.* Non liquet utrum, an utrumque posuerit Soph. Pollux 10, 44: ἀμίς, ἣν καὶ Σοφ. ἐν Πανδώρᾳ (fr. 430) ἐνουρήθραν καλεῖ. [Tzetzes in Walzii Rhet. 7. p. 735 (Crameri AO 4. p. 60) ἀμίς: στάμνιον, ᾧ ἐνουροῦσι. Σοφ. δὲ ἐν Πανδ' ἐνούρηθρον καλεῖ, Αἴσχυλος δὲ οὐράνην. — Gramm. in Crameri AP 4. p. 12, 13 ἐνουρῆθρον.] (I p. 610 l. 2.)

'Ενσείω *incutio.* De *fulmine:* ἔνσεισον, ἐγκατάσκηψον βέλος κεραυνοῦ Tr. 1087 quanquam ἔνσεισον c. accus. βέλος coniungi non debet. De *gravi malo feriente.* θεὸς ἔπαισεν ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς Ant. 1274 m. De *sono* aures feriente: ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας ἵπποις El. 737.

['Ενσκήπτω *irruo* in tmesi ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει OR 27 cf. ἐνσκήψαντες: ἐφορμήσαντες Hesych.]

'Ενστάτης *adversarius.* 'Οδυσσέα, τὸν σὸν ἐνστάτην Ai. 104. τὴν ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντὶ εὑρίσκομεν, ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Αἴαντι EM p. 625, 25 ex Oro, sed vitiose scriptum εὑρίσκει; rectius eadem ap. schol. Opp. Halieut. 1, 152. Zonar. 2. p. 1448.

[*'Ενστερνομαντία v. i. στερνόμαντις.]

'Ενταῦθα. || Proprie *hic* de *locis* dictum. ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα Ph. 16 *circa haec loca.* ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν OR 1028. ἐνταῦθα κάμψειν βίον OC 91. — || Item *huc, in eum locum.* μέθες ἐνταῦθ' ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν Tr. 800. ἐνταῦθά νυν χρὴ τοὐμὸν σῶμα ἐμβαλεῖν 1193. μέλλουσι γάρ σ' ἐνταῦθα πέμψειν El. 380. Ammonio memoratum hoc p. 51. Eust. p. 1839, 61. Suid. v. κατηρεφέα, Phavor. p. 159, a (416). — || Tralatum dicitur ad *rerum conditionem qua quid fieri narratur, in quibusve quid positum est et vertitur.* ὡς ἐνταῦθ' ἵμεν (ἐμέν), ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός El. 21. 'Οδυσσεὺς ὅ ἔστιν αὖ κἀνταῦθα Ph. 429 cf. Herm. ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι Πάτροκλος; 433. ἐνταῦθα γὰρ κακὸς φαίνει φίλος OR 582. τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἔνι 598 *in me vertitur, positum est.* ἐν ἐμοί schol. κἀνταῦθ' 'Απόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσεν φονέα γενέσθαι 720. *cum ita sit, tamen,* ὅμως δέ. — ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται OC 585. ἐνταῦθα δὴ 'βόησε τὸν δυσδαίμονα Λίχαν Tr. 772. κἀνταῦθ' ὁ παῖς ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδὲν 936. ἐνταῦθα πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ Alead. fr. 98, 1. Sic etiam proxime cum *temporis* significandi formulis componitur. νῦν δ', ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ, ἐνταῦθα δὴ... Tr. 37. ὅτ' ἢ πέλας, ἐνταῦθά μοι ... συνηντίαζον OR 802. De ipso enim loco τῆς σχιστῆς non aptum.

'Εντάφιος *sepulcralis.* Substantive dictum ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν El. 326. ἐναγίσματα schol., *iusta funebria,* (I p. 611 l. 2.)

[**'Εντείνω *intendo.* In fr. inc. 894 coni. Nck. Μολοσσικαῖσι χερσὶν ἐντείνων πέδας vel M. χεῖρας ἐ. πέδαις. pro ἐκτείνων quod v.]

'Εντελής *eximius.* δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων βοῦς Tr. 760. Male de hoc vocabulo statuit Blomf. gl. Aesch. Ag. 104.

'Εντέλλω *mando.* ἐντέλλω ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι Bekkeri Antiatt. affert p. 94, 8 ex Thyeste fr. 252. πάντ' ἔλεξα τἀντεταλμένα Ulix. Fur. fr. 411, 1.

'Εντεῦθεν. [Lob. Path. 2, 152 sqq.] || Proprie *hinc,* de locis. ἄπαγε νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη OR 1521. Exemplum unum El. 1339: πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι minime ἐντεῦθεν pro ἐνταῦθα dictum habet. Introiturus enim Orestes recte quaerit, quid sibi

illinc s. ex interiore domus parte, i. e. ab habitantibus eam exspectandum sit. — ‖ Tralatum ad res deinceps consequentes. κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἔθραυε El. 728 *inde.* ὅρα πῶς μοι τἀντεῦθεν φροντίδος Ph. 834 ch. Subaudiendum ἔχειν δεῖ s. ἔχοις ἄν: τἀντεῦθεν sunt, *quae deinde agenda supersunt*, ut recte Brunck. sec. schol. τὰ μετὰ ταῦτα explicantem, sed perperam distinguentem.

'Εντήκω *infundo.* Perfectum et passivae formae omnes intransitive dicuntur de *animi motibus.* ἐντήκεται γὰρ πλευμόνων ὅσοις ἔνι ψυχή fr. inc. 678, 7. Cum casu secundo dictum exquisitius, velut ἐμβαίνω, ἐμβατεύω, ἐντυγχάνω. μῖσος παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι El. 1311. Et inversa ratione, ut quis dicatur *amori* deditus, εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν Tr. 463. Recte de Hercule intelligi schol. vult, nec obstat, quod eius mentio non proxime, sed interiectis aliis ante facta est; haec enim minoris momenti sunt, brevique eis defungitur oratio ad gravius reditura: ἄρχειν cum Amor et Ioles et Deianirae dicatur, utriusque sortem illius imperio regi significatur, Deianira ut Herculem uxor secuta nunc adhuc eius amore teneatur, Iole ut propter Amoris in Hercule potentiam gravem fortunae mutationem subierit. [ἐντακῆναί τινι *colliquefactum inhaerere alicui.* Herm.]

"Εντιμος *qui in honore est.* De homine: τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς Ant. 25. Cur rite sepulti eo nomine dicantur, v. ap. Musgr. ἔντιμος τούτοις El. 239 m. — De re: τὰ τῶν θεῶν ἔντιμα Ant. 77.

'Εντολή *mandatum.* κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολὴν Ai. 567.

"Εντονος *intentus.* πρὸς ἅσπερ (πάθας) οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι fr. inc. 722. (I p. 612.)

"Εντοπος *accola, vicinus.* βᾶτ' ἔντοποι OC 841 ch. Sic post Brck. editur: librorum scriptura ἐντόπιοι versum dochmiacum evertit. εἴ τις ἔντοπος OC 1457. οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ Ph. 212 ch. v. schol. Ar. Av. 276. ὁρῶντα ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον 280. ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων 1171 m. τῶν πλησιασάντων schol.

*'Εντός *intus.* ἑρκέων ἐντὸς ἐγκεκλῃμένους Ai. 1274 cod. Barocc. pro ἑ. οὗτος ἑ. satis elevavit Lob. ad h. l.

'Εντρέπω. Medium ἐντρέπομαι solum in usu ap. Soph. Primitivae *se convertendi* significationi affine est στείχωμεν ἤδη, μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα OC 1541, quod est μηδὲ μέλλωμεν. Schol.: ἀντὶ τοῦ ἐπιστρεφώμεθα, quod quomodo dictum voluerit esse, patefit ex addito "Ομηρος· ἐντροπαλιζόμενος. Usitatius est, sed ab eadem *sese convertendi* vi ductum, quod *curare*, *cordi sibi esse sinere* significat. ὧν ἐντρέπου σὺ μηδὲν OR 724. εἴπερ τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων 1226. τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς συμμάχου; Ai. 90. οὐδὲν ἐντρέπει ἐμοῦ γε El. 519 adsignificato procaci et non morigero animo. μηδὲν ἐντραπῇς OR 1056. Hoc ἐπιστρέφεσθαι scilicet Homerico vocabulo interpretantur schol. ad Ai. l. c. et OR 724, addito, quando id quod φροντίζειν verbum significet, genitivum postulare. Eodem cum casu iam Hom. composuit Il. 14, 554, memoratus ab Antiatt. Bekk, p. 94, 12, et saepius; item Plato Phaedr. p. 254 a cf. Stallb. p. 111.

'Εντριβής *exercitatus.* πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ Ant. 177.

'Εντροπή *ratio* i. e. *cura.* τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν ἕξειν OC 299.

'Εντροφος *innutritus.* Tralate παλαιᾷ ἔντροφος ἁμέρᾳ Ai. 623 ch. [ubi ταλαίνᾳ Dind. σύντροφος id. c. Nauckio]. πολυετὴς schol. σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον OC 1362 i. e. ἐνέζευξας.

'Εντυγχάνω *incido in.* Cum *dat.*: τοιούτοις κακοῖς ἐντυγχάνω Ai. 433. Affert EM p. 27, 23. *Nude:* χὠπόθεν πένης ἀνὴρ μηδ' ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν Alead. fr. 109, 8 *ne opportunitatem quidem nactus assequitur quae desiderat;* longe illud elegantius quam scribi εὐτυχῶν. Inverso ordine dictum de *re obtingente* videtur παῦλαν ἴσθι μή ποτ' ἐντυχεῖν νόσου Ph. 1329. Sed sensus ἄν desiderat, ut vel Elmsl. ad Ai. 1081 emendatio ἂν τυχών, vel Schaef. m. cr. p. 86 et Pors. ap. Kidd. p. 220. ἂν τυχεῖν probabilis videatur. — C. *genit.*: τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν 'Ασκληπίδαιν Ph. 1333. v. 'Ασκληπίδης. Hermanni ratio probabilis sed paulo contortior: πρὶν ἂν μαλαχθῇς νόσου, ἐντυχὼν τούτῳ (sc. τῷ μαλαχθῆναι) τῶν 'Ασκληπιδῶν i. q. παρὰ τῶν. Sed cum συντυγχάνω, ἐμβαίνω, ἐμβατεύω, alia c. genit. dicantur, recte etiam ab ἐντυγχάνω is casus suspendetur. (I p. 613 l. 2.)

'Ενυάλιος. Martis cognomen. χαλκοθώραξ 'Ενυάλιος Ai. 179 ch. Interaspirabatur a nonnullis, v. Lehrs. Arist. p. 333. [De Marte Enyalio v. Wolff. in Gerh. AZ 1857, p. 103 et in append. crit. ad Ai. l. c.]

'Ενυβρίζω *contumelia afficio.* ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν (πράγματι) Ph. 342 (ῠ in arsi).

"Ενυδρος [Curt. Et. n. 299] *aqualis.* Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες Ph. 1454 an. (ῠ ut in thesi anapaestica).

'Ενώμοτος *iureiurando obstrictus.* ὅρκων οἷσιν ἦν ἐνώμοτος Ai. 1113. Sic LA m. rec. et apogr. pauca, ἐπώμοτος LA pr. Flor. Γ Δ reliqua. Ex hoc fortasse loco Suid. et Zonar. 2. p. 720 ἐνώμοτος, ἔνοχος τοῖς ὅρκοις.

'Εξαγγέλλω *publice nuntio.* κἀξάγγελλ' ἰὼν καὶ πᾶσι Καδμείοισι OC 1393. Medium: τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται OR 148. Eust. p. 694, 20, quem sequitur Erf., passivi (i. e. medii) usum pro activo positi s. deponentis agnoscit; comparans ἐσώζετο τὴν εὐλάβειαν ex El. 993, et Euripidis ἐγήματο Med. 264. Multiplex autem Eustathii error est; nam et in ἐσώζετο τὴν εὐλάβειαν sua medio ratio constat, nec est deponens, et ἐγήματο plane alienum, et in OR loco cum opponantur invicem τῶνδε χάριν δεῦρ' ἔβημεν et ὧν ἐξαγγέλλεται, clarius medii veri sensus perspiceretur, si additum esset ἀφ' ἑαυτοῦ, *quae ille ultro et quasi de suo protulit.*

'Εξάγιστος *piacularis.* ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ OC 1526. καθαρά schol. cf. Abresch. ad Aesch. Ag. 649. Rectius c. Herm. *quae piaculum est nec licet dicere* interpreteris. Ex antiquo et docto fonte Hesych.: ἐξάγιστα: πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ἀφωσιωμένα, ἃ οὐχ οἷόν τε ἐκκομίζεσθαι τῶν ἱερῶν. ἔνιοι δὲ ἁγνὰ ἀπέδοσαν.

'Εξάγω. Proprie *educo* s. *abduco.* τήνδ' ἐξάγειν ἄκουσαν OC 826. Paulo aliter dictum τήνδε τὴν ὁδὸν οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος OC 98 *ita duxit*, *ut longorum errorum in hoc luco finem invenirem.* — Tralate *ferre*, *gignere.* οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι fr. inc. 717.

'Εξαίρετος *exemptus.* ἐξαίρετον τίθημι τὴν ἀκουσίαν fr. inc. 822. [De tono Lob. Paral. 478.]

'Ε ξ α ι ρ έ ω. Activum *eximo, sepono.* Νίσῳ ἐξαιρεῖ χθόνα fr. Aeg. 19. γυναῖκα δ' ἐξελόντες Hel. 187, 1. Tralate *everto, tollo.* φθίνοντα γὰρ Λαΐου θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἤδη OR 908 ch. Affert Suid. v. ἐξαιροῦσιν, quocum conspirat cod. LA a pr. m. Cum ceteris libris ἐξαίρουσιν Brunck., mire explicatum a Vauvillersio *efferunt*, quasi mortuum scilicet. Hesych.: ἐ ξ α ι ρ ο ῦ σ ι ν: ἀφανίζουσιν. cf. Abresch. ad Aesch. Eum. 864 et inprimis Schaef. l. c. [Deinde *tollo, expello* ὅ τι γὰρ φύσις ἀνέρι δῷ, τόδ' οὔποτ' ἂν ἐξέλοις fr. inc. 965.] — Medium *sibi eximere, eligere.* ταύτας ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν Tr. 245. Adsignificatur *acceptum praemium:* δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι OC 541 m. — Hinc *adimere alteri*, quod quasi habeas ipse. μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα El. 1208. Tuetur cum libris Eust. contra Elmsleii conatum correcturi μή μ' ἐξέλῃ.

'Ε ξ α ί ρ ω. Proprie *attollo*, inde etiam *ex sede excito.* βάθρων ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες OC 264. τοὐμὸν ἐξάραντά σε σῶμα Tr. 1193. De *gressu* κοῦφον ἐξάρας πόδα Ant. 224. Iam aliquid figuratae dictionis habet τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος; OC 358 *quid domo te excivit?* De *animo* moto: πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος Ai. 1066 i. q. μὴ ὀργισθῇς. ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον Tr. 147. „*Vita erigi* cum dicitur, idem est quod *alacri et erecto spe ac fiducia animo vivere.*" Herm. — Pass. eadem de animo commoto ratione dicitur. εἴ τις ἐλπίσιν κεναῖς ἐξῄρετ' ἀνδρὸς τοῦδε El. 1461. ἐμεγαλαύχει schol. Hoc sensu ἐπαίρειν usitatius, v. Monk. ad Eur. Hipp. 322. — Medium ab *attollendi* significatione deflexum significat *augere quod nostrum est.* οὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα Tr. 491. Legitur in libris plerisque ἐ ξ α ι ρ ο ύ μ ε θ α, quod idem erit, si Porsono credimus ad Med. 848; sed non credimus; v. αἴρω. Illam Musgr. coniecturam firmant codd. Harl. Vat.

'Ε ξ α ι τ έ ω *deposco.* C. genit. ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξῄτει πατρός Tr. 10 in matrimonium. cod. Par. ἐζήτει, quod non videtur scribendi vitium. C. accus. personae et infinitivo: ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν OR 1255. C. accus. rei: σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα OC 5. — Medium *sibi* vel *in suos usus poscere* significat. δὸς πᾶσιν ἡμῖν ὥσπερ ἐξαιτούμεθα El. 656; c. accusativis duobus *aliquid aliquem poscere:* τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν OC 586. Subauditur eadem significatione accusativus: ἱκετεύομεν ξύμπαντες ἐξαιτούμενοι OC 1327.

'Ε ξ α ί φ ν η ς [Lob. Path. 222. Curt. Et. p. 609 ed. 2] *repente.* τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης Ph. 751. ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρόν OC 1610. φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς θώυξεν αὐτόν 1623. ὥστε πάντας ὀρθίας στῆσαι ἐξαίφνης [εὐθέως coni. Dind.] τρίχας 1625. ἐξαίφνης τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν Ant. 417. ἐξαίφνης σφ' ὁρῶ θάλαμον εἰσορμωμένην Tr. 912. τάχ' ἂν ἐξαίφνης πτήξειαν Ai. 170 an. — Qui de tono diserte praeceperit, non novi. (I p. 615.)

'Ε ξ ᾰ κ ο ύ ω *audio.* δηχθεὶς πρὸς ἁξήκουσεν ὧδ' ἠμείψατο Ph. 378. οἵοις (κακοῖς) ὁρᾷς ὅσοισί τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με 472. εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο El. 553. — *auditione accipio.* λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὄπωπα δ' οὐ μάλα Ph. 676 ch.

'Ε ξ ᾰ κ ρ ῑ β ό ω *accuro.* Opponuntur δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον Tr. 426 *accurate et pro certo proferre.*

'Ε ξ α λ ε ύ ο μ α ι *devito.* ὡς ἂν μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς Ai. 656. Sic Lob. ex libris plerisque et Suid. v. ἐχθρῶν ἄδωρα et εἰμί. [Sed. v. i. ἐξαλύσκω.]

'Ε ξ α λ λ ά σ σ ω *commuto.* κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται Ai. 474. Metonymia est, accommodatis ad hominem, quae in eius conditionem cadunt. Iam Steph. Thes. LGr. 1, p. 353 vertit: *qui nullam vicissitudinem in malis suis accipit*, i. e. cuius mala eodem semper statu manent, recte, modo quod κακοῖσι adverbiascit.

'Ε ξ ά λ λ ο μ α ι *exsilio.* Tralata *tendendi* significatione dictum ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλλου OR 1311 m. Sic Herm. [rec. Dind.], cum libri ἐξήλου habeant, eiusque pravae scripturae vestigia etiam apud alios scriptores reperiantur. Elmsl. ἐξάλω, inaudite δωρίζων [ἐνήλου Nauck.]. Schol.: ἀπὸ τῶν ἀγωνιζομένων πένταθλον καὶ ἀλλομένων. Ea interpretatione minime opus.

['Ε ξ α λ ύ σ κ ω *devito, effugio.* Ex Hesychi gl. ἐξαλύξωμαι: φυλάξωμαι. Σοφ. Αἴαντι μαστιγ. recte nunc Ai. 656 pro ἐξαλεύσωμαι quod libri et Suid. tenent, editur. Hoc quidem in vulgus usitatius, sed tragicis magis acceptum ἐξαλύσκω.]

'Ε ξ ᾰ μ α ρ τ ά ν ω *pecco.* οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν Ph. 1010. λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον 1224. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ Ant. 743. Prolepsis est. ἀνθρώποισι τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν 1024. — *Non assequi expetita.* ἦ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν El. 1039. βούλομαι καλῶς δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς Ph. 95.

'Ε ξ ᾰ μ α ρ τ ί α *peccatum.* ἴση νῷν ἐστιν ἡ 'ξαμαρτία Ant. 558.

'Ε ξ ᾰ μ ά ω *messem facio.* σπείρων κἀξαμῶν ἅπαξ Tr. 33. Cum figura: γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος Ai. 1178 i. q. ἐκκοπείς. Suid. ἐξημημένος: ἀφῃρημένος. De pari similium verborum θερίζειν et ἐκθαμνίζειν tralatione v. Wesseling. ad Diod. 16, 82. Valck. Diatr. p. 225 [v. i. ἀμάω].

'Ε ξ ᾰ ν α γ κ ά ζ ω *cogo*, fortius quam ἀναγκάζω. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάζει στόμα OC 603. εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει 1179. ἐπεὶ κελεύεις κἀξαναγκάζεις Tr. 1258. τὰ σὰ ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ El. 620, δρᾶν βίᾳ coniungenda. (I p. 616.)

'Ε ξ α ν ᾰ γ ω. Medium significat *vela dare.* ἡνίκ' ἐξανηγόμην ἐγώ Ph. 571.

'Ε ξ α ν α σ τ ρ έ φ ω *everto.* χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ fr. inc. 767 ap. schol. Arist. Av. 1240, qui id risit facete. Sententia manca est et sic suppleri posse videtur ὅταν τις ὄλβος ... ἐξαναστραφῇ.

'Ε ξ α ν ε υ ρ ί σ κ ω *reperio*, adsignificato incepto audaci et novo. οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν Ph. 991.

'Ε ξ α ν έ χ ω. Medium est *ferre, sustinere.* οὐ λόγων ἄλγιστ' ἂν ἐξανασχοίμην κλύων OC 1174. πῶς ταῦτ' ἐξανασχήσεσθε τοῖσιν 'Ατρέως ἐμὲ ξυνόντα παισίν; Ph. 1355.

'Ε ξ α ν ί η μ ι *effero.* ἀρὰς σφῷν ἐξανῆκ' ἐγὼ OC 1375. Subauditur casus quartus: ἀνίκ' ἐξανείη δακέθυμος ἄτα Ph. 705 ch. de *dolore remisso* dicitur: em. Herm. sec. Triclin. ἐξανίῃ. Libri ἐξανίησι [LA a pr. m. ἐξανει . ησι] et metro incommodum et ad sensum ineptum. Cf. Herm. ad Herc. fur. 120 it. schol. Eur. Androm. 718.

'Ε ξ α ν ί σ τ η μ ι *excido*, de *sedentibus:* οὐδ' ἐμοί τοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος OC 47 de *incolentibus:* τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων Ant. 297

de *mortuis in vitam revocandis:* ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; El. 940. *Medium* s. *passivum* idem quod *surgere* significat. μύω τε καὶ δέδορκα κἀξανίσταμαι fr. inc. 754, 1. εὐθὺς ἐξανίσταμαι ὀργῇ βαρείᾳ Ph. 367. κέρχνος ἐξανίσταται Inach. fr. 278.

Ἐξανύω *perficio, impleo.* τί μοι ἐξανύσεις χρέος; OR 157 ch. θεῶν πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσε Ai. 713 ch. Schol. vet. ἐξεπλήρωσεν. Suid. v. πάνθυτα: πανσέβαστα νόμιμα ἐξεπλήρωσεν, ex interpretatione. ἔμελλες ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων 926 ch. schol. vet. πληρώσειν τὴν μοῖραν. [λίσσωμαι ἐπιπόνῳ μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ ξένον ἐξανύσαι μόρῳ τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα OC 1562 ch. Dind. c. Vauvill. pro ἐκτανύσαι dedit.] Cum adsignificatione *medendi* dictum λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραθεν ἔστι μοι ἐξανύσαι βίοτον Tr. 1021. Ante Musgr. legebatur ὀδύναν et βιότου, quae ille corr. ex schol.: τὴν λαθίπονον ἴασιν τῶν ὀδυνῶν οὔτε διὰ στόματος οὔτε ἔξωθεν (rectius alter οὔτε ἀπ' ἐμαυτοῦ οὔτε ἀπό τινος τῶν ξένων, et melius hoc erat οὔτ' ἄλλοθεν), προσάπτειν δύναμαι.

Ἐξαπαλλάσσω *libero.* τίς ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται; El. 1002 *evadet* s. *discedet malo liber.*

Ἐξαπόλλυμι *occido.* πατέρα τὸν ἁμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας El. 588. ἕως ἀπώλεσέν τε καὐτὸς ἐξαπώλετο Erig. fr. 225, 2.

Ἐξαποφθείρω *perdo.* μόνη γὰρ αὐτὸν ἐξαποφθερῶ Tr. 713. (I p. 617.)

Ἐξαργέω *segniter ago.* ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα Ph. 556 *non segniter curata.*

Ἐξαρκέω *sufficio.* ἡ Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι ἔσται τὸ λοιπὸν, ὥστε... Ph. 459. καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί OC 6 de *stipe tenui.* ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος 1116.

Ἐξαρκής *quod satis est*, bene ordinatus, curatus. ὡς ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ Tr. 334 *curem domestica.*

Ἐξαρπάζω *eripio.* οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι σπεύδουσιν OC 1016. Ita PA Ricc.: reliqui aperto vitio ἐξηρπασμένην [in LA οι in ην mutavit S]. Illud de *puellis raptis* Elmsl. intelligit, Burton. [et Herm. c. schol.] de *raptoribus*, iique recte propter contra positum ἡμεῖς οἱ παθόντες ἕσταμεν. Verum medium suam et legitimam significationem tuetur, *sibi* enim *suisque usibus* Creon rapuerat. Pinguiter iudicat Blomf. gloss. Aesch. Ag. 252. [ἐξειργασμένοι coni. F. G. Schmidt.]

Ἐξάρχω *initium facio.* εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες El. 557. Inutilem ellipsin schol. unus comminiscitur, ἐξῆρχες πείθειν ἐμὲ δηλονότι λόγοις ὀρθοῖς. [Dind. cum LA m. pr. λόγουσ: m. rec. mutavit in λόγοισ.]

Ἐξασκέω *exorno.* λουτροῖς τέ νιν ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν OC 1603. v. ἀσκέω.

Ἐξατιμάζω *contumelia afficio.* ἵνα μὴ 'ξατιμάζητον εἰ τυφλοῦ πατρὸς ἔφυτον OC 1378.

Ἐξαυδάω *proloquor.* οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν Ph. 1244.

Ἐξαυχέω cum proprie *cum quadam iactatione proferre* significasset, universe *existimandi* vim habet. οὐ γάρ ποτε τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ Ph. 869 schol. ἐνόμισα. σχολῇ γ' ἂν ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ Ant. 386. v. Blomf. gl. Aesch. Prom. 710.

[Ἐξαΰω *vociferor.* in tmesi ἐκ δ' ἤυσ' ἐγὼ Tr. 565.]

Ἐξαφαιρέω. Medium *penitus adimere* significat. ταῦθ' ὁ δυστυχὴς δαίμων ὁ σός τε κἀμὸς ἐξαφείλετο El. 1157 vitiose ἐξαφείλατο LA pr. m. Flor. Γ.

Ἐξαφίημι *dimitto* adsignificata *liberatione.* ἀλλ' ἐξαφεῖται τοῦδέ γε Tr. 72.

Ἐξαφίστημι. Medium *abstinere* significat, *metu* una indicato. πράξιν ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγὼ OC 561.

Ἐξαφοράω *inde conspicio.* ἐξαπείδομεν τὸν ἄνδρα τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι OC 1648.

Ἐξεγείρω *excito.* Proprie dictum οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον Tr. 978 an. Ante Dawesium misc. cr. p. 223 ut in libris, legebatur ἐξεγείρῃς. LA μὴξεγείρεις, ῃ supra a m. pr. scripto. Tralatum est ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά [ἐνδόντα Badham.] μ' ἐξεγείρετε OR 65. ὕπνου coni. Schaef. ad Mosch. Idyll. p. 235 ed. Maus., ipse tamen post vulgatum defendit ad OC 307 exemplis Ph. 55. 225. OC 1625, eamque etiam Eust. tuetur p. 795, 62. (I p. 618 l. 2.)

Ἔξεδρος *absens.* οὐκ ἔξεδρος ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ Ph. 211 ch. τίς ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων; fr. Tyr. 578. Quae eadem latere puto, non alium Tyrus versum in corrupte scriptis Herodiani verbis ap. Piers. p. 435. cf. Hesych. v. ἔξεδρον: τὸν οὐκ αἴσιον οἰωνόν, οὐκ εὔθετον ὄρνιν, οὐκ ἐν δέοντι τὴν ἕδραν ἔχοντα.

Ἔξειμι proprie *exeo.* νὼ δ' ἔξιμεν El. 75. οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας OC 909. ἔξει in codd. nonnullis est vel ἔξῃ, cum gl. ἄψῃ. εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν Niptr. fr. 402. πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιὼν Tr. 159 i. q. πρὸς π. ἀ. [cf. C. Schwarz acc. d. inh. p. 16]. Tralate dicta sunt εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν Ph. 98. γένος εἰς ἔλεγχον ἐξιὸν καλὸν Alet. fr. 92, 2. v. ἔλεγχος.

Ἐξειπεῖν v. ἐξερεῖν.

Ἐξείργω *excludo.* Cum figura dictum χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος El. 1292 [ἐξαίροι vel ἐξαιροῖ Suid. i. v. χρόνου πόδα, quod Kustero placuit qui Latinum comparat *tempus eximere alicui*]. Suspicetur aliquis scribendum esse λόγου... καιρὸν ἐξείργοι χρόνος. Sed vulgata haud male explicatur a schol. ἀφαιρεῖται γὰρ... τὴν εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων πραχθῆναι τῶν λόγων ἡ ἀδολεσχία, in quibus τὰ μέλλοντα πραχθῆναι sola non rectissime dicta sunt. Reisk. et Brunck. coni. ἔργου γάρ, quod explicuisse schol. credendus esset, si μοι non σοι scriptum legeremus.

Ἐξελαύνω *expello* (in exsilium). Πολυνείκη θρόνων ἀποστερίσκει κἀξελήλακεν πάτρας OC 376. κοὐκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός; 823. — γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην OC 356. γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι φυγάς 1292. ὑφ' οὗπερ ἐξελήλασαι 1388. φυγὰς πατρῴας ἐξελήλασαι χθονός Synd. fr. 153, 2.

Ἐξελέγχω *coarguo.* καὶ κρῖνε κἀξέλεγχε Ant. 399. ὥστ' ἐξελέγχειν Tr. 373. v. Herm. οὐξελέγχων αὐτόν ἐστιν OR 297. Sic optimi codd. LA supra scripto m. pr. ξ, Flor. Γ; ὁ 'ξελέγχων Flor. Δ LB. Brunck. ex suis libris praeter B T, οὐξελέγξων, ut gl. ὁ φανερώσων αὐτόν.

Ἐξελευθεροστομέω *libere loquor.* θαρσῶν ὑβρίζεις κἀξελευθεροστομεῖς Ai. 1258.

Ἐξέλκω *protraho;* de gressu debili et fracto ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτο Ph. 291.

Ἐξεμπολάω proprie *divendo*. ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος Ph. 303. Tralate *prodo*, *venalis mercis instar proiicio*. ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι Ant. 1036. [v. ἐμπολάω.]

*Ἐξεννέπω v. ἐρεῖν. (I p. 619.)

Ἐξεπάδω *demulceo*. νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπᾴδονται φύσιν OC 1193. Id ἐπαοιδαῖς θέλγειν dixit Aesch. Prom. 172. cf. Heind. ad Plat. Phaed. p. 96 et Stallb. p. 92. Accusat. additur, quod *mutatio animi* facta significatur, velut sagae et praestigiatores ipsam rerum naturam convertere credebantur.

Ἐξεπεύχομαι *glorior*. κἀξεπεύξασθαι... τῶνδ' ἐπιψαῦσαι Ph. 668. Mirum quasi praepositionis hyperbaton comminiscitur Buttm., ut dictum sit pro ἐπεξεύξασθαι, quod ipsum nusquam exstat. [F. C. Wex. non male sanans vult καί σ' ἐπεύξασθαι quod pendeat ex οὐκ ἄχθομαι = ἀνέχομαι.]

Ἐξεπίσταμαι *accurate scio*. μᾶλλον ἐξεπίσταμαι OC 554. τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς εἰργάσθαι τάδε Ant. 293. νῦν καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι El. 907. ἐξεπίστασαι τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει Tr. 624. κἀξεπίστασθον καλῶς OC 417. λελοιπότα κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο 1584. αὕτη δ' ὑβρίζειν ἐξηπίστατο Ant. 480. ὅσονπερ ἐξηπιστάμην Ai. 316. τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ 441. Semel c. accusat. dicitur, cum participium verbi substantivi exspectari potuit. τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι fr. inc. 707, 1.

Ἐξεπομβρέω *immitto imbres*, de Iove Pluvio, adsignificata agrorum laetificatione. Ζεὺς ἐξεπομβρῶν Polyx. fr. 470, 4.

Ἐξεργάζομαι *perficio*. Solum *perfectum* dictum Sophocli. εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος Ant. 262. [ter cum figura etymologica:] ἤδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη 384. Vitiose ante Brunck. aut ἐκείν' ἡ τοὔργον ἐξειργασμένη, ut in membr., vel ἐκείνη τ. ἡ ἐξειργασμένη, ut in LA Ricc. legebatur. τοῖσι τοὔργον ἐξειργασμένοις 428. ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην Tr. 706. Idem participium *passive* dicitur: τοὐξειργασμένον ἔλεξα πᾶν Ai. 315. τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις; 376. Suid. v. τί δῆτα: ἐπὶ τετελεσμένοις καὶ ἴασιν οὐκ ἔχουσιν.

Ἐξερεῖν et ἐξειπεῖν *pronuntiare*, *eloqui*. *Futurum activi:* ἐξερῶ, μόλις δ' ἐρῶ Ph. 329. ἀγὼ ἐξερῶ OR 219. καί σοι τἀληθὲς ἐξερῶ 800. τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχα 936 [c. fig. etymol. ut Ai. 423]. ἀλλ' ἐξερῶ OC 1284. κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως Ant. 234 *etiamsi rem nihili sum prolaturus*. ἓν δ' αὐτίκ' ἐξερῶ Tr. 154. ἐξερῶ σοι πᾶν El. 378 aliquot libri τοι. — οὐκ... ἐξερεῖς ποτε; OR 335. τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν El. 984 quod, ut λέγειν *appellandi* vi dici solitum, duos accusativos habet. ἐξερεῖθ' ὅτι τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται Ant. 325. Soluta futuri forma semel in chorico legitur cantico, ἔπος ἐξερέω μέγα Ai. 423, quanquam tribus pronuntianda syllabis. Pors. Elmsl. [Dind.] sec. Dawesium misc. cr. p. 322. ἐξερῶ scripturi erant. Libri illud tuentur et Suidas v. οἷον, nec inaudita talia tragicis, de qua re in praefatione tomi II. ed. pr. dictum. — *Perfectum*. τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως Tr. 374. ἃ ἐξείρηκας Tr. 350. — *Aoristus* modis praeter indicativum *secundus* regnat. ἢ 'μοὶ ταῖσδέ τ' ἐξειπεῖν θέλεις Tr. 343. ὡς οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ OC 1528. ἔξειπε Tr. 312. μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε El. 1038. Eodem refer ἦν ἐν ἐξείπῃς ἔτι OR 748. μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος fr. inc. 673, 1. Indicativus alterius formae semel legitur. καίτοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ ἐξεῖπας El. 521. — *Passivi* partes hae leguntur: καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι OR 984. καὶ τόδ' ἐξειρήσεται Tr. 1186.

Ἐξέρεσθαι *interrogare*. ἀναξίου φωτὸς ἐξερήσομαι Ph. 439. ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου; Ai. 103. De accentu v. ἔρεσθαι.

Ἐξερευνάω *investigo*, *quaero*. τί δ' ἐξερευνᾷς; El. 1100. (εἰκὸς ἦν) ἐξερευνᾶν OR 258.

Ἐξερημόω *desertum facio*. Sed ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος El. 1010 *tollendi* et *exstirpandi* vim habet. (I p. 620 med.)

Ἐξερινάζω *caprificum facio*, inde *maturum reddo:* Eust. p. 1205, 3: ὅθεν καὶ ῥῆμα ἐρινάζειν (scr. ἐξερινάζειν) παρὰ Σοφ. ἐν Ἑλένης γάμῳ (fr. 190) ἔνθα (quae sqq. deprompsit ex Athen. 3. p. 76 d) τὸν καρπὸν τῷ τοῦ δένδρου ἐκάλεσεν ὀνόματι εἰπών· πέπων δ' ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ. παροιμιακὸν δὲ αὐτὸ (scr. τοῦτο) τὸ νόημα, ὅμοιον τῷ· ἀπαίδευτος ὢν πῶς ἂν ἑτέρους παιδεύσειας;

Ἐξέρπω *prorepo*. ταῦτ' ἂν ἐξέρπων ἐμηχανώμην Ph. 294 de claudicante.

Ἐξερύκω *arceo prohibeo*. οὗτος γὰρ τά γε κείνων κἀκ' ἐξήρυκε Ph. 423. Quam scripturam schol. memorat, κἀξεκήρυξεν, in ea fortasse latet, quod Martin. coni., κἀκ' ἐξήρυξεν.

Ἐξέρχομαι. I. *Formae*. Praeteritum maxime et aoristus exstant. Illud: ἐξελήλυθεν Ph. 43. ἐξεληλυθὼς OR 735. OC 426. Hic: ἐξῆλθες El. 1509 an. ἐξῆλθε et ἐξῆλθεν El. 687. 778. ἐξῆλθον plur. Tr. 506 ch. ἐξέλθῃ OR 1011. *ἐξέλθοιμι 1084 [secl. Dind.]. OC 45. ἔξελθε Ph. 1262. OC 37. Ant. 1230. ἐξελθὼν Ph. 606. ἐξελθόντος OC 981. ἐξελθόντα plur. OR 88. Praesens uno firmatur exemplo ἐξέρχομαι inc. fr. 749. —.— II. *Usus*. ‖ *egredi* vel *excedere* significans vel sine casu vel cum genitivo dicitur, etiam addita praepositione. ἐπὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν Ph. 43. νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος 606. ἔξελθ' ἀμείψας τάσδε στέγας 1262. ἐκ τῆσδ' ἕδρας ἔξελθε OC 37. ὥστ' οὐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι 45. οὔτ' ἂν οὐξεληλυθὼς πάλιν ἔλθοι πότ' αὖθις 426. ἔξελθε, τέκνον Ant. 1230. τῆσδε χθονὸς ἐξῆλθεν El. 778. ἐγὼ κατ' αὐτόν, ὡς ὁρᾷς, ἐξέρχομαι fr. inc. 749. — ‖ Proxime hinc transfertur ad *exeundi* s. *digrediendi ex aliquo certamine* vim. νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας El. 687. Similiter de *salute* cum victoriae comparata praemio ὦ σπέρμ' Ἀτρέως ὡς πολλὰ παθὸν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες El. 1509 an. Recte schol. μόλις ἠλευθερώθης. — ‖ Dein est *progredi usque*, de incepto audaci et impudente. σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα OC 981. Etsi iungenda sunt εἰς τόδε στόμα, non ut Elmsl. vult, εἰς τόδε et ἐξελθόντος στόμα. De ipsa locutione v. Abresch. diluc. Thucyd. p. 323. — ‖ Porro de *eventu* dicitur. Eius rei rationem monstrat τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα εὐτυχεῖν OR 88, quod usurpantes Suid. et Zonar. v. δύσφορα scriptum habent ἐξιόντα ab interprete aut ex errore fortuito. — ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής OR 1011. Schol. rec. μὴ οἱ χρησμοὶ τοῦ Φοίβου τελεσθῶσιν ἀληθεῖς. — ‖ Ab *eventu* suspenditur *mutationis* in aliam formam notio. *τοιόσδε δ' ἐκφὺς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι ποτ' ἄλλος OR 1084 [secl. Dind.]. — ‖ De *re* et *tempore peracto* dicitur. τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν

οὐξεληλυθώς; OR 735. τοῖσδε est ἐκ τούτου, v. Erf. πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων Tr. 506 ch. Schol. διήνυσαν, ἐπεξῆλθον, ἠγωνίσαντο. Inutiles Musgr. prostant coniecturae, ἐξήθλεον et ἐξῆνον: quam cum hac altera congruere putat scholiastae explicationem, ea non minus bene in διεξελθεῖν convenit, pro quo ἐξῆλθον poeta posuit. Vel hoc verum est, vel Erf. sententia *finiri* explicantis. Conferri potest Iacobs. ad Anth. Pal. 3. p. 545.

Ἔξεστι *licet*, per res quidem extrinsecus accidentes vel ingruentes. Solum *praesens* et indicativi maxime a Sophocle positum est. Coniunctivus enim et participium singula exempla habent. ἕως ἂν ἐξῇ μανθάνειν βελτίονα fr. inc. 779, 5. — ἐξὸν πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι El. 365. — ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινὰ δόμοις δέχεσθαι OR 817. ᾧ cum sermonis lege constare non videretur, hypallagen Brunck. comminiscebatur, ὃν coni. Schaef. mel. cr. p. 89; Elmsl. οὗ propter praegressum τοῦδ' ἀνδρός, attractione non ferenda: v. Herm. ad v. 835. Hic recte explicat ᾧ μὴ ἔξεστι ξένων τινὰ δέχεσθαι αὐτόν, *cui concessum non est, ut quisquam eum recipiat* [praestat Dindorfi coni. ὃν μ.... τινι]. πᾶν ἐν ἡσύχῳ ἔξεστι φωνεῖν OC 83. αὐδῆ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν 323. οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινι ἔξεσθ' ἑταίρων (ὁδοῦ τέλος sc.)1403. *κἄξεστιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἃ βούλεται Ant. 507 [secl. Iacob.]. προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι τὰ τοῦδε πράγη Ai. 346. ποῦ δὲ σοὶ λεῶν ἔξεστ' ἀνάσσειν 1101. ξὺν τῷ δικαίῳ καὶ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν 1125. ἔξεστιν οὖν φίλῳ σοι ξυνηρετμεῖν; 1328. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ χρῄς 1373. νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι παρόντι λεύσσειν El. 2, quam sententiam qui varie deflexerint dixerintve, videas ap. Intpp. et Blomf. in Mus. Cr. Cantabr. 1. p. 1 et 62. ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε El. 595. LB LA a pr. m. σοι inepte; sententia est enim *ne reprehendere quidem te licet*. ᾗ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης 912. θανεῖν οὐκ ἔξεστι τοῖς αὐτοῖσι δὶς fr. Acris. 65, 2. ὅπου δὲ μὴ τἄριστ' ἐλευθέρως λέγειν ἔξεστι Eriph. 204, 2 [de coni. Piers. veris. p. 163 πῶς θεοῖς ἔξεστ' (εὔξεσθ' libri) ἐμοῦ πλεύσαντος αἴθειν ἱερά Ph. 1032 v. Dind. PSG ed. 5. l. c.]. (I p. 622 l. 13.)

Ἐξετάζω (ᾰσ) *inquiro*. μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε Ai. 586. μηδ' ἐξετάσῃς με πέρα ματεύων OC 211 m. με ab Herm. additum [reiec. Dind.].

Ἐξεύρημα *inventum*. Κρέοντος ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα; OR 378.

Ἐξευρίσκω *reperio*, inde et *pario* et *comparo*. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα τόξον τόδ' ἐξεύρισκε Ph. 288. ἧς (πόλεως) σε προστάτην σωτῆρά τε μοῦνον ἐξευρίσκομεν OR 304. — ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν OR 120. gl. μηχανὴν δοίη. Illustrat Erf. οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδὲν OC 966. ἐᾶτέ με τὸν τύμβον ἐξευρεῖν 1545. *Suum sibi* sepulcrum quaesiturus Oed. est, ut media forma verbi optime conveniret; nec usus tamen ea Soph., nec ipsum εὑρίσκεσθαι frequens apud eum. *μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ Tr. 25 [secl. Dobr.]. νόμον κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί 1178. Subaudi ὄντα, velut OR 304, hac sententia: *reputa pulcherrime praecipi, ut patri praestetur obedientia*. Hoc significat scholiasta scribens: τὸ γὰρ γονεῦσι πείθεσθαι νόμος ἐστὶ κάλλιστος καὶ εὐκλεής. αὐτὸν ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν Ai. 1045.

Ἐξεφίημι. Medium *mandare* s. *iubere* significat, paulo fortius tamen, quam ἐφίεμαι. ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται σκηνῆς ὕπαυλον Ai. 795.

Ἐξηγέομαι. Proprie *praeeundo commonstro*. χῶρον αὐτίκ' ἐξηγήσομαι OC 1520. αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος 1589. — Tralate *praecepto viam praeire*. καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σύ μοι OC 1284. Inde *exponere* et *docere*. τοιαῦτά του παρόντος ἔκλυον ἐξηγουμένου El. 425 de somniorum coniectore. Flor. Γ ἐξηγουμένης, quasi ad Clytaemnestrae illud personam conveniret. Iure in Aug. b adscriptum οἱ γράφοντες τὸ ἐξηγουμένης ληροῦσι. — Paulo aliter dictum πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν Ai. 320 *narrabat*, i. e. *profitebatur*.

Ἑξήκοντα *sexaginta*. ἐκπώματ' εἰς ἀριθμὸν ἑξήκοντα δὶς Acris. fr. 68, 4. (I p. 623 l. 4.)

Ἐξήκω *procedo, pervenio aliquo*, plerumque non de *motu* sed de *fine et eventu facti*. ἐξήκεις δ' ἵνα φανεῖς, ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ Tr. 1157. Inepte schol. unus εἰς ἡλικίαν ἥκεις. Melius alter ἵνα φανῇς ἄξια πράττων παῖς ἐμὸς εἶναι. Tamen is ἵνα coniunctionem putavit esse. cf. Wakef. ἅλις, ἵν' ἐξήκεις δακρύων OR 1515, v. ἵνα. Consimili tralatione de exitu temporis et fine rei dictum πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος Ph. 199 an. ubi aeque codd. fluctuant atque OR 1182. Schaefero placebat ἐξήκῃ. πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου Ant. 896. Inde de *re cessante*: ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξήκῃ τόδε Ph. 767. Recte sic Brunck. ex suo B, item eo ducit Flor. Γ, in quo ἐξίκῃ scriptum. Tricl. LA ἐξίῃ [rec. Dind. Nck.] quod verbum sic dici non videtur [ἐξανῇ Schndw.]. De *re sicut praedictum est eveniente*: τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι OR 1182. LA ἐξίκοι tragicis ignotum. Recte Elmsl. Herm. Dind. ἐξήκοι ex aliquot apogr. — Semel proprie dictum de *via confecta*: ὅτ' οὖν τοιαύτην ἥμιν ἐξήκεις ὁδὸν El. 1318.

Ἐξιδρύω (ῡσ) *sessum duco*. στῆσόν με κἀξίδρυσον OC 11.

Ἐξικετεύω *exoro*. ἐξικέτευσε ἀγρούς σφε πέμψαι OR 760.

Ἐξικνέομαι *advenio*. ἐξίκου πατρὶ μαντεῖ' ἄγουσα πάντα OC 353. ἐξίκοιτο ἐν τάχει El. 387. τάχ' ἂν ἐξίκοιτο Ai. 1043. Tralate dictum de *pervenientibus ad aliquem aetatis finem*: ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθα Ter. fr. 517, 6.

Ἐξιονθίζω. Apoll. lex. Hom. v. ἴονθάδος: τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ῥίζας ἰονθοὺς λέγει Σοφ. ἐν Χρύσῃ (fr. 653)· ἐγὼ μίαν μὲν ἐξιονθίζω τρίχα. Hinc Hesych. ἐξιονθίζω τρίχα: ἐκδίδωμι. ἔστι γὰρ ἴονθος ῥίζα τριχῶν ἢ (τὸ insere) ὑπερέχον. Illa Apollonii Aristarchea sunt. Scribendum autem μέλαιναν pro μίαν μέν cum Lehrsio de Arist. p. 154.

Ἐξισόω *aequo*. Transitive de *locis* et *spatiis*: κἀξισώσαντε ζυγά El. 738. κἀξισώσαντας Flor. Γ. Tralate dicta haec: ἅ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις OR 425. v. Erf. Herm. μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς 1507 *ne eadem quam ego patior, calamitate illas vexari sine*. Passivum cum aliquanto audaciore figura dicitur El. 1071 ch.: τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ. Schol. οὐκέτι ἴσα φρονοῦσιν ὡς ἐν φιλίᾳ διαιτώμεναι, ἀλλὰ στασιάζουσι πρὸς ἀλλήλας. — Intransitive dictum μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ El. 1194. Comparant Thuc. 6, 87. Suid. ἴσα πράττει explicat v. ἐξισοῖ. (I p. 624 l. 5.)

Ἐξίστημι. Mediae formae et activi aoristus alter intransitive dicuntur, et hae partes solae exstant. Proprie dicitur de *vitando alicuius congressu*. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ Ai. 82. De sententia et struct. v. Lob. Hinc universe est *cedo*, de *locis*: ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν Ai. 672 et de *certamine*: σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι Ph. 1053. Inde ad *discedendi* et *deficiendi* significationem delabitur. οὐδὲ μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται Ant. 564. Hinc ductum μόλις μέν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν Ant. 1105 *a pristina sententia deficio* i. e. πείθομαι [καρδίᾳ LA].

Ἐξῐσωτέος *aequandus*. ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι OR 408.

Ἐξιχνοσκοπέω *investigo, persequor*. ἵππους ἐξιχνοσκοπῶν Tr. 271. Tralate *medium* dicitur: τὸν σὸν μόρον διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος Ai. 997. κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν schol. Pal., cf. Blomf. gl. Aesch. Cho. 222 (ῐ ut in thesi).

Ἐξοδοιπορέω *egredior*. *ἐξοδοιπορεῖν στέγης El. 20 [secl. Nck.].

Ἔξοδος ‖ *egressio*. ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος El. 1322. τήνδε δ' ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν Ai. 798. ζητεῖτε τἀνδρὸς ἔξοδον κακήν 806. πρὸς ἔξοδον στείχουσα Ant. 1184, quod quomodo Bernh. Synt. p. 174 cum sequentibus Παλλάδος θεᾶς coniungi voluerit, non capio. — ἐξόδους ἕρπειν κενάς Ai. 287 *inutiliter exire*. — ‖ Aliter dictum de *foribus*. τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις φωνεῖς φάτιν; El. 328 *qua parte egrediuntur*, i. e. πρὸ τῶν πυλῶν, *in publico*. — ‖ Hinc ad *profectionem* et *iter* transfertur. Mediam quasi partem inter propriam dictionem et figuratam tenet, cum *excessum ex terra* vel *ditione* significat. ἀσφαλεῖ σὺν ἐξόδῳ OC 1288. Attica enim ut tuto abire liceret concessum Polynici erat. — τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην Tr. 51. θροεῖ ὡς ἐπ' ἐξόδῳ, *tanquam profecturus* 532.

Ἔξοιδα. I. *Formae*. ἔξοιδα Ph. 79. 407. 474. 1037. OR 105. OC 270. 360. 567. 985. 1028. 1171. Tr. 5. El. 222 m. 527. 1251. 1448. ἔξοισθα OC 1587. El. 1244. ἐξειδέναι El. 658. OR 129. ἐξειδώς Tr. 399. OR 37. — ἐξῄδη Ant. 460. Sic Brunck. LA ἐξῄδειν. ἐξῄδης Tr. 988 an. Tricl. ἐξῄδεις. Miror Anglorum futiles Atticismos sectantium neminem exortum esse, qui corrigeret ἐξῄδησθα, quod per versum fieri licebat [correxit Cobet. NL p. 215: obtemperavere Dind. Nck.]. — II. *Usus*. Fortius est quam οἶδα, *accurate* s. *penitus scire* significans. Aut *nude* dicitur sine casu, ut sententia tamen commode subaudiatur. ἔξοιδα Ph. 474. El. 222 m. 1448. ἔξοιδ' ἀκούων OR 105. El. 527. εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που El. 1244. Aut cum *casu quarto* vel *infinitivo*. τοῦτ' ἐγὼ καλῶς ἔξοιδα OC 270. τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς ἔξοιδα 360. καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον OR 37. κακὸν εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι; 129. ἀλλ' ἓν γὰρ οὖν ἔξοιδα OC 985. τὰ δ' ἄλλα πάντα ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι El. 658. ἔξοιδα, ναί, ταῦτα 1251. Aut *sententia relative suspenditur* a verbo. ἔξοιδα δ' ὡς μέλει γε Ph. 1037. ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ', ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης OC 1171. καὶ σύ που παρὼν ἔξοισθα 1587. ἆρ' ἐξῄδης [ἐξῄδησθ'] ὅσον ἦν κέρδος Tr. 988. Dein *participium* additur, vel *obiecti* vel *subiecti* casu, quod posterius potissimum *sibi conscium esse* significat. ἔξοιδα, παῖ, φύσει σε μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν Ph. 79. ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου γλώσσῃ θιγόντα 407. ἔξοιδά σε οὐ ψιλὸν ἥκοντα OC 1028. — ἔξοιδ' ἀνὴρ ὤν OC 567. θανουμένη γὰρ ἐξῄδη Ant. 456. ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν (αἰῶνα) ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ Tr. 5. — Semel ἐξειδώς tanquam adiectivum genitivum sibi addi patitur: ἴστω μέγας Ζεύς, ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ Tr. 399. (I p. 625 med.)

Ἐξοικήσιμος *habitabilis* et *habitatus*. εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος (ὁ τόπος) OC 27 v. Reisig. enarr. p. 31.

Ἐξοιμώζω *lamentor*. γόοισιν ἐξῴμωξεν Ant. 427. ὁ δ' εὐθὺς ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς Ai. 317. v. γοάομαι.

Ἐξοίχομαι *evado*. ὅς με ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας ἐξοίχει βίᾳ OC 867.

[* Ἐξοιστράω *exagito* v. ἐξοπτάω.]

Ἐξόλλυμι *exstinguo*. Solum perf. 2. legitur, *perisse* significans. *σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος Tr. 84 [secl. Bentl.]. Locus vitiatus manifesto, quem Brunck. transpositione sanare conatus est: v. Herm.

Ἐξόμῑλος *peregrinus*. ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις [στάσις Meinek.] Tr. 964 ch. Ab H. Stephano inde interpretantur *insuetam*; Herm. comparato Eur. IA 735 ubi exstat ἐξομιλεῖν, *egredi domo in coetum*, *a peregrinis egressam turbam* interpretatur. Hoc diversum est.

Ἐξομμᾰτόω. Et *oculatum faciendi* et *excaecandi* significatione dictum exposuerunt Valck. Diatr. p. 197 et Iacobs. an. ad Athen. p. 194. Ex Phineo fr. 634 schol. Ar. Plut. 635 affert ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας. Hoc postremum pro λελεύκωται s. λεύκωμα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔσχε, quae schol. 2. est sententia, dici non potuisse iam Hemsterh. visum est; ἐξομματοῦσθαι autem schol. l. c. et inde Suid. ἐπιτεταμένως ὁρᾶν, gl. Paris. ὄμματα ἔλαβεν explicant, id quod in Phineum, quippe caecatum minime convenit. Ambiguitas a scholiasta agnita maxime in ἐξομματοῦσθαι inest, quod non alia de causa illi interpretantur de oculato, nisi quod sic ad λαμπρύνεσθαι aptum et Aristophanem, qui versum, ut mos comicis, ad suos usus transtulit. Sed in satyrica fabula λαμπρύνεσθαι pro ἐκκαθαίρεσθαι s. ἐκκορεῖσθαι, *everri* dici commode potuit, unde pronus est ad *excaecandi* vim transitus, qua Sophocli cum ridicula ambiguitate dictum est. Magis etiam ridiculum Plutum spectantibus Atheniensibus videri oportuit, qui quod de *excutiendis* et *quasi everrendis* oculis dictum meminissent, de reddendis et aperiendis usurpatum audirent. [Tragicum utriusque versus l. c. extantis colorem agnoscit Dind.] (I p. 626 l. 12.)

Ἐξόμνυμι *eiero*, *iureiurando dato nego*. ἢ 'ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι Ant. 535.

Ἐξομοιόω *similem reddo*. δεῖ πωλοδαμνεῖν κἀξομοιοῦσθαι φύσιν (πατρός) Ai. 549 de paternis moribus adsciscendis.

Ἐξονειδίζω *exprobro*. γυνὴ φωνοῦσα τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά El. 288 *conviciis talibus*. φόνους πατρῴους ἐξονειδίζων πικρῶς OC 990. τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακά Ph. 382.

Ἐξόπισθε *deinceps*. τὰ δ' ἐξόπισθε χειρὸς εἰς τὰ δεξιὰ Οἰνωτρία ... σε δέξεται Triptol. fr. 527, 1 *deinceps* s. *postea* significari, de cursu legentis litora, efficitur ex Dion. Hal. AR 1, 12, qui Soph. versus servavit.

Ἐξοπίσω *retro*. ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσα

Rhizot. fr. 479, 1 ap. Macrob. Sat. 5, 19 de Medea herbas maleficas aversa, ut in more erat sagis, exsecante.

Ἐξοπτάω *exuro*; de amore. ἐξοπτᾷ [ἐξοιστρᾷ Valcken.] δ' ἐμέ Oenom. fr. 421, 3.

Ἐξοράω *video* i. e. *considero*. κεῖνο λάθρα ἐξιδοῦ ὅπως [ὅτι libri, sed LA c. gl. ὅπως] πράξεις Ph. 851 ch.

Ἐξορθόω *erigo* i. e. *sustento* et *servo*. μή μου προτάρβει, τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον [γρ. βίον ab S in LA] Ant. 83 i. e. σῶζε.

Ἐξορμάω *erumpo*. Act. de *morbo gravescente* dictum. ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν (νόσος) Tr. 1089. Abresch. ad Aesch. Pers. 46 transitive dictum putabat, idem tamen alterius dictionis exempla colligens. Pass. s. medium *in viam procedere*, *properare* et *prorumpere* significat. ἢ δεῦρο προσστείχοντα κἀξορμώμενον (ὁρᾷς); OC 30 cum prothystero; [*et cito quidem cursu* Wdr.]. κἀν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα Tr. 929. ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος Ai. 762 *profectus*. ἐκ δ' ὁρμωμένου πατρὸς φυγαῖσιν Ant. 1233. εὔφημος ἴσθι μοῦνον ἐξορμωμένη Palam. fr. 426.

Ἐξορμενίζω. [Ἀττικοὶ δ' εἰσὶν οἱ λέγοντες ὄρμενον τὸν ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηνθηκότα. Σοφ. Ἰχνευτ. (fr. 296) κἀξορμενίζει κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη· παρὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν Athen. 2. p. 62 f, inde Eust. p. 899, 17 ap. quem est ἐξορμενίζειν οὐκ. — τὸ ὑπέρωρόν τι γενέσθαι, ἐξορμενίσαι Poll. 6, 54.] Similem, non eandem selectioris vocis explicationem Phrynich. habet App. Soph. p. 38, 17: ὄρμενα γὰρ καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν τὰ τῶν λαχάνων ἐξανθήματα. οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ἀμαθεῖς ταῦτα ἀσφαράγους καλοῦσι. Hesych.: ἐξορμενίζεις: ἐκκεκαύληκας, ἐκκέχυσαι.

Ἐξότου Ph. 493 v. ἐκ p. 221 a.

Ἐξουσία *potestas*. χαίρειν κοὐ [καὶ libri, κἀν Meinek.] νοσεῖν ἐξουσία Alead. fr. 109.

Ἔξοχος *praecellens*. οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλος ἔβλαστεν ἄλλου Ter. fr. 518, 2.

Ἑξπηχυστί *sex ulnarum*. Ἀττικῶς μὲν ἕξπουν καὶ ἕξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφ. (fr. inc. 876) ἑξπηχυστί EM p. 346, 15 [cod. Vossi ἕξπηχυς. „Grammaticus fortasse ἕξπηχυ posuerat ut reliqua genere neutro" Dind.]. cf. Philem. lex. 76. Eust. p. 450, 44 inprimis Lob. ad Phryn. p. 413.

Ἐξυβρίζω *contumeliose facio*. τάδ' ἐξυβρίζει El. 293 de verbis conviciantis (ῠ in thesi).

Ἐξύπερθε *supra*. τόδ' ἐξύπερθε sc. ἄντρον Ph. 29.

Ἐξυπηρετέω *ministerio exsequor*. εἴ τι χρὴ πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν Tr. 1156.

Ἐξυφηγέομαι *praeeo*. ἀλλ' ἐξυφηγοῦ [εἶτ' ὑφηγοῦ Blayd.] OC 1025.

Ἔξω. ‖ *extra* de locis. ἔξω μέ που καλύψατε OR 1410. μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς OC 193 ch. τἄξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί 341 sc. δόμων. φυγάς σφιν ἔξω ἠλώμην ἐγώ 444. ὁ δ' ἄλλος ἔξω δυστυχῆ τρίβει βίον El. 602 utrumque de *exsule*. ‖ *foras*, cum de prodeundo aut propellendo agitur. δωμάτων ἔξω περᾷ OR 531. μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει Ai. 74. ἔνδοθεν στέγης μὴ 'ξω παρήκειν 742. Haec de domo. Similiter de enubente puella ὠθούμεθ' ἔξω Ter. fr. 517, 8. — ἤ με γῆς ἔξω βαλεῖν OR 622. ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας OC 226 an. transpositis verbis scribi Elmsl. iubet ἔξω χώρας βαίνετε πρόσω, quasi non de relinquenda Attica, sed de faciendo extra Atticam itinere ageretur. χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον 824. ἄρον ἔξω Tr. 799 *me hinc tolle*. Haec exempla de terris dicuntur. — ‖ Dictio figurata. Usitatissima est ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι τάδ' ὁρῶν Ant. 802 an. et σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις, ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον Ant. 445. κἂν ἔξω δίκης χωρεῖν κελεύῃ fr. Thyest. 234 a, 2. Ex abundante dictum ἔξω cum ἐλεύθερον coniunctum, de qua re v. Erf. et Schaef. mel. cr. p. 115. τὸ γὰρ τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ OR 1390. Inde paulo audacius deflexum τίς πλάγχθη πολὺ μόχθος ἔξω; OC 1231 ch. [i. e. τίς π. πλ. ἔξω sc. μόχθων]; v. i. πολύμοχθος. Ex alio genere sententiae sunt haec: τοὺς ἔξω γένους Ant. 660 *a nostra cognatione alienos*: opponitur τὰ ἐγγενῆ φύσει. Hinc audaci figura sumptum ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε ὁρᾷς Ph. 904 i. e. οὐδὲν ἀνόμοιος γενήσει δρῶν ταῦτα. Illustrat Musgr. (I p. 628 l. 7.)

Ἔξωθεν *extra*. Nam legitima significatione dictum non exstat. συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην El. 1449.

Ἐξωθέω. Proprie *exturbo*, *expello*. τότ' ἐξεώθεις [ἐξεώθῃς LA] κἀξέβαλλες OC 770. ἀνθ' ὧν με γῆς ἐξέωσεν 1296. ὅς μ' ἐξέωσε κἀπεσύλησεν πάτρας 1330. Distinctione posita ἐξέωσε πάτρας iungi Reisig. volebat: v. ἀποσυλάω. — σύ μ' ἐξέωσας 1363. Passive: ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον OC 428. Iam aliquid figuratae dictionis habet εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν Ai. 1248 *suo loco deiiciemus*, i. e. ignominia afficientes aspernabimur, appositum τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν. — μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν Ph. 1142 ch. *promere*. v. de difficili sententia in v. γλῶσσα dicta.

Ἔξωρος *intempestivus*. ἔξωρα πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα El. 618. Hesych. et Suid. ἔξωρον explicant παλαιόν, παρηκμακότα, et quod in hunc locum cadit, ἄκαιρον interpretantur: schol. οὐ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ὥραν.

Ἔοικα [Curt. Et. p. 587 ed. 2]. De forma nihil notandum nisi solum indicativum illum perfecti c. participiis ἐοικώς et εἰκός Sophocli dictum esse, ipsiusque indicativi personarum ἔοιγμεν semel Ai. 1239, hinc ut ἀττικώτερον memoratum ab Eust. p. 885, 9. 1695, 27, et cum δέδοιγμεν comparatum a Zonara 1. p. 786; enotavit etiam Phavor. p. 270. 409 D: reliquas pluralis formas nusquam comparere. ‖ Semel significat *similem* s. *parem esse*. ἡ χαρὰ ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ Ant. 393. Participium sic dicitur σκιαῖς ἐοικότες inc. 682, 2. Brunck. σκιαῖσιν εἰκότες. — ‖ Longe crebrius *videri* et *sibi videri* significat. ἔοικα κἀγὼ ἐποικτείρειν σε Ph. 317 de sensus ambiguitate scite exposuit Herm. ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς δεινὰς προβάλλων οὐκ εἰδέναι OR 744. — πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν ἔοικας ἥκειν αἰσχρά Ph. 972. οἴμ' ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν Ant. 1270. ὡς ἔχων ... ἔοικας ἥκειν καὶ τάχ' ὄψεσθαι κακά 1280. ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν Ai. 354. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω El. 1048. τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος ἕξειν Ph. 821. ἀνὴρ ὅδε προδούς μ' ἔοικε τὸν πλοῦν στελεῖν 911. οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἐᾶν ἔοικεν ἡ νόσος Tr. 1084. ἀνὴρ ἔοικεν νοσεῖν Ai. 337. ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν 344. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν 1120. — πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἀγῶνας κηρῦξαι Ai. 1239. — ὡς ἔοικας. ἀνειμένη μέν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφει El. 516

poterat dici ὡς ἔοικε, v. Pflugk. ad Eur. Med. 337. Platoni inprimis usitatum illud. Cum confusione personalis et impersonalis dictionis: τάχ', ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσειν Tr. 1241. [Herm. olim] exquisitius quidem, quam omnium est libb. scriptura φράσεις: v. ad Vig. p. 894. Erf. ad Ant. 736 [nunc φανεῖν Herm. φανεῖς Axt.]. Sed quod φράσεις ingratissime accidere ad aures Herm. ait, ei argumento minimum tribuendum; alia enim ac nos placita in his veteres secuti nec concursum consonarum similium nec homoeoteleuta defugerunt usquam. Eadem in tertia persona ὡς ἔοικε confusio inest semel: ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν [νεμεῖν Brck.] ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν Tr. 1238 sic libri: Tricl. οὐ νεμεῖ γ' ἐμοί non intellecta attractione. [νέμει vel νεμεῖ πατρί Dind.] In schol. Rom. exstat ὡς νέμειν γ' ἐμοί [v. de ea confusione Matth. Gr. §. 539, 2. Fritzsch. ad Theocr. 12, 14]. — ὡς ἔοικε impersonaliter et παρενθέτως dictum Ph. 403. OR 962. 1160. OC 1249. 1262. [Tr. 1238 Tricl. Dind.] Ant. 576. [740.] Ai. 334. 1134. El. 765. 772. 1116. 1341. — || Sic participium εἰκός et ὡς εἰκός ἐστι s. ἦν dicitur, id quod *par*, *consentaneum est*. ὡς εἰκός Ph. 498. El. 1140. εἰκός ἐστι El. 659. 1488 inc. 715, 2. ὡς εἰκὸς ἦν Ph. 361. εἰκὸς ἦν El. 540. OR 256. OC 342. οὐ γὰρ εἰκός Ph. 230. εἰκός Ant. 724. εἰκὸς γάρ El. 1026. — ὅνπερ εἰκός (πέμπειν) Tr. 56. οὐδ' εἰκός 368. καὶ γὰρ εἰκός Ai. 824. οἷς [οἷ' sc. ὅπλα Dind.] εἰκός sc. δοῦναι Ph. 973. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ 'μαυτῷ πονεῖν; Ai. 1367. — *Adiectivi* vices tuetur: λέγεις μὲν εἰκότα Ph. 1373. τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου OR 74. Pors. ap. Kidd. περᾷ, deleto versu sequente. Refutat Herm. — v. εἰκότως.

ʽΕορτή [Curt. Et. p. 510 ed. 2] *festum*, plurative. ποίας ποτ' ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας, ποίας δ' ἑορτάς; OR 1490. τώδ' ἔν θ' ἑορταῖς ἔν τε πανδήμῳ πόλει τιμᾶν El. 982. — De tono v. Arc. p. 115, 2 [Lob. Path. 1, 63].

ʼΕπαγγέλλω. Medium significans *aliquid alicui proponere*. ἤδη σ' ἀπορρίψουσαν ἀπηγγελλόμην El. 1018. Thom. p. 330: ἐπαγγέλλομαι.... σπανίως καὶ τὸ αἰτῶ. Σοφ. Ἠλ. ἃ 'πηγγειλάμην. Verum LA servavit et Hesych. v. ἐπηγγελλόμην: παρεκάλουν, ἐπέστελλον. (I p. 630 l. 3.)

ʼΕπάγω *adduco*. οὑπάγων διώμνυτο Tr. 378. τὰν ἄπαυστον ἄταν ἐπάγων Ai. 1189 ch. In El. 1396 ch. vitiose codd. plerique Ἑρμῆς ἐπάγει δόλον σκότῳ κρύψας πρὸς αὐτὸ τέρμα [ἐξάγει LA, σ super ξ ab S posito: ἐπάγει a m. rec.]. Herm. [et Dind.] ex apogr. et schol. Ἑρμῆς σφ' ἄγει, quod facili errore librariorum in ἐπάγει mutari potuit. Tricl.: οἱ δὲ γράφοντες ἐπάγει, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τοῦτο νοεῖν γράφουσιν, unde certe illud constat, in antiquis fontibus σφ' ἄγει ab illo repertum fuisse. Medium: Ἅιδα μόνον φύξιν οὐκ ἐπάξεται Ant. 362 ch. i. q. οὐ φεύξεται [suspectum est: v. Bonitz. beitr. 2, 47. Nauck. app. crit. h. l. M. Schmidt. in ZOG 1865. p. 5 sq.]. Heind. ad Plat. Soph. p. 341 coni. ἐπεύξεται, interpretatus *gloriabitur*, communiter omnibus improbatur, maxime Lob. ad Phryn. p. 726.

ʼΕπαιδέομαι *vereor*, *pudet*. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς; Ant. 510.

ʼΕπαινέω || *probo*, *laudo*. ἐπαινῶν πολλά OC 1005. τοιούσδ' ἐπαινεῖς σὺ κτᾶσθαι φίλους; Ai. 1360. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχήν 1361. οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη τολμᾷς ἐπαινεῖν El. 1051. τὰ θεῖ' ἐπαινῶν Ph. 452, i. e. *cum volo laudare*. Herm. τὰ μὲν δίκαι' ἐπαίνει Aethiop. fr. 26, 3. ταῦτα χρεὼν ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν Tr. fr. 517, 12. τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; inc. 668, 1. — οὐδ' ἄν σ' ἐπαινέσειαν OC 921. πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι Ai. 1381. ἐπαινέσας τὸ σόν 1401. ταῦτ' ἔστι τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι El. 401. πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν 591. εἰ ποιήσεις ταῦτ' ἐπαινέσεις ἐμέ El. 1044. ὅταν ἐν κακοῖς βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη 1057. Separatim ponantur haec: ἐπῄνεσ' ἔργον Ai. 536 *laudatum volo*, non idem quod ἐπαινῶ. cf. infra El. 1322, et ἐπῄνεσα Inach. fr. 255, 1 i. e. *bene fecisti*, *laudo*. — || Inde *suadendi* et *iubendi* verbis finitimum est, cuius usus assequendi via patet ex Ai. 1360, v. supra. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς καὶ δοκεῖς παρεικαθεῖν; Ant. 1102. — θαρσεῖν ἐπαινῶ OC 665. σιγᾶν ἐπῄνεσα El. 1322. — || ἐπαινεῖν ut αἰνεῖν honeste abnuendi formulam, de qua v. Buttm. ad Soph. Ph. 889. Krueg. ad Xen. Anab. p. 440. Schoem. ad Isaeum p. 207, a Soph. dictum esse suspicio est: v. αἰνέω.

Ἔπαινος *laus*. ὁ νῦν ἔπαινος OC 1411. οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν Ant. 665. κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσα 817 an. ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ Ai. 527. Plural. *laudes ore et voce celebratas* significat. ὦ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον OC 720 de Athenis in vulgus claris et laude insignibus. τίς γὰρ ἡμᾶς τοιοῖσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται; El. 976. — *Consilii* significatione, de quo ἐπαινεῖν dici notum, ἔπαινον etiam dictum Sophocli esse colligitur ex Hesych.: ἐπαίνους: τὰς κρίσεις καὶ τὰς συμβουλίας καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ (fr. 253). (I p. 631 l. 6.)

ʼΕπαίρω. || Proprie *attollo*. καί μ' ἔπαιρε Ph. 889. ἔπαιρε δὴ σὺ θύματα El. 634. Affert Eust. p. 789, 16 tangit Gr. Herm. p. 359; de sententia v. Vales. ad Harpocr. p. 102. ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα OR 1276 [ἤρασσε πείρων Nck.]. — || Tralate bifariam dicitur. τί τὴν ἄβουλον στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε; OR 635. Recte quidem sic scriptum ab Elmsl. Herm. ex Laurr. A pr. m. B. C. Flor. Γ. Reliqui ἐπήρατε, quod et ipsum bonum, cum recte dicatur πόλεμον et στάσιν αἴρειν, de *conflandis* bello et discordia. — τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων; OR 1328. ἤγουν ἔπεισε schol. advocato testimonio Eur. Or. 288. Suid.: ἐπάρας, πείσας. Timaeus a Ruhnk. emendatus: ἐπάρας, ἀναπείσας. Scribebatur ἀνασείσας. V. etiam Kuster. ad Ar. Nub. 42.

ʼΕπαισθάνομαι *sentio*. inprimis de *auditu perceptis*. μῶν Ὀδυσσέως ἐπῃσθόμην; Ph. 1296. οὐκ ἄν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο OC 1351. τῶν λόγων ἐπῃσθόμην Ant. 1183 sermo enim ad aures acciderat. At de *animi sensu* dictum οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν Ai. 553 idem c. accus. ponitur: ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν OR 424. *Fando accipere* significat. τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον διώκων Ai. 996. Haec c. *casu*, aut adiecto aut subaudiendo; sed c. *particip.*: ὡς ἐπῄσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος OC 1629.

ʼΕπαΐσσω v. ἐπᾴσσω.

ʼΕπαισχύνομαι *revereor*, *pudet*. οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὁρῶν Ph. 929. οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων; Ai. 1307, quod primus explicuit Herm., *non pudet te id profiteri*. LB ἐπ' αἰσχύνῃ, Eldik. coni. ἐπαισχύνῃ 'γγελῶν, Erf. ψέγων. — μητρὸς οὐκ ἐπαισχύνει γάμους μ' ἀναγκάζων λέγειν OC 978. οὐδ' ἐπαισχύνεσθε γῆς οὕτω νοσούσης ἴδια κινοῦντες κακά OR 635.

'Επαιτέω *posco*. ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων OR 1416 et de mendicante ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον OC 1364. — Medium est *sibi deposcere*. οὐ γὰρ ὡς ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τάδε El. 1124. ἐπαιτεῖ τόδε LA pr. ἐπαιτεῖται rec. m.

'Επαιτιάομαι (ᾱσ) *culpae do*. εἴ σέ τι δέδρακ' ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν OR 645. κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου Ant. 490, schol. ἴσον ἐπαιτιῶμαι iungi iubent, subaudiendo ad τάφου περί. Herm. ἴσον τοῦδε τοῦ τάφου, comparato Eur. Phoen. 550. ὅν πολλὰ δή με σοὶ τρέφειν μιάστορα ἐπῃτιάσω El. 604. V. Valck. ad Phoen. 632. μηδ' ἐπαιτιῶ τοὐμὸν στόμα El. 632. (I p. 632 l. 6.)

'Επαΐω *adverto, curo*. τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω Ai. 1263 cf. Lennep. ad Phal. Epp. p. 135 Lips.

'Επακούω *audio*. Proprie dictum σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον Ph. 1417 an. ἐμοῦ 'πάκουσον καὶ μάθε sq. relat. sent. OR 708. κἀγὼ 'πάκουσας ταῦτα 794. Tralate de *fando acceptis*: οἷον ἐγὼ γᾶς 'Ασίας οὐκ ἐπακούω βλαστόν OC 694 ch. [κἀπακούσωμεν γόων El. 81 coni. Nck. pro κἀνακούσ.]

'Επάκτιος *maritimus*. ἐπακτίᾳ Τίρυνθι Tr. 1151. πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον Ai. 413 ch. Schol. Pal. χωρίον παραθαλάσσιον νομὴν ἔχον εἰς βόσκησιν. — ἐπακτίας αὐλῶνας fr. Scyth. 493, 1 v. αὐλών. [θεοῖς ἔρεξ' ἐπακτίοις inc. 708.]

'Επακτός. ἐπηγμένος Hesych. ἐπακτόν: ξένον, ἐπαγόμενον, σφοδρόν Suid. et Zonar. 1. p. 808. cf. Steph. diatr. in Isocr. p. 157. Abresch. dil. Thuc. p. 663. De *peregrino* et *hostili* simul: στρατὸν λαβὼν ἐπακτόν Tr. 259. Arcades et Malienses et Locros fuisse ait Apollod. 2, 7, 7; non ex accolis igitur, sed ex variis collectus gentibus, ξένος Suidae. δορός τ' ἐπακτοῦ OC 1525 v. Herm. — ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρα Ai. 1296. ἐπείσακτον, μοιχόν schol. Pal. — κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα Tr. 491 schol. αὐθαίρετον, *ultro contractum* interpretatur, qua eadem ratione Suid. utitur explicando ὅρκος ἐπακτός.

'Επαλλάσσω *alterno*. ἐπαλλαχθεῖσα: ἐπαλλάξασα Σοφ. Κολχ. (fr. 316) Hesych.

**'Επάλληλος *mutuus*. μόρον κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν χεροῖν Ant. 57. Sic felici coni. Herm., ut ἀλληλοφόνοις χερσίν significetur. Libri ἐπ' ἀλλήλοιν, in qua scriptura et ἀλλήλοιν cum κοινόν compositum abundat, et putidum est, quod ἀλλήλοιν et χεροῖν similitudine soni coniungi, constructione disiungi postulant, et χεροῖν hiulcum languet. Boissonad. coni. ὑπ' ἀλλήλοιν. 'Επάλληλος posteriores quidem scriptores de *crebro factis* et velut *densatis* dicunt, sed vetustior ille usus ut κοινὸν ἀμφοτέρων significet, ex Hesychio et Suida videtur effici, qui ἐπαλλήλων, ὁμοίων, ἐπάλληλον, ὅμοιον interpretantur. [munit usum rationibus Lehrs. in Annal. Fleckeis. 85, 304.]

'Επαμαξεύω *vehiculis tero*. στυφλὸς δὲ γῆ ἀρρὼξ οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν Ant. 251 *nec plaustri sulcata rotis*. ἐπαμαξεύω nulla interaspiratione deforme visum Reisig. comm. cr. in OC p. 380, ut οὐδέ γ' ἡμαξευμένη coniiceret. Sed. v. Steph. Thesaur. s. v. καθαμαξεύω.

*'Επαμμένω v. ἐπιμένω. (I p. 633.)

[*]'Επαμφιέννυμι *amicio*. ἐπημφιεσμένος πτίλον κύκνειον de Iove cycni forma induto [in fr. Pseudosophocleo. v. i. βαθμός].

'Επάν, ἐπήν. ἐπὰν λήξῃ κακοῦ fr. inc. 671, 2 habent Stob. libri. Scribendum potius ἐπεί, nam ἐπάν tragicis indictum consentiunt, quare ἐπήν scribendo expulit Herm. Eur. Herc. fur. 1356. (1336 M.) cf. Poppo not. cr. ad Thuc. 8, 58 (t. 6. p. 569) coll. t. 1, 231. Male ἐπήν contra libros Brunck. invexit OC 1226. Ant. 1025 v. ἐπεί.

'Επαναίρω *attollo*. κἀπαναίρονται δόρυ OC 424 de *bello committendo*. Recte sic Herm., libri κἀπαναιροῦνται: verborum enim αἱρέω et αἴρω perpetua permutatio et illud schol. legit explicans κατ' ἀλλήλων ἐπαίρουσιν. Hesych.: ἐπανήραντο, ἐπανέλαβον. Thuc. 8, 84. Intpp. afferunt.

'Επανάστασις *eversio*. δύ' ἄτα κἀπαναστάσεις θρόνων Ant. 533. Antigona et Ismena dicuntur Creontis imperium evertere visae propter animum contumacem [*insidiae* vel *seditiones* Th. LG. 3. p. 1411 B].

'Επάνειμι *revertor*. ὁ καλλιβόας αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἀχῶν καναχὰν ἐπάνεισιν Tr. 642 ch. v. Musgr.

'Επανύω med. in tmesi Tr. 996 m. v. ἀνύω.

'Επάξιος *dignus*. ἐπάξιος (εἶ) κατοικτίσαι OC 461. LA ἐπάξιον, ς [m. pr.] supra scripto. ἐπαξία γάρ (πόλις) 759. γάμων ἐπαξίων τεύξει El. 971. Tragg. in hoc vocabulo usum illustrat Abresch. ad Aesch. Eum. 43.

'Επαξιόω *dignor*. φιλτάταν ὁδὸν ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι El. 1274 m. τὸν τοῦ Διὸς παῖδα τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν Ph. 803 *a me impetravi, ut facerem*, ἀνέτλην. — *aequum censeo*. ἐπαξιοῖ δικαίαν χάριν παρασχεῖν OC 1496 ch. τὰ δ' ἄλλα πάντα ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι El. 658. Verbi ap. tragg. usum praeter Abresch. l. c. attigit Elmsl. ad Eur. Med. 1334.

'Επαξίως *digne, recte*. ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν OR 133.

'Επαπειλέω *comminor*. ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέργει θρασύς; Ant. 752. δεῖν' ἐπηπείλει τελεῖν El. 779. — ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐπηπείλησ' ἔπη Ai. 312 *mortem*. — Passiv. τὰ δεῖν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι Ant. 408. Cf. Dorvill. ad Char. p. 607.

'Επαράομαι *imprecor*. τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον; El. 388.

[**'Επάργεμος *occaecatus, luce carens*. τὰς ἀεί τ' ἐπαργέμους Ai. 835 coni. Meinek.: ἀ. τε παρθένους libri, de furiis.]

'Επαρήγω *opitulor*. οὐδ' οὑπαρήξων οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα; El. 1197.

'Επάρκεσις *praesidium*. ἐκ τοῖνδε ἔχω ... καὶ γένους ἐπάρκεσιν OC 447, quod quis a progenie sua exspectet. (I p. 634.)

'Επαρκέω *tueor*. σέ τοι μόνον δέδορκα πημονὰν ἐπαρκέσοντα Ai. 360 m. schol. vet. ὑπηρετήσοντα. μηδὲ τῷ τεθνηκότι τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν Acris. fr. 66. Sententia haec non satis constare visa Brunckio, ut emendaret χρὴ δέ, et Toupio, qui ἐπαυχεῖν scripsit: optime constat, si mutilam esse meminerimus. *Satisfacere suppeditando* vel *praebendo* significat εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν μηδὲν διδοίη μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι OC 777. — *Valere* et *firmum certumque constare* significat intransitive ἐπαρκέσει νόμος ὅδε Ant.

612 ch. [ἐπικρατεῖ Nck. c. Koechl.] — V. Buttm. Lexil. 1, 1. 2, 251.

'Επαρκούντως *ita ut alicui satis fiat.* οὐ ζῶ; κακῶς μέν, οἶδ', ἐπαρκούντως δέ μοι El. 354. Dind. sec. Thomam v. ἀπαρκεῖ dedit ἀπαρκούντως. [Neutrum adverbium aliunde cognitum esse monet Dind. nisi quod ἀπ. annotarit Pollux 9, 154, ἐπαρκούντως Ioann. Alex. Τον. παραγγ. p. 39, 17.]

'Επάσσω *consilio.* ἐπάξας αὖθις εἰς δόμους πάλιν Ai. 305. Brunck. ex apogr. nonnullis ὑπάξας, pleraque ἐπάξας vel ἐπαίξας exhibent: ἀπάξαις LA pr. ἀπαΐξεις sec.

'Επαυδάομαι *invoco.* σε κἀκεῖ, μᾶτερ (Γῆ) ἐπηυδώμαν Ph. 395 ch.

"Επαυλα (τά, plurale tantum) *cortem* vel *stabulum* significat. τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον, οὗτός τ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά OR 1138. ἔπαυλα et σταθμά non differunt. Sed *spatia regionum* dicuntur: τάσδε [τᾶσδε LA] χώρας ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα OC 669 ch. de recte componendis verbis v. Herm. — Desperatum illud 'Ιδαίᾳ μίμνω λειμωνίᾳ ποιᾷ μήλων (s. 'Ιδαῖα λειμώνια) Ai. 601 ch. verisimili corr. Lob. sustulit scribendo 'Ιδαῖα μίμνω λειμώνι' ἔπαυλα μήλων.

'Επαυχέω *glorior.* ὕβρις τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν Ant. 483. κἀμ' ἐπαυχῶ δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὡς λάμψειν ἔτι El. 65. Suid. v. ἐπαυχῶ et Zonar. p. 819 mire interpretantur βεβαίως οἶδα. De Acris. fr. 66 v. ἐπαρκέω.

'Επαυχμέω *aestum et torridam tempestatem immitto.* Ζεὺς οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας Polyx. fr. 470, 4. De sententia v. Valck. ad Theocr. Idyll. 4, 43.

'Επεγγελάω *irrideo, insulto.* κεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν Ai. 454. τί δῆτα τοὐδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα; 968. Praepositio cum iuxta verbum similiter compositum abundare videretur, Pors. ad Hec. 1214 et suppl. praef. p. 28 corrigebat τοὐδέ γ' ἐγγελῷεν, Elmsl. τοὐδ' ἂν ἐγγελῷεν. Vulgatam recte defendit Lob. ex El. 835. — τοῖς θανοῦσί [ἐχθροῖσί Herwerd.] τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν Ai. 989.

'Επεγείρω *excito.* δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν ἐπεγείρειν OC 510 ch. De sententia et proverbio μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον v. Intpp. et schol. Plat. Phileb. p. 40. — Λέγει δέ που καὶ Σοφ. (inc. fr. 752)· τηροῦντα τοὺς λέγοντας καὶ συνάγοντα ὀφρῦς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα· εἰπὼν τοῦτο ἐκεῖνος ὡς ἀπὸ ἰχθύων, οἳ τὰς ἀκάνθας ὀρθοῦσι καιρῷ θυμοῦ. Eust. p. 1538, 13. Hunc Brunck. memoria deceptum putat, ut Soph. tribuerit, quae comici essent alicuius: cui assentior, non propter φράσιν, qualis satyricam fabulam optime decet, sed propter illud τηροῦντα τοὺς λέγοντας, quod, si Aristophanem probe perdidiceris, oratores publicos spectare videbis. — De OC 1774 v. ἐπί.

'Επεί. I. Rem profert priore quodam tempore gestam ut et *quandoquidem* causam indicans, et *postquam* rem tempore priorem significans interpreteris. || cum *indicativo* dictum rem revera factam ostendit. ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν OR 1266. plerique libri ἐπὶ [sed LA iam pr. m. ut videtur in ἐπεὶ mutatum]. ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονήν, κτύπησε μὲν Ζεύς OC 1604. ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' 'Αχιλλέα θανεῖν Ph. 331. Apodosis ἦλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα sermone Philoctetae quaestione interrupto v. 343 sequitur. ἐπεὶ 'δάκρυσα κεῖνον, τά θ' ὅπλ' ἀπῄτουν 360. ἐπεὶ γὰρ ἦλθον "Αργος, ξυνωμότας ἔστησ' ἐμαυτῷ OC 1301. ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταρράκτην ὁδόν ... ἔστη 1590. κἀπεὶ προσῆλθεν, εἶπεν 1631. ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσεν τὸ τέλος βίου, λήγετε τοῦδ' ἄχους 1720 ch. κἀπεὶ διώλετο, μένοντας ὑμᾶς ἐμπέδοις φρονήμασιν (εἰδώς) Ant. 168. ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε, ... εἶδέ με Tr. 789. ἐπεὶ γὰρ ἦλθε δωμάτων ἔσω, βρυχᾶτο 900. ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὁρῶ εἰσορμωμένην 912. καί μ' ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς ἐξῆλθεν, οὐκέτ' εἶδεν El. 777. ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον, ὁρῶ πηγὰς γάλακτος 893. κἀπεί σ' ἐσεῖδον, οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾷ δακρυρροοῦσα 1312. Aoristo an plusqpf. utare perinde est. Sed cum perfecto compositum est ubi nec *cum* nec *postquam*, sed ἐπειδή *quoniam* interpretere necessario. ἐπεὶ μόνος πατὴρ ταύταιν λέλειψαι, μή σφε περιίδῃς ... ἀλωμένας OR 1503. ἐπεὶ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς, χωρῶμεν ἤδη fr. inc. 779, 2. Sic capio ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα τούτοις ἐπαυχεῖν Ant. 482 *quoniam constat, commisisse.* Si esset orationis obliquae ad ἐπαυχεῖν relatum, dictum foret ἐπεὶ s. ἐμὴν δράσῃ. — *Ex quo tempore* (Hesych. ἐπεί, ἀφ' οὗ) uno loco significat: ἐπεὶ δὲ φρουδὸς ἐστιν 'Αργείων στρατός, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον Ant. 15. Observarunt de hac particulae vi Abresch. ad Aesch. Ag. 40. Seidler. ad Eur. IT 247. Idque unum ex Soph. exemplum est, quo temporis significans ἐπεί cum praesente coniungitur. Euripidi hoc perfamiliare, v. Valcken. ad Hippol. 34. Male Abresch. huc refert Ai. 493. Rectius referretur El. 777. — Subauditur indicat.: πράσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανὼν 'Αντίλοχος αὐτῷ φροῦδος Ph. 424, quod et causae significans sit. ὁρᾷ πάντ' ἀεὶ χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἕτερα, τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὔξων OC 1455 ch. Subaudi c. Herm. ἐπεὶ μὲν ἕτερα ηὔξησε (ἔδωκε). De indicat. obliquae orationis statim dicetur. — || cum *optativo* hac significatione extra obliquam orationem rarum est. καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ Tr. 93. Pervellem scribi posse ἐπεὶ πύθηται, s. ἐπὴν πύθηται. Quod Herm. dicit, aptum id non fuisse, quia sic certo facta res respiciatur, sed ita dictam esse hanc sententiam, ut ad quemvis, non ad solum Herculem spectet, hoc posterius quidem verum est, sed non minus apte Deianira sibi persuasum esse significaret Herculem comperto gavisurum. Optativus autem subtilioris Atticismi legibus adversatur. Nam is modus recta oratione dictus aut cum praeterito, aut cum alio optativo inprimis potentiali aut conditionali ponitur, in obliqua autem sic tantum usitatus est, ut ea aut a praeterito aliquo finito suspendatur, aut ipsa praeterito tempore s. infinitivo contineatur. Velut ἠμπόλησε κέρδος ἐπεὶ πύθοιτο ἐκεῖνος vel κέρδος ἄν τις ἐμπολήσειεν ἐπεὶ πύθοιτο, quanquam sic ὅτε usitatius. Quod illi simile alterum exstat exemplum Amphitr. fr. 124 ἐπεὶ δὲ βλάστοι, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔσοιαν ἀρκεῖ, non multum absum, quin corrigam βλάστῃ. In obliqua oratione suo iure constat praeteritorum comes optativus, cum aut verbum finitum aut suspensus ab eo infinitivus praeteritorum est, aut utrumque, quanquam cum finitum praesens est aut futurum, infinitivus praeteriti, non minus bene ἐπὴν ἐὰν ὅταν ὁπόταν cum coniunctivo dicuntur. Sed neutrum ap. Soph. nunc exempla habet. Exstat autem *indic.* in oratione obliqua, ubi optativum requiras. λέγοντες ὡς οὐ θέμις γίγνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο πατὴρ ἐμός, τὰ πέργαμ' ἄλλον ἤ 'μ' ἑλεῖν Ph. 346. Nam ἐπεὶ κατέφθιτο non est rei factae,

postquam pater mortuus est, sed ab eis cogitatur dici, qui persuadere Neoptolemo cuperent, ut secum Troiam proficisceretur, *postquam pater meus mortuus esset*, ἐπεὶ θάνοι. — || cum *coniunct.* τὸ δ' ἐπεὶ φανῇ, βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει πολὺ δεύτερον OC 1225 ch. ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν πεσὼν ἀκεῖται [ἀκῆται Dind. c. Wdr.] Ant. 1025. Unice convenire ad sententiam ἐπεί dicit Herm.: perperam, prosa enim oratione ἐπεάν dicendum fuit. Etiam in fr. inc. 671, 1 scribendum ἐπεὶ λήξῃ κακοῦ puto, Herm. ἐπήν, ἐπάν editur ap. Stob. 28, 1. Sic ap. Mimnermum fr. 8. ἐπεὶ εἰσαναβῇ corrigo, ut ἐπεὶ παραμείψεται, qui coniunctivus est, fr. 3: editur ἐπὴν εἰσαναβῇ. —.— II. *Causam.* indicat, *qualis pro re nata et indole videtur* (*cum* Latini cum coniunctivo dicunt). || cum *indicativo* in re semel facta. ἐπεὶ πάρεστι μὲν Τεῦκρος Ph. 1056. νῦν δ' ἐπεὶ κυρῶ ἔχων μὲν ἀρχάς OR 258. ἐπεὶ πάντες σε προσκυνοῦμεν 326. σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ τυφλὸς τά τ' ὦτα ... εἶ 370. ἐπεὶ χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν 613. ἐπεὶ τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα 705. οὐ δῆτ', ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει 942. νῦν δ', ἐπεὶ ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη 985. μὴ κόλαζε τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον ἔπη 1147. ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον OC 266. ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς σωτῆρα σαυτὸν ἐπεμβάλλεις 462. οὐ δῆτ' ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ (οὐκ ἐρῶ) 597. ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθείς, ἐπεὶ γέρων μέν εἰμι 732. ἀλλ' ἐπεὶ νικᾶν θέλεις, νίκα 849. μόλετ'· ἐπεὶ πέραν περῶσ' οἵδε δή 885 ch. πράξεις οἷον ἂν θέλῃς· ἐπεὶ ἐρημία με σμικρὸν τίθησι 956. εἴπαθ' ὡς βράχιστ' ἐπεὶ ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος 1115. ἀλλ' ἐπεὶ κλύετε ..., μή μ' ἀτιμάσητε 1405. εὐφημίαν νῦν ἴσχ'· ἐπεὶ στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα Tr. 178. ἀλλ' ἐπεί σε μανθάνω θνητὴν φρονοῦσαν θνητά, πᾶν σοι φράσω 472. ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον, στέργε τὴν γυναῖκα 484. εἰ μή τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ πάρεστι μαστήρ 732. ἐπεὶ χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν (sc. μὴ ταρβαλέα θάνοιμι) 959 ch. οὐδὲν εἴργει σοι τελειοῦσθαι τάδε, ἐπεὶ κελεύεις 1258. λέγ', ἐπεί σε στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας Ai. 211 an. εἰπέ, ... ἐπεὶ φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω 1330. Horum *praesentis* exemplorum plura ancipitis iudicii materiam dant, ut particulam aliquando *quoniam* interpreteris non minus recte. In *praeterita*, praeter perfectum, hoc non facile cadit: οὐ δῆτ', ἐπεὶ ... οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν OC 433. οὐ γάρ ποτ ἔξει τῆσδε χώρας, ἐπεὶ δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως, οὔτε ... 911. ἐπεί σ' ἐφηύρηκα μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν El. 1093 ch. Sed οἶδα perfectum forma, genere significandi praesens est. πάρεσθ' ὅδε Κρέων, ἐπεὶ χώρας λέλειπται φύλαξ OR 1417. ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ λέλειψαι 1503. ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει Ph. 1343. ἐπεὶ ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν OC 566. — ἔμελλ'· ἐπεὶ οὐδέπω [οὐδέν πω Dind.] κακόν γ' ἀπώλετο Ph. 446. φράζ' ἐπεὶ πρέπων ἔφυς OR 9. ἀλλ' ἐπεὶ οὐκ ἀνέτλατ' ἀλλ' ἐμὲ οἰκτείρατε OC 237 m. ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον 1125. ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω 1215 ch. τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι, *ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντι γ' αὖθις ἕξετον 1436 [secl. Dind.]. ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην Ant. 538. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον ... ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω 655. ἐν ἐλπίσιν τρέφω φίλη μὲν ἥξειν, *ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ ἔλουσα 900 [secl. Dind.]. τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην 923. ἔξειπ'· ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖστον ᾤκτισα Tr. 312. [cf. Ai. 211. 1330.] ἥδε (οὐκ οἴσει ὄνειδος) ... ἐπεί σφ' ἐγὼ ᾤκτειρα δὴ μάλιστα 464. θέμις δ', ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ προύβαλες 810. ἐπεὶ παρέσχες ἀντιφωνῆσαι, σιγὴν παρασχὼν κλῦθι 1114. ἐπεὶ τὸ σὸν λέγος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά Ai. 490. ἡ γὰρ Δίκη νιν εἷλεν, ἐπεὶ πατὴρ τὴν σὴν ὅμαιμον ἔτλη θῦσαι θεοῖσιν El. 530. τίς οὖν μεταβάλοιτ' ἂν σιγάν; ἐπεί σε ἐσεῖδον 1263 m. καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδ', ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς πρὸς σοῦ λαβοῦσα ἐκτησάμην 1302. Additur ἄν indicativo, cum conditione posita iudicatur aliquid: quo facto Latine non tam *cum* quam ἀπολελυμένως loquentibus *nam* dicere mos est. ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσατ' ἄν, εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ Ph. 1037. οὐ γάρ τι σ' ἤδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην OR 433 subaudiendum εἰ ἤδη. ἐπεὶ σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ Ant. 389 subaudi ex prioribus εἰ μὴ ἡ ἐπίνοια τὴν γνώμην ἐψεύδετο. πέποιθ', ἐπεὶ τἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ El. 323 sc. εἰ μὴ ἐσθλὸς ἔφυ. — || C. *optativo vero* coniungitur in optandi formulis causae vinculo cum altera sententia coniunctis. οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἅλιον· ἐπεὶ ἄθεος ὀλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω OR 662 ch. Nullo iure talia exempla ad tertiam particulae vim referuntur. Cum *potentiali optativo* addito ἄν suae significationis retinens est. φάρει καλύψω, ἐπεὶ οὐδεὶς ἂν τλαίη βλέπειν Ai. 916. οὐ καλῶς ταρβεῖς, ἐπεὶ τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν Tr. 457. θεοῖς ... τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι· ἐπεὶ καθ' αὐτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν OC 966. ἐπεὶ Ζεὺς βροτοῖς ἂν ἐλθὼν ἐς λόγον δίκην ὄφλοι Polyx. fr. 470, 3. — || Subauditur verbum *indicativo* maxime modo dicendum. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε εἷλέν μ'· ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ Ph. 948. ἐπεὶ ἱκανὸς Ἀπόλλων OR 376. ἐπεὶ σμικρὸς μὲν εἰπεῖν OC 1151. ἐπεὶ πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς 1334. ἐπεὶ στρατηλάτου τὰ κρείσσω λέγειν 1429. ἐπεὶ πλείων χρόνος Ant. 74. εἴπ', ἐπεὶ καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἥτις εἶ Tr. 320. ἐπεὶ καλόν μοι θανεῖν Ai. 1310. ἐπεὶ πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά El. 1053. De loco OC 1744 v. πειράομαι. —.— III. Aliquando *adnectendae sententiae* constitutum est, adsignificata causa, quod Latini *nam* et *siquidem* reddunt; quod fit subaudiendo ad quod legitimo quasi vinculo pertinet particula enuntiato. Praeter nostrae aetatis grammaticos vide Hoogev. de part. l. Gr. p. 395 et Wyttenb. ad Plut. de recta aud. ratione p. 37 E. [Curtius, erläut. z. gr. p. 182.] Praeter aliquot, quae attulimus, exempla quomodo eo significationis perventum sit, ostendit locus Tr. 139 ch. ἃ καὶ σὲ ἐλπίσιν λέγω τάδ' αἰὲν ἴσχειν· ἐπεὶ τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; Bene Passov. in lex. interrogationem eiusmodi praefixo ἐπεὶ exspectari facere responsum negans observat; affirmandi forma haec sic proferrentur: ἐπεὶ οὐδεὶς Ζῆνα εἶδεν. Sine interrogatione haec dicuntur: ὧν ἐπαινεῖς εἰς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν, ἐπεὶ χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ OR 1417. Non est *cum* simpliciter; non adest enim, quia civitati praeest; sed sic supplenda sententia: πράξει δὲ καὶ βουλεύσει, ἐπεὶ μόνος φύλαξ λέλειπται. Sic dicitur cum imperativo. ἐπεὶ φέρ' εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; OR 390. Pessime Brunck. sec. glossam εἰ δὲ μή, ἄγε εἰπέ interpretatur *alioqui*, *si secus est*. ἐπεὶ δίδαξον OC 969.

El. 352. —.— IV. Cum aliis particulis ἐπεί sociatur *primo loco* positum. ἐπεὶ γάρ *quoniam* s. *postquam enim* narrationi ordiendae aptissimum; exempla habet Ph. 331. OC 1301. Ant. 655. El. 893 quae ante adscripsimus. [Tr. 900 Dind. c. Schaef. v. παρέρχομαι.] — ἐπεί γε interpositis vocabulis uno aut pluribus. ἐπεὶ τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα OR 705. ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα OC 266. ἐπεὶ πᾶς τουτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ 597. ἐπεὶ καθ' αὑτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις 966. ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς ηὗρον 1125. ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσεν τὸ τέλος βίου 1720 an. quae omnia iam apposuimus. — ἐπεί γε δή iuxta ponuntur cum acerba irrisione. ἐπεί γε δὴ τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην Ant. 923. — ἐπεί γε μὲν δή item iuxta ponuntur. ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον Tr. 484. — ἐπεὶ δέ OR 1266. OC 462. 1590. 1604. Tr. 789. 912. Ant. 15. Amphitr. fr. 124, 1 apposuimus ante. — ἐπεί τοι *quoniam sane* s. *certe*. ἐπεὶ καὶ ξυμφορά τοι Tr. 320. ἐπεί τοι οὐδεὶς ἐφαίνετ' ὠφελῶν OC 433. ἐπεὶ τᾶν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ El. 323. — ἐπεὶ μέν OC 1454 ch. — *ἐπεὶ οὐ ... γε OC 1436 [secl. Dind.]. ἐπεὶ οὐδέ Ph. 948. Polyx. fr. 470, 3. ἐπεὶ οὐδέπω γε Ph. 446 [LA: οὐδέν πω Dind ex apogr.]. ἐπεὶ οὔποτ' ἂν Ph. 1037 quae omnia iterum exscribendi nulla necessitas. —.— *Subiungitur* particulis ἀλλά OR 1503. OC 237 m. 849. 1720 et interposito vocabulo OC 1405. δ' ἐπεί OC 1226. οὖν ἐπεί Ph. 1343. καί cum crasi κἀπεί OC 1631. Ant. 168. El. 1312. —.— V. ἐπεὶ cum ου diphthongo pronuntiatum coalescit. ἐπεὶ οὔ ποτε Ph. 1037. ἐπεὶ οὐδέ Ph. 948. Polyx. fr. 470, 3. ἐπεὶ οὐδέπω Ph. 446 [v. supra in IV]. ἐπεὶ οὔτε Ant. 538. Ultima syllaba sequente vocali in canticis corripitur OC 1720. — ‖ De posito in fine versus ἐπεί, velut OR [326. 370. 376. 433. 613. 705. 985.]1417 v. Boeckh. expl. ad Pind. p. 158; tamen vero is nescio quam vim in hac re et elegantiam dicendi odoratur. (I p. 640, 3.)

Ἐπείγω. Transitive urgeo, insto. ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρόν OC 1540. [ἐπείγει θεῶν τις Ant. 596 ch. pro ἐρείπει coni. Seyff.] τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον Ph. 499. Sic subaudito casu quarto ἡμᾶς intelligo καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμνην Ph. 1452 an. De activi usu v. Pierson. Veris. p. 27. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 801. — Intransitive dicitur, cum non instatur alteri. ἦ νοεῖς, ἔπειγέ νυν El. 1435. Hinc fortasse Hesych.: ἔπειγε, πορεύου, σπεῦδε. Eadem *properandi* vi praeditum *medium*. ἥξεις, ἐπείγου μηδὲν, εἰς τὸ μόρσιμον fr. inc. 690, 2. — Non esse compositum docuit Buttm. Lexil. 1, 275.

Ἐπειδάν *quando*. οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ Ph. 639. ἐπειδὰν εὐφρόνη ζεύξῃ μία Ter. fr. 517, 11. Non licet ἐπειδή subrogari pro ἐπειδάν, cum illud nunquam de re cum loquimur adhuc futura dicatur, non, ut ἐπεί, in incerti temporis notione.

Ἐπειδή *quoniam*. Rem cum loquimur aut manentem adhuc, aut ita peractam significat, ut quae inde evenerint et secuta sint nunc adhuc durent. ἐπειδὴ καὶ λέγεις Ph. 380. καὶ νῦν ἐπειδὴ δοκεῖ λήθη τις εἶναι, σύ μ' ἆρον 877. ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας OR 412. ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη Ant. 1111. Turn. ἐπειδάν vitiose. ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει Tr. 1174. κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου Ai. 61. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις σοι τὸ δρᾶν, χρῶ χειρί 114. ἐπειδή σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν El. 631.

Ἐπεικάζω *suspicor*. ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ; El. 663 *num recte conieci?* Schaef. τήνδε γ' εἰκάζων. Librorum scripturam tuetur etiam Suid. v. ἐπεικάζω, explicans στοχάζομαι, et Zonar. p. 833. ὥς γ' [ὅσ' Dind. c. Both.] ἐπεικάσαι OC 152 ch. subaudito ὥστε, quod in libris scriptum est, sed versum perdit. ὡς ἐπεικάσαι Tr. 141. Herm. pro ἀπεικάσαι coni. Mihi ἐπεικάζω *coniiciendi* vim habere, ἀπεικάζω illud dici videtur, cum ex conspecta vel considerata re coniecturam ducimus. Inde ἀπεικάσαι locum suum tuebitur. Deianira hoc dicit, insperatum illum mulierum adventum sibi persuadere, comperisse illas de sollicitudine sua: ὡς ἀπὸ τῆς παρουσίας εἰκάσαι. ὥς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ 1220.

Ἔπειμι *insum* i. e. *impositus sum*. γενοίμαν ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου πρόβλημα Ai. 1219 ch. de eminente supra mare promontorio. λεπτὴ δ' ἐπῆν κόνις Ant. 256 pulvis coniectus in cadaver. Haec proprie. Sed figurate εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω El. 1467 *si adest invidia numinum, indictum esse volo*, v. Herm. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν τέρψις ἐπέσται; Ai. 1216 ch. *adstabit*, i. e. *continget*. (I p. 641.)

Ἔπειμι. Proprie dictum κύματ' ἐν εὐρέι πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδῃ Tr. 115 ch. *insequentes sese, alternis insurgentes fluctus*. Tralatum ad *tempus*: ὁ δ' αἰεὶ τὠπιόντι δεικνύτω OC 1532. At participium selectiore usu τὸν τυχόντα significat. τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν OR 393. Suid. v. τοὐπιόντος. Simile est οὐ γάμων ἔμπειρος, ἀλλὰ τοὐπιόντος ἁρπάσαι OC 752 *praeda eius, qui capere voluerit*.

Ἐπείπερ s. ἐπεί περ *quoniam quidem*. (μνημονεύω) ἐπείπερ εἰσάπαξ συνήνεσα Ph. 122. ἐπείπερ ἀντέκυρσα 545. ἐπείπερ οὕτω σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾶν 888. ἐπείπερ εὔνους ἦλθον OR 1003. ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας 1432. ἐπείπερ εἶ γενναῖος OC 75. λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις 217 m. ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ κατάξι' ἂν πράξειας El. 800.

*Ἐπείσαγμα v. ἐπίσαγμα.

Ἐπεισκύπτω *ineo*. In fr. Inach. 257 ap. Athen. 15. p. 668 b κἀφροδισία λάταξ ἅπασι νῦν ἐπεισκύπτει δόμοις post Toup. em. in Suid. 2, p. 471 legitur pro παισὶν ἐπεισκύπτει [ἐπεκύπτει Athenaei codd. ἐπεγκύπτει Musur. ἐπεισκόπτει Casaub. ἐπεκτύπει Nauck. ἐπικτυπεῖ Meinek. in Philol. 19, 145].

Ἐπείσοδος *adventus*. τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου OC 730. Πλούτωνος ἐπείσοδος Inach. fr. 259.

Ἐπεισπίπτω *irrumpo*. ὧδ' ἐπεισπεσών OC 915 [apogr.: ἐπιπεσών LA ut 924 ἐπιβαίνων pro ἐπεμβ. — Dind. ἐπεσπεσών. v. supra p. 213 a].

Ἔπειτα. ‖ Rem alteram alteri posteriorem indicat; *deinde*, vel si futura illa, *dehinc* interpreteris. Non semper praecedit πρῶτον s. πρῶτος. ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος OC 490. ἔπειτα μήτηρ πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον Ant. 53. φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον ... ἔπειθ' ὅπως ἂν ἡ χάρις διπλῆ φανῇ Tr. 618. τὸν μὲν ἧστο ἄφθογγος χρόνον. ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη Ai. 312. ὠρθοῦτο· ἔπειτα λύων ἡνίαν ... λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας El. 743. Ita bis deinceps ponitur: πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν, ἔπειτα φοινίξαντα γογγύλον μόρον. ἔπειτα γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον Polyid. 462 b. — ‖ Nec mutat significationem cum aliis particulis coniunctum. ἔπειτα δέ, σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών Ph. 919. βλέποντα νῦν μὲν ὀρθ', ἔπειτα δὲ σκότον OR 419.

πρὶν μὲν ὀρθοὶ ἔστασαν δίφροι. ἔπειτα δὲ πῶλοι βίᾳ φέρουσιν El. 724. — ἔπειτα καί. ὧν τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω· ἔπειτα κἀπὸ μαντέων ταύτῃ κλύων OC 1300 quanquam hoc etiam in dialectica s. cogitatione expressa rerum consecutione dictum esse potest. — ἔπειτα μέντοι βαιὸν ὁρῶμεν αὐτὸν γῆν προσκυνοῦντα OC 1653. ἔπ. μ. χὠ λόγος καλὸς προσῆν Ph. 352. κἄπειτα: εἶτ' ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς· κἄπειτ' ἀύσας παῖδας OC 1598. κἄπειτα τοὺς ζῶντας εἰς δόμους κομίζεται Ai. 61. κἄπειτ' ἐπᾴξας αὖθις εἰς δόμους πάλιν ἔμφρων καθίσταται 305. — Eiusdem tenax est cum articulo coniunctum et substantivi, quod intelligi potest, munus gerens. τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει νόμος ὅδε Ant. 611 ch. Schol. Rom.: τὸ ἐσόμενον καὶ τὸ μετ' ἐκεῖνο. τινὲς δὲ τὸ ἔπειτα ἰδίως ἐπὶ ἐνεστῶτος λελέχθαι φασίν, ἀντὶ τοῦ νῦν. Hanc significationem nec inesse videri, nec exemplo Euripid. IT 1263 firmare posse intellexit Erf. „τὸ ἔπειτα, *dehinc*, aliquam continet temporis praesentis notationem, a quo proximum est cum eoque cohaeret." *Herm.* recte. τὰ δ' οὖν πάρος, τὰ δ' εἰς ἔπειτα Ai. 35. — || Saepe ut εἶτα vim mere dialecticam *enumerandi* habet. Huius prima ratio est, cum potiora maioreque quasi dignitate praedita praeponuntur, sequuntur alia. μάλιστα τοῦ θανόντος ἱμέρῳ·... ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προσῆν Ph. 352. ὄλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ ὁ Λαρτίου παῖς, καὶ σύ 1285. ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία; ἔπειτα δ' ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος δασμὸν τίνει OC 634. γυναῖχ' ὅτι ἔφυμεν, ἔπειτα δ' οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων Ant. 63. μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν, ἔπειτα κἀμὲ OR 648. Sed res etiam pari dignitate sic deinceps ponuntur. ἣ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνειμι ... ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν El. 266. πρῶτον μὲν εὐσέβειαν οἴσει ... ἔπειτα δ' ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα καλεῖ 970. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους, αὖθις δὲ τιμάς, εἶτα τυραννίδος ἕδραν. ἔπειτα δ' οὐδεὶς ἐχθρὸς οὔτε φύεται πρὸς χρήματα Alead. fr. 109, 4. — || Tertia particulae ea potestas est, cum ἔπειτα rem alteram ex altera causarum et eventuum lege nexam, aut etiam aliter atque exspectaveris exeuntem indicat. *Proinde* interpretaberis ἔπειθ' ἑλοῦ γε θάτερα El. 345 *tamen vero* s. *nihilo minus*, inprimis cum participium praecessit: μισῶ γε μέντοι, χὤταν ἐν κακοῖσί τις ἁλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ Ant. 496. ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστὼν ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονῇ Ai. 761.

᾿Επεμβαίνω *insisto*. σῆς ἐπεμβαίνων χθονὸς OC 924 *intrata terra*. LA ἐπιβαίνων. Illa Triclinii scriptura est, metro necessaria. Elmsl. coni. ἂν ἐπιβαίνων. — Tralate *proculcare* significat de miseris contumeliose habendis: cf. Wyttenb. ad Plut. de disc. amic. et adul. p. 57 a. κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει El. 835 m. Huius figurae ratio apparet ex El. 456: Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί. De proverbiali usu v. Lob. ad Ai. 989.

᾿Επεμβάλλω *ingero*. ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ OC 463.

*᾿Επεμβρυόω v. ὑπεμβρυόω.

᾿Επεμπίπτω *irruo*, *adorior*. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν Ai. 42. Minime simile est ab Erf. comparatum ἔρχεσθαι ὁδόν. Figuram illustrat Lob. monogr. fig. gr. p. 14 (a. 1832).

**᾿Επενᾰρίζω. In OC 1733 m. cum legatur ἄγε με καὶ τότ' ἐνάριξον, LB ἐξενάριξον, Elmsl. et Herm. ἐπενάριξον i. q. ἐπίσφαττε correxerunt. ἐπισφάξαι eo sensu aliquoties ap. Eurip. legitur, ἐπιθύειν Eur. Or. 561. Aesch. Ag. 1513.

᾿Επενδύτης *indusium* s. *subucula*. λινογενεῖς [sic cod. Bekk. vulgo νεοπλυνεῖς] τ' ἐπενδύτας Nausic. fr. 391. ἀνδρεῖον χιτωνίσκον interpretatur Eust. p. 1166, 51. τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον (χιτώνιον dicendum erat), ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται Suid. De tono v. EM p. 436, 10.

᾿Επενθρώσκω. Proprie *insilio*. ἐπενθοροῦσ' ἄνω Tr. 917. Cum figura *irruo*, *ingruo* de impetu gravi et exitioso. ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει ὁ Διὸς γενέτας OR 469 ch.

᾿Επεντείνω *desuper extendo*. ὥσπερ εἶχ' ἐπενταθεὶς Ant. 1235 *in ensem protentus* v. Erf. De Ai. 451 v. ἐπεντύνω. (I p. 643 med.)

᾿Επεντέλλω *mando*. fortius quam ἐντέλλω. τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι; Ant. 218.

᾿Επεντύνω *instruo*, *armo*. ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν ἔσφηλεν (Ἀθηνᾶ) Ai. 451. ἐπευθύνοντ' LA pr. (cf. Valcken. ad Hippol. 289), ἐπεντύνοντ' corr., quae scriptura longe elegantior: schol. explicat εὐτρεπίζοντα, ut Hesych. ἐπέντυεν: εὐτρέπιζεν ex Il. θ 374. Musgr. ἐπαντείνοντα. Probabilius certe Brunck. ex nonnullis codd. ἐπεντείνοντα, a schol. ἐπεμβάλλοντα et ἐμβάλλοντα explicatum. Tertia scriptura in quibusdam libris appingitur ἐπεκτείνοντα.

᾿Επεξεργάζομαι *conficio*. ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω Ant. 1288 m. Inepte schol. ἐπέσφαξας. Hoc dicit, hominem perditum sese nova insuper plaga accepta confici penitus; de qua sententia v. Hemsterh. ad Poll. 9, 153 et Abresch. ad Aesch. Pers. 260.

᾿Επεξέρχομαι *persequor*, et *faciendo* quidem: κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς; Ant. 752, schol.: περαιτέρω χωρήσεις, *pergis ita*, *ut prae protervitate adeo miniteris*. Alio spectat Hesychii illud, ἐπεξέρχεται: ἐκδικεῖ. Sed *cogitando* et *scrutando persequi*: οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν inc. fr. 659. 2.

**᾿Επέρεσθαι *interrogare*. καί σ' οἰκτίσας θέλω 'πέρεσθαι OC 557. Tricl. θέλω σ' ἐρέσθαι, LA pr. θέλω τι ἐρέσθαι, [a m. sec. ἔρεσθαι] unde veram scripturam Reisig. eruit. Αὐθυπόταχτον eatenus id verbum dicas, quod praesens vulgo non legitur, sed de accentu secus ac vulgo fit statuendum v. ἔρεσθαι.

᾿Επέρχομαι. || Proprie *accedere*, *ingredi*, vel cum quarto casu, vel nude. θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παννυχίοις πάντας ἐπέλθωμεν Ant. 153 ch. νὼν ἐπελθόντοιν δόμους El. 1297 sic Flor. Γ: ἐπελθόντων LA, οι superscr. fortasse ab S. τὸν αὐτὸν εἰς τόπον Τροίας ἐπελθὼν Ai. 438. Per tmesin τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται OR 199 ch. *id dies aggreditur*. — || Traducitur primum ad *initas controversias* significandas. εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθὼν Tr. 1180 dein ad *rumores sparsos*. τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις Ant. 700. Subaudiendum autem πάντας vel πολίτας. Porro ad *contingendi* notionem. τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι Tr. 135 ch. Postremo ad *animi motus et affectiones*, in pectus sese quasi insinuantes; ductum illud ab ingruentium adversariorum impetu. ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται Phaedr. fr. 607, 1. Exhauserunt hoc Hemsterh. ad Lucian. 1, p. 206 Bip. et Valck. ad Phoen. 1379, ad Herod. 4, 46

hoc quidem loco etiam de perinde additis casibus tertio et quarto monens.

[*Ἐπευθύνω *dirigo* v. ἐπεντύνω.]

Ἐπεύχομαι *precor*. Nude: εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι Tr. 809 et cum *detestandi* adsignificatione μὴ 'πεύξῃ πέρα Ph. 1286. Cum dat. numinis, quod precamur: Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι Ph. 1470 an. οὓς οὐ μή ποτε χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύξωνται [sic Dind. ex apogr. : ἐπεύχονται LA] θεοῖς OC 1024. De scriptura v. οὐ (οὐ μή). De participio addito cf. Heind. ad Plat. Soph. 4. p. 341. ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι Naupl. fr. 383. v. κατουλάς. Cum infinitivo dictum αἰεὶ κατθανεῖν ἐπηυχόμην [ἐπευχ. LA] Tr. 16. ἐπεύχομαι ... παθεῖν OR 249. Semel casum quartum precum propositarum habet: τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς OC 484.

Ἐπέχω. Transitive. || *cohibeo, coerceo*. ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν Ai. 847 et tralate πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου Ai. 50. μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν Ph. 881. καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γε OC 1432. Horum ἐπίσχῃς ἐπίσχωμεν et ἐπισχών etiam ab ἐπίσχω repeti poterunt. Non potest autem ὅς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ μή τοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους El. 517. —* || *praebeo*. Pollux 3, 10 cum habet: μήτηρ, ἡ τεκοῦσα, ἡ μαστὸν ἐπισχοῦσα, ὡς Σοφ. (fr. inc. 912), clarum est, inserendum καί, ut *nutricem* μητέρα dixerit Soph., ἡ μαστὸν ἐπισχοῦσα Pollucis interpretis sint. — || *morari*. ἐπίσχετον, μάθωμεν Ph. 539. εἰ δ' ἐφέξετον El. 1369 *si cunctabimini*. ἐπίσχες αὐτοῦ, ξεῖνε OC 856 adsignificata dehortatione et castigatione. Fons significationis a prima facile deflexae magis patet, cum etiam active dici recorderis. οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ Ph. 349. [τήνδ' ἐπέχουσιν pro τήνδε γ' ἔχουσιν Ant. 930 ch. coni. Dind. καὶ πάρος ἐπεῖχε sc. μόγος OC 1744 m. Wund. pro ἐπεί.] (I p. 645, 5.)

Ἐπήβολος *compos, potens*. οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν Ant. 492. φρενῶν ἐπήβολον καλῶν σε Alcm. fr. 95, 2. Hoc Porphyrius Qu. Hom. 1 explicat. τὸ ἐπήβολος σημαίνει τὸν ἐπιτυγῆ καὶ ἐγκρατῆ: inde Eust. p. 1448, 6. 625, 37. Interpretum v. Ruhnk. ad Tim. p. 116. Valck. ad Herod. 3, 25. Wesseling. ad Diod. 1. p. 22. Schaef. mel. cr. p. 48. Blom. gl. Aesch. Prom. 453.

Ἔπηλις. ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος, ὥς φασιν οἱ παλαιοί κατὰ τὸν Σοφοκλῆν (fr. inc. 877)· ἡ δ' αὐτὴ καὶ ἔφηλις κοινῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλου. Eust. p. 1562, 38. De cistae operculo etiam Hesych., fonte tamen non addito, interpretatur. Alteram significationem deprehendisse videor in gl. Suidae [ἀπηλιώτης. ὁ ἄνεμος. ἐν τῷ η. καὶ ἀντήλιος, καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς. καὶ ἡ ἔπηλις ἔστι παρὰ Ποσειδίππῳ] ab ἥλιος id ductum, quippe sole urente effectam μελανίαν significans.

Ἔπηλυς [Curt. Et. p. 489] *advena*. ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις Ph. 1190 m. Schol. αὐτόματοι, male. Iam enim abibant, et ut revertantur Phil. orat.

Ἐπί. [Curt. Et. n. 334.] I. *Adverbiascit* in tmesi positum; sed exempla aliam explicandi rationem patiuntur. ἀλλ' ἀποπαύετε μηδ' ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε OC 1777. τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται OR 199 ch. Semel praeterea adverbialiter dicitur cum *insuper* s. *praeterea* significat: ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἐπὶ [ἔπι Dind.] ματέρες — ἐπιστενάχουσιν OR 182 ch., de qua vi praepositionis v. I. Ellendt ad Arrian. 5, 5, 1. —.— II. *Anastrophe* afficitur, cum pro ἔπεστι dicitur; quod unum eius usus ap. Soph. exemplum exstabat, Herm. sustulit OC 1220 ch. pro οὐδ' ἔπι κοῦρος corrigendo ὁ δ' ἐπίκουρος. Explicuisse sententiam servata plerorumque librorum et scholiastae lectione videmur in v. ἰσοτέλεστος. Porro retrahitur accentus cum casus nominis pendens a praepositione praecedit. σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἔπ' ὄμμα θήσεται Tr. 615, quod non intelligens Brunck. temere corrupit [D. c. Billerb. scripsit ἐπὸν μαθήσεται]. ταύτης ἔπι πλέοντες ὀρθῆς Ant. 189. In OC 85 ἕδρας πρώτων ἐφ' ὑμῶν nobilissimi grammatici in eo consenserunt, interpositum illud πρώτων inter ἕδρας et praepositionem una cum huius ultima syllaba elisa anastrophen respuere: v. Herodian. ap. Io. Alex. τον. παραγγ. p. 27, 11. p. 28, 8. schol. Ven. ε 283. ι 456. κ 95. 273. ψ 377, quocum conspirasse scimus Aristarchum et Apollonium ex schol. σ 191. cf. 400. [Herm. ad OC 85 monet nullam esse anastrophen praepositionis inter duo vel plura verba ita collocatae, ut coniuncta illa unam efficiant notionem.] *Tmesin passam* praepositionem suo notari accentu non minus certum quam adverbiascentem vidimus in ἀπό. Iniuria igitur ἔπ' ἦμαρ ἔρχεται Herm. OR 199. πολιαί τ' ἔπι ματέρες ib. 182. De tmesi illud solum excipitur, cum in versus fine vel sequente distinctione ponitur: schol. Il. ε 283. His adiicienda duo exempla ἐπί substantivo et adiectivo interpositum ostendentia, γᾶς ἔπι ξένας OC 1703. 1711 m., quorum illud operosius ordinandis verbis fortasse exemeris, hoc evelli non potest. Scribunt acute omnes. —.— III. *Crasin* cum articulo et καί factam suis locis persequemur. —.— IV. *Usus praepositionis*, A. *cum genitivo* dictae. || Sua illi est et legitima provincia *loci* significandi, et multiplex interpretandi ratio, *in*, *iuxta*, *ad*, *per*, *supra*. εὔδοντ' ἐπ' ἀκτῆς Ph. 272. ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεὼς 516 ch. νήσου τῆσδ', ἐφ' ἧς ναίει τανῦν 613. κἀπὶ γῆς ἄνω OR 416 de *locis superis*; sed de *terrarum spatiis* plura exempla sunt: ἐπὶ ξένης OC 184 m. de qua ellipsi cf. Iacobs. ad Epigr. Del. p. 211. Idem legitur 563. ξένης ἐπὶ χθονός 1256. γᾶς ἐπὶ ξένας 1705 m. *1713 m. [del. Dind.]. ἐπὶ ξένης χώρας Tr. 299. — κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς OR 802 cf. Αἰτναίας ἐπὶ πώλου βεβῶσαν OC 313. ἐπ' ἀγρῶν OR 1049. ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων 1106 ch. κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου OC 19. λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου λᾶος βραχὺς ὀκλάσας 195 ch. 'σφάξ' ἐπὶ γαίας Ai. 235. κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς ἀπώλου El. 1136. βαλβίδων ἐπ' ἄκρων Ant. 132 an. ταύτης ἔπι πλέοντες ὀρθῆς 189 v. πλέω. Αἰνέας ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων Laoc. fr. 342, 2. — || Hinc transfertur varie. *Fultus* comite dicitur κἀπὶ προσπόλου μιᾶς χωροῦντα OC 746. Cf. Schaef. ad Plut. Vit. 4. p. 200. In *gravi fortunarum discrimine collocatus* memoratur: φρόνει βεβὼς ἐπὶ ξυροῦ τύχης Ant. 996. v. Intpp. et Eust. p. 796, 55 et cf. ξυρόν. *Superbiens* dicitur: κἀπ' ἄκρων ὠδοιπόρεις Ai. 1230, illustratum illud a Lob. A *retinendo* dictum βιαίας ἔχεται πάνδαμος πόλις ἐπὶ νόσου Ant. 1141 ch. Musgr. scripturus erat ὑπό. Pro ἐν dictum, ut tamen *ambitus* et *ditionis* quaedam insit adsignificatio: καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων Ant. 790 ch. Non abundat ἐπί, ut Iacobsio visum ad Del. Epigr. p. 288, sed significatur *quantum hominum genus propagatum extenditur*. [Nunc multo melius Nauck. ἁμερ. σέ γ' ἀνθρ. v. Bonitz. beitr. 2, 5 not.] — Adverbiascunt ἐπ' ἴσας *pariter* El. 1062 ch. οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων ἔτ' ἴσχει μνῆστιν Ai. 1268 *ne minimum quidem*. Locutionem explicant Lob. et Herm. l. c. et hic ad Eur.

IA 908. [ἐπὶ κωκυτῶν El. 108 LA pr. et Suid. cod. opt.: ἐπὶ λαμπᾶς στεροπᾶς Ai. 256 Seyff. coni.] Sed perperam in libris scribitur ἐφ' οὗ μέσος στάς (sc. τοῦ κρατῆρος) τοῦ τε Θορικίου πέτρου OC 1595 schol. μεταξὺ τοῦ κρατῆρος, qua de re iure Brunck. ἀφ' οὗ correxit. —.— B. Cum *dativo*. || Omnis usus a *locali* significatione *motus aliquo versum* instituti proficiscitur. πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας OC 1611 *eas amplexatus*. ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι 1620. νὺξ ἐπ' ὄμμασιν βέβηκε 1684 m. ἐφ' ἡμετέρᾳ γᾷ.... ὑπερέπτα Ant. 110 ch. De lacuna quam non iniuria inesse statuunt, explenda varie coniicere licet. ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε Ant. 134 ch. ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα Ἄρης 139 ch. ἑπτὰ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις ταχθέντες 141 ch. κἀπὶ χρωτὶ διψίαν κόνιν παλύνας 246. τὰ δ' ἐπὶ κρατί μοι πότμος εἰσήλατο 1345 m., quod quamvis de irruente calamitate tralate dictum, propter κρατί non minus huc referri videtur, quam καὶ χρυσέα κλῇς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε OC 1052 ch. καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι οὐ πῦρ οὐκ ἔγχος τις οὐκ ἀποτρέψει Tr. 1012 m. *in me avertet*. δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι γνώμας βαλοῦσα Ai. 51. κἀπ' ἐμοὶ βλέψας 345. ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντα 451. ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν 772. φέρει νίκην ἐφ' ἡμῖν El. 85. ἐφ' ἡμῖν οὗτος χωρεῖ γεγηθώς 1431. V. Valck. ad Phoen. 79. Abresch. animadv. ad Aesch. Sept. init. Iacobs. ad Anthol. 3. p. 468. Multa eiusmodi exempla iniuria tmesi explicantur, velut Ai. 51. El. 85, sed plurima tmesin non patiuntur, velut El. 85. 1431. Ai. 451. 772. OC 1620. 1684. Ant. 110. 134. 139, alia. — || Hinc *localis* porro significatio ea inest, ut significet *apud*, *in*, *iuxta*, *prope*, non semper illa ita intelligenda, ut motu facto in illum locum perveneris οὐ τἀπὶ Λυδοῖς λατρεύματα Tr. 356. ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονί 811 *per terram* quasi habitantium; si *locos superos colentes* dicerentur, ἐπὶ χθονός verius erat. δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις 1100. ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ κυνηγετοῦντα Ai. 3. καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις 49. μητρὸς ἐξέφυς, ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ πατήρ 1295 inest consilii significatio, quo adulter venerat; aliter non differret ἐπί et παρά. ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη Ph. 197 an. οὐπὶ νηὶ γὰρ ἅλις πόνος 891 *inter navigandum* explico; οὐπὶ νεώς tamen non minus diceretur apte. φῦλον θακεῖ ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ OR 21. ἐπὶ σποδῷ μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο Ant. 1007. ναιετῶν παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥείθρων ἀγρίου τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος 1125 ch. *apud Thebanos*, hi enim sunt δράκοντος σπορά. * Δρίλωνος ἐπὶ προχοαῖσιν fr. inc. 795 [v. i. Βουθοίη]. ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι Laoc. fr. 341. Hinc dicuntur τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμα Ph. 353. 611 arx *supereminens*. Paulo aliter, quippe de animo dictum ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει; Ant. 317. — || Deinde *actionem* significat *aliquo versum directam*, aliquando ut κατά, *adversus*, *contra*, sed etiam *in* interpreteris. στυγερὰν ἔχε δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις Ph. 1120 ch. i. e. ἄλλων καταρῶ. ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατο 1138 m. φανερὰ * γὰρ ἐπ' αὐτῷ [delevit haec post Tricl. Herm.] ἦλθε κόρα OR 509 ch. οὔτις ἄλλος ἦν ἢ 'γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς 820. ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον; 829. ἀπὸ δαίμονος ἐπ' ἀνδρί coniungenda, *mala ab invido numine missa*. ἥκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος βίου τελευτή OC 1472. ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον Ant. 986 v. Musgr. ad Eur. Bacch. 1131, quanquam is male coniungit ἐπέσχον tmesi scilicet divulsa. ὁρᾷ νυν τάδ' ἐλθών, μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε Ant. 1107. Prosa oratio ἐπίτρεπε praetulit; minime opus in poeta. θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ Tr. 585. ἐπί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονεν φρήν 981 m. οἵαν οἵων ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠνύσω 995 an. v. Herm. Praepositionis ratio constat, quod illud effecit, ut gravissima affligeretur calamitate. ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα Ai. 18. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν; 44. συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις ἀνῆκε θεά Meleag. fr. 357, 1. Sic aliquot exempla aliquantum hinc distantia interpretor. ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ; OC 414 non περὶ ἡμῶν, sed *ad nos pertinentia*. τἀπὶ σοὶ κακά Ph. 806 i. q. τὰ σά, *tibi imposita*. ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰν πᾶσι κυκλοῦσιν Tr. 129 ch. non pro ἐπικυκλοῦσι, sed ἐπὶ πᾶσιν, quod recte sensit Herm., quanquam non tam de circumvolutis supra capita nostra, quam de imminentibus interpretor. Sic etiam fortasse intelligas ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ OR 569, non est enim ἐν, sed mentis vis potius *aliquo valens* significatur. De Ant. 57 v. ἐπάλληλος. — || Hinc *consilium* significatur aliquid faciendi. δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας γενναῖον εἶναι Ph. 50. οὐ γὰρ ἄν ποτε θνήσκων ἐσώθην μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ OR 1457. οὐ γὰρ ἂν... κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν OC 148 an. v. Herm. τί δ' ἐστὶ τάξίωμ' ἐφ' ᾧ καλεῖς; 1459 ἦ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβὼς ἦν Tr. 246 urbis evertendae consilio. θροεῖ ταῖς παισὶν ὡς ἐπ' ἐξόδῳ 532 cf. ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος El. 1322. κἀπὶ τῷ λέγει τάδε; Ai. 797. ἐπὶ κωκυτῷ ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν El. 108 an. non θρηνητικήν, sed *fletum alios ad lugendum provocantem*. Sic cum Schneid. ad Plat. Civ. 5. p. 532 b intelligo οὔ τι χαίρων ἐπὶ [ἔτι Dind.] ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ Ant. 759 *mei reprehendendi causa*; aliter vulgo Intpp. — || Cognata est *rei alicunde consequentis* significatio. σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ Ant. 792 ch. aut ὥστε λωβητοὺς γίγνεσθαι aut ὥστε λωβᾶσθαι ἄλλους. μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ Ai. 143 an. i. e. δυσκλεεῖς ἡμῖν [de quo usu v. Bernh. Synt. 251. Pflugk. ad Eur. Hec. 647]. — || Exiguo discrimine, quod aliquando non internoscas, dirimitur *causae* significatio, cur quid suscipiamus facere. Cf. Abresch. ad Aesch. Pers. 525. ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ χρείας ἱσταμένῳ Ph. 174 ch. i. q. ἐπὶ πάσῃ χρείᾳ, v. Herm. οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων λατρεύματα Tr. 356. Omphale iubente suscepti labores, nisi hoc, ut prius τἀπὶ Λυδοῖς, *apud* explicari velis. ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς Ant. 322. μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων 1061. σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ ἀμφικεῖσθαι μόρον 1291 m. *caedem ob filii interitum in se patratam*. τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις; Ai. 377. ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν El. 333. δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς 360. κἀπὶ τοῖς σαυτῆς κακοῖσι κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς; 880. κἀπὶ συμφοραῖσί μοι γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο 1230. συμφοραί enim *laetam fortunam* dicunt, Orestis necopinatum reditum. ὡς ἐπ' ἄτῃ στέναζε 1298. χαίρειν ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς fr. inc. 665. Sic interpretandum πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν; El. 237 m. item κἀπὶ Κυρβάντεσσι χορεύσατε fr. inc. 740. Est enim ἐκ Κυρβάντων κάτοχοι, *propter* furorem Corybanticum. Ita explicandum ᾐσθόμην βοὴν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ Ai. 1319, quod proprie de assistentibus dictum simul causam litigandi indicat. — || Sed ab altera significatione locali, *quietis in loco indice* deflexum est tralate, quod ἐπί, ut ἐν, *rei statum et conditionem* ponit, quo quis certis factis utitur. φρουρεῖν

ὅμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα χαίρω Ph. 151 ch. i. q. σοὶ χαιρίως: sed potest hoc primae significationi figuratae actionis aliquo spectantis accenseri. ποιμὴν γὰρ ἦσθα κἀπὶ θητείᾳ πλάνης; OR 1029 i. q. θητεύων ἐπλανῶ. τάδε δὲ μένομεν ἐπ' ἐλπίσιν Tr. 951 ch. i. q. ἐλπίζομεν ὁρᾶν. Tamen hoc dissimile ceteris. Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι παρασταθήτω OC 1268 *comes esto, quidquid feceris.* κἀπ' εὐπραξίᾳ μέμνησθέ μου 1554 i. q. εὐπραγοῦντες. μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ ξένον ἐξανύσαι μόρῳ νεκρῶν πλάκα 1561 ch. i. q. βαρεῖ μόρῳ χρώμενον. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις Ant. 88. Cf. Aesch. Prom. 692 ab Herm. collatum. νεοχμοῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις χωρεῖ Ant. 158 an. φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς πλέον Epig. fr. 196, 2 *in turpi causa*, sed malis fortasse ut *turpitudo inde consequatur.* οἱ ποντοναῦται λεπταῖς ἐπὶ ῥιπῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς παραρρίπτοντες Scyr. fr. 499, 4 *spe incerta eventus.* Sic etiam intelligo οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἰμι; OR 1517 *qua lege*, v. Brunck. — || Deinde ἐπί de *rebus* dicitur *cum nostris aliquo modo coniunctis et sociatis. Penes* interpretamur: μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε Ph. 1003. ἄρχει τις αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος; OC 66. *Secundum:* ἐπὶ προφάνσει θηρός Tr. 662 ch. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις Ant. 556 *non ita, ut te non ante monuerim*, v. Herm. λέγεις Ἀτρείδαις ὄφελος ἢ 'π' ἐμοὶ τάδε; Ph. 1384 *secundum Atridarum commodum*, v. Herm. — || Denique ab *imponendi* potestate deflexa significatio *rei aliis insuper additae.* κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν πρόσθες Tr. 1252. Non abundat praepositio, non magis quam si Latine dixeris *adde insuper* s. *praeterea.* δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον OC 544 m. πήματα ἄλλ' ἄλλοις ἐπὶ πήμασι πίπτοντα Ant. 595 ch. Cf. Valk. ad Phoen. 374. Aliquo modo ab his differt αἰὲν ἐπ' ἤματι OC 688 ch. schol. non recte ἀεὶ καθ' ἡμέραν, significatur enim, si accuratius inspexeris *die post diem*, altero alterum insequente. —.— C. *Cum accusativo.* || Propria et primitiva vis illa est, ut *finis eundi* vel *quem itinere faciendo assequimur* ita efferatur. σεῦται ἐπ' οἴκους Tr. 646 ch. ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ ναῦν Ph. 626. ξένην ἐπὶ γαῖαν ἐμπορεύσεται OR 455. ἀγρούς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομάς 761. εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν 898 ch. δαιμόνων, ἐφ' ἃς τὸ πρῶτον ἵκου OC 466. ἐσπόμην πεδίον ἐπ' ἄκρον Ant. 1197. κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο; Ai. 48. ὡς ἂν ποταθείην ἐπ' οἶδμα λίμνας Oenom. fr. 423. κἀπὶ πόντον ἔρχεται Phaedr. fr. 607, 3. ὑπέρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονός Orith. 655. Referendum huc quanquam cum figura dictum φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ ἔβας τόσσον Ai. 182 ch. — || Saepe non minus bene *genit.* convenit, assecutos esse nos, quo tenderimus, significans. κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην βάθρον τόδε OC 100. εἴτ' ἄκρον ἐπὶ γύαλον ἑστίαν ἁγίζων 1491 ch. v. i. ἄκρα. — || Ut *consilium suscipiendi* aliquid dativo, ita *quod assequi studemus* accusativo profertur. Indistincte egit Valck. ad Herod. 7, 93. ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν Ph. 43. κεῖνος γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ὁ Τυδέως τε παῖς ἔστελλον 570. ἐπὶ τοῦτον ἄνδρε τώδε διώμοτοι πλέουσιν 591. ἐπὶ τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα OR 555 *ad arcessendum eum.* ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν τίνες κατέβαν Tr. 503 ch. ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον Ant. 360 ch. ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει 366 ch. Finitimum illi usui est, cum quis *faciendo aliquo procedere* dicitur. κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι OR 265. προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους Ant. 853. ἐπ' ἀμήχανον ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι El. 140 ch. Dicturus ἔρχει substituit στενάχουσα διόλλυσαι. λέγ' ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις OC 217 m. Adsignificatur *hostilis impetus*, de quo genere dixit Valck. ad Phoen. 79. πελασθῆναι ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν OR 215 ch. ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει ὁ Διὸς γενέτας 469 ch. ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα 494 ch. *ad convellendum.* νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶται μόνος Ai. 47. ἦ ῥά σε Ἄρτεμις ὥρμασε ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας 175 ch. ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον Ant. 585 ch. His diversum est ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι μ' ἂν OR 691 ch. ἀτυχῆ ἐπὶ τὰ συνετά gl. — Hinc adverbiascentes locutiones sunt. ἡ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέθηλε κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται Ph. 259. δαίμων ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται El. 1000. διαρρεῖ κἀπὶ μ. ἔ. inc. 713, 8. ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε OC 1777 an. nisi tmesin dicas esse v. πολύς. — οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι El. 414 [σμικροῦ LA, ὧν a m. pr. superscr. σμικρόν alia m. ant.] locutio a *progrediendi* notione ducta. Temporis notione praeditum est οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν Tr. 1128 *hodie factis.* Adverbiascunt etiam illa quae *rationem alicui cum aliqua re intercedentem* indicant. ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην Ant. 889. Fortasse etiam illud ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα OR 691 ch. sic explicueris, quae formula *nescium rebus sapienter utendi* indicat. — || Cum *vertendi* vel *attribuendi* vi coniunctum est τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας Ant. 1317 m. *nunquam a me in alium illa culpa transferetur.* schol. cetera bene explicans τίς subaudiri iubet, quo nec opus sit, nec fieri id potuit. — De usu praepositionis illud notandum quod compositorum in unam sententiam membrorum alteri inseritur communiter simul ad prius referenda. ἀγρούς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομάς OR 761. v. Erf. ad v. 721. ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει Ant. 366 ch. cf. Herm. l. c. de ell. et pleon. opp. p. 204. et ad Vig. p. 853. Brunck. Ind. Aristoph. v. *praepositiones.* Schaef. ad Phoen. Pors. 372. Reisig. coni. in Arist. p. 241. C. Matthiae qu. Soph. p. 161 et omnium fontem Bentl. ad Hor. Carm. 3, 25, 2. (I p. 651, 26.)

Ἐπιβαίνω || Proprie *ingredior* et *accedo.* σὲ τὸν ἱππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντα Ai. 144 an. ἅλιον ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν 357 m. de nautis. ἐπίβαινε πόρσω OC 178. — || Hinc tralata sunt ἵν' εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες OC 189 an., quod Eust. p. 713, 31 interpretatur εὐσεβοῦντες satisque firmavit ipse poeta versu δόξης οὔ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες Ph. 1463 an. Sed velut hoc proprie significat *id spei attingentes*, ita non dixerim, ut Herm., nugas agere scholiasten OC l. c. scribentem ὅπου ἂν εὐσεβῶς πατοῦντες. Nam ab *ingrediendo loco religioso* haud dubie orta locutio. Diversissima comparat Musgr. ad OR 762 ed. Erf., quae illam a locis sacris tralationem cum non habeant, proferri non debuerunt, quanquam nec Hermannum offenderunt, nec C. Matth. qu. Soph. p. 148. — || Alia tralatio est de *invadente malo.* τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη Ph. 194 an. cf. Stanl. ad Aesch. Pers. 914. Herm. ad Eur. IT 826. σὲ δ' ὅταν πληγῇ Διὸς ἢ ζαμενὴς λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ Ai. 138 an. Paulo aliter dictum est ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήματα El. 493 ch. *Accidisse*, *factas esse* nuptias dicit: schol. unus ad Ἐρινύν refert, quasi ἐπιβαίνειν sit ἀγαγεῖν, alius dicit ὅτι ἐπέβη γάμοις ἡ Κλυταιμνήστρα, οἷς οὐκ ἔπρεπε, tertius denique rectius τὰ συναλλάγματα τῶν γάμων ... ἐπέβη οἷς οὐ θέμις, ἤγουν ἐτελέσθη ὑφ' οἷς (scr. ὧν, aut οἷς sine prae-

positione) οὐκ ἔννομον. Ceterum ἐπέβη Suid. dorismi obliterator perpetuus v. ἄλεκτρα et Zonar. p. 130. — [OC 924 vitiose in libris ἐπιβαίνων pro ἐπεμβ. q. v.]

Ἐπιβάλλω. Proprie *impono*. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας Tr. 128 ch. LA et alii quidam ἐπέβαλλε contra versus numerum. Tralate *iniicio mentionem*. ἐπέβαλες οὔποτε καταλύσιμον ἁμέτερον οἷον ἔφυ κακόν El. 1246 m.

Ἐπιβλέπω *invideo*. τύχαις ἐπιβλέπων OR 1526 v. Herm. [Dind. sic em. πᾶς ὃν ἐζήλου πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπέβλεπον.]

Ἐπιβουλευτής *insidiator*. τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ ξύναιμον ἀποκαλοῦντες Ai. 726.

Ἐπιβουλεύω *insidior*. ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων λάθρᾳ χωρῇ OR 618.

Ἐπιβρόντητος *vesanus*. ὁ στρατηγὸς οὑπιβρόντητος Ai. 1386. Affert Suidas v. ἐπιβρόντητος, ἐμβρόντητον explicans.

Ἐπιγιγνώσκω *cognosco*, *animadverto*. ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται φαιδρῷ προσώπῳ El. 1296. νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα Ai. 18. ἐπέγνω μανίαις ψαύων τὸν θεὸν Ant. 961. Eust. p. 219, 36. 725, 56 ψαύων pro infinitivo dictum insolentius putat; sed melius iunguntur ἐπέγνω τὸν θεόν cum Herm. *numen dei agnovit*.

[Ἐπίγονοι inscribebatur Soph. fabula quae eadem Eriphyla ut Welcker. p. 269 probabiliter coni. V. fr. 194—198, 202—209 ap. Dind.]

Ἐπιδείκνυμι *commonstro*. ἀλλὰ κἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον El. 1453. Praecedit θανόντ' ἀπήγγειλαν. Fortior sententia erit, si non ab ἀποδείκνυμι sed ab ἐπιδείκνυμι, *praesens praesenti commonstro* repetitur. Sed de κἀπεδείξατε OR 1405 v. ἀποδείκνυμι.

Ἐπίδημος *divulgatus*. ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα OR 494 ch. sunt, quae de Oedipo iratus fuderat Tiresias.

Ἐπιεικής *aequus*. substantive τό γ' εὐσεβὲς μόνοις παρ' ὑμῖν ηὗρον καὶ τοὐπιεικὲς OC 1127. ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν οἶδεν inc. 709 de Orco deo.

Ἐπιζέω *uro*. ἅμμιγά νιν αἰκίζει θηρὸς ὀλόεντα κέντρ' ἐπιζέσαντα Tr. 840 ch. de veneno exedente. v. i. δολόμυθος. (I p. 653.)

Ἐπιζώστρα *zona*. Poll. 7, 68. ὅ τε τῆς Ἀμαζόνος ζωστήρ, καὶ ἡ ἐν τοῖς Σοφ. Κολχίσιν (fr. 314 b) ἐπιζώστρα. λέγει γοῦν· ἔχοντας εὐζώνους ἔστασαν ἱματίων ἐπιζώστρας. Scribendum ἔχοντες.

Ἐπίηρα. Pluralis solus in usu ἅπαξ εἰρημένος, *grata* significans. ἐπίηρα φέροντα OR 1094 ch. Homeri imitator Soph. ita locutus. τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν μεγάλην, ἢ ἐκ τῆς περιουσίας. Hesych. explicat ex Antimacho poeta, et Suid. priorem dictorum partem retinens addit οἱ δὲ νεώτεροι ἀντὶ τοῦ ἕνεκα. Cf. Heyn. ad Hom. Il. α 578. Nondum mihi persuasit Buttm. Lexil. 1, 152 ἐπὶ ἦρα scribendum esse.

Ἐπιθυμέω *cupio*. τὸ μὴ 'πιθυμεῖν περισσὰ δρᾶν Tr. 617.

Ἐπιθυμίαμα *suffimentum*. τάδ' ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ κἀπιθυμιάματα OR 913.

Ἐπιθύνω *rego*. οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων (τῶν τόξων) κρατύνειν μηδ' ἐπιθύνειν χερὶ Ph. 1059.

Ἐπικάω s. ἐπικαίω v. ἐπίκειμαι.

Ἐπίκαιρος *opportunus*. ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφφέροντα OR 875 ch. *idoneus*. τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπίκαιρον Ai. 1406 an. Tricl. iungit τρίποδα λουτρῶν. Melius Musgr. λουτρῶν ἐπίκαιρον, i. e. καιρὸν ἔχοντα λουτρῶν, *idoneum lavacro*. Schol. Pal. adverbiascere ait pro ἐπικαίρως dictum.

†**Ἐπίκειμαι. Hoc verbum redonandum Sophocli puto fr. inc. 695 ap. Athen. 1. p. 23, ubi ex Taenario Hercule haud dubie desumpta particula legitur ἐπικαιόμενος τῷ Ἡρακλεῖ ἀνακειμένῳ μέσον εἰς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην. Nec ἐπικαίεσθαί τινι aliunde constat, nec commodo sensu praeditum est, nec si significet καίεσθαι, *amore ardere*, in Herculem quadrat amorem Satyri excitasse, cuius illa verba esse ex diserto Athenaei testimonio discitur. At de *accubantibus* sermo: v. ἀνάκειμαι, scribendumque ἐπικείμενος: sed de verbis in versum redigendis cogitari non debet.

Ἐπικινδύνως *periculose*. ὡς πάντα δεινά, κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται Ph. 502 *plena sunt discriminum*. De recta distinctione v. Herm.

Ἐπίκλημα *crimen*. κεἰ μὲν φοβεῖται τοὐπίκλημα OR 277 gl. κατέγκλημα, κατηγορία: hinc Eust. p. 1053, 27. ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενὸς κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου 529.

Ἐπίκοτος. ἐπίκοτα, ἐπίμομφα, ἃ πᾶς τις ἂν μέμφαιτο. Σοφ. Ναυπλίῳ καταπλέοντι (fr. 386) Hesych. (I p. 654.)

Ἐπίκουρος *opitulator*. εἰμὶ Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων OR 496 ch. Mors adiutrix dicitur ὁ δ' ἐπίκουρος θάνατος OC 1220 ch. v. ἰσοτέλεστος.

Ἐπικουφίζω *allevo*. σὺ δὲ πατρὸς πλευρὰς σὺν ἐμοὶ τάσδ' ἐπικούφιζε Ai. 1411 an.

Ἐπικραίνω *perficio*. δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν Ph. 1468 an. ἐπικρανεῖς: ἐπιτελέσεις. ἐπιμελεθήσῃ. Hesych.

Ἐπίκρουμα *ictus*. ἐπ.: ἐπίπληγμα ἢ ἐπιχάραγμα· διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ ἔργῳ. ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας Σοφ. Ἰνάχ. (fr. 270) Hesych. Pro τῷ ἔργῳ Toup. ep. cr. p. 177, τῷ Ἄργῳ corrigebat sed nec hoc quid sibi velit accurate demonstrari potest, nec quod Brunck. senarii finem hunc esse dicit: ἐπικρούματ' Ἀργείας χθονός. Vel de terra *baculo ferienda* intelligendum cum Abr. ad Aesch. Ag. 210, vel de *saltando pulsanda*, et in Hesychii verbis subaudio τὸ ὄνομα, διὰ τὸ ἔργῳ παρωνομάσθαι τὸ ὄνομα sc. τοῦ ἐπικρούματος, τῷ ἔργῳ sc. τῷ ἐπικρούειν. De saltante autem ut accipias fortasse momentum facit schol. Aesch. Prom. 576 Argum canentem in Inacho a Soph. produci testatus.

Ἐπικρύπτω *occulto*. κἀπικρύψασθαι κακὰ Alead. fr. 109, 12. fort. rectius ἀποκρύψασθαι, quod Brunckio placuit.

Ἐπικτάομαι *adquiro*. Tralate ξυμμάρτυρας ὔμμ' ἐπικτῶμαι Ant. 846 m. gl. λαμβάνω. Est ἐπιμαρτύρομαι. Scriptura scholiastae memorata ἐπιβοῶμαι metro adversatur.

Ἐπικτείνω *iterum occido*. τίς ἀλκὴ τὸν κτανόντ' ἐπικτανεῖν; Ant. 1030. De sententia v. Dorvill. ad Char. p. 252. Brunck. ad Ph. 946.

Ἐπίκτησις *lucri accessio*. καλὴ γὰρ ἡ 'πίκτη-

σις Ph. 1344. Praeter sanationem enim laudem erat consecuturus. κτῆσιν interpretatus schol. errat.

Ἐπικῡρόω *iubeo* (perficio). ἤκουσεν ὧν δεῖ (ἡ Νέμεσις) κἀπεκύρωσεν καλῶς El. 793.

Ἐπικωκῡ́ω *illacrimor*. ἐπικωκύω πατρὸς δαῖτα El. 283. ἆρ' ὑμὶν δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ τὸν υἱόν; El. 805.

Ἐπικωλύω *impedio*. τίς ἔσται μ' οὑπικωλύσων τάδε; Ph. 1242. Verbum rarum: v. Herm.

Ἐπιλαγχάνω *insuper nanciscor*. τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε πύματον ἀκρατὲς γῆρας OC 1235 ch. *accedit*, proprie *sorte nacta senectus est, ut accedat.* Exposuit sententiam Eust. p. 790, 62.

Ἐπιλαμβάνω *capio*. οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾶδ' ἐπείληπται νόσῳ Ant. 732 quasi *facinoris faciendi insania correpta.* (I p. 655.)

Ἐπιλήθομαι *obliviscor*. γονέων ἐπιλάθεται El. 146 m. μήθ' ὑπεράχθεο μήτ' ἐπιλάθου (χόλου) 177 ch.

Ἐπίληπτος *deprehensus*. καὶ πῶς ὁρᾶται κἀπίληπτος ᾑρέθη Ant. 406. συνελάβεσθε καὶ κατειλήφατε αὐτήν schol. ἐπίληπτος: καταφανής Hesych., cuius v. intpp. *Sceleris manifestam* deprehensam dicit.

Ἐπίλοιπος *reliquus*. τἀπίλοιπα τῶν λόγων Ph. 24.

Ἐπιμάσσασθαι. ἐπιμάσσεται: ἐπαύξεται ἐπὶ πλέον. ἀπὸ τοῦ μάσσονος, ὅ ἐστι μακροτέρου. οἱ δέ, ἐφάψεται, ψηλαφήσει. ἢ οἷον οὐ λιμώσσει ἀλλὰ καὶ προσεπιμάσσεται πλείω. Σοφ. Αἰγμ. (fr. 53). Postrema recte emendavit Reisk. λιμώξει et προσεπιμασήσεται scribendo. In tanta veterum de voce ambigua incertitudine non definiam ἐπιμάσσομαι verbum unquamne fuerit, quod a μάσσων utique duci non potuit, an ad ἐπιμαίομαι referendum sit. [Dind. ψηλαφήσει rectam habet interpretationem.]

Ἐπιμαστίδιος *lactens*. ἐπιμαστίδιον γόνον fr. inc. 962.

Ἐπιμελής *diligens*. ἐπιμελεστέρα ψυχὴ κατέστη Oenom. fr. 419, 1.

Ἐπιμέμονα *cupio*. ἔνθαπερ ἐπιμέμονεν Ph. 515. sc. πορεύεσθαι. Corrupte libri ἐπεὶ μέμονεν, Flor. Γ ἐπεὶ μέμηνεν. Illud est a Tricl.

Ἐπιμέμφομαι *reprehendo*. ὧν ἐπιμεμφομένα σε Tr. 122 ch. LA ἐπιμεμφομένας.

Ἐπιμένω *maneo, exspecto*. τίς ἄρα με πότμος ἐπιμένει; OC 1718 m. Librorum hanc scripturam quamvis difficilem in ea totius sententiae ambiguitate non oportebat mutare Hermannum ἐπαμμένει scribendo [μὴ παμῆναι LA pr., αν super πα posito, quo deleto μὴ 'πιμεῖναι factum]. μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα Tr. 1176.

Ἐπιμιμνήσκω *admoneo*: pass. *memini*. μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι Τροίας Ph. 1400.

**Ἐπιμολεῖν *incessere*. In Tr. 855 ch. κέχυται νόσος οἷον ἀναρσίων οὔπω Ζηνὸς κέλωρ' [sic Dind.] ἐπέμολεν πάθος οἰκτίσαι. LA Ηρακλέους ἀπέμολε. Tricl. ἐπέμολε. Ἀπέμολε non magis Graecum est quam *avenire* Latinum, etsi explicat schol. ἀντὶ τοῦ ἀπομόλοι, οἷον οὐδέπω ἀπὸ τῶν πολεμίων γένοιτο. Sensum postulare *quale ne ab hostibus quidem insigne malum Herculi miserandum accidit* perspicuum est. Qua de re Herm. scripsit οὐδ' ἀναρσίων Ἡρακλέους ἀγάκλαυτον ἐπέμολε π. οἱ.

Ἐπινίκιος *quod victoriae est*. ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια El. 692 *praemia*. ἐπινικίῳ σθένει OC 1088 ch. vulgatur. Sed LA ἐπινικείωι. Illud mensurae epitritorum non minus quam sermonis usui adversatur, qui ἐπινίκιος de eo, quod victoribus tribuitur, postulat. [σθένει 'πινικείῳ i. e. ἐπὶ νίκῃ Dind. qui ad Ant. 814 similibus formis vocem defendit.]

Ἐπινίσσομαι *accedo* (superfundor). (Κηφισὸς) ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται ἀκηράτῳ σὺν ὄμβρῳ στερνούχου χθονός OC 695 ch. de aqua irrigando agros laetificante. Quod olim dubitatum aut perinde habitum est νίσσομαι an νείσσομαι scribatur, expediit Herod. π. μον. λέξ. p. 40, 25. Verba enim illa in margine codicis scripta etsi non ab ipso Herodiano illo loco posita videri possunt, certe cum aliorum doctorum praeceptis conspirant et antiquam et probam doctrinam continent; cf. κρείσσων. [ἐπινίσεται LA.]

Ἐπίνοια *cogitatio posterior*. ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην Ant. 389. De sententia, quae non est alia quam tritum illud αἱ δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι, v. praeter Erf. l. c. Dorvill. ad Char. p. 220.

**Ἐπινύμφειος v. ἐπινυμφίδιος.

Ἐπινυμφίδιος *nuptialis*. ἐπινυμφίδιος ὕμνος Ant. 814 m. [sic LA. schol. qui adscripsit λείπει θύραις ἢ κοίταις videtur legisse ἐπὶ νυμφιδίοις] οὔτε νυμφίδιος corrigebat Herm. EDM p. 564 prope verisimilius οὔτ' ἐπινύμφειος Dind. suadente utrumque versu Glyconio.

Ἐπινωμάω *adduco*, intransitive dictum *accedo*. ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα μέγας Ἄρης Ant. 139 ch. *alia aliis intulit varia pugnae fortuna.* Ambiguum est οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν Ph. 168 an. schol. ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ, interpretatus ἐπινωμᾶν verbo ἐξευρίσκειν, quod Herm. sequitur, de *circumspiciente, in animo versante* intelligi volens. Scribendum videtur αὐτῷ ex LA; ἐπινωμᾶν autem quin intransitiva *accedendi* significatione praeditum sit νωμᾶ fr. inc. 678, 11 et προσενώμα Ph. 719 dubitare non sinit. Cf. Lob. ad Ai. 604. C. Matthiae qu. Soph. p. 109.

*Ἐπινωτίζω iniuria tribuitur Soph. [ἐπενώτισεν: ἐφώρμησεν. Ἀμφιτρύωνι δευτέρῳ. Hesych. fortasse ex Archippo comico.]

Ἐπιξενόω. ἐπιξενοῦσθαι: μαρτύρεσθαι. πορεύεσθαι. Σοφ. Ἀχ. Συλλ. (fr. 158) καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις Hesych. Sed videtur potius *peregre abesse* explicandum.

Ἐπιπείθω. Medium quod vocant *obsequi* significat. εὖ παραινεῖς κἀπιπείσομαι El. 1472.

Ἐπιπέλομαι *insto*. νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, ἐπιπλόμενον [ἐπιπλώμενον LA] ἄφατον OR 1314 m. de sua calamitate Oed.

Ἔπιπλα *supellex* [Lob. Path. 1, 297]. ἔπιπλον ... τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκεύη ἔπιπλα λέγουσι, τὴν οἷον ἐπιπόλαιον κτῆσιν καὶ μετακομίζεσθαι δυναμένην Harpocr. ex Atham. fr. 7. [distinctius Hesych. i. v. ἐπ.: ἱμάτια γυναικεῖα. ἢ χρήματα, ἢ σκεύη, τὰ μὴ ἔγγεια, ἀλλ' ἐπιπόλαια.]

Ἐπιπλήσσω *castigo*. κἀγὼ 'πιπλήσσω καὶ λέγω Ai. 288. τί τόδ' ἐπέπληξας; OC 1730 m. Castigarat Ismene Antigonen sepulcrum patris invisere cupientem. (I p. 657.)

Ἐπιπνέω *anhelo*. ὃς (Capaneus ignifer) τότε

μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Ant. 136 ch. Similia contenderunt Musgr. et Erf.; copiosius illustrarunt Abresch. ad Aesch. Eum. 909. Valck. ad Eur. Hipp. 563 inprimis Iacobs. ad Callistr. Stat. p. 684.

Ἐπιπόδιος *quod pedi inditur.* πέδας ἐπιποδίας OR 1350 m.

Ἐπίπολος *minister.* σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος OR 1323 m. [γρ. καὶ ἐμοῖς ἐπὶ πόνοις S in LA]. Affert de vocabulo disserens Eust. p. 642, 41. De accentu v. ἀμφίπολος.

Ἐπίπονος *aerumnosus.* Ἄρης ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν [ἐπιπόνων ἁμερᾶν Dind.] Tr. 654 ch. ambiguum de Herculisne laboribus an de Deianirae sollicitudine dicatur; hoc scholiastae placet et propter sententiarum nexum probabile est. ἐπίπονον λατρείαν Tr. 830 ch. ἐπιπόνῳ μόρῳ OC 1561 ch. recte Seidl.: LB PB ἐπίπονα, quod adverbialiter dictum foret. LA PF ἐπιπόνω. Tricl. ἐπὶ πόνῳ.

Ἐπιρράσσω *irrumpo, ingruo.* ἤ τις ὀμβρία χάλαζ' ἐπιρράξασα OC 1503. Suid. v. ὀμβρία.

Ἐπιρρήσσω *irrumpo.* πύλας ἐπιρρήξασ' [ἐπιρράξ. Dind. c. Dobr.] ἔσω OR 1244 gl. κλείσασα. cf. Hom. Il. 24, 454. Sensus est: *vi et impetu ab interiore parte occludens.* Hesych. ἐπιρρήσσει; ἐπικλείει.

Ἐπιρροθέω *fremo*, laete et cum plausu; χορὸς δὲ μύνδων ἰχθύων ἐπερρόθει fr. inc. 700, 1. v. ἄναυδος. Probabili coniectura Brunck. ad Achillis Amatores refert, quibus Peleus narraverit, qua arte sit Thetide potitus. — Sed *conviciis lacessendi* vis inest: πολλὰ μὲν λόγοις ἐπερρόθησε Tr. 264. σφοδρῶς ὕβρισε schol. cf. Blomf. gl. Aesch. Sept. 7.

Ἐπίρροθος *strepens convicio.* κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις κακοῖσιν Ant. 413. Sed *convicio* s. *vituperatione dignum* et *probrosum* significat αἱ δ' εἰς ἀήθη δῶμαθ', αἱ δ' ἐπίρροθα (διεμπολώμεθα) Ter. fr. 517, 11 de enubentibus mulieribus dictum. Huc facit gl. Hesychii ἐπιρρόθητα: ἐπίψογα [ἐπίρροθα: ἐπίρρητα, ἐπίψογα M. Schmidt.]. Nam ἐπίρροθον et illi et Suidae explicatur ἰσχυρόν, ἐπίκουρον, βοηθόν, quasi ab ἐπιρρώννυμι ducatur.

Ἐπιρρώννυμι *firmo.* κείνοις δεῖν' ἐπερρώσθη λέγειν OC 661 impersonali ratione dictum est: *illis adeo crevit fiducia ut minarentur.* Attractionem hanc quomodo Doederl. dicat ad v. 657, non dispicio.

Ἐπίσαγμα *onus, molestia gravis,* δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος Ph. 755. [LA ut plerique τοὐπείσαγμα, sed ex τοὐπίσ. factum, quod librarius scribere coeperat.] schol. ἡ ἐπείσοδος, ἡ προσθήκη, quae utriusque scriptura explicatio videri potest, quanquam ἐπείσαγμα *rem introductam*, non *introductionem rei* significare potuit. (I p. 658.)

Ἐπισείω. ἐπισειούσης: ἐπικελευομένης, ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἐπιγαλώντων Σ. Ἀχ. Συλλ. (fr. 159) Hesych. cf. ἐνσείω.

Ἐπίσημος *insignis.* ἄναξ μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων Ant. 1258. μνῆμα, τὸν νεκρόν schol.

**Ἐπίσιγμα *irritatio.* [ἐπιστίγματα: ἐπικελεύσματα. Σοφ. Ἀθαμ. (fr. 8) ἐπισκάλματα. Hesych. videtur per στ scriptum legisse. Sed Soph. forma ἐπίσιγμα, quam vocem idem Hes. explicat ἐπεγκέλευσμα κυσίν, usus est, si recte praecepit Moeris p. 157 ἐπισίξας Ἀττικοί· ἐπιστίξας Ἕλληνες. cf. ἐπισίττειν: κυνηγετικῶς παρορμᾶν Heysch. Lob. rhem. 99. v. Ruhnk. ap. Valck. ad Theocr. 6, 29. Bergk. in ZAW 1835 p. 963.] Pro ἐπισκάλματα ap. Hesych. coni. ἐπιστάλματα Salm., ἐπισκαλώματα alii, Kuster. ἐπισταλάγματα, ἐπιστάγματα sic explicatum esse censens. Scribo ἐπισκαλεύματα, a σκαλεύω πῦρ, quod ad ardorem incitandum videtur transferri potuisse et simul aptissimum est Palmerii invento ἐπισίγματα explicando.

Ἐπισκέπτομαι *respicio.* ὦ Θάνατε, νῦν μ' ἐπισκέψαι μολών Ai. 854.

Ἐπίσκηνος *quod ante tentorium fit*, inde *publicus.* μηδ' ἐπισκήνους γόους δάκρυε Ai. 579. Schol. et Suid. mire a theatro desumptum putant, μεγάλους ἢ ἀπρεπεῖς, οἵους ἐπὶ τῇ σκηνῇ interpretantes. Rectius Eust. p. 1129, 43. 1185, 36. Cf. Antig. 1247.

Ἐπισκήπτω. *Activum* proprie non dicitur. Tralate est *imponere, iniungere,* de iusso et mandato [saepe de morientibus v. Koechl. ad Eur. IT. 701]. ὑμῖν ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν OR 252. καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω γε καὶ προστρέψομαι 1446. ὑμῖν κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν Ai. 566. Suid. v. ἐπισκήψω: σημειώσομαι, ἐπιστήσω τὸν νοῦν. Cur χάριν, non ἐντολήν poeta dixerit, bene exponit schol. Pal. τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος Tr. 803. κἀπέσκηψε εἷρξαι Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι Ai. 752. Cum igitur c. inf. aut casu quarto rei, tertio personae dici soleat, quem agnoscit Gr. Bekk. p. 139, 29, solitarium est cum quarto casu personae dictum: τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω Tr. 1221. Firmavit hoc Brunck. ad Ph. 772 exemplo Eurip. IT 701. Est enim κατὰ τὸ σημαινόμενον ita dictum, pro ἐπαρῶμαι, ἐπιμαρτύρομαι, quorum altero ad explicandum verbum Hesych. utitur. — *Passivum.* αἰτίαν πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων Ant. 1313. *affirmabaris culpam habere.* Propter eiusmodi exempla factum, ut lexicorum conditores ἐπισκήπτειν explicarent μέμφεσθαι, ἐπιτιμᾶν. Minime considerate Ammon. p. 55. ἐπισκήπτειν verbis, ἐπιστεῖλαι scripto fieri ait.

Ἐπισκιάζω tralate *occulto.* λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη 'φρούρουν Tr. 914. Ex occulto speculabatur, inde ὄμμα: male περικεκαλυμμένη schol. explicat. (I p. 659.)

Ἐπίσκιος *obumbrans.* ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός OC 1650. [v. Nck. in append. crit.]

Ἐπισκοπέω *inspicio:* inde *explorate cognosco.* τὴν τελευταίαν ἰδεῖν [sic libri, χρεὼν Nck.] ἡμέραν ἐπισκοποῦντα OR 1529 cf. Herm. — *considero.* τί ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις; El. 1184. Suid. i. v. ἐπισκοπῶν: καθορῶν. — De Baccho deo Thebanorum populari et tutelari est Θηβαΐας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς Ant. 1136 ch. V. Eust. p. 601, 36.

Ἐπίσκοπος. Substantive *custos, curator, speculater.* νυχίων φθεγμάτων ἐπίσκοπε Ant. 1148. Bacchus dicitur, quod ex Eur. Bacch. 159 illustravit Musgr. σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι OC 112 *speculatores.* εἴσ' ἑτοῖμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι Ant. 217. — Adiective dictum: Τεύκρου βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος Ai. 976. [Bene de h. l. Kvicala ZOG 13, 406.] Non quadrat huc Hesychii gl. ἐπίσκοπα: τὰ τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ. schol. σημαντικόν, ἔφορον, οὐχ ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐστοχασμένον. Hermannus ἐπιμελητικόν explicat et hic et Aesch. Eum. 906. ἔφορον scholiastae magis probo, τὸ ἀφορῶν πρός, *respiciens*, id est conveniens. ἐπιτήδειος, συνῳδός, ut Lob. — Iniuria quidam acutiores quam

usus observantes scribebant ἐπισκοπός, quasi vocabulum compositum non esset: v. Aristarch. ap. schol. Il. κ 38 coll. Lehrs. Arist. p. 310.

Ἐπισπάω *traho, comparo.* πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος Ai. 769. Eodem sensu Hesych. ἐπισπάσει: ἐπιτεύξεται Σοφ. Ἀτρεῖ ἢ Μυκηναίαις fr. 145. ἀπὸ τῶν ταῖς λίνοις λαμβανόντων. Inani acumine Ληναίοις Heins. pro λίνοις, quasi de hirco Lenaeorum festo olim praemio poetis dato.

[**Ἐπισπέργειν M. Schmidt. censet extitisse El. 467 quo versu nunc est ἐπισπεύδειν. cll. gl. Hesych. ἐπισπέργειν: ἐπισπεύδειν. ἐπείγειν.]

Ἐπισπεύδω *propero.* ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν El. 467. Erf. ἐπισπεύδει, ex Stob. flor. 11, 9 anacoluthi specie deceptus: v. Herm. ad v. 72.

Ἐπίσταμαι. I. *Formae. praesens.*: ἐπίσταμαι OR 284. OC 733. 1121. Tr. 43. 543. 626. Ai. 678. El. 910. fr. Dan. 176. [inc. 969 a.] ἐπίστασαι El. 629. Tr. 484. Ant. 402. ἐπίσταται *Ph. 672 [secl. Dind.]. OR 589. OC 1006. Ant. 472. Ai. 869. inc. 779, 6. ἐπιστάμεσθα Ant. 1092. Communis enim forma versui non convenit. ἐπισταίμην Ant. 686. Tr. 582. ἐπίστασθαι OC 1203. Ai. 281. *Imperat.* duplex forma: utra uterentur, versus diiudicabat, quanquam Thomas M. ἐπίστω, inquit, κάλλιον ἢ ἐπίστασο: cf. Piers. ad Moer. p. 19. Lob. ad Ai. 1144. ἐπίστασο OR 848. Ant. 305. vitiose olim 402. Ai. 979. 1080. 1370. 1399. ἐπίστω Ph. 419. 567. 1240. 1325. OR 658. Tr. 182. El. 616. 1035. — *imperf.* ἠπιστάμην OC 927. ἠπίστασο El. 394. Ai. 1134. — *futur.* ἐπιστήσει OC 53. 290. Compositum verbum non esse docuit Buttm. Lexil. 1, 278. — II. *Usus.* ‖ *Scire* significat *cuius rei cognitionem aut peritiam experiendo aut perspiciendo perceperis.* ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται OR 589. πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι ἥκων OC 733. ἠπιστάμην ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών 927. εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται τιμαῖς σεβίζειν 1006. ἐπίσταμαι γὰρ τήνδε τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην 1121. οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν 1203. *ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται Ph. 672 [secl. Dind.]. εἴκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς Ant. 472. οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν 686. ἐπιστάμεσθα μηπώποτ' αὐτὸν ψεῦδος εἰς πόλιν λακεῖν 1092, ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σεσωσμένα Tr. 626. καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο Ai. 1134. εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο El. 394. οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν 629. ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις 1035. παῖς δ' ὢν κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ' ἐπίσταται fr. inc. 779, 6. [οὐπώποθ' ὑμᾶς συμβαλεῖν ἐπίσταμαι inc. 969 a.] — ‖ *Scire quomodo facias, a se impetrare.* ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι νοσοῦντι κείνῳ Tr. 543. — ‖ *Scire quae aliunde acceperis.* Huc maxime *imperativi* usus spectat. ἐπίστω τοῦτό γε Ph. 419. ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμενα 567. ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο OR 848. καὶ ζῶντ' ἐπίστω Tr. 182. ὄλωλεν ἀνήρ, τοῦτ' ἐπίστασο Ai. 979. σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο 1080 *doceri te patere*, quanquam non minus bene *persuasum habe* interpreteris. εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασο ὡς νέμοιμι 1370. σὺ δ' ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο 1399. εὖ νῦν ἐπίστω τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν El. 616. — ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον Tr. 484 *audivisti.* κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγώ, μήτ' ἐκμάθοιμι 582, quod differt ab Ant. 686, est enim *nec doceri me patiar, nec addiscam.* ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως μαθὼν ὅτι Ai. 678 *didici.* ὅσ' οἶδα κἀγώ, πάντ' ἐπιστήσει κλύων OC 53. τόδ' εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει 290. πάντ' ἐπίστασαι Ant. 402 ubi illud tritum nuntiorum πάντ' ἀκήκοας sensu aequat ἐπίστασαι. ‖ Sed *persuasionis* et *firmiter existimandi* vim in his vide. εὖ νῦν ἐπίστω. πάντ' ἀκήκοας λόγον Ph. 1240. καὶ ταῦτ' ἐπίστω καὶ γράφου φρενῶν ἔσω 1325. ἄνακτ' ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι Φοίβῳ Τειρεσίαν OR 284 non prohibeo tamen, si quis interpretetur *expertus scio.* εὖ νυν ἐπίστω ἐμοὶ ζητῶν ὄλεθρον 658. — εὖ τοῦτ' ἐπίστασο Ant. 305. σχεδὸν δ' ἐπίσταμαι τί πῆμ' ἔχοντά νιν Tr. 43. ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή Ai. 281. οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι El. 910. [οὐκ οἶδα τὴν σὴν πεῖραν· ἓν δ' ἐπίσταμαι fr. Dan. 576, 1.] — ‖ Plane solitarium est κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος Ai. 869. [ἐφίσταται ... συμμαθὼν Meinek. cf. de loci corruptela Dind. PSG ed. 5.] Elmsl. Herm. ὥστε subaudiunt, ἐπίσταται ὥστε με συμμαθεῖν, quod ferri nequit, siquidem ἐπίσταται non potest dici pro ἐπιστάμενος ποιεῖ, id quod cumulate evicit Lobeckius in diss. de verbis gr. serm. factitivis. Idem veteri explicationi διδάξαι et suffragium et argumenta addidit. Conabor tamen aliter explicare. Quid? si verbum de verbo interpretamur *nec ullus locus me sibi conscium esse scit*, i. e. *cum ipse solus sciat, me conscium arcani expertus non est?* Scilicet ἐπίσταται referendum non est ad locum quo Aiax versatur, sed ad scientiam de chori quaerentis aut notitia aut ignorantia. (I p. 661, 7.)

Ἐπίστᾰσις *mora.* ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις Ant. 225 schol. ἐνστάσεις. Probat hoc Wyttenb. ad Plut. de recta aud. rat. p. 48 A. Significantior tamen Tricl. ratio est *accessionem* interpretantis: ἤγουν πολλαὶ φροντίδες ἐπέστησαν καὶ ἐπῆλθον ἐμοὶ ἀναχωρήσεως.

Ἐπιστᾰτέω c. acc. *accedere, instare.* τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει Ach. Am. fr. 163, 1. — c. dat. *praeesse.* ποιμνίοις ἐπεστάτουν OR 1028 [cf. Ai. 27]. Pollux 3, 145: τοὺς βραβευτὰς καὶ ἐπιστάτας ὠνόμαζον· ὅθεν καὶ τὸ βραβεύειν ἐπιστατεῖν Σοφ. (inc. fr. 878).

Ἐπιστάτης proprie *qui insistit.* Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται El. 702. Hinc *qui praeest.* De *pastore:* αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις Ai. 27 [cf. OR 1028]. De *numine tutelari:* τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ OC 889. *Auctorem* et *suasorem* ab eo ductum, qui instat et urget opus, significare videtur καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδράσιν μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης El. 76. Affert Suid. v. ἐπιστάτης scholiastae verbosam explicationem exscribens. Alter schol. ἐργάτην explicat, male quidem. ἐπιστάτην rerum gerendarum, sermonis esse διδάσκαλον, confidentius, ut solet, Ammon. affirmat p. 44.

Ἐπιστείβω *pedibus tero* s. *insisto.* ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον OC 56.

Ἐπιστέλλω [Lob. Path. 1, 131] *iubeo.* νῦν ἐπιστέλλει τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν OR 106. Suid. v. ἐπιστέλλω.

Ἐπιστενάχω *ingemo.* λυγρῶν πόνων ἱκετῆρες ἐπιστενάχουσιν OR 185 ch. Sic Flor. Γ cum aliis apogr. Perperam ceteri plerique ἐπιστονάχουσι. Brunck. ex PA ἐπιστοναχοῦσι, quod Bothio elegantius sonare visum. Sed ea praesentis forma dubia fide est: v. Buttm. Lexil. 1, 214.

Ἐπιστένω *gemo.* πότερα πρότερον [πότερ' ἂν πρότερα LA] ἐπιστένω Tr. 947.

Ἐπιστέφω *libationem fundo.* χοὰς οὐκ ἄν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφεν El. 441. Non satis scite

Hesych. ἐπιστέφει: κεραννύει. Satis certum, ut in ἐπιστεφής, ita in verbo *coronandi* vim nunquam inesse. (I p. 662.)

Ἐπιστήμη *scientia.* τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων Ph. 1057. τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου προύχοις ἂν OR 1115. φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων Ant. 721. πάντα adverbiascit, *consummatam* scientiam indicans, ut τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ Tr. 338, quod Schaef. tutatus est contra Wakef. Erf. corrigentes κάρτ' ἐπιστήμην. — De tono generis v. Arc. p. 110, 13.

Ἐπιστήμων *peritus.* ἰατρός ἐστιν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν Ter. fr. 514, 5.

[*Ἐπιστίγματα v. ἐπισίγματα.]

Ἐπιστολή. Solus pluralis *mandata* significans legitur. τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ ταχεῖ 'πόρευσαν σὺν χρόνῳ OC 1601 aquam lustralem poposcerat. ὡς λόγων ἐπιστολὰς φέρῃς Tr. 493. σοὶ φέροντι τάσδ' ἐπιστολὰς φυλάσσειν Ai. 781. μηδὲν φοβεῖσθαι προσφάτους ἐπιστολάς Androm. fr. 130. De *literis* non exstat. Bene Hesych. ἐπιστολαί: ἐντολαί, ἐπιταγαί. Suid. ἐπιστολή: ἐντολή, ἐπίσκηψις. Cf. Stanl. ad Aesch. Prom. 3.

*Ἐπιστοναχέω v. ἐπιστενάχω.

Ἐπιστρατεύω *aggredior*, maxime *cum exercitu*, sed etiam *manu*. Sic dictum στρατῷ βουλεύσας φόνον νύκτωρ ἐπεστράτευσεν Ai. 1056 sine casu pendente, nisi quis στρατῷ communiter ad βουλεύσας et ἐπεστράτευσεν referri vult. Usitatiore significatione altera accusativum adsciscit. Εὔβοιδα χώραν ἐπιστρατεύειν Tr. 75. ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης 362. cf. Abr. ad Aesch. Sept. init. et Valck. ad Eur. Phoen. 285 (= 292).

Ἐπιστρέφω. Transitive ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; Tr. 1182. Musgr. φροντίζεις explicaturus frustra miratur, quidni media forma ea significatione usitata dicta sit. At vero explicandum *ingeris*, *inculcas*, dictum ab intorquentibus manu. — Intransitive *sese convertendi cum retrospectione* vim habet. χὠ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπιστρέψας Tr. 566. — Passivum *converti* est et *mutari*. ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη [δόξαι... ἐπεστράφην LA, η ex ει facto] Ant. 1111. — Medium *advertendi* et *rationem habendi vim* habet. τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν; Ph. 599. τοῦδε, i. e. Philoct. φροντίδα ποιεῖσθαι Hesych., φρ. ποιεῖν Suid. explicat, hic quidem male. ἐπιστρέφομαι, ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι καὶ φροντίζω, μετὰ γενικῆς. Gr. Bekk. p. 145, 21.

Ἐπιστροφή ‖ *conversio.* ὅθι δαΐων ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ τὸν χαλκοβόαν Ἄρη μίξουσιν OC 1045 ch. Thebani enim abituri in Athenienses terga invadentes sese converterent necesse erat. — Tralatum hinc μυρίων γ' ἐπιστροφαὶ κακῶν OC 536 m. Suid., ut schol. explicans συνελεύσεις, πλῆθος, συναθροίσεις, errat Aristophani tribuens. Ab abeundo et per vices redeundo sumptum esse apparet. ‖ *cura.* πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφὴν OR 134. Cf. Matth. ad Eur. IT 654. (I p. 663, 5.)

[Ἐπίστροφος n. pr. Eueni filius, Myni frater. Μύνου τ' Ἐπιστρόφου τε fr. Capt. 57.]

Ἐπισχολάζομαι *moror.* κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη Ichneut. fr. 296 *non facit se exspectari*, prevenit statim.

Ἐπίσχω v. ἐπέχω.

Ἐπιτάσσω *impero.* μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς OC 839. ὅστις τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατύνουσιν νοεῖ Ant. 664. v. ἐννοέω.

Ἐπιτηδεύω *colo* (accommodo me). ἐν τοῖς κακοῖς πολλή 'στ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά El. 309 i. q. θεραπεύειν.

Ἐπιτιμητής *reprehensor.* κολασταὶ κἀπιτιμηταὶ κακῶν Procr. fr. 478. Hoc, quod inde Poll. retulit 9, 140 aliquoties ab Aeschylo et Eurip. positum est: v. Abresch. ad Prom. 77 coll. Eust. p. 1629, 10. 1827. 45.

Ἐπιτίμιος. Pluralis nominis substantive dicti *honorem* significat. ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια [τἀπιτύμβια Dind.] El. 915 ornatum sepulcri Agamemnonis dicit. in LA γρ. τἀγλαΐσματα S ex v. 908, sed cum libris convenit Suid. v. ἐπιτίμια, interpretatus τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γενόμενα. — Item *mercedem.* δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί 1382. Suid. v. ἐπιτίμια; de sola poena dici affirmat Ammon. p. 56.

Ἐπιτρέχω *superfundor.* De tenebris ex undis hiscentibus et imo quasi mari per aequor fusis: ὅταν Θρῄσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς Ant. 589 ch. schol.: ἀντὶ τοῦ ἐκ βάθους κινήσῃ τὴν θάλασσαν. τὰ γὰρ βαθέα μέλανα ἐκάλουν.

[**Ἐπιτρέπω *admoveo*, *converto.* ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει; Tr. 1013 m. ex Vat. pro ἀποτρέψει Brck. Dind. Nck.]

Ἐπίτριπτος *perditus.* ὁ ἐπιτριβῆναι ἄξιος Suid. ex Phryn. App. Soph. p. 40, 13. — ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου; Ai. 103 de Ulixe dictum, Aiaci viso detestabili.

Ἐπιτύμβιος *sepulcralis.* κἀπιτυμβίους χοὰς ἔδωκα Ant. 901 *iusta feci.* [De El. 915 v. ἐπιτίμιος.]

Ἐπίφαντος *qui comparet*, inde *vivus.* τί με οὐκ ὀλομέναν [οἰχομέναν Dind. c. Martin.] ὑβρίζεις, ἀλλ' ἐπίφαντον; Ant. 841 m. Cf. Valcken. ad Phoen. 1349, cuius minime absimilis vero suspicio ap. Herm. refertur, ἐπίφατον lectum esse Eustathio p. 1816, 12, sed id πρόσφατον explicari debuit.

*Ἐπίφατος v. ἐπίπαντος.

Ἐπιφωνέω *nuncupo.* μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν θήκην ἱερὰν ἣν κεῖνος ἔχει OC 1762 an. i. e. ἐπιφωνοῦντα προειπεῖν.

Ἐπιχαίρω *gaudeo.* σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω Ai. 136 an. — οἱ δ' οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς Ai. 961. Rectius de hoc verbo iudicat Abresch. ad Aesch. Ag. 730, quam Valck. ad Ammon. 2, 1, qui sola *maligni gaudii* significatione dici sibi persuasisset sec. Ammon. p. 57. cf. Reisig. en. OC p. 169. (I p. 664, 4.)

Ἐπίχαρτος *laetabilis.* ὡς ἐπίχαρτον τελέουσ' ἀεκούσιον ἔργον Tr. 1262 an. Bene schol. Homericum illud ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ comparat. Quomodo Hemsterh. senserit, qui scholiastae rationem damnat ad Theocr. 2, 20, non liquet.

Ἐπίχειρος *merces.* οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσα Ant. 820 an. ἐπίχειρα: ἀνταπόδοσις Hesych. Potest hunc locum respexisse videri EM p. 367, 27, ἐπίχειρα, οἱ μισθοί scribens. Cf. Schaef. ad Bos. Ell. p. 304. Blomf. gl. Aesch. Prom. 327.

*Ἐπιχερσεύω v. χερσεύω fr. 417.

Ἐπιχωρέω *cedo* i. e. veniam do. τὸ μὴ 'πι-

χωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε Ant. 219. LA ω in ει m. ant. mutato, quod deinde requireret ἀπιστοῦντας.

Ἐπιχώριος *indigena*. οὑπιχώριοι χθονός OR 939. ὑμεῖς εἰδεῖτ' ἂν οὑπιχώριοι 1046. De *re*: ἡ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν οὑπιχώριος; Colch. fr. 314 a 1.

Ἐπιψάλλω *fidibus accino*. ἐπιψάλλειν βίδην τε καὶ ξυναυλίαν Acris. fr. 79.

Ἐπιψαύω *attingo*. τῶνδ' ἐπιψαῦσαι Ph. 669. χεῖρα δεξιὰν ὁρᾷς κώπης ἐπιψαύουσαν; 1255. σε τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἐᾶν Ai. 1394. γῆς ἐπιψαύσαντα Tymp. fr. 563, 2 de navigantibus in terram eiectis.

Ἔποικος *accola*. ἔστ' ἔποικος ὃς φράσει OC 506. Sed μέτοικον s. μετανάστην, ut Hom. Il. 9, 648 loquitur, cum contemtu quodam adsignificato indicat ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία El. 189. Suid. v. ἀναξία.

Ἐποικτείρω *commiseror*. ἔοικα ἐποικτείρειν σε Ph. 318. οὔτ' ἐποικτείρειν τινά sc. τούτους 1320. τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ' ἐποικτείρω στόμα OR 671. ἐποικτείρω δέ νιν Ai. 121. ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι El. 920. ὡς ὁρῶν σ' ἐποικτείρω πάλαι 1199. — μ' ἐποικτείρας OR 1473. ἴσθ' ἐποικτείρας El. 1200. — κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με Ph. 1071.

Ἐποικτίζω *commiseror*. θέαμα οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι OR 1296. Illustrat ex Ai. 924. Tyr. fr. 588 Brck.

Ἕπομαι [Curt. Et. n. 621]. I. *Formae*. ἕπει El. 28. ἕπονται OR 471 ch. ἕπεο OC 182 m. bis. ἕπεσθε 1542. ἕπεσθαι OC 736. 1428. inc. 674 b 2. — ἕψεται Ai. 814. ἑψόμεσθα El. 253. — ἑσπόμην Ant. 1196. Tr. 563. 1074 [sic LA εἱπόμην Dind. ex schol.]. — II. *Usus*. || De significatione *sequendi* satis constat, sive incedentem sequimur, aut consilium praemonstrantem. Illud exstat Tr. 563. OR 471. OC 182 m. 736. 1428. 1542. Ant. 1196. Hoc El. 28. 253. Traducta inde *obsequendi* vis. νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις καλόν fr. inc. 674 b 2 et de *malis ferendis* dictum ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς Tr. 1074. — || Aut cum casu tertio dicitur, aut subaudito illo, aut etiam nude. ἕπονται Κῆρες OR 471 ch. ἕπεο ᾇ σ' ἄγω OC 182 m. ἕπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον 736. τίς δὲ τολμήσει ἕπεσθαι 1428. ὦ παῖδες, ὧδ' ἕπεσθε 1542. καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπει El. 28. τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται Ai. 814. ἑσπόμην κακοῖς Tr. 1074. σῷ ποδαγὸς ἑσπόμην πόσει Ant. 1196. νόμοις ἕπεσθαι fr. inc. 674 b 2. — || Notandum de addito ἅμα [v. Curt. Et. n. 621]. δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται Κῆρες OR 471 sc. quasi comitati Apollinem τὸν ἐπενθρώσκοντα τῷ ἐναγεῖ. τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται Ai. 814 *una aderit*. Sed est ubi ἕπεσθαι ἅμα τινί dictum videatur. σὺ νίκα. σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα El. 253 *tibi comites nos addentes sequamur*, ἴμεν ἅμα σοι καὶ ἑψόμεθα. Sic adiicitur σύν. πατρῷον ἡνίκα στόλον ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὐνις ἑσπόμην Tr. 563. (I p. 665, 15.)

[Ἐπόμνυμι *iuro*. ναράς τε πατρὸς κυμάτων ἐπιρροὰς ἐπώμοσα fr. Inach. 266.]

Ἐπονομάζω *nomen addo*. τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην El. 284. „Idem atque ἐπίρρητος, ad cuius commemorationem in sermone factam necesse est invocare conceptis verbis deos malorum averruncos, velint nos a simili tutos praestare.“ *Reisk*. Auctoritatem desidero. Mihi *famosa illa propter miserum facinus coena* dici videtur.

*Ἐπόρνυμι v. πορίζω El. 1267.

Ἔπος *verbum, dictum*. ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος Ph. 1204 ch. ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος 1402. ἀπώσει τοὔπος OR 234. ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ 296. πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος 505 ch. *verax dictum*, v. Matth. ad Eur. Or. 1. ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο 848. τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ ἥδοιο μέν 936. τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος; 1419. κοὐχ ἡλίωσε τοὔπος Tr. 258. ὑπέρκοπον μηδέν ποτ' εἴπῃς εἰς θεοὺς ἔπος Ai. 128. ἔπος ἐξερῶ μέγα 422 ch. *superbe dictum*. ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος 773. τοῦθ' ὑμὶν Αἴας τοὔπος ὕστατον θροεῖ 864. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι 1138. τίνι γάρ ποτ' ἂν πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος El. 227 m. τίνι est ἐκ τίνος. ἔπος τι τυγχάνει βαλών 569 v. βάλλω. οἴμοι, ξυνῆκα τοὔπος 1479. *τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τοὔπος ἀγγελῶν; OC 302 [secl. Hirzel.] *nuntiaturus haec*. μηδ' ἀφῇτ' ἔπος κακόν 731. ῥητὸν ἄρρητόν τ' ἔπος 1001. μηδὲν ἀντειπὼν ἔπος 1274. ἓν μόνον τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα 1616. Hoc unum fere exemplum est, quo *verbum* proprie dictum significatur. *Mortem* enim dicit. δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος Ant. 20. σοφίᾳ γὰρ ἔκ του κλεινὸν ἔπος πέφανται 621 ch. θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται 923 an. τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας 1178. κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος 1193. οἰμώξας δ' ἔπος ἵησι δυσθρήνητον 1210. μή μοι κρυφαῖον οὐδὲν ἐξείπῃς ἔπος inc. fr. 673, 1. — ἔπους σμικροῦ χάριν OC 443 *paucorum verborum causa*, quae eos dicere pigebat. Hoc unum exemplum alius praeter nominativum et accusativum casus reperitur. — *Plur.* ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη Ph. 607 i. q. ὁ ἐπονείδιστος. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη 1047. ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη 1114 m. δὶς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη 1238. τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη κλύων δέχεσθαι OR 216. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη κλύων 339. τὰ τοῦδ' ἔπη ὀργῇ λελέχθαι 404. δεῖν' ἔπη κατηγορεῖν 513. τὰ σὰ ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη 1148. αὐδᾶν τἀκίνητ' ἔπη OC 624. πολλὰ δὴ μάτην ἔπη κατηπείλησαν (ἀπειλαί) 658. τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη 721 *laudes facto comprobare*. τὰ τῶνδ' ἔπη 1141. χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη Tr. 231. τὰ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη Ai. 312. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα 745. ὁποῖ' ἔπη θροεῖ 785. τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη 1096 *tam graviter in dicendo peccant*. τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους 1107. φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου 1162. ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη 1272. φλαῦρα συμβαλεῖν ἔπη κακά 1323 *maledicta iacere*. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι El. 401. τἄμ' ἔπη καὶ τἄργα τἀμά 622. οὔτε σὺ τἄμ' ἔπη τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους 1050. τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη 1057. κόσμος ἡ σιγή τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη fr. Acris. 62, 4. τὰ γὰρ περισσὰ πανταχοῦ λυπηρ' ἔπη Alead. 103, 2. οὐκ ἔστ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά inc. 664. — λέγων αἴσχιστ' ἐπῶν Ph. 909. ἄγγελον κακῶν ἐπῶν Ant. 277. ἀβρότων ἐπέων εὐαζόντων 1134 ch. v. ἄμβροτος. Haec tria sola sunt genitivi pluralis exempla; dativus omnino non legitur. — *Rumores* significantur: κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη OR 290. *πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη φιλεῖ πλανᾶσθαι OC 303 [secl. Hirzel.]. *oracula:* τοὔπος τὸ θεοπρόπον τᾶς παλαιφάτου προνοίας Tr. 822 ch. ἔστιν δὲ ποῖον τοὔπος; OR 89. ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη τελῶν OC 629. Sunt enim Oedipi praedictiones. — || Ut λόγος, sed rarius, *res ipsa*, quae sermone tractatur, ἔπος dicitur. πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς OR 1144. cf. Brunck. l. c. et Matth. ad Eur. Or. 1. — || Semel item non *dictum*, sed *dictionem* significat. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος Ph. 897. — Longe elegantior

LA scriptura est Ant. 53 μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος pro πάθος [quod S superscr.], prout iam Valck. ad Phoen. p. 153 et Lennep. ad Phalar. p. 100 scribendum iudicaverant.

Ἐποτρύνω *incito*. σὺν δ' ἐποτρύνει ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταὐτὰ νυμφίος παρὼν El. 300. ὅτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν 1264 ex certa Brunckii emendatione. Libri ὤτρυναν. (I p. 667, 2.)

Ἔπουρος *conterminus*. εἴθ' ἀνεμόεσσά τις γένοιτ' ἔπουρος ἑστιῶτις αὔρα Tr. 954 ch. *Conterminam* dicit, qua in ipso illo loco orta auferatur inde. Falso οὔριος interpretatur schol., est autem ab ὅρος, ut ἄπουρος ὅμουρος πρόσουρος. Erf. ἄπουρος dedit ex OR 194.

Ἐπόψιμος *visendus*. ἐς δεινόν, οὐδ' ἀκουστὸν, οὐδ' ἐπόψιμον OR 1312 sc. ὁ δαίμων ἐξήλλετο.

Ἐπόψιος *conspicuus*. εἰς ἐπόψιον πάγον μολόντε OC 1600 ex apogr.: nam in LA et ap. Suid. v. πρὸς ὄψιν est εἰς προσόψιον. ὁρμᾶσθ' εἰς ἐπόψιον τόπον Ant. 1110 schol. φανερὸν διὰ τὸ ὕψος: sed quod addit, φησὶ δὲ τὸν τάφον, ineptum est. Significatur enim πεδίον ἄκρον, in quo insepultum Polynicis corpus iacebat, v. 407. — Cum metaphora *active* dictum θεοί τ' ἐπόψιοι Ph. 1040. *Di* enim *vindicandi causa mala facinora obtuentes sunt*. οἱ ἐφορῶντες ἐμὲ δυστυχοῦντα schol. Alio sensu ap. Hesych. Iupiter et Apollo θεοὶ ἐπόψιοι dicuntur: v. Spanh. ad Callim. h. Iov. 82.

Ἑπτά *septem*. ἑπτὰ ναυσί Ph. 1027. σὺν ἑπτὰ τάξεσιν σὺν ἑπτά τε λόγχαις OC 1311. ἑπτὰ λοχαγοὶ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις ταχθέντες Ant. 141 an.

Ἑπτάβοιος *septem coriis bovillis contectus*. ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος Ai. 576.

Ἑπτάλογχος *septem lanceis instructus*. τὸν ἑπτάλογχον στόλον OC 1305 cur ita dicatur, videre licet ex ἑπτὰ τάξεσιν ἑπτά τε λόγχαις v. 1311, ut illo vocabulo exercitus, hoc duces appellantur. Bellum est igitur τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Ἑπτάπυλος *septem portas habens*. ἑπταπύλῳ Θήβᾳ Ant. 101 ch. ἑπτάπυλον στόμα 119 an., cui contende fr. 778, 1 ἑπταστόμους πύλας.

Ἑπτάστομος *septem ora habens*. Θήβας λέγεις μοι τὰς πύλας ἑπταστόμους fr. inc. 778, 1. Θήβας ἑπταστόμους iungenda, τὰς πύλας additum adverbialiter. Brunck. corr. ταῖς πύλαις.

Ἐπῳδή. Tralate *sermo mala deliniens*. νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται φύσιν OC 1194. Distinctiones, de quibus varie senserunt Schaef. Elmsl,, plane tollendae erant. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι Ai. 582. Vulgarem opinionem abhorret Aiax, qua vel gravissimos morbos incantationibus solvi putabant.

Ἐπώμοτος *iuratus*. ἐπώμοτος λέγων Tr. 427. — Aliter dicitur Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον Tr. 1188 i. q. ἐπομόσας. Memorat Suid. v. ἐπώμοτον, explicans τοῦ ὅρκου ἐγγυητήν, schol. ὅρκιον. — De Ai. 1113. v. ἐνώμοτος. (I p. 668, 2.)

Ἐπώνυμος. || *Nomen gerens* inprimis memorabilis cuiusdam rei causa inditum vel ominis instar futura indicans. ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης μητρός OC 1321. Parthenopaeus diu virginis Atalantae filius. ὤδ' ἐπώνυμον τοὐμὸν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς Ai. 430. Aiax de se loquitur. V. Lob. l. c. Elmsl. ad Eur. Bacch. 508. Blomf. gl. Aesch. Ag. 667. Iacobs. ad epigr. delect. p. 273. ὀρθῶς Ὀδυσσεύς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς Niptr. fr. 408, 3. — || *cognominis*. τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι OC 65. Colonenses. ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος πέρδικος Camic. fr. 300, 1. Perdix Daedali sororis filius avis cognomine erat. — || *nominatus* universe. ἔστι πολλῶν [πάντων Stob.] ὀνομάτων ἐπώνυμος inc. 678, 2. Venus multis nominibus dicenda. — || De *causa cognominis indendi* dictum videtur Ai. 574: ἀλλ' αὐτό μοι σὺ λαβὼν ἐπώνυμον, Εὐρύσακες, ἴσχε. Schol. Pal. ἐπώνυμον, σοῦ δηλονότι. Nihil obstat, quominus ad Aiacem referatur σακεσφόρον. Sic Ἀνακτόρειον τῆσδ' ἐπώνυμον χθονός fr. inc. 775, dictum διότι ἀνάσσει τῶν Ἀκαρνάνων. — || *Numinum terrae praesidum* cognomen est. τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς οἰνῶπα Βάκχον OR 210 ch.

Ἐπωφελέω *iuvo*, *prosum*. ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν Ph. 905. κοὐ κακοὺς ἐπωφελῶν 1371. κεῖνον θέλων ἐπωφελῆσαι El. 578. λύει γὰρ ἡμᾶς [ἡμῖν Dind. c. Elmsl.] οὐδέν, οὐδ' ἐπωφελεῖ 1005 v. λύω. οἱ δ' ἐπωφελεῖν τῷ πατρὶ δυνάμενοι OC 441. — Male pro ὤφελον dictum arbitratur scholiastes OC 540: ἐδεξάμην δῶρον ὃ μή ποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι. Herm. ad Vig. p. 758, sequente Reisigio explicat ἐπωφέλησα τὴν πόλιν, ὥστε μήποτ' αὐτῆς ἐξελέσθαι τοῦτο τὸ δῶρον. Melius Doederl. ἐπωφέλησα τὴν πόλιν οὐκ ἐπὶ τούτῳ τῷ δώρῳ, non ea mente, ut talem mercedem acciperem.

Ἐπωφέλημα *adiumentum*. βορᾶς ἐπωφέλημα σμικρόν Ph. 275.

Ἔραμαι et ἐράω. Communis enim utriusque verbi usus. || *cupio*. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν; 651. καὶ μὴν ἐρῶ γε (ἐγγύθεν θέαν τόξων λαβεῖν) 660. ἀμηχάνων ἐρᾷς Ant. 90. ὃς θανεῖν ἐρᾷ 220. ὧν ἐρῶ 'γὼ 1336. Schol. ὧν βούλομαι τυχεῖν. τῆς σῆς οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν El. 364. τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ Ai. 686. τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ Acris. fr. 64. ὧν ἐρᾷ τυχεῖν Alead. 109, 8. πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ Creus. 326, 3. οἳ τῆσδ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας Laoc. 342, 6. — ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι OC 511 ch. — *A deponentis forma ἐρῶμαι est ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν Ai. 967 [secl. Dind.]. — || De *amatoria cupiditate* τοὺς ἐρῶντας ἵμερος δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προΐεται Ach. Am. fr. 162, 8. ἔραμαι sic non posuit Soph., fecit autem Eurip. Hipp. 336 et Aesch. Eum. 854. (I p. 669, 3.)

Ἐραστής *amator* (sectator). οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν OR 601. Recte hoc contra importunas quorundam coniecturas defendit Brunck. non recordantium ἐρᾶν ἔρασθαι et ἔρως pervulgata esse de consectatione ea, quam cupiditas repererit.

Ἐράω v. ἔραμαι.

Ἐργάζομαι. *Activum* significat *perficere* et *efficere*, aut nude aut cum accusativo rei dictum. εἰ δ' ἐργάσει μὴ ταῦτα Ph. 66. ὅστις εἴργασται OR 279. ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, εἰργάσθαι δὲ 347. ἃ πρόσθεν εἴργασαι OC 825. αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἴργασαι 854. μήτε τῳ ξυνειδέναι τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι μήτ' εἰργασμένῳ Ant. 267. τούτοις εἰργάσθαι τάδε 294. οἷον ἔργον εἴργασαι 1228. ἔργον εἰργάσθαι με Tr. 745. τἄλλα γ' ἔργασαι 1201. εἴπερ εἴργασται τάδε Ai. 22. Speciatim de opera manuaria: ἀνὴρ οὐ πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς ὅμοια καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται Synd. fr. 149, 3. De *re* dictum *efficere* et *gignere* interpretere. τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται Ant. 326. — || Cum accusativo personae et rei est *afficere aliquem aliquo*, inprimis *malo*. Quam verbi dicendi rationem Atticam vocat Atticista Villois. Anecd.

2, 83, idem tamen Ai. 109 subaudiri male iubens εἰς. οἷά μ' ἐργάσει κακά Ph. 786. οἷά μ' εἰργάσω 928. τί μ' εἴργασαι; 1172 m. οἷά μ' εἴργασαι Tr. 1203. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν; Ai. 109. μὴ δῆτα τοῦτό μ' ἐργάσῃ El. 1206. εἴργασαι δέ μ' ἄσκοπα 1315. — *Passivum*, earundem significationum particeps, rarum futurum habet. εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν, ἐργασθήσεται Tr. 1218. — ὡς οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα OR 1369. ἐμοὶ ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα 1374. Iniuria igitur passivum perfecti usum praeter partic. adimere vult Sophocli Lob. ad Ai. 21.

Ἐργάνη Minervae cognomen. Phot. p. 12, 8. Suid.: Ἐργάνη ἡ Ἀθηνᾶ παρ' ὅσον ἔφορός ἐστι τῆς τῶν γυναικῶν ἐργασίας, ταύτῃ παρὰ Ἀθηναίοις καὶ Σαμίοις εἴρηται. De accentu Hesych. v. ἐργάνη praecipit: ἐργάνη, ὡς δαπάνη. cf. Arc. p. 110, 27. — οἳ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην προστρέπεσθε fr. inc. 724, 2. Ex Plutarchi Mor. 802 b verbis (v. i. ἄκμων) aliam sententiam concinnavit Brunck.: τὴν γὰρ Ἐργάνην οὗτοι μόνον θεραπεύουσιν, ὥς φησι Σοφ. (inc. LXXII, 2) οἱ παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες; falso quidem. [Pandorae particulam tribuit Herm. opp. 7, 331.] Ἐργάνην pro ἐργάτιν dixisse poetam, quod affirmat Blomf. ad Aesch. Prom. 470, incompertum est.

Ἐργασείω *facturus sum*. Non est enim desiderativum Sophocli. τί δ' ἐργασείεις; Ph. 1001. ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω θροεῖς Tr. 1232.

Ἐργαστέος *faciendus*. ὅτ' ἦν ἐργαστέον Tr. 688.

Ἐργάτης. Proprium de *opera corporis*, inprimis *rustica*. βοῦς ἐργάτης Synd. fr. 149, 3. τὸν ἐργάτην πέμψον τινὰ στελοῦντα OR 859, qui tamen pastor potius, quam bubulcus. Hinc voc. memorat Eust. p. 660, 17. γεωργόν explicans; peius schol. θεράποντα. — Universe *eum qui quid perficit* significat: ἄσημος οὑργάτης τις ἦν Ant. 252. — De tono v. Apoll. de Adv. p. 545, 27. EM p. 436, 1. Schol. Il. ν 382. [Lob. Paral. 438.]

Ἐργάτις *effectrix*. Adiective dictum: γλῶσσαν μὲν ἄργον, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν Ph. 97. Est δραστήριος. — De tono v. EM p. 597, 37. Arc. p. 35, 27.

Ἔργω v. εἴργω.

*Ἔργμα et ἕργμα v. ἕρμα. (I p. 670 med.)

Ἔργον [Curt. Et. n. 141]. ‖ *quidquid rei quis fecerit susceperitve faciendum*. Iungitur verbis δρᾶν, ἐργάζεσθαι, ποιεῖν, πράττειν, τελεῖν. ἔπραξας ἔργον Ph. 1227. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον εἰργάσθαι τε OR 347. δέδρακε ποῖον ἔργον; 559. ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις; OC 817. τοὔργον τόδ' ἐξέπραξα 941. σοί τε τοὔργον τοῦτ' ἐμοί τ' ἔσται βραχύ 1118. Quo quidem loco ut OR 349: καὶ τοὔργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου et Ai. 116: χωρῶ πρὸς ἔργον *operis perpetrationem* intelligas. — παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι Ant. 301, i. q. πᾶν ἔργον δυσσεβές. οὔκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας 321. τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη 384. τοῖσι τοὔργον ἐξειργασμένοις 428. δέδρακα τοὔργον 536. ὧν τοὔργον, Ἅιδης χοἰ κάτω ξυνίστορες 542. οἷον ἔργον εἴργασαι 1228. *μεμηχάνηται τοὔργον Tr. 586 [secl. Dind.]. προθυμίαν ἄδηλον ἔργον 670. ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην 706. ἄζηλον ἔργον εἰργάσθαι με 745. τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε 932. τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν 1187. τὸ σὸν θεοῖσι δεικνὺς ἔργον 1250 *facinus a te mihi mandatum*. ὡς ἐπίχαρτον τελέουσ' ἀεκούσιον ἔργον 1263. ἐπῄνεσ' ἔργον Ai. 536. τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται 804 per hendyadyn; properaturos enim ad exsequendum sese profitentur. σὸν ἆρα τοὔργον οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται 1368. καιρὸς ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης El. 76. σὺ γὰρ ποιεῖς τοὔργον 625. τόδ' εἰ καλὸν τοὔργον 1494. ἔργου παντὸς ἤν τις ἄρχηται καλῶς fr. inc. 715, 1. — οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά Ph. 602. ἔργα κρείσσον' ἀγχόνης OR 1374. χὠπόσ' αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται 1408. ἔργων ἀκόντων OC 239 m. τἄργα τἀμά 266. τά γ' ἔργα μου *ibid.* ἔργοις ἀνοσίοις 283. Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι 1268. ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων Ant. 695. πατρὸς ἔργα 1225. ἔργα δεινά Tr. 723. ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτα Ai. 39. πειρωμένῃ δὲ τῶνδε τῶν ἔργων El. 468. αἴσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα 586. τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις 608. Eust. p. 1969, 18. κακῶν, Suidas v. ἴδριας λόγων habet. τὰ σὰ ἔργα 620. ἔργ' ἄχρεῖα fr. inc. 684, 2. Huc adde locutionem ἔργων ἀκμή El. 22, de qua v. Valck. ad Phoen. 591. Brunck. ad Ai. 811. Iacobs. ad Anthol. Gr. 1, 287. — Hinc *facinus* adsignificatur *magnum et grave*, cum *honestum*, tum *audax et impudens*. Non sunt eiusmodi exempla iam apposita, adiectivis δεινός, μέγας, αἰσχρός, κακός additis eum sensum referentia. De *laudabilibus* igitur haec dicuntur. οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη El. 689. De victoriis Orestis hoc ut οἷ' ἔργα δράσας 751 dicitur. οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς Ai. 439. τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν μεγίστας ἀρετᾶς 616 ch. ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν; Ant. 730 *honeste factum putas;* acerbam irrisionem, ut Erf., non reperio. δραστέον τοὔργον El. 1020. De *re nefaria*, *caede* maxime et *insidiis*; τοὔργον δόλῳ προσέρπον OR 538. οἷ' ἔργα δράσας 1402 *patris caedes* est. ὅτι ταῦτ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα Ph. 406. οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὑξ Ἀχιλλέως 940. ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ Ζεύς Tr. 273. ἔργον Ἀτρειδᾶν Ai. 948 ch. τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα El. 212 m. *Caedem*, quanquam non malo sensu, significat etiam αὐτίκα τελοῦσι τοὔργον El. 1399. — Simile prioribus est, cum de *manibus consertis* et *pugna* dicitur. οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολών OC 1297, audacter Reisig. coni. χειρὸς αὐτουργοῦ. — ‖ Inde *rem qualemcunque*, inprimis quae *gesta gerendave* narratur, significat. κατ' ἔργου κτῆσιν Tr. 230. ἄκουε τοὔργον 1157. θεοῖς ἀγνωμοσύνην εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων 1267 an. ἅπαν μαθήσει τοὔργον Ai. 284. δηλοῖ δὲ τοὔργον 355. cf. ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον Lemn. fr. 352. οὐκ ἔστι τοὔργον τλητόν Ai. 466. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον OR 847 *res me tangit*. οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθε 1224. τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών El. 1253. v. Herm. τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις Ph. 26 *rem narras quae hinc non procul abest.* v. Herm. τοὔργον παρέσται φανερόν 1291. προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ τοὔργον Ant. 85. ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοὔργον εἴη 273. μή τι καὶ θεήλατον τοὔργον τόδε 279. Inde de *morbo* Herculis *ingravescente* dicitur τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν Tr. 1018 m. — Adde interrogationem τί τοὔργον; *quid hoc rei?* OC 886. Horum quaedam mire permixta tractavit Stanl. ad Aesch. Ag. 1659. — ‖ *Munus* et *officium* alicui impositum significat. σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἤνυτον Tr. 319. ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα; OR 1124. Cum hac vocabuli vi coniunctum est, cum ἔργον τινὸς εἶναι dicitur *alicuius esse negotium*, *cadere in aliquem*. ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν Ph. 15. οὐκ ἂν μακρῶν λόγων τόδ' εἴη τοὔργον El. 1373. πολλῶν χαλινῶν ἔργον inc. 712. Cf. Valck. ad Phoen. 447. Monk, ad Alc. 39. — ‖ Sed longe aliter dicta

σ' οὐδὲν εἴσω τῆσδε πτταίνειν πύλης ἔτ' ἔργον ἐστίν Ai. 12. οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην 852. Illo loco schol. vet.: ἀντὶ τοῦ, ἀναγκαῖόν ἐστιν, schol. Pal.: χρεία ἐστίν. Rectius οὐδὲν ὠφελεῖ. Cf. praeter Valck. l. c. etiam Wyttenb. ad Plut. de ser. num. vind. p. 11. — ‖ Usitatissimum est, *facta dictis* opponi. Eiusmodi sententia iam inest in Ph. 532: πῶς ἂν ὕμιν ἐμφανὴς ἔργῳ γενοίμην, ὡς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ. Dein haec exempla sunt explicatiora. λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον OR 517. ἁγνείαν λόγων ἔργου τε παντός 865. Libri ἔργων τε πάντων: illud paritate syllabarum videbatur requiri, et sane numeri in his locutionibus liberrime variant. ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν λόγων, ἀλλ' ἔργα δεινά OC 383. ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται 1188. τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται El. 625. ἀλλά με λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί 1360. ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον Eriph. fr. 209, 2. [De collocatione v. Lob. Paral. 64 sq.] Articuli in his liberrimus est usus: v. ὁ ἡ τό. — Sic opponitur μῦθος. οὔθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ φράσαι πάρεστιν, οὔτε τἄργα OC 1582. — ῥήματα. ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι OC 873. — ἔπη, τἄμ' ἔπη καὶ τἄργα τἀμά El. 623. οὐκ ἔστ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά fr. inc. 664. — γλῶσσα. ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα πάνθ' ἡγουμένην Ph. 99. Eadem res in locutionibus *adverbiascentibus*. ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ El. 60. μισεῖς μὲν λόγῳ, ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει 358. λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά OC 782. — ‖ Sed aliis etiam opponitur. οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός, ἀλλ' ἔργων ἀκμή El. 22. κοὐ μόνον βουλεύματα, ἀλλ' ἔργα δρῶμεν, οὐκέτ' ἐξαργούμενα [v. Lob. Paral. 526 n. 21] Ph. 556. οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν Ant. 729.

Ἔρδω [Curt. Et. n. 141]. *Sacrificandi* significatione, quae propria fertur, non exstat. Maxime est *facere*, i. e. *ad effectum perducere*, oppositum consilio et cogitationi. ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν Ph. 6. ὑφ' ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τάδ' ἔρδω OC 851. μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν El. 83. ὅτι νῦν καιρὸς ἔρδειν 1368. ὃς τάδ' ἔρδει Ant. 374 *foedi facinoris* adsignificatione praeditum est. — τοῦτό γ' ἔρξας Ph. 117. οὔτ' ἔρξας [εἴξας LA margo] τινὰ οὔτε [οὔ τι Schndw.] νοσφίσας 684 ch. ut Ant. 374 ch. Ex Eust. p. 763, 20 fortasse scribendum οὔτε ῥέξας τινά. πῶς ἐς φῶς τάδ' ἔρξας εἶμι; Ph. 1353. οὕνεκα ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε Tr. 935. ἀδάκρυτος ἔρξον 1201. τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις Ph. 1406. Opponitur μέλλειν: ἔρδουσιν, ἢ μέλλουσι; OC 1074 ch. τίνος πότ' ἄρ' ἔρξε χειρὶ δύσμορος; Herm. corr. Ai. 905: libri ἔπραξε. — Futuri et aoristi formas hic poni aptius visum, quam praesenti cuidam thematico ΕΡΓΩ assignare, quod num fuerit, quanquam ἔργον exstat, propter metathesin ῥέζω et mutarum literarum confusionem dubitare licet. Sed ῥέξω et ἔρεξα v. ῥέζω. — Ceterum aspero spiritu notari iubet generatim ἐρδ lex. π. πνευμ. p. 218, accurate Eust. p. 1572, 42, quanquam idem secundum alios ψιλοῦσθαι agnoscit. Lexicis veteribus, quorum Hesychio asperatur, Suidae tenui effertur, nihil tribuendum.

Ἔρεβος [Curt. Et. p. 421 ed. 2] proprie *inferorum tenebrae*. τὸ Ταρτάρου στυγνὸν πατρῷον ἔρεβος OC 1390 quae caligo Laium apud inferos habebat. ἰὼ σκότος ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί, ἕλεσθέ μ' οἰκήτορα Ai. 395 m. — C. metaph. dictum οἶδμα ὅταν Θρῄσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς Ant. 589 ch. *Caligo* est *submarina* ventorum flabris concitata et quasi in superficiem maris emergere visa. Sed nescio quomodo οἶδμα nominativum, ἔρεβος accusativum Herm. esse voluerit. Video enim caliginem maris fluctibus superfundi, non fluctus submarinam caliginem percurrere. (I p. 673 med.)

Ἐρεθίζω *lacesso*. φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας (ὁ Λυκοῦργος) Ant. 965 ch. sc. procacibus dictis factisque. Musgravii ingeniosa, sed, ut pleraeque eius viri, inutilissima coniectura prostat ἠθέριζε.

Ἐρείθω *admoveo*. ὅταν δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν πλάστιγγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον [παλίρροπον Meinek.] fr. inc. 964, 5. — *apprimo* et *infigo*. ἤρεισε πλευραῖς μέσον ἔγχος Ant. 1236. — *applico amplexando*. ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιον ἐμφύντε τῷ φύσαντι OC 1113.

Ἐρείκω *scindo* inde *crucio*. ὀδύναι μιν ἤρικον Ἀχιλληΐου δόρατος Ach. Am. fr. 164.

Ἐρεῖν [Curt. Et. n. 493] et εἰπεῖν *loqui, dicere*. Formarum et scripturae praeter aoristum vix ulla discrepantia; de diaeresi ἐρέω v. ed. I. praef. t. 2. p. IX sq. ‖ Act. et nude et c. quarto casu ponitur, adnectitur etiam infinitivus obiecti vel sententia explicativa. Adsignificatur aliquando *monitum, iussum, responsum*. *Futur.* ἐξερῶ, μόλις δ' ἐρῶ Ph. 329. ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ OR 276. τοῦτ' αὐτὸ ἄκουσον, ὡς ἐρῶ 547. ἐρῶ 700. χρησμὸς γὰρ ἦλθε, οὐκ ἐρῶ Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ 711. ἂν δ' ἔρῃ μαθοῦσ' ἐρῶ 749 *respondebo*. ἀλλ' ἐρῶ OC 218 m. ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε 811. γάμους... οἵους ἐρῶ τάχα 980. ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως... ἱκάνω Ant. 223. παρὼν ἐρῶ 1192. ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σόν El. 577. ἐγὼ δ' ἐρῶ σε δεινὸν οὐδὲν Synd. fr. 153. Sic censeo scribendum: legitur σοί, sed aperte de convicio sermo. — ποίου πλὴν Ὀδυσσέως ἐρεῖς; Ph. 441. οὐκ ἐρεῖς; 740. ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος 1204 ch. οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς OR 363. εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς 702. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς 1152. ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς; OC 596. κοὔποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι 626. οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὧν ἐρεῖς ἐμοί 1036. τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς ὡς ψευδόμαντις 1096. οὔκουν ἐρεῖς ποτέ; Ant. 244. οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ Tr. 438. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς 1128. πότερον Ἀργείων ἐρεῖς; El. 535. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γε 552. ἢ καὶ ταῦτ' ἐρεῖς, ὡς... 591. ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς 1204. — οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν κείνην ἐρεῖ τις OC 1373. Turneb. ἐρείψεις [sic Dind.]. Librorum scriptura vera videtur; est *appellare*, eoque spectat quod Oedipus praenoscebat brevi Thebas expugnatum et devastatum iri. Nam ut aliquot post annos acciderit Epigonorum bellum, ineptum foret in poeta talia arguere. πόλις γὰρ ἡμῖν ἁμὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ; Ant. 734. οὐδεὶς ἐρεῖ πόθ' ὡς... ἔλεξας Ai. 481. καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα ἐρεῖ 500. τοιαῦτ' ἐρεῖ τις 504. ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν; 1012. τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος ἐρεῖ 1018. — τίνας λόγους ἐροῦσιν OC 115. — *perf.* ὡς εἴρηκ' ἐγώ Ant. 886 *iussi*. εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα El. 73. ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας 1017. εἴρηκας ὀρθῶς 1040. οἷς εἴρηκας Tr. 456. τίν' εἴρηκας λόγον; Ph. 1237. ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος; Ant. 735. ποῖον εἴρηκας λόγον; Epig. fr. 198 dubium an Aeschyli. — εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον Tr. 63. — βούλου λόγους ἐμπέδως εἰρηκέναι Tr. 488. v. ἔμπεδος. — ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος Ph. 1402. ταῦτα Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ; OC 414. σὺ γὰρ εἰρηκὼς κυρεῖς 572. —.— ‖ Paulo accuratius de *aoristo* agendum. ‖ *Formae.* εἶπον El. 941. Tr. 552. Ph. 442. OR 690 ch. 1161.

OC 933. Ant. 755. Nusquam convenit εἶπα, quod non displicuisse tamen Atticis ostendit Schaefer. ad Dion. de c. v. p. 436 coll. Tengstroem. ap. Koch. praef. ad Moer. p. 77. At εἶπας perpetuum. Ph. 27. 246. 414. 917. 1288. OR 78. 322. 943. 1017. OC 322. 896. 1099. 1513. 1759 an. Tr. 184. 487. 744. 1203. Ai. 1127. El. 407. 1220. 1456 nec ulla enotatur scripturae discrepantia, nisi quod OR 322 εἶπες est a pr. m. in LA. εἶπε Ph. 371. 841 m. 1046. OR 464 ch. 573. 994. 1056. OC 1611. 1631. Tr. 162. 363. 480. 569. 581. Ai. 292. 752. 780. 1153. fr. inc. 668, 4. εἶπον plur. Ph. 363. — εἴπω OR 329 v. Herm. 364. εἴπῃς Ph. 1276. Tr. 415. Ai. 128. 386. El. 324. Tyr. fr. 583 b. εἴπωμεν OC 190 an. Tricl. et LB falso, quanquam probante Elmsl. et Doederl. εἴποιμεν. — εἴποιμι El. 413. 1344. εἴποις Ant. 646. OC 431. Ai. 1051. εἴποι OR 1172. OC 43 [εἴποιμεν OC 190 an., superscr. ω a m. pr. LA, Dind.]. — Imperativum εἶπον s. εἰπόν Atticis dici negat Elmsl. ad Med. 266, cui permulta obstare observat Lob. ad Phryn. p. 348, de tragicis autem recte Elmsl. εἰπέ Ph. 433. OR 158 ch. 390. 536. Ant. 446. 534. Tr. 102 ch. 320. 453. 880 ch. 890 ch. 1135. Ai. 1097. 1330. El. 310. 376. 671. 679. εἴπατε (non legitur εἴπετε) OR 926. OC 1115. Ant. 1190. — εἰπεῖν Ph. 443. 1140 ch. OR 92. 279. 361. 1131. 1221 ch. 1234. OC 574. 708 ch. 808. 1152. Ant. 315. 1245. 1259 an. Tr. 404. 426. El. 1483. fr. Creus. 323, 3. Naupl. 380, 2. — εἰπών Ph. 223. 1290. Tr. 1120. OR 447. OC 759. 1347. El. 1176. εἰπόντος Ph. 1141 ch. OR 288. εἰπόντι Ai. 1328. εἰπόντα Ph. 615. — ‖ *Usus.* De significatione generatim monitum. Cum *accus.*: εἶπον λόγον Ph. 363. ἤκουσε τὸν μάντιν εἰπόντα (ταῦτα) 615. τί εἶπας; 917. φάτιν τήνδ' εἶπε 1046. τὸ μὲν εὖ [ἓν Dind.] δίκαιον εἰπεῖν 1140 ch. ἂν εἴπῃς γε 1276. ὦ φίλτατ εἰπών 1290. οὔτ' ἔννομ' εἶπας OR 322. τἄμ' εἴπω κακά 329. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν 361. εἴπω τι δῆτα κἄλλα; 364. εἰπὼν ἄπειμ' ὧν οὕνεκ' ἦλθον 447. Subaudiendum enim ταῦτα. τὰς ἐμὰς οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς 573. μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατε 926 *indicate.* τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν 1221 ch. ἵν' ἂν τὸ μὲν εἴπωμεν OC 190 an. εἰπεῖν ἃ χρῄζω 574. αἶνον ἔχω εἰπεῖν 710 ch. εἰπεῖν πολλά 808. τὰ πραχθέντ' εἴπατε 1115. εἰπὼν ὁποῖα ξύμφορα 1347. εἰπέ μοι σύντομα Ant. 446. πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον 1245. τίν' εἶπας λόγον; Tr. 184. τόλμησον εἰπεῖν ὅ σ' ἱστορῶ 404. πρίν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ 415. βραχύ dictum ἀπὸ κοινοῦ. εἰπὲ πᾶν τἀληθές 453. λόγους οὓς εἶπας 487. τοσοῦτον εἶπε 569. ὅσα ζῶν κεῖνος εἶπε 581. εἰπὼν ὃ χρῄζεις λῆξον 1120. τί μ' εἶπας; 1203 non *de me*, sed *mihi dixisti.* [τί εἶπας; ut Ph. 917 ex LA Dind. adnotans hiatum ne ap. tragg. quidem quicquam offensionis habere in ea formula.] ὑπέρκοπον μηδέν ποτ' εἴπῃς ἐς θεοὺς ἔπος Ai. 128. ὁ δ' εἶπε πρός με βαιά 292. μηδὲν μέγ' εἴπῃς 386. μήπω μέγ' εἴπῃς Tyr. fr. 583 b. μέγαν imperite defendit Brunck. μέγα manifesto scriptum apud schol. Il. θ 5 et Cic. Att. 4, 8, huius versus testimonio usos. — τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ' Ai. 780. δεινόν γ' εἶπας 1127. εἶπε τοιοῦτον λόγον 1153. εἰπόντι τἀληθῆ 1328. μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν El. 324. εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν 376. τἀληθὲς εἰπέ 679. πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς 1176. πάρες κἂν σμικρὸν εἰπεῖν 1483. εἰπεῖν τὸ μὴ καλόν Creus. fr. 323, 3. Legitima ea loquendi ratio est, cum *dicere velle* s. *verbis significare* indicatur. οὐκ ἔσθ' ὅ γ' εἶπον El. 941. δοκῶ γὰρ οἷον εἶπας ἄντρον εἰσορᾶν Ph. 27. οὐ τοῦτον εἶπον 442. τίς, ὅντιν' ἁ θεσπιέπεια Δελφὶς εἶπε πέτρα OR 464 ch. τίς [τί LA pr. Elmsl. Dind.] δ', ὅντιν' εἶπε; 1056 *quis ille, quem dicebat?* Item cum *nomine aliquo compellare aliquem* dicitur. τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν εἴποι λεὼς νιν OC 43. ποίας ὑμᾶς πατρίδος ἢ γένους τύχοιμ' ἂν εἰπών; Ph. 223. — *Sine casu*, aliquando subaudiendo eodem inprimis ita ponitur, ut compellationi constitutum sit, *dic.* ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεύς Ph. 371. ὃς οὐκ ἂν εἷλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν 443 v. Herm. ἑτοῖμος εἰπεῖν OR 92. εἶπον μέν 690 ch. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει 1131. εἶπεν OC 1611. 1631. εἰ θέμις εἰπεῖν Ant. 1259 an. σὺν θεῷ εἰπεῖν fr. Naupl. 380, 2. ὥσπερ εἶπον Tr. 552. εἴποιμ' ἄν El. 413. 1344. εἰπέ Tr. 102. 1135. El. 671. Ai. 1330. εἰπέ μοι OR 158 ch. εἴπ', ὦ τάλαινα Tr. 320. εἴπ' ἀπ' ἀρχῆς Ai. 1097. φέρ' εἰπέ Ph. 433. OR 390. 536. El. 310. Tr. 890 ch. φέρ' εἰπὲ δή μοι Ant. 534. πῶς εἶπας; cum miratione dictum Ph. 246. 414. 1288. OR 943. 1017. OC 322. 896. 1099. 1513. 1759 an. Tr. 744. El. 407. 1220. Suo iure sic simpliciter dicitur εἰπεῖν, cum significat κελεύειν. ἔπεμψα γὰρ Κρέοντος εἰπόντος διπλοῦς πομπούς OR 288. Genitivus εἰπόντος absolute dictus exstare videtur Ph. 1141 v. γλῶσσα. — Cum *infinitivo*: εἶπε Λοξίας χρῆναι μιγῆναι μητρί OR 994. τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο φῦσαι Ant. 646. εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν 755. εἶπε ... ἣν μοῖραν νέμοι Tr. 162. τὸν Εὔρυτον εἶπε δεσπόζειν θρόνων 363. ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας El. 1456. αἶνον ἔχω εἰπεῖν OC 708 ch. Inprimis ita ponitur, quando κελεύειν significat. εἶπε κἀπέσκηψε εἶρξαι Αἴαντα Ai. 752. τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν Ph. 841 m. εἶπον τὰς παῖδας δεῦρ' ἄγειν τινά OC 933. οὔτ' εἶπε κρύπτειν, οὔτ' ἀπηρνήθη Tr. 480. — Sequitur ὡς vel ὅτι. εἶπον ὡς δοίην πάλαι OR 1161. κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει 1172. εἴποις ἂν ὡς θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν OC 431. εἶπε μὲν λέχους ὅτι χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν Tr. 161 nisi pronomen ὅτι est. — Cum *interrogativis* et *relativis* coniungitur. ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπατε Ant. 1190. εἰπὲ τῷ μόρῳ ξυντρέχει Tr. 880 ch. εἰπὲ δ' ᾗ νοεῖς 1135. οὔκουν ἂν εἴποις, ἥντιν' αἰτίαν προθείς; Ai. 1051. εἰπεῖν ὅστις εἴργασταί ποτε OR 279. — Cum *adverbio* dicitur aliquantum mutata significatione. τήνδε τὴν πόλιν φίλως εἰπών OC 759. εἶπεν κακῶς v. l. est fr. inc. 668, 4 ap. Stob. *cum convicio.* v. λόγος. Similis locutio est ἐς καλὸν εἶπας OR 78 i. q. καλῶς s. ἐν καιρῷ. — Infinit. *adverbialiter* dictus exstat. σμικρὸς μὲν εἰπεῖν (λόγος) OC 1152. εἰπεῖν τι δώσεις Ant. 315 si δώσεις τι coniungenda. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τι καὶ μαθεῖν OR 1234. —.— *Passivum.* μάτην πάντ' εἰρήσεται Ph. 1276. ὡς μάτην εἰρήσεται OR 365. — τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων OC 257. πῶς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων; Ant. 215 *iussorum.* εὖ γὰρ εἴρηται διπλῇ 725. ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων El. 1186. ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης; Tr. 1213. ἀντὶ τῶν εἰρημένων ἴσ' ἀντάκουσον OR 543. ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι 553. δέδοικα μὴ πόλλ' ἄγαν εἰρημέν' ᾖ μοι 768. τὰ πολλὰ φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημένα fr. inc. 964. — ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν El. 668. τὰ δὲ ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην OR 1057.

Ἐρείπιον. *Plur. tantum.* De *cadaveribus pecorum* dictum ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἔζετ' ἀρνείου φόνου Ai. 308: affert Suid. v. ἐρειπίοις. Sed de *scissis vestium pannis* λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις θάλπουσα Niob. fr. 400, 1, si haec recte ad Nioben Sophoclis retulit Valck. ad Phalar. p. X.

Ἐρείπω [Curt. Et. p. 315 ed. 2] *prosterno*. Activum tralate dictum. ἀλλ' ἐρείπει θεῶν τις (Λαβδακιδᾶν γένος) Ant. 596 ch. Passivum propriam dictionem habet. ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετο Ai. 309. [ἐρεφθείς LA pr. γρ. ἐρεισθείς ab S, qui primo scripserat γρ. ἐρισθείς sed ipse corr.] ἐρριφθείς vitiose Flor. Γ. Suid. v. ἐρειπίοις. v. Lob. De *ruente* tonitru dictum ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται κτύπος ἄφατος OC 1462 ch. [οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν κείνην ἐρείψεις OC 1373 magno consensu post Turneb. recte editur pro ἐρεῖ τις.] — De scriptura v. EM p. 372, 28. Gud. p. 205, 32. Erant enim, qui aoristi ἤριπον rationem ignorantes et ἐριπνός adiectivum verbi stirpem ponentes ab ερι et πνεῖν duci affirmarent et diphthongum iuberent exsulare. Sed Philoxenus et Herodianus παράδοσιν testati obtinuerunt, ne illis concederetur.

Ἔρεισμα *fundamentum*. χαλκόπους ὀδός, ἔρεισμ' Ἀθηνῶν OC 58. Male gl. Vict. ἕδρασμα καὶ τείχισμα interpretantur quamvis probante Hellero. Sed erat Colonus collis per superiorem Athenarum ipsarum partem porrectus, cui pars urbis superstructa esset, ut recte *fundamentum* dicatur, v. Reisig. l. c. et Wyttenb. ad Iul. Or. in Constant. p. 145 Schaef.

Ἐρεμνός *niger*. ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα Ai. 376 m. μέλαν interpretatus memorat Eust. p. 643, 45. Ad tralatam *obscuri* et *clandestini* significationem Hesychii verba referuntur ἐρεμνή, σκοτεινή, quibus illud Antigones tangi videtur τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις v. 700. Nam sic etiam schol.: σκοτεινή, λαθραία σου.

Ἔρεσθαι *interrogare*. μή μ' ἔρῃ τὰ πλείονα Ph. 576. ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν El. 563. ἔρου legitima scriptura foret. ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν OR 1166. — Non esse dicendum ἐρέσθαι, ut vulgo faciunt, sed ἔρεσθαι, diserto scitur Herodiani praecepto apud schol. Il. π 47 unde sua hauserunt EG p. 486, 48 et Eust. p. 1045, 4. Sic recte legimus ap. Hesych. (I p. 678, 2.)

Ἐρέσσω [Curt. Et. n. 492. Lob. Prol. 365]. Proprie *remigo*. πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων Tr. 561. [ἅλιον ὃς ἐπέβας ἐρέσσων πλάταν Ai. 358 m. Nck. c. Blayd. pro ἑλίσσων.] Tralata sunt inde haec: ἀλλ' ἐν μεταλλαγᾷ πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει Ph. 1135 m. *remigaris* i. e. regeris, teneris. Aliud est τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι καθ' ἡμῶν Ai. 251 ch. schol.; εὐθέως κινοῦσιν, ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ἀντὶ τοῦ ἐλαύνουσιν, quae Suid. sua fecit v. ἐρέσσουσιν. Cf. Lob. l. c. et Abresch. ad Aesch. Ag. 52. — τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσων Ant. 159 ch. *advolvens* i. e. patefacturus. [De h. l. et Ai. 251 v. Wieseler. in Philol. 17, 561.]

Ἔρευνα *quaestio*. οὐκ ἔρευναν τοῦ κτανόντος ἔσχετε; OR 566 gl. ζήτησιν ἐποιήσατε.

Ἐρευνάω *quaero*. ὧν ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ OR 725. ἃ ἂν θεὸς ζητῇ πρέποντα κρίνας ζητεῖσθαι schol. unus. ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον Ant. 268. μὴ πάντ' ἐρεύνα Alead. fr. 104.

Ἐρέφω *corono*. κρατῆρες, ὧν κρᾶτ' ἔρεψον [ε super ο scripto LA] καὶ λαβὰς OC 473. Apud Suid. v. χοάς et λαβαῖς vitiose scriptum ὧν κατέρεψον.

Ἐρεχθείδης *Erechthida*. ἀρχαιογόνων Ἐρεχθειδᾶν Ant. 982 ch. γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν [sic LA: Ἐρεχθειδῶν Dind. ex apogr.] Ai. 202 an. ἐγχωρίους explicare h. l. et ad OC 1003 ait Musgravium Herm.; at ille αὐτόχθονας idque recte. [De formatione v. Angermann. in Curt. Gr. Stud. 1, 22.]

Ἐρημία *solitudo*. ἐρημία με σμικρὸν τίθησι OC 957.

Ἔρημος. || *desertus*, de locis. τὰ δ' ἄλλ' ἐρῆμα Ph. 34. ἐρήμης γῆς Ant. 739. ἔρημος (Ricc. ἐρῆμος) ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν στίβος 773. ἔνθα οὐ διατρίβουσιν ἄνθρωποι schol. — || de animatis *desertus ab aliis*, *solitarius*. ἐρῆμον ὧδε κἄφιλον Ph. 228. ἔρριψαν αἰσχρῶς ὧδ' ἐρῆμον 265. προθέντες ἐνθάδε ἐρῆμον 269. μή λίπῃς μ' οὕτω μόνον, ἐρῆμον ἐν κακοῖσι 471. μή μ' ἀφῇς ἐρῆμον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου 487. με προὐβάλου ἄφιλον ἐρῆμον ἄπολιν 1018. ὧδ' ἐρῆμος λειφθήσομ' ἤδη 1070. ναῦς ἐρῆμος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω OR 57, quae postrema adduntur explicandi gratia. τηλικάσδ' ὁρῶν πάντων ἐρήμους 1509. τοὐμὸν δέμας ἐρῆμον οὐδ' ὑφηγητοῦ δίχα OC 502. ἐρῆμος ἔθανες ὧδέ μοι 1714 an. [τὰς πατρὸς ὧδ' ἐρήμας 1719 m.] ποῖ δῆτ' ἐρῆμος ἄπορος αἰῶνα τλάμον' ἕξω 1735 an. ἄφετε μόνην ἐρῆμον Ant. 887. ὅτι γένοιτ' ἐρήμη [γένοιντ' ἔρημοι Dind. c. Nauck.] Tr. 905. — ὥστε πόρτις ἐρῆμα Tr. 530 ch. i. e. ἀμήτωρ, unum de animali exemplum. Explicatius dictum ὧδ' ἐρῆμος πρὸς φίλων Ant. 919. — || Inde *morali*, quam vocant, significatione ad *vitam* et *sortem humanam desertam* illam et *inopem* transfertur. τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦδε δυστήνου πλάνου OC 1114. τίς ἄρα με πότμος αὖθις ὧδ' ἐρῆμος ἐπαμμένει 1719 m. — Semel de locis *vacuum* significat, non *desertum*. στέγαι φίλων ἐρῆμαι [ἔρημοι Dind.] τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι El. 1405. — Hoc, ut ἑτοῖμος et ὁμοῖος, his qui norma loquendi habiti sunt, inde ab Aristophane maxime et Platone propenacute, veteribus autem tragicis et Thucydidi peninflexe dictum fuisse, neque id grammaticorum inventum, sed ex observatione usus derivatum esse dubitare non sinit accuratum Herodiani praeceptum ap. Eust. p. 531, 32 coll. EM p. 373, 15. Nec mirum eam scripturam vulgo obliterari potuisse.

Ἐρητύω *dimoveo*. μετάσταθ', ἀπόβαθι. πολλὰ κέλευθος ἐρατύει. κλύεις ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα; OC 163 ch. Tricl. ἐρητύει. Musgr. a coniectando ἐρατύοι sc. ἀπὸ τοῦ ἄλσους, *spatium intercedat*, *ne intres*, abstinuisset, si elegantiam sermonis probe advertisset. Prima et postrema enim chorus Oedipo acclamat, media interposita sibimet accinit ipse, veritus ut exaudiatur propter locorum longinquitatem.

Ἐρίβοια n. pr. μητρί τ', Ἐριβοίᾳ λέγω Ai. 569. Ἐρίβοιαν, scripturam a bonis libris destitutam, defendit Schaef. in ind. mel. cr. v. *seiunctio*, et secutus Erf. [nec non Dind.]; contra v. Lob. Ea mulier etiam Περίβοια dicta: v. Lehrs. de Arist. p. 249.

Ἐρίζω *litigo*. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν El. 467. (I p. 679 med.)

Ἔριθος [Curt. Et. p. 306 ed. 2]. ἔριθοι: καταχρηστικῶς καὶ αἱ ἐριουργοί Hesych. ἔριθος: ἔρια ἐργαζομένη Suid. Sed proprie de aratoribus dici perhibent. V. Valck. ad Theocr. Adon. p. 373. *Textricem* araneam sic dixit Soph. πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει Inach. fr. 269.

Ἐρῖνός *ficus silvester*. Inusitate de fructu πέπων ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν Hel. fr. 190, 1; v. Athen. 3. p. 76 d. — De tono v. Arc. p. 65, 18. De genere Eust. p. 1536, 15.

Ἐρῖνύς [Curt. Et. n. 495]. Quaestionem de scriptura copiose tractavit Herm. in Antig. ed. 3 praef. p. 19 [et L. Dind. in Th. LG 3. p. 2022 D sq.]

Lapides enim et libri optimi maxime υ simplex tuentur, et eodem redeunt quae de originatione vocabuli tradiderunt grammatici veteres, EM p. 374, 2. Gud. p. 206, 42. Orio p. 57, 11. Eust. p. 763, 31; potissima omnium habet Pausan. 8, 25, 4, qui quae dicit ἐρινύειν Arcadibus esse θυμῷ χρῆσθαι, Etymol. l. c. confirmat. Rectius autem videtur *iram animo reconditam servare.* Qui ι produci nesciebant, υ duplicarunt, in quorum numero adhuc Brunck. fuit: v. adnotata ab eo ad Aesch. Sept. 490. In Eur. IT 905. υων syllabae synizesi pronuntiandae sunt. [Lob. Path. 2, 119.] Ap. Soph. tenuior scriptura idoneos testes habet Flor. Γ et LA [in quo scriptum extat Ἐρινός Ant. 603 ch. Ai. 1034. 1390. Ἐρινύν El. 1079 ch. vitioso accentu Ἐρινῦς El. 491. Ἐρινῦν OC 1299. El. 276. Ἐρινύες El. 112. Ant. 1075. Ai. 843. Ἐρινύων OC 1434. Ἐρινῦς Ai. 837]. — Significationum praecipua est *Furiae* s. *Dirae deae* vindicis divinitus constitutae facinorum omnium [v. O. Mueller. ad Aesch. Eum. p. 165]. ἆρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; Ai. 1034. μνήμων τ' Ἐρινύς 1390. ὧν σε ποίνιμος Δίκη τίσαιτ' Ἐρινύς τε Tr. 809. ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἁ χαλκόπους Ἐρινύς El. 491 ch. λαθοῦσα με ἔσαιν' Ἐρινύς Teucr. fr. 508, 4. — *plur.* λοχῶσιν Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες Ant. 1075. σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες El. 112 m. v. σεμνός. Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον Tr. 1051. σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας Ai. 837. ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐρινύες 843. — ‖ Hinc distat aliquantum, cum *alicuius* Ἐρινύς, vindicta divina alicuius diras insecuta memoratur. τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω OC 1299. ὁδὸς κακὴ πρὸς τοῦδε πατρὸς τῶν τε τοῦδ' Ἐρινύων 1434. cf. Valck. ad Herod. 4, 149. — ‖ *ultio* et *calamitas* quasi a Diris illata. Ἐρινὺν οὔτιν' ἐκφοβουμένη El. 276 *secura dirarum.* ἔτεκεν μεγάλαν ἅδε νύμφα δόμοισι τοῖσδ' Ἐρινύν Tr. 895 ch. λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν Ἐρινύς Ant. 603 ch. schol.: ἁμαρτία. ὅτι οἰστρηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἐρινύων Ἀντιγόνη τοῦτο τετόλμηκε. — ‖ Semel *diri hominis* appellatio est. διδύμαν ἑλοῦσ' Ἐρινύν El. 1081 ch. Clytaemnestram et Aegisthum dicit, ut Helenam Phryx servus Eur. Or. 1374.

Ἔρις *controversia.* εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακή OC 372. οἱ θεοί σφιν μήτε τὴν πεπρωμένην ἔριν κατασβέσειαν 422. φόνοι, στάσις, ἔρις, μάχαι 1233 ch. λήγει δ' ἔρις Ai. 731. Suid. v. ξυναλλαγή. εἰς ἔριν θυμούμενος 1018. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών 1163 an. — In OC 367 librorum scriptura est πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις Κρέοντί τε θρόνους ἐᾶσθαι, quod cum non possit *rem controversia petitam* significare, Tyrwhitti vulgo recepta emendatio ἔρως [ὅρος Nitzsch. ἤρεσεν Bgk.]. Reisig. ἔριν scripsit, ἦν permire explicans *constitutum illis erat.* Nec felicius vulgatae patrocinari videtur I. Ellendt. ad Arrian. 6, 24, 5 [cf. Dind. ed. Ox. 3. h. l.]. — [Ἔρις drama satyricum Soph. inscribebatur, cuius sunt ap. Dind. fr. 199—201.]

Ἐριστός *altercabilis.* τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν. El. 220. Suid. v. πλάθειν. Eust. p. 1887, 14. v. πλάθω.

[Ἐριφύλη inscribebatur Soph. fabula, cuius fr. ap. Dind. 202—209. v. Ἐπίγονοι.]

* Ἐριχθόνιος n. pr. ἐκ μὲν Ἐριχθονίου Tham. fr. 230, 3. [v. Αὐτόλυκος.]

Ἕρκειος *domesticus.* δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης Ai. 108. τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκείου Ant. 487. Affert Eust. p. 1930, 30. V. Intpp. Hesychii v. Ἑρκείου Διός, Larcher. et Creuzer. ad Herod. 6, 68 et cf. v. ὁμαίμων. — In Aiace libri omnes ἑρκίου, et veterum nonnullis necessario ita scribi visum substantivum esse putantibus et explicantibus δῶμα: v. schol. et inde Suid. v. ἕρκειος Ζεύς. Sed ἕρκειος solum recte scribi adhibitis grammaticorum et exemplis et praeceptis copiose docuit Lob. ad Ai. l. c. p. 113—120 ed. 2. (I p. 681, 4.)

Ἕρκος proprie *septum.* ἕρκος ἱερόν Tr. 607 *septum circa aram*, τέμενος. Similia haec sunt. ἑρκέων ἐγκεκλῃμένους Ai. 1274 *in castra coercitos.* Sic *arma* quasi *corpus constringentia* dicuntur: ἕρκη: ὅπλα Σ. Τρωίλ. (fr. 577) Hesych. *retia:* ἕρκεσι: δικτύοις Σ. Ἀθάμ. (fr. 3) idem. *laquei* capiendis avibus: κρέμανται σπίζ' ὅπως ἐν ἕρκεσι Naupl. fr. 382; *sigillum* epistolam claudens: σφραγῖδος ἕρκει Tr. 615. — A retibus significandis traducitur ad *dolos* et *insidias*, cuius rei viam patefacit χρυσοδέτοις ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν El. 837. Codd. ἀπάταις addunt, interpretis manum, quod iure delevit Brunck. *aureum monile,* quo pellecta Eriphyla prodiderat Amphiaraum, dicitur. εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά Ai. 60, γρ. ἐς Ἐρινὺν κακήν S in LA pessimis numeris; probabilis suspicio Wunderi est adv. ad Ph. p. 56 depravatum id esse ex εἰς ἄρκυν κακήν, quod ipsum ἕρκη κακά explanaret. Loquendi genus explicuit Valck. ad Her. 7, 85.

**Ἕρμα *agger, tumulus.* πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι Ant. 848 m. Sic Herm. restituit: schol. explicat ἕρμα: περίφραγμα. Cf. Eur. Helen. 857, et sic corrigendum videtur Aesch. Choeph. 152. [ἕρμα asperandum esse recte monuit Blomf. gl. Aesch. Sept. 552.] ἔργμα LA pr., quae vox nulla fide est.

Ἕρμαιον *inventum.* ἔστ' ἐμὸν θοὔρμαιον Ant. 397. ἕρμαιον, εὕρεμα (scr. εὕρημα)· ἀπὸ τοῦ ἐν ἤθει λεγομένου Κοινὸς Ἑρμῆς Timaeus. εὕρημα, ἢ κέρδος Hesych. τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσιν Photius p. 15, 8 eaque in compendium Suid. redegit. Cf. Wyttenb. ad Plut. Conviv. VII sapient. p. 146 e. — De accentu ἑρμαῖον scriptum in Antigones versu reperisse schol. Il. ν 791 observat Lob. ad Phryn. p. 371. Sed hanc commemorationem eum locum non tangere ostendemus in Ἑρμαῖος, et propenacui praescribit Eust. p. 460, 11. 1809, 43, quippe ut substantivum ab adiectivo et temenico distingueretur.

Ἑρμαῖος *Mercurialis* et *Mercurio sacer.* Hoc sensu dicitur Ἕρμαιον ὄρος Ph. 1459 an. Sic enim libri et schol. Herodian. ἕρμαιος de loco dictum scribebat, ut ἕρμαιος λόφος Odyss. 16, 471, quo tono proprium ab adiectivo distingueretur; sed Eust. p. 960, 15. 1809, 43 etiam de hoc non constitisse inter artis scriptores docet, alterum probat Lehrs. de Arist. p. 305 not. Antiquorum de his sententias in concordiam redigi non posse Lob. docet, l. c. Sed ipsum illud vere adiectivum ἑρμαῖος *Mercurialis*, quod a nonnullis scribi ἑρμεῖος refert schol. Lucian. Contempl. t. 6. p. 491, secundum rei naturam peninflexum (v. schol. Il. γ 791) a Soph. alicubi positum est. Sic enim grammaticus, haud dubie duce Herodiano: τὰ διὰ τοῦ αιος τρισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς σύμφωνον καταλήγουσαν προπερισπᾶσθαι θέλει, χερσαῖος... Τρικκαῖος, Ἑρμαῖος. ὅθεν καὶ τὸ Ἑρμαῖον χάρα παρὰ Σοφ. [Dind. fortasse memoriae errore positum esse pro ὄρος opinatur.] (I p. 682, 15.)

῾Ερμηνεύω *indico*. ἑρμήνευέ μοι OC 398.

῾Ερμῆς Mercurius deus. Ἑρμῆς ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῷν Ph. 133. τῇδε γάρ μ' ἄγει Ἑρμῆς ὁ πομπός OC 1548. ὁ Μαίας δὲ παῖς Ἑρμῆς El. 1396 ch. — ὦ χθόνι' Ἑρμῆ El. 111 an. — καλῶ δ' ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον Ai. 832. Tanquam praeconum et nuntiorum patronus celebratur Tr. 620. εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον.

῾Ερμιόνη n. pr. τὰν νέορτον... Ἑρμιόναν Hel. IV. 3, eo enim retulit Brunck. particulam; nam in Hermione fabula [cuius sunt ap. Dind. fr. 210—212] de puella vix adulta sermo esse non potuit, ut visum Valckenario Diatr. p. 221. Ap. Dind. est fr. 791.

Ἔρνος a stirpibus ad *humanam prolem* significandam transtulit Soph. ὦ φίλτατ' ἔρνη OC 1108. Spiritu leni notari perspicue iubet λέξ. π. πνευμ. p. 218; cf. Elmsl. ad Eur. Med. 1182. Illustravit vocem Hemsterh. ad Theocr. Idyll. 7, 44.

Ἔρος i. q. Ἔρως *amor*, aeolicum dictum ab Eust. p. 136, 14; cf. Valck. ad Eur. Hipp. 449, Intpp. Hesychii v. ἔρον. — δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος κτείνας El. 197 ch.

Ἕρπω. Non flectitur ultra imperfectum. Significationum ‖ prima est *eundi* et *incedendi*, etiam de *adeunte, redeunte, sequente*. στίβου κατ' ἀνάγκαν ἕρποντος Ph. 207 ch. cf. ἀνάγκη. ἕρπ', εἰ θέλεις 730. ἣν μὴ ἕρπῃς [μῆρπῃς LA] ἑκών 985. ἕρπετε 1155 m. *venite*. ἥντιν αὖ παλίντροπος κέλευθον ἕρπεις 1222. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας ἔρημον ἕρπειν OC 502. ἤδη γὰρ ἕρπω τὸν τελευταῖον βίον κρύψων παρ' Ἅιδην 1551. ἕρπεθ' ὡς τάχιστα 1643. ἕρποντι μᾶλλον ἆσσον Ant. 1210. ἆρα δυστυχεστάτην κέλευθον ἕρπω; 1213. ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ Tr. 394. αὐτῇ ἄπωθεν ἑρπούσῃ 816. ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα 819. κἂν μηδὲν ἕρπω 1108 corrigendum videri ἕρπων diximus v. εἰμί. ἐξόδους ἕρπειν κενάς Ai. 287. ἕρποντι φωνεῖς 543. ἀλλ' ἕρπε Tr. 616. El. 1502 [de cuius loci pronuntiatione v. Lob. Path. 2, 334]. — ὥς τι δράσων εἷρπε Tr. 160. ὅθ' εἷρπε Εὐρύτου πέρσας πόλιν 750. εἷρπε δ' ἄλλον ἄλλοτε Ph. 701 ch. Hermanni correctio est ad sensum et metrum apta: libri ἕρπειν v. ἄλλος. οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε παγκάρπου δάφνης OR 83 i. q. ἧκε, quam significationem contra Valcken. bene defendit Brunck. ad Eur. Hipp. 561. οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον OC 147 an. ὡς γὰρ ἐνθένδ' εἷρπε 1587. εἷρφ' ἔχηλος Alead. fr. 110, 4. Horum exemplorum accusativum viae perfectae habent Ph. 701. 1223. Ant. 1213. Ai. 287. His adde medium inter propriam et figuratam vim γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο El. 1231 *destillat*. — ‖ Transfertur ad *procedendum, accedendum ad res gerendas, sortem capessendam, ingruentes res malas aut futuras* universe. πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει Ai. 157 ch. cf. praeter Lobeckium Valck. ad Theocr. Adon. p. 400 a. ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει Ant. 366 ch. ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον 586. De *οὐδὲν ἕρπει ἐκτὸς ἄτας Ant. 613 ch. v. πάμπολις. εἰδότι δ' οὐδὲν ἕρπει (ἄτα) 618 ch. *aggreditur*. Versus autem incongruus antistrophico; qua de re Herm. coniecit οὐκ εἰδόσιν ἕρπει, ego scripserim οὐκ εἰδότι δ' ἕρπει, particula δέ usitato modo traiecta. ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα Ai. 1087. δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς βέβηλα Alead. fr. 109, 6. τὸ δ' ἐς αὔριον αἰεὶ τυφλὸν ἕρπει Tr. 520, 3. οὐδὲν ἕρπει ψεῦδος ἐς γῆρας χρόνου Acris. 59. — ‖ A procedendo *augescendi* vis depromitur. Βακχεῖος βοτρὺς ἐπ' ἦμαρ ἕρπει Thyest fr. 239, 3, et tralate ὁρῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν Tr. 547.

Ἐρρηνοβοσκός [Curt. Et. p. 657 ed. 2]. ἀρηνοβοσκός, προβατοβοσκός, Σ. Τυροῖ (fr. 589). γράφεται δὲ καὶ ἐρρηνοβοσκός διὰ τοῦ ε καὶ τῶν δύο ρ. Hesych. cui cf. Eust. p. 799, 36. Illa scriptura firmatur a Photio p. 17, 8: ἐρρηνοβοσκός, ὁ προβατοβοσκός, ἐν Τυροῖ β' Σοφ. (haec eadem habet EM p. 377, 22), ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄρην (ἄρρην). — Tonum generis observavit Arc. p. 87, 25. (I p. 684.)

Ἔρρω *abeo, pereo, evanesco*. ‖ ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι OR 560 de Laio, quod Homero est ᾤχετ' ἄϊστος ἄπυστος. τῷ κατὰ γᾶς, ὃς νέον ἔρρει OC 1775 an. *recens absumptus*. τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας φλογιστόν El. 57. Inde ad rerum interitum tralatum τἀκείνου δέ σοι σωτήρι' ἔρρει El. 925 *spes salutis periit*. — ‖ Inest adsignificatio inhonesta *contemptus* vel *horroris*. v. Valck. ad. Hippol. 973. Abresch. ad Aesch. Eum. 749. Ruhnk. ad Tim. p. 121. Blomf. gl. Aesch. Pers. 738. Stallb. ad Plat. Phileb. p. 62. Timaeus et Hesych.: ἔρρε, φθείρου, ἀπαλλάττου. Phot. p. 17. 18 et Suid.: ἔρρων, μετὰ φθορᾶς παραγενόμενος ἢ πορευόμενος. Gramm. Bekk. p. 422, 7: ἄπερρε, ἀποφθάρηθι, καὶ ἔρρων, φθειρόμενος. — ἐρρέτω Ἴλιον Ph. 1200 m. Hoc videatur Hesych. spectasse, ἐρρέτω: ἀπίτω, οἰμωζέτω, ὀλεσάτω explicans, quod postremum corrigendum ὀλλύσθω. σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε κἀπάτωρ ἐμοῦ OC 1383. ἔρροι τ' ἂν αἰδώς El. 249 ch. ἔρρει δὲ τὰ θεῖα OR 910 ch. *perit pudor, perit rerum divinarum honos*, i. e. in contemptum venit apud homines.

Ἐρύκω *arceo*. ἀλλά τις θεῶν αἰὲν Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει Tr. 121 ch. ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται Ph. 1153 m. *remisse arcetur locus*, i. e. vos ab eo arcemini adeo negligenter, ut non metuendum amplius quidquam sit Schol. sensum non verba explicans: ἀδείᾳ ὑπὸ τῶν θηρῶν ὁ τόπος κατασχεθήσεται.

Ἔρυμα *munimentum*. πρὸς ἔρυμα Τρώων Ai. 467 *murum*. Mediam syllabam corripi adnotare opus duxit Valck. ad Phoen. 990. cf. Pors. Tracts p. 128.

Ἐρυμάνθιος *Erymanthius*. Ἐρυμάνθιόν τε θῆρα Tr. 1097.

Ἐρυστός *protractus*. κολεῶν ἐρυστὰ ξίφη Ai. 730.

Ἐρύω v. εἰρύω.

Ἔρχομαι [Curt. Et. n. 657]. I. *Formae. praesens.* ἔρχομαι Ant. 235. 849 m. 868 m. [876 m. Dind. coni.: ἄγομαι LA.] 920. El. 69. fr. Niob. 395. Thamyr. 232 b, 2. ἔρχει Ant. 99. ἔρχεται Ph. 48. 259. OR 62. 199 ch. OC 228 ch. 722 ch. 1421. Ant. 197. 360 ch. Tr. 259. Ai. 1138. El. 170 m. 1000. fr. Creus. 322, 1. Phaedr. 607, 3. inc. 675, 2. 693. 713, 5 et 8. 737, 2. — ἐρχομένα Tr. 850 ch. — *perf.* ἐλήλυθα OR 7. 1422. OC 366. ἐλήλυθας Ph. 50. 328. ἐλήλυθε Ph. 141 ch. ἐλήλυθεν OR 1527. ἐληλυθώς Ai. 1316. — *fut.* ἐλεύσεται Tr. 595. OC 1206. De hac forma praeter pauca exempla tragicorum indicta Atticis v. Elmsl. ad Eur. Heracl. 210. Lob. ad Phryn. p. 37 [Schndw. ad Tr. 595]. — *aor.* ἦλθον OR 447. 1003. 1358. OC 548 m. 572. 975. 1291. 1301. Tr. 533. Ai. 729. El. 252. 893. Polyx. fr. 469 a. ἦλθες OR 532. OC 332. Ai. 1102. El. 1355. ἦλθε et ἦλθεν OR 508 ch. 523. 682 ch. 711. 758. OC 1447 ch. Ant. 148 ch. 286. Tr. 19. 511 ch. 769. [900 Dind. c. Schaef.] Ai. 436. 1284.

fr. Camic. 300, 1. Triptol. 539, 6. inc. 739. ἤλυθε Ai. 234 an. [Nauck. invexit OR 532. OC 907. 1447. cf. Bull. de l'acad. Petersb. 1862. t. 6. p. 33]. ἤλθετε El. 1235. ἦλθον Ph. 343. — ἔλθω El. 1175. OC 310. ἔλθῃς Ph. 1181 m. ἔλθῃ OC 170 an. ἔλθωσιν El. 64. — ἔλθοις Tr. 1189. Ph. 828 ch. ἔλθοι OC 427. — ἔλθετε El. 115 an. Ph. 1190. OR 166 ch. 1480. — ἐλθεῖν Ph. 1346. OR 307. OC 300. 1014. 1164. 1376. El. 389. — ἐλθών Ph. 361. 1258. 1284. 1423. OR 1069. 1433. OC 79. Ant. 1100. 1107. Ai. 1276. El. 681. Polyid. fr. 467 a. ἐλθοῦσα El. 202 an. 329. 1033. Ai. 685. Ant. 524. 897. ἐλθόντος OR 1006. Ant. 258. El. 419. ἐλθόντι Ph. 63. OC 89. ἐλθόντα Tr. 262. Ph. 597. OR 67. Ant. 329. —.— II. *Usus.* ‖ de *motu* qualicunque a. *ire*, *accedere, procedere* significat. ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν Tr. 259. σὺ δὲ εἴσω θεοῖς ἐλθοῦσα εὔχου Ai. 685. οὔτε του κυνῶν ἐλθόντος Ant. 258. πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι 849 m. πρὸς οὓς ἔρχομαι 868. [ἀνυμέναιος ἔρχομαι τὰν πυμάταν ὁδόν 876 coni. Dind.: v. ἄγομαι.] ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς 920, quae hic postrema exempla si quis de *abeunte* explicuerit, non repugno. ἔρως... κἀπὶ πόντον ἔρχεται fr. Phaedr. 607, 3. ποτὶ δειρὰν ἔρχομαι Thamyr. 232 b, 2. — b. Raro de *abeuntibus* ita dicitur, ut aliter intelligi nequeat. ἄνους μὲν ἔρχει Ant. 99, quod quid sit, docet coniunctum στεῖχε. μή, πρὸς ἀραίου Διός, ἔλθῃς, ἱκετεύω Ph. 1181 m. obtestatur enim abituros, ut maneant. — c. Aliquanto frequentius est de *reditu.* ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις Ph. 1190 m. ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε OR 758. σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος 1006. οὔτ' ἂν οὐξεληλυθὼς πόλιν ἔλθοι ποτ' αὖθις OC 427. κεῖθεν δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν Ai. 234 an. πρὸς οἶκον ἦλθε 436. ὅταν δόμοις ἔλθωσιν αὖθις El. 64. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; 170 m. v. Herm. Cum tralatione: σελήνη ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα fr. inc. 713, 5 de lunae orbe instaurato. Cf. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 310 c. — d. Longe frequentissime est *venire* et *adesse.* ἀλλ' ἔρχεται Ph. 48. δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας γενναῖον εἶναι 50. τίνος χόλον ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; 328. ἦλθόν με νηὶ μέτα 343, adsignificato consilio, non necessario in tmesi praepositionis quaerendo. ἐλθὼν Ἀτρείδας πρὸς φίλους 361. ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλῆ 597. παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν 1346. ἐλθὼν πρὸς τὸ Τρωικὸν πόλισμα 1423. αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα OR 7. ἔλθετε καὶ νῦν 166 ch. ὧν οὔκεν' ἦλθον 447. φανερὰ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα 509 ch. πῶς δεῦρ' ἦλθες; 532. χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ 711. ἐπείπερ εὔνους ἦλθον 1003. οὐχ ὡς γελαστὴς ἐλήλυθα 1422. ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ 1433. δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε ὡς ἐμὰς χέρας 1480. ἐλθόντι χώραν τερμίαν OC 89. ὥστ' ἐλθεῖν πέλας 300. τί δ' ἦλθες; 332. ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα 366. καὶ (ἀπὸ) γῆς ὁποίας ἦλθον 572. ἄσσον ἔρχεται Κρέων 722. ἱκνοῦμαι ἐλθεῖν ἀρωγούς 1014. εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται 1206. ἃ δ' ἦλθον ἤδη σοι θέλει λέξαι 1291. ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος 1301. ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοί 1376. ἦλθε Νίκα Ant. 148 ch. ναοὺς πυρώσων ἦλθε 286. δεῦρ' ἐλθόντα με 329. κάτω νυν ἐλθοῦσα 524. ἐλθοῦσα ἐν ἐλπίσιν τρέφω φίλη μὲν ἥξειν πατρὶ 897. ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς Tr. 19. αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον 262. ἦλθε παῖς Διός 511 ch. θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς 533, quod etiam *exire* interpreteris. διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται 595. Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες Ai. 1102. καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς 1316. σοῦ γὰρ ἔρχομαι δίκῃ καθαρτὴς El. 69. ἔλθετ', ἀρήξατε 115 an. τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμὸν αὐτῆς ἦλθον 252. πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις ἐλθοῦσα 329. ἐλθεῖν ἐκεῖνον 389. πατρὸς ἐλθόντος εἰς φῶς 419. ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος 681. ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον 893. ἐφηύρετ', ἤλθετ', εἴδετε 1235. πῶς ἦλθες; 1355. ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος πέρδικος fr. Camic. 300, 1. ἔρχομαι· τί μ' αὖεις Niob. 395 nisi ex Niobe illud Aeschyli [immo Timothei v. Nauck. p. 38]. ὁ πρόσθεν ἐλθὼν Polyid. 467 a. ἦλθον Ἀχέροντος χοάς Polyx. 469, 2. ἦλθεν δὲ δαὶς θάλεια Tript. 539. Aliquid tralati inest in ὕπνε εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις Ph. 828 ch. — ‖ Figurate varie dicitur. a. Ab *eundo* ducuntur haec. ἦλθε δ' ὀστέων ἀδαγμός Tr. 769. ἡ λόγοισι προσβολὴ μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου fr. inc. 737, 2. — b. Ab *abeundo* et *excedendo* ducta *moriendi* vel *intereundi* significatio. εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται OR 199 ch. dein *rei missae:* ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς Ant. 197 item quod ἐκτὸς ἐλθεῖν *de violanda fide* dicitur. εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὔχου λαβεῖν Tr. 1189. — c. Ab *accedendo, ingrediendo, veniendo* plurima tralatio fit. *procedere aliquo*, vel *ad faciendum aliquid* ita redditur. πολλὰς ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις OR 67. ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον Ant. 360 ch. θυγάτερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ; OC 170 ch. ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ; 310. ποῖ λόγων ἀμηχανῶν ἔλθω; El. 1175. εἰς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη Ai. 729. ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται Creus. fr. 322, 1. — Deinde de *progressu rerum* dicitur, de *augmentis* etiam et *decrementis.* ἡ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέθηλε κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται Ph. 259. δαίμων (sors felix) ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται El. 1000. κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται (σελήνη) fr. inc. 713, 8 de interlunio. — De *eventis.* ἄιδρις ἐς τόδ' ἦλθον OC 548 m. *incidi in infortunium.* εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν OR 1527. Hinc etiam est οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς ἦλθον OR 1358 m. *non venissem huc patris interfector*, i. e. *interfecissem.* Inversa ratione dicuntur τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται μόνον OR 62 *unum tangit.* οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται OC 228 ch. *poena fato constituta est.* τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι Ai. 1138. ἔκλυσιν μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος OR 307. τί σοι πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται; OC 1421. σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθεν πᾶν κράτος ὠγύγιον Ph. 141 ch. *contigit.* μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος fr. inc. 675, 2. ἅπαντα τἀγέννητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ 739. De *re gesta* dictum ὦ ἁμέρα ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι El. 202 m. de *instante, futura* ἁ δ' ἐρχομένα μοῖρα Tr. 850 ch. *Proferri* aliquid dicitur: ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον OR 523. δόκησις ἀγνὼς λόγων ἦλθε 681 ch. Denique de *serenda pugna* et *colloquio:* Ἕκτορος ἦλθ' ἐναντίος Ai. 1284 *depugnavit;* minime enim *procedendi* vis urgenda. εἰς χεῖρας ἦλθον πατρί OC 975. ἐς λόγους ἐλθεῖν 1164. — ‖ Saepe φράσεως ἕνεκα, quod ferunt, ἐλθών rei gestae narrandae adiicitur, quo a praesente et quasi efficaci facta manifestius arguatur. Sed quaedam sua ratione constant viamque usus liberioris praemuniunt. οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ Ph. 63. δημόταις λέξω τάδ' ἐλθὼν OC 79. ἐλθὼν κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης ἄνες Ant. 1100. δρᾶ νυν τάδ' ἐλθών, μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε 1107. ὑμᾶς ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος Ai. 1276. ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ El. 1033 *abi et narra.* Huic persimile est τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ λέξω τάδ' ἐλθὼν Ph. 1258. Quin etiam finitum

verbum sic fere dicitur. τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; Ph. 328. Sed nemo ἐλθών, si abesset, desideraret 1284: κἆτα νουθετεῖς ἐμὲ ἐλθών, ἀρίστου πατρὸς αἴσχιστος γεγώς. Rem notaverunt Dorvill. ad Char. p. 380. Valck. ad Phoen. 480. Intpp. Xen. Ephes. p. 141. Locell. Lob. ad Ai. 58. Schaef. ad Ai. 1183 ad Phoen. Pors. 782. app. Demosth. 4. p. 623. Bernh. Synt. p. 476. — ‖ De *verbo cum aliis vocabulis componendo* observamus dici illud cum *accusativo* viae factae vel loci, quem itinere assecuti simus. ἐλθόντι χώραν τερμίαν OC 89. ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον El. 893. ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν Tr. 259, quae est *ingressio armata*, v. Markl. ad Eur. Suppl. 623. Figurate dicta haec sunt. πολλοὺς ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις OR 67. σὲ τόδ' ἐλήλυθεν κράτος ὠγύγιον Ph. 141 ch. Porro ἦλθε δ' ὀστέων ἀδαγμός Tr. 769. ὁμηρικῶς pro διῆλθε dictum puto, nec coniungenda ὀστέων ἀδαγμός. Tum ἀσμένῃ δέ μοι ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς Tr. 18, de qua loquendi ratione v. Brunck. l. c. et Musgr. et Porson. ad Eur. Phoen. 1075. — C. part. futuri circumlocutioni adhibitum ἔρχεσθαι, quod universe rarum scriptoribus Atticis (v. Matth. Gr. Gr. § 559 c. Seidler ad Eur. IT 1284. Elmsl. ad Med. 1024 et Herm. in Cens. l. c. Nitzsch. ad Plat. Ion. p. 32. Boeckh. ad Pind. Pyth. 1, 52. 4, 106). Soph. non posuit usquam. (I p. 688, 4.)

Ἔρως ‖ *amor*. ὁ τῆσδ' ἔρως Tr. 433. τοῦ τῆσδ' ἔρωτος ἥσσων ἔφυ 489. νόσημ' ἔρωτος fr. Ach. Am. 162, 1. ἴυγγα θηρατηρίαν ἔρωτος Oen. 421, 1. ἔρως ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται Phaedr. 607, 1. ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικὸν [παιδικοῦ Valcken.] προσῇ inc. 721. — ‖ *Venus* i. e. *fructus amoris*. ἐρώτων δ' ἐρώτων ἀπέπαυσεν Ai. 1205 ch. — ‖ *Deus amoris* et cupidinis maxime venereae. Ἔρως ἀνίκατε μάχαν Ant. 781 ch. Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις 782 ch. ὡς Ἔρως δέ νιν μόνος θεῶν θέλξειεν Tr. 354. Ἔρωτι μὲν ὅστις ἀντανίσταται 441. — ‖ *cupiditatis et desiderii genus quodlibet*. τῶν ἀμηχάνων ἔρως fr. Thyest. III. 2 Brck. si hoc Soph. est, non Euripidis. θανόντι κείνῳ συνθανεῖν ἔρως μ' ἔχει inc. 690, 1. τὸν δ' ἔρωθ' οὕτως ἔχω Ph. 660. οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν OC 436 *satisfaciens cupienti*. Ita pluralis intelligendus Ant. 617 ch.: ἐλπὶς ... πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων *cupidinum levitate animi conceptarum*. Aiacis locus paulo plus dubitationis habet v. 693 ch.: ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν. *Laetitia* dicitur, cui quomodo *horror* a veteribus tribuatur, v. ap. Lob. et Herm. — πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως Κρέοντί τε θρόνους ἐᾶσθαι OC 367 veri similis est Tyrwhitti coni. Libri ἔρις q. v. De hoc toto significandi genere selectiora Brunckianis ad OR 590 vide apud Ilgen. Opusc. Phil. 1, 27.

Ἐρωτάω *interrogo*. καὶ δή σ' ἐρωτῶ El. 317. σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ OR 1119. ὅσ' ἂν σ' ἐρωτῶ 1122. ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει Ph. 56. Κρέοντ' ἐρώτα Ant. 549. μήπω μ' ἐρώτα OR 740. εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; Tr. 403.

Ἐς v. εἰς.

**Ἐσαμβιβάζω *eveho*. πολλῶν ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα ἀκρότατ' ἐσαμβιβάσασιν ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν OR 876 ch. libri plerique εἰσαναβᾶσ', Herm. corr. ut scripsimus: *cum altissime extulerunt* τὰ πολλά illa, τὰ μὴ ἐπίκαιρα: posse tamen, quanquam minus probabiliter, scribi ἀκρότατ' ἂν εἰσαναβᾶσιν [v. αἶπος et ἄκρος p. 23, 39.]

Ἐσέρχομαι v. εἰσέρχομαι. (I p. 689.)

Ἔσθημα *vestis*. ἐσθήματα φοροῦντ' ἐκείνῳ ταὐτά 268. γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν fr. inc. 706.

Ἐσθής *vestis*. ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε OC 1258. λουτροῖς τέ νιν ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν 1603. De spiritu v. schol. Il. ω 94, de accentu Arc. p. 28, 9.

Ἐσθίω. ἐσθίειν τὸν δέλφακα fr. Hybr. 596. — πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς Synd. 149, 2. δάφνην φαγών inc. 777.

Ἐσθλός. ‖ De moribus et ingenio hominis, *bonus*, *honestus*. φίλον ἐσθλόν OR 611. τίς γὰρ ἐσθλὸς [ἐσθ' ὃς Dind. c. Nck.] οὐχ αὑτῷ φίλος; OC 309. Suid. v. φίλος. De sententia consule Reisig. ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν Ph. 905. ἄνδρα βλάπτειν τὸν ἐσθλόν Ai. 1345. τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα 1352. ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο 1399. ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγὼς El. 24. πέφυκεν ἐσθλός 322. τοὺς ὄντας ἐσθλούς fr. Alet. 94, 3. ἀνδρῶν ἐσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται Eriph. 203. ἐσθλοῦ ἀνδρός inc. 661. γυναικὸς ἐσθλῆς χωρίς 679, 2. — Adsignificatur *generosa indoles innata*. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ Ph. 96. εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή Ant. 38. πέλεται δ' οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλός Tyr. 583 a, 2. — ‖ Dicitur de *re bona*, *honesta*, *utili*, *fausta*. ἀλεὴς ὕπνος ἐσθλός Ph. 858 ch. ἐσθλὴν (φήμην φέρω) OR 87. λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά OC 782. μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων 1080 ch. τύχην ἐσθλὴν 1506. ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει Ant. 366 ch. τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν ἔμμεν 622 ch. πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον 1245 *ex quo bona malave speres*, velut de *omine*. εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά El. 646. μοῖρα μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν 1094 ch. τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή Iph. fr. 288.

Ἐσκομίζω v. εἰσκ. Ἐσλεύσσω v. εἰσλ.

Ἕσπερος [Curt. Et. n. 566] *vespertinus*. ἕσπεροι λαμπτῆρες Ai. 285 — *occidentalis*. ἑσπέρους ἀγκῶνας Ai. 805 oppositi ἀντηλίοις. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν 874. — At *tenebrosum* significat ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου [ἕσπερον Hartg.] θεοῦ OR 178 ch. Pluto est. Probabiliter inde interpretatur Voss., quod ab extrema orbis occidente ad inferos aditus maxime credebatur patere: v. ad hymn. Cerer. 19. p. 15.

Ἔστε [Lob. Path. 1, 299. Dirempta voce ubique ἐς τε scripsit Dind.] *donec*. Cum *indicativo* dictum rem perfectam indicat, ἔστ' ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος Ant. 415. ἔστ' ἀπέψυξεν βίον Ai. 1031. ἔστε νιν ἔλυσαν αἱματηρόν El. 753. — Sed in re incerto tempori, quod etiam fut. esse potest, tribuenda cum coniunctivo coniungitur, id quod primus observavit Valck. ad Theocr. Idyll. 11, 6. p. 4. ἔστ' ἐγὼ μόλω Ai. 1183. Schaef. μολών, v. μολεῖν. De ἂν omisso v. ἄν. Additur id El. 105 an.: ἔστ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπὰς λεύσσω δὲ τὸ ἦμαρ.

[Ἑστία *Vesta dea*. ὦ πρῷρα λοιβῆς Ἑστία, κλύεις τόδε; fr. Chrys. 650 b ubi ἐστι cod. schol. Aristoph., Ἑστία schol. Pind. Nem. 11, 7. Σοφ. ἐν Τριπτολ. (fr. 278 b) δὲ καὶ Ἑστίαν εἶναι (μητέρα τῶν θεῶν λέγει) Philodem. π. εὐσεβ. p. 23 Gomp.]

Ἑστία *focus domesticus*, qui et *ara*, inde et *domus* et *patria*: v. universe Boeckh. expl. ad Pind. p. 104. μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν El. 881. βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων OC 1495. τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν OR 965 *fanum* Delphicum cum oraculo, velut ἀνδρῶν

θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας OC 413. νασιῶτιν ἑστίαν ἀμείψας, ἔνθα κλῄζεται θυτὴρ Tr. 658 *ara*, ad quam Hercules sacrificabat in Cenaeo. Cum grata metaphora dicitur τὰν χθόνιον ἑστίαν ἰδεῖν πατρός OC 1727 m. de loco, quo Oedipus terra absumptus velut piacula scelerum luerat. — ὅτῳ ἡ δορύξενος κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία OC 633 *qui hospes domus nostrae*. ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον Ai. 860 amplificationem esse puto praecedentium ὦ πέδον Σαλαμῖνος: quanquam etiam de domo patria dictum potest existimari.

Ἑστιοῦχος *forum et aram habens*, adsignificatur sanctitas. * φέρων ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν Ant. 1083 [secl. Wund.] Schol. unus τὴν ἔχουσαν ἑστίαν καὶ βωμούς, alter ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν ἑστίαν τῆς πόλεως: ille verba, hic sensum tetigit. Illustrant Intpp. Longini p. 233. Weisk.

Ἑστιῶτις *domesticus*. ἀνεμόεσσά τις ἑστιῶτις αὔρα Tr. 954 ch. *quae me domo auferat* v. Herm. — De tono v. ἐργάτις.

Ἐσχάρα. Ut praecipiunt Harpocr. p. 77. Ammon. p. 32, quem testatur Suid., Eust. p. 1564, 29, cf. Valck. ad Amm. p. 48 et ad schol. Eur. Phoen. 271, βωμόν et ἐσχάραν distingui videmus Ant. 1016: βωμοὶ ἐσχάραι τε παντελεῖς, *altaria* et *arae humiliores*. Hoc significare non potuit Eust. l. c. scribens Σοφ. δὲ ἀντὶ βωμοῦ οἶδεν ἐσχάραν, sed illud potuit, quod statim ex fr. 652 apponemus. Quam primitivam vocabulo inesse significationem illi, quos usurpavimus, affirmant, *foci domestici*, ea ap. Soph. non legitur. — βωμιαῖον ἐσχάραν λαβών Captiv. fr. 36. Ap. Steph. Byz. v. βωμός legitur ἐσχάρας: dici puto ἥτις ἀντὶ βωμοῦ ἐστί. — Amm. p. 34.: παρ' Εὐριπίδῃ ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται... καὶ Σοφ. ἐν Χρύσῃ (fr. 652).

Ἐσχατιά *extremitas*, inprimis *locorum*. ἴσως τόπον ἐσχατιαῖς [ἐσχατιᾶς apogr.] προσιδεῖν ἐθέλεις ὅντινα κεῖται Ph. 144 an. Convenit huc, quod praeter alia ἐρημία explicat Hesych. — Accentus ut in periectico constat et notatur a Suida v. ἐσχατιά [v. Lob. Paral. 355]. (I p. 690, 2 a fin.)

Ἔσχατος [Curt.Et. n.583 b]. || de locis *extremus*. ἐπ' ἐσχάτοις τόποις Tr. 1100. ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει Ai. 7. Aiacis enim naves in extrema parte dextra castrorum locatae erant: v. Il. λ 8. ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην El. 720 *sub ipsam metam* v. Herm. ἐσχάτης πυρᾶς 900 *in summo tumulo*. ἐν ἐσχάτῳ θεῶν fr. inc. 759 v. ἕδρα. ἐπ' ἔσχατα χθονός Orith. 655. — || Hinc proxime tralata haec: ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις OC 217 m. *ad ultimam necessitatem adactus es*. προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους Ant. 853 ch. aliter dictum ἐσχάτας σάρκας Tr. 1053. Hesych. hoc quid sit explicat, ἔσχατον, ἐσώτατον scribens, et ineptum esset de *ultimis reliquis carnibus* cogitare. — || De *tempore* dictum adverbiascit ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας OC 1550 i. e. *ultima vice, postremum*. Aliquid *quod ultimum relictum est* significat ἐσχάτας ὅπερ ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις Ant. 599 ch. Schol. ὅπερ ἦν λείψανον γενεᾶς bene, quanquam ipse quoque prava librorum scriptura usus. — || ἔσχατ' ἐσχάτων κακά Ph. 65 a loco ad dignitatis existimationem traductum est. Separatim posuimus unum El. 734 ipsum quoque de locis dictum et proprie, sed in quo omnes a vero aberrasse videntur interpretes: ἤλαυνε δ' ἔσχατος μέν, ὑστέρας δ' ἔχων πώλους Ὀρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων. Passov. ἔσχατον ἐλαύνειν dici Oresten putat, quod *interiorem gyrum* a metis proximum teneret, ideoque breviorem cursum peragendum haberet; cui recte obiicit Herm. hoc nomine eum potius, qui extremum et maximum faceret, significari debuisse. Dacier. ridicule: *Oreste qui était parvenu à la dernière borne, et qui courait dans le dernier rang*. Monk.: *postremus vehebatur, sed cohibebat equos, ut qui in fine spem repositam haberet*, in qua explicatione insolenter dictum ὑστέρας ἔχειν πώλους. Herm.. *posterior vehebatur, sed cum equos minus validos haberet, in fine ponens fiduciam*. Quod quomodo Homeri loco Il. ψ 319 defendatur, non video. Integriores equos servare in finem cursus, praecipuam fuisse periti aurigae artem recte observavit Herm. sed quid opus *invalidis* equis ad artificium illud? Imo ἔσχατος illud significat, quod significare debere Passovium Herm. monuit: *extremum gyrum* tenebat Orestes, eaque de causa *post ceteros* vehebatur, ὑστέρας ἔχων πώλους. Bene μέν et δέ res causae et eventus ratione nexas significat; his deinde aptissime adiicitur τῷ τέλει πίστιν φέρων, impeditis vel excussis praecursoribus finem certaminis sibi victoriam daturum esse exspectans.

Ἔσω v. εἴσω.

Ἔσωθεν *intus*. εἴσωθεν displicuit tragicis. ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις Tr. 601. (I p. 692.)

Ἑταιρεία *amicitia*. ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμὴν Ai. 683. Sic volebat Pors. ad Or. 1070, quod verbale sit ab ἑταιρεύω, non nominale: deditque Dind. cum LA et LB. Florr. tribus: plurima apogr. ἑταιρίας. Sed ἑταιρείαν *factionem*, ἑταιρίαν *amicitiam* significare grammatici volunt, quibus libros scriptos minime obsecundare observavit Lob. ad Ai. l. c. Matthiae autem ad Or. 1065. ἑταιρία ab ἑταῖρος ut φιλία σοφία a φίλος σοφός duci putat; nec video quid contra dici possit.

Ἑταῖρος *socius*. ὑμεῖς δ', ἑταῖροι Ai. 687. οἴμοι δ' ἑταίρων OC 1400. φωνῆσαί τινα ἔξεσθ' ἑταίρων 1403 libri τινί, quod sic retineas, ut scribas ἑταίροις. — De accentu docuit Herod. π. μ. λ. p. 21, 4.

Ἐτεοκλῆς n. pr. Ἐτεοκλῆς OC 1295. Ἐτεοκλέα Ant. 23. 194.

Ἐτέοκλος n. pr. Ἐτέοκλος Ἀργεῖος γεγώς OC 1316.

Ἕτερος *alter*. || Substantive et adiective dictum. σφῷν δ' ἀτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε OC 497 corr. Elmsl., libri ἡτέρα, v. ὁ ἡ τό. — τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἅτερος κάρα προβάλλων El. 739. τέχνα τέχνας ἑτέρας προὔχει Ph. 138 ch. — πλέον τὸ θάρσος εἶχε θατέρου 597. ἀπάτα δ' ἀπάταις ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα OC 231. πῶς δ' οὐ χἀτέρας οἵας γ' ἐμοῦ; Tr. 444 quidni imperet Amor et alteri qualis ego sum? οὐχὶ χἀτέρας πλείστας ἔγημε; 459. πῶς ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τανῦν ἴδοι 835 ch. ἅτερος στρατηγός Ai. 1109. τῷ γὰρ κακῶς πράσσοντι μυρία μία νύξ ἐστιν· εὖ παθόντα θἀτέρᾳ θανεῖν Naupl. fr. 377. Dind. εἶθ' ἑτέρα, Brunck. θἠτέρᾳ. Sequenti versu δεῖ vel χρή s. δεήσει dictum fuisse puto. — εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαί OC 1192. ἐπεὶ μὲν ἑτέρα, τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὔξων (χρόνος) 1454 ch. ἀρώσιμοι εἰσὶν χἀτέροις γύαι Ant. 569. παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θἄτερα Ph. 503. ἑλοῦ γε θἄτερα El. 345. — || Adverbiascit καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ OC 1444 *hac illave lege natum esse*, i. e. ut vel bene vel male eveniat. τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θἀτέρᾳ δὲ νοῦν ἔχοντα Tr. 272 [de locutione v. Schndw.]: id ex duobus apogr. Dind., merito probatum Hermanno, et legitur idem

cum synesi ἡμέρᾳ OR 782. [LA hic θ' ἡτέραι, illic θἠτέραι contra morem Atticorum]. Sed de crasi articulus videndus et particula καί.

[Ἐτήρ *annotinus.* ἐτῆρας ἀμνοὺς θεοῖς ἔρεξ' ἐπακτίοις. fr. inc. 708. γρ. δὲ καὶ εὔειρας Gramm. in Cram. AO 4. p. 329, 30.]

Ἐτήτυμος *genuinus.* γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς Tr. 1064. εἰ λέγεις ἐτήτυμα Ph. 1290 i. q. ἀληθῆ.

Ἐτητύμως *re vera.* ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως El. 1452. (I p. 692, 2 a fin.)

Ἔτι [Curt. Et. n. 209]. || Adverbium *temporis nunc*, cum loquimur, *manentis* significans: *adhuc.* οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι Ph. 934. οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι 1212 m. ἔτ' οὐδέν εἰμι 1201 m. [Ph. 23 εἴτ' ἔχει χῶρον πρὸς αὐτὸν τόν δ' ἔτι (τόν δε γ' codd.) εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ Dind. ex Elmsl. em.] μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι Τροίας 1400, quod etiam *posthac* significare potuit. κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε OR 24. νῦν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι 557. οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι 941. μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν εἰς θυμὸν βάλῃς 975. ἦ κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος; 1045. οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι ἄλλος 1084. εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων 1225. σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος 1322 m. ἔτι γὰρ ὑπομένεις 1323 m. τί ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ 1339 m. εἰ μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι 1424. εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς OC 623. προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι 1270. ἐξαπείδομεν τὸν ἄνδρα οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι 1649. νῷν ἔτι ζώσαιν Ant. 3. οὔτ' ἂν εἰ θέλοις ἔτι πράσσειν ... δρῴης 69. ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι μένοντας παῖδας ἐμπέδοις φρονήμασιν 168. εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας 304. οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι 567. ἔτι ζῶσαν 750. ἔτ' οὖσαν 871 m. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν [ἐπέχουσιν Dind.] 929 an. κἀτ' οὐ δέχονται λιτὰς ἔτι θεοί 1019. ἔτ' ἔμφρων 1237. οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι 1293. ὡς ἔτ' οὐκ ὤν Tr. 161. τῆσδέ γε ζώσης ἔτι 305. ὁ μὴ λεύσσων φῶς ἔτι 830 ch. οὐδὲν ἔτ' ἔργον ἐστίν Ai. 12. ἐχθρὸς τὰ νῦν ἔτι 78. οὐδ' ἁμ. ἔτ' ἄξιος βλέπειν 400 m. ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι 590. ἔτι ζῶν 990. οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων ἔτ' ἴσχει μνῆστιν 1269. ἔτι γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος 1411 m. ἔτι μέγας οὐρανῷ Ζεύς El. 175 ch. LA ἔτι, ceteri libri ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ. οὐδέν εἰμ' ἔτι 677. ἐμοὶ δ' οὔτις ἔτ' ἐστὶ 847 m. ἵν' οὐ πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι ἀρωγαί 858 m. εἰς τίν' ἐλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθὴν 959. πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι 1327. τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἐστί σοι; fr. Alead. 103, 1. ἃς ἔτ' ἄστολος χιτὼν πτύσσεται inc. 791, 1. φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι inc. 753. 1. — || Paulo rarius cum *tempore praeterito* ponitur, ut rem olim una cum actione principali durantem significet. Sic et participiis praesentibus iungitur imperfectorum solutorum vices tuentibus. *adhuc* i. e. *tunc adhuc.* οὐκ ἦν ἔτι ζῶν Ph. 412. ᾐσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν 445. κοὐκ ἦν ἔτ' οὐδὲν ἀργὸν OC 1605. οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή 1622. ἔκειτο κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι Ant. 1198. ὁ παῖς ἔτ' οὖσα ἀνειλόμην Tr. 557. λείαν, ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή Ai. 146 an. αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι El. 810. ὃς γὰρ ἔτ' ἦν 847 m. οὐ κατοικήσαντ' ἔτι Thamyr. fr. 230, 1. — || Perusitatum est de *futuro tempore*, et vel *proxime instante* vel *olim aliquando* exspectando, de qua posteriore dicendi ratione observavit Pflugk. ad Eur. Hel. 57. Illud prius vel *adhuc* vel *posthac* vertitur. Potentialis autem optativus imperativus et verba δεῖ et χρή futurum aliquid indicantia vero futuro aequiparanda sunt; raro praesens indicativi pro futuro est. ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρῶμεν, οὐ μέλλοντ' ἔτι Ph. 567. ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι 901. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ 950. μηδὲ προσψαύσῃς ἔτι 1054. οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι γενήσομαι πρόσφθεγκτος; 1066. οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων 1107 m. τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ τεύξω 1188 m. δρῶντα κοὐ μέλλοντ' ἔτι 1256. εἰ μὲν οὖν ἔτι λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν OR 843. *(tunc adhuc*, si veneris). τίς ἔτι ποτ' ἀνὴρ (εὔξεται) ... ἀμύνειν; 893 ch. οὐδ' ἔτι μενῶν δόμοις ἀραῖος 1290. μηδὲ συμβούλευ' ἔτι 1370. εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν πηγῆς δι' ὤτων φραγμός 1386 *(si fieri adhuc posset).* ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι 1412. οὐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι OC 45. οὔκουν ἔτι ὁδοιπορήσεις 848. μὴ δαίμονες θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἀρᾶς ἔτι 865. οὐδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος θανὼν ἂν εἴην 1110. οὐ γάρ μ' ἔτι βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις 1437. ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου κιχήσεταί μου 1486. οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ 1612 *non erit post hunc diem*, id quod fortius praesenti tempore dicitur. μὴ τριβὰς ἔτι Ant. 577 sc. ποιεῖσθε. τί χρή με δύστηνον εἰς θεοὺς ἔτι βλέπειν; 922. κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι τρόχους ἡλίου τελῶν 1064. τίς με πότμος ἔτι περιμένει; 1296 m. Εὐρύτου πόλιν ἐπιστρατεύειν αὐτὸν ἢ μέλλειν ἔτι Tr. 75 *(in eo esse ut bellum inferat).* ἔμ' οὔποτε δέξεσθ' ἔτι 922. μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι 1205. οὔτ' ἂν στρατὸς ἄρχοιτ' ἔτι Ai. 1075. οὐκ ἄν ποτ' ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι 1053. τίς ἔτι τέρψις ἐπέσται; 1215 ch. μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν El. 324. οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι 377. οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι 633. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι 957. οὐκ ἂν μακρῶν ἔτ' οὐδὲν ἂν λόγων τόδ' εἴη τοὔργον 1372. οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ τοὐμὸν ὄνειρον 1389 ch. futurum pro praesente, *non facit se exspectari*, οὐκέτι μέλλει πληροῦσθαι. — Altera *incerti temporis futuri* significatio haec habet exempla. πῶς σπένδειν ἔτι (ἔσται); Ph. 1033 *quomodo unquam posthac* libabitis. ὁ νῦν ἔπαινος οὐκ ἐλάσσονα ἔτ' ἄλλον οἴσει OC 1413 nisi ἔτ' ἐλάσσονα coniunguntur. οὔποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι Ai. 98 *nunquam posthac.* μὴ ἔθ' ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων κακὰν φάτιν ἄρῃ 191 ch. οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ 524. ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν τὸν Ἅιδαν 607 ch. ἦ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους δουλώσειν ἔτι Tr. 257. ἐχθροῖς ἄστρον ὡς λάμψειν ἔτι El. 66. πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι 471. — || Haud raro temporale adverbium non est, sed significat *praeterea, insuper*, quod a prima significatione erit, quia quod *praeterea* fit, *post* fieri oportet. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν; Ph. 651. πρὸς τοῖσδ' ἔτι 1339. οἷα χρή παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι 1359, quanquam hoc etiam *posthac* significet. ἦν ἐν ἐξείπῃς ἔτι OR 748. τὸν καταρατότατον, ἔτι δὲ καὶ θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν 1345 m. Olim Herm. de coni. εἴ τις, *si quis alius;* et fatendum est, ἔτι *insuper* debili esse sententia. τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι Ant. 218. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ; 552. Procul dubio recte etiam Canter. coni. ἀλαῶν ὀμμάτων ἦσθα φυτάλμιος, δυσαίων μακραίων τ' ἔτ', ἐπεικάσαι OC 151 ch., proxime enim accedit ad librorum scripturam τ' ἔθ' ὡς ἐπεικάσαι, nec inutile est ἔτι sed aptum ad augendam miserationem. Herm. μακραίων γ' ὅτ', inutili sane γε. [μακραίων γ', ὅσ' ἐπ. Dind. — || Hinc *comparativis* additur, sicut *adhuc* Latinis cadentis aetatis scriptoribus. τίς ἂν τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι; El. 559. πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω

βλέπειν; 1189. ὑπερτέραν τῆς πάρος ἔτι χάριτος 1266 m. κἄτι τοῦδ᾽ ἐχθίονι OR 272. τοῦ σμικροῦ δ᾽ ἔτι μεῖον φέροντα OC 5. κἄτι τῶνδ᾽ ἀλγίονα Ant. 64. *τί δ᾽ ἔστιν αὖ κάκιον ἢ [ἐκ Canter.] κακῶν ἔτι 1281 [secll. Heiland. Meinek.]. αἱ δ᾽ ἀνούστεραι δ᾽ ἔτι Ter. fr. 514, 1. Eius loquendi rationis via ostenditur exemplo OC 179 ch. ἔτι; (sc. προβῶ;). Vulgo Oed. bis rogantem libri exhibent, ἔτ᾽ οὖν, ἔτι προβῶ; et choro respondente ἐπίβαινε πόρσω tertium ἔτι; Nec interesse ad sensum quidquam videtur, quanquam defendit hoc Herm. Significatur autem *num nondum progrediendi* finem faciam? — || De *positu* particulae notandum cum negatione coniunctae hyperbaton. ἔτ᾽ οὐδέν εἰμι Ph. 1217 m. εἶτ᾽ οὐδέν ἑ. Heath. Brunck. debili sensu. ὡς ἔτ᾽ οὐκ ὤν Tr. 161 v. Herm. et Schaef. comparantes praeter Philoctetae illud Apoll. Rh. 2, 28. Tertium ap. ipsum Soph. πόλις σαλεύει κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ᾽ οὐχ οἵα τε OR 24, quamquam diversum, cum cohaereant οὐκέτι οἵα τε. v. μηκέτι et οὐκέτι.

Ἑτοιμάζω *paro*. ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ᾽ ἑτοιμάσας Tr. 361.

Ἑτοῖμος *paratus*. εἴμ᾽ ἑτοῖμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ᾽ ἄγειν Ph. 90. πῶς οὐκ αὐτάγγελος πλεῖν ἦν ἑτοῖμος; 569. ἑτοῖμος εἰπεῖν OR 92. χωρεῖν ἑτοῖμος Ai. 813. τό τε μὴ βλέπειν ἑτοῖμα El. 1078 *mori parata*. εἴσ᾽ ἑτοῖμοι τοῦ νεκροῦ γ᾽ ἐπίσκοποι Ant. 217. ἦμεν δ᾽ ἑτοῖμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν 264. De re *proxime imminente* dictum ἄγομαι τὰνδ᾽ ἑτοίμαν ὁδόν Ant. 876 sic LA [ἔρχομαι τὰν πυμάταν ὁ. Dind.] At falsa est LA scriptura ἑτοίμα pro ἐτύμα Ph. 205 v. ἔτυμος. — Sed scribendum ἑτοῖμος sec. veterem Atthidem, quod diserte firmat Herod. ap. Eust. p. 532, 40. Et hoc non ratione aliqua sola sed diligenter custodito sermonis usu et cum accurata rerum disquisitione ita iudicatum esse eo perspicuum est, quod qui ὁμοῖος et τροπαῖον regulis convenire aiebant, ἐρῆμος et ἑτοῖμος ξενίζειν observabant. Cf. ἐρῆμος et EG p. 122, 28. Intpp. Greg. Cor. p. 21. Ex codd. quidem veram scripturam nunc exsulare certum, sed in accurato artis scriptorum praecepto non commenticio nec ab ipsis invento illorum fides nulla censenda.

Ἔτος *annus*. ἔτος τόδ᾽ ἤδη δέκατον Ph. 312. ἔτος εἰς ἔτος Ant. 340 ch. Scholiasten Rom. ad sensum bene, secus ad metrum legisse coniicias ἔτος ἐξ ἔτους. πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον Ai. 508 *gravem annis*. πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός 1186 ch. de longinquo bello.

Ἔτυμος *verus*. φάμ᾽ ἔτυμον Ant. 1320 m. βάλλει μ᾽ ἐτύμα φθογγά του Ph. 205 an. iure ex parte suorum Brunck.; LA ἑτοίμα. (I p. 696, 4.)

Εὖ [Curt. Et. n. 564] *bene, recte, ut convenit*. || *adverbium* cum vario verborum genere usitatissimum. εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες Ph. 447. χὤταν τις εὖ ζῇ 505. εὖ προὐδίδαξεν 1015. εὖ γνῶθι 1165 ch. εὖ γὰρ οἶδα OR 59. 1133. Ant. 1043. εὖ σκοπῶν OR 68. μαθόντες εὖ [ἢ Dind. c. Meinek.] 308. εὖ [σάφ᾽ Dind. c. Pors.] ἴσθι 959 [de quo hiatu v. Frohwein. in Curt. Gr. Stud. 1, 149]. εὖ τοῦτ᾽ ἴσθ᾽, 1438 El. 605. εὖ φυλάξαι OC 161 ch. ὅστις εὖ λέγει 807. θεοὶ γὰρ εὖ μέν, ὀψὲ δ᾽ εἰσορῶσι 1536. εἰδὼς εὖ Ant. 166. εὖ γε στοχάζει 241. εὖ τοῦτ᾽ ἐπίστασο 305. σῶμα γυμνώσαντες εὖ 410. εὖ δ᾽ ἂν ἄρχεσθαι θέλειν 669. τῶν λεγόντων εὖ 723. εὖ γὰρ εἴρηται διπλῇ 725. εὖ γὰρ οὖν λέγεις 771. 1255. εὖ λέγοντος 1032. εὖ κάτισθι 1064. τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις Tr. 296. παρ᾽ ὑμῖν εὖ στεγοίμεθα 596. εὖ γέ τοι τόδ᾽ ἴστε 1107. εὖ δέ σ᾽ ἐκφέρει ὥς τις εὔρινος βάσις Ai. 7. ἐπέγνως εὖ 18. ἔβαψας ἔγχος εὖ 95. ἐὰν τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν 528. ἔπηξα αὐτὴν εὖ περιστείλας 821. εὖ με κοιμίσαι 832. εὖ νῦν ἐπίστω El. 616. Ph. 1240. OR 658. χὤταν εὖ λέγῃς El. 1028. εὖ λέγουσαν 1039. εὖ θ᾽ ἱκάνεις 1102 *recte venis*. εὖ παραινεῖς 1472. ῥὰξ εὖ τεθησαυρισμένη fr. Polyid. 464, 2. δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις inc. 734. εὖ τεκταίνεται 745. — || Inprimis notandae locutiones hae. εὖ φρονεῖν. οὐκ εὖ φρονεῖς OR 552. λέγοις ἂν εὖ φρονῶν 570. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ᾽ εὖ βλέπω 626. φρονοῦσά γ᾽ εὖ 1066. φρονῶν εὖ OC 1635. εἶπον ἂν σ᾽ οὐκ εὖ φρονεῖν Ant. 755. καίτοι σ᾽ ἐγὼ ᾽τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ 904. Tricl. εὖ ad ἐτίμησα, rectius schol. ad φρονοῦσιν refert. εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω 1031. φρόνησον εὖ Ai. 371. εὖ φρονῶ τὰ σά 491. εὖ φρονῶν 746, quod non ad vaticinandi artem Calchantis sed ad benevolum illius animum refero. οἱ φρονοῦντες εὖ 1252. εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν 1330. εἰ σύ γ᾽ εὖ φρονεῖν ἠπίστασο El. 394 i. e. *prudentia uti*. ὅταν εὖ φρονῇς 1038. εὖ φρονήσαντα fr. Alcm. 95, 1. εὖ φρονεῖν σοφώτερος Polyx. 470, 7 i. e. *sapientior*. — εὖ δρᾶν τινα *beneficio aliquem afficere*, cui oppositum passivum est εὖ παθεῖν. *ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται Ph. 672 [secl. Dind.]. εὖ πάσχειν, παθόντα δ᾽ οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν OC 1202. ἀνθ᾽ ὧν ἔπασχον εὖ 1489. ὅτου δ᾽ ἀπορρεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος Ai.523. Sed εὖ παθεῖν etiam *rebus secundis uti* significat. πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν Tr. 946. παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θἄτερα Ph. 503. εὖ παθόντα Naupl. fr. 377, 2. — εὖ πράσσειν *bonum quid consequi*. ὅπως εὖ πράξαιμί τι OR 1006. Usitatius est de *rerum secundo statu utentibus*. Medium utriusque significationis locum tenet τίς δ᾽ ἂν τι τοιοῦδ᾽ ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν; OC 391. τό γ᾽ εὖ πράσσειν Tr. 92. τὸν εὖ πράσσοντα 297. σὲ μὲν εὖ πράσσοντ᾽ ἐπιχαίρω Ai. 136 an. εὖ πράσσοντος Tynd. fr. 572, 1. — Aliae *prosperarum rerum* significandarum formulae sunt hae. εὖ βῆναι *secundis rebus uti*. τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν El. 979. εὖ διδόναι *fausta dare*. Τύχης τῆς εὖ διδούσης OR 1081. ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ OC 642. εὖ θέσθαι *feliciter componere*. τὰ πρὶν εὖ θέμενοι El. 1434 ch. τὸ νεῖκος εὖ θέσθαι OR 633. εὖ ἱκνεῖσθαι *prospera nuntiantem venire*. εὖ μὲν ἵγμεθα Tr. 229. εὖ κατέχειν et εὖ ἔχειν *bene evenire*. εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει El. 501 ch. ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει Ai. 684. εὖ κυρεῖν *bene habere*. εἰ τάδ᾽ εὖ κυρεῖ El. 799. εὖ ξυνεῖναι *prospero eventu adesse et iuvare*. χοἰ πάντες εὖ ξύνειεν εἰσαεὶ θεοί OR 275. εὖ οἰκεῖν *feliciter degere*, κἂν εὖ τις οἰκῇ OC 1535. εὖ παρίστασθαι *prospere iuvare*. ὡς εὖ παρέστης Ai. 92. εὖ πίπτειν *bene cadere*: ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι fr. inc. 762 [de quo proverbio tragico v. Eust. p. 1084, 1. 1397, 18 et Dind. ad hoc fr.]. εὖ προσφωνεῖν *bene ominato alloquio uti*. εὖ δὲ προσφωνούμεθα Tr. 229. — || Semel *absolute* ponitur, probandi formula [de qua v. Lob. Path 2, 237 not.]. εὖ γ᾽, ὦ τέκνον Ph. 327. — || Semel *cum articulo* dictum *substantivi* vices explet. ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ [ἓν Dind.] δίκαιον εἰπεῖν Ph. 1140 ch. τὸ εὖ est τὸ εὖ ἔχον, *quod commodum* s. *utile est*, v. Herm.

Εὐαγής. εὐαγές: ἁγνόν, καθαρόν, εὐσεβές, ὅσιον, εὔοπτον, ἅγιον Hesych. εὐαγοῦς: θειοτάτης idem [M. Schmidt c. Meinek. exhibuit ὁσιωτάτης]. Eadem fere Suid., qui alio loco εὐαγές τὸ εὖ πε-

ριηγμένον explicat, addens μεταφορικῶς κύκλος, extrema haec ex Photio p. 27, 6. In his confusae glossae plures, altero ab ἄγω repetendo. — ὅπως λύσιν τίν' ἡμὶν εὐαγῆ πόρῃς OR 921. *Prosperum* significat, proprie *sanctimonia dis acceptum*, eoque primitivo significandi genere legitur τίς οἶδεν, εἰ κάτω 'στὶν [γρ. κάτωθεν ab S in LA] εὐαγῆ τάδε; Ant. 521 schol. εὐσεβῆ. — Altera illa significatione a Suida commemorata, qua ap. Eurip. aliquoties cum εὐαυγής commutatur et in libris et ab editoribus (v. Herm. ad Bacch. 618 coll. ibi Matth. et Elmsl. item I. H. Vossio ad hymn. Cer. 275), ap. Soph. non legitur.

Εὔαγρος *felix venando* s. *capiendo*. τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον OC 1088 ch. felicem eventum dare insidiis Creonti et comitibus positis. Mediam natura brevem esse, si secundum antistrophici versus modulum dimetiare, ancipitem esse oportet.

Εὐάζω *clamore Bacchio persono*. Intransitive dictum de cantu. ἀμβρότων ἐπέων εὐαζόντων Ant. 1135 ch. Inepte schol. ὑμνούντων, μετ' εὐφημίας εὐοῖ λεγόντων. Recte Tricl. διὰ μέσου, ἀντὶ τοῦ, θείων ὕμνων εἰς σὲ φερομένων. (I p. 698, 7.)

Εὐαής *praeditus salubri afflatu*. Ὕπνε, εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις Ph. 828 ch. schol. εὔπνους. [Hesych. εὐαδές: εὔπνουν et εὐαδής: εὐήνεμος. οἱ δὲ εὐαής. quarum gl. priorem IG Schneider. Lex. Gr. 1, 499 ad Soph. l. c. rettulit.] Alii fuerunt, qui εὐαδής a Soph. dictum et εὐμενής, quod in schol. ad εὐαίων adscriptum, eius vocis interpretationem putarent esse. Buttmannum, qui εὐαδής non ab ἀδεῖν, sed ab ἄω duci putat, ut a σπάω dicatur νεοσπαδής, Herm. refutavit. [cf. Lob. Paral. 156. Curt. Et. p. 582 ed. 2.] Wunder. εὐαὲς ἔλθοις, media ut corriperetur, quod ferri non potest. Schol. explicatio recte constabit, si non venti flantis sed somni dolorem foventis sententiam tenueris.

Εὐαίων. βίοτον εὐαίων' ἔχειν Tr. 81. *Prospero vitae cursu usum* significat proprie, sed dicitur etiam de re *fausta* qualibet, velut Ὕπνε, εὐαίων, εὐαίων ἄναξ Ph. 829 ch. libri semel εὐαίων, geminavit Turneb. Schol.: εὐμενής, καλῶς ἄγων ἡμῖν τὸν αἰῶνα. Hoc posterius falsum est; non enim sibi sed Philoctetae lenem et placidum somnum optat. τὸν εὐαίωνα πλοῦτον Ter. fr. 519, 6 significare videtur *qui vitam beatam reddit*. Hesych. vocabulum explicat εὐγήρως, εὔμοιρος.

Εὐάνεμος *vento perflatus*. ἐν εὐανέμοις βάσσαις Ai. 198 ch. γλαυκᾶς εὐανέμου λίμνας Laoc. fr. 341.

*Εὐανθής v. οἰνάνθη.

Εὐάρματος *curribus decorus*. Θήβας εὐαρμάτου Ant. 845 m. Illustrant Musgr., hic ex Eur. Herc. fur. 467. Pind. Ol. 6, 145. Isthm. 8. 43, et Boeckh. expl. Pind. p. 161.

Εὔβοια *insula*. Εὐβοίας σταθμά Ph. 489 Musgr. et Schaef. olim (ad L. Bos. p. 697) coni. Εὐβοίᾳ. ἀκτὴ Εὐβοίας ἄκρον Κήναιον Tr. 752. Εὐβοίας τ' ἄκραι 788. τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας Aeg. fr. 19, 1. *loca Euboeae opposita*.

Εὐβοιίς *Euboeensis*. ἀκτή τίς ἐστ' Εὐβοιίς Tr. 237. Cod. Flor. et LA sueto errore Εὐβοΐς. [ἔστι γάρ τις ἐναλία Εὐβοιὶς ἀκτὴ fr. Thyest. 239, 2 sic Meinek.: εὐβοήσασα schol. Eurip. Phoen. 227. Εὐβ. αἶα Dind. γῆς Εὐβοείας falso olim edebatur.] Εὐβοιίς sc. γυνή Tr. 401. Contractam nominativi formam Εὐβοῖδα [δα habet LA in unius litterae rasura] χώραν Tr. 74 nemo legit. At Elmsl. ad Eur. Heracl. 83 et Ar. Ach. 883 Εὐβωίς et Εὐβῳδα commendavit. Quae iam inter se minime conveniunt. Deinde Εὐβοιίς ea de causa abiicit Elmsl., quod diphthongum, cuius subiunctiva vocalis ι sit, nunquam alterum ι succedere notum sit. Quod quam sit verum, unice illa commendata grammaticis demonstrant Ἀχαιικός, Πλαταιικός, cuius scripturae etsi vestigia ferme evanuerunt, extat tamen ap. Hom. Ἀχαιίς et nota esse debebat Lobecki disputatio ad Phryn. p. 39 [v. eundem Paral. 24 sq. Path. 2, 20 et 140]. Fuit sane illa grammaticorum quorundam minorum gentium sententia resuscitata a Zonara p. 1763, sed hi diversissima miscuerunt, quippe etiam υἱός et μυῖα et καίω damnantes. Deinde etiam ἱεροποιία et cetera eius formae a verbo ποιεῖν composita Elmsleium oportebit ex sermone Graecorum exterminare. Praeter haec quomodo Νηρηίς a genitivo Νηρῆος procreatum ad defendendum Εὐβωίς advocare potuerit, cum nunquam Εὐβῴα s. Εὔβῳα dicta sit, ambigitur. Sed nec EM p. 389, 14 de hoc nominum genere accuratius tractans, nec Steph. Byz. monstrum illud vocabuli norunt. (I p. 699, 14.)

Εὔβοτρυς *dives vinetis*. τὴν εὔβοτρυν Πεπάρηθον Ph. 548.

Εὐβουλία *prudens consilium*. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; Ant. 1050. ἡὐβουλία Brunck. εὐβουλίας δεῖ 1098.

Εὔβουλος *prudens consilio*. Ἄρεος εὔβουλον πάγον OC 947.

Εὐγενής. || *generosus*, i. e. nobili genere. εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε χὠ θανών Ph. 336. μάντις ἦν τις εὐγενής, Πριάμου μὲν υἱός 604. εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κἀξ εὐγενῶν 874 perfamiliaris enim veteribus opinio, generosorum patrum similes indole filios esse. ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς εἰκήτορες OC 728. Creon Athenienses sic compellat aboriginum laude superbientes. Brunckii coni. ἐγγενεῖς ne elegans quidem est. οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι Ai. 1095. τραφεὶς μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο 1229. πέλεται οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλός Tyr. fr. 583 a, 2. τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς φιλεῖ Ἄρης ἐναίρειν Phryg. 649, 1. Scilicet πρόμαχοι ceterorum heroes erant. Similiter *equus* dicitur ἵππος εὐγενής El. 25. — || Tralate *moribus et animo generosum* significat, qualem decet esse nobilem genere. εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις Ph. 874. εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή Ant. 38. θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ 1164. ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι τὸν εὐγενῆ χρή Ai. 480. οὐκ ἂν γένοιτ' εὐγενὴς ἀνήρ 524. ἥτις εὐγενὴς γυνή El. 257. κακὸν τὸ κεύθειν κοὐ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς Alead. fr. 100. — || Luna plenilunii tempore summo splendore nitens dicitur ὅταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ fr. inc. 713, 7. (I p. 700.)

Εὖγμα *supplicatio*. ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος Ant. 1185. Schol. δι' εὐχῶν προσαγορεύουσα. De structura verborum v. προσήγορος.

Εὔγνωστος *facilis ad noscendum*. Ἀπόλλων εὔγνωστος ἐμοὶ ξυνείη διὰ παντὸς εὔφρων Ai. 705 ch. Explicandum ex sententia aetatis heroicae. Raro enim, nec nisi dilectis sibi Dii manifesti apparebant. Ceterum εὔγνωτος LB. [Brevis in fine versus syllaba etsi non est vitiosa, tamen recte fortasse Both. εὐγνώστως.] De scriptura v. Lob. ad Ai. 704.

Εὐδαιμονέω *felix sum*. *ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ Ant. 506 *varia bona habet* [secl. Iacob.].

Εὐδαιμονία *felicitas*. τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει OR 1190 ch. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει Ant. 1347 an. Sapientiam beatitatis loco Graecos censuisse bene ostendit contra Musgravium Erf.

Εὐδαιμονίζω *felicem praedico*. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης OC 144 m. Ap. Suid. v. εὐδαιμονέστερος scribitur εὐδαιμονῆσαι. Explicat Eust. p. 479, 14. τῆς ἐσχάτης subrogato. Sunt qui subaudiant εἰμί. Est autem e chori interrogatione τίς ποθ' ὁ πρέσβυς intelligendum τίς *aliquis*, v. Herm.

Εὐδαίμων *felix*. εὐδαίμων ἀνύσει Ph. 720 ch. Σαλαμίς, σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλακτος εὐδαίμων Ai. 597 ch. τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου OR 1197 ch. τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας OC 282. εὐδαίμονες γένοισθε 1554. εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών Ant. 582 ch. oxymoron explicuit Herm. εὐδαίμονες οἱ τότε γέννας ἀφθίτου θείας λαχόντες fr. Inach. 267 [ad quem locum Bergk. glossam Hesych. refert: εὐδαίμονες: θεῖοι. μακάριοι]. εὐδαίμονας ὄλβους Ion. fr. 298.

Εὐδρακής *acute cernens*. ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακὴς ὕπνος ἄυπνος λεύσσειν Ph. 847 ch. *somnus irritabilis aegrotorum*, facile animadvertentium omnia. De parallelismo v. Schaefero laudata. Ap. Hesych. v. εὐδαρκής: εὐόφθαλμος cum Sopingio vel εὐδρακής vel εὐδερκής legendum, velut idem habet ἀδρακὴς καὶ ἀδερκής.

Εὕδω. ‖ Proprie *dormio*. εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ Ph. 272. ἐὰν ἔκηλον εὕδειν 769. ἄτρεστον εὕδοντα OR 586, quod de tranquillitate animi perperam explicat Erf. ἡδέως εὕδουσαν Tr. 175. νῦν γε πᾶς εὕδει στρατός Ai. 291. — ‖ Transfertur de *mortuo* dictum: οὑμὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς OC 621. de *securo*: οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντα [ἐνδόντα Dind. c. Badh. v. ἐνδίδωμι] μ' ἐξεγείρετε OR 65. κεἰ βραδὺς εὕδει OC 307, *etiamsi negligentia tardatus moratur;* quod cum non intelligeretur, Eldik. σπεύδει, Brunck. ἕρπει, Seidl. ἕρδει [βραδὺ εὕδοι Sehrwaldt., βρ. γήρᾳ Dind.] coniecerunt. εὑδούσῃ φρενί Tymp. fr. 563, 3.

Εὔειρος v. εὔερος. (I p. 701.)

Εὐέπεια. ἄξιος γὰρ εἶ (ὄλβιος γενέσθαι) τῆς εὐεπείας οὕνεκα OR 932. *Humanitatem sermonis* interpretatur Musgr. Suid.: εὐέπεια, ἡ καλὴ φράσις. Ego de *omine* dicti ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ γένοιτο interpretor, quali Graecos multum tribuisse constat.

Εὐεργετέω *beneficium tribuo*. εὐεργετῶν γὰρ καὐτὸς αὔτ' ἐκτησάμην Ph. 706.

Εὐεργέτης *beneficii auctor*. ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην Ant. 284. — De tono v. ἐργάτης.

Εὔερος [Curt. Et. n. 496] *villosus*. πέπλον ἔχριον ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρῳ πόκῳ Tr. 675 in libris est, nisi quod εὐείρω habet LA. εὐείρου coni. Valcken. sed recte Lob. apud Ai. 801 ἀργῆς οἰὸς εὐέρου πόκος. v. ἀργής. πόκον volebat Elmsl. Addend. ad Eur. Heracl. 693. Atticis εὔερος tribuit schol. Arist. Av. 121: εὔειρος diserte damnat Phryn. p. 146 apud quem εὐέριον librarii culpa peccatum est pro εὔειρον, quod idem mendum infuscavit Photium p. 29, 9 modo quod ibi εὔερον corrigendum, explicuit autem Ionicum vocabulum Attico. εὔειρον non idonea Leonidae Tarentini auctoritate firmat Schaef.: nam Photium aliud quid quam Soph. verba spectasse apertum est. [εὐείρας ἀμνούς est v. l. in fr. 708 v. ἐτήρ. εὐείρας, mira acc. pl. forma heteroclita, scribi volebat L. Dind. Th. LG 3. p. 2150 A et 2236, B — ἄγων ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὔερόν τ' ἄγραν Ai. 297 dedit Dind. c. Schneidew. pro εὔκερων.]

Εὔζωνος *bene cinctus*. εὐζώνους ἱματίων ἐπιζώστρας Colch. fr. 314 b.

Εὐημερέω *prospero rerum statu utor*. εὐημερίαν, τὴν εὐδαιμονίαν Phot. p. 30, 13. δύο σημαίνει ... χρῶνται δ' αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῆς εὐπραγίας Phryn. App. Soph. p. 38, 14. Cum Photio Hesych. facit. εὐημεροῦσαν: ἑκάστῃ ἡμέρᾳ εὖ διάγουσαν Suidas ex El. 653: φίλοισί τε ξυνοῦσαν ... εὐημεροῦσαν. V. Lob. ad Ai. p. 244 ed. 1 coll. Spanh. ad Callim. h. Cer. 136. De *pacatis rebus* dici videtur ταῖσι Θήβαις εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὸ πρὸς σέ OC 616. Eleganter hoc a serenitate caeli traductum ad res domesticas et publica negotia. Illam enim primitivam significationem esse Phryn. docet.

Εὐήμερος *faustus*. λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος Ai. 709 ch.

Εὔηνος *fluvius*. τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὔηνον Tr. 559. [De accentu v. Popp. Thuc. prologg. 2, 160. Lob. prol. 192.]

Εὐήρετμος. ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία πλάτα θρώσκει OC 716 ch. de laude celeritatis navium, qua Atheniensis civitas superbiebat.

Εὐθάλασσος. δῶρον εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον OC 711 ch. Neptuni ea dona sunt cum Minerva decertantis, qui θάλασσαν Ἐρηχθηίδα in arce, dein equum procreasse fertur: Herod. 8, 55. Apollod. 3, 14 coll. Bentl. ad Hor. Carm. 1, 7, 7; *donum* igitur *nobile maris* interpretamur. (I p. 702.)

Εὐθέως *confestim*. εὐθέως ὑπέσχετο δηλώσειν Ph. 615. τίνοι' ἂν εὐθέως; OC 994. εὐθέως δ' ἐγὼ κατ' ἴχνος ᾄσσω Ai. 31 [εὐθέως pro εὐμαθές Tr. 614 scr. Dind.].

Εὐθύ *recta via*. ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη OR 1242. [εὐθύς libri, sed LA recte σ eraso.]

Εὐθύνω. Proprium est de *cursu regendo*. Inde proxime abest, quod de famulo puerum custodiente dicitur ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς Ai. 542. De *regenda civitate*: πᾶσαν εὐθύνων [εὐθύνω LA pr.] πόλιν Ant. 178. λαβὼν χώρας παντελῆ μοναρχίαν εὔθυνε 1164 [ηὔθυνε Dind.]. Augmenti nullum vestigium, nec verisimile eiusmodi verba aucta fuisse secundum Herodiani dicta p. 314, 38. Herm., et Suidam v. εὐλόγησα. Nam quod Moer. p. 175 contrarium affirmare videtur, magnam interpolationis suspicionem habet. Nemo sanus enim cum notissimis illis ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ἤμελλον quartum plane absimile et alius generis verbum ηὐξάμην coniunxerit.

Εὐθύς *confestim*. Nota sunt, quae de distinguendis εὐθύς et εὐθύ quasi certatim contulere grammatici, Amm. p. 62 coll. Valck. anim. p. 90, unde omisso Menandri loco, quo ille ἀκυρολογίας exemplo utitur (v. Meinek. p. 52) sua desumpsit EG p. 221, 41; deinde Phryn. p. 144. Tim. p. 127. schol. Ar. Nub. 1048 Herm., explicans ἐν ἀρχῇ: nec adversatur Eust. p. 579, 1 scribens καὶ τὸ εὐθὺς δὲ καὶ ἰθύς ... ὁμοίως ἀπάγουσι τὸ σ ἐν τῷ εὐθὺ καὶ ἰθύ, ὅθεν καὶ τὸ κατ' εὐθὺ καὶ κατ' ἰθύ. De recentioribus laudasse satis est Hemsterh. ad Lucian. dial. mort. p. 437. Wesseling. ad Diod. 2, 12. Ruhnk. ad Tim. l. c. Valck. ad Hipp. 1197. Lob. ad Phryn. l. c. [Pathol. 2, 283 n. 1.] Dissen. ad Pind. p. 546. Quod

unum illorum praeceptis repugnare videbatur exemplum, Eur. Hipp. 1197. probabili disputatione exemisse videtur Dind. — καί μ' εὐθὺς στρατὸς ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετο Ph. 356. εὐθὺς ἐκβάντα coniungenda. κἀγὼ δακρύσας εὐθὺς ἐξανίσταμαι ὀργῇ 367. κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς 374. ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται OR 812. τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύς; 1392. εὐθὺς ψαύσας ὧν παίδων λέγει OC 1638. εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν Ant. 429. σὺν δέ νιν θηρώμεθ' εὐθύς 433. εὐθὺς δὲ δείσας ἐμπύρων ἐγευόμην 1005. εὐθὺς ἐπιστρέψας χεροῖν ἧκεν κομήτην ἰόν Tr. 566. ὁ δ' εὐθὺς ἐξῴμωξεν Ai. 317. ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος ἄνους ηὑρέθη 762 cf. Ph. 356; sed inutiliter distinctum ab Herm. et aliis post ἐξορμώμενος. ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἕδρας πέμπει με 780. καί νιν πυρᾷ κέαντες εὐθύς El. 757. κεὐθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον 902. χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων 906. *χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην 1505 [secl. Dind.]. — Naupl. fr. 379, 6 dudum correctum οὗτος pro εὐθύς [sed nondum est locus persanatus]. (I p. 703.)

Εὔιος *cognomen Bacchi.* οἰνῶπα Βάκχον εὔιον OR 211 ch. Inde *Bacchicum* significat. εὔιον πῦρ Ant. 964 ch. a facibus et taedis in Bacchicis sacris praeferri solitis dictum. Cf. Eur. Bacch. 146 et Iacobs. ad Philostr. imagg. p. 328. Sed si non scribendum, certe pronuntiandum cum interaspiratione; sic enim Bacchicae exclamationes εὐοῖ et εὐάν proferebantur. V. Apoll. de coni. p. 509, 18 de synt. p. 319. 19 schol. Dion. Thr. p. 951. Herodian. ap. Theognost. Bekk. p. 1433 coll. Lehrs. de Arist. p. 337.

Εὔιππος *equis dives.* εὐίππου τᾶσδε χώρας OC 668 ch. δῶρον εὔιππον 711 ch. v. εὐθάλασσος.

Εὔκαιρος *opportunus.* χὤτι σοι λέγειν εὔκαιρόν ἐστι OC 32.

Εὐκάρδιος *animosus.* ὥς τ' ἔφυν εὐκάρδιος Ph. 535. ὁρᾷς τὸν θρασύν, τὸν εὐκάρδιον Ai. 364 m. In Phil. constantia ferendarum aerumnarum significatur; possit etiam in Ai. quis ita distingui velle θρασύν et εὐκάρδιον, ut illud *faciendi*, hoc *patiendi* vim habeat, quibus deinde quasi summae rei colligendae subiicitur τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις.

Εὔκαρπος *frugibus dives.* εὐκάρπῳ θέρει Ai. 671 *ad fruendum suavem.* εὔκαρπον Κυθέρειαν καλῶς ὁ Σοφ. (fr. inc. 879) τὴν Ἀφροδίτην προσηγόρευσε Plut Mor. p. 144 b et 756 a.

Εὔκερως *cornutus.* εὔκερων ἄγραν Ai. 64. 298. [v. εὔερος.]

Εὔκηλος *tranquillus.* μήτε ξυνναίοιμ' εὔκηλος El. 241 *placata.* De Ph. 769 v. ἕκηλος. Lenem spiritum docet Apoll. de adv. p. 558, 17.

Εὐκλεής *gloriosus.* τοῖσι γενναίοισί τοι τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές Ph. 474. εὐκλεᾶ θέσθαι βίον 1422. κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον Ant. 502. ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων 695. — Epica accusativi forma exstat OR 161 ch.: Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα [εὐκλεᾶ apogr.] θάσσει, Elmsl. scholiasten secutus Εὔκλεα i. q. Εὔκλεια, quo nomine dea apud Boeotos culta est, v. Plut. Aristid. c. 20, pro nominativo habebat. Id et ad sensum durius est, nec mediae syllabae mensura illa defendi potest. Sed epicam, sive, si mavis, lyricam accusativi formam ut reconditam apte Soph. praetulit: cf. Nicaenetum Athenaei 15. p. 673 c. εὐκλέα ἀγοράν dixit Pindar. fr. Dithyr. 2, 5. p. 47 Schn. Eust. p. 1335, 60 loco OR usus idem de breviore accusativi forma accurate praecepit p. 1516, 1 cf. p. 141, 41. Recentiorum quaedam exempla collegit Iacobs. ad Anth. Pal. 3. p. 905.

Εὔκλεια *laus.* Atticis ᾱ producto penacute scriptum fertur a Choerob. cod. Bar. 50 ap. Bekk. p. 1314. Aelio Dionysio ap. Eust. p. 1579, 28. EM p. 462, 4; cf. ἄγνοια, ἄνοια, παλίρροια. Ap. Soph. quidem nunc ita non legitur, verum ap. Aesch. Sept. 667. — δράσαντι πλεῖστον εὐκλείας γέρας Ph. 478. τί εὐκλείας τέκνοις ἄγαλμα μεῖζον Ant. 703. Iohns. Musgr. εὐκλείᾳ, v. ἄγαλμα. ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν Ai. 465 i. q. στέφανον εὐκλεᾶ μεγάλως, v. Herm. — λόγων εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην σαυτῇ προσβαλεῖς El. 973. οὐδεὶς εὔκλειαν αἰσχύναι θέλει 1083. πᾶσαν εὔκλειαν φέρων Ai. 436. εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο Alet. fr. 92, 3. [De OR 161 ch. v. εὐκλεής.]

Εὐκρότητος *malleo bene duratus.* ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας πρόχου Ant. 430. V. Dorvill. ad Char. p. 251. (I p. 704, 10.)

Εὐκταῖος *votivus.* εὐκταῖα φαίνων ἢ 'πὸ μαντείας τινός; Tr. 239 *rata faciens vota sacrificat:* respondetur εὐχαῖς 240. Huc spectat Hesychii εὐκταῖα: τὰ κατ' εὐχὴν ἀποδιδόμενα. Cf. Piers. ad Moer. p. 137.

Εὐκτός *quod quis precibus expetat.* τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ᾐτησάμην inc. fr. 723, 2.

Εὐλάβεια *cautio.* ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν ἔνεστιν ηὐλάβεια τῶν ποιουμένων OC 116. Articulo caret Suidas v. εὐλάβεια, nec opus eo, sed vulgo legitur. ἐσώζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν El. 994 *cauta videretur.* εὐλάβειαν τῶνδε προυθέμην ἐγώ 1334 *cavi.*

Εὐλαβέομαι *caveo.* εὐλαβουμένῳ πεσεῖν OR 616. εὐλαβοῦ δέ, μὴ φανῇς κακός γεγώς Tr. 1129. Sed εὐλαβήθητι OR 47 est *urbi cave,* ab interitu eam defende.

Εὔλεκτρος *pulcher ad concumbendum.* εὐλέκτρου νύμφας Ant. 795 ch. Factitive dictum εὔλεκτρος Κύπρις Tr. 515 ch.

Εὐλογέω *praedico.* πατέρα εὐλογοῦντά σε Ph. 1314. Eust. p. 737, 5. ὦ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον OC 720. τὸν ἐν Δωδῶνι δαίμον' εὐλογούμενον fr. Niptr. 401, 5. Laudem adsignificari etiam video in κενὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου ὡς ζῶντος Teucr. 508, 2.

Εὔλοφος *cristatus.* εὐλόφου κυνῆς Ai. 1286. Eust. p. 675, 34. φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι Colch. fr. 314 a, 2.

Εὐμαθής *agnitu facilis.* ὡς εὐμαθές σου φώνημ' ἀκούω Ai. 15. Eust. p. 198, 4. 611, 14. cf. 1473, 21. σῆμ', ὃ κεῖνος εὐμαθὲς [εὐθέως Dind.] θήσεται Tr. 614. ὁ εὐμαθές coniungitur, κατὰ τὸ σημαινόμενον. [v. ἕρκος.]

Εὐμάρεια [Curt. Et. n. 461. Lob. Paral. 74] *facilitas.* οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ Tr. 193. ηὕρισκον τούτου πολλὴν εὐμάρειαν Ph. 284 sc. τοῦ ἀνιᾶσθαι, *copiam.* ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχει πόρου 704 ch. de suppetente levamine. Non recte schol. ὅπου εὐμαρές ἐστιν αὐτῷ ἀπιέναι. Εὐμαρία non legitur.

Εὐμαρής *facilis.* χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός El. 179 ch. Schol. ὁ χρόνος εὐμαρῶς προσέρχεται. Multa temporis decursu optabilia suppeditari adsignificatur. Cf. Lob. de dodecatheo p. 10. (I p. 705, 4.)

Εὐμένεια *benevolentia.* τίς ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι τοιοῦδε OC 631.

Εὐμενής *benevolus.* τὸν εὐμενῆ πόλει Ant. 212 *propitius,* dictum de dis: Εὐμενίδας ἐξ εὐμενῶν

στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην OC 486. ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν Ant. 1200. αἰτοῦ εὐμενῆ ἡμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν μολεῖν El. 453.

Εὐμενίδες *Eumenides.* τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας OC 42. ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον [σωτηρίους L. Dind. in Th. LG.] 486. εὐμενεῖς ἐξ εὐμενῶν Reisig., qui sibi nescio quomodo persuasisset Eumenidum nomen ab homine Atheniensi pronuntiari non potuisse.

[Εὔμηλος n. pr. Thessalorum rex. Inscripta sic erat Soph. fabula v. fr. 213 sq. Dind.]

Εὔμνηστος *memor.* εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα φέρουσαν Tr. 108 ch. proprie *terriculamento admonitam timere viro* [τρέφουσαν Dind. c. Casaub.].

Εὐμολπίδης *Eumolpida.* προσπόλων Εὐμολπιδᾶν OC 1054 ch.

Εὔμορφος *formosus.* δυσειδὲς σῶμα γλώσσῃ σοφὸν τίθησιν εὔμορφόν τ' ἰδεῖν Alead. fr. 109, 10. Cf. Locell. ad Xen. Eph. p. 143.

Εὐνάζω *consopio.* Non dicitur proprie. De *morte:* Ἄιδας, εὔνασον, εὔνασον Tr. 1042. Libri εὔνασόν μ' εὔνασον contra verisimilem metri rationem. σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή OR 961. De sententia cf. Dorvill. ad Char. p. 97 Bat. Markl. ad Eur. Suppl. 766. — De *curis* et *morbi dolore:* οὔποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον Tr. 106 ch. σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ 1242. Sic Herm. ex schol., scribente ἀναταράττεις ἀπὸ τοῦ καταπραϋνθέντος κακοῦ. Libri minus eleganter ἀπευνασθέντος. — Plane solitario modo dictum immediativo pro εὐνάζεσθαι, κοιμηθῆναι Tr. 1005 a et b m.: ἐᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι, ἐᾶθ' ὕστατον εὐνάσαι. Sic Dind. c. Herm. LA ἐᾶτέ με δύστανον εὐνᾶσαι, unde non inepte coniicias εὐνᾶσθαι, quo recepto etiam metrum antistrophici versus τοῦ στυγεροῦ, φεῦ φεῦ accuratius exaequantur.

Εὐναῖος: ἐγκεκρυμμένος explicantes ex Dolop. fr. 184 a: εὐναῖος εἴη δραπέτιν στέγην ἔχων afferunt Phot. p. 36, 12. EM p. 393, 43. Eo fortasse Hesychii gl. spectat, εὐναῖος, λαγώς. Σοφ. Δόλοψιν. καταπτηγής [sic cod., κατεπτηγώς Nauck.] v. Toup. add. ad Theocr. p. 410. — De tono v. Arc. p. 42, 28.

Εὐνάομαι *dormio* (decubui). θηρός, ὃν ἐν πύλαισί φασι πολυξέστοις εὐνᾶσθαι OC 1571 ch. Sed πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ Tyr. fr. 581 videtur *quasi habitantem, noctes diesque in malis agentem* significare. [De Tr. 1005 a et b v. εὐνάζω. — εὐνῶμαι Ai. 604 ch. coni. Bergk.]

Εὐναστήριον *cubile.* καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις Tr. 918. Hesychii explicatio συνοίκησις hic non quadrat. [εὐνατηρίοις probare studuit Dind. ad Aesch. Pers 160.]

Εὐνή. De *cubili*, quae propria significatio est, ap. Soph. non dicitur. Tralate || *nidum* significat. ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος Ant. 425, quod pleonasmi simile dictum firmavit Erf. — || *sepulcrum.* εἰς εὐνὴν πατρός El. 436 v. Dorvill. ad Char. p. 258. — || *Accubitio s. somnus in lecto captus.* στυγεραὶ εὐναί El. 93 an. — || Usitatissimum de *nuptiis* est; cuius tralationis viam monstrat καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς εὐνῆς τε τῆς σῆς, ᾗ συνηλλάχθης ἐμοί Ai. 493 non est enim *lectus iugalis*, sed ἡ δι' εὐνῆς γαμικὴ ὁμιλία. κακᾷ μ' εὐνᾷ πόλις γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ OC 525 m. εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθοράν Ant. 1224 non *coniugis*, ut putabat Musgr., sed *nuptiarum sponsae morte disturbatarum*, velut se Ἀχέροντι νυμφεύσειν Ant. dixerat ipsa v. 816. γοᾶτο δ' εὐνάς OR 1249. εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι Tr. 109 ch. *matrimonio viro orbato.* *αἱ τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους (ὁρᾶτε) El. 114 m. [secl. Dind.] v. ὑποκλέπτω. — Tonum notavit Arc. p. 111, 5.

Εὐνήτρια *quae in lecto decumbit.* οὔποτε δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν Tr. 922 v. Lob. ad Phryn. p. 204.

Εὖνις et *orbum* et *coniugem* vulgo significare aiunt. εὖνις, ὁ ἐστερημένος καὶ μεμονωμένος Eust. p. 149, 16. 1256, 27. 1643, 16, inde γήρᾳ p. 445, 7. εὖνις: ἐστερημένος ὀρφανός. ἐνδεής. Hesych. εὖνις, ἐστερημένη τῶν ἐπιτηδείων, quod apprime convenit ad Soph. usum. τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἑσπόμην Tr. 563. Schol. ἡνίκα καταλιποῦσα τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς ἔρημος ἐπηκολούθησα τῷ Ἡρακλεῖ, quibus verbis vitiosa scriptura τῶν πατρῴων ἡνίκα στόλων explicatur. *Patris missu* significari Schaef. vidit, εὖνις autem longe videtur elegantius explicari: ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκδοθεῖσα τῶν προτοῦ ἐπιτηδευμάτων ἐστερημένη ἑσπόμην. Locus, quo positum vocabulum est, minime abhorret a poetarum in hoc genere licentia. — εὖνις cum μεμονωμένον significet, asperari iubent schol. Il. χ 44; contra ab εἷς ἑνός ductum mutare tamen scriptum observat Eust. p. 558, 19, Apollonium secutus de adv. p. 558, 19. *Uxorem*, quanquam ab εὐνή ducto vocabulo εὔνιδα, non εὐνίδα scribi iubet EM p. 97, 51; Arc. p. 32, 17 non accurate distinguit. Cf. Lob. ad Phryn. p. 326. (I p. 707.)

Εὐνοέω *bene volo.* εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα Ai. 689 [ὑμῶν ἅμα LA γρ. ὑπέρμεγα ab S].

Εὔνοια *benevolentia.* πέλασσον εὐνοίᾳ πάσᾳ πελάταν Ph. 1163 ch. εὐνοίᾳ πελάταν iungenda i. e. εὐνοϊκῶς πελάσαντα. ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων 1322. πόθεν γὰρ ἂν παρέσχ' εὔνοιαν Tr. 708. εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ El. 233 ch. εὐνοίας male libri OC 390 v. εὔσοια.

Εὐνόμας *pascuus.* Ἰδαίᾳ μίμνω λειμωνίᾳ (λειμώνια) ποιᾷ μήλων ἀνήριθμος αἰὲν εὐνόμᾳ χρόνῳ τρυχόμενος Ai. 601 ch. εὐνόμᾳ χρόνῳ in codd omnibus est, explicatum a schol. τῷ καλῶς μεριζομένῳ εἰς τέσσαρας ὥρας, et τῷ εὐνομουμένῳ καὶ δικαίῳ ἢ εὐκινήτῳ [intellexit igitur εὐνώμᾳ dativum], ἢ εὐνόμᾳ λειμῶνι τῷ καλὰς νομὰς ἔχοντι. Locus conclamatus est ab omni parte: v. ἄποινα et ποία. εὐνώμᾳ restituit Tricl. maxima licentia [recepp. Herm. Lob. Dind. ut metro convenientius aptumque schol. interpretationi εὐκινήτῳ]; εὐνόμας a Brunckio l. c. et Valck ad Phoen. 42 defensum exemplis plerisque non idoneis; unum enim μηλονόμας convenit Eur. Alc. 584. Comparari αἰγιδόρας, προβατοδόρας, βακτροφόρας, πτεροφόρας, διαυλοδρόμας, ὠκυδρόμας possunt, a verbo vel substantivo verbali ducta omnia, sane Doriensium sermonem redolentia.

Εὐνομία *legum observantia.* θεῶν πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσ' εὐνομίᾳ σέβων μεγίστᾳ Ai. 712 ch.

Εὔνους *benevolus, amicus.* ὃς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρῄνεσεν Ph. 1351. ἐπείπερ εὔνους ἦλθον OR 1003. ἢν εὔνους παρῇ OC 499. ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει Ant. 209. ψυχὴ εὔνους καὶ φρονοῦσα τοὔνδικον Alet. fr. 88, 1. — οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα Ph. 1281. πόλιν τέ μοι ξυνοῦσαν εὔνουν OC 773. τὸ νερτέρων εὔνουν διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον 1662. εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα El. 1204. ἀλλ'

ἐστιν εὔνουν 1205. — *Superlativus.* (ξίφος) εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν Ai. 822 *a quo beneficium celerrimae mortis spero.*

Εὐνοῦχος. εὐνοῦχοι οἱ τὴν εὐνὴν ἔχοντες, ὡς γεοῦχοι. εὐνούχους δὲ Σοφ. καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς εὔνεις καὶ μὴ μετασχόντας ὕπνου, τουτέστι τηροῦντας [πηροὺς ὄντας Nck.] οὐχ ὅπου λαμπάδες εὐνούχοις ὄμμασιν (inc. fr. 880) ap. Bekk. An. p. 1376. De accentu v. Theodos. p. 30, 13.

[Εὐνώμας. εὐνώμα χρόνῳ Ai. 601 ch. v. εὐνόμας. A verbo activae significationis compositum ad contrarium intellectum τοῦ εὐκινήτου traducitur: sic enim explicat schol. Firmat vocabulum ex arte Lob. ad h. l. p. 293 ed. 2.]

[*] Εὐοδόω *prospere prosequi.* σφὼ δ' εὐοδοίη Ζεύς OC 1435; libri σφῷν, sed εὐοδοῦν transitivum illum casum non fert. [post Burges. recte editur σφῷν εὖ διδοίη.]

Εὐοῖ exclamatio bacchantium. ἀναταράσσει εὐοῖ εὐοῖ μ' ὁ κισσός Tr. 219 ch. [sic Dind.: εὔοι μ' LA] Brunck. sec. Heathium εὐοῖ verbum esse ratus εὐοῖ με coniunxit: pro qua quid dici sententia possit, exposuit Herm., idem veram exclamationis interiectae significationem ostendens. De interaspiratione v. Lehrs. de Arist. p. 337. Herod. ap. Theogn. Bekk. p. 1433. De tono Apoll. de adv. p. 588, 26.

Εὔορμος *portuosus.* γῆν οὔτ' εὔορμον οὔτ' οἰκουμένην Ph. 221. Illustrat Iacobs. ad Anthol Pal. 3. p. 637. (I p. 708, 6.)

Εὐορνῖθία, κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ Σοφ. (f. ὡς παρὰ Σοφ.) τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα Eust. p. 1439, 36. εὐορνιθίαν: Σοφ. ἐπὶ οἰωνῶν Phot. p. 37, 9. fr. inc. 881. Cf. Valck. ad Eur. Hipp. 871.

Εὐοσμία *suavis odor.* βαρβάρους εὐοσμίας Laoc. fr. 340, 2. Harpocr. βαρβάρων.

Εὐπατρίδης *nobili patre ortus.* εὐπατρίδαν Ὀρέσταν El. 162 ch. ἐλπίδων κοινοτόκων εὐπατριδᾶν τε 859 m. [Dind. c. Neuio εὐπατρίδων.]

Εὔπατρις *generosus.* τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι; El. 1081 ch. [cf. Dind. ad 859 m.]

Εὔπειστος *credibilis.* εὔπειστα λέγει Ai. 151 ch. LA pr. m.: mutavit m. ant. in εὔπιστα [sic Dind.]. Moschop. π. σχεδῶν p. 8.: εὔπιστος ὁ εὐκόλως πιστευόμενος· εὔπειστος ὁ εὐκόλως πειθόμενος. Nihili haec, v. ἀπιστέω et ἄπιστος.

Εὐπετής *facilis.* ὥστ' ἂν εὐπετὲς λάβοις fr. inc. 673, 2. Sic scribendum; inepte vulgo ὡς δ' ἂν [Cobet. in Mnemos. 9, 89 vult κλῆθρον γὰρ οὐδὲν ὧδ' ἂν εὐπαγὲς λάβοις].

Εὐπετῶς *facile.* τὰ θεῖα εὐπετῶς φέρειν Ter. fr. 521, 2 [de Meineki coni. Ph. 872 pro εὐπόρως q. v.].

*Εὔπιστος v. εὔπειστος.

Εὔπλοια *prospera navigatio.* μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως Ph. 1465 an. Tralate dictum τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας εὐπλοίας τυχών OR 423, de matrimonio prospera spe inito.

Εὔπομπος *fausto omine gubernans.* τὰ νῦν δ' εὔπομπος, εἰ γένοιο OR 696 ch. schol. cod. Lips. ἀγαθὸς ὁδηγός, κυβερνήτης.

Εὐπόρως *facile.* τοῦτ' ἔτλησαν εὐπόρως οὕτως ἐνεγκεῖν Ph. 872. Haec librorum scriptura (solus LB εὐπόνως) de tolerando Philoctetae morbo haud paulo aptior est, quam εὐλόφως et εὐφόρως, quae sunt Eldikii et Brunckii coniectationes. [εὐπετῶς probabiliter Meinek.]

Εὔποτμος *fortunatus.* (Μουσῶν) μνᾶσις εὐποτμότατος Synd. fr. 146, 2, ut satis probabiliter Brunck. corr. quod legitur ᾠδυνάσεις εὐποτμότατε ap. Stob. 26, 1.

Εὐπραξία *secunda fortuna.* κἀπ' εὐπραξίᾳ μέμνησθέ μου θανόντος OC 1554 *secundis rebus usi.*

Εὐπρεπής *decorus.* ὥσπερ εὐπρεπὴς χαλκός inc. fr. 742, 1: sic Plut. Mor. p. 788 b. 792 a, sed p. 1129 d εὐγενής habet. (I p. 709.)

Εὐπρόσωπος *laeto vultu.* εὐπρόσωπος ἵλεώς τε Ai. 1009. Suid. εὐπρόσωπος: εὐπροσήγορος.

Εὔπτερος *pinnatus.* ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν OR 175 ch.

Εὔπωλος *dives equuleis.* δῶρον εὔιππον εὔπωλον OC 711 ch. de donis Neptuni cum Minerva de tutela Athenarum certantis v. εὐθάλασσος. Ne bis idem dicatur, Reisigius εὔπλουτον excogitavit. Recte Herm. alterum ad regendorum equorum artem, alterum ad alendae nobilis propaginis studium refert. Eodem modo, quo Soph., locutus Simmias est ap. Hephaest. p. 43 (75 Gaisf.).

Εὑρετίς *inventrix.* ψυχὴ γὰρ εὔνους ... κρείσσων σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὑρετίς Alet. fr. 88, 1. Scribendum acute, sic enim εὑρετής scribitur: schol. Il. β 765. EM. p. 436, 12. Arc. p. 26, 16. Schaef. schol. Apoll. Rh. p. 219, 2.

Εὑρετός *quod reperiri potest.* τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ inc. 723, 1.

Εὕρημα *inventum.* ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα Naupl. fr. 379, 2. De *infante sublato:* εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς εὕρημα δέξατ' ἔκ του Νυμφᾶν OR 1106 ch. — v. Lob. ad Phryn. p. 445.

[Εὖρῖν *sagax.* Ai. 8 ubi cf. Lob. et Dind. ed. Ox. h. l. v. εὔρινος.]

[*]Εὔρῖνος *sagax.* κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις Ai. 8. Suid. v. εὔρινος, βάσις et Λάκαινα EM v. τρίβακος, Liban. 2. p. 673 usurpant. Minus scite de genitivo quidam cogitabant, et εὔρινας canes Laconicas Soph. dixisse memorat Manuel. Palaeol. ap. Meurs. Misc. Lac. III. 1. v. Lob.

Εὑρίσκω. I. *Formae.* || *Activi praesens.* εὑρίσκω El. 937. εὑρίσκει Alead. fr. 109, 1. εὑρίσκομεν Ai. 25. εὑρίσκειν OR 440 *imperf.* εὕρισκον Ph. 283. OR 68. — *perf.* εὕρηκα OR 546. — *fut.* εὑρήσεις OR 441. Phaedr. fr. 610, 2. — *aor.* εὗρον OC 1126. Dionys. fr. 182. εὗρες Ai. 1144. εὗρε Naupl. fr. 379, 5. εὕρω Ph. 452. εὕρωσι El. 1061 ch. εὕροις El. 875. εὑρεῖν OR 42. El. 1305. Camic. fr. 299. εὑρών OR 1026. εὑροῦσα OC 326. El. 278. εὑροῦσαν [εὑρουσᾶν Dind.] OC 1078 ch. εὑρόντες Ant. 307. inc. 850. εὑροῦσαι Tr. 284. — || *Passivi praesens.* εὑρίσκομαι OR 1397. — *perf.* εὕρημαι Tr. 1075. εὕρηται Ai. 615. εὑρῆσθαι OR 1050. εὑρημένα OC 1188. — *fut.* εὑρεθήσεται OR 108. — *aor.* εὑρέθης Ai. 1135 [ubi γρ. γεγένηται ab S in LA]. εὑρέθη Ant. 406, de quo loco post dicendum erit. Ai. 120. 763. εὑρέθησαν OC 946. εὑρεθῇς Tr. 411. εὑρέθη OR 839. εὑρεθείη Ant. 327. — || *Medii praesens* εὑρίσκεται El. 625. — *aor.* εὑρόμην Ai. 1023. Aoristi forma εὑράμην a grammaticis certatim damnata, in tragicorum scriptis vix sui vestigia reliquit: v. Lob. ad Phryn. p. 139 coll. Sturz. de dial.

Maced. p. 62. In Ai. l. c. tamen Flor. Γ εὑράμην. Nec augmenti manet indicium, nisi quod in LA supra scriptum ῃ a m. pr. Ant. 406 ubi vulgatur εὑρέθη: sed ηὑρέθη legit schol., idque receperunt Herm. (cf Schaef. ad Greg. Cor. p. 533) et Dind. Etsi autem et grammaticorum testimonia (v. Herod. Herm. p. 314. Lob. ad Phryn. p. 140) damnant auctam scripturam et libri plerisque locis refragantur, tamen quae probarent omnes Elmsleius unus, qui negaret, repertus est ad Heracl. 305 praef. OR p. XII. ad Med. 191. Idem sensisse Porsonum ex eius adnotatis ad Aesch. Prom. 463 ed. Blomf. colligas. [Elmslei rationem se esse secutum profitetur Dind. PSG. ed. 5 ad OR 68.] —.— II. *Usus.* Quid de discernendo medio et activo observarint veterum maxime Amm. p. 61, recentiorum Dawes. misc. cr. p. 210 Lips., neque a Pindaro accurate custodiri iam Heynius adverterat, nec a tragicis inviolata mansisse Schaef. ad El. 1061, coll. Lob. ad Phryn. l. c. || Prima significatio est *forte inveniendi.* εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς OR 1026. ἁλίας στραβήλου τῆσδε τέκνον, εἴ τινα δυναίμεθ' εὑρεῖν Camic. fr. 299. σφηκιὰν βλίττουσιν εὑρόντες τινά inc. 850. — || Traducitur ad *observandi* et *deprehendendi* vim, inprimis de *hominibus* aliquid facientibus dictum. ὅταν τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς Ph. 452. τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἔμ' εὑρήσεις μέγαν OR 441. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί 546. οὐκ ἔστιν ὅντιν' εὑρήσεις Phaedr. fr. 610, 2. — De *rebus:* τά τ' ὄντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά El. 937. ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν λείας Ai. 25. τό γ' εὐσεβὲς μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων OC 1126. Ab his paulo distant haec: ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες [ἐνεῦρες Dind. c. Hartung.] Ai. 1144. εὑροῦσ' [τηροῦσ' Dind. c. Meinek.] ἐκείνην ἡμέραν El. 278 *cum ad diem illum rursus pervenit.* — Eodem modo *passivum* dicitur, ut tamen persaepe ὁρᾶσθαι ἐναργῶς, *manifestum fieri* interpretari liceat. ὅτῳ γάμοι ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι OC 946. ἢν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν; Tr. 411. νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕρημαι 1075. τίς ἂν δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια; Ai. 120. νῦν δ' αὖ φίλοις μέγα πένθος εὕρηται [γρ. γεγένηται ab S in LA] 615 ch. ἄνους εὑρέθη 763. κλέπτης γὰρ αὐτοῖς ψηφοποιὸς εὑρέθης 1135. De praestigiatoribus exponentem consule Casaub. ad Athen. p. 46. ἢν γὰρ εὑρεθῇ λέγων σοὶ ταὐτά OR 839. νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι 1397. De Ant. 406 iam dictum est. — || *Reperire* cum *quaerendo* tum *cogitatione.* Illud: ὑμᾶς μόλις εὑροῦσα OC 326. εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα εὑρόντες ἐκφανεῖτε Ant. 307. ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστα 327. Idem *passive:* ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται ἴχνος δυστέκμαρτον αἰτίας OR 108. ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθαι τάδε 1050. Alterum, inprimis de *remedio* et *artificio:* πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων ἄρηξιν; El. 875. πάντα δὲ σκοπῶν εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν Ph. 283. τὰ κακῶς εὑρημέν' ἔργα OC 1188. πόθεν πότ' ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθος ἀνίας; Dion. fr. 182, nisi hoc de forte oblato invento dictum est. ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμιν OR 42. ἣν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην, ταύτην ἔπραξα 68. οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς; 440. Oedipi enim in solvendo aenigmate sollertia significatur. εὗρε πεντηκοντάδας Naupl. fr. 379, 5. — || Huic significationi proxima est *statu aliquo potiendi*, cum forte oblato, tum studiose expetito. Ex priore genere est ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον Tr. 284 et quod *pati* interpretere τὰν [τᾶν] δεινὰ δ' εὑροῦσαν [εὑρουσᾶν] πρὸς αὐθαίμων πάθη OC 1078 ch. Ex altero illa sunt: ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὕρωσι El. 1061 ch. κοὐδ' ἂν σε λυπήσασα δεξαίμην βραχὺ αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος 1305. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους Alead. fr. 109, 1 ubi quidem medii usus non erat, quia opes ipsae amicis non utuntur. Omnino medii usus infrequens. *Sibi parare* significat καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος εὑρόμην Ai. 1023. τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται El. 625 aliquantum differt. Sed dubium non est, quin El. 1061. 1305. Tr. 284 recte dictum foret εὑρέσθαι, qualia iure Ammonio et Dawesio posse opponi mônet Schaeferus l. c. His adde Euripidea Phoen. 411. Bacch. 971.

Εὔροος *pulchro fluento.* τὸν εὔροον Σπερχειόν Ph. 491.

Εὐρύαλος (ᾰ) n. pr. Eius historiam Soph. tractavit in cognomine fabula: v. Eust. p. 1796, 52 [Dind. fr. 215 a].

Εὐρυδίκη n. pr. τάλαιναν Εὐρυδίκην Ant. 1180.

Εὐρύνωτος *lato tergo praeditus.* οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι Ai. 1251.

Εὐρύς *amplus.* εὐρέι πόντῳ Tr. 115 ch.

Εὐρυσάκης n. pr. Εὐρύσακες Ai. 340. παῖ... Εὐρύσακες 575 [ubi eponomasia a σάκος fit]. [De cognomine Soph. fabula v. Dind. fr. 215 b.]

Εὐρυσθεύς n. pr. ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεύς Tr. 1049.

Εὐρύτειος *quod est Euryti.* πόλιν τὴν Εὐρυτείαν Tr. 260. τὴν Εὐρυτείαν παρθένον 1219 v. Λαβδάκειος.

Εὔρυτος n. pr. Εὐρύτου πόλιν Tr. 74. 244. 750. Εὐρύτου σπορά 316 quem locum recte distinguendo insigniter iuvit Schaef. Εὐρύτου σποράν 420. πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου 380. ὡς Εὔρυτόν θ' ἕλοι, τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν 353. *Εὐρύτου δεσπόζειν θρόνων (Εὔρυτον) 363. Versus minime expeditus recte videtur deleri. [v. Addenda ad p. 164 v. δεσπόζω.] (I p. 712, 2.)

Εὐρώδης *vastus.* ἀν' [sic Dind., ἀνὰ τὰν LA] εὐρώδη Τροίαν Ai. 1190 ch. schol. σκοτεινὴν καὶ ἀερώδη τοῖς Ἕλλησιν· ἢ σεσηπυῖαν, ἔνθα ἐχρονίσαμεν. Hoc posterius ineptissimum. Both. olim εὐρυεδῆ, Herm. ἀερώδεα coniecit, sed εὐρώδης poetica libertate ex εὐρύς procusum: v. Lobeck. parerg. ad Phryn. p. 541; idque firmatur ab Hesych., qui εὐρώεντα interpretatur πλατέα, ἀναπεπταμένα,

Εὐρώεις. τάφον εὐρώεντα Ai. 1167 an. Iure videtur Herm. non ab εὐρώς, sed ab εὐρύς ducere, velut εὐρώδης, nec magis tamen *latum* quam *caliginosum* significare, sed *vastum* potius: v. Lobeck. parerg. ad Phryn. p. 541. Et non σκοτεινόν modo sed etiam πλατύν interpretantur Tzetz. ad Hesiod. Opp. et Dies p. 152, et Hesych. Nec de *tumulo* magis, quam de *domicilio* Aiacis apud inferos cogitandum.

Εὐρωπία terra. Steph. Byz. v. Εὐρώπη. λέγεται καὶ Εὐρώπεια καὶ διὰ τοῦ ῑ Εὐρωπία παρὰ Σοφ. ἐν Αἰχμαλ. (fr. 37) καὶ νησιώτας καὶ μακρᾶς Εὐρωπίας. Vulgo μακρᾶς, Brunck. μακράν, v. μακρός.

Εὐρώτας fluvius. νὴ τὸν Εὐρώταν Lac. fr. 339, 1.

Εὐσέβεια et εὐσεβία *pietas.* Hoc, cum brevi opus penultima, tragicis dictum, Sophocli bis: ἵν' ἂν εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες OC 189 an. (cf. ἵνα). τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα Ant. 943 an.; sic enim recte Tricl.; libri εὐσέβειαν. De illa forma primi observarunt Dorvill. ad Char. p. 446. Valck. ad Phoen. 1475. — *ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς Ph. 1443 [secl.

Dind.]. Sic libri, quae scriptura minus apte defensa a Tyrwhitto, parum feliciter tentata ab aliis etiamsi scripseris οὐ γὰρ εὐσέβεια, non optime cum praecedentibus cohaeret. Lacunam posuit Herm. σέβειν μὲν εὐσέβειά τις Ant. 872 m. ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς ἁπάντων τ' εὐσέβεια [ι super ει a m. ant. LA] θνατῶν El. 250 ch. ἁπάντων εὐσέβεια iungenda, *pietas qualiscunque*. πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει El. 464 *pia suadet*. εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω θανόντος οἴσει 968 *laudem pietatis feres*. τᾷ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ, 1097 ch. *Iovis reverentia*.

Εὐσεβέω *pietatem colo*. εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς Ph. 1441. Suid. v. εὐσεβεῖν. Sententiae occultam vim v. ap. schol. εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς Ant. 731. εἴπερ εὐσεβεῖν βούλει Tr. 1222. τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον Ai. 1350, οὔτε σωφρονεῖν οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστι El. 308. ἐπεί γε δὴ τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην Ant. 924 *pie faciendo impietatis contraxi crimen*, v. Erf. et de pietate in mortuos Markl. ad Eur. Suppl. 559. εὐσεβεῖν τινά non dici recte observavit Valck. ad Phoen. 1331, nam εὐσεβεῖν τι, in quo τί adverbiascit, contra eam regulam nihil valet. Paruerunt Pors. ad Phoen. 1340. Seidl. ad Trach. 85. Nec Musgravii argumentum ab ἀσεβεῖν cum quarto casu dicto desumptum contra produci potest, id enim cum sit *impie facto deos violare*, sic ponitur κατὰ τὸ σημαινόμενον, id quod in εὐσεβεῖν non cadit. Corrigendus Aesch. Ag. 329 prout recte εὖ σέβοντες in codd. legitur Eum. 973 praeter Guelph.; primus Steph. εὐσεβοῦντας dedit. (I p. 713, 6.)

Εὐσεβής *pius*. De homine: ἥκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβής τε OC 287 *purum a scelere* se dicit, quippe divino iussu adventantem. — τὸν εὐσεβῆ βροτῶν OC 279. οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ Ph. 1051. τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς κἀξ εὐσεβῶν El. 589. τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν Alet. fr. 94, 6. De re: τό γ' εὐσεβὲς μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον OC 1125. — *Superlativus:* κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν Ph. 85.

Εὐσεβῶς *pie*. τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά OR 1431.

Εὔσεπτος *pius*. τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων ἔργων τε OR 864 ch.

Εὔσημος *perspicuus*. οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς Ant. 1021. [αἰσίους ἀ. β. coni. Nck.] Non opus de *fausto vocum editarum omine* cogitare [sed v. K. Schwarz. prog. Vinar. 1863. p. 13]; *articulatum* vulgo significat, v. Iacobs. ad Aelian. HA 2. p. 95, et inde bene ad oscinum voces a vate intellectas transfertur. Lucem accipit ex v. 1003.

Εὐσκευέω *bene paratus sum*. οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν Ai. 823. Suid. i. v.

Εὐσκίαστος *opacus*. κοίταν δ' ἔχει νέρθεν εὐσκίαστον αἰέν OC 1707 m.

Εὔσοια *salus*. τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔσοιαν ἀρκεῖ Amphitr. fr. 124, 1 ap. schol. OC l. c. εὐθένειαν explicantem. In OC enim v. 390 vera scriptura est σὲ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν, servata a Suida v. εὔσοια, Zonara p. 912 et schol.; libri male εὐνοίας. Illud Hesychii gl. spectat, εὔσοια; εὐθένεια, σωτηρία.

Εὐστἄλής *expeditus*. γένοιτο δὲ πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλής Ph. 780.

Εὔστολος *bene instructus*. ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεώς Ph. 516 ch.

Εὐστομέω *cano*. πυκνόπτεροι δ' εὐστομοῦσ' ἀηδόνες OC 18. Memorat Poll. 2, 10. Illustrat Iacobs. ad Callistr. p. 613. Schneider. ad Aelian. HA 2. p. 21 ed. Iacobs.

Εὔστομος i. q. εὔφημος. εὔστομ' ἔχε, παῖ Ph. 201 ch. *tace*. Suid. εὐστομεῖν, εὐφημεῖν, addita Ionica locutione εὔστομα κείσθω. Cf. Sturz. ad Hellanici fr. p. 34. (I p. 714.)

Εὖτε *quando* et *ex quo*. ἔστι δὲ καὶ χρονικόν, οἷον τὸ ἡνίκα. Suid. Indicativum rei factae, coniunctivum incerto tempore futurae postulat. εὖτέ γε εἵλου τὸ κάκιον αἰνεῖν Ph. 1099 ch. εὖτε νῦν ἕδρας ἔκαμψ' ἐγώ OC 84. εὖτε Αἴας μετανεγνώσθη θυμοῦ Ai. 705 ch. εὖτε γὰρ Μυρτίλος ἐκοιμάθη El. 508 ch. — εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ OC 1229 ch. *cum iuventa adest*. εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα ῥέξῃ Tr. 287. εὖτ' ἂν Αἴγισθος μόλῃ El. 627. Cum optativo nunc non legitur. — Mirum est quod Herodianus EM p. 398, 45 ex ὅτε ortum dixerit, Apollonium secutus de adv. p. 538, 5. V. Buttm. Lexil. 2, 227.

Εὐτύχεια *fortuna*. EM p. 462, 25: εὐτυχία. εὕρηται δὲ καὶ εὐτύχεια παρὰ Σοφ. (fr. inc. 882). Poetae igitur in hoc vocabulo ad legem sermonis communiter omnibus violatam revoluti sunt. [Metri necessitati concessisse poetam dicit Dind. ad Ant. 814.]

Εὐτῠχέω *secunda fortuna utor;* de re *prospere succedo*. εἴπερ εὐτυχεῖ Tr. 192. πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ El. 945. Suid. v. εὐτυχεῖ, explicans ἐπιτυγχάνεται. ἀλλ' εὐτυχοίης OR 1478. κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ Ai. 263. δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με; 1126. τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν OR 88. πάντα adverbiascit; sensus hic: *secundis aequiparanda, dum eventus prosperi spem dent*. οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον οὔτ' ἀτωμένη Ant. 17 v. Herm. τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' ἀεί 1159. δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα El. 68. νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις 794. ὅτῳ πάρα μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἵλεων γελᾶν Ai. 1011. τὸν εὐτυχοῦντα πάντ' ἀριθμήσας βροτῶν οὐκ ἔστιν ὅντιν' εὑρήσεις ἕνα Phaedr. fr. 610, 1. Scribendum fortasse τὰ δ' εὐτυχοῦντα: v. πᾶς [τὸ δ' εὐτυχοῦν πᾶν ἐξαριθμήσας scr. Dind. c. Nauckio]. — κοὐδεὶς ἂν οὕτως εὐτύχει κακὸς γεγώς Alet. fr. 94, 10. — ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν El. 1299. Augmenti nullum vestigium [Dind. invexit fr. 94, 10]; de aliis v. Brunck. et Matth. ad Eur. Hec. 18. 1184. 1204.

Εὐτῠχής *faustus*. πότερον εὐτυχῆ λέγω, ἢ δεινά; El. 766. δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχής 999. LA εὐτυχεῖ, ἧς a m. pr. superscr., nec illa scriptura ex male intellectis glossis, quales in codd. Lipss. leguntur, orta putari potest, neque deterior est altera. εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὑτοῦ πόλει ἐμοί τε OC 308. — *felix*, i. e. secundo rerum cursu utens. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπτωκότες OR 145. μέμνησθ' ἐμοῦ θανόντος εὐτυχεῖς ἀεί OC 1555. ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρίν fr. inc. 964, 4. — De *re:* εὐτυχῆ κλύουσα πρᾶξιν τήνδε Tr. 293. — *Comparativus*. γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος Ai. 550.

Εὐτυχῶς *feliciter*. σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς Ant. 701. ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ μακρὰν ἀπῳκεῖτ'; εὐτυχῶς μέν, ἀλλ' ... OR 998 *cum prospero rerum mearum eventu*. (I p. 715, 5.)

Εὐῠφής *bene textus*. εὐυφῆ πέπλον Tr. 602. Eust. p. 599, 44, nisi is fortuitus error est, εὐαφῆ legit [in LA est εὐυφῆ, sed ἀ super εὐ ab S posito. Dind. c. Wunder. scripsit ταναϋφῆ].

Εὐφᾰρέτρης *pulchre pharetratus*. τὸν εὐφαρέτραν Ἀπόλλω προστάταν Tr. 208 ch.

Εὐφημία *silentium*. εὐφημίαν νῦν ἴσχε Tr. 178. εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω fr. inc. 764. Aut sic aut de *bona fama* explicandum σῶζε τὴν εὐφημίαν Eriph. 206.

Εὔφημος *bene ominatus*. Proprie εὔφημα φώνει Ai. 362. 591. El. 1211. Tralatum ad *silentium* significandum εὐφήμου [εὐφάμου Dind.] στόμα φροντίδος ἱέντες OC 132 ch., quod attulit Suid. v. εὐφήμου στόμα, cuius verba turbata sunt, sed sub finem recte scribitur εὔφημον, τὴν σιωπηλόν. εὔφημος ἴσθι μοῦνον ἐξορμωμένη Palam. fr. 426 *cave loquaris*. — Contra mali ominis vitandi causa Clytaemnestra deos precatura dicit οὐκ οὖν ἐάσεις οὐδ᾽ ὑπ᾽ εὐφήμου βοῆς θῦσαί με; El. 630. δυσφημίας enim dictura erat, et sic εὔφημον βοὴν intellexit Abresch. an. ad Aesch. Ag. 1225. Quanquam nihil obstat, quominus de *silentio* interpretemur cum Seidl. ad Eur. Troad. 566.

Εὐφορβία *pastus abundans*. σφαδάζεις πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ fr. inc. 727.

*Εὐφόρως v. εὐπόρως.

Εὐφραίνω *gaudio impleo*. ἃ τὸν τοῦδ᾽ οὔποτ᾽ εὐφρανεῖ βίον OC 1353. ὧδέ γ᾽ Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμι Ai 469 [sic Dind. ex apogr.: εὐφραίναιμι LA]. — Passivum est *gaudere*. εἰ μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται; Ai. 280.

Εὐφρόνη *nox*. μέλαινά τ᾽ ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη El. 19 v. ἄστρον. — πήματα ἀγὼ κατ᾽ ἦμαρ καὶ κατ᾽ εὐφρόνην ἀεὶ θάλλοντα ὁρῶ 259. ἐπειδὰν εὐφρόνη ζεύξῃ μία fr. Ter. 517, 11. *ὅλην δ᾽ ἐκείνην εὐφρόνην ἐθόρνυτο inc. L 9 Brck. [est Pseudosophocleum v. βαθμός]. εὐφρόνας δύο 713, 3 [ubi dualem εὐφρόνα posuit Dind.]. Horum nescio quid ante oculos habuit Sophoclem antestatus Theo progymn. p. 146, inde ductum nomen professus, quod noctu τὸ φρονεῖν ὡς μάλιστα τοῖς ἀνθρώποις παραγίγνεται, itaque explicat Eust. p. 168, 3. 1140, 64, eademque Suid. respicit v. εὐφρόνη. De tono v. Arc. p. 112, 10.

Εὔφρων *propitius*. Ἀπόλλων, ἐμοὶ ξυνείη διὰ παντὸς εὔφρων Ai. 705 ch. Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα Ὀρέσταν El. 162 ch. v. βῆμα. — ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ εὔφρονες Ἀργείοις οὐκέτ᾽ ἄνδρα μὴ τόνδ᾽ ἴδητε Ai. 420 m. Quattuor syllabis esse εὔφρονες pronuntiandum monet Herm. Vulgo post Ἀργείοις distinguitur, et ita explicuit Eust. p. 890, 21: διὰ τὸ χρησιμώτατον (fluvium) γενέσθαι τοῖς Ἕλλησι, ridicule; magis etiam schol. Pal.: ἡδεῖς, εὐφροσύνην ποιοῦσαι, διὰ τὸ ποτόν. Erf. olim coniecit δύσφρονες, sec. Homeri μάχην παραποτάμιον, deinde contulit Aesch. Pers. 487, quod de laetificandis arvis dictum hic alienum est. Melius Abresch. ad Aesch. Suppl. 979, quod ibi exstat, τόπος εὔφρων comparavit, a schol. explicatum εὐφραντικός, ἡδύς. Herm. distinctione post Ἀργείοις sublata recte explicat, *non amplius hunc Argivis faventes videbitis*, i. e. victorem. — ὅταν δ᾽ ἐς ἥβην ἐξικώμεθ᾽ εὔφρονες [ἔμφρονες Dobr.] Ter. fr. 517, 6 *laeti*, *securi* vim habere videtur. (I p. 716, 11.)

*Εὔφυλλος. Aeg. fr. 24, 1 v. φύλλον.

Εὔχειρ *artifex*. ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη OC 472. Daedalum illum artificem fuisse Ἀτθιδογράφους haud dubie secutus schol. refert.

Εὐχερής *tractatu facilis*. ὅρα σύ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς Ph. 519 *ne iusto facilius concesseris*, ut postea te poeniteat fecisse. πάντα ταῦτ᾽ ἐν εὐχερεῖ ἔθου 875 *contempsisti*.

Εὐχή *precatio*. μήτ᾽ ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν OR 239. ἄνακτι τῷδ᾽ ὅπως λυτηρίους εὐχὰς ἀνάσχω El. 636. In Ph. 782 libri δέδοικ᾽, ὦ παῖ, μή μ᾽ ἀτελὴς εὐχή cum lacuna. v. δέος.

Εὔχλοος *floridum reddens*. εὐχλόου Δήμητρος εἰς προσόψιον πάγον OC 1600. Hanc Cererem χλόης nomine Athenienses coluerunt. V. schol. l. c. Pausan. 1, 22, 3. Eust. p. 772, 62.

Εὔχομαι || *precor, inprimis deos*. τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς μήτ᾽ ἄροτον ... ἀνιέναι OR 269. εὔχομαι δ᾽ ὅμως Tr. 1190. ὁμοῦ κἀμοὶ θανεῖν εὔχου Ai. 392. εὔχου τελεῖσθαι τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ 686. ἄνδρες εὔχονται γονὰς κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν Ant. 641. οἱ δ᾽ ἔχοντες εὔχονται φυγεῖν fr. inc. 741, 2 *optare* adsignificat, velut νῦν δὲ τοῦτ᾽ εὔχεσθέ μοι OR 1512 [εὔχεσθαί μοι LA ηὔχθω μόνον Dind.], quod Herm. nescio quo modo *passive* dictum esse existimat, quod passivum sermo ignorat. πημονὰς εὔχου λαβεῖν Tr. 1189 *voto obstringere* adsignificat. — καὶ σοὶ πολλάκις τόδ᾽ εὐξάμην Ph. 1019 *a diis deprecor*. εἰς ὅσον θεοῖς εὐξώμεθα 1077 i. q. προσευξώμεθα. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ᾽ ἂν εὐξαίμην κλύων OC 41 v. Herm. οὔτε γάμον οὔτ᾽ ἂν ὄλβον ἔκμετρον ἔνδον εὐξαίμαν ἔχειν Creus. fr. 324, 3 sic Dind. c. Herm.: libri εὔξαιμ᾽ ἄν. cf. Schaef. app. ad Plut. Hemsterhus. p. 549 ed. Lips. πῶς θεοῖς εὔξεσθ᾽ ἐμοῦ πλεύσαντος αἴθειν ἱερά; Ph. 1032. Sensus cum postulet *quomodo prae male ominato clamore supplicare et sacrificare poteritis*, nec eum ferant verba Brunck. ἕξεσθε, quasi id pro δυνήσεσθε dici possit, Wakef. ἕξεις, Piers. ἔξεστι, alii aliter coniecerunt. Vauvillers. *gloriabimini* interpretatur, quod Hermannus sequitur, mihi ferri posse non videtur. Ego *vota facere* significari arbitror, quod cum αἴθειν ἱερά bene congruit. — οὕτω γὰρ εὔγμην στελεῖν χιτῶνι Tr. 610. — || *glorior*. εὔχεται κατασκαφῇ Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν OC 1318. *Iustae laudis* adsignificationem cum *precibus* coniunctam, quae illius tralationis origo est, reperio OC 59. οἱ δὲ πλησίοι γύαι τόνδ᾽ ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν ἀρχηγὸν εἶναι. [Huc pertinebit Musgravi coni. τίς ἐν τοῖσδ᾽ ἀνὴρ θυμοῦ βέλη εὔξεται (libri ἔρξεται) ψυχᾶς ἀμύνειν; OR 894 *quis poterit arcere?*) — De *usu* verbi notabile, quod semel dictum cum futuro φθερεῖσθαι OR 272, de quo ambiguus haerebat Elmsl. propter schol. Aug. b φθαρῆναι suadentem et Thomam p. 166. Nunc dudum ei loco satisfecit Lob. ad Phryn. p. 745 sqq. — De *augmento* observandum, Ph. 1019 ηὐξάμην esse in LA, sed ευ a m. pr. supra posito, Tr. 610 codd. ηὔγμην habere dici, velut κατηύχετο v. 764 [hic tamen κατήρχετο Meinek.]; etsi autem plura eius scripturae exempla reperiri possunt, tamen tales novitiorum librariorum errores antiquam doctrinam evertere non possunt. Nam novellam Byzantinorum hominum inscientiam prodit EM p. 400, 26, ubi ηυ commendabile visum Atticis refertur, quod ει in η convertant, cum vulgaris sermo ει et ευ servet, cuius rei ineptissimum exemplum promitur εἴργω, εἶργον. Rectius praecipientem v. Herod. Herm. 314, 38. Suid. v. εὐλόγησα, unde in compendium redacta, sed vitiose, edidit Piers. post Moerin p. 460, quippe apud quem sic contra morem Atticistarum ηὐχόμην et εὐχόμην, ηὐδόκουν et εὐδόκουν iuxta commendari vide-

antur. Moerin ipsum p. 175 interpolatum videri diximus v. εὐθύνω.

Εὖχος *optatum*. ἕν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε Ph. 1203 m.

Εὔχρυσος *auro dives*. ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις Ph. 393 *auro fecundus*.

Εὐώνυμος *sinister*. ὠλένην εὐώνυμον Tr. 926.

Εὐῶπις *pulchris oculis*. ἁ δ' εὐῶπις ἁβρά Tr. 523 ch.

Εὐωριάζω. Hesych. v. εὔωρος: ὡς ὁ αὐτὸς (Soph.) ἐν Σκυρίαις χρῆται τῷ εὐωριάζειν (fr. 505) v. εὔωρος, et cf. Blomf. ad Aesch. Prom. 17.

Εὔωρος *opportunus, maturus*. εὔωρος γάμος Σοφ. Ἔριδι (fr. 200) ἤτοι ὡραῖος (ὥριος cod.) ἢ ὀλίγωρος. οὕτω γὰρ λέγουσι κατ' ἀντίφρασιν, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Σκυρίαις κ. τ. λ. Ex his perspicuum videtur εὔωρον γάμον dictum pro καίριον s. ὡραῖον, sed εὐωριάζειν pro ὀλιγωρεῖν. Ita Phot. testis est p. 39, 4: εὐωρία; ὀλιγωρία, εἴληπται δὲ ἐκ τῶν ἐναντίων. εὐωριάζειν, ἀφροντιστεῖν κατ' ἀντίφρασιν. ὥρα (scr. ὤρα) γὰρ ἡ φροντίς. [In Soph. verbis γάμου legendum esse, id quod docet quamvis falsa interpretatio ὀλίγωρος, monuit Nauck.] (I p. 718.)

Εὐώψ proprie *visu pulcher*. τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν Ant. 530 an. Tralate *faustus, exoptatus*. εὐῶπα πέμψον ἀλκάν OR 189 ch. Ab εὐώπης esse et vocativum alloquendi olim existimabat Brunck. εὐῶπι coni. Lob. ad Ai. p. 275 [et Paral. 1, 269], sed vulgatum bene firmavit Erf., inprimis Aeschyleo dicto Cho. 487. Cf. Elmsl. l. c. et ad Bacch. 553 — De tono v. schol. Il. ι 502. Eust. p. 768, 37, qui simul illud ex Antigona profert.

Ἐφαγιστεύω *sanctum morem custodio*. ἐπὶ χρωτὶ διψίαν κόνιν παλύνας κἀφαγιστεύσας ἃ χρή Ant. 247. Cum de *inferiis* dicatur, ab ἀφαγιστεύω vix commode repeti potest. [v. ἐφαγνίζω] Gl. codd. T et Dresd. a ἐπ' ἐκεῖνον καθοσιώσας.

Ἐφαγνίζω *sacra*, inprimis *iusta facio*. τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι Ant. 196 gl. ἐπὶ τῷ τάφῳ ἁγνίσαι τὰ πάντα et ἐπὶ τῷ τάφῳ ὁσίως ποιῆσαι. His quidem nihil tribuerem, cum ἐφαγνίζω a lexicorum veterum conditoribus non commemoretur, sed ἀφαγνίσασθαι Hesych. explicet καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι, Suid. autem ἀφαγνίσαι, ἀποδοῦναι, καθιερῶσαι, quae totidem literis scripta ap. Gr. Bekk. p. 468, 15, maxime autem Phryn. suspiciendus sit, App. Soph. p. 26, 29: ἀφαγνίσαι: ἀντὶ τοῦ ἀνιερῶσαι καὶ ἀναθεῖναι. Ἀφαγνίζειν est etiam Eur. Alc. 1151 Herm., sed *desecrandi* significatione. Ap. Soph. ἀφανίσαι, vel ἀφαγνίσαι sine fide est. Sed ἐφαγνίσαι est in LA et apogr. aliquot.

Ἔφαλος *in litore situs*. ἐφάλοις κλισίαις Ai. 192 ch.

Ἐφάπτω ab *alligandi* vi deductum est ad *moliendi* s. *perficiendi* significationem, causae et effectae rei vinculum. ἔγνω τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε Tr. 933. ὀργή Deianirae est sibi propter interemtum Herculem iratae. Musgr. pro ἐφάπτοιτο dictum interpretatur *reprehendere*. — Medium est *manum iniicere*. ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν OC 859. ἱκέτης ἔφαψαι πατρός Ai. 1172. — [Λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα Ant. 40 proverbialiter est dictum: illud *solvere difficultates*, hoc *conficere rem* significat, v. Boeckh. et Wund. ad h. l.: cf. εἰ μὴ ξυνάπτων ἀλλὰ συλλύσων πάρει Ai. 1317. ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλυσόμαι Ant. 1112. — In LA est ut in plerisque ἢ θάπτουσα, sed c. γρ. καὶ ἢ 'φάπτουσα.]

Ἐφαρμόζω *addo*. λόγων τε πίστιν ὧν ἔχει ἐφαρμόσαι Tr. 623 *firmare dictorum fidem*.

Ἔφεδρος proprie *insidens*. ἰὼ ταυροκτόνων λεόντων ἔφεδρε Ph. 401 ch. *vecta leonibus*, v. Intpp. — Tralate ἔφεδροι οἱ ἐπιτηροῦντες Hesych. ἔφεδρος, ἐνεδρεύων Phot. p. 39, 21. καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος Ai. 610 ch. φησίν, ὅτι ἔσχατος καὶ ὡς ἔσχατος ἐλείφθη ὁ Αἴας εἰς κακόν schol., quae cum versibus Soph. ipsis in librum suum retulit Suidas, hos etiam schol. Ar. Ran. 803. Dictum de iis, qui concertationis exitum exspectantes assident, congressuri cum victoribus. v. Lob. (I p. 719, 2.)

Ἐφέπομαι *obsequor*. γνώμας, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι Ant. 636. ἣν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν El. 967. τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ; 1037.

Ἐφέσειος. Steph. Byz. v. Ἔφεσος: τὸ ἐθνικὸν Ἐφέσιος· εὕρηται καὶ Ἐφέσεια διὰ διφθόγγου· οὕτω γὰρ ἐν Ἀλεξάνδρῳ Σοφ. fr. 82. [De eadem forma in titulis extante v. Boeckh. CIG 2. p. 778 et 1001.]

Ἐφέσπερος *occidentalis*. ἤ που τὸν ἐφέσπερον [ἐφ' ἕσπερον LA a m. rec.] (χῶρον) πέτρας νιφάδος πελῶσ' Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ OC 1059 ch. *occidentem versus aufugerunt*. v. Reisig.

Ἐφέστιος. Proprie *quod est arae* vel *foci domestici*. ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι OR 32 *in arae gradibus*. εἶτα τόνδ' ἐφέστιον πῆξαι σκῆπτρον El. 419 *iuxta focum*. ἐφέστιον σέλας Tr. 607. τὸ κατ' οἶκον πῦρ schol., opponiturque *sacrificio*, ἕρκει ἱερῷ, i. e. τῷ περιβωμίῳ τεμένει. Iam figuratam dictionem monstrat ἀνολολυξάτω δόμος ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς Tr. 205 ch. Schol. ταῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν εὐχαῖς. ἐλθόντ' εἰς δόμους ἐφέστιον Tr. 262 *ingredi domum*. πρός τ' ἐφεστίου Διός Ai. 492, qui idem Ἕρκειος, *domus tutor*. περιστερὰν ἐφέστιον οἰκέτιν fr. inc. 744. V. de hoc vocabulo Nitzsch. ad Hom. Odyss. 7, 244. — Trachiniarum illud v. 607. Eust. nonnullis respicere visus p. 1908, 34 scribens σέλας οὐ μόνον πυρός, ἀλλὰ καὶ ἡλίου, ὅθεν παρὰ Σοφ. ἡ ὀπή, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, παρὰ τὸ σέλας φασὶν ἐμβιβάζειν. Si quid perspicue intelligitur, hoc est, Trachiniarum versum ab Eust. non respici; praeterea ut nunc illa scripta leguntur, sensu carent. Quomodo enim ὀπή dici potuit παρὰ τὸ σέλας ἐμβιβάζειν, quae inter se dissimillima sunt? De *lumine igitur fenestris intromisso* ipse quoque, ut Herm., interpretor, sed sic scribo et distinguo: ὅθεν παρὰ Σοφ. ἡ ὀπὴ σελασφόρος, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, παρὰ τὸ σέλας, φασίν, ἐμβιβάζειν.

Ἐφευρίσκω. I. *Formae*. ‖ *Activi perfectum* ἐφεύρηκα OC 1257. El. 1093 ch. — *aoristus* ἐφεῦρε OR 1213 ch. Naupl. fr. 379, 1 ib. 9. 380, 3. ἐφεύρετε El. 1235. ἐφευρεῖν OC 504. — ‖ *Passivi praesens* ἐφευρίσκει OC 938. — *perfectum* ἐφεύρημαι OR 1421. — *aor.* ἐφευρεθῇς Ant. 281. ἐφευρεθῇ inc. 669, 1. Augmenti nullum in codd. vestigium, sed tamen Elmsl. ἐφηύρημαι edidit OR 1421. [et ἐφηῦρε 1213. ἐφηύρηκα OC 1257 Dind.] — II. *Usus*. Paulo fortius quam εὑρίσκω significatione prope ab illo abest. ‖ *Forte invenire*, inde *deprehendere*. ὃν ἐφεύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον OC 1257. ἐφεῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος OR 1213 ch. ἐπεί σ' ἐφεύρηκα μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν El. 1093 ch. ἐφεύρετ', ἤλθετ', εἴδετε 1235. Ita *passivum* dictum

ἐφεύρημαι κακός OR 1421. δρῶν δ' ἐφευρίσκει κακά OC 938. μὴ 'φευρεθῇς ἄνους Ant. 281. κλέπτων ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῇ fr. inc. 669, 1. — ‖ *Quaerendo et cogitando reperire.* Illud: τόπον δ' ἵνα χρὴ 'σται μ' ἐφευρεῖν OC 504. Alterum: ἐφεῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ Naupl. fr. 379, 1. ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα ib. 9. χρόνου τε διατριβὰς ἐφεῦρε fr. 380, 3.

Ἐφήκω *praesens adsum.* ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει Ant. 1257 an. καιρὸν δ' ἐφήκεις Ai. 34. Ὀρέστην παυστῆρ' ἐφήξειν El. 304.

*Ἐφήμερος v. ἐφίμερος. (I p. 720, 10.)

Ἔφημαι *assideo.* πόντου θινὸς ἐφήμενος Ph. 1124 m.

Ἐφημοσύνη *iussum.* τῶνδ' [sic Dind. et Thudichum: τοῦδ' libri] ἐφημοσύνᾳ Ph. 1144 ch. Tricl. εὐφημοσύνᾳ, quod cum nec sensu constet, nec sermonis legi conveniat forma, tamen a Buttm. probatum est.

Ἐφίημι. I. *Formae.* ‖ *Activi praesens* ἐφίημι El. 556. — *aor.* 1. ἐφῆκα El. 631. ἐφῆκεν Ai. 1297. — *aor.* 2. ἐφῇς El. 554. 649. ἐφείς Ai. 495. recte LA pr. LB Flor. Γ, ἀφείς apogr. pleraque. — ‖ *Medii praesens* ἐφίεμαι Ai. 112. 116. Ph. 770. 1315. ἐφίεσαι OR 766. ἐφίει El. 144 ch. ἐφίεται pro ἐγγίζεται, quod nihili est, Brunck. corr. Laris. fr. 68 [ubi ἐπεύξεται Nauck.]. ἐφιέμεσθα OR 1055. — *impf.* ἐφίετο El. 51. Ai. 991. OC 1605 ubi Elmsl. inutilissime coni. ἐφίεται. — *aor.* ἐφεῖτο Tr. 286. Ph. 619. El. 1111. —.— II. *Usus.* ‖ *Activi.* a. *proiicio* significat, assignificatur autem *tradi* aliquid et *permitti.* μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν ... χειρίαν ἐφείς τινι Ai. 495 *cuiusvis arbitrio permittens.* ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν 1297. — b. *concedo, potestatem do.* ἢν ἐφῇς μοι El. 554. καὶ μὴν ἐφίημι 556. ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν 631. μή με πλούτου εἴ τινες δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς 649. — ‖ *Medii.* a. cum genitivo *cupere, petere.* κοὐκ ἦν ἔτ' οὐδὲν ἀργὸν ὧν ἐφίετο OC 1605. Melius hoc convenit, quam *mandare.* τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει; El. 144 ch. Afferunt Suid. v. ἐφίῃ et Zonar. p. 935, ille ἐπιθυμεῖς interpretatus. ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι ἄκουσον Ph. 1315. Sic etiam cum infinitivo dicitur. τύραννον πᾶς ἐφίεται [ἐπεύξεται Nck.] φυγεῖν Laris. fr. 68. — b. cum accusativo vel etiam pendente alia sententia *mando, iubeo.* ὡς ἐφίετο El. 51. ἐφίεμαι μηδέ τῳ τέχνῃ κείνοις μεθεῖναι ταῦτα Ph. 770. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; OR 766. ὅντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα 1055 *venire iussimus* interpretor, non nescius posse etiam de voluntate et desiderio intelligi. τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι Ai. 116 [deleto τοῦτο coni. Dind. σοὶ δ' ἐφ., θεά]. τοῦδέ σοι μέλειν ἐφίετο 991. ἀλλά μοι γέρων ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι El. 1111. ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς ἐφεῖτο Tr. 286. Suid.: ἐφεῖτο, ἐπετέλλετο, illorum exemplorum unum spectans. — Paulo aliter dictum κάρα τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι Ph. 619 schol. ἐφεῖτο καὶ ὑπέσχετο, quod nihili. Est potius *concedebat,* medii autem vis in eo constat, quod *de se potestatem* volenti facturus erat. Item solitarium est χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι Ai. 112, quod specie tantum tenus Latine *salvere te iubeo* redditur. *Nihil mihi tecum intercedit,* ut nunc explicat Herm., quomodo in verbis insit et ad sententiam congruat, pariter ambigo; melius olim ad Vig. p. 768 *contenta sis velim* interpretatus est, et probavit Lob. — De ῖ v. ἵημι. (I p. 721, 8.)

Ἐφίμερος *desiderium ciens.* ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος OR 1375. νόσημ' ἔρωτος τοῦτ' ἐφίμερον κακόν Ach. Am. fr. 162, 1. Legebatur ante Meursii correctionem ἐφήμερον ap. Stob. 64, 13.

Ἔφιππος *equester* (curulis). κλύδων' ἔφιππον El. 733 *procella equestris* est curruum et equorum cum strage concurrentium et collisorum.

Ἐφίστημι. Non leguntur nisi illae verbi partes, quae intransitive significant, praeter unum *passivi* exemplum, sed et ipsum intransitive dictum, de *adsistente:* *ταχὺς δὲ βαθμοῖς νυμφικοῖς ἐπεστάθη ὁ μοιχός inc. L. 5 Brck. [est Pseudosophocleum v. βαθμός]. Eodem sensu hae activi partes dicuntur: τὼ δ' ἐφέστατον πέλας El. 1401. οἰωνῶν ἐφεστᾶσι [ἐφεστᾶσιν] σκοποί Ai. 945 *appositi invigilant.* τίνα πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων; OC 558. — Tralate dicuntur haec. μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοί Tr. 1170 *impositi* ab Eurystheo Herculis labores. πρίν μοι τύχῃ τοιάδ' ἐπέστη OR 777 *accidit.* Qui *imponuntur* quasi *aliis,* i. e. οἱ ἐν τέλει sunt Ai. 1072: ἄνδρα δημότην μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν. — De vitioso ἐφίσταμαι El. 192 ch. v. ἀμφίστημι. De explicatione ceteris memorabilius est exemplum Tr. 339: τί δ' ἐστί; τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; Schol. τίνος ἕνεκα τὴν πορείαν καὶ τὴν εἴσοδον ἱστᾷς καὶ κωλύεις; Sequuntur Brunck., *meum sistis gradum* interpretatus, et Herm., ut medium pro activo dictum sit, de quo usu v. Hemsterh. ad Luc. Nigr. p. 254 t. I. Bip. Abresch. ad Aesch. Ag. 915 *ponere pedem* interpretatur; quod quomodo cum pronomine με conveniat, nemo dixerit. Verior his est tertia explicatio, nunc etiam a Lob. probata in monogr. fig. gr. p. 14 (edita a. 1832), τί με προσέρχῃ; et quae post dicit nuntius, σταθεῖσ' ἄκουσον, tantum absunt, ut illam interpretationem labefactent, ut confirment etiam. Festinantem enim abire mulierem et ab importuno homine sese paene manu iniecta retineri indignantem *consistere saltem et audire paulisper* iubet [v. K. Schwarz. accus. des inh. p. 15]. (I p. 722.)

Ἐφοράω. ‖ *praesens intueor.* ἐπεῖδες τάνδ' ὕβριν; Tr. 887 ch. ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις 889. τὰν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν 1038 m. — Adsignificatur *prospectus* quasi ex longinquo, inde de *rebus futuris* contuendis dicitur: τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ Tr. 1270 an. schol. περιττὴ ἡ πρόθεσις, et verum est ὁρᾷ non minus bene dici potuisse, sed significantius tamen illud; v. Herm. — Wakef. ἀφορᾷ coniiciebat. Mire Reisig. enarr. OC p. 166 interpretatur: *nemo futura ex propinquo quasi adstans conspicit.* — Porro adsignificatur *patienter adspicere,* inde *aequo animo videre.* θεῶν οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι πατέρες τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη Tr. 1269 an. εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες (Ζεὺς καὶ Ἥλιος) κρύπτουσιν ἕκηλοι; El. 825 ch. Denique *regiminis et imperii* notio inest: Ζεύς, ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει El. 175 ch. Non de malis rebus solis dici, quod Thomae decretum est, v. Schaef. app. ad Dem. 5, 31.

Ἐφορμάω *impello.* ἄνδρα ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν Ai. 1143. cf. Abresch. dil. Thuc. p. 297 et Herm. ad v. 114. — *immitto.* ᾧ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσῃ [ἐφορμήσοι cod. A Stobaei] κακά Phaedr. fr. 611, 2. De Ai. 290 v. ἀφορμάω.

Ἐφορμέω de nave proprium, sed ita non dicitur Sophocli. *Instare, adesse* significat, cum *custodiendi* et *praescribendi* molestia OC 812. μηδέ με φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.

Ἔφορος *custos.* ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας OC 145 an.

Ἐφυβρίζω (ῐσ) *contumelia grassor.* οὐδ' ἔτλης θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα Ai. 1385. Impeditior verborum ratio est Ai. 954 ch.: ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνήρ, i. e. θυμὸν ἀποδεικνύει ἐφυβρίζων.

Ἐφυμνέω. Proprie de *vocis* et *fidium cantu* intransitive dici videtur. πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος ἀντίσπαστά τε Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία Mys. fr. 361, 1. Nam quod ex Alead. fr. 111 Hesych. affert ἐφυμνεῖς: ἐπᾴδεις sensu ambiguum est. — Transfertur ad *deos invocandos:* πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία ξύναιμον Ant. 658. cf. Abresch. ad Aesch. Pers. 393. De *diris imprecandis:* κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ Ant. 1305. De *fletu luctuoso:* τοιαῦτ' ἐφυμνῶν OR 1275. Affert Eust. p. 634, 11 δυσφημῶν explicans, de diris igitur. — Mire miscuit hoc et similia Musgravium secutus Pflugk. ad Eur. Androm. 620.

Ἐχέγγυος *locuples* de sponsore, fide dignus. ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον OC 284. Suid. v. ἐχέγγυον interpretatur ἀσφαλῆ. Cum *alterius sponsione fretus* [de qua vocis vi cf. Elmsl. ad Eur. Med. 381. Duk. ap. Wesseling. ad Herod. p. 407, 18 ed. Amstel.] significari debere videatur (neque enim fidei beneficiorum documenta dederat), Musgr. ἐπέγγυον, Reis. ἐχέγγυος coniecerunt: explicuit Herm.

Ἐχθαίρω *odi.* μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο μήτ' ἐπιλάθου El. 178 ch. οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγὼ ~~1044~~. ἔχθος ἐχθῆρας μέγα Ph. 59. μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἤχθηρα κἀφίλησα El. 1355. — Passivum *odio petor.* ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς ἐχθαίρομαι Ai. 458. ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ Ant. 93. Legebatur ex libris ἐχθρανῇ, sed id a tragicis alienum esse ostendit Pors. ad Med. 555. [Veram scripturam in LA adpinxit m. recentior.] (I p. 723, 9.)

Ἐχθαρτέος *odio persequendus.* ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος Ai. 679. Librique plerique ἐχθραντέος, et sic Suid. in v., ap. quem propter ordinem literarum ἐχθαρτέος reponendum arbitratur Pors. ad Med. 555. Is quidem ap. Suid. turbatissimus est; melius id argumentum in Photium convenit, apud quem non dubito corrigere ἐχθαίρει: μισεῖ p. 45, 27. Sed ἐχθαρτέος est in LA a pr. m., LB Flor. Θ.

Ἐχθές *heri.* οὐ νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα Ant. 456 de re apud omnes sancta, velut Latini dicunt *non heri et nudius tertius:* v. Intpp. — Χθές ἀττικώτερον τοῦ ἐχθές Tryphoni visum ap. Apoll. de adv. p. 556, 32. cf. schol. Dion. Thr. p. 937, 23, scilicet etiam communi scriptorum usu receptum, sed et utrumque dictum fuisse tota Apollonii disputatio ostendit et minus vulgaris forma poetae certe eligenda fuit.

Ἔχθιμος. Hesychius ex Tyrone fr. 590. ἔχθιμα: μισήματα. Videndum, an scribendum sit ἐχθήματα. Sic certe Phot. p. 45, 21 et Suid.: ἔχθημα: μίσημα. Quanquam legem linguae ἔχθιμος sequitur.

Ἐχθοδοπός *inimicus.* ἐχθροποιόν Phot. et Suid., ἔχθραν ποιοῦντα Hesych. explicat; cum illis convenit Timaeus p. 128. Cf. Buttm. Lexil. 1, 124. Sed certum est δοπος esse vocabuli fingendi inclinamentum, significationis peculiaris expers. στυγνόν τε φῶτ' ἐχθοδοπόν Ph. 1137 m. τοιά μοι ἀνεστέναζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις Ai. 931 ch.

Ἔχθος *odium.* ἔχθος ἐχθῆρας μέγα Ph. 59. οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σε El. 1044.

Ἔχθρα *simultas.* νικᾷ γὰρ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ Ai. 1357. Accentus regulae adiectivorum in substantiva conversorum congruit.

*Ἐχθραίνω v. ἐχθαίρω. (I p. 724.)

*Ἐχθραντέος v. ἐχθαρτέος.

Ἐχθροδαίμων *deos infensos habens.* τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ; OR 816.

Ἐχθρός *inimicus.* ‖ Adiectivum. τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρόν Ph. 476. — ἄνδρα πολέμιον ἐχθρόν τε 1303. ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰός Tr. 771. ἐχθρὸν ἄλημα Ai. 390 m. ἐχθρὸν φῶτα Ai. 1042. ὅδ' ἐχθρὸς ἀνήρ 1355. Sic commode pro adiectivis habebuntur ἐχθρός γε τῷδε τἀνδρί Ai. 78. ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦ 1377. ἐχθρὸς ὢν τοῖς σοῖσιν OR 415 i. e. *odio habitus.* οὐδεὶς ἐχθρὸς φύεται πρὸς χρήματα Alead. fr. 109, 4. — ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικός El. 433. εἰ δ' ἐχθρά 647. ἐχθροῖς Δαναοῖς Ph. 1216 m. *ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλει Ant. 1080 [secl. Wund.]. — *Comparativus.* βουλῆς οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς El. 1047. — αὐτὸν ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν Ai. 1054. μοίρᾳ ἐχθίονι Ph. 683 ch. πότμῳ κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι OR 272. πολλὸν ἐχθίων ἔσει Ant. 86. — πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν; El. 1189. — *Superlativus:* θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν OR 1346 m. De hac forma adnotavit Schaef. app. Demosth. 5, 702. κἀμοὶ γὰρ ἦν οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ Ai. 1336. ἔχθιστος ἔσται 1373. ἔχθιστος Ἀργείων ἀνήρ 1383. λοιμὸς ἔχθιστος OR 28. θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω 1519. ἔχθιστον φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί OC 1179. — *οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον El. 1007 [secl. Ahrens.; defendit L. Spengel.]. ἔγχος ἔχθιστον βελῶν Ai. 658. πανουργίας τέχνημ' ἔχθιστον Ph. 928. ὦ ἁμέρα ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι El. 202 m. — ὦ θεοῖς ἔχθιστε Ph. 1031. — Ἕκτορος... ἐχθίστου θ' ὁρᾶν Ai. 818. πρὸς τὸν Ἀτρέως ἔχθιστον υἱόν Ph. 1377. — τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ ἐχίδνης Ph. 631. — ὃς ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Ant. 137 ch. *odii acerbissimi flatu* Erf. v. ἄνεμος. — ἣ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς ἔχθιστα συμβέβηκεν El. 254. δουλεύειν ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων 845. τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ Tr. 1237. Sed de Ph. 1284 v. αἰσχρός. — ‖ Substantivum. ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι πρόσκεισαι Ant. 94, quod etiam adiective dictum censeas. οὔχθρὸς οὐδ' ὅταν θάνῃ φίλος 522. ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται 643. ὅ τ' ἐχθρὸς ἐχθαρτέος Ai. 679. ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν; 1356 *inimicum mortuum.* — τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν Ph. 666. τοῖς ἐχθροῖσίν μ' ἐκδοῦναι 1386. τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς OC 460. φῦσαι τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων Ant. 647. σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείων χθόνα 1162 sunt πολέμιοι, Argivi. πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι Ai. 2. εἰς ἐχθροὺς γελᾶν 79. ἐχθρῶν ὕβρις 196 ch. τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν 495. πατρὸς ἐν ἐχθροῖς 557. χήραν παρ' ἐχθροῖς λιπεῖν 653. ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα 665 v. ἄδωρος. — ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν 772. πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθείς 829. καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν 924. ἐν Τροίᾳ δέ μοι πολλοὶ μὲν ἐχθροί 1022. ἐπαυχῶ ἐχθροῖς ἄστρον ὡς λάμψειν El. 66. ἀρωγὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν 454. ἐχθροῖσιν ζῶντ' ἐπεμβῆναι 456. ἐχθροῖς γαμεῖσθαι 594. τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν 979. ζῴης μοι καθύπερθεν ἐχθρῶν 1091 ch. γελῶσι δ' ἐχθροί 1153. γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν 1295. ἄρσενας δ' ἐχθροὺς ἔχων Atr. fr. 144 b, 2. (I p. 725, 5.)

῎Εχθω *odi.* εἰ δὲ πικροὺς ἔχθεις Ἀτρείδας Ph. 510 ch. ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα (ἐμέ) Ai. 459.

῎Εχιδνα *anguis.* ἀνδροφθόρου ἐχίδνης Ph. 267. τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ ἐχίδνης 632. Meminit ex his locis ἐχίδνης Eust. p. 330, 4. ἡ κατ' οἶκον, ὡς ἔχιδν', ὑφειμένη λήθουσα μ' ἐξέπινες Ant. 532. φοινίας ἐχίδνης ἰός Tr. 771. Sed fabulosa *Echidna* est, cuius proles Cerberus dicitur, δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα Tr. 1099. Cf. Muetzell. de em. Theog. Hesiod. p. 452. (I p. 725, 13.)

῎Εχω. I. *Formae.* || *Activi praesens* ἔχω Ph. 660. 819. 1150 m. 1224. 1362. OR 277. 345. 664 ch. 1071. OC 218 m. 317. 384. 446. 707 ch. 1110 ch. 1129 bis. 1140. 1452 ch. 1710 m. 1743 m. Ant. 173. 192. 995. 1108. 1272. 1297. 1342 m. Tr. 37. 338. 401. 553. 705. 992 an. 1080. 1208. 1243. Ai. 33. 139 an. 295. 429. 552. 1265. 1322. 1381. El. 451. 523 636. 1226. 1285 m. 1379. 1423. fr. Capt. 39, nisi vera est Steph. Byz. scriptura ἐγώ. Pel 435, 2. inc. 764. 860. — ἔχεις Ph. 322. 560. 654. 1131 ubi Brunck. et Buttm. ἴσχεις ex Tricl. 1308. 1348. OR 311. 532. 577. 699. OC 23. 37. 817. 821. 1020. 1199. 1474. Ant. 9. 88. 237. 794 ch. 1058. 1068 sqq. Tr. 200. 318. 403. 412. 623. 1234. Ai. 875 ch. 923. El. 392. 412. 431. 590. fr. Eriph. 209, 1, nisi scribendum cum Brunckio ἔχει, ut Thyest. 236, 1. — ἔχει Ph. 22. 104. 116. 154 ch. 157 ch. 642. 687 ch. 943. 1147 m. OR 294. 701. 726. 731. 938. 942. 1172. 1431. 1477 sic elegantius Wunder. et Herm. ex LC [εἶχεν LA pr., εἶχες corr. m. ant.]. OC 54. 297. 425. 545 m. 599. 652. 1142. 1355. 1573. 1706 m. 1725 m. 1744 m. 1763 an. 1768. 1779 an. Ant. 22. 37. 68. 180. [vitiose 344.] 597 ch. 689. Tr. 195. 328. 350. 590. 622. 723. 1126. Ai. 4. 22. 259. 355. 475. 676. 1048. El. 315. 351. 400. 466. 495 ch. 767. 790. 791. 816. 938. 1339. 1344. fr. Alead. 101. 102. 108, 2. Thyest. 236, 1. Inach. 268, 2. Oenom. 421, 2. Scyr. 501, 4. inc. 690, 1. [759 v. ἕδρα.] 763, 1. — ἔχετον tertiae personae Ant 146 an. — ἔχομεν Tr. 950 ch. Ph. 840 m. Ai. 203 an. — ἔχουσι s. ἔχουσιν OC 40. Ant. 930 an. fr. Creus. 325, 3. Ach. Am. 162, 5. — ἔχῃ El. 225 m. *1008 [secl. Nck.]. ἔχει Flor. Γ LA mendose. — ἔχοιμι Ph. 1047. El. 1378. fr. Ach. Am. 162, 2. ἔχοις El. 1226. Tr. 593. Ph. 1260. 1309. ἔχοι Tr. 360. 830 ch. OR 315. OC 352. — ἔχε Ph. 201 ch. 210 ch. 1119 ch. OR 835. Ant. 77. Ai. 1180. fr. inc. 866. ἔχετε Ph. 789 v. infra. — ἔχειν Ph. 164. 1062. 1168 ch. 1319. OR 592. 1470. OC 104. 232 ch. 262. 509. 537 m. Ant. 32. 300. 639. 642. 706. 708. Tr. 81. 593. 952 ch. 1152. 1234. Ai. 266. 320. 373. 525. 540. 1325. El. 340. 616. fr. Alet. 94, 7. Hel. 185, 2. Creus. 324, 3. Ter. 517, 12. inc. 715, 2. — ἔχων Ph. 171 ch. 187 ch. 213 ch. 279. 381. 691 ch. 856 ch. 953. 1057. OR 221. 259. 260. 395. 736. 741. 750. 1193 ch. OC 558. 877 ch. 907. 1025. 1309. 1354. Ant. 363 ch. 498. 635. 790 ch. 1169. 1258. 1273 m. 1278. 1312. Tr. 265. 269. 646 ch. 760. 1188. Ai. 57. 64. 87. 135. 180 ch. 193 ch. 347. 564. 606 ch. 880 ch. 1032. 1076. 1173. El. 181 m. 687. 703. 720. 734. 774. 789. 1286 m. 1357. 1360. 1395. fr. Atr. 144 b, 2. Synd. 150, 1. Dol. 184 a. Laoc. 342, 2. Mys. 359. Niptr. 403. Tyr. 578. ἔχουσα El. 167 m. 935. 1236. Tr. 5. OR 1246. Ant. 817 an. inc. 703, 2. ἔχον El. 1178. OR 709. 879 ch. OC 795. Ant. 687. ἔχοντος Ph. 255. Ai. 904. [ἔχοντι OC 778.] ἔχοντα Tr. 43. 273. Ai. 157 an. 416 m. 1080. Ph. 948. OR 759. 1034. ἔχουσαν Tr. 553. ἔχοντες Ph. 61. 258. 403. 1056. Ant. 980 ch. Ai. 965. Colch. fr. 314 b. inc. 741, 2. ἐχόντων Ai. 281. 981. Ant. 1179. *ἔχουσιν inc. XXVI. 1 Brck. [est comici ap. Stob. 96, 10]. ἔχοντα pl. Tr. 625. Ph. 1336. OR 770. — *Imperfectum* εἶχον Ph. 97. OC 334. 925. 975. El. 952. εἶχες El. 874. [m. ant. corr. OR 1477.] εἶχε s. εἶχεν Ph. 597. OR 119. 259. 741. (1477.) OC 1604. Ant. 138 ch. 1235. εἰχέτην OR 1511. εἴχομεν Ant. 270. 421. Tr. 647 ch. OC 1674 ch. Sic LA PA, plerique libri vitiose ἔχομεν. εἶχον Ph. 600. Ant. 292. — *Futurum* ἕξω OC 1736 m. ἕξεις OC 820. 1028. Ph. 523. ἕξει OR 586. *ἕξετον OC 1436 [secl. Dind.]. ἕξομεν OC 1688 m. Ai. 1397. ἕξετε OC 1614. ἕξειν Ph. 822. OC 300. 386. 1765 an. Ai. 499. ἕξουσαν Tr. 1113. At σχήσω El. 223 m. σχήσει El. 375. Ai. 684. — *Aoristus* ἔσχον Ph. 1420. Ant. 225. El. 897. 1256. 1282 m. 1465. Tr. 8. Ai. 663. ἔσχες OC 385. Ant. 1229. El. 1176. ἔσχε et ἔσχεν Ph. 305. 331. 1118 m. El. 543. 564. Ai. 465. Ter. fr. 518, 4. ἔσχετε OC 888. 1618. OR 566. ἔσχον OC 429. Ant. 987 ch. σχές El. 1013. OC 1169. σχεῖν OR 1461. σχοῦσα El. 551. —.— || *Passivi praesens* ἔχει Ph. 731. OC 1025 [ἔχηι LA]. ἔχεται Ant. 1141 ch. — *Imperfectum* εἴχετο Ai. 272. 1145. —.— || *Medii praesens* ἔχονται OC 424. Creus. fr. 325, 4. ἔχοιτο Ph. 792. ἔχου Ai. 1181. Aethiop. fr. 26, 3. — *Futurum* ἕξεται OR 891 ch. [Ant. 351 ch. LA v. ἀέξω]. — *Aoristus* ἐσχόμην Ant. 467 legit Eust. p. 528, 18, etiam ἠσχόμην commemorans [v. ἀνέχω p. 60 et 61]. Sic etiam videtur scribendum OR 1387, paucis ex libris: LA ἀνεσχόμην [ἀνέχω p. 60]. — Vitiose est in libris ἔχω OR 1061 pro ἐγώ, quod unus Flor. Γ exhibet: λόγος αἰὲν ἔχει OC 1573 ch. Tricl. [Dind.], sed codd. recte ἀνέχει. ἔχει vel ἔχῃ τύχα Ph. 1097 ch. in qua sententia etiam alias vexata [Dind. ἁ τύχα ἅδ' scripsit], iure Wunder. adv. p. 122 et Herm. ἐνέχει, ex schol. συνέχῃ explicante: ὦ φίλτατ', ἴσχες οὗπερ εἶ OC 1169 LA, plerique libri ἐπίσχες vitiato versu. Scribendum ex Heathii coniectura σχές, et iure Schaef. Reis. Elmsl. ἴσχες barbarum putare reor, donec ostensum fuerit, ullam verbi ἴσχειν partem similitudinem verborum in μι referre. Quod enim ἴσχημι refertur ap. EM p. 740, 7 id alias rationes habet.

II. *Usus verbi.* (I p. 727, 24.)

A. *Transitive* dicti || praecipua et vetustissima vis est *manibus tenendi*, inde *retinendi*, *capiendi*, *amplectendi*, *sustinendi*, *portandi.* τόξ', ἃ νῦν ἔχεις Ph. 654. οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν βελέων ἀλκάν 1150 m. τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις 1308 *tenes*, non *habes:* reddiderat enim. χερσί τἂν θιγὼν δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς OR 1470. τὴν παῖδ' ἔχεις μου; OC 821 *a me ablatam tenes.* γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχει 1025. μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων Ant. 1258 an. ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον 1297. χεροῖν ἄφυκτ' ἔχων βέλη Tr. 265. ἐν χεροῖν ἔχων κόμας Ai. 1173. ἔχ' αὐτόν (τὸν πλόκον) 1180. ὧν ἔχεις χεροῖν El. 431. ἔχω σε χερσίν 1226. ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί ib. νεακόνητον αἷμα χεροῖν ἔχων 1395 ch. ἔχω δ' ἐν χερσὶν ἄγραν (ἀγρίαν) βρίακχον inc. 860. ἔχε τὸ δελήτιον 866 *cape.* ἢ τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας inc. 703, 2 si haec recte intelligo. Ita de *re humeris sustentata:* ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων Laoc. 342, 2. τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων ὤμοις Nipt. 403, 1, id quod haud dubie de *ventilabro* dictum, quod sustinens in ea fabula in scenam

Ulixes prodibat. De *vestitu*, quem corpore *gerimus* ἔχοντες ἐπιζώστρας Colch. 314 b. *Immotum tenere:* οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον Ant. 292. Hinc de *cursu equorum sustinendo et flectendo.* ὑπ' ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα El. 720. ἤλαυνε ἔσχατος ὑστέρας δ' ἔχων πώλους Ὀρέστης 734. —.— ‖ *Tralationis* primum genus est *sustinendi* et *perferendi.* ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω ταύτας ἄτας El. 223 an. ἀδαὴς δ' ἔχειν μυρίον ἄχθος Ph. 1168 ch. μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον Ant. 421. ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν OC 537 m. Mire Electrae locum explicat Elmsl. ad Eur. Heracl. 924, παύσασθαι. — Similis huic est *devinctum tenendi* significatio. τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος... ἕξειν Ph. 822. ὕπνος... οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει Ai. 676. ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει OR 942. cf. Misc. Obss. t. I. p. 14. — *capiendi* et *irretiendi.* οὐδέ σέ γε δόλος ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς Ph. 1118 ch. — *dirigendi et vertendi aliquo:* στυγερὰν ἔχε δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις 1119 ch. v. Herm. Haec omnia a *locorum* significatione deflectuntur. —.— ‖ Alia ratio ad *habendi* et *possidendi* notionem redit. a. Satis hoc proprie dicitur de illis, quae in potestate alicuius sunt, *imperio*, *opibus*, *annis*, *instrumento*, *copiis*, *scientia.* οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος; Ph. 104. cf. ἔχεις τι θάρσος El. 412 *causam, cur bono sis animo.* οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων Ph. 213 m. ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν 279. τὰ τόξα μου λαβὼν ἔχει 943, quod propter additum λαβών non potest esse *tenet.* οὐκ ἔχων τροφὴν 953. cf. τροφὰς ἔχω βίου OC 446. — τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτα 1056. τιμήν, ἥν σε χρῆν ἔχειν 1062. αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ λαβὼν ἔχω 1224. ἔχων μὲν ἀρχάς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρίν, ἔχων δὲ λέκτρα OR 259. 260. ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο 315. εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη 586. πῶς τυραννὶς ἡδίων ἔχειν ἀρχῆς ἀλύπου...; 592. τῆσδ' ἔχων χθονὸς ἀρχὴν 736. ἀφ' οὗ κράτη σέ τ' εἶδ' ἔχοντα 759. Ἀθήνας μόνας ἀρκεῖν ἔχειν OC 262 *opes habere, quibus defendant.* cf. οὐ γὰρ ἔχω καταχρυφὰν v. 218 m. *non habeo, quomodo occultem.* ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ 334. σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει 425. σκ. κ. θρ. ἔχων 1354. ἔχω τὰ φίλτατα 1110 si *recuperavi* potius quam *amplexor* significatur. ἔχω γὰρ ἄγω διὰ σέ 1129. κράτη πάντα καὶ θρόνους ἔχω Ant. 173. γονὰς κατηκόου ἐν δόμοις ἔχειν 642. τούτων ἔχω γὰρ ἐπιστήμην Tr. 338. κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος 360. ᾗ δ' ἔχω λυτήριον λύπημα τῇδε 553 v. Herm. Ineptiunt scholl., male distinguitur in libris. λάφυρ' ἔχων 646 ch. δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων βοῦς 760. εὐχέρων ἄγραν ἔχων Ai. 64. δουλίαν ἕξειν τροφὴν 499. σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο 1080. Non est enim ipse *salutis status*, sed *via adipiscendae.* ἄγω, δὸς αὐτῷ El. 451. Θεσσαλὰς ἔχων ἵππους 703. νῦν δ' ἔχω σε 1285 m. *potitus te sum:* cf. Dorvill. ad Char. p. 600 Lips. πολλὰ δὴ ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην χερί 1378. ἐξ οἵων ἔχω 1379. ἔχειν τι κέρδος Alet. fr. 94, 7. δικαία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα Alead. 101. ἄρσενας δ' ἐχθροὺς ἔχων Atr. 144 b, 2. τιμὴν ἔχεις Eriph. 209, 1. ὄλβον ἔκμετρον ἔχειν Creus. 324, 3. Similia sunt οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει; El. 351 *continet*, i. e. *documento est.* ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν OR 938 *duo tam diversa efficiat.* ἔχει δέ μοι πρὸς δίκας τε OC 545 m. *habet ea res aliquid veniae.* Hinc οἱ ἔχοντες *divites* sunt aut *copiosi.* πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει Ai. 157 an. Huius dicti ratio patet ex locutione pleniore τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες Ai. 965. — b. Hinc est *scire mente memoriave tenere*, *reperisse*, *etiam auditu accepisse.* ἔχεις τι κεἰσήκουσας; Ant. 9. cf. οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις; Tr. 318. εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν OR 311. ἣν (μαντείαν) οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν 395. οὐδ' εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔγοις ἂν γνῶμα *scias* Tr. 593. ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει OC 707 ch. — c. Longe usitatissimum de *habitu* cum *corporis* tum *animi*, quo quis utitur, de sensibus, quibus indulget, indole, qua quis praeditus est. γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν Ph. 97. cf. φρένας εἴ τινας ἔχεις 1131 m. εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας OR 1511. — ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων βαρεῖ Ph. 187 ch. ἔχε φροντίδας νέας 210 ch. ἔχοντες σύμβολον σαφὲς λύπης 403. οὗτος γὰρ πλέον τὸ θάρσος εἶχε θατέρου 597, quod plane diversum a similibus verbis Ph. 104. El. 412. — οὐκ ἔχων βάσιν Ph. 691 ch. *cum pede uti nequiret.* ἀνὴρ δ' ἀνόμματος, οὐδ' ἔχων ἀρωγάν 856 ch. τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων 1057. μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον OR 221. εἴ τι δειμάτων ἔχει μέρος 294. ἢ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον; 532. φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω 664 ch. *si sic animatus sum.* τὸν δὲ Λάιον φύσιν τίν' εἶχε [sic LA: ἦλθε Dind.] φράζε 741. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδῶν ἀκμάς 1034. τὸν σόν τοι παράδειγμ' ἔχων 1193 ch. ἀπάτα... πόνον ἀντιδίδωσιν ἔχειν OC 232 ch. τίνα πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἔχων; 558 i. e. τί ἱκετεύσων, cf. σοὶ προστροπαίους λιτὰς ἔχων 1309. πλήρη δ' ἔχοντι θυμόν 778 *satiato.* στόμα πολλὴν ἔχον στόμωσιν 795. ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου 877 ch. ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων 907. εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα 925 *si iustissimam haberem causam.* ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα 1199. ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονήν 1604. κοὐκέτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν 1614 *non laborandum erit de.* τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον... ἔσχετε 1618. αἰῶνα τλάμον' ἕξω 1736 m. τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα Ant. 68. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις 88. πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις 225. ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν; 237. πανουργίας ἔχειν 300. σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας ἔχων 365 ch. σύ μοι γνώμας ἔχων χρηστὰς ἀπορθοῖς 635, quod cave confundas cum Tr. 593. γλῶσσαν (δοκεῖ), ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν 708. ὁ δ' ἔχων (ἔρωτα) μέμηνεν 790 ch. ἔπαινον ἔχουσα 817 an. ζῇ τύραννον σχῆμ' ἔχων 1169. τίνα νοῦν ἔσχες; 1229 *in mentem induxisti.* ἔχων τε καὶ κεκτημένος 1278. ὄτλον ἄλγιστον ἔσχον Tr. 8. σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν 43. ὧν ἔχων χόλον 269 *iratus.* ἔχειν τε καὶ μέλλειν 952 ch. πένθος οἷον εἰσορῶ ἕξουσαν 1113. ὧν ἔχω ἰατῆρα κακῶν 1208. μέγαν ὄκνον ἔχω Ai. 139 an. i. q. ὀκνῶ. ἔχομεν στοναχάς 203 an. νέον ἄλγος ἔχει 259 an. ἡδονὰς ἔχειν 266 i. q. ἥδεσθαι. οὐκέτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα 416 ch. i. q. βιωσόμενον. μηδὲν φόβου πρόβλημ' ἔχων 1076. οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν 1397. τὸν ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶν El. 167 m. ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω 523. ἐμῶν Ἅιδης τίν' ἵμερον τέκνων ἔσχε δαίσασθαι; 543 i. q. ἵμειρε. γνώμην δικαίαν σχοῦσα 551. δειμάτων ὧν νῦν ἔχω 636. τοῦ θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια 774. κἀνάπαυλαν ὧν εἶχες κακῶν 874. νοῦν σχές 1013 *resipisce.* cf. νοῦν ἔσχον 1465. τί δ' ἔσχες ἄλγος; 1176. μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα 1256. ἔσχον ὀργάν 1282 m. ἥδιστον δ' ἔχων ποδῶν ὑπηρέτημα 1357. ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν fr. Alead. 108, 2. πλείους τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας Hel. 185, 2. ἔχεις μὲν ἀλγεινά Thyest. 236, 1. ἀστραπὴν τιν' ὀμμάτων ἔχει Oenom. 421, 2. Adde locutionem διὰ στέρνων ἔχειν Ant. 639 *animatum esse.* — d. Sequitur, quod de *rerum statu*, *quibus utimur* dicitur. ταύτην γὰρ

ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν Ph. 164 an. μή του κηδομένου βροτῶν μηδὲ σύντροφον ὄμμ' ἔχων 171 ch. *utens.* ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς εἶχον OC 975. οὐδ' ἔχει λύσιν sc. τὰ κακά Ant. 597 ch. ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν 980 ch. *infausto connubio orti.* ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν (αἰῶνα) ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ Tr. 5. βίοτον εὐαίων' ἔχειν 81. πῶς ἔτ' ἐπίπονον ἔχοι θανὼν λατρείαν; 830. τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν 950 ch. *praesto sunt.* βλάβην ἔχειν Ai. 1325 i. q. βλαφθῆναι. οἱ μακρὸν βίον ἔχουσι fr. Creus. 325, 3. ὁ δ' ἥκιστα ἔχων Mys. 359. *πενία δὲ τοῖς ἔχουσιν οὐ σμικρὰ νόσος inc. XXVI Brck. [comici ap. Stob. 96, 10] sc. τοῖς ἔχουσιν αὐτήν, nisi de *divitibus* cogites. οἱ δ' ἔχοντες εὔχονται φυγεῖν 741, 2. Sic explicandum videtur μόνην ἔχοντες τήνδ' ἅλωσιν Ἰλίου Ph. 61 *data illis hac facultate sola.* — e. *In promptu habere*, *afferre*, *praebere*, ut aliquando pro παρέχειν dicatur; v. Schaef. ad Greg. Cor. p. 4 et ind. Gr. p. 985. app. ad Dem. 1, 640, quibus adde quae Apitz. coacervavit ad Tr. 258, ab illis dissentiens, qui multa sane et diversissima per saturam congesserunt, nec tamen quamvis maxime sibi placens exempturus unum exemplum προὐφάνης δὲ φιλτάτην ἔχων πρόσοψιν El. 1286 m. non *praeditus*, sed *praebens*, ἔχων sc. ἐμοί. — λόγους τοιούσδ' ἔχουσα El. 935. ἀλλά με λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστά μοι; 1360. τί μοι νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις; Ph. 560. λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι Tr. 623. — f. *nancisci.* ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον Ph. 1420. πῶς δύσοιστον ἕξομεν τροφάν; OC 1688 m. ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν; Ai. 465. οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα 663. νίκης ἔχων πάντιμον γέρας El. 687. ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω Ant. 146. τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω 498. — g. *secum habere.* πολλοὺς ἔχων ἄνδρας λοχίτας OR 750 *in promptu habere.* οὐκ ἄλλον ἕξεις εἰς τάδε OC 1028 *testem.* Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον Tr. 1188 non ἐπομόσας. —.— || Localis significatio est etiam illa, cum quis *locum tenere*, *insedisse*, *habitare* dicitur. χῶρον τίν' ἔχει Ph. 154 ch. τίν' ἔχει στίβον 157 ch. ὁ τὰν Κρίσᾳ βούνομον ἔχων ἀκτὰν παῖς El. 181 ch. Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει Ai. 4. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον 135 an. ἔχεις γὰρ χώραν οὐχ ἁγνὸν πατεῖν OC 37. πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει 297. κοίταν δ' ἔχει νέρθεν εὐσκίαστον 1706 m. θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος ἔχει 1763 an. δραπέτιν στέγην ἔχων fr. Dolop. 184 a. Ἴναχος τὸν ἀντίπλαστον νομὸν ἔχει κεκμηκότων Inach. 268, 2. ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων Tyr. 578. Legitimum etiam est de *diis* certorum locorum sibi dilectorum *habitatoribus.* αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαί σφ' ἔχουσι OC 40. ἔχει δέ νιν σεμνὸς Ποσειδῶν 54. ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις Tr. 200. cf. Valck. ad Herod. 7, 53. Wessel. ad Diod. 20, 7. Spanh. ad Callim. h. Pall. 590. — Viam ita dicendi monstrant haec. (μήτηρ) Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἕδραν Tr. 1152. ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν inc. 759. v. ἕδρα et ἔσχατος. —.— || Inversa ratio est, cum *locus aliquid continere* dicitur. θηρῶν, οὓς ὅδ' ἔχει χῶρος Ph. 1147 m. Hinc transfertur ad *rerum, in quibus quis versatur*, vel *animi, quo quis tenetur*, *statum.* ὄφρα με βίος ἔχῃ El. 225 ch. πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει 495 ch. Sententia enim subsequens universa est pro nomine, quale est ἔννοια: v. Herm. ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει Ph. 646. θαῦμά μ' ἔχει 687 ch. ἀγνοία μ' ἔχει Tr. 350. ἀκούσαντα (με) ἔχει ψυχῆς πλάνημα OR 726. τέρψιν, ἥ σ' ἔχει 1477. τοῦ μάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει; OC 652. βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει 1142. ἵμερος ἔχει με ἰδεῖν 1725 m. μόγος ἔχει 1744 m. v. Herm. αὐταὶ ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν [τήνδ' ἐπέχουσιν Dind.] Ant. 930 an. τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν ἔσχεν ἀνάγκᾳ fr. Ter. 518, 4 v. ἀνάγκη. θανόντι συνθανεῖν ἔρως μ' ἔχει inc. 690, 1. His simile est πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος OC 1779 an. siquidem κῦρος accusativus est. —.— || Locale est etiam τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε Ph. 305 i. q. *appulit*, προσέσχε, cf. schol. Thucyd. 4, 42. Schaefer. app. ad Dem. 1, 640. Hinc videtur *dirigendi* et *cohibendi* significatio orta esse, quandoquidem de rebus animi dicuntur. θατέρᾳ δὲ νοῦν ἔχοντα Tr. 273 [v. Schndw.]. ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων Ai. 193 *apud naves desidens* explicat Lobeckius; certe non obtutus significatur, sed animus aliquo intentus. οἵ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ οὐκ ἔσχον OC 429 i. q. κατέσχον, cum patria decedere vellet. βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετε 888 *prohibuistis interpellando.* ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα Ph. 1260 *devitabis*, a gressu regendo ductum. Cum genitivo dictum ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων El. 375. Inde est exclamatio σχὲς οὔπερ εἶ OC 1169 *ne loquere ultra.* Huc refero ἔχετε τὸ πρᾶγμα Ph. 789, *arcere* videtur significare, adsignificari autem *medela* vel *lenimen.* — ἔχειν pro κατέχειν dictum varia miscens tetigit Elmsl. ad Eur. Heracl. 924. — Ex hoc, non primo proprio significandi genere haec exempla sunt. ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω ..., ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν νέκυν Ant. 1068 sqq. quasi *devinctos tenes*, alterum ne in lucem emergat, alterum ne sepeliatur prohibendo. τίνος ποινῆς [ποινὰς Dind. ex LA] τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι El. 564. ὦ στυγνὸς αἰών, τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω Ph. 1348. —.— || Solitarium est βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης (ἐστί) OR 709. Nec enim ceteros interpretes verum vidisse puto, nec Stallb. ad Plat. Phaedr p. 244 e, *participem esse* explicantem; melius Herm. interpretatur *nihil rerum humanarum ex vatum arte pendere.* Idque ipsum scholiasta voluit ἐχόμενον, ἤγουν ἀπτόμενον interpretatus, oportuit autem ἀπηρτημένον. Magis tamen intransitive quam active dictum. —.— || Seiungendae phrases, in quibus ἔχειν *substantivo* iunctum verbis cognatae significationis circumlocutione reddendis servit. αἰσχύνην ἔχειν i. q. αἰσχύνεσθαι El. 616. αἰτίαν ἔχειν plane contrarium ceteris significat, *culpam sustinere*, Ant. 1312. ἄγρας ἔχειν i. q. ἀγρεύειν Ai. 880 ch. ἔγκλημα ἔχειν τινί i. q. ἐγκαλεῖν Ph. 322. ἐλπίδα ἔχειν i. q. ἐλπίζειν Ai. 606 ch. OR 835. OC 385 et ἐλπίδας ἔχειν *aliquid spei* El. 952. ἔρευναν ἔχειν i. q. ἐρευνᾶν OR 566. θαῦμα ἔχειν i. q. θαυμάζειν El. 897. θήραν ἔχειν i. q. θηρᾶσθαι Ai. 564. Ph. 840 m. λόγον ἔχειν El. 466 *rationi consentaneum esse*, quod affert Suidas v. λογισμός. μομφὴν ἔχειν i. q. μέμφεσθαι Ai. 536 idem significat μέμψιν ἔχειν Ph. 1309. μνείαν et μνήμην ἔχειν i. q. μνησθῆναι OR 1246. El. 346. 392. OC 509. [νοῦν ἔχειν i. q. *sapere* El. 1465. Tr. 553.] οἶκτον ἔχειν i. q. οἰκτείρειν Ai. 525. ὀργὴν ἔχειν i. q. ὀργίζεσθαι Ph. 1309. παρουσίαν ἔχειν i. q. παρεῖναι Ai. 540. συγγνώμην ἔχειν i. q. συγγνῶναι Ph. 1319. El. 400. Tr. 328. Ai. 1322. σπάνιν ἔχειν i. q. σπανίζειν OR 1461. [OC 506.] φροντίδα ἔχειν i. q. φροντίζειν, *curae ducere*, OC 300, idem significat ὤραν ἔχειν OC 386. —.— || Activi appendix *passivi* usus est. Aut *captum teneri* significat, γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχει OC 1025, aut *statu quodam.* οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς Ai. 272. ἡνίκ' ἐν κακῷ χειμῶνος εἴχετο 1145. ὡς βιαίας ἔχεται πάνδαμος πόλις ἐπὶ νόσου Ant. 1141 ch. De praepositionibus

cum additis tum omissis notavit Wessel. ad Herod. 3, 129. Inde ductum τί ... κἀπόπληκτος ὧδ' ἔχει Ph. 731, quasi ἀποπληξίᾳ κατέχει.

B. Usus verbi tanquam *neutrius* cum *personalis* tum *impersonalis* ad *statum* et *conditionem* spectat. —.— ‖ *Personale* inprimis cum adverbio est vel adverbiascente nomine. οἰκτρῶς ἔχω Tr. 1080. θανεῖν μεταίτιος, σοί τ' αὖθις ὡς ἔχεις ἔχειν 1234. οἷος ὢν οἵως ἔχεις Ai. 923. ὡς ὀργῆς ἔχω OR 345. De hoc genitivo addito v. Valck. ad Eur. Hipp. 462. Brunck. ad Ar. Lysistr. 473. Pflugk. ad Eur. Heracl. 380. εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν OC 104. ἐλαττόνως ἔχειν τὰ κακά schol., quem probat Reisig. Sed est ἐλάττονος εἶναι δοκεῖν, *viliorem videri.* τὸν δ' ἔρωθ' οὕτως ἔχω Ph. 660. δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω 819 *ut nunc sum:* v. Locell. ad Xen. Ephes. p. 194. Bast. ep. Cr. p. 118. Duker. ad Thucyd. 3, 30. cf. ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν Ant. 1108. σῖγ' ἔχουσα El. 1236. σῖγ' ἔχοντες Ph. 258. — ὡς ἀφροντίστως ἔχει Ai. 355. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις Tr. 590. τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει 622. ἐὰν ὅπως ἔχει Ai. 1048. εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει El. 315. ἆρ' ἔχει καλῶς; 790. κεῖνος δ' ὡς ἔχει καλῶς ἔχει 791. οὕτως ἔχει σοι ταῦτα 838 ut Ant. 37. — πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι 1339. εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ OC 1768 ch. τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν Ant. 706. ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν Ai. 378. ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει fr. Scyr. 501, 4. δοκεῖν καλῶς ἔχειν (ταῦτα) Ter. 517, 12. τὰς τελευτὰς εἰκός ἐσθ' οὕτως ἔχειν inc. 715, 2. Num εὔστομ' ἔχε Ph. 201 ch. intransitive dici putem ambigo, quanquam certum est σιώπα significari. Sed ἔχειν solum per se personali ratione positum a Soph. pro εἶναι non est. Certe ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν rectius *circumvenit, ut moreretur* explicabis, et κἀπ' ἐκείνᾳ Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον Ant. 987 ch., aut cum Musgr. ἐπέσχον, *irruebant, invadebant* explicabis secundum scholiasten ἐπέσκηψαν ἐπεβάρησαν adscribentem, aut *potestatem suam in ea exseruerunt;* utique igitur active dictum erit. —.— ‖ *Impersonale,* εἴπερ ὧδ' ἔχει Ph. 116. τάδ' ὡς ἔχει OR 1172. εὐσεβῶς ἔχει 1431. οὕτως ἔχει μοι OC 599. εἶχε δ' ἄλλα τὰ μέν, ἄλλα δ' ... Ant. 138 ch. ἀναγκαίως ἔχει Tr. 723. ἔχει γὰρ οὕτως 1126. λυπηρῶς δ' ἔχει El. 767. ἆρ' ἔχει καλῶς; 790. ἆρά μοι καλῶς ἔχει; 816 subaudito ἔχει 1340. ὡς δὲ νῦν ἔχει 1344. Aliter dicitur ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει Ai. 684. Schol. Pal. εὖ ἕξει explicat, sed videtur esse εὖ τελευτήσει, *prosperum finem res inveniet.* —.— ‖ Frequens inprimis is *participii* usus. κληδὼν ὧδ' ἔχοντος Ph. 255. ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντα (εἷλε) 948. οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντα 1336. τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντα OR 770 gl. βαρέως διακείμενα. τὸ καλῶς ἔχον πάλαισμα 879 ch. γένοιτο μένταν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον Ant. 687. ὡς ὧδ' ἐχόντων 1179. Ai. 281. 981. ὡς ὧδε τοὐδ' ἔχοντος αἰάζειν πάρα Ai. 904. ὡς ἔχοντα τυγχάνει Tr. 625. ὡς ὧδ' ἔχων ὑβρίζει El. 789. μάλ' ἀθλίως ἔχον (εἶδος) 1178.

C. *Usus medii.* ‖ *inhaerere* prehendentem. προσπεσὼν ἔχου Ai. 1181. Hinc tralata sunt μάχης ἧς νῦν ἔχονται OC 424. τοῦ κερδαίνειν ἔχου fr. Aeth. 26, 3. τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως ἀπρὶξ ἔχονται Creus. 325, 4. Aliud est εἴτε σου διαμπερὲς στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἧδε Ph. 792. στέρνων ἔχοιτο iungenda. — ‖ *abstinere,* sic cum genitivo dicitur. τῶν ἀθίκτων ἕξεται OR 891 ch. gl. μὴ ἅψεται. — ‖ *tolerare.* εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἐσχόμην [ἠνσχόμην Dind.] νέκυν Ant. 467.

D. *Proprietas sermonis* in verbo ἔχω. Cum infinitivo dictum et *causam* et *potestatem faciendi aliquid* indicat, velut ἐστί. οὐκ ἔσθ' ὅπως εἰς ἐμὲ τοὔνειδος ἕξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι Ph. 523. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι 1047. οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι OR 119. οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω δεῖξαι 277. τοῦτο γάρ σ' ἔχω μόνον προσειπεῖν 1071. ἔχεις διδάξαι δή με OC 23. οὐκ ἔχω μαθεῖν 384. τάχ' ἕξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε 820. *οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον (τελεῖν) 1436 [secl. Dind.]. μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι 1452 ch. οὐ γὰρ εἴχομεν οὔτ' ἀντιφωνεῖν Ant. 270. ὅσα ψέγειν ἔχει 689. ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα 995. οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω Tr. 195. οὐκ ἔχω λέγειν 401. Ai. 295. ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω 1243. κοὐκ ἔχω μαθεῖν Ai. 33. τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει...; 475. σε ζηλοῦν ἔχω 552. ἔχω φράσαι 1265. πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι 1381. *ὅταν τις μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν El. 1008 [secl. Nck. defendit L. Spengel.]. οὐδ' ἔχω ψέγειν 1423. ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι Ach. Am. fr. 162, 2. — ‖ Infinitivo in eodem genere sententia interrogativa subrogatur. κοὐκ ἔχω τί φῶ OC 317. οὐδ' ἔχω πῶς με χρὴ ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος 1710 m. ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω 1743 m. οὐ γὰρ εἴχομεν ὅπως δρῶντες καλῶς πράξαιμεν Ant. 270. οὐδ' ἔχω ὅπα πρὸς πότερα κλιθῶ 1342 m. οὐθ' ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω Ai. 429. οὐκ ἔχω ποῖ γνώμης πέσω Tr. 705. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων 992 an. — ‖ Deinde *circumlocutionem* efficit cum *participio* dictum, ut tamen non plane exuat naturam suam, sed *durans,* aliquid et *permanens* adsignificet. Atticum σχῆμα veteres multi id dixere, velut Procul. ad Hesiod. Opp. 42 cf. schol. Soph. Ph. 1346. Eur. Med. 33. Primus copiose de hac re egit Valck. ad Phoen. 712, Sophocli usitatiorem quam Euripidi observans, dein Ruhnk. ad Tim. p. 238, Wernsd. ad Himer. 1. p. 365, Herm. ad Eur. Bacch. 1082: ut grammaticos taceam. Errarunt autem veteres et recentiorum nonnulli, nihil inesse nisi finiti temporis circumlocutionem rati. σου θαυμάσας ἔχω τόδε Ph. 1362. OC 1140 i. e. ἐθαύμασας πάλαι καὶ νῦν ἔτι. ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις; OR 577. ὅτου ποτὲ μῆνιν στήσας ἔχεις 699. οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει 731. ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις; OC 817. τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις; 1474. τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει; Ant. 22. τοιαῦτα Κρέοντα κηρύξαντ' ἔχειν 32. τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε 77. τὴν γλῶσσαν ἐγκλήσας ἔχει 180. ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω 192. τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ἔχεις ταράξας 794 ch. notabile exemplum, quippe melicorum *unum,* quibus non admodum convenit pedestris illa loquendi ratio. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν 1058: id vero etiam aliter componi potest. ταρβήσασ' ἔχω Tr. 37. εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; 403. ἡμᾶς πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας Ai. 22. ἐκβαλοῦσ' ἔχεις El. 590. νικήσας ἔχω Capt. fr. 39. συμπαραινέσας ἔχω Pel. 435, 2. παῖδας ἀναλώσας ἔχει inc. 763, 1. Fortius effertur res ad hoc usque tempus manens participio *perfecti.* οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει OR 701. Semel εἶχον cum participio perfecti dictum exstat, quod plusquamperfecti vi uti consentaneum. ὅν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες; Ph. 600. — ‖ Additur abundanter: quod quomodo effectum sit ex exemplis eiusmodi intelligitur, qualia iam apposuimus, Tr. 760. Ant. 1273. οὐ μή ποτ' εἰς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς ἔχων Ph. 381. κἀδόκει Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων Ai. 57. μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων 87. χαὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ 347. Tamen solum illud ex Philocteta veram monstrat sermonis abundantiam: *possidendi* vis inest Ai. 57 *status* Ai. 87. 347. Nec recte referas

huc illud Synd. fr. 150, 1: σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτυχὰς ἔχων νέμ' εἴ τις...: potest enim *tenens* intelligi. Sed maxime notabile est τὸν δὲ Λάιον φύσιν τίν' εἶχε [ἦλθε Dind.] φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων OR 741. His ab Hermanno adscripta fateor me non perspicere. In Ai. 57 παρών legi a nonnullis schol. refert: exspectaveris ἑλών. — V. Lob. l. c. Schaef. ad OR 741, nec tamen hic accurate dignoscere videtur singula genera, et miscere παρών ἔχων λαβών; adde Intpp. Moer. p. 391. Gregorii Cor. p. 147.

Ἑ φ ί α *comitatus*. ἑ...... ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι· ὁμιλία Σ. Ἀθ. (fr. 4) Hesych.

Ἑ ω θ ι ν ό ς *matutinus*. ἑωθινὸς εἶδον στρατὸν στείχοντα Past. fr. 445, 1. V. Valck. ad Theocr. Idyll. p. 105.

*Ἕ ω λ ο ς. ὡς τοῦ μὲν ἕωλον γραφίοις ἐνημμένοις fr. Hel. 187. Corrupta illa omnia. [Erotiani cod. Par. 2651 ἕωλον, alii αἰῶλον, αἴολον. De coni. ἕωλον etc. v. Welcker. trag. p. 122.] (I p. 736.)

Ἑ ῷ ο ς *matutinus*. ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων El. 18.

Ἑ ώ ρ α *laqueus*. γυναῖκα πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην OR 1264. ἑωραῖς LA pr., ἑώραισ ab S: αἰώραις apogr. multa, proba forma, sed metro non admissa. ἑώραις agnoscit etiam Eust. p. 389, 42; v. Valck. ad Theocr. Adon. p. 243. Boeckh. not. cr. in Pind. p. 424. Iacobs. lectt. Stob. p. 20. Wyttenb. autem, ut rei metricae longe imperitissimus, solum αἰώρα probabat ad Plut. 2. p. 130 C.

*Ἑ ω ρ έ ω v. θεωρέω.

Ἕ ω ς *aurora*. στάντα πρὸς πρώτην ἕω OC 477. λαμπρᾶς ἕω Thyest. fr. 239, 3. ἐς θ' ἕω correctum στιθόα Naupl. fr. 379, 7, sed loco desperato.

Ἕ ω ς *donec*. ‖ Cum *indicativo* rem quo tempore loquimur actam iam et compositam significat. ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις Tr. 601. ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ εἰσήκουον El. 951. ἕως ἀπώλεσέν τε καὐτὸς ἐξαπώλετο Erig. fr. 225, 1. — ‖ Cum *coniunctivo* de re futura vel incerto qualicunque tempore facienda usitatum est; ἄν aliquando omittitur, saepius additur. ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα, σῶζ' αὐτά Ph. 764. οὐδέποτέ γ' (αἱρήσω), ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον 1000. ἕως δ' ἂν οὖν ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα OR 834. μένε, ἕως ἐγὼ λέξω OC 77. σιγήσομαι, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω 114. ἄμοχθον ἐξαίρει βίον ἐς τοῦθ' ἕως τις... γυνὴ κληθῇ Tr. 148. *τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν [secl. h. v. Brunck. faciensque cum eo Dind. priori versui ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος iungit quae sqq. ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς Ai. 555]. Ego sic compono: τὸ μὴ φρονεῖν γάρ, ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς, κάρτ' ἀνώδυνον κακόν. Illa ἕως μάθῃς non spectant ad κάρτ' ἀνώδυνον κακόν, sed ad τὸ μὴ φρονεῖν epexegesin facientia referuntur: *inscientia, quae ad id usque tempus protenditur, quo dolorem primum et gaudia sentiunt homines, omni mali sensu caret.* — προσλαμβάνειν δὲ δεῖ ἀεί, ἕως ἂν ἐξῇ μανθάνειν βελτίονα inc. 779, 5. — ‖ Cum *optativo* orationis obliquae dicitur a praeterito suspensae. σώζειν (ἐκέλευε) ἕως ἂν [νυν Dind. c. Elmsl.] ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που Tr. 687. — Unius loci ἕως ὅτου (v. l. ὅτε) χριθώσης ὄνου fr. inc. 901 b incerta sententia: v. χριθάω. Sed OC 1361 non c. Brunckio ἕως περ, sed cum libris ὥσπερ legendum, quod commode explicuit Herm.; recte etiam ἕως περ, indictum tragicis esse significavit Elmsl., quanquam adversatur Herm. Nec opus erat ἕως pro ὡς scribi Ai. 1117 a Stallb. ad Plat. Phaedr. p. 254 A. (I p. 737.)

Z.

Ζ ά λ η *turbo*. Veterum explicationes vocabuli rarioris sunt: μεγάλη ἅλς, ἄνεμος λάβρος, πνεῦμα θορυβῶδες, συστροφὴ καὶ συρμὸς μεγάλων ἀνέμων, μετ' ὄμβρου πνοή, ταραχὴ ὑδάτων καὶ κλόνος, μεγάλη ἄελλα. In his conveniunt Phot. p. 50, 13. Suid. Hesych., EM p. 407, 31. Eust. p. 579, 10. 897, 11. κυρίως δὲ λέγεται ζάλη ἐπὶ τῆς θαλάττης, παρὰ τὸ ζέειν τὴν ἅλα, ἤγουν ὀγκοῦσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων. EG p. 228, 38. Erant igitur qui a ζα intensitivo et ἄειν, alii qui a ζεῖν et ἅλς ducendum existimarent. — ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται Ai. 351 m. Zonar. 1. p. 156. φ ο ι ν ί α ν, dicit propter crudelitatem fati in ipsum ingruentis. Transferri *turbinis* et *nimborum* vocabula ad res humanas violenter turbatas non poetis solis, sed etiam oratoribus et philosophis acceptissimum est: v. Abresch. ad Aesch. Ag. 663. Wyttenb. ad Plut. de Fortuna p. 97 F. Stallb. et Schneider. ad Plat. Civ. p. 496 D. Iacobs. Lectt. Stob. p. 67.

Ζ α μ ε ν ή ς [Curt. Et. p. 544 ed. 2] *gravis*. ζαμενὴς λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους Ai. 137 an. δυσμενῆ schol. interpretatur, Suid. vero v. ζαμενής et κακόθρους eo versu usus ὀργίλον καὶ λοίδορον καὶ βίαιον, Hesych. ἄγαν ἰσχυρόν.

Ζ ά ω et ζώω [Curt. Et. p. 431. 553 ed. 2]. I. *Formae. Praesens* ζῶ Ph. 1022. 1043. OR 410. El. 354. 599. ζῇς Ph. 1396. Ant. 559. Ai. 1127. ζῇ OR 986. Ant. 457. 464. Tr. 976 an. Wakef. coni. ζεῖ 977 an. El. 1221. ζῶμεν Ai. 126. Ant. 214. Ter. fr. 517, 4. ζῶσιν El. 1419 ch. — ζῶ *coni.* OC 1361. El. 822. ζῇ Ph. 505. ζῶσι 1444 nisi particip. est. — ζῴης El. 1090 ch. ζῷμεν OC 799. — ζῇ *imperativus* Ant. 1169. Dan. fr. 181 apud Antiatt. Bekk. p. 97, 29 alia etiam eius formae ex tragicis exempla afferente. Eandem ex Antig. l. c. memoravit Eust. p. 681, 5. 1606, 23. Damnant enim ζῆθι grammatici: v. Herod. Hermanni p. 315. — ζῆν Ph. 418. 1396. OR 979. *1513. OC 798. 995. 1531. Ant. 555. 1167. Tr. *168 [secl. Dobr.] 721. Ai. 393. 479. El. 340. 989. 1043. fr. Acris. 64. 65. Creus. 326, 2. Pel. 436. inc. 683. 719, 4. — ζ ῶ ν Ph. 412. 444. 479. 1021. OR 1045. 1368. Ant. 210. Tr. 73. 168. 581. 1111. Ai. 442. 990. 1070. 1385. El. 1083 ch. 1316. 1478. ζῶσα OR 985. Ant. 821 m. 888. 920. El. 381. ζῶντος Ph. 413. OR 1450. Ant. 525. El. 1218. Teucr. 508, 3. ζώσης OR 988. Tr. 305. ζῶντι OR 1453. Toupii emendatio est, libri enim ζῶντες contra versum et sensum, aut ζῶντε contra sensum, aut ζῶν τε quod sensu omnino caret. Tr. 1169. *OC 1436 [secl. Dind.]. fr. inc. 751. ζῶντα Ph. 358. OC 390. El. 456. 811. 1315. Tr. 182. 233. 235. 806.

1163. Ai. 509. 755. Laris. fr. 66. ζῶσαν OC 999. Ant. 750. 774. 810 m. Tr. 735. El. 650. — ζῶντε v. ζῶντι. ζώσαιν *dat.* Ant. 3. El. 985. — ζῶντες Ant. 309. 1173. ζῶντα *nom. pl.* OR 482 ch. ζώντων Ph. 1312. ζῶσιν Ph. 1018. 1444 [secl. Dind.] Ant. 852 m. ζῶντας Ai. 62. El. 1478. ζώσας OR 45. 1188 ch. OC 1147. — *Imperfectum* ἔζων El. 323. ἔζης Phaedr. fr. 603, 1. ἔζη Ai. 1060 sine discrepantia scripturae. ἔζων Atticis inprimis usitatum, etsi ἔζην cum usu tum ratione ab optimis scriptoribus alienum non fuit: v. Herod. Herm. p. 315. Phryn. p. 457, ubi quod ἔζη scriptum est ἔζην corrigendum esse monet Lob. Nec Herodianus profecto is erat, qui ἔζην solum obtruderet Atticis, sicut visum Buttmanno 2. p. 144, sed rationi bene convenire dicit. Sed ἔζων Thomas, ἔζην Moeris probat p. 148, nisi hic ex aliorum consensu emendandus. EM. p. 413, 8 in ἔζην nescio quid dorismi quaerit. Libri subinde eadem inconstantia fluctuant, v. Matth. ad Eur. Alc. 307, quo loco Etymologus ἔζην scriptum reperit, libri nunc utrumque tuentur cum frequente a secunda manu correctione. Lepidus est autem Monkius l. c., cum ἔζην tanquam barbarum abiiciat. — Reliquae verbi partes, minus illae usitatae, ap. Soph. non leguntur. Legitur autem aliquot melicorum locis ζώειν. ζώει El. 177 ch. ζώειν OC 1213, ubi ζώιειν LA. Haec metro tuta sunt, et Electrae versus praeterea hexameter heroicus est. Sed num fr. Ter. 520, 1 non ζῴη potius quam ζώοι scribendum sit, valde ambiguum. Unica enim apud tragicos illa duo exempla; quod in Alcest. 715 Matth. ex Aldo et maiore parte codicum habet, ζώοις, (sed Lasc. ζώης, Flor. 2 ζώης) recte correxit Schaef. mel. cr. p. 120, cum diverbiorum leges ζῴης imperiose postulent. (I p. 738, 28.)

II. *Usus* verbi. ‖ Proprius is est, ut *vitali spiritu praeditum esse* significet. Sic aliquando ζῆν *morti* aut *inferis* opponitur. τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν Ph. 358. ἐν ζῶσιν νεκρόν 1018. μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν 1312. *κἂν ζῶσι κἂν θανῶσι (v. θνήσκω) 1444 [secl. Dind.]. θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τε OC 390. θανὼν καὶ ζῶν Ant. 210. καὶ τῶν θανόντων χὠπόσοι ζῶμεν πέρι 214. σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν 555. σὺ μὲν ζῇς, ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν 559. μέτοικος οὐ ζῶσιν οὐ θανοῦσιν 852 m. ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς 920. οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν 1167. οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν 1173. ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται Tr. 73. ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ' ἢ τεθνηκότα 806. ὅτι καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην 1111. ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών 1163. τί γὰρ δεῖ ζῆν με σοῦ τεθνηκότος; Ai. 393. δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών 1127. οὐδ' ἔτλης θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι 1385. ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος El. 985. τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος 1218. θανόντα τε καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον 1315. ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα; 1478. ὃν μήτηρ τέ μοι πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον OR 1453. Sic iure Toup. em. in Suid. 3. p. 144. τῷ τεθνηκότι τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν fr. Laris. 66, 2. τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς Pel. 436. ἔζης ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών Phaedr. 603, 1. His simile est ζῶσιν οἱ γᾶς ὑπαὶ κείμενοι El. 1419 ch. — Sed etiam non oppositis talibus verbi significatio satis manifesta tenetur. οὐκ ἦν ἔτι ζῶν Ph. 412. ζῶντός γ' ἐκείνου 413. τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει 418. οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ; 444. ἐὰν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα 479. εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα OR 985. ἐπεὶ ζῇ 986. ἦ κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος; 1045. ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν 1450. εἴπερ ζῆν φιλεῖς OC 995. πατρὸς ψυχὴν ζῶσαν 999. πάρειμ' ἄγων ζώσας 1147. *οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον (τελεῖν) 1436 [secl. Dind.]. χὤταν εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνῇ 1531. οἶσθα ... ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ; Ant. 3. πρὶν ἂν ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν 309. ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή 525. ταύτην οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς 750. κρύψω ζῶσαν ἐν κατώρυχι 774. Ἅιδας ζῶσαν ἄγει τὰν Ἀχέροντος ἀκτάν 810 m. ζῶσα Ἀΐδαν καταβήσει 821 an. ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει στέγῃ 888. καὶ ζῶντ' ἐπίστω καὶ κρατοῦντα Tr. 182. εἰ ζῶνθ' Ἡρακλέα προσδέξομαι 233. καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα 234. τῆσδέ γε ζώσης ἔτι 305. ὅσα ζῶν κεῖνος εἶπε 581. ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν 735. ζῇ γὰρ προπετής 976 an. *vivit sopitus:* v. Herm. ἦ ζῇ; 977 an. τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας Ai. 62. ὅσοιπερ ζῶμεν 126. εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς κρίνειν ἔμελλε 442. ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν 509. ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν 755. καὶ μὴν ἔτι ζῶν ἐφίετο 990. οὗτος δ' ἂν ἔζη 1060. οὐ λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν 1070. οἵα Χρυσόθεμις ζώει El. 157 ch. ἐπεὶ τᾶν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ 323. ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ στέγῃ ὑμνήσεις κακά 381. ἐχθροῖσιν ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί 456. ἥξειν ζῶντα τιμωρόν 811. λύπη δ', ἐὰν ζῶ 822. ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ; 1221. εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο 1316. τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ fr. Acris. 64. ἐτερπόμην σου εὐλογουμένου ὡς ζῶντος Teucr. 508, 3. — ‖ Significat, quod βιοῦν accuratius dicitur, *vitam secundum degendi rationem:* χὤταν τις εὖ ζῇ Ph. 505. σὺ μὲν γέγηθας ζῶν 1021. ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς 1022. ζῶ μὲν οἰκτρῶς 1043. ζῆν ὥσπερ ἤδη ζῇς ἄνευ σωτηρίας 1396. εἰκῇ κράτιστον ζῆν OR 979. ζῶν τυφλός 1368 quod proprie dictum esse potest. ἡμᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδε OC 798. οὐ γὰρ ἂν κακῶς ζῷμεν 799. τοῦ μετρίου παρεὶς ζώειν (χρῄζει) 1213 ch. ὥσπερ ἂν ζῶ 1361. ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν κακοῖς ζῇ Ant. 464. ζῇ τύραννον σχῆμ' ἔχων 1169. *ζῶν ἀλυπήτῳ βίῳ Tr. 168 [secl. Dobr., quod ζῆν nullum nisi βίον accusativum adsciscat, id quod multis exemplis illustravit B. Arnold. in *Eos* 1, 456]. ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν 721. ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι Ai. 479. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ ζῆν El. 340. οὐ ζῶ; κακῶς μέν 354. ἦ ζῶ βίον μοχθηρόν 599. ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ 650. ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς 989. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι 1043. ζῶν κακῶς 1083 ch. ζῴης μοι καθύπερθεν χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν 1090 ch. ζῇ, πῖνε, φέρβου fr. Dan. 181. Sententia perspicua non est, sed videtur dici de vita suaviter et laute degenda. τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς Pel. 436. ἥδιστον ζῶμεν ἀνθρώπων βίον Ter. 517, 4. λῷστον τὸ ζῆν ἄνοσον Creus. 326, 2. ζῆν ἄνευ κακῶν inc. 683, τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ ζῆν ἐστί 719, 4. Sed OR 1513. ζῆν ab Elmsl. Herm. genuinum non habetur. — ‖ *Esse, ortum esse, natum* esse universe. ἰὼ γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ OR 1188 ch. Et paene ut circumlocutioni constitutum sit soli: οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ OR 410 — ‖ *Manere, praesens esse, vigere.* Illud primum: (νόμιμα) ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη Ant. 457. Alterum: ἥ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ λύσιν τελεῖσθαι Tr. 1169. Schol. τῷ ὑφεστῶτι, quod Brunk. mutavit in τῷ ἐνεστῶτι, Tricl. ἐφεστῶτι, recte uterque. Additur in schol.: ὁ γὰρ παρελθὼν οἱονεὶ διέφθαρται (καὶ τέθνηκεν Tricl. Brunck. addunt). ὁ δὲ μέλλων ἄδηλος. Tertium: τὰ δὲ (μαντεῖα) αἰεὶ ζῶντα περιποτᾶται OR 482 ch. Similia collegit Musgr. ζῶντι

ποδὶ χρώμενον (i. q. διερῷ Hom. dicit) inc. 751. cf. Lehrs. de Arist. p. 57. Paulo aliter dicitur ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων OR 45. τὰς ξυμφοράς i. q. τὰς ἀποβάσεις, ut schol. Thucyd. 1, 140 ait. ζώσας, ἀσφαλεῖς, ἀδιαπτώτους glossae. Inutiliter in his novator exstitit Toup. em. in Suid. 3. p. 90. — ζῶ βίον componuntur El. 599. ζῶμεν βίον Ter. fr. 517, 4. Cum prothystero dictum ζῆν: ἔλειπον ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα Tr. 235 v. Herm. — Erf. intolerabile ratus ex Schaeferi quondam coniectura scripsit σῶν τε. Sed ipse Schaeferus postea sententiam mutavit.

Ζευγηλάτης *bubulcus*. Ex Triptol. (fr. 545) affert Antiatt. Bekk. p. 97, 33. Scilicet ζευγελάτης usitatius altero visum. — De tono v. ἐργάτης.

Ζευγηλατρίς *quae bubus vehitur*. ποππύζεται ζευγηλατρίς fr. inc. 883. Ad Scyrias hoc fortasse referendum, ex quibus ζεύγλας s. ζευκτῆρας ἱμαντοδέσμους Hesych. memorare videtur, etsi *Euripidis* nomine circumfertur, eius autem Scyriarum fides non nisi duobus Stobaei testimoniis nititur, hominis in titulis fabularum referendis incuriosissimi; quare *Cressas* subrogare Heinsius voluit. — De tono generis v. Arc. p. 33, 21. (I p. 741, 4.)

Ζεύγνυμι. Proprie non dicitur. Sed proxime abest a propria dictione ζεύχθη δ' ὀξυχόλως (οις) παῖς ὁ Δρύαντος κερτομίας ὀργαῖς ἐκ Διονύσου πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ Ant. 955 ch. Est enim ἐδμήθη, a domandis et iugo subiungendis iumentis sumptum. Ita universe *subigere* significat. κἀνάγκῃ ζυγείς Ph. 1025. ὑποταγεὶς ... καίτοι σὺ μὲν ἀναγκασθεὶς στρατεύῃ schol. Cf. Wessel. ad Herod. 8, 23. Inprimis autem de *iungendo matrimonio* dicitur. ἐπειδὰν εὐφρόνῃ ζεύξῃ μία Ter. fr. 517, 11 sc. τὴν γαμετήν. εἰ γάμοις με δεῖ μητρὸς ζυγῆναι OR 826. Inde honestiore nomine de muliere *vi subacta*: κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην Tr. 536, media illa παρενθέτως dicta videntur. — ἐζεύχθην et ἐζύγην ut pleraeque aoristi passivi primi et secundi formae sola poetarum libidine, aliquando versuum pangendorum lege dispensantur. Buttm. alterum solum in librum suum referendo prius exclusurus fuisse videtur.

[*Ζεῦγος τριπάρθενον v. τρίζυγος.]

Ζευξίλεως: ζευκτὸς λαός. ἢ ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶ λαοί. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ (fr. 136) Hesych. Posteriora etiam Phot. habet p. 53, 7, et Suid. sine auctoris nomine; Eust. p. 401, 11. ζευξίλεως inquit, εἴρηται παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ὁ βασιλεύς. Inde ap. Hesych. scribendum ζευκτὴς λαοῦ, cui interpretationi deinde sequentia explicandi gratia adduntur.

Ζεύς [Curt. Et. p. 543 ed. 2] *Iuppiter* deus. *Nominat.* Ζεὺς ἔσθ', ἵν' εἰδῇς, Ζεὺς ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν, Ζεύς, ᾧ δέδοκται ταῦτα Ph. 999. πατὴρ Ζεύς 1443. ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων ξύνετοι OR 498 ch. εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς OC 623. Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη 882 versu, ut videtur, mutilato: v. Herm. τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἆμαρ 1079 ch. σφῷ δ' εὐοδοίη Ζεύς 1435. κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος 1606. Eum Iovem ex hoc fortasse versu commemorat Suid. v. χθονίας βροντάς. ἆρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς τελεῖ Ant. 2. Ζεὺς κόμπους ὑπερεχθαίρει 127 an. Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεί 187. εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας 304. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε 450. μέγας οὐρανῷ Ζεύς El. 175 ch. Ζεὺς ἀγώνιος Tr. 26. Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ 251. ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος 275. Ζεύς τὰν συνέγνω 279. ἴστω μέγας Ζεύς 399. τοιαῦτα νέμει Ζεύς 1022. κοὐδὲν τούτων ὅτι μὴ Ζεύς 1278 an. ἀπερύκοι καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν Ai. 187 ch. Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν fr. Niptr. 401, 3. ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι Polyx. 470, 3. ὁ παγκρατὴς Ζεύς Phaedr. 607, 5. ᾧ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσοι κακά 611, 2. *τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἔγημε μητέρα inc. L. 1 Brck. [est Pseudosophocleum: v. βαθμός]. ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν fr. inc. 759. Ζεὺς νόστον ἄγοι 765, 1. — *Genit.* Διός. Διὸς σκῆπτρον Ph. 140 ch. μᾶτερ αὐτοῦ Διός 392 ch. τὸν πελάταν λέκτρων Διὸς Ἰξίονα 678 ch. τὸν τοῦ Διὸς παῖδα 802. πρὸς ἀραίου Διός 1181 m. τὰ Διὸς βουλεύματα 1415 an. ὦ Διὸς ἁδυεπὴς φάτι OR 151 ch. oraculum Delphis missum ab Apolline Iovis ὑποφήτῃ: v. Valck. opusc. 1, 38 Lips. θύγατερ Διός, ἄμβροτ' Ἀθάνα 159 ch. ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς 188 ch. de eadem. ὁ Διὸς γενέτας 470 ch. Apollo. Διὸς σέλας OC 95 *fulgur*. χὼ Διὸς Φοῖβος 623. Μορίου Διός 705 ch. v. Μόριος. Διὸς πτερωτὸς βροντή 1460. Διὸς κεραυνός 1502. χὠ πάντ' ἀίων Διὸς ὅρκος 1767 an. ἐς Διὸς θρόνους Ant. 1041. Διὸς βαρυβρεμέτα 1116 ch. Διὸς γένεθλον 1149 ch. πρὸς τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος Tr. 437. παῖς Διός 513 ch. ὁ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος 644 ch. τῷ Διὸς αὐτόπαιδι 826 ch. τὸν Διὸς [Ζηνὸς Dind. e. Tricl.] ἄλκιμον γόνον 956 ch. ὦ Διὸς αὐθαίμων 1041 m. ἄκοιτις ἡ Διός 1048 Iuno. ὦ Διὸς ἀκτίς 1086 m. *fulmen*. Ἀλκμήνην Διὸς μάτην ἄκοιτιν 1148. Διὸς τοῦ με φύσαντος κάρα 1185. πληγῇ Διός Ai 137 an. calamitas a Iove *missa*. Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις 172 ch. ἁ Διὸς ἀλκίμα θεός 401 ch. ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεά 450. πρός τ' ἐφεστίου Διός 492. Διὸς ἄγγελος El. 149 m. Διὸς εὔφρονι βήματι 162 ch. τοὺς ἐκ Διός 659. κεραυνοὶ Διός 823 ch. τὰν Διὸς ἀστραπάν 1063 ch. Διὸς εὐσεβείᾳ 1097 ch. libri: Tricl. schol. Rom. Ζηνός, quod recepit Herm. ut metro convenientius. Διὸς κήποις fr. Ion. 298 a. m. τὴν Διὸς τυραννίδα Colch. 312. Διὸς σωτηρίου Naupl. 375, 1. Διὸς σοφώτερος Polyx. 470, 7. πλὴν Διός Ter. 515, 3 an. Διὸς πνευμόνων inc. 678, 15. τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην 724, 2. οἱ Διὸς κύβοι 762. Διὸς μέτωπον 768. αἰετὸς κύων Διός inc. 766. — Altera *genitivi* forma Ζηνός, velut dativi et accusativi Ζηνὶ Ζῆνα a Διός Διί Δία non sermonum et canticorum usu, sed sola versuum commoditate distinguitur [cf. Renner. de dial. lyric. in Curt. gramm. Stud. 1, 233 sq.]. In *diverbiis* est Ζηνός: πρὸς Ζηνὸς ἱκεσίου Ph. 484. τὰ τόξα τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους 943. Hanc scenicis usitatissimam loquendi rationem non capiens Heynius ad Pind. Pyth. 9, 112 adeo lapsus est, ut Herculem ipsum Iovem vel Iovem Herculem dici novo θεοκρασίας genere putaret. ἁγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας 1289 v. ἁγνός. ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός OR 18. καὐτοῦ Ζηνός OC 793. Δίκη ξύνεδρος Ζηνός 1382. Ζηνὸς ἑρκείου Ant. 487. οἱ Ζηνὸς αἰετοί 1040. Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς Tr. 19. χὠ Ζηνὸς παῖς 566. [Ζηνὸς κέλωρ' ἀγακλειτόν 854 ch. supplevit Dind.] τὸν Ζηνὸς (alii Διός) ἄλκιμον γόνον 956 ch. ἄτην χωρὶς Ζηνὸς κατακηλήσει 1003 m. τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνός 1106. τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον 1191. μακέλλῃ Ζηνός fr. inc. 767. In *melicis* non legitur nisi semel: Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονάς Ant. 949. Nam El. 1097 eximendum, in quo etiam Διός librorum quadrat. In *anapaestis* item semel: Θρῆσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἀθῴου Tham. fr. 229. — *Dativus* Διί. Κηναίῳ Διί Tr. 238. πατρῴῳ Διί 753. — Ζηνί. πα-

τρῴῳ Ζηνί Tr. 288. Ζηνὶ σύνθακος θρόνων OC 1267 et in *anapaestis* Ζηνὶ τροπαίῳ Ant. 658. — *Accusativus* Δία. ἐφυμνείτω Δία ξύναιμον Ant. 658. — Ζῆνα. Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ Ph. 1324. Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον Tr. 1188 et in *melicis* τίς τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν Tr. 140 ch. — *Vocat.* Ζεῦ ἀλεξῆτορ OC 143 an. ἰὼ παντόπτα Ζεῦ 1085 ch. Ζεῦ ἄνα 1485. Ζεῦ παυσίλυπε Naupl. fr. 375. ὦ Ζεῦ τροπαῖε Tr. 303. ὦ Ζεῦ Ph. 908. 1233. OR 738. 1198 ch. OC 221 ch. 310. 533 ch. 642, 1456 an. 1471 ch. 1748 m. El. 766. 1466. Tr. 200. 983 an. 995 an. Ai. 387 m. 708 ch. 824. 831. Pel. fr. 442. Ζεῦ Ant. 604 ch. τὸν ὦ τᾶν πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη νέμων ὦ Ζεῦ πάτερ OR 202 ch. ὦ in optimo Flor. Γ omissum, unde Ζεῦ Ζεῦ quis scribendum suspicetur: v. Herm. OR 903 libri ὦ κρατύνων, εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις, Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων. Tricl. (tacent enim schol. vett.) interpretatur ἀλλ', ὦ Ζεῦ, ὁ κρατύνων πάντα καὶ ἀνάσσων, εἴπερ ὀρθῶς Ζεὺς ἀκούεις καὶ ὀνομάζει, ὥσπερ οὖν εἶ. Sequitur Neuius, Ζεύς cupiens intelligi. Melius Brunck. explicat *siquidem recte vocaris omnium rector.* Sed cum ἀνάσσειν c. accus. non dicatur, Herm. eiecto Ζεῦ, πάντων scripsit, v. ἀνάσσω. (I p. 743, 30.)

Ζέω [Curt. Et. n. 567] *effervesco: de ira* tralate dictum ὁπηνίκ' ἔζει [ἔξει LA] θυμός OC 434. Idem similiter dixit Eur. Hec. 1055. cf. Dorvill. ad Char. p. 233. Iacobs. ad Anthol. 2. p. 2. p. 203.

Ζῆλος [Curt. Et. n. 567] *aemulatio cupida.* τῶν ἐμῶν ζῆλος ἂν ἐμπέσοι ξυναίμων OC 943. — *fortuna, quam invidiose cupiunt.* οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει Ai. 503. Schol. μακαρισμόν, εὐδαιμονισμόν explicat, sed oportuit εὐδαιμονίαν, de Tecmessae enim pristino statu felici dictum. — In OR 1526 libri: λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε, ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων. Unus Flor. Δ ὅστις omittit; conspirant etiam EG p. 659, 30 et Maxim. Planudes ap. Bach. AN. 2, 99. Erf. sec. Coraen vers. Gall. charact. Theophr. p. 261 ζήλῳ πολιτῶν ἐπιβλέπειν explicabat *civium prosperitati invidere*, et hunc sequitur Pflugk. ad Eur. Hel. 1108. ζηλωταῖς τύχαις interpretatus per hendiadyn. Hoc non eo, quo Hermannus, impugnabo argumento, in epanaphora, ut ante, ὅς dici debuisse, non ὅστις, sed ζήλῳ ἐπιβλέπειν mihi non melius dictum videtur, quam *obtrectare invidiae.* Nec optime convenire sententia Hermanno videtur, cum non *bonitatis* magis, quam *fortunae* desideretur exemplum. Musgr. igitur ὃν τίς οὐ ζήλῳ τῆς τύχης ἐπέβλεπεν, bona sententia, sed violenta mutatione. Barbare Reisig. ὅσσος pro ὅστις. Herm. divisim ὅς τὶς (cur acute hoc?) subaudiri iubens ἦν, hoc sensu: *qui fuit aliquis non invidens studiis et fortunis civium:* cf. eundem in praef. p. 15. Ingeniosa emendatio, sed dura propter iuxta posita ὅς et τὶς oratio. [Dind. dedit πᾶς ὃν ἐζήλου πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπέβλεπον.] Ut meam sententiam proferam, apte de *bonitate animi invidiae aliena* dici videtur, etsi adversatur Hermannus. Magni enim infortunii, in quod ex summa fortuna Oedipus inciderit, mentio iam prioribus verbis ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδη καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ facta est, additur ad commiserationem augendam, tantum virum invidia et obtrectatione aliorum liberrimum fuisse, ut indignissime eam fortunae vicissitudinem passus sit. Deinde ὅς et ὅστις pari sensu et eodem modo coniungi vidimus v. ὅστις. Cetera ut coeant vix unius literae mutatione opus videtur: ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν ταῖς τύχαις ἐπιβλέπων. Sic iungenda οὐκ ἐπιβλέπων (ἦν) ταῖς πολιτῶν τύχαις ζήλῳ: *qui non invideret civium fortunis propter obtrectandi studium.*

Ζηλόω *admiror cum invidia.* ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ El. 1027. Cum irrisione haec dicta sunt. καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω Ai. 552. πολλά σε ζηλῶ βίου Ter. fr. 516, 1. — *felicem praedico.* ζηλῶ: μακαρίζω Ph. Troi. fr. 630. Sic Hesych. Phot. p. 53, 19 Suid. v. ζηλῶ. [De coni. Dind. ἐζήλου OR 1526 v. ζῆλος.]

Ζηλωτός *invidia dignus.* Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὡς ἐμοί, ποτέ Ant. 1161.

Ζημία *noxa.* οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει OR 520 *non modice nocet.* ζημίαν λαβεῖν: ἀντὶ τοῦ ζημιωθῆναι. οὕτως Σοφ. (fr. inc. 884) Phot. p. 53, 25. Antiatt. Bekk. p. 98, 7. [Sententiam quo pertineat habet grammat. Vindob. Bergk. ZAW 1855. p. 110: ἄμεινόν ἐστι ζημίαν λαβεῖν ἢ κέρδος κακόν.] Sic *poenam*, non *noxam* interpretaberis. (I p. 745.)

Ζητέω [Curt. Et. p. 552 ed. 2] *quaero* et quae in sensum cadunt et quae mente pervestigantur. τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ fr. inc. 723, 1. τἀνδρὸς οὗ ζητεῖς OR 362. ὃν πάλαι ζητεῖς ἀπειλῶν 450. ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν 1112. — ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ ζητῶν ὄλεθρον 659. — ζητεῖτ' ἰόντες ἀνδρὸς ἔξοδον κακήν Ai. 805. ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν OR 266. ζητοῦσα τὴν σὴν ποῦ κατοικοίης τροφήν OC 362. ὀθούνεκ' αὐτὸν ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν Ai. 1054. Reisk. coni. ξυνόντες, Eldik. spec. susp. p. 3 ζητοῦντ' ἔτ': praeter necessitatem uterque; recte enim schol. ἐξετάζοντες explicat. v. Lob. ad v. 1054. — *Passivum.* τὸ δὲ ζητούμενον ἁλωτόν OR 110; illustravit Brunck.

Ζήτημα *res quaesita.* τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε OR 278. Schol. cod. Lips. a recte intellexit ζήτημα accusativum esse ab εἰπεῖν suspensum, cui sequentia deinde epexegesi addantur.

Ζήτησις *investigatio.* πῶς ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά Tr. 55.

Ζητητέος *quaerendus.* πειρᾶτις ζητητέα Ai. 470.

Ζητητός *expetitus.* σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ θανόντ' ἔσεσθαι OC 390.

Ζοή v. ζωή.

Ζύγαστρον *cista.* ζ. κίβωτος· κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός, παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι Phot. p. 54, 12 cum Euripidis auctoritate. ξυλίνην σορόν etiam Suid. interpretatur. Ap. Hesych. vitiose scribitur ζύγαστρος. — κἄθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίου κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον Tr. 692. Verba κοίλῳ ζυγάστρῳ memorant Eust. p. 956, 6. EM p. 412, 28. Zonar. p. 962, hic vitiose scripto ξύλῳ. V. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 335.

Ζυγόν. ζυγός commune dicitur EG p. 233, 12; distinguunt ζυγός et ζυγόν, sed non qua significatione Soph. dixit, Ammonius p. 65. EM p. 412, 9. Thomas v. ζυγός. — ‖ *iugum* proprie dictum. ἵππον ἄξεται (ὑπάξεται) ἀμφίλοφον ζυγόν Ant. 351 ch. ζυγοῖ Herm., violenter cetera refingens: v. ἄγω et ἀμφίλοφος. κἀξισώσαντες ζυγὰ ἤλαυνέτην El. 738. — *transtrum.* θοὸν εἰρεσίας ἐζυγὸν ζόμενον ποντοπόρῳ ναῒ μεθεῖναι Ai. 249 ch. v. Lob. et Herm. — ‖ Tralate dicuntur haec. πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν Ai. 944. τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν ἔσχεν ἀνάγκας Ter. fr. 518, 4.

Simili de *imperio ferendo* tralatione οὐδ᾽ ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον Ant. 291. Illustrat hoc Valcken. ad Phoen. 74. Eust. ter afferens eam sententiam p. 824, 32. 1536, 48. 1653, 5 memoria ter deceptus νῶτον εὐλόφως pro λόφον δικαίως exhibeat. νῶτον εὐλόφως φέρειν schol. Ai. 61 sine auctore affert; ex lexico quippe, non legendo illud didicerat. Accentus periecticorum est et ab Arcadio notatur p. 122, 19: efficitur etiam originatione EM p. 411, 54.

Ζυγωτός *biiugis.* ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται El. 702. (I p. 746, 5.)

Ζωή et ζοή *vita.* τὰν δ᾽ ἀνθρώπου ζωάν Ter. fr. 519, 1 Dind. γάρ et ζοάν, etsi ad metrum nihil interest. Sed postulatur tenuior forma in senario Scyr. fr. 500: οὐδὲν γὰρ ἄλγος οἷον ἡ πολλὴ ζοή i. e. *longaeva vita.* In hunc locum vocabuli mentionem distulimus, quod ζωή Atticis scriptoribus tritum, ζοή incerta fide videtur. Illud solum probat EM p. 19, 10; at utrumque p. 413, 44. Quippe analogiae ζοή convenientius: v. Eust. p. 411, 1, sed idem regulae vim consuetudine victam observat. Recentiores longius iusso progressi videntur, qui scenicis ζωή ereptum ibant, velut Elmsl. ad Eur. Med. 946. Sobrium iudicium Porsoni erat, qui indicatis aliquot correptae prioris syllabae exemplis ζωή sic pronuntiari posse, quod Brunckio visum erat, negavit ad Hec. 1090. Scyriarum versum nescio cur incerti nominis tragico tribuit. In Eur. Hipp. 818 (811). Monk. qui de versibus dochmiacis dimetiendis nihil sciret, ζοάν edidit contra librorum fidem; sed metro utrumque convenit, sicut Troad. 258, ubi cf. Seidler. IT 150. 827. Phoen. 1531. El. 121. Praeter unum igitur Soph. locum, alterum Euripidis (Hecub. 1090) ζωή et a libris et a versu satis habet praesidii; ex duobus illis ζοή evelli non potest. Contra Eur. Herc. fur. 652 ζωή versu indice postulatur.

Ζῶμα *zona.* δὸς καὶ ζῶμα τοὐμόν El. 452. Memorat Eust. p. 1835, 52 et Thomas v. ζῶμα, abiiciens ζῶσμα [de qua scriptura v. Lob. ad Ai. p 262 n. 1 ad. 3].

Ζωστήρ *zona* (virorum bellatorum). ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ai. 1030.

Ζώω v. ζάω.

H.

Ἦ adverbium confirmandae sententiae et interrogando cum aliqua animi persuasione constituta. Illud διαβεβαιωτικόν veteribus dictum, v. schol. ad Dion. Thr. p. 963; et cum miratio inesset σχετλιαστικόν s. θαυμαστικόν, Eust. p. 174, 3: hoc ἐρωτηματικόν, v. Eust. p. 1678, 29 et ἀπορηματικόν v. EM p. 414, 11. Utroque modo dictum antiquis haud dubie inflectebatur: v. Apollon. de coni. p. 523, 8 schol. Il. α 77. ρ 143. τ 56. Io. Alex. p. 42, 8. Quin Herodianus inflecti voluit et contra paradosin et contra usum nostrum, cum in secundo membro interrogationis indirectae poneretur, quod διαπορητικῶς λέγειν dicebant; illud enim ipsum ἐρωτηματικῶς dictum esse: v. schol. Il. κ 425. 505. π 436. υ 17. χ 244. Rursum idem ἦ μήν cum ὁρκικὸν ἐπίρρημα sit, non διαβεβαιωτικόν, non inflectendum esse decreverat, sed acuendum: schol. Il. α 77. Io. Alex. p. 41, 13, quae nos certe artissima teneri affinitate credimus, nec videtur illa quamvis docti hominis sententia pervicisse. —.— ‖ ἦ *confirmandi* s. *asseverandi* vi dictum. ἦ δεινόν, ᾧ δοκῇ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν Ant. 323. ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δ᾽ ἀνήρ 484. ἦ πάνθ᾽ ὅμοια. πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ Ai. 1366. ἦ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν γνῶναι 1418 an. ἦ σ᾽ ἐγὼ καὶ τἄμ᾽ ἔπη ... πόλλ᾽ ἄγαν λέγειν ποιεῖ El. 622. ἦ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν 1039. ἦ πολλὰ χαίρειν μ᾽ εἶπας 1456. ἦ τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον fr. inc. 696, 3. In inc. 856, quod vulgo scribitur ἦ σφηκιὰν βλίζουσιν (v. βλίζω) εὑρόντες τινά minus aptum puto, cum de variis otiosorum puerorum oblectamentis dici videatur. — Eodem asseverandi sensu etiam cum aliis particulis componitur. ἦ ... ἄρα. ἦ δεινὸν ἄρ᾽ ἦν, ἡνίκ᾽ ἄν τις ἐσθλὸς ὢν αὑτῷ συνειδῇ inc. 670, 1. — ἦ γάρ. ἦ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν Ai. 1330. — ἦ καί. ἦ κἂν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον εἰς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην El. 314. ἦ δ᾽ ἂν LA pr. sed m. ant. mutatum in κἄν. Flor. Γ ἦδ᾽ ἄν, unde quis firmari putaverit Monkii et Doederlini coni. ἦ τἄν. Sed fallitur ille κἄν recte admitti negans. Si scriptum esset ἦ τἄν (ἠτἄν), post opus esset inferri κἀγώ. — ἦ κάρτα. ἦ κάρτα λαμπρὰ Ἰόλη ᾽καλεῖτο Tr. 379. ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι Ai. 1359. ἦ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδὼν El. 1278. In Colch. fr. 314 nunc recte καὶ κάρτα [immo κρᾶτα Dind. c. Bergk.] scribitur. Quanquam in his κάρτα magis cum sequentibus, quam cum particula coniungitur. Hoc vero necessario fit in *responso* reddendo, ἦ κάρτα El. 312 *utique sane.* V. Valck. ad Eur. Hippol. 1028. — ἦ μήν. ἦ μὴν ἢ λόγῳ πείσαντες ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος Ph. 593. ἦ μὴν σὺ κἄνευ τῶνδε λυπηθεὶς ἔσει OC 816. διώμοσεν, ἦ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα δουλώσειν ἔτι Tr. 256. ἦ μὴν ... ἐκτελεῖν 1187. Horum exemplorum sec. Herodianum inflectetur OC 816, asseverandi, non iurandi vim habens. — ἦ που i. q. ὄντως που *coniecturam* ponit *adsignificata persuasione (sicher wohl,* latine *sane, opinor).* Nimis anguste finit Wyttenb. ad Plut. de recta aud. r. p. 44 F, *affirmationem* continere *ironicam, revera negantem.* Longe rectius Herm. cens. Med. Elmsl. Opusc. 3, 161. Matth. Gr. Gr. § 604. Stallb. ad Plat. Lys. p. 207 d. ἦ που ἐλεινὸν ὁρᾷς Ph. 1130 m. ἦ που πολὺν γέλωθ᾽ ὑφ᾽ ἡδονῆς ἄγεις Ai. 382. ἦ που παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἁμέρᾳ 622 ch. ἦ που τάλαινα, ἥσει μέγαν κωκυτόν 850. ἦ πού με Τελαμὼν δέξαιτ᾽ ἂν εὐπρόσωπος 1008. Interrogative proferebatur ante Herm. Tricl. autem recto monet ironice dici, est autem id unum ironicae dictionis ap. Soph. exemplum. ἦ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο ὑψήλ᾽ ἐκόμπεις Ai. 1229. — Aliquid dubitationis haec habent. ἀλλ᾽ ἦ που πταίων ὑπ᾽ ἀνάγκας βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν Ph. 215 m. Sic Herm., ut sit παραδιαζευκτικὸς σύνδεσμος, cum sequatur ἢ ναὸς ἄξενον ὅρμον αὐγάζων, nec ἦ cum ἀλλά conciliari potest. Sic διαζευκτικός erit OC 1059 ch. ἦ που τὸν ἐφέσπερον πέτρας νιφάδος πελῶσι, propter praecedens ἐμμίξειν τούσδ᾽ ἀνὰ χώρας. Libri ἦ που, nec dubium est distinctione praemissa utrumque non minus recte ferri. Recte [ex LA Dind. Herm.] ἦ που ὀλοὰ στένει, ἦ που ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν Tr. 846 [schol. ὄντως δή: apogr. ἦ που]. Ad sensum utrumque aptum, sed

παραδιάζευξις minime convenit ad maesti animi nuntia verba. Vix a me impetro, ut recte scriptum ab Herm. credam Ph. 204 ch.: προὐφάνη κτύπος φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου του, ἤ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων; Libri ἢ που, recte, modo ne Neopt. haec, sed chorus dicat. Quid est enim *sensi sonitum tanquam viri alicuius laborantis proprium aut hic locorum aut hic?* Imo certo scit, Philocteten ingemiscentem non longe abesse, inde multo aptius est *sonitum sane aliquem audio alicubi locorum.* Convenientius etiam erat ad παραδιάζευξιν dici ἤ τῇδ' ἢ τῇδέ που. — ἦ ῥα. adsignificata consideratione rei indignae et vix exspectandae: ἦ ῥά σε Ἄρτεμις ὥρμασε Ai. 172 ch. ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνήρ 954 ch. — ἦ τοι cum crasi ἦταν [ἦ ταν LA] οὐκ ἂν ἦ OC 1366. In El. 498 ch. num ἦ τοι an ἤ τοι s. ἤτοι scribatur, ambiguum, acute tamen magis probo. —.— || *Interrogat* ἦ *cum coniectura* verisimili vel persuasione: v. Herm. ad OR 532. OC 643. 822. Elmsl. ad OC 66. Nitzsch. ad Od. 3, 251. Inest etiam in interrogatione altera priorem subsequente. Latinis saepe particula uti mos non est; plerumque bene convenit *profecto, haud dubie*, aliquando *nonne*, etiam *num*, cum legitima harum particularum vi coniunctum. ἦ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινι δοῦναι τὰ τεύχη τἀμά; Ph. 369. ἦ κεῖνος ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν; 622. Hoc cum prioribus ratiocinatione facta cohaeret, ut apte vertas *ergo*. ἦ μενεῖς; 810. ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν λειφθήσομαι δή 1070. ἦ πρὸς τὰ Τροίας πεδία (ἐκπλεῖν με βούλει) 1376. ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς; OR 368. ἦ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον; 532. Libri ἦ habent, Elmsl. Herm. [Dind.] ἤ, quanquam utrumque bonum. ἦ κἀν δόμοισι τυγχάνει παρών; 757. ἦ τέθνηκεν Πόλυβος; 943. ἦ ῥητόν; 993. ἦ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ; 1041. ἦ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ; 1043. ἦ κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος; 1045. ἦ τόνδε φράζεις; 1120. ἦ δοῦλος, ἦ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς; 1168. ἦ μάθω μολοῦσά ποι; OC 26. ἦ δεῦρο προσστείχοντα κἀξορμώμενον (sc. ὁρᾷς); 30. ἦ βέβηκεν ἡμὶν ὁ ξένος; 81. ἦ καὶ δοκεῖτε τιν' ἐντροπὴν ἢ φροντίδ' ἕξειν; 299. ἦ τῆσδε κἀμοῦ; 331 [Wilke coniectt. p. 19]. ἦ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει; 406. ἦ τοῖσδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τάδε; 478. ἦ μητρόθεν δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω; 527. ἦ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς; 596. τί δῆτα χρῄζεις; ἦ δόμους στείχειν ἐμούς; 643. ἦ ex PF recte a Brunckio inde receptum; Tricl. ἐς, ceteri libri ἤ. τί δράσετ'; ἦ προδώσετε; 822. Sic recte Br. ex PF; Reis. Elmsl. ἤ, quod graviter languet. ὦ τέκνον, ἦ πάρεστον; 1102. ἦ καὶ ξυνίης καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς; Ant. 403. ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς; 752. ἦ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβὼς ἦν; Tr. 246. ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις; 398. ἦ ζῇ; 977. ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα (γενήσεται); 1213. ἦ καὶ πρὸς καιρὸν πονῶ; Ai. 38. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν; 44. ἦ καὶ παρέστη κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο; 48. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα; 97. ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῄρου μ' ὅπου; 103. ποῦ Τεῦκρος; ἦ τὸν εἰσαεὶ λεηλατήσει χρόνον; 342. Post Brunckium ἢ ex libris nonnullis scribitur ab omnibus, praeter Schaef. Nec tamen vulgatum antea ἦ spernendum ait Herm. Sed non recte quaereret Aiax: *ubi Teucer? an semper praedas aget?* Unice aptum *num semper aget*, hoc est, *spero tandem non semper abfuturum.* ἦ σὺ φῂς ἄγειν τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο; 1097. πῶς εἶπας; ἦ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν; El. 407 *(num)*. ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ κείνου; 663. ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις οὕτως τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκῦρσαι; 861 m. ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; 940. ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε; 1177. ἦ κεῖνος οὗτος; 1351. ἦ [ἢ LA pr.] σὺ κεῖνος εἶ; 1355. ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν; 1452. ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά; 1497. ἦ φῂς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Colch. fr. 313. ἦ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν οὐπιχώριος; fr. 314 a, 1. — Incertior scriptura est librorum OC 195 m. [ubi ἦ σθῶ LA pr., ἡσθῶ corr., γρ. ἡστῶ (i. e. ἦ στῶ) ὃ καὶ βέλτιον S. ἦ 'σθῶ Dind. qui monet suspectam noviciam aoristi formam ἑσθῶ fortasse in κλιθῶ esse mutandam]. Herm. ἑσθῶ probabiliter defendit, quanquam ἦ στῶ a sententia, quod visum Hermanno, impugnari non potest. Quidni senex caecus, quid faciendum sibi sit certior cupiens fieri, identidem roget *consistam ergo*? — Fortius profertur interrogatio particulis coniunctis ἦ γάρ, ἦ δή, ἦ δῆτα, ἦ που; ratiocinatur ἦ οὖν. — ἦ γάρ *nam profecto* s. *ergo profecto* ita etiam aliquando interrogat, ut admisceatur lenis irrisio: v. Elmsl. ad Eur. Med. 678. Schneider. ad Plat. Civ. 10. p. 607 d. Ita tamen locutus Soph. non videtur. ἦ γὰρ μετέσχες καὶ οὐ τοῦδε τοῦ πόνου; Ph. 248. ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις ἔγκλημ' Ἀτρείδαις; 322. ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ', ἃ νῦν ἔχεις; 654. ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις; OR 1000. ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες; 1039. ἦ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοί; 1173. ἦ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους; OC 64. ὦ φθέγμ' ἀναιδές, ἦ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ; 863. ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφε; Ant. 44. ἦ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον; 574. ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ; Ai. 1133. ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ; 1221. ἦ γὰρ σὺ κεῖνος; 1222. — ἦ δή *ergo revera.* ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; El. 385. Ex Tricl. γάρ pro δή scripturus erat Elmsl. ad Med. 678, v. Herm. Neque solitaria est ea interrogandi formula, v. Ph. 565. ἦ ταῦτα δὴ Φοῖνίξ τε χοἰ ξυνναυβάται δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν; Nec puto litem intentatum iri ab Elmsl. simili formulae ἦ δῆτα. ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν; OR 429. — ἦ μήν interrogative dictum. ἦ μὴν 'τί δράσειν; Tr. 1186. — ἦ οὖν *ecquid igitur.* ἦ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρῄνεσα; Ph. 121. — ἦ μή. ἦ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς; OR 1012. ἦ μὴ φύγω σε; El. 1503. Sine causa idonea enim ἤ Herm. — ἦ που interrogandi vi carere Elmsl. pronuntiavit ad Eur. Heracl. 55. Med. 678. 1275, et sequacem reperit Stallbaumium ad Plat. Lys. 207 d. Iure adversantur Matth. ad Eur. Phoen. 378 et explicatissime Herm. in censura p. 161. Opusc. 3. Male enim Elmsl. ἦ που interpretatur *I suppose (opinor)*, id quod in suffixo που solo inest, nec tangit ἦ. Si ἦ rogando constitutum, certe etiam ἦ που: similisque res est in οὐκουν. Agnoscit eam particularum vim EM p. 434, 28, doctius disputans, quam ut eruditorum prioris aetatis hominum scrinia illic compilata reperiri dubites. Sed sane exempto uno exemplo Ai. 1008, ubi Herm. iure delevit interrogationis signum, nunc illius dictionis vestigium nullum superest. —.— || Ponitur ἦ plurimis locis in sententiae principio; non inusitatum autem submitti eam aliis vocabulis, inprimis alloquendi formulis; Ph. 369. OC 863. 1102.

(I p. 750 extr.)

Ἤ *coniunctio* trium maxime significationum. Acui eam consentiebant. —.— || *Seiungendis enuntiatorum partibus* constituta est. Et cum a. *semel* ponitur *(vel, aut)* διαζευκτικὸν σύνδεσμον vocabant veteres, schol.

Dion. Thr. p. 962, 22. 963, 25, vel διασαφητικόν, quando prior sententiae pars altera subiecta tollatur, velut in Homerico illo βούλομ᾽ ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι: v. Apollon. de coni. p. 488, 32 sqq. schol. Dion. p. 963, 31. Herod. ap. EM p. 415, 42. Et separantur quidem aut *singula sententiae verba* aut *integrae sententiae.* Prius illud haec exempla habet: στικτῶν ἢ λασίων μετὰ θηρῶν Ph. 184 ch. (204 ch. v. infra.) βορᾶς μέρος προσέδοσαν ἤ τινα στολήν 309. ἐναίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν 946. ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγήν OR 659. θανεῖν ἢ γῆς ἀπωσθῆναι 670. ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται 884 ch. θαλλοῖσιν ἢ κρόκαισιν; OC 474. πόλιν κένανδρον ἢ δούλην 917. πώλοισιν ἢ ῥιμφαρμάτοις φεύγοντες ἁμίλλαις 1062 ch. ψῆφον τυράννων ἢ κράτη Ant. 60. Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτὺν ἢ στονόεντα πορθμόν 1145 ch. ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον 1245. τώμῳ τ᾽ ἀνδρὶ... μεμπτός εἰμι ἢ τῇδε τῇ γυναικί Tr. 447. Ἅιδαν ἢ Ποσειδάωνα Tr. 502 ch. Brunck. contra libros οὐ, non ferens ἤ post οὐ illatum. δύο ἢ καὶ πλείους ἡμέρας 944. πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμὸν ἤ τιν᾽ οἶστρον 1254. εἴδωλα ἢ κούφην σκιάν Ai. 126. πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενὴς λόγος 137 an. οἱ μεγάλοι βασιλῆς ἢ τᾶς Σισυφιδᾶν γενεᾶς 190 ch. θάνατον ἢ βίον φέρει 802. δειλίᾳ προδόντα σε ἢ δόλοισιν 1015. αἰθέρα δῦναι ἢ τὸν πολύκοινον Ἅιδαν 1192 ch. σόν ποτ᾽ ἢ κἀμὸν γένος El. 965. Αἰγαίου πρῶνας ἢ γλαυκᾶς μέδεις λίμνας Laoc. fr. 341. ὡς ἀσπιδοῦχος ἢ Σκύθης Naupl. 376, 2. — ἐξεμπολήσει κέρδος ἢ ξενώσεται Ph. 303. ἀνδρηλατοῦντας ἢ φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας OR 100. εἰ [ἢ Dind. c. Meinek.] κτείναιμεν ἢ γῆς ἐκπεμψαίμεθα 309. ἔρδουσιν ἢ μέλλουσι; OC 1074 ch. πόλιν ἐπιστρατεύειν αὐτὸν ἢ μέλλειν ἔτι Tr. 75. εἴ ποτ᾽ ἴδοιμι σωθέντ᾽ ἢ κλύοιμι 611. δίδαξον ἢ μάθ᾽ ἐξ ἐμοῦ El. 352. ἐροῦ ... ἢ ᾽γὼ φράσω 565. Hoc διασαφητικόν veteres dixissent, velut φανέντες ἢ κεκρυμμένοι 1294. — *Integras sententias* seiunctas videas hasce: καί σε δεῖ στείχειν ἅμ᾽ αὐτοῖς, ἢ βίᾳ στελοῦσί σε Ph. 983. ὃς λέγει σαφῶς ὡς δεῖ γενέσθαι ταῦτα...· ἢ δίδωσ᾽ ἑκὼν κτείνειν ἑαυτόν 1341 *at*, *si mentitus fuerit*. εἴ με χρὴ φυγεῖν ... ἢ γάμοις με δεῖ μητρὸς ζυγῆναι 825. εἰ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, ἢ τῶν ἀθίκτων ἕξεται, ματάζων 891 ch. τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν, ἢ γνώσεται Ant. 779. Θησέα ... ἐμμίξειν βοᾷ, ἤ που τὸν ἐφέσπερον πέτρας νιφάδος πελῶσι OC 1059 ch. ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι ἢ ζυγὸν ἑζόμενον ποντοπόρῳ ναῒ μεθεῖναι Ai. 249 ch. βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ᾽ ὁ πέμπων ὁδὸν ἔπεμψεν, ἢ ᾽φάνην ἐγὼ βραδύς 739. ἤ τοι μαντεῖαι βροτῶν οὐκ εἰσίν El. 498 *vel*, *si hoc non fit*. Num ἢ δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον Ach. Am. fr. 164 huc an ad priora referendum sit, propter sententiae non absolutae formam diiudicari nequit. Horum διασάφησιν habent Ph. 983. 1341. Ant. 779. OC 1059. Ai. 249. 739. El. 498. Distinctione in hoc posteriore significandi genere uti non opus, nec ineptum tamen; cum verba singula composita segregantur, male interponitur virgula. —.— ‖ b. *Iteratur* ἤ aut saepius etiam ponitur *(aut ... aut)*, quam vim παραδιαζευκτικήν veteres vocabant, Apoll. l. c. p. 489, 5 schol. Dion. p. 963, 28, ὑποδιαζευκτικήν EM p. 415, 25; is ex Herodiano inscite, ut videtur, compilato παραδιαζευκτικόν vocans p. 415, 50, quando duobus idem significantibus vocabulis interponatur, ut Latinum *sive*, inepte asseverat ἤ sic dictum καί sententia aequiparare, ineptius etiam exemplum apponens Μίνως ἢ περὶ νόμων. ἢ ᾽πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν, ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που Ph. 43. [ἤ που τῇδ᾽ ἢ τῇδε τόπων 204 ch. Dind. c. Herm.: ᾗ που libri.]

ἤ που πταίων ... ἢ ναὸς ἄξενον ὅρμον αὐγάζων 215 ch. ἢ πρὸς οἶκον ἔκσωσόν μ᾽ ἄγων, ἢ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος σταθμά 488. ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων, ... ἤπειγον στόλον 497. ξίφος ἢ γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε 1205 m. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς φανούμεθ᾽ ἢ πεπτωκότες OR 145. τί μοι ἢ νέον ἢ πάλιν ἐξανύσεις χρέος 155 ch. [ἢ (Dind. c. Meinek.: εὖ vel εἰ libri) κτείναιμεν ἢ γῆς ἐκπεμψαίμεθα 308. cf. 641.] τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτο 489 ch. ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἢ κτεῖναι 641. τί δῆτ᾽ ἐμοὶ βλεπτὸν ἢ στερκτὸν ἢ προσήγορον 1338 m. ἢ φονεύσατ᾽ ἢ θαλάσσιον ἐκρίψατε 1411. ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν OC 10. ὡς αὐτίκ᾽ Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξων ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν 380. τὰ δ᾽ ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἴσχεις ἢ δι᾽ οὐδενὸς ποιεῖ 584. ἢ πρὸς Πυθίαις ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς 1047 ch. ὅπως ἢ θάνοιμι ἢ τοὺς τάδ᾽ ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς 1306. ἤ τις ἐκ θεῶν πομπὸς ἢ τὸ νερτέρων εὔνουν διαστὰν βάθρον 1661. ὅστις ἢ νόμους βιάζεται, ἢ τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατύνουσιν νοεῖ Ant. 663. ὅσα ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει 689. ὡς ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν, ἢ βίοτον εὐαίων᾽ ἔχειν Tr. 79. ἡνίκ᾽ ἢ σεσώσμεθα ἢ οἰχόμεσθ᾽ ἅμα 84. ἢ ποντίους αὐλῶνας ἢ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς (ναίει) 100 ch. ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βορέα 113 ch. *ἢ θανεῖν ἢ ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ 166 [secl. Dobr.]. ἢ νῦν κακός, ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν 348. ἢ ζῶντ᾽ ἐσόψεσθ᾽ ἢ τεθνηκότ᾽ ἀρτίως 806. τίς ἢ προνοούστερος ἢ δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη Ai. 119. εἰ ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει 130. ἤ που ... ἢ ῥα κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα ... ἢ χαλκοθώραξ ἤντιν᾽ Ἐνυάλιος ἐτίσατο λώβαν; 176—181. Quanquam ἢ ῥα vix constabit, ut quod in membro opposito reperiri non soleat. ἢ νοσεῖν ἢ λυπεῖσθαι 337. ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι 479. ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που ἢ σὺν δόλῳ κεντήσετε 1244. ἢ φρονεῖν κακῶς ἢ τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν El. 345. ἢ πνοαῖσιν ἢ κόνει κρύψον 435. ὡς ἢ φρονοῦσαν ἢ μώραν λέγῃς 890. ἢ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν 1125. ἢ γὰρ ἂν καλῶς ἔσωσ᾽ ἐμαυτήν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην 1321. ἢ δειλός ἐστιν ἢ δυσάλγητος fr. inc. 689, 2. Sed Ph. 593 iure scribitur ἢ μὴν ... ἤ, et Ph. 204 veterem scripturam ᾗ που ... ᾗ praeferendam videri novitiae correctioni ἤ diximus v. ᾗ. Contra iure Herm. in oppositis dialecticis, non ethicis dedit ἤ που πταίων ... ἢ αὐγάζων v. 215. — ἢ ... ἢ καί consociantur. εἰ καί τις ἢ φίλου δείσας ἀπώσει τοὔπος ἢ χαὐτοῦ τόδε OR 233. — ἤ τοι ... ἤ *(sive sane ... sive)*. ἤτοι κλύουσα παιδὸς ἢ τύχῃ πάρα Ant. 1182 *ἤ τοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη Tr. 150 [secl. Dind.]. Videtur utroque loco seiungendum ἤ τοι, ut constet παραδιάζευξις. — *Ter ponitur* ἤ. ἢ σεισμὸν ἢ βροντήν τιν᾽ ἢ Διὸς σέλας OC 95. τὰ πολλὰ ῥήματ᾽ ἢ τέρψαντά τι ἢ δυσχεράναντ᾽ ἢ κατοικτίσαντα 1281. ὅστις γὰρ ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν Ant. 707. Quanquam tertium ἤ secundo, utrumque iunctum primo opponitur. *ὅσων σπαράγματ᾽ ἢ κύνες καθήγισαν, ἢ θῆρες ἤ τις πτηνὸς οἰωνός 1081 [secl. Wund.]. ἢ μηκέτ᾽ εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρ᾽, ἢ λῴους φρένας ἀμείψασθαι Tr. 736. ἢ μέγαν θείη, ἢ σμικρὸν ἢ τὸν μηδαμοῦ τιμώμενον; Alet. fr. 93, 1. Pro ἢ τόν Brunck. probabiliter ἤ τοι. ἢ ᾽σωσαν ἢ ᾽κέρδαναν [ἀκέρδαναν Dind. c. Meinek.] ἢ διώλεσαν Scyr. fr. 499, 6. Eximendum exemplum est, quod ante posuimus Tr. 85; alterum enim ἤ cum toto versu ex interpolatione fluxit. — *Quater* positum ἤ OC 251 m.: ἢ τέκνον ἢ

λέχος ἢ χρέος ἢ θεός. — Distinctionibus interpositis in hoc etiam genere sic tantum opus videtur, cum sententiae, non verba opponuntur, item in διασαφήσει. —.— || c. Eandem in *quaerendo* separandi cum oppositione vim ἤ retinet. τί χρή με στέγειν ἤ τι λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν; Ph. 136 ch. τίς τόπος, ἢ τίς ἕδρα, τίν' ἔχει στίβον; 157 ch. ποίας ἂν ὑμᾶς πατρίδος ἢ γένους ποτὲ τύχοιμ' ἂν εἰπών; 222. ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες ἢ λόγοις πάλιν; 563. τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετ', ἢ θεῶν βία καὶ νέμεσις; 601. δείσαντες ἢ στέρξαντες; OR 11. ὡς πύθοιθ' ὅτι δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν; 72. δειλίαν ἢ μωρίαν ἰδών τιν' ἔν μοι ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν; 536. τί δῆτ' ἂν σκοποῖτό τις τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν ἢ τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνεις; 965. τίς σ' ἔτικτε Πανὸς ὀρεσσιβάτα προσπελασθεῖσ' ἢ σέ γέ τις θυγάτηρ, Λοξίου; 1101 ch. [valde immutata sic exhibet Dind.: ἆρα Νύμφα ὀρεσσιβάτα που Πανὶ πλαθεῖσ', ἢ σύ γε καὶ γενέτας Λοξίου;] ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα; 1124. τίνας χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν; OC 2. ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν; 71 v. Herm. τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόνος καλῆς ὠφέλημα γίγνεται; 258. ποίαν λάβω θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; 829. μή τις Διὸς κεραυνὸς ἤ τις ὀμβρία χάλαζ' ἐπιρράξασα; 1501. τί λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα προσθείμην πλέον; Ant. 40. τί γὰρ τέκνοις ἄγαλμα μεῖζον ἢ τί πρὸς παίδων πατρί; 704. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται; Tr. 37. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις; 187. τί χρὴ θανόντα νιν ἢ καθ' ὕπνον ὄντα κρῖναι; 909 ch. πρὶν ἄν τί δράσῃς ἢ τί κερδάνῃς πλέον; Ai. 107. τίς ἂν ... ἤ τις Ὀλυμπιάδων θεᾶν ἢ ... ποταμῶν ... ἀπύοι; 883 ch. ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ; 1237. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς ἢ ποῦ φαέθων Ἅλιος; El. 823 ch. ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; Andromed. fr. 129. His exemplis omnibus ἤ non est *an* sed *aut*, nec rogat, sed sententiae partes distinguit. Ceterum omnia *directam* quam dicunt interrogationem referunt, praeter OR 71. Hoc igitur, si Herodiani sibi constaret doctrina ἢ scribendum erat; quanquam is illud solum, sed sine iusta ratione, praecepto complexus videtur, si priori ἤ alterum ἤ subiiceretur.

2. ἤ *particula interrogativa* in interrogatione *simplici* s. *uno membro* comprehensa non dicitur. — || a. Maxime praemittitur πότερον vel πότερα. ἀμηχανῶ δὲ πότερον τὸ σὸν πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω Ph. 338. πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων ἄνδρας λοχίτας; OR 750. τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς, πότερον ἐμοῦ γέροντος, ἢ σαυτοῦ, τόδε; OC 961. πότερον ἔκρυπτον αὐτὸν ... ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς; Ant. 284—288. πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας λέγεις ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων; El. 311. πότερον ἐκείνους καλῶμεν, ἢ 'μοὶ τοῖσδέ τ' ἐξειπεῖν θέλεις; Tr. 343. πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς οἴκτου; 863. — πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν, ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν Ph. 1275. πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ; OR 960. πότερα τὰ τῶν σῶν ἐκγόνων ἢ 'μοῦ λέγεις; OC 588. πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' εἰς τὰ σά, ἤ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον 800. πότερα πυνθάνοιτ' ἂν ἢ τίνοιτ' ἂν εὐθέως; 993. πότερα τἀμαυτοῦ κακὰ πρόσθεν δακρύσω, ἢ τὰ τοῦδε; 1255. πότερα πατρῴας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός; Ant. 1176. πότερα χερσὶν, ἢ λύμῃ βίου; El. 1195. πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι, ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὔμιν; 1328. *Triplex* interrogatio bis positum post πότερον habet ἤ. πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ ... ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τίν' ἵμερον τέκνων ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον; ἢ ... πόθος παρεῖτο; El. 542—545. πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάιος, ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης συμπίπτει φόνῳ OR 112. —.— || b. Sed etiam alias particulas membro altero praecedentes ἤ sequitur. εἰ ... ἤ in interrogatione obliqua usitatum est. εἰ χρή σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν OC 80. Recte sic Turneb. emendavit librorum scripturam ἢ χρή, servatam a Reisig. et Elmsl. ad Med. 480; satis enim Herm. in censura Opusc. 3, 198 incertissimum esse ostendit, an unquam ἢ ... ἤ pro πότερον s. εἰ ... ἤ dictum sit. Certius εἰ ... ἤ constat Ant. 1218: ἀθρήσατε εἰ τὸν Αἵμονος φθόγγον συνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι. — ἤ ... ἤ *quid ... an*. ἢ δοῦλος, ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς; OR 1168 et addita negatione: ἢ ῥητόν; ἢ οὐ [οὐχὶ Dind. c. Brck.] θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι; OR 993. — ἤ που ... ἤ, cum eximendum videatur Ph. 204, interrogative non dicitur. — ἤτοι ... ἤ tragicis indictum: v. Lob. ad Ai. p. 245. Sed ἤ ... εἴτε pro εἴτε ... ἤ dictum, etsi difficillimus ad explicandum locus est Ai. 178 ch., ceteroqui satis usitatum esse Lob. ostendit. v. εἴτε. —.— || c. Aliis vocabulis interrogantibus, velut πῶς, ποῦ, ἆρα subiici ἤ certum quidem est, sed nec distinguendo sententiarum generi tantum tribuendum, quantum Hermannus fecit ad OR 448. 622 et Nitzsch. ad Hom. Od. 3, 251: minus etiam concedendum Hermanno ἤ in simplici interrogatione dici, nec est fere, ubi non conveniat ἤ, sui iuris interrogationem inferens; ut calidius egerit Elmsl. ad OC 66, qui cum codicum in hoc genere nullam fidem esse dixisset, pro lubitu pluribus locis intulit ἦ. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος πλεῖν ἦν ἕτοιμος; ἢ φόβος τις εἰργέ νιν; Ph. 569. τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετ' ἢ θεῶν βία; 601. τί δῆτα χρῄζεις; ἤ με γῆς ἔξω βαλεῖν; OR 622. Sic recte Br. Erf. Elmsl. Dind. ex LB et LA pr.; Herm. ἦ, quod ferri non potest in enuntiatione simplici. ἆρ' ἔστιν; ἆρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμῃ πλανᾷ OC 316 *an forte;* sic recte omnes, et codd. conspirant. ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν; ἢ πέφευγέ σε; Ai. 102. Consentiunt, sed si libri haberent, haud deterius esset ἦ. πῶς ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἢ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς; El. 591. De OC 66 mox videbimus. Plura paulo certiora exempla non sunt; longe rectius enim ἦ scribitur El. 1503. OC 643. 822, quo loco ἤ olim vulgatum revocavit Reis. et Elmsl., etsi LA ἢ habet. —.— || d. Sed nihil usitatius, quam priore membro omitti particulam vel pronomen interrogativum, ea pars quaestionis ut sola vocis elatione conspicua fiat. ἄνωθεν ἢ κάτωθεν; Ph. 28. τίν' ἔχει στίβον, ἔναυλον ἢ θυραῖον 158, quod solum est obliquae quaestionis exemplum. ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες, ἢ λόγοις πάλιν; 563. λέγεις δ' Ἀτρείδαις ὄφελος ἢ 'π' ἐμοὶ τάδε; 1384. Κρέοντος ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα; OR 378. δειλίαν ἢ μωρίαν ἰδών τιν' ἔν μοι ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν; 536, quod etiam διαζευκτικόν existimari possit. ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες ...; 555. αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα; 704. σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τυχών μ' αὐτῷ δίδως; 1025. ἢ ξυναλλάξας τί πως; 1130. Sic iure Brunckius, perspecto sic continuari interrogationem coeptam οἶσθά που μαθών v. 1128. Sic LC [LA m. rec.: ἢ pr.] λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον; 1140. πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός; 1162. ἄρχει τις αὐτῶν ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος; OC 66. Elmsl. τίς, non perspecto sententiarum nexu; v. Herm. θαλλοῖσιν ἢ κρόκαισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ; 474. Sic distinguendum. Duo membra sunt interrogationis, prius autem praeterea διάζευξιν duorum habet. Simile loquendi genus in his exemplis

cernitur: ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν; ἢ τί μοι λέγεις; Ai. 532 [Dind. post κακοῖσιν comma posuit]. ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν Tr. 389. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι El. 1343, quae non omnia recte distincta ap. Herm. leguntur. — νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην ... δοκεῖ λελέχθαι OC 1034. ἔχεις τι κεἰσήκουσας; ἤ σε λανθάνει κακά; Ant. 9. εἰπεῖν τι δώσεις, ἢ στραφεὶς οὕτως ἴω; 315. ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει; 317. φῂς ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; 442. φήσεις μετασχεῖν, ἢ 'ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι; 535. ἆρα μὴ πατρὶ λυσσαίνων πάρει; ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς φίλοι; 634. εὐκταῖα φαίνων, ἢ 'πὸ μαντείας τινός; Tr. 239. τίς ποτ' εἶ νεανίδων; ἄνανδρος ἢ τεκνοῦσσα; 308. θυμὸς ἢ τίνες νόσοι (ξυνεῖλον); 882 ch. πότερα δ' ἂν λάβοις, φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν, ἢ κοινὸς λυπεῖσθαι ξυνών; Ai. 267. τάχ', ὡς ἔοικε, μᾶλλον· ἢ οὐκ ἠκούσατε Αἴαντος; 334. Prius membrum affirmando enuntiatum. ἕρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγου; 543. τοῦ κασιγνήτου τί φῄς, ἥξοντος ἢ μέλλοντος; El. 318. βοᾷ τις; [Meinek. colo distinxit] ὦ ἀκούετ'· ἢ μάτην ὑλῶ; Acris. fr. 58, 1. De hoc loquendi genere observavit Dobreus ad Ar. Plut. 598; male autem Matthiae egit ad Eur. Ion. 1538 (cf. Herm. ad v. 1558), ubi ἢ non dicitur pro εἴτε ... ἤ, ut illi visum, sed pro hoc ipso πότερον ... ἤ. (I p. 756, 25.)

3. *Tertia* particulae vis in *comparando* cernitur, cum significat *quam*. —.— ‖ a. *Comparativis* adiectivorum vel adverbiorum ipsis subiicitur. μᾶλλον ἂν ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν Ph. 47. βούλομαι ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς 95. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν; 102. πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν; 467. γῆς ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν OR 55. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι 94. ὅτι μάντις πλέον ἢ 'γὼ φέρεται 500 ch. ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ 524. ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ ἄτρεστον εὕδοντα 585. τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾶν 588. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι λέξαιμ' ἄν, ἢ σοί 773. τὰ σὰ δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη 1148. τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει, ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν 1191 ch. κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλός 1368. σὲ δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι 1479. τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα OC 267. κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον', ἢ μορφὴ καλή 578. ἆρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τἀν Θήβαις φρονῶ; 791. κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια 796. οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις 1144. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχετε 1618. πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους Ant. 314. θέλεις τι μεῖζον ἢ κατακτεῖναί μ' ἑλών; 497. πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ τιθεῖσα 503. τί γὰρ γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός; 652. οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν 729. *μὴ πλείω κακὰ πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν 928 [secl. Dind.]. ἵνα γνῷ τρέφειν ... τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ἢ [ὧν Dind. c. Brck.] νῦν φέρει 1090. τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα 1325 m. εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης ὁρῶν εἶδος κακούμενον Tr. 1068. κρεῖσσον θανεῖν, ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ 1237. οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπεῖν Ai. 124. ἡμεῖς δ' οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος 276. μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται; 280. σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἢ καὶ τῷδε σέ 1104. οὐ μᾶλλον ἢ λυπήσομεν 1139. θανεῖν μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός 1311. δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς 1315. φίλῳ σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος ξυνηρετεῖν; 1329. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ 'μαυτῷ πονεῖν; 1367. ἐμῶν τιν' ἵμερον τέκνων, ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον; El. 543. σ' ἔγωγε δεσπότιν ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω 598. μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος 1146. εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο μᾶλλον ἢ ψόγον fr. Alet. 92, 3. κρεῖσσον τῶν ἐναντίων κρατεῖν, ἢ δοῦλον ὄντα τῶν πέλας κλύειν Alead. 106, 3. νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς πλέον Epig. 196, 2. τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς Pel. 436. οὐ μᾶλλον (τεκμαίρομαι) ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη Cedal. 307, 2. γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ σθένος χερῶν inc. 676. οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς 702, 2. πλεῖον φυλάσσων αὐτός, ἢ φυλάσσομαι 754, 2. — Sed vitiose scriptum κάκιον ἢ κακῶν ἔτι Ant. 1281 v. ἐκ. —.— ‖ b. Post *positivum* infertur ἤ. σοί τε γὰρ ὄμμα ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν Tr. 1020 m. ἢ est μᾶλλον ἢ [corruptus et mutilus videtur esse locus]. Aliter dictum *ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς Ai. 966 [secl. Dind.]. Perversa sententia εἰ κείνοις corrigit Elmsl., librorum autem scripturam firmat Eust. p. 1521, 42. Quam Nitzsch. ad Plat. Ion. 69 rationem proposuit, *sive mihi acerba*, *sive illis dulcis mors acciderit*, ut δέ apodosin inferat vs. seq., ferri posse non videtur, et opus esse ἤ bis posito. —.— ‖ c. Inter *comparativum* et *infinitivum* vel etiam *praepositionem* κατά positum *rem maiorem quam pro alicuius ratione* ponit. Tr. 1020 iam attulimus. τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν OR 1293. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; OC 598. θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός 890. μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρα Ant. 768. μεῖζον ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν Tr. 1018 ch. —.— ‖ d. ἢ *adiectiva* et *adverbia* sequitur componendarum inter se rerum similitudinem referentibus. ἄλλος. ἄλλον ἢ 'μέ Ph. 347. ἄλλα χρῄζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά OR 595. οὔτις ἄλλος ἦν ἢ 'γώ 820. οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν 1051. ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοί Ant. 736. οὐδείς ποτ' ἄλλος ἢ σύ Ai. 1158. ἀπ' ἄλλης ἢ 'μοῦ El. 101 m. οὔτοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς 1182. — ἕτερος. πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι; Tr. 835 ch. — πέρα. πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω Ph. 1277. οὔκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις OC 651. — πρόσθεν. πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς ἀρχὴν ἐφαίνου OR 736. βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν κηλῖδα ἀφιγμένην 832. μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν El. 82. ἦν ἂν ἐν δόμοις τὰ δρώμενα πρόσθεν ἢ τὰ σώματα 1333. Sed πρὶν ἢ tragicis indictum viderunt Elmsl. et Reis. ad OC 36, ubi legitur in minus bonis codd., sed πρὶν νῦν recte LA LB. — Distinctione ponenda in hoc comparandi toto genere opus non videtur, cum vocabulum, in quo comparatio praecipue vertitur, utrique membro commune est.

4. *Particula* διαζευκτική sola synaloephe pronuntianda, non scripta cum insequente vocali coalescit. ἢ οὐκ OR 555. Ai. 334. ἢ οὐ OR 993 [ubi Dind. c. Brck. ἢ οὐχί] 1140. ἢ οἰχόμεσθα Tr. 85. ἢ ἀπό 239. (I p. 758, 23.)

*Ἡβάω v. ἥβη.

Ἥβη ‖ proprie *pubertas* et *iuventa*. κἀξεθρεψάμην τοσόνδ' ἐς ἥβης El. 14. κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ ὄλβιος 159 ch. *iuventa a doloribus semota*. ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθα Ter. fr. 517, 6. — ‖ Transfertur ad *aetatem* quamlibet. τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων OR 741. ὕβρις δέ τοι οὐπώποθ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο fr. inc. 705, 2. Sic emendavit Piers. ad Moer. p. 181, quod apud EM p. 601 extr. legitur ἡβήσει τῷ σώφρονι.

— ‖ *Forma* iuventae comes. ὁρῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν Tr. 547.

* Ἡβός. OC 702 ch. v. νεαρός.

Ἡγεμών ‖ *dux viae.* Suid. et Zonar.: ἡγεμών, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. cf. Valck. ad Herod. 5, 14. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν σφῷν αὖ πέφασμαι OC 1542. ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμὼν Ant. 1014. Zeugma tacitum inest. Puer enim, qui vatem adduxerat, alio modo illius *dux* dicitur, quam vates civibus: ille *viae*, hic *faciendi*. Inde dicitur ita, qui *currum regit*. ἐξ ὁδοῦ μ' ὅ θ' ἡγεμὼν αὐτός θ' ὁ πρέσβυς ἠλαυνέτην OR 804. — Tralate *regem* significat. ἦν Λάιός ποθ' ἡγεμὼν γῆς τῆσδε OR 103. ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμὼν OC 289. Inutiliter coniectando ludit Reisig.

Ἡγέομαι. *Formarum* imperfectum ἡγεῖτο exstat Ai. 1101 [in LA τ ex σθ factum videtur: ἦγαγ' unus liber], futurum ἡγήσει El. 1038, aoristus ἡγήσαιτο Ph. 133. Reliqua praesentis exempla sunt. — Significat ‖ *duco* et viam *praeeo*, cum de *exercitus*, tum de *facti* duce. Aut *genitivum* regit, aut *nude* ponitur; *dativus* si quando additur, commodi dativus est. λεῶν ὧν ὅδ' ἡγεῖτο. Ai. 1101. Propter numeros minus suaves Pors. ap. Kidd. p. 194. ἦγεν, Elmsl. ad Heracl. 371. ἤγετο coniiciebat. *Αἴαντος ἡγεῖσθαι 1106 [secl. Schndw.]. πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων Ph. 386. σοῦ καλῶς ἡγουμένου Ant. 638. Schol. falso ad imperium Creontis cum nuptiis composito refert; sed nec Hermanni probo rationem *nullum connubium tibi*, *si quod tu connubium probas*, *praeferam* interpretantis. ἡγεῖσθαι est *consilio et facto viam praeire;* bene igitur adolescens *se etiam carissimum sibi connubium patris voluntati posthabiturum* ait, *siquidem honesta suadeat.* Id ipsum deinde refutandum sibi sumit, honesta esse, quae Creon cupiat. ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα, πάνθ' ἡγουμένην Ph. 99. — Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων ἡγήσαιτο νῷν 133. ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσει σὺ νῷν El. 1038. — ‖ Tralate *duco* i. e. *existimo*, cum duobus accusativis aut infinitivo dici solitum. δυσμενῆ θ' ἡγούμενος Ph. 1323. *ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ Ζεύς 1442 [secl. Dind.]. δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης OC 351. ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν Ant. 1167. — οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ τὰ ψευδῆ λέγειν Ph. 108. ἡγεῖσθε δὲ βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν OC 278.

Ἡγητήρ *dux.* ἄθικτος ἡγητῆρος OC 1521. De v. 1588 v. ὑφηγητήρ.

Ἠδέ *atque.* Ἄδμητος ἠδ' ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης Κορωνός fr. Lemn. 345, 1. σήραγγας ἠδ' ἐπακτίας αὐλῶνας Scyth. fr. 493, 1. Vir Attici sermonis peritissimus Valck. ad Phoen. 1683 particulae usum a tragicis abiudicarat, firmarat Markl. ad IA 812. Nam ap. Aeschyl. plus decies legitur, et ap. Eurip. Herc. fur. 30. Hec. 323. v. Pors. — De tono v. Arc. p. 184, 23

Ἡδέως *suaviter.* ἡδέως εὕδουσαν Tr. 175. — *laete.* οὔτ' ἂν ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα Ant. 70. ἅμ' [sic Dind.: ἀλλ' LA] ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα 436. (I p. 759, 35.)

Ἤδη *iam, adhuc, demum.* [v. H. Helleri epist. de particulis ἤδη et δή ad M. Dunckerum in Philol. 8, 254—308. Baeumlein. Gr. Part. p. 138.] ‖ Cum *verbo* et *praesente* quidem: ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε; Ph. 466. ὁρᾷς ἤδη 835 ch. v. Herm. ἐνθάδ' ἤδη τοῦ πάθους κυρῶ 899. ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἤδη 'στί 964. φονᾷ νόος ἤδη 1209 m. ὥσπερ ἤδη ζῇς 1396. [λείπομεν ἤδη 1462 Dind. c. libris: οὐ δὴ Herm.] πόλις γὰρ ἤδη σαλεύει OR 23. μ' ἦμαρ ἤδη λυπεῖ 73. τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν 298. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον 847. θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἤδη 908 ch. ἤδη σοὶ θέλω λέξαι OC 1291. ἤδη γὰρ ἕρπω 1551. οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ Ant. 1062. πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς Ai. 592. ἤδη ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων El. 17. — χωρῶμεν ἤδη πάντες Tr. 333. στείχωμεν ἤδη OC 1541. χωρῶμεν ἤδη fr. inc. 779, 2. — φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας OC 725. στείχοις ἂν ἤδη Tr. 624. κλύοις ἂν ἤδη El. 637. — σοὶ δ' ἤδη μελέσθω El. 73. ἀπὸ νῦν με λείπετ' ἤδη Ph. 1177 m. ἄπαγε νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη OR 1521. θανόντες ἤδη τἀμ' ἀφαιρείσθων ὅπλα Ai. 100. τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου 578. φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν OR 462, is enim infinitivus pro imperativo est. — ἤδη νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι Ant. 132 an. ἤδη μ' ἔτ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντα Ai. 451. ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας 1275. ἤδη πυρὸς φλέγοντος 1277. ἤδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ἐδώλια δέδοικας Synd. fr. 152, 1. — Cum *imperfecto:* χειμῶνι δ' ἤδη ἤλαυνον OR 1138. εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας 1511. ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων OC 437. ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦ θυμούμενος 768. — Cum *perfecto:* ἐκ δὲ αἱμά μου πέπωκεν ἤδη Tr. 1056. ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται χρόνος Ai. 1402 an. ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος El. 185 m. ὅταν ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκῃς 1057. — Cum *aoristo:* πολλοὶ γὰρ ἤδη μητρὶ ξυνευνάσθησαν OR 981. ὅσ' ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη 1299 an. *(adhuc).* ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδα OC 385. πολλὰ μέν σ' ἐγὼ κατεῖδον ἤδη ὀδύρματα γοωμένην Tr. 50. λόγοι ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς El. 416. δότε πέρασιν ἤδη OC 103. μέθεσθέ μ' ἤδη 1437. — Cum *futuro:* λειφθήσομ' ἤδη Ph. 1071 Wakef. Erf. [Dind.]. λειφθήσομαι δή. ἤδη... ὀλοῦμαι 1103 an. — *Subauditur* ἐστί: ἔργον ἤδη σόν Ph. 15. τάδ' ἤδη διαφανῆ OR 754. ὥρα τίν' ἤδη ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι Ai. 245 ch. — ὄντος: ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς Ai. 1257. — ‖ Saepe arctius cum *adverbio* maxime *temporis* coniungitur. τὸ λοιπόν. τὸ [Dind. c. plerisque libris τὸν] λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν Tr. 81. *τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ 168 [secl. Dobr.]. τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρετε 921. τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον OC 1619. τὸ λοιπὸν ἤδη φυλάξομαι Ph. 454. V. Elmsl.) ad Eur. Med. 1096. — νῦν. νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι Ant. 801 ch. Sed in aliis exemplis rectius inclinatur, νυν, OR 1521. Ph. 1177, nec memoro Ph. 1462, quem versum, quia paroemiacus videtur requiri, eiecto ἤδη Herm. et aliis quibusdam mutatis aliter constituit. — πάλαι. τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακόν OC 510 ch. ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ἦν Ph. 1218 et cum hyperbato τὸν ἤδη Λάιον πάλαι νεκρόν OR 1245. — πάλιν. ἤδη δεῖ με δουλεύειν πάλιν El. 814 iam *rursus*, Brunck. ἢ δή. — πολλάκις. ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις El. 62. — ποτέ. ἤδη πότ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασύν Ai. 1142. — τοτηνίκα. τοτηνίκ' ἤδη πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς OC 440. — Cum alio adverbiorum genere consociari videtur bis: ὅταν πέλας ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου Ant. 581. πρὶν παντελῶς ἤδη βίος διεκπερανθῇ Tynd. fr. 572, 2. — *Subauditur* adverbium: τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται OC 614. Aut intelligendum νῦν aut πάλαι, et dura omissio est propter adverbialiter dictum in altero sententiae membro insertum. — ‖ Cum *substantivo* coniunctum ethicam significationem habet, *adeo* s. *demum.* τὰ δὲ παννυχί-

δων ἤδη στυγεραὶ ξυνίσασ' εὐναὶ El. 92. Brunck. cum aliis post παννυχίδων distinguens ἤδη ξυνίσασι coniungebat, quod sententia vetat fieri; παννυχίδων ἤδη iungenda: *atque vigilias demum si commemorem.* Hoc intellexere, qui in edd. Ald. Iuntt. post ἤδη distinguebant, sed nollem eos secutus esset Herm. Talia enim sensu et intelligendo iudicanda sunt, non significanda virgulis. In fr. inc. 759 Brunck. ἔχει [Heimsoeth. ἧσται] correxit. v. ἕδρα. — || Cum *numeralibus.* ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον Ph. 312, ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον 354. ἤδη δέκα μῆνας Tr. 44. τελοῦντες ἕκτον τ' ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον El. 726. ἤδη etiam ad τελοῦντες referas. — Cum aliis adiectivis: φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος Ai. 264. πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάιος χρόνον ἔρρει; OR 558. τόνδε γὰρ βλέπω θυραῖον ἤδη Tr. 595, ubi etiam subaudias ὄντα. ὅν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες Ph. 600. Sed de duobus exemplis, τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας φλογιστὸν ἤδη El. 58 et ὡς ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς Tr. 599 ambigo, an ad ἔρρει et ἐσμέν, an ad φλογιστόν et βραδεῖς adverbium referendum sit. — || Cum *pronomine* iungi videtur El. 1115: τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφὲς πρόχειρον ἄχθος δέρκομαι: elegantius enim coniunguntur τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη, *iam praesens,* quam ἤδη δέρκομαι. Idem OR 531: αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ. Iungenda ὅδε ἤδη περᾷ, quanquam potest etiam αὐτὸς περᾷ ἤδη. Tertia ratio, αὐτὸς ἤδη, improbanda est. — Inscite grammaticus ap. EM p. 418, 58, postquam cum tribus temporibus, praesente, praeterito, futuro dici ἤδη narravit, idem quod νῦν significare addit. Rectius alter p. 419, 5: τὸ ἤ δ η ἀόριστόν ἐστι καὶ τρεῖς χρόνους δηλοῖ. Cf. schol. Dion. Thr. p. 937, 11.

Ἥ δ ι σ τ α v. ἡδύς. (I p. 761, 35.)

Ἥ δ ο μ α ι *gaudeo, delector.* ἥδομαι μέν σ' εἰσιδὼν ἀνώδυνον βλέποντα Ph. 882. οὐχ ἥδομαι Tr. 374. δρῶντες ἂν ἡδώμεθα Ai. 1085. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ τάχα, ἥδοιο μὲν OR 937. ὅστις ἥδεται λέγων ἀεὶ Alet. fr. 90, 1. — αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς Ai. 272. — ὃς μηδ' οἰνοχύτου πώματος ἥσθη δεχετεῖ χρόνῳ Ph. 715 ch. ἥσθην πατέρα τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε 1314. φέροντες οἷ' ἂν οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβὼν El. 1325. — οὐδ' ἡσθήσεται τῇ ξυμφορᾷ OR 453. Legitima verbi ponendi ratio ea est, ut vel *dativum* additum habeat, vel *participium;* et *nominativo* quidem casu dictum, cum de nostra, *accusativo,* cum de aliorum re sermo instituitur. *Genitivus* Ph. 715 propter similitudinem sensus secundum verborum *fruendi* et *potiundi* usum facile explicatur. Non male schol.: ἐνεπλήσθη. ἢ οὐδὲ οἴνου μετείληφε. Illud verius: cf. Stallb. ad Plat. Phaedr. p. 239 a. Omnium optima interpretatio videtur ἀπέλαυσεν ὥστε ἥδεσθαι.

Ἡ δ ο ν ή || *voluptas sensuum* s. *corporis.* μὴ φρένας ὑφ' ἡδονῆς [δαμεὶς add. Dind.] γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς Ant. 648. Monet, ne libidine se vinci patiatur. χαίρειν ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς οὐ χρή ποτε fr. inc. 665. — || *animi voluptas* et *delectatio* universe. ἆρ' ἂν ματαίου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις; OC 780. βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾶτέ με 1204. v. νικάω. ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονήν 1604 *cum omni in re ei satisfactum esset.* ἡ γὰρ παρ' ἐλπίδος χαρὰ ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ Ant. 393. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ Tr. 629. ᾗ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις Ai. 382. ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει El. 286. *quantum libet.* ὑφ' ἡδονῆς διώκομαι 871 *gaudio.* εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονὴ 891. μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς μήτηρ ἀμήτωρ 1153. δέδοικα (σε) λίαν ἡδονῇ νικωμένην 1272 *ne nimis indulgeas gaudio.* μή μ' ἀποστερήσῃς τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι 1277 m. Pors. ad Med. 734 ἀδονᾶν corrigebat, dorismo sic demum ferendo, cum libris suppeditatur, fecit, ne legitima verbi μεθέσθαι structura violaretur. Refutat hoc Herm. et simul docet, ἡδονάν ab ἀποστερήσῃς pendere, μεθέσθαι autem cum προσώπων coniungi. Sic iam schol. alter intellexit. — ἔνεστι γάρ τις καὶ λόγοισιν ἡδονή Thyest. fr. 237, 1. — τὰς ἡδονὰς πρὸς σοῦ λαβοῦσα κοὐκ ἐμὰς ἐκτησάμην El. 1302. ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον Tr. 147. φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν Ai. 266. τὰς ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρες Ant. 1165. ἔχουσιν ἡδονὰς ποταινίους Ach. Am. fr. 162, 5. με ἡδοναῖς ἐψευσμένον Teucr. fr. 508, 4 *falsa specie delectatum.* — Adsignificatur *causa laetandi:* φέρω γὰρ ἡδονάς El. 873. — || *Casus adverbiascentes.* μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν θάνῃς El. 1503. κ. ἡ. κλύειν Tr. 197. θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδὸς OC 890. — οὐ π ρ ὸ ς ἡδονὴν λέγω τάδε El. 921. πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει Acris. fr. 60, 2. Haec quidem *effectus* notionem continent, sicut dativus solus OR 1339 m.: τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν ἢ στερκτὸν ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ. Sed *contendendi et comparandi* vis inest Ant. 1171: ἐὰν δ' ἀπῇ τούτων τὸ χαίρειν, τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν, quam sententiam cum Pindari verbis similis argumenti componit Eust. p. 757, 31.

Ἡ δ υ ε π ή ς *suavisonus.* ὦ Διὸς ἁδυεπὲς φάτι OR 151 ch. [sic corr. in LA] de oraculo. LA pr. LB ἁδυεπές, paene probatum Elmsleio: v. Herm. [recep. Dind.] (I p. 763, 4.)

Ἡ δ υ μ ε λ ή ς *suaviter canorus.* τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ Tham. fr. 228, 2 v. ξόανον.

Ἡ δ ύ π ν ο ο ς (ῠ in thesi) *suave spirans,* i. e. *blandus.* ἁδυπνόων κλύουσαν ὀνειράτων El. 480 ch. Tricl. εὐφραντῶν ἡμῖν explicat. v. Herm.

Ἡ δ ύ π ο λ ι ς *civitati acceptus.* σοφὸς ὤφθη βασάνῳ θ' ἡδύπολις OR 510 ch. Mallem ἁδύπολις [sic nunc Dind.].

Ἡ δ ύ ς *dulcis, iucundus, gratus.* || De *rebus.* ἡδὺ κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν Ph. 81. Non opus ad breviloquentiam confugere, in quo genere alii et ipse Herm. peccarunt; κτῆμα νίκης λαβεῖν ἡδύ ἐστιν offensioni non est, si quis recte recordatur de usu articuli apud tragicos. οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι Ph. 1020. πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδὺ OR 1516. οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τἀκίνητ' ἔπη OC 624 *εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν 638. *εἰ τόδ' ἡδύ 640 [secl. utrumque Dind.]. μῦθος οὔθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγεινός Ant. 12. ὅπως ἡδεῖαν φάτιν φέρωμεν El. 56. φέρων ἥκω λόγους ἡδεῖς 667. ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν 781. ἡδὺ λαθέσθαι τῶν παρεστώτων κακῶν fr. Mys. 358, 1. ἡδὺ ξανῆσαι Past. 450. τὸ κέρδος ἡδύ inc. 717, cui sententiae similis exstat El. 61. — *Comparativus.* πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν OR 592. [De Ai. 1011 v. ἵλεως.] — *Superlativus.* τὰ τῶν τεκόντων ὄμματ' ἥδιστον βλέπειν OR 999. ὦ δισσὰ ἐμοὶ ἥδιστα προσφωνήματα OC 325, cum circumlocutione, προσφωνήματα enim sunt Oedipus et Antigona ipsi, sicut σῶμα δέμας ὄμμα pariter dicuntur. ἥδιστον δέ μοι τὸ κατθανεῖν ἦν 434. ἥδιστον, εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε... 802. τὸ ἐκ κακῶν πεφευγέναι ἥδιστον Ant. 438. τὸ μανθάνειν ἥδιστον εὖ λέγοντος 1032. οὔκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν; Ai. 79. ἥδιστος βίος 554. ἥδιστον δ' ἔχων ποδῶν ὑπηρέτημα El. 1357. ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοὶ 1360.

τὸ ζῆν παντὸς ἥδιστον [ἥδιον Dind. c. Meinek.] γέρας fr. Acris. 65, 1. τυραννίδος ἡδίστην ἕδραν Alead. 109, 3. Sic unus cod. Paris. B. Stob. 91, 27: vulgo αἰσχίστην: sed minime turpis regalis dignitas apud heroes, nec usquam ap. Soph. contemtae indicium. Corruptela similis illi, quam in αἴσχιστος et ἔχθιστος docti notarunt. — ἥδιστον δ' ὅτῳ πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ Creus. 326, 2. ἥδιστον ζῶμεν βίον Ter. 517, 4. — Adde *adverbii* exempla duo: οὕτως ὅπως ἥδιστα Tr. 330. τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων Ter. fr. 520, 1. — || De homine dictum maxime *gratum* et *acceptum* significat. εἰκάσαι μέν, ἡδύς (βαίνει) OR 82. ἥδιστος δ' ἀνήρ Ph. 530. ἥδιστος δεσμώτης ἔσω θακεῖ Ai. 105. Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερως Ἴακχος αὑτῷ μαῖαν ἡδίστην νέμει fr. inc. 782, 3. Quanquam Nysa eodem modo nutrix dicitur, quo Cithaeron mater et altrix Oedipi, OR 1092. — Relinquitur locus dubitationis plenus Tr. 122 ch. ὧν ἐπιμεμφομένα σ' ἁδεῖα μέν, ἀντία δ' οἴσω. Clarum est moneri Deianiram, ne nimis male de se et Hercule speret. ἁδεῖα autem Brunck. sec. Triclinium pluralis numeri esse voluit, ἀναττικῶς ille haud dubie, ut probaret tamen Buttmanno gr. Gr. 1, 253. Hoc satis refutavit Herm.; nec sensu bene conveniunt *iucunda* sc. auditu et *adversus aliquem cum reprehensione dicta.* ἡδύς oportet *benevolum* et *comem* significare. Sic constant opposita: *bene tibi volo, sed tamen tibi contradicere comiter audebo.* Hoc voluit scholiastarum unus, cum scripsit παραιτουμένη δὲ τῷ ἁδεῖα, ὡς ἐναντία λέγουσα τῇ ἀνάσσῃ. [αἰδοῖα coni. Musgr. non male ad sententiam. Herm. metro consulturus ἄδεια: *nihil quidem*, inquit, *mihi te propter querelas tuas reprehendenti metuendum est: tamen repugnabo.*]

Ἡδωνός *Edonus.* Singularem vix arbitror comparere. Ἡδωνῶν βασιλεύς Ant. 956 ch. — Tonum generis docet Arc. p. 66, 6. (I p. 764, 21.)

Ἠθάς *adsuetus.* ἠθάς εἰμί πως τῶν τῆσδε μύθων El. 372 cf. Matth. Gr. § 346 a not. 1. [Lob. Paral. 263.]

Ἤιθεος [Lob. Prol. 51 n. 59. Path. 2, 41.] *adolescens.* οἱ δ' ἐπ' ἠθέων λεκτοί OR 18. [οἱ δεπ' ἠϊθέων LA pr. ut videtur, οἱ δέ τ' ἠϊθέων rec. —. De corruptela v. Dind. ed. Ox. 3.] Homericum ἠίθεος a poetis Atticis spretum est, v. Valck. ad Phoen. 951, eundemque et Ruhnk. ad Tim. p. 152 de significatione vocabuli: grammaticis post hos memorandis opus non est.

Ἦθος *ingenium.* εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς Ai. 595. ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον Ant. 746. Paulo aliter dictum μή νυν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει, ὡς φῂς σύ, κοὐδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν Ant. 705. Structuram sermonis explicuit Herm.

Ἥκιστα. || *minime.* οἷν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν Ph. 427. Hac significatione nude positum in responsione frequens: Ph. 522. OR 623. Tr. 319 El. 82. 800 et ἥκιστά γε OR 1386. — || Cum significat *minimum*, non tam adverbium est quam pluralis adiectivi defectivi. Hoc clare patet ex Mys. fr. 359. ἄμοχθος γὰρ οὐδείς. ὁ δ' ἥκιστ' ἔχων μακάρτατος, quod est τὰ ἐλάχιστα. Sed redeunt huc etiam ὅπου ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν Ph. 482 et τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι OR 1053 quod quidem iam in adverbii naturam degeneravit.

Ἥκω. Formis verbi separatim componendis, cum satis constet nonnisi *praesentis imperfecti* et *futuri* usum esse, opus non est. *Usus* || *proprius* is est, ut *venisse* et *adesse* significet. εἰς σὲ πομπὸν ἥκω Ph. 501. τὴν σὴν ἥκω χάριν 1413. τίν' ἧμιν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων; OR 86 aderat enim peregre adveniens. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν ξένοι πρὸς ἀστῶν OC 12. τὰ δὲ νῦν τιν' ἥκειν λόγος οὐδὲν ἅζοντα 133 ch. ἥκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβής τε 288. ὦ τέκνον, ἥκεις; 328. ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθείς 732. πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι ἥκων 734. ἥκεις ἔμ' ἄξων 784. ἥκω κόρην ἄγων τήνδε Ant. 394. ἆρ' ἀχνύμενος ἥκει; 629 ch. ἥκομεν κοινὴν ὁδόν 988. τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων; 1172 aderat enim nuntius. τὰ δ' ἐν δόμοις (φέρων) ἔοικας ἥκειν καὶ τάχ' ὄψεσθαι κακά 1280. Introierat enim scenam Creon. ἥκει δόμους ὡς τούσδε Tr. 365. ἣν (γυναῖκα) ἥκεις ἄγων 400. ποῖ γᾶς ἥκω 984 an. ὡς ἥκει φέρων Αἴαντος ἧμιν πρᾶξιν Ai. 789. πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν καὶ τὸν στρατηγὸν ἧκε 1116, unicum imperativi etiam apud alios rari ex Soph. exemplum. σοὶ φέρων ἥκω λόγους ἡδεῖς El. 666. παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων El. 45. μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα Ph. 13. — μάτην ἄρ' ἡμεῖς ἥκομεν El. 772. ὅπως γὰρ ἥκομεν Ant. 407 *ut revertimus.* ἧκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον El. 130 m. Haec sola sunt imperfecti *proprie* dicta exempla. — ποίας γὰρ ἀστῶν ἧξετ' εἰς ὁμιλίας; OR 1489. ἴξετε exstare dicitur in aliquot codd. [fortasse ex v. 1491 illatum, ubi LA ἧξετ' pr. m., ἴξεσθ' S.] Κρέοντά γ' ἴσθι σοι τούτων χάριν ἥξοντα OC 397. ἥξουσιν ἄνδρες 653. τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα 1105. σχολῇ ποτ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ Ant. 390. φίλη μὲν ἥξειν πατρί 898. ἄψορρον ἥξομεν El. 53. ὅταν κλύῃ τινὸς ἥξοντ' Ὀρέστην 294. τοῦ κασιγνήτου τί φῄς, ἥξοντος ἢ μέλλοντος; 318. σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν 811. ἐς δόμους ἥξειν Tr. 186. φρόνει νιν ὡς ἥξοντα 289. πρὸς δ' οἷον ἥξεις δαίμονα fr. inc. 709, 1. De *locis* item, etsi non de homine dictum cum *cursum* fluminis significat. ἥκει δῆμον τὸν Λυρκείου Inach. fr. 265, 6. — || *Figurate dictum.* — a. *pervenire et devenire* aliquem ad finem terminumque. ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς OR 1492. οὔτοι πόθ' ἥξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου fr. Polyid. 463 [legendum ἅψει v. ἅπτω]. ἥξεις εἰς τὸ μόρσιμον inc. 690, 2. — b. Inde et *adduci* aliquo et *redigi in quandam necessitatem* et contra *progredi aliquo* temeritatis et iniuriae. ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων Ph. 377 *eo adductus* i. e. eo convicio graviter irritatus. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις; *vide quid sequatur* OR 687. OC 937. ἔξοιδά σε οὐ ψιλὸν ἐς τοσήνδ' ὕβριν ἥκοντα OC 1030. εἰς τόδ' ἥξεις, μὴ λέγω γε τοὔνδικον OR 1158 scil. εἰς ὄλεθρον. — c. A *veniendo* deflexa sunt, cum ἥκειν *originem* significat, tum etiam rem alicui *contingentem* et *eventum*, velut vaticinii, universe. βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει OC 1227 ch. de mortuis. *contingere.* σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα OC 94. οὐδέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε ὄνησις ἥξει 452. Similiter dictum ἔχθιστον φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί 1177 est enim ab *accidendo ad aures* tralatum *evenire, eventum habere, expleri.* Item de *morbo vel calamitate* ingruente: ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου Ph. 758. ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος Ai. 186 ch. δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ πληγή τις ἥκῃ [ἥκει Dind. ex apogr.] 279. *Ingruere* de re futura ἥκει γὰρ τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος βίου τελευτή OC 1472 *adest.* ἥξει Ἐρινύς El. 487 ch. Viam firmat σκόπει κλύων τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα OR 953 *quomodo exciderunt*, id est, quam mendacia visa sunt. ἥξει γὰρ αὐτά OR 341. οὐκοῦν ἅ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί 342 schol.: παραγενήσεται, φανήσεται. — ὡς αὐτὸν ἥξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν 713. — d. Inde

et *convenire in aliquem* et *decere* significat. οὕνεχ' ἧκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ' εἰς πλεῖστον πόλεως OC 738 i. q. προσῆκε; schol. προσήκει. Ad sententiam confer OR 1430. Elmsl. comparat Herod. 2, 36. Schaef. Eurip. Alcest. 298. Sed quem Pors. ad Phoen. 372 ita interpretatur Heraclidarum locum 214 alienissimus est propter additum ὧδε, quod vidit Pflugk. ad Heracl. l. c. Cf. Schaef. ad Greg. Cor. 986. — e. Nonnullis locis recte interpreteris *adesse*, ut tamen veniendi potestas non ita prematur. πρὸς κακῶν ἀνδρῶν μαθὼν ἔοικας ἥκειν αἰσχρά Ph. 972. Optime convenit *didicisse videris*. νῦν δ' αὖ τίν' ἥκεις μῦθον φέρουσα; OC 357. ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε 359. ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων; 579. λόγους δ' ἄκουσον, οὓς ἥκω φέρων Ph. 1267. *Adsum* et *redii* si quis interpretatur, non obsto: mihi tamen nihil inesse videtur nisi οὓς φέρω, modo quod illud elegantius rem imagine complectitur. πολλῶν ἂν ἥκοις ἄξιος τυχεῖν El. 797. Venerat quidem subornatus de Oreste mortuo nuntius, sed nunc nihil dicit Clytaemnestra, nisi magno *praemio dignum visum iri*. Similia sunt μόνος γὰρ ἥκω τοῖς ἴσοις ἀλγῶν κακοῖς El. 1201. οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν; 1202. ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω OR 1519. Hoc loco et Ai. 637. OC 1177 mire miscens Brunck. ad Ph. 181. ἥκειν idem quod ἔχειν esse dicit. τῆς μητρὸς ἥκω φράσων Tr. 1122 dudum enim aderat Hyllus. ὃς ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος Ai. 636 ch. id quod ὤν, sed delectum ἥκων cum propter illustriorem reddendam rei imaginem, tum quod Aiax Troiam cum aliis ducibus exierat obsessurus. — f. Semel legitur, quod eodem redit, εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον OC 905 si *ira percitus venissem* i. q. essem. Locutionem asseruit Herm. Aesch. Suppl. 483 a Blomf. ad Pers. 511 impugnatam, qui ἦλθον scribi iubebat inconsiderate. Relinquitur locus OC 1266. μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς ταῖς σαῖσιν ἥκειν τἄλλα μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ. De hoc loco exposuimus v. πυνθάνομαι.

Ἠλέκτρα n. pr. ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα El. 80. πρόδοτος σαλεύει Ἠλέκτρα 1075 ch. voc. παῖ δυστανοτάτας Ἠλέκτρα ματρός 122 ch. Ἠλέκτρα 1171. 1366. ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε; 1177.

Ἤλεκτρος *electrum*. ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον Ant. 1037. De hoc masculino ἤλεκτρος v. Spohn. ad Niceph. Blemm. p. 28. [Dind. et Nauck. c. Blaydes. scripsere τἀπὸ Σαρδ., cum sit in LA τα (ὸν a m pr. superscr.) προσάρδεων pariterque in lemmate scholii: unde fit ut masc. ἤλεκτρος ap. Soph. minus fidei habeat.] (I p. 767, 8.)

Ἡλίκος *qualis*, inprimis de *aetate aut extremae senectutis aut tenera*. ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα βωμοῖσι OR 15.

Ἥλιος [Curt. Et. n. 612] *sol*. ‖ *Astrum* haud dubie significatur: ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησις Ph. 17. ἡλίου ἐνθάκησις locus est, quo quis apricari possit. ἡλίου τόδ' εἰσορᾶν φάος 963. λαμπρὸν ἡ. σέλας El. 17. φέγγος El. 380. Tr. 606. κύκλος λαμπρός Ant. 416. πᾶς προσκυνεῖ τὸν στρέφοντα κύκλον ἡλίου fr. inc. 771. ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ Ph. 1330. πολλοῖσιν ὄμβροις ἡλίου τε καύμασι OC 350. τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου Ant. 1065. Quod cur Schaeferum secutus initiali maiuscula scripserit Herm., ignoro. ἡλίου τέλλοντος El. 699. ἀλαμπὲς ἡλίου δῶρον Tr. 691. τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν (κέλευθον) Ai. 877. — ‖ *Solem deum* significat, ut ex epithetis maxime additis est animadvertere: οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἅλιον OR 660 ch. φλόγα αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου 1426. θεῶν ὁ πάντα λεύσσων Ἥλιος OC 869. σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν Ἥλιε Ai. 846. τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω 857. Ἥλιε δέσποτα fr. Rhizot. 480, 1. Ἥλιε, φιλίπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέβας Ter. 523. Ἥλιος οἰκτείρειέ με, ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν inc. 772, 1. Sed neque ἥλιος, nec quod vulgo apud script. vitae Arati ap. Petav. p. 151 legitur ἠέλιος satis conveniunt. Prius illud versum perdit anapaesto inferendo, hoc a trimetris alienum. Cum cod. habeat ἠελίοιο κτείρειε ἐμέ aut in verbo vitium inest, aut manca sententia. [G. Bernhardy Gr. LG ed. 3. 2, 797 hos versus omnino a Soph. scriptos esse parum ait esse probabile. —. Memoratu dignum referri l. c. haec: οἱ δὲ Δία τὸν ἥλιον νοήσαντες λέγουσιν ὅτι καὶ Σοφ. Δία τὸν ἥλιον καλεῖ λέγων Ἠέλιος κτλ.] Minus certa dei Solis significatio aliis locis est. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός ἢ ποῦ φαέθων Ἅλιος El. 824 ch. φλογιζόμενον Ἅλιον, Ἅλιον αἰτῶ Tr. 96 ch. — ‖ Semel videtur *diem et lucem* significare. ἡνίχ' ἡλίῳ [maiuscula Dind.] δείκνυσι τοὔναρ El. 424 *luce facta* aperit somnum coniectori. V. Blomf. gloss. Aesch. Cho. 971. — Doricum Ἅλιος illis duobus locis Tr. 96. El. 824 ex libris satis videtur constare. Ἀέλιος suo loco tetigimus. Id in El. 824 Flor. Δ habet [v. de his formis B. Gerth de dial. tragg. p. 231].

Ἡλιοστερής *solem arcens*. κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει OC 313. Explicat Eust. p. 803, 1, respicit Suid. v. ἡλιοστερής et πλατύπιλος. V. Bentl. ad fr. Callim. 124. Naeke in progr. de quibusd. Callim. fr. (a. 1821) et Valck. ad Theocr. Adon. p. 344. [Vox alibi non obvia mutatur a Nauckio in Philol. 12, 649 in ἡλιοσκεπής quod finxit ad analogiam Homerici ἀνεμοσκεπής.]

[Ἡλιωπός *oculo solari spectans*. Εὐριπίδης δ' ἐν Μυσοῖς καὶ τὸν Δία καὶ οὐρανὸν ἡλιωπόν, Σοφ. δ' Αἰγίσθῳ οὐρανὸν μόνον, ἐν Οἰνεῖ δὲ καὶ τὸν Δία Philodem. περὶ εὐσεβείας ap. Gomperz. stud. Hercul. 2, 22.] (I p. 768, 2.)

Ἡλιῶτις *solaris*. ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν Tr. 697.

[*Ἤλυσις *iter accessus* El. 573 coni. Wund.]

Ἧμαι *sedeo*. ἧστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον Ai. 311. ἁ δ' εὐῶπις ἁβρὰ ἧστο Tr. 525 ch. *ἥμην ἐκπεπληγμένη Tr. 24. [ἥμην male LA pr., spiritu asp. a m. rec. Seclusit locum Dobr. ἧσται (ἤδη libri) ἕδρᾳ Ζεύς fr. inc. 759 coni. Heimsoeth. v. ἕδρα.]

Ἦμαρ *dies*. Nullo elatioris tenuiorisve orationis discrimine melicorumve et diverbiorum usu distinguuntur ἦμαρ et ἡμέρα: imo frequentius in diverbiis quam in canticis ἦμαρ est. In his ἆμαρ scribi solet, nec tamen constanter. τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται OR 199 ch. κατ' ἦμαρ [ἆμαρ Dind.] αἰεί OC 682. αἰὲν ἐπ' ἤματι 688. κατ' ἦμαρ Ph. 1089. Leguntur ea sine discrepantia scripturae, nec satis idonea a metro glyconeo sumenda defensio: quanquam Hermanno ad Bacch. 904 ab isto versuum genere alienum videbatur; Reisigio (v. p. 287) secus visum. Contra τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἦμαρ OC 1079 ch. Ibi κατ' ἆμαρ PF κατᾶμαρ LA κατ' ἦμαρ vel κατῆμαρ apographa cetera. ὅπως μηκέτ' ἆμαρ ἄλλ' εἰσίδω Ant. 1333 m. Versui dochmiaco et animo tristitia maxima percusso bene sane convenit ἆμαρ. In fr. Ter. 520, 1 τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων legitur, sed Stobaei, a quo hi versiculi servati sunt, nulla fides est. Eadem inconstantia ap. Eurip.: ap. Aeschyl. iniuria videtur ἦμαρ

legi Cho. 612, quod solum ap. illum exemplum vocabuli in cantico exstantis est. — De *usu* certum, ubique fere *diem*, qui nunc est vel quem aliquo tempore fuisse vel futurum esse memoratur, significari. κατ' ἆμαρ OC 1079 *hodie.* ὅπως μηκέτ' ἆμαρ ἄλλ' εἰσίδω Ant. 1333 *ut hodie* moriar. τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει…; Ai. 475 dies alterni. V. Steph. Thes. v. παρά et Herm. l. c. [παρ' ἦμαρ OC 1455 ch. coni. Dind. pro πήματ'.] εἶρξαι κατ' ἦμαρ τὸ νῦν 753 *hoc die.* ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον Ph. 354. ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ 530, *hunc ipsum diem* dicit, quo in eo est ut ex pristina solitudine hominum commerciis restituatur. ὦ θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος οὕτω κατ' ἦμαρ οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτε 797 *quotidie.* τί ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἦμαρ ἔσται 1079 m., id est τὰ τῆς ἡμέρας ἐπιτήδεια. τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων Ter. fr. 520, 1. καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ λυπεῖ, τί πράσσει OR 73 *hic dies*, comparatus ille cum tempore itineri necessario. Nam oportuit iam adesse Creontem. τῇδε Βακχεῖος βότρυς ἐπ' ἦμαρ ἕρπει Thyest. fr. 239, 3 et εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον ib. v. 5, = μεσημβρία: de prodigiosa enim vite sermo, cuius fructus uno die crescere ad maturitatem putabatur. Magis universe *tempus* significatur. θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ νάρκισσος OC 682 ch. Nam κατ' ἦμαρ αἰεί est *omnibus diebus, perpetuo:* ἀεὶ καθ' ἡμέραν schol.: melius ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν. Simili adverbiascente modo dictum αἰὲν ἐπ' ἤματι ὠκύτοκος πεδίων ἐπινίσσεται 688 *die post diem* i. e. *semper*. Cf. Reisig. enarr. ad v. 681. — Rarius *dies* significatur *nocti* oppositus. κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεί El. 259. εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται OR 199 ch. Schol.: τοῦτο μεθ' ἡμέραν ἀνήρπασται. Sed est nominativus ἦμαρ. V. Herm. ἐς τ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπάς, λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ El. 106. — De spiritu Herodian. monet ap. Suid. v. ἦμαρ, schol. Ven. Il. α 576 ibique Eust. EG p. 242, 40. (I p. 769, 10.)

῾Ημέρα. Significationum eadem ratio. || *Dies* quatenus decursu temporis cernitur. ἡμέρας μέρος βραχύ Ph. 83. ἡμέρας οὐχ ὅλης μιᾶς 480. κἀφ' ἡμέρας τῆς νῦν OR 351. ἥδ' ἡμέρα 438. ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ 615. τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν 781 *diem illum* v. εἰμί. μὴ δῆτα ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν 831. ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῇδ' ἡμέρᾳ 1157. τῇδε θἠμέρᾳ 1283. Erf. coni. τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. cf. Ai. 756 et Herm. ad h. l. καθ' ἡμέραν τὴν νῦν OC 3. τῆς ἐσαύριον ἡμέρας 568. τὸν καθ' ἡμέραν βίον 1364. τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ 1612. Tr. 740. μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ Ant. 14. μίαν καθ' ἡμέραν 55. 171. τερμίαν ἀμέραν 1330 mel. *diem mortis*, velut τελευταίαν ἡμέραν OR 1529. ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ Tr. 609. τὴν παροῦσαν ἡμέραν 946. τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν 1128 *eis, quae hodie facta sunt.* τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει…; Ai. 475. τῇ τόθ' ἡμέρᾳ 497. El. 1123. τῇδε θἠμέρᾳ 756. 778 priore loco τῇιδε θ' ἡμέραι LA τῇδ' ἔθ' ἡμέρᾳ Both. [ut Lob. v. 778], altero τῇιδε θ' ἡμέραι in LA radendo factum ex τῇιδ' ἐν ἡμέραι, quod Erf. dedit, alterum consuetudine tragicorum et rationi repugnare dicens, sed v. Herm. Habet τῇδε θἠμέρᾳ etiam Tzetz. Exeg. in Il. p. 33. — v. 1362 libri omnes in τῇδε θἠμέρᾳ consentiunt. καθ' ἡμέραν τὴν νῦν 801. φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας 856 si est *hunc diem:* melius tamen Nocti et Inferis lux opposita credetur. κείνα ἀμέρα El. 201 m. ἐκείνην ἡμέραν 278. ὄλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ 674 *nunc ipsum.* ἄλλης ἡμέρας 698 *postea.* ἡμέρᾳ τῇδε 783. ἡ νῦν ἡμέρα 919. ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ 1149. 1363. — λευκὴν ἡμέραν: τὴν ἀγαθήν Antiatt. Bekk. p. 106, 33 ex Atham. fr. 10 a. ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν Creus. fr. 326, 3. τὸν καθ' ἡμέραν (πόνον) Niob. 400, 3. μί' ἀμέρα Ter. 518, 2. καθ' ἡμέραν ἀεί inc. 779, 4. — τὸν ἄσκοπον χρόνον ἡμερῶν Tr. 247. εἴ τις δύο ἢ πλέους τις [καί τι πλείους Dind.] ἡμέρας λογίζεται 944. οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς OR 717. — || Inde ad *tempus* universe significandum tralatio fit. τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν, ὁπηνίκ' ἔζει θυμός OC 433. De una die cogitari sententia prohibet. ἐς τόδ' ἡμέρας 1138. νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἀμέραν Tr. 654 laboris et aerumnarum *tempus* sustulit et finivit [ἐπιπόνων ἀμερᾶν Dind. c. Erf.]. ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια Ai. 131. δαίμων τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν, ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ El. 999 *nunc*, non *hoc ipso die.* Etiam haec duo exempla ad hanc significationem redeunt: ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπης ἐγγυτέρω OC 1216 ch. *longa* enim *vita* significatur humana. παλαιᾷ [ταλαίνᾳ Dind.] μὲν ἔντροφος [σύντροφος D. c. Nauck.] ἀμέρᾳ (μάτηρ) Ai. 622 ch. i. q. γεραιά. Ita νέος ἡμέρα id quod νεότης est Eur. Ion. 720, v. Intpp. et Blomf. gl. Pers. 266. Paulo aliter dicitur (σοφοῖς) ἐν οἷς ὁ νοῦς θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος fr. inc. 688, 2 *aetate a diis concessa* augetur sapientia. — || *Dies nocti* opponitur. Sol dicitur ὦ χρυσέας ἀμέρας βλέφαρον Ant. 104 ch. v. Erf. τῇ λευκοπώλῳ ἡμέρᾳ (νὺξ ἐξίσταται) Ai. 673. ὦ φαεννῆς ἡμέρας σέλας 856. οὔτε νυκτὸς οὔτ' ἐξ ἡμέρας El. 780. τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν, ὄναρ πνεύσαντα νυκτός, ἡμέρας μαλάσσεται Acris. fr. 63, 2. μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών OC 618. πολλαὶ κυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι El. 1365. Ambiguus locus videtur El. 266: ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν, quod et de *die* et de *vita* transigenda intelligi licet: huc tamen inclino, quod v. 259 praecessit ἁ 'γὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ. — || Reliquum est de *dorismo* ut dicatur. Mihi quidem semper mirum visum est, cur Herm., qui ἆμαρ glyconicis et his similibus versuum generibus abiudicet, longe clementiorem sese in voce ἡμέρα praestiterit. Certe in talibus vel cognatis ἀμέρα consensu legitur Ant. 104. OC 1216. Ai. 622; in dactylico El. 201, quem versum anapaesticum esse dactylo terminatum Hermanno non credam: sed si anapaesticus est, eo magis ἀμέρα mirationem facit; versu cretico Tr. 654 v. Herm. EDM p. 273; dochmiaco denique Ant. 1330. Et plurimis locis consensus librorum esse videtur: modo Flor. Δ ἡμέρα habet Ai. 622 et Ant. 1330 apogr. multa ἡμέραν. Terei autem locum fr. 518, 2 propter exiguam sive nullam potius libri Stobaeani fidem non numero. (I p. 770, 32.)

῾Ημερεύω *diem transigo, dego* universe. ἔκηλά που ἡμερεύσομεν El. 787. διημερεύσομεν, βιώσομεν schol. Alter explicatius loquitur, a die transigendo ad vitam agendam traductum esse observans.

῾Ημέριος. Nunc nonnisi cum dorismo legitur. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας νὺξ ἥδε βάρος Ai. 208 an. Hoc et libri habent et schol., qui recte videtur explicare subaudiendo καταστάσεως; magis arridet Hermanno ὥρας. Iam antiqua aetate versus intellectus non est, ut scripsisse nonnullos τῆς ἀημερίας schol. auctor sit, quo spectat etiam αἱμερίας praefixo γρ. adscriptum in Flor. Γ. Coniecturas recentiorum videre est ap. Lob. [ἠρεμίας Dind. c. Thiersch. Gr. Gr. p. 503 ed. 3.] Longe alio sensu dicitur ἀμερίων

ἀνθρώπων Ai. 399 ch. et Ant. 790 ch. cf. Valck. ad Phoen. 1515. — A prosa oratione abest vox, v. Lob. ad Phryn. p. 53. (I p. 771, 4.)

῾Ημεροσκόπος *excubiator*. ὁ πρῶτος ἡμεροσκόπος Ant. 253.

῾Ημέτερος *noster*. πατρὸς ἡμετέρου OC 1757. El. 116. φωνῆς τῆς ἡμετέρας Ph. 1458. ἐφ' ἁμετέρᾳ γᾷ Ant. 110 ch. ἁμετέρου πότμου 860 mel. τῶν ἡμετέρων μύθων Ph. 1409. ἁμετέρων αἱμάτων Ant. 120 ch. ἁμέτερα πρὸς μέλαθρα El. 1268 m. Tria dorismi exempla melicorum sunt, unum anapaestorum choricorum Ant. 110, et hoc solo loco ἁμετέρᾳ etiam ap. scholiasten scriptum [sed in LA ἡμετέρᾳ]: in ceteris nihil usquam enotatur. Reliqua quatuor exempla et ipsa anapaestorum sunt, sed non choricorum sed ἀπὸ σκηνῆς. Diverbiorum nullo loco legitur.

῾Ημίκακος. Pollux 6, 161. ἡμίκακον Εὐκλείδης λέγει καὶ Σοφοκλῆς (fr. inc. 885). Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἡμικάκως. Damnat Phryn. p. 336; nec propter Sophoclis et Aristophanis auctoritatem qui adverbium ἡμικάκως semel in Thesmoph. posuit v. 449, cum Brunckio deriserim prudentissimi hominis edictum. Utique rarum enim vocabulum forte elapsum bonae notae scriptoribus. V. Lob. l. c.

[*]῾Ημίλιγδος. Legebatur ἀσπὶς μὲν ἡμίλιγδος ὡς πυκνὸν πατεῖ Capt. fr. 33. Explicat Pollux 10, 190, cuius v. Intpp. Sophoclis locum spectat Hesych. v. γλίδου χοάναι. Hemsterh. ἡμῖν λίγδος corrigit; fortasse servandum ἡμίλιγδος, dimidiato λίγδῳ ut clipeus aequiparetur [post Leopardum et Bentleium nunc praefertur ἡμῖν λίγδος ὡς πυκνομματεῖ. v. λίγδος.]

*῾Ημιουτόν inexplicabilis scriptura Androm. fr. 132. αἱμόρρυτον corr. Scaliger. ad Hesych. v. κούρειον.

Ἦμος. Non, quod propter vetustatem particulae existimes, in melicis potissimum reperitur. *Dum* significat: ἦμος ὁ ξένος θροεῖ ταῖς αἰχμαλώτοις παισίν, τῆμος θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς Tr. 531. — *Cum*: ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἄναξ ὡρμᾶτο, τότ' ἐν δόμοις λείπει παλαιὰν δέλτον Tr. 154. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον ἐπλησίαζον OR 1134 i. q. τὸν χρόνον, ὅτε ἐπλησίαζον. — μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι Ai. 935 ch.

Ἡμύω [Lob. Path. 1, 67] *labor*, *nuto*. κλίνω Suid. χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος fr. inc 742, 2. υ consentaneum Sophocli, ut Homero, in praesente correptum, in futuro productum esse. V. Iacobs. ad Anthol. Pal. 3. p. 512.

Ἤν particula conditionalis cum coniunctivo poni solita sensu convenit cum ἐάν, quod non minus frequens; tertia forma ἄν tragicis non dicitur. Diverbiorum solorum est: in melicis εἰ substituitur, nullo, quod quibusdam visum, significationis discrimine; v. εἰ. — ἤν τι καινὸν κλύῃς Ph. 52. ἢν δὲ μόλωσι, ἐφίεμαι ἑκόντα μήτ' ἄκοντα κείνοις μεθεῖναι ταῦτα 769. ἀπό μ' ὀλεῖς, ἢν προσθίγῃς 817. οὐδ' ἢν θέλῃ, δράσει 982. ἢν μὴ ἕρπῃς ἑκών (ἄξουσί σε) 985. οὐδέποτέ γ' (αἱρήσω)· οὐδ' ἢν χρῇ με πᾶν παθεῖν κακόν 999. ἀλλ' οὔ τι χαίρων, ἢν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος (ἀποστελεῖ) 1299. δίδωσ' ἑκὼν κτείνειν ἑαυτόν, ἢν τάδε ψευσθῇ λέγων 1342 *si mendax reperiatur*. ῥᾷστα κἀγὼ διοίσω τοὐμόν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ OR 321. δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι 748. ἢν γὰρ εὑρεθῇ λέγων σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος 839. πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι 1159. ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι μίαν ψυχήν, ἢν εὔνους παρῇ OC 499. ἤν σ' ἕλω ποτέ ... 814 cum aposiopesi, de qua v. Herm. ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται, ἢν μή μ' ὁ κραίνων ... ἀπειργάθῃ 862. ἢν μὴ θάνω 'γὼ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι, πρίν... 1040. ἢν σὺ μὴ θέλῃς (θάψω) Ant. 45. ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην, ἢν εὑρεθῇς μὴ δίκαιος ὤν; Tr. 411. ἢν μόλῃ, σημήνατε Ai. 688. ἢν ἐφῇς μοι, λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς El. 554. χάρις μὲν (ἔσται) ἢν κτάνῃ 821. ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν, εὐσέβειαν ... οἴσει 967. οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε, οὐδ' ἢν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνῃς 1053. ἔργου παντὸς ἤν τις ἄρχηται καλῶς, καὶ τὰς τελευτὰς εἰκός ἐσθ' οὕτως ἔχειν fr. inc. 715, 1. — Paulo incertior scriptura in his est exemplis: ἔστι τοῦ λέγοντος, ἢν φόβους λέγῃ OR 917. Pal. ἢν ...: λέγοι. Tricl. εἰ φόβους λέγοι, praetulit Herm. [et Dind.], cum et in LA reperiatur supra scripto quidem a m. ant. ἢν et a pr. m. ultimae voci η, et in Flor. Γ. Utrumque ferri potuit. — ἄνδρα κἤν τις ᾖ σοφός, τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν Ant. 710. Haec plerorumque librorum scriptura. Herm. rursum fictum inter εἴ τις ᾖ et ἤν τις ᾖ discrimen inculcat. Probo autem quod ediderit κεἴ τις [obsequentibus Dind. Nck. aliis], quod est in apogr. compluribus, firmaturque a Thoma p. 267 item eo, quod LA κεἴ τις εἰ exhibet. οἷον, ἢν φράσω, ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν Tr. 672 recte post Erf. editur; libri ἄν, v. Herm. l. c. In Ai. autem 496 non dubium, quin contra plurimorum consensum male edatur εἰ γὰρ θάνῃς σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῇς: εἰ γ. θανεῖ σὺ καὶ τελευτήσεις ἀφεὶς Herm. [ἢ pro εἰ posito: a libris stant Both. Dind. Nck.] Sed manifesto probabili emendatione in Ant. 323 LA editum ἦ δεινόν, ᾧ δοκῇ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν: ita et schol. et LA; ἥν, quod in eo a m. pr. superscr., nihili est; dudum enim sententiam aperuerat Creon, ut ea patefacienda amplius opus non esset. In OR 198 et 874 εἰ consensu plurimorum stabilitum est: v. εἰ. — || In *interrogatione indirecta* ut vertas *num forte*, ap. Soph. non legitur: alias tragicis non inusitatum est, v. Reisig. enarr. OC 213. Pflugk. ad Eur. Andr. 41 coll. Aesch. Prom. 334. — || Semel autem dictum extra nexum conditionis pro εἰ δή *siquidem* s. *si forte*: ἢν δέ του σπάνιν τιν' ἴσχῃς, ἔστ' ἔποικος, ὃς φράσει OC 505.

Ἠνεμόεις v. ἀνεμόεις. (I p. 773, 5.)

῾Ηνία frenum. ἐπίσχων χρυσόνωτον ἡνίαν Ai. 847. Tetigit hoc Eust. p. 583, 43. 657, 19: docte, ut omnia, explicuit Lob. — λύων ἡνίαν ἀριστεράν El. 743 = χαλῶν. Hoc quidem loco necessarium erat, singulari numero uti. — ἡνίας χεροῖν ἔσεισαν El. 712.

῾Ηνίκα *quando*. Ap. trag. significatione non differt ab ὅτε, nec de *diei* maxime vel *definito* quodam *tempore* potissimum dicitur. || *In re simpliciter facta* cum hoc tum praeterito tempore *indicativum* adsciscit. Praesenti tempore addito recte vertas *quoniam*: praeterito subinde *dum* et *quam diu*. ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας Χρύσης κατέσχον δεῦρο Ph. 269. ἡνίκ' ἐξανηγόμην ἐγώ 571. ἡνίκ' ἔβλεπον OR 1470. ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦν θυμούμενος OC 768. ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν ξυνοῦσαν εὔνουν 772 *(quoniam)*. ἡνίκ' ὡρμώμην ἐγώ 1159 *cum aberam*. V. Elmsl. ἡνίκ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν Ant. 167. ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ Tr. 36. ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα ἢ οἰχόμεσθα 83 *(quoniam)*. δείπνοις ἡνίκ' ἦν οἰνώμενος 268. ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε 359. ἡνίκ' ἑσπόμην 562. ἡνίκ' ἦ μέσῳ πόρῳ 564. ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ Ai. 271. ἡνίχ' ἕσπεροι λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον 285. ἡνίκ' ὀτρύνουσά νιν ηὐδᾶτο 771. ἡνίκ' ἐν

κακῷ χειμῶνος εἴχετο 1144. ἡνίκα ἐρρύσατο 1273. ἡνίκ᾽ ἦν μισεῖν καλόν 1347. ἡνίχ᾽ ἱκόμην El. 32. ἡνίχ᾽ ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ 424 quod est praesens historicum. ἡνίκ᾽ ὤλλυτο 927. νῦν δ᾽ ἡνίκ᾽ οὐκέτ᾽ ἔστιν 954. ἡνίκ᾽ ἦσθ᾽ ἄνω 1167. — ‖ Cum *optativo* alias et in re olim saepius iterata, quod genus a Soph. alienum, et in oratione obliqua addito ἄν dicitur, cum recta oratione utentes ἡνίκ᾽ ἄν cum coniunctivo posituri essent. χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἡνίκ᾽ ἄν [ἡνίκα Dind. c. Dawes.] ἀπείη κἀνιαύσιος βεβὼς Tr. 163 v. Herm. Ἄν etiam omittitur, ut in oratione recta. εἶρπε ὅθεν εὐμάρει᾽ ὑπάρχοι, πόρον, ἀνίκ᾽ ἐξανείη δακέθυμος ἄτα Ph. 705 m. Libri ἐξανίησι quod a sensu alienum [ἐξανει • ησι LA pr., fortasse λ ante η eraso]. Tricl. ἐξανίῃ, quod cum orationis tenore concors non est: Herm. ἐξανείη probabili emendatione. — ‖ Cum coniunctivo coniungitur ad proferendam rem *incerto* tempore vel *futuro* vel *qualicunque* exspectandam. Recte igitur Hesych.: ἡνίκα, ὅτε ἢ ὅταν. Suid. ἡνίκα: ὁπότε. — ἐκεῖνο δ᾽ οὐδείς, ἡνίκ᾽ ἂν μνησθῶ, θέλει, σῶσαί μ᾽ ἐς οἴκους Ph. 310 noluerunt semper, nec videntur aliter sensuri. ἵν᾽, ἡνίκ᾽ ἂν κόπος μ᾽ ἀπαλλάξῃ ποτὲ, χωρῶμεν 880. Verisimile erat, cessaturum dolorem, quippe saepius acciderat idem. ἡνίκ᾽ ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ᾽ ἀκμάς, τίς οὗτος ἔσται; OC 1492 sc. ὅστις ὑμᾶς γαμεῖ. ἡνίκ᾽ ἄν τις ἐσθλὸς ὢν αὑτῷ ξυνειδῇ inc. 670, 1 sententia absoluta non est.

Ἡνιοστρόφος *auriga.* οὑξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος El. 731. (I p. 774, 3.)

Ἧπαρ *iecur.* παίσασ᾽ ὑφ᾽ ἧπαρ αὐτόχειρ αὑτήν Ant. 1315. πλευρὰν ὑφ᾽ ἧπαρ καὶ φρένας πεπλεγμένην Tr. 931. Tralate dictum *de pectore* et *intimo animo:* χωρεῖ πρὸς ἧπαρ γενναία δύη Ai. 937 cf. Wyttenb. ad Plut. de ser. num. vind. p. 17.

Ἤπειρος *continens.* δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς Tr. 101 ch. ἀπείροισιν LA et codd. plerique. Asiam et Europam intelligi, in quas partes multi orbem terrarum dividebant, ostendit Schaef. mel. cr. p. 36. — Eodem modo dictum fr. inc. 760. ἐδοξάτην μοι τὼ δύ᾽ ἠπείρω μολεῖν, quae secundum schol. Aesch. Pers. 181 ex illo huius versiculo expressit Soph.: ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ᾽ εὐείμονε. Corrupte illa leguntur ap. Herod. Piersoni p. 434.

Ἤπιος *lenis*, *propitius*, de animo et voluntate. σωτῆρας αὐτοὺς ἠπίους δ᾽ ἡμῖν μολεῖν Ph. 737. (θεούς). *Leniens* autem remedium doloris significat ἠπίοισι φύλλοις Ph. 698 ch. Utramque significationem complectitur Hesych.: ἤπια, μαλθακά, προσηνῆ, ἥμερα. — πρᾶος ἢ λιπαρός Phot. p. 72, 18. Proprium autem est de remedio doloris, v. Iacobs. lectt. Stobens. p. 32.

Ἠπίως *leniter.* δι᾽ ὠτὸς ἂν παῦρά γ᾽ ὡς ἠπίως ἐννέπειν συμφέροι. El. 1439 ch. Gl. λίαν πράως; rectius erat quasi leniter et temperata mente, οἱονεὶ εὐκόλως. Ab S in LA est γρ. νηπίωι (superscr. ον), quae lectio profecta est ab iis qui ἠπίῳ scriptum reperientes ad Aegisthum referrent.

Ἠπύω v. ἀπύω.

Ἦρ *ver.* ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον OR 1137.

Ἥρα *dea.* Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός El. 8. Ἥρας πάγοις Inach. fr. 256, 3. Argis, vel in Argolide. — De tono v. Eust. p. 580, 46.

*Ἦρα *quod attinet.* Ai. 177 ch. probatum Schaefero.

Ἡράκλειος *quod Herculis est.* τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον Tr. 51. Herm. Ἡρακλείαν suaviter ad aures accidere putat. φρενὸς τῆς Ἡρακλείας 576. τὸν Ἡράκλειον θάλαμον 913. τὸν Ἡράκλειον ἆθλον Ph. 1131 m. LA ἄθλιον, quod Brunck. et recentiores recepere; agnoscitur etiam a schol. min., sed γρ. ἆθλον ab S in margine habet LA, perverse illud explicatum a schol. alt. [ἄρθμιον Nauck. c. Erf., σύννομον Dind.] Ἡράκλειον ἆθλον dixit arcum ab Hercule praemio sibi datum. V. Herm. — τῶν Ἡρακλείων ὅπλων Ph. 262. τῶν Ἡρακλείων πόνων Tr. 170. δεμνίοις τοῖς Ἡρακλείοις 916. — βέλεσι τοῖς Ἡρακλείοις vitiosa librorum scriptura Ph. 1406 a Brunckio recte in Ἡρακλέους mutata est. Num Ἡρακλείαν λίθον dixerit Soph. ap. Hesych. (fr. inc. 886) incertum est: Λυδίαν vocasse constat. De accentu v. schol. Lucian. Sympos. 25. 66. t. 9 Bip. Arcad. p. 45, 1.

[Ἡρακλεΐσκος vitiatum fabulae nomen pro Ἡρακλέους σατυρικοῦ. v. Dind. ad fr. 216. Sed v. Lob. Path. 1, 252.] (I p. 775, 3.)

Ἡρακλῆς n. pr. *Nom.* ἄναξ Ἡρακλῆς Tr. 156. ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς 460. Ἡρακλῆς, ὁ πιστὸς ἡμῖν καλούμενος 540. μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλῆται 550. — *Gen.* τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους Ph. 943. αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους 1411 an. δάμαρτα θ᾽ Ἡρακλέους Tr. 406. Certa emendatione Ἡρακλέους pro Ἡρακλείοις scriptum Ph. 1406. Et ἀγακλειτὸν Ἡρακλέους πάθος Tr. 854 librorum scriptura est, sensui conveniens. Brunck. quidem ex quibus veteribus codd. Ἡρακλέα protulerit, incertum; si sunt, vel Tricliniani sunt vel emendationem passi [deleto Ἡρακλέους dedit Dind. Ζηνὸς κέλωρ᾽ ἀγακλειτὸν π.]. — *Dat.* λέχος Ἡρακλεῖ κριτὸν ξυστᾶσα Tr. 27. Bene schol. συνελθοῦσα. Ἡρακλεῖ λέγειν 393. οὐκ ... δάμαρτ᾽ ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν; 428. ἡνίκα ξὺν Ἡρακλεῖ ἐσπόμην 563. θέλκτροισι τοῖς ἐφ᾽ Ἡρακλεῖ 585. τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων 668. τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον 872. — *Accus.* ζῶνθ᾽ Ἡρακλέα Tr. 233. ἵμερός ποθ᾽ Ἡρακλῆ διῆλθε 476 quae forma cum in ipso fine senarii legatur, necessitate expressa est. — [Satyrica fabula Soph. erat Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταινάρῳ, cuius sunt ap. Dind. fr. 216—223, collato fr. inc. 695.]

[Ἠρεμία *quies* Ai. 208 ch. v. ἡμέριος.]

[Ἠριγόνη n. pr. De cognomine Soph. fabula v. Dind. ante fr. Alet. 88 et fr. Erig. 224 sq.]

Ἡσσάομαι *vincor, succumbo.* εἰ κοὐκ ἀρκέσει ποθ᾽ ὑμῖν οὐδ᾽ ἡσσημένοις εἴκειν Ai. 1242. ὅπου οἱ φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων fr. inc. 674, 1.

Ἡσσητέος. κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα Ant. 678 *cedendum non est.* Num Aristophanis (Lys. 450) an Sophoclis versum respexerit Eust. p. 759, 38, non satis certum.

Ἥσσων *minor*, *inferior*, aetate, viribus, pretio. τοῦ τῆσδ᾽ ἔρωτος εἰς ἅπανθ᾽ ἥσσων ἔφυ Tr. 489. ἡ φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε El. 1023. ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν fr. Scyr. 501, 3. πᾶς οἰνωθεὶς ἀνὴρ ἥσσων μὲν ὀργῆς ἐστί inc. 668, 2. — πάντα ταῦθ᾽ ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας Ant. 439. κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ᾽ ἄν 680. οὐ τἂν ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ 747 *non unquam turpiter faciam.* — ἧσσον adverbium est. ἡμεῖς θ᾽ ὁμοίως οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος Ai. 276. σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν 1329. — ἥκιστα v. suo loco. — Mirum dubitasse quosdam

de spiritu, ut videre licet ex Herodiano ap. EM p. 424, 23. cf. Sylburg. ad. h. l.

Ἡσυχάζω *quiesco*. εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ OR 620.

Ἡσυχαῖος *quietus, tranquillus*. ἐν κείνῃ (Venere) τὸ πᾶν σπουδαῖον, ἡσυχαῖον, εἰς βίαν ἄγον fr. inc. 678, 6. In OC 196 m. Hermannus scripsit ἐν ἀσυχαίᾳ βάσει βάσιν ἅρμοσαι. Libri ἡσυχίᾳ Elmsl. ἐν ἡσύχῳ.

Ἡσυχία v. ἡσυχαῖος. (I p. 776, 3.)

Ἥσυχος [Lob. Prol. 339] *quietus* (silens). ἥσυχος θακεῖ Ai. 325. τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν Ant. 1089. Dubitabat Schaef. an non sec. Thomam p. 426. EM p. 31, 18 ἡσυχαιτέραν scribendum esset [assentiente Dind. ed. Ox. 3]. Sed v. Buttm. Gr. 1. p. 265 [Lob. Path. 2, 351 n.]. In ἡσυχωτέραν libri etiam Laurr. consentiunt. — Adverbiascit ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ ἔξεστι φωνεῖν OC 82.

Ἦτοι et ἤ τοι v. ἤ et ἤ.

Ἥφαιστος *Vulcanus*. ἔν θ' ὅπλοις ἀρρῶξιν Ἡφαίστου τέχνῃ Achill. Am. fr. 168. — Figurate *ignem* significat. πρὶν στεφάνωμα πύργων πευκάενθ' Ἥφαιστον ἑλεῖν Ant. 123 ch. et de igne sacrificii: ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν 1007. cf. Musgr. ad Eur. Phoen. 1291.

Ἡφαιστότευκτος *Vulcano procreatus*. τὸ παγκρατὲς σέλας ἡφαιστότευκτον Ph. 987. Maiuscula initiali scribi non debet.

Ἠχέω *insono* ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον κωκυτόν Tr. 866. ἀκτὰς λίμνης ἦλθον ἠχούσης γόους, Ἀχέροντος ὀξυπλῆγος χοάς Polyx. fr. 469, 2; ap. Stob. est ἠχοῦσα vel ἐχούσας unde vulgo ἠχούσας et λίμνας. Brunck. γόοις. V. Iacobs. Lectt. Stob. p. 6, cui tamen audacem transpositionem tentanti non assentior. Passivum. τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος; OC 1500 cf. Boeckh. ad Pind. fragm. p. 578.

[**Ἠχή *sonus*. ἀχὰν παραβώμιον pro ἀκτὰν π. OR 184 ch. coni. Nck. ἀχῶν καναχάν Tr. 642 ch. Dind. pro ἰάχων. Cf. Elmsl. ad Eurip. Heracl. 752.]

Ἠχώ *sonus*. ἀθυρόστομος ἀχὼ τηλεφανής Ph. 189 ch. De gravi *lamentatione:* ἐπὶ κωκυτῷ ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν El. 108 an. θρηνητικὴν explicat Erf. sed significat *clamorem alios ad luctum provocantem*. De tono accusativi Apoll. de pron. p. 112 B. Herod. ad Il. β 262 cf. ad ι 240.

Θ.

Θαιρός. θαιρός: ὁ διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς τῆς θύρας, ἢ ἄξων. Σοφ. Τριπτολέμῳ. Hesych. Nam EM p. 395, 11: δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε Tript. fr. 538, de quo versiculo ap. Etymol. mendose scripto dictum in v. ἀμφιπλίξ. — Eustath. p. 914, 33: ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ὅτι θαιρὸς ὁ ἄξων παρὰ Σοφ. Sed Phot. p. 78, 25. θαιρούς, τοὺς στροφεῖς τῆς θύρας. Haec significatio ad sententiam apta non est.

Θακέω *sedeo*. τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἀγοραῖσι θακεῖ OR 20. ἐν μέσοις βοτοῖς θακεῖ Ai. 325. θάκει δὲ προστρόπαιος 1173. ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θεᾶς Tr. 23. LA θώκῶν (sic), ceteri libri θακών. Tralatum *morandi et versandi* adsignificationem habet. οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας θακοῦσιν ἱστουργοῦντες (ap. Aegyptios) OC 340. — ἥδιστος δεσμώτης ἔσω θακεῖ Ai. 106 asservatur. Quod reliquae praeter has formas vix leguntur casu factum, nec tanquam res notabilis observandum Elmsleio fuit ad Heracl. 994, θάκησις enim et similia satis ostendunt minime abstinuisse de industria Graecos a futuro et aoristo. De Alead. fr. 109, 3 v. θᾶκος. (I p. 777, 9.)

Θάκημα ‖ *sessio*, de *supplice* dictum bis. τί προσχρῄζοντα τῷ θακήματι; OC 1160. εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει 1179 sc. audire preces Polynicis. ‖ Idem quod ἕδρα, *sedes*. τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους κρατοῦσιν (Ἐρινύες) 1380. Diras filio imprecatus Oedipus Furias et sede supplicis Polynicis ad aram Neptuni et regio apud Thebanos solio potiri dicit; everti igitur qualemcunque ipsius spem.

*Θάκησις v. θᾶκος.

Θᾶκος [Lob. Rhem. 285]. εἰς παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον ἵζων Ant. 999. Talis enim Tiresiae fertur etiam Eur. Phoen. 840 et monstrabatur recentiore aetate. Cf. Valck. ad schol. Phoen l. c. p. 158 t. 2 Lips. Pausan. 9, 16, 1. Ante Brunck. vulgabatur et explerisque, sed non optimis codd. θῶκον, quod Valck. ad Hipp. 1092. Atticis perinde usitari arbitrabatur. Phrynichi quae fertur tragoedia Σύνθωκοι ap. Eudoc. Violet. p. 428, si verum nomen, σύνθακοι dicta. θῶκος ut θόωκος Homerica et Ionica sunt. Etsi ap. Aeschylum Prom. 833 libri in θῶκος consentiunt, secus est v. 280 et Agam. 505 ubi cum plerique tum omnes θᾶκον exhibent. Ap. Eurip. θῶκος nusquam satis certo constat. In Ar. Nub. 993 codd. minimae fidei θώκων, Rav. θακῶν, unde iure θάκων editores; Ran. 1515 θᾶκον Bentl.: θῶκον Vat., θρόνον ceteri. 1522 θᾶκον Rav., θῶκον alii. Thomas p. 430 θᾶκος Ἀττικόν, θρόνος Ἑλληνικόν, θῶκος ποιητικόν: hoc est *Homericum*. Apud Cratinum Archil. III. Suid. v. Διὸς ψῆφος θῶκοι, sed Hesychius t. I. p. 1004 recte θᾶκοι, cf. Runkel. fr. Crat. p. 6. Quanquam in versu heroico θῶκοι ferri possit. Proclives librarios fuisse in θῶκος invehendo, ostendit scripturae discrepantia Tr. 23 v. θακέω. Et ap. prosarios scriptores nusquam comparet satis certo scriptum θῶκος, v. Schneider. ad Plat. Rpubl. p. 516 E. Quo magis Stallbaumium miror, qui nunc adhuc l. c. (vol. 2. p. 103) alteram sententiam probet, secundum hominem ea aetate, qua crisis dialectorum et scripturae in cunis erat, haud indoctum Lamb. Bos. anim. ad scr. Gr. p. 298. Melius Schneiderus l. c. et Brunck. ad Ran. 1522. Nempe cum et θακέω et θάκησις et θάκημα nusquam scribantur aliter, et θάσσω, unde illorum propago, Atticis poetis usitatissimum sit, mirum foret, si scribendo θῶκος ad consuetudinem Ionum delapsi essent. — ᾱ produci constat: quare in gravi errore erant θάκον scribentes Bekker. Plat. Rpubl. l. c. et qui hunc sequitur inconsiderate, Stallbaumius. Antiquum vitium est; nam etiam apud Thomam legebatur θάκος. — Aliquid dubitationis haec habent. Omnes libri tuentur OC 9 θάκοισιν εἴ τινα βλέπεις ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν. Herm. [Dind. Nck. alii] quidem ex Seidleri coniectura θάκησιν, eleganter sed non necessario, v. Elmsl. — In Aleadis fr. 109, 3 legebatur ex Stobaeo [91, 27] τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους, αὖθις δὲ

τιμάς, εἶτα τῆς ὑπερτάτης τυραννίδος τ' ἄγουσιν αἰσχίστην ἕδραν. Brunck. ἐσάγουσιν contra versum dedit, longe felicius ϑακοῦσιν ex Salmasii coniectura Grotius. Sed neque ϑακοῦσιν commode ad ἀνϑρώπους referri potest, quae durissima esset constructionis inversio, et librorum scriptura alio ducit. ἄκουσιν enim cod. N Gaisfordi a m. pr., idemque Voss. ubi librarius ο calamo transverso delevit. Qua de re corrigo ϑάκοισιν, quo et accentus ducit et ratio: χρήματα ἀνϑρώποις φίλους εὑρίσκει καὶ τιμὰς καὶ ἕδραν ἰϑάκοισι τυραννίδος, *ad solium regium provehunt.* Porro ἡδίστην ἕδραν, non αἰσχίστην defendimus v. ἡδύς. (I p. 778, 20.)

Θᾰλᾰμηπόλος *qui thalamum ingreditur.* αὐτὸς (λιμὴν) ἤρκεσεν παιδὶ καὶ πατρὶ ϑαλαμηπόλῳ πεσεῖν OR 1209 de patris et filii cum Iocasta connubio. — De accentu satis constat ex schol. Il. ε 523. Eust. p. 578, 35. 1862, 21. EM p. 93, 34.

Θᾰλᾰμος. Proprium de thalamo nuptiali: τὸν Ἡράκλειον ϑάλαμον Tr. 913. Sed *de conclavibus et domo* universe οἰκονομῶ ϑαλάμους πατρός El. 190 m. Ap. Suid. ex interpretatione ζόμους legitur v. οἰκονομῶ et ὑπερίσταται; vera scriptura ap. eund. v. ἀναξία. Transfertur varie. κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει ϑαλάμῳ Ant. 946 m. de aeneo Danaes habitaculo. De Orco et inferis τὸν παγκοίταν ὅϑ' ὁρῶ ϑάλαμον τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν Ant. 804 an. Denique de mari dictum ἐς μέγαν ϑάλαμον Ἀμφιτρίτας OR 195 ch., quod cur de *mari* potissimum *Atlantico* secundum Musgr. interpretetur Herm. non perspicio. De accentu v. Arc. p. 60, 14.

Θαλάσσιος *quod maris est.* ϑαλάσσιον ἐκρίψατε OR 1411. καταποντίσατε explicuerim. De tono v. Arc. p. 40, 21.

Θάλεια defectivum, cuius thematica stirps ΘΑΛΥΣ. Nam femininum videri usitati ϑάλειος et pronuntiatio ultimae et accentus non sinunt. De accentu v. Eust. p. 1474, 54. cf. p. 472, 36: sic enim distinguuntur ϑάλεια adiectivum, epularum cognomen perpetuum, et ϑαλία ἡ εὐωχία. — Homerico igitur more Sophocles ἦλϑεν δὲ δαὶς ϑάλεια, πρεσβίστη ϑεῶν Triptol. fr. 539 ap. Hesych. addentem ἡ δι' ἐράνων εὐωχία. ἔνιοι δὲ τὰς Μούσας. Postrema emendanda ex v. ϑαλεία (sic): ἔνιοι δὲ τὴν Μοῦσαν. Uterque locus imperite scriptus. Musam sic dici constat, sed coenam ϑαλίαν doctorum veterum testimonia evincunt; nec probandus Schneider. ad Plat. Rpubl. p. 573 D librariorum et in Platone et lexico Bachmanni Anecd. I. p. 254, 24 et Philopono in thes. Steph. t. 4. p. 36 erroribus eo abutens, ut ϑάλειαν pariter atque ϑαλίαν post Homeri aetatem in substantivi usum degenerasse dixerit. — De Triptolemi loco cf. Valck. ad Adon. p. 318 C.

Θαλλός *ramus.* ἄνω βλαστεῖν βρύοντα ϑαλλόν El. 414. ϑαλλὸν χιμαίραις [χιμαίρᾳ Dind.] προσφέρων νεοσπάδα Past. fr. 445, 2. ἐν νεοσπάσιν ϑαλλοῖς συγκατήϑομεν Ant. 1202. ϑαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν (ἐρέψω); OC 474. Haud dubie hic rami oleae dicuntur, quo sensu Atticis peculiare ϑαλλόν fuisse observat Eust. p. 1818, 14. Quod hic secundum Aelium Dionysium refert, ϑαλλόν non sic simpliciter sed addito, cuius generis ramus sit, dici p. 1557, 23, in poetas non cadit. De accentu observat idem l. c.

Θάλλω. Formarum nonnisi *praesens* et *perfectum secundum* τέϑηλα praesenti significatu affine exstat. || *Proprius* usus de *floribus herbis arboribus copiose succrescentibus.* ϑάλλει κατ' ἦμαρ αἰεὶ νάρκισσος OC 681 ch. φύτευμα ὃ τᾶδε ϑάλλει μέγιστα χώρᾳ 700 ch. — || Tralatum *de florente rerum humanarum statu.* μέγα ϑάλλοντές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ Ph. 420. πατρὸς ϑάλλοντος Ant. 703. Κρέων ϑάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ 1164. Sed de *statu valetudinis et vitae* dici videtur ἔλειπον ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα καὶ ϑάλλοντα, κοὐ νόσῳ βαρύν Tr. 235, quae postrema priorum cum poetica dicendi copia prolatorum ἀντίφρασιν continent. ἕως τὸν κασίγνητον βίῳ ϑάλλοντά τ' [... τ' ἔτ' Dind. c. Reisk.] εἰσήκουον El. 952 i. q. ἐν βίῳ, ϑάλλοντά τε. — De *morbis et malis vigentibus.* ἡ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέϑηλε κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται Ph. 259. πήματα ἀγὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ ϑάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφϑίνονϑ' ὁρῶ; El. 260.

[*Θάλος i. q. ϑαλλός Ant. 600 ch. v. φάος.]

Θάλπος *aestus.* Proprie οὐ ϑάλπος ϑεοῦ, οὐδ' ὄμβρος Tr. 145 solis aestus. Sed *cruciatus* et *dolorum faces* significantur τῶν (τοξευμάτων) σὺ ϑάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ Ant. 1086. Tiresias dicta pungentia dicit, quibus Creontis animus sollicitarat. — Cf. Musgr. l. c. et Blomf. gl. Aesch. Sept. 427.

Θάλπω et *transitive* et *intransitive* dicitur. Illo in genere || est *calefacere* et *favere:* passivum *calescere et siccari.* ὡς δ' ἐϑάλπετο (sc. ἀκτῖνι ἡλιώτιδι) Tr. 697. ϑάλπεται ῥάκη Ph. 38. χλανιδίων ἐρειπίοις ϑάλπουσα καὶ ψύχουσα Niob. fr. 400, 2 de nutrice dictum, infantes fovente et curante: v. Plut. Moral. p. 691 d. Ad Sophocleam fabulam versus illos rettulit Valck. ad Phalar. p. X. — || Tralate dictum est *calescere, incendi:* ἐς τί μοι βλέψασα ϑάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί; El. 888 *cur tam insanae spei dedita es?* Probabili coniectura Brunck. fr. inc. LXXV [Thamyr. 232 b Dind.] μουσομανεῖ δ' ἐϑάλφϑην δακετῷ scripsit, cum vulgaretur ἐλάμφϑην δ' ἂν καὶ τῷ — || Intransitive *de aestu ingravescente* dicitur proprie, de *urente dolore* tralate καὖμ' ἔϑαλπε Ant. 417. ἔϑαλψεν ἄτης σπασμός Tr. 1082. (I p. 780, 10.)

Θαμά *crebro.* σοφαὶ γνῶμαι ἐμποδίζονται ϑαμά Ph. 430. δέλτον, τὴν ἐγὼ ϑαμὰ ϑεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν Tr. 47. κακῶς κλύουσα πρὸς σέϑεν ϑαμά El. 524. τροφῆς, τὴν ἐγὼ ϑάμ' ἀμφὶ σοὶ πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον 1144. Pro ἅμα (v. Dissen. expl. Pind. p. 421) ap. Soph. non legitur. Ceterum conf. Boeckh. not. crit. ad Pind. p. 384. De accentu v. Apoll. de adv. p. 563, 3.

Θαμβέω *obstupesco.* χαὐτὸς τεϑάμβηκα Ant. 1246.

Θᾰμίζω *crebro versari.* ἔνϑ' ἁ λίγεια μινύρεται ϑαμίζουσα μάλιστ' ἀηδών OC 672 ch. Medium plane eodem sensu dictum Past. fr. 446, 3: τῷδε γὰρ ϑαμίζεται. Hesych. ϑαμίζεται, ὁμιλεῖ.

Θαμνός *frutetum.* ὃ καὶ σὺ ϑαμνοῖς οἶσϑά που κεκρυμμένον El. 55. De vera vocabuli significatione notavit Eust. p. 838, 2 unde et accentus, ut in periectico constat. [ϑάμνοις dedit Dind. c. libris.]

[Θαμύρας n. pr. Inscripta erat sic fabula Soph. (v. fr. 226—232 b Dind.), cuius nomen librarii plerisque locis prave Θάμυρις exhibuerunt: cf. de ea forma G. Dind. in Th. LG 4, 247].

Θᾰνᾰσιμος *quod mortis est.* De homine *moribundus:* ὦ γαῖα, δέξαι ϑανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω Ph. 819. Paulo aliter εὖ ἴσϑ' ἐκεῖνον ϑανάσιμον βεβηκότα OR 959. νεκρόν glossae explicant, et sic Ἅιδου

θανασίμους οἰκήτορας Ai. 517 dicitur, cf. Eur. Hecub. 977. Comparat Erf. πόμπιμος, quod plus semel τὸν πεμφθέντα significat. At ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι Ai. 1033 de Aiace, qui in gladium incubuerat, iam non multum abest a *mortifero* significando, quod exstat Tr. 758: τὸ σὸν δώρημα, θανάσιμον πέπλον. Et de Laio a percussoribus occiso ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι; OR 560. Vocabulum, etsi paulo rarius, tamen ne a prosa quidem oratione alienum observavere sec. Antiatt. Bekk. p. 99, 9 Bastius ad Greg. p. 156. Schneider. ad Plat. Civ. 408 C. Stallbaum. ad Rpubl. p. 610 C. [In otiosis epithetis numerandum saepe esse monuit Lob. Path. 2, 359 sq.] Neque θανατηρός, quod ap. Antiatticistam corrigendo substituit Pors. ad Med. 852, neque θανατηγός Atticis tribui potest; v. Lob. ad Phryn. p. 651 [et Prol. 280 sq.]. Pollux cum θανάσιμος probet, θανατήσιμος abiiciat 5, 132, unde Photio emendatione facta certa lucem attulit Lob., ego cum Schneidero sentio, non plane improbatum esse a quibusdam θανάσιμος (nam cum *letalem* et *mortiferum* significat, satis certa fide est), sed quando *morti propinquum* et quasi *fato destinatum*, velut ap. Plat. civ. 3. p. 408 c: ea enim significatio poetarum dictionem redolet.

Θανατηφόρος *mortifer*. νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θανατηφόρα κεῖται ἀνοίκτως OR 181 ch. θανατοφόρα LA pr. θανατοφόρωι corr., sed hoc nonnisi de inferorum locis intelligi licebat, quocum minime convenit κεῖσθαι πρός. Indicium faciente metro strophico illud Elmsl. reposuit ex Laurr. tribus. *Mortifera* sunt *per contagionem*. De tota ratione vocabuli explicuit Lob. parerg. ad Phryn. in pr. p. 651.

Θανατόεις *mortifer*. ἰὼ φρενῶν ἁμαρτήματα στερεὰ θανατόεντα Ant. 1261 m. Schol. θανάτου ἄξια, ἢ θανάτου αἴτια. Hoc unice verum. — Plane ut θανάσιμος, etiam θανατόεις dicitur Eur. IA 1273: πόρος θανατόεις i. e. mors ipsa. (I p. 781, 15.)

Θάνᾰτος || *mors*. ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει OR 942. στεναγμός, ἄτη, θάνατος 1284. μοῖρ' ἀνυμέναιος . . ἀναπέφηνε, θάνατος ἐς τελευτάν OC 1224 ch. τὰ τοῦδε μαντεύμαθ' ὃς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ 1425. ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω Ant. 147 an. θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται 933 an. ἐμήσατο πρὸς θανάτῳ θάνατον ἀνύσασα μόνα; Tr. 885 m. ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει (ἡμέρα) Ai. 802. *ὧν ἠράσθη τυχεῖν ἐκτήσατ' αὑτῷ, θάνατον ὅνπερ ἤθελεν 968 [secl. Dind.]. ἀλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσου Phil. Troi. fr. 626. Plurali numero maxime de *morte violenta* dici observat Seidler. ad Eur. El. 479. Et sic ap. Soph. Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων OR 496 ch. τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ θανάτους αἰκεῖς El. 206 m. et haec quidem de *uno facinore*. De plurium morte: μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους Tr. 1276 an. θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστα OR 1200 ch. adiutor contra Sphingis caedes. Aliud agebat de hoc usu dicturus Bornem. ad Xen. Apol. Socr. p. 352, cum de variis ibi mortis generibus sermo sit, ita ut θανάτων dicatur partitive. Sed vide etiam Dissen. expl. Pind. p. 421. — || *Figuratae dictionis* haec sunt. θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν OC 529 m. *non minus acerba quam mors*. θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει Ai. 214 an. — || *Deum Mortis* significat. Indubitatus hic usus paucis locis est: ὃν τέκετο Θάνατος, ἔτρεφε δ' αἰόλος δράκων Tr. 834 ch. (ἰός). Longe potiore iure hic maiuscula quis initiali uteretur, quam in ὦ Θάνατε Θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτε; Ph. 797, quo quidem loco Herm. [et Dind.] minuscula usus: sed geminum est Ai. 854. ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών, in quo uterque aliter fecit.

Θαπτέος *sepeliendus*. τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον Ai. 1140. (I p. 782.)

Θάπτω *sepelio*. ἢ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόρρητον πόλει; Ant. 44. οὐδ' ὡς ἐγὼ θάπτειν παρήσω κεῖνον 1043. καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν Ai. 1089. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν 1131. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν; 1364 — τήνδ' εἵλομεν θάπτουσαν Ant. 385. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν 404. — αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε Ant. 402. — κεῖνον δ' ἐγὼ θάψω Ant. 72. τὸν νεκρὸν πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ Ai. 1327. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως θάψας βέβηκε Ant. 246. — τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται Ai. 577. σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται 1141. Utroque loco verum paulo post futuri significatum argui arbitror. Illud non est *una sepelientur*, sed *addentur mihi sepulto*: hoc *sepulcri expers non erit*. — Paulo magis ambigi licet de loco Ant. 40. Legitur ibi in libris τί λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα προσθείμην πλέον, sensu nullo: additur in LA γρ. καὶ ἢ 'φάπτουσα, id quod recepit Brunckius explicans *violans legem an custodiens*, quod quidem in ἐφάπτω inesse non potest. Herm. nunc ex Heraldi coniectura (is λούουσα) λόουσ' ἂν ἢ θάπτουσα, quod cum minus congruum videatur, cum sepeliendi consilium Antigone demum v. 43 Ismenae aperiat, sic existimandum est, hanc iam suspicari rem et praeludere his, quae terrore plena v. 44 aperte proferat. De propria verbi θάπτειν significatione docte egit Hemsterh. ad Xen. Eph. p. 202 Locell. Sed etiam de *cremando* corpore dicitur, sicut Romanorum *sepelire*. v. Iacobs. ad Anthol. Pal. 3. p. 445.

Θαρσέω *bono animo sum*: subinde *confido*, velut Ant. 668. τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν. Et contra Αἴαντος οὐ θαρσῶ πέρι Ai. 793 *sollicitus sum*. — δέρκου θαρσῶν Ph. 146 an. θαρσῶν ἂν παρασταίην ἐγώ OC 491. ἢ κἂν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην El. 314. θαρσῶν δὲ μίμνε Ai. 68. θαρσῶν ὑβρίζεις 1258 *audacter*. θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε ἐπαινῶ OC 664. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι Ant. 935 m. — θάρσει τὸ τοῦδέ γ' ἀνδρός OC 649 *de me meoque praesidio bono sis licet animo*. θάρσει προνοίας οὕνεκα Ph. 774 v. Herm. Nihil autem usitatius illo παρακελευστικῷ θάρσει, de quo observavit Heindorf. ad Plat. Protag. t. 4. p. 467. Legitur *bis* θάρσει μοι, θάρσει τέκνον El. 173 ch.; *semel* El. 322. 1435. (θ., τελοῦμεν). Ph. 810 (θάρσει, μενοῦμεν). 894. 1267. OR 1062. OC 726 (θάρσει, παρέσται ut Ph. 667). 1185. Ant. 559. fr. Acris. 63, 1. Ter. 513. inc. 699. Scriptura θαρρεῖν etiamsi in libris legatur pauculis tragicorum locis, in tanto grammaticorum consensu adversantibusque centenis alterius scripturae exemplis et analogia ipsa repudianda foret. In OR 1062 libri θάρρει, quod correctum a Valcken. ad Phoen. 55; θαρρῶν OC 491 corr. Brunck. (I p. 783, 2.)

Θάρσος *bonus animus*, *fiducia*. πλέον τὸ θάρσος εἶχε θατέρου Ph. 597. θάρσος ἴσχε 807. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι El. 412 *causarum fiduciae habes?* οὐδ' ἐμοί τοι τοὐξανιστάναι πόλεως θίγ' ἐστὶ θάρσος OC 48. Nulla in his scripturae diversitas. Sed in El. 478 ch. metri indicio legendum θράσος, quod [in LA a m. ant. mutatum est in θάρσος] et promiscui cum altero usus secundum versuum faciendorum commoditatem esse docet Elmsl. ad Med.

456. Aliter grammatici: v. schol. Med. l. c. Ammon. p. 71 [Lob. Path. 1, 494.] De tonosi v. Arc. p. 76, 3.

Θαρσύνω *bono animo sum*. Legitima enim *animum firmandi* significatione non exstat dictum. ἀλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε El. 916. Eadem utriusque confundendae licentia in verbis βραδύνω ταχύνω ὀξύνω ἀλγύνω observatur, ut de consimili terminatione αινω in ὀργαίνω κυμαίνω δειμαίνω ἀγριαίνω taceam.

Θάσσω *insideo*. Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει OR 161 ch. Templum Dianae Eucliae in foro Thebis monstrabatur. Cum accusativo θάσσω ponitur etiam Eur. Ion. 91. Or. 871. De usu verbi v. Bergl. ad Alciphr. p. 100. Graev. lectt. Hesiod. p. 480. Ex θαάσσω contractum, unde, α etiam si non esset in positione, produceretur, ostendit Buttm. Lexil. 2, 105.

Θάσσων v. ταχύς.

Θαῦμα || *res mirabilis*. οὔ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγε Ph. 410. κοὐδέν γε θαῦμα OR 1132. θαῦμά γ' οὐδὲν 1319. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν Tr. 673. χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετόν τι θαῦμα (Herculem) 961 ch. Schol. λέγουσί τι παμμέγεθες κακὸν πλησίον που σῆς οἰκίας χωρεῖν. θαῦμ' ἰδοίμην 1004 an. Dubia significatione videtur πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν Ant. 254. Si παρῆν ut Homericum παρέστην potestatem *ingruendi* et *capiendi* habet, θαῦμα est τὸ θαυμάζεσθαι: sin παρῆ est *palam aderat*, *visum est*, de *re miratione digna* intelligendum. || *Miratio*. Huius potestatis cum tralatione coniunctae viam patefacit El. 928. θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται: quod recte interpretamur *miratio subit*, sed ductum inde, quod miraculum ipsum quasi oculis nostris sese ingerere cogitatur. — ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα El. 897. τόδε θαῦμά μ' ἔχει Ph. 686 ch.

Θαυμάζω *miror*. μὴ θαύμαζε OC 1119. τύχη θαυμάσαι μὲν ἀξία OR 777. οὐδ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον θαυμάσας ἔχω OC 1140. σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε Ph. 1362. λόγος ἄξιος δὲ θαυμάσαι OC 1152. καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι El. 393. οὐκ ἂν ποτ' ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι Ai. 1093. καὶ μή τι θαυμάσῃς με τοῦ κέρδους ἀντέχεσθαι Creus. fr. 325, 1. — *Pass.*: πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται OR 289. (I p. 784, 4.)

Θαυμαστός *mirandus*. οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί Ph. 191 an. ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν θαυμαστός OC 1664. *mirabiliter*. θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει fr. inc. 963.

Θέα *spectatio*, *obtutus*. ὄμμασιν θέαν λαβόντα Ph. 536 *intuentem*. ἆρ' ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν; 656. ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας Tr. 23. *quem spectaculum non implet formidine*. v. Schaef. mel. cr. p. 137. πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θεά El. 1455. De tono Arc. p. 98, 11.

Θεά *diva*. Παλλάδος θεᾶς ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος Ant. 1184. Bernhardyo placuit πρὸς ἔξοδον Παλλάδος θεᾶς iungere, Synt. p. 174. ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεά Ai. 450. Suidae v. ἀδάμαστος huius vocabuli interpretationem παρθένος exhibet. ὡς ἂν μῆνιν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς 656. ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτήσατ' ὀργὴν 776. θεᾶς παίζων κατ' ἄλσος El. 566. Λητοῦς παῖς ἑκηβόλος θεά Meleagr. 357, 2. — αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαί, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι OC 40. Sunt *Furiae*, quae significantur θεαί v. 101 et σὺν ταῖσδε ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς 458; cur δημοῦχοι, v. Herm. ad v. 1087: item τάσδε τὰς θεὰς καλῶν ἱκνοῦμαι 1010 et χθόνιαι θεαί 1568 ch. — Sed μεγάλαιν θεαῖν ἀρχαῖον στεφάνωμα narcissus dicitur 683 ch. Schol. μεγαλᾶν θεᾶν scribi iubet, hic quoque Furias dici existimans, sicut Plut. Qu. Symp. 3, 1. p. 647 B, quae verba repetiere Clem. Alex. Paedag. 2. p. 213, 9. Eust. p. 87, 25. Sed satis constat μεγάλαιν θεαῖν et ταῖν θεαῖν nomine Atheniensibus Cererem et Liberam dictas esse: nam narcissi florem legens a Plutone rapta ferebatur Proserpina secundum Hom. hymn. Cer. et Pamphon ap. Pausan. 9, 31, 6.

Θέᾱμα *spectaculum*. θέαμα δ' εἰσόψει τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι OR 1295. ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον Ai. 992.

Θεανὴ νῆσος: ἡ ἐκ θεοῦ θεία. Σοφ. Τυροῖ α' (fr. 593) Hesych. eadem Phavor. habet. Soping. coni. νόσος, velut θεία νόσος Sophocli dictum in Aiace, quod mihi aliquanto vero propius videtur; distinguendum ita post θεοῦ. [Non vidit Soping. sic redigendam esse glossam: θεία νόσος: ἡ ἐκ θεοῦ Σ. Τ. (coll. Ai. 186. Ant. 421) id quod monuit G. Dind. in Th. LG 4. p. 275.]

Θεάομαι (ᾱσ) *intueri*. θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας Tr. 1079.

Θεᾱτός *spectandus*. οὔ τοι θεατός (Aiax) Ai. 915. Ob indignitatem mortis eum vestibus velaverat Tecmessa. (I p. 785.)

Θεήλατος *a deo immissus*. ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεμφθείς Phot. p. 81, 25 et Suid. ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεπηγμένον ἢ πεμφθέν. Hesych. Recte Is. Voss. emendavit ἐπηγμένον. Bona est Thomae observatio: θεήλατον, τὸ θεόθεν ἐλθόν. λέγεται δὲ ἀεὶ ἐπὶ κακοῦ, οἷον θεήλατος πληγή. εἰ δὲ εὕρηταί που ἀντὶ τοῦ ὑπὸ θεοῦ ἐλαθεὶς καὶ ἀποδιωχθείς, ἀλλ' οὐκ ἔστιν Ἑλληνικόν p. 178, 3 Ritschl. — οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον OR 255. Hoc cum Thomae praecepto videatur pugnare: iusserat enim deus vaticinio *expelli* interfectorem Laii. Sed πρᾶγμα universa res dicitur, et *caedes et neglecta occisoris ultio*; hanc et pestilentia et sterilitate immissa puniverat et nunc graviter de ea monuerat Apollo. θεήλατον μάντευμα δεινόν 992. μή τι καὶ θεήλατον τοὔργον τόδε Ant. 278 clandestina Polynicis sepultura choro prodigium ab irato numine missum videtur. νόσους δ' ἀνάγκη τοὺς θεηλάτους φέρειν fr. Phaedr. 611, 3. Ceterum pro θεῖος dixere θεήλατος Aeschyl. Ag. 1297 et Eurip. Ion. 1306.

Θεῖος *divinus*. || *quod numinum proprium*. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάζει στόμα OC 603 oraculum. τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον Ph. 139 ch. θείῳ πυρὶ παμφαής 727 ch. ignis rogi, quo crematus Hercules ad deos evolavit. Inde τὰ θεῖα *res et facta Numinis*, item *voluntas* et *fas*. τὰ θεῖ' ἐπαινῶν Ph. 452 schol. ἔργα δηλονότι. ἔρρει δὲ τὰ θεῖα OR 910 ch. numinis reverentia periit. ὅταν τὰ θεῖ' ἀφεὶς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ OC 1537. τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπετῶς φέρειν fr. Ter. 521, 2. οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα μάθοις ἂν inc. 659, 1 *deorum voluntatem*. In Inach 267 γενεᾶς ἀφθίτου θείας scribo cum Bergkio diss. de Soph. fragm. p. 13, sed γέννας corrigendum esse nego [at firmatur illud testimonio Philodemi π. εὐσ. p. 51 Gomp.]. — Similiter dictum ὡς τὸ θεῖον ἦν πρόφαντον Tr. 1162 i. q. χρησμός. — || Inde *a deo immissus*, inprimis de *calamitate*; ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος Ai. 186 ch. [De Tyr. fr. 573 v. θεανή.] θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος 611 ch. θεῖα γὰρ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς

αὐτὸν τῆς ὠμοφρόνος Χρύσης ἐπέβη Ph. 192 an. σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ᾽ ἄλγος ἐκ θείας τύχης 1326. πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ; Eriph. 205, 1. — εἴχομεν θείαν νόσον Ant. 421 de turbinis prodigio dicitur a divis misso. His simile est εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ᾽ ὑμᾶς ἐμοῦ Ph. 1039 nisi deo stimulante me arcesseretis. In κέντρῳ necessitas gravis et urgens adsignificatur. *Fausto* autem sensu dicta θείᾳ κἀπόνῳ τύχῃ OC 1585 et σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος fr. inc. 688, 2. Videtur enim *aetas divinitus concessa* significari. — ‖ *Quod divinae naturae particeps est.* Διόνυσος θείαις [θεαῖς Dind. c. Elmsl.] ἀμφιπολῶν τιθήναις OC 680 ch. Nymphis comitibus. τὸν θεῖον μάντιν ὧδ᾽ ἄγουσιν OR 298 Tiresiam. Inde etiam *regia stirpe prosatorum* appellatio est. τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα OR 1235. — ‖ *Quod deum decet.* αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν, ἀλλὰ θείας ἀντίλυρον μούσας Tr. 642 ch. *cantus sacri.* (I p. 786, 3.)

Θέλγω *pellicio.* ὡς Ἔρως δέ νιν μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε Tr. 355. ἀλλὰ τὸν βαλόντ᾽ ἀποφθίσαι χρῄζων ἔθελγεν 710 *verba dedit.* Nam non bene explicat haec, qui de verbo cetera probabiliter disputavit, I. H. Voss. ad hymn. Cer. p. 20.

Θέλκτρον *incantamentum.* *θέλκτροισι τοῖς ἐφ᾽ Ἡρακλεῖ Tr. 585 [secl. Wund. Dind.].

Θελοντής v. ἐθελοντής.

Θέλω *volo et cupio.* θέλειν inprimis diverbiis destinata forma est, legitur tamen etiam in melicis partibus. [v. ἐθέλω. Lob. Path 1, 47. 2, 345. Curt. Et. p. 655 ed. 2.] — ‖ *Formae. Praesens indic.* θέλω OR 768. OC 557. 1124. 1291. 1509. Ant. 238. Ai. 106. 719. 1378. El. 318. Erig. fr. 224, 2. — θέλεις Ph. 463. 481. 730. 1386. OR 343. 1447. OC 763. 849. 934. Ant. 398. 444. 496. Tr. 333. 343. Ai. 1397. El. 80. 330. 408. 585. — θέλει Ph. 310. 944. Tr. 443. El. 1083. *1506 [secl. Dind. v. l. θέλοι] Ach. Am. fr. 162, 6. — θέλουσι OC 405. Ant. 1040. — *coniunct.* θέλῃς Ph. 65. OR 216. Ai. 1068. OC 956. Ant. 45. Tr. 452. θέλῃ Ant. 496. Ph. 982. 1298. θέλητε OC 457. θέλωσι OR 281. Alead. fr. 98, 2. — *optat.* θέλοιμι Ph. 661. Ai. 526. Pandor. fr. 432. θέλοις OC 1488. Ant. 69. v. l. θέλεις. Tr. 388. θέλοι Ai. 755. OR 140. OC 777. Ph. 618 [*El. 1506 m. rec. in LA mutavit in θέλει. Versum secl. Dind.] *Infin.* θέλειν Ant. 669. *Partic.* θέλων Ph. 1343. OR 933. El. 577. Tr. 196. Phaedr. fr. 607, 5. θέλουσα OR 580. OC 827. θέλοντος OR 11. θέλοντι Ph. 619. OC 431. 767. Ai. 1146. θέλοντα Ph. 1014. τοῖς θέλουσι Ant. 765. *Aor.* θελήσαιμι OC 1133. θελήσας OC 757. Non plane certa scriptura est OC 590 ubi libri plerique θέλοντ᾽ ἄν, Tricl. θέλοιεν, pauci codd. θέλοιντ᾽ ἄν. Reisig. et Herm. θέλοντάς γε [θελόντων Dind. c. Goebel.]. Dein Ai. 812. θέλοντες vulgo. Herm. sensus causa dedit θέλοντας [quod est in LA, sed α m. rec. mutato in ε]. Denique OR 1304 intulit Herm. ἐθέλων ex apogr. duobus. rell. θέλων: illud Hermanno anapaestis videtur aptius. Quod non satis intelligo. Nam θέλειν et in choricis canticis et in carminibus ἀπὸ σκηνῆς reperitur: quae huc usque retulimus, omnia diverbiorum sunt. Vide igitur βέλεα θέλοιμ᾽ ἂν ἀδάματ᾽ ἐνδατεῖσθαι OR 205 ch. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ᾽ ἄναξ 649 ch. τί σοι θέλεις δῆτ᾽ εἰκάθω; 651. θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ᾽ ἂν ἦν 1356 ch. ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος OC 1220 ch. οὐδ᾽ ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει Tr. 1015 mel. εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει El. 1083 ch. Praeterea unum in anapaestis exemplum est, τύμβον θέλομεν προσιδεῖν πατρὸς ἡμετέρου OC 1756. Et haec quidem omnia breviorem formam metro tutam habent: sed ubi utraque pariter commoda fuerit, a libris standum; quare iniuria ab Herm. ἐθέλων scribi puto OR 1304. — Formae auctae cum perpetuo η adsciscant, in ἐθέλω relatae sunt. —.— II. *Usus.* ‖ Propria *volendi* significatione prostat, ita ut *propensi animi*, *lubendi cupiendive* vel *placendi* adsignificatio insit: ἐκεῖνο δ᾽ οὐδεὶς θέλει, σῶσαί μ᾽ ἐς οἴκους Ph. 310. ὡς αὐτὸς θέλεις 463 pro lubitu. Similes formulae sunt ὡς θέλεις Ant. 398. ὡς ἐγὼ θέλω OC 1124. τῆς μὲν κατ᾽ οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον θοῦ OR 1447. ὅπως θέλει Tr. 443. πράξεις οἷον ἂν θέλῃς OC 956. ὅσ᾽ ἂν θέλῃς Ph. 65. ᾗ θέλεις Ant. 444. ὡς οὐ θέλεις, σπεύδῃς Tr. 333. ἐμβαλοῦ μ᾽ ὅπῃ θέλεις Ph. 481. — εἴ μοι θέμις, θέλοιμ᾽ ἄν 661. ἀφυᾶ τ᾽ ὄντα κοὐ θέλοντα 1014. ὡς θέλοντος ἂν ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν OR 11. τάχ᾽ ἂν κἀμὲ τιμωρεῖν θέλοι 140. τὰ σὰ βέλεα θέλοιμ᾽ ἂν ἐνδατεῖσθαι 205 ch. τἄμ᾽ ἐὰν θέλῃς ἔπη δέχεσθαι, ἀλκὴν λάβοις ἂν 216. ἀναγκάσαι θεοὺς ἂν μὴ θέλωσιν 281. δι᾽ ἅ νιν εἰσιδεῖν θέλω 768. σὲ προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι OC 405. ἐὰν θέληθ᾽ ὁμοῦ ἀλκὴν ποιεῖσθαι 457. σ᾽ οἰκτίσας θέλω ᾽περέσθαι 557. εἰ θέλοντάς [οὐ θελόντων Dind. c. Goebel.] γ᾽ οὐδέ σοι φεύγειν καλόν 590 sc. σκόπει. τί με δεύτερον θέλεις ἑλεῖν 763. εἴ σοι μηδ᾽ ἐπαρκέσαι θέλοι 777. ἐπεὶ νικᾶν θέλεις, νίκα 849. εἰ μὴ μέτοικος θέλεις εἶναι βίᾳ τε κοὐχ ἑκών 934. ἃ δ᾽ ἦλθον ἤδη σοι θέλω λέξαι 1291. τί δ᾽ ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; 1488. καί σ᾽ ἅπερ ξυνῄνεσα θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν 1509. τύμβον θέλομεν προσιδεῖν πατρός 1756 an. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ Ant. 238. ὅταν ἐν κακοῖσί τις ἁλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ 496. τοῦτον θαρσοίην ἐγὼ καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ᾽ ἂν ἄρχεσθαι θέλειν 669 *sibi imperari pati.* οὐδ᾽ εἰ θέλουσ᾽ οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν φέρειν νιν 1040. ἕκαστος ἐμαθεῖν θέλων Tr. 196. ἦ ᾽μοὶ ταῖσδέ τ᾽ ἐξειπεῖν θέλεις 343. εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις 388. ἔχειν σ᾽ ἂν οἶκτον θέλοιμ᾽ ἂν Ai. 526. τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω 719. εἰ ζῶντ᾽ ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι 755. κεἴ τινα στρατοῦ θέλεις κομίζειν 1397. εἰδέναι θέλω El. 318. κεῖνον θέλων ἐπωφελῆσαι 577. οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει 1083. *ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλοι 1506 [secl. Dind.]. κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά fr. Alead. 98, 2. ὁ χυμὸς οὐθ᾽ ὅπως ἀφῇ θέλει Achill. Am. 162, 6. ταῦτ᾽ ἰδεῖν σαφῶς θέλω Erig. 224, 2. θέλοιμι πηλὸν ὀργάσαι Pand. 432. ‖ Illis exemplis omnibus aut *unice* aut *optime* convenit *volendi propter lubidinem vel appetitum* significatio. Alia, a quibus ipsa illa cum non videatur aliena, non minus bene βούλεσθαι ferrent, quippe quae etiam explicari possint *decrevisse apud se* et *consilium habere.* τὰ τόξα καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει Ph. 944. πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ᾽ ἐκδοῦναι θέλεις; 1386. φράζ᾽ ὅτου χρῄζων ἀφῖξαι χὤτι σημῆναι θέλων OR 933. θέλων πόλλ᾽ ἀνέρεσθαι 1304. πῶς σ᾽ ἂν ἄθλιος γεγὼς θιγεῖν θελήσαιμ᾽ ἀνδρός; OC 1131 *quomodo mihi in mentem venire possit.* οὔτ᾽ ἄν, εἰ θέλοις ἔτι πράσσειν, ἐμοῦ γ᾽ ἂν ἡδέως δρῴης μέτα Ant. 69. θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔ τί πω θέλω Ai. 106. τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω 1378. θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ El. 80. κοὐδ᾽ ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις 330. *non potes a te impetrare.* ὅταν θέλῃς γενέσθαι χρηστός, ὀφθήσει κακός Tr. 452. οὐδ᾽ ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει 1015 m. = τολμᾷ sc. τλαίη ἄν. οὐχ ἕδρας ἀκμὴ *σώζειν θέλοντας ἄνδρα γ᾽ ὃς σπεύδῃ θανεῖν

Ai. 812. Vulgo θέλοντες, ut οὐχ ἕδρας ἀκμή in parenthesi sint, deinde ὃς σπεύδει. Scripturae discrepantia et sensus eo ducit, quod dedimus, quod σχῆμα est κατὰ τὸ σημαινόμενον. Nam οὐχ ἕδρας ἀκμή dictum quasi οὐχ ἱδρυτέον scriptum esset [secl. Dind. —. Herm. scripsit σ. θέλοντες ἄνδρ' ὃς ἐκσπεύδει θ.]. — τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις El. 408. || Iam explicanda *proprietas sermonis* in hoc verbo. a. εἰ θέλεις *si placet*, Ph. 730. El. 585. OR 343. — b. μή et οὐ θέλειν *nolle*, inprimis oppositis θέλειν s. ἑκὼν εἶναι: et rursum θέλειν opposito ἄκων. ἢν σὺ μὴ θέλῃς Ant. 45. κἂν μὴ θέλῃς Ai. 1068. τοῦτο μὲν οὐδ' ἢν θέλῃ Ph. 982 *etiamsi cupiat*. ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς, ἐάν τε μὴ θέλῃ 1298 *sive velit sive nolit*. εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα (λαβών) Ph. 618. ἐξάγειν ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται OC 827. — c. ὁ θέλων est *quisquis vult*, *quilibet*. κάρα τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι Ph. 619. πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων Ai. 1146. Memorat schol. Hesiod. Theog. p. 252. Heins. ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνει ξυνών Ant. 765. v. μαίνομαι. — d. θέλων sine articulo est *lubens* s. *volens*. ὡς θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε πόλις τὸ δῶρον κατήνυσεν OC 431. οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν 767. Hinc θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν OR 1356 est *etiam me lubente sic fieret*, *ego etiam cuperem* cf. Valck. ad Her. 8, 101. Lob. ad Phryn. p. 5. Inde θέλων nonnunquam recte interpreteris *sponte faciens*. συγχώρει θέλων Ph. 1343. κρύψον, θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν OC 757 *sponte redux factus*. θέλων ἐγκλίνεται Phaedr. fr. 607, 5. (Iupiter amori). — e. ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος OC 1220 ch. *incidit in id*, *quod in cupiendo nimium est*, i. e. *in cupiendo modum excedit*. cf. Reis. et Elmsl., illum etiam in Coniectaneis p. 143. — f. opponuntur θελήσας et φρονήσας. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ' ἄναξ OR 649 pereleganter: *obsequere et lubens animo et re satis introspecta consilii certus*. — g. De structura verbi iam tetigimus θέλοντι ἐμοὶ ἦν, quod usitatius dicitur βουλομένῳ τινὶ εἶναι. In circumlocutione cum εἰμί coniungitur: ἂν ᾖ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται OR 580. Postremo cum coniunctivo coniungitur, ut βούλεσθαι: θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ κἀνακούσωμεν γόων; El. 80. τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω; OR 651. Cf. Matth. Gr. § 516, 3. Pflugk. ad Eur. Hel. 1427. Recentiores indicativo usi, v. Lob. ad Phryn. p. 734. (I p. 789, 2.)

Θέμις || *Dea antistita iuris divini*. οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν El. 1064 ch. Θέμις δηλοῖ τὸ πρέπον καὶ τὴν σωματικὴν θεάν EM p. 445, 13: hanc significationem ceteri lexicographi non tetigere, τὸ πρέπον, δίκαιον, ἄξιον interpretati. || Impersonali usu θέμις ἐστί maxime cum dativo personae significat *si per fas licet*. εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἂν Ph. 661. ὡς οὐ θέμις γ' ἐμοὔστι σοῦ μολεῖν ἄτερ 812. εἴ μοι θέμις γ' ἦν OC 644. Male Brunck. *utinam* interpretatur. εἰ θέμις ἐστί μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν σεβίζειν 1556 ch. οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα θέμις ὁρᾶν ταλαίνᾳ Ant. 880 ch. sic Tricl. τάλαινα LA pr. εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν El. 127 ch. οὐ γάρ σοι θέμις 432. οἷσιν οὐ θέμις 493 ch. εἴ μοι θέμις fr. inc. 678, 14. Nec minus saepe dativus omittitur. ὡς οὐ θέμις γίγνοιτο, τὰ πέργαμ' ἄλλον ἢ 'μ' ἑλεῖν Ph. 346. ἔστι θέμις 662. εἰ θέμις Tr. 809 subiuncto θέμις δέ (ἐστι) ut inc. 678, 14 εἴ μοι θέμις, θέμις δὲ τἀληθῆ λέγειν. ἃ μὴ θέμις λεύσσειν δικαιοῦν OC 1641. θέμις δὲ πῶς τάδ' ἐστί; 1729. εἰ θέμις εἰπεῖν Ant. 1259 an. οὐ θέμις μαθεῖν El. 565. οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν fr. inc. 683. Num θέμις sic dictum flectatur, an in locutionibus infinitivo comprehensis immutabile sit, quaesitum nonnullis. V. Schaefer. ad Apoll. Rhod. schol. 2. p. 407. Buttm. Gr. 1. p. 252. Reisig. not. cr. ad OC 1185 et Herm. ad 1191. Et Buttm. quidem flecti negat, alio insuper loco Platonis usus Gorg. 505 C, in quo libri non magis quam ap. Soph. variant. Ibi enim legitur in libris ὥστε μήτε δρῶντά σε τὰ τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων, πάτερ, θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς. Sola ed. Colin. alias cum Ald. congruens θέμιν exhibet. Scribendum fuit μηδέ, aut potius μή γε cum Herm. Reisigius κακίστων δυσσεβέστατ' ἂν ... θέμις σέ γ' εἴη audacissime refingens locum. Vauvill. Toup. Brunck. et Herm. olim ipse σέ γ' εἶναι, *quod te attinet* significare putarunt. Nunc iure Herm. in Buttmanni sententiam concessit, motus maxime Xen. Oecon 2, 11, quem locum perverse explicuit Reisig., et Aesch. Suppl. 340. Dawes., Heath., Pors. app. ad Toup. p. 345. θέμιν legendum censuere, quod receptum ab Elmsl., sed pingue aliquid et barbarum sonat. Nec profecto unquam θέμιν εἶναι in bonis bonorum scriptorum codd. reperiri auguror. || *Semel* ap. Soph. *iustum et fas* significat non dictum impersonali modo. ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ προὔβαλες Tr. 810. — || In OC 1131 multi et boni codd. ἢ θέμις, LA ἡ θέμις, unde Elmsl. ᾗ θέμις recepit, firmari a Photio arbitratus, qui explicat ὡς νόμος, ὡς προσῆκον. At ea Homerum spectant. LB PA εἰ θέμις et recte. Cum enim quis ita loquitur: φιλήσω θ', ᾗ θέμις, τὸ σὸν κάρα, num quis auditorum aliter id intellecturus esse videbitur quam *deosculabor caput tuum*, *qua parte fas est?* Sed dixit *si fas* Oed.: seseque statim ipse revocat, non esse fas pium hominem Theseum a sese contrectari. ᾗ θέμις indictum esse tragicis iam observarat Valck. ad Phoen. 902.

θεμιστός et θεμιτός *quod per fas licitum*. Tenuior forma metro tuta est ἀλλ' οὐ θεμιτὸν γὰρ κεῖσε μολεῖν OC 1758 an. [θεμιστὸν LA, sed eraso σ. — Verba κεῖσε μολεῖν delev. Both.] Turneb., ut videtur, σοί infersit, Brunck. οὐ θεμιτὸν κεῖσ' ἐστί. Erf. οὐ θεμιτόν τινα. Haec omnia verisimilia sunt; nihilo tamen magis θεμιστόν scribi potuit. Contra in OR 993 ἢ ῥητόν; ἢ οὐ θεμιστὸν ἄλλον εἰδέναι; codd. omnes claudicante versu ἢ οὐ θεμιτόν. Brunck. assentientibus Pors. et Dind. ἢ οὐχὶ θεμιτόν. Iohns. Both. Elmsl. ἢ οὐ θεμιστόν, quod Herm. ex Aeschylo asseruit, relegans plura cupientes ad Blomf. gl. Sept. 691 et eiusd. addenda. Vulgarius enim θεμιτόν, et scriptura cum ap. Aeschyl. tum apud alios fluctuat. Erfurdtio θεμιστόν a diverbiis excludendum videbatur.

θεογεννής *deo generatus*. ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής Ant. 834 an. θεογενής ex h. l. affert Eust. p. 859, 62: idque analogiae convenientius, cf. Schaef. ad Greg. Cor. p. 577 et inprimis Lob. ad Phryn. p. 646. [θειοτέρου γένους τυγχάνουσα expl. schol., unde θειογενής Wieseler. — θεοῦ γέννης Nauck., θεῶν γενεᾶς Schndw. volebant.] (I p. 790, 21.)

θεόδμητος *a deo conditus*. Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο El. 707.

θεόθεν *divinitus*. οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει Ant. 584 ch.

θεοπρόπος *fatidicus*. τοὔπος τὸ θεοπρόπον Tr. 822 ch. Originatio vocabuli vulgaris ἀπὸ τοῦ προειπεῖν ἐκ θεοῦ, quam EM refert p. 446, 8 et quam spectant interpretationes a Photio et Hesychio pro-

positae μάντις ἢ θεοῦ προφήτης, et θεοπρόποι, ἐκ θεοῦ προλέγοντες, iure repudiata est Butt. Lexil. 1, 19, a πρέπω repetenti, quae eadem antiqua est sententia, v. EM p. 446, 8. Nec profecto aliter constaret accentus ratio. Tertiam originationem a verbo περιέπειν τὰ θεῖα Eust. memorat p. 55, 41. 1044, 26.

Θεός *deus.* || Singulorum deorum appellatio. τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν Ph. 841 ch. Apollo vatis ore usus. ὁ πυρφόρος θεός OR 27 ipsa sic vocatur pestilentia, velut χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός El. 173 ch. ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός 77 Apollo. ὁ Βακχεῖος θεός 1105 ch. ὁ πυρφόρος θεὸς Τιτὰν Προμηθεύς OC 55. πρός σ' ὅτι σοι φίλον ἄντομαι, ἢ τέκνον ἢ λέχος ἢ χρέος ἢ θεός 251. Res homini carissimae et sanctissimae colliguntur, per quas obsecret: liberi, coniux, necessitudo, numen aliquod popularibus maxima cultum observantia; de dis enim procul dubio urbium praesidibus, velut Minerva Atheniensium, intelligi debet. καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός OC 1626 Plutonem intellige. ἄμαχος θεὸς Ἀφροδίτα Antig. 800 ch. ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων El. 184 ch. θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος 209 m. Iuppiter. — τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὕπο Ph. 334 ex Apolline. τίν' ἡμιν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων; OR 86. οἵ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα 95. ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ 178 ch. Nemo praeter Soph. Plutona sic dixit. v. Intpp. τὸ Πυθικὸν θεοῦ μαντεῖον 242. ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ τοῦ θεοῦ τε 253. τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖα 406. τὰ σεμνὰ τοῦ θεοῦ μαντεύματα 953. εἰ μὴ τοῦ θεοῦ ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον 1439. τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν 1518. His quinque locis Apollo significatur. Sic et ἄνευ θεοῦ OC 403 oraculo opposito coniecturae humanae. τὰν ἄβατον θεοῦ φυλλάδα 675 ch. nemus Baccho sacrum. πρόνοια τοῦ θεοῦ 1180, quo loco sicut in τοῦ θεοῦ γε προστάτην 1278. Neptunus dicitur, ad cuius aram supplex Polynices consederat. θεοῦ τοιαῦτα χειμάζοντος 1503 *Iove fulgente.* τοὐκ θεοῦ παρόν 1540. ἐκ θεοῦ καλούμενος 1629. v. 1626. καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ κλονεῖ Tr. 145 Solis. *μύχους τοῦ κάτω θεοῦ Ai. 571 [secl. Elmsl.]. τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ ἀγορὰ Λύκειος El. 6 Apollinis. — γῇ τῇδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ δ' ἅμα OR 136. τῷ θεῷ πίστιν φέροις (ἂν) 1445. ἐναλίῳ θεῷ 888. τῷ θεῷ 1183 Neptuno, velut ἐναλίῳ Ποσειδωνίῳ θεῷ 1493 ch. ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ θεῷ Pel. fr. 435, 5 ch. — ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν OR 215 ch. Martem. τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἅλιον 660 ch. αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος ἀρωγόν OC 1285. Neptunum, v. 1278 φαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις Ant. 962 ch. — Cum plurative de *certis deis* dicitur, aut *unus* significatur aut *universus quidam ordo*, ut inferi, caelestes, marini, patrii, indigetes. Ὀλύμπιοι θεοί Ph. 315. ἥ τε σύμμαχος Δίκη χοἰ πάντες θεοί OR 275. εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με OC 628. Apollinis enim oracula significantur. αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι 1510. Iuppiter inprimis, quem aut Olympium aut χθόνιον intelligas licet ex v. 1606. οἱ κάτω θεοί El. 292. — πρὸς θεῶν ὡρμημένος El. 70 Apolline auctore. σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες 112 ch. scil. Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι, OC 40. De Ai. 883 ch. v. θεά. τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη Ph. 198. Apollinem haec, non Herculem spectant, a quo arcum et sagittas hic ferebatur accepisse, v. Apollod. 2, 4, 11. Diodor. 4, 14. ὦ θεῶν μαντεύματα OR 946. cf. 953 et τὸν ἐκ θεῶν φανέντ' ἄναγνον 1382. θεῶν σεμνῶν ἕδραν λάβοιμι καὶ ξενόστασιν OC 89. Σεμνῶν θεῶν scribi alias solet. ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη Ant. 451. θεῶν τῶν νερτέρων 601 ch. 749. τῶν κάτωθεν θεῶν 1070. Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες 1075. Superi enim intelligi debent. θεῶν πατρῴων fr. Ter. 517, 8. θεῶν ἄνω ψυχὰς χαράσσει Phaedr. 607, 2. Opponitur κἀπὶ πόντον ἔρχεται: Olympii marinis deis. — μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν τοῖς σωτηρίοις El. 281. τὴν σὴν ὅμαιμον θῦσαι θεοῖσιν 532 *Dianae.* θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις Tr. 183 qui iidem significantur his ἐξεῖλεθ' αὐτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν 245. θεοῖσι δυσμαχοῦντες 492 cum Venere in certamen congressa, quae amorem iniecerat Herculi. τοῖς ἄνω θεοῖσιν Ant. 1073. νωμᾷ ἐν θεοῖς ἄνω fr. inc. 678, 12. Venus inter superos: v. θεῶν Phaedr. 607, 2. [θεοῖς ἐπακτίοις fr. inc. 708.] — θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς Ant. 199. νὴ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς Lac. fr. 339, 2. — θεοί τ' ἐγχώριοι El. 67. ὦ θεοὶ πατρῷοι 411, qui eidem θεοὶ προγενεῖς Antig. 938 m. ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐπόψιοι 1040. — || Aliquando de *heroibus et semideis* usurpatum καταχρηστικῶς. ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής Ant. 834 an. Nioba cf. ἰὼ παντλᾶμον Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν El. 150 m. καὶ κάρτα τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι OC 65. Coloneses, nomen ab heroe Colono nacti. τὸν βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν Χείρωνα πημήναντα Tr. 714. θεῶν παῖς Orithyia dicitur Ant. 986 ch. scil. ab Erechtheo prosata. — || Frequentius etiam, maxime plurali numero *de dis omnibus vel incertis qualibuscunque et numine divino.* ὁπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμιν εἴκῃ Ph. 464. σφῷν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός 627. ὅποι ποτὲ θεὸς δικαιοῖ 781. τάδε μὲν θεὸς ὄψεται 843 ch. ὧν ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ OR 724. μέγας ἐν τούτοις θεός 871 ch. εἰ θεὸς ἄγοι OC 253 m. θεὸς ἴστω 522 m., de quo iurisiurandi genere Thebanis usitato v. Reis. l. c. et Valck. ad Phoen. 1671. ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν Ant. 624 ch. ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ θεὸς ἔπαισεν 1273 m. εἴτ' οὖν θεὸς εἴτε βροτῶν ἦν ὁ ταῦτα πράσσων El. 199 ch. εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν 1266 m. ἀλλ' ἀπείργοι θεός Ai. 949 ch. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὕβριν 1060. θεὸς γὰρ ἐκσώζει με 1128. *θεὸς τοῖς ἀργοῦσιν οὐ παρίσταται Iph. fr. 288 [fortasse Menandri v. ἀργέω]. θεὸς ἐμοὶ [Ζεὺς ἐμὸς ap. Philon. 2. p. 448] ἄρχων, θνητῶν δ' οὐδείς inc. 769, 3. προσθήκη θεοῦ λέγει νομίζειν θ' ἡμιν ὀρθῶσαι βίον OR 38 deo monente ipso. θεοῦ τεχνωμένου Ai. 86. μὴ 'κ θεοῦ πληγή τις ἥκῃ 278. ὀξεῖα γάρ σου βάξις ὡς θεοῦ τινος διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας 998, de quo loco consule Herm. τὸ φέρον ἐκ θεοῦ OC 1694 m. θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτὸς fr. inc. 656. ἐν πυκνῷ θεοῦ τροχῷ κυκλεῖται (θυμὸς βίοτος) inc. 713, 1. θεοῦ τὸ δῶρον τοῦτο 748, 1. πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς 779, 1. ἐν ὑμῖν ὡς θεῷ κείμεθα OC 247 m. προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν Ph. 657. τὸ καλῶς δ' ἔχον πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι OR 880 ch. θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων 881 ch. τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι fr. inc. 707, 1. — θεοὶ σώζοιεν ἡμᾶς Ph. 528. οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι 1220. ὡς θεοὶ ξυνίστορες 1293. τοὺς σοὺς ὅποι θεοὶ πόνους κατοικτιοῦσιν OC 383. νῦν θεοί σ' ὀρθοῦσι 394. οἱ θεοί σφιν μήτε τὴν πεπρωμένην ἔριν κατασβέσειαν 421. καί σοι θεοὶ πόροιεν ὡς ἐγὼ θέλω 1124. θεοὶ γὰρ εὖ μέν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσι 1536. τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ ὤρθωσαν Ant. 163. θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας 683. οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι θεοὶ παρ' ἡμῶν 1020. τοὺς σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι Ai. 133. θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν El. 1264. ἀνθρώποισι οἷα δωροῦνται θεοί 1383. ὅσ' ἂν θεοὶ διδῶσι fr. inc. 748, 1. ὅταν δέ τις θεῶν βλάπτῃ El. 696. πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη θεῶν

1375, quae non est hypallage pro πατρῴων θεῶν ἕδη, sed sunt templa patriae urbis Argivae. ἀλλά τις θεῶν Tr. 119. πρὸς θεῶν εἱμαρμένα 169. μόνος θεῶν 355. ἄρχει καὶ θεῶν (Cupido) 443. τὰ μὲν θεῶν παρέβαν 498 ch. θεῶν ἀρὰ μενεῖ σε 1239. Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν Ai. 14. τὴν θεῶν ἰσχύν 113. θεῶν γένος 398 m. εἰ δέ τις θεῶν βλάπτοι 455. ὦ θεῶν χοροποί' ἄναξ 697 ch. θεῶν πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσε 711 ch. μὴ θεῶν μέτα 950. θεῶν τις 1057. τοὺς θεῶν νόμους 1343. θεῶν του μελέτη Ph. 196. τὰν ἐκ [delet ἐκ Dind. c. Herm.] θεῶν νέμεσιν 517 ch. θεῶν βία καὶ νέμεσις 601. τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας 1316. Suid. v. τύχη habet θεοῦ, etiam cod. Leid. εἴτε του θεῶν φήμην ἀκούσας OR 42. ἐν θεῶν εὐχαῖσι 239. οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν 396. ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν 647. πάντων θεῶν 660 ch. ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας 830. πρὸς ἄλσεσιν θεῶν OC 10. τοῦ θεῶν νομίζεται; 38. τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες 256. ἐκ θεῶν του εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις 371. ποίαν λάβω θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν 829. θεῶν ὁ πάντα λεύσσων Ἥλιος 868. συλῶντα τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν 922. θεῶν ἀγόντων 998. πάνταρχε θεῶν παντόπτα Ζεῦ 1085 ch. τίς ἂν θεῶν δοίη; 1100. ἐάνπερ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν 1210. θεῶν ... τις 1505. Ant. 597 ch. τις θεῶν Scyr. fr. 499, 2. τὸν θεῶν Ὄλυμπον OC 1655. ἐκ θεῶν πομπός 1661. τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε Ant. 77. θεῶν δὲ ναοὺς ἐπέλθωμεν 152 ch. θεῶν ἐπὶ συντυχίαις 157 an. θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν 338 ch. Rectius quam in adnotatione in addendis hoc Telluris cognomentum explicuit Erf.; v. et Herm. θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν 369 ch. ἄγραπτα θεῶν νόμιμα 454. θεῶν μῆνες 607 ch. τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν 745. Ἅιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν 777. θεῶν ποδώκεις βλάβαι 1104. [ἐς τὰ θεῶν ἀσέπτειν 1249 an. Dind. pro τά τ' εἰς θεούς.] ἔχειν τι κέρδος θεῶν πάρα fr. Alet. 94, 7. πρεσβίστη θεῶν Triptol. 539. κρυπτόντων θεῶν inc. 659, 1. τίν' οὐ παλαιούσ' ἐκβάλλει θεῶν; 678, 13. κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη 703, 1. τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ᾐτησάμην 723, 2. θνήσκειν καὶ τὰ θεῶν 729. ἐν ἐσχάτῳ θεῶν 759. v. ἔσχατος. γεννητὴν θεῶν 772, 2. v. ἥλιος. ὦ (ἐγὼ) πικρὸς θεοῖς Ph. 254. ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος 390. ἵνα θεοῖς πλάθει 727 ch. ὦ θεοῖς ἔχθιστε 1031. πῶς θεοῖς εὔξεσθε 1032. θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει 1036. ὅσον θεοῖς εὐξώμεθα 1077. θεοῖς τε πιστεύσαντα 1373. θεοῖσι μὲν οὐκ ἰσούμενον OR 31. ἐν θεοῖς 215 ch. θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν 1345 m. θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω 1519. μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας OC 608. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον 964. οὐ μὴ ἐπεύξωνται θεοῖς 1024. θεοῖς ἀρῶμαι 1445. Tr. 48. ἀρᾶται Ai. 509. ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν Ant. 331. ἐν θεοῖσι τὴν δίκην δώσειν 459. εἰ τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά 925. θεοῖσι κλέπτομαι 1218. πρὶν κεῖνος αὐτὸν δείξῃ θεοῖσιν Tr. 609. φανεῖν θεοῖς θυτῆρα 612. τὸ σὸν θεοῖσι δεικνὺς ἔργον 1250. μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην εἰδότες 1266 an. LA τε θεῶν. Tricl. θεοῖς ab εἰδότες suspensum. θεοῖς ἐχθαίρομαι. Ai. 457. θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που 489. θεοῖς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι 590. θεοῖς εἴκειν 666. θεοῖς εὔχου 685. θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου 744. θεοῖς μὲν ... κἂν ὁ μηδὲν ὢν κράτος κατακτήσαιτο 764. θεοῖς τέθνηκεν οὗτος 970. θεοῖς σεσωσμένος 1129. θεοῖς μὴ μάχου βίᾳ Lac. 337, 1 si recte divinavit Brunck., a quo θεοῖς insertum [in cod. Paris. Prisc. 2. p. 302 Hertz. θεοὶ est]. προσιέναι θεοῖσιν Pel. 435, 4. ὅταν θεοῖς δοκῇ τάδε Tynd. 572, 6. οὐ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν inc. 683. — εὔχομαι θεοὺς μήτ' ἄροτον γῆς ἀνιέναι OR 269. ἀναγκάσαι θεούς 280. θεοὺς τιμῶντες OC 277. θεοὺς ὥραν τιν' ἕξειν 385. θεοὺς τιμαῖς σεβίζειν 1006. θεοὺς ὁρκωμοτεῖν Ant. 265. τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς; 288. εἰς θεοὺς ἔτι βλέπειν 922. θεοὺς μιαίνειν 1044. τά τ' εἰς θεοὺς μηδὲν ἀσέπτειν 1349 an. [ἐς τὰ θεῶν Dind.]. μάρτυρας καλῶ θεούς Tr. 1248. ὑπέρκοπον μηδέν ποτ' εἴπῃς εἰς θεοὺς ἔπος Ai. 128. ταῦτα μηχανᾶν θεούς 1037. μὴ ἀτίμα θεούς 1129. πρὸς θεοὺς ἀποστῆναι στέγης El. 912. μὴ βιάζεσθαι θεούς Thyest. III. 1 Brck. si Soph. potius quam Euripidis est; omisit Dind. εἰς θεοὺς ἁμαρτάνειν Oenom. 419, 3. θνήσκειν καὶ τὰ θεῶν, θεοὺς δ' οὔ inc. 729. τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς 778, 2. — ἰὼ θεοί Ph. 736. ὦ θεοί 779 inc. 710, 1. — || Semel cum oxymoro quodam θεός et δαίμων opponi inter se videntur: puto δαίμονα *fortunam s. fatum significare:* οἷς (ναύταις) οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. fr. 499, 2. — || Θεός cum commune sit, *de Dea* dictum his locis: ἡ νερτέρα θεός OC 1548 *Proserpina*, velut τὰν ἀφανῆ θεόν 1556 ch. et ἐνοδίαν θεόν Antig. 1199 v. ἐνόδιος. ἁ Διὸς ἀλκίμα θεός Ai. 402 ch. Minerva, ut Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς Παλλάς 952. δεῖμα θεοῦ fr. Clytaemn. 310. Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ Laoc. 342, 1. τῆσδε τῆς θεοῦ inc. 678, 8 *Veneris.* — || Separatim recensenda exempla, in quibus cum praepositione sine verbo aut addito aut subaudito θεός, θεοί ponitur. Huc primum refero σὺν θεῷ *divina ope*, sive deo concedente et volente. σὺν τῷ θεῷ τοι πᾶς [ξύν τοι θεῷ πᾶς καὶ Dind. c. Schndw.] γελᾷ κὠδύρεται Ai. 383. Suid. v. ξὺν τῷ. βούλου κρατεῖν μέν, σὺν θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν 765. τάχ' ἂν γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι 779. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ' ἢ πεπτωκότες OR 146. ξὺν θεῷ εἰπεῖν (ἀπῶσε λιμόν) Palam. fr. 380, 1 *ne inverecunde dicto numen laedam.* Et μετὰ θεῶν est *deis auctoribus* in re mala: οὐκ ἂν τάδ' ἔστη ταῦτα, μὴ θεῶν μέτα Ai. 950. Dein τὰ ἐκ θεῶν *deorum dona* sunt: vel quidquid ab iis proficiscitur homini; eademque et τὰ πρὸς θεῶν dicuntur; nec veniunt in hunc censum quae additum verbum vel participium monstrant exempla, velut Ph. 1316; nec in quibus ἐκ est παρά, velut OC 1661. τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες OC 256 i. e. deorum voluntatem ne laedamus neve iram in nos concitemus. τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς OC 1694, ibi enim φέρον substantivum est, *quod faustum a deo datur.* — τὰ γὰρ περισσὰ σώματα πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις Ai. 759. De hoc genere quaedam collegit Stanl. ad Aesch. Pers. 293. — || Iam formulam iurandi et obtestandi πρὸς θεῶν [in qua octies est synizesis admissa] memorabimus. Nudum πρὸς θεῶν legitur Ph. 433. 747. 770. 967. 1162 ch. 1185 m. 1235. 1300. 1301. OR 326. 536. 698. 1009. 1060. 1153. 1165. 1410. 1432. 1472. OC 275. 1407. Tr. 242. 429. Ai. 76. 594. 1028. 1332. El. 369. 469. 1119. 1206. 1346. 1484. ὦ πρὸς θεῶν Ai. 371. OR 646. 1037. πρὸς θεῶν πατρῴων Ph. 933. OC 756. Ant. 838 m. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι Ai. 588. πρός νυν θεῶν OC 49. Et sic scribendum etiam El. 428. 889, ubi Herm. πρὸς νῦν. πρὸς νύν σε κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων αἰτῶ OC 1333. — || Praeterea de sermonis proprietate unum observandum quod Elmsl. in Ai. 998. θεῶν τινός pro θεοῦ τινός scribi iussit, quoniam tragicis θεῶν τις potius, quam θεός τις dictum fuerit; contra quam sententiam ut recte disputavit Herm., ita tamen θεός τις casu a Soph. positum praeterea nusquam est; τὶς θεῶν autem El. 696. Tr. 119. Ai. 455. 1057. OC 1100. 1210. Ant.

598 ch. Scyr. fr. 499, 2 et θεῶν του Ph. 196. OR 42. Sed κατὰ θεόν τινα satis certum est in Eur. IA 413 quo loco ipse Pors. et Blomf. θεῶν praeferebant. — || *De forma vocabuli* nihil notandum nisi quod satis frequenter synizesi una syllaba pronuntiandum; nec in melicis tantum sed etiam in diverbiis. Nam [in his duodetricies factum:] illorum haec sunt: τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν OR 215. — θεῶν γένος οὐθ' ἀμερίων Ai. 399. — προφάνηθ' ὦ θεῶν χοροποί' ἄναξ 691. Horum haec: θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον OC 964. ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι Ph. 1020. πρὸς καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ Ai. 588. μή νυν ἀτίμα θεοὺς θεοῖς σεσωσμένος 1129, locus minime negligendus, in quo θεούς synizesin habet, iuxta positum θεοῖς non item. Anapaestis interposita haec leguntur: οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτῃ Ph. 196. χρὴ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς [ἐς τὰ θεῶν Dind.] μηδὲν ἀσεπτεῖν Ant. 1349. Postremo in trochaeis Sophocli perraro in usum vocatis semel: ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω OR 1519. [Tragicos non esse usos synizesi casuum τοῦ θεός et θεά nisi in arsi primi aut in thesi arsive tertii pedis docuit I. Rumpel., qui de hac re accurate quaesivit in Philol. 26. p. 244 sqq.] (I p. 796, 9.)

θεοσεβής *deorum reverens.* τὰς Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας εἶναι OC 260.

θεοφῐλής *deo dilectus.* Ὑπέρεια κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον fr. inc. 758, 2. De accentu singulatim notavit Arc. p. 27, 13.

θεραπεύω *colo.* Ἐργάνην, οὗτοι μόνον θεραπεύουσιν, ὥς φησι Σοφ. (fr. inc. 724) ap. Plut. Mor. p. 802 b, quo loco non efficitur θεραπεύειν verbum a Soph. dictum, sed hoc potius, a Plutarcho secundum poetae sententiam subrogatum esse. *Observare* et *sese accommodare* significatur in πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν Ph. 149 an.

θερίζω *abscindo.* τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν ῥιπεῖ θερίσας Ai. 239 an. — *detondeo.* ἥτις (πῶλος) θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο Tyr. 587, 4 cf. Abresch. ad Aesch. Ag. 545. Cf. Iacobs. ad Anth. Pal. 4, p. 570 et ad Aelian. HA p. 8.

θερμαίνω *calefacio.* Passivum *calesco.* Tralate ὅστις κενοῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται Ai. 478.

θερμός *calidus, ardens.* || Proprie dictum: ὦ πέτρας γύαλον θερμὸν καὶ παγετῶδες Ph. 1082 m. de antro suo Phil., pro anni tempore et calente et frigido. πυρὶ θερμῷ Ant. 619, quod etsi tralate de exitio dictum, ista tralatio tamen inest in vocabulo πῦρ, et θερμός sua et legitima significatione utitur. ὦ θερμὰ λουτρὰ καὶ πάγους Οἴτας παραναιετάοντες Tr. 634 aquae calidae Maliensium dicuntur. ἀκτῖνος θερμῆς ἄθικτον 686 sole intactum. De *sanguine* θερμὸν αἷμα OC 622. ἔτι θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος Ai. 1411 an. Et sic unicum superlativi exemplum τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων dictum Ph. 696 ch. quem versum spectat Eust. p. 806, 55. — De *lacrimis:* δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα Tr. 919. — Peculiari significatione proverbium est τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ fr. inc. 949 ap. Phot. p. 593, 3 sic explicantem: ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων (Suid. αἱρουμένων) τὰ χείρονα ἀντὶ τῶν κρειττόνων ἡ παροιμία, ἀπὸ τῶν ἀπείρως δρασσομένων κατὰ τὸ πεπυρωμένον τῶν ὀβελίσκων. — Suid. v. τὸ θερμόν, Zenob. Prov. 6, 19. — || *Figurato* dicendi genere legitur de re gravi et aerumnosa, quae non sine sudore et sanguine patratur: ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακὰ μοχθήσας ἐγώ Tr. 1046 quem totum locum Latine Cicero Tusc. 2, 8 convertit. Et θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις Ant. 88 *audacem animum,* sive, ut Herm. placet, *calidum cor in rebus horrorem incutientibus habes:* cf. Aesch. Prom. 692. (I p. 797, 8.)

θέρος. || *aestas.* τοῦ παρεστῶτος θέρους Ph. 1340. χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει Ai. 671. πηλαμὺς χειμάζεται, πάραυλος Ἑλλησποντίς, ὡραία θέρους τῷ Βοσπορίτῃ fr. Past. 446, 2 [quod explicat Hesych. v. πάραυλος: ... ἡ κατὰ τὸ θέρος ἀκμάζουσα] — *aestus.* ἐν θέρει Ph. 18. Opponitur enim ἐν ψύχει, sed intelligitur *aestivus calor*, non qualiscunque. — || Tralate *messem* significat, et *quidquid demetitur.* θέρος ὁ θερισμός Phot. p. 86, 18 non satis accurate: debuit addere καὶ τὸ θερισθέν. Sic οἱ συγκομιζόμενοι καρποὶ τῶν σπερμάτων παρὰ τοῖς ῥήτορσιν Gr. Bekk. p. 265, 9 et eadem fere Suid. habet. θέρος, σῖτος Hesych. Sed hinc ductum quod θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο Tyr. fr. 588, 4 *iubae* equo *detonsae* dicuntur.

θερσίτης n. pr. Θερσίτης τις ἦν Ph. 442.

θέσμιος *quod fas est.* Substantivum induit θεῶν πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσε Ai. 712 ch. Suid. v. πάνθυτα explicat πανσέβαστα νόμιμα ἐξεπλήρωσε. Ad obedientiam dis debitam rediit.

θεσμός [Curt. Et. n. 309] *quod lege iussum, ius, lex ipsa.* οὐκ ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἢ καὶ τῷδε σέ Ai. 1104 non maius tibi in illum ius fuit quam illi in te. νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι Ant. 801 an. *iussa regia excedo.* — ἵμερος νύμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς [ἐκτὸς ὁμιλῶν Dind.] θεσμῶν Ant. 797. Amor in administrandis legibus assessor vocatur, quod Haemo amore in consilium vocato quid sit ius, diiudicet. — *Praescriptum* et *mandatum* significatur. ὧν ὁ θὴρ προὐδιδάξατο, παρῆκα θεσμῶν οὐδέν Tr. 682. — Cum metaplasmo — ignoratur enim θεσμόν [cf. Lob. Path. 2, 166] — dictum οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει Alex. fr. 81, 1. Cf. Elmsl. ad Med. 481. Erravit Matthiae ad Eur. Hel. 866 tragicis indictum arbitratus. De accentu et generatim et de θεσμός nominatim Arc. p. 58, 24.

θεσπῐεπής *fatidicus.* Ad huius vocis analogiam redit femininum solivagum illud θεσπιέπεια πέτρα OR 463 ch. de oraculo Delphico dictum. Mirum quod neque lexicographorum ullus memoravit vocem rarissimam, neque grammatici, quod sciam, de analogia notarint. Sed ἀρτιέπεια, ἡδυέπεια epicis dicta: num Κασσιέπεια huc referam, ambigo, quod rectius ab ἕπειν (unde ἀμφέπειν et περιέπειν) repetendum videatur. Accentus retractus est, ut in λίγεια et θάλεια.

θεσπίζω *vaticinor.* πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ κοὐ ψευδόφημα OC 1516. ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων Ant. 1054. τά τ' ἄλλα ἐθέσπισεν Ph. 610. οἷ' ἐθέσπισεν OC 1428. Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν El. 1425. ἀνὴρ βέβηκε δεινὰ θεσπίσας Ant. 1091. — *Pass.:* τί δὲ τεθέσπισται; OC 388. Haec omnia proprie. Sed figurate dictum τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας Tr. 1131. Haec Hercules Hyllo insperata et difficilia ad credendum locuto. Schol. ἄπιστον γὰρ διὰ δυσφήμων ὥσπερ ἐμαντεύσω. Sic corrigendum in vett. libris διαδυσφημῶν aperto mendo. Tricl. et recentt. διὰ δυσφημιῶν. (I p. 798, 11.)

θέσπισμα *vaticinium.* τὰ παρόντα θεσπίσματα ἄξι' οὐδενός OR 971. Usum tragicorum non tangunt, quae refert Phot. p. 87, 26 et 88, 1 θεσπίζει:

νομοθετεῖ, θεσπίσματα: θεῖα δόγματα. Prius illud etiam Suid. habet; cum reliquis ex parte convenit Hesych. θέσπισμα: θεῖον δόγμα, νομοθεσία, et θεσπίσματα, μαντεύματα, καὶ τὰ ὅμοια scribens. Cf. EM p. 447, 54.

Θεσπῐῳδός *fatidicus*. τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερίας Δωδωνίδας Niptr. fr. 401, 4. De accentu totius generis praecipit Arc. p. 86, 20.

*Θεσσαλικός v. Θεσσαλός.

Θεσσᾰλίς *Thessalica*. κυνῇ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει OC 314, explicat haec Eust. p. 803, 1: plura dedere Reisig. l. c. et Valck. ad Adoniaz. p. 344.

Θεσσαλός *Thessalus*. Αἶα Θεσσαλῶν παγκληρία fr. inc. 774. *Thessalicus*: Θεσσαλὰς ἔχων ἵππους El. 703. Et in fr. inc. 843 procul dubio legendum τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλῆς ἀπληγίδος [cuius vestimenti frequentem in tragoedia usum testatur Strabo 11. p. 530. v. ἀπληγίς]. Vulgo metro pessumdato Θεσσαλικῆς. De accentu v. Arc. p. 54, 20.

Θεστόρειος *Thestoris filius* i. e. *Calchas*. τοῦ Θεστορείου μάντεως Ai. 801. Pro patronymico formam ex hoc loco memorat Eust. p. 50, 11. — De tono Arc. p. 45, 1.

Θέσφᾰτος *vaticinio praedictus*. Adiective dictum raro. ἥκει θέσφατος βίου τελευτή OC 1472. Et sic ob additum χρησμοῖσιν intellige OC 969 εἴ τι θέσφατον πατρὶ χρησμοῖσιν ἱκνεῖτο. Substantive θέσφατα sunt *vaticinia* vel *oracula* ipsa. φθίνοντα Λαΐου θέσφατα [παλαιὰ aut ante aut post inculcant apogr.] OR 907 ch. [schol. φθίνοντα γὰρ ἀντὶ τοῦ παλαιά, παρεληλυθότα]. θεσφάτων κακῶν 1175. εἰ θεσφάτων βάξιν κατῄδη τῶνδε Tr. 86. ὡς φήμην πύθησθε θεσφάτων 1150. μαντεῖαι βροτῶν οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις οὐδ' ἐν θεσφάτοις El. 500 ch. τὸν θεὸν ἐξεπίσταμαι σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεί fr. inc. 707, 2. αἰνικτήρ θεσφ. dicitur ὅτι διὰ θεσφάτων αἰνίττεται. — De utraque significatione exposuit Eust. p. 393, 24. 1737, 58. Ap. Hesych. v. θέσφατον in unum confusa sunt ἀθέσφατον et θέσφατον et interpretationes utrumque spectantes. (I p. 799, 4.)

Θέτις n. pr. τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι Troil. fr. 548, 2. — De tono v. Arc. p. 196, 5.

[**Θέω. θέοντες Ant. 607 ch. v. ἀκάματος.]

Θεωρέω [Curt. Et. n. 308] OC 1084 ch. εἴθε πελειὰς κύρσαιμι τῶνδ' ἀγώνων θεωρήσασα τοὐμὸν ὄμμα. Libri αὐτῶν δέ. Infeliciter de hoc loco et varie coniectarunt: Reisig. omnium infelicissime θεωρήσας ἄπουρον ὄμμα, quod interpretatur *certaminis contemplans longinquum spectaculum*. Refutavit Herm. Heath. τοὐμὸν ὄμμα vertit *meis oculis*, quod refellunt Reis. et Herm. Wunder. suspicabatur αἰωρήσασα s. potius ἑωρήσασα, et hoc Herm. recepit nec non Dind. [quanquam praestare illud ratus]; nam haec verba etiam alibi confunduntur, velut Lucian. Iov. conf. 2. p. 629. τῶνδ' ἀγώνων metri indicio scripsit Herm., et plana omnia erunt, cum θεωρήσασα ad πελειάς relatum feminino genere enuntietur, dummodo θεωρεῖν active dicatur, v. Wesseling. ad Thuc. 3, 104. Diligenter de verbo ipso exposuit C. Matthiae excurs. quaest. Soph. p. 168. Sed ipsius explicatio, quam ipse vetere vocabulo σχήματος καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος appellat, contorta est, nec firmari potest exemplo Aeschyli Prom. 902., in quo ἄψυκτον ὄμμα veram efficit appositionem, qualis ap. Soph. nulla est.

Θεωρία *festi spectatio*. ποίας δ' ἑορτὰς (ἥξετε), ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας; OC 1491. Schol.: ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεωρίας τέρψεως.

Θεωρίς n. pr. Hanc Sophoclis amicam fuisse narrat Athenaeus p. 592 b, poetam ἔν τινι στασίμῳ eius mentionem fecisse affirmans, his verbis usum φίλη γὰρ ἡ Θεωρίς (fr. inc. 975). Haud dubie in vocabuli significatione duplici lusum quaesivit poeta.

Θεωρός *qui rei sacrae faciendae causa peregre abest*. θεωρὸς ἐκδημῶν Laius occisus OR 114. ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας OC 413 *sciscitatores oraculi* significantur. Copiose de vario θεωρῶν munere secundum vett. scriptorum testimonia egerunt Valck. ad Ammon. p. 92. Boeckh. *Oecon. polit. Athen.* 1, 229. — De tono nominatim praecipit Arc. p. 72, 13.

Θήβη et Θῆβαι *nomen urbis Thebarum*. Hae formae minime secundum diverbia et canticorum usum dispertiuntur: contra in utroque genere promiscue reperitur utraque. *Singularis* in *diverbiis* inest: εἰς Θήβης πέδον OC 415. οἱ τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν 1312. πρὸς ἄστυ Θήβης 1372. οὔ φησι Θήβης λεὼς Ant. 733. Θήβης ἄνακτες 988. τὸ Θήβης ἄστυ OC 1319. Tr. 1154. Et in trochaeis tetrametris choricis πάτρας Θήβης ἔνοικοι OR 1524. In *melicis*: ἑπταπύλῳ Θήβᾳ Ant. 102. τᾷ πολυαρμάτῳ Θήβᾳ 149. ὁ Θήβας ἐλελίχθων 153. Θήβας τ' εὐαρμάτου ἄλσος 844. Βακχᾶν μητρόπολιν Θήβαν 1122. Βακχείας ἀπὸ Θήβας Tr. 511. In *anapaestis*: ὦ γῆς Θήβης ἄστυ Ant. 937. Θήβης οἱ κοιρανίδαι 940. *Pluralīva forma* in *melicis* exstat: ἀγλαὰς Θήβας OR 153. ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαισιν ἀνάσσων 1203, ut Heath. corr. et LB Lips. a habet: ἀμέτρως LA Θήβαις. In *anapaestis*: Θήβας δ' ἡμᾶς τὰς ὠγυγίους πέμψον OC 1769. In *diverbiis*: ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς OR 1380. ταῖσι Θήβαις OC 616. τὰν Θήβαις 791. καίτοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν 919. Suid. v. ἐκδίκους. εἰς Θήβας στόλον ἀγείρας 1305. ἄγω ἐς Θήβας στρατόν 1325. σκῆπτρα ἐν Θήβαις ἔχει 1355. πρὸ Θηβῶν fr. Synd. 153, 5. Θήβας τὰς πύλας ἑπταστόμους inc. 778, 1. — De tono praecipit Arc. p. 104, 16.

Θηβαῖος *Thebanus* De *homine*: ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος OR 453. De *re*: Θηβαΐας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς Ant. 1135 ch. Legitur Θηβαίας, diaeresin invexit Herm. ut versus strophico ad amussim congrueret [cf. Lob. Path. 2, 11]. Et sane Τηρεΐας, Ἀργεΐων, Ἐρεχθεΐδαι dictum tragicis. — Affert verba illa Eust. p. 601, 36. — ἢ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει; OC 406. ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις (Amphiaraum) fr. Amph. IV. 1 Brck. inc. 781 Dind. — De accentu v. Arc. p. 43, 18. (I p. 800, 23.)

Θηγᾰ́νη [Lob. Prol. 178] *cos*. (σφαγεὺς πέπηγε) σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής Ai. 820. Memorat locutionem Eust. p. 1817, 27, versum Suid. v. θηγάνη. — De accentu praecipit Arc. p. 110, 27.

Θήγω *exacuo*, tralate *irrito*, *stimulo*. οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη Ai. 584. In fr. inc. 761, 2 vulgo legitur ὀργὴ γέροντος ὥστε μαλθακὴ νοτὶς ἐν χειρὶ θήγει μὲν τάχει δ' ἀμβλύνεται. Recte Brunck. pro νοτίς κοπίς: illud quaeritur, num item bene ἐν χειρὶ θήγετ', ἐν τάχει δέ. Praeterea cum versus rotunditate numerorum careat, Dind. θήγει [θηκτὴ Herwerd.] σὺν τάχει δέ dedit. Intransitivam verbi potestatem grammatici ignorant. Phot. p. 90, 20 et Suid. θήγοντες, ἀκονῶντες. Hesych.: θήγει, ἀκονᾷ, ὀξύνει. Eust. idem tradit, p. 942, 56,

θήγειν ab εἰς τὸ θοόν, τουτέστιν ὀξύ, ἄγειν, repetendo. Denique θήγει pro ἀκονᾷ Arcadum dicitur in gl. sec. civit. p. 1095. Bekk. His quidem non efficitur, quin poeta verbo alias transitivo immediative, quod dicunt, uti potuerit, sed fides certe elevatur. — De accentu bis praeceptum ap. Arc. p. 150, 51. 152, 1. (I p. 801.)

Θήκη *sedes*. Bis de *tumulo sepulcrali*. θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος ἔχει OC 1763 an. ὁρῶ περιστεφῆ πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός El. 896.

Θηλάστρια. τροφός, ἐστὶ δὲ Ἰακόν. Σοφ. Ἀλεξ. (fr. 85) Hesych. cf. Piers. ad Moer. p. 189.

Θηλύνω *emollio*. κἀγὼ γὰρ βαφῇ σίδηρος ὣς ἐθηλύνθην στόμα Ai. 651.

Θῆλυς *muliebri sexu*, inde mollis, cum bono tum malo sensu [v. Lob. Prol. 26 sq.]. Proprie: γυνὴ δέ, θῆλυς οὖσα κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν Tr. 1062. θήλειαν ὄρνιν Oenom. fr. 424, 2. — Tralate: νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕρημαι τάλας Tr. 1075. *Dolore victum* se confitetur. De *homine effeminato* θῆλυς μὲν αὐτός, ἄρσενας δ' ἐχθροὺς ἔχων Atr. fr. 144 b. — θήλεια νύξ fr. inc. 887 plane γλωσσηματικῶς dicta poetae, si fides EM p. 450, 48 θήλεια: ἐκ τοῦ θῆλυς. ἢ παρὰ τὸ θάλλειν καὶ γεννᾶν. ὅθεν καὶ ἡ ὑπομβρος νὺξ π. Σοφ. θήλεια καλεῖται. [Similiter EG p. 261, 15. Zonar. p. 1042.] Hoc ex Homerico θῆλυς ἐέρση assumpsit Soph. — τὸ θήλυδος παρὰ Σοφ. (fr. inc. 888) κλιθὲν διὰ τοῦ δος ἡμάρτηται Choerob. ap. Bekk. An. p. 1381. De tono v. Arc. p. 91, 16. 95, 21. — Addo de particula poetae incerti, in qua inest πρὸς θῆλυ νεύει μᾶλλον, quae Soph. esse visa Wyttenbachio de aud. poet. p. 34 A, consulendum Valck. ad Hippol. 780.

Θῆμα. θήκη, τάφος, ἀνάθημα. Σοφ. Σαλμ. (fr. 484) Hesych. Incertum igitur quomodo Soph. sit voce usus: puto autem de *donario*. Nec probo Wyttenb. ad Plut. de aud. poet. p. 22 E θῆμα idem arbitrantem antiquitus fuisse quod σῆμα communi usu tritum. Hoc a θέω thematico, unde τίθημι, repeti minime potest. Sed tenebatur Wyttenb. fallacis Lennepianae analogiae laqueis, unde ex qualibuscunque quaelibet expedire facile erat.

Θήρ *fera*. ‖ Poetis inprimis usitatum, qui vulgare vocabulum θηρίον defugerent. Dixisse quidem videatur Aeschyl. Cho. 230: sed incerta loci scriptura. Nec continuo *rapacem* et *immanem belluam* significat: modo *cicuri* opponitur. θῆρ' ὀρειβάτην Ph. 955. θηρὸς ὀρεσσιβάτα Ant. 350 ch. ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην El. 572 *cervae* per errorem occisae. Eust. p. 697, 36. Ἐρυμάνθιον τε θῆρα Tr. 1097 *aprum*. Usitatior pluralis. στικτῶν ἢ λασίων μετὰ θηρῶν Ph. 185 ch. ξυνουσίαι θηρῶν ὀρείων 937. χαροπῶν τ' ἔθνη θηρῶν 1147 m. σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν ἐξεφαίνετο Ant. 257. θηρῶν ἀγρίων ἔθνη 344 ch. Sic LA: apogr. θηρίων quod Brunck. recepit. ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν, ἢ θῆρες 1082 [secl. Wund.]. ἐν θηρσίν opp. ἐν οἰωνοῖσι fr. inc. 678, 12. — ‖ *Armenta et pecudes* domesticae significantur: ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας Ai. 366 m. τοῖς προβάτοις Suid. v. ἀφοβόσπλαγχνος. Num θήρ praeter h. l. ita dictum sit alicui, v. ap. Lob. ad v. 366. — ‖ Semel *Cerberi monstrum* sic dicitur: σῶμα τ' ἀνικάτου θηρός OC 1568 ch. cf. Reisig. enarr. p. CXCII. — ‖ Saepe *Centauri*. ἀρχαίου θηρός Tr. 556. ἐκθνήσκων δ' ὁ θὴρ 568. ἐπὶ προφάνσει θηρός [φάρους: Haupt.] 662 ch. ὁ θὴρ Κένταυρος 680. 1152. ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θὴρ ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν 707. οὕνεκα ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε 935. Et collective διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν 1096.

Θήρα. ‖ *venatio*. θήραν ἔχειν pro θηρᾶν non dicitur nisi tralate: θήραν τήνδ' ἁλίως ἔχομεν τόξων Ph. 841 m. δυσμενῶν θήραν ἔχων *insidiatus* Ai. 564. — ‖ *praeda* venando capta. Proprie: ὦ πταναὶ θηραί Ph. 1146 m. Schol.: ἀντὶ τοῦ ὦ πτηνῶν ἄγραι. Traductum aliorsum ἔδειξ' Ἀχαιοῖς εἰς μέσον, θήραν καλήν Ph. 609. Helenum insidiis captum. Plane ita Eur. Bacch. 1124, ubi ex glossemate alii θήραμα: cf. Matth. l. c. et Schaef. ad Greg. Cor. p. 126. (I p. 802, 17.)

Θηρατέος *dignus quo quis concupiscat potiri*. θηρατέ' ἂν γίγνοιτ' ἄν Ph. 116 (τόξα.)

Θηρατήριος *venatorius*; inde *illiciendo in amorem idoneus* τοίαν δ' ἐν ὄψει (Πέλοψ) ἴυγγα [λίγγα recte Erf.] θηρατηρίαν ἔρωτος, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει Oenom. fr. 421, 1. v. ἴυγξ. Schaef. ad Dion. de c. v. p. 85. Iacobs. ad Philostr. p. 313.

Θηράω. Proprie *venor*, *praedam facio*, etiam *comprehendo*. Tralate *venor* i. q. *assequi cupio*, *persequor*, *insidior*. Falso quis credat, *activi* formam de venatione, *medium* θηρᾶσθαι figurate usurpari. De venatione quidem ipsa medium non legitur, sed de *prehensione* tamen et manuum iniectione: *persequi* autem et *cupio adipisci* et θηρᾶν et θηρᾶσθαι dicitur. De *praeda* καί μ' οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν Ph. 958. ἐν τῷ Πηλίῳ πᾶν μῆλον θηρῶντα fr. inc. 911. — De *capiendo* aliquem: σὺν δέ νιν θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην Ant. 433. et de *decipiendo ex insidiis*: οἷός [οἷ' αὖ Dind. c. Herm.] μ' ὑπῆλθες, ὥς [ὅς Dind. c. Wakef.] μ' ἐθηράσω Ph. 1007. δέδορκά σε πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον Ai. 2. cf. Herm.; et Pors. ad Med. 1396. καί σ' εἷλε θηρῶνθ' ἡ τύχη OC 1026 simili sententia v. praec. dictum ἔχων ἔχει, *capiendo captus es*. — *Assequi studere*: τυραννίδα θηρᾶν OR 542. θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα Ant. 92. πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά El. 1054. Eundem promiscuum generum verbi usum ap. Aeschyl. fuisse lexicon Wellaueri docet: de Euripide idem disces ex Or. 557. 668. Hippol. 916. Bacch. 675. De figurata verbi significatione conferre licet Dorv. ad Char. p. 539. Schaef. ad Dion. de c. v. p. 94. Boisson. ad Philostr. p. 418 et Iacobs. p. 586. Heind. ad Plat. Theaet. p. 143. De θηρεύειν atque θηρᾶν et θηρᾶσθαι, quorum illud a tragica gravitate paulo alienius, collegit aliqua C. G. Iacob. quaest. Luc. p. 3. (I p. 803, 4.)

Θήρειος *ferinus*. θήρειος βία Tr. 1059. Schol. recte λέοντος, ὕδρας, Κερβέρου καὶ τῶν λοιπῶν. Cicero [Tusc. 2, 8] Latine interpretatus de solo Centaurorum impetu intellexit. De tono et generatim et nominatim notavit Arc. p. 44, 7.

Θηροβολέω *feras configo*. θηροβολοῦντα πτηνοῖς ἰοῖς Ph. 165 an.

Θησαυρίζω *condo*. ῥάξ εὖ τεθησαυρισμένη Polyid. fr. 464, 2. De *pleno penu* sermo est.

Θησαύρισμα *penus*. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε Ph. 37 de Philoctetae poculo ligneo et igniariis.

Θησαυρός. De *grata praeda* dictum. οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς Ant. 30. Iungenda εἰσορῶσι [εἰσορμῶσι Dind.] γλυκὺν θησαυ-

ρόν: cadaver enim gratum volucribus conspicaris. Quae *promuntur ad certum usum* sic dicuntur: ἔχων κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ τρίτου, ἱκτήριον θησαυρόν Ai. 1175 de capillis mortuo cremando sacrandis. De tono schol. Hesiod. theog. 832, quem perverse disposuit locum Gaisf. v. Muetzell. de emend. Theog. Hes. p. 342. item Arc. p. 72, 20.

Θησείδης *Thesida.* δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά OC 1066 ch. Theseus cum ipse pugnae interesset, Athenienses populares suos in mente habuit chorus. Sic schol. ἁπλούστερον δὲ Θησειδᾶν φησί, τῶν Ἀττικῶν τῶν ὑπὸ Θησέα τεταγμένων. Similiter Ἀτρείδας dici Atridas cum militibus notavit Hellerus. Doederlinus: „Θησεῖδαι *duces*, opponuntur προσχώροις, vulgo, Coloni praesertim pagi incolis.“ Hoc non inest in verbis. Qui loquitur a speciali ad generale, quod vocant, transgreditur: δεινὸς ὁ προσχώρων Ἄρης *fortes accolae sunt:* δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά: *omnino non facilis ad sustinendum Atheniensium impetus.* (I p. 803. 29.)

Θησεύς n. pr. *Nom.* Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος OC 69. Αἰγέως γόνος Θησεύς 550. τῆσδε δημοῦχος χθονὸς Θησεύς 1350. ὁ κύριος Θησεὺς παρέστω 1644. — *Voc.* Θησεῦ OC 569. 595. 1042. — *Gen.* Θησέως κόροι Ph. 562. τὸ Θησέως ὄνομα OC 1003. χέρες Θησέως 1103. τὰ Θησέως Περίθου τε ξυνθήματα 1593. τὸ Θησέως κάρα 1657. Quiescit per synaloephen ε OC 1003. 1103; in reliquis locis plene pronunciatur. — *Dat.* non legitur. — *Accus.* α legitime productum habet: πῶς ἂν Θησέα πόροι OC 1458. In ultima sede trimetri legitur γῆς ἄνακτα Θησέα OC 1630. — *Corripitur* denique in cantico: Θησέα καὶ τὰς διστόλους OC 1055, cui respondet v. 1069 ἄμβασις, αἳ τὰν Ἱππίαν. —. [De cognomine fabula Soph. v. Dind. ad fr. 233 *a* et *b*.]

Θητεία *famulitium, servitus.* ποιμὴν γὰρ ἦσθα κἀπὶ θητείᾳ πλάνης; OR 1029. — θητεία: δουλεία Gr. Bekk. p. 264, 19. παραμονὴ ἢ δουλεία Phot. p. 91, 24 et Suid. μισθώσεις, μισθοδουλεῖαι Hesych.: μίσθωσις huic est, qua quis alteri sese ministerio mancipat. Cf. Monk. ad Alcest. 6.

Θιγγάνω [Curt. Et. n. 145] *tango.* Formarum nulla praeter *praesens* et hoc bis, Ph. 667. OC 329, atque *aoristum* legitur: nec diu est, ex quo vulgo dedidicerunt θίγων et θίγειν praesentium instar gravi accentu notare. Nam opus adhuc a Schaefero fuit moneri ad Orest. Porsoni v. 5, et ad Soph. Ph. 9. OC 470. Elmsleio ad OC l. c. qui locos simul collegit, quibus Aldina editio vel recte vel secus scriptum exhibet. Codd. scriptis in hac re nihil fidei: cf. Matth. ad Eur. Phoen. 300. — ‖ Propria significatio est *manu tangendi et contrectandi:* quo vel absolute sine casu ponitur, vel cum casu secundo παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν Ph. 667, ubi ταῦτα nominativus. βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τι σοῦ; 761 τι adverbiascit, *aliqua parte.* δεξιᾶς ἐμῆς θιγών 1398 ut τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών OR 760 de supplice dictum utrumque. ἀξιώσατ᾽ ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν OR 1413. χερσὶ τὰν θιγὼν δοκοῖμ᾽ ἔχειν σφας 1468. θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ OC 329 de amplexu. πῶς θιγεῖν θελήσαιμ᾽ ἀνδρός 1133. πατρὸς φιλότητι θιγών Ai. 1410 an. Eurysaces enim patris corpus manu erat tractaturus v. 1181. Ita *tangere* ut adsignificetur *partem alicuius rei vel facti capere* valet: μηδ᾽ ἃ μὴ θιγες [θίγες LA] ποιοῦ σεαυτῆς Ant. 546. Hic quidem cum casu quarto θιγεῖν dictum videatur: sed factum non esset, nisi ἀπὸ κοινοῦ ad σεαυτῆς ποιοῦ referretur ἅ. Quare perperam distinguunt post ἔθιγες. Non satis perspexisse haec videtur Matth. Gr. Gr. § 330 not. — οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν (κατακτενῶ) Ant. 771. οὔτε δαιτὸς οὔτε χέρνιβος θιγών inc. L. 7 Brck. [est Pseudosoph. v. βαθμός]. *Capere* i. q. *haurire aquam* aperte significatur OC 470: ἐξ ἀειρύτου χοὰς κρήνης ἐνεγκοῦ δι᾽ ὁσίων χειρῶν θιγών. apogr. θίγων: LA θιγών. Doederlinum miror, qui explicuerit *lavari.* — De *aliarum rerum contagione* et quidem de veneno exedente quidquid tetigerit dicitur Tr. 715. χὤσπερ [χὤνπερ Dind. c. Wakef.] ἂν θίγῃ φθείρει τὰ πάντα κνώδαλα. *Tralatum* a lingua ad sermones est ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ γλώσσῃ θιγόντα καὶ πανουργίας Ph. 408. — Cum *dativo* tragicis non dicitur, Pindaro usitatum est: v. Boeckh. Expl. Pind. p. 111 (ἴ).

Θίς. θῖνα, αἰγιαλὸν, σωρόν Phot. p. 92, 21 et Suid.; hic bis, altero loco addito τῶν χρημάτων. Varie Hesych. v. θίν, θινί et θίς: hoc quidem loco: ὄχθος, βουνὸς ἀμμώδης. αἰγιαλός. θάλασσα. σωρὸς κυμάτων. τὸ κάτω βάθος τῆς θαλάσσης. ἢ ὀστέων σωρός. Emendanda haec: αἰγιαλὸς θαλάσσης et σωρὸς χρημάτων. — θῖνες οἱ ἀμμώδεις τόποι (τῆς θαλάσσης) Ammon. p. 9 qui certe debuit παραθαλάσσιοι scribere. Absurdas vocabuli originationes habet EM p. 450, 1. Mirum autem Aristarchum sive a θεῖν et ῥεῖν repetentem θείς et ῥείς scribi voluisse, sive quod in libris sic scripta repererat: v. EG p. 30, 48. — De *litore.* πολιᾶς πόντου θινὸς ἐφήμενος Ph. 1124 m. De *fundo maris submarinoque limo et arenis,* quo spectant Hesychii verba τὸ κάτω βάθος τῆς θαλάσσης, Ant. 591 ch.: ἔρεβος ὕφαλον, κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα. V. ἔρεβος. De tono certa res: v. schol. Ven. Il. λ 239. De genere universe Arc. p. 125, 1. [Lob. Paral. 83.] (I p. 805, 11.)

[*Θλίβω *premo.* θλιβομένης τῆς καρδίας quae olim ferebantur Soph. Amph. I 1 Brck. (115 Dind.) scholiastae Aristoph. Ran. 484, non Soph. esse monuit G. Dind.]

Θνήσκω [Curt. Et. p. 479 ed. 2]. I. *Formae.* *Praes.* θνήσκει OC 611. θνήσκουσι OR 118. θνήσκῃ Ant. 761 [θνῄσκει LA] θνήσκειν OR 623. El. 540. 1486. fr. inc. 729, 1. θνήσκων OR 1457. Tr. 707. θνήσκουσα Ant. 547. θνήσκοντος El. 1022. θνήσκοντι Ph. 1085. θνήσκοντας El. 63. *113 an. [secl. Dind. c. Pors.] — *Imperf.* ἔθνησκε Tr. 707. — *Perf.* τέθνηκα Ph. 1030. El. 1152. τέθνηκε et τέθνηκεν Ph. 333. 334. 497. OR 943. 1235. Ant. 560. 1282. Tr. 877. 1130. Ai. *966 [secl. Dind.] 970. El. 48. 290. 526. 673. 924. 1426. τεθνᾶσιν Ai. 99. Ph. 429. Ant. 1173. Altera forma metro non convenit nisi in melicis, in quibus perfecti raro commodus usus est. — τεθνηκέναι Ai. 479. τεθνηκώς Ph. 435. τεθνηκότος OR 313. Ai. 392. El. 554. 932. 1214. τεθνηκότι El. 355. Laris. fr. 66, 4. τεθνηκότα Tr. 806. El. 1341. τεθνηκότων Ph. 1313. τεθνηκότας Ai. 1154. — *Fut.* θανοῦμαι OC 1441. Ant. 462. θανεῖται Ai. 230 ch. Ant. 751. θανούμενος Tr. 160. θανουμένη Ant. 460. θανούμενον Laris. fr. 66, 2. θανουμένην El. 782. — *Aor.* ἔθανες OC 1714 m. Ant. 1268 m. ἔθανε OC 1706 m. — θάνω OR 1454. OC 582. 1040. Tr. 802. Ai. 468. θάνῃς Ant. 546. Ai. 496 [in LA factum ex θάνεις]. 513. El. 1496. 1504. θάνῃ Ant. 522. [Tr. 3 ubi v. l. θάνοι.] Ai. 110 [δαμῇ coni. Dind.]. El. 437. θάνωσι Ph. 418. *1444 [secl. Dind. —. v. l. θανοῦσιν]. — θάνοιμι Tr. 957 ch. Ai. 391 m. OC 1306. fr. inc. 789. θάνοις Ph. 962. El. 583. θάνοι Tr. 3. [Dind. ex LA

θάνῃ v. ἄν.] OR 1247. Ai. 533. 1344. — θανεῖν Ph. 331. OR 292. 669. 713. 722. 854. 944. OC 955. 970. 1388. 1509. 1521. 1714 m. Ant. 72. 97. 220. 545. 778. 883. 887. 1173. Tr. *166 [secl. Dobr.]. 878. 1133. 1160. 1172. 1233. 1236. Ai. 106. 392. 728. *812 [secl. Dind.]. 822. 1311. El. 578. 1006. *1007 bis [secl. Ahrens. Nck. Dind., defendit L. Spengel.]. 1078 ch. Acris. fr 65, 2. Naupl. 377, 2. — θανών Ph. 336. 414. 424. 624. 957. OR 967. 970. 1354 m. OC 1111 [τανῦν Blaydes.]. Ant. 209. 512. 871 m. Trach. 73. 1111. 1163. Ai. 999. 1027. 1127. El. 59. 245. 444. 808. 1134. 1151. Phaedr. fr. 603, 1. θανοῦσα El. 548. 1169. Tr. 876. Ant. 751. θανόντος Ph. 350. OR 106. 134. 566 [ubi nunc κτανόντος Dind. c. Meinek.]. 821. OC 1555. Ant. 1303. Tr. 579. 1222. Ai. 1016. 1023. 1068. 1266. El. 774. 792. 969. 1114. θανούσης Ant. 1313. θανόντι OR 245. Ant. 94. 1029. Tr. 798. Ai. 1385. 1395. [El. 1150 Dind. ex LA: v. l. θανόντα.] fr. inc. 690, 1. θανόντα OC 390. Ant. 26. 467. 545. 1030. Tr. 970 ch. [ubi φθίμενον Dind. c. Herm.]. Ai. 963. 1378. El. 368. 676. 1212. 1229. 1314. 1452. Scyr. fr. 501, 2. Sed θανόντ' in OC 1436 non potest esse dativus propter extritum ι: Elmsleio accusativus videtur dativo iunctus; nec tamen illa ipsa, quibus Hermanno id probari videtur, exempla Aesch. Cho. 408. Pers. 917. Soph. El. 479 recte comparari censeo. In nullo enim *iuxta*, sed insertis aliis verbis positi exstant diversi casus; at hoc loco τελεῖτέ μοι θανόντα. Igitur ἐπέχω, an non potius cum Lobeckio sit tentanda transpositio τάδ' εἰ θανόντι μοι τελεῖτε. [Dind. secl. versum.] — θανούσαιν El. 985. θανόντες Ai. 100. 1059. El. 1421 ch. θανόντα El. 1150. θανόντων OC 955. Ant. 14. 214. 920. θανοῦσι Ant. 560. 852. [de coni. Ph. 1444.] Tr. 1173. Ai. 988. 1092. 1348. El. 1478, ubi vulgo ζῶν τοῖς θανοῦσιν. Herm. ζῶντας θανοῦσιν. θανόντας Ant. *900 [secl. Dind.]. 1264. Ai. 1131. El. 940. 1170. — [Cum ι adscripto est in LA θνήισκει OC 611. θνήισκειν OR 623. θνήισκων 1457. ἐκθνήισκων Tr. 568. θνήισκουσ' Ant. 547. θνήισκοντος El. 1022, quae cum aliis eius scripturae vestigiis composuit H. Usener. in Annal. Fleckeis. 91. p. 245—247.] Qui θνῄσκω scriberent et μιμνῄσκω, eos EM p. 452, 29 sec. Didymum refutat docte. (I p. 806, 22.)

II. *Usus.* || Vulgaris significationis exemplis exscribendis supersedere liceat. — || Sed τεθνηκέναι est etiam ἴσον εἶναι, δοκεῖν, νομίζεσθαι νεκρῷ. ὃς οὐδέν εἰμι καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι Ph. 1030. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν Ant. 560. Schol.: προηκάμην τὸ ζῆν, βουλομένη βοηθῆσαι τῷ ἀδελφῷ. — οἴχεται πατήρ· τέθνηκ' ἐγώ· σὺ φροῦδος αὐτὸς εἶ θανών El. 1152, ut nunc sec. Erf. scribitur. Legebatur τέθνηκ' ἐγὼ σοί, in qua scriptura σοί quod interpretantur *tua morte*, mire languet. Cum *sese mortuam* Electra dicit, *sese mortuae instar esse* praedicat, concidisse enim omnem spem salutis, gaudere autem inimicos et fortuna sua exsultare. — || Figurate significat ἀπόλλυσθαι. νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ θανόντα σὺν σοί El. 1150. Sic Flor. Γ Δ Brunck. Schaef. Herm. Ex LA Dind. θανόντι σὺν σοί, quod si dicturus erat poeta, rectius dixisset σὺν σοὶ θανόντι. — θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία OC 611. θνήσκειν καὶ τὰ θεῶν (δῶρα intellige) θεοὺς δ' οὔ fr. inc. 729 [nisi respicitur OC 607]. — || θνήσκειν *morti destinari*. ὑφ' ὧν θάνοι μὲν αὐτός OR 1247. οὐ γὰρ ἂν θνήσκων ἐσώθην 1457. — || In *proprietate sermonis* huius verbi haec observanda. a. *Alicuius opera mori* vel *interire* praepositionibus ὑπό, ἐκ, πρός effertur. τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὕπο Ph. 334. ὑφ' ὧν θάνοι μὲν αὐτός OR 1247. — διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν OR 854. οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ 970. ἵν' ἐξ ἐκείνων θάνω 1454. — θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων OR 292. πρὸς παιδὸς θανεῖν 713. 722. πρὸς παίδων θανεῖν OC 970. Semel *dativus* adiicitur: θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ Ai. 970. Nam μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί Ant. 14 non causam sed rationem mortis oppetendae proponit. — b. In *periphrasi* cum verbo substantivo iuncta dicuntur participia: οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ OR 970. χοὖτος τεθνηκὼς ἦν Ph. 435. — c. Cum quodam *oxymoro* dici amat. οὐ γὰρ ἂν θνήσκων ἐσώθην OR 1457 *ex ipsa morte servatus* non essem. Markl. ad IT 1201 coniiciebat θνήσκειν. Male schol. explicat εἰ ἔθνησκον. Cf. et Markl. ad Max. Tyr. Or. 24, 1. — λόγῳ θνήσκειν ἔργοις σώζεσθαι: ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ El. 59. εἶδον καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας 63. Ita μηχαναῖσι θανόντα El. 1228. Oxymoron habet etiam Tr. 1111 ὅτι καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην; quae mori certus Hercules loquitur. — d. Coniungitur similibus. οἴχεσθαι: ἀλλ' ἦ χοὖτος οἴχεται θανών; Ph. 414. ὡς οἴχει θανών Ai. 999. ἔζης ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών; Phaedr. fr. 603, 1. — φροῦδον εἶναι: ἐπεὶ θανὼν Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος Ph. 424. — κεῖσθαι: τοῖς θανοῦσί [Dind. c. Herwerd. ἐχθροῖσί] τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν Ai. 988. — συνθανεῖν: μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί Tr. 798. θανόντι κείνῳ συνθανεῖν ἔρως μ' ἔχει fr. inc. 690, 1. — κτείνειν et ἐπικτείνειν: εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε χὠ θανών Ph. 336. θανεῖν κτανεῖν θ' ὑφ' οὗπερ ἐξελήλασαι OC 1388. ὦ κτανόντας τε καὶ θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους Ant. 1264 m. αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες El. 1421 ch. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν; Ant. 1030. De sententia v. Dorvill. ad Char. p. 252. Brunck. ad Phil. 946. — ἀπόλλυσθαι: ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω OR 1454. — e. *Varie variis opponitur.* Nihil pro rei natura usitatius, quam ζῆν opponi. ὃς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν, ἤκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων Ph. 1313. — *κἂν ζῶσι κἂν θάνωσιν οὐκ ἀπόλλυται (εὐσέβεια βροτοῖς συνθνήσκουσα) Ph. 1444 [secl. Dind.]. Si scribitur κἂν ζῶσι κἂν θανοῦσιν, apte amplificabuntur quae antecedunt ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς. [cf. Berlin. Ibb. f. w. Kr. 1838. p. 694.] — ζητητὸν θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τε OC 390. θανὼν καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται Ant. 209. καὶ τῶν θανόντων χὠπόσοι ζῶμεν πέρι 214. μέτοικος οὐ ζῶσιν οὐ θανοῦσιν 852 m. ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς 920. οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν 1173. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται; Tr. 73. ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ' ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως 806. ὅτι καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην 1111. οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών 1163. ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι Ai. 479. εἰ καὶ ζῇς θανών 1127. θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι 1385. ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος El. 985. ἥτις σε θανόντα τε καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον 1314. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα; 1478. Libri ζῶν τοῖς, quod cum verbo ἀνταυδᾶν minime congruat, a schol. tamen codd. Lips. utrumque explicatum est. Herm. Tyrwhitti emendationem Brunckio probatam et Elmsleio (ad Med. 43. not. k) recepit [item Dind.]. — τῷ τεθνηκότι τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν Acris. fr. 66, 1. His sensu affinia sunt εἶναι, πνεῖν, σώζεσθαι opposita. θανὼν ἔτ' οὖσαν κατ-

ἤναρές με Ant. 871 m. ἢν πρόφαντον πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο Tr. 1160 [Dind. c. Erf. omisso πρός dedit τῶν ἐμπνεόντων]. μηχαναῖσι μὲν θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον El. 1229. Item ἀνελθεῖν et ἀνιστάναι. πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἀξ Ἅιδου θανὼν πρὸς φῶς ἀνελθεῖν Ph. 624. τὸν θανόντα δακρύοις ἀνιστάναι Scyr. fr. 501, 2. Postremo δρᾶν, quod *vivi* et *vigentis* est. ὥς τι δράσων εἷρπε κοὐ θανούμενος Tr. 160. — In *poena* memoranda φυγεῖν et θνήσκειν consociantur: θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι OR 623. — f. In exemplis frequenter confusorum verborum κτανεῖν et θανεῖν Seidl. ad IT 471 referebat etiam El. 821. ὡς χάρις μέν, ἢν κτάνῃ, λύπη δ', ἐὰν ζῶ. Sed Brunck. solus sibi persuaserat θάνω ibi scholiastae lectum, quod secus est, cum sententiam ille, non verba interpretando consectatus sit. (I p. 808, 29.)

Θνητογενής *mortali genere ortus*. ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς Ant. 835 an.

Θνητός *mortalis*. ‖ *Adiective dictum*. θνατὰ φύσις ἀνέρων OR 869 ch. cum hypallage inprimis Sophoclea. ἁπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν El. 250 m. πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος 860 ch. θνητοῦ πέφυκας πατρός 1171. θνητός τ' Ὀρέστης 1172. θνητὸν ὄντα OR 1528. Ant. 455. θνητὸς ὤν fr. Eriph. 205. [saepe positum tragicis θνητὸς ὤν, θ. γεγώς.] ἐγὼ θνητός γ' ἂν ἐκ θνητῆς δὲ φύς [ἔγωγ' ἂν θνητὸς ὢν θνητῆς τε φύς Dind. c. Meinek.] Polyx. 470, 6. θνητὴν φύσιν Ter. 515, 1 θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος inc. 682. 1. ἄνδρα θνητόν 725, 1. ‖ *In partitione*. ἄλλον οὔτινα θνατῶν Ph. 683 ch. θνητῶν μηδενὸς προσήγορος OR 1437. οὐδ' ἂν εἷς θνητῶν φράσειε OC 1657. μηδένα θνητῶν 1762 an. μόνη δὴ θνατῶν Ant. 822 an. κοὐδενί πω λῴονι θνητῶν Ai. 1416 an. οἱ μακρὸν βίον θνητῶν ἔχουσι fr. Creus. 325, 3. θνητῶν δ' οὐδείς inc. 769, 3. ‖ *Substantive dictum* a. *de homine*. ὦ παλάμαι θνητῶν Ph. 177 ch. [θεῶν Dind. c. Lachmanno.]. Boeckhium de metris Pind. p. 323. βροτῶν coniectantem refutat Herm. l. c. et EDM p. 251. Ineptum istud foret statim subsequente ὦ δύστανα γένη βροτῶν. — τὰ θνητῶν γένεθλα OR 1424. οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν OC 1051 ch. v. Herm. θνατῶν βιότῳ Ant. 614 ch. πεπρωμένης οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγή 1338. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας Tr. 128 ch. θνητὴν φρονοῦσαν θνητά 473, quem eadem sententia καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα fr. Colch. 311. θνητῶν πέρι Alet. 94, 5. *μνᾶστις θνατοῖς εὐποτμότατος Synd. 146, 3 [locus corruptissimus]. κἄστι πρὸς τὰ χρήματα θνητοῖσι τἄλλα δεύτερα Creus. 325, 5. θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα inc. 678, 17. οὐ τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς 778, 2. — b. *De re, quae mortales decet*. φρονοῦσαν θνητά Tr. 473 ut θνητὰ φρονεῖν Ter. fr. 515, 1. cf. Stanl. ad Aesch. Pers. 822. Contraria his sunt ἔργματ' οὐχὶ θνητὰ mortalium vires excedentia, ap. Eur. Bacch. 1022. — ‖ Superest, *ut de dorismo agatur*. Ordiamur a mirabili Hermanni placito ad Bacch. 393, Elmsleium vituperante quod contra libros θνατὰ φρονεῖν scripserit propter θνατοῖσιν v. 403: non licere enim nisi scriptori Dorico in hac formula dorismo uti. Et libros quidem dissentire mirum non est: tali argumento autem uti non conveniebat, qui ἐν ἀσυχαίᾳ scripserat OC 197 et ἀμερίας Ai. 208 et ἀδυεπής OR 151. ἀδυπνόων El. 480, etsi de homine ἡδύπολις dicatur OR 510 ut alia taceam. Certe haec nonnisi librorum consensu et metrorum genere sententiarumque gravitate ponderanda sunt. Et in *anapaestis* quidem narrationem vel praecepta continentibus sine gravi animi affectione iure videtur praeferri θνητός OC 1762. Ai. 1416. Ter. fr. 515, 1 nec vestigium dorismi. At in lugubri re deploranda θνατῶν editur Ant. 822 an. [at Dind. θνητῶν] nec rursum alterius scripturae mentio. In melicis θνατῶν El. 250. 860. θνατοῖς Tr. 128, cui quidem versui, si glyconeus, ut videtur, polyschematistus cum basi trisyllaba est, non minus bene communis forma convenit, quam θνητῶν Ph. 177, qui brevior, sed ex eodem genere. In logaoedis θνατῶν legitur Ph. 683 in choriambis cum baseos quodam genere OR 869. OC 1051. Ant. 614: hunc enim cum praecedente versum contrahendum in unum arbitror. Horum OC 1051 certa dorismi fides; in LA scriptum θανάτοισιν, idque ab eadem manu θνατοῖσιν correctum. Ita iure suspicere etiam de Synd. fr. 146, 2 ubi item θνατοῖς scriptum. Item in El. 860 solus Flor. Δ θνητῶν. At OR 869. Flor. Γ θνητή, Δ θνατή.

Θοάζω. [Curt. Et. n. 313. Lob. Rh. 23.] Quam varie verbum ambiguae significationis explicet Hesych. i. v., quem quidem sua ex lexico tragico deprompsisse putat Valck. ad Phoen. 800, notum est. — τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε OR 2. Intpp. in diversa abeunt. Erf. et Herm. *quam mihi sessionem festinatis* i. e. *quo studio venitis sessum* [contra quos Wund. excurs. ad v. 16]: alii secundum Plut. de aud. poet. p. 22 E. et EM p. 460, 10 διὰ τί προσθακεῖτε τάσδε τὰς ἕδρας, τί προσχρήζετε ταύταις ταῖς ἕδραις, ut Brunck., Reisig. enarr. OC 1162 et inprimis Buttm. Lexil. 2, 205. [K. Schwarz. accusat. d. inh. p. 16.] Et ille quidem iure cum θάσσω, θᾶκος, θακεῖν complecti videtur. Mediam viam Suid. tuetur ἢ θοῶς προκάθησθε, quod scribendum προσκάθησθε. Buttmanno maxime duo adversantur: quod θοάζειν duplex esse posuit, alterum Euripidi ex θοός effectum, alterum a τίθημι profectum et antiquioribus usitatum; dein quod praeter hunc nostrum unus locus Aesch. Suppl. 603 *sedendi* tuetur significationem; quae etsi bene ibi convenit, alia mutari postulat. Herm. nititur schol. Apoll. Rh. 1, 743 ταχύνειν explicante, quae sola explicandi via Hesychio omissa est. De Wyttenbachio perversis analogiis niso, qui ipse quoque duplex θοός *quietus* et *velox* fuisse statuit ad Plut. l. c. (t. I. p. 171), taceo. (I p. 810, 20.)

Θολερός *turbidus*. θολερόν: ταραχῶδες, ἀκάθαρτον, βορβορῶδες, τεταραγμένον Hesych. — Αἴας θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας Ai. 206. τεθολωμένῳ schol. Pal. De turbata Aiacis mente sumpta locutio. cf. Markl. ad Suppl. 222. Monk. ad Alc. 1072 (1077 Matth.). Blomf. gloss. Prom. 910.

Θοός *velox*. θοαῖς πώλοις El. 738. θοὸν εἰρεσιᾶς ζυγόν Ai. 249 ch. cum hypallage; εἰρεσιά enim rectius θοή. — θοᾶν ὠκυάλων νεῶν Ai. 710 ch. In θοὰν νύμφαν Tr. 857 ch. inest iuventae pavidae adsignificatio. Quae Buttm. explicatius de h. v. disputavit Lexil. 2, 60, huius loci non sunt. De accentu praecipit [Herodian. 41, 29.] EM p. 453, 1 et Arc. p. 103, 19, qui quae de feminino θοή dicit eo loco nemo desideret.

Θορίκιος *Thoricius*. τοῦ Θορικίου πέτρου OC 1595. Etsi secundum situm loci recte observat Herm. non, ut vult schol., a δήμῳ Θορίκῳ dictum esse, qui Acamantidis tribus prope Sunium situs erat.

*Θόρνυμι *salio*. Medium *coeundi* significatione extat inc. L. 9. Brck. [loco Pseudosophocleo v. βαθμός]. ὅλην δ' ἐκείνην εὐφρόνην ἐθόρνυτο, ap. Euseb.

Praep. Ev. p. 680: ap. Clement. Alex. Strom. 5. p. 716, ἐθρύπτετο reperitur. (I p. 811.)

Θορῠβέω *turbo*. ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ Ai. 164 an.

Θόρυβος. [Curt. Et. p. 516 ed. 2.] Proprie *strepitus*. τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς; Ph. 1263 sed *turbationem* et *trepidationem* significat μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ Ai. 142 an. i. e. δυσκλεεῖς ταραχαί, ad quem fere modum explicat schol. Pal.; de fremitu enim in exercitu et rumoribus chorus loqui nondum potest, qui praesagiebat futuros, nondum certiora edoctus. De accentu constat et generatim praecipit Arc. p. 45, 5.

Θούρῐος *impetuosus*, *bellicosus*. θούριος Αἴας Ai. 212 ch. 1213 ch. θουρίῳ κρατοῦντ' ἐν Ἄρει 612 ch. De generis accentu v. Arc. p. 40, 14.

Θρᾷξ v. Θρῇξ.

Θράσος. Nota quae de θράσος et θάρσος praecipiantur grammaticis, Ammonio p. 71, gr. Kulenkampii ap. Valck. p. 52 Lips., schol. Apoll. R. 2, 77. Discrimen tamen agnoscere non videtur EM p. 443, 3. Nec profecto observari sed scripturam secundum versuum commoditatem variari iam in v. θάρσος notavimus: cf. Elmsl. et Matth. ad Med. 456. Pflugk. ad v. 468. Monk. ad Alc. 620. Intpp. Thucyd. 3, 12. — Sensu malo *audaciae temerariae* potestatem habet: προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους Ant. 853 ch. ποίαισι τόλμαις καὶ φρενῶν θράσει; Ai. 46. θράσους τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις El. 626 de quo v. Herm. Sed nihil mali adsignificat, sed *animum fortem*: ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τε προξενεῖ Tr. 723. ποῖ ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος ὁπλίζει...; El. 995. Et de causa animi audacis: οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος; Ph. 104. Quae qualis sit, statim docet ἰῶν ἀφύκτων mentio. In El. 479 ch. metri indicio recte Triclinium scripsisse ὕπεστί μοι θράσος supra v. θάρσος indicavi. De accentu v. Arc. p. 75, 3.

Θράσσω *turbo*. Erotian. p. 77 ed. Klein. θράσσει... ἔστι δὲ ὀχλεῖ, καὶ Σοφ. ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει (fr. 187) φησί: γυναῖκα, ἣ θράσσει γε νῦν. Haec ad Helenam a Graecis repetitae puniendam spectant, quippe quae ταραχῆς, id est belli inter illos et Troianos orti causa esset. — ἐθράχθη pro ἐταράχθη fr. inc. 812 a Gr. Bekk. p. 352, 16 explicatum συνεχύθη. V. Ruhnk. ad Tim. p. 93. Piers. ad Moer. p. 186. Buttm. Lexil. 1, 211.

Θρασύνομαι *procaci animo esse*. διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς Ph. 1387.

Θρασύς *procax*, *insolens*. Raro enim bono sensu *audacis et fortis animi* reperitur. Sic tamen dicitur Ph. 106 οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ; et Ai. 364 m. ὁρᾷς τὸν θρασύν, τὸν εὐκάρδιον. Nam OR 89 rectius aliter explicabitur. *Cum reprehensione*: ἄνδρα γλώσσῃ θρασύν Ai. 1142. βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς 1315. Et sic intelligo οὔτε γὰρ θρασὺς οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ OR 89 *neque ferocia efferor propter bonam spem*, *neque metuendo*, *antequam iusta causa fuerit*, *deprimi me sino*. — κακοὺς ὄντας πρὸς αἰχμήν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς Ph. 1307 velut γλώσσῃ θρασεῖς Phryg. fr. 649, 2. φεύγουσι χοἱ θρασεῖς Ant. 580. ἢ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέργει θρασύς; 752. ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης ἄρχω El. 521. τὴν ἐν τῷ πάρος χρόνῳ θρασεῖαν 1446. De tono totius huius generis praecipit Arc. p. 91, 13. (I p. 812, 7.)

Θρασυστομέω *procaci lingua utor*. ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν Ph. 380.

Θραύω *frango*. ἄλλος ἄλλον ἐξ ἑνὸς κακοῦ ἔθραυε κἀνέπιπτε El. 729. Eust. p. 1462, 54; de quadrigis in decurrendo collisis et fractis, velut ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας 745. Eust. p. 598, 13. ξύλον τι θραῦσαι Ph. 294. — σίδηρον ἐκ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα ἂν εἰσίδοις Ant. 476 de ferro igne non iam durato sed propter nimium aestum trito et confracto.

*Θρεκτός. θρεκτοῖσι νόμοις: ἀντὶ τοῦ τραχέσι. Σοφ. Οδ. μαιν. (fr. 414). ἔνιοι δὲ κρεκτοῖς. Hesych. Qui lexica, quibus Hesych. usus est, concinnarunt, iam longe maximam fabularum partem lectione non cognorant, sed ex antiquiorum testimoniis vocabula rariora colligebant. Suspicari autem licet, νόμους esse μέλη s. μελῳδίαν, ut κρεκτοῖς verissimum videatur. Ceterum ap. Hesych. scribendum τροχαίοις v. eund. v. θρεκτός.

Θρέμμα. Proprie *quidquid enutritur*. De liberis igitur: τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους Ph. 243. cf. Valck. Diatr. p. 249. ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ OR 1143. Sed virus vocatur θρέμμα Λερναίας ὕδρας Tr. 574. Inprimis foedissima quaeque et detestabilia θρέμματα vocare adsuevere tragici. ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον Tr. 1093 de leone Nemeaeo, et cum assignificata origine Ἅιδου σκύλακα, δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα 1099 Cerberum. Inde convicio servit: ὦ θρέμμ' ἀναιδές El. 622.

Θρεπτήριον *nutrimentum*. τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια OC 1263.

Θρῄκιος *Thracius*. Θρῄκιον κλύδωνα OR 197 ch. v. Θρῇξ. Erfurdtius non multum aberat, quin Θράκιον scribendum iudicaret. Florr. tres Θρηΐκιον, quod satis memorabile, cum in illis codd. appictum ι alias non compareat.

Θρηνέω *defleo*, *lugeo*. ὀξυτόνους ᾠδὰς θρηνήσει Ai. 631 ch. ὅσα τὸν ἐμὸν θρηνῶ πατέρα El. 94 an. πατὴρ σός, ὃν θρηνεῖς ἀεί 530. [εἴδομεν ἃ θρηνεῖς 853 ch. Dind. et Erf. c. Gernhardo pro θροεῖς.] σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπον Tyr. fr. 585. Apud Stob. 109, 2 cod. B πρέπων: ceteri πρέπον, ut verius fortasse sit σιγώμενον. οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην Ai. 852. Incertior paulo lectio est Ai. 582. θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. Suid. v. ἐπῳδός et πύκαζε, Phav. v. θανατόω, schol. Ar. Plut. 355 θροεῖν, quod in membr. Brunckii supra scriptum et in aliis quoque libris exstat. At plerique, cum LA item Eust. p. 648, 19. 1147, 8 et duo codd. Paris. Suidae v. ἐπῳδός, θρηνεῖν; illud glossema esse non dubitat Brunck., et est ita; ἐπῳδαί enim παρηγορίαι sunt, quae quoniam a Tecmessa flebili voce et lugente animo proferuntur, θρηνεῖν aptissime dictum. In Ph. 209 διάσημα γὰρ θρηνεῖ pro θροεῖ Dind. restituit ad aequandas versus dochmiaci cum antistrophica syllabas; quod opus non est. ἅλις γάρ μοι τεθρήνηται γόοις Ph. 1401, λόγοις LA, γρ. γόοις ab S. v. θρυλέω. (I p. 813, 11.)

Θρῆνος *fletus*, *cantilena lugubris*. παύετε θρήνων OC. 1751 an. sic LA, schol., aliquot libri: reliqui θρῆνον. μηδ' ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε OC 1778 an. Pluralis usitatior. ἄξιος θρήνων τυχεῖν Ai. 924. πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς ᾔσθου El. 88 an. οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων 103. ἀνάριθμος ὧδε θρήνων 232 m. cf. Herm. ad Ai. 610. εἰ δοκῶ πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν 255 = διὰ τοὺς π. θ. ὅπως —

κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ 1469. — De accentu generis exponit Arc. p. 63, 17.

Θρῇξ *Thrax*. ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησός Ant. 969 ch. Ἥλιε, φιλίπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέλας Ter. fr. 523 ap. schol. Il. ο 705. Legebatur olim θριξί, quod certum verae scripturae indicium. Nam quominus quis Θραξί invehat, prohibet illud, quod η in hoc et derivatis Θρῇσσα Θρῄκιος sola tragicis expetita scriptura est: cf. Herm. ad Alcest. 967, ubi Monk. ἀττικίζων Θρᾷσσαις dederat. Illa quoque a libris unice commendantur, v. Eur. Hec. 7. 425 ibique Matth. Aesch. Pers. 501. 558. Ag. 640. 1392, in quorum parte Blomf. erravit. — Θρῄσσαισιν πνοαῖς Ant. 589 ch. i. e. *Borea flante*. δυσπνόου Θρῄσσης πνοῆς ex h. l. meminit Eust. p. 732, 28. Vulgatur Θρῄσσῃσιν sed terminationis ῃσιν tam exigua cum in diverbiis tum in canticis est fides, ut ap. tragg. in ducentis fere et quinquaginta exemplis talia, quibus ῃσι aliquanto firmiore pede nitatur, ap. Soph. videas quattuor, ap. Aeschyl. ferme tria, ap. Eurip. nullum. Illa autem correctione tollere non dubito. Θρῇσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἀθῴου Thamyr. fr. 229. Athos mons Macedoniae, quae olim Thraciae accensebatur. Num inflecti debeat, quae Buttmanni sententiae est, non videtur certissimum.

Θρῇσσα v. Θρῇξ.

Θρῑάζω. δριάζειν: φυλλολογεῖν, ἐνθουσιᾶν, ἐνθουσιάζειν. Εὐριπ. Λικυμνίῳ καὶ Σοφ. Ὀδ. μαιν. (fr. 415) Hesych. Eodem modo explicatum sed copiosius EM 455, 45. Ad μαντικήν hoc spectat disciplinam: v. Herm. ad Hom. h. Merc. 552.

Θριγκός *muri fastigium*. τειχέων καὶ δὴ τοὺς Ποσιδείους θριγκοὺς ἀποσεισαμένη ex Past. (fr. 451) Herodian. affert π. μ. λ. p. 11, 3. — Accentus periecticorum est: etsi non videtur Arcadio p. 50, 10 ap. quem vitiose scribitur θηριγκός, cum de bisyllabis agat. Tamen inde satis de tono constat.

Θρίξ *crinis*. *Capillum* omnem et singulari et plurali numero dictum significat: *cincinnum* autem singulari: δὸς αὐτῷ τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα El. 451. — ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα Ant. 1093. cf. ἐκ, et de sententia ἐγὼ μέλαιναν ἐξιονθίζω τρίχα fr. Chrys. 653. v. ἐξιονθίζω. ἐλαιοῦται θρίξ Troil. 556. v. ἐλαιόω. — Paulo aliter dictum ὥστε πάντας ὀρθίας στῆσαι τρίχας OC 1625. — De iuba equi ξανθὴν καθαίρονθ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχός Oen. fr. 422, 2. (I p. 814, 13.)

Θροέω *loquor*, inde et de *clamore* et de *fletu* dictum, *sermone celebro*, *denuntio*. Praeter praesens tempus et aoristum nihil eius verbi apud Sophoclem legitur. διάσημα γὰρ θροεῖ Ph. 209 ch. Dind. θρηνεῖ. τί θροεῖς; 1185 ch. παρὰ νοῦν θροεῖν 1195 m. ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ OC 597 *in ore omnium ista sunt*. τὰ τοῦδε μαντεύμαθ', ὃς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ; 1425. ὡς Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῇς Ai. 67. πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς 592. ὁποῖ' ἔπη θροεῖ 785. τοῦθ' ὕμιν Αἴας τοὔπος ὕστατον θροεῖ 864. ποῖ βλέπων πότ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290. πρόσπολος [πρὸς πόλλους Dind. c. Herm.] θροεῖ Λίχας ταῦτα Tr. 188. ἧμος ὁ ξένος θροεῖ ταῖς αἰχμαλώτοις παισίν 531. ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω θροεῖς 1232. εἴδομεν ἃ θροεῖς El. 853 ch. Erf. [et Dind.] ex Gernh. coniectura θρηνεῖς. ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις 1410 *exclamat*. — ἀναλγήτων ἐθρόησας ἄναυδον ἔργον Ἀτρειδᾶν Ai. 947 ch. Et procul dubio exquisitior lectio est ab omnibus editoribus delecta τίνα θροεῖς λόγον; Ant. 1287 m. [λόγωι et λόγων LA pr. λόγον m. recentissima] Dresd. a. Turn. Steph. Cant. ex interpretatione τίν' αὐδᾷς λόγον, quod scite etiam accommodatum est versui dochmiaco. — De Ai. 582 actum in v. θρηνῶ. Sed in fr. Niptr. 407, cum vulgo legatur ap. Plut. Mor. p. 745 f ὁ Σοφοκλέους Ὀδυσσεύς φησι Σειρῆνας εἰσαφικέσθαι Φόρκου κόρας ἀθροῦντος τοὺς Ἅιδου νόμους, quae ad Ulixem ἀκονθοπλῆγα errores suos narrantem spectare videntur, unde Brunck. nihil extricabat, nisi initium senarii Σειρῆνας εἰσαφικόμην, recte procul dubio Lob. ad Ai. p. 352 emendavit θροοῦντε, pro θροοῦσα dictum. — Melicorum et diverbiorum in hoc quoque vocabulo discrimen non est.

Θρομβώδης *concretus*. ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί Tr. 702. — θρόμβον *sanguinem concretum* s. grumos sanguinis lexicographi interpretantur. cf. Blomf. gl. Cho. 526. (I p. 815.)

Θρόνος [Curt. Et. n. 316] *solium*. De sedili ipso uterque usitatus numerus, de *regis imperio* solus pluralis. Illud: Ἄρτεμιν ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει OR 161 insedit, velut ἕδρα et ἕδος de templis creberrime leguntur. αἰετοὶ φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους Ant. 1041. ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦνθ' ὁρῶ τοῖσιν πατρῴοις El. 267. σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτυχὰς ἔχων ἀπόνειμον Synd. fr. 150, 1. Apud schol. Pind. Isthm. 2, 68, qui versiculum memoravit, olim lectum θρήνοισι. Longe frequentior altera vis. γῆς, ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω OR 237. θρόνοις παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας 399. Κρέοντί τε θρόνους ἐᾶσθαι OC 368 codd. duo θρόνον. Πολυνείκη θρόνων ἀποστερίσκει 375. ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει 425. θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν 448. σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων 1354. τὰ Λαΐου θρόνων κράτη Ant. 166. κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω 173. τρέφων δυ' ἄτα κἀπαναστάσεις θρόνων 533. *δεσπόζειν θρόνων Tr. 363 [secl. Hartung.]. Componuntur θάκημα et θρόνοι, *solium* et *imperium regium*: τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους ἔχουσιν OC 1380. Ratio autem transferendi vocabuli his maxime clarescit: ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι OC 1267; quae cum iuxta eum in solio consederit, adiutrix ἔργων, rerum et factorum dispensatrix videtur; et paulo aliter dictum τοῖς σοῖς πανάρχοις ἐνθακεῖν θρόνοις OC 1293. — De utriusque numeri usu exposuit Reisig. not. crit. ad OC 365: erravit tamen in eo, ut pluralem eius solius sedem significare putaret, cuius esset imperium. Nam hoc, nisi poetae vim feceris, clare demonstratur locis El. 267. Synd. fr. 150, 1, quae exempla ignorasse videtur.

Θρῡλέω *sermone tero*. μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι Τροίας, ἅλις γάρ μοι τεθρύληται λόγοις Ph. 1401 cod. Harl. τεθρύλληται. τεθρήνηται λ. LA Flor. Γ PA in marg., in illis addito γρ. γόοις. Utraque lectio per se bona, sed exquisitiorem esse τεθρύληται satis exposuit Herm. Ceterum θρυλεῖν rectius quam θρυλλεῖν scribi iam ex positione inducta ab eis scribis, qui ignorarent primam natura produci, colligitur. Sic scriptum ap. Phot. p. 95, 19 ubi quondam Pors. λλ praeferebat, item Gr. Bekk. p. 263, 19. 264, 32: et diserte praecipit usum potiorem testatus Eust. p. 1307, 40.

*Θρύπτομαι. ἐθρύπτετο fr. inc. L. 9. Brck. [Pseudosophocleum est v. βαθμός.] v. θόρνυμι. De

hoc verbo exposuere Intpp. Moeridis p. 76 et Thomae v. ὀπτιάζειν. Iacobs. ad Epigr. Del. p. 306.

Θρώσκω. Proprio *saliendi* significatu non legitur. De *celeri motu euntis:* ἐγγὺς ἀρτίπους θρώσκει δόμους Tr. 58. δόμοις coni. Wakef. Erf. De remigatione: ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρώσκει OC 718 ch. De *impetu morbi redintegrato:* θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία ἀγρία νόσος Tr. 1026 m. Cum ι scribi debere sententia grammatici est ap. EM p. 456, 49 et Phavor. p. 242, 29 [et AO I, 203. 20] non obsequente consuetudine [nisi quod in LA id factum omnibus locis: v. H. Usener. in Annal. Fleckeis. 91 (1865) p. 247 qui de iota adscripto quaesivit post Ritschl. in Rh. M. 21. p. 138, Dind. in praef. ad Soph. ed. Lips. 4. p. XIII].

Θυγάτηρ. Proprie *filia.* θύγατερ Διὸς, Ἀθάνα OR 159 ch. ὦ χρυσέα θύγατερ Διός 188 ch. τῆς θυγατρὸς οὕνεκα El. 594 et in alloquio θύγατερ OC 170 an. 225 an. 398. Quo sensu dixerit Soph. θυμῷ δ' οὔτις φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγάτηρ fr. inc. 704, 2 ne ex Athenaei quidem verbis, qui istum anapaestum servavit, satis colligitur. Sed certum *de puella* dici OR 1101 ch. ἤ πού σέ γέ τις θυγάτηρ Λοξίου [ἢ σύ γε καὶ γενέτας Λοξίου; Dind.] (προσπελασθεῖσα ἔτικτε); Cf. Musgr. ad Eur. Androm. 1039. Hel. 1321. De accentu v. Arc. p. 19, 26. 129, 8. In arsi ante τρ producitur α, El. 594. (I p. 816, 16.)

Θύελλα [Curt. Et. n. 320] *procella.* ποντία θύελλα κινηθεῖσα OC 1660. Suid. v. θύελλα. — τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρῴαις Βορεάς Ant. 984 ch. Boreae et Orithyiae filia. Aliquid figuratae inest dictionis: πάντα συναρπάσας θύελλ' ὅπως βέβηκας El. 1151. συναρπάσας ὅπως θύελλα iungenda, nec tamen propterea c. Herm. distinguendum post συναρπάσας et ὅπως. Ultima cum inde ab Homero omnibus corripiatur, in vocabulo ἄελλα emendandus Arc. p. 96, 20, et diserte antipenacui docet EM p. 19, 44. coll. 457, 37.

[Θυέστης n. pr. Citantur a grammaticis ut Sophoclis Θυέστης ἐν Σικυῶνι vel Σικυώνιος vel Θ. δεύτερος: utrum duae fuerint fabulae an unius duae editiones, prorsus incertum: v. fr. 234a—254 ap. Dind.]

Θυηλή *sanguis immolatae hostiae.* Huc spectat Suidae gl. λέγονται δὲ θυηλαὶ αἱ ἀπαρχαί. Tralate φοινία δὲ χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος El. 1423. Schol. Iohns. σταλάζει σταλαγμοὺς φόνον αἵματος, ἤγουν ὃ εἰργάσατο ὁ φόνος. — De tono v. schol. Il. ι 220.

Θυηπολέω. Ut alia a πέλω composita *versari et occupari in hostiis et sacrificio curando* significat, ut falso Passovius interpretatus sit *sermone haruspicem agere.* Nam ut ita dictum sit ποίμνας συναγαγὼν θυηπόλει Polyx. fr. 468, 2 certe *immolandi* vim habet Androm. fr. 132, 3. νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Κρόνῳ θυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος, quos versus egregie emendavit Scaliger. [γέρας Buttm.]. Legebatur γέρος etiam ceteris turbatis. Recte Phot. p. 96, 9 θυηπολοῦσι, περὶ θυσίαν ἀναστρέφονται. Illustravit vocem Ruhnk. ad Tim. p. 143.

*Θυιάς [Lob. Path. 2, 27]. *Thyias.* προφάνηθ' ὦ Ναξίαις σαῖς ἅμα περιπόλοις Θυιάσιν [Θυίαισιν Dind. c. Boeckhio] Ant. 1151 ch. Infirma fide vox metro adversa, scholiastae ignota. Correxit Herm. π. Ναξίαις ἅμα περιπόλοισι σαῖσιν. (I p. 817.)

Θῦμα [Lob. Path. 2. p. 118]. Proprie *suffimentum* dicitur. Phot. 95, 24. θύματα, θυμιάματα. Transfertur inde ad alia sacri faciendi genera: Hesych. θῦμα: ἱερεῖον, σφάγιον, ὁλοκαύτωμα. Tertiam significationem, quae est et *sacrificii totius* et *immolationis* ipsius, lexicographi vett. non tetigerunt. In omnibus plurative dicitur. *Suffimenta* significantur: ἔπαιρε δὴ σὺ θύματα El. 634. Nam de triplici libatione non convenit vocabulum. *Hostiae crematae carnes:* ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν Ant. 1007. *Sacrificium:* οὔτε λοιβῆς ἧμιν οὔτε θυμάτων προσθιγεῖν Ph. 8. μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν κοινὸν ποιεῖσθαι OR 239. θυμάτων ἄπο OC 899 *a celebrando sacrificio.* εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα ῥέξῃ Tr. 287. οἵαν ἀνθ' οἵων θυμάτων ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠνύσω 995, quae tamen depravata scriptura est, cum anapaestis intermixtos esse numeros diversissimos probabile non sit. Herm. haec eiecto θυμάτων refinxit aliter [οἵαν οἵων ἐπί μοι Dind. c. Martino] Brunck. θυσιῶν scripsit. *Actum sacrificandi* significat: ὧδ' ἦν τὰ κείνης θύματα El. 573 *sic factum, ut immolaretur.*

[*Θυμαίνω *succenseo.* Ant. 633 γρ. θυμαίνων est ab S in LA pro λυσσαίνων q. v.]

† Θυμβραῖον v. ὀχεύω.

Θυμίαμα *suffitus.* πόλις θυμιαμάτων γέμει OR 4.

Θυμός || animus. ὑψοῦ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν λύπαισι OR 914. Quae Musgr. et Herm. contulerunt, Apoll. Rh. 3, 368. Polyb. 3. 82 huc nihil faciunt; non enim de *ira* sed de *animo graviter inter spem et metum fluctuante* sermo est: μετεωρίζεται τὴν ψυχὴν bene schol. — μή νυν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς 975. Hinc differt οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω El. 1347 *ne minimum quidem recordari possum.* πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις OC 778 *animo quibus cupias exsatiato.* ἔπτηξα θυμόν 1466. κλαῦσαι τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει El. 286 *quantum collibuerit.* θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά 331, quod minus bene de irato animo quam universe explicueris *perversitati tuae indulgere.* ὥς σοι θυμός 1319. πολλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ Tyr. fr. 581. Sic dictum de *mente* ὁμηρικῶς. V. Valck. ad Theocr. Idyll. 1, 55. p. 17. || Inde *animum ardore plenum* et fortem significat, sed Sophocli non nisi semel nec de homine sed equo. ἵππος ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν El. 26. Cognatum enim sed non simillimum ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει Ai. 1124. = ποιεῖ σε μέγα φρονεῖν. || Creberrime *animum iratum* potestate aequat. Huius tralationis *a toto ad partem* via cum eo patescit, quod dicitur θυμὸς ὀξύς OC 1193. κακοῦ θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσγίγνεται 1198; et θυμῷ δύσοργος Tr. 1118; deinde κἂν σοῦ στραφείη θυμός 1124, quae eadem sententia Ai. 718 ch.: Αἴας μετανεγνώσθη θυμοῦ τ' Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων. Sic Dind. c. Herm.: θυμόν LA, γρ. θυμῶν Flor. Γ et Tricl. Ant. 718 ex LA recte editur ἀλλ' εἶκε θυμῷ καὶ μετάστασιν δίδου, ut verba sic collocentur καὶ μετ. θ. δ. [transposuit Dind. καὶ θυμῷ]. Distinctione ante θυμῷ nulla opus. θυμοῦ apogr. nonnulla θυμόν Pors. olim plane contra grammaticam legem. — θυμῷ γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε Ph. 324. Haec librorum lectio a schol. explicata εἴθε γένοιτό μοι ὠργισμένῳ ὅρμησις κατ' αὐτῶν καὶ τὴν δύναμιν ἐνδείξασθαι ab Heathio et Buttm. probata Hermanno contorta videretur iniuria, dummodo πληροῦν χεῖρα diceretur *satiare,* κορέσαι. Inde Br. sq. Herm. probantibus Porsono App. ad Toup. Em. in Suid. p. 417 et Elmsleio ad Ai. 1217 θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι. — βαρὺς δ' (εἰ) ὅταν θυμοῦ περάσῃς OR 674.

gl. Br. διαπεράσῃς, εἰς πέρας ἔλθῃς. Erf. πόρρω πορευθῇς τῆς ὀργῆς. De *posita ira* recte Brunck., praedicit enim poeta qualis futurus esset Oed. cognita, quam Creonti fecisset, iniuria, cf. περάω. — ὁπηνίκ' ἕξει θυμός OC 434. κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων 438 cf. Herm. θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον 592. ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη θυμῷ κατηπείλησαν 659. Musgr. θυμοί. Recte explicuit Herm.: *minae multa inania per iram minatae sunt*, ut minis tribuatur comminatio, velut τῷ λόγῳ τὸ σημαίνειν Tr. 345, etsi proprie ὁ λέγων σημαίνει διὰ τοῦ λόγου. — οὔ τοι καθέξω θυμόν OC 874. θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν θανεῖν 954. — φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς ᾑρῆσθαι κλοπεὺς τῶν ἐν σκότῳ τεχνωμένων Ant. 493. Mentem interpretatur Erf. sed *ira et indignatione* occulta consilia prodi satis efficitur verius esse ex prioribus εἶδον λυσσῶσαν οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. — τοιαῦτά σου λυπεῖς γάρ, ὥστε τοξότης ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα Ant. 1085 v. Erf. ἵνα τὸν θυμὸν ἐς νεωτέρους ἀφῇ 1088. ἄτῃ πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα 1097 v. ἄτη. — τίς θυμὸς ἢ τίνες νόσοι τάνδε ... ξυνεῖλε; Tr. 882 ch. ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει Ai. 954 ch. Est pro κελαινώπαν θυμὸν ἔχει ἐφυβρίζων. — Denique non satis elucet significatio θυμῷ δ' οὔτις φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγάτηρ fr. inc. 704. Cum libris plerisque et schol. legebatur τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θυμῷ βέλη ἔρξεται ψυχᾶς ἀμύνειν; OR 892 ch. nunc editur θυμοῦ ex Flor. Δ Θ. Ex scholiorum interpretatione τιμωρίαν et θείαν δίκην locum sic concinnavit Herm. τίς ἔτι ποτ'... ἀνὴρ θεῶν βέλη ψυχᾶς ἀμύνειν; *quis satis vir est, ut deorum tela a vita sua arceat?* — De tono v. Arc. p. 59, 27. 63, 25. (I p. 819, 6.)

Θυμοφθορέω *animum excrucio.* ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ Tr. 142. Commemorat Eust. p. 575, 10.

Θυμόω. Activum *irae concitandae* significatione praeditum non dictum Sophocli; medium s. passivum potius *excandescendi ira* et *succensendi*, subinde etiam *stimulati ad vehementer faciendum animi* habet. Hac posteriore ratione dictum τί δ' αὖθις δεῖ σε θυμοῦσθαι; OC 1420, de Polynice iterum coacto exercitu bellum Thebanis illaturo. Nam quomodo de praesenti Polynicis ira, qua negabat se abducturum exercitum esse, dici possit αὖθις, quae est Hermanni sententia, non satis apertum est. Similiter σμικρῷ χαλινῷ οἶδα τοὺς θυμουμένους ἵππους καταρτυθέντας Ant. 477. Altera praevalet: θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι νοσοῦντι κείνῳ (Herculi) Tr. 543. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν 1230. — εἰς ἔριν θυμούμενος Ai. 1018. ὥστε θυμοῦσθαι παθών Ph. 323. καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων 922. θυμοῦ δι' ὀργῆς OR 344. ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ᾖ θυμούμενος OC 768 satiatus ira. καρδίᾳ θυμουμένῃ Ant. 1254. ἦ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών El. 1278. ἐν κακοῖσι θυμωθείς Ter. fr. 514, 3. — De hoc verbo quaedam observavit Valck. diatr. p. 231 a, inprimis non θυμεῖσθαι sed θυμοῦσθαι veteribus dici.

Θύρα ‖ *ianua.* Singularis Sophocli non dictus. ἀπάξας διὰ θυρῶν Ai. 301. πατρῴων πρὸ θυρῶν El. 109 an. *ante aedes paternas.* Adverbiascentis quaedam species etiam El. 78. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι; ubi θυρῶν αἰσθέσθαι τινὸς ἔνδον ὑποστενούσης coniungenda; θυρῶν est *a foribus.* — βλέφαρα κέκληταί γ', ὡς καπηλείου θύραι Phin. fr. 635. ‖ Ab *aedibus* ad *patriam* et *sedem in ea transfertur.* ἡ δ' ὠφέλησις τίς θύραισι κειμένου; OC 401. Elmsl. θύρασι, v. ad Med. 466 not. *t.* [sic Dind.] — De accentu eius generis observavit Arc. p. 100, 24: sed quantopere sese torserint in multorum vocabulorum sono ad certas regulas revocando ipso illo praecepto clarescit: non enim pugnat modo cum altero p. 96, 28 tradito, sed eo magis quis θυρά scribi exspectet, quia periectici speciem prae se fert. (I p. 820.)

Θύραζε *foras, extrinsecus.* λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραζέ γ' ἔστι μοι ἐξανύσαι βίοτον Tr. 1021 m. Vulgo βιότου: in θύραζε consentiunt libri, nisi quod in LA θ a m. pr. superscripto indicatur θύραθεν, scilicet propter coniunctum ἔνδοθεν. Illa Musgravii suspicio est, modo quod γ' ἔστι pro ἔνεστι vel ἐστί Herm.; confirmaturque a scholiasta. Alter θύραζε bene explicat οὔτ' ἀπ' ἐμαυτοῦ οὔτε ἀπό τινος τῶν ξένων. Cf. Eur. Or. 603. τά τ' ἔνδον εἰσί, τά τε θύραζε δυστυχεῖς. De tono docent schol. Il. γ 29 ibiq. Eust. p. 377, 3. EM p. 806, 10.

*Θύραθεν v. supra θύραζε.

Θυραῖος *forensis.* Nec tamen aliter dicitur, nisi de his quae *foris versantur* vel *prodeunt.* Et de prodeuntibus quidem θυραῖος ἦλθον λάθρα Tr. 533. μὴ δόκει μ' ἂν θυραῖον οἰχνεῖν El. 313. De his *qui iam prodierunt* vel *exierunt:* τίν' ἔχει στίβον, ἔναυλον ἢ θυραῖον Ph. 158 ch. Thomas M. p. 303 inde affert ἔναυλός ἐστιν ἢ θυραῖος, ex interpretatione. τόνδε βλέπω θυραῖον ἤδη Tr. 595. θυραῖος εἴπερ ἐστὶν (Αἴας) 793. καὶ μὴν θυραῖος 794. θυραίαν γ' οὖσαν El. 518. οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη fr. inc. 823, 2. Opponuntur αἱ κατ' οἶκον. — Semel tralate dicitur: ἃς ἔτ' ἄστολος χιτὼν θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται, Ἑρμιόναν fr. inc. 791, quod quomodo de Lacaenis φαινομηρίσι intelligendum sit, Plutarch. docet Vit. p. 77 a.

Θύρασι v. θύρα.

Θυρών *locus ad ianuam* s. *portam;* ut πυλών, προπυλών, προθυρών. Hesych. tamen θυρῶνας: τὰς σανίδας, καὶ τὰς ἐξόδους. — ὅπως παρῆλθ' ἔσω θυρῶνος OR 1242 *introiit.* — πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις ἐλθοῦσα El. 328 *prodiens in publicum.* De tono, de quo nemo dissentit, observare non opus.

[Θυρωρός *ianitor.* πύλης ἄναξ θυρωρέ fr. inc. 889 b ap. Et. Laur. in Milleri Mélanges de Litt. Gr. p. 32.]

Θυστάς *quod est sacrificii.* οὐ δέχονται (θεοί) θυστάδας λιτὰς ἔτι Ant. 1019 preces in sacro faciendo fusas; velut θυστάδα βοήν Aeschyl. dixit Sept. 275.

Θυτήρ *qui sacrificat.* φανεῖν θεοῖς θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι Tr. 613. ἔνθα κλῄζεται θυτήρ 659 ch. ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω 1192.

Θύω *sacra facio,* cum suffimentis tum cruenta. βωμῷ, παρ' ᾧ θύων ἔκυρον OC 1159. — θῦε El. 632. Num πρόβατόν τι θύειν Pel. II. 6 Brck. a Soph. dictum, an potius salse immiscuerit tragicis sua Arist. Av. 851 (v. schol.) non satis certum est, tamen verisimile, et omisit illa Dind. τὴν σὴν ὅμαιμον θῦσαι θεοῖσιν El. 532. χάριν τίνος ἔθυσεν αὐτήν 535. ἀνθ' ὧν μόλις ἔθυσεν αὐτήν 576. οὔκουν ἐάσεις θῦσαί με; 631. Atticis poetis υ futuri et aor. perpetuo producitur; praesentis infinitivus bis videtur corripere Ar. Ach. 790. Eur. El. 1136. Cf. EM p. 458, 2. Meinek. ad Menandr. p. 254. (I p. 821, 3.)

Θῶκος v. θᾶκος.

Θωπεύω *adulari*, *eblandiri*. σὺ ταῦτα θώπευε El. 397. Electra Chrysothemidi pro suis moribus cedenti potius quam procaciter resistenti potiorum opibus. σοὶ τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν OC 1003 i. e. simulas te meo et Atheniensium nomini fictis blandimentis adreptare velle. ἄλλους δὲ θωπεύοντες οἰκοῦμεν 1336, de exsulibus sese alienorum mori accommodantibus.

Θώσσω. θωχθείς: θωρηχθείς, μεθυσθείς Σοφ. Διονυσ. (fr. 183) Hesych. Qua significatione θωρηχθῆναι praeditum Ionicis poetis recentioribus, ei simili θώσασθαι ex Aeschylo pro εὐωχηθῆναι, item θωχθῆναι (sic enim pro θωθῆναι scribendum) et θῶξαι, hoc quidem μεθύσαι, πληρῶσαι, illud φαγεῖν, γεύσασθαι explicatum, ab Hesych. ponuntur. [De Dorica voce θῶσθαι *epulari* v. Ahrens. dial. 2, 343 sq. Lob. Rhem. 70 et 108.]

Θωΰσσω *clamo*, *appello*. φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς θώυξεν αὐτόν OC 1624. Ne ante consonam dematur augmentum, Pors. ad Eur. Phoen. 5 θεῶν ἐθώυξ', Elmsl. θεοῦ 'θώυξεν αὐτόν. Hermanno videbatur quaestione dignum, an ut ἀίσσω in ᾄσσω ita θωΰσσω in θώσσω contrahi Atticis receptum fuerit. At ι subscribitur, υ nunquam: οη certis positis in ω contrahitur etiam extra flexionem verborum, ut in βωθεῖν et βῶσαι Ionicis, sed ωυ contrahi contra omnem analogiam pugnat. — C. accus. item iungitur οἷαν τήνδε θωΰσσει βοήν Ai. 335 de clamore lugubri dictum. Nude παίσας κάρα 'θώυξεν Ai. 308. Libri sine coronide. Affert ista Moschop. Dictt. Att. v. κάρα.

I.

Ἵ. Dubitavit, num tale unquam tertiae personae pronomen fuerit, Matth. Gr. 1, 275. Sed tot sunt tamque diserta veterum testimonia, ut dubitari non patiantur. Illud vero incertum, num duplici illud forma praeditum fuerit ἵς ἵ (sive ἴς ἴ), quae Sylburgii in ind. EM v. ἵ, et Vossii sententia est ad Hymn. Cer. 102. p. 36. Possit ita videri, cum et ὅς ὅ dicantur et τίς τί et *quis qui* Latinis pariter usitata; deinde ut *hic* ex ἵ, ita *is* ex ἴς sive ἵς propagatum credatur. Sed tamen grammaticos de ἵς s. ἴς non reperio notare, qui ἵ bene norunt: v. Apoll. de pron. p. 10 B. p. 56 B. p. 69 C. p. 70 B. de synt. p. 167, 26. p. 195, 12. Dionysius Thrax p. 640, 22 eiusque schol. p. 916, 12. Draco p. 106. EM p. 588, 10. 615, 7. EG p. 394, 56, quae totidem verbis excerpta sunt ex schol. Il. α 201 haud dubie vetustiore, cf. schol. χ 410, qui commentator (ut Apollon. de pron. p. 70 B) affirmat, ἵ s. ἴ Homero indictum esse, etsi Soph. posuerit. Adde Theodosium p. 85, 14 cf. Goettling. p. 233. Intpp. Greg. Cor. p. 85. Ruhnk. ep. cr. p. 114 (Hesiod. fr. p. 185. Gaisf. Lips.). Hunc tot doctorum veterum consensum maxima ex parte ignorabat Buttm., quanquam et ipse ἵ pronomen defendit, vix dimidiam partem novit Matth. Alia quaestio est de spiritu. Libros veteres in vocula tam obscura et nescio an omnium rarissima fide dignos haberi non convenit. Plerisque veterum *leni* scribitur, Dion. Thr. p. 640, 22. schol. p. 916, 12. in Etymologico utroque, schol. Il. α 201. χ 410. Theodosio p. 85. Aspero notatum nunc legitur ap. Apollon. de pron. p. 69 et 70, sed is a Bekk. inductus est; in libro de synt. p. 167, 26 lenis emergit, sed asper p. 195, 12, nec Bekk. his duobus locis contra librorum fidem quidquam novasse videtur. Sed analogia multiplex ἵ defendere videtur. Quippe ut ex σύ σέο fit et σοῦ, ita ἕο οὗ ad aliquod ὕ revocandum videbatur, unde ἵ, παράλογον visum Apollonio p. 69 C, certe aspero recte notabitur; dein ὅς et ὅ aliis quibusdam dialectis easdem videntur partes habuisse, et sic Apollon. de synt. p. 167, 25, ἐγώ, σὺ ἴ (scr. ἵ) ἢ ὅς: Aeolibusque ut ὅς pro ὅς (Greg. p. 145) et Syracusiis ὧν pro αὐτῶν tribuitur, ita his ἴ, communiori autem et magis ad Atticam consuetudinem accedenti sermoni ἵ adscribendum videtur. Ita ex ἴ Romani suum *is*, ex ἵ *hic* deflexerunt. Possit etiam spiritus secundum significationem discrimen defendi. Nam ut Latinorum *is* relativum est, modo hunc significans, de quo adhuc loquebamur (*der*, οὗτος), modo ad idem subiectum, quod antea fuit, retorquetur (*er*, quo sensu non magis nominativum habet, quam Graecum αὐτός, sed obliquos casus omnes), sic ἴ illud vetus multis locis pronomen tertiae personae dicitur (*er selbst*, ἐκεῖνος αὐτός) aliis autem *relativum*, ἀναφορικόν, velut Apollonio de pron. p. 10 B, ita quidem, ut haec bifida ratio significationis etiam casibus obliquis maneat, cum οἷ et ἕ modo valeant *sibi*, *se*, modo *ei*, *eum* (*sich* et *ihm*, *ihr*, *ihn*, *sie*): sic fortasse discrimen illud antiquitus obtinuit, ut alterum ἵ, alterum ἴ scriberetur. Quanquam οὗ οἷ ἕ semper asperantur. Utut est, de ἵ neque in universum dubitare Matth. debuit, nec de Soph. Herm. de pron. αὐτός (opusc. 1, 330), qui etiam in eo erravit, quod ex Amphiarao desumptum pronominis exemplum dicit, cum sit ex Oenomao (fr. 418). Nec ita corrupte scriptum, quod Hermanno videbatur, ut sine melioribus libris emendari non possit. Scriptum enim ita est apud Apollonium, cuius codex accentuum et spirituum notis caret (v. Bast. ad Greg. p. 84): ει μεν ωσει θασσονα ειδωσ ειτεκοι παιδα: ap. schol. Iliad. χ 410 ita: ἡ μὲν ὡσεὶ θάσσο, ἡ δὲ ὡσιτέξου παῖδα. Unde probabiliter Dind. restituit haec: ἡ μέν, ὡς ἵ θᾶσσον', ἡ δ' ὡς ἵ τέκοι παῖδα. In fabula enim de duobus agebatur matribus, quarum utraque filii sui celeritatem praedicaret. Unum addo, παῖδα illo loco poni non potuisse, sed vel post θάσσονα ponendum fuisse, vel a grammaticis explicandi gratia extrinsecus repetendo additum; ad quod eo magis inclino, quod reliqua sat bonam trochaici tetrametri partem efficiunt. Dionysio longe aliam pronominis ἵ commemorandi causam tribuit scholiasta l. c.: καθ' ἑαυτὸ μὲν κείμενον εὑρέθη οὐδαμοῦ (scholiastae quidem), ἔοικε δὲ ἀπὸ τῆς τῶν Ἀττικῶν χρήσεως εἰρῆσθαι παρὰ τούτῳ τῷ τεχνογράφῳ· ἐκεινοσὶ γὰρ λέγουσι καὶ οὑτοσί. Quae per se quidem nihili pendenda sunt, neque enim Dionys. ea aetate tam inscite opinari potuit: sed Attica paragoge ex suffixo illo ἵ, ut οὑτοσί sit *hic ipse*, αὔταυτος, unice videtur commode posse explicari. De reliquis formis ex illo nominativo deflexis Voss. egit ad h. Cer. p. 36 sqq., nos omittimus quaerere; nec enim ad Soph. — *Genit.* et reliqui singularis numeri casus obliqui inflecti iubentur cum pronominis reflexivi sint, inclinari cum tertiae personae potestate praeditae vi carent (*eius*, *ei*, *eum*). V. Herodian. Bekk. p. 1145. Apoll. de synt. p. 139. EM p. 616, 24. cf. 294, 33. De

inflexo tono v. Apoll. de pron. p. 106 A. schol. Dion. Thr. p. 916, 27. — οὗ. μητρῴαν δ' ὅπου κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων OR 1257. οἵ non magis legitur quam ἕ. sed οἵ *ei* cum enclisi. αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα OC 1630. LA optimus et PF οἷ male, ceteri οἱ. ἁ δέ οἱ φίλα δάμαρ πάγκλαυστος αἰὲν ὤλλυτο Tr. 650 ch. cum dativo, quem vocant, ethico. ἐν γάρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ Ai. 906. ὅτε οἱ ὡρμάθη πλαγά El. 196 recte Herm.: libri σοί. De hiatu v. Dind. PSG. ed. 3. praef. p. XII. Utroque loco de tonosi librorum tacetur. Sed cum recto tono παρ' οἷ *apud se* dictum exstat Eur. El. 919 Seidl. Iam ad cognatas pergimus formas νίν μίν σφί σφίν σφίσιν σφᾶς s. σφάς. Nam σφῶε et σφῷν tertiae personae non comparent. —.— ‖ Μίν legebatur Tr. 388. εἴ μιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις et Achill. Am. 164. δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι μιν ἤρικον. Illo loco contra libros Brunckius reposuit εἴ νιν; Iunt. 2 εἰμί, unde haud improbabilis coniectura Hermanni, fuisse qui distinctione post λέξειεν posita legerent εἰ μή. Sed νιν solum tragicis usitatum satis certum post Valck. ad Eur. Hippol. 1253, et recte ap. Aeschyl. Sept. 435 contra libros νιν a Brunck. repositum est, inscite repugnante Wellauero, qui μιν servavit Eum. 621. Homericum morem secuti librarii, quibus in tot scripturae alterius et emendatioris exemplis non plus tribui debet, quam scholiastae Pindari Nem. 6, 90, qui illam ex Achill. Am. particulam servavit. [Atque Pindarum quidem, in cuius Olympicis carminibus quinquiens vel optimi libri μιν exhibent, in reliquis carminibus viciens semel, ubique νιν i. e. Dorica forma esse usum demonstravit Ty. Mommsen. in Annal. Fleckeis. 83. p. 44—47.] —.— ‖ Νίν pro αὐτόν dictum Ph. 14. 169 ch. 407. 445. 569. 721 ch. 823. 1014. 1113 m. OR 123. 248. 466 ch. 642. 718, ubi cave νιν pro αὐτῷ positum putes; 763. 768. 843. 855. 887. 942. 1133. 1174. 1176. 1271. OC 54. 297. *638 [secl. Dind.]. 692 ch. 704 ch. 1602. Ant. 1041. Tr. 43. 68. 70. 276. 289. 354. 606. 755. 779. 805. 839 ch. 965 an. 970 an. Ai. 82. 121. 384. 625 ch. 771. 915. 1157. El. 486 ch. 528. 736. 749. 753. 757. Sed omnium generum est; inde pro αὐτήν dictum OR 1265. OC 314, quod idem schema atque OR 718, καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος. 712 ch. 986. Ant. 432. 491. 827 m. 952 ch. Tr. 312. 937. 940. 1141. Ai. 652. 1302; αὐτό autem aequat significando Tr. 145: τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται χώροις, ἵν' αὐτοῦ, καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ κλονεῖ. In OR 397 structura est κατὰ τὸ σημαινόμενον: ἐγὼ μολὼν ἔπαυσά νιν, non, quod proxime praecesserat, αἴνιγμα, sed quod remotius est τὴν ῥαψῳδὸν κύνα, Sphingem. Porro et *duali* et *plurali* substituitur, idque agnoscit Apollon. de pron. p. 108 A exempla ex Pindaro et Bacchylide afferens, sed causam figurae repetens ab Homero inde. Pro αὐτά igitur dictum est: ἀλλά νιν κομίζετ' εἴσω δμῶες Ant. 577, quod non solam Ismenam spectare sequentia admonent, ἐκ γὰρ τοῦδε χρὴ γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ' ἀνειμένας. Pro αὐτούς: οὐδέ νιν (νόμους scil.) θνατὰ φύσις ἀνέρων ἔτικτεν OR 868 ch. Pro αὐτάς: ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν (τὰς ὄψεις) οὔτις ἀλλ' ἐγώ 1331 m. τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν εἴποι λεώς νιν OC 43. Pro αὐτά: (κτερίσματα) πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον νιν El. 436. σύ τοι λέγεις νιν 624 scil. πόλλ' ἄγαν. De *duobus* denique sed non *duali* sed *plurali* numero prolatis: σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας OC 1123 sive τάσδε, Antigonen et Ismenam, sive τέκνα subaudias, quod remotius est. κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κόνις Ant. 601 de eisdem. cf. Valck. ad Eur. Hipp. 352 et ad Adoniaz. p. 212. cf. Eur. Bacch. 979. Hel. 1561. Phoen. 1173. Horum haec quandam sermonis peculiarem rationem habent. αὐτὸν δ' ἐκεῖνον, εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως, φρονεῖ νιν ὡς ἥξοντα Tr. 289, propter νιν praeter necessitatem ingestum. Simile est, quod comparavit Pors. praef. ad Hec. p. 10: κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα, κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον OR 248. — σφεῖς σφῶν non legitur ap. Soph.; σφίσιν autem OC 59: οἱ δὲ πλησίοι γύαι τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν ἀρχηγὸν εἶναι = αὐτοῖς. Pro ὅτι σφίσιν ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ δή El. 1070 ch. iure Schaef. Herm. ὅτι σφι de coni. v. Herm. Rectum tonum σφίσιν servat, Apoll. de pron. p. 125 A. — σφᾶς s. σφας i. q. αὐτούς vel αὐτάς: Ζεὺς καὶ σφᾶς [καί σφας Dind. ex LA] ἐσιδὼν πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους Ant. 128 an. *καί σφας κακοὺς κάκιστα ξυναρπάσειαν (Ἐρινύες) Ai. 839 [notavit schol.]. δοκοῖμ' ἔχειν σφας OR 1470 Herm. ex cod. Pal. σφάς, vulgo enim σφᾶς. ἀλλ' οἴκτισόν σφας 1508 ex LA eraso [qui super σφας positus fuerat] gravi: vulgo σφᾶς. ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην (scil. ἐπεύχου) OC 486. Elmsl., contra quem h. l. Hermannus dicit, σφᾶς dedit adversus librorum fidem; ad Med. 1345 grammaticos veteres antestatus, qui σφᾶς semper tonum rectum servare tradiderint. Sed non tradidit ita, quem maxime suspicit, Herodianus, sed pronomina *omnia a σφ incipientia* in vocabulum antegressum tonum reiicere: schol. Il. β 255. ζ 367. ξ 134. ψ 138, cum quo consentit Arc. p. 140, 24. cf. Io. Charac. p. 1154 B. Nam quod in epitome Herodianea Bekkeri p. 1143 hoc praeceptum ad sola disyllaba a σφ incipientia revocatur, casu vel epitomatoris negligentia factum est. σφάς inclinari correpto α diserte tradit Apollon. de pron. p. 127 B. p. 128 A. Cf. Buttm. Lexil. 1, 61. Gr. 1, p. 296. —.— ‖ Semper inclinantur σφί σφίν σφέ. Apoll. de pron. p. 124 C. p. 128 A. σφίν pro αὐτοῖς dictum est: φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην ἀεί OC 444. οὐδέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε ὄνησις ἥξει 451. ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεί Ai. 570. Item σφί. ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην ἔριν κατασβέσειαν OC 421. Unum hoc ap. tragg. formae eius exemplum est, quod cum nusquam videatur ad metrum esse necessarium, de fide dubitat Matth. Gr. 1. p. 148 not. 6 coll. Elmsl. ad Med. 393, quo loco Brunck. ex membr. σφι edidit. Ipsa tamen raritate et librorum consensu σφι ap. Soph. tutum videtur. [Dind. Elmsleio obsecutus σφιν dedit.] — σφέ i. q. αὐτούς vel αὐτάς: ὅτι σφ' ἀνάγκῃ τῇδε πληγῆναι χθονί OC 605. τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου πατὴρ κακοὺς κακῶς φθείρειαν Ai. 1389. μή σφε περιίδῃς OR 1505. φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας OC 1669 ubi LB PA Ricc. σφε, cett. δέ. — Sed qua καταχρήσει νιν pro αὐτούς, αὐτάς, αὐτά, eadem σφε pro αὐτόν et αὐτήν, σφίν pro αὐτῷ dictum est. σφέ pro αὐτόν habemus: ἐξικέτευσε ἀγρούς σφε πέμψαι OR 761. αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαί σφ' ἔχουσι OC 40. ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφε Ant. 44. εἴ τοί σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ 516. ὃ δ' ὡς ὁρᾷ σφε 1226 Creon Haemonem. Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει Tr. 121 ch. *τότ' ἢ θανεῖν χρείη σφε ἢ ζῆν 166 [secl. Dobr.]. ἔγωγέ τοί σφ' ἔλειπον ἰσχύοντα 234. ἐν μέσῳ σκάφει θέντες σφε 804. εἰ γάρ σφε Κενταύρου χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα 831 ch. ἐγώ σφ' ἀπείργω Ai. 51. μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει 74. Pro

αὐτήν: λέγεται χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι (Τροίαν) Ph. 200 an. μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν; Ant. 772. ἐπεί σφ' ἐγὼ ᾤκτειρα δὴ μάλιστα Tr. 463. τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φῄς; 878. ἐξαίφνης σφ' ὁρῶ θάλαμον εἰσορμωμένην 912. πρίν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός; 1133. [σφε praecipue poni post vocabula in σ desinentia quo iure dixerit M. Schmidt. in ZOG 1865. p. 17 non video.] — σφίν pro αὐτῷ dictum aperte OC 1490 ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην. De Theseo loquitur. Hoc a Suida agnitum; σφίν: αὐτοῖς. καὶ ἀντὶ τῆς οἱ ἀντωνυμίας παρὰ Σοφ. ἔδει γὰρ τελεσφόρον χάριν δοῦναι σφίσιν. οἱ αὐτῷ. Pro σφίσιν corrige σφιν. Hoc et Elmsl. probavit ex Hom. hymn. Pan. 19, Herm. usus Aesch. Pers. 761. Lob. ad Ai. 801 ex Lycophronis Cassandra afferens v. 1142 ubi σὺν δέ σφι pro σὺν αὐτῷ dici non haesitantes profitentur interpres Graecus, Reisigius enarr. p. 181. Buttm. Lexil. 1, 60. Vossius ad hymn. Cer. p. 36; negat imperite, ut multa, Bernhardy Synt. p. 62, etsi paucula illa, quae memorat transeundi a singulari ad pluralem numerum exempla, idoneas rationes habent a Sophoclei loci indole alienissimas. (I p. 826, 18.)

Ἰαῖ. ἐν δὲ τῷ Τρωίλῳ βάρβαρον θρήνημα τὸ ἰαί Hesych. v. Ἴαννα relatum vulgo ad Captiv. fr. 54. Ap. Aristoph. ἰαῖ gaudii exclamatio. Sec. Herodian. π. μ. λ. p. 27, 11 scribendum inflexo accentu, etsi non nominatim praecipitur.

*Ἰαίνω v. ἐκτείνω.

[**Ἰάκχιος v. Ἰαχαῖος.]

Ἴακχος (◡) deus *Iacchus*. τὸν ταμίαν Ἴακχον Ant. 1152 expl. Musgr. Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερως Ἴακχος αὑτῷ μαῖαν ἡδίστην νέμει fr. inc. 782. De hoc deo, quem Soph. in Antigona cum Baccho Thebano Semelae filio confudit, omnia quae sciri possunt collegit Lob. Agl. 2, 821 sqq.

Ἰάννα. Ἴαννα: ἐν μὲν Αἰχμαλωτίσι (fr. 54.) Σοφοκλέους ἀπέδοσαν Ἑλληνικῇ, ἐπεὶ Ἰᾶνας (sic scribe pro Ἴαννας, non Ἴωνας vel Ἰάονας, ut malebat Casaub.) τοὺς Ἕλληνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τριπτολέμῳ ἐπὶ γυναικός, ὡς καὶ ἐν Ποιμέσι. τινὲς δὲ τὴν Ἑλένην Hesych. Nihil impedit, quominus his locis omnibus Graecam mulierem Ἰάνναν dictam poetae existimemus, sive Helenam, ut in Captivis, sive aliam. Arc. p. 8, 6 emendatus a Lob. de mot. adi. I. p. 11 Δωριάν et Ἰάν i. q. Δωριεύς et Ἴων inter propria enumerat; ab Ἰάν factum Ἰάννα, quod certe propenacute scribi non potuit; rectius autem Ἰάνη, Ἰάννη s. Ἰήνη diffingi me monuit Lob. Mutari tamen in vocabulo semel dicto nihil potest. [Dindorfio videtur Hesych. scripsisse Ἴαννα in lemmate et Ἴαννας in eis quae sequuntur: PSG ed. 5 ad fr. 54. In Th. LGr. 4. p. 490 pro Ἴαννας voluerat Ἰᾶνας ut Lob. Prol. 32 et M. Schmidt. ad Hesych. l. c.]

Ἰάομαι (ῑ) [Curt. Et. n. 591] *medeor*. πῶς σῶμ' ἂν ἰῴμην τὸ σόν; Tr. 1210. κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά Alead. fr. 98, 2. εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακά Scyr. 501, 1. (I p. 827, 2.)

Ἰάπτω. Proprie *tangere, contrectare*. ὅπως μοι Νύσια ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃς Ai. 700 ch. Afferunt Eust. p. 17, 12. Zonar. 1. p. 345; quorum ille quidem male explicat ἢ τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι παρὰ τὸ ἔπω, ἴπτω ἢ ἐπιπέμψειν. Cf. Herod. ap. EM p. 1, 40. Nec rectius Herm. *iactandi* significatione usitata praeditum esse ait, ut de saltatione dicantur, quae de pedibus manibusque saltantium propria sunt. Lob. ut ἰάλλειν et ἅλλομαι, ita ἰάπτειν et ἅπτω consociari cognatione ratus, velut etiam Passov. in lexico fecit, iure repetit *a manibus in saltando conserendis*, unde non χεῖρα solum χειρὶ συνάπτειν, sed etiam χορὸν ἅπτειν dictum, Aesch. Eum. 307. Confines sunt *propinquandi* et *tangendi* significationes: Hesych. ἄψω: προσεγγίσω, δήσω ex Cratino; similiaque Zonar. t. I. p. 366, apud quos cadentis Graecitatis more προσεγγίζω transitivum est. Idem Hesych. ἴαψεν: ἔπεμψεν, ἔβαλεν, ἔδωκεν, ἔδησεν (male enim vulgo ἔδεισεν legitur), ἔφθειρεν. ἐνίκησεν. Nec male schol. vet. ὅπως μοι συνάψῃς ὄρχησιν ποιουμένῳ παντοίαν: *mecum saltante manum conseras*, id est *choreas ducas*. Tralatum est, velut ἅπτεσθαι, καθάπτεσθαί τινος *conviciis attrectare aliquem*, λόγοις ἰάπτων Ai. 501, ex Homero expressum Il. ζ 459, memoratum Eust. p. 17, 5, ab Aeschylo Sept. 388 ὀνείδει θένειν dictum.

Ἴασις *medela*. ἣν εὑρίσκον ἴασιν μόνην OR 68. οἷς (πήμασιν) ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν El. 876. ἐκ τῶν τοιούτων χρή τιν' ἴασιν λαβεῖν Thyest. fr. 236, 3.

Ἰατήρ *medicus*. Tralate ὧν ἔχω παιώνιον καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν Tr. 1209. Musgravium ὧν ἔχω et iuxta appositum τῶν ἐμῶν κακῶν offendit; Hermanni explicatio quaesita videtur. Ego multa eiusmodi ἐκ παραλλήλου dici poetis intelligo.

Ἰατόριος *medendo inserviens*. Femininum cum synesi de *arte medica* dicitur. τίς ὁ χειροτέχνης ἰατορίας Tr. 1002 an.

Ἰᾱτρός *medicus*. Proprie: οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ Ai. 581. Schol. Aristid. t. 2. p. 18, qui inepte πρὸς ἀργόν dicit. ἰατρός ἐστιν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν fr. Ter. 514, 5. Tralate: ἐκείνης ὕπνον ἰατρὸς νόσου Eriph. 207: legebatur ἰατρόν, correctum a Valck. ad Hippol. p. 313. ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων Ph. Troi. 626.

Ἰαύω (ῐ) [Curt. Et. n. 587]. Lexicographi veteres et *pernoctare* et *dormire* et *versari* interpretantur. (ἀναστρέφεσθαι Hesych.) Est autem haud dubie ab ἄω, αὔω praefixo ι ut in ἰάλλω ἰάπτω ἰάχω, ut antiquissimam notionem fuisse oporteat *spiritus ducendi*, gravioris maxime qualem consopiti ex imo pectore trahunt. — οὔτ' ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν Ai. 1204 ch. Vulgo sequens eo trahitur ἐρώτων: emendavit Herm. Bothius olim ἐννύχιον θύρσον ἰάκχειν coni. pro sensu loci ineptissime. (I p. 823, 3.)

Ἰαχαῖος, Ἰάκχιος *lamentabilis* vel *Bacchicus*. In OR 1219 ch. libri plerique δύρομαι γὰρ ὡς περίαλλ' ἰαχέων ἐκ στομάτων. Cod. Brunckii C ἰαχαίων, quod Brunck. probat ab ἰαχή quippe propagatum, in aliis est ἀχέων aut ἰαχείων, Erf. secundum Herm. ἰακχίων. Eo mihi videtur glossa plerorumque codd. φωνῶν spectare; non enim participium arbitror in mente explicantibus fuisse, sed genitivum vocabuli φωνή, ut simul στομάτων interpretaturi fuerint. Elmsl. ἰαχέων servavit, non ut adiectivum esset ab ἰαχή ductum, quod irrisurus Erfurdtium scripsit, sed participium ab ἰαχεῖν. Sed neque de praesente ἰαχεῖν satis certo constat, neque non contractum in ἰαχῶν protulisset poeta. ἰάκχιος formam habet regulae analogiae convenientissimam, velut a Βάκχος, Βάκχιος fit; verior autem Brunckii scriptura.

Ἰάχω *insono*. ὁ καλλιβόας αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν Tr. 642 ch. sic LA. Elmsl.,

quod versus antistrophicus a spondeo ordiatur, ἀχῶν coniecit ad Heracl. 752 [recepit Dind.]. Sunt qui ἰαχεῖν unice commendent; quod cum barytono ἰάχω iuxta constat: Eur. Phoen. 1295. Heracl. 752. 783. 953. Orest. 814, nec authypotactum esse ἰαχεῖν putaverim memor Herodiano notatorum Il. ξ 421: ἰάχοντες, ὡς ὀρέγοντες, ὅθεν βαρυτονεῖν δεῖ ἰάχων, ὡς ὀρέγων. Cf. ad ε 302, ubi Tyrannio quidem ἰαχῶν scripturus erat, ut ἰαχοῦσα ε 343. Haec Herodian. antiquam paradosin et Aristarchum secutus; et confirmantur ab Arc. p. 154, 13 τὰ διὰ τοῦ αχω τρισύλλαβα βαρύνεται, στενάχω, ἰάχω. ταῦτα δὲ καὶ ἀπὸ περισπωμένων, ἰαχήσω, στεναχήσω. Hoc est, formis ἰαχήσω στεναχήσω subiici ἰαχῶ στεναχῶ, thematica praesentia; nisi scribendum στοναχήσω. Alia quaestio haec est, num scribatur ἴακχος, non de deo, sed de sono et cantu (cf. Iacobs. ad Anth. Pal. 3 p. 566) ἰακχή, ἰάκχειν, ἰακχήσω, cum longa media opus. Et α produci subinde iam Markl. viderat ad IA 1036. Recte Elmsl. ad OR 1222 olim α ambigua esse mensura dixerat. Post ad Heracl. 752 ἰαχεῖν media correpta aoristum esse nec extra indicativum modum dictum, quod supra refutavimus, ἰαχή vero et ἰαχήσω saepe pro Doricis ἀχεῖν, ἀχήσω Atticisve ἠχεῖν, ἠχήσω non satis animadversis invecta esse. In his ignorantia metrorum ita falsus est, ut ἰαχήσατε Heracl. 752 secundam producere affirmaret, quae ut in glyconeo ambigua potest esse; dein si ἠχή s. ἀχή pro ἰαχή substituatur, quid faciet his: ἴαχος s. ἴακχος ᾠδά Eur. Cycl. 69. ἴακχον s. ἴαχον νεκρῶν Troad. 1220. πτεροῖσι κρέκοντες ἴαχον s. ἴακχον Ἀπόλλω Ar. Av. 777. ἰαχαῖς τε νύμφαν Eur. Troad. 351; quibus non convenit ἦχος ἠχή, vel quod metro non congruit, vel quod adiectivo opus, quale ἦχος nunquam fuit, ut taceam ἄχος Atticis inauditum videri. Nunc quidem in his et similibus certatim inserunt κ. Sed cum non sit dubium ἰάχειν et ἰαχή ex stirpe αχ s. ηχ prosatum esse, unde ἠχεῖν ἠχή, Dorice ἀχεῖν ἀχά dicuntur, antiqua pronuntiatio ea fuisse videtur, quae mediam producat: ἴαχον vero correpta media secundum Homericam consuetudinem conformata, apud quem augmento et arsi metrica accedente dactylum efficit. Scribendum igitur etiam ἰαχή, ἴαχος, ἰάχιος sive breve sit sive longum α.

Ἰδαῖος (ῑ) *Idaeus*. De Troiana ora dictum ἀπ' Ἰδαίας χθονός Ai. 434. σὺ δ' αὖθι μίμνων που [sic Xylander: τοῦ vel τήν libri] κατ' Ἰδαίαν χθόνα ποίμνας Ὀλύμπου συναγαγὼν θυηπόλει Polyx. fr. 468: scribendum fortasse τῇδ' ἐπ' Ἰδαίᾳ χθονί [commendavit Welck. Gr. Trag. p. 177]. Ἰδαίᾳ μίμνω λειμώνια ποιᾷ μήλων Ai. 601 ch. Herm. Ἰδαῖα. [Lob. Ἰδαῖα... ἔπαυλα. Wecklein. Ἰδᾶδι reliquis quoque mutatis.] (I p. 829, 14.)

**Ἰδέ *et*. Ant. 967 ch. παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων διδύμας ἁλός, ἀκταὶ Βοσπόριαι ἰδ' ὁ Θρῃκῶν Σαλμυδησός in apogr. Tricl. legitur, quod Herm. utpote non alienum ab epica dactylicorum numerorum ratione recepit [item Dind.], etsi unicum videtur hoc esse eius particulae ap. tragg. exemplum. Nam Erf. observavit ap Aesch. Pers. 888 ἠδέ metro postulari. Sed ap. Soph. iam propter lacunam ab Erf. et Herm. metri indicio positam non certissima scriptura est.

Ἴδιος (⏑⏑) *singulis proprius*, *privatus*. οὐδ' ἐπαισχύνεσθε γῆς οὕτω νοσούσης ἴδια κινοῦντες κακά; OR 636 privata odia cientes.

Ἰδού adverbium demonstrantis vel attendere iubentis, ut ἄθρει, *en*, quod consensu acui praecipiunt grammatici, quippe quod a verbi natura desciverit: Eust. p. 752, 4. Arc. p. 183, 25. Schol. Dion. Thr. p. 1237. Bekk. cf. Graev. ad Luc. t. 3. p. 572. Oudend. ad Thom. M. p. 468. Valck. ad Herod. 3, 40. ἐπίρρημα συγκαταθέσεως vocat Suid. v. ἰδού, explicans λάβε, κράτει — ἰδοὺ δέχου, παῖ Ph. 776. ἔα, ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος OC 1477 ch. ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις El. 1410. ἰδού μ' ἀναταράσσει ὁ κισσός Tr. 217 ch. [ubi ἰδού geminavit Dind.]. ἰδοὺ θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας 1079, ubi minime convenit distingui post ἰδού cum Hermanno [et Dind.]. ἰδοὺ προτείνω 1184. ἰδοὺ διοίγω Ai. 346 ne hic quidem necessaria distinctio, quanquam video in eccyclemate inducendo post ἰδού potuisse vocem subsistere. ἰδοὺ δοῦπον αὖ κλύω τινά 870 ch. Schol. et libri bis ἰδοὺ ἰδού, quorum alterum metri indicio Herm. delevit. — ἰδοὺ δὲ φοίνιον μάσθλητα Andromed. fr. 137. Non satis certo constat adverbium Ph. 1469, ubi Brunckii membr. et edd. vett. ad sensum minime apte χωρῶμεν ἰδοὺ πάντες ἀολλεῖς; nemo enim erat cui sese abiturum monstraret chorus vel attentum faceret, sed se ipse hortatur ut saepe in ἐξόδῳ fit. LA Flor. Γ Θ ἤδη contra versum. Tricl. Buttm. χωρῶμέν νυν, Brunck. Erf. χωρῶμεν νῦν, Gl. cod. Tricl. χωρῶμεν δή, quod Herm. recepit [itemque Dind.], mutatum in ἤδη a librariis existimans, unde metricorum correctiones ἰδού et νῦν exstiterint.

Ἴδρις (⏑) *sciens*, *peritus*. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις OR 1087 ch. Quam explicationem sequente Erfurdtio Herm. olim protulerat in Mus. Ant. Stud. 1, 168, ut κατὰ γνώμην ἴδρις esset *ex animi sententia intelligens*, hoc est, *quantum cupio*, eam nunc languidi aliquid habere affirmat, quod minime inest: inesset autem, si ex eius sententia ita refingeretur lectio εἴπερ ἐγὼ μάντις ὀρθός εἰμι καὶ γνώμαν ἴδρις. — κακᾷ μ' εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ OC 525 an. [sic recte scribitur post Mudgium:] libri ἴδρις, sed Oedipum ignarum dici oportuisse satis manifestum est. Structura κατὰ τὸ σημαινόμενον eadem Tr. 649 ἴδριες οὐδέν ch. — C. *genit.* dicitur: εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις El. 608. — στρατοῦ καθαρτὴς κἀπομαγμάτων ἴδρις fr. Captiv. 32, 1. ἴδριδα fr. inc. 889 apud EM p. 42, 40: ἴδρις ἄιδρις. ἡ γενικὴ ἀίδρεως... οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ. ὥστε ἁμάρτημα τὸ παρὰ τῇ Σαπφοῖ πολυΐδριδι καὶ παρὰ Σοφ. ἴδριδα καὶ παρὰ Φρυνίχῳ ἴδριδες. Eandem rem tangunt schol. Hom. Il. γ 219 et Eust. p. 407, 38. — De tono praecipit Arc. p. 28, 17; de spiritu EM p. 466, 37 coll. Gud. p. 279, 2. Lex. π. πνευμ. p. 227; cuius tamen auctor in libris nonnullis aspero spiritu notari observat. Credo factum ab his, qui Atticam per omnia aspirationem putarent esse. (I p. 830, 25.)

Ἱδρυτέος (- -). Neutrum ἱδρυτέον *sedendum est* adsignificat quietis tarditatem. οὐχ ἱδρυτέον Ai. 809, quod duobus versibus post οὐχ ἕδρας ἀκμή effertur. De spiritu illi notarunt, quos in ἴδρις produximus testes.

Ἱδρύω *considere facio*. Passivum *sedeo*, tralate *moror*, *versor* significat; quo sensu ποῦ κλύεις νιν ἱδρῦσθαι χθονός; Tr. 68. Media praesentis corripitur.

Ἱδρώς (-) *sudor*. ἱδρώς γέ τοί νιν [ἱδρῷ ῥέον τε Dind.] πᾶν καταστάζει δέμας Ph. 823. ἱδρὼς ἀνῄει [ἱδρῶς ἀν ἤει LA] χρωτί Tr. 767. κάρα στάζων ἱδρῶτι

καὶ χέρας ξιφοκτόνους Ai. 10. Male propter ξιφοκτόνους χέρας ἱδρῶτα χερῶν de sanguine intelligas. De mensura simul et tono v. schol. Il. δ 27 et Arc. p. 93, 14. Gr. Herm. p. 451.

Ἰ δ υ ῖ α n. pr. [Medeae mater. v. Nauck ad h. fr.] τὴν δ' Ἰδυῖα πρίν ποτε Ὠκεανοῦ κόρη τίκτεν (Br. γ' ἔτικτεν) Scyth. fr. 491. Schol. Ap. Rh. 4, 223 Εἰδυῖα. Tetrametros trochaicos restituit Valck. diatr. p. 224. Eadem scripturae discrepantia apud alios etiam scriptores regnat: v. Heyn. ad Apollodor. 1. p. 94. Wellauer. ad Apoll. Rh. 3, 243. Apud antiquos tenuior forma praestabilior, v. schol. Il. α 608, cum quo consentit Eust. p. 1154, 34. 1193, 26. Nam EG p. 162, 39, cui nihil aliud propositum videtur fuisse, nisi ut de accentu secundum participii vel nominis proprii usum variante exponeret, etsi utrumque εἴδυια scriptum exhibet, propter innumera scripturae vitia nihil tribuendum est fidei. Et ap. Soph., si recte restituit Valcken., versus lege Ἰδυῖα defenditur. (I p. 831. 7.)

Ἱ ε ρ ε ύ ς (ῐ) *sacerdos*. οἱ σὺν γήρᾳ βαρεῖς ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός OR 18. Atticam formam Brunck. restituit. Coniecerunt ἱερεὺς ἐγὼ μὲν Ζηνός distinctione ante ἱερεύς posita. Pluralem et schol. defendit et Eust. p. 775, 21, hic quidem illo rectius de pluribus sacerdotibus intelligens, quorum Iovis sacerdos pro ceteris loquatur.

Ἱ ε ρ ί α *sacerdos femina*. τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερίας Δωδωνίδας Niptr. fr. 401, 4. Tenuior scriptura metro tuta est. ἱερείαν etiam ultima producta certissimi, quos in ἀγνοία et ἀληθεία produximus, testes ap. Atticos dictum fuisse ostendunt. Adde Arc. p. 194, 26 et Reg. de Prosod. p. 439 Herm. Non adversatur Herodian. Lobeckii p. 456, is enim ἱερείαν de sacerdotio Attice dici negat, ait ἱερωσύνην. [Errari in his ab Ell. monuit Dind.: tragicos ubi opus scripsisse ἱερία pro genuino et vetere quod erat ἱέρεια, de quo v. Lob. Prol. 42, docuit idem in Annal. Fleckeis. 99. p. 714.]

Ἱ ε ρ ό λ α ς [Lob. Prol. 387]. ἱσισός (Heringa ἱ ε ρ ε ύ ς) explicans Hesych. ex Captiv. fr. 55 explicandae formae haec addens corrupte scripta: ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροιδὰν ἢ γεροῦντος λέγει. Emendat Dind. ὡς καὶ τὸν γ έ ρ ο ν τ α γ η ρ ό λ α ν λέγει. Illud si ex trimetris est, ἱρόλας scribendum. [De parilibus vocibus κοιόλης, χορυπτόλης, μαινόλης, σκωπτόλης v. Lob. Prol. 129.]

Ἱ ε ρ ό ς (◡) *sacer*. [*Scriptura:* Certe legitur ἱρός OC 16, quod rarum esse ap. tragg. monuerunt Fix. ad Eur. Ion. 1317. Nauck. in Annal. Fleckeis. 85, 185: Dind. vero paene omnibus locis quibus per metrum licebat ἱρός scripsit: retinuit ἱερός, quam formam Nauck. l. c. Sophoclem ubique posuisse censet, tantum his locis OC 1763. Ai. 1221. Ph. 706. 943. 1215. Tr. 995. fr. 480, 2 et 5 cf. Dind. ad OC 16 ed. Ox. 3. De lyricis v. Renner. in Curtii gr. Stud. 1, 184 sq.] || *Adiective* dictum de re: φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον Ph. 706 ch. ἱερὰν γῆν hinc enotatum Eust. p. 789, 10. Simile est ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον Σαλαμῖνος Ai. 859. Eust. ex Soph. commemoravit ὄμνυμι πέδον γῆς p. 436, 44, quem Valcken. olim huc respexisse putavit, in nomine poetae erravit, Euripidem Med. 746 nominaturus. — σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδα Ph. 1215 m. Sperchium flumen dicit. μήτ' ὄμβρος ἱερός OR 1428 aquae elementum, v. Musgr. Et gloss. cod. Par. B οὔτε τὸ ὕδωρ. χῶρος δ' ὅδ' ἱερός OC 16. Codd. optimi LA et B item Suid. et Zonar. in v. ἱ ρ ό ς, quam scripturam citra metri necessitatem non obtrudendam scenicis censeo. Ex crebritate autem et ubertate fecunda arborum et frondis intactae locum sacrum esse Antigona observasse videtur: quod ipsis Himerii verbis usus recte exposuit Wernsdorfius p. 795. χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἐστί OC 54. τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξευρεῖν 1545. θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος ἔχει 1763 an. τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα Ant. 878 m. Solis lucem. At πῦρ ἱερόν, τῆς εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος Rhizot. fr. 480, 2 *faces* sunt, quas circumferens fingitur. ἕρκος ἱερόν Tr. 607. Schol. ὁ βωμός, ἢ τὸ ἱερόν. Locus est circa altaria in quibus sacrificatur, sacro collustratus igne. — κρηπὶς βωμῶν ἱερῶν Tr. 995 an., sic ut vulgo legitur sententia et ieiuna et, si sequentia spectes, inepta. Herm. partim de Musgravii sententia ita emendavit ut ἱερῶν οἴων (quod sequitur) coniungantur. Sic substantivum est. τὰς ἱερὰς Ἀθάνας Ai. 1221 ch. τὰ τόξα μου ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει Ph. 943. Herm. explicat ἱερὰ ὄντα Ἡρακλέους *cum sint Herculi sacra*, ut mihi videtur, parum apte. Sic interpretor *sacra illa, quae quondam Herculis Iove prosati fuere*, ut sanctimoniae causa nomine Herculis addito reddatur. — δαιμόνων ἀγάλμαθ' ἱερά OR 1379. ἱερὰς χοάς OC 469. ἱερὰς τριόδους Rhiz. fr. 480, 5. De inc. 936 vide Ῥειτά. — De *homine* semel Sophocles: ἥκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβής τε OC 287. — || *Substantive* dictum *rem divinam* s. *sacrificium* significat. De Tr. 995 an. dictum. μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμην' ἱερά El. 281 cod. Lips. a ἱρά eraso ε. θεοῖς αἴθειν ἱερά Ph. 1033. — De accentu et consensus est et generatim notavit Arc. p. 71, 6. (I p. 832, 17.)

Ἵζω *consideo*. εἰς παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον ἵζων Ant. 1000.

Ἰ ή ι ο ς [Lob. Path. 1, 70]. Eust. p. 500, 43. ἰ ή ι ο ν β έ λ ο ς ab ἰέναι, sed ἰ ή ι ο ν β ο ή ν, τὴν θρηνώδη ab ἰώ ducit. At Hesych. v. ἰ ή ι ο ς: δασέως μὲν ὁ Ἀπόλλων, ἀπὸ τῆς ἀφέσεως καὶ τῆς τοξείας, ψιλῶς δὲ ἀπὸ τῆς ἰάσεως· ἰατρὸς γὰρ ὁ θεός. Similia EM p. 469, 50. Haud dubie antiquorum haec, diversitatem significationis a spiritus discrimine repetentium. Quibus pergit Hesych., ea magis ad rem sunt: ἀλλὰ καὶ θ ρ ῆ ν ο ν σημαίνει, ὡς Σοφ. Τρωίλῳ (fr. 558.) καὶ Ἴων Εὐρυτίδαις. ὡς αἴ λ ι ν ο ν, ἰ ά λ ε μ ο ς. Sic videri ἰήιος possit substantive dictum fuisse, nisi haec ad exclamationem ἰή spectant. Suidas v. ἰηίων allato loco Soph. OR 173, quem etiam v. ἀνέχει affert, item EM p. 463, 19 et Eust. p. 1020, 23, ita interpretatur: τῶν μετ' εὐχῆς γενομένων· ἢ τῶν λοιμικῶν. Ἰ ή ι ο ς γὰρ ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὃν ἡ ἁγνεία τοῦ λοιμοῦ ἀναφέρεται. ἢ ὅτι ἐπίφθεγμα κοινόν ἐστι καὶ Ἀρτέμιδος. αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀφιᾶσι φωνάς. οἱ δὲ ἀκούουσι τῶν θ ρ η ν η τ ι κ ῶ ν. Hesych. sua ex Orione deprompsit, ap. quem prave scripta et in compendium redacta exstant p. 78, 14, qui ipse quoque Oedipodis l. c. afferens ἰ η ί ω ν κ α μ ά τ ω ν τῶν θρηνητικῶν interpretatur. Cum ἰάλεμος componitur EM p. 463, 53 et sane utrumque ab exclamatione ἰή provenit, sed illud male, quod omnes admoventur machinae, quibus ἴηος (sic) ἰήεμος, ἰήλεμος ab ἵημι repetantur. Sed p. 469, 41 et schol. Ar. Ran. 1307 exclamatio ipsa ἰή ab ἵημι ducitur, quasi ἵη ἵη βέλος, quod acclamatum Apollini fuerit Pythonem serpentem interfecturo. Gravius est, quod Aristarchum ipsum quoque ab ἵημι, unde sit ἤιος, non ἤιος, ducentem aspirasse discimus p. 469,

54, quae doctrina petita est ex schol. Il. ο 365. υ 152; is Herodianum autem adversarium nactus est, qui etsi originationem illam non improbabat, tamen ἥιος, sive asperetur sive leniter pronuntietur ἤιος, utcunque leni spiritu notandum ex analogiae ratione docuit. Ap. Soph. bis est Apollinis cognomen: ἰήιε Δάλιε Παιάν OR 154 ch. et ἰήιε Φοῖβε 1096 ch.; bis de *re lamentabili* οὔτε τόκοισιν ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες OR 173 ch. et ἰήιον, quod supra attulimus (Tro. fr. 558). Haec omnia optime ad exclamationem lamentantium revocantur ἰή, unde Ἰήιος, sicut ab εὐοῖ Εὔιος: Apollinem, quippe pestilentiae et auctorem et averruncum eo nomine compellatum esse mirum non est. (I p. 833, 12.)

Ἵημι (ῑ). I. *Formae. Activi praesens* ἵης El. 596. Cum LA plerique ἵεις; pauci veram scripturam retinuere, Brunckius τιθεῖς ἱεῖς Atticam, τίθης ἵης communem formam arbitratus, illud invexit ubique, libris aut in scriptura aut in tono discrepantibus, ita ut τιθείς, τιθεῖσ', τίθεις scriptum reperiatur. Et hanc scripturam veritatis indicio esse, ει et η a scribis confusis, iudicavit, qui hanc quaestionem primus aggressus est Pors. ad Or. 141, dummodo ne τιθεῖς ἱεῖς ea de causa damnasset, quod sic etiam τιθοῦμεν τιθεῖτε dicendum Atticis fuisset. Haec enim ne ab Ionicis quidem scriptoribus praesidium habent, apud quos ἱεῖς τιθεῖς pervulgata sunt. Quaestionem perfecit Matthiae Gr. Gr. § 210, 1 not. cf. § 212, 7 hoc maxime argumento, si ἱεῖς τιθεῖς, etiam ἱεῖ τιθεῖ debuisse dici; quae cum nusquam compareant, quippe quae a trisyllabis τίθησι ἵησι metri indicio seiuncta librariorum levitate vel errore obtrudi poetis Atticis non potuerint, concidere etiam illa. Cf. Herm. ad Ph. 980. — Buttm. olim Gr. 1, 524 ἱεῖς τιθεῖς probaturus erat, quippe qui ne Eur. quidem Cycl. 524 suspectum habuit, quo loco lex linguae certissima τιθῇ postulat, Porsoni emendatione repositum. Sed omnium levissimus, qui de dialecto tragicorum quaedam ex adversariis effudit, Kuehlst. de dial. tr. p. 118. Is enim cum non abiudicaret a tragicis formas illas, documenti instar per saturam paucos protulit, qui defenderent, longe plures, qui impugnarent, quasi omnes eandem tueantur sententiam. ἵησι Ant. 1211. ἱείς Ai. 154 an. ἱέντες OC 133 ch. — *Futur.* ἥσει Ai. 629 ch. 851. — *Aor.* ἧκε Tr. 273. ἧκεν 567: incerta lectio OC 1506 infra tractabitur. — *Medii praes.* ἱέμενοι Tr. 514 ch. ἱέμενον fr. inc. 873. — *Imperf.* ἵετο OR 1242. Brunck. ἵετο ex cod. C [et LA pr. ἱετ'] quasi ab εἶμι ἵεμαι duceretur, quod nullum est, v. Bernhardy ad Dion. Per. p. 766, 9. Elmsl. ad OR l. c.; et ipse Brunckius, qua erat levitate, ad Aristophanis commentatus Eccles. 346. Vesp. 423 secum pugnat aperte. [ἱέμεσθα Ant. 432 ex LA nunc est restitutum, v. supra in εἶμι dicta p. 203, 24 a fine.] — De *mensura* primae erravit Brunck. ad Ar. Lys. 157. Ran. 1462. Eq. 674, plerumque produci observans; sed Homero ubique corripitur, Atticae poesi, si dactylicorum quaedam versuum exempla exceperis, producitur, ut recte dederit Matth. ἀφεῖσα pro ἱεῖσα ex cod. Flor. 10 in Hecub. 335. [Sed v. Nauck. in Philol. 11, 464. Veitch, verbs irregular ed. 2. p. 288.] —.— II. *Usus.* ‖ *Activi.* Proprie cum *mittendi* vim habeat, maxime de *re mota* dicitur. τότ' αὐτὸν ἀπ' ἄκρας ἧκε [ἔδικε Meinek. ad OC p. 292] πυργώδους πλακός Tr. 273. χεροῖν ἧκεν κομήτην ἰόν 567. Inde tralata *petendi ictu* aut *impetu* significatio, qua cum genitivo ponitur. τῶν μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοις Ai. 154 an., velut τοξεύειν μεγάλου σώματος dicitur. — Inprimis autem de *voce missa* frequens. αἴλινον οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει Ai. 629 ch. ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει 851. οἰμώξας δ' ἔπος ἵησι δυσθρήνητον Ant. 1211. Et cum figura ἢ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν El. 596 *vociferaris.* De hac et similibus formulis dixere Wyttenb. ad Iul. Or. p. 181. Lips. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 399. Paulo aliter dictum ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες OC 133 ch. i. q. εὐφημοῦντες τῷ στόματι — ‖ *Medium* maxime *motu petendi* vel *assequendi* potestatem habet. ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη OR 1242. Flor. Γ ἵκετο ad sensum inepte: de varia scriptura ἵετο supra dictum. [χἠμεῖς ἰδόντες ἱέμεσθα, σὺν δέ νιν θηρώμεθ' ἐκπεπληγμένην Ant. 432 conspicati adimus eam comprehendimusque.] ἴσαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων Tr. 514 ch. — EM p. 313, 1. Σοφ. τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, ... καὶ τὸ πῦρ, οἷον Ἔγχος ἱέμενον, τὸ τὴν ὁρμὴν ἔχον (inc. 873). — In OC 1506 libri omnes καί σοι θεῶν τύχην τις ἐσθλὴν θῆκε τῆσδε τῆς ὁδοῦ. Heath. et Piers. veris. p. 62 τῆσδ' ἔθηκε, quod Brunck. Elmsl. Dind probarunt: significantior autem Hermanni et Reisigii emendatio ἧκε τῆσδε.

Ἱκᾰνός (ῐ) *idoneus.* ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει OR. 377. — De accentu Arc. p. 64, 22; de mensura primae Herodian. π. μ. λ. p. 7, 18.

Ἱκάνω (⏑ -) *advenio.* δώσων ἱκάνω τοὐμὸν δέμας σοὶ δῶρον OC 576. ἐγὼ μὲν οὐχ ὅπως σπουδῆς ὕπο δύσπνους ἱκάνω Ant. 224. οἳ δ' ἱκάνομεν El. 8. εὖ ἱκάνεις 1102 *recte huc venis* s. *venisti*, i. e. non errasti de via. — De longa antepenultima Arc. p. 196, 3.

Ἰκᾰριος (ῑ) *Icarius.* Ἰκαρίων ὑπὲρ πελαγέων Ai. 702 ch. [κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις Ἰκαρίαν Ant. 1119 ch. coni. pro Ἰταλίαν G. Wolff. q. v. h. l.]

Ἱκέσιος (⏑) *supplex.* De precibus: ἱκεσίους πέμπων λιτάς Ph. 495. De homine suppliciter precante: ἱκέσιός σε λίσσομαι Ant. 1230. Sed est etiam *Iovis* cognomen supplices tuentis: νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου, τέκνον, πείσθητι Ph. 484. Quodsi Ζεὺς Ὑέτιος, Ὄμβριος, Ξένιος maiuscula scribuntur, hoc etiam ea donandum fuit, utpote in hac re perpetuum cognomentum. (I p. 835, 2.)

Ἱκετεύω (⏑) *supplicor.* Cum quarto casu: ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι OR 41. οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς ἱκετεύομεν OC 1327. ἱκετεύω σε πεισθῆναί τί μοι 1414. Saepe ἱκετεύω et ἱκετεύομεν medio sermoni sine ratione inseritur. Illud vide Ph. 932. 1181 m. OC 142 m. 518 ch. Hoc OC 241 m.

Ἱκέτης *supplex.* (σέ) ἱκέτης ἱκνοῦμαι Ph. 470. μ' ὁρῶν τὸν προστροπαῖον, τὸν ἱκέτην 930. ἵλεῳ μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο OC 44. ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον 284. Ap. Suid. v. ἐχέγγυον scribitur οἰκέτην. δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον 487 i. q. ἐπὶ σωτηρίᾳ. ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος 634. ἀφ' ἧς (γῆς) σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμέ 1008. ἱκέτης ἔφαψαι πατρός Ai. 1172. [ἱκετῆρες OR 186 v. ἱκτήρ.] — De tono v. EM p. 436, 8.

Ἱκέτις *supplex.* πρὸς σὲ ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν OR 920. — De tono generatim docet Arc. p. 35, 24.

*Ἴχμενος v. ἱκνέομαι.

Ἱκνέομαι (⏑). I. *Formae.* || *Praes.* ἱκνοῦμαι Ph. 470. 932. OR 798. OC 275. 1011. Ai. 588. El. 136 m. Reliquorum modorum solum partic. legitur ἱκνουμένων OC 1566 ch. — *Imperf.* ἱκνεῖτο OC 970. — *Fut.* ἵξομαι Ai. 1365. ἵξεται Ph. 634. OR 769. ἵξεσθε 1491. ἵξεσθαι El. 953. — *Aor.* ἱκόμην OR. 318. 432. 788. OC 273 bis. Tr. 1061. El. 32. 936. ἵκου OR 534. OC 467. 669 ch. ἵκετο Ph. 601. OR 115. 756. Ant. 12. Tr. 270. 757. fr. inc. 705, 2. ἵκῃ Ai. 556. ἵκηται OR 76. ἱκοίμην El. 315. Ant. 1185. ἵκοιτο OR 150. OC 308. El. 1316. ἵκου imperativus OC 741. 1495 ch. Suid. v. ἵκου et libri utrobique penacute, Elmsl. [et Dind.] ἱκοῦ secundum morem nobis tritum. Et antiquitus iam rem controversam fuisse discitur ex schol. Ar. Plut. 103, quo Apollonio Alex. ἵκου analogiae magis visum fuisse consentaneum refertur. Sed contra libros certe nihil novandum. — ἱκέσθαι Ph. 1471 an. OR 912. Ant. 165. — *Perf.* uno loco non dubitabili legitur, ἵγμεθα Tr. 229. Altero certa Erfurdtii emendatione illatum est Ph. 494, ubi libri πολλὰ γὰρ τοῖς ἱκμένοις ἔστελλον αὐτόν. schol. ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν ἱκμένων καὶ πεπορευμένων. Similia Tricl., sed his insuper additis: ἢ τοῖς ἱγμένοις καὶ ἀφιγμένοις ἐνταῦθα. Verisimile est in libris aliquibus aut commentariis ab eo repertam esse veram scripturam, nunc etiam firmatam codd. LC Ricc. Ven. Buttmanno propter syncopen illud aoristi participium a senariis scenicis excluditur. Sed apud nullum scriptorem participium est; degeneravit enim in adiectivi naturam ut vel spiritum mutaret, ἵκμενος, *secundus.* πάθος agnoscit etiam Arcad. p. 64, 28. v. Hesych. v. ἵκμενος et inprimis schol. Il. α 479. Fuisse autem qui propter originem aspero notarent spiritu discitur ex Eust. p. 575, 46. cf. 138, 42. —.— II. *Usus.* || Propria *veniendi adveniendique* potestate exstat τοῖς ἱγμένοις Ph. 494. οἶδ' ὁθούνεχ' ἵξεται 634. νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι 1471. ὅταν ἵκηται OR 76. πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκετο 115. οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην 318. οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἂν 432. τὰς ἐμὰς στέγας ἵκου 534. ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθείς 756 *rediit.* ἵξεται μέν 769. καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν 788. ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους 798. ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων 912. πρὸς οἶκον ἵξεσθε 1491. εὐτυχὴς ἵκοιτο OC 308. ἐφ' ἃς (δαίμονας) τὸ πρῶτον ἵκου 467. ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα 669 ch. ἵκου πρὸς οἴκους 741. (et ἵκου 1495 ch.) ὑμᾶς ἔστειλ' ἱκέσθαι Ant. 165. ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος 1185. εὖ μὲν ἵγμεθα Tr. 229. ὡς ἵκετ' αὖθις Τιρυνθίαν πρὸς κλιτὺν 270. κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετο 757. ὅσην ἐγὼ γαῖαν καθαίρων ἱκόμην 1061. αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι Ai. 1365. ἡνίχ' ἱκόμην τὸ Πυθικὸν μαντεῖον El. 32. ὅθ' ἱκόμην 936. φόνου πράκτορ' ἵξεσθαι 953. Suid. v. πράκτορα. εἰ πατὴρ μοι ζῶν ἵκοιτο 1316. — || Tralatio varia. *Primum* est ubi *venire* liceat interpretari, sed praeditum quadam circumscriptiva potestate, ut simile sit, significantius tamen, quam γίγνεσθαι. ἅμα σωτὴρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος OR 150 Apollinem precatur, a cuius oraculo responsum exspectabatur. Deinde *pervenire* significat ad terminum aliquem temporis. ὕβρις οὐπώποθ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο inc. 705, 2. ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο Ai. 556. annorum et mentis maturitatem. Tum *pervenire ad aliquem* s. *accidere* et *incidere*, de rumore, re nova malove aliquo. τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετο Ph. 601. πολλῶν πημάτων ἱκνουμένων OC 1566. Reisig. ἱπούμενον, i. q. βεβλαμμένον, quippe participio praesentis offensus. V. Herm. Huius figuratae dictionis ratio ex his apparet: ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος ἵκετο Ant. 12. εἴ τι θέσφατον πατρὶ χρησμοῖσιν ἱκνεῖτο OC 970. Porro pervagata significatio est *supplicandi*, a pergendo haud dubie ad genuaque accidendo deflexa. Sed nonnisi *praesens tempus* ita dicitur. ἱκέτης ἱκνοῦμαι Ph. 470. ἀπόδος, ἱκνοῦμαί σε 932. ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς OC 275. τάσδε τὰς θεὰς καλῶν ἱκνοῦμαι 1011. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι Ai. 588. αἰαῖ, ἱκνοῦμαι El. 136 m. Iam ἐς λόγους ἱκέσθαι τινί s. τινός significat *colloqui.* κἂν θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην El. 315. De *proprietate* sermonis unum adhuc notandum OC 273. νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἱκόμην ἵν' ἱκόμην, *in mala nefandi incidi;* formula abrumpendi sermonis in quo quis invitus versatur. V. Schaefer. l. c. et exemplorum copiam ap. Abresch. ad Aesch. Ag. 67 ibiq. Blomfield.

Ἱκτήρ *supplex;* item de re, *quae supplicationi inservit.* ἱκτῆρες [ἱκετῆρες Dind. ex apogr.] ἐπιστενάχουσιν OR 185 ch. τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους OR 143 q. l. Suid. v. ἱκτῆρας. [Hesych. ἱκτῆρες: ἱκέται. θαλλοί.] (I p. 837, 5.)

Ἱκτήριος *supplex* de homine. πάντες σε προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι OR 327. Hinc dictum ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια OC. 923. Dictum enim puto pro φῶτας ἀθλίους ἱκτηρίους, praeeunte Matth. ad Eur. Phoen. 1486. Contra Vauvill. *insignia supplicandi* significari videntur, quibus mortales ad deos accedunt, quod minime cum ἄγειν *vi secum trahere* potest conciliari. Deinde *rem* indicat *quo supplicantes utuntur*, inprimis στέμματα. V. Sluiter. Lectt. Andoc. p. 150. ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι OR 3, quem θαλλὸν προσίκτην vocat Moschio ap. Stob. t. 3. p. 312 Lips. et ἱκτῆρα θαλλόν Eur. Suppl. 10. Cf. Brunck. l. c. Rursum aliter comas in luctu abscissas et in honorem mortui sepulcrali igne cremandas Teucer dicit ἱκτήριον θησαυρόν Ai. 1175. Scholiastarum unus non inepte explicat τὸ ἱκέσιον κτῆμα· λέγει δὲ τὰς τρίχας, ceteris in alia omnia abeuntibus.

Ἰκτῖνος *milvus.* γλαῦκες, ἰκτῖνοι Amyc. fr. 113 ap. Athen. 9. p. 400 b. Libri ἴκτινοι, epitome ἰκτῖνοι, ut gramm. Herm. p. 320. Is accentus verus est, v. Eust. p. 1825, 12, qui testatur Herodianum; quanquam Draco ἴκτινος scribi iubet p. 53, 8 et Platonem Aristophanemque afferens EM v. ἴκτινος: libri etiam aliorum variant scriptorum, v. Tzschuck. ad Stob. 9, 395 et Iacobs. ad Aelian. HA. p. 32. Sed ἰκτῖνες ex eodem loco affert Eust. p. 1534, 15, de quo metaplasmo egit Lobeck. de adi. motione anomala diss. IV. (a. 1831) [et Paral. p. 170 sq.]. — ἰκτῖνος ὡς ἔκλαγξε παρασύρας κρέας fr. inc. 890 ap. Choerob. Bekk. p. 902. Zonar. p. 1100 ἴκτινος ἔκραξε.

Ἱκτορεύω. ἱκτορεύσομεν: ἱκετεύσομεν Σοφ. Αἰχμ. (fr. 56) Hesych. [cod. ἱκτερεύσομεν: corr. I. Voss. collata altera gl. Hesych. ἱκετορεύσομεν: ἱκετεύσομεν.]

Ἵλᾰος et ἵλεως *propitius, hilaris.* Illud melicorum: ἵλαος, ὦ δαίμων, ἵλαος, εἴ τι γᾷ ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων OC. 1480 ch. Aesch. Eum. 992. ambiguum α videtur, Soph. corripuit, sed secundum Atticae declinationis legem oportuerat produci. Recentiores nulli legi sese adstrinxerunt. In epigrammatis produxit Rhianus 1, 277, Philodem. p. 300. Meleager 2. p. 466. Posidippus p. 491; corripuit Antipater t. II. p. 33. Aristocles p. 749. Prima syllaba Atticis certe poetis perpetuo producitur: v. Da-

wes. misc. cr. p. 118. Voss. ad hymn. Cer. 204. — **ἵλεως** diverbiorum est. ἵλεως κλύων El. 655. ἵλεως αὐτοῖν κλύε 1376. ἦ που δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἴσως Ai. 1009. ἵλεῳ φρενί Tr. 763. ἀλλ' ἵλεῳ μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο OC 44. [ὅτῳ πάρα μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἵλεων γελᾶν Ai. 1011 ex LA et antiquioribus apogr. recepit Dind. pro ἥδιον, quod a m. saec. 15. est inlatum, probatum tamen paene omnibus. — De usu vocis v. Gerth, de dial. tragg. p. 214 sq. Renner de dial. lyric. p. 219.]

Ἴλη (ῑ) *grex.* μία δ' ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω Ai. 1407. — De tono generatim Arc. p. 108, 17. (I p. 838, 7.)

Ἴλιον (ῐ) urbs. ἐῤῥέτω Ἴλιον Ph. 1200 m. τό τ' Ἴλιον καὶ τοὺς Ἀτρείδας φυλάξομαι 454. Ἀσκληπιὸν πέμψω πρὸς Ἴλιον 1438. ἅλωσιν Ἰλίου Ph. 61. ἐξ Ἰλίου ναυστολῶ 245. τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου 247. πλέω ἐξ Ἰλίου πρὸς οἶκον 548. Brunck. ex Tricl. ἀπ' Ἰλίου. Libri vett. ἐξ. — εἰς Ἴλιον El. 574. — ἡ Ἴλιος Sophocli dicta non est. — Accentum notavit Arc. p. 119, 23.

Ἰλλάς. ἰλλάδας γονάς: ἀγελαίας, καὶ τὰς συστροφάς. Hesych. ex Eurip. Phrix. et Soph. Acris. fr. 80. συστροφάς intellige δεσμούς, quemadmodum explicuit Suidas. [Ἰλλάδες γοναί esse de bubus aratoribus dictum ut de aratris Ant. 340 ἰλλομένων ἀρότρων monuit L. Dind. in Th. L. Gr. 2. p. 711: verba καὶ τὰς συστροφάς delevit.]

Ἰλλυρίς *Illyrica.* Ἰλλυρὶς γονῇ Hesych. ex Triptol. (fr. 547) explicans ἀντὶ τοῦ Ἰλλυρὶς γονεά. γράφεται δὲ καὶ γυνή. ὁ δὲ Καλλίστρατος γύῃ ἀντὶ τοῦ γῇ. Haec sine dubio vera scriptura, spectans varias Triptolemi in propagando beneficio agriculturae dono peregrinationes, de quibus in pluribus illius fabulae reliquiis agitur.

Ἴλλω *in gyrum volvo* s. *verso.* De *agro colendo:* Γᾶν ἀποτρύεται (ἀνήρ) ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος Ant. 340 ch. In LA ἀπλομένων legitur addito ab S γρ. ἀποτρύεται ἰλλομένων: in reliquis variat scriptura παλλομένων, εἰλομένων, εἰλημένων, in Iunt. est τειλλομένων corruptum ex τελλομένων, quod sive editoribus sive grammaticis nescio quibus ex Homerico adhaesit περιτελλομένων ἐνιαυτῶν. Pertinet vocabulum affinitate ad εἴλλειν, de quo inprimis vide Lob. ad Phryn. p. 29; cf. Valck. ad Adon. p. 250. Ruhnk. ad Tim. p. 69. Buttm. Lexil. 2, 156. qui etiam Sophocleum locum tractavit. Minime vero cum nonnullis ἴλλεσθαι transitive intelligendum, quasi pro ἰλλόντων dictum sit.

Ἱμάς (ῐ) *lorum.* σὺν δ' ἑλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι El. 747 *frena* intellige. — De tono v. Arc. p. 21, 3 et locupletiorem multo testem Herod. π. μ. λ. p. 34, 16, ubi vitiose ἡμάς scriptum. Ex eodem discitur, fuisse qui ἀνδριάς et ἱμάς inflecterent, quippe sola excepta de regula, qua vocabula in ας purum et productum gravarentur, cui numero ἱμάς adiicitur quanquam non puram terminationem habens.

Ἱμάτιον (⏑⏑). ἔχοντας εὐζώνους ἱματίων ἐπιζώστρας Colch. fr. 314 b. (I p. 839.)

Ἱμείρω (ῑ) *cupio.* γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ' ἱμείροντες OR 59. οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν τύραννος εἶναι 587. οὐδ' ἣν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνῃς El. 1053. ὅστις ἐν κακοῖσιν ἱμείρει βίου fr. inc. 689, 2. Eodem sensu praeditum ἱμείρομαι, quod deponens dici non licet, quippe actio exstante: Κρέων μ' ἐκβαλεῖν ἱμείρεται OR 386.

Ἵμερος *cupido, desiderium.* ἵμερος ἔχει με OC 1725 m. ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας Ant. 795 ch. *Blandus oculorum nitor sui desiderium concitans* significatur exquisite: quod iam secundum Pollucem scribentem τὸ ἀπ' αὐτῶν (ὀφθαλμῶν) ἀποῤῥέον, ἵμερος, observat Stephanus in Thesauro. ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ' Ἡρακλῆ διῆλθε Tr. 476. τοὺς ἐρῶντας αὐτὸς ἵμερος δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προΐεται fr. Ach. Am. 162, 8. ἔστι δ' ἵμερος ἄκρατος [ἄκραντος Dind. c. Both.] (Venus) inc. 678, 4. τίς ἵμερος τοῦδε ξυνήψατο; inc. 710. ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τιν' ἵμερον τέκνων ἔσχε δαίσασθαι El. 542. τοῦ θανόντος ἱμέρῳ Ph. 350. πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικωμένη fr. inc. 671, 4.

Ἵνα (⏑⏑). ‖ Antiquissima particulae vis haud dubie *adverbialis* est, qua significat proprie *ubi*, tralate *qua in re*, *quo statu*, *qua parte*, *qua occasione.* — *Proprie* dictum est: ἵνα ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησις Ph. 17. ἀπῆσθ' ἵν' οὔ σ' ἔδει 379. ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος 691 ch. Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθας, ἵν' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς πλάθει πᾶσιν 728, ubi Hercules cremari sese iussit, in Oeta monte. ἴωμεν, ναὸς ἵν' ἡμὶν τέτακται 1180 ch. Male schol. ὅπου ... ἡμῖν ἀφῖκται ἡ ναῦς. ἀβάτων ἀποβάς, ἵνα πᾶσι νόμος, φώνει OC 168 an. sc. εἰς τὰ ἀβέβηλα μεταστάς. σε προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι, μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατῇς 405. Brunckius cum Elmsleio plane barbare κρατοῖς, scilicet quod ἵν' ἄν sicut ὅπως ἄν *ut* significare sibi persuaserant; at ἵνα coniunctio cum ἄν nunquam sociatur, adverbium autem ἵν' ἂν κρατῇς recte positum, ut quo nondum in eo rem esse, sed postquam consilium suum exsecuti Thebani fuerint, fore significetur. τὸν τόπον δ' ἵνα χρὴ 'σταί μ' ἐφευρεῖν 504. Κολωνὸν ... ἵν' ὁ βακχιώτας Διόνυσος ἐμβατεύει 678 ch. τύμβον, ἵνα μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί 1545. Σαλμυδησός, ἵν' Ἄρης εἶδεν ἀρατὸν ἕλκος Ant. 970 ch. ἴζων, ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμὴν 1000. γενοίμαν ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου πρόβλημ' ἁλίκλυστον Ai. 1217 ch. — *Tralate* dictum: Ὀδυσσεὺς ἔστιν αὖ κἀνταῦθ' ἵνα χρῆν αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν Ph. 429 etiam hic reperitur, ubi eum mortuum esse dudum oportuit, i. e. *nunc etiam* nobis rem considerantibus vivus reperitur. οὐδ' ὁρᾶν ἵν' εἶ κακοῦ OR 367. ut οὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ 413. οὐχ ὁρᾷς, ἵν' εἶ κακοῦ; Ai. 386. V. Hemsterhus. ad Xen. Eph. p. 141. Locell. His locutionibus *statum rerum*, quo quis utitur, significantibus affines sunt: ὁρᾷς ἵν' ἥκεις; OR 687. OC 937 *vide, quid sequatur.* ἅλις, ἵν' ἐξήκεις δακρύων OR 1515 *satis lacrimasti.* Brunck. iure ab Elmsl. reprehensus est, quod post ἅλις plene distinguendo ἵν' ἐξήκεις interrogationis instar posuerat, quod in ἵνα non cadit. Nec adversatur Ai. 386. σκόπει κλύων, τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα OR 953 *quo deveniant*, i. e. *quo loco censenda sint,* abiicienda quippe et nihili pendenda, velut v. 947 ὦ θεῶν μαντεύματα, ἵν' ἐστέ. Schol. ὅπου ἐστέ. Male secundum hunc signum interrogandi apposuerant Br. Erf. Est autem σχετλιαστικόν, non ἐρωτηματικόν. Cf. ἐξήκεις δ' ἵνα φανεῖς, ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ. Tr. 1157 copiam ostendendi habebis, nam vere meus dicare. ἵν' ἕσταμεν χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον OR 1442 *in hac rei necessitate,* i. e. τοιαύτης ἀπορίας οὔσης. Velut ξυμφορᾶς ἵν' ἕσταμεν Tr. 1145 et οὐκ εἰδυῖ' ἄρα, ἵν' ἦμεν ἄτης El. 936. ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλλου; OR 1311 m. *quo tendebas;* v. Herm. Aliud genus tralationis est: γῆρας ἵνα πρόπαντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ OC 1237,

quod malorum quasi receptaculum. Rursum aliud hoc: ἐνταῦθ' ἐμὲν (ἵμεν) ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός, ἀλλ' ἀκμή El. 22. μή με παραγάγῃς ἵν' οὐ πάρεισιν ἐλπίδων ἀρωγαί 855. Suid. v. παραγάγῃς male cum schol. explicat παρηγορήσῃς. Sed hoc dicitur: *ne me abducas a proposito* (querendi), *cum nulla spes reliqua auxilii sit.* ἵν' οὑμὸς νέκυς θερμὸν αἷμα πίεται OC 621, quod non de loco dictum, sed de rerum gerendarum causis et ratione: *quae si intercesserint, fiet.* Vitiose Brunck. OC 504 ἵνα τὰ χρεῖ' ἐφεύρω dedit, cum coniunctivus cum adverbiis pronominibusve relativis consociatus apud epicos solos consilio inservit significando. V. Herm. ad OC 189. — ‖ *Coniunctio* est, *ut* significans et *consilio facti* reddendo serviens. a. Cum *coniunctivo*, cum praesens vel futurum tempus vel imperativus vel coniunctivus interrogativus, vel optativus, quae omnia futurae rei notionem continet, antecesserit, quo consilium referatur: σύ με κατάστησον, ἵνα ὁρμώμεθ' εἰς ναῦν Ph. 880. εἴπω τι δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον; OR 364. ἔα με ἵν' ἐξ ἐκείνων οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω 1454. ἵνα μὴ προπέσῃς νάπει εὖ φύλαξαι OC 155 ch. Hoc non est idem quod ὅπως μή *monentis*, ut Elmsleio visum, sed finale ellipsi explicandum: φύλαξαι adsignificatum habet loquentis consilium, *haec tibi dico, ne imprudens ingrediare.* Ex simili ellipsi explicandum: Ζεὺς ἔσθ', ἵν' εἰδῇς, Ζεὺς ᾧ δέδοκται ταῦτα Ph. 989 *hoc tibi, ne ignores, dico.* ἥκεις ἔμ' ἄξων, οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς OC 784. ἐγὼ κατασκήπτω λιταῖς, ἐλθεῖν ἀρωγούς, ἵν' ἐκμάθῃς 1012. ὁδοῦ κατάρχειν (προστάσσω) ἵνα ἐκδείξῃς ἐμοί 1020. ἀνακαλοῦμαι ἐλθεῖν ἐμοί, ἵν' ἀξιῶτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν 1377. οὐχ Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει, ἵνα τὸ λοιπὸν ἁρπάζητε Ant. 310. ἄπαγε, ἵνα τὸν θυμὸν εἰς νεωτέρους ἀφῇ 1087. προσμόλοι μόνον, ἵν' ἐκδιδαχθῇ Tr. 1110. De loco OC 189 v. ἄν. — b. Cum *optativo* praecedente praeterito, ut quale *tum* nobis consilium fuerit, exponatur, ap. Soph. nunc non exstat. Verum cum *optativo cogitandi* sive *orationis obliquae* alteri optativo subiuncto dictum Ph. 325. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε, ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν, ὅτι χἡ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ. Non male diceretur γνῶσιν, *ut cognoscant.* Illud autem est *ut cognoscant*, *et cognoscant quidem facto illo altero.* Cf. Herm. ad Ai. 1200. — c. Cum *indicativo praeteriti* (excipitur perfectum) in significando consilio vel fine, quod alia re interveniente irritum factum est. οὐκ ἠνεσχόμην τὸ μὴ ἀποκλῆσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας, ἵν' ἦ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν OR 1389. Suid. in τὸ γάρ. Sensus est *ut essem et caecus et surdus*, *quod nunc secus est.* — d. Cum *indicativo futuri*, fallaci specie similitudinis particulae ὅπως componi finale ἵνα sibi persuaserat Brunck. ad Eur. Bacch. 1380, quem refutavit Elmsl.; sunt autem illa localis adverbii exempla. — ‖ De proprietate sermonis in illo ἱκόμην ἵν' ἱκόμην OC 273, quae adverbii est, non coniunctionis, observatum in ἱκνεῖσθαι. — Non esse ellipsin particulae in illis ἐπίσχετον, μάθωμεν exposuit Herm. de ell. et pleon. p. 182. cf. Elmsl. ad Heracl. 559. — De ἵνα adverbio et coniunctione et discrimine significationis αἰτιολογικῆς et ἀποτελεστικῆς acute exposuit Apoll. de coni. p. 510. Ἵνα *adverbium* poetarum esse idem observavit, quanquam ab Antiphonte dictum Phot. enotavit p. 108, 5. — De tono v. Arc. p. 184, 19. (I p. 841, 25.)

Ἴναχος (ῑ) *fluvius.* Ex cognomine fabula satyrica [cuius sunt ap. Dind. fr. 255—278] affertur πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος fr. 268, 1. Ἴναχε νᾶτορ παῖ κρηνῶν πατρὸς Ὠκεανοῦ fr. 256, 1 v. γεννήτωρ. [cf. Schulz, de deorum ap. Soph. epith. p. 8.] τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης El. 5. De accentu generatim regulam posuit Arc. p. 85, 5. De prima producta Gr. Herm. p. 446.

Ἰνδικός *Indicus.* τὸν Ἰνδικὸν χρυσόν Ant. 1038.

Ἰξίων n. pr. τὸν πελάταν λέκτρων Διὸς Ἰξίονα Ph. 678 ch. [De Soph. fabula quae sic fuerit inscripta v. Dind. ad fr. 279.]

Ἰξοφόρος *viscum ferens.* ἰξοφόρους δρύας: τὰς ἰξὸν φερούσας. Σοφ. Μελ. (fr. 354) Hesych.

Ἰοβάτης n. pr. Lyciae rex. [Soph. fabulae sic inscriptae sunt fr. 280 sq. ap. Dind.]

Ἰοκάστη (ῐ) n. pr. οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι OR 1053. ὁρῶ στείχουσαν Ἰοκάστην 632. ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα 950. θεῖον Ἰοκάστης κάρα 1235. Accentum notavit Arc. p. 115, 2, apud quem scriptum Ἰωκάστη. [v. Wieseler, de nominibus propriis Gr. quorum prior pars est IO. Gotting. ind. lectt. hib. 1860.]

Ἰόλη (ῐ) Ἰόλη 'καλεῖτο Tr. 381. Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν 420. Ἰόλην ἔλεξας 1220. Accentum generatim, etsi non animadvertens ad nomina propria notavit Arc. p. 109, 12. [v. Wieseleri comment. in Ἰοκάστη laudatam.]

*Ἰόνιος v. ἰπνός. (I p. 842.)

Ἰός (ῑ) ‖ *sagitta.* ἧκεν κομήτην ἰόν Tr. 567. ἔβαψεν ἰοὺς 574. ἰοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον Ph. 105. θηροβολοῦντα πτηνοῖς ἰοῖς 166 an. ‖ *virus*, communi cum priore significatione ortum fonte ἵημι, *emissi*, *effusi* potestatem habente. ἰὸς αἵματος μέλας πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε Tr. 717 sanguis veneno infectus. ἐχίδνης ἰός 771. προστακέντος ἰοῦ 833 ch. De spiritu praecepit Eust. p. 1025, 12. De accentu a vulgata consuetudine discedere videtur gravari praecipiens Arc. p. 37, 23: τὰ εἰς ιος τὸ δίχρονον (i. e. ι, non ει) ἔχοντα βαρύνεται, σάος, ἴος, τίος, ἴος ὁ μόνος. Hoc cum additum sit, locus aliter intelligi vix potest; insulam enim Ion significari mihi non persuadeo. Ratio autem acui iubet ab antiqua stirpe ἴω vel ἵω propagatum. Ceterum Cypriorum vindicatur dialecto a glossographo Bekk. p. 1095.

Ἰού (ῐ) σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα Phot. p. 109, 3 et ὡς τὸ φεῦ καὶ τὸ παπαῖ Hesych.; cum οἴμοι φεῦ compositum a Suida, geminari ἰοὺ ἰού observante. Acui, non inflecti contra analogiam docet schol. Dion. Thr. p. 1237 Bekk. causa addita, ἐπειδὴ σχετλιαστικόν ἐστιν, οἱ δὲ σχετλιάζοντες ὀξείᾳ κέχρηνται φωνῇ: quod quidem argumentum nimium probat, cum sic etiam ὤ inflectendum esset, cum doloris exclamatio est. Consentiunt tamen et lexicorum conditores et Arc. p. 183, 24 de inflexis in ου ut schol. l. c. sola excipiens ἰδού, ἰού, οὔ, item EG p. 451, 23, nisi apud hunc scribendum ἰή vel ἰαί, cum interiectionibus in αι finitis inepte subiungatur ἰοὺ ἐπιφώνημα λύπης. In Aristophane nuper invectum ἰοῦ partim ab Hermanno (Nub. 1171, ubi recentiores editiones ἰού, veteres ἰοῦ ferre narrantur, de libris tacetur) partim a Dindorfio (Pac. 317. 347) solo Suidae testimonio subnixis, qui postquam σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα ἰού retulit, adiungit τὸ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς περισπᾶται. Quae regula cum gravi et accurata doctrina scholiorum Dionysii pugnans ex recentiorum disciplina, Aristarcho maxime, cum possent, refra-

gantium inutili distinguendi subtilitate subnata videtur. — Certe ap. tragicos cum ubique *dolorem* significet et *luctum*, acuendum erit. *Semel* ἰού legitur ὢ ὤ ἰού OC 220, ubi contra libros Herm. ὤ. ἰοὺ ἰού [Dind. ὀοοώ.]. *Bis* positum Ph. 38. OR. 1182 et ἰοὺ ἰοὺ δύστηνος Tr. 1143. ἰοὺ ἰοὺ δύστηνε OR 1071 intra trimetros; extra vero Ai. 737 [tertium quod est in libris ἰού delevit Turneb.].

**Ἰπνός *furnus*. ἀπῇξε πέμφιξ ὡς ἰπνοῦ σελασφόρου Colch. fr. 319. Legebatur ap. Galen. vol. 9. p. 385 Charter.: ἀπῇξε πέμφιξιν οὐ πέλας φόρου. Bentl. ad Mill. p. 57 Ἰονίου πέλας πόρου. Illud ab Herm. probabiliter inventum Opusc. 4, 277. [πέμφιξ ἡλίου σελ. coni. M. Schmidt.] — De accentu non consentiunt. v. Eust. p. 16, 42, qui utrumque circumferri significat: ἴπνος ἡ κάμινος Gr. Bekk. p. 266, 32. ἰπνός eadem potestate Hesych. Qui gravabant, haud dubiam regulam sequebantur, quam Arc. posuit p. 62, 11; qui acuebant, periecticorum consuetudinem. Fortasse etiam fuerunt, qui κρίβανον et κοπρῶνα (hoc ex Aristophanis Cocalo Hesychius memorat) accentu discriminarent. (I p. 843, 4.)

*Ἰποῦμαι. v. ἱκνέομαι OC 1566.

Ἱππεία *equitatio*, *vectio*. Πέλοπος ἁ πρόσθεν πολύπονος ἱππεία El. 505. schol. διφρηλασία. πολύπονος dicitur, qua Myrtilum Pelops in mare deiecit.

Ἵππειος *equinus*. ἱππείῳ γένει Ant. 341 ch. μάνδραισιν ἱππείαισιν Tyr. fr. 588, 3. Alii μάνδραις ἐν. De scriptura cf. ἵππιος.

Ἱππικός. ἱππικαὶ πνοαί El 719, quae etiam ἵππων et ἵππειαι dici potuere. φρυάγμαθ' ἱππικά 717. ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ai. 1030. ἱππικῶν ὀχημάτων El. 740. ναυαγίων ἱππικῶν 730. ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις 1444. Semel singulari numero ἱππικὸν δρόμον El. 754 (κατασχεθόντες, ut sit i. q. ἵππων). Sed ὅθ' ἱππικῶν ἦν ὠκύπους ἀγών El. 698 a neutro ἱππικά ductum, ἀγῶνα ἱππικόν valet. Ex his locis efficitur, ἱππικόν modo proxime accedere ad naturam κτητικῶν, ut *equinum* significet, velut in πνοαῖς et φρυάγμασιν ἱππικοῖς, modo *equestrem* s. in quibus rebus equorum et equitum usus est.

Ἵππιος *equester*. τὰν Ἱππίαν Ἀθάναν OC 1070 ch. Centenis tragicorum, Aristophanis, aliorum poetarum locis metro tutum Ἵππιος est, ne quis κατὰ κτητικὸν τρόπον factum Ἵππειον inducat. Omnino ἵππειος non significat nisi *quod equi* est, ἵππιος autem *equestrem* i. e. aliqua ratione cum equorum usu et disciplina coniunctum. Inprimis tritum tanquam *deorum* cognomen *qui rei equestri praesident*, Minervae et Neptuni, et *locorum equis alendis aptorum*, ut Ἄργος ἵππιον; in eaque re satis certus est librorum consensus, quibus in discernendis ει et ι, nisi accedat ratio, nihil tribuendum est. Quanquam ubi metro nocet ἵππειος, poetis concedo ἵππιος dictum esse, inversam rationem valuisse nego. Erravit in ea re maxime codicis unius aut alterius fide innisus in emendando, quanquam usus frequentissimus eum minime fefellerat, Valck. ad Phoen. 1701 et Hippol. 307; cui adstipulatur Pors. ad Phoen. l. c. Melius Elmsl. ad Heracl. 845 et Herm. ad Alcestin a Monkio editam 66. Eam scripturam in Ἵππιος Ποσειδῶν, Ἱππία Ἀμαζών unam defendit Eust. p. 656, 20, de Ἱππίῳ Κολωνῷ, quando non tam de heroe quam de loco ab equisonibus frequentato dicatur, non satis certo pronuntians. De Minerva Ἱππίᾳ v. Harpocrat. in v. et Intpp. Hesychii l. c. Hesychius autem et Suid. manifesto falsa sola norunt, quippe et scripturae mendo, Ἀθηνᾶν Ἱππεῖαν et Ποσειδῶ Ἵππειον; veram scripturam servavit Phot. p. 112, 9 et EM p. 473, 42. Eadem ratio est in Iove Ὀμβρίῳ et Ὁρκίῳ, quem nemo Ὅρκειον dici inaudivit; Ξένιον huc non advoco, quippe vocabulo ab adiectivo, non substantivo profecto, quod non magis ξένειον potuit quam δούλειος a δοῦλος fieri, nisi quid versuum vinculis impediti poetae novarunt; velut rursus contra rationem εὐτύχειαν dixerunt, quae vulgo εὐτυχία. — Ant. 351 Herm. ἵππιον, v. ἵππος. (I p. 844, 6.)

Ἱπποβάμων *equino gressu utens*. ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν Tr. 1095. Centaurorum. De dorismo v. Lob. ad Phryn. p. 431.

Ἱπποβουκόλος [Lob. Rhem. 346 sq.]. ὡς Σοφ. (fr. inc. 891) ἱπποβουκόλοι, ἱπποφορβεῖς Poll. 7, 185. [ἱπποβουκόλους: τοὺς ἵππους νέμοντας Hesych.] *equini gregis pastores*. ἱπποβουκολεῖν ex Eurip. Phoenissis protulit Antiatt. Bekk. p. 84, 19; at non hoc, sed ipsum illud ἱπποβουκόλοι legitur v. 28, unde Pors. de perpetua poetarum in grammaticorum scriptis confusione commentatus (cf. Schaef. ad Greg. Cor. p. 66) correcturus erat Pollucem, Valckenarium secutus. Mihi hoc iusto audacius videtur.

[Ἱπποδάμεια n. pr. Quam Stob. 27, 6 cognominis fabulae Soph. exhibet particulam, recte nunc assignant *Oenomao*, cuius secundariam personam fuisse Hippodamiam per se patet.]

Ἱπποδέτης *lorum alligandis equis*, *frenum*. μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν παίει Ai. 241 an.; Aiax. Schol. uterque χαλινόν interpretatur. De frenorum pro flagellis usu v. Lob.

Ἱππόκομος *equina crista instructus*. ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσιν Ant. 116 an. De accentu ambigi posset, nisi verisimilius esset a κόμη, quam a κομᾶν ductum esse vocabulum, ut rite etiam distingui possit ab ἱπποκόμος *equiso*, quod necessario a verbo κομεῖν repetit originem [cf. Et. Laur. in Milleri Mélanges de Litt. Gr. p. 170]. V. EM p. 475, 1 v. ἱππόκομοι κόρυθες, quod haud dubie ipsum illum Soph. locum spectat; et schol. Il. β 443.

Ἱππομανής *equis luxurians* s. *abundans*. σὲ τὸν ἱππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν βοτά Ai. 143 an. Eust. p. 1524, 48 ἱππομανῆ ad σέ refert; iungendum autem cum λειμῶνα, v. Musgr. et Lob. [Wex. Soph. anal. h. l.] Schol. EM. p. 474, 42 [Laurent. Milleri p. 171] utramque explicationem attulerunt, sed contorte interpretantur de prato herbarum ubertate equos exstimulante.

Ἱππομέδων n. pr. Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατήρ OC 1317.

[Ἱππόνους n. pr. Oleni regis filius. Fabulae Soph. quae sic inscribebatur ap. Dind. fr. 282—287.]

Ἱππόνωμος et ἱππονώμας *equos pascens*. βοτῆρας ἱππονώμους Ai. 232 ch. Herm. c. libris ἱππονόμους [sed LA ό in litura alius litterae et ους ex ας facto]. Pors. advers. p. 186 ἱππονώμας correxit ex Eur. Hipp. 1399. Ar. Nub. 571.

Ἵππος *equus*. ἵππος εὐγενής El. 25. δεξιὸν δ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον 722. λασιαύχενά θ' ἵππον ἄξεται [ἀέξεται Dind.] ἀμφίλοφον ζυγόν Ant. 351 ch. ἄρ' inserendum cum Bothio videri post ἵππον, in v. ἄγω diximus, reprobantes una Hermanni coniecturam λασιαύχενά θ' ἵππιον ἀμφὶ λόφον ζυγοῖ. — ἄβολον ἵππον Mys. fr. 363. ξανθὴν καθαίρονθ' ἵππον αὐχμη-

ῥᾶς τριχός Oenom. 422, 2. λύων ἡνίαν κάμπτοντος ἵππου El. 744. — τοὺς θυμουμένους ἵππους Ant. 478. ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν Tr. 271. Θεσσαλὰς ἔχων ἵππους El. 704. ἵπποις ὁμοκλήσαντες 712. ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν κτίσας OC. 714 ch. ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; Andromed. fr. 129. ἀελλάδων ἵππων σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν OR 467 ch. (I p. 845, 7.)

Ἱππότης *eques*. λεὼν ἄνιππον ἱππότην τε OC 899. Cognomen herois τὸν ἱππότην Κολωνὸν OC 59, qui alias Ἵππιος, equorum et equisonum patronus. De accentu generatim Arc. p. 26, 15.

[Ἱρός v. ἱερός.]

Ἰσημέριος. τανυφλοίου γὰρ ἰσαμέριός τις ὅστις αἰγείρου βιοτὰν ἀποβάλλει [sic corr. Bergk: ἰσ. ὅστις Porph. ap. Stob. 105, 57] fr. Ter. 520, 5 significare videtur *per aequale tempus durans*, pari longitudine vitae praeditum.

Ἴσθμιος *Isthmius*. χθονὸς τῆς Ἰσθμίας OR 940 Corinthi.

Ἰσθμός *semita*. ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν Synd. fr. 146, 3. De tono Arc. p. 58, 13.

Ἰσμήνη n. pr. Ἰσμήνη OC 357. Ant. 526. Ἰσμήνης κάρα OC 321. ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα Ant. 1. De tono generis totius Arc. p. 111, 13.

Ἰσμηνός *fluvius*. παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥεέθρων μολοῦσα Ant. 1124 ch. Dubius autem locus est OR 21, ubi supplicum habitu populus consedisse dicitur ἀγοραῖσι πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ. [schol. recte βωμῷ, ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἐμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὥς φησι Φιλόχορος.] Templum Apollinis Ismenii significatur, sed verba spectant fatidicos Ismeni vatis cineres. Aliter fortasse Soph. acceperat quam Pausan. 9, 10, 6, qui duorum Apollinis et Meliae filiorum Tenerum vatem fuisse, ab Ismeno autem fluvium dictum narrat. Plutarch. autem de fluv. p. 1150, D scribit fluvium ab Ismeno Amphionis et Niobes filio dictum, qui ab Apolline vulneratus se in eum demiserit.

Ἰσοθάνατος (ῑ?). quo sensu Soph. dixerit Creus. fr. 329 expediri nequit. Sic scribit Pollux 6, 174. τὸ δὲ ἰσοθάνατον Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Κρεούσῃ οὐ πάνυ ἀνεκτόν.

Ἰσόθεος (ῑ) *deo par*. τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα [σύγκληρα Dind. c. Schaef.] λαχεῖν Ant. 836 an. Ne ι producatur, Brunck. τοῖσιν ἰσοθέοις, sed proceleusmaticus anapaestorum nisi liberiores sint, quales Sophoclem fecisse non est compertum, legem violat. Producitur ι velut α in ἀθάνατος, ἀπαράμυθος, Aesch. Pers. 80. V. Pors. ad Or. 9. Herm. de em. r. gr. Gr. p. 443. (I p. 845 extr.)

Ἰσόμοιρος (ῑ). ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ El. 87 an. ἰσόμοιρ' Pors. Kiddii p. 221 [recep. Dind.]. Sed ᾱ in ἀήρ aliis quoque poetis corripitur v. Herm.; unde Moschopulus D. Att. v. φάρος ambigua mensura esse ait. [Scribendo ἰσόμορος tollere studebat vitium Bergk., ipse vitii commissi reus factus a Nauckio in Eurip. Stud. 2, 81 et Annal. Fleckeis. a. 1868. p. 754.] Vocem obscura sententia Pherecrati ridendi dedisse copiam schol. notavit. De *caligine* non esse cogitandum, sed de *aëre* ostendit v. 91; etsi schol. alter τὸν σκότον interpretatur, alter φιλοσοφικώτερον ineptit: παρ' ὅσον παρατείνειν ἀλλήλοις τὰ στοιχεῖα πρέπει. καὶ τοῖς φιλοσόφοις ἴσος δοκεῖ εἶναι κατὰ ἀνάλυσιν ὁ ἀὴρ τῇ γῇ. συνέστραπται γὰρ κ. τ. λ. Quin huius sententiae tanquam firmamentum advocat Hesiod. Theog. 126. Tertius ἴσην μοῖραν ἔχων τῇ γῇ. πανταχοῦ γάρ ἐστιν ἀήρ, quo quidem argumento ἄνισον potius ἀέρα dici exspectaveris. Denique quarta explicandi ratio prostat ὅτι μέση ἀέρος ἐστὶν ἡ γῆ, διὰ τὰ ἀπὸ κέντρου διαστήματα; quae sententia per se bona in verbis non inest. Lexicographi veteres tacent, nisi quod Hesychius ἰσομόρῳ interpretatur ἰσομοίρῳ. Hermanno videtur *aether* dici *parem cum terra ambitum* habens, de qua sententia conferri iubet Valck. Diatr. p. 46. Quod quid sit, ignoro. Mihi quidem *terra una cum aëre mundum efficiens* significari videtur: is cum veteribus ex terra et coelo affixa sidera simul complectente constare videretur, aër recte ἰσόμοιρος γῆς, *parem cum terra partem mundi sortitus* dici potuit.

Ἴσος ‖ proprie *par*, magnitudine, numero, dignitate, momento. Quaedam selectiora de hoc vocabulo reperiuntur apud Valck. ad Phoen. 541. De *numero* dicta haec sunt: οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος OR 845. πολλαὶ κυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι El. 1365. λοχαγοὶ ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους Ant. 142 an. septeni septenis. De tempore: τὸν ἴσον χρόνον Ph. 795. 1114 m. De *loco* et *dignitate*, quatenus mensurae subiicitur: γῆς ἴσον νέμων OR 579. ἴσον λέγω 611. οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν 810. ἴσην δίκην ἀπέδωκεν, ἀντίτισιν, gl. Brunck. Vel τιμωρίαν. v. Schaef. ad L. Bos. p. 474. οὐ μᾶλλον (ἐξέφυσεν) ἀλλ' ἴσον 1018. ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα OC 810. κἄμ' ἴσον τῷ μηδενὶ (ἔδοξας εἶναι) 918. καὶ μὴν ἴση νῷν ἐστιν ἡ 'ξαμαρτία Ant. 558. θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει Ai. 215 an. ἴσον κακόν fr. inc. 701, 2. — ‖ Quod cum alio comparatum ferme videtur *idem* vel *simile*. καὶ τὰ νῦν ἴσος γενοῦ OR 53 *te eundem praesta*, *qui olim fuisti*. ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι 409. ἀντὶ τῶν εἰρημένων ἴσ' ἀντάκουσον 544 non *totidem* verba, sed ὅμοια s. τὰ αὐτά. κἀκ τῶν ἴσων ἐκτήσαθ' ὑμᾶς, ὧνπερ αὐτὸς ἐξέφυ 1498 *ex eadem* et uxore et matre. [μόνος γὰρ ἥκω τοῖς ἴσοις ἀλγῶν κακοῖς El. 1201 LA pr. et inde Dind.: τοῖσι σοῖς LA corr. et apogr. omnia.] ὦ πάτερ ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν OC 168 an. μήτ' ἐμοὶ παρέστιος γένοιτο μήτ' ἴσον φρονῶν Ant. 374 ch. φανῶ συμβαίνοντ' ἴσα μαντεῖα καινά Tr. 1164 [ubi Dind. c. Wunder. συμβαίνοντά σοι]. ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων El. 1168. — ‖ *rectum* et *aequum* significat. ἴσος ἐν γ' ἴσοις ἀνὴρ ὤλλυθ' ὧδ' ἀναξίως Phil. 685 ch. [ἴσος ὢν ἴσοις ἀνὴρ ὠλέκεθ' ὡς ἀτίμως Dind. dedit c. Schultzio.] Buttmanno ἐν ἴσοις genere neutro dici videtur: *ipse iustus erat et iusta omnia eius;* sed laudant Graeci non si quis aequus iniquis, sed si aequis est, ut parem a paribus iustitiam in referenda gratia exspectare debeat. Cf. et Dissen. expl. Pind. p. 378. Simile est πορεύσομαι, σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος OR 677 *par inter pares* s. *pariter sentientes*, id est *eadem qua ante dignatione habitus*. Huius significationis viam praemunit Ant. 520 οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος: *non par bonus malo*, *quatenus non idem utrique debetur* i. e. iniquum est utrique par referri. Brunck. c. quibusdam libris ἴσον, quod suspendit a praegresso ποθεῖ. LA ἴσος longe exquisitius. — *De re* eadem potestate dicitur προστυχόντι τῶν ἴσων Ph. 552, ubi ineptit schol., inutiliter correxit Heath. τῶν ἴσως cum sqq. coagmentandum, nec intellexit Buttm. Recte Brunck. *consecutus quod aequum est*, i. e. meritum praemium. —

|| *Proprietas sermonis* in hoc nomine. a. *Adverbiascere* videtur ἴσον et ἴσα si nostram et Romanorum spectes consuetudinem, etsi in *obiectiva* verborum comprehensione est. ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα ἐποικτείρειν Ph. 317. ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ OR 1187 ch. κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου Ant. 490. ἴσον ἐπαιτιῶμαι schol. ἴσον τάφου βουλεῦσαι Herm. iungi vult. οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης El. 532. οὐ γὰρ αἰσθάνει, ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα; 1478 *vivosne aeque ac si mortui essent alloqui tete sentis?* ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει Alead. fr. 108, 1. καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα Colch. 311. ἴσον μετρῶν ὀφθαλμόν Oenom. 421, 4. b. *Adverbiascunt* autem revera ἐξ ἴσου, ἐπ' ἴσης et ἴσον, *pariter*. τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν; El. 1061 ch. δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον OR 1347. Nec veteres nec Herm. recte intellexerunt. v. νοῦς. — ἐξ ἴσου νοσεῖ OR 61. κἀξ ἴσου τιμώμενος 563. ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν 627 (scil. φρονεῖν). πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί; 1019 sc. ἐστί s. νομιστέος ἐστί *pari loco censendus*. v. Herm. ad v. 845. σέ τ' ἐξ ἴσου οἰκτείρομεν OC 254. χὠ σύναιμος ἐξ ἴσου (sc. πεσεῖται) 1374. εἴ τοι σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ Ant. 516. τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί 644. οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνῳ διοίσει [διήσει Dind. c. Wakef.] γλῶσσαν Tr. 322 v. Herm. κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν 485. c. In *componendo* ἴσος cum aliis vocabulis notum casus tertii maxime usum esse. Sic etiam adverbiascentia dicuntur OR 61. Ant. 516. 644. Sin *integra sententia* pendet ab ἴσος, comparatio instituitur interposito ὥσπερ. El. 532 οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ, quae est structura κατὰ διάνοιαν v. Herm. Usitatius interponi καί. φίλον ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω καὶ τὸν παρ' αὑτῷ βίοτον OR 612. ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ 1187 ch. σέ τ' ἐξ ἴσου οἰκτείρομεν καὶ τόνδε OC 254. ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα 810. Et ad ἐξ ἴσου: κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν Tr. 485. Nam σύν El. 1168 est *una tecum*. — In Ant. 519 τοὺς νόμους ἴσους pro τούτους sec. schol. scripsit Brunck. [item Dind.], idque praefixo γρ. in LA adscriptum, est autem ab interprete. —.— || De *forma* vocabuli primum est, quod Soph. *comparativo* et *superlativo* abstinuit. Comparativum ἰσαίτερος Eurip. posuit Suppl. 441. Dein primam syllabam tragicis et comicis corripi adnotavit EM p. 477, 17. In EG p. 283, 7 ceteroqui consentiente illis quod apud comicos subinde produci affirmatur, ut nunc sunt horum poetarum reliquiae, secus esse compertum habemus. Recte igitur Valck. ad Phoen. 757. Pors. ad Or. 9, qui quem Aeschyli versum ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἶσον οὐρανῷ corruptum putat, eundem emendavit Herm. ad Reg. Pros. p. 443 οἶον scribendo. Homero perpetuo producitur, recentioribus epicis ambigua est, velut καλός: quod de Callimacho exsecuti sunt Intpp. Gregorii p. 302. Inde accentus pendet ratio: v. Arc. p. 75, 4 cf. 10, ubi Ἶσος scribendum. Schaefero in indice Orestis Porsoni v. ἰσόθεος non improbatur ἶσος scenicis aliquando produci. (I p. 848, 18.)

Ἰσόσπριος *fabae similis*. Sic dictus ἴουλος, quem etiam ὄνον vocabant, propter formam Coph. fr. 334 ap. schol. Apoll. Rh. 1, 972: κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόσπριος. Unde Hesych.: ὄνος ἰσόσπριος· ἔστι δὲ ζῷον πολύπουν, ὀσπρίῳ ὅμοιον, ὃ καὶ ἴουλον τινὲς φασίν. [cf. Phot. p. 337, 17 et quae in v. ὄνος afferentur.]

Ἰσοτέλεστος *pariter perficiens*. ὁ δ' ἐπίκουρος ἰσοτέλεστος Ἄϊδος ... θάνατος ἐς τελευτάν OC 1220 ch. ὁμοίως ἀποθνήσκουσιν οἱ τοιοῦτοι schol. et Tricl. Herm. cum Reisigio active dictum intelligunt ἰσοτέλεστος, Ἄϊδος ἐπίκουρος θάνατος *opifera Mors interitum adducens*. Sed offendor illo ἰσοτέλεστος, *aeque adducens interitum*, quia comparationis causam nullam video; et nec ἐπίκουρος in libris [nisi a m. pr. in LA] legitur sed ἔπι κοῦρος, ἔπι κόρος, ἐπὶ κόρος, ἐπίκορος et κόρος a schol. et Tricl. explicatur, nec ὁ δ' sed οὐδ' in libris omnibus est, improbante Hermanno trochaeorum incessum dactylis intermixtis turbari. Mihi mutata sola distinctione scribendum videtur ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος οὐδ' ἔπι κόρος, ἰσοτέλεστος Ἄϊδος ὅτε Μοῖρ' ἀναπέφηνε, θάνατος ἐς τελευτάν *cum quis in cupiendo modum excedens non satiatur*, *quando* (i. e. *donec*) *Fatum omnes pariter in Orcum detrudens ingruit*, *Mors rerum ultima*. Μοῖρα Ἄϊδος ἰσοτέλεστος, cui θάνατος appositione additum, *Fati necessitas* est *omnibus communis*.

Ἰσόω *exaequo*. δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει [τάφέσει Dind. c. Musgr.] τὰ τέρματα El. 686. Suid. v. δρόμοις ἰσῶσαι et πράγματα, etsi τέρματα daturum fuisse ex interpretatione addita clarum est. Nec ἰσώσας nec φύσιν recte videntur intellexisse ut veteres ita recentiores interpretes, unde Musgravii coniectura τῇ ἀφέσει certatim recepta fuit. ἰσῶσαι τὰ τέρματα δρόμῳ nihil videtur esse nisi *assequi currendo*, et τῇ φύσει de *celeritate pedum* intelligo. — θεοῖσι οὐκ ἰσούμενον ... ἀνδρῶν δὲ πρῶτον κρίνοντες OR 31 gl. ἴσον. Suid. v. συμφορά turbato verborum ordine affert. *Non dis quidem aequiparantes, verum mortalium principem iudicantes*. οὔκουν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος; OR 581. (I p. 849, 8.)

Ἵστημι [Curt. Et. p. 359. 615 ed. 2]. I. *Formae*. || *Activi Praes.* ἵστησι El. 27. 280. ἱστάναι 433. — *Fut.* στήσω OC 1342. 1343. στήσουσιν OR 940. — *Perfecti* nonnisi syncopen passae leguntur formae, uno excepto ἕστηκεν s. ἕστακεν, quorum illud Ai. 102. 815. hoc Ai. 200 ch. exstat; vulgo ἕστακε, cod Ien. Flor. Γ ἕστηκεν. — At ἕσταμεν OR 1442. OC 1017. Tr. 1145. ἑστάτω El. 50. Ai. 1084. ἑστάναι Ant. 640. Musgr. et Schaef. sine idonea causa ἱστάναι. ἑστώς Ai. 87. ἑστῶτος OR 565. ἑστῶτα n. pl. Tr. 1271 an. — *Plusqpf.* ἕστασαν El. 723. Colch. fr. 314 b. — *Aor. 1.* ἔστησα OC 1303. ἔστησε Tr. 1112. στήσω OC 1041. στήσῃς 910. στήσωσι OC 399. στήσειε Ant. 666. στῆσον OC 11. στῆσαι 1625. στήσας OR 699. στήσαντε Ant. 146 an. — *Aor. 2.* ἔστη Ai. 950. OC 1592. στῶσιν OC 411. σταίη Tr. 656 ch. στῆθι 1076. στῆναι Ph. 277. fr. inc. 713, 4. στάς OC 1595. Ant. 117 an. στάντος Ai. 1237. στάντα OC 477. Ant. 1156. στάντες OR 50. El. 709. — || *Pass. Praes.* ἵσταται Ph. 1263, quod medium vocari non potest. — *Aor.* ἐστάθη OR 1463. σταθείς Tr. 608. 1192. Ai. 1171. σταθεῖσα Tr. 340. — || *Med. Praes.* ἱστάμεσθα OR 147. ἵστω Ph. 893, Libri ἵστω, Tricl. ἔστω. Ai. 774. ἵστασθε OR 143. ἵστασθαι Ant. 299. ἱσταμένῳ Ph. 175 ch., quod tamen etiam passivi esse potest. — *fut.* στάσει Ph. 833 ch. —.— II. *Usus.* || *Activarum formarum* constat alias transitiva, alias intransitiva potestate praeditas esse. Et *proprie* quidem haec dicuntur *transitive*, ut *consistere facere*, *constituere*, *erigere* significetur: στῆσόν με κἀξίδρυσον OC 11. ὥς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας 399. λόγχας στήσαντ' ἔχετον Ant. 146 an. ὀρθὸν οὓς ἵστησιν El. 27 de equo; et de capillis metu erigendis ὥστε πάντας

ὀρθίας στῆσαι τρίχας OC 1625. Hinc dicuntur τροπαῖ᾽ ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν Tr. 1102, quod etsi figuratam habet *vincendi* vim, τροπαῖα στῆσαι ipsum tamen proprie dicitur. Item χοροὺς ἵστησιν El. 280 et ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι κτερίσματ᾽ 433 *constituere in sepulcro*, id est *fundere libationes*. Inde dicitur πρὶν ἂν κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων OC. 910. ὥστ᾽ ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ᾽ ἄγων 1342. — *Intransitive* autem *consistendi* et *standi* potestate haec dicta sunt: οὔκουν ἐμοῦ γ᾽ ἑστῶτος οὐδαμοῦ πέλας OR 565. σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις OC 411. Schaeferus ὅτ᾽ ἐνστῶσιν *quando arma intulerint*. v. Herm. στάντα πρὸς πρώτην ἕω 477. ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστῳ [πολυσχίστων Dind. c. Heathio] μιᾷ 1592. ἀφ᾽ οὗ μέσος στάς 1595. στὰς δ᾽ ὑπὲρ μελάθρων Ant. 117 ch. στῆθι πλησίον πατρός Tr. 1076. σίγα νυν ἑστώς Ai. 87. Affert Eust. p. 1312, 18 i. q. ἕσταθι σιγῶν. ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ... Ai. 815 infixus solo stat. ὧδ᾽ ὁ μῦθος ἑστάτω El. 50. στάντες δὲ ὅπου 709. ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν διφροί 723. ἔχοντες ἕστασαν ἱματίων ἐπιζώστρας Colch. fr. 314 b. *Mora* adsignificatur: ἡμεῖς δ᾽ οἱ παθόντες ἕσταμεν OC 1017. μὴ σταίη πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ Tr. 656 ch. σελήνης ὄψις εὐφρόνας δύο στῆναι δύναιτ᾽ ἂν οὔποτ᾽ ἐν μορφῇ μιᾷ fr. inc. 713, 4. — Huc refer aliquid proprii sermonis habentia. ποῦ βαντὸς ἢ ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ; Ai 1237. Nusquam nisi suo imperio subditum adfuisse, non ut sui iuris esset, Aiacem Agamemno dicit. cf. ποῦ. Et ποίαν μ᾽ ἀνάστασιν δοκεῖς ἐξ ὕπνου στῆναι τότε; Ph. 277. = πῶς διατεθέντα ἀναστῆναι. v. Lob. de fig. etym. p. 7. — *Tralate* haec dicta *transitive* et *constituendi* quidem potestate: τύραννον οὑπιχώριοι στήσουσιν OR 940. ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν Ant. 666. Locutionem illustrat Musgr. l. c. Inde *reddere* subinde et *facere* vertas. πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων OC 1041, quod prosariis καταστήσω dicitur. ξυνωμότας ἔστησ᾽ ἐμαυτῷ γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας πρῶτοι καλοῦνται 1303. Hinc ducitur στήσαντα ἔχειν pro στῆσαι: ὅτου ποτὲ μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις OR 699. Hoc schema Euripidi perfrequens, Sophocli solitarium est, certe si active dictum spectes. *Intransitivae dictionis* est, quod de *statu* et *conditione rerum* ἑστάναι ponitur. De *homine* ἵν᾽ ἕσταμεν χρείας OR 1442. ξυμφορᾶς ἵν᾽ ἕσταμεν Tr. 1145. τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου, ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν; Ai. 102. De *re*: ἐμοὶ δ᾽ ἄχος ἕστακεν Ai. 200 ch. Sic dicitur οὐκ ἂν τάδ᾽ ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα Ai. 950 *non eo excidissent*. Deinde ἐς ὀρθὸν στῆναι est κατορθῶσαι: στάντες τ᾽ ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον OR 50. Aliter dictum οὐκ ἔσθ᾽ ὁποῖον στάντ᾽ ἂν ἀνθρώπου βίον οὔτ᾽ αἰνέσαιμ᾽ ἂν οὔτε μεμψαίμην ποτέ Ant. 1156. Musgravii interpretationem de *vita superstite*, petitam ex OR 1524. Tr. 2 vituperans Hermannus coniungenda docet ὁποῖον στάντα *quaecunque stet vitae conditio*, secundum scholiasten interpretatum ὁπωσδήποτε βεβιωκότα, εἴτε καλῶς εἴτε ἐναντίως. Sed de *rebus praesentibus* certe τὰ ἑστῶτα dicuntur: τὰ δὲ νῦν ἑστῶτ᾽ οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν Tr. 1271 i. q. καθεστῶτα, cuius permutationis simplicis verbi et compositorum aliquot adhuc exempla enumerabimus. Denique ὄπισθεν ἑστάναι est *posthaberi*. γνώμης πατρῴας πάντ᾽ ὄπισθεν ἑστάναι Ant. 640. Cur Musgr. et Schaef. ἱστάναι maluerint, in obscuro est. Fortasse de trutina et pendendo cogitabant, de quo usu v. Valck. Diatr. p. 288 a. Soph. ita non est locutus. *Viam* autem transferendi a *consistendo* ad *statum rerum* verbi monstrat Ai. 1084: ἀλλ᾽ ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον: *sit metus, metuatur*, dictum de terriculamentis in agris hortisve erigendis. — ‖ *Passivum* cum proprie *gradus sistendi* vim habeat, assistendi consistendique significatu vix a medio vel activo aor. 2. et perfecto discrepat. σταθεῖσ᾽ ἄκουσον Tr. 340, i. q. ἐπέχουσα τὴν βάσιν, quod est principium standi, *pergere stando* στῆναι. Sed plane id quod ἑστηκώς significat πρὶν κεῖνος φανερὸς ἐμφανῶς [sic LA: φανερὸν ἐμφανὴς Dind. c. Tricl.] σταθεὶς δείξῃ θεοῖσιν Tr. 608. ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω 1192. σταθεὶς πέλας ἱκέτης ἔφαψαι πατρός Ai. 1171. Sed *constituendi* vi σταθῆναι dicitur: αἰν οὔποτ᾽ ἡμὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζα OR 1463. Dein τίς θόρυβος ἵσταται βοῆς; Ph. 1263 *clamor tollitur:* de cuius locutionis activa forma iam diximus. Exempla vide ap. Stanl. ad Aesch. Cho. 885. Fritzsch. Qu. Luc. p. 171. — ‖ *Medium* praesente et futuro proprie *standi* potestate praeditum. ἀλλ᾽ ἵστω τε καὐτὸς ἀντέχου Ph. 893. τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας ἵστω Ai. 774. Hinc tralatum ὅρα ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει Ph. 833 ch. *quid faciendum, quae via ingredienda tibi sit*. Et *proprietas* sermonis est quod bis ἵστασθαι est pro ἀνίστασθαι, *exsurgere*. βάθρων ἵστασθε OR 143. ὦ παῖδες, ἱστώμεσθα 147. Nec probo Musgravium, Ant. 299, ubi legitur τόδ᾽ ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ᾽ ἵστασθαι βροτῶν, exemplis explicantem quibus ἱστάναι, ἵστασθαι, προσχωρεῖν valet *accedere:* ἵστασθαι potius est μεθίστασθαι, τραπῆναι, *converti* a bonis ad mala consectanda, quod satis munitur praemisso παραλλάσσει φρένας. Minus denique expeditum est quod Ph. 175 ch. legitur: ἀλύει δ᾽ ἐπὶ παντί τῳ χρείας ἱσταμένῳ de Philocteta gravibus aerumnis oppresso. Schol. ἐπὶ παντὶ τῷ ἐν χρείᾳ γιγνομένῳ ἀπορεῖ. Locum affert Aristides 1. p. 34, 12. Haud dubie τὸ ἱστάμενον quasi ἀνιστάμενον de *necessitate* quasi *repente oborta* dictum, velut τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει Tr. 1018 est εἰς τὸ μεῖζον ἐκφέρεται, αὐξάνεται.

Ἱστορέω ‖ *percunctando comperio* s. *comperi*. οὔθ᾽ ὁρῶν οὔθ᾽ ἱστορῶν OR 1484. πρὶν νῦν τὰ πλείον᾽ ἱστορεῖν OC 36. τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν Tr. 382. εἴ τι χρῄζεις ἱστορεῖν 397. Sic etiam El. 316 explicetur ἱστόρει τί σοι φίλον, *licet ex me comperias*. — ‖ Alias de *percunctatione* dicitur ita ut *comperiendi* non adsit ulla significatio. τόλμησον εἰπεῖν, ὅ σ᾽ ἱστορῶ Tr. 404. πρὸς τί δ᾽ ἱστορεῖς; 418. Αἴγισθον ἔνθ᾽ ᾤχηκεν ἱστορῶ πάλαι El. 1101. μὴ ἱστόρει πλέον OR 1165. Et sic *passive* dictum est πρίν γ᾽ ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ Tr. 415. — ‖ Rem compertam *narrare* vel *commemorare* significat. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ᾽, ὃν οὗτος ἱστορεῖ OR 1150. τὸν παῖδ᾽ ἔδωκας τῷδ᾽ ὃν οὗτος ἱστορεῖ; 1156. Exquisitius enim haec ita, quam de percunctatione intelliguntur, sicut OR 1144: πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς: *cur inculcas eam rem?* De spiritu non video dubitari. Regulam generalem v. in ἵστωρ. (I p. 852, 7.)

Ἱστουργέω *texo*. θακοῦσιν ἱστουργοῦντες OC 340. De spiritu v. in ἵστωρ.

Ἴστρος *Ister* fluvius. Magni fluminis exemplo ponitur οἶμαι γὰρ οὔτ᾽ ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην OR 1227. Tangit locum Eust. p. 1231, 9. — De accentu v. Arc. p. 74, 14. De spiritu cf. ἵστωρ.

Ἵστωρ [Curt. Et. p. 615 ed. 2] *gnarus*. v. Lehrs. Arist. p. 116. κἀγὼ τοῦδ᾽ ἵστωρ, ὑπερίστωρ El. 850 an.

[de feminino genere h. l. v. Lob. Paral. 273]. De accentu nulla dubitatio, et generatim praecepit Arc. p. 20, 20, accurate Herod. π. μ. λ. p. 32, 15; sed est aliqua de spiritu [cf. Spitzner ad Il. 6. 501. Lentz. Herodian. p. 700]. Libris in tam raro vocabulo nihil tribuendum; ap. Aeschyl. enim nusquam, semel ap. Soph., perraro ap. Euripid. legitur et nescio an non uno loco IT 1397. Seidl. qui quidem lenem spiritum ex EM p. 478, 16 a thematico εἴδω εἴσω ducente defendit, utramque prostare testatus apud lexicographos (Phot. tamen ἵστωρ p. 116, 9. 10 ut Herodian. l. c.); Euripidis loco Aldinam leni spiritu notare, eandemque scripturam esse in libris Sophocleis [at in LA est ἵστωρ], ap. scholiasten asperum reperiri; lexicis autem nihil tribuendum. Quid igitur? Ratio cum in rebus scripturam spectantibus et per se sit fallax, velut cum ἵστωρ quippe ab εἴδω ductum et tamen ἱστορεῖν scribitur, et saepe veterum testimoniis et usu redarguatur, ad praecepta technicorum confugiendum, si quae sunt. Et sunt tam diserta, ut de asperando vocabulo non liceat dubitare. Lexicon π. πνευμ. p. 230 τὸ ι πρὸ τοῦ σ, εἰ μὴ τὸ τ ἐπάγοιτο, ψιλοῦται ἀεί. — — εἰ δὲ ἐπάγοιτο τὸ τ, δασύνεται. ἵστωρ, ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία κ. τ. λ. σημείωσαι τὸ ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω, ἰστέον καὶ Ἴστρος ποταμός. Priora satis docte et ex antiquo fonte, ut statim ostendemus; postrema incautius. Longe gravior testis est schol. Il. σ 501. ἀπὸ τοῦ εἴδω, εἴσω, ἵστωρ (scr. ἵστωρ), ἐλλείψαντος του ε, ἐπεὶ τῷ ι τὸ στ ἐπεφέρετο ὡς ἐν τῷ ἱστῷ, ἱστίον, ἵστημι. ὅθεν καὶ δασύνεται, ἐπεὶ τὸ ι πρὸ τοῦ στ μόνου δασύνεται. προσκεῖται τὸ μόνου, ἐπεὶ τὸ Ἴστρος ψιλοῦται. (I p. 853, 3.)

Ἰσχάς. κἂν ἄλλοις δὲ τὴν ἄγκυραν Σοφ. ἰσχάδα κέκληκεν, διὰ τὸ κατέχειν τὴν ναῦν· Ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα fr. inc. 699 apud Athenaeum p. 99 d, unde habet Eust. p. 1944, 26. Vox tam tenebricosa, ut non multum distet a Dionysii tyranni παρθένῳ μενάνδρῳ et μυστηρίοις.

Ἰσχῡρός *validus*. ὡς ἄνδρ' ἑλών μ' ἰσχυρόν Ph. 945 *quasi viribus valerem*. De accentu nihil ambigui et notavit Arc. p. 95, 6.

Ἰσχύς *vis*, cum corporis tum alia. ἢ μὴν ἢ λόγῳ πείσαντες ἄξειν ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος Ph. 594. cf. Brunck. ad Ant. 30. Elmsl. ad Med. 525. Merrick. ap. Wernick. ad Tryphiod. p. 299. φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος OC 610. Corais olim coniectura fuit ἴς ψυχῆς, refutata illa a Schaef. mel. cr. p. 46. ὁρᾷς τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση; Ai. 118. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος; Ph. 104 obiective dictum: *virium fiducia*. Num υ in casibus trisyllabis perpetuo corripiatur, sicut Passov. dicit, dubium videatur, quando quis idem in verbo ἰσχύω produci consideraverit. De accentu generatim praecipit Arc. p. 92, 8: sed ea regula cum altera p. 91, 9 pugnat, nec quidquam in eo genere certi constitui potest.

Ἰσχύω *viribus valeo*. De homine: ἔγωγε σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα Tr. 234, quod nonnullis abundantia laborare visum. ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ Ai. 502. ὅταν δέ τις θεῶν βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων [ὁ σθένων coni. Heimsoeth.] φυγεῖν El. 697. ὅσον ἰσχύεις Ai. 1409. De re: τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω OR 356. τἀληθὲς αἰεὶ πλεῖστον ἰσχύει λόγου fr. inc. 691. In Oed. l. c. olim ἰσχύον scribebatur, quod redarguitur Aiacis loco v. 1409. [Vitiose in LA ἰσχύουσα El. 242, ἰσχύω Ph. 1094.] v. ἴσχω.

Ἴσχω [Curt. Et. n. 170]. Hoc verbum Sophocli non ultra praesens flectitur. ‖ *Cohibere* significat et *prohibere*. οὐκέτ' ἴσχω Ph. 1094 ch. Heathii coniectura ἴσχω confirmata quamvis perversa scholiastae alicuius explicatione οὐ γὰρ ἔτι ἔχω ἐλπίδα, merito recepta est inde a Brunckio. Libri οὐ γὰρ ἔτ' ἰσχύω. Sententia ab Heathio restituta metrum Herm. adiuvit οὐκέτ' ἴσχω [οὐ γάρ ἴ. Dind.] scribendo: *rapiant me volucres, non prohibeo amplius.* ἴσχειν δ' οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων Ant. 802 an. ἴσχε δακὼν στόμα σόν Tr. 976 ch., quo eodem sensu εὐφημίαν νῦν ἴσχε dictum 178, quod si quis εὐφήμει, σιώπα explicuerit, non prohibeo, sed ἔχειν et ἴσχειν in his formulis *linguae cohibendae* vim habent. γονέων ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων El. 242 m. LA ἰσχύουσα. Zonar. p. 653 ἔχουσα. V. ἔκτιμος. — ‖ Hinc *capiendi et tenendi* orta significatio. τὸν αἰσ' ἄπλατος ἴσχει Ai. 256 ch. vitiose quaedam apogr. ἔχει. Et tralata significatione αὐτό μοι λαβὼν ἐπώνυμον, Εὐρύσακες, ἴσχε (σάκος) Ai. 575 *retine in tuis, serva.* θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων OR 881 ch. non ἔχων, sed εἰς ἀεὶ ἔχων. — ‖ Inde frequentes de *sensibus* animi circumlocutiones. ἃ καὶ σὲ ἐλπίσιν λέγω τάδ' αἰὲν ἴσχειν Tr. 137 ch. non ἐλπίζειν sed ἐμμεῖναι ταῖς ἐλπίσιν. ἀλλ' ἴσχε κάμοῦ μνῆστιν Ai. 520 non μνήσθητι, sed σῶζε μνείαν. Sed εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων ἔτ' ἴσχει μνῆστιν 1269. τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἴσχεις OC 584 non ἐπιλέλησαι, sed οὐδαμῶς μέμνησαι. De structura cf. Schaef. ᾧ πίστιν ἴσχων τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν 950 *fretus.* Paulo aliter dictum εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας Ant. 304 non σεβίζεται, quanquam hoc simile, sed σώζει τὴν τιμὴν εἰς ἀεί. ‖ Sunt alia, in quibus ἴσχειν et ἔχειν *habere* vix discrimine cernantur ullo. τανῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον Tr. 302. οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων, οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων κραταιαῖς μετὰ χερσὶν ἴσχων Ph. 1111 m. *habens* i. e. *potitus.* δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ OC 223 ch. i. q. μὴ δείσητε. Et huiusmodi cum nominibus circumlocutiones variae sunt: μῶν ἄλγος ἴσχεις ...; Ph. 734 cod. Ven. ἴσχει, cui repugnat, quod Phil. respondet οὐ δῆτ' ἔγωγε. Ita τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς [νάπαις Dind.] με λαμβάνεις; OR 1031. γνώμαν ἴσχων Ph. 837 ch. οὐ γνώμαν ἴσχεις ...; El. 214 i. q. γιγνώσκεις et εἰ ταύταν τούτων γν. ἴ. Ph. 853 ch. θάρσος ἴσχε Ph. 807. εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις Tr. 801 = οἰκτίζεις. ἣν δέ του σπάνιν τίν' ἴσχῃς OC 506. αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς ξύγγνοιαν ἴσχειν Ant. 66 i. q. ξυγγνῶναι. πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι 283 i. q. μέλειν αὐτοῖς. — Sed in OC 166 [ubi ἴσχεις c. Reisig. scripsit Dind.] merito c. Herm. Elmsl. recepit λόγων εἴ τιν' οἴσεις πρὸς ἐμὰν λέσχαν, *si quid es responsurus*, quod in LA vulgatae ἔχεις superscriptum; et in Ph. 1131 m. iniuria φρένας εἴ τινας ἴσχεις pro ἔχεις Brck. c. Tricl. De qua verborum in libris confusione v. Herm. ad Ph. 830. — De *forma* verbi unum adnotandum quod monstrum imperativi ἴσχες legitur OC 1169 in cod. LA aliis. LB ἴσχε, quod ob hiatum non admittitur, PA ἐπίσχες, ex interpretatione, simul anapaesto in trimetrum illato; PT Farn. εἶχες. Heathii coniectura σχές recepta est ab Reis. Elmsl. [Dind.]; ἴσχες, Brunckio damnatum ad Hec. 832, Hermannus defendit, quippe recitationi aptius. Cf. ἔχω. (I p. 854, 34.)

Ἴσως. ‖ *pariter.* ἥκει γὰρ (ἡ νόσος) διὰ χρόνου πλάνοις, ἴσως ὡς ἐξεπλήσθη Ph. 758 [ἴσοις Dind. c. Both.] Schol. ἴσως, ὅτε ἐκορέσθη πλανωμένη.

itaque Winshemius, Ratall., Brunck. in quo et ἴσως *fortasse* ineptum est, et illud ineptius, morbum aliis quasi locis circumvagando fatigatum ad Philocteten redire. Meliorem viam Herm. iniit, distinctione post πλάνοις posita: *morbus redit longis intervallis vagus, aeque ut desaeviit*, vagos et fortuitos impetus ita repentinas etiam cessationes esse intelligens, velut ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται dicitur 806. In quo unum illud desidero, quod πλάνοι de vagis impetibus, minime vero de inopinata cessatione dici potuit. ἴσως ὡς ἐξεπλήσθη interpretor *pariter ut desaeviit*, hoc est *paribus intervallis; διὰ χρόνου ἥκει πλάνοις, post aliquod tempus vagus redit*, i. e. rursus in me grassatur. Similis sententia in Hermanni quondam coniectura πλάνοις ἴσοις inest. — ‖ *Fortasse*, i. e. ut alicui *par* et *consentaneum* videatur. De *re minus certa:* νῦν μὲν ἴσως τόπον προσιδεῖν ἐθέλεις ὄντινα κεῖται Ph. 144 an. ὃν κλύεις ἴσως τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων 261. ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας 603. Improbo Buttmannum de re certa dici putantem. ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα 1260. ἥδοιο μέν, πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως OR 937. ἴσως ... τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται 1078. κείνοις δ' ἴσως κεἰ δείν' ἐπερρώσθη λέγειν, ... φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος OC 667, quae etsi certo persuasum habet vera esse Theseus, cum modesta tamen dubitatione affirmat. Brunck. ante ἴσως distinxit; v. Herm. ἴσως ... θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός Ai. 962. ἡ δὲ νῦν ἴσως πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν El. 918 sperat Chrysothemis, nec certo tamen affirmat. De *re satis certa.* αἳ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως ἀνδρῶν Tr. 301. ἴσως γέννημα οὐκ ἐν ὑστάτοις 314. Nec enim mulieres nec Iolen, nisi praecipua nobilitate fuissent, δῶρον ἐξαίρετον sibi Hercules legisset. Sic chorus certo sciebat quis Philoctetes et qualis vir esset, cum dicebat οὗτος πρωτογόνων ἴσως οἴκων οὐδενὸς ὕστερος Ph. 180 ch. Buttmanno, qui de re satis certa dici vidisset, oblocuturus Herm. illud obiicit, nondum edidisse virtutis documenta Philocteten, quippe ulcere impeditum. At non de *rerum*, sed de *generis nobilitate* chorus asseverat. ἦ πού με Τελαμὼν δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἴσως Ai. 1009, quod cum ironice dictum ἦ που et ἴσως composita habeat, dubium relinquit nullum, quin de re Teucro certissima dictum sit. Dixerunt de hoc usu Locell. ad Xen. Eph. p. 188. Schaef. ad Long. p. 857. ad Dion. de c. v. p. 269 et de irridendi adsignificatione Stallb. ad Plat. Gorg. p. 107. — ‖ Cumulantur τάχα et ἴσως in optativo potentiali. τάχ' ἂν μ' ἴσως πύθοισθε σεσωσμένον Ai. 691. Num ἴσως ut ἂν ipsum per se cum optativo ponatur, quae Seidleri sententia erat ad IT 1025, pluribus habet et certioribus exemplis opus. ἴσως ἂν iuxta posita tetigit Schaef. ad Greg. p. 44 et app. cr. ad Demosth. t. III. p. 417.

Ἰτᾰλία (ᾰ) *Italia.* κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις Ἰταλίαν Ant. 1119 ch. [Ἰτάλειαν LA. Ἰκαρίαν R. Unger. Κιδαλίαν Bergk. Φιγαλίαν M. Schmidt. Alii alia.] Extrema Italiae pars, fretum Siculum versus sita, eo nomine tunc vocari Graecis coeperat. Cf. Niebuhr. hist. Rom. vol. 1. p. 18 sqq. Cur κλυτή dicatur, v. Musgr. et Bothium. (I p. 856, 2.)

Ἴτριον (ῑ) *placentae sacrae genus.* ἴτριον πεμμάτιον λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον. μνημονεύει αὐτοῦ .... Σοφ. Ἔρισι (fr. 199)· ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὖ πρὸς ἴτρια βλέπω Athen. 14. p. 646 d. Deminutivi formam prae se fert, nec est tamen. Ap. Phot. p. 118, 5. Suid. et Hesych. ἰτρία scribitur. Recte Arc. p. 119, 18; ι prius corripi affirmanti nihilominus ἰτρίον scriptura affingitur p. 195, 29.

Ἴτυς (ῐ) n. pr. ἃ Ἴτυν αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται El. 148 m. Ultima quod producitur, metro dactylico (vel anapaestico, ut ap. Aristoph. Av. 212) datum censet Herm., Brunckius contra libros et Suidam Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται scripsit. cf. Dind. praef. ad PSG ed. 1. p. XII. De accentu generatim dixit Arc. p. 91, 9.

Ἰῡγή (ῑ) *clamor flebilis.* τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς Ph. 752. cf. Blomf. gl. Pers. 285. 981. γυναικῶν οἰμωγαί, ὀλοφύρσεις explicat Phot. p. 118, 9, ubi vitiose scriptum ἰυγγαί: φωνή, κραυγή, βοή Hesych.

**Ἴυγξ. Ap. Athen. 13. p. 564 b de Pelope Hippodamia loquitur τοιάνδ' ἐν ὄψει ἴυγγα (sic P L ap. Dind., λόγκα C, λύγγα A B V, λίγγα Erf.) θηρατηρίαν ἔρωτος, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει (fr. Oenom. 421). Unde Brunck. τοίαν Πέλοψ ἴυγγα. Recte, opinor. ἐν ὄψει et ὀφθαλμῶν ἀστραπή iuxta posita aliquid otiosum redolent et languidum; λύγξ ὄψεως quid sit, non capio. De ἴυγξ satis notum quid lexica vetera doceant; h. l. θέλκτρον significat. Erfurdtii correctionem λίγγα nec intelligo quid sibi velit, nec probasset vellem Iacobs. ad Philostr. p. 313 [sed v. Lob. Paral. 110. Dind.]. De tono generatim docet Arc. p. 18, 18: nec video discrepare quemquam.

Ἰύζω (ῡ) *eiulo.* βοῶν, ἰύζων Tr. 787. Et idem fortasse recte in Ph. 11 Flor. Γ βοῶν ἠΰζον exhibet. Vulgo βοῶν; στενάζων; quod imperite defendit Apitz. ad Tr. 769. v. EM p. 480, 1. Blomf. gloss. Aesch. Pers. 285.

Ἰφῐάνασσα (ῑ) n. pr. Χρυσόθεμις καὶ Ἰφιάνασσα El. 158. Eadem est atque Iphigenia Homero, v. Intpp.; Sophocli non potest esse. De genere compositionis dixit Herod. π. μ. λ. p. 38, 16.

[Ἰφιγένεια n. pr. Fabulae Soph. quae sic erat inscripta, sunt ap. Dind. fr. 288—294.]

Ἴφῐτος (ῐ) n. pr. ἵκετ' αὖθις Ἴφιτος Tr. 270. ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν Tr. 38. Ἰφίτου μόρος 357. De tono generatim Arc. p. 82, 8. (I p. 857.)

*Ἰχθῠηρός *ex piscibus confectus* et Ἰχθύειος. Ap. Herodianum Piersoni p. 437 legitur: ὁ γάρος ἀρσενικῶς τὸν ἰχθύων γάρον. καὶ γάρον τὸν ἰχθύειον. Σοφ. Cum ἰχθύων γάρον dictum ab Aeschylo sciamus ex Athenaeo 2. p. 67 c, haud dubie ante καὶ γάρον inserendum Αἰσχύλος. At ἰχθύειος cum non alibi legatur, Piers. corrigit ἰχθυηρόν. Dubium vero, an non potius ex Triptolemo Sophoclis desumptum et scriptura corrupta sit: inde enim Athenaeus ταριχηρὸν γάρον memorat (fr. 531 D), quod facile in ἰχθύειον et ἰχθυηρόν potuit depravari. Hinc ἰχθυηρόν s. ἰχθύειον γάρον Dind. plane omisit.

Ἰχθύς *piscis.* ἰχθύων πλωτῷ γένει fr. inc. 678, 9. χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει 700, 1 [quo loco probabilis est Bergki coni. χ. δὲ μύνδων ἰχθύων, collato EM p. 595, 1. μύνδος: μύνδος ἰχθύς, Σοφ. ὁ μὴ αὐδῶν]. ἐλλοῖς ἰχθύσιν Ai. 1297. cf. ἐλλός. — υ trisyllaborum casuum et in compositis corripitur, nominativi et accusativi producitur aliis, quanquam non perpetuo (v. schol. Dion. Thr. p. 1232 Bekk.), Sophocli non legitur. Haec causa fuit, cur Herodian. π. μ. λ. p. 31, 5 inflecti doceret vocabulum, cum quo consentit schol. Dion. Thr. l. c. Arc. p. 91, 11. 199, 15; et contra eius mentem ἰχθύς scriptum p. 198, 7.

Suid.: ἰχθῦς περισπᾶται. Huius τονώσεως nunc omne documentum vulgo evanuit. De spiritu consentiunt Arc. p. 199, 15. Eust. p. 437, 12. 928, 15. 1720, 42. lexicon. π. πνευμ. p. 230.

[Ἰχνεύτης. Fabula Soph. satyrica, cuius sunt ap. Dind. fr. 295—297, erat inscripta Ἰχνεῦται.]

Ἰχνεύω (ῡ) *investigo*. κεῖνον ἰχνεύω πάλαι Ai. 20. τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ᾽ ἰχνεύειν OR 475 ch. — οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον αὐτός OR 221. De spiritu v. lex. π. πνευμ. p. 230. De ancipite ι cf. Ai. 927.

Ἴχνος *vestigium*. Proprie *pedis:* μετρούμενον ἴχνη τὰ κείνου νεοχάρακτα Ai. 6. Cf. Pors. et Schaef. ad Hec. 1042. Affert Suid. v. νεοχάρακτα. Hinc adverbiascente locutione εὐθέως δ᾽ ἐγὼ κατ᾽ ἴχνος ᾄσσω Ai. 32. Suid. v. σημαίνομαι. Tralate: ποῦ εὑρεθήσεται ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας; OR 109. De spiritu v. lex. π. πνευμ. p. 230.

Ἰώ interiectio cum *inclamando* alios, *tum deflendae alterius* vel *ipsius loquentis sorti* constituta. Utraque significatione acuitur: Arc. p. 182, 19, Trypho περὶ παθῶν ap. EM p. 481, 10 causa addita: ἀλλὰ σχετλιαστικὸν καὶ βακχευτικὸν οὐχ ὑποπίπτει τῇ ἀναλογίᾳ: scilicet quae inflecti iuberet velut ὦ, violatur autem praeterea in ὤ doloris significante. Omnium acutissime disputat Apoll. de adv. p. 576, 15. cf. schol. Dion. Thr. p. 942, 31. — Igitur ‖ *inclamando* et *exclamando* inserviens fere *semel* ponitur ἰὼ ξένοι Ph. 219 extra versum. ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων ἔφεδρε Ph. 400 ch. ἰὼ θεοί Ph. 736 extra trimetrum. [Dind. versui inseruit viri docti cuiusdam coni. ὦ θεοί]. ἰὼ [geminat LA] τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι OR 162 ch. ἰὼ γενεαὶ βροτῶν 1186 ch. ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα 1207 ch. ἰὼ Λαΐειον ὦ τέκνον 1216 ch. Herm. et Dind. nunc distinctione post ἰώ posita. ἰὼ δαῖμον 1312 ch. ἰὼ σκότου νέφος 1313 m. ἰὼ φίλος 1321 m. ἰὼ Κιθαιρών 1391 intra trimetrum, ut ἰὼ ξένοι OC 822. — ἰώ OC 536 ch. ἰὼ πόλις 833 m. ἰὼ τάλας 876 m. ἰὼ πᾶς λεώς, ἰὼ γᾶς πρόμοι 884 ch. ἰὼ Ζεῦ 1085 ch. duo codd. et Tricl. ὦ Ζεῦ. ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι Ant. 844 m. et ἰὼ ματρῷαι λέκτρων ἆται 862, in quorum utroque ἰώ a versu sequente seiunctum ab Herm., velut in ἰὼ φίλοι ναυβάται et ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας Ai. 348. 356 m. ἰὼ σκότος et ἰὼ πόροι 394. 412 m., quod posterius in libris omissum addidit Brunck. — ἰὼ κασίγνητε Ant. 869 m. ἰὼ πῦρ πνεόντων χοράγ᾽ ἄστρων 1146 m. ἰὼ παῖ 1266 m. ἰὼ παῖ παῖ Ai. 339. ἰὼ πρόσπολοι Ant. 1320 m. ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός Tr. 856. ἰὼ παῖ 1032 m. ἰὼ πάνθ᾽ ὁρῶν τέκνον Λαρτίου Ai. 379 m. ἰὼ παντλᾶμον Νιόβα El. 150 m. ἰὼ γοναί 1232 m. ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν ὁδὸν ἐπαξιώσας φανῆναι 1273 m. ἰὼ βαλλήν Past. fr. 444. — Rarius *geminatur* ἰὼ ἰώ, idque ut *laetitiae* significandae ita *luctui* vel *horrori*. ἰὼ ἰὼ παιάν Tr. 221 ch. ἰὼ ἰὼ Πὰν Πάν Ai. 694 ch. ἰὼ ἰώ 707 ch. Haec in gaudio; at ἰὼ ἰώ OC 138 ch. cum horrore; in simplici acclamatione ἰὼ ἰὼ παῖ OC 1491 si recte geminavit Seidl. loco lacunoso; Tricl. ἰοὺ ἰού. ἰὼ παῖ, contra sensum, qui ἰού repudiat. Inclamationem dolentis continet ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρτος Ἅιδου λιμήν Ant. 1284 m. altero relegato extra versum ab Herm. ἰὼ ἰὼ δύστηνε σύ Ph. 759 in trimetro. V. 760 repetuntur ἰὼ ἰώ in cod. Harl. et membr. Bruncki, quae a Tricl. absunt, nec apta quater iterata exclamatio in trimetrorum decursu. — Cum *aliis particulis* componitur: αἰαῖ. ἰὼ στέγαι φίλων ἐρῆμοι El. 1405 m. ἒ ἔ. ἰὼ δαῖμον Tr. 1026 m. vulgo bis ἰώ, quod ferri poterit, si ἒ ἔ extra versum eliminetur. ἰώ. ὢ ὤ OC 224 ch. cum horrore. Alii libri ἰὼ ἰώ ὤ, alii ἰώ. ὢ ὢ ὤ sive etiam acute. Illud a Triclinio, cf. Herm. [ὠώ, ὠὼ Dind.] ἰὼ δῆτα 536 m. Horum pauca trimetrorum sunt; Ph. 219. 736. 759. OC 822. — ‖ *Doloris* et *lugendi exclamatio*. Usitatissimum est ut *semel* ponatur, et in his primum obtinet locum ἰώ μοι et ἰώ μοί μοι, quod ἰωμοιμοῖ scribendum suspicor, quia οἰμοιμοῖ scribendum Apollonius praecipit, v. οἴ. ἰώ μοί μοι OC 198. Ai. 332. 336. 385. 891. 937. 939. 974. Cur ἰώ μοί μοι [ἰώ μοι μοί LA] quod in libris est El. 77 huic loco minus convenire, quam quod dedit ὤ μοί μοι dicat Hermannus, non perspicio. Addito adiectivo ἰὼ τάλας OC 876 m. ἰὼ τλήμων Ai. 893 m. ἰὼ δύστανος Ant. 850 m. in quibus ἐγώ subaudiendum. In aliis formulis ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων Ai. 1197 ch. ἰὼ φρενῶν ἁμαρτήματα Ant. 1261 m., quae huc referenda censeo, quia non continent exclamationem, sed commiserationem ut *vae* verti oporteat. Cum aliis *flendi* particulis componitur: ἒ ἔ [et separato versu] ἰώ El. 840 m. [ubi Dindorfio probabilius visum ponere αἰαῖ, αἰαῖ.] —. ‖ Paulo minus certa scriptura est, cum librorum tum metri vel sententiae causa Ant. 1265 m. ὤμοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων metri dochmiaci causa nunc recte editur. LA ἰώ μοι. Propter lacunam ambiguus locus est ὦ Παλλάς, τόδε μ᾽ αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ τὸν φύσαντα Tr. 1031. Libri ἰὼ Παλλάς, quod ut hexametri ratio constaret ὦ scriptum, cetera utcunque explerunt alii aliter. — ἰὼ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαί Ai. 418 m. Ex codd. duobus et ed. Turn. recte nunc ὦ scribitur propter numerorum trochaicorum decursum, ut in dochmiis ὤμοι ἐμῶν νόστων Ai. 900 cum LA ἰώ, et Brunck. sec. cod. Ien., quocum Florr. conspirant, ἰώ μοί μοι praeferant. Mox v. 901 plerique ἰώ μοι, Herm. cum iteratione priorum rectius ὤ μοι: nescio quidni ὤμοι. Elmsl. οἴμοι. Item ὤμοι ἐμᾶς ἄτας propter dochmium scribi debuit v. 908. Glyconici denique El. 121 ch. non patiuntur codd. scripturam ἰὼ παῖ παῖ δυστανοτάτας Ἠλέκτρα ματρός. Recte Turneb. ὦ. Sententia denique plane nulla est OC 1713 m. ἰὼ μὴ γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες. Elmsl. πώ, quod friget. Herm. τῷ, *quare* [ut spuria delevit Dind.]. — Plurimis locis prior syllaba corripitur manifesto: producitur OR 162 ch. El. 150 m. [840.] OC 138 an. [de qua mensura v. W. Berger. de S. verss. logaoed. p. 20].

**Ἰώ n. pr. Probabili coniectura hoc Sophocli redditur. Ex Herc. Taenar. fr. 217 refertur in libris Athen. 9. p. 375 d τοιγαριώδη φυλάξαι χοῖρον ὥστε δεσμίων. Recte puto Dindorf.: τοίγαρ Ἰὼ δεῖ φυλάξαι χοῖρον ὥστε δεσμίαν. Casaub. τοιγαροῦν | ἔδει φυλάξαι, in qua correctione maxime displicet particula in fine versus posita. Bergk. de Soph. fr. p. 11 τὸν γὰρ ἰώδη ᾽φύλαξε coniicit, quod cognomentum neque aptum est Cerbero significando, neque sic nude dici potuit; absurdum autem Cerberum cum scrofa comparari. Quod ap. Athenaeum scribitur Σοφ. ἐπὶ Ταιναρίοις recte Dind. olim Ἐπιταιναρίοις correxit, quo nomine grammatici fabulam vocasse videantur, *satyros* intelligentes. De tonosi nominis generatim praecipit Arc. p. 116, 1, accurate Gr. Hermanni p. 459.

Ἰωή *clamor*. βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν Ph. 216 ch. De accentu generatim praecipit Arc. p. 103, 29. Nam p. 183, 8 ἰωή inclamandi adverbium est.

Ἴων n. pr. Cognominis fabulae, quae et Κρέουσα dicta videtur esse, sunt ap. Dind. fr. 298 a sq. et 321—332. (I p. 860.)

K.

Καγχάζω v. καχάζω.

Καδμεῖος *Cadmius, Thebanus. Singularis* paulo minus usitatus, certe aliquot locis cum discrepantia scripturae legitur. Indubitata haec sunt: γῆς Καδμείας OC 399. ἀρχῆς Καδμείας 451 est quae a Cadmo posteris transmissa. Καδμείας νύμφας ἄγαλμα Bacchus dicitur Ant. 1115 Semeles scil.; ἀγάλματα enim parentum liberi, in quam causam Erf. antestatur Markl. ad Eur. Suppl. 367. Ruhnk. ad Tim. v. ἄγαλμα. — τήνδε Καδμείαν χθόνα Ant. 1162. — *Pluralis* exempla consensu omnium haec habentur, nec dubitandi locus est: Καδμείων λάθρᾳ OC 354. ἔσται τοῦτο Καδμείοις βάρος 409. πᾶσι Καδμείοις OR 223. π. Καδμείοισι OC 1394. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς Ant. 508. τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις OR 273. τοῖς πᾶσι Καδμείοισι 1288. At plus minus discrepant libri in his: ὑφ' οὗ (λοιμοῦ) κενοῦται δῶμα Καδμείων OR 29 ante Brunckium vulgabatur. Sed plerique codd. cum LA et schol. Καδμεῖον, longe exquisitius illud, cum satis insolens de urbe sit, de qua ἄστυ Καδμεῖον v. 35 cum eadem ac supra varietate scripturae. Sed τὸ Καδμεῖον πέδον OC 380 a Brunckio datum ex PA aliis; ceteri et optimus quidem LA item schol. Καδμείων, quod revocarunt cum plerique editores tum Herm., hic quidem relegans lectorem ad sua ad Bacch. 1 adnotata, quae etsi vera sunt, haudquaquam tamen, ubi alterutrum praeferendum sit, iudicando idonea videntur. Velut OC 736 τὸ Καδμεῖον πέδον Brunck. ex plerisque libris et Tricl.; quatuor autem scripti, in quibus LA Καδμείων nec refert ad sensum, utro scribatur modo, ipso Hermanno fatente. πᾶς σε Καδμείων λεὼς καλεῖ OC 741 iure ex plerisque codd. editur; Καδμεῖος in solo Vat. est et Καδμεῖ^{ων}ος in PB T Farn. — Prima, ut par est ante δμ, ita producitur perpetuo, ut semper in arsi trimetrorum sit. De tono vulgo consentiunt, sed non novi qui diserte praeceperit et controversiam posse moveri arbitror.

Καδμογενής *Cadmo prosatus.* τὸν Καδμογενῆ Tr. 116 ch. Herculem materno genere Thebanum.

Κάδμος n. pr. Κάδμου τοῦ πάλαι OR 1. Κάδμου λαόν 144 ch. Thebanos omnes. τοῦ πρόσθε Κάδμου 268. Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος Ant. 1155, qui unus locus nomen hoc et derivata in thesi positum habet, quamvis ambigua sede senarii. De accentu praecepit Arc. p. 58, 11.

Κάδος *vas.* σκεῦός τι EM v. κάδος, a χάζω χανδάνω ducens [v. contra Curt. Et. n. 25. Philol. 11, 130]. ὀπὸν χαλκέοισι κάδοις δέχεται Rhizot. fr. 479, 3. [*sucum herbarum in cados aeneos refundit* Macrob. Sat. 5, 19.] Tonum observavit Arc. p. 47, 23.

**Καθαγίζω et καθαγνίζω *polluo.* *ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν Ant. 1081 [secl. Wunder.]. Libri καθήγνισαν. Quod num satis commode dici possit, ambigitur. ἁγνίσαι quidem Soph. κατ' ἀντίφρασιν pro διαφθείρειν dixisse traditur a Gr. Bekk. p. 339, 8, sed neque id satis certum, neque ad hunc locum adhiberi potest. Quare Burton. et Brunck., ex scholiasta, ut sibi videbantur, καθήγισαν; ille enim μετὰ ἄγους ἐκόμισαν (ἐκοίμισαν nescio cur corrigat Toup. em. in Suid. t. 3. p. 314). Certior fons emendationis Hesych. est [si nostrum respicit gl. eius locum]: καθαγίσω: συντελέσω καὶ καθιερώσω. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐναντίων ἐπὶ τοῦ μιαίνειν [τὴν μιαίνουσαν Schmidt.] τέτακται.

Καθαιρέω. De formis, quorum nonnisi praesens et aoristus activi, illud quidem semel Ant. 275, et aoristus passivi item semel Tr. 478 [nisi quod de coni. Ant. 395] leguntur, dubitatio nulla. Significationum princeps videtur τοῦ καταλαμβάνειν, *capiendi*, cum de homine *deprehenso* et *vincto* ut ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες Ant. 383 an. [sic ἡ καθηρέθη τάφον κοσμοῦσα Ant. 395 pro καθευρέθη Dind. et Nck. de Angli cuiusdam coniect.], tum tralate de eo, in quem sibi quis *ius* et quasi *possessionem* vindicat, unde πάλος καθαιρεῖ pro λαμβάνει *sors incidit* Ant. 275, v. Abresch. ad Aesch. Eum. 286; Musgr. ex Polluce 8, 15 et Lysia adv. Agoratum p. 467 forensem esse vocem ostendit. Exinde factum ut de *sorte fatali et morte* solenne esset. κατά με φόνιος Ἀΐδας ἕλοι πατρὶ ξυνθανεῖν OC 1690 m. μοῖρα τὸν φύσαντά τε καθεῖλε Ai. 517. Horum locorum aliquem respexit Suid. v. καθελών. Plane valet *occidere:* γυνὴ μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα Tr. 1063. De *capienda* urbe et *devastanda* καθηρέθη πατρῷος Οἰχαλία δορί Tr. 478. Hinc transfertur ad significandam *labem* et *eversionem* status et fortunae: ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε κὠλίγῳ χρόνῳ πάμπλουτον ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις Tynd. fr. 572, 4. Harpocratio: καθελών. Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν ἢ ἀποκτείνας. ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλίου περσίδι καὶ Σοφ. ἐν Εὐμήλῳ (fr. 214). Similiter Phot. p. 122, 1, sed omisso fabulae nomine [et Suid. v. καθελών]. (I p. 861, 31.)

Καθαίρω [Curt. Et. n. 26] *purgo.* ξανθὴν καθαίρονθ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχός Oenom. fr. 422, 2. De terra monstris et scelestis praedonibus, ut Hercules et Theseus fecere, purganda: πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ κατά τε δρία πάντα καθαίρων Tr. 1011 m. ὅσην γαῖαν καθαίρων ἱκόμην 1061. De qua locutione v. Wyttenb. ad Iul. Or. in Constant. p. 134 Lips. — Etsi compositum non est, nec certe ullum praepositionis vestigium ex significatione dicitur (v. Buttm. Lexil. 1, 275) tamen perpetuo prima corripitur.

Καθάπτω *illigo.* καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον Tr. 1051. τὴν μὲν βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην (κατείδομεν) Ant. 1222 de Antigona quae suspendio sese interfecerat.

Καθαρμός *expiatio.* ποίῳ καθαρμῷ; OR 99 (μίασμα ἐλαύνων). οἶμαι οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην 1228. De qua sententia, ab Eust. tacta p. 1231, 9, vide Valcken. ad Eur. Hipp. 653. Iacobs. ad Aristot. Gr. 3. p. 3. p. 11. θοῦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων OC 466 *procurando eorum iram cave*, ἱλάσκου.

Κᾰθᾰρός *purus.* De homine scelere non contaminato νόμῳ δὲ καθαρός, ἄιδρις ἐς τόδ' ἦλθον OC 548 *nolens peccavi et insciens.* Aliter dicitur τὸν (Κέρβερον) κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι τῷ ξένῳ OC

1575 ch. Schol. ἀβλαβῶς ὑπαντῆσαι. Musgr. καθαρῶς, *innoxie*, *sine scelere*, parum apte alterum huic Sophoclis locum comparans. Iacobs. οὐδὲν ἀδικῶν, πρᾴως, ἠπίως, *blande, sine dolo et fraude*, quod vereor ut in ea voce quaeri recte possit. Reisig.: „locutio Homerica velut Il. ϑ 491. κ 199; est igitur *in locum vacuum secedere.*“ Hunc maxime sequitur Herm.: *recedere*, *ut pura via sit hospiti*, neve ille adspectu canis aut latratu terreatur. — De tono generatim Arc. docet p. 70, 14.

Καθάρσιος *expiatorius.* μολεῖν καθαρσίῳ ποδί Ant. 1142 ch. Baccho adscribitur deo tutelari Thebas ἐπιφανείᾳ variis malis lustraturo.

Καθαρτής *expiator.* στρατοῦ καθαρτής Captiv. fr. 32. At Orestes patrem dicit σοῦ γὰρ ἔρχομαι δίκῃ καθαρτής El. 70 scelus in eum commissum ultione expiaturus, cf. Musgr. — Acui Atticis dicitur EM p. 436, 5.

Καθέζομαι *consideo.* ἐπενθοροῦσ᾽ ἄνω καθέζετ᾽ ἐν μέσοισιν εὐνατηρίοις Tr. 918. ἀφ᾽ οὗ μέσος στάς, τοῦ τε Θορικίου πέτρου κἀπὸ λαΐνου τάφου καθέζετο OC 1596. Signum apostrophi iure appingitur nusquam, nec videtur augeri verbum ap. tragicos: v. Pors. praef. ad Hecub. p. XIX (XVII). Diserte vetat fieri Herod. Herm. p. 313.

Καθέρπω *descendo.* κεροῦσσ᾽ ἀπ᾽ ὀρθίων πάγων καθεῖρπεν ἔλαφος Alead. fr. 110, 1.

Καθευρίσκω *reperio, deprehendo.* ἡ καθευρέθη τάφον κοσμοῦσα Ant. 395 [καθηρέθη Dind. Nck. cum Anglo quodam].

Καθήκω *convenio.* τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου OR 75. In εἰκότος πέρα et πλείω τοῦ καθήκοντος vitium a quibusdam et ἀκυρολογία quaesita. Suid. v. τοῦ καθήκοντος πέρα χρόνου, τουτέστι τοῦ ὁρισθέντος. λέγεται δὲ καὶ τοῦ εἰκότος πέρα. Haec correctionem redolent memoriter ab eo factam, qui ipsorum verborum non meminisset. Fuerunt fortasse etiam, qui πέρα ἀπὸ κοινοῦ inter εἰκότος et καθήκοντος interpositum putarent. Pors. apud Kidd. περᾷ, versu sequente deleto, qui Suidae testimonio tanquam subditicius arguatur; quod quale sit, vidimus. Sana vulgata: *secus quam verisimile erat, iusto diutius abest*; v. Herm. (I p. 863, 5.)

Κάθημαι *sedeo.* προσπεσόντα βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος OC 1158. φλοίσβου μετὰ κοπὴν καθημένοις Palam. fr. 380 quod verisimilius ad Nauplium refertur. Ceterum tralate de quiescentibus a maris et tempestatum iniuriis dictum. — καθήμεθ᾽ ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι Ant. 411. — De augmento v. καθέζομαι. Accentum abnormem notavit Arc. p. 170, 8.

Καθημέριος *hodiernus.* ὦ γενεὰ τάλαινα, νῦν σε μοῖρα καθαμερία φθίνει El. 1414 ch. φθίνει, c. gl. φθείρει, et explicat scholiasta: κατὰ ταύτην σε τὴν ἡμέραν ἡ μοῖρα εἰς φθορὰν καὶ ἐλάττωσιν ἄγει τοῦ γένους. Sed suspectum φθίνω transitive dictum; inde Herm. φθίνειν. Porro καθημερία vulgo, et ut videtur etiam in Tricl., etsi Brunckius negat; sed *a* cod. Aug. c. supra scripto η, itaque scribendum fuit.

Καθίζω *sessum duco.* κάθιζέ νύν με OC 21.

Καθίημι *committo.* οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθείς, ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον Ai. 1285 *non perfide sortitus.* V. Herm.

Καθικνέομαι *ferio.* κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο OR 809. Phot. p. 122, 23 καθίκετο: καθήψατο. καθίκου: καθῆψω, ὕβρισας Hesych. haud dubie κάκωσιν διὰ πληγῶν significans. V. Valck. ad Herod. 7, 35.

Καθίστημι. I. *Formae.* ‖ *Activi.* καθέσταμεν OC 23. καθέστατε OR 10. Tr. 1091. καθεστήκῃ Ai. 1074, quem coniunctivum ut linguae requirit ratio, ita aliquot apogr. cum LA pr. m. alii καθεστήκοι, καθεστήκειν vel παρεστήκει tuentur; Brunckius ex uno cod., qui καθέστηκε, edidit καθέστηκεν. — καθεστάναι OR 703. καθεστώτων Ant. 1160. καθεστῶτας 1113. καταστήσω Ant. 657. — κατέστης OC 356. κατέστη Ant. 416. Oenom. fr. 419, 2. κατέστησαν El. 710. κατάστησον Ph. 879. — ‖ *Medii.* καθίσταται Ai. 306. καθίστατο Ant. 435. — II. *Usus.* Verbi quarum partium transitiva sit potestas, satis constat. ‖ Transitiva *constituendi* vis *propria* est ὅτε κατέστησαν δίφρους El. 710. σύ μ᾽ αὐτὸς ἆρον, σύ με κατάστησον Ph. 879 *siste* me; at *tralata* ψευδῆ γ᾽ ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει Ant. 657. Quod ut *ostendendi* et *exhibendi* significatione praeditum est, ita medium et perfectum aoristusque alter activi *status conditionisque* vim habent. Viam transferendi verbi cernis in his, quae proxime a *sistendo* absunt, velut ἔνθα μὴ καθεστήκῃ δέος Ai. 1074 quod aperte a terriculamentis hortorum et camporum desumptum, et τοὺς καθεστῶτας νόμους Ant. 1113 quae velut οἱ κείμενοι ad observantiam hominum sanciuntur publice propositae. — φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι OR 703. ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέστατε Tr. 1091, longe gravius quam ἐστέ, ut φύλαξ τέ μου πιστὴ κατέστης OC 356. ἐπιμελεστέρα ψυχὴ κατέστη Oenom. fr. 419, 2. μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς Ant. 1160: *de futuro eorum, quae nunc sunt, statu nemo coniiciat.* ἄπαρνος δ᾽ οὐδένος καθίστατο Ant. 435. = ἀπηρνήθη οὐδέν. ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται Ai. 306 *ad sanam mentem redit.* cf. Wyttenb. ad Plut. Sept. Sap. Conviv. p. 148 E. Sed vero *propriam* significationem haec habent, et *sistendi* quidem *gradus* ὅποι καθέσταμεν; OC 23 quo *delati constituimus; astandi* autem de supplicibus τίνι τρόπῳ καθέστατε OR 10, quod male πῶς διακεῖσθε interpretantur Elmsl. Matth. alii, rectius schol. et Herm.; tandem de solis orbe ἔστ᾽ ἐν αἰθέρι κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος Ant. 416. (I p. 864, 19.)

Καθοπλίζω *armo.* ὡς καὶ σὺ πάγκλαυστον αἰῶνα κοινὸν εἵλου τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα, δύο φέρειν ἐν ἑνὶ λόγῳ El. 1087 ch. πάγκλαυστος αἰὼν κοινός *mors* est, et mori cupiebat Electra. τὸ μὴ καλόν Clytaemnestram videatur et Aegisthum spectare; sed καθοπλίσασα nec cum schol. min. ἀσφαλίσασα σεαυτὴν πρὸς τὸ μὴ καλὸν licet interpretari, quia πρός, in quo est nervus illius explicationis, deest, neque cum schol. vet. καταπολεμήσασα τὸ αἰσχρὸν καὶ νικήσασα, quod ad sensum etiamsi bonum sit, non inest in verbo, unde coniiciat aliquis καθιππάσασα vel καθυπνίσασα cum Hermanno. Sed ne sensu quidem recte habere concedam Hermanno. Quid enim? Num morte obeunda inimicos suos devictura est? Ipse tamen vulgatam bene explicat. τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα, *scelus armans*, i. e. infensos ad dimicationem provocans, cuius cum incertus eventus sit, mortem praeoptasse dicitur. [ὑπεροπλίσασα Heimsoeth.]

Καθοράω *video.* Non leguntur nisi aoristi. *Oculis videre:* οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ κατεῖδε OR 117. τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν Ant. 1221. ὅθεν κατεῖδον τὴν κλεινὴν Νῦσαν fr. inc. 782,

1. *Animo cernere:* τὴν σὴν δ' ὁμοῦ ναίουσαν οὐ κατεῖδες (ὀργήν) OR 338. — ὅσον κατειδόμην El. 892.

Καθῠβρίζω *contumelia afficio.* τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς OC 960. καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σὰ El. 522. χαίρει τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων Ai. 153 an. οἵ γέ σου καθύβρισαν Ph. 1364. Intransitive dicitur αἱ πόλεις, κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν OC 1535 ad contumeliam inclinant. — Secunda syllaba in arsi trimetri producitur, in thesi anapaestica corripitur Ai. 153. (I p. 865, 3.)

Κάθῠδρος *irriguus.* κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει OC 157 ch. ipsae *irriguae* dicuntur fontium aquae. κάθυγρος libri nonnulli.

Καθῠπερθεν *supra.* Tralate dicitur assignificata *victoria* et *opibus potioribus* ζώης μοι καθύπερθεν χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν El. 1090 ch. LA καθύπερθε [de qua terminatione v. Lob. Path. 2, 153 sq.]

Καί. De hac particula quae scripsit, qui de particulis Graecis dedita egit opera, Hartung. 1. p. 119, singula continent, quibus uti liceat, universis non licuit non intelligentibus. Καί cum particula *coniunctiva* est, tum magis ad adverbii naturam accedit. —. A. Cum *particula coniunctiva* est, hoc est, cum plura *per se*, non ut alterum ab alterius natura suspensa sint, *suaque dignitate constantia* connectit, unam ut notionem efficiant (v. Herm. Cens. Medeae Elmsl. p. 152. Opusc. 3), et singula vocabula coniungit et integras sententias.

1. *Singulis sententiae partibus servit coniungendis.* Sic simpliciter. a. ‖ ἐρῆμον ὧδε κἄφιλον Ph. 228. λόγου θιγόντα καὶ πανουργίας 408. παλαιὸς κἀγαθός 421. δεινοῦ καὶ σοφοῦ 440. Τραχινίαν τε δεράδα καὶ τὸν εὔροον Σπερχειόν 491. πρὸς σὲ κἀμέ 581. θεῶν βία καὶ νέμεσις 602. [κλέψαι τι (τε libri) χἀρπάσαι βίᾳ 644 Dind. c. Bergk.] θέαν λαβεῖν καὶ βαστάσαι 657. εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας 720 ch. σῶζ' αὐτὰ καὶ φύλασσε 766. ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται 808. παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι 871. λήθη κἀνάπαυλα 878. βλέποντα κἀμπνέοντα 883. πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον 916. ὦ Λημνία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας 986. Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ καὶ κατασκάψαι 998. αἰσχρῶς κοὐ δίκῃ 1234. δὶς καὶ τρίς 1238. ὁ Λαρτίου παῖς καὶ σύ 1286. ἀκάρπως κἀθέως OR 254. λέκτρα καὶ γυναῖκα 260. προδοῦναι καὶ καταφθεῖραι πόλιν 331. καὶ σὺ χὠ συνθεὶς τάδε 401. αἰνικτὰ κἀσαφῆ 439. ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων 450. τυφλὸς καὶ πτωχός 455. πυρὶ καὶ στεροπαῖς 470 ch. πρὸς σοῦ καὶ φίλων 522. πλήθους [πλούτου Dind.] καὶ φίλων 541. σοφός γ' ὁμοίως κἀξ ἴσου τιμώμενος 563. παρεὶς καὶ καταμβλύνων 688. ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρενῶν 727. ἀγρούς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομάς 761. ἄθλια καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα 790. γάμοις μητρὸς ζυγῆναι καὶ πατέρα κατακτανεῖν 826. ὅτου χρῄζων ἀφῖξαι χὤτι σημῆναι θέλων 933. διοίγειν κλῇθρα καὶ δηλοῦν 1287. χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους 1502. αἱ πάθαι χὠ χρόνος OC 7. ἕδραν καὶ ξενόστασιν 90. πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφὴν 103. μόνας σώζειν οἵας τε καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν 262. τὰ μητρὸς καὶ πατρός 268. πατρὸς καὶ κασιγνήτης 324. ἐκ θεῶν του κἀξαλιτρίας [κἀξ ἀλιτηροῦ LA] φρενός 371. ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους 373. χὠ νεάζων καὶ μείων γεγώς 374. σκῆπτρα καὶ θρόνους 425 [1354]. τὸ κατθανεῖν καὶ τὸ λευσθῆναι 435. τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον ἄκουσμα 518 ch. ὅς εἰμι κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγώς 571. εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς 621. γῇ τῇδε κἀμοί 635. ἀλήτην κἀπὶ προσπόλου μιᾶς χωροῦντα 746. σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα 750. εἰς σὲ κἀμέ 754. ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν 757. ὦ πάντα τολμῶν κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου μηχάνημα 761. δίκαι' ἀσκοῦσαν πόλιν κἄνευ νόμου κραίνουσαν οὐδέν 914. τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν 922. τό γ' εὐσεβὲς καὶ τοὐπιεικές 1127. πατρῷα καὶ μητρῷα πήματα 1196. τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα 1277. ἐξέωσε κἀπεσύλησεν 1330. πιθέσθαι καὶ παρεικαθεῖν 1334. βραχεῖ ξὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ 1341. ἀξιωθεὶς εἰσι κἀκούσας 1352. πεσεῖ μιανθεὶς χὠ ξύναιμος 1374. τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους 1280. ἐν τάφοισι θέσθε κἂν κτερίσμασιν 1410. αἰσχρὸν τὸ φεύγειν καὶ τὸ... γελᾶσθαι 1422. σοὶ κἀμοί Ant. 32. τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν ἀδελφόν [κοὐ τὸν σὸν Dind. secluso v. sq.] 45. ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν 95. κράτη καὶ θρόνους ἔχω 173. τὸν τῇδε δύσνουν καὶ [κἂς Dind.] τὸν εὐμενῆ πόλει 212. θάψας κἀπὶ χρωτὶ διψίαν κόνιν παλύνας 246. στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος 250. πυρώσων κἀναθήματα διασκεδῶν 286. φῦλον ὀρνίθων καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη 344 ch. ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά 392. ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν 483. δύ' ἄτα κἀπαναστάσεις θρόνων 533. Ἅιδης χοἰ κάτω 542. δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην 671. τὸ μανθάνειν πολλὰ καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν 711. θεός τοι καὶ θεογεννής 834. βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς 835. ἀοιδὰς καὶ γόους 883. λοισθία καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι 895. ἁμαρτάνειν καὶ δεινὰ τολμᾶν 915. χείρεσσι καὶ κερκίδων ἀκμαῖσιν 976 ch. κακῷ οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ 1002. Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες 1075. νύμφας ἄγαλμα καὶ Διὸς γένος 1116 ch. Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος 1155. φθορὰν καὶ πατρὸς ἔργα 1225. φέρων ἔοικας ἥκειν καὶ τάχ' ὄψεσθαι κακά 1280. τῶνδε κἀκείνων 1312. σπείρων κἀξαμῶν Tr. 33. πῆμα καὶ χαράν 129 ch. τρίμηνον ἀπείη κἀνιαύσιον 165. τοῦ ποτ' εἰσὶ καὶ τίνες; 242. αὐτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς 245. ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα θερμὰ λουτρά 633 ch. ἐμπελάζεις τἀνδρὶ καὶ παρίστασαι; 748. φλὸξ αἱματηρὰ κἀπὸ πιείρας δρυός 766. πέδονδε καὶ μετάρσιος 786. βουλεύσασα καὶ δρῶσα 808. δολίαν καὶ μεγάλαν ἄταν 851 ch. ἀήθης [ἀηδὴς Dind. c. Wund.] καὶ συνωφρυωμένη 869. ἄλλη δὲ κἄλλη 907. τὸν αὑτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη καὶ τὰς ἄπαιδας οὐσίας 910. ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην 931. ὦ νῶτα καὶ στέρνα 1090. ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον 1093. ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος 1103. πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός 1168. χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι 1169. φονέα καὶ παλαμναῖον σέθεν 1207. παιώνιον καὶ ἰατῆρα 1209. οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι πατέρες 1268 an. κάρα στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας Ai. 10. ἐφθαρμένας καὶ κατηναρισμένας 26. ὀλέσαι Δαναῶν βοτὰ καὶ λείαν 145 an. βοτὰ καὶ βοτῆρας 231. κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ῥίπτει 238 an. τὰ τοῦδε πράγη καὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ 347. ἐν βουσὶ καὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις 375 m. ξυμπεσὼν καὶ δρῶν τι χρηστόν 468. προσθεῖσα κἀναθεῖσα 476. θεοῖς καὶ σῇ μάλιστα χειρί 490. πωλοδαμνεῖν κἀξομοιοῦσθαι φύσιν 549. τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι 555. πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι 588. ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος 646. ἔνθεν κἄνθεν 725. τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ 726. περισσὰ κἀνόνητα σώματα 758. ὑψικόμπως κἀφρόνως 766. ἔργου καὶ ποδῶν 814. ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι 833. σὲ δὲ καὶ τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω 857. λιπὼν ἀνίας καὶ γόους 973. διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος 997. τῷ πάντ' αγα-

θῷ κοὐδενί γ' ᾧτινι λῴονι 1416 an. πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης El. 12. νίκην καὶ κράτος 85. ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀὴρ 87 an. ὦ δῶμ' Ἀίδου καὶ Περσεφόνης 110 an. ὦ χθόνι' Ἑρμῆ καὶ πότνι' Ἀρά 111 an. οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος 156. Χρυσόθεμις καὶ Ἰφιάνασσα 157 ch. ἐσθήματα φοροῦντ' ἐκείνῳ ταὐτὰ καὶ παρεστίους σπένδοντα λοιβάς 269. τρίχα καὶ ζῶμα τοὐμόν 452. ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης ἄρχω 521. πατρὸς καὶ μητρὸς ὄντας 541. ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην 546. βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβάς 575. εὐσεβεῖς κἀξ εὐσεβῶν 590. cf. τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ph. 384. εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κἀξ εὐγενῶν 874. ὦ δύστηνος καὶ δυστήνου πατρός Ant. 379 ch. ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια καὶ τὰ σὰ ἔργα El. 619. ἐγὼ καὶ τἄμ' ἔπη 622. φίλοισί τε ξυνοῦσαν καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστιν 653. ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις 718. Ὀρέστης καὶ σύ 795. δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι 805. πατρὸς κἀμοῦ ταλαίνης 812. ἄρρητα κἀτελῆ 1012. οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν 1063. χειρὶ καὶ πλούτῳ 1091 ch. ἐμαυτὴν καὶ γένος 1121. ἐκπέμψαι κἀνασώσασθαι φόνων 1133. ἐκτὸς οἴκων κἀπὶ γῆς ἄλλης 1136. ἀτίμως κἀθέως 1181. χαίρειν καὶ γελᾶν 1300. τῶν μακρῶν λόγων καὶ τῆς ἀπλήστου βοῆς 1336. τόνδε κἄμ' ἔσωσας 1356. —.— b. ‖ *Rem alteri plane oppositam et contrariam* introducit. κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην El. 259. τοὺς δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς Ai. 133. ἃ δαίμων κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν 244 nisi quidem οὐ priori membro omissum, cf. δαίμων. ἆρ' οὐχ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος, κἀκεῖνον Ἅιδης 1035. κεῖνος τὰ κείνου στεργέτω, κἀγὼ τάδε 1039. εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν καὶ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν 1249. φίλοι, καὖθις πικροί 1359. In his *contra* verti licet; nec absonum opposita interpositis μέν et δέ dirimere. — c. ‖ Quare καὶ οὐ *et* καὶ μή *paulo fortius in opposito dicuntur quam* οὐδέ *et* μηδέ. His enim continuatur et producitur oratio, illis oppositione contrarii explicatur. V. Engelh. ad Plat. Lachet. p. 63 coll. Iacobs. ad Anthol. Pal. 3. p. 726. αἰσχρῶς κοὐ δίκῃ Ph. 1234. τούτοισι κοὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται OC 908. διὰ σέ, κοὐκ ἄλλον βροτῶν 1129. ἀπ' ἄλλου, κοὐκ ἐμοῦ πεφύκατον 1369. εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὑξειργασμένος, κοὐδεὶς ἐναργής Ant. 263 quod video aliter, sed parum apte posse explicari. ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοὔργον εἴη, κοὐχὶ κρυπτέον 273. κοὔ τοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα 678. κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν 680. ἓν ἦθος κοὐδὲν ἄλλο 706. νέατον δὲ φέγγος λεύσσουσαν κοὔποτ' αὖθις 808 m. ἄγομαι δὴ κοὐκέτι μέλλω 939. πτύσας προσώπῳ κοὐδὲν ἀντειπών 1232. ὥς τι δράσων εἷρπε, κοὐ θανούμενος Tr. 160. καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα κοὐ νόσῳ βαρύν 235. πείθου λεγούσῃ κοὐ μέμψει 470. δεδορκὼς κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων 747. θῆλυς οὖσα κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν 1062. μόχθων ἐγευσάμην, κοὐδεὶς τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν 1102. τὰ δ' ἄλλα πράξω κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος 1215. ποιήσω κοὐκ ἀπώσομαι 1249. ἐκπέπληγμαι κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου Ai. 33. τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην 113. ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα 665. πόνου γε πλῆθος, κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον 876. ἐν τοῖς δικασταῖς, κοὐκ ἐμοί, τάδ' ἐσφάλη 1136. ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα OR 1230. νουθετήματα κείνης διδακτά, κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις El. 344. ἔξωρα πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα 618. πάλαι δέδοκται ταῦτα, κοὐ νεωστί μοι 1049. τὰς ἡδονὰς πρὸς σοῦ λαβοῦσα, κοὐκ ἐμὰς ἐκτησάμην 1303. Ἑρμῆς σφ' ἄγει πρὸς αὐτὸ τέρμα, κοὐκέτ' ἀμμένει 1397. πῶς σκότου δεῖ, κοὐ πρόχειρος εἶ κτανεῖν; 1494 quo loco *nec potius* interpretari licet. κακὸν τὸ κεύθειν, κοὐ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς Alead. fr. 100. — ἵνα τὸ μὲν εἴπωμεν, τὸ δ' ἀκούσωμεν, καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν OC 191 an. τί δ'; οὐκ ἀκούειν ἐστί, καὶ μὴ δρᾶν 1175. σιγῇ κεύθειν καὶ μὴ σκεδάσαι ὕπνον Tr. 989 an. γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς, καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον 1064. γενέσθαι σύμμαχον, καὶ μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα 1176. πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μὴ El. 328. — d. Sed καὶ οὐ etiam *negationem ipsam* sequitur, *nec potius* significans: ὡς οὐ γνωριοῖμι κοὐκ ἀλεξοίμην μαθών OR 539.

2. Frequentius etiam *sententias coniungit*, maxime alteram ex altera consequentem vel res necessitatis quodam vinculo inter se coniunctas. Plurimis locis, maxime cum sententia partes coniunguntur eiusdem, ut distinctione maxima opus non sit, convenit Latinorum *et:* multis tamen *porro*, *dein*, *atqui*, *proinde*, *et sane*, *at vero* interpreteris. λέγ' αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει καὶ χῶρον τίν' ἔχει Ph. 154 ch. καὶ μή μ' ὄκνῳ δείσαντες ἐκπλαγῆτε 225. ἡ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέθηλε κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται 259. ὁ μὲν χρόνος προὔβαινέ μοι κἄδει τι βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον διακονεῖσθαι 286. ἐλεοῦσι μέν, καί πού τι καὶ βορᾶς μέρος προσέδοσαν 308. καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς ἠσπάζετο 356. κἀγὼ δακρύσας ἐξανίσταμαι καὶ καταλγήσας λέγω 367. κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς 374. καὶ ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν, οὐ μή ποτ' ἐκπλεύσῃς 380. κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον ὡς τοὺς ἐν τέλει 385. πεπλεύκατε καί μοι προσᾴδετε 405. καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε ἐξερήσομαι 438. καί πως τὰ μὲν πανοῦργα χαίρουσ' ἀναστρέφοντες 448. καὶ σὺ χαῖρε 461. κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος 490. χὤταν τις εὖ ζῇ τὸν βίον σκοπεῖν μάλιστα 505. καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ ἤκουον 595. καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουσε 614. καὶ τούτων κάρα τέμνειν ἐφεῖτο 618. καὶ νῦν οἶδ' ὀθούνεχ' ἵξεται 634 *proinde nunc scio.* καὶ σέ γ' εἰσάξω 674 *atqui vel te intromittam.* τί δή ποτε σιωπᾷς κἀπόπληκτος ὧδ' ἔχει; 731. ἀπόλωλα, τέκνον, κοὐ δυνήσομαι κακὸν κρύψαι 742. κοὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον 768. ὅποι ποτὲ θεὸς δικαιοῖ χὠ στόλος πορσύνεται 781. στάζει κηκῖον αἷμα, καί τι προσδοκῶ νέον 784 *adeo ut novi quid exspectem.* καὶ νῦν σύ μ' αὐτὸς ἆρον 877. αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, καί μ' ἔπαιρε 889 *proinde me subleva.* καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; 921. καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων 922. τὰ τόξα ἔχει καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει 944. κοὐκ οἶδ' ἐναίρων νεκρόν 946. θανὼν παρέξω δαῖτα καί μ' οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν 957. ἐλέησον καὶ μὴ παρῇς ὄνειδος 968. καὶ νῦν ἔμ', ὦ δύστηνε, νοεῖς ἄγειν 1016. ὄλοιο καί σοι πολλάκις τόδ' ηὐξάμην 1018 *et iterum quidem iterumque dico.* καὶ νῦν τί μ' ἄγετε 1029 *nunc vero.* καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν 1061. λειφθήσομ' ἤδη [λειφθήσομαι δὴ Dind. c. Wakef.] κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με; 1071. εἰς ὅσον στείλωσι ναῦται καὶ θεοῖς εὐξώμεθα 1077. χοὗτος τάχ' ἂν φρόνησιν λάβοι 1078. οἴμοι μοι καί που πολιᾶς θινὸς ἐφήμενος γελᾷ μου 1123 m. *atqui fortasse.* κἂν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς, ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα 1259. κᾆτα νουθετεῖς ἐμέ 1282 δεξιὰν πρότεινε χεῖρα καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων 1291. καὶ πέλας γ' ὁρᾷς 1296. ἠγρίωσαι κοὔτε σύμβουλον δέχει 1321. καὶ ταῦτ' ἐπίστω 1325. καὶ παῦλαν ἴσθι μή ποτ' ἂν τυχεῖν 1329. πρὶν μόλῃς καὶ νόσου μαλαχθῇς τῆσδε 1333. καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι (λέγει) 1339. τί δῆτ' ἔχεις ἄνω βλέποντα, κοὐκ ἀφῆκας εἰς Ἅιδου μολεῖν; 1349. σοί

που φίλος γ᾽ ὢν (ἀναγκάζω), χὠ λόγος τοιόσδε μου 1385. καὶ μὴ βράδυνε 1400. καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας 1418. καί μ᾽ ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ λυπεῖ, τί πράσσει OR 73. εἰ δ᾽ αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἀπώσει τοὔπος 233. τῷ κηρύγματι ἐμμένειν, κἀφ᾽ ἡμέρας τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε μήτ᾽ ἐμέ 351. καὶ λέληθας 415. καὶ σὺ, παῖ, κόμιζέ με 444. καὶ ταῦτ᾽ ἰὼν εἴσω λογίζου 460. κἂν λάβῃς μ᾽ ἐψευσμένον, φάσκειν ἔμ᾽ ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν 462. ἦλθε κόρα ποτὲ καὶ σοφὸς ὤφθη 510 ch. *ita ut appareret.* ἴσ᾽ ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖνε 544. παρέσχομεν. πῶς δ᾽ οὐχί; κοὐκ ἠκούσαμεν 567. τὸ σὸν δέ γ᾽ οἶσθα, καὶ λέγοις ἄν 570. καὶ τῶνδ᾽ ἔλεγχον πεύθου 603. γᾶ φθίνουσα τρύχει, καὶ τάδ᾽ εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει 666 ch. *atque praeterea.* ἐμοῦ ᾽πάκουσον, καὶ μάθε 708 *et inde disce.* καὶ τὸν μὲν ξένοι φονεύουσι 715. κἀνταῦθ᾽ Ἀπόλλων οὔτ᾽ ἐκεῖνον ἤνυσεν φονέα γενέσθαι οὔτε… 726. κἄπεμψ᾽ ἐγώ νιν 763 *proinde misi.* κἀγὼ βαρυνθεὶς μόλις ᾽κατέσχον 781. κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην 785. καί μ᾽ ὁ Φοῖβος ἄτιμον ἐξέπεμψεν 788. κἀγὼ ᾽πακούσας ἔφευγον 794 *ego vero fugi.* καί σοι τἀληθὲς ἐξερῶ 800. κἀξ ὁδοῦ μ᾽ ἠλαυνέτην 804. κἀγὼ παίω 806 *quo facto ferii.* καί μ᾽ ὁ πρέσβυς κάρα καθίκετο 807. καὶ τάδ᾽ οὔτις ἄλλος ἦν ἢ ᾽γὼ ὁ προστιθείς 819 *et quod accedit;* velut εἴ με χρὴ φυγεῖν καί μοι φυγόντι μή ᾽στι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν 824. * ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με 827 [secl. Wund.]. φανέν γε τοὔπος ἐπίστασο, κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ᾽ ἐκβαλεῖν πάλιν 849. εἰ μὴ κερδανεῖ καὶ ἕρξεται 890 ch. καὶ νῦν ὅδε πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν 949. τίς ποτ᾽ ἐστί, καὶ τί μοι λέγει; 954. κοὐδέν γε θαῦμα 1132. χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ᾽ οὐκέτ᾽ οἶδ᾽ ἀπόλλυται 1251. ἔκλινε κλῇθρα κἀμπίπτει στέγῃ 1262. καὶ θαυμά γ᾽ οὐδέν 1319. ἐφύσαθ᾽ ἡμᾶς καὶ φυτεύσαντες ἀνεῖτε 1404. καὶ σοί γ᾽ ἐπισκήπτω γε 1446 *et sane.* καὶ Κρέων ἔπεμψέ μοι τὰ φίλτατα… 1473. εὐτυχοίης, καὶ σὲ δαίμων φρουρήσας τύχοι 1478. καί σφὼ δακρύω 1486 *et defleo quidem vos.* κἀκ τῶν ἴσων ἐκτήσαθ᾽ ὑμᾶς 1498. λέξεις, καὶ τότ᾽ εἴσομαι 1517. ὃς τὰ κλείν᾽ αἰνίγματ᾽ ᾔδει καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ 1525. κάθιζέ νύν με καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν OC 21. χὤτι σοι λέγειν εὔκαιρόν ἐστιν, ἔννεπε 31. σήμαινε, κοὐκ ἄτιμος φανεῖ 51. εὔχονται σφίσιν ἀρχηγὸν εἶναι καὶ φέρουσι τοὔνομα 60. ἀντέκυρσα κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην βάθρον 100. οὐ γὰρ ἂν εἷρπον, κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν 148 an. καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς 277. ῥύου με κἀκφύλασσε 285. ἀποστερίσκει κἀξελήλακεν 376. ἐπέμφθην κἀξεκηρύχθην 430. καὶ ταὐτά σοι δράσαντι θαρσῶν ἂν παρασταίην 490. ἔξοιδ᾽ ἀνὴρ ὢν χὤτι τῆς ἐς αὔριον οὐδὲν πλέον μέτεστιν 567. πλὴν εἰπεῖν ἃ χρῄζω, χὠ λόγος διέρχεται 574 *et simul.* ὅταν θάνω ᾽γώ, καὶ σύ μου ταφεὺς γένῃ 582. καὶ πνεῦμα ταὐτὸν οὔποτε βέβηκεν 612. εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς, χὠ Διὸς Φοῖβος σαφής 623. κοὔποτ᾽ Οἰδίπουν ἐρεῖς ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι 626. τί ταῦτα πειρᾷ κἀμὲ [καί με Herm.] δεύτερον θέλεις ἑλεῖν 763. ἡνίκα μεστὸς ἦ καὶ τοὐν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ, τότ᾽ ἐξεώθεις 769. δρῶσι… καὶ φρονοῦσι 872. καί μοι κένανδρον πόλιν ἔδοξας εἶναι κἄμ᾽ ἴσον τῷ μηδενί 918. αἰσχύνεις πόλιν καί σ᾽ ὁ πληθύων χρόνος γέρονθ᾽ ὁμοῦ τίθησι 930. καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν 1003. κοὐκ ἄλλον ἕξεις 1028. προσέλθετε καὶ τὸ σῶμα βαστάσαι δότε 1104. ἐρείσατε κἀναπαύσατον 1113. καί μοι τὰ πραχθέντ᾽ εἴπατε 1115. καί μοι χέρ᾽, ὦναξ, δεξιὰν ὄρεξον 1130. χὤπως μὲν ἀγὼν ἠρέθη, τί δεῖ μάτην κομπεῖν; 1148. καὶ μή μ᾽ ἀνάγκῃ προσβάλῃς 1178. καὶ νῷν ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν 1184. κἂν κεῖνα λεύσσῃς, οἶδα 1197. καὶ ταῦτ᾽ ἀφ᾽ ὑμῶν βουλήσομαι κυρεῖν ἐμοί 1290. πρῶτοι καλοῦνται, καὶ τετίμηνται δόρει 1304. καὶ ταῦτα μὲν σοῦ ξυνθέλοντος ἔστι μοι κομπεῖν 1344. ἀπήλασας κᾆθηκας ἄπολιν 1357. ἵν᾽ ἀξιῶτον καὶ μὴ ᾽ξατιμάζητον 1378. καὶ ταῦτ᾽ ἀκούσας στεῖχε 1393. ἐὰν ἀραὶ πατρὸς τελῶνται καί τις ὕμιν ἐς δόμους νόστος γένηται 1408. καὶ σφῷν ὁ νῦν ἔπαινος οὐκ ἐλάσσονα ἔτ᾽ ἄλλον οἴσει 1411. στρέψαι στράτευμα … καὶ μή σε … διεργάσῃ 1417. ποθοῦντι προυφάνης, καί σοι θεῶν τύχην τις ἧκε 1505. καί σ᾽ ἅπερ ξυνῄνεσα θέλω μὴ ψεύσας θανεῖν 1508 *proinde.* χὤτι χρὴ ποιεῖν, λέγε 1517. χωρεῖτε καὶ μὴ ψαύετε 1544. κἀπ᾽ εὐπραξίᾳ μέμνησθ᾽ ἐμοῦ 1554. κᾄπειτ᾽ ἀύσας παῖδας ἠνώγει 1598. ἐπεὶ εἶχε ἡδονήν, κοὐκ ἦν ἔτ᾽ ἀργὸν οὐδέν 1605. ὄλωλε πάντα τἀμά, κοὐκέτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ᾽ ἀμφ᾽ ἐμοὶ τροφήν 1614. κἀπεὶ προσῆλθεν, εἶπεν 1631. καὶ τόδ᾽ (sc. οὐχ ὁρᾷς) 1731 ch. καὶ ταὐτά μ᾽ ἔφη πράσσοντα κακῶν χώραν ἕξειν ἄλυπον 1764 an. καὶ νῦν τί τοῦτ᾽ αὖ φασι κήρυγμα θεῖναι; Ant. 7. ἔχεις τι κεἰσήκουσας; 9. ἤδη καλῶς, καί σε… ἐξέπεμπον 18. οὕτως ἔχει σοὶ ταῦτα καὶ δείξεις τάχα εἴτ᾽ εὐγενὴς πέφυκας 37. καί σφας ἐσιδὼν ῥίπτει 128 an. κἀπεὶ διώλετο μένοντας 168. καὶ μείζον᾽ ὅστις ἀντὶ τῆς πάτρας φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω 182. κοὔποτ᾽ ἔκ γ᾽ ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ᾽ οἱ κακοί 207. κεἰ τάδ᾽ εἴσεται Κρέων, πῶς σὺ δῆτ᾽ οὐκ ἀλγυνεῖ; 229. χοὔτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά 232. στοχάζει κἀποφράγνυσαι 241. καὶ ταῦτ᾽ ἐνίκα 274. καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα ἐδιδάξατο 354 ch. σέ γ᾽ ἀπιστοῦσαν ἄγουσι καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες 383. καὶ νῦν τήνδ᾽ αὐτὸς λαβὼν καὶ κρῖνε κἀξέλεγχε 398. ξυνίης, καὶ λέγεις ὀρθῶς 403. κατέστη ἡλίου κύκλος, καὶ καῦμ᾽ ἔθαλπε· καὶ τότ᾽ ἐξαίφνης τυφὼς πίμπλησι πεδίον 417. καὶ τοῦδ᾽ ἀπαλλαγέντος ἡ παῖς ὁρᾶται 422 *postquam igitur.* καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν 429. χἠμεῖς ἰδόντες ἱέμεσθα 432 *nos autem.* θηρώμεθα… καὶ… ἠλέγχομεν 434. καὶ τὸν… σίδηρον ῥαγέντ᾽ ἂν εἰσίδοις 474 i. q. ὡσαύτως δέ. σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας χρηστὰς ἀπορθοῖς 635. καὶ τοῦτον ἂν θαρσοίην ἐγὼ καλῶς μὲν ἄρχειν 668. εἶκε καὶ μετάστασιν δίδου 718. κἀκεῖ τὸν Ἅιδην αἰτουμένη τεύξεται 777. καί σ᾽ οὔτ᾽ ἀθανάτων φύξιμος 786. καί νιν χιὼν οὐδαμὰ λείπει 828 m. καὶ κατηρεφεῖ τύμβῳ περιπτύξαντες ἄφετε 885. ἔλουσα κἀκόσμησα 901. καὶ νῦν ἄγει με 916. ἐγὼ διδάξω· καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ 992 *tu vero.* καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις 1015. κᾆτ᾽ οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι θεοί 1019. καὶ ταῦτ᾽ ἄθρησον, εἰ κατηργυρωμένος λέγω 1077. ἵνα ἀφῇ, καὶ γνῷ 1089. ἔγνωκα καὐτός, καὶ ταράσσομαι φρένας 1095. ἐπαινεῖς καὶ δοκεῖς παρεικαθεῖν; 1102. καί σε… ὄχθαι χλωρά τ᾽ ἀκτὰ πέμπει 1132 ch. καὶ νῦν μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ 1140 ch. τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει 1158. καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς 1160. καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα 1165. πλούτει … καὶ ζῆ 1169. καὶ τυγχάνω κλῇθρ᾽ ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα 1186. καὶ τὸν μέν, … συγκατῄθομεν 1202. καὶ τύμβον χώσαντες εἰσεβαίνομεν 1203. κλύει τις… καὶ δεσπότῃ Κρέοντι σημαίνει 1208. ἴτ᾽ ἆσσον καὶ παραστάντες τάφῳ ἀθρήσατε 1215. χωρεῖ κἀνακωκύσας καλεῖ 1227. καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοήν 1238. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων οὐκ ἂν διείποιμι Tr. 21. νὺξ γὰρ εἰσάγει, καὶ νὺξ ἀπωθεῖ πόνον 30. κᾄστιν τι δεινὸν πῆμα 46 *et certe.* ἵν᾽ αὐτοῦ, καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ κλονεῖ 145. καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει 173. ὅπως τι κερδάναιμι καὶ κτῴμην χάριν 191. κοὐχ ἡλίωσε τοὔπος 258. καὶ νῦν ἥκει δόμους 365. καὶ

ταῦτα πολλοὶ συνεξήκουον 372. κοὔπω τις ... λόγον κακὸν ἠνέγκατο 461. τὸν βίον διώλεσεν καὶ γῆν πατρῴαν ἔπερσε 466. πείθου ... κοὐ μέμψει, .. κἀπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν 470 sq. ἵμερος Ἡρακλῆ διῆλθε καὶ τῆσδ' οὕνεκα καθῃρέθη Οἰχαλία δόρει 477. καὶ νῦν δύ' οὖσαι μίμνομεν ὑπαγκάλισμα 539. καὶ πεπείρανται τάδε 581. καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμα 614. ἕρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον 616. ἐδεστὸν φθίνει, καὶ ψῇ κατ' ἄκρας σπιλάδος 678. κἀδρων τοιαῦτα 688. καὶ πρῶτα μὲν ... κατεύχετο 763. κἀκεῖνος ... ῥίπτει πρὸς πέτραν 777 *ille vero*. κοὐδεὶς ἐτόλμα τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν 785 ***neque vero quisquam***. τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος καὶ τὸν Οἰνέως γάμον οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου 792. ἆρον ἔξω καὶ μέθες 799. καί νιν αὐτίκα ἐσόψεσθε 805. καὶ τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει 827 ch. καί τι καινίζει στέγῃ 867. κἀγὼ ἐφρούρουν 914. καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα ἔλεξεν 919. κἀγὼ δρομαία βᾶσα φράζω 927. κἂν ᾧ ἐξορμώμεθα, ὁρῶμεν 929. κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος ἐλείπετ' οὐδέν 936. καὶ νῦν οὐ πῦρ τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει; 1013. ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν ἤδη καὶ διέφθαρμαι δέμας 1056 = ὥ σ τ ε μ ε δ ι ε φ θ ά ρ θ α ι. κοὐ ταῦτα λόγχη ἔδρασε 1058. καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς φαίη ἰδεῖν 1072 *at vero nemo dixerit*. κἀδόκουν πράξειν καλῶς 1171 ***et sane igitur***. σῶμα τοὐμὸν ἐμβαλεῖν, καὶ ... πρῆσαι 1198. καλῶς τελευτᾷς, κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν πρόσθες 1252. κελεύεις κἀξαναγκάζεις 1258. — καί σ' οὐδὲν εἴσω παπταίνειν πύλης ἔτ' ἔργον ἐστίν Ai. 11. φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω 16. καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ με βάσιν κυκλοῦντα 18. κἀγὼ 'θελοντὴς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ 24. καί μοι τις ὀπτὴρ φράζει 29. ἔγνων καὶ φύλαξ ἔβην 36. παρέστη κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο; 48. ἐγώ σφ' ἀπείργω ... καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω 53. κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε Ἀτρείδας κτείνειν 56. κἄπειτα ... κομίζεται 61. καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται 65. καί σε παγχρύσοις ἐγὼ στέψω λαφύροις 92. εὔπιστα λέγει, καὶ πᾶς ὁ κλύων χαίρει 151 an. μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἄν, καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων 161 an. χἠμεῖς οὐδὲν σθένομεν ἀπαλέξασθαι 165 an. καὶ νῦν φρόνιμον νέον ἄλγος ἔχει 259 an. ξύμφημι δή σοι καὶ δέδοικα 278. κἀγὼ 'πιπλήσσω καὶ λέγω 288. κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξα 294. καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας 295. καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε 298. ἔσφαζε κἀρράχιζε 299. κἄπειτ' ἐπάξας ἔμφρων καθίσταται 305. καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος ἐθώυξεν 308. καὶ τὸν μὲν ἧστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον 311. κἀνήρετ', ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ 314. κἀγὼ ἔλεξα πᾶν 315. καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν 326. κεἰ μὴ φρένες διάστροφοι γνώμης ἀπῇξαν, οὐκ ἄν ποτε ἐψήφισαν 447. καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; 457 *iam quid faciam?* καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω; 462. παῦσαι καὶ δὸς γνώμης κρατῆσαι 483. καί σ' ἀντιάζω 492. καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα ἐρεῖ 500. κἀμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ 504. καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός 551 *nec sane*. καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωναρχαὶ θήσουσι μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός 572. δέχου, καὶ δῶμα πάκτου 579. καί σε ... ἱκνοῦμαι 587. καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν 609. ὑμεῖς δρᾶτε, καὶ τάχ' ἂν πύθοισθε σεσωσμένον 691. ποῦ δ' ἔστι, κἀπὶ τῷ λέγει; 797. καὶ σπεύσατε 804. χωρεῖν ἑτοῖμος κοὐ λόγῳ δείξω μόνον 813 (ὡς) καὶ μὴ ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος 829. *καί σφας ξυναρπάσειαν 839 [notavit schol.]. ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς 1004. καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος εὑρόμην 1023. ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζου τὸν ἄνδρα, χὤτι μυθήσει 1041. βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν ἐξίκοιτο 1042. κεἰ μὴ θεῶν τις ἔσβεσεν, ἡμεῖς ... ἂν προὐκείμεθα 1057. καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν 1089 *quare iubeo*. ἄρχε καὶ κόλαζ' ἐκείνους 1107. μισοῦντ' ἐμίσει· καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο 1134. ὁρῶ δέ τοί νιν, κἄστιν οὐδείς ποτ' ἄλλος ἢ σύ 1157. πρόσελθε καὶ σταθεὶς πέλας ἱκέτης ἔφαψαι πατρός 1171. καὶ πρὶν μὲν ἐξ δείματος ἦν μοι προβολὰ Αἴας 1211 ch. κοὔτε στρατηγοὺς μολεῖν διωμόσω 1232. καὶ σοὶ προσέρπον τὸ φάρμακον ὁρῶ 1255. χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦσ' ἁλίσκεται 1267. χὤτ' αὖθις Ἕκτορος ἦλθ' ἐναντίος 1283. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι εἶναι φίλος 1376. καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω 1378. καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ 1382. νῦν οὖν, Ὀρέστα καὶ σὺ Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν, ἐν τάχει βουλευτέον El. 15. ὅταν ἔργοισι σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος; 60. κοὐδεὶς οἶκτος ἀπ' ἄλλης φέρεται 100 an. τίσασθε καί μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν 117 an. ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει 175 ch. ξύνειμι, κἀκ τῶνδ' ἄρχομαι 264 ***insuper***. χοροὺς ἵστησι καὶ μηλοσφαγεῖ 280. τέτηκα κἀπικωκύω 283. κοὐδ' ἐν χρόνῳ διδαχθῆναι θέλεις 330 quod et *ne ... quidem* licet interpretari. πλουσία τράπεζα κείσθω καὶ περιρρείτω βίος 362. φράζου, καί με μήποτ' ὕστερον παθοῦσα μέμψῃ 383. ἐμασχαλίσθη κἀπὶ λουτροῖσιν κάρα κηλῖδας ἐξέμαξεν 446. κἀκ τοῦδε μηνίσασα 570. ξυνεύδεις ... καὶ παιδοποιεῖς 589. καὶ μή με πλούτου εἴ τινες δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς 648. χὤπως μὲν παῦρά σοι λέγω 688. καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἔστασαν δίφροι 723. κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἔθραυε κἀνέπιπτεν 728. ἔξω παρασπᾷ κἀνακωχεύει 732. κἀξισώσαντε ζυγὰ ἠλαυνέτην 738. καὶ τοὺς μὲν ἄλλους δρόμους ὠρθοῦτο 741. ἔθραυσε κἀξ ἀντύγων ὤλισθε 746. καί νιν κέαντες εὐθὺς φέρουσιν 757. καί μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς ἐξῆλθεν, οὐκέτ' εἶδεν 777. ἤκουσεν κἀπεκύρωσεν καλῶς 793. καὶ νῦν ὑπὸ γαίας ἀνάσσει 839 ch. εἶχες καὶ κατέστενες 874. ἦ μέμηνας κἀπὶ τοῖς σαυτῆς κακοῖσι γελᾷς 879. καὶ τίνος βροτῶν λόγον τόνδ' εἰσακούσασ' ὧδε πιστεύεις ἄγαν; 883. ἔσχον θαῦμα καὶ περισκοπῶ 897. κεὐθὺς ὡς εἶδον ἐμπαίει τί μοι ὄμμα 902. καὶ δυσφημῶ μὲν οὔ 905. κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα 910. Ἅιδης ἀπεστέρηκε, καὶ μόνα λελείμμεθον 950. καὶ τῶνδε μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει 963. ἐλευθέρα καλεῖ καὶ γάμων ἐπαξίων τεύξει 971. ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται 1000. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα ἄρρητα φυλάξομαι 1011. τί δ' ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεὶς πάρει; 1100. ὅπως κλαύσω κἀποδύρωμαι 1122. κοὔτ' ἐν φίλαισι χερσὶν λουτροῖς ἐκόσμησα 1138. πείθου λέγοντι, κοὐχ ἁμαρτήσει ποτέ 1207. ὁρῶμεν κἀπὶ συμφοραῖσί μοι γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον 1230. ἄφες, καὶ μήτε δίδασκέ με 1289. κοὐδ' ἂν δεξαίμην αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος 1304. κἀπεί σ' ἐσεῖδον, οὔποτ' ἐκλήξω δακρυρροοῦσα 1312. καὶ νῦν ... εἴσω παρέλθετε 1335. ἤχθηρα κἀφίλησα 1363. καὶ δεῖξον οἷα δωροῦνται θεοί 1382. σιγᾶν ἄνωγα κἀναδεικνύναι πύλας 1458. εὖ παραινεῖς, κἀπιπείσομαι 1472. κτεῖνε καὶ κτανὼν πρόθες ταφεῦσιν 1487. (I p. 874, 27.)

3. *In utroque genere interponitur* τε, quo arctior fiat membrorum coniunctio. *Componuntur* τε καί *ad singula connectenda:* ἔρχεταί τε καὶ φυλάξεται Ph. 48. τίς τε καὶ πόθεν 56. ἐν λιμῷ τε καὶ κακοῖσι 312. ὁ κτανών τε χὠ θανὼν 336. πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον 500. Φοῖνιξ τε χοἱ ξυνναυβάται 565. κλέψαι τε [τι Dind. c. Bergk.] χἀρπάσαι βίᾳ 644. *ἰδών τε καὶ λαβὼν 671 [secl. Dind.]. ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθε κεκτημένῳ 778. πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλής 780. βοῆς τε καὶ δυσοσμίας 876. ἴστω τε καὐτὸς ἀντέχου 893. σοῦ τε καὶ τῶν Ἀτρέως 1023. κλοπῇ τε κἀνάγκῃ 1025. σοί τε

κἀμοί 775. 1381. παιάνων τε καὶ στεναγμάτων OR 5. κράτη τε καὶ θρόνους 237 [cf. OC 425. 1354]. ἔχοι τε καὶ δύναιτο 315. μητρός τε καὶ πατρός 417. σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις 425. ἐμοῦ τε κἀκείνου 714. κῆρυξ τε κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης 802. ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις 929. δόμοις τε καὶ πόσει 934. εἰπεῖν τε καὶ μαθεῖν 1234. μητρῴαν διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων 1257. πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ 1275. ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον 1315 m. τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν 1389. μητέρας τε χὠπόσα 1407. ἐπισκήπτω τε καὶ προτρέψομαι 1446. Γῆς τε καὶ Σκότου OC 40. λόγῳ τε καὶ σθένει 68. Φοίβῳ τε κἀμοί 86. σιγήσομαι τε καὶ σὺ κρύψον 113. Φοίβου τε καὐτοῦ Ζηνός 793. βίᾳ τε κοὐχ ἑκών 935. αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδε 1125. σύ τε κἀγώ 1336. ἀπόπτυστος τε κἀπάτωρ 1383. δύσποτμός τε καὶ κακή 1433. τῶν σῶν τε κἀμῶν Ant. 6. πλησθῆναί τε καὶ ἑλεῖν 122 ch. παίσαντές τε καὶ πληγέντες 171. ἀργαῖς τε καὶ νόμοισιν 177. νῦν τε καὶ πάλαι 181. ἄνους τε καὶ γέρων 281. ἐὰν ληφθῇ τε καὶ μή 328. αὐτή τε χὴ ξύναιμος 488. ἐκ μιᾶς τε καὶ ταὐτοῦ 513. ὑπ᾽ οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς 1017. κτανόντας τε καὶ θανόντας 1263 m. ἔχων τε καὶ κεκτημένος 1278. δυστυχῆ τε καὶ βαρύν Tr. 5. εἰς δόμους τε κἀκ δόμων 34. χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι 136 ch. ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα 235. κείνου τε καὶ σὴν χάριν 485. ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω 626. ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖα 920. ἔχειν τε καὶ μέλλειν 952 ch. φράζει τε κἀδήλωσεν Ai. 31. κλίνει τε κἀνάγει 131. κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου 319. κείνῳ τε κἀμοί 513. ξύμμαχόν τε καὶ φίλον 1053. παῖς τε καὶ γυνή 1169. λαχών τε κἀκέλευστος 1284. ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ El. 36. γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ 42. οἶδά τε καὶ ξυνίημι 131 m. γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὤν 245 m. σοῦ τε κἀμοῦ 418. φθόνῳ τε καὶ βοῇ 641. νῦν τε καὶ πάλαι 676. ἡδονάς τε κἀνάπαυλαν 873. ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου 885. σποδόν τε καὶ σκιάν 1159. θανόντα τε καὶ ζῶντα 1314. τούτοις τε καὶ σοφωτέροις 1370. ὁρᾶν τε καὶ προσηγορεῖν 1471. ἄπαις τε κἀγύναιξ fr. Atham. 5. πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ Aeth. 26, 1. Κίλλαν τε καὶ Χρύσην Capt. 38. ἡ σιγή τε καὶ τὰ παῦρ᾽ ἔπη Acris. 61, 4. ἀπώλεσέν τε καὐτὸς ἐξαπώλετο Erig. 225, 2. σπονδή τε καὶ ῥάξ Polyid. 464, 2. ἀπαιῶνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς Polyx. 469, 1. ἀνθεῖ τε καὶ φθίνει inc. 705, 3. Ἀρτακῆς τε καὶ Περκώσιοι 776. Sunt in his, quibus καὶ ... καί non male substituas, non necessario tamen. — ‖ Sed quando *sententiae* vel membra sententiarum colligantur, τε ... καί interpositis vocabulis separari solent; nec tamen vel hanc regulam perpetuo servatam reperimus. De hyperbato tali v. Elmsl. ad Eur. IT 340 ed. Markland. δῖος τ᾽ Ὀδυσσεὺς χὠ τροφεὺς τοὐμοῦ πατρός Ph. 344. τό τ᾽ Ἴλιον καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι 454. τό τ᾽ αἰσχρὸν ἐχθρόν, καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές 476. μὴ σαυτόν θ᾽ ἅμα κἀμὲ ... κτείνας γένῃ 772. ἀφυᾶ τ᾽ ὄντα κοὐ θέλοντα 1014. εἰς ὅσον τά τ᾽ ἐκ νεὼς στείλωσι ναῦται, καὶ θεοῖς εὐξώμεθα 1076. Νύμφαι τ᾽ ἔνυδροι λειμωνιάδες καὶ κτύπος ἄρσην 1454 an. γνώμη τε φίλων χὠ πανδαμάτωρ δαίμων 1467 an. στάντες τ᾽ ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον OR 50. σωτήρ τ᾽ ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος 150. ἥ τε σύμμαχος Δίκη χοἰ πάντες θεοί 274. ἀνά τ᾽ ἄντρα καὶ πέτρας 477 ch. ἄνευ τε πλήθους [πλούτου Dind.] καὶ φίλων τυραννίδα θηρᾶν 541. ἀνέπνευσά τ᾽ ἐκ σέθεν καὶ κατεκοίμησα τοὐμὸν ὄμμα 1221 ch. κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους OC 379. σκεύη τε γὰρ σὴ καὶ τὸ δύστηνον κάρα δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ᾽ ὃς εἶ 555. χωρὶς τό τ᾽ εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια 808. Eiusmodi, quale hoc est, exempla, quibus non de duobus idem divisim sed de ambobus coniunctim praedicatur, abusum continere particularum τε ... καί Elmsl. arbitratus, tamen aliis conquisitis firmavit. cf. et Herm. πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους 850. ἄγεις θ᾽ ἃ χρῄζεις, καὶ παρίστασαι βίᾳ 916. τανῦν τέ σοι δοκεῖ λελέχθαι, χὤτε ταῦτ᾽ ἐμηχανῶ; 1035. γῆν τε προσκυνοῦνθ᾽ ἅμα καὶ τὸν θεῶν Ὄλυμπον 1655. αἵ τε παῖδες χοἰ προπέμψαντες φίλων 1667. λόγου τ᾽ ἄνοια καὶ φρενῶν Ἐρινύς Ant. 603 ch. ὑπ᾽ οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς 1017. ὦ κτανόντας τε καὶ θανόντας βλέποντες 1263 an. ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος 1278. ἡ χάρις κείνου τε κἀμοῦ Tr. 618. ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω 626. κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ 764. ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ᾽ ἐμά 920. πάραλά τ᾽ ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον Ai. 413 ch. εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτίους λειμῶνας 654. ὁ χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει 714 ch. ubi non video oppositum cum Hermanno, sed φλέγειν *consumendi et abolendi* potestate arbitror dictum esse [vbb. τε καὶ φλέγει delevit Dind. c. Heathio]. κλειναί τ᾽ Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος 861. ποταμοί θ᾽ οἵδε καὶ τὰ Τρωικὰ πεδία προσαυδῶ 862. μνήμων τ᾽ Ἐρινύς, καὶ τελεσφόρος Δίκη 1390. νίκην τε καὶ κράτος El. 85. πατρὸς τοῦ σοῦ τε κἀμοῦ 418. φίλοισί τε ξυνοῦσαν καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστιν 653. ἔκτοθεν βοᾶν ἔα τά θ᾽ αὑτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά 803. Inepte enim divideretur sententia: *sine deflere et sua et suorum mala.* πρὶν ἡμᾶς τ᾽ ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος 1010. εὖ θ᾽ ἱκάνεις, χὠ φράσας ἀζήμιος 1102. Ne hic quidem recte dividas, quorum alterum alteri consequens est: *recte venisti, ut qui indicavit, non peccaverit.* Plane ita μῖσος τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι, κἀπεί σ᾽ ἐσεῖδον, οὔποτ᾽ ἐκλήξω χαρᾷ δακρυρροοῦσα 1312. ὅτου τ᾽ εἶ χὠπόθεν Alet. fr. 91, 2. γόνον τε μήλων κἀφροδισίαν ἄγραν Dan. 177 si recte interpretor versiculum sententiae nexu nullo constantem. λίπος τ᾽ ἐλάας καὶ τὸ ποικιλώτατον ὄργανον Polyid. 464, 4. γαστήρ τε γὰρ σοῦ καὶ γνάθος πλήρης inc. 727, 2. Sed consulto hic non enumeravimus ea particularum τε ... καί coniunctarum exempla, in quibus id quod καὶ ... καί necessario significant, ut cum oppositionis quadam figura *vel de duobus idem vel de eodem duo praedicentur.*

4. *Porro annectuntur sententiae et partes sententiarum* πολυσυνδέτως *iterato* καί *vel cum* τε *varie composito.* ὅπου θ᾽ ὁ χείρων μεῖζον σθένει κἀποφθίνει τὰ χρηστὰ χὠ δειλὸς κρατεῖ Ph. 457. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα καὶ πανουργίας τέχνημα 927. καὶ ταῦτ᾽ ἐπίστω καὶ γράφου φρενῶν ἔσω 1325. πρὶν ... μόλῃς, καὶ τῶν παρ᾽ ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν νόσου μαλαχθῇς, καὶ τὰ πέργαμα ... πέρσας φανῇς 1332 sqq. ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνη τέχνης OR 380. ἄθλια καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προὐφάνη 790. χὠ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς OC 374. σὺ γάρ μ᾽ ὅς εἰμι, κἀπ᾽ ὅτου πατρὸς γεγώς, καὶ γῆς ὁποίας ἦλθεν εἰρηκὼς κυρεῖς 572. εἰς σὲ κἀμὲ καὶ τὸ πᾶν γένος 754. φόνους σοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς τοῦ σοῦ διῆκας στόματος 962. καί σοι θωπεῦσαι καλόν, καὶ τὰς Ἀθήνας 1004. καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω καὶ κασιγνήταν 1091 ch. ἀφ᾽ ὑμῶν καὶ ταῖνδ᾽ ἀδελφαῖν καὶ πατρὸς κυρεῖν ἐμοί 1290. κἄθηκας ἄπολιν καὶ στολὰς ταύτας φορεῖν 1357. καὶ ταῦτ᾽ ἀκούσας στεῖχε κἀξάγγελλε 1393. σὲ καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ 1496 ch. ἄθαπτον καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ᾽ ἰδεῖν Ant. 205. καὶ τοῦτ᾽ ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα πάλος καθαιρεῖ 274. δέδρακα τοὔργον καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας 537. ἔλουσα κἀκόσμησα κἀπιτυμβίους χοὰς ἔδωκα 901. καὶ δὴ βεβᾶσι, χὠ λόγος σημαι-

νέτω Tr. 345. πείθου κοὐ μέμψει χρόνῳ γυναικὶ τῇδε, κἀπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν 470. καὶ τὰ μὲν θεῶν παρέβαν, καὶ ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν, οὐ λέγω 498 ch. *καί μοι τάδ' ἦν πρόρρητα, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων 684 [secl. Wund.]. οὐ μὴ 'ξεγερεῖς κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις νόσον 978 an. καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει Ai. 669. κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ 1174. τοῖς φονεῦσι ξύνειμι, κἀκ τῶνδ' ἄρχομαι, κἀκ τῶνδέ μοι λαβεῖν ... πέλει El. 264. ἢ μέμηνας κἀπὶ τοῖς σαυτῆς κακοῖσι κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς; 879. καὶ νησιώτας καὶ μακρᾶς Εὐρωπίας fr. Captiv. 37. καὶ κοῖλα χρυσόκολλα καὶ πανάργυρα ἐκπώματα Laris. 68, 3. χαίρειν κοὐ [καὶ libri Stob. 91, 27] νοσεῖν ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ κἀπικρύψασθαι κακά Alead. 109, 11. γένειον φοροῦντα κἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν Synd. 148, 2. καὶ κλίνεται γε [γλυκαίνεταί τε Meinek. bene coni.] κἀποπερκοῦται βότρυς Thyest. 239, 6. κἀξορμενίζει κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη Ichn. 296. κἀκεῖν' ἔτευξε ... κἀκ τῶνδέ γ' αὖθις εὗρε Naupl. 379, 3. θάλπουσα καὶ ψύχουσα καὶ πόνῳ πόνον ἀλλάσσουσα Niob. 400, 2. —.— || *Ter ponitur* καί. καὶ θιγγάνειν καὶ δόντι δοῦναι κἀξεπεύξασθαι βροτῶν ἐπιψαῦσαι μόνον Ph. 667. καὶ φημὶ κἀπόφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ OC 318. καὶ τροφὰς ἔχω βίου, καὶ γῆς ἄδειαν καὶ γένους ἐπάρκεσιν 446. ἕτοιμοι καὶ μύδρους αἴρειν καὶ πῦρ διέρπειν καὶ θεοὺς ὁρκωμοτεῖν Ant. 264. ναοὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν; 286. καὶ νῦν λαβὼν καὶ κρῖνε κἀξέλεγχε 398. κλύειν καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τἀναντία 667. καὶ σοῦ γε κἀμοῦ καὶ θεῶν 749. καὶ τὸν θανόντα συνθάπτειν θέλω, καὶ ξυμπονεῖν, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν Ai. 1378. καὶ χερσί, καὶ λύμαισι καὶ πᾶσιν κακοῖς El. 1196. πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ, καὶ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ διδάσκεσθαι μακρά Phthiot. fr. 622. *Quater ponitur:* καὶ πατριώταν Οἰδίπου καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν, καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν OR 1091 sqq. ch. *Quinquies:* καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα καὶ ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο καὶ δυσαύλων πάγων αἴθρια (ὑπαίθρεια) καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη Ant. 354 sqq. ch. *Inseritur* τε ante καί quinta vice positum: ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, κἀξ ἧς ἔφυ γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς OR 458. Haec plus quam bis iteratae particulae exempla diversam naturam habent. *Unum* mere coniunctivam particulae significationem exhibet, Ant. 286, ita tamen ut ναοὺς κἀναθήματα et rursum γῆν καὶ νόμους propiore quodam vinculo teneantur. Simile est OR 458, trinis membris dispertita oratione, ut ἀδελφὸς καὶ πατήρ, υἱὸς καὶ πόσις, πατρὸς ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς proxime adiungantur inter se, et haec membra bis interposito καί copulentur. In OR 1091 tria membra coniunguntur in unum, quartum autem καί rem infert ex prioribus consequentem. Alia καὶ ... καί oppositum habent, ut de duobus idem praedicetur per partitionem, velut Ph. 667. OC 446. Ant. 264. 398. 667. Ai. 1378. El. 1196. Phthiot. fr. 622. Unum *quatuor* deinceps coniuncta exhibet, Ant. 354 sqq. Sed in eo omnia conveniunt, ut vel *primo* loco vel *ultimo* positum καί *rem prioribus connectendi* vim habeat. — Sed idem inest in καὶ ... τε componendis. τί δ' ὁ παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμὸς ἔστιν; Ph. 421. πρὸς σὲ κἀμὲ τούσδε τε 581. σὺ δ' ἠγρίωσαι, κοὔτε σύμβουλον δέχει, ἐάν τε νουθετῇ τις ..., στυγεῖς 1321. τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων Tr. 512 ch. πηκταὶ δὲ λύραι καὶ μαγάδιδες, τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ Thamyr. fr. 227. Sic καὶ ... τε scribendum Ant. 1035. κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὕμιν εἰμί, τῶν τ' ὕπαι γένους ἐξημπόλημαι. Vulgo τῶνδε. Herm. τῶν. Interpretes hic locus valde torsit. — Et in καὶ ... τε ... τε, in quibus τε ... τε posita ἐκ παραλλήλου, καί autem totam sententiam prioribus adnectit. καὶ τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἠλέγχομεν πράξεις Ant. 434. καί νιν ὄμβρῳ τακομέναν χιὼν τ' οὐδαμὰ λείπει τέγγει τε 828 m. ἦλθε καὶ κράτη σέ τ' εἶδ' ἔχοντα Λάιον τ' ὀλωλότα OR 759. κἀξ ὁδοῦ μ' ὅ θ' ἡγεμὼν αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην 804. καὶ σοί τε τοὔργον τοῦτ' ἐμοί τ' ἔσται βραχύ OC 1118. καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε λείας ἄδαστα φρουρήματα Ai. 53. Corruptum est δ' ἂν καὶ τῷ s. δᾶν καὶ τῷ Thamyr. fr. 232 b. v. δακετός. — Τε καὶ ... ἠδέ. κρημνούς τε καὶ σήραγγας ἠδ' ἐπακτίας αὐλῶνας Scyth. fr. 493. — Τε καὶ ... καί. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει OR. 64. ἐκμαθεῖν ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην Ant. 176. μύω τε καὶ δέδορκα κἀξανίσταμαι fr. inc. 754, 1. In his τε καί posita ἐκ παραλλήλου, alterum καί adiunctivum sive consecutivum est, ut in hoc τε ... καί *separatorum* exemplo: τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει νόμος Ant. 611 ch. et in futurum et in quod instat tempus valebit ea lex, *atque praeterea de praeterito.* — At τε καὶ ... τε et τε ... καὶ ... τε mere coniunctiva sunt. Πολυδώρου τε καὶ τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος OR 267. κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει, καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη, πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν Ant. 343 ch. Οἰνωτρία τε πᾶσα, καὶ Τυρσηνικὸς κόλπος, Λιγυστική τε γῆ σε δέξεται Tript. fr. 527, 2. *Et* τε καὶ ... τε καί. ἄλλως τε καὶ κόρῃ τε κἀργείᾳ γένος Acris. 61, 3. *Et* καὶ ... τε ... τε ... τε: ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφάς, τάξεις τε ταύτας, οὐράνιά τε σήματα, ναοῦ τε ποιμαντῆρσιν ... Ἄρκτου στροφάς Naupl. fr. 379, 8 sqq. [si transposito versu recte sanavit Scaliger locum corruptum qui traditur ab Ach. Tatio ad Arat. Phaen. c. 1. p. 122 ed. Petav.]. *Item* τε ... τε καί *et* τε ... τε ... καί. Κόλχος τε Χαλδαῖός τε καὶ Σύρων ἔθνος Tymp. fr. 564. ἀφ' οὗ μέσος στάς, τοῦ τε Θορικίου πέτρου, κοίλης τ' ἀχέρδου, κἀπὸ λαΐνου τάφου OC 1595. Ἄργους τε γύαις, Ἥρας τε πάγοις καὶ Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς Inach. fr. 256, 3. Καὶ ... καὶ ... τε prius καί *etiam* significans habet: ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν, καὶ βαστάσαι με προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν; Ph. 656. Καὶ ... τε ... καί autem et καὶ ... τε καί prius καί cum prioribus connectens habet sententiam, τε καί autem ἐκ παραλλήλου: καὶ ταὐτά σοι τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω OC. 935. καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε καὶ προτρέψομαι OR 1446. De Ant. 1186 alio loco dicendum. Sed bina binis coniunguntur: ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη, δρυμός τε καὶ στενωπός OR 1398. — *Tandem* τε ... τε ... τε ... καί priora duo ἐκ παραλλήλου posita exhibent, posteriora arctius connexa: πάντα νωμῶν διδακτά τε, ἄρρητά τ', οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ OR 300.

5. Iam *colloquio serendo* inprimis *initio orationis* et *in* στιχομυθίᾳ servit. κοὐ μὴ στερηθῇς γε OR 771. καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ 963. κοὐδέν γε θαῦμα 1132. κἄγωγ' ἀκούειν OR 1170. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν 1319. καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω 1446. καὶ μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις OC 858 *et sane;* nam non licet *etiam* explicare. καὶ μή μ' ἐπίσχῃς 1432. καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδοὺς Ant. 321 subaudiendum ex Custodis verbis ἐποίησας. καὶ χάρτ' ἐπαίνου τεύξεται Ai. 527.

6. Inprimis frequens in *interrogationibus.* καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; Ph. 921. καὶ νῦν τί μ'

ἄγετε; 1029. καὶ πῶς δίκαιον ... μεθεῖναι ταῦτα; 1247. καὶ ταῦτα λέξας οὐ καταισχύνει θεούς; 1382. καί που τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; OR 355. Bene Brunck. που non ποῦ, etsi vituperatus a Pors. et Elmsleio. καὶ τίς ἦν λόγος; 684. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος; 732. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς; 735. καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ; 976. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί; 1019. καθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα; 1023. καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; 1435. καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις; OC 73. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας, ξένε; 296. καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ; 414. καθ' οἱ κάκιστοι προὔθεντο τὴν τυραννίδα; 418. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνοις πικρά; 606. καὶ τίς ποτ' ἐστίν, ὃν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι; 1172. καὶ τίς ἄν σ' ὁρμώμενον οὐ καταστένοι, κάσι; 1439. καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασι κήρυγμα θεῖναι; Ant. 7. κεἰ τάδ' εἴσεται Κρέων ἄλλου παρ' ἀνδρός; 229. Vulgo καί, et sine signo interrogationis continuantur cum sequentibus, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; κεἰ LA Vat. Tricl. Egregia est sententia moribus ad vivum expressis. *Quid? si per alium Creon compererit? Nonne poenas dabis?* καὶ πῶς ὁρᾶται...; 406. καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; 449. καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένῃ φίλος; 548. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρεικαθεῖν; 1102. καὶ τίς φονεύει; 1174. καὶ ποῦ κλύεις νιν ἱδρῦσθαι χθονός; Tr. 68. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις; 187.* καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεὶρ γυναικεία κτίσαι; 898 [secl. Herm.]. καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ τῆς πατροφόντου μητρός; 1124. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων; 1140. καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰῴμην τὸ σόν; 1210. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα; Ai. 40. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; 50. καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω Τελαμῶνι; 462. καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; El. 928. καὶ τοῦτ' ἀληθές...; 1046. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν; 1189. καὶ μάντις ὢν ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι; 1481. Non perpetuo in his esse connectens et adiungens *et*, sed saepe cum vi inferri, *tum*, *porro*, *atqui* significans observavit I. H. Voss. ad hymn. Cer. p. 114.

7. Item in *responsis* posito καί *certe, sane* subaudias. Ν. οὕτω δέδοκται; Φ. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω Ph. 1277. Ο. ἢ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους; Ξ. καὶ κάρτα, τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι. OC 65. Distinguendum post κάρτα vidit Elmsl. comparato v. 301: Ο. ἦ καὶ δοκεῖτε τιν' ἐντροπὴν ἕξειν; *Χ. καὶ κάρθ', ὅταν περ τοὔνομ' αἴσθηται τὸ σόν [quem vers. seclusit H. Hirzel.].

8. Ut Romanorum *ac* ponitur post αὐτός, ἴσος, ὁμοῖος. V. Valck. ad Her. 7, 50 cf. Schaef. ad Ant. 181. Bernh. Synt. p. 96. φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω καὶ τὸν παρ' αὑτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ OR 612. ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ 1187 ch. οὐ δῆτ', ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα OC 810. ὁμοῖα καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται Synd. fr. 149, 3. Hoc genus quomodo ad copulandi vim pertineat, facile perspicitur. (I p. 881, 2.)

9. Eodem spectat, cum καί *coniungendis sententiis altera alteram consequente* inservit, ubi priorem causali vel circumstantiali dictioni per ἐπεί enuntiandae includi consentaneum erat. Observatum de hac ratione dicendi ab Hoogev. doctr. part. p. 368. Wesseling. ad Herod. 3, 135. Valck. ad 9, 92. Locell. ad Xen. Ephes. p. 190. Schaef. ad Plut. Vit. 4. p. 367. Herm. ad OR 248. Krueg. ad Xen. Anab. p. 404. — παιδὸς δὲ βλάστας οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος OR 717. ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι, κἀγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ κατηγόμην Ph. 355. καὶ τυγχάνω τε κλῇθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα, καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ βάλλει δι' ὤτων Ant. 1186. Et γε et τε in libris legitur, τε tamen Herm. ex LA, in quo [a m. pr.] supra scriptum γε: LB δέ. τε ... καί sibi invicem respondent, altero pro ἅμα posito, ut saepe fit.

10. *Bis positum*, nisi prius καί significat *etiam*, de quo suo loco dicetur, res ita coniungit, ut *de duabus unum* aut *duo de una* praedicentur communiter (*et* ... *et*). καὶ τὰ παθήματα ... ἐπέβη, καὶ νῦν ἃ πονεῖ Ph. 195 an. χὴ ναῦς γὰρ ἄξει, κοὐκ ἀπαρνηθήσεται 527. τὸ σπεύδειν δέ σοι καὐτῷ παραινῶ κεἴ τινος κήδει πέρι 621. καὶ τοῦτο κἄλλο τῶν ἐμῶν γενήσεται 658. ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἤδη 'στὶ καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις 964. ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην παρέσχες ἡμῖν καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ OR 52. κλάων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χὠ συνθεὶς τάδε ἀγηλατήσειν 401. ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη ὀργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ 404. πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα προπηλάκιζε 426. πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει OC 455. ὁρῶσι κἀμὲ καὶ σὲ 872. ἄνδρα καὶ πατροκτόνον κἄναγνον 944. Iure duplicatur καί. Non enim propter caedem patris ἄναγνος vocatur — sic enim uno καί satis erat — sed propter consuetudinem cum matre. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι, καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ 1444. δράσω καὶ τάδε καὶ πάνθ' ὁπόσ' ἂν μέλλω πράσσειν προσφορά θ' ὑμῖν 1773 an. καὶ τῶν θανόντων χὠπόσοι ζῶμεν πέρι Ant. 214. καὶ φημὶ δρᾶσαι κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή 443. ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος 573. καὶ σοί γε κἀμοί (ἔοικε) 577. ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν 644. καὶ παρὼν ἐρῶ κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος 1193. ἦ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν Tr. 379. ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει κἀμοῦ γε 444. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακὰ καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ 1046 sq. ὅτι καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην 1110. ἀπερύκοι καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν Ai. 187 ch.* τοιαῦτα καὶ λέγει κὠδύρεται 327 [secl. Nauck.]. ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται 383. ἁλίσκεται χὠ δεινὸς ὅρκος καὶ [χαὶ Dind. c. Brck.] περισκελεῖς φρένες 649. καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντα μηχανᾶν θεούς 1036. οὗτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ' ὢν ἔχθιστος ἔσται 1372. ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἁ χαλκόπους Ἐρινὺς El. 488 ch. καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά 522. κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω 680. ἡ προμηθία καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος 991. καὶ πεζὰ καὶ φορμικτά Ai. Locr. fr. 15. ὄρνιθα καὶ κήρυκα καὶ διάκονον Anten. fr. 141. Avem enim, velut Iovis aquilam, nuntium et ministrum dici arbitror. Quanquam ambigue dictum est. τῷ γήρᾳ φιλεῖ χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν καὶ τὸ βουλεύειν ἃ δεῖ Thyest 238, 2. δακρυρροεῖ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων inc. 757, 3.

11. Quo καὶ ... καί, eo sensu etiam τε καί dicuntur plerumque interpositis aliis. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα Ph. 119. ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος 390. ληφθῶ κακός, κρύπτων θ' ἃ μὴ δεῖ, καὶ λέγων αἴσχιστ' ἐπῶν 909. κλύειν τό τ' ἔνδικόν με καὶ τὸ σύμφερον ποιεῖ 926. ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σύ, κἀγὼ διοίσω τοὐμόν OR 321. ἅ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις 425. διπλῇ (ψήφῳ) τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ 607. ἅμα κέντρον τε τῶνδ' οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν 1318. νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν

εὑρίσκομαι 1397. σέ τ' ἐξ ἴσου οἰκτείρομεν καὶ τόνδε OC 255. ἥκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβής τε καὶ φέρων ὄνησιν 287. αὐτός τε χὴ σὴ δύσμορος παραστάτις 559. τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω 936. ἐμοὶ αὐτῷ τ' ἀρὰς ἠρᾶτο, καὶ τὠμῷ γένει 952. ὄναιο τοῦ τε γενναίου χάριν, καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας 1043. πρόσφορα θ' ὑμῖν καὶ τῷ κατὰ γᾶς 1775 an. τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι Ant. 196. *πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ, κἄξεστιν αὐτῇ δρᾶν ἃ βούλεται 507 [secl. Iacob.]. αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι 1112. πλούτει γὰρ κατ' οἶκον καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων 1168. ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ προσεῖναι, χὴ μάτην πολλὴ βοή 1252. κείνῳ τε κἀμοί Ai. 513. χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται 647. αὐτός τε χὼ ξύναιμος ἠθελησάτην ἐκβαλεῖν 1387. κἀκ τῶνδέ μοι λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει El. 265. τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν 306. σοῦ τ' ἀπεστερημένη καὶ πατρός 814, quod etiam aliter explicari licet. νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι 907. σαυτῇ τε κἀμοί 974. αὐτή θ' ὁπλίζει κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς 996. ὁ δυστυχὴς δαίμων ὁ σός τε κἀμός 1156. θανόντα τε καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον 1315. τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά; 1498. ἕρπειν ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς βέβηλα Alead. fr. 109, 6. φίλων τε μέμψιν κεἰς θεοὺς ἁμαρτάνειν (φυλάσσεται) Oenom. 419, 3.

12. *Eodem modo* μὲν ... καί *componuntur*, quamquam raro fit et per anacoluthi genus δὲ et καί commutatis. ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ μαλλῷ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην· κἄθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίου κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον Tr. 689 sqq. ἀεὶ μὲν δέδορκά σε πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον· καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ Αἴαντος Ai. 1 sqq. —.— || 13. *Semel* dictum ubi bis exspectares Ant. 296. τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων. Sed καὶ ... τε in partitione non dici recte Herm. censuit ad Bacch. 303, cf. Stallb. ad Plat. Phileb. p. 144.

14. Iam cum aliis particulis coniunctum consideramus. || καὶ γάρ et καὶ ... γάρ et *etenim* et *nam etiam* significat. καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει Ph. 1121 ch. *nam etiam*. In quo genere loquendi inutilissima est multorum suspicio καὶ γὰρ καί postulantium, veluti Schaeferi ad Dion. de c. v. p. 228. ad Dem. 1. p. 501, quae refutatur a Meinek. ad Menandr. p. 343. Fritzsch. qu. Luc. p. 33. Stallb. ad Plat. Hipp. M. p. 290 c (191). Eodem modo dicta haec sunt: καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἔπραξα Ph. 1268. καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας OR 334. καὶ γὰρ ἀκράτησας οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο 1523. πείθου· κἀγὼ γὰρ ὅσον σὺ προσχρῄζεις OC 520. καὶ τῆς ἄγαν γὰρ ἔστι που σιγῆς βάρος Ant. 1256. καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ τῆς πατροφόντου μητρός Tr. 1124. καὶ γὰρ τὰ δεινὰ τιμαῖς ὑπείκει Ai. 669. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι 1365. κἀμοὶ γὰρ ἂν πατὴρ ἀνῆκτ' ἂν ἐς φῶς Scyr. fr. 501, 6. Nec tamen perpetua ea significatio: nam est etiam, uti καὶ γάρ *etenim* interpreteris. καὶ γὰρ ἡνίκ' ᾖσθ' ἄνω, ξὺν σοὶ μὲν εἶχον τῶν ἴσων El. 1167. χὴ ναῦς γὰρ ἄξει Ph. 527. καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ OR 1448. καὶ γὰρ ἄλους ἐφόνευσα καὶ ὤλεσα OC 547 m. καὶ γὰρ εἰ γέρων κυρῶ, τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος 726. καὶ γὰρ ὃ μηδαμὰ δὴ τὸ φίλον φίλον 1698 m. καὶ νῦν γὰρ σωθείς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν Ant. 330. καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου 489. καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ Tr. 92. καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακρὰν 317. καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος μῦθον μάτην ἤκουσας 340. καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις 389. καὶ γὰρ σὺ σιγηλὸς εἶ 416. καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει 624. σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον Ai. 824. καὶ γὰρ αἰσχρόν, εἰ πύθοιτό τις, λόγοις κολάζειν 1159. κἀμοὶ γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ 1336. καὶ γὰρ δικαία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα Alead. fr. 101. καὶ γὰρ δυσειδὲς σῶμα σοφὸν τίθησι 109, 9. καὶ γὰρ χαρακτήρ τί μοι παρηγορεῖ Hel. 186. καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρῶ Eriph. 208. καὶ γὰρ οἱ μακρὸν βίον ἔχουσι Creus. 325, 2. —.— || Καί ... γε *atqui* s. *et sane*. καί σέ γ' εἰσάξω Ph. 674. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω sc. δεδογμένον 1277. καὶ πέλας γ' ὁρᾷς 1296. καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ OR 963. κοὐδέν γε θαῦμα 1132. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν 1319. καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω 1446. καὶ σοί γε κἀμοί Ant. 577. καὶ θεῶν κἀμοῦ γε Tr. 444. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ ἐπισκέπτομαι Ai. 1376. καὶ κλίνεταί γε Thyest. fr. 239, 6 [sic libri schol. Eurip. Phoen. 227: probabiliter γλυκαίνεταί τε Meinek. v. γλυκαίνω]. Sunt, in quibus καί *etiam* sit, quae v. infra [cf. de usu Dind. Th. LGr. 2, 538. Klotz. ad Dev. 2, 315]. —.— || Καὶ ... δέ uno membro iungi negabat Pors. ad Or. 614, defendit Herm. ad Vig. p. 847 [Klotz. ad Dev. 2, 645. Hartung. gr. Part. 1, 181]. καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε Ph. 1362. Pors. παῖ. Nam γε inferciendi propter sequens ἔγωγε copia non erat. Sed fatendum, hoc unicum esse ap. Soph. exemplum. Nam alterum καὶ ... δέ pro καί ... καί sive μὲν ... δέ dictum habet. χἡμεῖς ἰδόντες ἱέμεσθα, σὺν δέ νιν θηρώμεθ' εὐθύς Ant. 432. In Alead. fr. 109, 4 editum ἔπειτα δέ. Cod. Stobaei unus κἄπειτα δέ, quod verum esse potest et ipsum. Sed minime infrequens apud alios scriptores καὶ δέ docuerunt Abresch. lectt. Aristaen. p. 252 et ad Aesch. Eum. 409: cf. Schaefer. ad Long. p. 350. —.— Καὶ δή *iam vero*, *atque iam:* rarius interposito vocabulo [cf. Herm. ad Vig. p. 837 sqq. Klotz. ad Dev. 2, 646. Hartung. gr. Part. 1, 263]. καὶ δὴ μεθίημι Ph. 818. καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα (ὁρῶ) OC 31. ψαύω καὶ δή 173 an. καὶ δὴ λέγω σοι Ant. 245. El. 558. 892. λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι 895. καὶ δὴ βεβᾶσι Tr. 345. καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις Ai. 49. καὶ δὴ κομίζει 544. καὶ δή σ' ἐρωτῶ El. 317. καὶ δὴ βέβηκα 1436. καὶ δὴ τελεῖται 1464. καὶ δὴ φάρει καλύπτομαι Cris. fr. 330. Sed in Ant. 726. Tr. 31 καί est *etiam*. Elegans ille, quo conditionem aliquam poni concedive quid significatur, particularum usus, de quo adi Elmsl. ad Eur. Med. 380, Sophocli testatus non est. —.— || Καὶ εἰ dici non potuit nisi cum crasi. Plerumque καί copula est. σοὶ καὐτῷ παραινῶ, κεἴ τινος κήδει πέρι Ph. 621. κεἰ μὲν φοβεῖται OR 227. κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει OC 456. σύ τ' αὐτὸς κεἴ τις ἄλλος 488. ἐγὼ δὲ σός, κεἰ μὴ σός 1323. κεἰ μὲν δέδοικας Tr. 457. κεἰ μὴ φρένες διάστροφοι ἀπῇξαν Ai. 447. κεἰ μὴ θεῶν τις ἔσβεσεν 1057. κεἴ τινα στρατοῦ θέλεις κομίζειν 1396. *Etsi* significat in re facta: κεἰ νῦν δυστυχῶ Ai. 692. κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν 962. κεἰ καλῶς λέγεις OR. 986. κεἰ μηδὲν ἡδύ 1516. κεἰ μοῦνος εἰμί OC 875. κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω 957. κεἰ νέα παραινέσω 1181. *Etiamsi* de re in cogitatione posita: κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν OR 669. κεἰ σμικρόν ἐστι 1077. κεἰ βραδὺς εὕδει OC. 306. κεἰ δείν' ἐπερρώσθη λέγειν 661. κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ Ant. 234. κεἰ μὴ σὺ προὐκήρυξας 461. κεἴ τις ᾖ σοφός 710 al. κἤν v. εἰ. κεἰ μὴ δοκῶ σοι El. 607. Signi-

ficationes confundi iam Schaef. notavit ad Longum p. 355. —.— ‖ Καὶ ... καί in uno enuntiato coniuncta *atque etiam* significant. ῥάκη προθέντες βαιὰ καί τι καὶ βορᾶς ἐπωφέλημα Ph. 274. ἐλεοῦσι μὲν, καί πού τι καὶ βορᾶς μέρος προσέδοσαν 308. Sed falso legebatur κἀκ τῶνδε καὖθις Naupl. fr. 379, 5: recte nunc γ' αὖθις [immo τ. δέχ' αὖθις] editur. —.— ‖ Καὶ μήν *atqui, et vero.* Ineptissimum de his decretum prostat nescio cuius Angli Diar. Class. 33. p. 60 refutatum ab Herm. ad Antig. 554 [cui adde Klotz. ad Dev. 2, 650 sqq. Hartung. 2, 376 sqq.], semper sic novae personae introitum indicari, nisi addatur γε. Elmsleium esse suspicor, qui idem pronuntiaverit ad Eur. Heracl. 119. Non nuntiatur illud: καὶ μὴν ὀκνῶ μέν OR 749. καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην 1005, ubi ne locus quidem γε inserendi. καὶ μὴν ἴση νῷν ἐστιν ἡ 'ξαμαρτία Ant. 558. καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων 1054 ne hic quidem γε interponi potuit, nec in καὶ μὴν θυραῖος Ai. 794. καὶ μὴν ἔτι ζῶν ἐφίετο 990. καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ El. 321. καὶ μὴν ἐφίημι 556. Contra nova persona inducitur: καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμιν Αἰγέως γόνος Θησεύς OC 549. καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος ὁδοιπορεῖ 1249. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη Ant. 526 an. καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην 1180. καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει 1257 an. καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἵδε πλησίοι πάρεισιν Ai. 1168. καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην 1223. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς αἰσθέσθαι El. 78. καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε 1422. In fr. inc. 938, 1 cum ap. Hesych. legeretur καὶ μή, iure Brunck. καὶ μήν scripsit. —.— ‖ Καὶ μήν γε idem paulo fortius enuntiat [singularem efferens vocem v. Klotz. ad Dev. 2, 652]. καὶ μὴν ἐρῶ γε Ph. 660. καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη OR 290. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν 345. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος 836. Cum LA pr. m. [at addidit m. ant.], Pal. Flor. Γ Δ γε omittant, ipse quoque delendum puto. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι 987 γε insertum versus fulciendi causa a Porsono ad Phoen. 1638. καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ 1004. καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ τὰ λῷστά σοι λέγω 1066. καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἴσθι σοι τούτων χάριν ἥξοντα OC 397. καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος Ant. 221. καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην Ai. 531. Scribendum puto φόβοισιν. καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται 539. καὶ μὴν ποιήσω γε El. 1045. καὶ μὴν ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν 1188. —.— ‖ Καίπερ cum participio dici solitum certe ab his rectius καί περ scribatur, qui inconstantia maxima οὐκέτι et οὐκ ἔτι, καίτοι et καί τοι scribunt. καίπερ οὐ δύσοργος ὤν Ph. 377. καίπερ ὢν ἀκράτωρ ὁ τλήμων 483. ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο 647 *non ut ex magna copia deligere possis.* Hoc loco participium nec addi nec subaudiri potuit. καίπερ ὄντα δυσμενῆ Ai. 122. καίπερ ὧδ' ἀτώμενος 384. λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου OR 1141. γιγνώσκω σαφῶς, καίπερ σκοτεινός, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως 1326. σκοτεινός pro participio dici, nec addendum ὤν videtur. δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος Ant. 394. καίπερ γέρων ὤν Thyest. fr. 238, 1. —.— ‖ Καίτοι s. καί τοι (sed coniunctim mea sententia scribetur) *tamen certe* s. *quanquam quidem* [cf. Herm. ad Vig. 529 sqq. Klotz. ad Dev. 2, 653. Hartung. 2, 362]. καίτοι σὺ μὲν κλοπῇ ζυγεὶς ἔπλεις ἅμ' αὐτοῖς Ph. 1025. καίτοι σ' ἐάσω 1257. καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε κατέκτανε OR 855. καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν OC 270 (Herm. καί τοι). καίτοι τοσαύτη τέρψις 775. καίτοι τί φωνῶ; 1132. καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν κατέσχον Ant. 502 (Herm. καί τοι). καίτοι φθιμένῳ μέγ' ἀκοῦσαι 836 ch. καίτοι σ' ἐγὼ 'τίμησα 904. καίτοι καὶ γενεᾷ τίμιος 949 ch. καίτοι δέδοκται Tr. 719. καίτοι σμικροὶ σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται Ai. 158 an. καίτοι σε καὶ νῦν ζηλοῦν ἔγω 552. καίτοι σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω 855. καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρός 1071. καίτοι τὸ μὲν δίκαιον ἢ σὺ κρίνεις El. 338. καίτοι πολλὰ ἐξεῖπας 520 (Herm. καί τοι). —.— ‖ Καίτοι ... γε cum amplificatione aut restrictione dicitur. καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν διειπεῖν OR 393. καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα 1455 [καίτοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν OC 919, de quo loco v. Hartung. gr. Part. 1, 404 et 411]. καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ Ai. 441. καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα El. 332 (Herm. καί τοι). —.— ‖ Eas autem particularum consociationes, in quibus καί vim peculiarem minime ostendit, velut si cum adverbiis et praepositionibus, καὶ εἶτα, καὶ ἔπειτα, καὶ ἐν, καὶ ἐπί, item cum ἄν, hoc loco non opus enumerare: quibus καί aliis subiicitur, suo loco quaerendae, velut δὴ καί, ἢ et ἢ καί, εἰ καί.

B. Ad *adverbii propius accedit indolem* καί, cum significat *etiam:* quod genus ad aliarum quoque particularum vim, velut *iam*, *adhuc*, *certe*, *quin*, *insuper* inclinat. —.— 1. ‖ cum *nomine et pronomine* iungitur. καὐτὸς ὢν νέος εἶχον Ph. 96. εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ 192 an. cf. ὅσ' οἶδα κἀγώ OC 53 *quantum equidem scio.* ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου; Ph. 248. ἦ γάρ τι καὶ σὺ ἔχεις ἔγκλημ' Ἀτρείδαις 322. ὅτι χἠ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ 326. χὠ λόγος καλὸς προσῆν 352. ἀλλ' ἦ χοὖτος οἴχεται θανών; 414. ἀλλὰ χαἰ σοφαὶ γνῶμαι ἐμποδίζονται 431 v. ἐμποδίζω. χοὖτος τεθνηκὼς ἦν 435. κἀξ Ἅιδου θανὼν πρὸς φῶς ἀνελθεῖν 624. ἀλλὰ κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία 642. καί σοι πολλάκις τόδ' εὐξάμην 1019 *et ... quidem.* Wakef. coni. καίτοι, inutiliter. εἴ τι κἄμ' οἰκτείρετε 1042. ταὐτά σοι χἠμεῖς φαμεν 1073. οὔτοι νεμεσητὸν καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν 1195 m. ἀλλὰ κἀμέ τοι ὄψει 1255. χὠ λόγος τοιόσδε μου 1385 *atque etiam* significat, cum copulans, tum addens aliquid cum praeferentia. καὶ σοὶ ταῦτα παρῄνεσα 1433 *tibi quoque* praecipio. κἀγὼ γνώμην ταύτῃ τίθεμαι 1448 an. ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς OR 22. καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ 44. λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορα πάντ' ἂν εὐτυχεῖν 87. πλέον φέρω τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι 94 *quam vel animae meae.* εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ ἠνύσατε 165 ch. εἴ τις ἢ φίλου δείσας ἢ χαὐτοῦ 234. εἰ καὶ τρίτ' ἐστί, μὴ παρῇς 283. ἥξει κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω 341 *etiamsi.* ἅ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν 342. εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων, καὶ τοὔργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου 349. εἴπω τι δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον; 364. τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ 409. σοῦ μαθεῖν δικαιῶ ἅπερ κἀμοῦ σύ 575. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος 582. ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν 619. κἀμοὶ πόλεως μέτεστιν 630. ἔπειτα κἀμέ 648. δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ 'νδικον 681. δίδαξον κἀμέ 698. ἦ κἂν δόμοισι τυγχάνει παρών 757. ἀξία δέ που μαθεῖν κἀγὼ 770. αὔτως δὲ καὶ σύ 931. πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασιν μητρὶ ξυνηυνάσθησαν 981, ubi cave καί credas abundare. Refertur ad praegressum πολλοί: *multi per somnia et cum matribus quidem suis coierunt.* εἰ χρή τι κἀμὲ σταθμᾶσθαι 1110. ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι 1239 quantum *in me quidem* memoriae. δείξει δὲ καὶ σοί 1294. ἦν ταῦθ', ὅπωσπερ καὶ σὺ φῄς 1336. ἔτι δὲ καὶ θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν 1345 m. θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν 1356. ἀλαῶν ὀμμάτων

ἄρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος OC 150 ch. κἄμοιγέ που ταῦτ' ἐστίν 263. ὥσπερ με κἀνεστήσαθ', ὧδε σώσατε 276. ὃς κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμπεν 298. δίδασκε καὶ τόδε 480. ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν ψυχὴν 498 *vel pro millenis.* κἀγὼ γὰρ (ἐπειθόμην) 520 ch. κἀμοῦ μὴ παρόντος 666. τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις 781. φράσω δὲ καὶ τοῖσδε 783. ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε 811. ἢ μὴν σὺ κἄνευ τοῦδε λυπηθεὶς ἔσει 816. βίον οἷον κἀμὲ γηρᾶναι 870. τοῖς τοι δικαίοις χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν 880. τοιαῦτα μέντοι χαὐτὸς εἰσέβην κακά 997. οἴκοι δὲ χἠμεῖς εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν 1037. ὧν καὶ χρυσέα κλῄς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν 1051 ch. cum hyperbato, de quo v. infr. ἅ γ' εἴσει χαὐτὸς ἐκ ταύταιν 1149. σῶς ἴσθ', ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν 1210. ὡς καὶ τόνδε δειναὶ ἆται κλονέουσιν 1242 ch. ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδώς 1267. καὶ πρὸς σοί, πάτερ, παρασταθήτω 1268. ἔπειτα κἀπὸ μάντεων ταύτῃ κλύων 1300. καὶ σύ που παρὼν ἔξοισθα 1587 per parenthesin inserta *idque vel tibi notum.* πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις 1697 m. ξύμφημι χαὐτός 1747 m. [delevit Dind.]. λέγω γὰρ κἀμέ Ant. 32 v. Erf. μή τι καὶ θεήλατον τοὔργον τόδε 278. ἦ δεινόν, ᾧ δοκῇ γε καὶ ψευδῆ δοκεῖν 323 *vel s. adeo falsa placere.* καὶ πολιοῦ πέραν πόντου χωρεῖ 334 ch. οὕτω δὲ χαὐτὴ ἐξῴμωξεν 426. οὕτω δὲ καὶ σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ 501. ὁρῶσι χοὖτοι 509. εἰπέ καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου φήσεις μετασχεῖν; 534. ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι 569. φεύγουσι γάρ τοι χοἰ θρασεῖς 580. φανεῖται κἀν πόλει δίκαιος ὤν 662. γένοιτο μέντἂν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον 687. γνώμη γὰρ εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου πρόσεστι 719. σὺ καὶ φρένας παρασπᾷς 791 ch. σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἔχεις ταράξας 793 ch. ἤδη 'γὼ χαὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι 801 an. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς 945 ch. ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ Μοῖραι ἔσχον 986 ch. ἔγνωκα χαὐτός 1095. χαὐτὸς τεθάμβηκα 1246. μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει 1253. ἐπεὶ καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι Tr. 321. οὐχὶ χἀτέρας πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή; 459. ὃς κἀμὲ ψαύει 562. τὸν ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν Χείρωνα πημήναντα 715. πῶς οὐχ ὀλεῖ καὶ τόνδε; 718. ταύτῃ σὺν ὁρμῇ κἀμὲ συνθανεῖν 720. ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ 726 *quae vel aliquid animi addat.* ἀρκέσει καὶ ταῦτα 1216. κρεῖσσον κἀμέ γ', ὦ πάτερ, θανεῖν 1236. δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον Ai. 66. ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς 141 an. τάχ' ἂν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι 345, quid hic sit καί, Herm. ostendit. φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα 456. ἔχειν σ' ἂν οἶκτον, ὡς κἀγώ, φρενὶ θέλοιμ' ἄν 525. ὥστε καὶ κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη 729. ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν 924. ἀλλ' ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον 1084. οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἢ καὶ τῷδε σέ 1103. καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ὁρῶ 1255. τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που, βαλεῖτε χἠμᾶς 1309. βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ ν ἐμοὶ θρασύς 1315 *vel ignavus potius videri males.* τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν; 1325 aut *adeo* aut *vel* (sc. *minimum*) significat καί. κἀμοὶ γὰρ ἦν ἔχθιστος 1336. ὡς κἄμ' ἐπαυχῶ λάμψειν El. 65. οἶδα κἀμαυτήν 332. τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν 337. οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον πέμψαι 459. ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σόν 577. ἦ καὶ ταῦτ' ἐρεῖς; 591. κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ 850 m. οἶσθα καὶ σύ που 948. σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος 965. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὠ λοιπὸς χρόνος 1030. ὡς καὶ σὺ αἰῶνα εἵλου 1085 ch. ὅρα κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστιν 1243. ξύμφημι κἀγώ 1257. ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν 1454. ὅπως τὸ συγγενές τοι κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ 1469. βραχεῖ λόγῳ καὶ πολλὰ προσκεῖται σοφά fr. Alet. 89. ἔνεστι γάρ τις καὶ λόγοισιν ἡδονή Thyest. 237, 1. εἰπεῖν καὶ τὸ μὴ καλόν Creus. 323, 3. ἡδὺ καὶ βραχὺν χρόνον λαθέσθαι τῶν κακῶν Mys. 358, 1. λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι θήλειαν ὄρνιν Oenom. 424, 1. τίκτουσι καὶ νόσους δυσθυμίαι Tyr. 584. ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται Phaedr. 605, 2. ᾧ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσῃ κακά 611, 2 i. e. ipse Iupiter. ὅρκοισι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα inc. 671, 1. γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ 718, 1. εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται 745, 1.

2. *cum verbo.* μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών Ph. 46. τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ 87. φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα 234. καὶ ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν 380. ὧν δ' ἂν κἀμείβῃ μ' αὖθις 844 ch. libri καί omittunt ἀμέτρως: significat *ja.* πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετοίσεις 961. οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν 991. τοιοῦτος ἦσθα χὤτε μου τὰ τόξ' ἔκλεπτες 1271. ἑτοῖμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω OR 92. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον 346, quo loco eis adversatur Herm., qui καί ad consequens τε referunt, nunquam καί ... τε Latinorumve *et* ... *que* pro καὶ ... καί dictum esse affirmans. σὺ καὶ δέδορκας, κοὐ βλέπεις, ἵν' εἶ κακοῦ 413 *tu vides adeo, nec vides tamen ubi mali sis* v. Herm. εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο 851. ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις; *imo, quem dicis?* Corrigit homo sese, quasi plane ignarus, quid rei sit. ταῦτ' ἔστιν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον OC 1586. εἰ καὶ δυνήσει γε Ant. 90 *dummodo poteris.* κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου; 554. οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δή 726. ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; 770 *vel interficere vis?* *μὴ πλείω κακὰ πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ 928 [secl. Dind.]. οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ τὸ σὸν μέρος 1062. ποίῳ δὲ κἀπελύσατο τρόπῳ; 1314. τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; Tr. 314 *quae vel cogitari potest exquirendi causa?* ταῦτα καὶ πράσσω 600. ἀνατέτροφας ὅτι καὶ μύσῃ 1008 m. εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή Ai. 816. εἰ καὶ ζῇς θανών 1127 *si vivis adeo cum occisum te dicas.* ποῖ βλέπων καὶ θροεῖς; 1290 *audes adhuc.* οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή; 1348. κἀπιτηδεύειν κακά El. 309. ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; 385. *Num revera:* plane eo sensu Germanis suo *auch* uti mos est. ἐάν περ καὶ λέγῃς 593. εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς 1026. πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά 1054. δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ fr. Ai. Locr. 11, 1. πολλὰ καὶ λαθεῖν καλόν (vulgo λαλεῖν) Alead. 104. (I p. 889, 31.)

3. Cum *adverbio.* ἐπηυδώμαν σὲ κἀκεῖ Ph. 395 cf. Ai. 855. ἔστιν αὖ κἀνταῦθα 429. ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν 656. εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετοίσεις 961, quo tamen loco καί rectius fortasse ad μετοίσεις retuleris. δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων 1011 *vel nunc*, non *nunc adhuc*, nam de re praeterita sermo non est. καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ᾖ 1218. τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ' ἔβημεν OR 148. ἔλθετε καὶ νῦν 166 ch. καὶ νῦν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι 557. εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών 1049. ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν 1052 cum hyperbato. εἶπον καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν OC 932. ὅνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν γνώμῃ 1252. καὶ πάρος 1739 ch. cf. Herm. item 1744 ch. καὶ πάλαι ἐρρόθουν Ant. 289 cf. Heind. ad Plat. Sophist. p. 279. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν 316 *ne nunc quidem didicisti?* καὶ νῦν ... ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν 330. οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι Ai. 940.

Inprimis Graeca structura est vocum πρὶν καί compositarum: ᾄσσεις, πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους; Tr. 396. παῦσαι, πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων Ant. 280 cum hyperbato. Inverso ordine coniunctarum: ἐγὼ δὲ τὸν ἐμόν, καὶ πρὶν εἰς Ἅιδου μολεῖν, ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν Tr. 4. — γένοιτο μένταν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον Ant. 687. ὧν λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι 895. καὶ δίχα κείνων Ai. 768. κἄνευ θεοῦ OC 403. κἄνευ τῆς ἐμῆς γνώμης [κἂν ἐμῆς ἄνευ γν. Dind.] 664. κἄνευ τοῦδε 816. —.— 4. ‖ Cum *comparativo* compositum *exaggerandi* et *extollendi* vim habet. ἄξιος φέρειν ἣν τῆσδε καὶ μείζω χάριν OR 764. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι λέξαιμ' ἂν 772, quae video aliquantum esse diversa; ex quo genere sunt etiam πολλῷ γ' ὅσῳπερ καὶ σαφεστέρων κλύω OC 792. εἴ τις δύο ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται Tr. 944. Sed νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν Ai. 1371 primo exemplo simile. —.— 5. ‖ Hinc illud est, quod *adiectivis interpositum*, item *pronomini demonstrativo plurali coniunctum* significat *et quidem*, ἐπεξηγητικῶς, *und zwar*. Cf. Schaef. ad Iul. Orat. p. 14. ad Greg. Cor. p. 985 coll. Fritzsch. qu. Luc. p. 9: ἥτις τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν, καὶ ταῦτα τηλικοῦτος El. 614. πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θέα 1455 etsi hoc aliter explicari potest. τοσοῦτον οἶδα καὶ παρὼν ἐτύγχανον Ai. 748. Et solet duobus adiectivis interponi καί *explicative* dictum: *πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ Tr. 1277 an. [secl. Dind.]. ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη Ai. 1272. πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ κοὐ ψευδόφημα OC. 1517. Adverbiis similiter praemissum vidimus καὶ πάλαι Ph. 1218. καὶ κάκιστα Ant. 895. —.— 6. ‖ Est ubi interpreteris *vel*, *iam*, minuendi significatione. ἔξοιδα καὶ [παῖ Dind. c. Erf.: ut El. v. 1251] φύσει σε μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν Ph. 79. κἀξάγγελλ' ἰὼν καὶ πᾶσι Καδμείοισι OC 1394. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας, ἀλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν Ph. 340. οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν προσδέγματ' αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως Tr. 627. δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε νόσον Ai. 66, ubi *etiam* ineptum esset. μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος El. 1146. ὅπως καὶ σοὶ φίλον, καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδε 1302. ἀλλά μοι πάρες κἂν σμικρὸν εἰπεῖν El. 1483. v. Fritzsch. qu. Lucian. p. 7. —.— 7. ‖ Cum *participio* iunctum commode καίπερ explicatur, quod ipsum apud Homerum nunquam coalescit in unum; etsi minime puto καί ita dictum *quamvis* significare, quae Valckenarii sententia erat ad Phoen. 277, brevibus refutata ab Herm. ad OR 413. τὰ δ' ἄλλα πάντα καὶ σιωπώσης ἐμοῦ ἐπαξιῶ σε ἐξειδέναι El. 657. θέαμα οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι OR 1296. ὑφ' ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τάδ' ἔρδω καὶ τύραννος ὢν ὅμως OC 851. πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως καὶ τηλικόσδ' ὢν ἀντιδρᾶν πειράσομαι 959. μενῶ σ' ἐγὼ καὶ νέρθεν ὢν βαρύς Tr. 1202. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα Ai. 85. ὡς ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν 1027. ὅρα μὴ κρεῖσσον ᾖ καὶ δυσσεβοῦντα τῶν ἐναντίων κρατεῖν Alead. fr. 106, 2. τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπώντων κλύειν Past. 447, 2. εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος τεκταίνεται inc. 745, 2. ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν δοκῶμεν εἶναι κἀποδημοῦντος πατρός 779, 12. —.— 8. ‖ Ut in tali enuntiato ὅμως additur, rectius apodosi inserendum, ita καί est ubi ὅμως δὲ καί valeat. οἶδ' ὅτι νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγώ, οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ OR 60. καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα Tr. 1072. καὶ ταῦτα χρεὼν ἐπαινεῖν Ter. fr. 517, 11 cum indignatione patiendi. —.— 9. ‖ In ἀλλὰ καί, sive praecesserit οὐ vel οὐ μόνον, sive non praecesserit, suae significationis tenax est, *partem orationis* prae aliis extollendi. πρὸς ταῦθ' ὅρα μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν Ai. 1313. οὐχ· ἀλλὰ κἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον El. 1453. Cui simile, etsi non praecessit ἀλλά, est illud χωρεῖν ἑτοῖμος, κοὐ λόγῳ δείξω μόνον Ai. 813. ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω ψυχὰς ταράσσει Phaedr. fr. 607, 2. ἀλλὰ καὶ λινορραφῆ τυλεῖα Oicl. fr. 415 c. Hinc ad remotius quoddam vel mente subaudiendum relatum ἀλλὰ καί significat *contra etiam*: οὐ δῆτ'· ἐπίστω τοῦτό γ' (sc. τεθνᾶσι)· ἀλλὰ καὶ μέγα θάλλοντές εἰσι Ph. 419. οὐδ' ἢν θέλῃ, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ στείχειν ἅμ' αὐτοῖς 982. —.— 10. Saepe καὶ ... καί *composita* ita exstant, ut prius illorum *etiam* s. *vel* significet; quorum *etiam* ampliativam, *vel* deminutivam vim habet. μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα, κἀκχέω τὸ πᾶν σόφισμα Ph. 13 (*vel*, nos *gar* dicimus; nec Matthaeum nec Hermannum h. l. probo.). εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν καί που πάγου χυθέντος ξύλον τι θραῦσαι 292. ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἐμός, καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης OR 1202 ch. Ineptissime quis vertat *et rex appellaris*. ἦ καὶ ξυνίῃς καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς; Ant. 403. ἔγνωκα καὐτὸς καὶ ταράσσομαι φρένας 1095. νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ καὶ τρίς Ai. 432 (*vel*). ἀλλ' ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον, καὶ μὴ δοκῶμεν οὐκ ἀντιτίσειν 1084. οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα τάχ' ἂν χειμὼν κατασβέσειε 1147. καὶ συνθάπτειν θέλω, καὶ ξυμπονεῖν 1378. —.— 11. ‖ Eo sensu etiam cum *aliis particulis coniungitur*. καὶ ... γέ. καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται ῥάκη Ph. 38. αὔτως δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν' OR 931. κρεῖσσον κἀμέ γ', ὦ πάτερ, θανεῖν Tr. 1236. καὶ πρίν γε φωνεῖν ἐσώζετ' ἂν El. 992. Et bis in eadem sententia ita ponitur, ut prius sit *et*, alterum *vel*: καί τι καὶ βορᾶς ἐπωφέλημα σμικρόν Ph. 274. καὶ πού τι καὶ βορᾶς μέρος προσέδοσαν 308. Item καί ... τε καί. ἦν δὲ κἀμπέλου σπονδή τε καὶ ῥάξ Polyid. fr. 464, 1. —.— 12. ‖ In *interrogatione* positum. ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ; OR 989. τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις; 1129. οἴμοι τάλαινα, κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου; Ant. 554. οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε; 726. ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; 770. μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν; 772. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; 1314. τί δ' οἶδ' ἐγώ; τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; Tr. 315. Horum in nonnullis aperte *etiam* significatur, Ant. 726. Tr. 315, cuius loci sensus est: *quid adeo (ja) in mentem tibi venit ex me quaerere.* Alia *accessionem* quandam continent pro interrogantis voluntate necessariam vel maiorem in modum expetitam: de quo genere Pors. observavit ad Phoen. 1373, Herm. ad Vig. p. 837, Schneider. ad Plat. Rpubl. 9. p. 571 C, Iacobs. ad Anth. Pal. 3. p. 296, Stallb. ad Plat. Gorg. p. 54; supervacaneum nusquam est.

C. Iam *sermonis* in ea particula *proprietatem* considerabimus. 1. ‖ Visum multis πλεονάζειν: de qua re Steph. de dial. Att. et Wolf. ad Dem. in Lept. p. 230 rectius videntur existimasse quam Weisk. de Gr. l. pleonasmis p. 185, et qui hunc sequi videtur quamvis pleonasmi nomine abstinens Seidl. ad Eur. IT 577, et Schaef. mel. cr. p. 12. Certe non abundat in his quae vulgo afferunt: ὅσ' οἶδα χἀγώ, πάντ' ἐπιστήσει κλύων OC 53 *quae quidem ego scio.* αὐτοῦ μέν', οὗπερ κἀφάνης 77. τόλμα, ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον, ἀποστυγεῖν

185 ch. ὥσπερ με κἀνεστήσασθ', ὧδε σώσατε 276, ubi καί plane ita collocatum, ut solet ὅμως addito. βίον τοιοῦτον, οἷον κἀμέ γηράναι (δοίεν) 870. θνητοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα κλῂς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν προσπόλων Εὐμολπιδᾶν 1052 ch. Verba sic compone: ὧν καὶ ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν κλῄς *quorum quidem linguam coercet Eumolpidarum clavis.* — εἰσόμεσθα μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ Ant. 1253. χρόνῳ χαρτόν, εἴ τι καὶ φέρεις Tr. 228, ubi εἰ καί est εἰ δὴ καί, *siquidem.* De Ant. 280. El. 1302 et his, quibus interrogativis formulis inseritur, aliis locis expedivimus. Unum novi locum, quo καὶ... καί ita componuntur, ut fallax ἐκ παραλλήλου positorum species appareat, prius autem καί plane otiosum sit. ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο OC 629. —.— 2. ‖ Aliquando *omitti* videtur nec semper ita, ut *opposita maxime proferantur* ἀσυνδέτως. Notavit Kuster. ad Ar. Ran. 156 coll. Schaef. ad Long. p. 403; et hi maxime de illo ἀνδρῶν γυναικῶν, quod etiam Soph. posuit Ant. 1079. Sed extra antitheti figuram in *enumeratione* asyndeton reperitur δάφνης ἐλάας ἀμπέλου OC 17. ἀφώνως ἀλόγως τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες 131 ch. ὕδατος μελίσσης 481. ἤφριζον εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί El. 719. βοῶν ἰύζων Tr. 787. βοῶν στενάζων Ph. 11. φάτιν ἄφραστον ἀξύμβλητον Tr. 694. ὤτρυνον εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά Ai. 60. Γᾶν ἄφθιτον ἀκαμάταν ἀποτρύεται Ant. 339 ch. Inter duo membra asyndeton est cum gravi ad fortius ascensione Tr. 1054. ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας, πνεύμονάς τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ [nunc editur β. σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας]. Cf. Stallb. ad Gorg. p. 79 et Ind. v. *asyndeton;* Bornem. ad Xen. Mem. p. 69; Bernh. synt. Gr. p. 448. Nolim haec virgulis distingui. —.— 3. ‖ Aliquando in versus fine ponitur, cum neque distinctio neque sensus particulae quidquam gravitatis imponi iubet: v. Reisig. com. cr. ad OC p. 199. — ἐν λιμῷ τε καὶ κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον Ph. 312. —.— 4. ‖ Non raro καί et copulativum et adverbiascens, quod *vel, adeo, quidem, at vero* vertas, non eo ponitur, quo exspectares loco, sed ὑπερβάτως aut post illud, quo sensu refertur, vocabulum, aut plane ab eo disiunctum. Neque vero referam huc, cum in interrogatione τίς καί, πῶς καί dicitur. Observarunt Boeckh. not. crit. ad Pind. Ol. 7, 25, et de *interposito inter articulum et participium praepositionemque et casum* Schaef. Ind. ad Greg. Cor. p. 1064 et ad Aesopi fabb. ed. Heusinger. p. 147 et 265: hoc tamen genus ap. Soph. non exstat. — ἀλλ' ὧδ' ἄκουε· τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω El. 643. Sed oportuit καὶ τῇδε γὰρ ἐγώ: Clytaemnestra etiam praesente Electra precatura Apollinem obscurius sese elocuturam profitetur. ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προσῆν Ph. 352, quod etsi ita interpretandum, velut ὁ παῖς δύστηνος Tr. 936 sc. ὁ λόγος ὧν καλὸς προσῆν, tamen vis sententiae fit, quam prosa oratione sic enuntiares: καὶ ὁ καλὸς ἐκεῖνος λόγος. τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ' ἔβημεν OR 148 pro καὶ γὰρ τῶνδε χάριν. ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν 1052. Oportuit ὃν καὶ πρόσθεν. ὧν καὶ χρυσέα κλῂς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν OC 1052 ch. πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι Ant. 280. Iungenda πρὶν καί. ἐγὼ καὶ παρὼν ἐρῶ κοὐδὲν παρήσω ἔπος 1192. Debuit καὶ ἐρῶ παρών. Est enim *coram narrabo,* neque sic resolvi potest ἐπεὶ καὶ παρῆν, *quoniam etiam praesens affui:* hoc [enim παραγενόμενος dicendum fuit. — οἴμοι τάλαινα· κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου; Ant. 554. cf. Herm. εἶκε θυμῷ καὶ [καὶ θυμῷ Dind.] μετάστασιν δίδου 718. οὐδεὶς ἄν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίη βλέπειν φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας Ai. 917 i. q. οὐδεὶς ἄν, ὅστις φίλος, καὶ τλαίη. ἣν ταῦθ' ὅπωσπερ καὶ σὺ φῂς OR 1336. Rectius ὅπωσπερ καὶ φῂς σύ. Sed non habet hyperbaton OC 1699 m. qui locus quomodo intelligendus sit docuit Herm.

D. Nonnullis locis de scriptura ambigitur. Ph. 29 libri (praeter Flor. Γ, in quo στίβου δ') καὶ στίβου τ' οὐδεὶς κτύπος. Tricl. καὶ στίβου γε. Illud improbat Herm., non propter καί τε coniuncta, quae *etiamque* significent, sed quia sequatur negatio, ut οὐδέ potius dicendum fuerit. Sed καί τε ap. Atticos poetas consociari tam arcte video nunquam. Phil. 807 an. libri omnes ἀλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχε, quod cum vel minus aptam, si vertas *imo bono animo es*, vel languidam sententiam faciat, si interpretere *at etiam fiduciam habe*, Herm. coniecit τὶ θάρσος. El. 1251 libri ἔξοιδα καὶ ταῦτα sensu cassum, cum quid praeterea scire possit velitve nihil praecesserit. Herm. verisimili et prope vera coniectura ἔξοιδα, ναί, ταῦτα [probabilius Meinek. παῖ, ut Ph. 79 Erf.]. Ant. 1342 m. οὐδ' ἔχω πᾶ θῶ Herm. Libri πᾶ καὶ θῶ, praeter Aug. b, in quo πᾶ καὶ τιθήσομαι. Brunck. πᾶ δὲ θῶ, ex Canteri emendatione. [πότερα κλιθῶ Dind. c. Kayser.]. καί *etiam* ab loci ingenio concitati et affectus pleni alienissimum. Denique OR 347 ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, εἰργάσθαι δ', ὅσον μὴ χερσὶ καίνων. Δέ ex [LA pr. m.] Γ Δ Neuius. Herm.; ceteri εἰργάσθαι τε. Ad praecedens καί neutrum referri Herm. vult, cum soloecum sit καί... τε pro τε... τε s. καὶ... καί. Recte igitur δέ receptum, quippe exquisitius; sed explicandum *scito te mihi videri adeo machinatum cum aliquo facinus illud, perpetrasse autem tantum non manu tua occidendo.*

E. Sequitur locus *de crasi* particula καί effecta; quae cum ap. Soph., velut crases omnes, longe frequentior sit quam ap. Eurip. et Aeschyl., ne a melicis quidem aliena est, etsi rarior quam in diverbiis. Quanquam de *crasis nomine* ponendo distinguendaque crasi et synaeresi discrepant schol. Dion. Thr. p. 698, qui quidem ἴραξ inter craseos exempla refert, Gramm. ad calcem Greg. Cor. editus p. 678 et Moschop. p. 30 Titz. Hi rectius scholiastae Dionysii, etsi ne grammaticus quidem ille ἀνώνυμος crasin et contractionem satis recte distinguit. Nos, ut vulgo faciunt, crasin vocamus quae fit inter duo vocabula ita ut vel ex paribus vocalibus longa una exsistat, vel alterutra mutetur, vel utraque in diphthongum contrahatur, ι autem alteri subiunctum ne exaudiatur, vel plane excidat: κἀνά τἀμά κἀξ κἀμόν χὠ χοἰ. De coronide monuit schol. Dion. l. c.

1. *Diverbiorum* haec sunt. (I p. 895, 3.)

a. καὶ α *coalescunt in* α. καὶ ἄν, κἄν. Ai. 45. 767. 1078. 1123. El. 314. OR 591. 615. Tr. 1134. Ant. 260. —.— καὶ ἀν. καν. κἀνάγει Ai. 131. Ph. 866. κἀναθεῖσα Ai. 476. κἀνόνητα Ai. 1272. κἀνέπιπτε El. 729. κἀνακωχεύει 732. κἀνάπαυλαν (vel -λα) El. 873. Ph. 638. 878. κἀνέσωσεν et κἀνεσώσατο El. 1133. OR 1351, quamquam is senarius mediis commis intermixtus. — κἀναρίθμητος Ai. 645. κἀνήρετο Ai. 314. κἀνέπνευσε Ai. 274. κἀναδεικνύναι El. 1458. κἀνάγκη Ph. 1025. κἀναθήματα Ant. 286. κἀνακωκύει 423 et -σας 1227. κἀνέπτυε 1009. κἄναγνον OC 945. κἀννεώσασθαι Tr. 396, certa enim Canteri emendatio vulgati olim καὶ νεώσασθαι. κἀνεστήσατε OC 276. κἀνακουφίσαι OR 23 et κἀνακούφισιν 218. κἄνευ OC 403. 664 [ubi Dind.

χἂν [ἐμῆς ἄνευ temptavit]. 816. 914. κἀνακινήσῃς OR 727. κἀνακηρύσσων OR 450. κἀντί OC 498. κἀντιβάς El. 575. —.— καὶ ἀγ. καγ. κἀγαθός Ph. 119. 421. 1050. Ant. 671. Tr. 541. κἀγάμους OR 1502. —.— καὶ ἀδ. καδ. κἀδάκρυτος Tr. 1200. —.— καὶ ἀθ. καθ. κἀθέως OR 254. El. 1181. —.— καὶ ἀκ. κακ. κἀκροθίνια Tr. 751. —.— καὶ ἀλ. καλ. κἄλλος κἄλλο Ph. 658. Tr. 907. OR 364. κἀλιτηρίου OC 371 si vera scriptura [v. ἀλιτήριος]. κἀλγεινῶς Ant. 436. —.— καὶ ἀμ. καμ. κἀμπλάκω Ant. 554. —.— καὶ ἀπ. καπ. κἀπό Ai. 1230. El. 83. OR 734. OC [761. 936.] 1300. [1596.] Tr. 529. 766. [κἀπ' El. 1469.] et κἀφ' sequente vocali aspirata OR 351. [OC 571.] κἀποδύρομαι El. 1122. κἀποφθίνει Ph. 457. κἀπόπληκτος Ph. 731. κἀπόλωλα Ph. 978. κἀπονοσφίσαι Ph. 979. κἀποσώζοντας Ph. 1379. κἀποφράγνυσαι Ant. 241. κἀποπλήσσομαι Ant. 1189. κἀπελύσατο Ant. 1314. κἀπόφημι OC 317. κἀπαναίρονται OC 424 ex emend. Hermanni; libri κἀπαναιροῦνται. κἀπροσήγορον OC 1277. Tr. 1093. κἀπεσύλησεν OC 1330. κἀπάτωρ OC 1383. κἀπόνῳ OC 1585. κἀποθαυμάσαι 1586. κἀποκλαύσασθαι OR 1467. —.— καὶ ἀρ et ἁρ. χαρ, καρ. χἀρπάσαι Ph. 644. In quo genere olim inepte asperum supra scribebant spiritum. κἀργεία Acris. fr. 61, 3. —.— καὶ ἀσ. κασ. κἀσαφῆ OR 439. κἀσφαλῆ Ant. 454. —.— καὶ ἀτ. κατ. κἀτελῆ El. 1012. κἀτελεύτητος OR 336. —.— καὶ αὐ, καυ et aspirata vocali sequente χαυ. καὖθις Ai. 1359. καὐτός, καὐτοῦ etc. Ai. 347. El. 28. Ph. 96. 500. 621. 893. 1368. OR 22. 927. OC 793. 997. 1149. Ant. 801. 1095. 1246. χαὐτή Ant. 426. —.— καὶ ἀφ. καφ. κἄφιλον Ph. 228. κἀφρόνως Ai. 766. (I p. 896, 3.)

b. Καὶ ε non sequente vocali alia in κα coalescunt. V. Tryphonem ap. Apoll. de adv. p. 496, 24 et ipsum Apollon. p. 497, 19.

καὶ ἐγώ. κἀγώ Ai. 24. 288. 294. 315. 535. 650. 810. 1039. El. 643. 910. 1257. Ph. 317. 355. 374. 801. [1448.] OR 321. 409. 770. 781. 785. 794. 806. OC 53. 520. 1337. Tr. 927. κἄγωγε OR 1170. — κἀγγύθεν Ph. 656. —.— κἄδρων Tr. 688. κἀδούλωσεν Tr. 467. κἄδει Ph. 286. κἀδήλωσε Ai. 31. κἀδόκουν Tr. 1171 et κἀδόκει Ai. 56. —.— κἄθηκας OC 1357. κἄθηκα Tr. 691. —.— κἀκτός OR 676. κἀκτρέποιτο 851. κἀκπεφόρτισμαι Ant. 1036 [v. κἀμ.]. κἀκχέω Ph. 13. κἀκλιπών Ph. 911. — κἀκεῖ Ant. 777. Ai. 855. 1372. [Ph. 395.] κἀκεῖνος et casus obliqui Ai. 1035. El. 459. 703. Ant. 1312. OR 714. OC 606. Tr. 777. — κἀκεῖθεν Ph. 490. κἀκόσμησα Ant. 901. κἀκφύλασσε OC. 285. —.— κἀμάνθανον OC 438. κἀμοῦ Ai. 520. El. 418. 450. 812. 1146. Ant. 749. OC 331. 666. Tr. 444. 619. OR 575. κἀμοί Ai. 392. [513.] 1161. 1336. El. 974. Ph. 775. 1381. Ant. 32. 577. OR 630. OC 86. 635. κἄμοιγε OC 263. κἀμέ Ai. 497. 504. El. 65. 996. 1356. Ph. 581. 773. 1042. 1255. 1366. Ant. 32. 274. 280. OR 64. 135. 140. 619. 648. 1110. OC 298. [763, ubi καί με Herm.] 870. 872. 918. Tr. 562. 720. 1236. — κἀμός et obliquae formae OR 627. El. 965. 1157. Ant. 6. κἀμαυτήν El. 332. κἀμφανῆ 1454. κἀμπνέοντα Ph. 883. κἀμάτευες OR 1052, quod notabile, quia καί non cum eo coaluit, ad quod sensu refertur et in quo sonus praecipuus inest. κἀμπίπτει 1262. [κἀμπεφόρτισμαι Ant. 1036 v. κἀκ.] —.— καὶ ἐν κἀν. El. 1243. Ant. 662. OC 1410. Tr. 929. 1119. OR 757. 981. 1239. In hac praepositione illud observatione dignum, quod in thesi anapaestica crasis negligitur. καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες Ant. 383. καὶ ἔπαινον ἔχουσα 817, etsi utroque loco metrum coalescere syllabas patiebatur. — καὶ ἐὰν κἄν. Ai. 15. 1068. 1077. 1119. 1184. El. 25. 1278. 1483. Ph. 1259. *1444 [secl. Dind.]. OR 341. 461. OC 1197. 1535. Tr. 597. 1107. 1108, siquidem lectio certa. — κἄνθεν Ai. 725. κἀνθάδε OR 1049. Ai. 1372. κἀνταῦθα Ph. 429. OR 720. Tr. 936. κἀντεῦθεν El. 728. — κἀνακούσωμεν El. 81. κἀνιαύσιος Tr. 165. —.— καὶ ἐξ. κἀξ, item καὶ ἐκ. κἀκ. El. 264. 570. 590. 746. Ph. 384. 406. 624. 874. Tr. 61. 182. 1109. OR 458. 563. 804. 1164. 1397. — κἀξομοιοῦσθαι Ai. 549. κἀξιχνοσκοπούμενος 997. κἀξελευθεροστομεῖς 1258. κἀξέσωσα El. 13. κἀξεθρεψάμην *ibid.* κἀξενέγκωμαι 60. κἀξανευρίσκεις Ph. 991. κἀξισώσαντε El. 738. κἀξερημῶσαι El. 1010. κἀξονειδισθείς Ph. 382. κἀξεπεύξασθαι 668. κἀξέλεγχε Ant. 399. *κἄξεστιν 507 [secl. Iacob.]. κἀξίδρυσον OC 11. κἀξορμώμενον 30. κἀξελήλακεν 376. κἀξεπίστασθον 417. κἀξεκηρύχθην 430. κἀξέβαλλες 770. κἀξάγγελλε 1393. κἀξαμῶν Tr. 33. κἀξακριβῶσαι 426. κἀξαναγκάζεις 1258. —.— καὶ ἐπ-. κἀπεί El. 1312. Ant. 168. OC 1631. κἄπειτα Ai. 61. 305. OC 1598. κἀπί Ai. 48. 797. El. 445. 879. 880. 1000. 1136. 1230. 1469. Ph. 259. Ant. 246. 719. OR 265. 416. 761. 802. 1029. OC 100. 571 [ubi κἀφ']. 746. 1554. Tr. 246. 471. 1252. κἀπιβουλευτοῦ Ai. 726. κἀπέσκηψε Ai. 752. κἀπικωκύω et -σαι El. 283. 805. κἀπιτηδεύειν El. 309. κἀπεκύρωσεν El. 793. κἀπεμπόμην El. 680. κἄπεμψα OR 763. κἀπέδειξαν El. 1453. κἀπεδείξατο OR 1405. κἀπιπείσομαι El. 1472. κἀπίληπτος Ant. 406. κἀπαναστάσεις 533. κἀπαπειλῶν 752. κἀπιτυμβίους 901. κἀπιθυμιάματα OR 913. κἀπικινδύνως Ph. 502. —.— Καὶ ἐρ-. κἀρράγιζε Ai. 299. —.— Καὶ ἐσ-. κἄστιν s. κἀστίν Ai. 1157. Ph. 41. Tr. 46. OR 1045. —.— Καὶ ἐτ-. κἄτι OR 272. Ant. 64. κἄτυφε Ant. 1009. Et cum aspiratione χἄτερος et obliqui casus Tr. 444. 459. OC 1192. 1444. Ant. 569. 687. —.— Καὶ ἐφ-. κἀφάνης OC 77. κἀφύσαμεν Tr. 31. κἀφαγιστεύσας Ant. 247. κἀφίλησα El. 1363. —.— Καὶ ἐχ-. κἀχθές Ant. 456. —.— c. || Καὶ ἐ- sequente vocali. Non potest esse alia praeter α, υ, ι. Et si α sequitur, ε passum ἔκθλιψιν eiicitur. χαὐτοῦ i. q. καὶ ἑαυτοῦ OR 234. Si sequitur υ, diphthongus αι elisionem patitur. κεὐσταλής Ph. 780, quod unum est ap. Soph. ab εὖ compositi exemplum crasin passi. Ipsum ευ crasis expers est. Sin ι secundum in altera voce locorum tenet, non eiicitur in καὶ εἰ et καὶ εἰς, sed αι eliditur. κεἰ OR 227. 669. 986. 1077. 1516. Ai. 447. 563. 692. 962. 1057. 1396. El. 617. Ph. 621. Tr. 457. Ant. 234. 461. 710. OC. 306. 456. 488. 661. 875. 957. 1181. 1323. καὶ εἰς, sic per se positum Soph. non habet, verum κεἰσήκουσας Ant. 9, quod cur κἀσήκουσας non dicatur, causam in v. εἰς indicavi. At in κἆτα vera crasis fit, unde vulgo omnes ι subscribunt. Sed vetat fieri non Trypho modo ap. Apollon., sed Apollon. ipse de adv. p. 497, 19; ille quidem eo argumento, ut κἆτα simplex vocabulum idem quod καί significans diceret, hic solam ut videtur παράδοσιν secutus. Quidquid est, idonea cur subscribatur ι ratio cogitari non potest. Legitur κἆτα Soph. Ph. 84. 1283. Ant. 1019. OR 544. 1500. κἀτ' Ai. 1152. κἀθ' OR 1023. OC 418. 1005. —.— d. || Καὶ ἡ elisione facta in χη commiscetur. χἠ El. 1042. Ph. 326. 527. Ant. 488. 1252. OR 232. OC 559. χἠμεῖς et obliqui casus Ai. 1309. Ph. 1073. Ant. 432. OC 1037. —.— e. || Καὶ ὁ s. ὀ sequente

consona in ω coalescunt, ut ι elidatur. χὠπόσοι Ant. 214 et χὠπόσα OR 1407. χὤτε El. 1262. Ph. 1271. OC 1035. χὤτι Ai. 1041. OR 933. OC 31. 494. 567. χὤταν El. 1028. Ph. 505. Ant. 495. OC 1530. χὤπως El. 688. OR 1251. OC 1148. χὤπου Ph. 1050. χὠπόθεν Alead. fr. 109, 7. κὠδυνωμένη El. 804. κὠδύρεται Ai. *327 [secl. Nck.]. 383. Idem fit in καὶ ὁ χὠ; Trypho ap. Apollon. l. c. p. 496, 30. Ai. 456. 649. 1387. El. 1030. 1102. Ph. 264. 336. 344. 352. 781. 1385. 1467. OR 401. OC 7. 374. 574. 880. 1374. 1517. Ant. 512. Tr. 345. 566. Thyest. fr. 238, 2. — Sin sequitur vocalis, quae non potest esse nisi ι vel υ, partim αι elisione abiicitur: Trypho l. c. χοἰ Ph. 565. Ant. 542. 580. 1046. OR 275. OC 1667. *χοἴδε Ant. 509 [nunc χοὖτοι rectius]. Sed Orus χῴ praecipit ap. EM p. 816, 34, quod Doricum potius quam Atticum, velut ᾤπόλος, etsi extra pronominis usum και οι in ῳ contrahenda videntur, ut κῳκίαν Ar. Thesm. 355; cf. Reisig. syntagm. crit. p. 30. — κοὐ, κοὐκ, κοὐχ, κοὐχί Ai. 33. 96. 113. 648. 665. 813. 1136. 1242. El. 618. 885. 1049. 1207. 1494. Ph. 385. 527. 555. 768. 946. 1014. 1046. 1071. 1234. 1256. 1308. 1349. 1371. Ant. 273. 443. 680. OC 51. 317. 397. 823. 908. 1028. 1369. 1517. 1605. Tr. 160. 235. 258. 432. 470. 473. 747. 1058. 1062. 1215. 1249. OR 58. 413. 539 [ἢ οὐκ Dind. c. Blaydes.]. 567. 771. 849. 1230. 1275. — κοὐδέ Ant. 1034. κοὐδείς et obliquae formae OR 63. 1132. Ai. 869. 876. El. 344. Ph. 34. Ant. 263. 457. 706. 1193. 1232. Tr. 785. 1102. 1184. *1278 [secl. Dind.]. κοὐκέτι OC 1473. 1613. κοὔπω Tr. 461. 1048. κοὔποτε Ant. 207. OC 626. κοὔτε Ai. 1232. El. 1138. Ph. 1321. κοὔτοι Ant. 678. [Tr. 491.] Et cum aspiratione χοὖτος Ph. 435. 1078. χοὔτω 1370. Tr. 254. OC 1533. Ant. 232 [χοὖτοι 509]. —.— f. Cum ω per elisionem coniungitur καί in χὡς OC 563 (sequitur τις), ubi libri usitato mendo χ᾽ ὥς τις; Brunck. ex Tricl. χὤστις. Elmsl. ex Vauvill. coni. χὤτι: recte χὡς τις restituit Reisig. — χὤσπερ Tr. 715 [ubi χὤνπερ Dind. ex probabili coni. Wakef.].

2. *Anapaestorum crases* sunt: κἀναστήσεις Tr. 979. κἀγώ Ph. 192. 1448. κἀμοί El. 117 [καί μοι Dind. ex LA]. κἀκκινήσεις Tr. 979. χἠμεῖς Ant. 835. χὠ El. 97. OC 1767. κοὐκέτι Ant. 939. κοὐδείς et obliquae formae Ai. 244. 1416. El. 100. —.— 3. *Melicorum*, cum chori tum ἀπὸ σκηνῆς hae: χἀ OC 706. χαὐτός Ai. 391. *OC 1747 [delev. Dind.]. κἀγώ El. 850. κἀμοί OR 1356. κἀπί Ant. 986. κοὐ et composita Ai. 715. Ant. 332. OR 909. κἀμείβῃ Ph. 843 ch. Hermanni emendatio. —.— 4. *Vitiosa exempla* sunt χἂν librorum peiorum OC 13 ex καὶ ἃ ἄν, cuius scripturae iure alia desiderat exempla Elmsl., emendans ἂν δέ. Item χὐπό, quod in Tympan. fr. 563, 2 pro καὶ ὑπό (στέγῃ) edidit Brunck. Heath. καὶ στέγης ὕπο; verius Dind. χαθ᾽ ὑπὸ στέγῃ; ap. Cic. ad Att. 2, 7 κἂν ὑπὸ στέγῃ contra sensum loci; χἠρετή, quod olim editum ap. Eur. Oedip. fr. 5, quod etiam χἠ 'ρετή et χ᾽ ἀρετή scriptum exstat; κἀς pro καὶ ἐς v. Brunck. ad Anacr. 67, 44. κἠς, κἠπί, κὤροτρον Lob. ad Ai. 7. — Scripturam κἀν, κἀτι optimorum librorum praesidio tutam praestat Pors. praef. ad Hec. p. V Lips. 3 et Supplem. p. XVIII; sed in χἠ, χαἰ, χἠμεῖς nulla est codicum fides, χ᾽ ἡ et similia praeferentium. Nec antiquarum editionum certe constat scriptura: v. Pors. ad Med. 42. Elmsl. ad Med. 222. De subscribendo ι in κᾳτα vidimus: in κῳνος agnoscitur Oro ap. EM p. 551, 27.

Καινίζω *novo.* καί τι καινίζει στέγη Tr. 867. ἔοικέ τι νεώτερον ἔχειν ὁ οἶκος schol. [cf. καινοποιηθέν v. 873]. Passovio videtur στέγην fuisse scribendum explicanti *novi quid immutat domus formam (etwas Neues gestaltet die Wohnungen um).*

Καινοπαθής *quod nunquam quis pertulit, inauditus.* *πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ Tr. 1277 an. [secl. Dind.]. In gl. et schol. memoratur alia scriptura quaesita quidem καινοπαγῆ, quae in cod. Harl. inest, supraque scripta in Flor.

Καινοποιέω *novo.* τί δὲ καινοποιηθὲν λέγεις; Tr. 873. Adsignificatur, ut solet in νεός, καινός, *novus*, sinistro omine res.

Καινός *novus*, qui ante non fuit, inde *non exspectatus.* ἤν τι καινὸν κλύῃς Ph. 52. κῆδος καινόν OC 379. Elmsl. coni. κλεινόν. τί δ᾽ ἔστιν καινόν; 722. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν σφῷν αὖ πέφασμαι καινός 1543. φανεῖν θεοῖς θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι Tr. 613. καινόν Herculem θυτῆρα dicit novo modo ornatum et instructum, usitato similium componendorum acumine. κεῖνον Valck. coniecit schol. in N. T. 1. p. 313 [sed καινός etiam de hominibus esse positum apparet e testimonio Phot. p. 124 καινός: Ἰσοκράτης ἀντὶ τοῦ ὃς τοῖς νεωτέροις ἁρμόττει πράγμασιν· οὕτω δὲ καὶ Ἔφορος]. — μαντεῖα καινά Tr. 1165. οὐδὲ τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται OR 916 i. e. non iudicat nova ex veteribus oracula, quae falsa deprehendebantur. — De tono v. Arc. p. 64, 4.

Καινόω v. κάω. (I p. 900, 4.)

Καίνω *occido.* [Tragici primi usi sunt verbo. v. Curt. Et. n. 77.] χερσὶ καίνων OR 348. πατήρ σ᾽ ὁ καίνων OC 994. καινέτω τις El. 820. ἔκανον OC 545 m. ἔκανες ibid. ἐγὼ γάρ σ᾽, ἐγώ σ᾽ ἔκανον Ant. 1319 m. Libri plerique communem formam ἔκτανον. Alterum σέ hiatus expellendi causa ab Herm. insertum. — κέκονα παρὰ Σοφοκλεῖ. ἀπὸ τοῦ κτείνω ἔκτονα, κέκονα. EM p. 500, 54 (inc. fr. 896).

Καίπερ v. καί.

Καίριος *opportunus;* hinc *consilio idoneus.* ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον Ai. 1084. ἥ τοι καίριος σπουδή Ph. 637. εἴ τι καίριον λέγει Ant. 724. — βλέπ᾽ εἰ καίρια φθέγγει Ph. 862 ch. v. βλέπω. χωρὶς τό τ᾽ εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια OC 808. δρᾶν τὰ καίρια Ai. 120. φρονοῦντι καίρια El. 228 m. Adverbiascit πρὸς τὸ καίριον πονεῖν Ph. 525. De homine: καιρίαν δ᾽ ὑμῖν ὁρῶ στείχουσαν Ἰοκάστην OR 631 [κειρίαν LA pr., κυρίαν vitiose ab alia m. ant.].

Καιρός *tempus iustum*, idoneum exsequendo consilio, *opportunitas.* καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται Ph. 837 ch. ἡ μετ᾽ εὐκαιρίας σύνεσις. Est *si quis opportunitate temporis prudenter utitur.* καιρὸς καὶ πλοῦς ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμνην Ph. 1450. ὡς ὁ καιρὸς ηὑρῆσθαι τάδε OR 1050. Flor. Δ ὡς καιρὸς εἰρῆσθαι. εὔχεσθέ μοι, οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν 1513. ὑμῖν δ᾽ ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν OC 826. ἵν᾽ οὐκέτ᾽ ὀκνεῖν καιρός El. 22. ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ 39. καιρὸς γὰρ μέγιστος ἔργου παντός ἐστ᾽ ἐπιστάτης 75. οὐ μὴ 'στι καιρός 1259. χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος 1292. Suid. v. χρόνου πόδα scriptum habet χρόνον et ἐξαίροι. Schol. ἀφαιρεῖται τὴν εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων πραχθῆναι τῶν λόγων ἡ ἀδολεσχία. Reisk. coni. ἔργου καιρόν. Vulgatam explicuit schol. et bene habet, dummodo interpreteris τὸ καίριον τοῦ χρόνου. νῦν καιρὸς ἔρδειν El. 1368. — Hinc *usus adverbialis dictionis.* πρὸς καιρὸν πονῶ; Ai. 38. εἰ δὲ μὴ

τι πρὸς καιρὸν λέγων κυρῶ Ph. 1279. τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρόν OR 325. πρὸς καιρὸν ἐννέπειν Tr. 59. Idem dicitur ἐν καιρῷ: ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις OC 809 [vitiose in LA est ἐν καιροῖς OR 1031 v. κακός] et ἐς καιρόν. ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίον πάρεισιν Ai. 1168. Et omittitur praepositio: καιρὸν δ' ἐφήκεις Ai. 34. καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς 1316. πάντα γὰρ καιρῷ καλά OR 1516. Cum figura dicendi positum nonnunquam *commodum*, quod quasi ex observata opportunitate redundat, significare. εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω El. 31. Est εἰ μὴ λέγειν ἁμαρτάνω, εἰ μὴ ἀνεπιτήδεια λέγω, itaque intelligenda schol. rec. explicatio εἰ μὴ ἐγκαίρως λέγω κατά τι. Alter ἐὰν ὑπάρχῃ οὐκ ἐγκαίρως καὶ καλῶς βεβουλευμένον. — καιρὸς γὰρ καλεῖ πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν Ph. 468 *si commode navigaturi sumus*. Similiter dictum πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, τὸ σὸν φρουρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ Ph. 151 ch. Schol. τὴν ἀπὸ σοῦ εὐκαιρίαν. Herm.: *ut maxime tibi opportunum est*. Rectius *spectare nutus tuos, prout tuis convenit rationibus*. — De tono v. Arc. p. 69, 17.

Καίτοι s. καί τοι v. καί. (I p. 901, 11.)

Καίω v. κάω.

Κἄκάγγελτος *luctuose nuntiatus*. ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη Ant. 1286 m.

Κακανδρία *ignavia viro turpis*. τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ σε Ai. 1014.

Κακία *nequitia*. τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν OR 511 ch.

Κακόβουλος *stultus*. κακόβουλος φροντίς fr. Ter. fr. 519, 5.

Κακογείτων *male vicinus*. οὐδέ τιν' ἐγχώρων [ἔγχωρον Dind. c. Dobr.] κακογείτονα παρ' ᾧ στόνον ... ἀποκλαύσειεν Ph. 692 ch. Editiones nonnullae post κακογείτονα, plurimae, ut libri, post ἐγχώρων distinguentes στόνον κακογείτονα coniungi postulant. Schol. et Lessing. in Laocoonte p. 37 cum τινά coniungens de vicino homine intelligebat, sequutusque Brunck. κακογείτων στόνος est *gemitus mali index*, quem aversere audiens. De vocabulo v. Lob. ad Phryn. p. 601.

Κακόθρους *infamis*, *obtrectationis plenus*. σὲ δ' ὅταν λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ Ai. 138 anap.

Κακοπῑνής *sordidus*. κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ Ai. 381 m. *squalidum erronem* dicit Ulixen olim mendico cultu Troiam ingressum (Odyss. δ 244), unde astuta eius notatur timiditas.

Κακός I. *Adiectivi vice dictum*. 1. ‖ Genere suo et ratione *malum*, *non idoneum*, *ignavum*, *ingratum*, *exitiosum* significat. ἢ νῦν κακὸς ἄγγελος παρῆν Tr. 347. γένοιτ' ἂν οὐ κακός Ai. 551. εἰ μὴ 'γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν Ph. 910. εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει κεκλήσομαι OR 521 non *malitia plenus dicar*, sed *obtrectatione obruar*. μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς σοῦ 545. ἆρ' ἔφυν κακός; ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; 822. οὐδὲν γὰρ οἷον ἄργυρος, κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε Ant. 296. κακὰς γυναῖκας 571. γυνὴ κακή 651. γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτο Phaedr. fr. 608, 2. γυναικὶ κακῇ Tr. 438. κακὸν τὸ κεύθειν Alead. fr. 100. — οὐ ταὔτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός; El. 546. βουλῆς κακῆς 1047. ὑπεργλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς Tr. 281 i. q. κακογλωσσίᾳ. κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου ἀνδρός Ai. 319. κακοῦ πρὸς ἀνδρός 1071. ὥς νιν αἰτίᾳ βάλοι κακῇ Tr. 940 criminatus. ἄτῃ κακῇ Ai. 123. λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ 275. ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ 323. κακὸν κακῷ διδοὺς ἄκος 362. μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ ὀσμῇ Ph. 890. — δοκῶ οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν El. 61. κοὔπω τις ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν ἠνέγκατ', οὐδ' ὄνειδος Tr. 461. κακὰν φάτιν Ai. 187 ch. 193 ch. cf. 826. μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν OC 731. ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον Ant. 1245. [ἄμεινόν ἐστι ζημίαν λαβεῖν ἢ κέρδος κακόν fr. 884 ut e cod. Vindob. supplevit Bergk. ZAW 1855. p. 110.] — εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί Ai. 1241. οἱ δ' ἀκοσμοῦντες διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί Ph. 388 corrumpuntur, s. degenerant, quod et ad mores (2.) trahere possis. εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαί OC 1192. λόγοι ἐρρόθουν κακοί Ant. 259 *convicia*. ἄγγελον κακῶν ἐπῶν 277 *malum nuntium*. φρενῶν κακῶν El. 993 *perversae mentis*. εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά Ai. 60. κακὰ δεννάζων ῥήματα 243 *convicia*. συμβαλεῖν ἔπη κακά 1323 *convicia iacere*. κακοὺς ὄντας πρὸς αἰχμήν Ph. 1306 *ignavos* bello. τοιαῦτα λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά OC 782. — 2. ‖ Hinc *male moratum*, *malitiosum*, *pravum mente et consilio* significat. οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακή El. 367. μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με 1289. ὀφθήσει κακός Tr. 452. ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι 722. μὴ φανῇς κακὸς γεγώς 1129, quo via a prima ad secundam significationem struitur: redit enim ad vetus illud sententia *generosam esse generosorum prolem*. οὐ γὰρ ἄν ποτε κακὸς φανείην 1251. εἰ μὴ κακὸς πέφυκα Ph. 558. δεύτερον ληφθῶ κακός; 908. οὐκ εἶ κακὸς σύ 971. ἡ κακὴ σὴ ψυχή 1013. ᾤμοι· κακὸν τὸ χρῆμα 1265 *mala res*, *qua sit vobis opus* interpretatur Herm., argutius quam verius ad praecedens τοῦ κεχρημένοι, ξένοι; respici ratus. Ego ad Neoptolemum refero, χρῆμα ἀνθρώπου intelligens dici. τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς ἂν εἴην OR 76. ὅπως οὐκ εἶ κακός 548 *insidiator*. κακὸς φαίνει φίλος 582. νοῦς κακός 600. ἔφυς κακός 627. κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι 1397. πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός 1421. πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν OC 270. οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός; 272. οὐ γὰρ ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν 988. εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή Ant. 38. φίλος κακός 652. κακοῦ πρὸς ἀνδρός El. 562. κοὐδεὶς ἂν εὐτύχει κακὸς γεγώς Alet. fr. 94, 10. ἄκων δ' ἁμαρτὼν οὔτις ἀνθρώπων κακός Tyr. 582. τὸ λίαν κακός 583, 3. ἐκ τέχνης κακῆς Ph. 88. παντὸς λόγου κακοῦ 407. — κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον (Ἀγαμέμνονα) El. 126 m. σὺν τέχνῃ κακῇ OR 643. τοῖς φίλοις εἶναι κακήν El. 395. κήρυσσέ μ' εἴτε χρὴ κακὴν 606. κακὸν πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί Tr. 468. ὥς σε δηλώσω κακόν OC 783. Θῆβαί σ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν 919 [inde, opinor, Dobr. quocum facit Dind. παιδεύει κακούς Ph. 1361 pro κακά]. — κακῶν πανουργημάτων El. 1387. οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά Ph. 602. — κακῶν ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν Ph. 320. πρὸς κακῶν ἀνδρῶν 971. κακὰς τόλμας Tr. 582. ὅταν τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς Ph. 452. *σφᾶς κακοὺς (sc. ὄντας) ξυναρπάσειαν Ai. 839 [notav. schol.]. — ‖ Raro *ignobilem*, δυσγενῆ significat. οὐδ' ἐὰν τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή OR 1063. Comparato versu 1070 clarum est de sensu alio cogitari non posse. — ‖ *Male ominatum*, inde etiam universe *infelicem* significat. ἡ τύχη κακή Tr. 328. ὁδὸς δύσποτμός τε καὶ κακή OC 1433. κακὸς κακῶς ἐκπέσοι χθονός Ai. 1179. κακὰ μοῖρα OR 887 ch. τοῦ κακοῦ πότμου OC 1323. δαίμονος κακοῦ Tynd. fr. 572, 5.

ἄτῃ κακῇ Ai. 123. κακᾷ εὐν˜ OC 525. κακῷ κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ Ant. 1001. κακὰν δύστανον αἶσαν Tr. 110 ch. κακὰν ἐλπίδα Ai. 606 ch. ἔξοδον κακήν 806. κακὰν μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων 927 ch. κακόν νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον OR 248. οὔτ' εἰ χρηστός, οὔτ' εἴ τῳ κακός (αἰών) Tr. 3. ἔρις κακή OC 372. γνώσει κακοῦ θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσγίγνεται 1198. εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά Ai. 60. ὁ κακὰ τελῶν ἐμὰ πάθεα OR 1330 m. ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς ἠρᾶτο Ant. 427. κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ 1304. κακῶν χρησμῶν OR 796. —.— || *Comparativus* adiective dicitur de *turpi* et *spernendo*: οὐδὲν κακίων πτωχός fr. inc. 718, 2. —.— || *Superlativus* de homine *malo* et *nefario*. πρὸς τοῦ κακίστου Ὀδυσσέως Ph. 384. ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν 974. ὦ κακῶν κάκιστε 984 OR 334. sine ὦ OC 1384. ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ OR 1433. εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν κάκιστος OC 744. κάκιστος ἀνθρώπων 1265. κάκιστος εἶναι δοκεῖ Ant. 181. — De *infelici*: μόρου κακίστου Ant. 489.

II. *Substantivi vices tuetur*. 1. || *Hominem* maxime *malum* et *nefarium* significat. οὐδ' ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος Ant. 520. [σὺν κακῷ vel κακῇ 565 sed praestat σ. κακοῖς v. infra.] κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ OR 615. οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ' ὡς κακὸν πιστώσομαι OC 650. φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα Ai. 456. Quae unica sunt singularis numeri eo significatu dicti exempla. Pluralis usitatior: πάντες οἱ κακοί Tr. 383. κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων Ant. 208. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι El. 401. κἀκ κακῶν OR 1397. Ph. 384. κακῶν κάκιστε Ph. 984. OR 334. OC 1384. κακῶν ἄπο βλαστόντας Alet. fr. 94, 1. ἐν τοῖς κακοῖς πολλή 'στ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά. El. 308 *in malorum commercio*. [Dind. c. Herm. ἔν τοι κακοῖς. — σὺν κακοῖς πράσσειν κακά Ant. 565 *cum perditis hominibus* v. Dind. ed. Ox. 3. In LA super κακοῖς positum est a m. pr. vel S ῃι. Alii malebant κακῷ.] ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι Ph. 1372. Ὀδυσσεὺς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς Niptr. fr. 408, 1. κακοὺς ἐπωφελῶν Ph. 1371. οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακοὺς (νομίζειν) OR 609. ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς; Ant. 288. εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς 731. θεοὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς Ai. 133. *Natura et indole ineptum* s. *non idoneum* significat: οἱ κακοὶ γνώμαισι Ai. 943 sunt οἱ κακῶς λογιζόμενοι. Ἄρης οὐδὲν τῶν κακῶν λογίζεται [λωτίζεται C. Keil.] Phryg. fr. 649, 4. —.— || *Comparativus* substantive dicitur κάκιον ἀλλ' οὐκ ἔστιν γυναικός Epig. fr. 197, 2. —.— || *Superlativus* ὦ κάκιστε Tr. 1137. OC 866. 1354. οἱ κάκιστοι OC 418. —.— 2. || De *re* dictum inprimis a. *mala* et *infortunium* significat. ἀμέτερον κακόν El. 1250 m. τό τοι διπλάζον μεῖζον κακόν Ai. 268. οὐκ ἔστιν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν 486. *τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν 554 b [secl. Brunck.]. κακὸν δὲ ποῖον εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι; OR 128. εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν 1365 m. ἀναργίας μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν Ant. 672. τὴν ἀβουλίαν ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν 1243. νόσημ' ἔρωτος τοῦτ' ἐφίμερον κακόν fr. Ach. Am. 162, 1. μεῖζον κακόν Phaedr. 608, 1. ὡς δυσπάλαιστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν inc. 663, 3. ἴσον κακὸν πέφυκε 701, 2. — ἐξ ἑνὸς κακοῦ El. 728. κακοῦ τινός Tr. 448. ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός 729. φρούδου γὰρ κακοῦ μείων λόγος Ai. 264. τίς ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο 282. ἵν' εἶ κακοῦ 386. OR 367. 413. πεσεῖν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ Ai. 1078. ἔν τινι σχολῇ κακοῦ OR 1286. οἰκείου κακοῦ Ant. 1187. ἐπὰν λήξῃ κακοῦ inc. fr. 671, 2. — σὺν κακῷ μέτει πάλιν El. 430. v. Herm. ὦ σὺ προσκεῖσαι κακῷ 1040. ἐν κακῷ χειμῶνος Ai. 1144. ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνει κυρῶν Ph. 741. μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ OR 1457. σὺν κακοῖς πράσσειν κακά Ant. 565. — εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν ἤκουσα El. 374. πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν; 1191. κακὸν μέγ' ἐκπράξασα Tr. 667. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν; Ai. 109. τι δρασείων κακόν 326. ὅσον κακὸν κείνῳ τε κἀμοὶ τοῦτο νεμεῖς 512. ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν 1003. ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν 1012. τὸ κείνων κακὸν κέρδος μετατιθέμενος Ph. 511 ch. πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν 960. πᾶν παθεῖν κακόν 999. τί μοι μέγα πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν; 1266. τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν; OR 1033. τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν 1253. τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν ἐπεγείρειν OC 511 ch. οὐδ' ἂν δικαίως εἰς κακὸν πέσοιμί τι Ant. 240. ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει 366 ch. ἐς κακὸν τοὺς φίλους ἄγειν 438. τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν ἔμμεν 622 ch. ἐς κακὸν πεσών 1026. κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω 1295 m. κακὸν δρᾶν τι inc. fr. 779, 6. — δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν OR 640. δυοῖν κακοῖν OC 496. — δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά Ai. 277. ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; 1235. τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν OR 667 ch. ὅπως μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά 1075 ch. *τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν, οὐ μόνου, κακά, ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά 1280, 81. Haec librorum scriptura parum apte, quod in eo viro mirere, defensa Reisigio ad OC comm. cr. p. 188 [item a D. Beck. de glossematis crit. quaest. 2. p. 6], ut propter cumulata malis mala bis positum sit κακά, cum vera esse non possit, Elmsl. alterum versum uncis inclusit, utrumque Dind., Herm. verba aperte mendosa μόνου κακά. Mihi Porsoni emendatio οὐχ ἑνὸς μόνου vera videtur (Advers. p. 261). ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν παίδοιν κακὰ νῦν ἐστι OC 365. ἵνα πρόπαντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ 1238. βαρύποτμα κακά 1448 ch. πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά Ant. 10. βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά 1327. πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακά fr. inc. 684, 1. τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά inc. 719, 4. — ἀνάλυσις οὐδεμία κακῶν El. 142 ch. οἶτον ἔχουσα κακῶν 167 m. πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω 217 ch. μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν 763. κἀνάπαυλαν ὧν κατέστενες κακῶν 874. παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ 987. τῶν Ὀρεστείων κακῶν 1117. τῶν ἐμῶν κακῶν 1185. 1188. κακῶν λυτήριον 1489. οὐ σμικρῶν κακῶν Tr. 871. ἁπάντων κακῶν ὄργανον Ai. 380 m. οὐδὲν τῶνδε κακῶν 553. κακῶν ἀτρύτων 788. παιῶνα κακῶν Ph. 168 an. τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος 251. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται 1360. ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ 1426. ἀλκὴν κἀνακούφισιν κακῶν OR 218. ἄλλων πλῆθος κακῶν 424. θεσφάτων ὄκνῳ κακῶν 1175, quod elegantius *mala divinitus praedicta*, quam *infausta vaticinia* interpretere. κακῶν ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματα 1284. μνήμη κακῶν 1318. φοντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν 1390. κάλλος κακῶν ὕπουλον 1396. Neque glossator (ἔξοχον τῶν κακῶν ἤγουν περιφανὲς κακόν) nec Eust. p. 1097, 23 locum recte exposuerunt; v. ὕπουλος. οὐδ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν 1423. τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; 1496. μυρίων ἐπιστροφαὶ κακῶν OC 536 m. κακῶν ἄνατος 786. ὤ μοί μοι κακῶν 982. κηλὶς κακῶν 1134. κακὰ κακῶν *extrema* mala 1238 ch. ἐν πόνῳ ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί 1359. μή ποτ' ἀντῆσαι κακῶν 1445, quae si librorum scriptura vera est, in praecedentibus c. Elmsleio scribendum σφῴ pro σφῷν.

Hoc servato Brunck. Herm. ex PT. Farn. dederunt ἀντῆσαι κακόν. Cf. ἀντάω. πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις 1697 m. κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδείς 1723 ch. τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν Ant. 2. ὁποῖον οὐ τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν 6. τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν 400. ἐκ κακῶν πεφευγέναι 437. κακῶν ἄγευστος αἰών 582 ch. κακῶν οὐκ ἄπειρος 1191. *τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι; 1281 [secl. Heiland.] Dind. ἢ κακῶν. V. ἤ. λήθην τῶν ὄντων κακῶν fr. Thyest. 237, 2. λαθέσθαι τῶν παρεστώτων κακῶν Mys. 358, 2. χιτὼν ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν Polyx. 473. κἀπιτιμηταὶ κακῶν Procr. 478. ἰατρὸς οὐκ ἐπιστήμων κακῶν Ter. 514, 5. ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν Phryg. 649, 3. ζῆν ἄνευ κακῶν inc. 683. τῶν ἐμφύτων τε καὶ θεηλάτων κακῶν XXVII. 3, 2 Brck. [Euripidi tribuendum v. ἀποστροφή]. — οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει; El. 351. κακοῖς πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα 599. τοῖς ἐμαυτῆς κακοῖς 768. κἀπὶ τοῖς σαυτῆς κακοῖσι κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς 880. ὅταν ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκῃς 1056. πᾶσιν κακοῖς 1196. τοῖσι σοῖς [τοῖς ἴσοις Dind. c. LA pr.] ἀλγῶν κακοῖς 1201. ἐν κακοῖς 1287. ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς ὄντες 1329. *βροτῶν σὺν κακοῖς μεμιγμένων 1485, quo loco eleganter **mortalibus** tribuitur, quod *rerum humanarum* est, v. Herm. [secl. Dind.]. *κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι Tr. 152 [secl. Dind.]. πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι 330. ἀστένακτος αἰὲν εἱπόμην κακοῖς 1074. οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς Ai. 272. τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς 332. κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα 429. τοῖς ἐμοῖς κακοῖς 431. τοιούτοις κακοῖς ἐντυγχάνω 433. κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται 474. Adverbiascit dativus: *qui malis non mutatur* is est, cuius non mutantur mala. cf. Herm. ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν 532. γελώντων κἀπιχαιρούντων κακοῖς τοῖς τοῦδε 961. — κακοῖς γελῶν 1042. τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς 1118. ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας 1151. ἐν λιμῷ τε καὶ κακοῖσι βόσκων τὴν νόσον Ph. 313. μή λίπῃς με ἐν κακοῖσι τοῖσδε 471. ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς 1022. φάτιν εἶπε οὐχ ὑπείκουσαν κακοῖς 1046. μέγα πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν; 1266. διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς 1387. οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο OR 127. τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις; 1031 [sic est in apogr.: ἐν καιροῖς LA, ἐν νάπαις Dind.]. μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς 1507 *ne exaequa illas meo infortunio* i. e. ne patiare eisdem malis agitari. θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον OC 592. πέπονθα δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά 595. ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς 744. τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς νοσοῦντα 765. ὅστις ἐν πολλοῖσιν κακοῖς ζῇ Ant. 463. εἴκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς 472. ἐν κακοῖσί τις ἁλούς 495. ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη 540. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς 1075. εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς 1326. κακοῖς ἰᾶσθαι κακά fr. Alead. 98, 2. ἐν κακοῖσι θυμωθείς Ter. 514, 3. ἐν κακοῖσι θυμὸς συντηθείς Tyr. 581. αἰδὼς ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ inc. 667, 1. ὅστις ἐν κακοῖσιν ἱμείρει βίου 689, 1. — κἀπιτηδεύειν κακὰ El. 309. ὑμνήσεις κακὰ 382. οἷα λαγχάνει κακά 751. βοᾶν τά θ' αὑτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά 803. μὴ μείζω κακὰ κτησώμεθα 1003. τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά 1498. ὦ πολλὰ δὴ ... κακὰ ... μοχθήσας ἐγὼ Tr. 1046. ποῖ' ἀποιμῶξαι κακά (δοκεῖς) Ph. 278. ὅταν φεύγῃς κακά 641. οἷά μ' ἐργάσει κακά 786. τἀπὶ σοὶ στένων κακά 806. τἄλλα παιδεύει κακά [κακούς Dind. c. Dobr.] 1361 *docet*. τὰ σὰ κακά OR 329. ἴδια κινοῦντες κακά 636 opponuntur πόλει νοσούσῃ. κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν 1180. εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ ἑκόντα 1229. διπλᾶ φορεῖν κακά 1320. τἀμὰ κακά 1414. τἀγγενῆ κακά 1431 i. q. τὰ ἐγγενῶν. κἀποκλαύσασθαι κακά 1467. τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά OC 87. τἀμὰ κακὰ ὑπερπονεῖτον 344. πέπονθα δεινὰ κακά 595. κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείονα 796. εἰσέβην κακὰ 997. τἀμαυτοῦ κακά 1254. μὴ πλείω κακὰ πάθοιεν Ant. 927. ὄψεσθαι κακά 1280. κἀπικρύψασθαι κακά fr. Alead. 109, 12. ἰᾶσθαι κακά Scyr. 501, 1. ὦ Ζεὺς ἐφορμήσοι κακά Phaedr. 611, 2. τυρβάζει κακά inc. 720, 2. — Speciatim de *morbo* et *cruciatu* dictum. κοὐ δυνήσομαι κακὸν κρύψαι Ph. 742. ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξήκῃ τόδε 767. τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαί μ' ἐᾷ 820. τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ λήθη τις εἶναι 877. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδε 919. μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακόν Tr. 797. κακὸν τόδε λεύσσων 992. ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν 1209. σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ 1242. παῦλά τοι κακῶν αὕτη 1255. Sed cave *morbum* interpretere: idonea est *mali* significatio generalis. — || Sed de *malo* etiam *committendo* vel *inflicto*, non *patiendo* dicitur. Αἴγαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ Tr. 774. ὁποῖ' ἔδρα κακά OR 1272. δρῶν δ' ἐφευρίσκει κακά OC 938. πόλλ' ἂν λάθρα σὺ κλέψειας κακά Ai. 1137. καὶ χερσὶ καὶ λύμαισι καὶ πᾶσιν κακοῖς El. 1196 fortasse eodem modo intelligendum: ex quaestione Orestis τί δρῶσα subaudiendum in responso κακουργοῦσα s. κακῶς δρῶσα. ὅσα ἐμήσατο κακά Ph. 1139 m. σὺν κακοῖς πράσσειν κακά Ant. 565. ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς 643. ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ inc. 714. Est quae *mala facienda* suadet. De *dolo* speciatim: τεχνᾶσθαι κακά Ph. 80. οὗτος γάρ τά γε κείνων κάκ' ἐξήρυκε 423. εὖ προυδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν 1015. Similiter de *morum fallacia* et *mendacio*: λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά Tr. 384. — || Hinc de *convicio* usurpatur. Cui figuratae dictioni via struitur talibus: λέγων ὅσ' ἂν θέλῃς καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἐσχάτων κακά Ph. 65. τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακά 382. αἰὲν ἡμᾶς κακοῖς βαλεῖτέ που Ai. 1244. — χολωθεὶς ἤρασσον κακοῖς τοῖς πᾶσιν Ph. 374. ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακὸν τὸν ... νόθον ... Ai. 1012. κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις κακοῖσιν Ant. 413. τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά El. 288. Cf. Pflugk. ad Eur. Med. 465. Hec. 576. Ceterum quod de *morbo* supra observavimus, etiam de *convicio* valet: intelligitur, nec tamen sic oportet interpretari. — || De *male ominatis verbis* semel dictum. τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας Tr. 1131. Schol. vet. ἄπιστον γὰρ διὰ δυσφήμων ὥσπερ ἐμαντεύσω ut emendavit Herm. Tricl. et recent. διὰ δυσφημιῶν. Fortasse scribendum δυσφημῶν eiecto διά. — || De *re perversa* natura vel *inepta*. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν Tr. 1230. = ἀσύμφορον. τὸ μὲν μέλλειν κακὸν ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστί El. 1337. — *Comparat.* de *re* dictus. εἵλου τὸ κάκιον αἰνεῖν Ph. 1100 ch. ἑλεῖν vulgo. [ἀντί Dind.] *τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν Ant. 1281 [secl. Heiland.: verba κάκιον ἐ. κ. deleri iussit iam pridem Meinek. cf. Ellendt. Jbb. f. w. Krit. 1838. p. 692]. *Superlat.* eo genere dictus Sophocli non est.

☞ III. *Sermonis* in hoc nomine *proprietatum* notabilis est *similium formarum cum gravitate consociatio*, quo genere inprimis delectari Graecos constat. Simplicissima res est in his exemplis: εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν OR 1365 m. πέπονθα δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά OC 599. τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ [ἢ Dind. v. ἐκ p. 220 b] κακῶν Ant. 1281. κακὸν κακῷ διδοὺς ἄκος Ai. 362, de quo proverbio v. Lob. l. c. et Iacobs. ad Aelian. HA p. 132. Quo in genere etsi similia vel iterata, non tamen semper

iuxta ponuntur vocabula. σὺν κακοῖς πράσσειν κακά Ant. 565. πόλλ' ἂν κακῶς λάθρᾳ σὺ κλέψειας κακά Ai. 1137. Aliud sunt κακὰ κακῶν OC 1238 ch. *mala omnium extrema.* Hinc profecta formula κακῶν κάκιστε Ph. 984. OR 334. OC 1384. Dein κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι OR 1397 et πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως Ph. 384 Tandem κακοὶ κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον OR 248. ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς Ph. 1369. *κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους ξυναρπάσειαν Ai. 839 [notav. schol.]. κακοὺς κακῶς φθείρειαν Ai. 1391. De verborum in hac formula collocatione v. Elmsl. ad Eur. Med. 787 [et Lob. Paral. 58]; de ipsa locutione Wyttenb. ad Plut. de sera num. vind. p. 42. — De scribendo loco OC 1190 v. κακῶς. De comparativi et superlativi formis κάκιον et κάκιστα in adverbii usum versis v. *ibid.*

Κάκοσμος *male olens.* κάκοσμον οὐράνην Synd. fr. 147.

Κακοστομέω *maledico.* ὡς τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν El. 597.

Κακότης *malum, aerumna.* καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; El. 236 m. [Dind. ex apogr. κακότατος]. ἤνεγκον κακότητ', ἤνεγκον OC 521 ch. Hoc praeferam vulgato in plurimis codd. reperto [quod Dind. recepit] κακότατ', etsi non est nisi in codd. Par. BT Farn. Nam φιλότας, ταχύτας, βραδύτας et similes nominativi vix comparent, casus obliqui non certissima fide apud tragicos constant. (I p. 909.)

Κακοῦργος *maleficus.* κακοῦργος ἀνήρ Ai. 1043. μάντιν κακοῦργον εἰσπέμψας OR 705. De tono v. Arc. p. 87, 20. EG p. 256, 11.

Κακόφρων *male animatus.* Magis tamen *imprudentiae* quam *malitiae* vis inest Ant. 1104. συντέμνουσι γὰρ θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι, quibus verbis chorus Creontem non castigat, sed admonet et hortatur.

Κακόω *malis affligo, mulco.* κείνης ὁρῶν λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον Tr. 1069 τὸν κακούμενον ξένον OC 261 variis malis confectum. Tricl. καλούμενον. Veram scripturam libri antiqui habent, Suid. v. δόξα. [Similiter Brunck. ἔρημον ὧδε κἄφιλον κακούμενον Ph. 228 pro καλουμ.].

Κακῶς *male.* || *Positivus.* a. De *mente et factis.* φρονεῖν κακῶς El. 345. 550. οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς Tr. 589. πόλλ' ἂν κακῶς σὺ κλέψειας κακά Ai. 1137. μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς 1154. νικᾶν κακῶς Ph. 95. ἄνδρα συγγενῆ κακῶς ὁρῶν OR 551. κακῶς ἄρχοντος 629. δρῶντα κακῶς τοὐμὸν σῶμα 642. ἀντιδρᾶν κακῶς OC 1191. τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς Ant. 1053. οὓς ἑκὼν εἶπεν κακῶς inc. fr. 668, 4 sed ibi κακούς legam [λόγους est ap. Plut. Moral. p. 89 b et in Stob. 18, 1 libro Par. B]. κακῶς λέγεις 734. κακῶς σε λέγω El. 523. — b. De *statu rerum.* κακῶς ὄλοιο El. 291. οὐ ζῶ; κακῶς μέν ... 354. κακῶς πάσχοντι 770. πάσχειν κακῶς OC 667. κακῶς πράσσοντε El. 1003. πράσσειν κακῶς 1026. πράσσει νῦν κακῶς Ph. 424. ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἔπραξα 1269. τοῖς κακῶς πράσσουσιν Ant. 564. καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι fr. inc. 964, 4. τοῖς κακῶς πράσσουσιν Mys. fr. 358, 1. τῷ κακῶς πράσσοντι Naupl. 377, 1. οἱ κακῶς πράσσοντες inc. 663, 1. φίλου κακῶς πράξαντος 773. — ζῶν κακῶς El. 1083 ch. οὐ γὰρ ἂν κακῶς ζῷμεν OC 798. τὸ ζῆν κακῶς Pel. fr. 436. — θάνοις κακῶς Ph. 962. κακῶς ὄλοισθε 1035. κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη inc. 703, 1. ubi κακὴ κακῶς Herwerd. p. 28 et Meinek. in Ann. Fleckeis. 87, 378. κακῶς ἀπόλλυσθαι κακούς Ph. 1369. κακὸν κακῶς νιν ἐκτρῖψαι βίον OR 248. κακῶς ἀπώλου El. 1137. — κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός Ai. 1177. κακοὺς κακῶς φθείρειαν 1391. πίτνειν κακῶς OC 1740 ch. De *mala fama:* ζῆν κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετὸν Tr. 721. τὸ μὴ κλύειν κακῶς Synd. fr. 152, 4. — c. Semel μὴ κακῶς est *haud inepte*, de rei natura et indole. ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι Ach. Am. 162, 2. —.— || *Comparativus* postrema illa significatione legitur: ὅς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν Ph. 1058; et de statu rerum: οὐκ ἔστι κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε OR 428. —.— || *Superlativus* de *rerum conditione et habitu.* ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθα Ant. 59. κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει 695. ὧν λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι 895. — In OC 1190 libri omnes ὥστε μήτε δρῶντά σε τὰ τῶν κακίστων δυσσεβεστάτων θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς, facili sententia, verbis vitiose scriptis. μηδέ vel μή γε consensu rescribunt. κακίστων propter asyndeton verum esse non potest. Toup. em. ad Suid. 1, 323 τὰ τῶν κάκιστα δυσσ., quod probatum Porsono ad Hec. 618, receptum nunc omnibus praeter Reisig., qui ita dici negavit, coniecitque κακίστων δυσσεβέστατ' ἄν, velut Both. κακίστων δυσσεβέστατον, Dawes. misc. cr. p. 342 κακίστων δυσσεβέστατ' ὦ: Toup. aliam quoque invenit in praef. ad em. in Suid. vol. 3: κακίστων κἀσεβεστάτων. Priorem satis defendit Pors. et Schaef. l. c. (I p. 910, 11.)

Κάλαμος. Hesych.: καὶ τὸ ἐπιτιθέμενον τῆς λύρας (recte emendatur ὑποτιθέμενον τῇ λύρᾳ) ἠχεῖον, qui idem δόναξ vocabatur, id quod ὑπολύριον explicat grammaticus. Huc spectat schol. Ar. Ran. 233 s. 235 Kust. quem v.: ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἀντὶ κερατίου ἐχρῶντο. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι (Captiv. fr. 34)· ὑφηρέθη σου κάλαμος, ὡσπερεὶ λύρας.

Καλέω. I. *Formae. Activi praes.* καλῶ Tr. 1248. Ai. 72. 342. 831. 835. Ph. 1324. OC 1389 1391 bis. καλεῖς El. 996. Ph. 736. OC 1459. καλεῖ OC 742. 1626. Ant. 1227. Ph. 466. OR 780. 1245 recte sic Erf.: libri male κάλει. Tr. 796. Ai. 541. καλοῦμεν OC 486. καλῶμεν Ph. 1080. Tr. 343. κάλει El. 1473. Tr. 1147 sq. Ai. 74. καλεῖτε Ant. 491. καλῶν OC 1011. *impf.* 'κάλεις OR 432. *aor.* καλέσω Ph. 1452, quem coniunctivum esse annotavit Elmsl. ad Heracl. 559 et Med. 1242. — *Passivi praes.:* καλεῖ Tr. 1158. OR 1201 ch. καλεῖται OC 57. 69. Tr. 551. [futurum esse statuit Herm.] v. infr. El. 1194. καλοῦνται OC 1304. καλέονται Tr. 639 ch. in LA, quod non mutandum sed cum synizesi pronuntiandum censeo. Musgr. coni. κλέονται, quod receperunt Dind. et Herm. qui ipse olim καλεῦνται de metr. 3. p. 440, quod ab Atticis poetis alienum. et κέκληνται. καλοίμεθα Ant. 680. καλοῦ El. 366. καλεῖσθαι Tr. 454. Ph. 94. Synd. fr. 148, 3. καλούμενος Tr. 541. Tricl. τελούμενος. Ph. 797. OR 8. OC 1324. 1629. καλούμεναι OC 107. *impf.* 'καλεῖτο Tr. 381. *futur.* κεκλήσομαι (κληθήσομαι enim, quod ab Atticis, quamquam iniuria, abiudicant, non legitur) OR 522. κεκλήσεται El. 230 m. Ai. 1368. Sed futuri passivi formae mediae, de quo exposuit Monk. ad Hipp. 1458 est καλεῖ El. 971. [et καλεῖται Tr. 551 ut Herm. ex LA et LB.] *perf.* κέκλησο Ph. 85. [optat. κεκλῇτο fr. 624 Cobet. de qua forma v. Lob. Path. 2, 42.] κεκλῆσθαι El. 366. 1089 ch. Tr. 738. Alead. fr. 107, 1. *plusqpf.* κέκλητ' Phthiot. fr. 624. [κεκλῆτ' Cob. NL p. 224

probavit]. Sed in Ph. 119 etsi codd. plerique κέκλησο habent, cum neque imperativus neque plusquamperfectum conveniat, iure ex Tricl. et schol. legitur optativus κεκλῇο; nunc certo firmatus per LA, in quo est κεκλησ' pr. κεκλῇι' sec. m. Eliditur enim ultima. Buttm. Gr. § 98, 16. κέκλῃο defendit, sed obsequendum grammaticis fuit, schol. Il. ψ 361. ω 665. Eust. ad Il. ω 745. Suid. v. μεμνῇτο, cf. Dobr. ad Ar. Plut. 992. Herm. ad Eur. IA 1184 et Matth. Gr. mai. p. 376. In libris quidem horum optativorum constans scriptura desideratur, sed minime verum grammaticos sola ratione eaque inepte subtili in constituendo accentu usos esse, quod vult Buttm. Aristarchi enim et Herodiani mos nunc melius cognitus prohibet; sed cum duplicem παράδοσιν reperirent, alteri rationem simul sequentes sese addixerunt. — *aor.* ἐκλήθην OR 1359. κληθῇς Tr. 1205. κληθῇ Tr. 149. κληθεὶς Ai. 290. — *Medium praesens* καλοῦμαι OC 1385 et καλούμενον Ph. 228, quem locum haud dubie recte Herm. explicuit. —.— II. *Usus.* ‖ *Activi.* a Antiquissima significatio videtur esse *nomine compellandi.* καλεῖ γάρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός OC 1626. κἀνακωκύσας καλεῖ Ant. 1227. καλεῖ τὸν ἤδη Λάιον πάλαι νεκρόν OR 1245. Hinc *nomen* significat *indere:* ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας OC 486. Item *convicio* compellare: ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθῃ καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστὸς ὡς εἴην πατρί OR 780. — b. Porro *vocare* vel *advocare* notat. ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς Ph. 1080. οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις OR 432. πότερον ἐκείνους αὖθις πάλιν καλῶμεν; Tr. 343. καί με προσβλέψας καλεῖ 796, quod si quis de *compellando* intelligere vult, licet. κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων, κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην 1147 sq. εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει El. 1473. τί δ' ἔστι τάξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς; OC 1459. καί νιν καλεῖτε Ant. 491. σὲ προσμολεῖν καλῶ Ai. 72. μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει 74. Τεῦκρον καλῶ 342. ὦ παῖ, πατήρ καλεῖ σε 541. Adsignificatur *ad se invitare:* πᾶς σε Καδμείων λεὼς καλεῖ δικαίως OC 742. — c. *Hortandi* et *admonendi* simul inest vis. αὐτή θ' ὁπλίζει κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς; El. 996. καιρὸς γὰρ καλεῖ πλοῦν σκοπεῖν Ph. 466. — d. Saepe a medii ἐπικαλοῦμαι, *imprecor*, *obtestor*, significatione minime distat: omnis enim deorum maxime invocatio a *compellando*, quae est prima verbi vis, exit. Via transferendi uno loco cernitur: τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς; Ph. 736. Dolore excruciatus Philoctetes ante exclamaverat ἰὼ θεοί. Inde haec sunt: Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ 1324. τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ καλῶν ἱκνοῦμαι OC 1011. τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ τὸ Ταρτάρου στυγνὸν πατρῷον ἔρεβος OC 1389. καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας, καλῶ δ' Ἄρη 1391. καλῶ θ' ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν εὖ με κοιμίσαι Ai. 831, ubi cum ad auxilium ipsi Aiaci ferendum invocetur, eo magis formam mediam desideres. καλῶ δ' ἀρωγοὺς σεμνοὺς Ἐρινῦς τανύποδας 835. τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς Tr. 1348. Adsignificatur *adoratio:* φέρε νῦν στείχων χώραν καλέσω Ph. 1452 an. — ‖ *Usus Medii* infrequens est. *Diras imprecari* significat OC 1385. τάσδε συλλαβὼν ἀράς, ἅς σοι καλοῦμαι. Antiquissima vero *ad se advocandi* vi recte explicuit Hermannus Ph. 228: ἄνδρα δύστηνον καλούμενον φωνήσατε. [καλούμενοι Meinek.] Cum vulgo καλούμενον, in quo libri consentiunt, cum prioribus iungeretur, Brunck. κακούμενον correxit. — ‖ *Usus passivi.* — a. *vocari* significat. ὃ δ', ὡς ἐπῄσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος OC 1629, quod rectius ita, quam *compellatus* explicabitur. ἄκλητος, οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθείς Ai. 290 [quo loco ἄκαιρος ex Herwerd. coni. scripsit Dind. pro ἄκλητος: hoc enim servato κληθείς in συθείς mutandum esse]. Adsignificatur *invocatio:* ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτε; Ph. 797. Et iudiciale vocabulum est *de lite intentanda:* ἡ πατροκτόνος δίκη κέκλητ' [κεκλῆτ' Cobet.] ἂν αὐτῷ Phthiot. fr. 624. V. Intpp. Harpocr. v. κλῆσις et κλητῆρες. —.— b. Usitatissimum est, cum *nomen gerere* s. *nomine aliquo vocari* significat. Falso quis existimet, praesens et imperfectum tempus de *accipiendo nomine* dici, reliqua tempora de gerendo. ὀκνῶ προδότης καλεῖσθαι Ph. 94. ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος OR 8. ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ 1201 ch. χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὀδὸς OC 57. Θησεὺς καλεῖται 69. ἐγὼ σός γέ τοι καλούμενος 1324. μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλεῖται Tr. 551; sic Herm. ex LA et LB v. μή. ἐξήκεις δ' ἵνα φανεῖς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ 1158. μήτηρ καλεῖται El. 1194. — Ἰόλη 'καλεῖτο Tr. 381. — ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ Tr. 149. πατρὸς ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι 1205. — κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι OR 522. σὸν ἄρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται Ai. 1368. ἐλευθέρα καλεῖ τὸ λοιπόν El. 971. τὸν λοιπὸν χρόνον κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος Ph. 85. σ' ἂν εἱλόμην ἢ ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρα Tr. 736. ἐξὸν πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ τῆς μητρός El. 366. σοφά τ' ἄριστα τε παῖς κεκλῆσθαι 1089 ch. καταρκεῖ τοῦδε κεκλῆσθαι πατρός Alead. fr. 107, 1. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα Ph. 119. —.— Adsignificatur *laus* vel *reprehensio* [de qua verbi vi cf. Ludewig. de ubertate p. 14]: Ἡρακλῆς, ὁ πιστὸς ἡμῖν κἀγαθὸς καλούμενος Tr. 541. ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις OC 107. γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας πρῶτοι καλοῦνται 1304. οὐδὲ νυμφίος βροτοῖς ἐκλήθην (ἂν) ὧν ἔφυν ἄπο OR 1359. ὡς ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή Tr. 454. κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν Ant. 680. γαστρὸς [μητρὸς Dind. c. Nauck.] καλεῖσθαι παῖδα Synd. fr. 148. 3. —.— Est ubi gravior paulo circumlocutio verbi substantivi videtur. ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλατίδες καλέονται [κλέονται Musgr.] Tr. 639 ch. v. κλέω. Sic et El. 230 m. explices: τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται. Pinguius de hoc loquendi genere exposuit Monk. ad Eur. Hippol. 2. Locum Trachiniarum explicuit Wyttenb. ad Plat. Phaedr. p. 285.

Καλλῐβόας *canorus.* ὁ καλλιβόας αὐλός Tr. 640 ch. (I p. 913, 3.)

Καλλίβοτρυς. ὁ καλλίβοτρυς νάρκισσος OC 682 ch. Cincinni florum ad uvae similitudinem conglomerati significantur; unde vel *floribus spissum* c. Herm. interpretere. Plura v. ap. Reisig. enarr. p. 100 et Voss. ad hymn. Cer. v. 12. Reisigium quid moverit, ut καλλιβότρυς scriberet nescio.

Καλλικοτταβέω *cottabo dextre ludo.* τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια τίθημι Salm. fr. 482, 2.

[*Καλλιστάφυλος Ant. 1133 ch. coni. Wolff. metri causa pro πολυστάφυλος.]

Καλλιστεῖον s. potius τὰ καλλιστεῖα *virtutis praemium.* τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ Ai. 435. Nam ἄλεισον Telamo ab Hercule accepit praemium militiae cum ipso ad Troiam susceptae, ut narrat Pisander Athen. 11, 220 Schw. Sermonis audaciam explicuit Herm. Sed schol. de Hesione interpretatur.

Κάλλος *pulchritudo*. Proprie dictum: *μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ Tr. 25 [secl. Dobr.]. τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν 465. Figurate: οἷόν με κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε; OR 1396. Falso explicat Eust. p. 1097, 23 nec melius p. 1558. 55. Cf. Intpp. et v. ὕπουλος. De forma cf. Herod. π. μ. λ. p. 11, 16.

Καλλύνω *exorno*. Ad propriam significationem proxime accedit de *lunae facie plena* dictum: πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη inc. fr. 713, 6. Tralate de *praetexenda falsa laudis specie:* ὅταν ἐν κακοῖσί τις ἁλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ Ant. 496 Antigone tangitur propter facinoris defensionem.

Κᾰλός *pulcher*. ‖ De *forma* et *specie externa*. μορφῇ καλῇ OC 584. κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασιν fr. inc. 939. — ‖ De *moribus*, *animo*, *factis* maxime significat *decorum*, τὸ πρέπον, et *honestum;* hinc τὰ μὴ καλά *turpia*. ὄνειδος οὐ καλόν Ph. 477. ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἔπραξα 1269. ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν 1304. Libri οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τοῦτ' ἐστι, Tricliniani οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστι καλόν, quod recepit Buttm., de prima brevi apud Atticos poetas solus doctorum nondum persuasum habens. Simile vitium insederat v. 1381 ἃ σοί τε κἀμοὶ κάλ' ὁρῶ τελούμενα. LA καλῶς, Pors. ap. Kidd. p. 220. κοίν' ὁρῶ, Erf. χρῆσθ' ὁρῶ, Brunck. κάλ' ἐσορῶ, Elmsl. ad Med. 1067 κάλ' ἂν ὁρῶ, Wunder. Advers. p. 29 καλὸν ὁρῶ dura constructione. [κἀμοὶ λῷσθ' Herm. c. Dind.] ἄλλα χρῄζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά OR 595. οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν 1409. πάντα γὰρ καιρῷ καλά 1516. κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης OC 258. οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν 590. οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω 853. ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων 1000. σοὶ τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν 1003. adsignificata irrisione, velut in χὼ λόγος καλὸς προσῆν Ph. 352. λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν δίκαια προσχρῄζουσιν OC 1201. καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν Ant. 72. ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι 370 ch. τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν 723. εἰ τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά 925. μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις Tr. 450 turpia didicisti. κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή 454. οὐ γὰρ ὀργαίνειν καλὸν γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν 552. ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν 725. σωφρονεῖν καλόν Ai. 586. οὐ γὰρ καλόν 1132. καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ θανεῖν 1310. ἡνίκ' ἦν μισεῖν καλόν 1347. μὴ χαῖρε κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς 1349 *turpi lucro*. πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν; El. 237 m. καλόν γε μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν 398. οὐ καλὸν ἐχθροῖς γαμεῖσθαι 593. βάξιν καλὴν λαβόντε 1006. τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα 1086 ch. *scelus armans*, v. Herm. τόδ' εἰ καλὸν τοὔργον 1493. εἰς ἔλεγχον ἐξιὸν καλόν Alet. fr. 92, 1. φρενῶν ἐπήβολον καλῶν Alcm. fr. 95. νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς πλέον Epig. fr. 196, 2. καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα Colch. 311. καλὸν οὐκ ἔστι τὰ ψευδῆ λέγειν Creus. 323, 1. εἰπεῖν τὸ μὴ καλόν 3. οὐκ ἔστ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά inc. 664. κἂν καλὸν φέρῃ στόμα 669, 2 *etiamsi pulchre loquatur*. νόμοις ἕπεσθαι καλόν 674 b. πολλῶν καλῶν δεῖ τῷ καλῶς τιμωμένῳ 675, 1 *multa laude* s. *virtute opus*. Eodem sensu καλά leguntur fr. Ter. 519, 3 sqq.: τῶν πολλῶν καλῶν τίς χάρις, εἰ κακόβουλος φροντὶς ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον; — ‖ De *more* et *usu* dictum significat *quod decet*. ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά OC 43. — ‖ Rem aut *utilem*, *opportunam*, *prosperam*, aut *praeclaram et admirabilem* significat. Illud vide: κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς Tr. 667. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ' ὅταν φεύγῃς κακά Ph. 641. ἡ νῦν πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν El. 919. Suid. v. κῦρος. — πόλλ' ἔχει σιγὴ καλά Alead. fr. 102. οὐ μένειν καλόν Synd. 152, 4. Hoc autem: καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι El. 393. ἔδειξ' Ἀχαιοῖς θήραν καλήν Ph. 609. καλὴ γὰρ ἡπίκτησις 1344. *praeclarum illud lucrum est*. — Inde νῦν καλὸν κορέσαι στόμα Ph. 1155 id quod καιρός ἐστι. Et adverbialiter dicta: νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν El. 384. [et quod formulae vices tenet] ἐς καλὸν σύ τ' εἶπας, οἵδε τ' ἀρτίως Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσι OR 78 *recte dicis*, s. *honesta proloqueris*: utrumque enim ad rem aptum. —.— ‖ *Comparativus* de *re pulchra et decora:* γῆς ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν OR 55. —.— ‖ *Superlativus* de *re decora et honesta:* ἄνδρα δ' ὠφελεῖν κάλλιστος πόνων [sed πόνος LA pr.] OR 315. νόμον κάλλιστον Tr. 1178. κάλλιστόν ἐστι τοὔνδικον πεφυκέναι Creus. fr. 326, 1. De *praeclara* et *admirabili:* τὸ κάλλιστον φανὲν Θήβᾳ τῶν πρότερον φάος Ant. 100 ch. πολλά σε ζηλῶ βίου, κάλλιστα δ', εἰ μὴ γῆς πεπείρασαι ξένης Ter. fr. 516, 2. Brunck. μάλιστα corrigit [recepit Dind.]. Quidni subaudiatur ἐστί? De *rei* specie: κάλλιστα τεύχη fr. inc. 939. (I p. 915, 6.)

Κᾰλυμμα *obtegumentum*. χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν El. 1468. δείξω τάδ' ἐκ καλυμμάτων Tr. 1078 membra veste exuta. κάρα καλύμμασι κρυψάμενον ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι Ai. 245 ch. Ap. Eust. p. 237, 14 exstat καλύμματι, quippe memoriter citantem.

Κᾰλυξ *germen*. πόλις φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός OR 25. Schol. vet. σὺν τοῖς βλαστήμασιν. οὐ μόνον ἀφορίαν φησὶν εἶναι τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πεφυκότας [πεφηνότας Dind.] καρποὺς διαφθείρεσθαι ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ. rec.: φθειρομένη μὲν κατὰ τὰς καρποφόρους κάλυκας τῆς γῆς. [κάλυξ γὰρ κυρίως τὸ τοῦ ῥόδου περικάλυμμα. νῦν δὲ ... πάντα τὰ ζωὴν ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι φέροντα σπέρματα ἐδήλωσεν.] Bene Hesych.: ἔνιοι δὲ ἔμβρυα (plantarum intellige nondum adaperta germina) ἀποδιδόασι κάλυκας, οἱ δὲ βλαστήματα. — De tono v. Herod. ap. Eust. p. 230, 40.

Κᾰλυπτός. μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς Ant. 1011. αἱ δὲ καλυπταὶ κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς Rhiz. fr. 479, 4. Hoc loco *velatum* s. *obvolutum* significat, ut par est in sacris arcanis parandis. Sed ne illo quidem Antigonae loco active dicitur, ut parum considerate interpretes statuunt, sed *circumvolutum* significat, ut solebant ossa femorum adipe tegi, et sic ὁμηρικῶς Soph. Cf. Hom. Il. ε 315. φ 321. χ 313. Mehlhorn. ad Anacr. p. 240.

Κᾰλύπτω *tego* [Curt. Et. p. 472 ed. 2]. Proprie: περιπτυχεῖ φάρει καλύψω τῷδε Ai. 916. φάρει τῷδε καλύπτομαι Cris. fr. 331. τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλῆς ἀπληγίδος inc. fr. 843. Et de *sepultura:* τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι Ant. 28. De *homine* removendo et condendo in secreto: ἔξω μέ που καλύψατε OR 1411 oppositum φονεύσατε et θαλάσσιον ἐκρίψατε, quod posterius cum illo commutare locum voluit Burgessius; schol.: ἐκβαλόντες ἀφανῆ ποιήσατε. Tralate *celare* significat: μή τι κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη Ant. 1254. Item *obscurare et dehonestare:* μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας OC 282. Etiam hoc, vulgo Graecis dictum ἀφανίζειν, illustravit Musgr.

Καλχαίνω *meditor*. δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος Ant. 20 a murice (κάλχη Lycophr. 864. Nicandr.

Alexiph. 393), in fundo maris degere solita Musgravio dici visum. Herm. comparat Homericum πολλὰ κραδίη πόρφυρε. Eust. p. 51, 11 ἀντὶ τοῦ πορφύρειν μεταληπτικῶς dictum ait. Phot. p. 128, 22 καλχαίνει: ἐκ βάθους ταράσσεται, quod idem de mari dictum etiam Hesych. habet, ut πορφύρει, addit autem de mente dicta ταράσσει, φροντίζει, ἄχθεται.

Κάλχας n. pr. εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται Ai. 746 [quod in proverbium abisse monet schol. cf. Aristoph. Byz. p. 236 Nck.]. Κάλχας μεταστὰς εἶπε 750. εἰ Κάλχας σοφὸς 783. v. supra.

Καλῶς *pulchre, bene, recte.* || De animo, intelligentia, dictis, factis. καλῶς ὁρῶν Ph. 94. καλῶς εἰδὼς OR 317. νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν 600. εἰ καλῶς φρονοῖ fr. inc. 718. καλῶς ἔλεξεν 616. καλῶς νομίζεις 859. καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι 984. κεἰ καλῶς λέγεις 986. βεβουλεῦσθαι καλῶς 1367. καλῶς ἔξοιδα OC 269. κἀξεπίστασθον καλῶς 417. καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σύ μοι 1284. καλῶς κάτοιδα 1475. τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς 1694 ch. *quod a deo bona affert,* siquidem Herm., quem vide, locum recte constituit. ἤδη καλῶς Ant. 18. ἐξεπίσταμαι καλῶς 293. καλῶς σὺ μὲν σοί, τοῖς δ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν 557. σοῦ καλῶς ἡγουμένου 638. καλῶς ἄρχειν 669. καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος 739 cum irridendi adsignificatione. ὅταν λόγους αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν 1047 *turpibus honestam speciem dictorum praetexere.* λόγου καλῶς λεχθέντος Tr. 290. οὐ καλῶς φρονεῖ 442. οὐ καλῶς ταρβεῖς 457 *male times*, i. e. *iniuria.* ἐγκεκλημένον καλῶς 579. καλῶς τελευτᾷς 1252. καλῶς ἔλεξας Ai. 94. καλῶς λέγοντος 763. καλῶς λέγω El. 252. καλῶς εἰρημένα fr. inc. 964, 6. καλῶς ἔξοιδα El. 526. ᾔκασας καλῶς 662. κἀπεκύρωσεν καλῶς 793. καλῶς δ' ἤδη 1017. οὐ γὰρ ἂν καλῶς ὑπηρετοίην τῷ παρόντι δαίμονι 1305. Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν 1425. θέσθαι καλῶς Creus. fr. 321. τῷ καλῶς τιμωμένῳ inc. 675, 1. ἔργου ἤν τις ἄρχηται καλῶς 715, 1. πέπρακται τὸ θεοῦ καλῶς 779, 1. καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι fr. inc. 964, 3. — || de statu rerum. τὸ καλῶς ἔχον πόλει πάλαισμα OR 879 ch. ταῖσι Θήβαις εἰ εὐημερεῖ καλῶς τὸ πρὸς σέ OC 617. τὰς Ἀθήνας, ὡς κατῴκηνται καλῶς 1004. καλῶς χώραν ἕξειν αἰὲν ἄλυπον 1764. Herm. κακῶν, quod minime necessarium, quia et χώραν ἄλυπον quominus dicatur nihil prohibet, et καλῶς significare *prospere* potest. ὅπως καλῶς πράξαιμεν Ant. 271. τοῦ καλῶς πράσσειν Tr. 57. ἄνδρα καλῶς πράσσοντα 230. πράξειν καλῶς 1171. πράσσειν καλῶς Alet. 94, 2. γένοιτο μένταν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον Ant. 687. ἆρ' ἔχει καλῶς; El. 790. ἐκεῖνος, ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει 791. ἆρά μοι καλῶς ἔχει; 816. καλῶς sc. ἔχει 1340. ὡς νῦν ἔχει, καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς 1345 (sc. ἔχοντα, v. Herm.). [τἀν δόμοισι μὲν καλῶς sc. κυρεῖ 1425.] καλῶς ἔχειν Ter. fr. 517, 12. Hinc *fausti* et *prosperi* adest significatio: μῦθοι καλῶς πίπτουσιν Tr. 62. οὖρος ὀφθαλμῶν αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλῶς [καλὸς Dind. ex schol.] 816. νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν Ai. 1073. τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς καλῶς, εἰ δὴ καλῶς Tr. 26. Item *laudis* et *gloriae*: καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι Ai. 479. ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν Ant. 97. ἢ γὰρ ἂν καλῶς ἔσωσ' ἐμαυτὴν ἢ καλῶς ἀπωλόμην El. 1321. — || De *indole ingenita*: τοῖς καλῶς πεφυκόσιν El. 989 *generosis.* τὸ καλῶς πεφυκὸς Alet. fr. 91. — || *apte, idonea ratione*: πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς Synd. fr. 149, 2. δείλῃ τέμνεται βλαστουμένη ὀπώρα καλῶς κἀνακίρναται ποτόν Thyest. 239, 8. — || ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς OR 1008 *plane, prorsus.* Illustrant Dorvill. ad Char. p. 691. Wakef. silv. crit. 1, 161. Schaefer. l. c. et ad Greg. Cor. p. 531 not. — Sed haud male Herm. τά τοι κακῶς ηὑρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται OC 1187. Libri καλῶς ηὑρημένα, nisi quod LB εἰρημένα, Par. B Vat. καλά et ἔργῳ. Sed Antigonae Oedipum iratum ad audiendum Polynicen hortaturae minime convenit dicere, *si quid bene excogitaverit*, *ex oratione perspectum iri.* Rectius dictura erat *mala facta mente instituta dictis prodi*: idque bene concinit cum ante positis λόγων δ' ἀκοῦσαι τίς βλάβη; utile enim futurum erat insidias, si quae erant, noscere. —.— || *Comparativus* non legitur ap. Soph. — *Superlativus*: ἡ δ' ἔσω κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει OR 1172. κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἕν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς 1380. φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἁμέραν Ant. 1329 m. *exoptatissime.*

Κἄματος *labor*, *aerumna.* τόκοισιν ἰηίων καμάτων OR 174 ch. de partu. τίς οὐ καμάτων ἔνι; OC 1232 ch. in vita humana scil. ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον El. 130 m. οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι 231 m. — De tono generatim docet Arc. p. 80, 21. (I p. 917, 26.)

[Κάμίκιος *Camicensis.* Siciliae erat oppidum Camicus. Fabula Soph. fuit Καμίκιοι ἢ Μίνως, cuius sunt ap. Dind. fr. 299—303.]

Κάμνω (ᾰ) *laboro*, et *dolore*: οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγὼ El. 532. cf. Herm. [et Kolster. in Philol. 5, 223]; et morbo universe: οὐδ' ὅστις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο Ph. 282; Buttm. malebat νόσον, κάμνειν νόσον Graece dici affirmans, συλλαμβάνειν τινὶ τοῦ πράγματος certa fide esse, συλλαβέσθαι τινὶ νόσου ambigua. Utrumque refutavit Herm. et accuratius Lob. monogr. figur. etym. p. I. p. 6 edita a. 1832 [sed in LA est συμβάλλοιτο λ eraso, et .λλάβοιτο. ab S superscripto]. — κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος Tr. 1215 quasi *non defatigabitur*; i. e. nihil ut desideretur, efficiam. — πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος τὸν ἀντίπλαστον νόμον ἔχει κεκμηκότων Inach. fr. 268. νόμον (scribendum igitur νομόν) quomodo nisi de *locis* et *sede* intelligi possit, non dispicio: ἀντίπλαστον autem ἰσόπλαστον, ὅμοιον Hesych. explicans cum similibus aliis componit, quibus ἀντί eodem sensu componendis servit. Inde suspicor κεκμηκότας *inferos* esse s. *mortuos*, *similem inferis sedem habere* Inachum ut dicatur, infra terram demersum; de quo usu inde ab Homero propagato explicuit Buttm. Lexil. 2, 237. Confer etiam epigr. adesp. 12. Anth. Pal. 1. p. 309: ἤλασεν εἰς Ἀχέροντα διὰ πλατὺ κῦμα καμόντων, sc. *lacum Acherusiada* transvectus. (I p. 918, 6.)

Κάμπτω *flecto.* De equi cursu: κάμπτοντος ἵππου El. 744. Inde tralatum de *vitae curriculo finiendo*: ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον OC 91. Membr. Br. Ricc. A κάμπτειν. De discrimine Herm. exposuit. De usu loquendi v. Markl. ad Eur. Suppl. 748. Blomf. gl. Ag. 335. — De genu flectendo, ut considas: οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου OC 19, quod illustrat Brunck. Inde transfertur eo ut κάμπτειν solum significet *postquam quo accesseris, considere*: v. Herm. ad Eur. Hecub. 1052. εὖτε νῦν ἕδρας πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγὼ OC 85.

Κἄνἄχή *strepitus.* De sono tibiarum: αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων [ἀχῶν Dind. c. Elmsl.] καναχὰν

Tr. 642 ch. De armis: προσνισσομένους χρυσοῦ καναχῆς ὑπερόπτας Ant. 130 an. [καναχῇ θ' Emperius, quod recepit Dind.]. De tono ut in verbali ambiguitas esse non potest, etsi diserte de eo praecipi ab aliquo ignoro.

Κάνθἄρος *cantharus.* Schol. Ar. Pac. 73: μεγάλοι λέγονται κατὰ τὴν Αἴτνην κάνθαροι. Σοφ. Δαιδάλῳ [fr. 173]· ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ κάνθαρος τῶν Αἰτναίων πάντων [πάντως cod.]. λέγει δὲ πάντα [πάντως cod.] εἰκάζων εἰς μέγαν.

Κάννἄβις [Curt. Et. n. 33] *cannabis* vel *vestis inde facta:* utro enim modo Soph. posuerit incertum, cum nihil nisi ipsum vocabulum afferatur ab Antiatt. Bekk. p. 105, 27 ex Thamyr. (fr. 231) et Herodoti libro 4. De accentu vitiose videtur statuere Arc. p. 29, 15, quanquam quod scribit τὰ δὲ κύρια ἢ προσηγορικὰ βαρύνεται, ex eo in tanta mendositate et ambiguitate epitomes inscite factae non efficitur inde penacui, etsi ante dictum τὰ εἰς βις ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται ἢ παροξύνεται. Photius propenacuit; apud Hesychium vitiose scriptum Καναμίς, quod iam ex literarum ordine perspicitur.

Κανών *regula.* ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών Oenom. fr. 421, 5. De tono videtur Arc. praecipere p. 14, 13: vitiose enim vulgo καμών, cum *scammonia* consensu κάμων scribatur. Acui significat EM p. 489, 30, periecticis adnumerans.

Κἄπἄνεύς n. pr. OC 1319.

Κάπετος *sepulcrum.* τάφρον, ὄρυγμα, βόθρον, θήκην, σορόν explicant Hesych. Suid. EM p. 489, 48, Erotian. p. 218, Eust. p. 1019, 62. 1376, 29, Argivorum sermoni usitatum fuisse referens; schol. Ai. 1165. τάφον, quod servandum videtur ap. Hesych., ap. quem corrigitur τάφρον. A σκάπτω duci, quod Suid. tradit, non est ambiguum. [Curt. Et. n. 109. Lob. Path. 1, 125.] Inde et de accentu dubitari non potest, de quo generatim quidem Arc. p. 81, 8. — σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν τῷδε Ai. 1165 an. ἰδεῖν explicandum εὑρίσκειν, secus atque Hermanno visum. κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνατε 1403 ch. cf. Boeckh. n. cr. ad Pind. p. 394. (I p. 919, 10.)

Κἄπηλεῖον *caupona.* βλέφαρα κέκληται γ', ὡς καπηλείου θύραι Phin. fr. 635 ap. Poll. 7, 193 καπήλων ἐργαστήριον explicantem secundum comicos, quanquam Atticis scriptoribus, imo Graecis omnibus communiter ita dicitur. De tono generatim v. Arc. p. 121, 11.

Κάπηλος *caupo.* Σιδώνιος κάπηλος fr. inc. 756, 2. cf. Hemsterh. ad schol. Ar. Plut. 1156. De tono vel nominatim praecipitur ab Arc. p. 55, 12: κάτηλος enim vitiose scribitur.

Καπνός *fumus.* κοὐκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν Ph. 946. τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην Ant. 1170. Sententia perfamiliaris veteribus. Pindari verbis comparat Eust. p. 757, 31 v. Intpp. et Monk. ad Eur. Hipp. 958. — Apud tragicos priorem syllabam in arsi produci convenit. De accentu v. Arc. p. 62, 13.

Κᾶρα [Curt. Et. n. 38] *caput.* Τρίπτωτον est [Lob. Path. 2, 299] ultima, ut oportuit propter Homericum κάρη, perpetuo producta: quod τὰ κάρα correpta ultima posuit scriptor hymni in Cerer. 12 (cf. I. H. Voss. p. 10), et per se parum scite defensum a Ruhnk. est et plane inauditum de florum glomeribus. Inepte etiam inter κάρη et κάρα distinguit EM p. 490, 24 idem 491, 1 illud τῆς κάρας flecti affirmans, quae analogiae species recentissimos sane fefellit, v. Mehlhorn. ad Anacr. p. 176. Sannyrio quidem τὰ κάρα plurative dixisse videtur ap. Athen. 7. p. 286 c sed producta ultima. Solum hoc ex neutris in α producere ultimam observat Herodianus ap. schol. Il. β 443. coll. Eust. p. 1193, 11. Hinc de tono dubitari nen potest. [De *collocatione* adeundus I. Rumpel. in Philol. 21, 146 sq. qui animadvertit κάρα tertia trimetri sede et quarta nusquam a tragg. poni, raro quinta, saepissime (ab Aesch. ubique) sexta.] —.— ‖ *caput humanum* proprie significat. κάρα τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι Ph. 618. κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε 822. κινεῖ γὰρ ὄμμα κἀνάγει κάρα 866. οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφὴς ὧδ' εἶρπε OR 82. λευκανθὲς κάρα 742 v. Musgr. μέσον κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο 809. πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι φόβῳ προύτρεψεν Ant. 269. κρυφῇ κάρα σείοντες 291. σὲ τὴν νεύουσαν εἰς πέδον κάρα 441. κάρα στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας Ai. 9. κάρα καλύμμασι κρυψάμενον 245 ch. sic Tricl. Plerique libri ut LA κρᾶτα habent, quod mutato verborum ordine servari potuit ab editoribus. Similiter in Tr. 1015 nonnulli κάρα pro κρᾶτα exhibent. Sed in Ai. l. c. κάρα certe est in Flor. Δ. παίσας κάρα 'θώυξεν Ai. 308. σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει El. 99 an. — κἀπὶ λουτροῖσιν κάρα κηλῖδας ἐξέμαξεν El. 445 quemadmodum ex schol. iure nunc editur; inepta enim librorum scriptura κάρα, quidquid dicat Monk., qui de Clytaemnestrae capite per somnia cogitasse videtur. Dativus praeterea legitur OC 564. Ant. 1272 quamquam alia vi, de qua infra, et Synd. fr. 147, 2: περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ τεῦχος. — διὰ κάρα τεμών fr. 153, 6. De *effigie humana* χάλκειον κάρα Salm. 482, 3. — Hinc et ad *animalium* et *arborum capita* transfertur. κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων El. 740; intelligendum enim de equis modo his modo illis ceteros paulum praecurrentibus. τοὐκείνης (αἰγείρου) κάρα Aeg. fr. 24. — ‖ Ad *corporis speciem* universe a vultu tralatum deflectitur. Nam de *vultu* ipso legitur γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα El. 1310. Explicat de προσώπῳ Eust. p. 455, 44. — μηδέ μου κάρα τὸ δυσπρόσοπτον εἰσορῶν ἀτιμάσῃς OC 285. σκευή τε γὰρ σὴ καὶ τὸ δύστηνον κάρα δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὃς εἶ 555. Cogita de *caecitate.* ἀεὶ σὲ κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα πτωχῷ διαίτῃ 750. — ‖ Alia tralatione a *plagis capiti inflictis* detorquetur ad *aerumnarum sustinendarum* significationem. ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τὠμῷ κάρᾳ OC 564. ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ θεός μέγα βάρος μ' ἔχων ἔπαισεν Ant. 1272 *irruit.* Sic recte Erf. improbante Herm. et propter insolentiorem pronominis με collocationem de vitio suspicante. His simile de *urbe* vix *calamitates sustinente,* quasi aquis mersa: πόλις ἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου OR 23. — ‖ De *proprietate sermonis* in hoc vocabulo primum notandum de *amplexando* et *deosculando* capite gaudii et salutandi causa: v. Dorvill. ad Char. p. 591. ὡς ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα OC 1131. Dein de *iureiurando per caput,* v. Valck. Opusc. 1, 27 Lips. ὄμνυ Διός νυν τοῦ με φύσαντος κάρα Tr. 1185. Postremo quod *circumlocutioni* personae inservit. Addito nomine nec non adiectivo dicitur: ὦ κράτιστον Οἰδίπου κάρα OR 40. ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα 950. θεῖον Ἰοκάστης κάρα 1235. ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα 1207 ch. τὸ Θησέως κάρα OC 1657. ἀδελφὸν Ἰσμήνης κάρα OC 321. κοινὸν αὐτάδελφον Ant. 1. Cum solo adiectivo: ὦ κασίγνητον κάρα El. 1164.

Ant. 915. κασίγνητον κάρα Ant 899. ὦ φίλον κάρα OC 1631.

Καράτομος *detonsus*. καρατόμοις χλιδαῖς στέψαντες El. 52 [schol. τοῖς ἀπὸ κρατὸς τετμημένοις βοστρύχοις, quae excerpsit]. Suid. v. χλιδή. De tono v. quae scripsimus v. ἀνδροφθόρος (ἀνδρόφθορος).

Καρδία [Curt. Et. n. 39] *cor*. || de *animo* universe. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις Ant. 88. τοιαῦτά σου ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα 1085 *iratus animum tuum vulnere percussi*. Male Erf. καρδίας τοξεύματα coniungit. δάμαρ δυστάλαινα καρδίαν Tr. 651 ch. || de *iracundia animive motu* qualicunque graviore. καρδίᾳ θυμουμένῃ Ant. 1254. καρδία θυμουμένη Tricl. καρδίαν ὠδαγμένος inc. L. 8 [Pseudosophocl. v. βαθμός]. || De consilio mutando: καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν Ant. 1105. LA καρδίᾳ, Aug. b a correctore καρδίας δ' ἐξίσταμαι· τὸ δρᾶν ἀνάγκη. Exquisitius illud, nec tam, quod Erfurdtio videbatur, σχῆμα κατὰ τὸ σημαινόμενον, sed infinitivus adverbiascit, *in faciendo* significans (vulgo barbare *quod attinet* explicant): v. Herm. ad Ai. 114.

Κᾱρικός *Caricus*. Καρικοὶ τράγοι: ὡς εὐτελῶν ὄντων. εἰ μὴ ἄρα εἶπε συγχέων τοὺς Κιλικίους ex Salm. fr. 485 Hesych. Acumen hoc grammatici neque poeta curabat neque Athenienses eius aequales, de situ locorum minime solliciti.

[Καρπομᾰνής: εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα. Σοφ. Τυροῖ α' (Hesych.: cod. Τυριλάῳ, emendavit Nauck.).] Est fr. Tyr. 591 D. Si vera est scriptura, γῆ subaudiendum videtur intelligendumque de *nimia stirpium fundendarum ubertate*: cf. ὑλομανής, ἱππομανής. κόρον Hesych. pro τρυφή dixit.

Καρπός *fructus*. Tralate: οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι fr. inc. 717, 2.

Καρπόω s. potius καρποῦμαι medium *potior, fruor*. ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης νῦν καρπούμεθα Tr. 204. Cf. Boeckh. expl. Pind. p. 252. Dissen. p. 547.

Κάρτᾰ *valde*. || Cum verbo. χάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω Ant. 897. κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς Tr. 413. κάρτα μαίνομαι 446. εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν 463. κάρτ' ἂν ᾤκτισας 897. κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ Ai. 263. καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται 527. ἦ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην El. 1278. — || Cum adiectivo et participio. εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν Tr. 1218. *κάρτ'· ἀνώδυνον κακόν Ai. 554 affert Suid. v. κάρτα [secl. Brunck.]. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή 580. ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι 1359. [ἦ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν Tr. 379 ex Canteri coni. scripsit Dind. καὶ τὰ LA.] ἐκ κάρτα βαιῶν Inach. fr. 255, 2. Sed Colch. fr. 314 a scribendum κρᾶτα. — || Verbum subauditur. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους Ant. 660. Ibi *profecto* interpretandum. Huc, si recte spectes, omnia illa exempla referenda, in quibus καὶ κάρτα vel ἦ κάρτα responsis servit. καὶ κάρτα (ναίουσι), τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι OC 65. Iam Stephanus post κάρτα vidit esse distinguendum, quam rationem propter dissimillimum locum Ai. 527 sprevit Elmsl. *καὶ κάρθ', ὅτανπερ τοὔνομ' αἴσθηται τὸ σόν OC 301 (sc. φροντίδ' ἕξει) [secl. H. Hirzel.]. ἦ κάρτα El. 312 (βεβῶτος λέγω). — De tono v. Apoll. de adv. p. 550, 9. Arc. p. 184, 7. Gr. de prosod. p. 460 Herm. (I p. 922, 2.)

Καρτερέω *perfero, obduro*. ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε Ai. 650 de *belli casibus*. πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν Ph. 1274 *perseverare in malis* morbi et solitudinis *perpetiendis*.

Καρτερός *fortis*. καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει Ai. 669. Schol. vet. τὰ θεῖα καὶ δέος ἐμποιοῦντα. — αἱ δ' ἀνούστεραι ἔτι ἐκεῖνον ἠμύναντο καρτερόν Ter. fr. 514, 2 *vi* [καρτερώτερον Grot. κατὰ (πρὸς Cobet.) τὸ καρτερόν Brunck. fortasse sec. Suid. κατὰ τὸ καρτερόν: ἀντὶ τοῦ καρτερῶς (ἰσχυρῶς)]. — De tono v. Arc. p. 70, 22.

Κᾰρύα *corulus*. κάρυα .... τὸ δὲ δένδρον καρύα παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. inc. 892)· καρύαι μελίαι τε ap. Athenaeum 2. p. 52 b, simul de tono praecipientem, ut Arc. facit p. 100, 20.

Καρχηδών *Carthago*. Schol. Eur. Troad. 218: Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ τῶν καιρῶν Τριπτολέμου οἰκισθῆναι (φησὶ) τὴν Καρχηδόνα, ἐν οἷς φησί· Καρχηδόνος δὲ κράσπεδ' ... ἀσπάζομαι (Triptol. fr. 536). Fortasse emendes κρασπέδων. Suid. κράσπεδα ὅρους: οἱ πρόποδες, τὰ ὁμαλὰ καὶ ἐπίπεδα. Euripid. Thes. 8: σχεδὸν παρ' αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας. ἀσπάζομαι ut θιγεῖν cum genitivo dici posse videtur. Bergk. comm. de Soph. fr. p. 30 κράσπεδ', ἣν [quod recep. Dind.]. Sed melius rem Herm. expedivit, v. προστάτης.

Καρχήσιον *carchesium*. σῖτα καὶ καρχήσια Tyr. fr. 580.

Κᾰσίγνητος et -η [Doederl. gl. Hom. n. 2455]. || Adiectivum, *fraternus*. ὦ κασίγνητον κάρα El. 1164. Ant. 915. κασίγνητον κάρα Ant. 899. — || Substantivum, κασίγνητος *frater*, κασιγνήτη *soror*. Illud: τὸν κασίγνητον μολεῖν OC 1184. τοὐμοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν 1329. γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα 1423. δυσπότμων κασίγνητε γάμων κυρήσας Ant. 870 m. τοῦ κασιγνήτου τί φῄς ...; El. 317. ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ θάλλοντ' ἔτ' εἰσήκουον 951. ἐκ τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα 969. ὦ κασίγνηθ' 1301. τὼ κασιγνήτω Ant. 21. Sed El. 977. ἰδέσθε τώδε τὼ κασιγνήτω *sorores* significat. Libri et Eust. p. 723, 16 in scriptura consentiunt; Lascaris Opusc. gr. p. 146 c περὶ τῶν εἰς ειρ exhibet τώδε τὼ κασιγνήτα. — ὦ δισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ ἥδιστα προσφωνήματα OC 324. καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω καὶ κασιγνήταν 1091 ch. ὦ κασιγνήτη El. 329. Ant. 49. κασιγνήτη Ant. 544. τοῦ τεθνηκότος γ' ὑπὲρ τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ El. 555. σῆς κασιγνήτης δίχα 1137. πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης El. 12, quod memorat Eust. p. 410, 35 ostendens non abundanter adiectum alterum alteri, cum minime omnes ὅμαιμοι etiam κασίγνητοι sint, ut καί explicative additum videatur *(et quidem)*. De accentu in manifesta vocabuli compositione (quasi *natum* i. e. germanum *fratrem* dicas) non video ambigi: nec quisquam ut praeciperet opus esse censuit. (I p. 923, 2.)

Κᾰσις [Curt. Et. n. 43] *frater*. τίς ἄν σε οὐ καταστένοι, κάσι; OC 1440. De accentu etsi nescio quis nominatim praeceperit, dubitari tamen non videtur, cum vocabulum nec παρώνυμον sit (Arc. p. 34, 22) nec derivatum omnino.

Κασταλία *fons*. Κασταλίας τε νᾶμα Ant. 1130 ch.

Κατά (⏑⏑). I. *Adverbiascit in tmesi*. κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα παρθένον OR 1198 ch. κατά με φόνιος Ἀΐδας ἕλοι OC 1689 m. κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν κλαῖον Ant. 977 ch. κατά μοι βόασον οἰκτρὰν ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις El. 1067 ch. Schol. contorte καταβόασον et χθονία

ex prioribus repetitum coniungit. His exemplis communis subest significatio *deorsum;* in Electrae loco ad *famam ad inferos permeantem* translata, in reliquis ad *divinandi* vel *de medio tollendi* locutiones, quae a luctantibus desumptae sunt. Sed in κατ' αὖ νιν θεῶν ἀμᾶ κόνις Ant. 601 ch. *tegendi* inest sensus, ut inferiorem quasi partem obrutus teneat [κοπίς scribendum c. Reisk.].

II. Tanquam *praepositio.* A. Cum *genitivo.* || *Sub* significat, ut *motus deorsum instituti* significatio ap. Soph. certe non reperiatur, etsi primitiva est et apud alios frequens. De *inferis* dicitur, v. Valck. ad Hipp. 836. Blomf. ad Aesch. Pers. 633: ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος OC 1701 m., ubi Reisig. καθειμένος coniungendum suadet. πρόσφορά θ' ὑμῖν καὶ τῷ κατὰ γᾶς 1775 an. De *sepultura:* κατὰ χθονὸς ἔκρυψε Ant. 24. — || *Versus.* βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα El. 1437. Schol. πορεύθητε κατὰ τῶν ὄπισθεν τῆς θύρας μερῶν. Quod si quis *consistite e regione ianuae* interpretabitur, non intercedam, sed motus illuc facti procul dubio inest adsignificatio. Male Bernhardy in Synt. p. 238 de morante alicubi explicat, siquidem oracula eius intelligi licet. Inde dictum καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος Tr. 678 non *in glarea,* sed *proiectum in glaream.* — || A locis ad actionem facta traductione κατά *contra* significat, de re maxime *infenso animo* et *nocendi causa* suscepta. λέγων ὅσ' ἂν θέλῃς καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἐσχάτων κακά Ph. 65. τοὐπίκλημ' ὑπεξελὼν αὐτὸς καθ' αὑτοῦ OR 228. ὦ καθ' αὑτοῖν δικρατεῖς λόγχας στήσαντ' ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος Ant. 145 an. κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι Ai. 155 an. ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι καθ' ἡμῶν 253 ch. λόγους τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα 302. ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών 304 *quantam in eos ultionem exercuisset.* Cf. Abresch. ad Aesch. Ag. 280. οὐκ ἄν ποτε δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν 449. σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι τλῆναι καθ' ἡμῶν χανεῖν; 1227. — || In eiusmodi sententia saepe additum verbis compositis nemo desideraret casu nominis mutato. τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; Ph. 328. καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται OC 1339. cf. τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα; Ai. 969. Metrica potissimum ratione ductus Pors. ad Hec. p. 1214 et in Suppl. praef. p. 28 corrigebat τί δῆτα τοῦδέ γ' ἐγγελῷεν ἂν κάτα, quod rectissime refutavit Lob. p. 376. Geminum est enim εἰ κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει El. 835 m.

B. Cum *accusativo.* || Antiquissimus ille videtur usus, quo inest significatio *sequendi motum deorsum factum.* Homericorum κατὰ ῥόον pauca similia sunt. ῥείτω κατ' οὖρον Tr. 468. κατ' ἴχνος ᾄσσω Ai. 32, non *vestigii consequendi causa festino,* sed *vestigia sequor.* — || Hinc *causa motus* declaratur: πῶς ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά; Tr. 55. Nec minus ita intelligo Polyid. fr. 465. τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν: dictum enim de avibus, cibum, ut videtur, quaesituris. De hoc usu observans schol. Il. α 423. χρῶνται δὲ καὶ πλείονες ἄλλοι τῶν ποιητῶν τῇ κατὰ ἀντὶ τῆς ἐπί. Σοφοκλ. (fr. inc. 749) · ἐγὼ κατ' αὐτόν, ὡς ὁρᾷς, ἐξέρχομαι. — || Dein *fieri aliquid alteri consentaneum: ex, secundum.* κατ' ὀμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος δότε πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφήν τινα OC 102. Θησεύς, κατ' ὀμφὴν σὴν ὃς ἐστάλη, πάρα 550. εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ 1768 an. θρόνους ἔχω γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων Ant. 174. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ καὶ κατὰ γνώμαν ἴδρις OR 1087 ch. *quantum cupio, ex animi sententia;* quae sola rei conveniens explicatio Hermanno quondam probata Mus. Stud. Antiq. 1, 168 nunc ab ipso nescio cur languidior dicitur. μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν θάνῃς El. 1503. θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονήν OC 890. πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν Tr. 197. εὖ δὲ προσφωνούμεθα, γύναι, κατ' ἔργου κτῆσιν 230. Recte docet Herm. Oechaliae expugnationem, rem magnam et laetabilem, non nuntium acceptum spectari; praepositionis tamen in utroque eadem significatio. *καὶ πράξειας κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν apud schol. Arist. Eqq. 498 ad Iobaten Gottholdus refert [reiec. Dind.]. κατὰ τὸ καρτερόν Ter. fr. 514, 2 si recte Brunckius κατὰ τό apud Stob. omissum invexit. — || Hinc *mensurae* et *moduli* deflexa ratio. τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα OR 88 *secundum id quod rectum est,* i. e. recte. ὅς τ' ἐμὰν γᾶν κατ' ὀρθὸν οὔρισας 696 ch. *in pristinum statum restituisti.* καθ' ὑπερβολὰν ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου 1197 ch. = ὑπερβολικῶς, μεγάλως, v. Bernhardy l. c. p. 240. 241. Maxime usitata μεῖζον ἤ, θᾶσσον ἤ, οὐ et μή κατά de re modulum virium superante. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; OC 598. τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν Tr. 1019 m. φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρα Ant. 768. δεῦρ' ἧξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός OC 890. ὅστις μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ Ai. 761. οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν 777. Referam huc et καθ' αὑτόν *per se solum:* τὸ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται μόνον καθ' αὑτόν OR 63. ἐπεὶ καθ' αὑτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν OC 966. — || De *loco* ponitur minus finite, ut *in, ad, iuxta, circa quid* versari aliqua res dicatur. Ἰξίονα κατ' [sic libri: Ἰξίον' ἀν' Dind.] ἄμπυκα δέσμιον ὡς ἔβαλε Κρόνου παῖς Ph. 678 *rotae illigavit.* εἴσω κατ' αὐτὸν (χῶρον) εὐστομοῦσ' ἀηδόνες OC 18. ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται 67. τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ, δημόταις 78. κατ' ἀγρίαν ὕλην ἀλωμένη 349. ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος 378 *apud nos,* i. e. Thebis, fama est. ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμὶν ἐγγενὴς ἐστί 1167. κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος Tr. 436 *in Oetae cacumine fulgurantis:* nam *Oetam fulmine feriens* dicendum fuit κατ' ἄκρου νάπους. ἐν πόντῳ κατά τε δρία πάντα καθαίρων 1011 m. τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος 1106. κατὰ βάρβαρον αἶαν El. 95 an. θεᾶς παίζων κατ' ἄλσος 567. κατὰ στέγας [in fine versuum positum] El. 282. 1308. OR 637. OC 339. κατ' οἶκον Ai. 1021 *domi paternae,* in Salamine. μίμνων τήνδε κατ' Ἰδαίαν χθόνα Polyx. fr. 468, 1. Hoc emendatione eget, ι enim in Ἰδαῖος producitur. Scribo τῇδ' ἐπ' Ἰδαίᾳ χθονί. πλούτει κατ' οἶκον Ant. 1168 *domi,* i. e. in re domestica. Sed Tr. 531 significat *intus,* ut Ph. 469. OC 343. El. 929. 1473. Tr. 689, et ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον Tr. 934 *edoctus a famulis;* οἱ κατ' οἶκον domestici El. 1147. σπουδῇ κατ' οἶκον ἐγκεχρυμμένη fr. inc. 823, 1. Sed κατ' ὀρφανὸν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή inc. 680 incertum est. Haec non satis distinxit Valck. ad Herod. 6, 39. — κατ' οἴκους semper *intus* significat OR 1447. Ant. 531. Ai. 65. κατὰ στέγας ἰέναι dictum OR 637: reliquis locis *mora in loco* significatur, quod observavit Herm. ad Eur. Ion. 327. Deflexa hinc sunt haec: καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμνην Ph. 1451 *a puppi ventus.* Et de *corpore* dictum: προσπτύσσετο χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον Tr. 769. πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων Aeg. fr. 21. De *vultu:* κατ' ὄμματα τῷ νυμφίῳ Ant. 760 *ante oculos.* Dubito quomodo intelligendus sit locus Ai. 775: καθ' ἡμᾶς δ'

οὔποτ' ἐκρήξει μάχη. Herm. *per me, quantum in me est* explicat; malim ego *qua parte nos constitimus.* Pessime Brunck.: *in eam, quam nos tutamur partem, vis pugnae non perrumpet*, quasi cuperet Aiax, ne sibi periculum fiat ab hoste. — || Prona est a locis *ad tempus* tralatio; inprimis in locutione καθ' ἡμέραν vel κατ' ἦμαρ. Ea vel *quotidie* significat et *quotidianum*, vel *hodie* et *hodiernum; etiam interdiu*. Illud: ὦ θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος οὕτω κατ' ἦμαρ οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτέ; Ph. 798. θάλλει ... κατ' ἦμαρ αἰεὶ νάρκισσος OC 682 ch. ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον 1364. ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν fr. Creus. 326, 3. τὸ κατ' ἦμαρ πορσύνων Ter. 520, 1. καθ' ἡμέραν ἀεί inc. 779, 4. Alterum: καθ' ἡμέραν τὴν νῦν OC 3. Ai. 801. κατ' ἦμαρ τὸ νῦν Ai. 754. Sed νῦν non minus omittitur: τί ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἦμαρ ἔσται Ph. 1089 m. τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἆμαρ OC 1079 ch. δαίμων εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν El. 999. Tertium: κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεί El. 259 *die* et *nocte* i. e. *perpetuo*. πόνῳ πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν Niob. fr. 400, 3. Sed μίαν καθ' ἡμέραν est *uno die:* Ant. 55. 171. Distinguitur ἐφ' ἡμέραν et καθ' ἡμέραν Seidlero ad Eur. El. 426, sed illud discrimen non semper observatur. — || Altera ratio figurate dicendi est significandae *rerum conditionis intercedentis rationisque, qua quid fit* (*circumstantialis*, quam vocant, significatio). ὅρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ Ph. 30. Compono καθ' ὕπνον καταυλισθείς *prout dormientes solent.* κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου 247. κατ' αὐτὸ τοῦτό γε ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι 438 *hac ipsa occasione utens.* τί με κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολᾷ ὁ ναυβάτης 578 *clam.* ὁρμᾶται κατ' ἀμπυκτήρια πώλων ἄμβασις OC 1068 ch. ἔγνω τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε Tr. 932 *iratus.* καθ' ὕπνον ὄντα 970 an. ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλὼν El. 568. Dure et inepte σφαγάς iugulum interpretatus Monkius sic coniungit κατὰ σφαγὰς τυγχάνει βαλών. Herm. proponit οὗ κάτα, σφαγὰς ἐκκομπάσας, ἔπος τ. τ. β.; elegantius tamen κατασφαγάς scribi ratus, et ita edidit, coniungantur ut ἐκκομπάσας κατασφαγάς. Non nego sic rotundam effici sententiam: sed nonne vulgata praeferenda: *cuius in caede gloriatus inverecunde locutus* est? Bernhardy l. c. p. 239 *caedis causa* interpretatur. Rectius autem quis *de caede* quam *propter caedem* gloriatur. — || Hinc sunt *adverbiales locutiones:* στίβου κατ' ἀνάγκαν ἕρποντος Ph. 206 ch. *gravi laboriosoque incessu incedentis:* nam ineptum esset *secundum necessitatem.* οἱ ξυνναυβάται οὕτω καθ' ὁρμὴν δρῶσιν 566 i. q. ὁρμητικῶς, *studiose.* De κατὰ τὸ καρτερόν Ter. fr. 514, 2 v. καρτερός. ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα Tr. 102 ch. v. Herm. Alias, idque supra notavimus, κατ' ὄμμα, *coram, in conspectu* significare amat. Aliter dictum λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν Tr. 379 quae Eust. laudat p. 792, 20 τῇ θέᾳ λαμπρά interpretatus. ὄμμασιν δεδορκώς, κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων Tr. 747 *non fando accepta re:* rectius hoc explicatur Abreschio ad Aesch. Cho. 571 quam Bernhardyo Synt. p. 239. — || Duo exempla sunt, quibus κατά *in* significat, de *facto* dictum, sed non genitivo iunctum casu, quod is solius infensi et hostilis animi vim refert: σὺ δὲ ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο Ai. 1399 *secundum meam sententiam* nimis diceretur inepte. Sed non differt ab illa genitivi ponendi ratione Lacaen. fr. 337, 2 ἄρξασι Φρυξὶ τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν. Nisi forte κατ' Ἀργείων scribendum est. (I p. 927, 2.)

III. *De forma et scriptura.* || καταί, quod agnosci videtur ab Apoll. de synt. p. 309, 28, Sophocleum certe non est; nec satis distincte Apollon. loquitur. Quanquam καταί, quippe mensuram duarum morarum excedens ab anastrophe excludit Herod. ap. Ioann. Alex. τον. παραγγ. p. 27, velut ὑπαί, παραί, διαί, ὑπείρ. — || Anastrophe afficitur vocabulo recte postpositum: Ἀτρειδῶν κάτα Ai. 302. τοῦδε κάτα 979. Contra disertissimos testes κατά reiicere tonum solus negat EM p. 123, 24: quae verba fortasse corrupta sunt; quin l. c. versu 34 alius grammaticus ab Etymologo exscriptus anastrophen admittit, nisi quid inter praepositionem et casum interiiciatur. Sed certiores testes sunt Apoll. de synt. p. 305 et 308. EM. p. 42, 11. p. 94, 14. Arc. p. 130. A verbo seiunctum et praemissum penacute nonnunquam Herm. scripsit, cuius si quae sunt rationes, contra manifestum veterum consensum audiri non debent. Vide Herod. ap. schol. Il. α 258. ϑ 4. υ 188. 327. Unum illud, quod excipiunt, si praepositio ad sequens εἰμί trahendum esset (v. schol. Il. γ 440), non habet exemplum apud Sophoclem. Quanquam Herm. sibi minime constitit, scribens κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν ἀμᾷ κόνις Ant. 597, sed κάτα δὲ τακόμενοι 965: coll. Bacch. 82. 83.

Καταβαίνω *descendo.* Ad *inferos:* Ἀΐδαν καταβήσει Ant. 822 an. Ad *pugnam:* ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν τίνες ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων ...; Tr. 504 ch.

Καταβοάω *clamore perfero.* Cum tmesi κατά μοι βόασον οἰκτρὰν ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις El. 1067 ch.

Καταγιγνώσκω. καταγνῶναι: ἐπιγνῶναι, μέμψασθαι Hesych. ex Atham. (fr. 2).

Κάταγμα. κατάσπασμα ἢ μήρυμα Phot. p. 135, 11. Suid. ex Timaeo, ap. quem vitiose scriptum p. 153: ἐρίου κατάσπασμα ἢ μήρυμα. Hoc κοινόν appellat Moer. p. 215. Ammon. ἐρίου ἔλκυσμα. V. Valck. anim. p. 117. Ruhnk. ad Tim. l. c. — τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως τῆς οἰὸς ἐς μέσην φλόγα Tr. 695. Eust. p. 1399, 64. 1414, 28 grammaticos illos sequens τὸ κατειργασμένον ἔριον, id est *tractum laneum, lanam carminatam* interpretatur. Sed non servavit sermonis proprietatem Soph.: *villum lanae* significavit, κτησίου βοτοῦ λάχνην v. 690.

Κατάγνυμι. περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον Synd. fr. 147, 3 matula.

Κατάγω *deduco; inde mergo:* μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατῆγε fr. inc. 783; si certa scriptura EM p. 590, 8 [unus codex κατήγαγε compendio scriptum habet]. Nam versus tragici nomine non addito simili sententia ap. Plut. Mor. p. 75 b exit in κατέσπασεν, quod scribendum suspicatur Brunckius v. μολιβδίς. — *pass.* est *portum intrare.* Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ κατηγόμην Ph. 356. (I p. 928, 2.)

Καταδέρκομαι *intueor.* τόδ' ἀκήλητον μανίας ἄνθος καταδερχθείς Tr. 1000 an. Sic Erf. emendavit vulgatum καταδερχθῆναι, quod ineptissima ratione defendit Apitz. ad v. 976; sed non sensu solum, verum et propter necessarium paroemiacum immutari debuit. [At retinuerunt Herm. et Dind., aliter sanantes loc.]

Κατάδηλος *manifestus.* σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται OC 1214 ch. *me iudice manifestam stultitiam prodit.* Cf. C. F. Hermann. ad Lucian. de hist. conscr. p. 96.

Καταζεύγνυμι *vincio*. κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη (Δανάη) Ant. 946 ch. schol. vet.: κατεκλείσθη ὑπὸ τὴν κιβωτόν. ἢ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἀνάγκης ἦλθε καὶ τῆς εἱμαρμένης. ἢ κατεζεύχθη συνελθοῦσα τῷ Διί. Harum explicationum vera esse nulla potest: ultima incredibiliter ineptit.

Καταθνήσκω *morior*. Quanquam Atticis certe hoc verbum αὐθυπότακτον fuisse videtur, cum non reperiatur nisi aoristus. ἥδιστον δέ μοι τὸ κατθανεῖν ἦν OC 435. μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτε 608. Contra libros ex Philostrato p. 353 Brunck. dedit οὐδὲ μὴν θανεῖν. σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν Ant. 555. δεδογμένα τήνδε κατθανεῖν; 576. αἰεὶ κατθανεῖν ἐπηυχόμην Tr. 16. ἡμέρα προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν; Ai. 476. v. ἀνατίθημι. — πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; Ant. 464. ὁ κατθανὼν νέκυς 515. Brunck. ὁ κατὰ χθονός ex apogr. nonnullis non sollicitus de anapaesto versum vitiante. Sententiam vulgatae ne quis obscuram vel tautologon putet, caverunt H. Stephan. et Erf. εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο Ant. 906. πόσις μὲν ἄν μοι κατθανόντος ἄλλος ἦν 909.

Καταιδέομαι *revereor*. τὸν νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν καταίδεσαι OR 654 ch.

Καταινέω *annuo*. καταινέσαι: συγκαταθέσθαι Hesych. καταίνεσον μή ποτε προδώσειν τάσδε OC 1633. οὐκ οἴκτου μέτα κατῄνεσεν τάδ' ὅρκιος δράσειν ξένῳ 1637. τοῦτ' ἐμοὶ πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατῄνεσεν OC 432 Dind. ex libris nonnullis: LA κατηίνυσεν, alii libri κατήνυσεν v. κατανύω.

Καταισθάνομαι *persentisco*. ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον OR 422.

Καταισχύνω *dedecoro*. τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν El. 60 i. e. non a te degeneravi, tibi similis sum. Illustrat verbum Wyttenb. ad Plut. de sent. prof. in virt. p. 85 F. Medium *vereor, pudet*. οὐ καταισχύνει θεούς; Ph. 1382 sic recte Flor. Γ LA [scriptum quidem καταισχύνῃι]: libri plerique καταισχύνειν. εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι γένεθλα OR 1424. (I p. 929.)

**Κατακαίνω *occido* [v. καίνω]. ὅς, ὦ παῖ, σέ τ' οὐχ ἑκὼν κατέκανον Ant. 1340 m. Emendatio certissima est, ut videtur, G. C. W. Schneideri. Libri contra metrum omnes κατέκτανον; Tricl. κατέκτα, id est κατέκταν. Brunck. ἔκτανον. Herm. κάκτανον. Hesych. ex hoc fortasse loco κατέκανον, κατέκτεινον (scr. κατέκτανον).

Κατακηλέω *lenio*. ὅς τήνδ' ἄτην κατακηλήσει Tr. 1003 an. Schol. θεραπεύσει.

*Κατακλίνω v. καταυλίζω.

Κατακοιμάω *consopio*. οὐδὲ μάν ποτε λάθα κατακοιμάσει OR 870 ch. Pro μάν μιν est in LC nullius ponderis libro et Flor. Γ. Nescio an inde Elmsl. coniecerit μή ποτε λάθα κατακοιμάσῃ, quod recepp. Herm. [Dind.], quia Laur. tres, Flor. Δ, Pal. κατακοιμάσηι. — καὶ κατεκοίμησα τοὐμὸν ὄμμα 1222 ch. *requievi a malis*. Libri plerique κατεκοίμισα; sed illud LA.

Κατάκρας [Lob. Path. 1, 628]. Dubium esse non potest ex κατ' ἄκρης compositum adverbium esse, quod ap. Homer. sic semper duabus scribitur vocibus, v. Heyn. ad Il. ν 772; nec minus ap. Herodot., v. Schweigh. ad 6, 18. Adversatur EM p. 494, 36 a κατὰ κρατός duci volens; sed statim sequitur alius grammatici observatio ab ἄκρα quamvis obscurius repetens, velut etiam Eustath. facit de Homerico κατάκρηθεν disputans p. 1257, 54. 1701, 41. Videntur fuisse qui distinguerent κατ' ἄκρας et κατάκρας; Hesych. certe κατ' ἄκρης interpretatur κατὰ κορυφῆς, κατὰ κράτος, et alio loco positum κατάκρας τὸ ἐξ ἐφόδου καὶ τὸ αἰφνίδιον. Quae quomodo conciliari possint, iam Sylburg. monuit ad EM l. c. coll. Casaub. ad Theophr. Char. 8, 83. Valck. ad Phoen. 1183 et ad fr. Callim. p. 130. Nitzsch. ad Hom. Od. 5, 313. Ab urbibus enim quarum inprimis firmae arces sunt, capiendis, quod κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν Eurip. dixit, ad *vim et impetum capiendi* tralatum universe; inde τὸ αἰφνίδιον. Ap. Atticos hinc eo deflexum, ut omnino significaret *violenter*, cf. Bernh. Synt. p. 238; inde *penitus*, *plane*, quod vi maxime perficitur victoria. Suid.: κατάκρας, ἐπίρρημα· δι' ὅλου, παντελῶς. — ὡς καὶ τόνδε κατάκρας δειναὶ κυματοαγεῖς ἆται κλονέουσιν OC 1242 ch., quod *graviter*, *violenter* explico, non a *puppi* cum Nitzschio ad Od. 5, 313; non a *navigante* potius sed a *merso fluctibus* desumpta figura. — ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς ἠθέλησε μὲν πυρὶ πρῆσαι κατάκρας Ant. 201 [utroque loco κατ' ἄκρας Dind.].

Κατακρῠφή *celatio*. οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν OC 218 m. Corrupte Suid. κατατρυφή, καταφυγή. ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατατρυφήν. ἀντὶ τοῦ ἀποφυγὴν τοῦ μὴ εἰπεῖν [v. Bernhard. ad h. l.]

Κατακτάομαι *paro mihi*. εἰ μὴ νοῦν κατακτήσει τινά Ai. 1256. θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὢν ὁμοῦ κράτος κατακτήσαιτο Ai. 767. τὸν Οἰνέως γάμον οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου Tr. 793.

Κατακτείνω *occido*. Sophocles non nisi aoristis usus est, pro ratione metri utroque. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ Tr. 740. λῃστάς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν ὥς νιν κατακτείνειαν OR 843. Sic libri aliquot: in LA κατακ..ν..εν pr., quae in marg. litteras κτ scripsit. κατακτείναιεν m. ant. κατακτεῖναί μ' ἑλὼν Ant. 497. ἄμφω καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; 770. Ex LA adnotatum κατακτῆναι. εἰς χεῖρας ἦλθον πατρὶ καὶ κατέκτανον OC 975. πατέρα κατακτανεῖν OR 826. οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε κατέκτανε 856. πατέρα ἐκ δόλου κατέκτανεν El. 279. ἔνθαπερ κατέκτανες πατέρα 1496. De Ant. 1340 v. κατακαίνω. (I p. 930, 16.)

Κατακῡρόω *decerno*, *constituo*. μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι Ant. 936 an. V. Schaefer. ad Hecub. Porsoni 219.

Καταλγέω *graviter doleo*. καταλγήσας λέγω Ph. 368.

Καταλείπω *relinquo*. μή με καταλίπῃς μόνον Ph. 809.

Καταλλάσσω *consilio placo*. θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου Ai. 744. Musgr. intelligit ἕνεκα ad χόλου. Sed recte schol. ὅπως τὴν ἔχθραν κατάθηται καὶ διαλλαχθῇ τοῖς θεοῖς ἀπὸ τοῦ χόλου.

Καταλύσιμος *solubilis*, inde *quod finiri potest*. οὔ ποτε καταλύσιμον, ἁμέτερον οἷον ἔφυ κακόν El. 1246.

[Καταμάω *demeto*. Cum tmesi κατ' αὖ νιν θεῶν ἀμᾷ κοπίς (libri κόνις) Ant. 601 ch.]

Καταμβλύνω *obtundo*. τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ OR 688 gl. ἐκλύων, καταμβλύνων, ἄθυμον ποιῶν. [Dind. c. Hartung. παρίης καὶ καταμβλύνεις. Heimsoeth. καταμβλύνει.]

Καταμελέω *negligo.* εἰ κατημέλησ' ἐγώ Ai. 45. ἐγὼ δὲ ... κατημέλησα Ai. 912.

Κατάμεμπτος *vituperabilis.* τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε πύματον γῆρας OC 1235 ch. senectus invisa. οὔ τοι κατάμεμπτ' ἐβήτην 1695 ch. Schol. οὐκ ἐν τοιούτοις ἐστὲ ὥστε καταμέμφεσθαι. ἢ οἷον οὐκ ἐν χείρονι νῦν ὑμῖν ἔσται τὰ πράγματα. Εὖ βεβηκέναι El. 979 comparat Elmsl., Reisig. explicat *non iniquam conditionem nactae estis (seid nicht schlimm gefahren)* quod si aptum chori personae futurum est, ad Hermanni rationem recidit: *non ita venistis Athenas, ut conqueri debeatis.* (I p. 931.)

Κατανθρακόω *ad cineres redigo, concremo.* δέμας φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον El. 58. Suid. v. φλογιστόν.

Κατανῑκάω *supero.* ὅταν οἵ γ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγενῶν κατανικῶνται Alead. fr. 105, 3.

Κατάντίον *contra.* χὠ καταντίον θανὼν Ant. 512. Eteocles est in pugna cum fratre occisus. Vat. Aug. Dresd. et codd. Brunckii praeter membr. κατὰ χθονὸς νέκυς, quod ineptiarum damnat Brunckius, sed non plane absurdum est, quippe Eteocle ipsius iussu humato. De tono vocabuli ἀντίος Arc. p. 40, 21; de ἐναντίος idem p. 86, 7; in quo cum εν παρέλκειν, id est ad sensum non desiderari dicit, par causa accentus servandi fuit in καταντίος.

Κατᾰνύω *perficio.* ὡς θέλοντι τοῦτ' ἐμοί ποτε πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν OC 432 *donum perfecit poscenti* i. e. dedit. Libri pauciores et deteriores B. T. Vat. Farn. κατήνεσεν, quod secuti Brunck. et Dind. LA κατηίνυσεν. LB κατ' ἤνυσεν. φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν El. 1451. Brunck. explicat κατήνυσαν τὴν ὁδὸν εἰς φίλης προξένου οἶκον: non male alterum, sed ut προξένου κατανύω id sit quod εἰς προξένου, nemo unquam efficiet. schol. rec.: ἤγουν κατηνέχθησαν, κατῆραν, ἤνυσα τὴν ὁδὸν ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἐπλήρωσα. κατήνυσα δὲ εἰς λιμένα ἢ εἰς καταγώγιον, [ὅμοιον τῷ κατάγομαι καὶ καταίρω]. Κατά et *ad* et *contra* significans monet Herm. ambiguam reddere orationem, ut Aegisthus *nactos illos esse hospitam amicam* intelligat, Electra autem in mente habeat *confecerunt rem contra hospitam.* Monk. καθανύσαι scribendum suadet: v. ἀνύω.

Καταξαίνω *lacero.* πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν Ai. 728. Schol. rec. διαλυθεὶς ὑπὸ τῶν πετρῶν quod nihili. A lana carminanda ductum vulnera inflicta corpori significat. Phot. p. 140, 2 καταξανεῖ, κατατρίψει. λίθοις αἱμάσσειν et καταξαινόμενοι, μαστιζόμενοι et καταξαίνων, κατατρίβων Suid. explicat; κατατρίβειν et βασανίζειν, quod ipsum verberationem spectat, Hesych. Cf. Markland. ad Suppl. 503.

Κατάξιος *condignus.* παῖδα ... κατάξιον δ' ἐμοῦ Ph. 1009 *meis moribus dignum* i. e. *convenientem.*

Καταξιόω *decerno.* σύ τοι κατηξίωσας Ph. 1095 ch. *decrevisti* tibi mala illa, i. e. contraxisti. Non accurate schol. σὺ σαυτῷ περιεποίησας τὴν νόσον, σὺ σαυτῷ τούτων πρόξενος γέγονας.

Καταξίως *condigne.* δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως οὐθ' ὧν πέφυκας OC 911. Elmsl. mavult κατάξια; defendit vulgatam Herm. οὔτ' ἐμοῦ καταξίως πράξειας οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου El. 800. De omisso, ut videtur, ἄν v. ἄν. Erf. ex cod. Ien. κατ' ἀξίαν. Monk. scilicet soloecismum sublaturus κατάξι' ἄν [recep. Dind.].

Καταπειλέω *comminor.* πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη θυμῷ κατηπείλησαν OC 659. Male post πολλαὶ δ' ἀπειλαί distinguitur, quasi subaudiri liceat εἰσίν. Audacius *minas minari* dicit, v. Herm.; ut recte intellexerit schol. — ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων OC 1147. (I p. 932, 2.)

Καταπεφνεῖν *occidere.* Authypotacton est; sed praeter indicativum et participium nihil usquam reperiri suspicor. κατέπεφνες τόνδε συνναύταν Ai. 901 ch. γένυς, ἅ νιν κατέπεφνεν (Ἀγαμέμνονα) El. 486 ch. De participio acuto v. EM p. 356, 4, idem eos refutans qui praesens exstitisse πέφνω putarint. Haec ex copiosa doctrina fluxerunt Herodiani ad Il. π 827, adversati Aristarcho penacuenti contra rationem.

Καταπίπτω *decido.* εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν fr. inc. 751.

[Καταπλέω *redux navigo.* v. Ναύπλιος.]

Κατάρᾱτος *divis devotus, nefarius.* ἀπάγετε τὸν καταρατότατον OR 1344 m.

Κατάρβῠλος. Hesychius: καταρβύλοις χλαίναις, ποδήρεσι, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι. Σ. Τρωίλῳ (fr. 559). Eodem glossa apud eundem spectat καθάρβυλος, quod haud dubie vitiose scriptum alienoque loco illatum. Ceterum distinguebatur post καταρβύλοις.

[*Κάταργμα *primitiae.* ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατάργμασιν OR 920 e Wunderi coni. scr. Dind.]

Καταργυρόω *pecunia redimo* i. e. corrumpo. εἰ κατηργυρωμένος λέγω Ant. 1077. Schol.: ἀργύρῳ πεισθείς. Similia quaedam comparavit Erf.

Καταρκέω. Impersonale καταρκεῖ *satis est.* καταρκεῖ τοὐδε κεκλῆσθαι πατρός Alead. fr. 107, 1.

Καταρνέομαι *infitior.* φῂς ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; Ant. 442.

Καταρρακόω *lacero.* ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος Tr. 1103 [κατηνθρακωμένος, vel potius κατερρικνωμένος vult Bergk.] de se venenato pallio ulceribus confecto Hercules. Schol.: τὰς σάρκας σαπεὶς καὶ ἔχων αὐτὰς κρεμαμένας ὡς ῥάκη; non male sed paulo pinguius.

Καταρράκτης. ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταρράκτην ὀδὸν χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον OC 1590 [in LA alterum ρ in καταρρ. est ab S: atque scribitur vox et duplici et uno ρ ut in duobus apogr. atque ap. Eust. 156, 32]. Ap. Suid. v. ὀδός legitur καταφράκτην. [schol. vet. καταρράκτην προσηγόρευσεν διὰ τὸ νομίζειν ἐκεῖνον τὸν τόπον κατάβασιν ἔχειν εἰς Ἅιδου.] *praecipitem et abruptum* significare oportet locum gradibus aeneis substructum, qua descensus ad inferos patere credebatur. v. Herm. — καταρράκτης: ὀχετός, ῥύαξ, καὶ ὁ ἀετός. Σ. Λαοκόωντι (fr. 344) καὶ τὰς Ἁρπυίας ἐν Φινεῖ (fr. 641) Hesych. Hinc non dubium est Soph. aquilam καταρράκτην dixisse propter praecipitem volatum. Harpyias καταρράκτας dixit pari de causa.

Καταρρέπω *deprimo.* τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' ἀεί Ant. 1158. Schol. πίπτειν ποιεῖ explicat, aliam tamen lectionem ferri significans, quamquam nunc vitiose scriptum. Bene Musgravius Theognidis illud Ζεὺς τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει (v. 157) contulit.

Καταρρέω *defluo.* γλώσσης μελίσσῃ [μελίσσης libri] τῷ κατερρυηκότι Achill. Am. fr. 167. μελίσσῃ est μέλιτι. Emendandum ita dixi v. γλῶσσα. Qui

melle fluere de lingua dicitur, eius lingua melle stillat. (I p. 933.)

Καταρρήγνυμι *confringo.* ἧδε (ἡ ἀναρχία) σὺν μάχῃ [συμμάχου Dind. c. Reisk.] δορὸς τροπὰς καταρρήγνυσι Ant. 675. δορὸς τροπὰς καταρρηγνύναι non de hoste ex fuga se colligente et in victores duci non parentes impetum dante interpretor, ut Herm., sed de *sternenda acie*, καταβάλλειν τοὺς μαχομένους ὥστε τροπὴν γίγνεσθαι.

Καταρρυής *deciduus.* καταρρυεῖς μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς Ant. 1011 [respicit Eust. p. 134, 29 qui ritum sacrorum explicat. Schol. καταρρυεῖς, καταρρεόμενοι, καθυγραινόμενοι, ἐκ τοῦ λίπους τῆς καλυπτούσης αὐτοὺς πιμελῆς ἐξέπιπτον. De totius loci structura v. Boeckh.].

Καταρρώξ *praeceps.* ὦ καταρρῶγες πέτραι Ph. 937. De tono v. ἀρρώξ.

Καταρτύω *paro, compono.* ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μόλοι; OC 71. εὐτρεπίσων schol., quem correctum v. ap. Herm. Suid. v. καταρτύσων. Est *arcessere.* σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους ἵππους καταρτυθέντας Ant. 478. Ricc. καταρτυσθέντας. Proprium hoc de domandis equis. V. Intpp.

Κατάρχω *incipio.* δεινοῦ λόγου κατῆρξας Tr. 1135. ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ OC 1019 *viam praeire.*

Κατασβέννυμι *restinguo, sedo:* proprie enim de igne dictum non exstat. σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν Ai. 1149. οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην ἔριν κατασβέσειαν OC 421.

Κατασκάπτω *diruo.* Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ καὶ κατασκάψαι βίᾳ Ph. 998. [Hesych. κατασκάψαι: κατορύξαι.] πάτραν κατασκάψαντι OC 1421.

Κατασκᾰφή *eversio.* κατασκαφῇ τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν πυρί OC 1318. Sed ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς Ant. 920 sunt τύμβοι κατασκαφεῖς. LA θανάτων κατασφαγάς.

Κατασκᾰφής *fossione in terram depressus, cavatus.* Hesych. κατασκαφής: κατεσκαμμένος. κατασκάψαι: κατορύξαι. Illud ex Ant. 891 ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς οἴκησις.

Κατασκήπτω. Tralate dictum τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ καλῶν ἱκνοῦμαι καὶ κατασκήπτω λίταις OC 1011 *graviter obtestando precor, efflagito precibus.*

Κατασκῐάζω *opaco.* Tralate *sepelio:* ἢ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει; OC 406.

Κατάσκιος *obumbratus.* θαλλόν, ᾧ κατάσκιον πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα El. 422. De structura v. Schaefer. mel. cr. p. 138.

Κατασκοπή *speculatio.* τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπήν Ph. 45. (I p. 934.)

Κατασπάω *deorsum traho.* μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν fr. inc. 783. Cf. Piers. ad Moer. p. 257 et in vv. κατάγω et μολιβδίς.

Κατασπείρω *sero.* ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις Ai. 1005. Suid. v. κατασπείρας, explicans ἀρχὴν κακῶν παρασχών ex schol.

Καταστάζω *destillo.* ἱδρώς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας Ph. 823 secundum usitatissimum σχῆμα καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος. At secundum rationem praepositionis κατά: νώτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος Laoc. fr. 342, 3. Transitiva significatione *(defluere facio, habeo quod defluat)* hoc exemplum quam alia sententia convenit cum Ph. 7 νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα (Ποίαντος υἱόν) quocum loco non recte confert illud ex Aiace [v. 10] exemplum Herm. στάζω, ἐνστάζω, καταστάζω inprimis de rebus auribus vel animo percipiendis active dicta illustravit Iacobs. lectt. Stobens. p. 81. Perfacile igitur *proprie* καταστάζειν πόδα νόσῳ dici potuit, cum hypallage pro νοσεῖν ὥστε τὸν πόδα διάβορον (exesum) καταστάζειν sc. πύῳ καὶ αἵματι. Et Laocoontis et Philoctetae locum, illum a Plutarcho de virt. et vitio d. 100 D perperam intellectum tractat Wyttenbach. l. c.

Κατάστᾰσις *firmitas.* κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου Ai. 1247. schol. rec.: εὐταξία, ἣν ὁ νόμος ποιεῖ. Hoc in voce non inest. Nec cum aliis *constitutionem* vel *statum* licet interpretari: de *manendo* enim aperte et *durando* sermo est.

Καταστάτης *stator.* καταστάτην δόμων El. 72. Suid. v. καταστάτης explicat ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίστην. V. ἀποστέλλω.

Καταστείβω *calco,* i. e. ingredior. ἐφ' ἃς (δαίμονας) τὸ πρῶτον ἵζου καὶ κατέστειψας πέδον OC 467. Ex scholiis, quorum partem rettulit Suid. v. κατάστεψον πέδον triplex intelligitur fuisse scriptura: κατέστεψας, quod est etiam in codd. PB et Vat., κατάστεψον, quae grammatici emendatio, κατέστειψας, quod in LA B Farn. Ricc. B κατέστιψας scriptum.

Καταστένω *gemo.* τίς ἄν σε οὐ καταστένοι, κάσι; OC 1440. ὧν πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν El. 874.

Καταστεφής *coronatus.* καταστεφῆ στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα Tr. 178.

Κατάστικτος *varius.* καταστίκτου κυνὸς σπολὰς Λίβυσσα Ai. Locr. fr. 16, 1. Cf. πυκνόστικτος. Hesych.: κατάστικτος: ποικίλος.

Καταστράπτω *fulguro.* πρὸς τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος Tr. 437.

Καταστροφή *conversio* fausto fine adsignificato. δότε βίου πέρασιν καὶ καταστροφήν τινα OC 103.

Κατασφάζω *trucido.* ὡς ὁ Λάιος κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς OR 730 (ᾰ). (I p. 935, 2.)

Κατασχεθεῖν *cohibere.* Proprie dictum: μόλις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμον El. 754. Cum figura: ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν [κατασχέθειν LA] Ant. 1200. v. ὀργή. De accentu v. εἰκαθεῖν (p. 201 sqq.).

Κατάσχετος *repressus.* εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένῃ Ant. 1253. Malebat Musgr. κἀκατάσχετον *indomitum*, et deinde καρδία. Nec firmatur a schol. suspicio, quamvis ita scribente: μή τι καὶ μανιῶδες κρύφα βουλεύεται, ἀνελεῖν ἑαυτὴν πειρωμένη. Videtur enim κατάσχετον intellexisse ut θεῷ κατάσχετος dicitur. V. Lennep. ad Phal. p. 47. Sed ita hominem appellari posse, non quae homo facit observat Herm.

Κατασχολάζω *demoror.* ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῇτέ τι κατασχολάζειν Ph. 127. Schol. βραδύνειν. Herm. κατά in verbo inclusum recte coniungit cum χρόνου, minus recte explicat *ultra iustum terminum cunctari;* est enim aperte *tempus cunctando terere.*

Κατατήκω. Medium tralata significatione *tabescendi* dicitur. ἅτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι El. 187 m. Suid. v. οἰκονομῶ per η scribit: rectius v. ὑπερίσταται. Cum tmesi κατὰ δὲ τακόμενοι Ant. 977. v. κατά.

Κατατίθημι. Activum a solvendis debitis pecuniis traductum eo, ut *promissis stare* significet: ἃ δ' ὑπέσχεο, ποῖ καταθήσεις; OC 227. v. Reisig. enarr. p. 56 et Musgr. — Medium: ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω OC 1215 ch. *vita longior humana dolori propius admovit*, i. e. effecit ut plus doloris quam voluptatis haberent. Elmsl.: *reponunt, recondunt;* Iacobs.: *tanquam onus dies multa deponunt et hominibus imponunt*, id quod in eodem uno verbo inesse non potest; Doederlino ἐγγυτέρω καταθέσθαι dictum videtur medio pro activo παρὰ πόδας θέσθαι vel ἐμποδών.

Καταυδάω *proloquor, indicium facio.* καταύδα Ant. 86.

Καταυλίζομαι *subeo tectum.* ὅρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ Ph. 30 pro vulgato καταχλιθεὶς ex Flor. Γ LA B Ricc. recte reposuit Dind. Hoc enim longe exquisitius.

Κατάφαρκτος v. κατάφρακτος.

Κατάφημι *assentior.* οὔποτε μεμφομένων ἂν καταφαίην OR 506 ch. Recte Musgr. scholion secutus: οὐκ ἄν ποτε ἐπαινέσαιμι τοὺς μεμφομένους. Brunckius *contradicere* interpretatus, quo μάντιν spectari putat, fallitur. [De structura v. Leitschuh. Münnerstadt. GP. 1865.]

Καταφθείρω *perdo.* καταφθεῖραι πόλιν OR 331.

Καταφθίω et καταφθίνω. Illud transitivum est, hoc intransitivum, unde idem significat atque illius forma passiva: illud *occidere*, hoc *perire*. Utriusque ι corripitur, ut erraverit Passov. in lex. v. καταφθίω. — ὦ Ζεῦ κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα παρθένον OR 1198 ch. Strophicus versus est τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον. — ἐπεὶ κατέφθιτο πατὴρ Ph. 346. εἴ τι μὴ τὠμῷ πόθῳ κατέφθιτο OR 970. εἰ κατέφθιτο fr. inc. 725, 1. — ἀγρίᾳ νόσῳ καταφθίνοντα Ph. 266 *tabescentem.* De malis non cessantibus: πήματα θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ El. 260.

Κατάφρακτος *inclusus.* πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ Ant. 958 ch. de Lycurgi poena propter Bacchi contemptum antro rupis obiectu saxi clauso: v. Herm. de Aeschyli Lycurgia p. 20. [H. l. ut in cantico per metathesin κατάφαρκτος posuisse Soph., sed in diverbiis ἀποφράγνυμι, ἄφρακτος recte demonstrat N. Wecklein, curae epigr. p. 44 sq.]

*Καταφρονέω. iniuria Sophocli tribuitur. v. φρονέω. (I p. 936, 11.)

Καταψήχω *contero.* τρίβω καὶ ὁμαλίζω Suid. — τὸ γὰρ κάταγμα... ῥεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται χθονί Tr. 698 LA κατέψικται. De ψῆν et ψήχειν v. Lob. ad Phryn. p. 254.

Κατεικάζω *assimilo.* ὦ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε OC 338.

Κάτειμι *descendo*, ad inferos: ὧν κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι Ant. 896 [Ὁμηρικῶς].

Κατεναίρω *occido.* θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρές με Ant. 871 m.

Κατεναρίζω *occido.* ἐφθαρμένας λείας ἁπάσας καὶ κατηναρισμένας Ai. 26 [cf. M. Schmidt. Didym. p. 96]. Suid. v. λείας et κατηναρισμένας, eandemque vocem hinc enotarunt schol. Il. 21, 26 et Hesych., hic vitiose scriptam κατηναρισμένα.

Κατεργάζομαι *conficio.* πάντα γὰρ κατειργάσω El. 1022. *Occisio* significatur: λέοντα βίᾳ κατειργάσασθε Tr. 1094. Huius traductionis via ostenditur Ant 57 μόρον κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν χεροῖν.

Κατερητύω (fut. ῡ) *contineo, impedio.* κατερητύσων ὁδὸν ἣν στέλλει Ph. 1416 an.

Κατέρχομαι *redeo.* De exsulibus proprium: v. Lennep. ad Phalar. p. 238. Lips. Pors. ad Med. 1011. Elmsl. l. c. ad 983. ἔστιν δέ μοι πάλιν κατελθεῖν μήποτε OC 601. φυγὰς κατελθὼν Ant. 200. [κατήρχετο pro κατηύχετο Tr. 764 parum probabiliter coni. Meinek.]

Κάτευγμα *preces.* ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν OR 920. [κατάργμασιν Dind. e Wunderi coni.]

Κατευνάζω *consopio.* De *morte:* ἃ (Niobae) με δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει Ant. 832 m. De *sole occidente:* ὃν αἰόλα Νὺξ ἐναριζομένα τίκτει κατευνάζει τε, φλογιζόμενον Ἅλιον Tr. 95 ch. De dolore leniendo: ὃς τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων ἐνθήρου ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις κατευνάσειεν Ph. 699 ch. α produci oportet quasi ab κατευνῆσαι epicis usitato sit, siquidem secundum strophicum versum syllabas dimetimur, nec displicet Hermanno. Ego stropham emendandam arbitror ex Eust. p. 763, 2. Qui cum ὃς οὔτε τι ῥέξας habeat, scribendum ὃς οὔ τι ῥέξας οὐδὲ νοσφίσας. Vulgo ὅς οὔτ' ἔρξας τιν' οὔτε. (I p. 937.)

Κατεύχομαι *precor.* Deos: ἵλεῳ φρενὶ κατεύχετο [κατήρχετο parum probabiliter Meinek.] Tr. 764. ὃν (Cerberum) κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι τῷ ξένῳ OC 1575 ch. — Adsignificantur *dirae:* κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότα κακὸν κακῶς ἐκτρῖψαι βίον OR 246. Suid. v. κατεύχεσθαι: τὸ καταρᾶσθαι. οὕτω Πλάτων καὶ Σοφ. [v. K. Hasselbach. in Philol. 20. p. 224.] — *Precibus expetere:* ὅταν κατεύχει [κατεύχῃ Dind.] ταῦτα Ai. 392. De augmento dictum in εὔχομαι. Nulla ratione nuperus editor κατηύχετο Tr. 764 c. augmento.

Κατέχω. I. *Formae. Praesens act.* κατέχεις Ant. 609 ch. κατέχουσι Ai. 142 an. — *impf.* κατεῖχον OC 1699 m. κατεῖχε Ph. 10. El. 571. Ant. 409. κατείχομεν OC 1252. κατείχετε Ai. 415 ch. — *fut.* καθέξω OC 874. καθέξει Ai. 1167. καθέξον OC 381, quae exquisitior lectio pro librorum ceterorum scriptura καθέξων ex PA a Brunckio reposita est. Alterum futurum κατασχήσει El. 501 ch. — *aor.* κατέσχον Ph. 270. OR 782. Ant. 503. κατέσχε (et -εν) OC 370. Ph. 690 ch. κατέσχετε Ph. 221. κατάσχοι Ant. 605 ch. libri et schol. consentiunt in optativo, praeter Brunckii E, unde is κατάσχῃ scripsit. κατάσχες El. 1011. *Passivum* κατείχετο uno loco Tr. 249.

II. *Usus.* Omnis autem usus verbi a distinctis significationibus *habendi* et *tenendi* orditur. A. Illuc referuntur haec: || *habere in manibus.* ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον OC 1699. Oedipum; adsignificatur *fovere.* || Hinc de loco, quem quis tenet. κατέχεις Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴγλαν Ant. 609 ch. τάφον εὐρώεντα καθέξει Ai. 1167. || Tralatam inde ad *potiundi* significationem. ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξον OC 381. πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον Ant. 503. πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν Ph. 690 *vitam degere potuit tam miseram.* Hinc dicitur ὅνπερ δὴ πάλαι κατείχομεν γνώμῃ OC 1252 i. q. ἐν γνώμῃ εἴχομεν, προσεδοκῶμεν. || His opponitur de re aliquid occupante dictum. Proprium est de obtegendo: κόνιν

σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν νέκυν Ant. 409. Tralatum: φθορὰν οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον OC 370. μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ Ai. 142 an. *in nos quasi inciderunt*, i. e. de nobis regnant. Rursum simile ἀγρίαις κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις Ph. 10 non *morabatur*, sed *implebat*. — B. A *tenendi* vi nata haec. || *retinere, morari*. μηνίσασα Λητῴα κόρη κατεῖχ' Ἀχαιούς El. 571. δαρόν τε δὴ κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον (με) Ai. 415 ch.; et passive: πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον κατείχετο Tr. 249. Transfertur inde ad *appellandam navem*: τίνες πότ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ [κὰκ ποίας τύχης Nck. sec. LA] κατέσχετε Ph. 220. ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ 270. Suid. κατέσχον. προσωρμίσθησαν ..... λέγεται δὲ καὶ προσέσχον. Inde audaciore figura ad eventum somnii traduci videtur Hermanno. εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει El. 501. — || *cohibere, regere*. De *potentia*: τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασίᾳ κατάσχοι; Ant. 605 ch. De *ira*: κατάσχες ὀργὴν El. 1011. οὔ τοι καθέξω θυμὸν OC 874. κἀγὼ βαρυνθεὶς τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν μόλις κατέσχον OR 782 *tuli*: indignationis significatio inest in βαρυνθείς; gl. χολωθείς. (I p. 938, 8.)

Κατηγορέω *arguo*. De crimine: δείν' ἔπη πεπυσμένος κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν OR 514. Passive: κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου; 529. De documento: ἐν γὰρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ Ai. 907.

Κατήγορος *accusator*. ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ; Tr. 814. Accentum notavit Arc. p. 71, 25.

Κατήκοος *dicto parens*. γονὰς κατηκόους φύσαντες Ant. 642. De accentu generatim v. Arc. p. 90, 11.

Κατηρεφής *desuper tectus*, *cavatus*. ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ Ph. 272 *in antro*. κατηρεφεῖ τύμβῳ Ant. 885. ἐν κατηρεφεῖ στέγῃ El. 381 simili sensu. Suid. κατηρεφέα: κατεστεγασμένα. [Hesych. item, addito κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ταπεινῶν στεγῶν.] — Ammonius p. 51.

Κατισχύω *firmo*. ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε καὶ κατίσχυσεν δέμας OC 346.

Κάτοιδα. I. *Formae*. κάτοιδα Ph. 250. OC 1475. 1689 m. Ai. 270. El. 378. 414. 426. 923. κάτοισθα Tr. 418. 813. Ai. 589. Ph. 553. 1343. OR 1041. κάτοιδε Ph. 44. OR 225. 1048. 1134. Tr. 439. κάτιστε OR 926, ubi cum LA plerique libri κάτοισθ' vitio librarii, nisi huc spectat Gr. Bachmanni AN 2. p. 358, 20, οἶσθε a Soph. dictum affirmans: quanquam ignotissimo auctori nihil esse tribuendum recte dicit Dind. ad OR l. c. Oxon. κάτισθι Ant. 1064. κατειδυῖαν El. 1447. κατειδότας Ter. fr. 515, 2 an. — Plqpf. uno loco Tr. 87 reperitur κατῄδη. LA κατῄδην, ceteri κατῄδειν. v. οἶδα. [Dind. Th. LGr. 3. p. 202. Cobet. in Mnemosyn. (1856.) p. 260 sq.] — II. *Usus*. Ponitur crebro cum casu quarto, interdum subaudito; deinde cum sententia interrogative suspensa, semel cum participio [sed v. οἶδα]. Hoc fit Ant. 1064. εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς Ἡλίου τελῶν. || Praecipua significatio est *recte* s. *certo sciendi*. οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι Ph. 553. ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα 1343. ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάιον κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο OR 225. μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ', ὅπου 926. ἣ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ 1041. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι κάτοιδεν ἦμος ... 1134, ubi *recordari* licet interpreteris. καλῶς κάτοιδα OC 1475. οὐ κάτοιδα 1689. οὐδ' ἥτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων Tr. 439. οὐ κάτοισθ' ὁθούνεκα ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ; 813. οὐ κάτοισθ' ὡς οὐδὲν ... εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι; Ai. 589. ὅσον κάτοιδ' ἐγώ El. 378. οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι 414. πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα 426. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἅ γ' εἶδον 923. (οἶμαι) μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι 1447. τοῦτο κατειδότας, ὡς ... Ter. 515, 2. || *Nosse* experientia vel visu tenus, auditu ve. εἰ θεσφάτων ἐγὼ βάξιν κατῄδη τῶνδε Tr. 87. ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που Ph. 44. πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; 250. ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ' ὃν ἐννέπει εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών; OR 1048. τὴν αἰχμάλωτον ... κάτοισθα δήπου [δῆτα Dind. c. Brck.] Tr. 418. || Semel est *intelligere*. οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις Ai. 270. (I p. 939, 13.)

Κατοικέω. Proprie *inhabito*. ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς Ph. 40. ζητοῦσα τὴν σήν, ποῦ κατοικοίης, τροφὴν OC 362. Brunck. κατοικοίη c. apogr. compluribus; etsi κατοικεῖν τροφή non possit. LB. κατ' οἴκους τροφήν. Verum servarunt LA. PF alii. — τὸ κοῖλον Ἄργος οὐ κατοικήσαντ' ἔτι Thamyr. fr. 230, 1. — Tralate κατοικεῖσθαι est *constitutum esse*, *uti lege et institutis*. τὰς Ἀθήνας ὡς κατῴκηνται καλῶς OC 1004. LB κατῳκίσθαι.

Κατοικίζω *colloco*. ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας Ant. 1069 LA κατοικίσας, quod cum ἔχων prioris versus coniungendum [deleto τ' probari posse censent Both. Dind.]. χώρᾳ δ' ἔμπαλιν [ἔμπολιν Dind. c. Musgr.] κατοικιῶ OC 637 i. e. pari praemio eum remuneraturus in nostram civitatem recipiam.

Κατοικτείρω *misereor*. τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν OR 13.

Κατοικτίζω *misereor*. κατοικτίσας (ἀφῆκα) OR 1178. τοὺς σοὺς ὅποι θεοὶ πόνους κατοικτιοῦσιν OC 384 PF κατοικιοῦσιν. ἐπάξιος μὲν κατοικτίσαι 461. Sed ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι ἢ δυσχεράναντ' ἢ κατοικτίσαντά πως 1282 sunt *miserationis plena*, cum loquens suum ipse statum deplorat.

Κατοκνέω *cunctor*. ὅπως μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν El. 956. Sic Brunck. ex libris. Sed κατοκνήσῃς LA B; κατοκνήσῃς Flor. Γ Δ.

Κατοπτεύω *conspicio* proprie de speculatore. μὴ κατοπτευθῶ παρών Ph. 124. πρὸς ἐχθρῶν τοῦ κατοπτευθείς Ai. 829.

Κατορθόω *erigo*, inde *recte et ordine regere et facere*. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς El. 416. ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου κιχήσεταί μου καὶ κατορθοῦντος φρένα; OC 1487 *animi et sensuum compotem*: s. accuratius dictum, *qui animi sensa et cogitata recte instituit et regit*, non aberrat a recta cogitandi via. (I p. 940, 4.)

Κατουλάς. ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι Naupl. fr. 383 ap. Phot. p. 150, 9 explicantem τὴν κατίλλουσαν καὶ κατείργουσαν· οἱ δὲ τῇ πανωλέθρῳ ἐσομένῃ τοῖς Ἕλλησιν· ἢ ζοφώδη, καταιγίδας ἔχουσαν καὶ συστροφὰς ἀνέμων· εἴλλειν γὰρ τὸ συστρέφειν. Ὅμηρος. Harum prima et tertia explicatio, haec sec. Homerum, illa ex Sophoclis more exquisita sectantis maxime probabilis: scribendum autem, ut Photii mens intelligatur, τὴν κατειλοῦσαν, *involventem et quasi tenebrarum claustris tenentem*. Fuerunt, qui κατειλάδι corrigerent, quod nec Graecum esse puto nec necessarium; ο et ου ex ει con-

versione vocalis fit, ut in aucto ap. Hom. plusquamperfecto ἐόλητο. Nec Passovium probo, ab οὖλος, ὅλος repetendo *spissam* interpretantem. [*tenebricosam* intellexit schol. Ap. Rh. 4, 1695 ἡ σκοτεινὴ νὺξ κατουλὰς καλεῖται ... παρὰ Σοφ.]

Κατουρίζω. τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει Tr. 827 ch. Schol. ἀσφαλῶς ἀποβαίνει. τροπικῶς δὲ κατουρίζει, ὥσπερ οὐρίῳ πνεύματι προσορμίζει ἡμῖν κατ' ὀρθὸν ἀνυόμενα. Meminit vocabuli ut tragici Eust. p. 1452, 46; tetigere explicantes Abresch. ad Ae. Pers. 604. Lennep. ad Phalar. p. 87.

Κάτοχος *devinctus.* οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον Tr. 978 an.

Κάτω *infra:* item *deorsum.* || Illud non dicitur nisi de *inferis locis*, *mortuis*, *Dis.* αὐτὸ Νὺξ Ἅιδης τε σωζόντων κάτω Ai. 660 defossorum enim esse gladium Aiax simulabat, quasi inferis devoturus. κεύθει κάτω δὴ γῆς OR 968. τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα OC 1563 ch. ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω Ant. 1068 de Antigone in subterraneo specu defossa. κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω El. 438. ὡς σὺν σοὶ κάτω ναίω τὸ λοιπόν 1166. — οἱ κάτω θεοί El. 292. οἷα τοῖς κάτω νομίζεται 327. ἐκ πατρὸς κάτω θανόντος 968 [quod bene illustravit aliis locis F. W. Schmidt in *anal. Soph.*]. *τοῦ κάτω θεοῦ Ai. 571 [secl. Elmsl.]. τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἅιδου τοῖς κάτω μυθήσομαι 865. πλείων χρόνος ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω Ant. 75. τῶν κάτω θεῶν 451. [τίς οἶδεν εἰ κάτω 'στὶν εὐαγῆ τάδε; 521, ubi in LA ab S est γρ. κάτωθεν. q. v.] Ἅιδης χοἰ κάτω ξυνίστορες 542. εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθοράν 1224 Antigonae iam apud inferos agentis. — || Alterum in motu significando universe dictum: φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη Ant. 527 an. ὑπτίοις κάτω στρέψας σέλμασιν ναυτίλλεται 716 *eversa nave.* ἔσαιν' ἐπ' οὐρὰν ὦτα κυλλαίνων κάτω Phaedr. fr. 619. καὶ τό ap. Hesych. v. κυλλαίνων in cod. scriptum: pleraque ab Hemsterh. emendata, in versu corruptissime scripto. κάτω κρέμανται, σπίζ' ὅπως ἐν ἕρκεσιν Naupl. fr. 382 ex Herod. π. μ. λ. p. 31, 21. Est *in caput dependere*, et corpora in scopulis haerentia dici, navium illarum quae Nauplius fallacibus ignibus in naufragium faciendum illexerat. Sic non opus Bergkii coniectura ἄκατοι, comm. de Soph. fr. p. 21. — De *re ad inferos demissa:* ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς Ant. 197 *inferiae.* κάτω νῦν ἐλθοῦσα φίλει κείνους 524. — De tono v. Apoll. de adv. p. 577, 10. (I p. 941, 5.)

Κάτωθεν [Lob. Path. 2, 147 et 151] *infra.* Universe dictum: ἄνωθεν ἢ κάτωθεν; Ph. 28. Non minus *a superiore parte inferioreve* pro *supra* et *infra* Latinis dicitur. De *inferis:* τῶν κάτωθεν θεῶν (τινα) Ant. 1070, *qui deorum inferorum est*, i. e. *mortuum.* — τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; Ant. 521. Exquisitius κάτωθεν pro κάτω 'στίν (ascripsit addito γρ. S in LA et] servavit schol. explicans κάτω: quod non necessarium. Herm.: „*quis scit*, *an illinc haec probentur*, i. e. *an ab inferis nobis veniat approbatio.*" Similia v. in ἄνωθεν et εἴσω. Nunquam κάτωθεν pro κάτω nisi per attractionem quandam dicitur, nam etiam Ant. 1070. οἱ κάτωθεν θεοί sunt qui *ab inferis* vim suam exserunt.

Κατῶρυξ *scrobs.* κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι Ant. 774. Nec adiectivum esse, sed adiectivi modo addi substantivo puto Ant. 1100 ἐκ κατώρυχος στέγης.

Καῦμα *aestus.* καῦμ' ἔθαλπε Ant. 417. ὄμβροις ἡλίου τε καύμασιν OC 350.

Καῦρος. καυρός: κακός. οὕτως Σοφ. (fr. inc. 895). Phot. p. 151, 14. Sed καυρός scribi vetat Arc. [p. 69, 21] tam distincta regula ut de errore cogitari posse non videatur: τὰ εἰς ρος δισύλλαβα ἐπὶ ἐμψύχων τιθέμενα τῇ αυ διφθόγγῳ παραλεγόμενα βαρύνεται, φλαῦρος, σαῦρος, καῦρος ὁ κακός. Si quis adiectiva a substantivis accentu discerni putaverit, φλαῦρος adversatur. In ceteris etiam lexicis vett. καυρός scriptum; sed καῦρος ap. EM p. 493, 54. — [καῦρον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ Tr. 958 pro μοῦνον perperam vult Nauck. in Philol. 5, 576, qui idem illud Photii ad Tr. l. c. pertinere ratus totum fr. 895 eliminandum censet.]

Καγχάζω *cachinnor.* Hesych. καχγάζει: ἀτάκτως γελᾷ, ἀσμένως, ἀθρόως (sic interpretatur Phot. quoque p. 120, 8, sed καγγάζει exhibens), ἀπαιδεύτως. ἀπάντων καχαζόντων γλώσσαις βαρυαλγήτως Ai. 199 ch. schol. vet. γελώντων. Melius schol. rec. ἐπιγελώντων, βλασφημούντων. Affert versum Suid. v. καγχαζόντων. Ceterum καχχαζόντων LA pr. καγχαζόντων rec. ut reliqui, praeterquam quod Flor. Γ βαχχαζόντων. Iure Dind. in PSG καχαζόντων Atticum restituit, librarios ne senarii quidem lege cohiberi potuisse monens, quominus alterum Arist. Eccles. 849 [et καγχασμῶν Nub. 1073] inferrent.

[*] Κάω *uro.* Scribendum ita, siquidem de ἐλάα certa res videtur, et semper iuncta memorantur ἐλάα κάω κλάω. — πῦρ ... Ἑκάτης ἔγχος, τῷ δι' Ὀλύμπου πολλὴ φέρεται καὶ γῆς κάουσ' ἱερὰς τριόδους Rhizot. fr. 480, 4. Cod. Vat. schol. Apoll. Rh. 2, 1213 ναίουσα. Longe exquisitius de Hecate *facibus trivia collustrante* κάειν. [ναίουσα post Merkel. editur a Dind., in praecedentibus δι' Ὀλ. πωλοῦσα φέρει bene H. Keil., cum πολοῦσα sit in cod.]

Κέαρ [Curt. Et. n. 39]. Contracta forma quamvis usitata Homero tragicis usitata non est. Illa ne in melicis quidem sed in solis exstat diverbiis. *Animum* significat. τοὐμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ OC 655; adsignificatur *fortitudo.* — ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ Tr. 629. τοὐμὸν εἰ τέρψεις κέαρ 1246. τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ Ai. 686. τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ OR 688. v. καταμβλύνω. (I p. 942, 6.)

Κεδνός [Curt. Et. p. 576 ed. 2] *aestimabilis, bonus, utilis.* οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα Ai. 663. Suid. κεδνός: συνετός, σώφρων, ἢ φρόνιμος non apte ad hunc locum. Hesychii explicationum una convenit κεδνά, ἀγαθά. Tonum notavit Arc. p. 62, 1.

Κεῖθεν *inde.* ἀφ' οὗ κεῖθεν ἦλθε OR 758. κεῖθεν ᾗσθ' ἀπόπτολις; 1000. v. Lob. ad Phryn. p. 44. κεῖθεν, κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμνην Ai. 233 an. — Cum attractione: βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει OC 1229 ch.

Κεῖμαι [Lob. Path. 2, 87]. I. *Formae. Praes.* κεῖμαι Tr. 985 m. Ai. 1207 ch. κεῖσαι OC 1510. κεῖται Ph. 145 an. 183 ch. 503. OR 180 ch. 972. 1267. OC 1523. 1594. Ant. 1240. Tr. 701. Ai. 206. 899. 914 ch. κείμεθα OC 247 m. κείσθω El. 362. κείμενος Ai. 323. Ant. 1174. Oen. fr. 417. κειμένου OC 401. κειμένῳ Tr. 82. El. 463. κείμενον OC 510 ch. κειμένοις Ai. 989. κειμένους Ai. 1306. — *Impf.* ἔκεισο El. 1134. ἔκειτο Ph. 359. OR 490. 1267. Ant. 1197. Tr. 939. Ai. 936 ch. 1104. — *Fut.* κείσομαι Ant. 73. 76. κείσεται OC 1518. Ant. 485. El. 246. Reliquae formae non exstant. —

II. *Usus.* || *cubare* de homine. ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων Tr. 939. Αἴας θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας Ai. 207. — || Hinc de *mortuo strato.* κεῖνος μὲν οὖν ἔκειτο Ph. 359. νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θανατα-φόρα κεῖται OR 180 ch. ἔκειτο νηλεὲς σῶμα Ant. 1197. κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ 1240. — De *occiso* universe: τίς δ' ὁ κείμενος; Ant. 1174 oppositum φονεύοντι. Cf. Abresch. dilucc. Thucyd. p. 236. Αἴας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγὴς κεῖται Ai. 899. πᾷ κεῖται ὁ δυστράπελος δυσώνυμος Αἴας; 914. τοῖς θανοῦσί [ἐχθροῖσι Dind. c. Herwerd.] τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν 989 [de qua proverbiali dictione cf. ἐπεμβαίνω]. ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο OR 1267. Iocastae corpus. — || Inde de *mortuo sepulto et apud inferos versante.* κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος OR 972. ἐν οἷς κεῖται τόποις OC 1523. φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι Ant. 73. ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι 76. εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν ... κείσεται Electr. 246 m. ἐν Ἅιδου κειμένῳ 463. ὅπως θανὼν ἔκεισο 1134. — || Cum de *versante apud vivos* dicitur, adsignificatur plerumque *debilitatis* vel *infirmitatis* notio: παρὰ τοῖσι βροτῶν κεῖμαι ...; Tr. 985 m. τόπον προσιδεῖν ἐθέλεις ὅντινα κεῖται Ph. 145 an. πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ κεῖται μοῦνος 183 ch. κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως Ai. 1206 ch. *neglectus iaceo.* v. Lob. Etiam OC 401 ἡ δ' ὠφέλησις τίς θύρασι κειμένου; sic interpretor, quippe de Oedipo sene dictum. Quomodo Oenei fr. 417 κείμενος μὲν βουστάδας αὐλάς intelligendum sit, non satis clarum est. — || Hinc transferuntur aliquot locutiones. ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ Tr. 82. ἐν πόνοισι κειμένους Ai. 1306. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ; OC 1510. ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ Ai. 323. Etiam illud ἐν ὑμῖν ὡς θεῷ κείμεθα OC 247 m. huc referendum: εἶναι enim pari modo dicitur. v. ἐν. — || De *re* dictum *posita, abiecta, defossa:* σοὶ δὲ πλουσία τράπεζα κείσθω El. 362. τοιόνδε κεῖται προπετές Tr. 701. οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα OC 1594. Inde et de *firma* et de *sepulta per oblivionem aut temporis diuturnitatem.* διδάξω ἅ σοι γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει OC 1518. δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν ἐπεγείρειν OC 510 ch. Ad sententiam cf. schol. Plat. Phileb. p. 40 de proverbio agentem μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον. — || Hinc loquendi formulae sunt, in quibus κεῖσθαι tanquam passivum verbi ποιεῖσθαι vel τιθέναι videtur. ἦμος ἀριστόχειρ ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι Ai. 936 ch. οὐκ ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἢ καὶ τῷδε σέ 1104 *non maius imperii ius in illum habuisti, quam ille de te.* τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτο OR 490 ch. ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται Ph. 503. Homerus τέτυκται. εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη Ant. 485 si *potestas illi fuerit.* — De ratione verbi nihil dignum memoria prateer Ph. 145: τόπον ὅντινα κεῖται, quod notavit Markl. ad Suppl. 1012 alterum tamen eiusdem verbi exemplum non afferens. Puto autem similitudinem significationis verborum *assidendi* et *considendi* valuisse, ut sit dictum κατὰ τὸ σημαινόμενον.

Κειμήλιον *res pretiosa.* κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω El. 438 *ipsa sibi habeat.* (I p. 943, 29.)

Κεῖνος *ille.* I. *Formae.* [Lob. Pathol. 1, 48.] Solet disyllaba forma eis poni locis quibus productior versui non convenit. κεῖνος El. 681. 698. 720. 791. 1222. 1351. 1355. Ph. 261. 359. 376. 424. 431. 570. 622. 1143 ch. OR 718. 855. 1145. OC 1206. 1656. 1760 an. 1763 an. Ant. 960 ch. 1025. Tr. 31. 38. 40. 252. 353. 577. 581. 608. 614. 719. 759. Ai. 113. 275. 285. 762. 783. 991. 1039. 1194 ch. 1198 ch. κείνη et κεῖνα El. 201 m. 665. — κείνου Ph. 37. OR 263. 928. 1168. 1171. OC 793. El. 342. 664. 908. Tr. 29. 85. 449. 479. 485. 579. 605. 618. Ai. 6. 220 an. 437. 472. 1039, ubi vulgo κεῖνός τ' ἐκεῖνα; sed ex Ms. Monk. ad Alc. 545 κεῖνος τὰ κείνου restituit sensui necessarium: quippe τε ... καί illo loco ineptissimum. Eodem edd. vett. et Flor. Δ scriptura τἀκείνου ducit. inc. fr. 711, 2. κείνης OR 1240. 1253. Ant. 748. El. 344. 565. 573. Tr. 1068. — κείνῳ OR 141. 261. OC *302 [secl. Hirzel.]. 1768 an. Tr. 286. 544. Ai. 513. 567. 1303, ubi Dind. δώρημ' ἐκείνῳ c. Brunck. Flor. Γ 'κείνῳ. El. 862 m. fr. inc. 690, 1 κείνῃ non legitur. — κεῖνον Ph. 123. 338. 360. 385. 415. OR 923. OC 1191. 1343. 1584. Ant. 71. 1043. El. 577. 925. Ai. 20. κείνην OC 986. 1373. Ant. 489. κεῖνο bis Ph. 850 ch. — κείνοιν OR 785. — κεῖνοι Tr. 281. Ai. 454. Ph. 1028. OC 589. fr. inc. 719, 2. — κείνων El. 1345. Ph. 115. 365. 423. 511 ch. 583. 720 ch. OC 392. Ant. 168. Ai. 769. — κείνοις et κείνοισιν Ai. *966 [secl. Dind.]. 970. Ph. 772. OC 402. 661. Ant. 468. — κείνους Ant. 525. κείνας OC 910. κεῖνα Ph. 193 an., ubi ante Brunck. παθήματ' ἐκεῖνα, vitiata caesura. OR 599. OC 585. 1197. — Haec si consideraveris, non dubitabis versus et mensurae causa placuisse κεῖνος. Pleraque enim, nec modo trimetrorum ἐκεῖνος plane respuunt, cum quod non praecedit vocalis, tum quod κει syllaba in thesi posita est, tum quod anapaestus vitandus. Longe pauciora propter caesuram minus admittunt alteram formam. Propter iambicam: ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὔρυτον θ' ἕλοι Tr. 353. στέρξαι γυναῖκα κεῖνος ἀντί σου πλέον 577. μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει Ph. 415. τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν OR 718. Propter anapaesticam: καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτόν Ph. 193. In aliis κεῖνος initio versus positum est, praecedente in consonam exeunte; vel si in vocalem, is propter interpunctionem aut mutatam personam elidi ε non posset, etiamsi verisimile esset, quod non est, tam molesto remedio κεῖνος vitaturos fuisse poetas, ut El. 664; in aliis tales vocales praecedunt, post quas ε, nisi augmenti, raro eiicitur, ut εἰ κείνῳ OR 261. οὐ κεῖνος 855. οὐ κείνοισιν Ai. 970. Intra versum autem eiici ε post vocalem omnino improbandum, ut ἢ δοῦλος, ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς; OR 1168. ἢ κεῖνος οὗτος El. 1351. μᾶλλον ἢ κείνης Tr. 1068. In aliis ἐκεῖνος si admittas, inaudita crasis exsisteret: ut ἥδε σοὐκείνη παρά El. 665 ex ἥδε σοι κείνη. ὅδ' εἴμ' ἐγὼ σοὐκεῖνος ex σοι κεῖνος Ph. 261; quae admitti nequeunt, quia σοι illud, quanquam encliticum, propter sententiam cum ἐκεῖνος non consociatum coalescere vix potest. Unum denique exemplum reperi, in quo κεῖνος et ἐκεῖνος cum per se pari iure essent, sententia tamen suadente eliso με maius demonstrativo pondus additur: πέμπει μ' ἐκείνη El. 427; ut Brunck. scripsit, libri enim dissentiunt. Optimorum Flor. Γ μ' ἐκείνη, LA με κείνη. His si contuleris, quae ἐκεῖνος necessario habent, exempla, iam efficitur, non deligi κεῖνος, nisi propter versus necessitatem vel elegantiam. Relinquuntur enim paucissima, quibus perinde est, utra forma praeferatur, ut a libris standum sit. οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρίς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ Ph. 115. εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με 376. ἔκκριτον δέ νιν δώρημα κείνῳ 'δωκεν Ai. 1303 [δώρημ' ἐκείνῳ Dind. c. Brck.]. Ceterum

'κεῖνος cum apostropho in nonnullis codd. ut Flor. Γ fere perpetuum est, nec post brevem vocalem modo, sed vel consona praecedente. [A. Nauck. in annal. Fleckeis. 85. p. 183 librarios bisyllabam formam saepe notiore trisyllaba mutasse cum habeat persuasum, κεῖνος reponi iubet ubicunque per metrum liceat ut OR 720. 1440. OC 138. Ant. 1039. Ai. 798. 1039. El. 269. 270. 278. 321. 519. 882. 1115. 1178. 1218. Tr. 287. 488. 603. 1272. Ph. 106. 115. 268. 413. 633. 770. 1200 et in minus certis OC 606. El. 703. Ph. 642.] (I p. 945, 6.)

II. *Usus.* || *Remotius* aliquid vel *quod praesens non adsit* vel *levius graviori oppositum* significare in ἐκεῖνος persecuti sumus. νουθετήματα κείνης διδακτά El. 342. κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν 565. ὧδ' ἦν τὰ κείνης θύματα 573. κεῖνον θέλων ἐπωφελῆσαι 577. κείνου τε καὶ σὴν χάριν Tr. 485. τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης ὁρῶν εἶδος 1068. κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ ἡμεῖς θ' ὁμοίως Ai. 275. κείνῳ τε κἀμοί 513. κεῖνος τὰ κείνου στεργέτω, κἀγὼ τάδε 1039 [ubi Dind. ex LA dedit κεῖνος δ' ἐκεῖνα]. τὸ σὸν πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω; Ph. 338. εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με 376. κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον ὡς τοὺς ἐν τέλει 385. κείνῳ προσαρκῶν οὖν ἐμαυτὸν ὠφελῶ OR 141. εἰς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη 263. μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων 928. ἐμὲ κείνην τε ταῦτα δυστομεῖν OC 986. θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς 1191. κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου Ant. 490. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης 748. κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην OR 785. κεῖνοι Ἅιδου πάντες εἴσ' οἰκήτορες τάσδε δέ Tr. 281. κείνου τε κἀμοῦ 618. κεῖνος εἰ σφαλήσεται, ... κἀμὲ συνθανεῖν 719. κεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν Ai. 454. *ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς 966 [secl. Dind.]. οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρίς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ Ph. 115. τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος μετατιθέμενος 511 ch. πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά 583. κείνοις μεθεῖναι ταῦτα 772. κεῖνοι δὲ σέ 1028. πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε; OR 599. δεινὰ τἀκείνοις τὰ νῦν OC 336 si vere emendatum [magis placet Schaeferi coni. δ. τἀν κείνοις: in LA est δ' ἐκείνοις, ν ab S super ἐκ posito]. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη 392. κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρύς 402. ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται 585. κείνοις ἂν ἤλγουν, τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι Ant. 468. — || Usitatius etiam referri ad id, *quod sermone instituto memoratum tritumque* est. κεῖνα ἁμέρα El. 201 m. σ' οὖσαν πατρὸς οὗ σὺ παῖς ἔφυς κείνου λελῆσθαι 342. ἥδε σοι κείνη πάρα 665. κεῖνος γὰρ ἐλθὼν 681. κεῖνος γὰρ εἰσῆλθε 698. κεῖνος δὲ ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα 720. κεῖνος δ', ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει 791. ὡς κείνῳ δυστάνῳ 862 m. πλὴν κείνου 908. μηδὲν ἐς κεῖνόν γ' ὅρα 925. κείνου προκηραίνουσα Tr. 29. παῖδας, οὓς κεῖνος προσεῖδε 31. ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν 38. κεῖνος δ' ὅπου βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε 40. κείνου βίον σώσαντος 85. κεῖνος δ' ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν 252. πιστὸς ὢν κείνῳ 286. ἐκ κείνου μαθὼν 449. τὸ πρὸς κείνου 479. νοσοῦντι κείνῳ 544. ὥστε μή τιν' εἰσιδὼν στέρξει γυναῖκα κεῖνος 577. κείνου θανόντος 579. ὅσα ζῶν κεῖνος εἶπε 581. κείνου πάροιθεν 605. πρὶν κεῖνος δείξῃ 608. ὃ κεῖνος ἐπ' ὄμμα θήσεται 614 [ἐπὸν μαθήσεται Billerb. v. ἐπί]. ὃν κεῖνος ἐνδὺς ταυροκτονεῖ 759. ἴχνη τὰ κείνου Ai. 6. κεῖνον γάρ, οὐδέν' ἄλλον ἰχνεύω 20. κεῖνος δὲ τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην 113. κείνου χρηστήρια τἀνδρός 220 an. ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς 437. ἐκ κείνου γεγώς 472. κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν 567. κεῖνος ... ἄνους ηὑρέθη 762. οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κεῖνος 783. ἐφίεθ' ἀνὴρ κεῖνος 991. κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους 1198 ch. δώρημα κείνῳ 'δωκεν 1303 [ubi Dind. c. Brck. δώρημ' ἐκείνῳ]. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις Ph. 37. σὺ μὲν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου 123. κεῖνος μὲν οὖν ἔκειτο 359. ἐπεὶ 'δάκρυσα κεῖνον 360. ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει 415. κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς 424. σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος 431. κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ὁ Τυδέως τε παῖς ἔστελλον 570. ἦ κεῖνος ὤμοσεν πείσας στελεῖν; 622. κεῖνος δ' εἷς ἀπὸ πολλῶν ... ἤνυσεν 1143 ch. Neoptolemus, quem non praesentem chorus demonstrat, exierat enim de scena, sed significatur a choro, quippe multum memoratus in colloquio. καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδεῖν ἔρριψεν OR 718. καίτοι νιν οὐ κεῖνος κατέκτανε 856. ἐκπεπληγμένον κεῖνον βλέποντες 923. ἦ δοῦλος, ἢ κείνου τις ἐγγενὴς 1168. κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλῄζετο 1171. τὰ κείνης παθήματα 1240. τὸ κείνης κακόν 1253. *ὁ κείνῳ τοῦτο τοὔπος ἀγγελῶν OC 302 [secl. H. Hirzel.]. Φοίβου τε καὐτοῦ Ζηνός, ὃς κείνου πατὴρ 793. εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται 1206. κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ 1343. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν κείνην ἐρεῖ τις 1373. ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο 1584. μόρῳ δ' ὁποίῳ κεῖνος ὤλετο 1656. ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος 1760 an. θήκην ἣν κεῖνος ἔχει 1763 an. εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ 1768 an. κεῖνον δ' ἐγὼ θάψω Ant. 71. κεῖνος ἐπέγνω 961 ch. θάπτειν κεῖνον 1043. θανόντι κείνῳ συνθανεῖν fr. inc. 690, 1. ὅστις γὰρ ὡς τύραννον ἐμπορεύεται, κείνου 'στὶ δοῦλος 711, 2. καλῶς τὰ κείνων πάντα El. 1345. καὶ δίχα κείνων Ai. 769. θεοῖς τέθνηκεν, οὐ κείνοισιν 970. τὰ παθήματα κεῖνα Ph. 193. τῶν δ' ὅπλων κείνων 365. τά γε κείνων κακά 423. μέγας ἐκ κείνων 720. κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με OC 589. κείνοις φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος 661. πρὶν ἂν κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων 910. κἂν κεῖνα λεύσσῃς 1197. ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι παῖδας μένοντας Ant. 168. φίλει κείνους 525. — || Raro sequens relativum quasi praeparat. ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων Ph. 261. κεῖνό μοι, κεῖνο ἔξιδοῦ, ὅτι [ὅπως ex gl. reposuit Dind.] πράξεις 850 ch. ὅδ' ἐστὶν κεῖνος, ὅς τότ' ἦν νέος OR 1145. κεῖνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ ἄβουλος οὔτ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν πεσὼν ἀκεῖται Ant. 1025. ὄφελε αἰθέρα δῦναι ... κεῖνος ἀνήρ, ὃς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων Ἕλλασι κοινὸν Ἄρην Ai. 1194 ch. ἦ κεῖνος οὗτος, ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσηῦρον πιστόν El. 1351. ἦ σὺ κεῖνος εἶ, ὃς τόνδε κἀμ' ἔσωσας 1355. ὡς τρισόλβιοι βροτῶν οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη μόλωσ' ἐς Ἅιδου inc. 719, 2. — || Horum *adiective* dictum κεῖνος habent haec: Ph. 261. OR 1145. OC 1373. Ant. 1025. Ai. 220. 783. 991. 1194. El. 201. 1222. 1351. 1355. Ph. 193. 365. OC 392. Reliqua aliquanto plura *substantivi* vice positum exhibent, quae tertium adscribere non opus.

Κεινός v. κενός. (I p. 947, 10.)

Κείρω. Tralate dictum de *silva caedenda:* ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς κείραντα Tr. 1196 de *pecudum caede:* ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον Ai. 55.

Κεῖσε *illuc.* κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με OC 589. κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος 1527. ἀλλ' οὐ θεμιτὸν *γὰρ κεῖσε μολεῖν 1758 an. [extrema tria vbb. delevit Dind. c. Brck.] εἶμι κἀγὼ κεῖσε Ai. 810. κἂν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα Tr. 929. Κεῖθι et κεῖσε Homero non permutantur: v. Lehrs. Aristarch. p. 139; eum morem etiam Soph. tenuit.

Κεκλόμενος *invocans.* Non fuisse verbum κέκλομαι, hodie notum. πρῶτα σὲ κεκλόμενος, θύγατερ Διός OR 159 ch. sic recte LC, Flor. Γ, LA pr., ubi ω i. e. κεκλομένῳ, ut est in permultis codd., superscripsit m. recentissima, relatum ab aliquo sciolo inter librarios ad id quod sequitur προφάνητέ μοι. Exquisitius illud, quod pro κέλομαι s. ἐπικαλοῦμαι more inprimis Thucydidis dictum, et Eust. servavit p. 602, 1. De verbo cum accus. dicto cf. Voss. ad hymn. Cer. 20 p. 16, Boeckh. expl. Pind. p. 129.

Κέλαδος *sonus.* ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς πώλοις El. 737. De tono Arc. p. 48, not. 68.

Κελαινόρινες σφηκοί anadrome ex κελαινόρρινος facta *formicae* dicuntur Aethiop. fr. 27 ap. Phot. p. 22, 15 [Dind. vult κελαινόρρινες]. Eundem locum sine nomine fabulae EM p. 385, 3 exhibet vitiose scripto μελαινόρινες.

Κελαινός *niger.* ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός Tr. 856 ch. Non puto c. Herm. κελαινάν dici propter funestum illius belli eventum. Quippe eodem modo συγκαταχτὰς κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ βοτῆρας dictum Ai. 231 ch.; quo in genere μελάνδετα ξίφη ex Aeschylo inprimis nota. κελαινὰν θῖνα Ant. 590 ch. ἀλίκτυποι κελαιναὶ νᾶες 954 ch., cuius loci incredibilem et fabulosam Welckerus excogitavit explicationem, quam verbo tetigit Herm. λύει κελαινὰ βλέφαρα 1302. Schol. ἀπόλλυται; sequuntur Intpp. omnes praeter Herm. Sed λύειν sic non dicitur; nec in loco aperte lacunoso certi quid statuere licet. — Accentum notavit Arc. p. 63, 5. (I p. 948, 2.)

Κελαινώπας *torvus.* ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνήρ Ai. 954 ch. Ulixes dicitur gravem in Aiacem invidiam exercere. Genus structurae est quale in καταστάζω vidimus ex Ph. 7; dictum pro ἐφυβρίζει κελαινώπαν θυμὸν ἔχων. Sed quod in Flor. Δ est, κελαινῶπα, ex hoc loco memorant Eust. p. 72, 4 et Hesych., quanquam corrupte scriptum. Sed agnoscit κελαινώπαν Suid. in v.; defenditque simili forma exemplis Lob.; cf. Wernick. ad Tryphiod. p. 120. Schol. ineptit scribens κελ. οἷον οὐκ ἐν τῷ φανερῷ, ἀλλ' ἐν σκότῳ ἤδη βλεπόμενον καὶ μέλανα. καὶ οἷον κεκρυμμένον καὶ δόλιον, καὶ οὐχ ἁπλοῦν θυμὸν ἐφυβρίζει. [Hesych. expl. τὸ μὴ φανερόν· τὸ δόλιον· καὶ τῇ ψυχῇ δύσνουν.]

Κέλευθος [Curt. Et. n. 47] *via.* || Proprie de *locis.* τριπλῆς ὅτ' ἦ κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας OR 801. ὦ τρεῖς κέλευθοι 1398. ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ OC 1592. Libri πολυσχίστῳ. ὅρια κελεύθου τῆσδε γῆς προαστίας Phrix. fr. 647. — || Tralate de *via facta:* ἥντιν' αὖ παλίντροπος κέλευθον ἕρπεις Ph. 1223. *μακρὰ κέλευθος OC 303 [secl. H. Hirzel.]. οἴμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας 1399. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει Ant. 990 postrema verba epexegesin pronominis αὕτη continent, ἥτις ἐστὶν ἐκ πρ. s. τουτέστιν ἡ ἐκ πρ. ἆρα δυστυχεστάτην κέλευθον ἕρπω 1213. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς Ai. 878. Ante Wunderl. obss. in Aesch. add. ad p. 96 distinguebatur post κέλευθον: similiter ut hoc loco coniungitur φιλτάταν ὁδὸν φανῆναι El. 1274. Sed non est *a parte* s. *plaga orientis conspicitur*, sed *ab oriente inde veniens conspicitur*, nec de loco potius quam de itinere facto agitur. ὦ δεινοτάτας πεμφθεὶς κελεύθους El. 1163 m. — De *circumactione astrorum:* οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι Tr 131 ch. — Viam eius figurae monstrat OC 164 ch. πολλὰ κέλευθος ἐρατύει: *via longa separat nos:* i. e. multum a me distas. De tono generatim Arc. p. 49, 21.

Κέλευσμα *iussum.* τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν Ant. 1219 [κελεύμασιν scripsit Dind., quam veterem formam Mediceus liber servavit Aesch. Pers. 397. Choe. 751]. Interpp. sibi inutiliter ipsi difficultatem quaesiverunt, quae nulla est. τάδε sane refertur ad Creontis dicta, ut Herm. vult, non ad sequentia, ut Brunck., sed ad proxima illa εἰ Αἵμονος φθόγγον συνίημι ἢ θεοῖσι κλέπτομαι. Circumspiciebant igitur ministri, num recte audivisset ille. Κελεύσμασιν est *iussu*, et ἐξ ἀθύμου δεσπότου dictum quasi κελευσθέντα scriptum esset.

Κελεύω *iubeo.* σιγᾶν κελεύω Ph. 865. τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί OR 226. ἐῶ, κελεύω El. 632. τί γὰρ κελεύεις; 932. ἐπεὶ κελεύεις κἀξαναγκάζεις Tr. 1258. βᾶθί νυν ὥς σε κελεύομεν Ph. 1196 ch. — τόνδε τὸν ξυνέμπορον ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ χυρῶν εἴης φράσαι Ph. 544. οὔτ' ἂν κελεύσαιμι Ant. 69. οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς 731. ἀνδρῶν ὑπὸ πάντων κελευσθείς OC 738.

Κέλλω *appello.* πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις Tr. 804. (I p. 949, 6.)

[**Κέλωρ *filius.* Ζηνὸς κέλωρ' ἀγακλειτὸν ἐπέμολεν πάθος οἰκτίσαι Tr. 854 ch. i. e. *Herculem* Dind. de metris tragg. p. 122 probavit: accessit Nauck. cf. Hesych. κέλωρ: ἔγγονος, υἱός.]

Κένανδρος *viris vacuus.* καί μοι πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ ἔδοξας εἶναι OC 917. Adsignificatur imbecillitas virium. κένανδρος πόλις et χώρα enotata Phryn. προπ. σοφ. p. 46, 9. Phot. κένανδρον, κενὸν ἀνδρῶν p. 154, 17 male ab Elmsl. emendatus; legitur enim ἄνδρα: nec filicius Suidam corrigere studuit Bast. ad Greg. Cor. p. 413; vide Lob. Parerg. ad Phryn. p. 602. — De tono Arc. p. 74, 20.

Κενός [Curt. Et. n. 49] *inanis.* || Proprie ὁρῶ κενὴν οἴκησιν Ph. 31. ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν (γῆς) OR 55. Quae Erf. ad tuendam hanc scripturam confert, dissimilia sunt. ὡς ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος Ant. 424. κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις El. 192 m. — || Prima tralatio est, cum de *orbato aliqua re* dicitur. τοῦ νοῦ κενόν OC 931. ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός Ant. 754. μή πω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή El. 403. Suid. v. κενεόν. τοῦ δὲ νοῦ κενός fr. inc. 668, 2. Hinc et κενῆς λεαίνης nude audacter dictum Ai. 986; non *orbatae catulo leaenae;* nam nondum filium amiserat Tecmessa, sed *relicta* et *segregata.* Cf. Herm. — || Is dicitur *qui nihil secum fert.* κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε χωρεῖν Tr. 495. ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε OC 359 *certe quid affers nec sine causa venis.* — || *Inanis* de homine vel re *vana, nugatoria, inepta.* οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί Ant. 709. γλῶσσ' ἐν κενοῖσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει Eriph. fr. 209, 1 si certa est verisimillima Iacobsii emendatio lectt. Stobens. p. 147: vulgo ἐν οἶσιν [Dind. coni. ἐν οἷοις.] κενὰς γνώμας Ant. 753. ἐξόδους ἕρπειν κενάς Ai. 287. ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται 478. Eust. 1407, 48. Ad sententiam simile est ἐλπίσιν κεναῖς ἐξῆρετ' ἀνδρὸς τοῦδε El. 1460. θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά El. 331 *in vanum* s. *inepte indulgere.* τὸ θηρᾶσθαι κενά 1054. φροντίδες κεναί inc. 684, 2. κενὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου Teucr. 508, 1. Inde El. 1020. οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν (τοὔργον) non *vanum*, i. e. *non*

irritum, *non infectum esse* sinemus. Et πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω. Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν. Ai. 971. Schol. Pal. ματαίως. — Forma κεινός uno loco Tr. 495 et ne trimetrorum quidem lege cogente exstat [in LA est scriptum κεῖνόν, ε super ει a m. recentissima]. Accentum notarunt Schol. Il. λ 160. Arc. p. 63, 15. (I p. 950, 3.)

Κενόω *exinanio*. De *minuta populi multitudine*: ὑφ' οὗ (λοιμοῦ) κενοῦται δῶμα Καδμεῖον OR 29.

Κένταυρος *Centaurus*. ὁ θὴρ Κένταυρος Tr. 680. 1162. Νέσσος Κένταυρος 1141. Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα πλευρά Tr. 831 ch. Accentum observarunt Schol. Cant. Hesiod. Theog. 832. Arc. p. 72, 20. coll. Mützell. de em. Theog. Hes. p. 342.

Κεντέω *pungo*, *vulnero*, *insector*. μηδ' ὀλωλότα κέντει Ant. 1030. De sententia v. Dorvill. ad Char. p. 252. Brunck. ad Phil. 946. ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που ἢ σὺν δόλῳ κεντήσετε Ai. 1245. Opponitur vis aperta insidiis.

Κέντρον *stimulus*. Proprie dictum: μέσον κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο OR 809. De *duplici stimulo* v. Intpp. φείδοντο κέντρων οὐδέν El. 716. — Hinc de *regenda civitate*: κωτίλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶ κέντρα [ἔργα schol. Luciani 2 p. 336] κηδεύει πόλιν Phaedr. fr. 606, 4. ῥακτηρίοις κέντροισιν, ἀντὶ τοῦ, ταῖς κώπαις, διὰ τὸ ἀράσσεσθαι. Hesych. v. ῥακτήρια. — Tralate de *stimulis doloris*: αἰκίζει δολόμυθα [δόλεντα Dind.] κέντρ' ἐπιζέσαντα Tr. 840 ch. venenum Nessi. κέντρων οἴστρημα OR 1318 vulnerum aculeis impactis factorum. De *stimulo desiderii*: εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ Ph. 1039. κέντρον ἐμοῦ *desiderium mei*. v. Buttm. De accentu certa omnia et notavit Arc. p. 123, 9.

Κέντρων *verbero*. μαστιγίαι, κέντρωνες Cedal. fr. 309.

Κέρας. Proprie *cornu*. ταυρείων κεράτων Tr. 519 ch. Cornu unde bibitur: πλῆρες ἐκπιόντι χρύσεον κέρας Pandor. fr. 429, 1. v. Athen. 11. p. 476 c [qui de ipsa hac vocis vi agit]. Sed ὑπολύριον significat: ῥηγνὺς χρυσόδετον κέρας Thamyr. fr. 232 a, 1 v. κάλαμος. — α obliquis casibus produci notum. Accentum generatim tetigit Arc. p. 23, 3. EM p. 568, 48.

Κεράστης *cornutus*. κεράστην ἔλαφον El. 568. Tanquam παρώνυμον penacui debet, Schol. Il. ε 158.

Κερασφόρος *cornutus*. κερασφόρους στόρθυγγας de *cerva* Alead. fr. 110, 3. Spectare videtur Phot. p. 156, 15. Cf. Pors. praef. ad Hec. p. X.

Κεραύνιος *quod fulminis est*. ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ Ant. 1139. Semela *fulmine tacta*, quae eodem nomine dicta Eur. Bacch. 6. κεραυνίου νώτου Laoc. fr. 342, 2 de Anchise fulmine debilitato. — Sed transitive dictum κεραυνία πέμφιξ Salmon. fr. 483, 1. v. πέμφιξ. Cf. Herm. de Aesch. Prom. Sol. p. 24 [et Pors.] ante quem κεραυνίᾳ πέμφιξι ferebatur.

Κεραυνός *fulmen*. μή τις Διὸς κεραυνός OC 1502. πυρφόρος θεοῦ κεραυνός 1659. ἐγκατάσκηψον βέλος κεραυνοῦ Tr. 1088. τὸν ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ OR 202. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός El. 823 ch. Tonum vide ap. Arc. p. 64, 8. (I p. 950, 8.)

Κερβέριος. EM p. 513, 43: Κιμμερίους φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ὑποκάτω τοῦ Πόντου εἶναι. γράφεται καὶ Κερβερίων [ab Aristarcho scilicet et Cratete in Hom. Od. 11, 14] καὶ ἔοικε καὶ Σοφ. (fr. inc. 898) περιπεπτωκέναι τῇ τοιαύτῃ γραφῇ· ὁμοίως καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις (v. 187). Phot. p. 156, 23: Κερβέριοι, οἱ παρ' Ὁμήρῳ Κιμμέριοι. τὴν δὲ πόλιν οἱ μὲν Κίμμερον, οἱ δὲ Κερβερίαν. His similia Hesych. habet in Κερβέριοι. [κερβ.: ἀσθενεῖς. φασὶ δὲ καὶ τοὺς Κιμμερίους Κερβερίους].

Κερδαίνω *lucrum facio*. ‖ Proprie: οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν Ant. 312. κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τἀπὸ Σάρδεων ἤλεκτρον 1037. ὅπως πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι Tr. 191. τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου fr. Aeth. 26, 3. τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως ἀπρὶξ ἔχονται Creus. 325, 3. ἐμπολὰς μακρὰς ἢ 'σωσαν, ἢ 'κέρδαναν [probabiliter ἀκέρδαναν Meinek.] ἢ διώλεσαν Scyr. 499, 6. — ‖ *Commodi* magis quam *quaestus* significatio his inest: εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως OR 889 ch. ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνῃ μέγα OC 72 quidam libri κερδανῇ vel κερδανῆ; editorum primus Brunck. correxit. Haec sola forma Atticis usitata est, nec multum discrepant libri hic et Ai. 107. Tr. 191. Ar. Ach. 957. Nec, quod putabat Elmsl. l. c. Atticistarum praeceptum, quo commendantur Phrynicho πρ. σοφ. p. 62, 29. σημῆναι, φῆναι, θερμῆναι, τεκτήνασθαι, μήνασθαι, ἐχθῆραι, σφῆλαι, eo valet ut omnibus verbis in αινω finitis eam aoristi formam vindicatum eamus. Vide ἰσχναίνω Ar. Ran. 941. ὀργαίνω Soph. OR 335, ut pura et in ραινω exeuntia taceam: v. Lob. ad Phryn. p. 24. — χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη Tr. 231. πρὶν ἄν τί δράσῃς ἢ τί κερδάνῃς πλέον; Ai. 107.

Κέρδιστος *utilissimus*. πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης Ai. 743. Hoc memoria lapsus fortasse in mente habuit Eust. p. 1268, 7 κέρδιστον νόημα ex aliquo poeta memorans.

Κέρδος ‖ *lucrum*, *pecuniarium maxime*. ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος Ph. 303. τὸ γὰρ κέρδος τελῶ 'γώ, χἠ χάρις προκείσεται OR 232. ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν Ant. 222. τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον 310. τοῦ κέρδους χάριν 1047. τοῦ κέρδους ὧδ' ἀντέχεσθαι Creus. fr. 325, 1. τὸ κέρδος ἡδύ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ inc. 717. — ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέδορκε OR 388. τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται Ant. 326. μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων 1061. — ‖ *Lucrum* i. q. *utile et commodum*. ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος Ph. 111. κέρδος δέ μοι τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν; 112. τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος μετατιθέμενος 513 ch. τὰ σὺν κέρδει καλά OR 595 *utilia quae simul honesta*. εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως 889 ch. ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων; OC 579. τί σοι πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται; 1421. κέρδος αὔτ' ἐγὼ λέγω Ant. 462. πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; 464. τὸ μανθάνειν ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγοι 1032. δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν El. 61. τί μοι κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων El. 353. τοῖς λόγοις ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος 370. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον 1016. κοὐδ' ἂν σε λυπήσασα δεξαίμην βραχὺ αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος 1304. *τί γὰρ θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι; 1486 [secl. Dind.]. ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ Tr. 93. ὅσον ἦν κέρδος σιγῇ κεύθειν 988 an. ἔχειν τι κέρδος ἐμφανὲς θεῶν πάρα fr. Alet. 94, 7. προμηθία γὰρ κέρδος ἀνθρώποις μέγα inc. 688, 3. εἰδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν εἰ κέρδος φέρει 725, 2. [ζημίαν λαβεῖν ἄμεινόν ἐστιν ἢ κέρδος κακόν fr. 884 ut Meinek. quidem vbb. collocavit.] κέρδη μὲν οἰκήσαντα τοῖς δεδεγμένοις OC 92 v. οἰκέω. τὰ δὲ κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον', ἢ μορφὴ καλή 578. κέρδη παραινεῖς, εἰ

τι κέρδος ἐν κακοῖς Ant. 1326. Falso explicat schol. v. Herm. μὴ χαῖρε κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς Ai. 1349. πότερον εὐτυχῆ λέγω, ἢ δεινὰ μέν, κέρδη δέ; El. 766.

Κερκίς *radius, pecten textorius.* κερκίδων ἀκμαῖσιν Ant. 976 ch. ἄχνην Λυδῆς κερκίδος Captiv. fr. 48 ap. Hesych. *telam* videtur propter subtilitatem dixisse Soph. ἄψυκτά τε μήδεα ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κερκίσιν Αἶσα Phaedr. fr. 604 si haec particula Sophoclis est [v. ἀδαμάντινος]. φωνὴ κερκίδος Ter. 522. [ἐπειγομένων κερκίδος ὕμνοις (cod. οὐ κερκίδοις ὕμνους), ἣ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει fr. inc. 909. Nam et telae et musicae est instrumentum cf. Lob. Rhem. p. 63.] De tono Arc. p. 30, 7.

Κεροῦσσα *cornuta.* κεροῦσσα καθεῖρπεν ἔλαφος Alead. fr. 110, 1. Pollux. 5, 76 καὶ Ἀνακρέων μὲν σφάλλεται κερόεσσαν ἔλαφον προσειπών, καὶ Σοφ. κεροῦσσαν τὴν Τηλέφου τροφόν: ex Tel. II. Brck.; is enim a cerva lactatus. [Dind. subiecit fr. 110.] — Cf. Boeckh. expl. Pind. p. 139.

Κερουλκός *sagittarius.* φίλιπποι καὶ κερουλκοί Troiani Sophocli dicti fr. inc. 738. Cf. Pors. praef. Hecub. p. X. De tono generatim observat Arc. p. 87, 27.

Κερτομέω *irrideo.* πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε; Ph. 1235 [v. de hac voce Fritzsch ad Theocr. 1, 627]. (I p. 953.)

Κερτόμησις *irrisio.* εἰ κερτόμησίς ἐστι τἀληθῆ λέγειν. Ph. 1235.

Κερτόμιος *irrisione plenus.* κερτομίοις γλώσσαις Ant. 962 ch. De ingenio *procax.* κερτομίοις ὀργαῖς Ant. 956; ubi inferiores quidam codd. αις habent.

Κέρχνος *asperitas.* Est ex Inacho, quod declarat Erotianus p. 200: παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κερχνώδη ἀγγεῖα λέγεται τὰ τραχείας ἀνωμαλίας ἔχοντα, ὡς καὶ Σοφ. περὶ τῆς ἀποταυρουμένης Ἰοῦς φησίν [fr. Inach. 278]. τραχὺς χελώνης κέρχνος ἐξανίσταται. Emendavit Elmsl. Edinb. Rev. 17. p. 237.

Κέστρα [Lob. Rhem. p. 98]. κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων Aeg. fr. 21. Pollux 10, 160: καὶ κέστρα δὲ σφύρας τινὸς εἶδος σιδηρᾶς. De accentu universe Arc. p. 101, 24.

Κεῦθος *receptaculum.* κεῦθος νεκύων Ant. 818 an.

Κεύθω *occulto, recondo.* De *continendo in se:* νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ὅσα κεύθει OR 1229. εἴπερ τόδε κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος El. 1120 de urna cineres tenente. De *celando:* κρυφῇ δὲ κεῦθε Ant. 85. κακὸν τὸ κεύθειν Alead. fr. 100. σιγῇ κεύθειν Tr. 989 *tacere*, proprie silentio cohibere dolorem. Perf. κέκευθα usitatam habet *latendi* significationem, quam etiam praesens sibi vindicat: ita tamen ut neutrum dicatur, nisi de mortuis apud inferos agentibus. μητρὸς δ' ἐν Ἅιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν Ant. 911. Aristot. rhet. 3, 16 βεβηκότων, Clem. Alex. strom. 6, 2. p. 747, 30 τετευχότων ex hoc loco affert, ille ex memoria, hic vitiose. μήθ' οὗ κέκευθε μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις OC 1523, ubi κεκευθέναι *absorptum esse*, κεῖται *sepultum iacere* significant, quae lege consequentium inter se connectuntur, ut nihil abundet, quod deprehendisse sibi videbatur Elmsleius. Quem cum refutat ita Herm., ut diversum esse dicat locum tumuli ipsum et regionem, in qua situs tumulus sit, argutatur. Satis enim nota illa regio, ignotus locus ipse. — ὁ δὲ θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς OR 968. παρ' Ἅιδᾳ κεύθων Ai. 635 ch. εἰ ξένος ... κέκευθεν El. 868 m. Haec Sophoclea et unum Aeschyli exemplum collegit eius usus Musgr. ad OR 968; adde Brunck. ad Eur. Bacch. 1041. Valck. ad Herod. 3, 119. Quos praeterea Matthiae Gr. Gr. 2. p. 934 not. y memorat de formis activis pro passivis agentes, miscent diversissima omnes. Iam Hom. hymn. Cer. 452 ἔκευθε habet pro ἐκεύθετο dictum. Schol. OR l. c.: κεύθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται. καὶ ἐν Ἀντιγόνῃ (902) κ. τ. λ.

Κεφαλή *caput.* τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν ῥίπτει θερίσας Ai. 238 an. De tono notavit EM p. 552, 28. Arc. p. 108, 23, quorum fons Herodian. π. μ. λ. p. 39, 1. (I p. 954.)

Κεφαλλήν *Cephallenius.* ὦ ξένε Κεφαλλὴν Ph. 791. χὡ Κεφαλλήνων ἄναξ Ph. 264. Ne simplici scribatur λ, diligenter cavit Eust. p. 1396, 6. Ducebant autem a Cephalo quodam nomen, EM p. 507, 26. schol. Il. β 631. Steph. Byz. v. Κράνιοι. Cf. Muetzell. de em. theog. Hesiod. p. 450. Acuitur sec. Arc. p. 9, 1 in prioribus parum distincte docentem, ita tamen ut eorum quae in λην exeunt, solum Ἕλλην excipiatur. Cf. Herod. π. μ. λ. p. 17, 1.

[Κηδαλίων n. pr. fabulae Soph. satyricae quae sic inscribebatur v. ap. Dind. fr. 304—309].

Κηδεμών *qui curam gerit.* τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών Ant. 549. πονεῖ δίχα κηδεμόνων Ph. 195 an. cf. Valck. ad Phoen. 431. De tono v. Arc. p. 14, 2.

Κήδευμα *affinitas.* Figurate *affinis:* ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα OR 85. — Eust. p. 583, 1. v. Valck. ad Phoen. 1498.

Κηδεύω *curo.* ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων OR 1323 m. Libri ἐμέ, φεῦ φεῦ in versus fine addito, quod cum metro adversari dicat Herm. et ἐμὲ τόν per se suspectum esse, violentissime refinxit ὑπομένεις· τυφλόν τε κήδευε. Sed metra congruunt si με scripseris c. Erf. et φεῦ semel cum Brunckio ponas: nam iterari in antistrophico φεῦ φεῦ debere propter οἴμοι strophici versus, quod dicit Herm., id vero nihil est. Schol. θεραπεύων interpretatus cum libris convenit. ἀεί σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα OC 750. κωτίλος ἀνὴρ ... κηδεύει πόλιν Phaedr. fr. 606, 4. De *mortuo sepeliundo:* ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας El. 1141. De *ineundo matrimonio:* αὐτὸς τοῦτο κήδευσον λέχος Tr. 1227.

Κήδομαι *sollicitus sum de.* μή του κηδομένου βροτῶν Ph. 170 ch. κεἴ τινος κήδει πέρι 621. εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου κήδει OR 1061. οἱ κηδόμενοι τοῦ Τελαμῶνος οἴκου Ai. 203 an. οἰωνοὺς τροφᾶς κηδομένους El. 1059 ch. πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι; 1327.

Κῆδος *affinitas.* προσλαμβάνων κῆδός τε καινόν OC 379.

Κηκίς. μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο κἄτυφε κἀνέπτυε Ant. 1008. Eorum quae in lexicis veteribus feruntur, Hesychio, Suid. Phot. p. 161, 4. EM p. 510, 53. Bekk. An. p. 271, 26 unum Hesychii ἀτμίς huc facere videatur. Sed iure Musgr. observat, *vaporem fuliginosum* ad sensum loci minime convenire, ut *adeps* potius *liquefactus* intelligendus sit. Ea explicatio firmatur ab Eust. p. 680, 24: ἠρεμαίαν δὲ σημαίνει ἀνάδοσιν (verbum κηκίω), ὡς δηλοῖ καὶ τὸ μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο παρὰ Σοφοκλεῖ· ἡ γὰρ τηκομένη κηκὶς οὐκ ἂν ὑψοῦ ἀναπηδῴη. ἡ δὲ τοιαύτη ἀπὸ τοῦ καίειν δοκεῖ λεχθῆναι, καιομένη

γὰρ ἐτήκετο. Cf. p. 955, 64. De ultima syllaba et accentu v. Spohn. comm. de extr. Odyss. parte p. 171. cf. Reg. de prosod. p. 447 Herm. (I p. 955.)

Κηκίω. *scaturigine emico.* Quid sit, explicatum in κηκίς. στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα Ph. 784. Affert Eust. p. 806, 55. *Passive:* τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων Ph. 696 ch. Hunc passivum usum idem Eust. tetigit l. c. Explices ἀναδιδομένην ἠρέμα. Quod schol. Rom. scribit: παρὰ τὸ· μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα, quae Homeri verba sunt Il. η 262, rectius in v. 773 cadunt. Ἀνακηκίω active dictum certe a cadentis aetatis poetis ostendit Wernick. ad Tryphiod. p. 293. Ceterum ι producitur contra Homericum morem, ut erraverit Passov. certe in prima lexici editione.

Κηλητήριον *delinimentum.* ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον τῆς Ἡρακλείας Tr. 575 cf. Musgr.; et Valck. ad Ammon. p. 222.

Κηλίς *macula.* Proprie *de sanguine:* κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν El. 446 v. ἐκμάσσω. Tralate de *labe turpitudinis calamitosa:* τοιάνδε κηλῖδα συμφορᾶς OR 833. Brunck. ineptam hypallagen comminiscebatur, quem refutavit Schaef. — τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν OR 1384. ᾧ τις οὐκ ἔνι κηλὶς κακῶν ξύνοικος; OC 1134. De forma et mensura ultimae syllabae v. Spohn. comm. de extr. Od. parte p. 171. cf. Reg. prosod. p. 447 Herm.

Κημός. ἦν παρόμοιος χώνῃ, ὡς καὶ Σ. ἐν Ἰνάχῳ (fr. 260)· ἐν αὐτοῖς δὲ τούτοις ἐστὶ καὶ τὸ δέλεαρ, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς παρατιθέμενος τὰ Σοφ. ἐκ ποιμένων (fr. 449 b) κημοῖσι πλεκτοῖς schol. Ar. Eq. 1147. Non satis clarum est, utrum *fiscellam* dixerit Soph., an *vas vimineum*, *camum*, cuius usus in Atheniensium inprimis erat iudiciis, an denique λινοῦν περίβλημα, ὃ περιτίθενται οἱ ἀρτοποιοὶ περὶ τὸ στόμα καὶ τὰς ῥῖνας, Eust. p. 1960, 4—8. Plura v. ap. Hesych. in v. et ap. Intpp. Aristoph. l. c. Tonum notavit Arc. p. 59, 14.

Κήναιος *Cenaeus.* Κηναίῳ Διί Tr. 238. ἀκτὴ ... Εὐβοίας ἄκρον Κήναιον 753. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν 993 an. [Ap. alios scriptores est Κηναῖος].

Κῆπος *hortus.* Non dicitur nisi figurate. τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμων fr. Aeg. 19, 1. Φοίβου παλαιὸν κῆπον Orith. 655, 3. v. παλαιός. ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι μόνον εὐδαίμονας ὄλβους Ion. 298. Tonum notavit Arc. p. 66, 19.

Κήρ. Plurali numero *Parcas* significat: Κῆρες ἀναπλάκητοι OR 472 ch. *infortunia:* μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ βροτοῖσιν οὔτε Κῆρες Tr. 133 ch. κῆρες: συμφοραί Hesych. — Ita κήρ Philoctetae calamitas est, morbus pedis: νοσῶν ἀνὴρ κῶλον παλαιᾷ κηρί Ph. 42. κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν 1166 ch. *Malum* universe significat: ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή Tr. 454 *ignominia turpis.* [schol. μερίς, κλῆρος, μοῖρα, τύχη.] De accentu monent EM p. 511, 22. Arc. p. 125, 10 uterque a κῆρ *cor* distinguendo; cf. schol. Il. δ 46. (I p. 956, 4.)

[**Κηρίωμα: ὁμίλημα (f. ἡ λήμη). ἔστι γὰρ τὸ κηρίον ᾧ προσεικάζει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Φινειδῶν. Hanc Hesychii gl. pertinere ad Soph. Phineum probabiliter coniecit Dobr.]

Κηρόπλαστος *de cera factus.* μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον Polyid. fr. 464, 5. v. ὄργανον.

Κήρυγμα *edictum.* τῷ κηρύγματι ἐμμένειν OR 350. φασὶ πανδήμῳ πόλει κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγόν Ant. 8. κοινῷ κηρύγματι πέμψας 162 an. i. q. μεταπεμψάμενος. τὰ σὰ κηρύγματα 454. *Praeconis edictum* s. *publica denunciatio* accuratius significatur: ὅτ' ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων δρόμον προκηρύξαντος El. 683.

Κηρύκειος *quod praeconis est.* EM p. 511, 52. κηρύκειον. ἔστι προσηγορικὸν καὶ σημαίνει πᾶσαν ῥάβδον κήρυκος. ἔστι καὶ κτητικόν, σημαῖνον τὸ τοῦ κήρυκος, ὡς π. Σοφ. γράμμα κηρύκειον (fr. inc. 897). cf. EG p. 323, 23.

Κῆρυξ *praeco.* ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν κῆρυξ OR 753. κῆρυξ τε κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς ξυνηντίαζον 802. θροεῖ Λίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα Tr. 189. κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκεῖος Λίχας 757. χαίρειν τὸν κήρυκα προυννέπω Tr. 227. πλείους κήρυκας λαβών Ai. 1115. — Tralate: αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι OC 1511. ὄρνιθα καὶ κήρυκα καὶ διάκονον Antenorid. fr. 141. cf. ἄγγελος. — υ obliquorum casuum produci certum. Idemne nominativo fiat, unde et inflexus pendet acutusve primae syllabae tonus, etsi controversia nulla esse debet, magna tamen mota est. Sunt enim, qui secundum Herm. de em. r. gr. Gr. p. 71 et OR 753 penacuant, quod ita ratio postulare videatur; in his Buttm. gr. 1. p. 170. Sed neque quomodo grammatici omnium celeberrimi Apollon. et Herodian. ap. Const. Lasc. lib. 3, EM p. 511, 42, cuius verba etiam ap. Draconem accurate scripta exstant Choerob. ad Theodos. p. 1429 Bekk. Gr. Hermanni p. 423. Arcad. p. 19, 2, et de φοῖνιξ, quod consensu cum κῆρυξ componitur, etiam Eust. p. 1557, 57 rem tam audacter fictam proferre potuerint, nec quomodo, qui tam diligenter παράδοσιν sequebantur, velut Herodianus, ab ea potuerint desciscere, neque quo artificio vulgi pronuntiationem pro Attica venditare, quae Hermanni sententia est, potuerint, denique quomodo rationem suam tam fidenter regula posita firmare ausi sint, quam Choerob. et Priscian., nemo intelligit, nisi qui linguae et usui nihil tribuens omnia secundum parum adhuc perspectae analogiae legem diiudicat. Sic enim Priscian. 7, 43 [I 323 Htz.]: *Oportet autem scire, quod Graeci i et y ante x breves esse volunt, etiamsi in obliquis producantur, ut* φοῖνῖξ φοίνῖκος, βόμβῦξ βόμβῦκος. Choerob. fol. 245 κανὼν ἔστιν ὁ λέγων ὅτι τὸ ι καὶ υ πρὸ τοῦ ξ φύσει μακρὰ οὐκ ἔστιν. fol. 123 τὸ ι καὶ τὸ υ πρὸ τοῦ ξ οὐδέποτε εὑρίσκεται φύσει μακρόν, χωρὶς εἰ μὴ λόγῳ ἀρχούσης παρῳχημένου. Etymol. et Draco: ἡ γὰρ ὀφειλομένη ἐν τῇ εὐθείᾳ μακρὰ μετῆλθεν ἐν τῇ γενικῇ. ὤφειλε δὲ καὶ ἡ εὐθεῖα ἔχειν μακρὸν τὸ υ. Ap. Hesych. et Suid. consensu scribitur κῆρυξ. Accedit, quod is tonus vel a libris praesidium habere intelligitur ex Boissonadi nota ad Philostr. Her. p. 275; quin et in OR 753 [κῆρυξ LA pr., κήρυξ a corr. manu]. Eandem rem in φοῖνιξ observabimus. Longe igitur praestat Hermanni et Buttmanni iudicio Schaeferi sententia ad Ph. 562 et ad Gnom. 215 prolata. Sed id quidem iam propter exempla a veteribus doctoribus allata certum videtur, υ non spectari nisi syllabarum finalium; iure ut scribatur κηρῦξαι.

Κηρύσσω. || *Praeconis ore edico.* τοιαῦτά φασι Κρέοντά σοι κἀμοὶ κηρύξαντ' ἔχειν Ant. 32. ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω 192. Respicit enim edictum idem, cuius ante Antigona meminit, de quo cum choro colloquitur. ᾔδης τὰ κηρυχθέντα 447 [ᾔδεις τὰ LA, unde recte ᾔδησθα Cobet]. εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω fr. inc. 764. — || *edico* universe. οὐ γὰρ

τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε Ant. 450. πικροὺς ἔοιγμεν ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι Ai. 1240; quod et primae significationis esse potest [pariter atque πολὺν δ' ἀγῶνα πάγξενον κηρύσσεται fr. Acris. 68, 1]. Simile est κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας El. 606 *publice me appella apud omnes qualem cupis*. — ‖ *indico*. εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών El. 1105 *si vis tibi genere proximam indicari*. ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε Ant. 87. τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει OR 737 *nuntius venit*. καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι πόθι παῖς ναίει ποτέ Tr. 97 ch. [in LA est καρύξαι:] atque eo accentu haud raro esse scriptum monuit Schaef. ad Hecub. Porsoni 528; imo defendit Goettling. ad Theodos. p. 238. — [In fr. Acris. 68, 1 olim ex Dind. coni. legebatur ἀγκηρύσσεται, cum in cod. Athen. 10. p. 466 b sit πάγξενα κηρύσσεται. Emendavit Nauck.]

Κηφισός fluvius. Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων (κρῆναι) OC 687 ch. Herm. Κηφισσοῦ, σσ ex litera gutturali ortum, ut in γλαύσσω, λεύσσω, defendens, non abiiciendum prius, quam vel γλῶσα et γλαύσω quis scribendum ostenderit. Lapidum et codicum fidem, qua nisus est Elmsl., ex omnibus libris praeter PB et T Vat. Farn. Κηφισοῦ scribens, quod iam Stephanus fecerat, item Osann. ad Marm. Elgin. p. 66, ego in ea testimoniorum veterum discrepantia non spreverim. [De accentu in ultima deque scriptura per σ simplex retinenda v. Lob. Prol. p. 413—415.] — De tono Arc. p. 77, 16.

Κιγχάνω v. κιχάνω. (I p. 958, 3.)

Κῐθαιρών mons. βοῆς ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος (ἔσται) OR 421. ἦν μὲν Κιθαιρών 1127. ἔνθα κλῄζεται οὑμὸς Κιθαιρών 1452. De structura verborum v. κλῄζω. — ὦ Κιθαιρών 1089 ch. ὦ metri causa cum Tricl. deleverat Erf. ἰὼ Κιθαιρών 1391. εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς 1026. τὸν Κιθαιρῶνος τόπον 1134. — Tonus periecticorum rationem sequitur: v. EM p. 513, 29. Arc. p. 15, 9.

[*] Κῐθᾰρίζω *fidibus cano*. τί σοι ὁ Ἀπόλλων κεκιθάρικεν; τὸ κεκιθάρικεν οἷον ἐμαντεύσατο, ὥς φησιν Αἰσχύλος ἐν Αἴαντι Λοκρῷ. Zenob. Prov. 6, 14. Recte Dind. suspicatur Sophocli tribuendum esse, estque ap. eum Ai. Locr. fr. 18. [κεκιθάρικεν est quoque ap. Macar. Prov. 8, 37, ἐκιθάρισεν ap. Plutarch. Prov. 1, 7. Indagato vitio recte ἐντεθρίακεν Nauck. v. ἐνθριάζω.]

Κῐκλήσκω *invoco*. τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω οἰνῶπα Βάκχον... πελασθῆναι OR 209 ch. σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον OC 1578 ch. [ubi iota ascripto est in LA κικλῄσκω ut in Venet. Il. κ 300 κικλῄσκετο].

Κίλλα nomen urbis. Κίλλαν τε καὶ Χρύσην Capt. fr. 38.

Κῐ́νᾰδος *bellua*. κ.: θηρίον. ὄφις Hesych. ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῄρου μ' ὅπου; Ai. 103 [vulpes: de versuto Ulixe]. ἐπίτριπτον κίναδος Andocides dixit de Myst. 4. p. 49 Reisk. Sed recte observat Lob. falso a Brunckio huc referri illud Etymologi p. 514, 9, ubi scriptum: τῷ κινάδει Σοφοκλῆς· καὶ ὑπεστρέψατο πανδημεὶ καὶ συνέμιξε τῷ κινάδει, quod vulgo inter incerta est CV. 110, 2 Brck. Sed ut illa ὑπεστρέψατο πανδημεὶ κ. τ. λ. certum est Sophoclis non esse, ita de dativo certe non recte dubitari videtur, ut duo eiusdem formae exempla, alterum Sophocleum, scriptoris nescio cuius alterum, in unum coaluisse putem.

Κινᾰ́κης. κινάκη: ὁ ἀκινάκης, κινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. inc. 899) EM p. 514, 27.

Κινδύνευμα *periculum*. ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τώμῷ κάρᾳ OC 564. ποῖόν τι κινδύνευμα; Ant. 42.

Κῑνέω. ‖ Proprie de loco *commoveo*. κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα Ph. 866. μηδέ σε κινησάτω τις Ai. 1181. τὸν λεύκασπιν ἄνδρα ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ Ant. 109 ch. *in celerem fugam vertens*. [OC 193 ch. ad πόδα κλίνῃς est in LA ab S γρ. κινήσῃς ascriptum.] Item de *armis admovendis* passive dicitur κινοῦνται λόγοι πρὸς ἄστυ Θήβης OC 1371. De procella: θύελλα κινηθεῖσα OC 1660. — ‖ tralate *excito*, *profero* de *re occulta*: κίνει (τἀκίνητα, arcana) μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων Ant. 1061. ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ OC 1526 i. q. τὰ ἄρρητα. De *voce*: κινῆσαι πατρὸς τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα OC 1276. λαμπρὸν ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων El. 18. De *dolore* et *malis* universe: μὴ κινήσῃς ἀγρίαν ὀδύνην πατρός Tr. 974 m. ἴδια κινοῦντες κακά OR 636. Denique de conviciis in aliquem iactandis est ἐγερτὶ κινῶν [κεῖνον LA] ἀνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις κακοῖσι Ant. 413, Schneider. olim in lex. ἐγερσικινῶν coniecerat. Illustratur illa vis verbi Wyttenbachio ad Plut de ser. num vind. p. 11 (t. II. p. 481 Lips.). — De foliis populi agitatis quamvis levissima aura Aeg. fr. 24 sic vulgo vitiose legitur: κἂν ἄλλο μηδὲν, ἀλλὰ τοὐκείνης κάρα κινήσῃς αὔραις ἀνακουφίζει πτερόν Brunck. κινεῖτ' ἐν αὔραις κἀνακουφίζει. Schneider. κίνησις αὔραισιν. Non definio. [κινεῖ τις αὔρα κἀνακ. πτ. suspicatur Dind. consentiente M. Schmidt.]

*Κίνησις v. κινέω. (I p. 959, 13.)

[Κίρκος i. q. κρίκος *circus*, accipitrum species. Κρίκος ... ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐν ὑπερθέσει κίρκος: ῥήξασα κίρκους παρὰ Σοφ. (fr. inc. 786) Cramer AO 1. p. 223, 11.]

Κισσήρης *hedera consitus*. Νυσαίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι Ant. 1132 ch. Accentus constat.

Κισσός *hedera*. κισσὸς ὡς ἀτενής Ant. 826 m. Aliter interpungit Musgravius, ἀτενής ut ad sequens πετραία βλάστα referatur. ἀναταράσσει εὐοῖ μ' ὁ κισσός Tr. 219 ch. v. ἀναταράσσω. τὸν οἰνῶπ' ἀνέχουσα κισσόν OC 674 de luscinia, v. ἀνέχω. De tono Arc. p. 76, 4. Schol. Ven. et Eust. ad Il. ω 86.

Κίστη *cista*. καλυπταὶ κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς Rhizot. fr. 479, 5. Tonum notavit Arc. p. 114, 24.

Κιχᾰ́νω *consequor* necessitate vel consilio, *nanciscor* forte. Illa potestate praeditum est: *μέχρις μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ Ai. 571 [secl. Elmsl.]. μολὼν χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω 657. εἴ τι μοῖρα μὴ κιχάνει OC 1450 m. *nisi aliquid fatale accidit*, v. Hermann. Aliorum interpretationes omitto; partem veri scholiasta vidit. Hac vero: ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου κιχήσεταί μου καὶ κατορθοῦντος φρένα; OC 1487. Genitivus absolutus est, subaudiendumque ad verbum με. μητρῴαν δ' ὅπου κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων OR 1257. — Cum prima syllaba haud dubie corripiatur, produci autem propter metrum videatur necessario OC 1450, dudum Herm. de em. r. gr. Gr. p. 60 coniecit κιγχάνει [rec. Dind.]. Librorum LB PA κιχάνει, correctioni aliquid momentum fortasse accedet ex LA, in quo pr. τυγχάνῃ, ab eadem aliave antiqua correctum manu κιχάνῃ. Eadem scriptura opus Aesch. Cho. 620. Eur. Hipp. 1444. Alc. 480.

Hec. 603. Hesychii auctoritas ultimum scrupulum eximit: κιγχάνειν: εἰσπράττειν, λαμβάνειν· κιγχάνω: τυγχάνω: cf. Eust. p. 1525, 10. Buttm. Gr. Gr. 2. p. 167. Wellauero vero ad Aesch. Cho. l. c. (613) notum est Atticis primam produci.

Κίων *columna*. δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης Ai. 108. ἄνω κίονι δήσας 240 an. [consuetus enim is alligandis noxiis locus v. Lob. ad Ai. 108]. De tono Arc. p. 18, 5 cf. EM p. 514, 54, unde discitur tonum participii κιών, cum substantive diceretur, veteribus retrahi visum esse, quod disertus testis firmat Eust. p. 32, 10. [De genere v. schol. ad Ai. 108. Pind. Ol. 1, 10.] (I p. 960, 4.)

Κλαγγάνω *vocem edo*. ὅπου τις ὄρνις οὐχὶ κλαγγάνει fr. inc. 782, 4.

Κλαγγή *sonitus* i. e. *cantus*. ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά Tr. 207 ch. εὐχήν male schol. interpretatur. Locutionem memorat hinc Eust. p. 793, 3. Tonum notavit Arc. p. 104, 20.

Κλάδος *ramus*. ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι OR 3. τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους 143. Suid. v. ἱκτῆρας. De accentu v. Eust. p. 677, 13. 1400, 18. cf. Arc. p. 129, 13.

Κλάζω *vocem edo*. Non dicitur nisi de *avibus*. τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις OR 966. ὀξέα κλάζων αἰετός Ant. 112 an. ὀρνίθων κακῷ κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ 1002. ἰκτῖνος ὡς ἔκλαγξε fr. inc. 890. ap. Choerob. B. p. 902 [et EM p. 470, 103, sed eius cod. Havn. ἔκραξε ut] Zonar. p. 1100 v. ἐκκράζω.

Κλαίω s. κλάω *ploro*, *queror*, quae significationes satis discerni non possunt. || κλάω, τέτηκα, κάπικωκύω πατρὸς δαῖτα El. 283. εἴπερ τι κλάεις τῶν Ὀρεστείων κακῶν 1117. 'κλαε δ' ὀργάνων ὅτου ψαύσειεν Tr. 905. ἔκλαεν ἡ δύστηνος 909. ἐς δὲ γούνατα πατρὸς πεσοῦσαι 'κλαον OC 1608. λύγδην ἔκλαον πάντες 1621. μελέαν πάθαν κλαῖον ματρός Ant. 980 ch. κλάων ὁθούνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἅμα ὠρφανισμένος βίου Tr. 941. βέβρυχα κλάων 1072. εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακά Scyr. fr. 501, 1. ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν ib. v. 3. πενθοῦσα καὶ κλάουσα τὴν πάρος φόβην 587, 10. οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα El. 285. ὅπως ἐμαυτὴν κλαύσω κἀποδύρωμαι 1122. — *Medii* aoristus *apud se deflere* significat: πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην Tr. 153. Sed *perfectum*, cuius participium solum legitur *gravis* videtur *luctus multarumque lacrimarum* significationem habere, nec tamen ut sit nostrum *verweint;* id enim eum significat, cuius in vultu et facie fletus vestigia cernuntur. Non probo igitur Matthiaeum in gr. Gr. 2. p. 931, iam quod passivi dicit esse κεκλαυμένος, nec Schaeferum ad Plut. t. 4. p. 412. ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἵξεσθε OR 1490. Notavit de participiis κεκλαυμένος et δεδακρυμένος Abresch. ad Aesch. Cho. 455. Poetis tribuit EG p. 311. extr. — [πρόσωδα μέλεα τάδε σε κλαίομαι fr. Thamyr. 228 est ap. gramm. Ambros. τὰ δ' ὅσα κλύομεν ap. schol. Hephaest.] — || Κλάειν, ut *plorare*, de eo, qui *malo* et *poena mactatur*, dici solet. Soph. non usus est nisi participio praesentis. κλάων δοκεῖς μοι ἁγηλατήσειν OR 401. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς 1152. κλάων φρενώσεις Ant. 754 *cum tuo magno malo*. — || Superest, ut de scriptura agatur. κάω κλάω ἐλάα consensu grammaticorum Atticis tribuuntur propria. Apollon. de adv. p. 600, 27. Moeris p. 201, 24 Bekk. EM p. 31, 49 sec. Orionem. Eust. p. 28, 31. v. Hemst. ad Ar. Plut. 612. Piers. ad Moer. l. c. Intpp. Greg. Cor. p. 75. Dorvill. ad Charit. p. 288. Et ap. Aristophanem iam omnium consensu ea scriptura obtinet, nec de Platone et recentiore Atticismo dubitari videtur posse, quidquid propter librorum dissensum dicat Schneider. ad Plat. Rpubl. 10. p. 614 E. Aliud est in tragicis [v. G. Dind. in Th. LGr. 4. p. 1598 C, qui cautum, B. Gerth. de dial. tragg. p. 203—208, qui sobrium ea de re tulit iudicium. Adde N. Wecklein. curae epigr. p. 62—65]. Epicum morem καίω κλαίω ἐλαία scribendi praeter Blomf. ad Aesch. Ag. 17 inprimis Herm. est secutus, v. eius praef. ad Ai. ed. 1, item Elmsl. ad Bacch. 757; sed is sententiam mutavit in OR κλάειν scribens: nec speciosa deest defensio, πράττω scilicet et θάλαττα Attica dici, sed non esse tragicorum. Contra sensere Pors. [praef. ad Hec. p. 4. Bast. ad Greg. Cor. p. 347. Gaisf. ad Markl. Suppl. p. 75] et Matthiaeus, hic ad Hecub. adnotans v. 209, quem mirum tamen etiam κλᾴειν non sprevisse Hel. 1190 dudum damnatum a Dorvillio et Piersono l. c. Illud interest, quod πράττω et similia perraro in uno alterove libro reperiantur, κλάω et κάω minime infrequentia sint. De Thucydide vide Poppo. not. crit. ad 2, 49. [LA in Aeschyli fabulis decem locis exhibet per αι scriptum, uno Suppl. 925 κλάεις: ex reliquis libris solus PA κλάειν Sept. 1067 an. In Sophoclis duodecim locis constanter αι servat LA. Euripidis libri Marcian., Vatic., Havn. in triginta tribus locis uno Hec. 840 κλάοντ' simplici vocali. Dind. vero tragicis κλάειν ubique restituendum esse censuit. [Cum nullo demonstretur argumento, libros secundum Atticistarum praecepta, quod saepe inculcavit Herm., correctos esse potius, quam probae et antiquae scripturae subrogatam sexcenties esse pravam et vulgarem, mihi quidem maxime probatur scriptura μονόφθογγος, ita tamen, ut alteram canticis servandam ducam. De melicorum poetarum usu v. Renner. de dial. lyr. p. 171.]

Κλαῦμα *ploratus*. ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα Ph. 1260 v. ἔχω. τούτων τοῖσιν ἄγουσιν κλαύμαθ' ὑπάρξει Ant. 932 an. Locum transpositis verbis refinxit Brunck.: βραδυτῆτος ὑπὲρ κλαύμαθ' ὑπάρξει.

Κλαυστός *deflendus*. οὐ κλαυστὰ δ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα OC 1360 [in LA et m. pr. et S per στ,] LB PT Farn. et Tricl. κλαυτά [quod recep. Dind.]. Discrimen inter κλαυστός et κλαυτός nullum esse, quod Hermanno visum, ex compositis ἄκλαυστος πάγκλαυστος πολύκλαυστος s. ἄκλαυτος πάγκλαυτος πολύκλαυτος intelligitur. v. ἄκλαυστος.

Κλεῖθρον v. κλῆθρον. (I p. 962.)

Κλεινός *clarus*, *nobilis*. || De *homine*, inprimis *regia stirpe* et *heroibus*. ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης Ph. 575. ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος OR 8. ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα 1207 ch. κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσα Ant. 817 an. κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν 861 m. ὁ κλεινὸς Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς Tr. 19. ὁ κλεινὸς Αἴας Ai. 216 an. ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε; El. 1177. Cum irrisione, de qua Piers. verisim. p. 223. Matth. ad Eur. Herc. f. 38: σὺν δ' ἐποτρύνει ὁ κλεινὸς αὐτῇ νυμφίος El. 300. — || De *re*, et quidem *urbibus* et *locis nobilibus*: κλεινὴν Εὐρύτου πόλιν Tr. 750. ὦ κλεινὰ Σαλαμίς Ai. 596 ch. κλειναί τ' Ἀθῆναι 861, velut ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις Camic. fr. 300, 2. Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός El. 8. ἁ κλεινὰ γᾶ Μυκηναίων El. 160 ch. τὴν βεβακχιωμένην βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν fr. inc. 782, 2.

De hoc genere tragicis inprimis dilecto v. Valck. ad Phoen. 1746. — Iam de aliis promiscue: τὰ κλεινὰ τόξα Ph. 654. τὰ κλεὶν' αἰνίγματα OR 1525. κλεινὸν ἔπος Ant. 621 ch. *dictum multum celebratum.* Μεγαρέως κλεινὸν λέχος [λάχος Dind. c. Both.] 1303. εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος El. 681. τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος στράτευμα 694 ap. Thom. M. v. πρόσχημα plerique codd. κοινόν. De accentu et certo constat et notavit Arc. p. 63, 22.

Κλέος *fama, laus.* Priore significatione legitur: οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος ᾔσθου ποτ' οὐδέν; Ph. 251. Sed de laude et gloria dicitur: κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν 1347. πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον Ant. 502. πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος Ai. 769. ὅταν ἔργοισι σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος El. 60. ζώσαιν θανούσαιν ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος 985. μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος fr. inc. 675, 2.

Κλεπτέος celandus. τόδ' οὐχὶ κλεπτέον Ph. 57. v. κλέπτω.

Κλέπτης tralate *fraudulentus.* κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς ηὑρέθης Ai. 1135. Versum illustravit Casaub. ad Athen p. 46.

Κλέπτω. ‖ Proprie surripio. ὅταν παρῇ κλέψαι τε χἀρπάσαι βίᾳ Ph. 644. χὤτε μου τὰ τόξ' ἔκλεπτες 1272. ἥτις ἐκ χερῶν κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου El. 297. χεροῖν κλέψασα ταῖνδε 1133. κλέπτων ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῇ inc. 669, 1. — ‖ Tralate de omni *facto clandestino* aut *fraude*, cum honesto tum malo sensu. δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς El. 37 *iustam vindictam dolo persequi.* ὅπως λόγῳ κλέπτοντες ἡδεῖαν φάτιν φέρωμεν αὐτοῖς 56. εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς Ai. 189 ch. *mendacia subornantes proferunt.* πόλλ' ἂν κακῶς λάθρᾳ σὺ κλέψειας κακά 1137. Schol. rec. ἤγουν μετὰ κλοπῆς ἐργάσαιο λάθρα. σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ ἐχειροῦ OC 1008. V. Stallb. ad Plat. Rpubl. 1. p. 334 A. — ‖ Haud raro est *fallo* simpliciter, non tam dolo, quam forte et casu. εἰ μὴ συμφοραὶ κλέπτουσί με Tr. 243. Schaefer. explicat: *si de calamitate earum recte iudico.* Non rectius Apitz. illi rationi articulum omissum obstare perperam opinatus, quasi non centies is apud tragicos desideraretur, ubi prosae orationis usu requiritur: *si modo de ullo infortunio satis iudicare possum.* Hoc dicit Deianira, *nobiles illas et generosa stirpe sibi videri, nisi calamitatem miseratione decepta forte honestius quam oporteat de illis iudicet.* — θεοῖσι κλέπτομαι Ant. 1218 *divinitus fallor.* εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα Ant. 681. Sic correctum in aliquot libris pro κεκλήμεθα, quod est in LA: in aliis c. gl. παρετράπημεν est κεκλίμεθα, quod Moschop. dictt. Att. post. v. κλύδων [producto iota defendere studet. Sed recte schol. εἰ μὴ τῆς φρονήσεως ὑπὸ τοῦ γήρως σεσυλήμεθα, λέγειν φρονούντως δοκεῖς περὶ ὧν λέγεις]. Schaef. olim coniiciebat βεβλάμμεθα, non tamen ut id reponi vellet, recte explicans vulgatam ex v. 1218, quod schol. interpretatur ἢ ἀπατῶμαι ὑπὸ τῶν θεῶν. V. Wyttenb. ad Plut. de disc. adul. et amic. p. 63 D (t. I. p. 388 Lips.). (I p. 963, 21.)

[**Κλέω *inclutum, notum facio* i. q. κλείω. Nunc ex Musgr. emendatione scripsit Dind. ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλατίδες κλέονται Tr. 639 ch. *celebrantur.* LA καλέονται, Herm. καλεῦνται. V. de eo verbo Monk. ad Eurip. Alc. 459 (Dind. ad 447).]

Κληδών ‖ *fama.* Hesych.: κληδών: κλέος, δόξα, φήμη. Hoc postremum *omen* spectat, ut ap. Phot. 169, 12 κληδών, φήμη, μαντεία. — οὗ μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε διῆλθε Ph. 255. τί δῆτα δόξης, ἢ τί κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίγνεται OC 258. — ‖ *omen* inprimis ex *effatis fortuitis* ductum. v. Wyttenb. bibl. cr. 3. p. 60. schol. Il. α 106. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόνα El. 1110 vocabulo ad id quod Electra clamaverat οἴμοι τάλαινα spectante. — Scriptura cum ι falsa est, etsi a κλῄζω duci vult Eust. p. 1497, 49; ipse secum pugnans, qui alio loco ex κλεηδών epicum κληηδών productum memorat p. 1840, 26. Recte EG p. 294, 46 a κλῶ s. potius κλέω repetit, unde et καλεῖν et κλέος dicantur; et sic iudicavit Herm. ad Eur. Alc. 325.

Κλῄζω *appello.* Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται OR 733. κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλῄζετο 1171. Ἀσία μὲν ἡ συμπᾶσα κλῄζεται Mys. fr. 360, 1. Adsignificatur *nobilitandi* vel *insignem reddendi* notio: ὡς δὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει OR 48. ἔνθα κλῄζεται οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος 1451 non simpliciter *ubi est, qui meus Cithaeron dicitur*, ut Schaefer. exposuit ind. Graec. ad Greg. Cor. p. 986, sed *ubi meis fortunis nobilitatus Cithaeron situs est.* ἔνθα κλῄζεται θυτήρ Tr. 659 ch. Invidiose dicitur cum Iovis vituperatione οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι πατέρες τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη 1268 an., quod immotus Herculis calamitatem adspiciat. — ι subscribi certum est: EG p. 294, 45. Eust. p. 907, 33. 1497, 52. (I p. 964, 4.)

Κλῇθρον *claustrum.* ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα OR 1262. βοᾷ διοίγειν κλῇθρα 1287. κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε διοίγεται 1294. κλῇθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης Ant. 1186. κλῇθρον γὰρ οὐδὲν fr. inc. 673, 2. [q. l. Stobaei 41, 3 quidem libri omnes κλεῖθρον habent: sed antiquam scripturam retinuerunt OR 1262 Flor. Γ Δ LA m. rec., 1287 LA pr. schol., 1294 LA pr., Ant. 1186 LA LB.] Certum est κλῄς, κλῄω κλῇθρον dixisse Atticos et veteres quidem, tragicos et Thucydidem. Phot. p. 168, 13: κλῇσαι οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν, οὐ κλεῖσαι, καὶ κλῇδα· οὕτω καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Θουκυδίδης. Eust. p. 50, 24: κατὰ τὴν παλαιὰν καὶ αὐτὸ Ἀτθίδα τὸ η μετὰ τοῦ ι ἔχει. Photium, ut solet, expressit Suid. v. Κληίδα (scr. κλῇδα) οὕτω καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Θουκυδίδης. Et profecto sic ratio sermonis iubebat ex vetere Ionica dialecto derivati, in quo perpetuum κληίς est. Hanc scripturam secuti sunt Pors., Matth., is quidem non satis constanter, Herm., in ultimis fabulis a se editis etiam Elmsl., alia professus ad Bacchas v. 757; κλείς, κλεῖθρον, κλείω perinepte defenderunt quidam, velut Monk. ad Eur. Hippol. 500, Valckenarii ad Phoen. 268 observatione, Euripidem κλεῖθρον scripsisse videri, eo abusi, ut ne potuisse quidem aliter affirmarent, quippe vocalibus η et ω Euclide demum Archonte in usum introductis. Nam si Euclide archonte in tabulis publicis et inscriptionibus primum η et ω scribi coeptum, literarum pridem inventarum usus haud dubie per multos iam annos apud homines privatos obtinuerat, ut ne illud quidem verum sit, quod Matth. ad Phoen. 64 alterius sententiae patronis verum esse concedit, Euripidem κλεῖθρον κλείω scripsisse videri, pronuntiasse κλῇθρον, κλῄω. Concidit igitur, quod post Valckenarium Koen. ad Greg. p. 100 et Monk. l. c. affirmarunt, recentioris hoc esse Atticismi et libros scriptos secundum grammaticorum praecepta hic illic videri correctos. Sic si agas, confidenter omnis barbariei patrocinium suscipias. Nam profecto centies in contrariam partem peccatum, non a grammaticis, sed a librariis, formas sibi notas igno-

tis et antiquatis substituentibus, ut iure mirere, tot locis veteris et genuinae scripturae relicta esse testimonia. De Soph. partim vidimus, partim notavimus in ἀποκλῄω et ἐγκλῄω. Ap. Euripid. [certa sunt κλῄς Bacch. 448. Med. 1314. Tr. 493. κλῄω Bacch. 653. Hel. 977. Herc. F. 997. Rh. 304. Ph. 865. κλῇθρον Hel. 860. 1180. Herc. F. 332. 1029. Hipp. 577. IA 149. 345. IT 99. 1304. Or. 1366. 1551. Ph. 114. 261. κληδοῦχος Hipp. 541. IT 131. κληδουχεῖν Herc. F. 1288. IT 1463 sed per ει scripta κλείω And. 502. ἐγκλείω Hec. 1284. κλεῖθρον And. 951. Hel. 288. Hipp. 808. Or. 1567. 1571. Ph. 64. 1058. fr. Er. 364, 20 v. B. Gerth., de Gr. trag. dial. p. 218 sq.]: in Hecuba v. 487 Flor. 10 ξυγκεκλιμένη, non ortum illud, ut Matth. putavit, ex ξυγκεκλειμένη, sed ex ξυγκεκλημένη, unde male ab ipso editum ex reliquis ξυγκεκλεισμένη, emendatius ab Herm. scriptum; et ipse retractavit Matth. ad Androm. 495. Ap. Aeschylum κλῇδας vulgo scribitur sine dissensu ullius libri, κλῄθρων oportuit ex Mediceo Sept. 396, ut κλῇσαι Pers. 723, ubi Med. κλῄισαι, κεκλημένην Suppl. 956, ubi Med. κεκλημένην, [scripto ϊ super η, unde alii] κεκλιμένην. Haec expendere usitata sibi ἀκρισίᾳ Wellauerus neglexit. De Aristophane [v. quae collegit N. Wecklein. curae epigr. p. 66]. In Thucydide secundum codd. idem plane constat sec. Popponem Proleg. I. p. 212 et not. crit. ad 2, 93. 94. 4, 8. 75. 5, 71. 6, 64. In Xenophontis libris, nec refragor in eo scriptore, nimis saepe διφθόγγως scriptum observat Krueger ad Dion. Hal. Historiogr. p. 138, quam ut possit expelli. Denique in oratoribus, qui recentioris aetatis sunt, ea scriptura nihil habet offensae, sed quod ne ap. Andocidem quidem ullum veteris reliquum vestigium est, Bekkeri negligentiae illi tribuendum, secundum quam perpetuo γίνομαι et γινώσκω edidit, ne monito quidem lectore, quasi ne unum quidem aut alterum librum verae scripturae tenacem fuisse credibile sit. De Platone paulo superstitiosius iudicat Schneiderus ad Civ. 8. p. 560 c, uno et altero loco κλῇσαι quasi precario ferri concedens, quanquam ne apud hunc quidem vestigia desunt veterem scripturam testantia. Quin quod Theodos. Bekk. p. 1020, 25 damnat κέκλεισμαι, omnibus Graecis receptum κέκλειμαι dicens, dubito an ad κέκλημαι potius nos ducat, quamquam diphthongum tuetur Choerob. cod. Barocc. 50. In EG duorum doctrina plane contraria reperitur. p. 325, 50 κλείω probatur propter ductum inde κλοιός: p. 326, 48 κλῇθρα his verbis: ἀπὸ τοῦ κλεῖς γέγονε κλῇθρα. ἢ ἀπὸ τοῦ κλείω κλείσω· τὸ κλείω δὲ οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ η καὶ ι γράφουσι, ἐξ οὗ (καὶ) τὰ κλῇθρα διὰ τοῦ η καὶ ι γράφεται. Vides κλῇθρον non Ionum dici, sed Graecum. Etiam ap. Thomam p. 521 (216, 12 Ritschl.) κέκλεισμαι et κέκλειμαι ἄνευ τοῦ σ iuxta probantem, cum cod. Basil. κέκλημαι habeat, κέκλημαι scribendum. (I p. 966, 14.)

Κληματόομαι *palmites gigno.* λαμπρᾶς ἔσω κεκλημάτωται χλωρὸν οἰάνθης δέμας Thyest. fr. 239, 4 *vitis.*

Κλῆρος. κλῆρος ἐνθάδ᾽ οὐκ ἐπάλλετο Ant. 396. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθεὶς Ai. 1285. ὅτ᾽ αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς κλήροις ἔπηλαν El. 710. Eust. p. 419, 2. Est *sorte loca assignarunt, ubi consisterent.* [κλήρους Dind. c. Wunder. q. v.] Tonum notavit Arc. p. 68, 6.

Κληροῦχος *compos.* μητέρα, πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον Ai. 508. Schol. μέτοχον, κεκληρωμένην, κλῆρον ἐσχηκυῖαν.

Κλῄς *clavis.* [De recta scripturae ratione v. κλῇθρον.] ὧν καὶ χρυσέα κλῂς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε προσπόλων Εὐμολπιδᾶν OC 1052 ch. Verba sic ostendit esse componenda Herm.: ὧν καὶ ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε χρυσέα κλῂς ... Εὐμολπιδᾶν: *clavis qua Eumolpidae antistites taciturnitatem initiatis imponunt.* Libri in κλῄς consentiunt [nisi quod κλη.ης LA pr., in quo κληειης videtur fuisse]. De sententia v. Lob. Agl. 1. p. 36. — *clavicula:* παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κληδός Tr. 1035 m. [κληΐδος LA sine accentu, quod utrum κλῇδος an κλειδός sit, diiudicari nequit: ceteri codd. κληῖδος qui accentus trisyllabae convenit formae]. De tono notavit Arc. p. 92, 24.

Κλῄω *claudo.* βλέφαρα κέκληταί γ᾽, ὡς καπηλείου θύραι Phin. fr. 635. Brunck. κέκλεισται. [ψυχῆς ἀνοῖξαι τὴν κεκλημένην πύλην fr. Polyid. 467 b.]

Κλῖμαξ. ἦν δ᾽ ἀμφίπλεκτοι κλίμακες Tr. 521 ch. Schol. αἱ ἐπαναβάσεις, παρὰ τὸ ἄνω τε καὶ κάτω αὐτοὺς στρέφεσθαι ἐν τῇ μάχῃ· ἔστι δὲ εἶδος παλαίσματος ἡ κλίμαξ. — Hesych. κλίμακες: πάλης εἶδος. Idem significare κλιμακισμόν et verba κλιμακίζειν et διακλιμακίζειν, et meminisse eorum Pollucem 3, 155. Herm. adscripsit, qui rem inprimis apte illustravit ex Ovid. Met. 9, 51. Gravari vocabulum adnotat Arc. p. 18, 22, et primam produci ostendit Eur. Phoen. 1189. 1198 Pors. (I p. 967.)

Κλίνω (ῑ) *inclino.* De re movenda: ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα OR 1262. De corpore inclinando et applicando *passive* dictum: ὑπτία δὲ κλίνομαι δείσασα πρὸς δμωαῖσι κἀποπλήσσομαι Ant. 1188. τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ κλιθεῖσαν Tr. 1226. Hinc de terra habitata vel insessa: δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς Tr. 101 ch. ex Homeri usu desumtum Il. ε 709. ο 740. cf. Seidler. ad Eur. Troad. 819. [οὐδ᾽ ἔχω ὅπα πρὸς πότερα κλιθῶ Ant. 1342 m. Dind. ex bona Kayseri coni. pro πᾷ καὶ θῶ.] *Active:* πᾷ μου φαύεις; ποῖ κλίνεις; Tr. 1006 m. De flectendo gressu: μηκέτι τοῦδ᾽ ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς OC 193. De die inclinato et vergente: καὶ κλίνεταί γε (ἦμαρ) Thyest. fr. 239, 6 [sic olim: nunc bene refinxit locum Meinek., interpunctione versu separato, γλυκαίνεται τε κἀποπερκοῦται βότρυς. Nauck. volebat πεπαίνεταί τε]. De rebus humanis ad exitium ruentibus: ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια Ai. 131. — Extrito ν ι corripi, servato extra futura produci notum.

Κλισία *tugurium militare,* σκηνή dictum aetate post Homerum insecuta. ἐφάλοις κλισίαις Ai. 192 ch. μία δ᾽ ἐκ κλισίας ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω 1407 an. Accentum an secundum periecticorum normam poni oporteat, ambigi posse videtur, inprimis si cognatum κλίσιον consideres; nemo tamen notasse videtur.

Κλιτύς *clivus, iugum montis.* Hesych.: κλιτύς καὶ κλιτύες: τὰ ἀποκλίματα τῶν ὀρέων, καὶ τὰ καταφερῆ τῶν ὑδάτων. Eadem fere Apoll. Lex. Hom. p. 405. EM p. 519, 46. Gud. p. 328, 16 ex Apione omnes; ἀποκλίσεις τῶν ὀρῶν Schol. Ven. A ad Il. π 390, κλίματα ὀρῶν B L; τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων Eust. p. 1066, 15 veteres secutus doctores, recentiores enim a κλέτας ducebant, inque his Herodianus fuisse videtur. Τιρυνθίαν πρὸς κλιτύν Tr. 271. Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτύν Ant. 1145 ch. ι producitur; et ita legitime fieri EM demonstrat

p. 519, 46, per ει scribendum iudicans; diserte schol. Il. π 390 testatur, et non solum Sophoclea exempla ostendunt, sed etiam Eur. Hipp. 226. Alc. 592. Cycl. 27. Bacch. 388. Ultima ex lege ipsa quoque producenda esset, sed corripitur Ant. 1145. Tr. 271. Eur. Hipp. 226. Androm. 357 quae exempla Brunck. ad Hippol. l. c. adversum Valckenarium protulit, qui κλιτὺς ὅθι σοι pro ὅθεν σοι emendaturus erat, ne υ minus usitato more corriperetur. Observavit Monk. corripi υ tragicis, ubicunque sequente legatur vocali. Nam media voce ut in κλιτύων Alcest. 592 correptum haudquaquam a regula discedit. Alia contra Valck. collegerunt documenta Schaef. mel. cr. p. 73. Wernick. ad Tryphiod. p. 291. Iacobs ad Anthol. Pal. 3. p. 862. Spitzner. de prod. brev. syll. p. 67. Tonum generatim notavit Arc. p. 92, 8. Schol. Il. π 390.

Κλονέω *agito.* καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ οὐδ' ὄμβρος οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ Tr. 145. ὁ τλάμων, ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται OC 1241 ch. ὣς καὶ τόνδε ἆται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι 1244 ch. Elmsl. κλονοῦσιν. (I p. 968, 3.)

Κλοπεύς *qui surripit.* κλοπεὺς ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων Ph. 77 *qui clam molitur.* φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς ἥρῆσθαι κλοπεὺς τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων Ant. 491.

Κλοπή *furtum* i. q. *fallacia*, *fraus.* κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγείς Ph. 1025 fallacia a Palamede Ulixi intentata significatur, quae res in Cypriorum carmine exposita fuit. — *factum clandestinum.* ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι Ai. 248 ch. φεύγειν διὰ τῆς ξηρᾶς schol.

Κλύδων *fluctus.* Θρῄκιον κλύδωνα OR 197 ch. πόντιον κλύδωνα OC 1687 m. Hinc tralatum ad *procellam equestrem* in cursu quadrigarum: κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον El. 733. Explicat totum locum Suid. v. ἀνακωχεύειν et Zonar. p. 201. Et de *infortunio* hominem agitante: εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν OR 1527. De flectendo vocabulo notavit Herod. π. μ. λ. p. 9, 5 sed vitiose ibi scriptum κλυδών; de tono v. Arc. p. 11, 5.

Κλύζω *diluo.* πικρὰν πικροῖς κλύζουσι φαρμάκοις χολήν fr. inc. 733 ap. Plut. mor. p. 923 a (cf. p. 468 b. 463 f.) v. Abresch. Misc. Obss. nov. t. I. p. 81. Seidler. ad Eur. IT 1161. — De Ph. 688 v. κλύω.

Κλυταιμνήστρα n. pr. El. 1368. 1473. [De dubia Soph. fabula cognomine v. Dind. ad fr. 310.]

Κλυτός *clarus.* ἔκγονα κλυτᾶς χθονός. OR 172. In uno cod. Brunck. κλυτά reperit, ipsi non deterius visum, sed non convenit chori personae, quamvis conferat Schaefer. cum Ai. 375 m. ubi ἐν κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις. κλυτῶν ἐνάρων Ai. 177 ch. κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις Ἰταλίαν Ant. 1119 ch. de Baccho, cui vino ferax Italia inferior in deliciis. Verius enim de hoc loco existimasse videtur EM v. Κολωνεία. quam cuius longam adnotationem ne nunc quidem Herm. sustulit, Bothius. — De tono, ut in verbali, constat, et diserte testatur Arc. p. 19, 8.

Κλύω *audio.* De formis verbi, quippe cuius praesens et imperfectum solum reperiatur, dicere singulatim non attinet. || Proprie *auditu et auribus percipere.* ὡς τἀπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύοις [sic LA: κλύῃς Dind. ex apogr.] Ph. 24. ἦν τι καινόν, ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας, κλύῃς 53. οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων 86. ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων 688 ch. Libri κλύζων praeter Flor. Γ, in quo adscriptum γρ. κλύζων, et Vat. ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν 840 m. καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων 922. ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω; 976. κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην 1239. βούλομαι δὲ σοῦ κλύειν 1273. αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν 1412 an. ξύμμετρος γάρ, ὡς κλύειν OR 84 prope abest, ut audire possit. εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν 91. τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη κλύων δέχεσθαι 217. ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ 235. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη κλύων; 340. ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν; 429. σκόπει κλύων 952. τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν 1389. οὐ δὴ κλύω που τοῖν μοι φίλοιν δακρυρροούντοιν 1472. λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων 1517 sententia ab Erf. illustrata. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὔξαίμην κλύων; OC 41. πάντ' ἐπιστήσει κλύων 53. δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν 139 an. κλύεις, ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα; 165 ch. κλύουσά του 412. ἀλγῶ κλύουσα ταῦτ' ἐγώ 420. ὦ παῖδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων; 493. οὗ λόγων ἄλγιστ' ἂν ἐξανασχοίμην κλύων 1174. τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν 1176. ἅπαξ τὰ τοιαῦτ' οὐχὶ δὶς χρῄζω κλύειν 1208. ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους 1350. πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου 1406. κλύων τὰ τοῦδ' ἀνδρός, οἷ' ἐθέσπισεν 1427. μηδὲ λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν 1642. ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν 1766 an. λόγοις οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων Ant. 691. βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν κλύειν; 757. φωνῆς κωκυμάτων κλύει τις 1207. τοῦδ' ἐγὼ κλύων ἀπῇξα Tr. 189. πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν 197. λόγου καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν 290. ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν πάρα [παρὼν LA] 422. ἴδοιμι σωθέντ' ἢ κλύοιμι 611. ξυμφορὰν δεδορκὼς κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων 747, qualia exempla secundam et tertiam significationem praemuniunt. κλύω τινὸς οἴκτου 863 ch. δεύτερον κλύεις 877. κλύουσ' ἔφριξα 1044. ὡς κλύειν ἐμέ 1125. πᾶς ὁ κλύων Ai. 151 an. οὔτε του κλύων σάλπιγγος 290. δοῦπον αὖ κλύω τινά 871 ch. αὐδὴν δοκῶ Τεύκρου κλύειν 975. κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους 1320. κλύοντι φλαῦρα 1323. ἔκλυον ἐξηγουμένου El. 425. οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν 557. κλύοις ἂν ἤδη βάξιν 637. ταῦτ' ἵλεως κλύων 655 [cf. 1376]. ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ κλύουσα 878. καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι 991. ἀνέξομαι κλύουσα 1028 v. ἀνέχω. μή τις ἔνδοθεν κλύῃ 1238. ἔκλυον ... αὐδάν 1281 m. ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα 1283 m. ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος 1322. ἵλεως αὐτοῖν κλύε 1376 [cf. 656]. ὦ πρῴρα λοιβῆς Ἑστία, κλύεις τάδε; Chrys. fr. 650 b. — || *Auscultare*, inde *animum advertere*, *curare.* θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ κλύοιμ' ἐχίδνης Ph. 632. μῶρος ἦ πάλαι κλύων σέθεν Tr. 414. σιγὴν παρασχὼν κλῦθί μου 1115. αἴσχιστον κλύειν ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου Ai. 1161. οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν El. 629 *audis impatienter.* μὴ ταύτης κλύε 675. — || A prima significatione proficiscitur, cum *comperiendi* et *fando accipiendi* vim habet. ὃν κλύεις ἴσως τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων Ph. 261. οἷν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότων κλύειν 427. ἄνδρε τώδ' ὥπερ κλύεις 591. οὔτιν ἔγωγ' οἶδα κλύων οὐδ' ἐσίδον 681 ch. εἴ τι μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων OR 305. Valck. ad Phoen. p. 320 et Brunck. μὴ 'κλυες, quod codd. glossa μὴ ἤκουσας firmari credebat. Sed praesens, cum nostratium consuetudine imperfectum requiratur, Ph. 261, 591. OC 792 aliisque locis reperitur et est quasi legitimum, v. Heind. ad Plat. Gorg. p. 503 C. Buttm. ad Ph. 261. κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς OC 307. ὅσῳπερ ἐκ [καὶ aliquot codd.] σαφεστέρων κλύω 792 a certioribus auctoribus comperi. ἔπειτα κἀπὸ μάντεων ταύτῃ κλύων 1300. ὡς μόνη κλύοις Ant. 19. Potest hoc ad primam referri

significationem: minus tamen videbatur aptum, quod Antigone sperat Ismenen suis monitis parituram esse. τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει; 632. γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων 998. ἤτοι κλύουσα παιδὸς ἢ τύχῃ πάρα [περᾷ Dind. c. Brck.] 1182. ἄχη τέκνου κλύουσαν 1247. καὶ ποῦ κλύεις νιν ἱδρῦσθαι χθονός; Tr. 68. πᾶν τοίνυν κλύοι τις ἂν 71. ὡς ἐγὼ κλύω 72. El. 566. ἀνδρὸς εὐτυχῆ κλύουσα πρᾶξιν 294. κλύειν γ' ἔφασκον 425. κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν 1156. τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν Ai. 850. βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεῖδαι 960 ch. (sc. γελῶσι). ἀγὼ κλύων ὑπεστέναζον 1000. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς ἥξοντ' Ὀρέστην El. 293. ἀδυπνόων κλύουσαν ὀνειράτων 480 ch. κλύων ὁθούνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας 1305. ἐκλύωμεν Aeg. fr. 22 [sic cod. Rhedig. Steph. Byz., κλύω μὲν οὐκ ἔγωγε Meinek.]; tamen sententia non satis certa. ‖ A secunda proficiscitur significatione, cum *parendi* et *dicto audientis* vi praeditum est. τῶν ἐν τέλει κλύειν Ph. 925. κλύειν τῶν ἐν τέλει Ai. 1352. τῶν ἐφεστώτων κλύειν 1072. κλύων ἐμοῦ OC 740. τοῦδε χρὴ κλύειν 1117. Ant. 666. δοῦλον ὄντα τῶν πέλας κλύειν Alead. fr. 106, 3. τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπώντων κλύειν Past. 447, 2. τοῦ φυτεύσαντος κλύειν Tr. 1244. — ‖ *Vocari* qualicunque modo, maxime de *mala fama utentibus*, *vel convicio agitatis*. κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμὰ El. 524. ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν Tr. 721. οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς Synd. fr. 152, 3. Minime apte in hunc modum Valcken. ad fr. Callim. p. 112 explicat locum Tr. 414: *dudum a te insanus dicor*. — Verbi cum aliis componendi usitatissima ratio est, ut cum *auditu accipiendi*, *auscultandi*, *comperiendi* vim habeat, vel nude sine casu vel sententia pendente dicatur, vel cum casu quarto rei, rarius cum secundo (Ph. 86); is unde aliquid audimus vel genitivo solo (Ph. 976. 1273. OR 235 etc.) vel addita praepositione πρός (OR 429) significatur; ἐκ non additur ap. Soph. nisi OC 792. Genitivo et accusativo rei additur participium (OR 1472. OC 1642. Tr. 290. 863. Ph. 427. El. 293) idque promiscue, sive de *auditu* sive de *comperiendo* dicitur; hac tamen significatione semel infinitivus reperitur Tr. 68 et enuntiatum particula ὁθούνεκα adnexum El. 1305. Falsa igitur praecepit Matthiae. ad Hippol. 138. Pariter his unde aliquid accipitur audiendo participio dicitur addito Ai. 1161. El. 425. 1322. Sin vero *dicto audientem esse* significat, non dicitur nisi cum genitivo personae solo. — υ perpetuo corripitur, si imperativum κλῦθι exceperis. (I p. 971, 14.)

Κλών *ramus*. δένδρα κλῶνας ὡς ἐκσώζεται Ant. 713. τρὶς ἐννέα κλῶνας ἐλάας OC 483. De tono simul et flectendo vocabulo praecepit EM p. 809, 13. cf. Herod. π. μ. λ. p. 32, 1.

Κνάπτω *trahendo lacero*. ἐκνάπτετ' αἰέν Ai. 1031. De sensu verbi cum γνάπτω γνάμπτω κάπτω κάμπτω cognati v. Hemsterh. ad Luc. t. I. p. 86 (t. I. p. 301 Bip.), ad schol. Ar. Plut. 166. — [Ai. l. c. ἐγνάπτετ' LA a m. rec.] Suid. v. ἄντυγες et cod. Leid. v. πρισθείς. ἐκνάπτετο, quod veteris Atticismi, v. Eust. p. 150, 31. Sic LA pr. m., LB alii: ἐγνάμπτετ' pauci libri.

Κνήμη μελίνης Tript. fr. 534. Non constat de significatione [in libris nonnullis μνήμου est scriptum, pro quo Nauck. κνήκου coniecit, conlata gl. Hesychii: κνῆκος: ... εἶδός τι σπέρματος, καὶ πυρός]. De tono v. Arcad. p. 110, 14.

Κνίζω *pungo*. ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦτο OR 786. v. Bergler. ad Alciphr. ep. 29. [ἢ δυσχεράναντ' ἤ τι καὶ κνίσαντά πως coni. Blaydes. OC 1282 v. κατοικτίζω.]

Κνισμός *morsiuncula*, *vellicatio amatoria*. κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος Salmon. fr. 482, 1.

Κνυζάομαι. κνυζώμενον (vulgo κνυζόμενον): στένοντα. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν σκυλάκων. et κνυζηθμός: ἡ τῶν κυνῶν ὀδυρτικὴ ὑλακή Suidas, et ex Photio quidem priora, apud quem emendate scripta leguntur p. 173, 21. — σῶμά τ' ἀνικάτου θηρός, ὃν ἐν πύλαισι φασὶ εὐνᾶσθαι κνυζᾶσθαί τε OC 1571 ch. Optimi codd. LA LB PA PF et Ricc. κνυζεῖσθαι, quod tanquam magis Atticum praetulit Elmsl. PB Vat. κνυζᾶσθαι, idem in PT Farn., omissa copula sequente τε, supraque scripto in T ει. Ap. schol. κνύζεσθαι certe in cod. Laur. scriptum. Cur magis Atticum censeat Elmsl., ignoro, nisi forte propter κνυζούμενα Ar. Vesp. 977, quod ipsum dubium an non potius κνυζώμενα scribendum sit. Brunck. iam propter parem sonum εὐνᾶσθαι κνυζᾶσθαί τε hoc recte praetulisse videtur: id quod Doricum cum secundum Sophronis auctoritatem ap. EM p. 523, 4 videatur esse, eo dignius gravitate videtur cantici. In EG p. 330, 43 Sophroni vitiose κνύζομαι tribuitur. — κυνηδὸν ἐξέκραξαν ὡς κνυζούμενοι legitur ex Phrixo fr. 646 eodem l. EG vitiose scriptis ἐξέπραξαν et κνυζούμενον, quae emendavit Blomf. et ex parte Iacobs. ad Ael. HA t. 2 p. 10 inter κνύζεσθαι, κνυζεῖσθαι et κνυζᾶσθαι libros passim fluctuare observans.

Κνώδαλον *belua*. Propriam vocabuli significationem, de qua adnotarunt Phot. p. 174, 1. Suid. et Hesych. in v. EM p. 522, 38. Eust. p. 106, 25. 1822, 38 non curari a tragicis notum est. Cf. I. H. Voss. ad Arat. 299. *Feram* et *agrestem bestiam* una comprehensis *semiferis Centauris* significat: (ἄτρακτός) φθείρει τὰ πάντα κνώδαλα Tr. 713 et παρακτίαν στείχων ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν Thes. fr. 233 a, 2, ubi cum de se Theseus loquatur, etiam immanes praedones Sinin et Scirona significari consentaneum.

Κνώδων *remora gladii*: inde gladius ipse. τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος Ai. 1025. Suid. v. κνώδοντος. ξίφους ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας Ant. 1233. Vocem Musgravio l. c. non intellectam explicuit Lob. ad Ai. 814. p. 350; praeterea Xenophonte utitur de ven. 10, 3 et 16 Herm. Accentum enotavit Arc. p. 11, 5.

Κνώσιος *Gnosius*. Νύσια Κνώσι' ὀρχήματα Ai. 699 ch. Bacchicae et multa cum exsultatione intelliguntur saltationes: de re obscura exposuit [schol. et] Lob. Κνώσσια ὀρχήματα hinc memorat Eust. p. 1166, 19 duplici σ ut aliquot codd. Soph.

Κοῖλος *cavus*. de re aut natura aut arte excavata: κοίλας πέτρας γύαλον Ph. 1081 ch. *antrum:* Eust. p. 526, 40. 944, 24 κοίλης habet. κόρης νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον Ant. 1205. κοίλην κάπετον Ai. 1165 an. 1403 an. κοίλου πέλας κρατῆρος OC 1593. κοίλης τ' ἀχέρδου 1596. κοῖλα χρυσόκολλα καὶ πανάργυρα ἐκπώματα Acris. fr. 68, 3. ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα OR 1262. σταθμὰ κοῖλα θυράων explicandi gratia advocat Schaef. ex Theocr. 24, 4; annuli sunt, forium immitendo vecti excavati. κοίλῳ ζυγάστρῳ Tr. 692. κοῖλα δέμνια Tr. 901; eadem quae μαλακά, cavantur enim imposito corpore. Inepta est scriptura scholiastae altera κοινά, ἢ τὰ τοῦ θανάτου, ἢ τὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἡρακλέους [sic R Br., ex aliis τοῦ αὐτοῦ Elmsl.]. — Perpe-

tuum Argorum cognomen κοῖλον Ἄργος exstat OC 378. 1387. Thamyr. fr. 230, de quo cognomine optime egit Nitzsch. ad Odyss. 4, 1. — Accentum enotavit Herod. π. μ. λ. p. 20, 34. Arc. p. 55, 22.

Κοιμάω *consopio*. Activum tralate dictum de *dolore mitigando*: ᾧ (φύλλῳ) κοιμῶ τόδ' ἕλκος Ph. 650. Passivum ad *mortis* significationem transfertur. εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη El. 509 ch. Κοιμῆσαι pro κοιμίσαι Aeolicum dicit schol. Il. π 524.

Κοίμημα *somnus*. κοιμήματά τ' αὐτογέννητ' ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου μητρός Ant. 864 m. concubitus Iocastae cum Antigones patre Oedipo ipsius filio, συνουσίαι τοῦ πατρὸς αὐτογενεῖς. (I p. 973, 11.)

Κοιμίζω *consopio*. Ad *mortem* translatum: Ἑρμῆν (καλῶ) εὖ με κοιμίσαι Ai. 832 ad *fluctus sedandos*: δεινῶν δ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισεν στένοντα πόντον Ai. 674. Cf. Dissen. expl. Pind. p. 497.

Κοινολεχής *coniunx*. μήτηρ χὠ κοινολεχὴς Αἴγισθος El. 97 an. Eust. p. 653, 35.

Κοινόπλους *navigationis consors*. ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν (sc. κλύεις) Ai. 872 i. q. συνναύτας ἐρχομένους.

Κοινόπους *una ingrediens* s. *adveniens*. ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν El. 1104 i. q. κοινῶς παρόντας.

Κοινός *communis*, *consors*. ‖ *De homine*. μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν κοινὸν ποιεῖσθαι OR 240 *socium adhibere* Musgr.: melius *consortem facere*. Similiter dictum κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών. Ai. 267. Inprimis de *cognatis*: κοινῶν παίδων OR 261. κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί OC 535 m. ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα Ant. 1. κοινῷ πατρί El. 463. Electrae et, quam alloquitur, Chrysothemidi. — ‖ De *re*. κοινὰν ἤνυσεν εἰς φίλους ἀρωγάν Ph. 1145 ch. *communiter profuturam* tulit opem. τοὔνομα τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένοι OC 61. Colonenses a Colono eponymo vocati. ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος 533 m. ut αἵματος κοινοῦ Ant. 202. παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος OC 1500 ut κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά Tr. 206 mixtus mulierum et virorum. v. Herm. ὅτῳ ἡ δορύξενος κοινὴ παρ' ἡμῶν ἐστιν ἑστία 639, quod recte de mutua inter Oedipum et Athenienses vel utrorumque maiores necessitate Hermannus interpretatur. μόρον κοινόν Ant. 57. κοινοῦ θανάτου μέρος 147 an. τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος El. 1135. Huc referendum et illud πάγκλαυστον αἰῶνα κοινὸν εἵλου El. 1085 ch. *mortem* enim *elegisti* significat. κοινῷ κηρύγματι Ant. 162 an. quasi πανδημεὶ κηρύξας ἥκομεν κοινὴν ὁδόν 988. κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν 485. ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν Ai. 566. Alii codd. κοινῇ minus exquisite. ἔδειξεν ὅπλων κοινὸν Ἄρην 1196 ch. — ‖ *Substantive* dicitur ipsum. ἀνθρώποισι τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν Ant. 1024. ὡς κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ Ph. 25 quanquam hoc etiam adverbiascere videri possit. κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν Tr. 952 ch. Schol. ἴσον δέ ἐστι τὸ ἔχειν κακὰ καὶ τὸ προσδοκᾶν. — ‖ *Adverbialiter* dicitur κοινῇ *communiter*. κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται OC 1339. ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς κοινῇ τι βουλεύσαντα OR 606. Adverbii usum attingit μή μοι θάνῃς σὺ κοινά Ant. 546, quod dictum ut κοινὸν ἐμοὶ θάνατον μὴ θάνῃς. Hoc quomodo repertum sit, docet Ai. 577. τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται i. q. ὥστε κοινωνίαν αὐτῶν ἔχειν ἐμέ. — Accentum notavit Arc. p. 64, 3. (I p. 974, 14.)

Κοινότοκος *una generatus* i. e. *consanguineus*. ἐλπίδων κοινοτόκων ἀρωγαί El. 857 m. Schol. vet. αἱ τῶν ἐλπίδων ἀρωγαὶ αἱ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν: de scriptura ἀρωγαί v. ἀρωγός et ἐλπίς.

Κοινόω *communem reddo*. Medium *cum aliquo communico*. οὔτ' ἠθέλησας οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην Ant. 539.

Κοινωνέω *consors sum*. κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων Tr. 546 eodem viro usa.

Κοινωνός *consors*. ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός Tr. 730 active dictum, *mali auctor*. ἅπαν μαθήσει τοὔργον, ὡς κοινωνὸς ὤν Ai. 284 adsignificata benevolentia. De tono notavit Arc. p. 66, 7.

Κοιρᾰνίδης *princeps*. Θήβης οἱ κοιρανίδαι Ant. 940 m. Alibi ἄνακτες tragicis audit chorus, v. ἄναξ. Schol. κοιρανίδαι: κοίρανοι. τοῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ φησίν. εἰώθασι γὰρ οὐ μόνον τοὺς βασιλεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐνδόξους τῶν πολιτῶν οὕτω καλεῖν. Alter scholiastes ineptit de Creonte cogitans. Patronymicorum hanc et gentiliciorum finitionem aliis saepe rebus declarandis poetae usurpant: ἁλιάδαι Soph. Ai. 880. οὐρανίδαι Eur. Phoen. 837 non *Caeligenas* sed *Caelicolas* significans, ut taceam comicorum vocabula κλεπτίδης, σπουδαρχίδης, μισθαρχίδης et Χρεωκοπίδας Solonis familiares Plut. Sol. 15, Ἑρμοκοπίδας Alcibiadis sodales, alia.

Κοίρᾰνος *rex*. ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος OC 1287. ἄναξ, κοίραν' Ἀθηνῶν 1759 an.

Κοίρᾰνος n. pr. Πολυΐδῳ τῷ Κοιράνου Polyid. fr. 462, 2 [recte enim sic Welcker. ZAW 1832. p. 216 pro τῷ κοιράνῳ. Veri vestigia manserunt in codd. Gaisf. EM p. 192, qui praebent τ κοϊΐνανου et τῶ κοινϊνάχου.] Coerani enim filius Polyidus; Apollod. Bibl. 3, 4. Plut. de fluv. 21, 4.

Κοίτη. Proprie *cubile*. πετρίνης κοίτης Ph. 160 an. Maxime adsignificata *tori genialis* notione: ἐν κοίτῃ πατρός El. 272. *πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναι Tr. 17 [secl. Bergk.]. Sed οὐκ ἀπὸ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον Scyth. fr. 491 cum parte tetrametri illi sint, [recte Valcken. diatr. Eurip. p. 224] emendavit οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς ἔβλαστον. Plurali numero: ἔμ' οὔποτε δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν Tr. 922. ἐν κοίταις πατρῴαις El. 195 ch. — *Cubile mortui* apud inferos: κοίταν δ' ἔχει νέρθεν OC. 1706 m. — De forma notare opus duxit Herod. π. μ. λ. p. 42, 33; de accentu Arc. p. 114, 17. (I p. 975, 8.)

Κοκκοβόας *cuculans*. [Eust. p. 1479, 44 ubi de verbo κοκκύζειν loquitur, ὑποβάλλει, inquit, δὲ τοιοῦτον νοῦν καὶ Σοφ. (fr. inc. 900) φασὶν ἐν τῷ 'κοκκοβόας (κοκκυβόας Both.) ὄρνις.]

Κολάζω *castigo*. ἆ, μὴ κόλαζε τόνδε OR 1147. *verbis*, ut λόγοις κολάζειν Ai. 1160. τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους Ai. 1108. Bene gl. explicuit κολάζων ἐκείνους λέγε τὰ σεμνὰ ἔπη: τά refertur ad superba dicta a Menelao ante iactata. Cf. Lob.

Κολαστής *castigator*. Qui *verbis* castigat: τὰ σὰ δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη OR 1148. κολασταὶ κἀπιτιμηταὶ κακῶν Procr. fr. 478 [quae nomina item coniuncta posuit Eurip. Suppl. 255]. De *animo sibi exprobrantis* et *in se ulciscentis* facta: τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων OC 439. Qui *poena* et *minis coercet*: ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχών El. 1463. — De accentu generis parum distincte Arc. p. 26, 7: accurate

schol. ε 158, quae restringitur regula ad exeuntia in στης ad λ 454. χ 67: item EM p. 436, 12.

Κολεός *vagina.* χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη Ai. 730. In codd. nonnullis κουλεῶν, Homericam scripturam secutis, ἀμέτρως. — De accentu praecipit Herodian. π. μ. λ. p. 37, 30. Arc. p. 38, 18 et iubet sic fieri περιεκτικὴ τάσις.

Κόλπος *sinus.* Δηοῦς ἐν κόλποις Ant. 1121 ch. non de sinu deae ipsius, sed de Saronico, cui adiacebat Eleusis mysteriis celebris, quorum πάρεδρος θεός Iacchus, saepe cum Baccho Thebano confusus. — Τυρσηνικὸς κόλπος Tript. fr. 527, 3. — Accentum notavit Arc. p. 67, 4.

Κολχίς *Colcha femina.* v. Κόλχος.

Κόλχος *Colchus.* Κόλχος τε Χαλδαῖός τε καὶ Σύρων ἔθνος Tymp. fr. 564. [Κόλχοι vel Κολχίδες inscribebatur fabula Soph., cuius sunt ap. Dind. fr. 311—320.] Accentum v. ap. Arc. p. 84, 29.

Κολώνη *tumulus,* et *sepulcralis* quidem. ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους πηγὰς γάλακτος El. 894. De accentu v. Eust. p. 351, 2. 880, 28.

Κολωνός n. pr. τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν ἀρχηγὸν εἶναι OC 59. Brunck. Elmsl. contra libros τόν. Commonstrari autem vel statuam, ut Reisigio, vel locum, quem tenere vel tenuisse olim heros putabatur, ut Hermanno placet, sensui satis est aptum. Accentus appellativi videtur consensu servari. (I p. 976, 2.)

Κολωνός *tumulus,* et hinc demi Attici appellatio. τὸν ἀργῆτα Κολωνόν OC 670 ch. θεῷ τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ 889.

Κόμη *coma.* κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς OR 1243. κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται OC 1261. κόμην συλλαβὼν χερί Ai. 310. ἐν χεροῖν ἔχων κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε 1174. ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας 1209 ch. κόμης πένθος Tyr. fr. 587, 1. — κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου κρατὸς διασπαρέντος αἵματός θ' ὁμοῦ Tr. 781. Heath. κρατὸς δὲ λευκόν et κόμης διασπαρέντος, quod cum soloecum sit, Brunck. διασπαρέντος αἵματος κόμης θ' ὁμοῦ. Librorum scriptura et ab Athen. firmatur et ab Eust. p. 976, 8 et 1193, item explicatione scholiastae. Praeterea Eur. Troad. 1173 similitudinis causa ab Athen. adiunctum exemplo Sophocleo explicando satisfacit, ut κόμης ἐκραίνει copulentur [contra disputavit L. Spengel. in Philol. 1864. p. 346]. Sed αἵματός θ' ὁμοῦ inepte addi visum minime explicat Herm. Verba sic componenda: κόμης αἵματός θ' ὁμοῦ ἐκραίνει μυελόν, κρατὸς διασπαρέντος: id est κόμης τῆς αἱματηρᾶς. Hoc fortasse voluit Apitz. p. 259, obscurius ille verba componens. — De tono v. Arc. p. 110, 11.

Κομήτης *pinnatus.* κομήτην ἰόν Tr. 567. Tanquam παρώνυμον penacuitur, cf. schol. Il. ε 158. EM p. 61, 55. Philem. p. 12.

Κομίζω *fero, porto.* De *re:* σκῦλα ... πρὸς πυρὰν ἐμὴν κόμιζε Ph. 1433. τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω; OR 679 ch. ἔπαινος, ὃν κομίζετον τοῦδ' ἀνδρός OC 1411 quam *fertis* laudem, i. e. quam *meruistis.* λείψαν' ἐν βραχεῖ τεύχει κομίζομεν El. 1114. — *Fero* etiam de infante, qui nutricis portatur brachiis; cf. Voss. ad Hymn. Cer. 443. p. 128: κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμόν Ai. 530. καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν 544. — De *homine* maxime *ducere, adducere, abducere:* τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν Ph 841 m. πέμψον ἀμέμπτως, ἔνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει 1466 *ire iubet.* καὶ σύ, παῖ, κόμιζέ με OR 444. κομιζέτω δῆτα 445. κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με OC 589. Primus hoc intellexit Reisig., q. v., cum plerique c. Brunckio et Doederlino interpretentur *reverti* vel *redire.* Sed κομίζεσθαι pro κομίζειν minime dicitur. ἀλλά νιν κομίζετ' εἴσω Ant. 578. κεἴ τινα στρατοῦ θέλεις κομίζειν Ai. 1397. — Semel de *pecudibus* dicitur κομίζεσθαι, *media verbi forma,* ut sit *secum adducere:* ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται Ai. 63. Semel praeterea *medium* legitur de *rebus sibi gratia vel precibus comparandis:* ἂν ἡ θέλουσα πάντ' ἐμοῦ κομίζεται OR 580. — *Passivum:* ἐξ Ὠλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι Hippon. fr. 285 dubia sententia. Est enim aut *venio* aut *discedo.* Semel pereleganter de homine dictum, qui iubetur, quo velit, abire: σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις Ant. 444 *te hinc aufer.* — Primitiva igitur *curandi* et *recipiendi* potestate non legitur. (I p. 977, 5.)

Κομπάζω *glorior.* οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας El. 1500. μέγ' ἄν τι κομπάσειας Ai. 1122. [Τὸν Νεοπτόλεμον Σοφ. (fr. inc. 731) καὶ τὸν Εὐρύπυλον ὁπλίσας· Ἐκόμπασ' ἀλοιδόρητα, φησίν, ἐρρηξάτην εἰς κύκλα χαλκέων ὅπλων ap. Plut. Mor. p. 458 e.] v. ἐκκομπάζω.

Κομπέω *glorior, iacto.* τί δεῖ μάτην κομπεῖν; OC 1149. κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι 1209. — C. acc.: ταῦτα ἔστι μοι κομπεῖν OC 1345. κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος Ph. 842 m. Quanquam ambiguum est, ἀτελῆ num accusativus singularis sit, an pluralis. τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον Ai. 770. ἦ που ἂν ὑψήλ' ἐκόμπεις 1230 sic nonnulli libri et schol. Aristoph. Ach. 638: ἐφρόνεις LA pr. Suid. v. ὑψηλοτέρας. — ἐφώνεις LA m. rec. Lips. a. b.: quomodo corrigendum affirmat Pors. Adv. p. 197, non ut Sophocli obtrudatur.

Κόμπος *gloriatio.* Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει Ant. 127 m. — κόμπος πάρεστι κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ Ai. 96 *glorior, et iure quidem videor gloriari.* — Tonum notavit Arc. p. 67, 2. EM p. 527, 46.

Κομψεύω *exorno.* κόμψευε νῦν τὴν δόξαν Ant. 324 [alii libri δόκησιν. v. supra p. 177]. Schol. σεμνολόγει, τὴν δόκησιν περιλάλει. Bene Brunck.: *de suspicione argutare quantumvis.* Nam custos multa verba fecerat, ut sese innocentem probaret refutaretque regis suspicionem. V. Ruhnk. ad Tim. p. 154. Iacobs. ad Philostr. p. 283.

Κόνις [Lob. Path. 1, 470] *pulvis.* Proprie nulla re adsignificata: κἀπὶ χρωτὶ διψίαν κόνιν παλύνας Ant. 247. cf. χερσὶν εὐθὺς διψάδ' ἐμφέρει κόνιν 429 v. διψάς. λεπτὴ δ' ἐπῆν κόνις 256. πᾶσαν κόνιν σήραντες 409. κόνις δ' ἄνω 'φορεῖτο El. 714. — *Solum* significat: ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον El. 435 *aut ventis disperge aut in terra defode.* Hinc dictum de *humando:* ἡ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει; OC 406; de *operiendo,* adsignificata inferorum locorum notione: ἐδέξατο (Amphiaraum) ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις fr. inc. 781, 1. νερτέρων ἀμᾷ κόνις Ant. 602 ch. v. ἀμάω. — De tono v. Arc. p. 32, 8. De ultima producta primus Bentl. monuit in diss. Phalar. p. 135.

[Κοπή *sectio, contusio.* φλοισβοῦ μετὰ κοπήν Palam. fr. 380, 3. ap. Eust. p. 228 libri: κόπον Brunck.]

[**] Κοπίς *gladius.* μαλθακὴ κοπίς fr. inc.

761, 1 restitutum ex codd. pro νοτίς. De Ant. 602 v. ἀμάω.

Κόπος *labor:* de *morbo:* ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ Ph. 880. γρ. κόπου ἀπαλλαχθῶμεν schol. unde κόπου γ' ἀπαλλαχθῶ veram poetae manum censuit esse Brunck. [sed interpretationem esse docuit Herm.]. φλοίσβου μετὰ κόπον Pal. fr. 380, 3. Vulgo κοπήν. Tonum notavit Arc. p. 67, 4.

Κορέννυμι *satio.* κορέσαι στόμα ἐμᾶς σαρκός Ph. 1156 m. (I p. 978, 4.)

Κόρη. || *puella, virgo.* προβίβαζε, κούρα OC 180 ch. ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι 902. τὰς κόρας οἴχει λαβὼν 1009. τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ προσπολουμένας 1097. κόρην ἄγων τήνδε Ant. 395. τὼ δ' [τάδ' LA] οὖν κόρα τώδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου 769. τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην 889. κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης ἄνες 1100. λιθόστρωτον κόρης νυμφεῖον Ἅιδου 1204. τῆς κόρης ταύτης ἕκατι Tr. 352. πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει El. 464. κόρη τε κἀργεία [κόρη τε κἀργεία libri Stob.] γένος fr. Acris. 61, 3. κόρην Πλευρωνίαν ὑπημβρύωσεν inc. L. 3 Brck. [Pseudosoph. v. βαθμός]. Dea *Diana:* χρυσαλακάτου κόρας Tr. 637 ch. *Furiae:* τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν OC 127 ch. — || *virgo.* κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐξευγμένην Tr. 536. — || *Sphinx*, propter virginalem faciei habitum. ἁ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα OR 509 ch. — || *Filia*, et deorum et mortalium compellatio. Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι OC 40 Furiae. ἄλσος Ἰνάχου κόρης El. 5. Λητῴα κόρη 570. ὡς πατὴρ ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην 572. Δηάνειραν, Οἰνέως κόρην Tr. 406. Οἰνέως κόρη 1050. Ἰδυῖα Ὠκεανοῦ κόρη Scyth. fr. 491. Φόρκου κόρας Niptr. fr. 407, 2. — || *Pupilla oculi* inde *oculus.* λελάμπρυνται κόρας Phin. fr. 634. — Dorismus melicorum κόρα, κόρας, κόραν ubi exstat, consensu videtur librorum firmari: κούρα semel metro tutum est OC 180 ch. Cf. Lob. ad Phryn. p. 236. Accentus utraque significatione, et hominis et pupillae idem notatur ab Arc. p. 113, 19.

Κορίνθιος *Corinthius.* Πόλυβος Κορίνθιος OR 774 rex Corinthi. τὸν Κορίνθιον ξένον 1119. τὴν Κορινθίαν χθόνα 794.

Κόρινθος *urbs Corinthus.* ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρὰν ἀπῳκεῖτο OR 997. ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε 1394. ἐκ τῆς Κορίνθου 936. 955.

Κόρος *satias, fastidium.* οὐδ' ἔπι κόρος OC 1220 ch. LA pr. ἐπίκουρος: ἔπι κοῦρος sec. et PF. In marg. S οἶμαι κόρος, quod servandum diximus et explanavimus in v. ἰσοτέλεστος. Accentum v. ap. Arc. p. 68, 16.

Κόρος || *puer, adolescens.* κόρον ἀιστώσας πυρί Rhiz. fr. 481 a, de quo loco egimus in v. ἀιστόω. || *filius.* οἵ τε Θησέως κόροι Ph. 562. ὁ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος Tr. 641 ch. Plerique libri κοῦρος contra versus legem, sed PB Vat. LA B τε κόρος; copulam nec necessariam nec minus noxiam metro Tricl. omittit [τε παῖς volebat Hartung.]. *ποτιμάστιον ἔσχεθε κοῦρον Αὐτόλυκον Tham fr. 230, 2 [cyclici haec sunt carminis]. Tonus idem perpetuo custoditur, qui in κόρος, *satias.*

Κορύβαντες [v. Κύρβαντες].

Κόρυς *galea.* σύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσιν Ant. 116 an. Tonum generatim docet Arc. p. 92, 2. Theodos. can. p. 998, 3.

Κορώνη *cornix.* γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες Amyc. fr. 113 [ap. Athen. 9. p. 400 b qui paullo ante γερ., χελῶναι, γλ. exhibet]. De tono v. Arc. p. 112, 25.

Κορωνός n. pr. ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης Κορωνός Lemn. fr. 345, 2. Sec. Arcad. p. 66, 9 hoc nomen proprium antepenacui, κορωνός appellativum acui debet: sed utriusque vocabuli tonus vulgo idem reperitur [velut ap. Diodor. 4, 37].

Κοσμέω. || *ordino, impero.* οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς ἢ καὶ τῷδε σέ Ai. 1103. Et passive: οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις Ant. 677. Schol. τοῖς ἄρχουσι. Ὅμηρος· δύω κοσμήτορε λαῶν. Falsum hoc. Erf. explicat *eis quae instituta et apparata sunt*, Herm. de eis, *quae recte et ordine geruntur*, τοῖς κοσμίως πραττομένοις, ut oppositum sit ἀκοσμεῖν v. 730. Mihi videntur κοσμούμενα esse *ordinata et imperata:* magistratus vocabulum κοσμεῖν, v. Valck ad Adon. p. 272, unde recte dicuntur ita, quae illi iusserint. — || Affine est *apparare:* ἡ μὲν εἰς τάφον λέβητα κοσμεῖ El. 1401. — || Hinc inprimis de *honore et cultu mortuorum et sepeliendi* dicitur; v. Schol. Od. ω 292: λουτροῖς ἐκόσμησ' ἄθλιον βάρος El. 1139. τάφον κοσμοῦσα Ant. 396. *ἐπεὶ θανόντας ἔλουσα κἀκόσμησα Ant. 901 [secl. Dind.]. — || *orno* simpliciter. τοῖς ἐμοῖς ὅπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανεῖ; Ph. 1064.

Κόσμιος *decens.* τὸ κόσμιον μεθεῖσα El. 872.

Κόσμος || *decens habitus.* οὐ κόσμος, ἀλλ' ἀκοσμία φαίνοιτ' ἂν εἶναι fr. inc. 726, 1. — || *ornatus.* de rebus externis: κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ Tr. 764. ἴλη τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω Ai. 1408 an. Schol. ἐνόπλιον. Arma sunt, viro decora, secundum ipsius decretum cum Aiace sepeliunda (v. 577). — De rebus animum et morem spectantibus: γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει Ai. 293. αἷς (γυναιξί) κόσμος ἡ σιγή Acris. fr. 61 et 62, 4. — Accentum v. ap. Arc. p. 58, 25.

Κουρά *detonsio.* ὑπὸ κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης Tyr. fr. 588, 7.

Κούρα et κοῦρος v. κόρη et κόρος. (I p. 980.)

Κούρειον. Κουρ.ιον. Σοφ. Ἀνδρομ. (fr. 132) ἡμιουτὸν χόριον ἠρέθη πόλει Hesych. Recte Scaliger emend. αἱμόρρυτον κούρειον. [M. Schmidt. Didym. p. 87 et in Philol. 7, 749 volebat ἱερόθυτον κ. — κούρειον, non χόριον, victima dicebatur.] De Andromeda videtur agi, quae in satyrica fabula cum hostia comparetur festo κουρεώτιδος die curialibus in coenam dari apud Athenienses solitae. V. Gr. Bekk. An. p. 273, 1, ubi et cum *tonstrinam* et cum *hostiam* significat, peninflectitur; quod de illa fieri oportebat sec. Arcad. p. 121, 5 quanquam parum distincte praecipientem. Sed κούρειον hostiam curialem significans scribendum diserte testatur EM p. 533, 35, eoque et χόριον et κούριον ap. Hesych. ducit.

Κουφίζω (ῐσ). Transitive *allevo, sustento.* τᾳδέ με πρόσλαβε κουφίσας Tr. 1025 m. Figurate: εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί Ant. 43 *una mecum sepeliveris:* grata enim mortuo res molestia eum levare dicitur. — Medium inter transitivi et intransitivi locum occupat ὅς (κλῆρος) εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν Ai. 1287 *exsilire.* — Intransitive de *mitigato dolore.* ἄρτι κουφίζειν δοκῶ Ph. 735. V. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 426.

Κουφόνοος *levis animo.* ἐλπίς, ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων Ant. 617 ch. Inconsiderate cupita spe

saepe falli dicuntur. — κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων certa emendatione Brunck. intulit Ant. 342 ch. Libri omnes κουφονέων, etiam LA ex emendatione, κοῦφον ἐόντε pr. m.: κοῦφον ἔον aperte correctoris manus est, mendam nostris libris antiquiorem exempturi. Vulgatam a νεῖν ducturus scilicet, explicatum ivit schol., scribens κούφως καὶ ταχέως φερομένων.

Κοῦφος *levis*. De *gressu:* κοῦφον ἐξάρας πόδα Ant. 224 de umbra quasi facile agitata: ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν Ai. 126. De *aura venti leni:* κούφοις πνεύμασιν βόσκου 558 a planta ad hominum victum translatum docte illustrat Lob.; Suid. v. κούφη. De *animo:* τὸ νέον κούφας ἀφροσύνας φέρον OC 1230 ch. — Tonum notavit Arc. p. 84, 21.

Κράζω *clamo*. ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα Ai. 1236. De structura v. Herm. de ell. et pleon. p. 155 s. Opusc. 1, 187. De fr. inc. 890 v. κλάζω.

Κραίνω *perficio*, *dominor*, *rego*. θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν καὶ τυραννεύειν χθονός OC 449. πόλιν κἄνευ νόμου κραίνουσαν οὐδέν 914. ὃς κραίνει στρατοῦ Ai. 1050 *dux*. ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς Κρονίδας Tr. 126 ch. ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας OC 296 *rex*. ὁ κραίνων τῆσδε γῆς 862. τοῦ κραίνοντος χθονός 926. [κραίνειν ἔπη OC 721 coni. Nauck. pro φαίνειν ut τὸ κρανθέν Tr. 743 pro φανθέν.]

Κρᾰνᾰός. [Κραναὰ πόλις: τοῦτο τέτριπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν· καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφ. (fr. inc. 901 a) ἐχρήσαντο τῇ λέξει Schol. Aristoph. Ach. 75.] Athenarum appellatio: non ab asperitate regionis sed propter memoriam regis Cranai autochthonis. Cf. Stanl. ad Aesch. Eum. 1014. — Accentus idem est qui in adiectivo: v. Suid. v. κραναῶν, Hesych. v. κραναήν, et sic vulgo ap. omnes scribitur: v. Lehrs. Arist. p. 292. Quanquam νῆσον Κρανάην discerni secundum tonosin vult a κραναός, τραχύς Schol. Il. α 24, quo loco Cranai etiam regis nomen propenacuitur. (I p. 981, 12.)

Κρανειάτης. Κράνεια: χωρίον Ἀμβρακιωτῶν. τὸ ἐθνικὸν Κρανειάτης, ὡς Μαρειάτης, ὥς φησι Σοφ. Λαρισαίοις (fr. 70) Steph. Byz. in v.

[Κράσπεδον (Lob. Prol. 354) *ora*. Καρχηδόνος δὲ κράσπεδ', ἣν ἀσπάζομαι fr. Triptol. 536 montium esse πρόποδας vel ὑπωρείας et intellegitur his verbis Xenoph. Hell. 4, 6, 8 ὑποκαταβαίνοντες ἐς τὰ κράσπεδα τῶν ὀρῶν et docuit distincte A. Goebel. in Philol. 18. p. 225.]

Κρᾶτα *caput*. κρᾶτα pro κεφαλὴν Thessalos dixisse aiunt: v. gloss. κ. πόλ. ap. Bekk. An. p. 1095; κράς ap. Atticos poetas non legitur, quanquam Simonides contra regulam receptam ponere ausus est: cf. Lob. de monosyll. Gr. a. 1833. p. 10; idque femininum esse oportere aiunt Schol. Eur. Hec. 429. Phoen. 1166 Valck. Choerob. An. B. p. 1391. Tragicis nominativo et accusativo casu τὸ κρᾶτα dicitur, unico exemplo terminationis masculae vel femininae genere neutro praeditae. Novasse hoc Sophoclem dicit Eust. p. 700, 62, quanquam non huic soli peculiare est. Sed Ion ap. Schol. Phoen. l. c. τὸν κρᾶτα posuit, item Euripides ipse Archel. fr. 243. Nominat. est τοὐμὸν κρᾶτα Ph. 1457 an. Accus.: νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλατ' ἡ τύχη OR 263. οὐδαμὰ τοὐμὸν προσόψει κρᾶτα Ant. 764. κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα αἱμάξω Ph. 1001. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερί 1207 m. οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει μολὼν τοῦ στυγεροῦ; Tr. 1015 m. — Accusativum pluralem κρᾶτα, ex epica forma κράατα contractum, reperire videmur OC 473: ὧν (κρατήρων) κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους. Pluribus crateribus κρᾶτα plura ut λαβαί plurali numero conveniunt. — Ceterae formae non sunt nisi singularis numeri. κρατός: OC 1465 ch. 1651. El. 449. Tr. 782. 990 an. κρατί: Ant. 1345 m. OC 313. 1260. Incerta scriptura est Ai. 245 ch. ubi libri LA κρᾶτα καλύμμασι κρυψάμενον contra metrum, unde sec. Tricl. ediderunt κάρα. Sed potuit servari versuum numerus transpositis verbis καλύμμασι κρᾶτα κρυψάμενον. — De *significatione* observanda haec. *Caput* ipsum sic dicitur, Ph. 1001. 1207. 1457. OC. 1260. 1465. El. 449. Tr. 782, ubi cum κρατὸς διασπαρέντος multis dubitabile visum sit, nostram sententiam proposuimus v. κόμη. Tr. 1015. Item in Colch. fr. 314 a, 2 scribendum κρᾶτα φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι de galeis cristatis: vulgo κάρτα legitur. Sed *faciem* et *vultum* potius exprimi videmus: κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει OC 313. χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός 1651. μὴ σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον Tr. 990. Deinde cum tralatione ponitur, si malum in alicuius caput irruisse dicitur: νῦν δ' εἰς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη OR 263. τὰ δ' ἐπὶ κρατί μοι πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο Ant. 1345. Semel *circumlocutioni hominis* inservit: οὐδαμὰ τοὐμὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν Ant. 764. Semel denique κρατήρων κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβάς OC 473 partes summae s. margines craterum dici videntur; τῶν κρατήρων τὴν κεφαλὴν scholiasta scribit. (I p. 982, 15.)

Κραταιός *validus*. κραταιαῖς μετὰ χερσίν Ph. 1110. m. Iambum in basi Glyconici anapaesto strophico respondere minime eo valet, ut vel Hermannum sequamur τὶ κραταιαῖς coniicientem, vel vocabulum ipsum in dubium vocemus. — ἅμα κραταιᾷ τερμοσύνᾳ βίου (s. χρημοσύνᾳ s. ἀχρημοσύνᾳ) fr. inc. 658, 1. — De tono v. Arc. p. 44, 5.

Κρατέω. Formarum in verbo plane ex regula flexo non est habenda ratio. Significat *viribus et opibus valere:* hinc ‖ *regnare*, *regem esse*, *dominari*. Sine casu: ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες OR 530. τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν Ant. 664 [τοῖς κρατύνουσιν νοεῖ Dind. c. LA pr., illud addito γρ. non S, sed aliquanto recentior manus]. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται; 738. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα El. 340. τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκαθεῖν 396. τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν 1014. τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ; OC 68. κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος Ai. 1353 *in eo ipso regia tua potentia sita est, cum amicis concedis.* De participio οἱ κρατοῦντες, *reges* s. *imperio praediti* v. Markl. ad Suppl. 18. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν Tr. 405. — Cum casu secundo: *impero:* Ζεὺς ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν Ph. 989. εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς, ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν OR 55 (sc. γῆς). εἰ βλέποντος μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν Ai. 1067. ὡς αὐτοῦ κρατῶν 1099. Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν 1102. ‖ *Potens sum*, *compos sum*, vel *fio*. Sine casu: ὅπου … χὡ δειλὸς κρατεῖ Ph. 457. schol. ὁ κακὸς νικᾷ τὸν ἀγαθόν. ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ OR 978. ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ Ai. 978 fama valet, i. e. increbuit. Cum genitivo: πολλὴ κρατεῖ τούτων ἀνάγκη Ph. 921. νῦν δ' ἑνὸς κρατῶ λόγου 1048. cf. κρατεῖν οὐκέτι γλώσσης σθένω El. 1175. κράτει τῶν σῶν ὅπλων Ph. 1292. τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ OR 409

(sc. τοῦ ἴσ' ἀντιλέξαι). ἐκράτησε τοῦ πάντ' εἰδαίμονος ὄλβου 1198 ch. Libri ἐκράτησας, id quod a sententiarum nexu propter sequens ἀνέστας magnopere commendatur: ἐκράτησε c. Herm. ad proxime praegressum τὸν σὸν δαίμονα referendum. μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατῇς OC 405 (Dind. c. Brck. κρατοῖς, quod reiectum v. supra p. 336 b) *tui liberum habeas arbitrium.* οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε 408. μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτε 1207. γῆς ἐμφυλίου δόρει κρατῆσαι 1386. κρατεῖ δὲ θηρὸς ὀρεσσιβάτα Ant. 349 ch. δὸς ἀνδράσιν φίλοις γνώμης κρατῆσαι Ai. 484 de pertinacia frangenda. ἐξ οὗ κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων 1337. τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ Alead. fr. 107, 3 *potentior veritate mos est.* Cum accusativo. πάντα μὴ βούλου κρατεῖν OR 1522. ἀκράτησας 1523. Priorem versum Suid. ut proverbium affert. τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους κρατοῦσιν OC 1381. Incertum, utrum cum accusativo an cum infinitivo dictum sit, illud est OC 839. μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς. Potest enim subudiri ἐπιτάσσειν. C. accus. adverbiascente ponitur: γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ σθένος χερῶν fr. inc. 676. — || Hinc adsignificatur *victoriae et superandi* notio. Cum genitivo dictum originem locutionis aperit, quae prosata est a *potiendi* significatione. ἐν ᾧ (χώρῳ) κρατήσω τῶν ἔμ' ἐκβεβληκότων OC 646. τῶν ἐναντίων κρατεῖν Alead. fr. 106, 2. Sine casu usitatius est: τὸν Ἀλκμήνης τόκον καὶ ζῶντ' ἐπίστω καὶ κρατοῦντα Tr. 182. θουρίῳ κρατοῦντ' ἐν Ἄρει Ai. 613 ch. δόρει βούλου κρατεῖν μέν, σὺν θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν 765. οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ 1252. Nullum igitur secundum casuum differentiam sensus discrimen comparet, modo quod *superandi* vi dicto verbo abstinetur accusativo. Manifesto falsum igitur quod *superandi* vel *vincendi* significationi solum accusativum adiudicat Brunck. ad Eur. Phoen. 600.

Κρατήρ. || *Crater*, vas non vino solum et aquae miscendae, sed universe liquori excipiendo. κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη OC 472. κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται ξυνθήματα 1593. Crater haud dubie, ut solebat illa aetate, in faciendo foedere recipiendo hostiae sanguini constitutus ferebatur. — || *Poculum.* φυρᾶτε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαθὺν κρατῆρα Synd. fr. 149, 2. σπονδὴ τρίτου κρατῆρος Naupl. fr. 375, 2 v. τρίτος. — || κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει OC 159 ch. elegantissima metaphora de *convalli* videtur dici, *in quam rivuli aquae limpidissima confluant:* pro κρατὴρ οὗ συντρέχει κάθυδρα ῥεύματα μειλιχίων ποτῶν. Et μειλιχίους ποτούς recte mihi videtur de aqua intellexisse Eust. p. 775, 18 et gloss. Victor. γλυκέων, ἡδέων interpretatur. Nam sec. schol. c. Musgr. et Hermanno de una confluentibus *aqua et mellita potione* intelligi posse nego, qui nesciam, quomodo mel, nisi quis praesens affundat, cum aqua coire possit. (I p. 984, 4.)

Κρατιστεύω *principatum teneo, valeo maxime.* ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα Tr. 102 ch. Solem alloquuntur. schol. ὦ νικῶν πάντας τοὺς θεοὺς κατὰ τὸ ὀπτικόν. Cf. Herm.

Κράτιστος v. κρείσσων.

Κράτος || *vis, potentia* universe. σὺν κράτει νικηφόρῳ Tr. 186. εἰ Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί Ai. 443 *possessionem in virtutis praemium adiudicare.* ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη 446 *virtutem.* ὡς τὰ σὰ κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς 1016 *tuum honorem.* εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη Ant. 485 *si impune tanta audacia facti fuerit.* δικαία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα Alead. fr. 101. || *Vis imperii regii et dominationis.* σὲ δ' ἐλήλυθεν πᾶν κράτος ὠγύγιον Ph. 142 ch. τὸ ἀξίωμα ἐκ προγόνων ἦλθεν εἰς σέ schol. ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ OC 373. κράτος δ' ὅτῳ κράτος μέλει, παράβατον οὐδαμῇ πέλει Ant. 873 ch. Plurali numero: πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη νέμων OR 201 ch. γῆς ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω 237. εἰ τά γ' αὖθ' ἕξει κράτη 586 *pari imperio futurus.* κράτη σέ τ' εἶδ' ἔχοντα 758. ψῆφον τυράννων ἢ κράτη Ant. 60. τὰ Λαΐου θρόνων ἀεὶ κράτη 166. κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω 173. — || *Praevalere* et aliquem *superare victoria* dicitur. ταῦτα φέρει νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων El. 85. Δίκα, δίκαια φερομένα χεροῖν κράτη 476 *victoriam* s. *superiorem vim nobis praebitura.* οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη 689. θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὢν ὁμοῦ κράτος κατακτήσαιτο Ai. 768. καιρός τοι πολύ τι πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται Ph. 838 ch. *palmam fert:* v. Herm. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη OC 392. οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος 1332. — || Semel in loquendi formula adverbiali ponitur: λόγῳ πείσαντες ἄξειν ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος Ph. 594, in quo cave aliquid abundare vel bis idem dictum putes; quanquam non probo Hermannum πρὸς ἰσχύος χάριν comparantem. Est enim, si accurate consideres ἰσχύι κρατήσαντες.

Κρατύνω *potior* i. q. potentem et compotem esse: inde *dominor, rego.* τῶν δ' ὅπλων ἀνὴρ ἄλλος κρατύνει Ph. 366. ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν 1059 *non minus bene usurum arcu et sagittis.* μηδενὸς κρατύνων 1161 m. *nullius rei potens.* Brunck. metri choriambici parum sciens κρατέων. ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς OR 14. ὦ κρατύνων (Ζεύς, quod recte eiecit Herm.) 903 ch. De Ant. 664 τοῖς κρατύνουσιν v. κρατέω. Ζεὺς ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει El. 175 ch. τὰ πρῶτα μὲν δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς OC 1314 et in divinatione et re militari princeps. De accusativo pariter et genitivo addi solito v. Brunck. ad Eur. Phoen. 600.

Κρέας. || Proprie *caro.* ἰκτῖνος παρασύρας κρέας fr. inc. 890. — || Figurate secundum comicorum usum *de homine* dicitur familiari compellatione. τοιοῦτος ὢν ἄρξεις σὺ τοῦδε τοῦ κρέως Chrys. fr. 650 a. σύ Brunck. addidit, scholiastae Ar. Ran. 193 omissum. Idem recte *Crisi* σατυρικῇ adscribit, cuius apud eum est fr. II. Nam paulo certiores Chrysae reliquiae ridiculi nihil referunt, κρέας autem nonnisi satyrica fabula Soph. dicere potuit; dictum autem de Helena Paridi in praemium promissa. V. Hemsterhus. ad Ar. Plut. p. 226 Lips. (I p. 985, 14.)

Κρείσσων. κράτιστος. De forma vocabuli unius de quattuor illis, quae σσ habent diphthongum subsequens probum est Herodiani praeceptum p. 40, 21, EM p. 537, 6 et Eustathii p. 64, 13. Κρείττοσιν perperam scribitur uno loco El. 1465 in codd. praeter LA. — || *Fortis* et *valentior alio.* v. Valck. ad Hippol. 1216. Blomf. ad Aesch. Prom. 936. οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων Ant. 63. φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα Ai. 456. ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν El. 1465. ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι Polyx. fr. 470, 3. — || Adsignificatur res *gravis et atrox.* ἐμοὶ ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα OR 1374. — || Rursum *peritus et idoneus.* ψυχὴ γὰρ εὔνους κρείσσων σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὑρέτις Alet. fr. 88,

2, quod num a *fortitudinis et valendi* an a *bonitatis* significatione detortum sit, ambiguum. — ‖ *Bonus* significatur et *probabilis*, et de *re* et de *homine*. κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλός OR 1368 i. e. *felicior*, *meliore statu*. τὰ κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον' ἢ μορφὴ καλή OC 578 i. e. μᾶλλον ἀγαθά v. Doederl. τὰ κρείσσω μηδὲ τἄνδεᾶ λέγειν 1430. κρεῖσσον γάρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν Ant. 679. κρεῖσσον κἀμὲ θανεῖν Tr. 1236. κρείσσων γὰρ Ἅιδᾳ κεύθων ὁ νοσῶν μάταν Ai. 635 ch. Sententia conferenda cum OR 1368: de structura v. Lob. *παντὸς γένοιτ' ἂν χρήματος κρείσσων φίλος Ph. 673 [secl. Dind.]. εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε 1246. ὅρα, μὴ κρεῖσσον ᾖ κρατεῖν fr. Alead. 106, 1. τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον, ἢ τὸ ζῆν κακῶς Pel. 436. γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἂν οὐδὲ σώφρονος κρεῖσσον Phaedr. 608, 3. — ‖ *Adverbium:* κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρός OR 176 ch. *fortius*, i. e. non minus indefatigata vi. — *Superlativus* κράτιστος ‖ *bello, armis, imperio potentissimum* significat. κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς Ph. 3. ὦ κράτιστον Οἰδίπου κάρα OR 40. ὅς ... κράτιστος ἦν ἀνήρ 1525. — ‖ *optimum* et *potissimum*. πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος Ph. 864 ch. v. Herm. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον 1176 ch. εἰκῇ κράτιστον ζῆν OR 979. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; Ant. 1050. βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά 1327. v. Herm. Sensus est: τὰ ἐν ποσὶ κακὰ (mala praesentia) βράχιστα κράτιστά ἐστιν. — ‖ *egregius, praecipuus*. ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα OC 669 ch. αἶνον ἔχω ματροπόλει τᾷδε κράτιστον 707 ch. Brunck. distinctione posita κράτιστον cum sequente δῶρον iungebat, male.

**Κρεκτός *cantatus:* a fidibus pulsandis dictum. κρεκτοῖς νόμοις Ulix. fur. fr. 414, scriptura est veri similior, v. θρεκτός. De verbo κρέκειν v. Wyttenb. ad Plut. de disc. adul. et am. p. 55 D [Lob. Paral. 101]. (I p. 986, 15.)

Κρέμαμαι *pendeo*. κάτω κρέμανται, σπίζ' ὅπως ἐν ἕρκεσιν Naupl. fr. 382 ap. Herod. π. μ. λ. p. 31, 21. v. κάτω.

Κρεμαστός *suspensus*. κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν OR 1263. τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν Ant. 1221. Eadem cum genitivo dicti adiectivi ratio est Eur. Andr. 1121 et passim. De *poena* dicitur: πρὶν ἂν ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν Ant. 309. Sed *laqueus* ipse quo quis sese suspenderit sic dicitur: χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην OR 1266: velut βρόχος Eur. Hipp. 770. 779. 802.

Κρεόντειος *quod Creontis est.* θρόνοις τοῖς Κρεοντείοις OR 400. — De accentu generis egit Arc. p. 45, 1.

[Κρέουσα n. pr. De cognomine fabula Soph. v. Ἴων.]

Κρέων n. pr. participiali accentu originario non mutato: Arc. p. 18, 1. cf. Herod. π. μ. λ. p. 28, 26. EM p. 537, 6. Eust. p. 1603, 10. 1683, 53. — *Nom.* Κρέων OR 379. Κρέων ὁ πιστός 385. πάρεστ' ὅδε Κρέων 1417. καί μ' ἐποικτείρας Κρέων ἔπεμψε 1473. Κρέων ὅδε OC 723. 894. Κρέων Ant. 21. 229. ποῦ Κρέων; 385. Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός 1161. Κρέων ὁ Μενοικέως Ant. 156 an. loco, ut videtur, lacunoso. [De dubia synaeresi v. Lob. Path. 2, 94.] — *Genit.* Κρέοντος OR 288. 378. 411. 701. Ant. 47. 1181. — *Dat.* Κρέοντι OC 367. Ant. 914. δεσπότῃ Κρέοντι 1208. — *Accus.* Κρέοντα OR 79. 426. OC 396. 455. Ant. 549. τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα Ant. 31. παῖδα Μενοικέως Κρέοντα OR 70. — *Vocativo* pari fide Κρέων existimandum et Κρέον. [Κρέων exhibet LA OR 637. 1459. Ant. 211. Cf. Lob. Path. 2, 173. Dind. ubique Κρέον edidit quam formam pleraque apogr. retinuerunt OR 1459. Ant. 211. 1098.] modo quod in LB pro Κρέον, λακεῖν errore ex v. 1094 illatum haesit. Nomen igitur ex participio deflexum regulam de vocativo participiorum non magis custodivit quam ἄρχων ap. Phryn. App. Soph. p. 27, 9: quanquam ἄρχον ab Atticis certe dictum non est.

Κρημνός *locus praeceps*, *arduus:* universe de locis montanis. Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ κρημνῶν Ai. 721. κρημνούς τε καὶ σήραγγας Scyth. fr. 493, 1. Adiectivi naturam non exuit, unde etiam de tono constare oportet. (I p. 987, 8.)

Κρηναῖος *quod fontis est.* κρηναίου ποτοῦ Tr. 14. ποτὸν κρηναῖον Ph. 21. πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά Troil. fr. 560. Sophoclea respexisse videtur Suid. v. κρηναῖον ὕδωρ. De tono non video ambigi, quanquam qui diserte notaverit non habeo.

Κρήνη *fons*. Ὑπέρεια κρήνη fr. inc. 758, 2. ἀειρύτου χοὰς κρήνης OC 469. κρήνης φύλακα Herc. Taen. fr. 219. οὐδ' ἄυπνοι κρῆναι μινύθουσιν Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων OC 686 ch. ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι Ant. 844 m. ὦ κρῆναι Λύκιόν τε ποτόν Ph. 1461 an. ὦ κρῆναί τε ποταμοί θ' οἵδε Ai. 862. πρός νύν σε κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων αἰτῶ OC 1333. Ἴναχε νᾶτορ, παῖ τοῦ κρηνῶν πατρὸς Ὠκεανοῦ Inach. fr. 256, 1. Accentum accurate notavit Herod. π. μ. λ. p. 16, 31.

Κρηπίς. Κρηπίς, θεμέλιος... ὑποβάθρα Phot. p. 177, 24, quod fortasse ex Hesychio emendandum, apud quem legitur ἡ θεμελίωσις, ἡ ὑποβάθρα. Ap. Suid. θεμέλιον legitur. Schol. Trach. l. c. τὸ ἔδαφος explicat. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν Tr. 993 an. Accentus certus: v. EM. p. 184, 5. Arc. p. 36, 16. De ultima producta v. Spohn, comm. de extr. Od. parte p. 171.

Κρήσιος *Creticus*. πέλαγος Κρήσιον Tr. 119 ch.

Κρῆσσα *mulier Cretensis*. μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης Ai. 1295. Non sine convicio dicitur: v. Meurs. Cret. 4, 10 et Lob. l. c., qui Dorvillium advocat ad Char. p. 332. — De tono v. Arc. p. 96, 8.

Κρητήρ v. κρατήρ.

Κριθάω. Pollux 7, 24. κριθᾶν. τὸ μέντοι ὑπερεμπεπλῆσθαι καὶ ὑπερκεκορέσθαι, ἀπὸ τῆς μάζης ὑπερμαζᾶν ἔλεγον οἱ παλαιοί· οἱ δὲ νέοι κριθιᾶν, ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. Αἰσχύλος μὲν γὰρ εἴρηκε σειραφόρον τε καὶ κριθιῶντα πῶλον· Σοφοκλῆς δέ· ἕως ὅτου κριθώσῃς ὄνου (inc. 901 b). Aut imperfectus sermo non intelligitur, aut scribendum κριθήσῃς, velut in Agamemnone Aeschyli non, ut Pollux habet, sed κριθῶντα legitur idque versu defensum, v. 1625 Well. Quod Wellauer. dicit, κριθιᾶν adversari analogiae, manifesto falsum est; sed Atticos scriptores breviore potissimum forma usos esse vide ap. Lob. ad Phryn. p. 80 sqq. Sed Blomf. (gl. Agam. 1631) in Sophocleo loco corrigit κριθώσῃς a κριθοῦν. In sententia obscurissima non decerno.

Κρίνω (ἐκρίθην). Formae verbi non habent cur per se enotentur. Significat ‖ *eligo* (nam neque *secernendi* neque *discernendi* vi comparet dictum): *τούτων δίδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι OC 641 [secl. Nauck.]. — ‖ Hinc est *iudicare* et *decernere*, etiam de controversia iudiciali. εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων

πέρι κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί Ai. 443. *Αἴανθ' ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ Ὀδυσσέως ἔκριναν Ph. 1366 [delevit Brunck.]. ἀνδρῶν πρῶτον (σέ) κρίνοντες OR 34. ἴσ' ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖνε 544, ex quo loco transitus a prima ad alteram significationem patescit. ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον; 829. οἵδε γὰρ κρινοῦσί σοι εἰ χρή σε μίμνειν ἢ πορεύεσθαι OC 79. τοῦτο γὰρ τύχῃ κρινεῖ Ant. 328. τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος Tr. 724. τί χρή, θανόντα νιν ἢ καθ' ὕπνον ὄντα κρῖναι; 970 ch. τὸ μὲν δίκαιον οὐχ ἣ 'γὼ λέγω, ἀλλ' ἣ σὺ κρίνεις El. 339. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὠ λοιπὸς χρόνος 1030. Hinc et *passivi* exemplum unum: Ἑλλήνων ἕνα κριθέντ' ἄριστον Ph. 1345. — ‖ Pro ἀνακρίνω dictum, *percontor*, *interrogo*, a *re* maxime *iudiciaria* et *quaestione* ductum: κρῖνε κἀξέλεγχε Ant. 399. σέ τοι, σὲ κρίνω El. 1445. λεὼς (αὐτὸν) κρίνει παραστάς Tr. 195. τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; 314. εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις 388. μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε Ai. 586.

Κριός *aries*. δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών Ai. 237 an. Accentus constat ex EM p. 539, 20. Arc. p. 37, 22. (I p. 988, 24.)

Κρίσις *iudicium*, *diiudicatio*. χὤπου δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις Ph. 1050. ὅτι μάντις πλέον ἢ 'γὼ φέρεται κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής OR 501 ch. *non est quomodo recte iudicetur*. δρόμου, οὗ πρώτη κρίσις El. 684, decursio enim stadii prima in ludis festis committebatur. ὡς τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν Tr. 266 i. q. κατ' ἀγῶνα. — [Paridis iudicium argumentum erat fabulae Soph. satyricae Κρίσις inscriptae, cuius v. ap. Dind. fr. 330—332.]

Κρῖσα urbs. ὁ τὰν Κρῖσαν ἔχων βούνομον ἀκτάν El. 180 ch. Libri ut LA Κρίσαν, aut Κρίσσαν plerique, unus Κρίσσα, sed Κρῖσαν scribendum apparet ex Dracone Straton. p. 21, 4. Musgr. coni. Κρίσᾳ [recep. Dind.].

Κρισαῖος *Crissensis*. Κρισαῖον πέδον El. 730. Libri hic omnes vitiose geminato σ. Generis totius accentum notavit Arc. p. 43, 18.

Κριτής *iudex*. ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς Ai. 1243. Accentum enotarunt Herod. π. μ. λ. p. 40, 16. Arc. p. 24, 6. Eust. p. 897, 41. Schol. Il. μ p. 164. EM p. 435, 43.

*Κριτικός. ὄψις γὰρ ὠτῶν κριτικωτέρα πολύ inc. LXXVII Brck. Hoc Sophocleum dictum a scholiasta Victor. ad Il. τ 292 et suspectum nec Valckenario ad Phoen. 1554 neque Brunckio, iam ea de causa damnandum fuit, quia nullo argumento defendi potest producta prima syllaba. Sed nihil est nisi interpretatio Sophoclei versus OR 1247.

Κριτός *delectus*. λέχος Ἡρακλεῖ κριτὸν ξυστᾶσα Tr. 27. ταύτας ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν 245. V. Valck. ad Phoen. 210. (I p. 989, 4.)

Κρόκη *filum laneum*. θαλλοῖσιν ἢ κρόκαισιν (ἐρέπτω) OC 474. — De tono v. Arc. p. 106, 17.

Κρόκος *crocus*. θάλλει ὁ χρυσαυγὴς κρόκος OC 685 ch. — κρόκος Niob. fr. 396. Utroque loco crocus Cereri sacer praedicatur: v. schol. OC l. c. et I. H. Voss. ad hymn. Cer. 6.

Κρονίδης *Saturnius*. ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς Κρονίδας Tr. 128 ch. ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν (Amor) 500 ch.

Κρόνος *Saturnus* deus. ὁ Κρόνου παῖς Ph. 681 ch. Iuppiter. ὦ παῖ Κρόνου OC 712 ch. Neptunus. Κρόνῳ θυηπολεῖν βρότειον γένος Androm. fr. 132, 2.

Κρότημα: ἐπὶ τῶν δολίων τάσσεται Hesych. κεκροτημένοι: ἀντὶ τοῦ ἐρραπισμένοι, ἐθάδες πανούργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κεκροτημένου χαλκοῦ. καὶ Σοφ. (fr. inc. 784)· τὸ πάνσοφον κρότημα, Λαέρτου γόνος. Schol. Theocr. 15, 48. De hac cognominatione simili illis ἄλημα, λάλημα, παιπάλημα, vide Valcken. ad Adon. p. 357.

Κροτητός *crepans*. ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων El. 714. κρότον ποιούντων schol. V. Valcken. ad Adon. p. 225. Simile est κροτητὰ πηκτίδων μέλη Thamyr. fr. 226, 1 i. q. κρεκτά.

Κρουνός *fons*, *flumen aquarum*. ἐκ γενειάδος κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ Tr. 14. Accentum notavit Herod. π. μ. λ. p. 34, 27. Arc. p. 64, 7.

Κρούπαλον. ἀμφίλινα κρούπαλα Captiv. fr. 43 [ap. Hesych., qui idem κρούπαλα (cod. κρούπανα): ξύλινα ὑποδήματα]. Genus igitur *calceamenti*, de quo Hesychii Intpp. v. ἀμφίλινα.

Κρούω *pulso*. ῥυτῆρι κρούων γλουτόν fr. inc. 938, 2. ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὲρ χειρὸς βάλῃς inc. 926 a, ap. Harpocr. v. παρακρούεται: ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾷ. μετῆκται δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστάντας τι ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. καὶ Σοφ. που· ὡς μ. κρ. κτλ. [βάλῃς in βαλεῖν mutato refert versum Hesych. v. ὡς μήτε addito παροιμία ἐπὶ τοῦ συμμέτρου τασσομένη. Explicat dictum Hemsterh. in Addend. ad vol. 2. p. 1598].

Κρυμός [Curt. Et. n. 77] *frigus*. κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου Past. fr. 448.

Κρυπτέος *celandus*. ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοὔργον εἴη κοὐχὶ κρυπτέον Ant. 273.

Κρυπτός *occultus*. κρυπτᾷ δ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ ὄλβιος El. 159 ch. Locum non intelligentes ap. Eust. p. 440, 39. ἀχέων pro ἀχέουσα dictum putarunt; etiam Suid. v. ἀχέων participium ait esse. Sed nomen est, iungendaque ἥβᾳ ἀχέων κρυπτᾷ: *iuventa a doloribus semota*, quam quasi non indagant occupantque dolores. Adsignificatur *fraus*: (μοι) ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός Ph. 1112 m.

Κρύπτω. I. *Formae*. *Praesens activi*: κρύπτουσιν El. 826 ch. Rhizot. fr. 479, 5. κρύπτε Hippon. fr. 284, 1. κρύπτων Ph. 909. κρυπτόντων fr. inc. 659, 1. κρύπτειν OC 755. Tr. 480. El. 957. — *Imperfectum*: ἔκρυπτον Ant. 285. — *Futurum*: κρύψω Ai. 658. Ph. 915. Ant. 774. κρύψεις Ai. 1040. Apud gr. Herm. post librum de em. r. gr. Gr. p. 390 et in Mosq. b κρύψῃς vitiose. κρύψει Ai. 1012. κρύψετε Ant. 1039. κρύψων OC 1552. — *Aoristus*: ἔκρυψε Ant. 25. κρύψον OC 114. 757, Tricliniani κύψον, alienum illud a tragoedia. El. 436. κρύψαι Ant. 196. Ph. 588. 743. κρύψας El. 1397 ch. κρύψασα Tr. 903. — *Passivum*: κρυπτομένα Ant. 946 ch. El. 490 ch. — κεκρυμμένος OC 621. κεκρυμμένη OR 1398. κεκρυμμένον El. 55. Tr. 556. κεκρυμμένην El. 638. κεκρυμμένοι 1294. — κρυφθέντα Electr. 837 ch. Scyr. fr. 501, 5. κρυφθέν fr. inc. 696, 4. κρυφθῆναι OC 1546. Sed κρυβείς vel κρυφείς Ai. 1145, metro necessarium. Illis enim exemplis praeter illud Scyriarum produci primam necesse: hoc corripi, idque solum secundum tragicorum usum intercedit, utro uti velint. In Ai. plurimi codd. κρυφείς; a libris autem in hac scriptura

standum melius Hermanno et Elmsleio docet Lob. ad Phryn. p. 317 sqq. Et praeferendum κρυφεὶς sec. LA Flor. Γ Θ, in Γ supra scripto θ. — *Medium:* κρύπτεται Ai. 647. κρύψομαι Tr. 474. κρυψάμενον Ai. 245 ch. — II. *Usus.* ‖ *abscondo*, et *rem* et *hominem;* quocunque modo *e conspectu removere*, ἀφανίζειν. V. Abresch. ad Aesch. Prom. 21. καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα [τόδε Dind. c. Martin.] κρύψον κατ' ἄλσος OC 114. πόδα addidit propter ἐξ ὁδοῦ, breviloquentia enim est, explicatiusque ita diceretur κρύψον με κατ' ἄλσος, τῆς ὁδοῦ ἐξαγαγοῦσά με. Errare de hoc loco videtur Herm. ad Eur. Hec. 793. κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι (κόρην) Ant. 774. κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι Tr. 903. κρύψω τόδ' ἔγχος ἔνθα μή τις ὄψεται Ai. 658. ἢ πνοιαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον νιν (τὰ κτερίσματα) ἔνθα μὴ ... πρόσεισι μηδέν El. 436, de quo zeugmate v. Schaefer. ad Dion. c. v. p. 104. καλυπταὶ κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς Rhizot. fr. 479, 5. Et passive: ὃ θαμνοῖς οἶσθά μοι κεκρυμμένον El. 55. ἁ δεινοῖς κρυπτομένα λόχοις Ἐρινύς 490 ch. *horrendis latebris abdita.* φανέντες ἢ κεκρυμμένοι 1294 i. q. *manifesto vel ex occulto.* δῶρον, λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον Tr. 556. ὑφ' εἵματος κρυφεὶς Ai. 1145. Hinc κεκρυμμένη νάπη OR 1398 de *solitarii loci recessu* dictum, et τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον inc. fr. 696, 4 *arcanum* est et *sanctum.* — Inprimis vero frequens de *sepulcro abditis.* Cuius usus viam munit illud de Danaë: κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη Ant. 946 ch. οὑμὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς OC 621. τῇδε κρυφθῆναι χθονί 1546; unde etiam ἕρπω τὸν τελευταῖον βίον κρύψων παρ' Ἅιδην 1552. ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζου τὸν ἄνδρα Ai. 1040. Ἐτεοκλέα μὲν κατὰ χθονὸς ἔκρυψε Ant. 25. Ἐτεοκλέα μὲν ... τάφῳ τε κρύψαι 196. πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην ἔκρυπτον αὐτόν ...; 285. τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε 1039. Ἀμφιάρεων ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν El. 837 ch. terra enim absorptus est. τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν Scyr. fr. 501, 5. — ‖ *Celandi* et *occulendi* de industria adsignificatio inest; quem quid celamus, *quarto* casu maxime ponitur, vel praepositionum usus est. λόγον κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδένα Ph. 588. κοὐ δυνήσομαι κακὸν κρύψαι παρ' ὑμῖν 743. οὐδέν σε κρύψω 915. Versum 909 κρύπτων θ' ἃ μὴ δεῖ καὶ λέγων αἴσχιστ' ἐπῶν intelligendum docuit Hermann. οὐ γάρ ἐστι τἀμφανῆ κρύπτειν OC 755. σύ νυν πεισθεὶς ἐμοὶ κρύψον 757. Aliquid incongrui sententia videtur habere: *quoniam manifesta celari non possunt, tu ea cela:* unde Herm. coniecit κάμψον, *flecte cursum*, *redi.* Longe probabilius videatur κρύπτου, *tu te ipse absconde.* Neque vulgatae, quae est apud eundem, explicationem probo, subaudientis ἐμέ priore membro: *non possum ego celare, tu cela igitur.* Mihi ad κρύψον praecise dictum subaudiendum videtur τὸ κατὰ σέ: *certe quantum in te est*, *cela:* erat autem penes eum, ut ne publice prodiret vel vagaretur. ταῦτα οὔτ' εἶπε κρύπτειν οὔτ' ἀπηρνήθη Tr. 480. κλύοις ἂν κεκρυμμένην μου βάξιν El. 638. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι 957. Ἑρμῆς σφ' ἄγει δόλον σκότῳ κρύψας 1397 ch. Aptius *celare* quam *abscondere* interpreteris. κρύπτε μηδέν Hippon. fr. 284, 1. κρυπτόντων θεῶν inc. 659, 1. — Hinc adsignificatur *reticere*, *continere apud se.* οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν; Ai. 1012. — ‖ *Intransitive* dictum *latere* semel significat: ποῦ κεραυνοὶ Διὸς ... εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν ἕκηλοι; El. 826. cf. κεύθειν. — ‖ *Medio* usus suus constat Ai. 245 ch. ὥρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασι κρυψάμενον ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι. Sed ut deponens verbum activi significationem refert: ἅπαντα χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται 647. πᾶν σοι φράσω τἀληθὲς οὐδὲ κρύψομαι Tr. 474. Dudum observata haec generum verbi confusio: v. Eust. p. 694, 23. 753, 60. 806, 54; Hemsterhus. in Misc. Obss. vol. V. 3. p. 64; Wessel. ad Diod. 17, 35, Bornem. ad Xen. Symp. p. 54 alii. Sed ut de προσδιδάξασθαι, ὀνομάζεσθαι, ἐφίστασθαι Sophocleis concedam Apitzio ad Trach. p. 202, κρύπτεσθαι tamen nego explicari illo modo posse, quo finxit significare *suum sibi servare (für sich behalten):* quasi κρύπτειν sit *servare*, *behalten.* Putida autem diligentia esset cogitando addere *apud se celare*, *bei sich selbst verheimlichen.* (I p. 992.)

Κρύσταλλος *glacies.* ὅταν κρύσταλλον ἁρπάσωσι (pueri) Ach. Amat. fr. 162, 4. De tono v. Arc. p. 54, 4.

Κρυφαῖος *absconditus.* κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής (κεῖται) Ai. 899 *defossum* significat, ut κρύψω v. 658. — *arcanus.* μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος fr. inc. 673, 1. γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται ib. v. 3.

Κρυφῇ *clam.* Brevior enim forma non ut λάθρα et λάθρᾳ, οὐδαμῇ et οὐδαμά ap. Soph. reperitur, ne uno quidem illo loco, ubi metro nihil noceret, Tr. 689. ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ μαλλῷ. Ceteris locis ultima in arsi posita est. κρυφῇ δὲ κεῦθε Ant. 85. κρυφῇ κάρα σείοντες 291. μή τι κρυφῇ καλύπτῃ καρδίᾳ 1254. [Libri ι subscriptum non tenent cf. Dind. in Th. LGr. 4. p. 2018 D]: olim κρυφῆ Herm., nunc κρυφῇ dedit, recte quidem, cum de forma illa olim dativi cuiusdam dubitari non possit; exstat enim κρυφός, unde etiam de tono constat. V. Arc. p. 84, 17. Rarius vulgo fuisse κρυφῇ quam κρύφα Antiatticista docet, κρυφῇ ex Xenophonte defensurus p. 103, 33: κρυφᾳ autem Atticum esse affirmat Atticista Villoisoni Anecd. 2. p. 82.

Κρύφιος *occultus.* ὃς τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις Ph. 1328. κρύφιος οἰκουρῶν coniungenda. κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος Tr. 360 *concubinatus* et non legitimi matrimonii adsignificationem habet, velut sic geniti filii σκότιοι Homero vocantur.

Κρωσσός *urna.* ὑδρία ἤ τι ἄλλο ἄγγος ἐς τὸ ἐπιχεῖν ὕδωρ EM p. 541, 30. — ἡ τοῖσδε κρωσσοῖς, οἷς λέγεις, χέω τάδε; OC 478. Vocem hinc memorat Eust. p. 603, 22. Accentu periectica sequitur: Arc. p. 75, 7.

Κτάομαι. I. *Formae.* κτῴμην Tr. 191, quod spectat EM p. 542, 46. κτᾶσθαι Ai. 1360. — κτήσει Ph. 1281. 1370. Tr. 471. — κέκτηται fr. inc. 779, 9. κεκτημένος Ant. 1278. κεκτημένῳ Ph. 778. κεκτημένην fr. inc. 700, 2. Altera perfecti forma ἔκτημαι per se minus Attica, quanquam non inaudita (v. Lobeck. ad Phryn. 762. Schneider. ad Plat. Rpubl. p. 464, D), ap. Soph. iam propter hiatum non admittitur. — ἐκτησάμην El. 1303. Ai. 1121. Ph. 670. Ant. 924. ἐκτήσατο OR 1499. Ai. 777. *968 [secl. Dind.]. κτησώμεθά El. 1004. κτήσαιτο fr. Alet. 92, 3. Phaedr. 608, 2. — II. *Usus.* ‖ praeter perfectum cum *comparare* significat dedita opera, tum *nancisci.* εὐεργετῶν γὰρ καὐτὸς αὔτ' ἐκτησάμην Ph. 670. κἀκ τῶν ἴσων ἐκτήσαθ' ὑμᾶς ὧνπερ αὐτὸς ἐξέφυ OR 1499 liberos genuit ex matre. οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην Ai.

1121. τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; 1360. μὴ μείζω κακὰ κτησώμεθα El. 1004. τὰς ἡδονὰς πρὸς σοῦ λαβοῦσα κοὐκ ἐμὰς ἐκτησάμην 1303. εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο μᾶλλον ἢ ψόγον Alet. fr. 92, 3. γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἂν Phaedr. 608, 2. Notabilis locutio est χάριν κτᾶσθαι. ὅπως πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι καὶ κτῴμην χάριν Tr. 191. κἀπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν 471. διπλῆν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν Ph. 1370. Simile est οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα Ph. 1281. — Adsignificatur *rei ingratae et malae* notio, ubi *contrahere* s. *consciscere* Latini. ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτήσατ' ὀργὴν Ai. 777. *ὧν ἠράσθη τυχεῖν ἐκτήσασθ' αὐτῷ, θάνατον 968 [secl. Dind.]. ἐπεί γε δὴ τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην Ant. 924 *crimen impietatis contraxi:* v. Wunderlich. Obss. in Aesch. p. 65 et Erf. l. c. Elmsl. ad Med. 212. — || Perfectum *habendi* et *possidendi* potestate praeditum est. ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ Ph. 778. Hinc ὦ δέσποτ', ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος τὰ μὲν πρὸ χειρῶν, τὰ δ' ἐν δόμοις (sc. κακά) Ant. 1278: quem locum secundum vulgarem explicandi rationem *(et habens et nactus)* putida iteratione eiusdem sententiae foedatum bene explicat Wex. sec. Andocidem 4. p. 35, 18 et Dionem Chrys. 1, p. 454, tanquam formula solenni de eo dictum, qui *quid optimo iure et quasi pleno dominii titulo possidet:* quale nos habemus vulgari sermone: *das Unglück gepachtet haben.* — τὰ χρηστὰ ... κέκτηται μόλις fr. inc. 779, 9 *vix habet, cum iam rursum abiicit vel obliviscitur.* — Inde ἡ κεκτημένη usu comicis perfrequenti *dominam* significat: χορὸς ἰχθύων σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην inc. 700, 2.

[*] Κτέανον *bonum.* πολέων κτεάνων σίνιν Tham. fr. 230, 4 de Autolyco doli et fraudis pleno [cyclici sunt carminis]. De tono generatim notavit Arc. p. 122, 12. (I p. 993, 25.)

Κτείνω. I. *Formae. Praes.:* κτείνω OR 813. κτείνει *Tr. 364 [secl. Hartg.]. κτείνοι OC 993. κτεῖνε El. 1487. κτείνειν 1507. Ai. 57. Ph. 1342. κτείνοντα Ai. 147 an. — *Fut.:* κτενῶ Ant. 658. κτενεῖς Ant. 568. κτενοῦμεν El. 582. κτενεῖν OR 1176. Futuri κτανῶ, cuius defensionem suscipiebat Elmsl. ad Med. 774, refutatus ab Herm. Opus. 2. p. 212, ap. Soph. nullum vestigium: nec potest nisi librariorum errori tribui, antequam φθαρῶ et σταλῶ Graeca esse ostensum sit. κτενῶ solum agnoscit Choerob. p. 1392. — *Aoristorum* primus et alter pari iure sunt et pro versuum lege et commodo dispensantur: qua de re *secundi* suus est in ultima trimetrorum sede locus. ἔκτεινας OR 1392. El. 561. ἔκτεινε El. 441. Tr. 278. 1163. κτείναιμεν OR 308. κτεῖναι El. 558. OR 641. κτείνας Ph. 773. El. 198 ch. κτείνας Synd. fr. 153, 4. κτείνασα Tr. 812. 1137. κτείναντα bis Ai. 1126 sq. — ἔκτανον OR 277 et detracto augmento ἐγὼ 'κτανον 844. ἔκτανε El. 408. κτάνῃς OR 606. κτάνῃ El. 821, ubi schol. θάνω Brunckio videbatur ante oculos habuisse, quod perverso iudicio restituit OR 948 LA m. sec., alii libri. — κτάνοι OR 948 LA pr. LB LC. Flor. Γ Δ [v. Berl. Jbb. f. w. Kr. 1839. p. 433]. κτανεῖν Ph. 1303. OR 123. 967 [κτενεῖν Dind. ex apogr.]. OC 1388. Ant. 772. El. 536. 956. 1494. κτανών Ph. 336. OR 139. 1185. El. 537. 1487. τοῦ κτανόντος OR 566 Dind. c. Meinek.: θανόντος libri. τὸν κτανόντ' OR 277. τοὺς κτανόντας OR 308. Ant. 1263 m. κτανόντων El. 1421. Bisyllabae formae in arsi sunt omnes, et ultima quidem sede trimetri OR 139. 606. 844. 1185. Ph. 336. 1303. Ant. 772. El. 536. 821. 956. 1494. Praeterea solitarium exemplum est Homerici aoristi syncopen passi, idque in diverbiis ἔκτα, Tr. 38. Atticis ea forma tribuitur testimonio scholiastae Il. δ 319. — Κέκονα in καίνω retulimus. — II. *Usus.* || De tralaticia illa *interficiendi* notione non est quod exempla exscribamus. Legitur ea Ph. 336. 773. 1303. 1342. OR 123. 139. 277. 308. 606. 641. 813. 844. 948. 967. 1176. 1185. 1392. Ant. 568. 658. 772. El. 198. 408. 441. 536. 537. 558. 561. 582. 956. 1487. 1494. *1507 [secl. Dind.]. Tr. 38. 278. *364 [secl. Hartung.]. 812. 1137. 1163. Ai. 57. 147. Synd. fr. 153, 4. — || De *proprietate sermonis* primum observandum de oppositis: θανεῖν et κτεῖναι s. κτανεῖν: εὐγενὴς γὰρ ὁ κτανών τε χὠ θανών Ph. 336. αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες El. 1421. κτανεῖν θανεῖν τε OC 1388. ὦ κτανόντας τε καὶ θανόντας βλέποντες Antig. 1263 m. Item κτανεῖν et ζῆν: χάρις μέν, ἢν κτάνῃ, λύπη δ', ἐὰν ζῶ El. 821 v. θνήσκω. — Deinde illud multis observatum dicendi genus notandum, quo κτείνειν dicitur is, qui *interfecturus erat sed non perfecit.* V. Dorvill. ad Char. p. 214. Lennep. et Schaefer. ad Phalar. Epp. p. 131 Lips. hunc etiam ad Phoen. 79, in Ind. Orest. Porsoni v. κατακτείνειν, ad OC 993. Valck. ad Phoen. 1406. Poppo ad Xen. Anab. p. 306. Herm. ad Ai. 1126. Mire Elmsl. ad Heracl. 1003 hunc usum ab aoristo κτεῖναι abiudicat: correcturus igitur erat Sophoclea exempla Ai. 1126 sq.: δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με; ad quod Teucer respondit: κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών. His tertium praesentis exemplum additur εἴ τίς σε κτείνοι παραστάς OC 993. Quod aoristi et praesentis discrimen Hermannus posuit l. c., ut praesens prohibitum esse facere, aoristus fecisse, sed sine successu significare dicat, vereor ut intelligat quisquam. Aoristus potius *interfecturum fuisse* s. irritum conatum interficiendi orsum esse, praesens *in eo, ut interficeret, fuisse* significat, quae etsi sensu proxime distant, aliis tamen locis aliud magis convenit. Et sic non modo θνήσκειν dicitur OR 1457 et ἀπολλύναι OR 1441, sed etiam ἀπόλλυσθαι Aesch. c. Ctesiph. p. 425, 130 Bekk., ἀποθνήσκειν Nicarch. Anth. Pal. t. 2. p. 371, πείθειν OC 1442. Xen. Anab. 6, 1, 19. πράττειν Soph. El. 320. σπονδὰς ποιεῖν Ar. Pac. 212. (I p. 995, 3.)

Κτερίζω *exsequias facio.* τοῦτον τάφῳ μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαί τινα Ant. 204.

Κτέρισμα. Plurale tantum est, *iustas exsequias* significans: μή μ' ἀτιμάσητέ γε, ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἀν κτερίσμασιν OC 1410 cum zeugmatis figura. ν desideratur in codd. praeter Par. B T Farn. Vat. Sed *inferiae* dici videntur El. 434: ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι κτερίσματα, et τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα; El. 931. Spectant enim quas viderat libationes Chrysothemis et corollas sepulcro superfusas v. 895. — κτερίσαι: θάψαι, ἐνταφιάσαι Hesych., quorum hoc ad ἐναγισμόν refertur.

Κτῆμα *res, quam quis possidet.* || De *opibus et copiis.* *παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσων φίλος Ph. 673 [secl. Dind.]. ταύτας ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτὸν Tr. 245 de ancillis eximia pulchritudine, quas sibi in honorem victoriae a dis datae elegerat Hercules: ineptit Apitz. οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον Ant. 702; pater enim omni generi opum

et fortunae praeponitur. ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν Scyr. fr. 501, 3. — Plurative: δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σώζεται OC 1027. Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις Ant. 782 ch., plurimis non recte intellectus locus, ut vel κτήνεσι corrigendum suaderent, [ἔν τ' ἀνδράσι Dind. praeeunte Blaydesio]. κτήματα de *opulentis* et *potentibus* dictum negari non potest, sed iniuria reprehendit Herm. poetam, quod opes teneris virginum genis opposuerit, nec de *adverso* amore, quod putarat Huschk. anal. cr. p. 49, collato Propert. 1, 14, 15, sed de *necessitate amandi* dictum esse. Ea tamen ipsa necessitas in Haemonem magna vi irruens (praecipua vis sententiae est in πίπτειν) efficit, ut aliquid infausti ex postremis adolescentis verbis auguretur chorus. Omnis difficultas tolleretur, si liceret transponi ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις ἔν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς, ut communis pauperum et divitum amor dicatur: sed sic φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος parum concinne abrupta sententia relinqueretur. — || Qualemcunque *rem optabilem* significat vel *pretiosam*. ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν Ph. 81. εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρίς OR 549. — ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; Ant. 1050. — || Universe *rem qua quis potitur*. οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν (θέλει) Ach. Am. fr. 162.

Κτήσιος *quod bonorum nostrorum est*. σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην Tr. 690 *ovis de grege villum*. ἀπὸ κτητοῦ βοτοῦ schol. Cf. Blomf. gl. Agam. 987.

Κτῆσις *possessio*. λέγους ὅτι χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν Tr. 162 *res connubio partae cum dote*. πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένη El. 960. πατρῴαν κτῆσιν 1290 *bona* sunt ipsa. ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι Eriph. fr. 202. Adverbiascit: εὖ δὲ προσφωνούμεθα κατ' ἔργου κτῆσιν Tr. 230. Aptius est intelligi κατὰ τὸ ἔργον, ὃ κεκτήμεθα, i. e. ἅλωσιν Οἰχαλίας, quam κατὰ τὸ ἔργον, ὃ κέκτησαι, *pro nuntio accepto tua opera*. (I p. 996, 9.)

Κτίζω (ῐσ) *condo*, *instruo*. κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον Ant. 101. gl. κατασκεύασον. Adsignificatur *reperti* notio: ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς OC 715 ch. Item *patrandi:* *καὶ ταῦτ' ἔτλη χεὶρ γυναικεία κτίσαι; Tr. 898 [secl. Herm.]. De morte a Deianira conscita loquitur chorus.

Κτῠπέω *strepo*. ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι Tr. 787 *resonabant*. ἔστενον Diog. Laert. longe minus significanter. De tonitru: ἔκτυπεν αἰθήρ OC 1456 ch. κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος 1606. cf. I. H. Voss. ad hymn. Cer. 5.

Κτῠπος *strepitus*. Argivorum fuisse fertur pro ψόφος in gloss. κατὰ πόλεις p. 1095 Bekk. προυφάνη κτύπος Ph. 202 ch. de sonitu gressus. καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβλής [προβολῆς Dind. c. Herm.] 1455 an. De tonitru: μέγας ἐρείπεται κτύπος OC 1463 ch. De voce clamantium: τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος; OC 1500. De sonitu currus per curriculum celeriter rapti, de quo genere strepitus proprium esse demonstravit Voss. l. c.: πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων El. 714.

Κῠαμόβολος i. q. τῷ κυάμῳ λαχών. ἐν Ἰνάχῳ· κυαμόβολον δικαστήν (fr. 271). Hesych. v. κυάμῳ πατρίῳ. verba integra v. in voce seq. Cod. κυαμοβόλως δικιστήν [Schow. p. 471 κυαμοβόλῳ δικαστῇ, Nauck. fr. trag. p. 153 κυαμοβολῶ σε δικαστήν]. Accentum, qui penacutus ferebatur, ne Dind. quidem correxit.

Κῠαμος *faba*. Hesych.: Κυάμῳ πατρίῳ: Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ (fr. 355), ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμευόντων. διεκλήρουν δὲ αὐτὰς κυάμῳ. καὶ ὁ τὸν λευκὸν λαβὼν ἐλάγχανεν. ἀνάγει δὲ τοὺς χρόνους ὡς καὶ ἐν Ἰνάχῳ (fr. 271). v. i. κυαμόβολος. Gaudebant scilicet Athenienses suos mores etiam aliis et heroum quidem aetate gentibus affingi audientes. Accentum vocis enotavit Arc. p. 60, 14.

Κῠᾰνεος *Cyaneus*, cognomentum fabulosarum in ore Euxini rupium. παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων διδυμᾶς ἁλὸς ἀκταὶ Βοσπόριαι Ant. 966. In LA post πελαγέων additur πετρῶν, ne Κυάνεαι solae nude dicerentur. Sed ne dicitur quidem; nam Κυάνεα πελάγη sunt πελάγη ἐν οἷς Κυάνεαι πέτραι. Respexit locum Eust. p. 581, 18 [Dind. c. Wieselero Κυανεᾶν σπιλάδων διδύμας ἁλός dedit]. — De accentu praeteriens praecipit schol. Dion. Thr. p. 1261 Bekk. cf. EM. p. 542, 49. Prima versui commodo producta est.

Κῠβερνάω *guberno*. πάντα γὰρ σῇ κυβερνῶμαι χερί Ai. 35 *regi patior*. (I p. 997, 5.)

Κυβερνήτης *gubernator*. ἐκπεπληγμένον κεῖνον βλέποντες, ὡς κυβερνήτην νεώς OR 923. ἐκπεπληγμένον ad κυβερνήτην refer c. Brunckio, non ut Erf., ad βλέποντες. De accentu v. schol. Il. ε 158. Eust. p. 533, 38.

Κῠβευτής *aleator*. σοφὸν κυβευτήν fr. inc. 686, 2. Sententiam vitam cum alea comparantem multis illustravit Wyttenb. ad Plut. cons. ad Apoll. p. 112 E; cf. Hemsterh. ad Luc. Necyom. p. 367. t. 3. Bip. [et Hesych. v. κυβευτήν]. — De tono v. κυβερνήτης.

Κῠβος *talus*. Proprie: πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολαί Naupl. fr. 381. πεσσοὺς κύβους τε Palam. 380, 4. Tralate *de sorte:* ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι inc. 762 [qui versus proverbium tragicum appellatur ab Eust. p. 1084, 1. 1397, 18. Cf. Erasm. adag. chil. 1. cent. 3, 9]. — Tonus idem eodemque iure quo in τύπος, generatimque observavit Arc. p. 45, 23. Ap. Hesych. perperam κῦβος scribitur.

Κῠδάζω *conviciis peto*. λοιδορεῖν explicatum Eustathio l. c. κυδάζεται, λοιδορεῖται, ὑβρίζεται Suidas ex Sophocle l. c.: κυδάζεσθαι, λοιδορεῖσθαι. — κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ Ai. 722. Eust. p. 64, 21. 790, 40. schol. Apoll. Rhod. 1, 1337. Zonar. 1. p. 879. 2. p. 1271. EM v. ἐκυδάσσαο. schol. brev. in Il. 24, 592. — Schol. Barocc. ad Ai. l. c.: κυδάζεται κατ' εὐφημισμόν· κυδαίνω καὶ κυδάζω τὸ δοξάζω· ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν κυκάζεται, ἤγουν λοιδορεῖται, κυδάζεται εἶπε. Cf. Intpp. Hesychii v. κυδάσσει. Num iure υ credatur produci, ambiguum est, siquidem fuisse, qui a κύδος cum κυδοιμός cognato ducerent ex Photio colligi licet p. 184, 1: κύδος: λοιδορία ἀρσενικῶς.

Κῠθέρεια *Venus*. εὔχαρπον Κυθέρειαν fr. inc. 879. v. εὔκαρπος. Illustravit Wyttenb. ad Plut. praec. coniug. p. 144 B. De vocis originatione varia veteribus excogitata sunt inepte, v. Muetzell. de em. Theog. Hesiod. p. 420.

Κῠκάω *turbo*. παρεὶς κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον El. 733.

Κυκλάς. Schol. Ar. Av. 1203. Κυνῇ δέ, ὅτι ἔχει περικεφαλαίαν τὸν πέτασον· ὡς Ἑρμῆς ἄγγελος

ὧν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ (fr. 261), ἐπὶ τῆς Ἴριδος· γυνὴ τίς ἥδε; κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς. cf. Valck. ad Adon. p. 346. Sententiam cum absolutam esse non constet, duplex est explicandi via: altera, ut κυκλὰς κυνῆς subaudiendo μόρφῃ id sit quod κυνῇ κυκλοειδής; altera, ut κυκλάς relatum ad γυνή significet κυκλουμένη, id est καλυπτομένη. [Vbb. κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς Toupi coniecturae debentur, in libris est συληνᾶς (ed. Ald. κυληνᾶς) Ἀρκ. κυνῆ. Nauck. coniecit γ. τ. ἥδε γυμνάς; Ἀρκάδος κυνῆ. *quae est ista femina leviter vestita? Pileus quidem Arcadis est feminae.* Alii alia temptarunt. Dubitat Lob. Prol. 443.] — υ in arsi producitur, in thesi corripitur.

Κυκλέω. Transitive *torqueo, circumvolvo, converto.* ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν Ant. 226 i. q. περιστρέφων. ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα Ai. 19 Schol. Pal. περιερχόμενον. κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν Laoc. fr. 342, 4 *secum volvit*, i. e. turba circumfusus ingreditur. [Dind. c. Reisk. κύκλῳ, cod. partim κυκλοῖ]. Hinc *passivum* est: ἴδεσθέ μ' οἷον κῦμα ἀμφίδρομον κυκλεῖται Ai. 352 m., quod cave deponens medium putes. *Volvitur circa me,* i. e. circumfunditur et mergit: ἤγουν ποντίζει με ἄρτι, ut scriptum in schol. Pal. Male schol. vet. ὅτι κῦμά τι ὑπολειφθὲν ἀπὸ τοῦ χειμῶνος κυκλεῖ αὐτόν. — Tralate: οὑμὸς αἰεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ τρόχῳ κυκλεῖται καὶ μεταλλάσσει φύσιν inc. 713, 2., adsignificata mutabilitate, quam exsequitur accuratius additum καὶ μεταλλάσσει φύσιν. — Si quando intransitive dicitur, subaudiendum pronomen reflexivum. πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι El. 1365. Futurum Atticum esse iniuria putabat Schaef.: idem tamen recte cavit, ne quis active dictum cum accusativo τοὺς ἐν μέσῳ λόγους coniungendum putet. ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ [πήματι καὶ χαρᾷ LA] πᾶσι κυκλοῦσιν οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι Tr. 131 ch. κυκλοῦσιν ἐπὶ πᾶσιν, non ἐπικυκλοῦσιν [ut vult Dind.] iungenda. „Eo enim fine Ursae similitudine utitur, ut quemadmodum haec nunquam non supra nos in caelo vertitur, ita super capitibus nostris etiam bona et mala perpetuo gyro verti dicat." *Hermann.* Ceterum Triclin. male κυκλοῦσ', Ald. et codd. vett. κυκλοῦσιν.

Κυκλόεις *orbicularis.* Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει OR 161 ch. A forma olim fororum, ubi Diana Boeotis publice colebatur, dictum: v. Casaub. ad Theophr. Char p. 123.

Κύκλος. De forma unus locus notabilis fr. inc. 731, quo metaplasticum κύκλα legitur. Servari tonum observat EM p. 544, 22, isque gravis est: v. Arc. p. 50, 19. 53, 26. In arsi prior syllaba producitur, in thesi corripitur: illud rarum, v. inc. 731. — Significatio una *orbis* convertitur ad varia. ‖ Et *rerum forma rotundarum* primum significat *solem* et *astra.* ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος Ant. 416. τὸν στρέφοντα κύκλον ἡλίου fr. inc. 771. Deinde *caelum:* τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; Ph. 815. v. Herm. Unde ductum videtur ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν Ai. 672.: quod non potest nisi de *caelo* intelligi *noctis tenebris involuto* et *tecto*, unde cum nox discedit, caelum locum dedisse dicitur orienti soli. Fateor tamen valde blandiri νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, ut *luna* significetur soli cedens; quanquam αἰανής potiore fide habendum, v. αἰανής supra p. 23. Iam frequens est de *oculis.* Rationem transferendae significationis monstrat ὀμμάτων κύκλοις Ant. 974 ch. ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων OR 1270. ὁ γὰρ ἐσαιὲν ὁρῶν κύκλος λεύσσει νιν Μορίου Διός OC 704 ch. πῶς, ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι, ταῦτ' ἐξανασχήσεσθε, τοῖσιν Ἀτρέως ἐμὲ ξυνόντα παισίν Ph. 1354. Schol. ἐνιαυτοί et χρόνοι interpretatur, Brunck. cum Ratallero astra intelligens *circulos caelo micantes;* male uterque, cum nunquam *astra* sed *sol* solus gestarum in orbe rerum testis advocari soleat. Iam Camerar. recte explicuit de *oculis*, coniungendaque sunt, deleta interpunctione post κύκλοι vulgo posita, ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ταῦτα κύκλοι, incidendum autem post ταῦτα, quod demonstrative dictum est, Philocteta res circumsitas significante. — ‖ *De his, quae in orbem posita sunt, conventum* maxime et *circulum* hominum significat. ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου Κάλχας μεταστὰς Ai. 759. Similiter intellige ἐρρηξάτην εἰς κύκλα χαλκέων ὅπλων fr. inc. 731 *in orbem virorum armatorum irruperunt* [quem locum graviter sic immutavit Herwerd.: μεσομφάλοις δόρη ἐρρηξάτην κύκλοισι χαλκέων ὅπλων]. — ‖ Hinc adverbialis exstitit dictio: cum praepositione καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετο Ph. 356. στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφέστησαν Ai. 723; sine praepositione [cf. Lob. Path. 1, 625 sq.] φονώσαισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα Ant. 118 ch. cod. Ricc. κυκλώσας, quo scilicet verbo ἀμφιχανὼν κύκλῳ explicatum ab aliquo fuerat. κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς κρίνει παραστάς Tr. 194. ὁρῶ περιστεφῆ κύκλῳ πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός El. 895. Sic intelligendum de Aiace κύκλῳ ῥαχίζων Ai. 56. Schol. vet. κατὰ πάντα τόπον τῆς ἐπαύλεως σφάζων καὶ διακόπτων. Et tralate dictum quasi de *munimento:* εὖ γε στοχάζει κἀποφράγνυσαι κύκλῳ τὸ πρᾶγμα Ant. 241 *ab omni parte caves.*

Κυκλώπειος *Cyclopius.* κύκλους καὶ τροχούς: τὰ τείχη. τροχὸν δὲ τὸ τεῖχος, ὡς Σοφ. Ἡρακλεῖ (fr. Herc. Taen. 222) Κυκλώπειον τροχόν Hesychius, moenia nescio cuius urbis Cyclopia respiciens a Soph. memorata.

Κύκνειος *olorinus.* πτίλον κύκνειον fr. Pseudosoph. (v. βαθμός) de Iove Ledae amatore.

Κυκνῖτις *quod Cycno est.* Steph. Byz. κυκνῖτις [χώρα Θεσσαλίας addit Meinek.]: ἧς ὁ κύκνος ἐβασίλευσε. Σοφ. ἐν Πηλεῖ (fr. 439) καὶ ἐν Ποιμέσι (fr. 457): Βοὴν Κυκνῖτιν. Quod interpretatur ἧς ὁ Κύκνος ἐβασίλευσε, ansam nobis corrigendi γύην dedit, cf. βοή et γύης.

Κυλίνδω et κυλίω *volvo.* ὥστε ποντίαις οἶδμα δυσπνόοις ὅταν Θρῄσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς, κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα Ant. 590 ch. *Passivum:* τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται fr. inc. 872, quod ad Nausicaam referendum esse docuimus in v. ἔγχος. — ἐκ τροχηλάτων δίφρων κυλισθεὶς El. 50. κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόσπριος Coph. fr. 334. Antiquam, ut consentaneum erat, verbi κυλίνδω formam consectatus Soph., quae barytona est: v. Aristarch. ap. schol. Il. ρ 688. (I p. 1000, 9.)

Κύλιξ *calix.* οὔτε βαθεῖαν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν Ai. 1200 ch. v. βαθύς. ἔσπεισα βαιᾶς κύλικος Capt. fr. 49 ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ Triptol. 541 v. ἀπυνδάκωτος. — De accentu generatim docet Arc. p. 18, 18 et 19, 1.

Κυλλαίνω. ἔσαιν' ἐπ' οὐρὰν ὦτα κυλλαίνων κάτω Phaedr. fr. 619; ap. Hesych. explicatum τὰ ὦτα καταβαλών. cod. κυθλάννων καὶ τό.

Κυλλήνη mons. ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων OR 1104 ch. De accentu generatim praecipit Arc. p. 111, 15.

Κυλλήνιος *Cyllenius.* Κυλλανίας ἀπὸ δειράδος Ai. 695 ch.

Κῦμα *fluctus.* διὰ κῦμα τεμών Inach. fr. 265, 5. Item κῦμα in alia Inachi particula (fr. 266) inesse videtur corrupte scripta ap. Herod. π. μ. λ. p. 35, 10 λαρὸς εὔτατ' ἐπὶ κῦμα ἐκροάς ἐπώμοσα, quae Lehrs. sic constituit ναράς τε πατρὸς κυμάτων ἐπιρροὰς ἐπώμοσα. κύματ' ἐν εὐρέϊ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τε Tr. 115 ch. Tralate *de vi malorum:* ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται Ai. 351 m. De productione prioris syllabae neutris in υμα disyllabis inusitata, v. EM p. 545, 5.

Κυματοᾱγής *fluctuum instar irruens.* δειναὶ κυματοαγεῖς ἆται κλονέουσιν OC 1243 ch.

Κυματοπλήξ *fluctibus illisus.* Βόρειος ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται OC 1241 ch. Coniungenda κυματοπλὴξ κλονεῖται, in sequentibus ut anacoluthon sit. Aliter Elmsleio et Hermanno placuit. De tono v. schol. Il. ζ 135 et in ἀγνώς et ἀρρώξ adscripta.

Κύμβη *cymba.* ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; Androm. fr. 129. Accentum enotavit Arc. p. 104, 3.

[Κυναγία v. κυνηγία.]

Κυνᾱγός *venatrix.* τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν El. 563. De dorismo hoc et similibus tragicorum satis constat, de accentu diserte observare non abstinuit Arc. p. 88, 2.

Κυνάρα *cinara.* Κινάρα: ταύτην Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι (fr. 318) κυνάραν καλεῖ, ἐν δὲ Φοίνικι κύναρον. Athen. 2. p. 70 a. Eust. p. 1822, 17. Accentum generis v. ap. Arc. p. 101, 3.

Κύνᾰρος *rubus caninus* vel *cinara.* κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην Phoen. fr. 643. Athenaeus l. c. cinaram a Soph. κύναρον in Phoenice dictam autumat; cui rei non optime convenit ἄκανθα.

[Κύνβη i. q. κύμβη. κύνβη: πλοίου εἶδος. Σοφ. Phot. p. 187, 3.]

Κυνῆ [Lob. Path. 2, 82.] *galea.* εὐλόφου κυνῆς Ai. 1287. — *petasus.* κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει OC 314. quod explicuit Eust. p. 803, 1. — γυνή τίς ἦδε; κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς Inach. fr. 261. Hesych. Ἀρκὰς κυνῆ: Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφ. Ἰν. [cf. Eust. p. 302, 26 ἐν τοῖς Παυσανίου φέρεται ὅτι τε Ἀρκὰς κυνῆ ἐλέγετό τις ἤτοι Ἀρκαδικὸς πῖλος... καὶ ὅτι φελλός τις φέρετο Ἀρκάς.] v. κυκλάς.

Κυνηγετέω. Proprie *venor,* inde *indago, speculor.* νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ ... πάλαι κυνηγετοῦντα Ai. 5. Dorismi in his vocabulis militarium nominum similitudinem, qualem κυναγός refert ut λοχαγός factum, nullam referentibus extra melica partes non sunt. Cf. Valck. ad Phoen. p. 118. Lob. ad Phryn. p. 428.

Κυνηγία *venatio, investigatio.* φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ Ai. 37 sic praeter LA unumque librum codd. omnes. [Dind. posuit κυναγίᾳ, quamquam haud ignorans in κυνηγέτης et κυνηγετεῖν a tragicis servatum esse η.] Male κυναγία omnes libri in Eur. Hipp. 109, item ab Elmsl. et Matth. in Bacchis 339 contra libros adeo omnes. Tamen donec scribetur extra melica ἀρχηγός et ἀρχηγέτης et στρατηγός, probari κυναγία non potuit, etsi κυναγός libri tragg. tutum praestant [et testimonium Phrynichi p. 428].

Κῠνηδόν *canum more.* κυνηδὸν ἐξέκραξαν Phrix. fr. 646. [Phot. p. 187, 4 κυνηδόν: ὡς κύων.] De tono adverbiorum in δον praecepit Apoll. de adv. p. 550, 7.

Κῠνοσπάρακτος *canibus laceratus.* κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους Ant. 1198.

Κύπρις *Venus.* ‖ Dea ipsa. εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμει ξυνοῦσα Tr. 515 ch. Inepte de puella tum Deianira intelligebat Musgr. ἁ δ' ἀμφίπολος Κύπρις τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ 860 ch. — ‖ Sed non satis accurate saepius *dea* ab *amore* quem instillat animis et desiderio discerni potest. μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί Tr. 497 ch. Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον, ἀλλ' ἔστι πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος fr. inc. 678, 1. ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα ib. v. 17. — ‖ *Cupido* et *desiderium* quoddam *amoris* significatur.: ὦ θεοί, τίς ἆρα Κύπρις ἢ τίς ἵμερος τοῦδε ξυνήψατο inc. 710, 1. Ultra enim et volentia omnia in hominis ditionem concessisse dicuntur. Ἔρωτα et Ἀφροδίτην similiter dici notum. — Accentum adnotavit Arc. p. 33, 25. Prima in arsi producitur, in thesi posita corripitur.

[Κύρβαντες i. q. Κορύβαντες. *Corybantes.* De nominis forma v. Lob. Path. 1, 324. G. Dind. in Th. LGr. 4. p. 2136 D. Hesych. Κύρβαντες: Κορύβαντες cum M. Schmidti adnot. — In fr. inc. 740. κἀπὶ Κυρβάντεσσι χορεύσατε ap. Plut. Moral. p. 758 f libri Parisini eam formam praebent.] Quae de fanatica Corybantia exsultatione sciri possunt, collegit et diiudicavit Lob. Agl. 2. p. 1153.

Κῠρέω et κύρω [Curt. Et. p. 538. ed. 2]. ‖ *Formae.* Universe primum observandum formae contractae et barytonae neque ullum esse in significatione discrimen, et utramque melicis pariter et diverbiis convenire videri, quamquam barytona nunc uno tantum trimetrorum loco legitur [cf. Dind. ad Ai. 314 ed. Ox. 3]. Eam cur praeter futurum et aoristum plane abiudicaret a scenicis Elmsl. ad OC 1158, causa nulla erat, defenditque Herm. ad Ai. 307. Sed praesens κύρω thematicum videtur, nec nisi ἔκυρον certa fide esse, ut erraverit Valck. ad Hippol. 744. 1207. Κύρσω, κῦρσαι tragicis dici non meminerat Lennep. ad Phalar. Epp. p. 234 a. Rursum in optativis non dici nisi barytonam formam Atticis satis inepta est scholiastae Aiacis 314 observatio. Ap. Soph. praeter aoristi optativum κύρσαιμι non legitur aliud exemplum, sed cum κυρῶ, κυρῇς, κυρήσω, κυρήσας, κυρῆσαι crebro usu terantur, ineptum esset de optativo dubitare. Et legitur κυρήσαις Aesch. Suppl. 584. — *Praesens.* κυρῶ Phil. 899. 1280. OR 258, ubi pro ἐπεὶ κυρῶ, quod certa emendatione Burton. intulit, libri ἐπικυρῶ. 594. OC 726, quo loco schol. ἐγώ subaudito κυρῶ, quod ipsum in LA ab S supra scriptum, utrumque iuxta positum in LB 1308. Trach. 386. 399. 406. El. 663. κυρεῖς Phil. 805, OC 572. Tr. 413. Ai. 87. 542. El. 849 ch. 1176. 1409. κυρεῖ Ph. 23. 440. 444. OC 119 ch. 414. Ant. 488. Tr. 291. Ai. 314 κύροι (quod agnoscit schol.) LA pr., κυρεῖ m. rec. ut ceteri libri, Elmsl. corrigendi pruritu κυροῖ [recep. Dind.]. 347. 984. El. 799. 1424. κυρῇς Ai. 1345. κυρῇ Ph. 30. Schaef. mel. cr. p. 115 κυρεῖ coniiciebat. κυρεῖν OR 362. OC 1291. κυρῶν

Ph. 371, ubi pro ἦν κυρῶν, quae Brunckii emendatio est, libri ὢν κύρει, Pors. ad Med. 1138 κυρεῖ, idque minor schol. ante oculos habuit 540. 741. — *Imperfectum* ἐκύρουν El. 1331. 'κύρει OR 985. ἔκυρον OC 1159. Sensus non sinit, ut pro imperfecto praesentis thematici significatione aoristi habeatur. Suidas v. ἐκύρουν et ἠκύρουν affert ἐκύρουν. — *Futurum* κύρσει OC 225 m. — *Aoristus productiore forma:* κυρήσῃς OC 1703 m. Ex cod. Vat. Brunckius κυρήσεις. κυρῆσαι OR 1514. κυρήσας OR 398. Ant. 870 m. *tenuiore:* κύρσαιμι OC 1083 ch. κῦρσαι OC 247 m. quod olim κύρσαι scribebant, υ brevioris formae produci ignorantes. — II. *Usus.* || Ut τυγχάνω oppositum ἁμαρτάνειν habens significat *assequi* de rebus incertis et in coniectura positis. γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών OR 398 *felici coniectura.* ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ κείνου; El. 663. — || Hinc cum genetivo est *nanciscor, potior.* δειλαία δειλαίων κυρεῖς El. 849 ch. quo loco qui δείλαια δειλαίων scribentes κυρεῖς cum accusativo compositturi erant, errarunt. βίου δὲ λῴονος ὑμᾶς κυρῆσαι OR 1514. τὸν ἄθλιον αἰδοῦς κῦρσαι OC 247 m. δυσπότμων κασίγνητε γάμων κυρήσας Ant. 870 m. — Paulo alia sententia est αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι OC 1083 ch. *assequar*, i. e. tollar ad nubes. — || Inde *impersonale* cum dativo significat *contingit.* ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν βουλήσομαι κυρεῖν ἐμοί OC 1290. νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ Tr. 291. — || Saepe idem est quod *esse, versari,* maxime participio non addito, de quo usu verborum κυρεῖν et τυγχάνειν iniuria dubitabat Pors., quem contra quaedam contulit Elmsl. in mus. cr. Cantabr. 3. p. 351 sqq. (notis ad Ai. 9, additis etiam Lipsiensi editioni Supplicum et Iphigeniarum Marklandi vol. 2. p. 300). εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ Ph. 23. ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ 899. φονέα σε φημὶ τἀνδρός, οὗ ζητεῖς, κυρεῖν OR 362. εἴτ' ἀδελφῆς εἴτ' ὁμαιμονεστέρα Ζηνὸς Ἑρκείου κυρεῖ Ant. 488. κἀνήρετ', ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτε Ai. 314. ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος; 984. Sunt aliquot exempla, in quibus nomina adiective intelligenda addita similitudinem participiorum referunt. εἰ γέρων κυρῶ [ἐγὼ Dind., v. supra] OC 726. οὐδὲ γὰρ ὢν ἀφίλητος ἐμοί ποτε καὶ τᾶδε μὴ κυρήσῃς 1703 m. Paulo aliter atque haec omnia dictum Ph. 440 ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι τί νῦν κυρεῖ; *quo rerum statu, quid de eo factum sit.* — || Longe crebrius *cum participio* dicitur, cui κυρεῖν *quali forte conditione res est*, significationem addit. ὅρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ Ph. 30. τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ; 444. ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς; 805. El. 1409. εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων κυρῶ, πέπαυμαι Ph. 1280. ἐπεὶ κυρῶ τ' ἐγὼ ἔχων μὲν ἀρχάς OR 258. οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ 594. εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα 985. ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθείς; OC 119 ch. ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ; 414. εἰρηκὼς κυρεῖς 572. θύων ἔκυρον 1159. τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ; 1308. ὡς ἐγὼ λόγοις ἐκπεπληγμένη κυρῶ Tr. 386. ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ 399. εἰ μὴ κυρῶ λεύσσων μάταια 406. σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς 413. ἄγ' αὐτὸν ὥσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς Ai. 542. οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς 1345. πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς; El. 1176. εἰ μὴ 'κύρουν ἐγὼ φυλάσσων 1331. — || Sed invertitur componendi ratio, ut ipsum κυρῶν *participium* finito verbo addatur. πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν Ph. 371, siquidem recte Brunckii emendationem firmavit Herm.; nec enim ὢν κυρεῖ defendi potest cum praesens sola in primaria, non secundaria actione subrogari imperfecto soleat. ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι 544. ἐν κακῷ δὲ τῷ φαίνει κυρῶν 741. — || Pleonasmi speciem κυρεῖν et ἔχων coniuncta referunt, neque tamen efficiunt, quod ἔχειν *se habere, aliquo loco vel statu rerum esse* significat. Satis notabile, ut quod proxime observavimus in solo Philocteta fabula exstet dictum, ita hanc dicendi formam duobus Aiacis exemplis ostendi: μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων Ai. 87. χαὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ 347.

Κύριος *penes quem ius, potestas, arbitrium est.* ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμών OC 288 Brunck. ὅταν δὲ κύριος, libri ὅταν ὁ κύριος; v. Herm. ὁ κύριος Θησεύς 1643. τοῖς κυρίοις δηλοῦν λόγον Ai. 734. — πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων OC 1041. — *De re:* τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρια OC 915. *leges et mos publicus civitatis.* Κιθαιρών, ὃν μήτηρ τ' ἐμοὶ πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον OR 1453 *iustum et debitum sua voluntate*, quam nunc expleri Oed. vult. — Tonum v. ap. Arc. p. 40. 17. 41, 18. (I p. 1004, 4.)

Κυρίως *suo iure.* κυρίως αἰτουμένῳ Ph. 63.

Κῦρος *confirmatio, iustus finis.* πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος OC 1779 an. i. q. κεκύρωται. — ἡ δὲ νῦν ἴσως πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν El. 919 *multa bona dabit.* Suid. κῦρος: ἐπιτυχία.

Κύρω v. κυρέω.

Κύστις *vesica.* τὰς μαλλοδέτους (ας) κύστεις Polyid. fr. 462 c. Significatur genus divinationis, de quo v. schol. Eur. Phoen. 1256.

Κύτος quidquid *capax* est et *rebus continendis, vas.* σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει El. 1142. Suid. v. ὄγκος. Urna cum cineribus Orestis significatur. De Tr. 12 v. τύπος. — Κῦτος falso scribitur et produci prima iubetur ap. Gr. Herm. de Prosod. p. 429.

[*Κύτωμα El. 54 Nauck pro τύπωμα q. v.]

Κυχρεῖος *Cychreus.* K.: πάγος περὶ Σαλαμῖνα Steph. Byz. ex Teucr. (fr. 506) [dictus a Cychreo, prisco Salaminis rege: de quo v. Strab. 9, 393].

Κύων. || Proprie *canis.* κυνὸς Λακαίνης Ai. 8 v. Intpp. κυνὸς [αἰγός Duentzer.] πέλης τε μηκάδος ῥινὸν βοός Amphiar. fr. 122. κύων λαίθαργος εἶ inc. 902 [de proverbiali sententia v. λαίθαργος]. πρὸς οἰωνῶν δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστόν Ant. 206. σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν ἐξεφαίνετο 257. ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν 697. In LA ab S adscriptum γρ. λύκων. V. Herm. οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς 1017. *ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν ἢ θῆρες 1081 [secl. Wunder.]. κύνας βοτῆρας Ai. 297. μὴ ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος 830. — || Hinc de *canis* s. *caniculae signo:* ἄρκτου στροφάς τε καὶ Κυνὸς ψυχρὰν δύσιν Naupl. fr. 379, 11. Σειρίου κυνὸς δίκην inc. 941 ap. Hesych. qui addit Σοφ. τὸν ἀστρῷον κύνα· ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον, Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα. — || Figurate primum de *fera bestia:* καταστίκτου κυνὸς σπολὰς Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος Ai. Locr. fr. 16. — || Sed *dirissima quaeque monstra* κυνῶν nomine poetae Graeci appellant (Brunckii verba sunt ad OR l. c.). ἡ ῥαψῳδὸς κύων OR 391 *Sphinx.* V. Heins. ad schol. Hesiod. ἔργ. 151. I. H. Voss. epp. mythol. II, 2. 3. Iacobs. anim. ad Athen. additam p. 71. — *Dirae* significantur maleficia ultrae: βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι μετάδρομοι

κακῶν πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες El. 1388 ch. Aut de Diris, aut de Oreste et Pylade scholiastes intelligendum monuit; Herm. Oresten et Pyladem, quos κύνας vocari aptum non videtur. Eustathium (p. 763, 39. 768, 56) secutus Brunck. Diras intelligit, et iure quidem: addere debuit Diras illorum quasi personam indutas manuque ad ultionem usuras. — ‖ ὁ σκηπτροβάμων αἰετὸς κύων Διός fr. inc. 766 *famulum* significat.

Κώδων [Lob. Prol. p. 516 ad p. 91] *tuba*. χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς Ai. 17. Suid. v. Κώδων. Cur Τυρσηνική potissimum, vide ap. Lob. — Accentum notavit Arc. p. 11, 4.

Κωδωνοκρότος *tintinnabula quatiens*. σὺν σάκει κωδωνοκρότῳ παλαισταί fr. inc. 738. Sic Troiani feruntur Sophocli dicti esse. Falsa ferri videtur iuxta cum explicatione *tinniens* vel *resonans tintinnabulis* τόνωσις: clipeus motus tintinnabula simul quatiebat, quare penacui oportuit.

Κώκυμα *lamentatio*. ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα Ant. 1079. φωνῆς ὀρθίων κωκυμάτων κλύει τις 1206. ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων Ai. 321.

Κωκυτός *lamentatio*. ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον κωκυτόν Tr. 867. ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει Ai. 851. μὴ οὐ ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῴων πρὸ θυρῶν ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν El. 108 an. Suid. v. ῥιπάς ἐπὶ κωκυτοῖς refert. Erf. ἠχὼ θρηνητικήν, rectius Herm. *clamorem* interpretatur ad luctum alios provocantem. οὐ νάβλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα, φίλα fr. inc. 728.

Κωκύω *defleo cum lamentatione*. νέκυν . . . μὴ τάφῳ καλύψαι μηδὲ κωκῦσαί τινα Ant. 28. τοῦτον μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαί τινα 204. κωκύσασα μὲν Μεγαρέως κλεινὸν λάχος (λέχος) 1302.

Κῶλον *artus*. Perpetuo tamen de *pedibus* solis dicitur. κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου OC 19 proxime a propria significatione abest. — ἕπε' ὧδ' ἀμαυρῷ κώλῳ, πάτερ, ᾇ σ' ἄγω 183 m. νοσῶν ἀνὴρ κῶλον παλαιᾷ κηρί Ph. 42. ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνὴρ κῶλον ποδισθείς Acris fr. 60, 2. — Tonum, quod vix opus, notavit Arc. p. 122, 16.

Κωλύω *prohibeo*. ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν Ph. 1241, de qua ratione verbi c. duplici accus. positi v. Heind. ad Plat. Sophist. t. 4. p. 363. — οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν Ant. 261. οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα; El. 1197.

Κωμάζω. Tralata *grassandi* vel *ruendi* vi dictum puto ἢ τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας fr. inc. 703, 2. — κωμασάσης ex Tham. fr. 227, 3 loco quidem conclamato legitur ap. Athen. 4. p. 175.; ed. Ald. et Casaub. κωμῳδης.

Κώπη *capulus gladii*. χεῖρα δεξιὰν ὁρᾷς κώπης ἐπιψαύουσαν; Ph. 1255. Corcyraeorum sermonis esse hac vi dicitur in γλ. κ. πόλ. ap. Bekk. p. 1096 —*remus*. οὔτε πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων Tr. 561. Accentum notavit Arc. p. 113, 4. (I p. 1006, 2.)

Κωρύκιος *Corycius*, dictus ab antro Corycio in monte Parnaso. Κωρύκιαι Νύμφαι Ant. 1128 ch. V. Intpp. Aesch. Eum. 22.

Κωτίλλω *garrio*. Transitive *garriendo molestum* esse significat. γυναικὸς ὢν δούλευμα μὴ κώτιλλέ με Ant. 756. Quamquam grammatici non noverunt nisi *garriendi* aut *adulandi* aut *decipiendi* significatione.

Κωτίλος *garrulus*. κωτίλος ἀνήρ Phaedr. fr. 606, 3. — Accentum generis notavit Arc. p. 55, 18.

**Κωφέω. Phot. p. 359, 25 οὐκ ὤφιξεν: οὐ βλάπτει ex Herc. Taen. fr. 223. Brunck. οὐ κωφίζει, scribendum autem οὐ κωφεῖ, quod verbum primum *retundendi* et *hebetandi* significatione, deinde pro πηροῦν, βλάπτειν dictum illustrarunt Hesychii Intpp. v. κωφεῖ et οὐ κωφεῖ, quod explicat: οὐ βλάπτει, οὐ πηροῖ.

*Κωφίζω v. κωφέω.

Κωφός. ‖ Proprie *surdus*. λήθην . . . κωφήν, ἄναυδον Hybr. fr. 595, 2. οἱ κακῶς πράσσοντες οὐ κωφοὶ μόνον inc. 663, 1. — ‖ Cum figura: ἐγὼ ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' ἄιδρις Ai. 912 ch. Schol.: τὰ πάντα ἀναίσθητος. Phot. p. 199, 21. κωφόν, ἀσθενές, ἀμβλύ. Hesych. κωφόν: ἀναίσθητον, μωρόν. — τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη OR 290 gl. ἀνυπόστατα, perperam. Suid. v. κωφά versum afferens explicat ψυχρὰ καὶ οὐδὲν σαφὲς ἔχοντα, ψιθυριζόμενα, ex scholiis huius loci. Cf. Valck. ad Ammon. p. 133, Coraen ad Heliod. t. 2. p. 152. [Κωφοί inscribebatur fabula Soph., cuius argumentum extat ap. Schol. Nicandr. Ther. 343. Apud Dind. v. fr. 333—335.] — Accentum enotavit Arc. p. 84, 20.

Κωχεύω [Lob. Path. 1, 82]. Hesych. κωχεύουσιν: ὀχοῦσι, μετεωρίζουσι explicans; quem Sophoclis deinde versum affert, eum scriptum habet emendatius Etym. Ms. ap. Ruhnk. in Auctario [et Cramer AP 4. p. 52, 19.]: πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας ex Camic. fr. 303. Ruhnk. ἀμφορεῖ, recte Dind. ἐν φορᾷ. [Verbum κωχεύειν ipsum in suspitionem vocavere L. Dind. in Th. LGr. I. 2, p. 428. Cob. NL p. 169. G. Dind. ad fr. 303. PSG. ed. 5. conlata Hesychi glossa ὀκωχεύειν: ἔχειν, συνέχειν scripturus πιστοί μ' ὀκωχεύουσιν.]

L.

Λᾶας, λᾶς [Lob. Paral. 173] *saxum*. Grammaticis λᾶος nominat. memoratus, unde non minus recte genitivum λάου repetas, quam a λᾶας, quod non magis usitatum arbitror. — ἐπ' ἄκρου λάου [λᾶος Dind.] βραχὺς ὀκλάσας OC 198 ch. Genitivus Elmsleio analogiae contrarius visus ab Herodiano agnoscitur, ad quem et Schol. provocat et Suid. v. λᾶας. De tono v. Arc. p. 128, 17 cf. p. 23, 1. Idem Sophoclei loci meminisse videtur cum scribit p. 37, 2: τὸ δὲ λάος (scr. λᾶος) παρὰ Σοφοκλεῖ ἀπὸ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν μετεποιήθη. (II p. 1.)

Λαβδάκειος *Labdacius*. τῷ Λαβδακείῳ παιδί OR 267. τῶν Λαβδακείων δωμάτων 1226. Priore loco, qui similem possessivi patronymicis usum habet, qualem provinciam a Soph. scimus etiam aliis assignatam, Ἀστάκειος, Αἰάκειος, Λαΐειος, Λητῷος, Τελαμώνιος, bis utitur ad Homeri quaedam dicta illustranda Eust. p. 172, 28. 601, 34. — De tono v. Αἰάκειος.

Λαβδακίδης *Labdacida.* Λαβδακίδαις OR 488 ch. 495 ch. κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν Ant. 861 m. τό τε Λαβδακιδᾶν γένος OC 221 m. τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι πήματα Ant. 593 ch. Utroque loco in dorismo finitionis consentiunt libri.

Λάβδακος n. pr. [Curt. Et. p. 578 sq. ed. 2.] Λάιον τὸν Λαβδάκου OR 224.

Λαβή *ansa.* κρατῆρες, ὧν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους OC 473. Suid. λαβαῖς.

Λάβρος *vehemens.* τὸ σὸν λάβρον στόμα Ai. 1147 vehementia *impudentium* simul dictorum exagitatur. Schol. σφοδρόν, θρασύ. Hesych. λάβρον: ἀθρόον, προπετές - μαινόμενον. λάβρος: πολύς, σφοδρός. Accentus in penultima haud dubie ex compositione vocabuli fluit, quod a λᾱ intensivo et βορά repetebant veteres, v. EM p. 553, 46 cf. Eust. p. 1033, 57. 1066, 1. 1781, 50 hic quidem alterius quoque originationis testis, a βαρύς.

Λάγδην. De rebus *humi pedibus proculcatis.* τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται Phaedr. fr. 606, 3 — Tonus adverbiorum in ην communis est.

Λαγός et λαγώς *lepus.* εὐναῖος λαγώς Dolop. fr. 184. Ap. Hesych. male post εὐναῖος, quanquam καταπτηχής explicatum, distinguitur. — γέρανοι . . . ἰκτῖνοι, λαγοί Amyc. fr. 113, quod a Soph. dictum esse eo minus dubitari potest, quod versus ille cum accurato de poetae libertate testimonio ab Athenaeo bis apponitur 9. p. 400 b. — Tonum contra Atticae declinationis usum inflexum esse vult Arc. p. 94, 5 et oculatior testis Schol. Theodos. p. 1197, 27 isque ex Herodiano, ut videtur. Non consentit Eust., nec vulgo obsequuntur editores. (II p. 2.)

Λαγχάνω (ᾰχ). I. *Formae. Praes.* λαγχάνω Tyr. fr. 588, 1. λαγχάνει El. 751. Schol. τυγχάνει legi adscribit, quod in cod. Mon. repertum, et placet Elmsleio add. ad Heracl. 782. — *Perf.* εἴληχεν Ai. 1058. εἴληχε Aeg. fr. 19, 5. εἰληχώς El. 1135. — *Aor.* ἔλαχε OR 1366 m. ἐλάχετον OC 1746 ch. [Dind. c. Elmsl. ἐλαχέτην]. λάχωσι [ου a m. pr. in LA superscr., τύχωσι Nck. c. Brck.] OC 450. λαχεῖν OC 790. Ant. 520. 699. 837 an. Ai. 825 ubi potiores libri tuentur, quod a Valck. ad Phoen. p. 444 et Pors. ad Hec. 41 probatum est: alii [et LApr.] λαβεῖν. λαχών Ai. 1284. Ant. 1241. λαχοῦσα Ant. 820 an. λαχόντα Ph. 1115. m. *λαχοῦσαν Ant. 918 [secl. Lehrs.]. λαχόντες Inach. fr. 267. — II. *Usus.* Una est significatio *sortiendi*, unde tralatum *sorte*, *fato*, *divino consilio nanciscendi* vis oritur.. *Propriam* potestatem habet in λαχών τε κἀκέλευστος Ai. 1284. Inde de *partitione per sortem* dictum: τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον εἴληχε Παλλάς Aeg. fr. 19, 5. Universe et generali *sortiendi* sensu: ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας Ph. 1115 m. τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους OR 1366 m. τῆς ἐμῆς χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον ἐνθανεῖν μόνον OC 790. μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι 1746 ch. οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος Ant. 520 ἴσον vitiose nonnulli. οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν; 699. Brunck. c. genitivo verbum componi elegantius putabat, sed τιμῆς ab ἀξία pendet, infinitivo φράσεως ἕνεκα adiecto. οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσα 820 an. τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα [σύγκληρα Dind. c. Schaef.] λαχεῖν 837 an. * οὔτε του γάμου μέρος λαχοῦσαν 918. τὰ νυμφικὰ τέλη λαχών 1241. οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά El. 751. τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος 1135. αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν Ai. 825, de quo loco, comparato Hecubae loco, dixit Herm. ad Hecub. 41.; ibi cum λαβεῖν legatur, iniuria λαχεῖν praeferebat Pors. ἣν ὅδ' εἴληχεν τύχην 1058. πένθος λαγχάνω Tyr. fr. 588, 1. Haec exempla *accusativum* aut additum habent aut subaudiendum: selectius cum *genitivo* verbum dicitur: οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου OC 450: nullo significationis discrimine. γενεᾶς ἀφθίτου λαχόντες Inach. fr. 267 [in quibus recte scripsit Bergk. γέννας ἀ. cf. Philodem. περὶ εὐσεβ. p. 51 Gomperz]. Iniuria igitur gr. Herm. de em. r. gr. Gr. p. 326: ἔλαχεν ἀντὶ τοῦ ἔτυχε συντάσσεται γενικῇ... ἔλαχε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκληρώσατο αἰτιατικῇ. Rectius alter de constr. verb. l. c. p. 282: λαγχάνω κλῆρον καὶ λαγχάνω κλήρου, γενικῇ· μεταλαγχάνω δὲ τοῦδε ἀντὶ τοῦ μεταλαμβάνω, γενικῇ. Impersonaliter dictum ap. Soph. non reperitur: quanquam ἐπιλέλογχα exstat.

Λαγώς v. λαγός.

Λαέρτης, Λαέρτιος, Λάρτιος. Illa Homerica forma: σπέρμα Λαέρτου Ai. 1393. Tricl. Λαρτίου. ὁ Λαέρτου γόνος Ph. 366. ὁ Λαέρτου τόκος 614. τὸ πάνσοφον κρότημα Λαέρτου γόνος fr. inc. 784. *Altera:* Λαερτίου παῖ Ph. 87. οὑμπόλητος Σισύφου Λαερτίου 417. In Brunckii membr. supra scriptum Λαερτίῳ; vulgatae acerbitatem bene exposuit Herm., sensit schol. τὸν Λαερτίου 628. τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου 1357. παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου Ai. 101. Haec cum nonnisi primo et quinto trimetri loco posita reperiatur, consentaneum est, sed demonstrari non potest, primam produci [epicorum more] syllabam. Utramque scripturam nominis ap. Soph. agnoscit Eust. p. 13, 35. Tertia [metro postulante usus est τῷ Λαρτίου σέβας Ph. 401 quod ex Flor. Γ restituit Dind.: Λαερτίου LA]. ὁ Λαρτίου παῖς 1286. ὦ παῖ Λαρτίου Ai. 1. τέκνον Λαρτίου 380 m. Hanc ante Schaef. ad Ai. 1 coronide crasis signo notabant, cuius in nomine proprio non exstare exemplum puto. (II p. 3, 8.)

Λαθίπονος, intransitive *aerumnae oblitus:* ὅτ' Αἴας λαθίπονος πάλιν Ai. 711 ch. ἐπιλήσμων τῆς λύπης schol. rec. recte, a nimia enim tristitia propter deceptam spem omnis eius calamitas orta erat. Active *oblivionem efficiens:* λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν βίοτον Tr. 1021 m.: v. βίοτος. schol. vet. τὴν λαθίπονον ἴασιν τῶν ὀδυνῶν.

Λάθρᾳ [Lob. Path. 1, 336]. Forma brevior λάθρα correpta α nullo iure obtruderetur tragicis, ut apud quos nunquam metro desideretur, sed aliquot locis producta in arsi maxime senariorum posita. Nam ne quis subditicium illum Danaes Euripideae obiiciat prologum (v. 28), satis cautum arbitror. Erravit igitur Voss. ad h. Cer. 240. [In LA est λάθραι ubique scriptum (nisi quod λάθρᾶι est Ph. 850 ch. OR 386 et λάιθραι OR 787) praeter Ph. 1272. Tr. 533. OC 354. Ai. 1137 quibus quattuor locis cum nihil enotaverit Dind., verisimile est repperisse illum in LA quod dedit λάθρα.] Saepius nude dicitur, quam addito genitivo eius, *quo* quid *clam* fit. Adest is: ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις φήμας λάθρᾳ προὔπεμπες El. 1155. λάθρᾳ δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι OR 787. Καδμείων λάθρᾳ OC 354. Omittitur: κεῖνο λάθρᾳ ἐξιδοῦ, ὅπως πράξεις Ph. 850 ch. ἀτηρὸς λάθρᾳ 1272. λάθρᾳ μ' ὑπελθὼν OR 386. οὐπιβουλεύων λάθρᾳ 618. θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρᾳ Tr. 533. πόλλ' ἂν κακῶς λάθρᾳ σὺ κλέψειας κακά Ai. 1137. Horum longam sibi deposcunt syllabam ultimam El. 1155. Ai. 1137. OR 386. 787. Ph. 850,

hoc melicorum. Cetera ultimam trimetri sedem occuparunt. In ι adscribendo cum codices fluctuare non ap. Soph. solum videamus, plurimi sibi adeo non constiterunt, ut Herm. quater mutata sententia eo sit devolutus ut λάθρᾳ scriberet. [Tr. 533 fugit λάθρᾳ corrigentis manum. — Dind. constanter λάθρα dedit.] De incertitudine codd. v. Bast. ep. cr. p. 140. comm. palaeogr. ap. Schaef. Gr. Cor. p. 719. Qui non addiderunt ι editores, aut librorum reverentia ducti fecere, velut Schneider. ad Plat. Rpubl. I. p. 344, aut fallaci similitudine aliorum adverbiorum penacutorum in α exeuntium, μίγδα, τάχα, κάρτα, κρύβδα, quae cum brevi α terminentur, quantum hinc distent, facile intelligitur. Revera λάθρᾳ dativum esse adiectivi λάθρος, quod ap. Hesych. exstat, certum est, exarandumque λάθρᾳ ap. Homer., Herodot., tragicos; cf. Schoemann ad Isaeum p. 412. Post et fortasse iam Platonis aetate omittendae vocalis, quae non pronuntiaretur, morem irrepsisse probabilis Schneideri sententia est praef. ad Plat. Republ. vol. I. p. 61. (II p. 4, 3.)

Λαθραῖος *occultus*, *clandestinus*. εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον λαθραῖον Tr. 377. λαθραῖ᾽ ὃς ἀσκεῖ κακά 384 *qui mala dissimulat*. λαθραῖον ὄμμ᾽ ἐπεσκιασμένη ᾽φρούρουν 914. λαθραῖον ὡς ὀρούσῃ πρὸς δίκας ἀγῶνα El. 1440 ch.

*Λαιάδεις v. ἐλαιάδεις.

Λαΐειος *quod est Laii*. φόνον τὸν Λαΐειον OR 451 ἰώ, Λαΐειον ὦ τέκνον 1216 ch. Libri ἰὼ Λαΐειον τέκνον, praeter LB qui Λ. γένος. Illud Erf. antistrophici versus causa de coniectura scripsit et sequitur iure Herm., qui olim ἰὼ Λαΐειε τέκνον dederat: nec pugnat cum grammatica lege, ut Reisigio visum coni. ad Arist. praef. p. 23. Both. et Wunder. ἰὼ Λαΐήϊον, quod elevavit Herm. [ἰὼ, Λαϊαγενὲς τέκνον volebat Schneidew.] — De accentu v. Αἰάκειος.

Λαίθαργος. Eust. p. 1493, 22 δηλοῖ μὲν κύνα. τροπικῶς δὲ σημαίνει καὶ ἐπίβουλον ἄνθρωπον κρύφα βλάπτοντα, καὶ ἔστιν ἐκεῖνος ὡσπερεί φασι λαθροδήκτης, ἀπὸ κυνῶν. Σοφ. inc. 902. σαίνουσα δάκνεις καὶ κύων λαίθαργος εἶ [quae sumpta sunt ex Suetoni libello περὶ βλασφημιῶν in Milleri Mélanges de litt. gr. p. 417]. Apud Schol. Ar. Eq. 1028. 1065 [qui proverbio sic dici annotat] et Suid. v. λαίθαργος legitur σαίνεις δάκνουσα.

Λάϊνος *lapideus*, κἀπὸ λαΐνου τάφου. OC 1596. — De accentu totius generis v. Arc. p. 65, 9.

Λάϊος n. pr. [Curt. Et. p. 578 ed. 2]. ἦν Λάϊός ποθ᾽, ἡγεμὼν γῆς τῆσδε OR 103. ὁ Λάϊος συμπίπτει φόνῳ 112. ὁ Λάϊος ἄφαντος ἔρρει 558. ὡς ὁ Λάϊος κατασφαγείη 729. — Λαΐου ὀλωλότος OR 126. Λαΐου διαφθοράς 573. φονέα μέ φησι Λαΐου καθεστάναι 703. τόν γε Λαΐου φόνον 852. Λαΐου παλαιὰ θέσφατα 906 ch. τῶν Λαΐου τις 1042. Λαΐου γὰρ ἦν 1117. Λαΐου ποτ᾽ ἦσθα σύ; 1122. τὰ Λαΐου σταθμά 1139. τῶν Λαΐου τις ἦν γεννημάτων 1167. γένους τοῦ Λαΐου 1383. Λαΐου ἴστε τίν᾽; OC 220 m. v. ἀπόγονος. ὦ παῖ Λαΐου 553. 1507. τὰ Λαΐου θρόνων κράτη Ant. 165. — χρησμὸς ἦλθε Λαΐῳ ποτέ OR 711. εἰ δὲ τῷ ξένῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενές 814. — Λάϊον τὸν Λαβδάκου OR 224. τοὺς κτανόντας Λάϊον 308. οὔτε Λάϊον πρὸς παιδὸς θανεῖν 721. Λάϊον φράζε 740. ἀπήνη δ᾽ ἦγε Λάϊον 753. Λάϊόν τ᾽ ὀλωλότα 759. Λάϊον πάλαι νεκρόν 1245.

Λαῖφος *velum*. Ex Soph., ut videtur, Hesych.: λαίφεσιν: ἀρμένοις. λαῖφος: τὸ ἱστίον, ἤγουν τὸ ἄρμενον. — οὔτε κώπαις ἐρέσσων, οὔτε λαίφεσιν νεώς Tr. 561.

Λάκαινα *Laconica*. κυνὸς Λακαίνης Ai. 8. Damnant talia Atticistae; v. Phryn. p. 194 ibique Lob. — [Λάκαιναι inscribebatur Soph. fabula, cuius sunt fr. 336—339 ap. Dind.]

Λάκμος mons. ῥεῖ γὰρ ἀπ᾽ ἄκρας Πίνδου Λάκμου τε Inach. fr. 265, 2. — Accentum notavit Arc. p. 58, 16. (II p. 5, 2.)

[Λακπάτητος v. λαξπάτητος.]

Λάκων. *Laconicus*. Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου Helen. fr. 186, 2. — De tono v. Arc. p. 12, 10.

Λαλέω *loquor*. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν; Ph. 110. ἡ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος fr. inc. 667, 2 i. e. adversario verba facienti [τὠγκαλοῦντι Cob. VL p. 19 probabiliter, sed non opus]. De Alead. fr. 104 v. λανθάνω.

Λάλημα. Cum convicio *garrulus* sic dicitur. οἴμ᾽ ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ Ant. 320 parcipio ad genus substantivi accommodato, cum homo spectetur eo cognomento dictus. cf. v. κρότημα et v. ἄλημα. ἄλημα volebat Schneider. lex Gr. v. ἄλημα. v. Lob. ad Ai. 380. Meinek. ad Menandr. p. 276. Pflugk. ad Eur. Androm. 938.

Λαμβάνω. I. *Formae*. 1. *Activi: praes*. λαμβάνεις El. 592. OR 1031. Polyid. 462 b, 3. λαμβάνει Ph. 766. λαμβάνων OR 1494. — *perf*. εἴληφα OR 643. εἰληφότε Triptol. fr. 538, 3. Haec vera scriptura inest in Rufi Ephes. de part. hom. p. 32. Pollux 2, 172 εἰληφότα, EM p. 395, 11 εἰληφότες. εἰληφότας OC 729. — *aor*. ἔλαβον Ph. 1232. ἔλαβες Ph. 1247. OR 276. 1039. ἔλαβε et εν OR 1350 m. et OC 284 loco vexatissimo Ph. 679 ch. libri: Wakef. ἔβαλ᾽ ὁ, Herm. ἔβαλεν. — λάβω Tr. 1190. OC. 471 [LA pr. λαβών, sec. βαλών]. 828. λάβῃς Ph. 1431. OR 461. 605. 1012. λάβῃ Tr. 149. [1226 Elmsl. pro λάβοι.] inc. fr. 779, 8. — λάβοιμι El. 334. OR 599. OC 90. λάβοις El. 347. Ph. 103. 1051. OC 796, ubi Musgr. λάχοις. 1679 m. Ai. 265. 1122. λάβοι El. 548. Ph. 1078. OR 218.. 1004. Tr. 331. 820. 1226. [λάβῃ Elmsl.] Ai. 345. Tymp. fr. 563, 1. inc. 673, 2. Salm. 483, 2. ex Hermanni certa emendatione: Brck. βάλοι. λάβοιμεν OR. 121. — λαβεῖν Ph. 47. 81. 101. 234. 292. 651. 653. 656. 672. 1347. OR 266. Ant. 275. 439. Tr. 48. 670. 1189. Ai. 494, ubi Mosq. b fere exquisitius ἰδεῖν. El. 265. *1008 [secl. Ahrens.]. 1016. 1120. Amphitr. fr. 124. Thyest. 236, 3. inc. 884. — λαβών Ph. 617. 645. *673 [secl. Dind.]. 943. 1007. 1234. 1283. OR 607. 641. 1022. 1058. 1162. 1391. OC 860. 1010. 1302. Ant. 398. 401. 916. 1163. Tr. 32. 254. 259. 1066. Ai. 241 an. 286. 574. 676. 1098. 1115. 1296. El. 12. 949. 1325. Capt. fr. 36. Phaedr. 606, 3. λαβοῦσα El. 1303. λαβούσῃ OR 913. λαβόντα Ph. 107. 537. Tr. 1198. El. 420. λαβόντε El. 1006. — 2. *Passivi*: ληφθήσεται Ph. 63. ἐλήφθης Tr. 808. ληφθῶ Ph. 908. ληφθῇ Ant. 328. ληφθῆναι Ant. 1076. ληφθέντι Tr. 446. At ἐλάμφθην et ἐλάφθην fr. Thamyr. 232 b, 1 ferri nequeunt, Ionicum alterum, alterum Doricum nimis; haud dubie recte coniecit ἐθάλφθην Brunck. — 3. *Medii*. λάβωμαι Ph. 762. λαβέσθαι OC 371. — II. *Usus*. ‖ Antiquissima significatio videtur *prehendendi manu*. τάδ᾽ ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ OR 913. Elmsl. contra libros mavult λαβοῦσαν sine causa idonea. ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμα λάβω; OC 471 *quando hausero*. schol. Ar. Ach. 960 et Suid. v.

χοάς habent λάβῃς, quasi choro tribuant. μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβών Ai. 241 an. ἀμφήκες λαβὼν ἔγχος 286. πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον El. 420. δὸς τεῦχος εἰς χεῖρας λαβεῖν 1120. πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας Tr. 1198. βωμιαῖον ἐσχάραν λαβών fr. Capt. 36 [quod Meinek. supplevit β. ἐσχάρας (sic libri Stephani) λαβὼν λίθον]. κωτίλος ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χειροῖν κέντρα Phaedr. 606, 3. Inde de serpente *constringendi* vi dicitur. δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε Tript. fr. 538. — ‖ *Figuratae dictionis* primum genus est, cum *capere*, *secum auferre* significatur. χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει Ph. 645. de figura σολοικοφανεῖ v. Herm. l. c. et Elmsl. ad Med 552. τί γὰρ ἔτ' ἀλλ' ἐρᾷς λαβεῖν; 651. εἴ μοί τι τόξων παρερρύηκεν, ὡς λίπω μή τῳ λαβεῖν 653. — ‖ Deinde *tenere* quasi constrictum, de *somno*, *amore*. λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος με Ph. 766. ὕπνος οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει Ai. 676. εἴ τι ἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ ληφθέντι μεμπτός εἰμι Tr. 446. Similia collegit Valck. diatr. p. 155 ch. De *odore*: δυσοσμίαν λάβοι Salm. fr. 483, 2 [βάλοι Brunck. — δυσοσμίας Dind.]. — ‖ Item *capere*, *vel vi vel dolo*, ut vel *possideamus*, vel *potiamur*, vel *adimatur* aliquid alteri. μᾶλλον ἂν ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν Ph. 47. λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν 101. πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις 103. μὴ δόλῳ λαβόντα γε 107. ἑκούσιον λαβών, εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα 617. τὰ τόξα μου λαβὼν ἔχει 943. αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ κοὐ δίκῃ λαβὼν ἔχω 1234. ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς 1247. ὅστις δόλοισι τὸν βίον λαβὼν ἀπεστέρηκας 1283. ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα 1431. ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν OR 266. *Passive*: εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται Ph. 68. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς Ant. 1076. Sed est et *sorte* et *iure possidendi capere*. γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβών Tr. 32. μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ 1226. ἀλλ αὐτό μοι σύ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον, Εὐρύσακες, ἴσχε Ai. 574. Ἅιδης λαβὼν ἀπεστέρηκε El. 949. ὅπως ἐγὼ λαβὼν σημεῖα τοιαῦτα OR 1058. τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύς; 1391 *cum me potitus esses*: i. e. cum essem ad te delatus. πάλος καθαιρεῖ (με) τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν Ant. 275. Κρέων ... λαβών τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν 1163. Hinc adsignificatur *uti*: λαβὼν πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνῶτά μοι Ph. 1007. — ‖ A capiendi significatione exit *deprehendendi inveniendique*, cum bono tum malo sensu dictum. οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ Ph. 1051. τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις; OR 1031 [ἐν κακοῖς factum esse ex annotatione scholiastae censet Dind., ipse scribens ἐν νάπαις]. ὅπου θεῶν σεμνῶν ἕδραν λάβοιμι OC 90. οὐδ' ἣν τὸν διδάσκαλον λάβῃ inc. 779, 8. — κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον OR 461. ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς κοινῇ τι βουλεύσαντα 605. Etiam quod abundanter addi videtur λαβών v. 607 fortiorem *deprehendendi* iterationem videtur continere, indignabundi animi signum. δρῶντά νιν κακῶς εἴληφα τοὐμὸν σῶμα 643. ἐὰν δέ τοι ληφθῇ τε καὶ μὴ Ant. 328. ἐφ' ᾗ (uxore) λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρα Ai. 1296. Passive: δεύτερον ληφθῶ κακός; Ph. 908. βουλεύσασα καὶ δρῶσ' ἐλήφθης Tr. 808. Hanc vim verbi attigit Stallb. ad Plat. Gorg. p. 473 B. — ‖ A *potiendo* depromptum, cum de *adspectu*, *sensibus animi*, *contrahenda poena* dicitur. ὄμμασιν μόνην θέαν ἄλλου λαβόντα Ph. 537. ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν 656. τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι λῴω τιν' ἡμῖν 1078. ὁρῶ ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας φόβον OC 729. τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι Ai. 345. προθυμίαν ἔργου λαβεῖν Tr. 670. τέρψιν ... αὐτὴ λάβοι 820. ἢ μὴ μίασμα τοῦ φυτεύσαντος λάβῃς; OR 1012. ἐδήχθη τοῦτο τοὔνειδος λαβὼν Tr. 254. ζημίαν λαβεῖν fr. inc. 884 [ἀντὶ τοῦ ζημιωθῆναι. Phot. p. 53, 25]. πημονὰς εὔχου λαβεῖν Tr. 1189. οὐ μὴ λάβω 1190. Rationem loquendi observavit Markland. ad Eur. Suppl. 1050. — ‖ Deinde est *accipere*, *assequi petendo* vel *quod cupimus*. ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν Ph. 81. εἶτ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν 292 quod de capiendo manibus dictum esse non potest. κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν 1347. ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος OR 121. ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν. 218. ἐν δὲ τῷ λέγειν κἀκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια OC 796 quem locum contra Reisigium λάχοις probantem defendit Herm. ποίαν λάβω θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; 828., quod etiam *dando accipere* significet. ὡς μάλιστ' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις 1678 m. *si exoptatum accipias*. v. Herm. πάντα ταῦθ' ἧσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας Ant. 439. κἀκ' τῶνδέ μοι λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει El. 265. εἰ σθένος λάβοιμι 334. εἰ λάβοις σθένος 347. εἰ φωνὴν λάβοι 548. βάξιν καλὴν λαβόντε 1006 *gloriosam famam adeptas*. ὅταν θανεῖν χρῄζων τις εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν 1008. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον 1016. τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔσοιαν ἀρκεῖ fr. Amphitr. 124. χρή τιν' ἴασιν λαβεῖν Thyest. 236, 3. τί τοῦδε χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις ποτέ Tymp. 563, 1. ὥστ' ἂν εὐπετὲς λάβοις inc. 673, 2 quod cum praecedentibus distinctione non interposita coniungendum. Scribitur vulgo ὡς δ' ἂν [ὡδ' ἂν εὐπαγές temptavit Cobet. in Mnemos. 9, 89]. γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον Polyid. 462 b, 3. — Hinc suspensae sunt *eligendi* et *adsciscendi* significationes. Illa: πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις Ai. 265. πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε; OR 599. Haec: τίς παραρρίψει, τέκνα, τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων 1494. De sciscenda enim affinitate dicitur, velut λαβὼν Ἄδραστον πενθερόν OC 1302, et de amico et adiutore *ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον Ph. 671. ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν 675. — *Partem capere* significat: ἕως τις γυνὴ κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος Tr. 149. — ‖ *Accipere* aliquid *alicunde*, maxime *a dante aliquo*: λαβεῖν πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρός Ph. 234. παρ' οὗπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξα 1232, dolo enim surripuerat quidem, sed eo, quod Phil. ipse arcus et sagittarum usum fallacia dictorum illectus concesserat. καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ OR 1004. δῶρον τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών 1022. ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες; 1039. πόθεν λαβών; 1162. Ant. 401 de Antigone in facinore deprehensa sapiente verborum delectu dictum; nondum enim revera deprehensam esse sibi Creon persuaserat. δέλτον, τὴν ἐγὼ θαμὰ θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν Tr. 48. ἀσπίδ' εἰ λάβοις Ai. 1122. σὲ πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν El. 12. τὰς ἡδονὰς πρὸς σοῦ λαβοῦσα 1303. οἵ' ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσαιτ', οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών 1325. Et de *auctore mali* dictum: βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν Ai. 494, quod longe alio sensu dictum atque βάξιν καλὴν λαβόντε El. 1006. μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ λύπης [νέαν Dind.] λάβοι Tr. 331. — Hinc est etiam τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις El. 592; quod etsi *poenas repetere ab aliquo* Latini dicunt, non tamen ad *assequendi* sed ad *accipiendi* notionem revocari debet. Huc refero etiam ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες OR 276: quod neque εἷλες Eust. p. 1809, 14 neque *per im-*

precationem obstrinxisti c. Herm. explicuerim, sed ad *accipiendi* notionem revocaverim: ὥσπερ ἐμὲ σοὶ διὰ τὰς ἀρὰς ἐγχειρίζω, παραδίδωμι. Sic ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον OC 284. — || Φράσεως ἕνεκα adiectum reperitur participium λαβών: nec tamen omnia, quae vulgo per saturam congessere quos in ἄγω et ἔχω produximus testes, parem causam habent. In aliis enim cur addatur λαβών, etiamsi verbum de verbo nobis non vertatur, clare apparet: τὰς κόρας τ' οἴχει λαβὼν OC 1010. νῦν τήνδ' αὐτὸς, ὡς θέλεις, λαβὼν καὶ κρῖνε κἀξέλεγχε Ant. 398. νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβών 916. δός μοι αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν Tr. 1066. Omnium apertissima exempla, unde etiam ratio illius figurae patescit, haec sunt: πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν καὶ τὸν στρατηγὸν ἧκε Ai. 1115. στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν Tr. 259: quibus ne omitti quidem potuit λαβών *assumptum aliquid* significans. Alia minus illustri significatione sunt. κτεῖναι λαβών OR 641. τόνδ' ἀπάξομαι λαβὼν OC 860, ubi non inest potiendi assignificatio, velut v. 1009 supra allato. ἢ σὺ φῂς ἄγειν τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών; Ai. 1098. — At *Medii* significatio primaria est *attrectandi manibus:* inde *capessendi* notione praeditum est. Illa exstat: βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου; Ph. 762. Haec: ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ OC 371.

Λαμπάς *fax.* πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας Tr. 1198. Tralatum ad *solem* significandum: οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα θέμις ὁρᾶν Ant. 879 m. Locum ambiguum οὐχ ὅπου λαμπάδες εὐνούχοις ὄμμασιν fr. inc. 880 interpretari non audeo. — Adiective dicitur singulari modo de locis *collustratis luce:* ἢ πρὸς Πυθίαις ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς OC 1049 ch. Est enim litus Eleusinium sacrorum taedis illustre.

Λαμπήνη: ἐν τῇ Σ. Ναυσικάᾳ (fr. 392) Poll. 10, 52. λαμπήνη: εἶδος ἁμάξης, ἐφ' ἧς ὀχοῦνται. ἔνιοι ἀπήνη· ἢ ἁρμαμάξης περιφανοῦς βασιλικῆς Hesych. Similia Phot. p. 206, 15 ex Menandro. Accentum generis v. ap. Arc. p. 111, 16.

Λαμπρός *splendidus, illustris.* || Proprie: λαμπρὸν ἡλίου σέλας El. 17. κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος Ant. 416. ὦ λαμπρᾶ στεροπᾶ φλεγέθων Tr. 99 ch. de eodem; sed de fulmine λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς ᾄξας ὀξὺς νότος ὡς Ai. 257 an. λαμπρᾶς ἔω Thyest. fr. 239, 3. || Proxima tralatio est *lucis* nomine de nobilitate dicto. τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους Scyr. fr. 497, 1. Alia de *oculis* dicitur: τὰ πρόσθε λαμπρὰ ὄμματα OR 1483. Tertia de *rebus insignibus et magnificis* qualibuscunque; v. Dissen. expl. Pind. p. 448. εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι OR 81. Male distinguunt post βαίη. Coniungenda εἰ ἐν τύχῃ βαίη λαμπρός, ὥσπερ ὄμμα λαμπρὸν ἔχει: si insignis veniret faustum responsum ferens, velut vultu talia portendente incedit. νῦν σοὶ τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη OC 721 *facto comprobare splendidas laudes.* οὐ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι 1144. κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν Tr. 379 *specie nobilis.* εἰσῆλθε λαμπρὸς El. 685. δόμων δέ σε λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγὼ 1130 *cum magnifica spe,* quod ex oppositis ἀπ' ἐλπίδων εἰσεδεξάμην elucet. — *Rem claram et manifestam* significat: ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει Tr. 1174 de vaticiniis exeuntibus. — Accentum singulatim notavit Arc. p. 71, 9.

Λαμπρύνω *purgo, orno.* ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας Phin. fr. 634 v. ἐξομματόω.

Λαμπτήρ *foculus.* ἡνίχ' ἕσπεροι λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον Ai. 286 v. Lob.

Λάμπω *splendeo.* || Proprie: ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν Ant. 1007. λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ σμύρνης σταλαγμούς Laoc. fr. 340, 1. || Proxima tralatio est cum additur figurate dictum *rei nitentis* vocabulum: ἐπαυχῶ ... ἐχθροῖς ἄστρον ὣς λάμψειν ἔτι El. 66. λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥσπερ εὐπρεπὴς χαλκός fr. inc. 742, 1. Audacior est in illo ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος φάμα Παρνασοῦ OR 475 ch. Duarum rerum figurata inest dictio: alterius, quod vaticinium cum igne comparatur in cacumine montis per loca circumsita procul conspecto, alterius, quod salutifera ea vox visa omnibus, secundum illud ab Homero inde propagatum, quod φῶς et ἡμέρα de faustis rebus dicuntur: v. Merrick. ad Tryphiod. p. 360 ed. Wernickii. — Dissimillimum huic contendit Erf. παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος OR 187 ch. λαμπρὰ φωνή a Musgr. comparata non facit ad sententiam explicandam; recte Erf. comparavit Bacchylidis illud ὕμνοι φλέγονται ap. Stob. Serm. 53. Sed audacius poetae miscent quae diversorum sensuum sunt. παιὰν λάμπει non magis ab usitata ratione abhorret, quam quod plane oppositum est φωνὴν ὄψει Aesch. Prom. 21 et κτύπον δέδορκα Sept. 103, αἴσθησις ἀντ' αἰσθήσεως, ut scribit schol. Nicandri Ther. 165; quanquam cavendum ne Abreschii imitemur ἀκρισίαν contendentis illud Musaei v. 5 νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω, cuius dicti in zeugmate inest excusatio. — [*Medio*, ap. epicos frequenti, abstinuit Soph.] (II p. 10, 16.)

Λανθάνω et λήθω. Non secundum diverbia et cantica, sed pro poetae lubidine et commoditate eae formae cernuntur: dorismum λάθω melicis relinqui par erat. I. *Formae. Activi: praes.* λανθάνει Ant. 9. El. 744. Brevior forma: λήθεις OR 1325. λάθει Ph. 207 ch. El. 222 m. Flor. Γ Δ λάθοι. λήθουσι Oenom. fr. 424, 1. λήθουσα Ant. 532 sensu longe aptius, quam λαθοῦσα, ut rem durantem et per tempus aliquod dissimulando tractam significet. — *imperf.* ἐλάνθανεν El. 914. Schaef. mel. cr. p. 55 ἐλάνθαν' ἄν, Brunckii coniecturam probabat iniuria. Brevior forma: ἔληθες El. 1358. — *perf.* λέληθας OR 415. λέληθεν OR 247. Alet. fr. 90, 2. λεληθέναι OR 366. — *futur.* λήσεις Tr. 455. — *aor.* λάθῃ Ph. 46. 156 ch. 506. El. 1403. λάθοι OR 904 ch. vitiose olim λάθῃ. λαθών Aeg. fr. 23. λαθοῦσα Teucr. 508, 3. λαθεῖν pro λαλεῖν bene correxit in Alead. 104 Blomf. — || *Medii praes.:* λάθεται El. 167 m. — *perf.* λελῆσθαι El. 342. — *fut.* sensu passivum λησόμενον El. 1249 m. — *aor.* λαθοίμαν El. 1287 m. λαθέσθαι Mys. fr. 358, 2. — II. *Usus. Activum latendi* vim habet, ut sive clandestino consilio sive non animadvertente se vel alio aliquid facere quis aut pati dicatur. Aut nude sine casu dicitur, aut cum casu quarto, aut cum participio. οὐ λάθει μ' ὀργά El. 222 idem quod οὐκ ἐπιλέλησμαι τῆς ὀργῆς. μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών Ph. 46. μὴ προσπεσὼν με λάθῃ ποθὲν 156 ch. οὐδέ με λάθει βαρεῖα τηλόθεν αὐδά 207 ch. μὴ λάθοι σε OR 904. οὐ γάρ με λήθεις 1325. ἢ σε λανθάνει πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν φίλων κακά; Ant. 9. ἡ λήθουσά μ' ἐξέπινες 532. ὅπως δὲ λήσεις; Tr. 455. πῶς δῆτ' ὁδουρὸν οἷος ἐξέβης λαθών; Aeg. fr. 23. λήθουσι γὰρ κἀνέμων διέξοδοι θήλειαν ὄρνιν Oenom. 424, 1. λαθοῦσά με ἔσαιν' Ἐρινύς Teucr. 508, 3. Infelix est Bergkii coniectura comm. de fr. Soph. p. 29 δακου-

σα, quod de Furia mire dictum foret. πολλὰ καὶ λαθεῖν καλόν Alead. 104. — λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας El. 744 *inscius et invitus offendit.* οὔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν 914. πάλαι ξυνών μ' ἔληθες 1358. μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω 1403. μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ Ph. 506. εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν OR 247. λεληθέναι σε φημὶ αἴσχιστ' ὁμιλοῦντα 366. λέληθας ἐχθρὸς ὢν 415 *nescis.* λέληθεν αὐτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς Alet. fr. 90, 2. *Medium* significat *oblivisci* soletque cum genitivo dici. ὁ δὲ λάθεται ὧν τ' ἔπαθε El. 167. δεινόν σε κείνου λελῆσθαι 342. πρόσοψιν ἇς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν 1287. λαθέσθαι τῶν παρεστώτων κακῶν Mys. fr. 358, 2. C. accus. λανθάνεσθαι dici perperam credidere Musgr. ad Eur. Alc. 196 et Schaef. mel. cr. p. 91: v. Erf. ad OR 904. De verbo activo c. partic. ponendo v. Brunck. ad Eur. Bacch. 184. Krueger. ad Anab. p. 30. C. F. Hermann. ad Luc. de conscr. hist. p. 189. — Uno loco *medium* forma, significatione *passivum* legitur: οὐδέ ποτε λησόμενον ἁμέτερον οἷον ἔφυ κακόν El. 1249. Schol. λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον. Tricl.: ἐπιλησθησόμενον. cf. Matth. Gr. gr. §. 495 e. p. 931.

Λαξπᾰ́τητος *proculcatus*, cum contumelia. θεὸς ἔπαισεν ... λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν Ant. 1275 m. Hoc quod habent LB alii agnoscitur ab Eust. p. 796, 5 et 625, 22: quo loco ait ὅ τινες λακπάτητον διὰ τοῦ κ γράφουσιν, ut est in LA Vat. Tricl., profectum illud a correctoribus, ξπ Atticis componi non concedentibus: v. in ἐξπηχυστί adscripta. schol. Rom. λακπάτητον exhibens explicat τὴν μεθ' ὕβρεως ἀπωθουμένην, ἢ τὴν μεγάλως καταπατουμένην. Eust. iure cum Homericis λὰξ ἐμβῆναι τοῖς στήθεσι et λὰξ κινῆσαι comparat. Altera scriptura λεωπάτητον in PA aliisque multis libris exstat, defensa a Seidlero.

[Λαοκόων inscribebatur Soph. fabula, cuius sunt ap. Dind. fr. 340—344.]

Λᾱομέδων n. pr. βασίλεια, Λαομέδοντος (θυγάτηρ) Ai. 1302 Hesione.

Λᾶος v. λᾶας.

Λαός et λεώς. Illud longe rarius duobus solis eisque diverbiorum locis reperitur Ph. 1243 et OR 144. Alterum diverbiis et melicis commune. [Synizesin, ut fere voces iambicae, ap. tragg. rarissime habet.] *Populum* significat, maxime stirpe et natione adsignificata. ξύμπας Ἀχαιῶν λαός Ph. 1243. Κάδμου λαόν = Καδμείους OR 144 velut πᾶς Καδμείων λεώς OC 741. Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς Ant. 733. Μηλιεὺς ἅπας λεώς Tr. 194. Sed *indigenae, incolae, accolae* significantur: ἐνάλιος λεώς Ai. 565 Salaminii sunt, maritimi homines. ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν εἴποι λεώς OC 43. ἰὼ πᾶς λεὼς 884 ch. πάντα λεὼν ἄνιππον ἱππότην τε 898. Inest *exercitus* notio: λεῶν ἔξεστ' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν Ai. 1100. ἅπας λεὼς Tr. 783 socii Herculis. *Multitudo* universe: πᾶς ὁ χειρῶναξ λεώς inc. 724, 1. — Tonum alterius formae Arc. notavit p. 36, 24; alterius p. 94, 4.

Λᾰπέρσα. Nomen Dioscurorum ap. Lacedaemonios usitatum. v. Strab. 8. p. 364 et Intpp. Hesychii v. Λαπέρσαι. — νὴ τὼ Λαπέρσα Lac. fr. 339, 1.

Λαπίζω. Λέγει δὲ καὶ (Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς) λαπίζειν παρὰ Σοφ. fr. inc. 903) τὸ συρίζειν Eust. p. 1761, 27. (II p. 12, 14.)

Λᾰπίθης Lapitha. ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης Κορωνός Lemn. fr. 345, 2. De tono quis praeceperit, ignoro.

[Λαρισαῖοι inscribabatur Soph. fabula, cuius sunt ap. Dind. fr. 66—70 et 80. cf. Ἀκρίσιος in Addendis.]

*Λαρός Scriptum bis loco Herodiani π. μ. λ. p. 35, 10 ita corrupto, ut neque de sensu constet, neque utrum substantivum an adiectivum a poeta usurpatum sit: sed de *ave* quis propter verba ἐπὶ κῦμα ἐκροάς cogitet, ut accentus immutandus videatur. (Inach fr. 266.) [Vbb. λαρὸς εὔτατ' ἐπὶ κῦμα ἐκροάς Lehrs. sic constituit: ναράς τε πατρὸς κυμάτων ἐπιρροάς.]

Λάρτιος v. Λαέρτης.

Λᾰσιαύχην *iubatus.* λασιαύχενα θ' ἵππον Ant. 350 ch.

Λᾰ́σιος *pilosus*, *villis horrens.* στικτῶν ἢ λασίων μετὰ θηρῶν Ph. 184 ch.

Λάσκω *vocem edo.* Non legitur nisi aoristus. μηπώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν Ant. 1094 *publice edidisse mendacium.* τοὔπος τὸ θεοπρόπον ὅ τ' ἔλακεν Tr. 822 ch., ubi ἔλακεν dictum quasi θεός non ἔπος θεοπρόπον praecessisset, κατὰ διάνοιαν.

Λᾰ́ταξ *latex.* Λάταγες: οἱ κότταβοι Phot. p. 209, 22. λάταξ: ψόφος, κότταβος, ὁ ἀπὸ ποτηρίου γενόμενος Hesych. ἡ μεγάλη σταγών Suid. Proprie tamen vinum unde cottabo ludebant, sic dictum esse clarum. ξανθῇ δ' ἀφροδισία λάταξ ἐπεισκύπτει [ἐπικτυπεῖ Meinek.] δόμοις Inach. fr. 257. Verba poetae ab Athen. 15. p. 668 b suis accommodata in trimetros redegit Toup. in Suid. 2. p. 471 ξανθῇ in ξένῃ mutato et improbabili et inutili correctione. — Tonum generatim notavit Arc. p. 18, 18.

Λατρεία *famulitium*, *servitus.* οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει Ai 503 *serva est.* — De laboribus Herculis dictum est Tr. 827 ch. πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων φῶς ἔτ' ἐπίπονον ἔχοι θανὼν λατρείαν; — α in thesi corripitur. (I p. 13, 2.)

Λάτρευμα *famulitium.* οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων λατρεύματα Tr. 357.

Λατρεύω *servio.* ἀεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ Tr. 35 Herculem. μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν OC 105. Priore loco, ut solent vocales ambiguae ante τρ κρ βρ, in arsi α producitur.

Λάτρις *famulus*, *servus.* Λυδῇ γυναικί φασί νιν λάτριν πονεῖν Tr. 70. Accentus est, qualem compositi oportet esse. v. EM p. 557, 36.

Λᾰτῡ́πος *lapicida.* λατύπους δὲ Σοφ. (fr. Priam. 477), ὅπου καὶ ἐργαλεῖα τῶν λατύπων ὀνομάζει λείας καὶ γλαρίδας Poll. 7, 118.

Λᾰ́φῡρον. Plurali numero dici solitum *praedam bello partam* significat. πάσας ἀρετᾶς λάφυρ' ἔχων Tr. 646 ch. σὲ παγχρύσοις στέψω λαφύροις Ai. 93 auro ex praeda redacto, corona aurea.

Λᾰ́χνη *villus lanae.* σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην Tr. 690. — De tono v. Arc. p. 110, 18.

**Λᾰ́χος *sors.* κωκύσασα μὲν τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λάχος, αὖθις δὲ τοῦδε Ant. 1303. Sic Herm. [et Dind.] ex Bothii coniectura. Megareum eundem Intpp. esse putarunt, qui Menoeceus Euripidi dictus ense per corpus traiecto sese in draconis specum praecipitem dederat; de quo specu interpretantur, quod in libris omnibus est, λέχος. Et εὐνήν sic dici certum, λέχος de nido avium, minime de belluarum cubilibus usitatum. Accedit, quod durissimum inest zeugma, λέχος de Megareo et Haemone sensu maxime dispari dicto; in hoc enim non potest nisi de infelici Antigones matrimonio intelligi.

[Meinek. τέλος iubet scribi, quia λάχος nec Soph. nec Eurip. posuerint.]

Λέαινα *leaena.* σκύμνον λεαίνης Ai. 987 v. κενός. βρυαζούσης λεαίνης Atham. fr. 10 b Aeschyli aut Sophoclis v. βρυάζω.

Λέβης *ahenum.* δῶρον λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον Tr. 556. ἐς τάφον λέβητα κοσμεῖ El. 1401. χαλκηλάτους λέβητας Laris. fr. 68, 2 victorum praemia.

Λέγω [Buttm. Lexil. 2, 86 sqq.]. I. *Formarum activi* cum nonnisi praes., fut. et aor. exstent, omniaque cum regulis vulgatis consentiant, non opus singulatim ea enumerare. *Passivi perf.* legitur λέλεκται Ph. 389. λελέχθαι OR 405. OC 1035. λελεγμένη El. 1298. λελεγμένα El. 1011. *Aor.:* ἐλέχθη OR 292. 1442. λεχθὲν Tr. 1187. λεχθέντος Tr. 290. *Praesentis* tria exempla: λέγει OR 39. λέγεται Ph 199 an. λέγοιτο Ant. 505. *Medii* solum semel *futurum* legitur λέξεται OC 1186, et quidem sententia *passiva,* qualem inesse apud tragicos perpetuo Porsonus monuit ad Hec. 279. Sed non audiendus Schaeferus app. Demosth. t. 1. p. 500 genuinam hanc et veram futuri passivi formam esse dicens. — II. *Usus.* || Plerumque significat *dicere*, i. e. *sententiam suam verbis proferre,* hinc et *narrare, memorare, indicare.* C. *accus.:* ταῦτα μὲν τί δεῖ λέγειν; Ph. 12. λέγων ὅσ' ἂν θέλῃς 64. ψευδῆ λέγειν 100. 108. ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν; 136 ch. πάλαι μέλημά μοι λέγεις 150 ch. λέγειν εἰς φῶς ὃ λέξει 580. λέγονθ' ἃ μὴ δεῖ 583. ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς Ὀδυσσέως λέγοντος 596. μὴ λέγε τάδε 898. λέγων αἴσχιστ' ἐπῶν 909. τί ποτε λέγεις; 914. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι 1047. ὅσ' ἂν οὗτος λέγῃ σοι 1073. κερτομῶν λέγεις τάδε; 1235. τἀληθῆ λέγειν 1236. εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων κυρῶ 1279. εἰ λέγεις ἐτήτυμα 1290. ἢν τάδε ψευσθῇ λέγων 1342. λέγεις μὲν εἰκότα 1373. λέγεις Ἀτρείδαις ὄφελος 1384. πείθειν ... μηδὲν ὧν λέγω 1394. λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα OR 95. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμι 282. ἅ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί 342. πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις 439. ὅτι ... τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι 526 Erf. Brunck. ex Tricl. λέγει. v. Herm. εἰ μὲν λέγει τάδε 574. ποίας μερίμνης τοῦτ' ἐπιστραφεὶς λέγεις 728. ἄλλα δ' ἄθλια προὐφάνη λέγων 790. λέγων σοὶ ταὐτά 839. εἰ φόβους λέγοι 917; ἢν LA m. ant. super εἰ, η m. pr. super λέγει posuit. Plerique codd. ἢν λέγῃ. εἰ λέγοι Tricl. Flor. Γ *εἰ μὴ λέγω τἀληθές 944 [v. ἀληθής]. τί μοι λέγει; 954. τάδ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι 1053. τὰ λῷστά σοι λέγω 1066. Pronomen a λῷστα pendet, ne quis λέγω *suadeo* interpretetur. λέγεις ἀληθῆ 1141. μὴ λέγων γε τοὔνδικον 1158. ὅσ' ἂν λέγωμεν OC 74. εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν 268. ἃ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις; 412. δεινὰ λέγειν 661. σκληρὰ μαλθακῶς λέγων 774. ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις 809. δεινὸν λέγεις 861. ταὐτά σοι ... λέγω 936. κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω 957. γάμους μ' ἀναγκάζων λέγειν 979. ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων 1001. τὰ κρείσσω λέγειν 1430. ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω; Ant. 405. ὅσα λέγει τις 689. εἴ τι καίριον λέγει 724. ἀοιδάς, εἰ χρείη λέγειν 884. ταῦτα λέγω; 908. ὅταν λόγους αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι 1047. ταῦτ' ἄθρησον, εἰ κατηργυρωμένος λέγω 1078. τίνα λέγεις νέον [νέῳ Dind. c. Donalds.] μοι λόγον; 1279 m. τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις; Tr. 187. εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα 373. τί χρή μ' Ἡρακλεῖ λέγειν; 393. πείθου λεγούσῃ χρηστά 470. δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν 479. μὴ πρῴ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ 631. τί δὲ καινοποιηθὲν λέγεις; 873. ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω θροεῖς 1232. εὔπειστα λέγει Ai. 151 an. τοιαῦτα λέγων 156 an. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον; 214 an. οὐκ ἔχω λέγειν πάθας 295. *τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει κὠδύρεται 327 [secl. Nck.]. δεινὰ λέγεις 331. ἢ τί μοι λέγεις; 532. κἀπὶ τῷ λέγει τάδε; 797. σοῦ γὰρ λέγοντος sc. τὰ σά 1262. λέγεις τάδ' ἡμῖν El. 311. οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ 319. κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις 344. εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν 413. Cod. partim c. LA λέγεις, parum apte, etsi olim defendit Herm. λέγειν ἃ χρῄζοιμι 629. πᾶν λέγειν 631. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο 415. πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ 623. χὤπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω 688. οὐχ ὕβρει λέγω τάδε 882. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν 892. οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε; 921. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω 1048. ψεῦδος οὐδὲν ὧν λέγω 1220. ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω 1223. τοιαῦτα κοὐ βίᾳ λέγω fr. Aeth. 26, 2. πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει Acris. 60, 2. ὅτι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν Alead. 105, 1. τἄριστ' ἐλευθέρως λέγειν Eriph. 204, 1. τὰ ψευδῆ λέγειν Creus. 323, 1. εἴ τι χρὴ βροτὸν λέγειν Lac. 337, 1. λέγων τἀληθὲς Ter. 513. ἕκαστος ὧν τύχῃ λέγει Phaedr. 608, 3. θέμις δὲ τἀληθῆ λέγειν inc. 678, 14. — *δείν' ἔλεξας Ph. 426 [γρ. δὐ' αὐτὼ δ' (i. e. αὖ τώδ') ἐξέδειξας S in LA]. τί τοῦτ' ἔλεξας 1173 ch. *quid his dicere vis?* ταῦτα λέξας 1382. δίκαι' ἔλεξας OR. 280. ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους 755. λέξω τάδ' ἐλθὼν OC 79. ταύτην ἔλεξε παῦλαν 88 *praedixit.* τί λέξω; 310. δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας 561. ἃ δ' ἦλθον, ἤδη σοι θέλω λέξαι 1291. οὐδὲν ὧν ἔλεξεν ἀρτίως φωνεῖ Tr. 345. τάχ' ἂν σαφῆ λέξειεν 388. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός 729. τοὐξειργασμένον ἔλεξα πᾶν Ai. 316. ὡς ὑπόβλητον λόγον ἔλεξας 482. ὦ πολλὰ λέξας ἔπη 1272. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις El. 408. τί λέξω; 1174. πάντ' ἔλεξα τἀντεταλμένα fr. Ulix. Fur. 411, 1. — ὃ λέξει Ph. 581. λέξω τάδ' ἐλθὼν 1258. τὰς ἐμὰς λέξω τύχας 1418. ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς; OR 368. εἰ λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν 844. οὐχὶ δεσπότῃ τάδε ... λέξεις; 946. τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος; 1419. ὡς πρὸς τί λέξων ...; OC 71. πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν 74. εἰ ταῦτα λέξεις Ant. 93. εἰ μή τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς Tr. 732. ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά; Ai. 1261. εἰ μεῖζόν τι λέξεις El. 377. προσφιλεῖς λέξεις λόγους 672. *Passivum:* λόγος λέλεκται πᾶς Ph. 389. ἔπη ὀργῇ λελέχθαι δοκεῖ OR 405. μάτην τὰ νῦν τέ σοι δοκεῖ λελέχθαι (ταῦτα) OC 1035. ἃ μή σοι συμφέροντα λέξεται 1186. τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν λέγοιτ' ἂν Ant. 505. τὰ μὲν λελεγμένα φυλάξομαι El. 1011. ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ 1298. λόγου καλῶς λεχθέντος Tr. 290. τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν 1187. οὕτως ἐλέχθη ταῦτα OR 1442. — Sed dicitur etiam *sententia* vel *acc. c. infinit. inclusa* vel *relativis*, *interrogativisve* vel *particulis iuncta sequente:* πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, τὸ σὸν φρουρεῖν ὄμμα Ph. 150 ch. Nam μέλημα appositum infinitivo: λέγεις φρουρεῖν, ὅπερ πάλαι ἦν μέλημα. νῦν δέ μοι λέγ' αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει 152 ch. λέγ' ὅτι (sc. ἔχειν δεῖ s. ἔχω) 210 ch. λέγοντες, ὡς οὐ θέμις γίγνοιτο 345. λέγω γὰρ καὶ δύσφορα πάντ' ἂν εὐτυχεῖν OR 87. ὅτι λέξω δ' ἀπορῶ 485 ch. ἐν οἷς σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις 799. χὤτι σοι λέγειν εὔκαιρόν ἐστιν OC. 31. λέγ' ὧν χρεία πάρει 1280. Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω 1299. χὤτι χρὴ ποιεῖν λέγε 1517. δαίμονας λέγων πρόνοιαν ἴσχειν Ant. 282. ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων 1054. λέγεις ὡς μῖσος ἐκδείξειας ἂν El. 347. λέγων ὡς λείποιτο Tr. 265. ὧν δ' ἔβλαστεν, οὐκ ἔχω λέγειν

401. λέγεις δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν; 408. ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν, οὐ λέγω 500 ch. λέξω δέ σοι, ὡς οὐ δίκῃ γ᾽ ἔκτεινας El. 560. — Deinde *nude* sine casu aut suspensa sententia, tamen ut nonnunquam aliquid subaudias: λέγειν Ph. 57 (i. q. λέγε). καταλγήσας λέγω 368. ταῦτ᾽ ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν 380; videtur enim ταῦτα cum θρασυστομῶν coniungi exquisitius. ποιοῦ λέγων 590. λέγω 591. ποῖ λέγεις 814. οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ᾽ ὅτῳ λέγω 938. οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν 991 quem infinitivum Herm. defendit, si quis forte λέγων exspectet. πέρα γ᾽ ἴσθ᾽ ἢ λέγω 1277. οὐ γάρ μ᾽ ἄκοντα προυτρέψω λέγειν OR 358. ἢ ᾽κπειρᾷ λέγειν; 360 *tentas me, ut dicam.* λέγω δέ 412. λέγω δέ σοι 449. λέγοις ἂν εὖ φρονῶν 570. ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; 625. πρὸς αὐτῷ γ᾽ εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν 1169. λέγουσ᾽ αὖθις πάλιν (οὐ βούλομαι ἀλγεῖν) OC 364. ἐν δὲ τῷ λέγειν κάκ᾽ ἂν λάβοις 795. βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾶτέ με λέγοντες 1205. λέγει 1639 = *ait, fatur.* καὶ δὴ λέγω Ant. 245. λέγει τις εἷς 269, quod non est *loquitur*, sed *dicit:* quid dixerit autem interpositis ἀνακολούθως post tres demum versus sequitur: ἦν δ᾽ ὁ μῦθος, ὡς κ. τ. λ. πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων 280. ὅρκιος δέ σοι λέγω 305. cf. ἐπώμοτος λέγων Tr. 427. ἥδε μέντοι μὴ λέγε 567 ne dicas: *haec*, v. Brunck. πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν 753. ὃ δ᾽ ἂν λέγοι Tr. 23. ὡς αὐτὸς λέγει 252. τούτου λέγοντος τἀνδρός 351. λέγω 1130 praecedente imperativo λέγε. κἀγὼ ᾽πιπλήσσω καὶ λέγω Ai. 288. οὐδ᾽ ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω 428. οὐδ᾽ ἐπαισχύνει λέγων; 1307. τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικὸς ἢ τοῦ σοῦ γ᾽ ὁμαίμονος λέγω; 1312. οὐχ ἢ ᾽γὼ λέγω El. 338. πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει 464. εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω 547. καὶ δὴ λέγω σοι 558. ἐάνπερ καὶ λέγῃς 593. ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω 673. πείθου λέγοντι 1207. ὡς αὐτὸς λέγεις fr. Alet. 91, 1. Hic enumeranda exempla sunt exhortatorii illius λέγε, *dic:* Ai. 211 an. Tr. 236. 416. 1129. OC 217 m. 893. 1170. 1415. 1517. OR 702. Ant. 1174. Niptr. fr. 402. — λέξατε OC 889. — ὅμως δὲ λέξω Ph. 1324. λέξαιμ᾽ ἂν OR 773. λέξεις 1517. τοῦ λέξαντος Ai. 152 an. ἔλεξεν Tr. 920. — *Cum adverbio:* ὀρθῶς ἔλεξας Ph. 341. μὴ λέξῃς πέρα 1275. εὐνοίᾳ λέγων 1322. λέγει σαφῶς 1338. πῶς λέγεις 1407. λέγ᾽ αὖθις OR 359. καλῶς ἔλεξεν 616. καλῶς λέγεις 986. ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει OC 807. ἀνιαρῶς λέγεις Ant. 316. λέγεις ὀρθῶς 403. 685. λέγειν φρονούντως 682. τῶν λεγόντων εὖ 723. εὖ γὰρ οὖν λέγεις 771. εὖ λέγω 1031. εὖ λέγοντος 1032. εὖ γὰρ οὖν λέγεις 1255. καλῶς ἔλεξας Ai. 94. πῶς τοῦτ᾽ ἔλεξας; οὐ κάτοιδ᾽ ὅπως λέγεις 270. εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις 1351. ἔμπαλιν λέγει Tr. 358. καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις 389. εἰ δὲ μὴ καλῶς λέγω El. 253. λέξαιμ᾽ ἂν ὀρθῶς 555. οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ᾽ ἔτι 633. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις; 773. εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν 1039. ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν 1041. μὴ μακρὰν βούλου λέγειν 1259. μὴ πέρα λέγειν ἔα 1483. ὅστις ἥδεται λέγων ἀεί Alet. fr. 90, 1. ἀξίως ἔλεξας 92, 1. κακῶς λέγεις inc. 734. — Rarum est *cum praepositionibus* περί vel ὑπέρ, rei oratione tractatae vel defensae indice. ὧν λέγεις πέρι OR 707. περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπειστα λέγει Ai. 151 an. τοῦ τεθνηκότος θ᾽ ὕπερ λέξαιμ᾽ ἂν ὀρθῶς τῆς κασιγνήτης θ᾽ ὁμοῦ El. 555. — ‖ Altera significatio est *loquendi*, i. e. sermone utendi, inde et *proloquendi* et *pronuntiandi.* εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν OC 1665. μόνον δὲ μὴ ᾽πὶ κέρδεσιν λέγων Ant. 1061. — ‖ Deinde est *appellare nomine aliquo*, unde de rebus pariter atque hominibus denominatione aut indicio significandis dicitur. *De re:* τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις Ph. 26 Wakef. μακρόν. Est autem οὐ μακρὰν ἀπόν. πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων ἆθλα 507 ch. φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω καὶ τὸν παρ᾽ αὑτῷ βίοτον OR 611. ἢ τοῖσδε κρωσσοῖς, οἷς λέγεις, χέω τάδε; OC 478. μέγ᾽ ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας 647. ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων [νέμων Dind. c. Schndw., λέγω LA] 939. τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω Ant. 183, quod etsi de homine dictum, rei tamen aliquo pretio pendendae significationem habet: *nullo loco duco:* v. Aesch. Pers. 496. Ruhnk. ad Xen. Mem. 2, 1. 52. Wyttenb. ad Plat. Phaed. p. 183. κέρδος αὔτ᾽ ἐγὼ λέγω 462. ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις; 1049. οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις El. 397. πότερον εὐτυχῆ (ταῦτα) λέγω, ἢ δεινὰ μέν, κέρδη δέ; 766. Θήβας λέγεις μοι fr. inc. 778, 1. *De homine:* ἃς τρέμομεν λέγειν OC 129 ch. de Furiis, quorum nomine verebantur uti. Ἰόλην ἔλεξας Tr. 1220. νοεῖς ἐκεῖνον, … τόν θ᾽ οὗτος λέγει; OR 1055. ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις; 1129. σοὶ κἀμοί, λέγω γὰρ κἀμέ, κηρύξαντ᾽ ἔχειν Ant. 32 *nam de industria meum non excludo nomen.* ὡς ἢ φρονοῦσαν ἢ μώραν λέγῃς El. 890. σὺ δ᾽ οὖν λέγε 891. ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν fr. inc. 772, 2. Cum zeugmate: οὐχ ὕβρει λέγω τάδ᾽, ἀλλ᾽ ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν El. 882. Primum enim *dico* significat, dein *nomine illius utor tanquam praesentis;* ita et Elmsleii vitatur licentia, εἰδυῖα vel ὁρῶσα intelligi cupientis ad Heracl. 693, et Hermanni ratio confusas duas dicendi formulas λέγω ἐκεῖνον ὡς πάρεστιν et λέγω ἐκεῖνον παρόντα suspicantis. Huc revocandum etiam σχήματος Oropici, quod vocant, exemplum, v. Valck. ad Phoen. 711: ξυντομωτάτως μὲν ἂν τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα OC 1580 *nomine mortui eum appellans bbrviter defungar.* Pinguiter faciunt, qui ὀλωλότα pro ὀλωλέναι dictum existimant. — Passiva forma in hoc genere loquendi usus est poeta: προσθήκῃ θεοῦ λέγει νομίζει θ᾽ ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον OR 39 *diceris et existimaris erexisse*, i. e. nomen sospitatoris apud omnes tulisti. — ‖ Hominibus per sermonis cursum universe significatis, post illatis eorum nominibus additum *explicative* dicitur. Latinis *dico*, nobis *meine ich* s. *nämlich* usitatum. Notavit Valck. ad Phoen. 994. — σὺ δ᾽, ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω, ἔξελθε Ph. 1261. ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω Ant. 198. ποταμός, Ἀχελῷον λέγω Tr. 9. — τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι; τὸν δ᾽ ἐμὸν λέγω πατέρα 739. Ὀδυσσέα, τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω Ai. 104. Τελαμῶνι δείξει μητρί τ᾽, Ἐριβοίᾳ λέγω 569. de dativo v. Ἐρίβοια. σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω 1228. Notavit Abresch. ad Aesch. Eumen. 411. — ‖ *Proprietas sermonis* in hoc verbo. a. λέγουσι et λέγεται *dicunt vulgo*, *fertur* significant; rarum hoc ap. Soph. τέθνηκεν τοξευτός, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς Ph. 335. χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν Tr. 960 ch. Ἐτεοκλέα μέν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ [Ἐ. μ. ὡς νόμος Dind.] κατὰ χθονὸς ἔκρυψε Ant. 23. χρόνος, ᾧ λέγεται χρῆναί σφ᾽ ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι Ph. 199 an. θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων OR 292. Plenior dicendi formula ὡς λέγουσί μοι exstat OC 1161. — b. λέγω pro κελεύω, *iubeo*, dictum. λέγω σ᾽ ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν Ph. 101. ἃ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω τάδ᾽ αἰὲν ἴσχειν Tr. 137 ch. χαλᾶν λέγω σοι OC 840. μὴ ψαύειν λέγω 856. — c. εὖ et κακῶς λέγειν *bene* et *male dicere* de aliquo. κακῶς δέ σε λέγω El. 524. ἀνέξομαι κλύουσα, χὤταν εὖ λέγῃς El. 1028 v. Herm. — d. λέγω *dico breviter*, opposito φράζω, *expono accuratius.* φράσον δ᾽ ἅπερ

γ' ἔλεξας Ph. 559. Et plane contra λέγειν *est oratorie et cum arte eloquendi dicere:* λέγειν σὺ δεινός OR 545. οἱ γὰρ γύνανδροι καὶ λέγειν ἠσκηκότες inc. 865. Num τηροῦντα τοὺς λέγοντας, quod haud dubie ῥήτορας spectat δημοσίους, inc. 752 vere Sophoclis sit, ambiguum: v. ἐπεγείρω. — e. λέγειν τι *aliquid quod operae pretium sit* sive *recte loqui:* oppositum οὐδὲν λέγειν *res nihili loqui.* Via transferendi verbi inest in hoc: βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν κλύειν; Ant. 757. λέγω τι τούτων ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον; OR 1140. λέγω τι; 1475. λέγεις 1476. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν OR 1151. εἰδώς est συνειδὼς ἑαυτῷ, *scit se res nihili fabulari.* — f. εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω El. 1467 *indictum volo.* v. Herm. ad Vig. p. 755. — g. Opponuntur λέγειν et ποιεῖν: οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ El. 319. δρᾶν. *δρᾶν λέγειν θ' ἃ βούλεται Ant. 507 [secl. Iacob.]. δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις inc. 734. πονεῖν. πονοῦσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν OC 364. φρονεῖν. εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω Ant. 1031. ἀκούειν et εἰσακούειν. τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγώ Tr. 351. τοῖς ἀκούουσιν λέγε Ai. 591. λέξαι τ' ἀκοῦσαί τε OC 1288. κλύειν. πᾶς ὁ κλύων τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον Ai. 152 an. βούλει λέγων μηδὲν κλύειν Ant. 757. κακῶς δέ σε λέγω κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν El. 524. καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος 991. — h. *Abundanter* et ἐκ παραλλήλου videtur dici, ὡς ἔφη λέγων Ai. 757 de quo genere praeter Lobeck. v. Abresch. ad Aesch. 1. p. 168. Fischer. ad Well. 4. p. 47. Magis adhuc abundantis sermonis speciem refert τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων Ph. 55. Quare Gedikius olim δόλοισιν, Matthiaeus δεῖν ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις, λέγω. Evanescit illa species, si λόγους *fictas narrationes* significare memineris.

Λεηλατέω *praedas ago.* ἢ τὸν εἰσαεὶ λεηλατήσει χρόνον; Ai. 343. Eust. p. 501, 25. 1313, 17.

Λεία *praeda:* nec tamen nisi de *abactis praedando armentis* dictum exstat. λείας ἀπαρχὴν βοῦς Tr. 761. ἐφθαρμένας εὑρίσκομεν λείας ἁπάσας Ai. 26. σύμμικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα 54 v. ἄδαστος. ὀλέσαι Δαναῶν βοτὰ καὶ λείαν 145 an. per hendiadyn. (II p. 19, 12.)

Λεῖαι. Pollux 10, 147 [coll. 7, 118]. Οἰκοδόμου δὲ σκεύη, λεῖαι, γλαρίδες, ὡς Σοφ. ἐν Πριάμῳ (fr. 477).

Λείβω [Curt. Et. n. 541] (*libo*) *fundo.* δι' ὄμματος ἀστακτὶ λείβων δάκρυον OC 1251. — De δάκρυα λειβομένα Ant. 527 an. v. εἴβω.

Λειμών *pratum.* ἐν βουθερεῖ λειμῶνι Tr. 188 *bubus depasto.* Non spectat huc locus Eust. p. 222, 20. ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις 200. σὲ τὸν ἱππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντα Ai. 144 an. Eust. p. 1524, 48 σὲ τὸν ἱππομανῆ coniungit. εἶμι πρὸς παρακτίους λειμῶνας 655. — ἥτις ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον Tyr. fr. 587, 5. Raro exemplo λειμὼν ποταμίων ποτῶν videtur *aequor fluminis*, s. fluminis clara et pellucida unda dici, id quod intelligi vix posset, nisi a λείβω duci vocabulum consentirent grammatici, quasi λείβων et λιβάδιον ὕδατος: hinc praeter alia λειμῶνα θάλασσαν interpretatur Hesych. V. et Meinek. ad Menandr. p. 571. — σιλφίου λειμών fr. inc. 945 ap. Hesych. addentem Σοφ. περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σίλφιον φερούσης f. scr. λιμήν. — Tonus periecticorum rationem sequitur: EM p. 562, 30.

Λειμωνιάς *pratensis.* Nympharum cognomentum. Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες Ph. 1454 an.

Λειμώνιος *pratensis.* Ἰδαίᾳ μίμνω λειμωνίᾳ ποίᾳ μήλων Ai. 601 ch. λειμώνια ποίαι LA, cod. Bodl. unus λειμωνείᾳ, πόᾳ pauci codd. Schol. ἐν τῷ τῆς Ἴδης χωρίῳ τοῖς χλωροῖς καὶ λειμῶνας ἔχουσι διάγων. Num λειμῶνι nonnullis lectum fuerit, mihi incertissimum videtur. Metri indicio et Ἰδαίᾳ et λειμωνίᾳ cadunt, ut Herm. coniecerit Ἰδαῖα μίμνω λειμώνι' ἄποινα, μηνῶν: *Idaea praemia pratensia exspecto,* quibus verbis eversio direptioque urbis Troiae, de qua pugnabant, dici videtur; μηνῶν deinde et ἀνήριθμος iungenda. Horum nihil probare possum, locus ut desperatus videatur. [Dind. secutus est Hermanni inventum: sed ipse Herm. in ed. 3 mutavit λειμώνια κῆλ' ἀμύνων.]

*Λεῖος v. δεινός Ai. 674. (II p. 20, 3.)

Λείπω. I. *Formae.* ‖ *Act.: praes.* λείπει OR 1232. Ant. 830 m. Tr. 157. λείπομεν Ph. 1462 an. bis. λείπετε imperat. OC 501. Ph. 1177 m. nisi in tmesi positum ἀπό νύν με λείπετ' ἤδη ad ἀπολείπω trahas potius. λείπων OC 656. — *imperf.* ἔλειπον Tr. 234. ἔλειπε Tr. 76. — *perf.* λέλοιπεν Tr. 327. λελοιπότα OC 1583. El. 1444. — *fut.* λείψω Ph. 1158 m. in tmesi quidem, ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω Ai. 563. λείψειν Ph. 1084 m. — *aor.* ἔλιπε OC 1708 m. ἔλιπεν El. 514 ch. ἔλιπον plur. Ant. 142 an. λίπω Ph. 653. λίπῃς Ph. 470. λίποι OR 1247. λιπεῖν Ph. 969. λιπών Ai. 460. 653. 973. Ph. 903. 912. 1215 m. Tr. 47. λιποῦσα Polyx. fr. 469, 2. λιπόντες Ph. 273. — ‖ *Pass.: praes.* λείπομαι OC 495. λείποιτο Tr. 266. Schol. Rom. LA alii λίποιτο. λείπου Tr. 1275. λειπομένα El. 474 ch. — *imperf.* ἐλείπετο Tr. 936. — *perf.* λέλειψαι OR 1504. λέλειπται OR 1418. λελείμμεθον El. 950. ubi λελείμμεθα, ut est in cod. Mon., corrigit Elmsl., primam dualis personam grammaticis Alexandrinis deberi suspicatus, nullo, nisi quod rara ea forma sit, usus argumento. V. ad Ar. Ach. p. 127. λελειμμένῳ Ai. 543. λελειμμένῃ Ant. 548. λελειμμένα Ant. 58. λελειμμένοι Ai. 1245. — *Plusqpf.* λέλειπτο Ant. 1202 quod sine elisionis signo scribendum, etsi negant grammatici augmento plusquamperfecta destitui [Dind. praefixit apostrophum]. — *fut.* λειφθήσομαι Ph. 1071, ubi cum libri λειφθήσομ' ἤδη praebeant Dind. post Wakef. λειφθήσομαι δή dedit. Sed αι finale passivorum et mediorum certum elidi hic illic ap. tragg.: ut melicorum exempla Tr. 214. Eur. Herc. fur. 418. Ion. 1087 non numerentur, minime sobrii iudicii foret expellere Aesch. Sept. 455. Eur. IA 407. Heracl. 689. 1004. IT 678: de quo genere cum primus defensor meruisset Lob. ad Ai. 191, accuratissime tractavit Kuehlstaedt. de dial. trag. p. 26 sqq. — II. *Usus Activi.* ‖ *relinquere et deserere* hominem significat, a quo disceditur *(verlassen).* εὕδοντα λιπόντες ᾤχοντο Ph. 273. μή λίπῃς μ' οὕτω μόνον 470. λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε 912. ἀπό νύν με λείπετ' ἤδη 1177 m. μόνον δέ με μὴ λείπετε OC 501. ὅρα με λείπων ὀκνοῦντ' ἀνάγκῃ 656. ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα Tr. 234. *Passivum* eodem modo dictum λειφθήσομ' ἤδη Ph. 1071. His praeter Tr. 234 exemplis adsignificatur miser et deplorabilis in qua quis relinquitur conditio. — ‖ *Relinquo* de homine dictum qui *certo loco certave conditione* manet: eadem plerumque malorum et infortunii adsignificatione. ὑφ' ὧν θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν OR 1247.

οἰκτείρω δέ νιν χήραν παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπών Ai. 653. *Passivum:* μόνα λελείμμεθον El. 950. ἧμας σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι Ai. 1245. νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα σκόπει ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθα Ant. 58. Non adsignificatur aerumnosus rerum status his tribus locis: τοῖον πυλωρὸν ἀμφί σοι λείψω Ai. 563. χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ OR 1418. μόνος πατὴρ ταύταιν λέλειψαι 1504; nam etsi quibus ille custos additur et curator infelici rerum statu laborant, custodi tamen officium potius et munus quoddam imponitur. — || *Relinquo locum* indeque traductum ad *conditionem aliquam rerum deserendam.* Illud: μή ποτ' ὤφελον λιπεῖν τὴν Σκῦρον Ph. 969. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον, ὥς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρα λείψειν οὐδέποτε 1084 m. ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδ' ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς ἀρωγός 1215. Sperchium flumen patriamque dicit. ὦ κρῆναι, λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη 1462 an. ἐξ ὅτου πάτραν διήνεμον λέλοιπεν Tr. 327. ναυλόχους λιπὼν ἕδρας Ai. 460. ἀκτὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς λιποῦσα λίμνης Polyx. fr. 469, 2. Hoc vero: ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω Ph. 1158 m. ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο OC 1583. Ὀρέστην βίον λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις El. 1444. Ab illa priore dicendi ratione deflexum illud νιν (Nioben in lapidem conversam) χιὼν οὐδαμὰ λείπει Ant. 830 m. *nix nunquam non tegit.* — || *Rem alicui relinquere cuius usum habeat.* εἴ μοί τι τόξων ... παρερρύηκεν, ὡς λίπω μή τῳ λαβεῖν Ph. 653. ἐμοὶ δέλτον λιπὼν ἔστειχε Tr. 47. ἔλειπέ μοι μαντεῖα πιστά 76. ἐν δόμοις λείπει παλαιὰν δέλτον 157. ἔλιπον Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη Ant. 142 an. Passivum ὃ δὴ λέλειπτο 1202 *corporis reliquias.* De luctu: ἐμοὶ λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται Ai. 973. οὐδὲ πένθος ἔλιπ' ἄκλαυστον OC 1708 m. — || Solitarium est Ph. 903. τὴν αὑτοῦ φύσιν ὅταν λιπών τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα: *a se desciscens.* — || *Intransitive* dicitur ut ἀπολείπειν. λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδεμεν τὸ μὴ οὐ βαρύστον' εἶναι OR 1232 *nihil abest, quin luctuosa sint.* οὔ τί πω ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου πολύπονος αἰκία El. 514 ch. *nunquam defecit.* — || *Usus Passivi* (medii enim nullum ap. Soph. video, nec multis difficile illud ἐλιπόμην apud hunc legitur) *peculiaris.* — Omnis ab illa notione exit, *ut quid ab alio relinquatur* s. *separetur*, cum proprie, tum ita, ut assequendo quasi impar videatur. *Proprie* dictum: λείπου μηδὲ σύ, παρθένο' ἀπ' οἴκων 1275 an.: *fac ne relinquare, ut a domo discedas,* i. e. nos sequere, v. Herm. scholiastae scripturam alteram ἐπ' οἴκων, *domi remane*, redarguentem. μοι σοῦ λελειμμένῃ Ant. 548 *quae te non assequar*, i. e. *a te separer:* v. Schaef. ad Iul. Or. in Const. p. 4. Hinc varie *translatum:* ἕρποντι φωνεῖς ἢ λελειμμένῳ λόγου; Ai. 543. Musgr. *adeo longe distanti ut audire nequeat*, quod φωνῆς dici oportuit. Herm. *obedienti dicis an dicti nescio*, i. e. de industria a dicto discedente, non curante. — κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδέν Tr. 936. οὐδέν adverbiascit: „*Non relinquebatur a lacrimis*, i. e. *non desistebat lamentari.*" Herm. ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά. λείπομαι γὰρ ἐν τῷ μὴ δύνασθαι μήθ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν OC 495. Locum perverse destinxit Reisig.; subaudi λείπομαι γὰρ τοῦ ὁδωτὰ εἶναι i. e. τοῦ πορεύεσθαι. λέγων ὡς τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν Tr. 266. superaretur peritia sagittis utendi. De scriptura λίποιτο v. Herm. εἰ μὴ 'γὼ παράφρων μάντις ἔφυν καὶ γνώμας λειπομένα σοφᾶς El. 474 ch. *nisi relinquor* i. e. *careo consilio.* (II p. 22, 12.)

Λείψανον. Pluralis *reliquias* significat. φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ τεύχει θανόντος El. 1113. Generis tonum docet Arc. p. 122, 12: sed non excipit, quae oportuit, deminutiva.

Λεκτός *lectus.* ἠθέων λεκτοί OR 19 *dictus* i. e. quod quis audet proferre: ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ τολμητά Ph. 633.

Λέκτρον proprie *torus.* *πρὸς λέκτρον ᾔει inc. L. 8 Brck. [est Pseudosoph. v. βαθμός]. Medium locum propriae et figuratae dictionis tenet ἢ μητρόθεν δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω; OC 527 ch. μητρόθεν δυσώνυμα coniungenda. Magis tralatam *connubii* vim haec tuentur: πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ; OR 976 [quo loco cum sit in LA λέχος (λέκτρον superscr. S), Dind. sic vult scribi οὐκ ὀκνεῖν λέχος με δεῖ]. τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος σοῦ Tr. 790. ἰὼ ματρῷαι λέκτρων ἆται Ant. 862 m. τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διός Ph. 679 ch. ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον OR 260. De tono generis, cuius solum excipitur λουτρόν, v. Arc. p. 123, 8.

Λεπτός *tenuis.* Proprie: λεπτὴ δ' ἐπῆν κόνις Ant. 256. Cum figura: ποντοναῦται λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν [recte ῥιπῖσιν Meinek.] ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραρρίπτοντες Scyr. fr. 499, 4 *salute et interitu tenui discrimine segregato.*

Λεπτοσπάθητος *subtili textura.* λεπτοσπαθήτων χλανιδίων Niob. fr. 400, 1. v. Valck. ad Phal. p. 13.

Λερναῖος *Lernaeus.* θρέμμα Λερναίας ὕδρας Tr. 574 *virus.* Λερναίαν θ' ὕδραν 1094. Tonum generis docet Arc. p. 43, 18.

Λέσχη *sermo, colloquium.* λέσχη, ὁμιλία Hesych. Reliquae grammaticorum interpretationes ad Soph. non faciunt. πρὸς ἐμὰν λέσχαν, ἀβάτων ἀποβάς, ἵνα πᾶσι νόμος, φώνει OC 167. Bene Reisig. non quodvis sermonis genus de vulgo petitum, sed ad quod λόγος aliquis defertur consulendi gratia intelligi observat. Fit inde, ut λέσχη id quod ἀγορά sive συνέδριον significet tragico: σύγκλητον τήνδε γερόντων προύθετο λέσχην (Κρέων) Ant. 160 an., quod explicuit Hemsterh. ad Luc. Necyom. 1. p. 482 v. Herm.; tetigit Eust. p. 172, 10. 732, 53. Accentum, in quo consentiunt, enotavit Arc. p. 115, 23.

Λευγαλέος Phot. p. 216, 16. λευγαλέα: διάβροχος. οὕτω Σοφ. (fr. inc. 904) EM. p. 516, 28. λευγαλέον: τὸ ὑγρόν. Σοφ. μόρῳ λευγαλέῳ [immo λευγαλέα]. De tono v. Herod. π. μ. λ. p. 4, 6.

Λευκαίνω v. λευκανθής. (II p. 23, 6.)

Λευκανθής *canitie decorus.* λευκανθὲς κάρα OR 742. Ex Flor. Γ λευκανθείς recep. Dind.

Λεύκασπις *albo clipeo utens.* τὸν λεύκασπιν φῶτα Ant. 106 ch. Insigne Argivorum, unde Polynici tribuitur: v. Stanl. ad Aesch. Sept. 89.

Λεύκιππος *albis equis utens.* λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος El. 706. Non videtur tam audacter dictum, quam Seidlero visum ad Eur. IT 132. — De interaspiratione v. ἀντήλιος.

Λευκόπωλος *albis equis vectus.* ἐξίσταται δὲ νυκτὸς κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν Ai. 673. Cur λευκόπωλος, v. schol. coll. Eur. Troad. 813. Or. 976. Theocr. 11, 13 et Stanl. ad Aesch. Pers. 386.

Λευκός. Proprie *albus*. λευκῆς χιόνος Ant. 114 an. ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ᾽ ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα 1093 [cf. Dind. Ai. 625 ch.]. λευκῇ παρειᾷ 1239. κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει Tr. 781. οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη Cedal. fr. 307, 2. De h. l. fortasse corrigendo v. τεκμαίρω. λευκὸν [λουκὸν cod. Par. 2614] αὐτὴν ὧδ᾽ ἐπαίδευσεν γάλα Peliae fr. 433 si corruptissime scripto Erotiano fides, qui solus hanc novit Sophoclis fabulam p. 304 (p. 108 Klein.). λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν Polyid. 462 b, 1. — Iam a propria desciscit potestate: λευκῷ [λευκὰ Dind. post Schndw.] δὲ γήρᾳ μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα ἀκούσῃ Ai. 624 ch.; est τὸ λευκαῖνον τὰς τρίχας, quod vidit schol. Pal. — A luce solis clara, laetificum aliquid et hilare habente (cf. Stanl. ad Aesch. Sept. 89), ad *fausti et bene ominati* traducitur significationem. λευκὴ ἡμέρα, ἡ ἀγαθὴ Hesych. similia Photius p. 217, 5 et Antiatt. Bekk. cf. Herod. Lobeckii p. 473. Via figuratae dictioni sternitur illo Aiacis πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος v. 709 ch. λευκὴν ἡμέραν: τὴν ἀγαθήν. Σοφ. Ἀθάμαντι (fr. 10 a). Non aliter λευκὸν ἦμαρ Aeschylus posuit Cho. 306 explicatum a Casaub. ad Pers. 2. p. 175, coll. Boeckh. expl. ad Pind. p. 272. — De tono observavit Arc. p. 50, 23. cf. schol. Il. δ 491.

Λεύσσω. In forma verbi quid singulare esse observarit Herod. π. μ. λ. p. 40. Eust. p. 64, 13 alii, notatum in κρείσσων. Non flectitur nisi imperfecto tenus, nec habet in eo genere memorabile quidquam. Porro quanquam in selectioris usus verbis est, commune tamen diverbiis et melicis habitum constat. Clitoriorum sermoni peculiare dicitur gl. Bekk. p. 1096. Proprie || *video* i. e. *conspicio*, πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακὴς ὕπνος ἄυπνος λεύσσειν Ph. 848 ch. irritabilis somnus et ad videnda omnia factus. εἰ μὴ πέλας Ὀδυσσέα στείχοντα ... ἐλεύσσομεν 1221. Ἡρακλέους λεύσσειν τ᾽ ὄψιν 1411 an. λεύσσετ᾽, Οἰδίπους ὅδε OR 1524. ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν οὔπω δύναμαι τέμενος γνῶναι OC 134 an. ὁ πάντα λεύσσων Ἥλιος 868. v. Locell. ad Xen. Eph. p. 284. νέατον δὲ φέγγος λεύσσουσαν ἀελίου Ant. 808 m. νῦν ἐκεῖν᾽ ἔξεστί σοι παρόντι λεύσσειν El. 3. ἐς τ᾽ ἂν λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπάς, λεύσσω δὲ τόδ᾽ ἦμαρ 106 m. libri habent: λεύσσω alterum metri causa delevit Herm. λεύσσω γὰρ Αἴγισθον ἐκ προδήλου 1428. οἴμοι, τί λεύσσω; 1475. τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον Tr. 226. εἰ μὴ κυρῶ λεύσσων μάταια 407. εἰ παροῦσα πλησία ἐλεύσσες οἷ᾽ ἔδρασε 897 [ἔλευσες LA] ἔλευσας Tricl. τὸν ὠμόθυμον εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων ἀπύοι Ai. 886 ch. ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου 890 ch. πόρρω δὲ λεύσσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός fr. inc. 737, 3. — || *Adspicio, circumspicio*, vel *saepius*, vel *intente*. λεύσσων δ᾽ ὅπου [εἴ που Dind. post Brunck.] γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ Ph. 716 ch. Flor. Γ λεύσειν, LA et PB λεύσσειν: explicuit Herm. Quanquam magis de *petenda* aqua, quam de *intuenda cum desiderio* interpretor. τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; 815. εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ᾽ ἐλεύσσομεν OR 1254. προσπεύθου, λεῦσσέ νιν OC 121 ch. Aliquot libri λεύσσατ᾽, LA λεύσατ᾽ αὐτόν, Tricl. λεύσσετ᾽ αὐτόν, Brunck. coni. λεύσσεις αὐτόν, Herm. EDM p. 768, λεῦσ᾽ αὐτόν, nunc λεῦσσέ νιν, quanquam quod argumentum ab αὐτόν ex poetarum sermone eximendo sec. Bentleium ponit, in αὐτός satis elevavimus. μηδ᾽, ἃ μὴ θέμις, λεύσσειν δικαιοῦν 1642; etiam hic opponitur κλύειν. λεύσσετε [*τὴν βασιλίδα μούνην λοιπὴν] οἷα πάσχω Ant. 940 m. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων Tr. 992 an. — || *Specto* i. q. *considero*. κἂν κεῖνα (πήματα) λεύσσῃς OC 1197, certa coniectura Piersoni est Veris. p. 250 corrupta a Brunckio λεύσῃς scribente. Libri λύσῃς. || *Inspiciendi cum cura et custodiendi* adsignificatio inest. ὁ γὰρ αἰὲν ὁρῶν κύκλος λεύσσει νιν Μορίου Διὸς OC 705 ch. oleam Iovi Morio sacram. — || ὁ μὴ λεύσσων ut μὴ βλέπων *mortuum* significat. πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων ἔτ᾽ ἐπίπονον ἔχοι πόνων λατρείαν; Tr. 829 ch.

Λεύω [Curt. Et. p. 486 ed. 2] *lapido*. τὸ λευσθῆναι πέτροις OC 435.

Λέχος. || Proprie *torus*. λέχος Ἡρακλεῖ κριτὸν ξυστᾶσα Tr. 27. Schol. συνελθοῦσα, quod ἀντιόωσα Homero. ἐπεὶ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον Ai. 491. λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν χραίνω OR 821. ἴετ᾽ εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη 1243. ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ᾽ ἐμὰ Tr. 920. || Hinc utroque numero *matrimonium* ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος Ant. 573 *quas crepas nuptias*. ἀποιμώζοντα τὸ δύστηνον λέχος 1225. κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος Tr. 360. Iolen scilicet pellicem, in qua causa duplicis accusativi usus est etiam Ai. 211. ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας. — ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν Ant. 630 an. schol. ὑπὲρ τῆς τῶν λεχέων ἀπάτης, ὅ ἐστιν ἀποτυχίας, ἀχθόμενος. τοῦτο κήδευσον λέχος Tr. 1227 *connubium contrahe*. ἴσαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων Tr. 514 ch. [πῶς τὸ μητρὸς οὐκ ὀκνεῖν λέχος με δεῖ; OR 976 si recte scripsit Dind. (λέκτρον enim S in LA superscr.), i. q. ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα 980.] — Paulo aliter dicitur εἶπε μὲν λέχους ὅτι χρείη μ᾽ ἑλέσθαι κτῆσιν Tr. 161 *res connubio partas*. — || *Nidus avis*: ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος Ant. 425. De pleonasmo, qui videtur, v. Erf. l. c. et Herm. de ell. et pleon. p. 206. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 73. — De loco Ant. 1303. v. λάχος. (II p. 25, 12.)

Λέχριος proprie *obliquus*. ὁ πλάγιος καὶ λίαν χρίμψας, ἤγουν πλησιάσας τῇ γῇ Eust. p. 998, 8, ex OC l. c. λέχριον, πλάγιον, λοξόν Hesych. λέχριός γ᾽ ἐπ᾽ ἄκρου λάου βραχὺς ὀκλάσας OC 195 ch.: Recte Herm., aliter atque Eust. intellexisse videtur, saxum in quo humilis consessurus Oed. erat, a latere eius fuisse dicit: iure igitur *obliquum* interpretatur. — Cum figura: πάντα γὰρ λέχρια τἀν χεροῖν Ant. 1345 m. schol. πλάγια καὶ πεπτωκότα; alius ἀνατετραμμένα: *praesentia inclinata iacent*.

Λέων *leo*. λέων δράκων τε Ach. Am. fr. 163, 1. Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα, λέοντα Tr. 1093. ὡς λέοντε συννόμω Ph. 1436. ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων ἔφεδρε Ph. 401 ch. de Tellure eademque matre deorum, quae curru leonibus ducta vecta fingitur: v. ἔφεδρος. — Tonum notavit Arc. p. 18, 1.

Λεωπάτητος v. λαξπάτητος.

Λεώς v. λαός.

Λήγω. Transitive non dicitur. Intransitive: || *desino esse* vel *fieri*. πόνου λήξαντος Ph. 638. κοὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον, ἀλλ᾽ ἐὰν χρεὼν ἔκηλον εὕδειν 768. Schol. οὐκ ἔστι τῆς ὀδύνης παύσασθαι πρότερον, πρὶν κοιμηθῆναι. Non probo. λῆξαί τινος non significat statum rei *manentem* sed *cito praetereuntem*. Subaudiendum ex prioribus τὸ κακόν. ἅλις φαίνεται, ἔνθ᾽ ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν OR 686 ch. Schol. ἔνθα ἐπαύσατο ἡ φιλονεικία, et αὐταρκές μοι φαίνεται στῆσαι τὸν λόγον ἔνθα ἔληξεν, id est μὴ ἐπεγείρειν

αὐτὸν μνησθέντας. — ηὔδατο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει 731. τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον ἄκουσμ' ἀκοῦσαι OC 517 ch. *famam celebrari nondum desitam.* λήγει δ' ἔρις Ai. 731. τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός; 1185 ch. *quando finietur.* — *De homine desinente facere.* πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγὼ El. 1313 ubi ex prioribus δακρυρροοῦσα subaudiendum. εἰπὼν ὃ χρῄζεις λῆξον Tr. 1120. Erf. λέξον. λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς ἄξας ὀξὺς νότος ὡς λήγει Ai. 258 an. κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξα 294. — In his exemplis omnibus participium finiendam rem significans subaudiri necesse: quod semel additum θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων OR 881 ch. — || Hinc *cum genitivo* dictum *desistere* vel *desciscere ab aliqua* re significat. τῶν λόγων λῆξαι Ph. 1381. λήγετε τοῦδ' ἄχους OC 1723 m. Tricl. λήγετον. οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων El. 104 m. τῶνδε ληξάσῃ γόων 353. εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων 379. LA λήξῃισ, Ald. Iuntt. λήξοις, cuius optativi nisi in oratione obliqua non est locus. Codd. λήξεις, et sic post Brunck. plerique. ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν Tr. 912 *post hos fletus:* ἔκλαεν enim ante dictum. ὡς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου Ai. 274. ἐπὰν λήξῃ κακοῦ fr. inc. 671, 2. — Paulo aliter dic'um ab Oed. de Antig. ἡ μὲν ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε καὶ κατίσχυσεν δέμας OC 346 *adulta est.* (II p. 26, 19.)

Λήθη *oblivio.* ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα Ph. 878. οὐδὲ μήποτε λάθα κατακοιμάσῃ OR 870 ch. scil. νόμους. — λάθα Πιερίδων στυγερά fr. Synd. 146, 1. — λήθην ὅταν ποιῶσι τῶν ὄντων κακῶν Thyest. fr. 237, 2. λήθην τε Hybr. 595, 1. Accentum generis v. ap. Arc. p. 106, 1.

Ληθίπονος v. λαθ. —. Λήθω v. λανθάνω.

[*Ληίζομαι v. λωτίζομαι.]

Ληκυθιστής: ὁ μικρόφωνος [μακρόφωνος Meinek.] οὕτως Σοφ. (fr. inc. 905) Phot. p. 219, 25. [Per κοιλόφωνος explicant Hesych. i. v. Phrynich. app. soph. 50, 9]. De tono v. EM p. 436, 12.

Λήκυθος *lecythus.* αὐτολίθοισι (cod. αὐτογείλεσι) ληκύθοις ἔφη Σοφ. ἐν Ἀνδρομ. (fr. 133). δηλῶν ἀλαβάστους μονολίθους Poll. 10, 120. Accentum observavit Arc. p. 49, 21 apud quem vel λέκιθος vel λήκυθος scribendum.

Λῆμα [Curt. Et. n. 532] *audacia.* ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου OC 877 ch. Eleganter circumscriptioni servit: ὦ λῆμ' ἀναιδές OC 960. μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ El. 1427. V. Valck. anim. ad Ammon. p. 143. In utramque partem accipi iam Camerarius monuit ad El. l. c. et Eranius p. 170. ἀνδρεία interpretatur; in bonam partem tamen a Soph. dictum non est.

Λῆμμα *lucrum.* ἐκ τῶν αἰσχρῶν λημμάτων Ant. 313.

Λήμνιος *Lemnius.* τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρί Ph. 800 montis Mosychli. Locum hunce fortasse ante oculos habuit Phot. p. 220, 19. ὦ Λημνία χθών 986. Λημνίας βοὸς Lemn. fr. 348 v. Ἄθως. — [Λήμνιαι inscribebatur Soph. fabula, bis, ut videtur, emissa. De argumento v. Welcker. de trag. p. 326 sqq.; fr. sunt eius ap. Dind. 345—352.]

Λῆμνος *Lemnos* insula. τῆς περιρρύτου χθονὸς Λήμνου Ph. 2. Suid. v. ἀστειπτος. χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν 1060. ὦ Λῆμνε Χρύσης τ' ἀγχιτέρμονες πάγοι Lemn. fr. 349.

Ληρέω *nugari.* ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος Tr. 435. (II p. 27, 6.)

Λησμοσύνη *oblivio.* ἐκ πολέμων τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν Ant. 151 ch. cf. Herm.

Λῃστής *latro.* λῃστὰς ἔφασκε κτανεῖν νιν OR 122. πῶς οὖν ὁ λῃστής ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; 124. τὸν μὲν ξένοι λῃσταὶ φονεύουσι 716. λῃστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν ὥς νιν κατακτείνειαν 842. Tralate de eo, *qui clandestino consilio insidiatur:* λῃστὴς ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος OR 535. Et *convicii* modo dicitur: οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον Ph. 643 schol. τοῖς γὰρ κακούργοις οὐκ ἔστιν ἐναντίος ἄνεμος. ἐν τῇ συγχύσει γὰρ μᾶλλον ἰσχύουσι. Hoc male, sed nec Herm., ut videtur, recte, qui adscripserit: „non hoc cogitavit Soph., sed lucri cupiditate metum periculi vinci." Turpi nomine inimicos se ex insula abducturos appellat Phil., κλέψαι et ἁρπάσαι βίᾳ ad sese referens ipsum. Accentum v. ap. EM p. 435, 50. Arc. p. 24, 8. cf. Apoll. de adv. p. 545, 23.

Λῆστις *oblivio.* τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἴσχεις, ἢ δι' οὐδενὸς ποιεῖ OC 584. Libr. Tricl. λῆσιν, quod etsi Soph. non scripsit, iniuria tamen a Reisigio plane abiicitur enarr. p. 90. v. Lobeck. diss. II. de mutand. term. nom. causis p. 4 (editae a. 1833). De structura, in qua zeugmatis causa eo facilius excusatur σχῆμα κατὰ τὸ σημαινόμενον, Schaefer. comparavit v. 223. Plura potuere, ut πόλις ἔχοι σκῆψιν ξενικὸν εἰσβολάν Eur. Ion. 733. τὸ μέλλον καρδία πήδημ' ἔχει Bacch. 1281 locus et explicatus male et male emendatus Valckenario ad Phoen. 1409. θεοὶ Ἰλίου φθορὰς ψήφους ἔθεντο Aesch. Ag. 789 Blomf.; et prosarii adeo scriptoris Isocratis τὴν δίαιταν ἔξαρνον εἶναι contra Callim. p. 448, 13. — De tono generis notavit Arc. p. 35, 14.

[**Λητήρ *sacerdos.* λητῆρες: ἱεροὶ στεφανοφόροι. [Σοφ.] Ἀθάμαντι ap. Hesych. i. v. ingeniose coni. Soping. pro ἀθάμαντες, ut est in cdd., aut Ἀθαμᾶνες, ut dedit M. Schmidt. c. Guieto].

Λητώ *Latona* dea. Λητοῦς παῖς Meleag. fr. 357, 2.

Λητῷος. Λητῴα κόρη El. 570. Diana, cf. in Λαβδάκειος adnotata.

Λῆψις *usus.* ἥδιστον δ' ὅτῳ πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν Creus fr. 326, 3.

Λίαν *valde, iusto magis.* ὥστε μὴ λίαν στένε El. 1172. δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην 1272. σε post δέδοικα cum metri detrimento addit Tricl. ὁ λίαν κακός Tyr. 583 a, 3. Brunck. ὁ, vulgo τό. De bona bonorum, mala malorum progenie sermo. — Ultima syllaba producitur perpetuo, ut solere adverbia in αν exeuntia observavit EM p. 5, 45; ap. Homer. secus esse vidit Eust. p. 1438, 64. Atticae consuetudinis haud ignarus. Prior syllaba communis: v. Porson. Suppl. praef. ad Hec. p. XVIII. (XVI. Angl.). De accentu v. Apoll. de adv. p. 568, 26.

Λίβανον *tus.* Phrynich. p. 187. λίβανον λέγε τὸ δένδρον, τὸ δὲ θυμιώμενον λιβανωτόν, εἰ καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν λίβανον καὶ τοῦτο Σοφ. (fr. inc. 906) λέγει. (II p. 28, 6.)

Λιβάς *liquor, unda.* σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδα Ph. 1200 m. Sperchium flumen significat.

Λίβυς *Afer.* δύο Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπίσταται El. 702. Cum anachronismo memorantur inter quadrigarum actores propter laudem post cele-

brem Cyrenaeorum. v. Valck. ad Herod. 4, 189. — Accentum generis tetigit Arc. p. 91, 9. cf. Eust. p. 325, 44.

Λίβυσσα *Libyca, Afra.* σπολὰς Λίβυσσα, παρδαλήφορον δέρος Ai. Locr. fr. 16, 2.

[**Λίγδος *infundibulum.* Αὐτὸ δὲ τὸ πήλινον, ὃ περιείληφε τὰ πλασθέντα κήρινα, ἃ κατὰ τὴν τοῦ πυρὸς προσφορὰν τήκεται, καὶ πολλὰ ἐκείνῳ τρυπήματα ἐναπολείπεται, λίγδος (codd. μίλιγδος) καλεῖται. ὅθεν καὶ Σοφ. ἔφη ἐν Αἰχμαλωτίσιν (fr. 33): ἀσπὶς μὲν ἡμῖν λίγδος ὡς πυκνομματεῖ. Pollux 10, 190. — λίγδος: τόπος χοάνης Hesych. quem cf. v. γλίδου χοάναι. V. supra v. ἡμίλιγδος].

Λιγνύς *fumus.* ἡ ἀνάδοσις τοῦ πυρός, ὁ καπνός EM p. 565, 24, idem in sqq. καπνὸν λιγνύν et αἰθάλην sec. Homer. distinguens. ἡ τοῦ λύχνου ἀτμίς. καπνός. κάμινος. φλὸξ Hesych. ἡ ἀνάδοσις τοῦ καπνοῦ Suid. σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέροψ ὄπωπε λιγνὺς Ant. 1127 ch. *lucidus vapor*, qui cur ita dicatur v. Eur. Phoen. 237 cum scholiis. — ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας Tr. 794. Schol. probatus Hermanno: τῆς παρακειμένης καὶ περικεχυμένης αὐτὸν φλογώδους νόσου. Hoc mihi non minus ineptum videtur quam si καπνὸν νόσου quis pro νέφος νόσου diceret. Meminerimus inter sacrificandum morbo correptum esse Herculem. Quare πρόσεδρον λιγνύν fumum circumiectum et circumsita involventem, ut vento ingruente saepe fit, dici arbitror, qui cum sublatus esset in altum, Hercules filium obtueri potuit. — Accentum generis notavit Arc. p. 92, 8; υ sequente alia vocali corripi observatum v. κλιτύς.

Λιγυρός *sonans.* De suavi et canora voce non tragici magis usurparunt quam Homerus; utrique de acuto et sibilante sono. — Inprimis Homerice παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ Ai. 242 m.

Λιγύς ipsum non exstat, sed ἁ λίγεια μινύρεται ἀηδὼν OC 671 ch. *suavi et canora voce praeditam* significans, ut Homeri inprimis de cithara frequens est: v. Lehrs. quaest. epic. p. 8. — Accentum λίγεια audacissime reiecturus erat Reisig. comm. crit. p. 288, quem ipsa ingenti grammaticorum consensu observata abnormitas huius et θάλεια vocabuli moveri, si illos noverat, debuit. v. EM. p. 565, 5. Eust. p. 1594, 50. 1619, 32. cf. 1586, 12. Arc. p. 95, 20 emendatus a Lehrsio l. c. p. 7 ex se quidem ipso p. 91, 20. Et consentiunt libri Homerici omnes, aliorum scriptorum tantum non ubique v. l. c. p. 8 not.

Λιγυστικός *Ligustinus.* Λιγυστική τε γῆ σε δέξεται Tript. fr. 527, 3. (II p. 29, 3.)

Λιθοκόλλητος *lapidum compagem tenens.* ὦ ψυχὴ σκληρά, χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα Tr. 1261 an. [λυκοκόλλητον haud improbabiliter coni. Welcker. cf. Hesych. λύκον: τὸν ἐν τοῖς χαλινοῖς σίδηρον]. Cogitarunt Intpp. de freno gemmis distincto, id quod ultra quam credibile est ineptum videtur. Longe rectius alter schol.: ἀντὶ τοῦ λίθινον καὶ σκληρὸν χαλινὸν σαυτῇ ἐμβαλοῦσα. Herm. vertit *ferreum exhibens saxorum frenum.* Clarum est, animam multa dura perpessam (σκληρὰ ψυχή) ut ultimum etiam vitae ferat laborem, cum equo asperis lupatis exercito comparari. παρέχουσα est σεαυτῇ παρέχουσα, id est δακοῦσα τὰ στόμια: χάλυβος στόμιον materiem significat, cuius duritiei augendae inserta saxea compages. Poeta χάλυβα et λίθους asperitatis declarandae causa componens num re vera in frenis fieri illud soleat, minime curat. Nihil hic egit C. Matthiae qu. Soph. p. 104.

Λιθόλευστος *lapidum coniectione effectus.* πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη Ai. 254 ch., i. e. θάνατον λεύσιμον, sive λιθόβλητον φόνον, ut schol. Pal. interpretatur.

Λίθος *lapis.* In proverbio ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ Capt. fr. 35. λευκῷ λίθῳ Cedal. 307, 2. Λυδίαν λίθον magnetem lapidem fr. inc. 886 v. Ἡράκλειος. De accentu generis Arc. p. 49, 8 emendandus, ut παροξύνεται scribatur pro ὀξύνεται.

Λιθοσπαδής *evulsis saxis factus.* ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ δύντες Ant. 1216. Schol. ὡς λίθου ἀποσπασθέντος, ὅπως εἰσέλθῃ (rectius εἰσέλθοι) ὁ Αἵμων. ἢ ὑμεῖς ἀποσπάσαντες ἀθρήσατε. Falsum hoc, illud verum.

Λιθόστρωτος *lapidibus constratus.* πρὸς λιθόστρωτον κόρης νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν Ant. 1204 (o ut in arsi).

Λίκνον *vannus.* λ. κανοῦν Hesych. Photii et Suidae interpretationes κόσκινον ἤτοι πτύον ad Soph. non faciunt. Significatur vannus ferendis sacrorum utensilibus. οἳ Ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε fr. inc. 724, 3. Explicat Wyttenb. ad Plut. de fortuna p. 99 a, inprimis ex Hesychio, qui ait v. λείκνοισι προτρέπεσθαι: λεῖκνα (scr. λίκνα) ἱστάντες προσάγεσθε· ἅ ἐστι κανᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λήια ἐπετίθετο, ἅπερ εἰσὶ καρποὶ πύρινοι [eadem v. λεῖκνα]. Dubitat tamen Wyttenb. de explicando στατοῖς λίκνοις, *constitutis* vannis. Cum προστρέπεσθαι sit *adorare*, cogitet quis de *positis vannis*: melius *in caput sublatis portatisque*, qui mos erat inprimis canephororum. Cf. Spanhem. ad Callim. hymn. Iov. 48. — Non puto recte scribi λεῖκνον, neque accentu neque diphthongo tenus, nec dubito Atticos poetas in thesi brevem, in arsi longam esse primam syllabam voluisse. (II p. 30, 2.)

Λιμήν *portus:* Proprie dictum: ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες Ph. 936. Hinc ad *loca varia*, inprimis, ut videtur, *clausa circum* et *a circumiectis seposita* transfertur. βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν, ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος OR 420 *convalles locos ad vocem resonantes* intelligo. schol.: τὸν λιμένα τίθησιν ἀεὶ ἀντὶ τοῦ τόπου. τροπικῶς δέ, ἀντὶ τοῦ, ποῦ οὐκ ἐλεύσῃ βοῶν. ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμὴν Ant. 1000 *receptaculum* quasi avium, commodus ad auspicandum locus. ἰὼ δυσκάθαρτος Ἅιδου λιμὴν 1284 m. Musgr. de Antigonae sepulcro lapide strato scelereque inde contracto dici putat. „*Portum necis difficilem ad purgandum* dicit propter caedem caedi succedentem, ut finis nullus occidendi inveniatur.“ Herm. — Audacissime dictum ᾧ μέγας λιμήν, αὐτὸς ἤρκεσεν παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν OR 1208 ch. de Iocasta suo filio nupta intelligendum esse manifestum. — A *loci sepositi et tuti* significatione deflexum vocabulum *perfugii* notionem adsciscit. τοῖς πολλοῖσι γὰρ βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμὴν Ai. 683. Vide Abresch. ad Aesch. Pers. et Ruhnk. ad Longin. p. 274. Weisk. — De accentu v. Herod. π. μ. λ. p. 17, 7. Arc. p. 9, 21.

Λίμνη Proprie *lacus.* Ἀίδα παγκοίνου λίμνας El. 138 ch. De eadem palude Acherusia ἀκτὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς λιποῦσα λίμνης Polyx. fr. 469, 2. — Transfertur ad significandum *mare:* v. Abresch. ad Aesch. Eum. 9. Μηλίδα πὰρ λίμ-

ναν Tr. 636 ch. Πόσειδον, ὃ γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμου λίμνας Laoc. fr. 341. ὡς ἂν ποταθείην ὑπὲρ ἀτρυγέτου γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας Oen. 423, 2.

Λῑμός *fames.* κεῖται ἐν τ' ὀδύναις ὁμοῦ λιμῷ τ' οἰκτρός Ph. 186 ch. ἐν λιμῷ τε καὶ κακοῖσι 312. οὐ λιμὸν οὗτος τῶνδ' ἀπῶσε Palam fr. 380, 1. — Accentus verbalium rationem sequitur: ducunt enim a λείπω, Etym. M. p. 566, 4.

*Λινογεννής v. νεοπλυνής.

Λῐνορρᾰφής *lino consutus.* λινορραφῆ τυλεῖα Oicl. fr. 415 c ap. Polluc. 10, 39, qui idem corrupte 7, 191 Σοφ. κλινοραφῆς τυλία.

Λῐπᾰρέω *oro, rogo cum precibus.* τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; OR 1435. ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν μηδὲν διδοίη OC 776. λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν δίκαια προσχρῄζουσιν 1201.

Λῐπᾰρής *largus.* σὲ λιπαρεῖ προὔστην χερὶ El. 1378. Schol. vet. ἀντὶ τοῦ λιπαρῶς, συνεχῶς.: rec. ἤγουν ἐπιμόνῳ δόσει χειρῶν, τουτέστι δι' ἐπιμόνου δόσεως. Sed fortasse rectius de *donorum lautitia* interpretabimur, ut Suid. fecit v. λιπαρεῖ sic explicans: ἢ λιπαρεῖ, ἀφθόνῳ, πλουσίᾳ. — ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές, τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον OC 1119. *Effusum* in gratias agendas vel preces vel aliud quid *animum* significat, nec male Reisig. p. 142 nostrum *inbrünstig* contendit. Quod a λίαν παρεῖναι ducitur a grammaticis, quamvis probat Reisig., satis a Passovio in lex. redarguitur. Musgr. et Reisig., quos sequor, θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές coniungunt, Herm. aliter distinguens cum πρὸς λιπαρὲς εἰ μηκύνω. Ut nos fecimus, εἰ μηκύνω λόγον epexegesin illorum πρὸς τὸ λιπαρές habent. — De El. 451 v. ἀλιπαρής. (II p. 31, 12.)

Λίπος *pinguedo.* λίπος τ' ἐλάας Polyid. fr. 464, 4. ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος Ant. 1022. Hic locus et in Polyido falso scribi λῖπος coarguit, et errare grammaticos ferme consensu inflectentes, Draconem p. 62, 16 Schol. Hephaest. p. 2. Reg. prosod. ap. Herm. p. 429. EM p. 566, 40. Fefellit eos speciosa a λίαν originatio; sed ne illud quidem viderunt, λιπαρός *pinguem* et *adiposum* significans nunquam non primam corripere.

Λῐποψῡχεῖν *animo deficere.* Pel. fr. 440.

Λίσσομαι *precor.* Non legitur nisi praesens. Nonnunquam nude extra verborum compagem ponitur: αἰτῶ, προπίτνω, λίσσομαι El. 1380 coacervatione verborum similium in precibus et formulis cerimoniarum usitata. πιθοῦ ... ἄναξ, λίσσομαι OR 650 ch. Perperam Musgr. θελήσας φρονήσας τε λίσσομαι coniungit. πιθοῦ μοι, λίσσομαι 1064. — Additur accusat.: ἱκέσιός σε λίσσομαι Ant. 1230. μή, λίσσομαί σ', αὔδα τάδε Ai. 368. — Item infinit.: λίσσομαι ... ξένον ἐξανύσαι ... τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα OC 1560 ch. — Et accus. hominis quem quis precatur sequente infinit. rei rogatae significandae: πρός νυν θεῶν σε λίσσομαι ἐμοὶ πιθέσθαι El. 428. Ellipsin verbi inutili coniectura OC 1407 infert Doederl.

Λῐτή s. λιταί potius *preces.* ἐν λιταῖς στείλαντες Ph. 60 *precibus arcessentes.* τὰς θεὰς καλῶν ἱκνοῦμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς OC 1011. τὰν ἀφανῆ θεὸν καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν 1558 ch. οὔτοι πατέρ' ἀνστάσεις οὔτε γόοις οὔτε λιταῖς El. 139 ch., ubi ex valde dubia Hesychii gl. Herm. [quem secutus est Dind.] ἄνταις de coniectura scripsit, cum non ferret choriambum thesi contracta οἰμωγάν opponi legitimo οὔτε λίταις. — ἱκεσίους πέμπων λιτάς Ph. 495. τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς OC 484. σοὶ προστροπαίους, ὦ πάτερ, λιτὰς ἔχων 1309 i. q. ἱκετεύσων σε. κᾆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι θεοὶ παρ' ἡμῶν Ant. 1019. — Tonus ut in verbali substantivo observatus est Arc. p. 114, 8. (II p. 32, 2.)

Λῐτροσκόπος. Phot. p. 227, 18. Σοφ. (fr. inc. 907) δὲ λιτροσκόπον φησὶ τὸν ἀργυραμοιβόν, ἀπὸ τοῦ νομίσματος. [Plenius Hesych. λιτροσκόπους: ἀργυραμοιβούς, ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ νομίσματος ὃ καλεῖται λίτρα].

Λίχας n. pr. Λίχας ὁ κῆρυξ Tr. 189. κῆρυξ ἵκετ' οἰκεῖος Λίχας 757. Λίχα 310. 600. τὸν δυσδαίμονα Λίχαν 773.

Λογίζομαι *rationem ineo, cogito.* ταῦτ' ἰὼν εἴσω λογίζου OR 461. εἴ τις δύο ἢ καί τι πλείους τις ἡμέρας λογίζεται *Tr.* 944 *apud sese de rebus futuris levius cogitat.* εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή Ai. 816. Ἄρης οὐδὲν τῶν κακῶν λογίζεται Phryg. fr. 649, 4 non curat, aspernatur [correxit C. Keil. λωτίζεται q. v.].

Λόγος. Significationes duodecim minime distincte nec ordine iusto enumerat fragm. lex. Gr. ap. Herm. de em. r. gr. Gr. p. 334. Possunt autem ad duos revocari ordines, quod *orationem* et *rationem* sermonis Latini unum Graecum vocabulum reddit. — A. Ad *orationis* rationem revocantur haec. ‖ *Dictum* quodlibet s. sententiam et oris effatum significat. λόγος λέλεκται πᾶς Ph. 389. χὠ λόγος τοιόσδε μου (φίλιος σοί) 1385. καὶ τίς ἦν λόγος; OR 684. χὠ λόγος διοίχεται OC 574 *dixi.* σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος 1116. χὠ λόγος σημαινέτω Tr. 345. τίς ἂν τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι El. 559. τό γὰρ καλῶς πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος fr. Alet. 91, 3. διχοστατῶν λόγος inc. 745, 1. — ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ γλώσσῃ θιγόντα Ph. 407. νῦν δ' ἑνὸς κρατῶ λόγου 1048. οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει OR 520. εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου 851. τοῦτο γὰρ λόγου πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν Tr. 289. δεινοῦ λόγου κατῆρξας 1135. λελειμμένῳ λόγου Ai. 543 v. λείπω. — οὔτε γὰρ θρασύς, οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ OR 90. Causam indicat dativus. Paulo aliter Lob. ad Ai. 475 p. 295 ed. 1. κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ; 1041. σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ OC 463. τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκεν 569. ἐν τῷ νῦν λόγῳ 801. ἃ μηδὲ κινεῖται λόγῳ 1526. φράζε δευτέρῳ λόγῳ Ph. 49. λόγῳ δέ σε [σ' ἐν Dind. c. Erf.] βραχεῖ τοὔτ' ἐκδιδάξω 435. λόγῳ κλέπτοντες El. 56. τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς τῷ νῦν λόγῳ 769. βραχεῖ λόγῳ Alet. 89. ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ Hel. 190, 2. λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά πω χανόν Past. 419. — οἱ δ' εἶπον τλημονέστατον λόγον Ph. 363. λόγον [λόγων Dind.] κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδένα 587. τίν' εἴρηκας λόγον; 1237. πάντ' ἀκήκοας λόγον 1240. ποῖον λόγον; OR 359. τῷ μεθέντι τὸν λόγον 784. τίς ἂν ... ὀρθοίη λόγον; 829. ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον; 841. πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον Ant. 1245. τίνα θροεῖς λόγον; 1287 m. τίνα λέγεις νέον μοι λόγον 1289 m. τίνα τόνδ' ἐπηράσω λόγον; El. 388. τίνος βρότου λόγον τόνδ' εἰσακούσασα 883. τίν' εἶπας τόνδε μοι λόγον Tr. 184. κἀξακριβῶσαι λόγον 426. μὴ ἐκκλέψῃς λόγον 437 v. ἐκκλέπτω. κοὔπω τις ἔκ γ' ἐμοῦ κακὸν λόγον ἠνέγκατο 461. μεῖζον' ἐκτενῶ λόγον 679 *plura dicam,* ut μηκύνω λόγον OC 1120. τίν' ἐξήνεγκας λόγον; 741. πῶς δῆτα λέγω λόγον

ἄρρητον; Ai. 214 an. πάντ᾽ ἀκήκοας λόγον 480 non *omnem rem*, quanquam sic Latinis dicere mos est, sed *dicta mea ad finem usque omnia.* ὡς ὑπόβλητον λόγον, Αἴας, ἔλεξας 481. τίνος χάριν τοσόνδ᾽ ἀνήλωσας λόγον; 1049. εἶπε τοιοῦτον λόγον 1153. ποῖον εἴρηκας λόγον; Epig. fr. 198 (an Aeschyli?). — τίνες λόγοι; El. 1343 *quid dicunt?* λόγοι δ᾽ ἐρρόθουν κακοί Ant. 259 *maledicta iaciebantur.* οἱ ψευδεῖς λόγοι fr. inc. 717, 2. — ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν λόγων Ph. 12. τἀπίλοιπα τῶν λόγων 24. οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων 86. δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων 131. πέμπε λόγων φάμαν 846 m. i. q. διὰ λόγων, *dicto me certiorem fac.* ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἔπραξα 1268 *ex speciosis dictis.* τῶν λόγων λῆξαι 1393. δόκησις ἀγνὼς λόγων ἦλθε OR 681 *opinio* argumentis destituta *prodita dictis.* ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων 1234. ἅλις λόγων OC 1016. εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον 1139. οὗ λόγων ἐγὼ ἄλγιστ᾽ ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων 1173. λόγων δ᾽ ἀκοῦσαι τίς βλάβη; 1187. ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν Ant. 499. πρὸς χαρὰν λόγων Tr. 179 *ad laeta verba.* ὡς λόγων τ᾽ ἐπιστολὰς φέρῃς 493. λόγων τε πίστιν ἐφαρμόσαι 623. λόγων ἀκοῦσαι Ai. 1070. ποῖ λόγων ἀμηχανῶν ἔλθω; El. 1174 v. ἀμηχανέω. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες 1288. ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων 1335. οὐκ ἂν μακρῶν λόγων τόδ᾽ εἴη τοὔργον 1372. — ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδοὺς El. 30 ὡς τοῖς λόγοις ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος 369 μή μ᾽ ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις 1353. ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων Ph. 55. τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις 319. οἱ δ᾽ ἀκοσμοῦντες διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί 388. τί με κατὰ σκότον διεμπολᾷ λόγοισι 579. λόγοισι μαλθακοῖς 629 *blandis dictis.* τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις 964. σοῖς πεισθεὶς λόγοις 1269. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι 1271. πεισθῆναι λόγοις 1278. πῶς ἀπιστήσω λόγοις τοῖς τοῦδε; 1350. θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ᾽ ἐμοῖς λόγοις 1374. ὀλεῖς με τοῖσδε τοῖς λόγοις 1388. εἴ σέ γ᾽ ἐν λόγοις πείθειν δυνησόμεσθα μηδέν 1394. λόγοισι γὰρ οὐκ ὠνόμασται βραχέσι OC 293 *non levibus dictis.* ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις 1128 ἐπ᾽ ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις Ant. 556. λόγοις τοιούτοις 691 *in eiusmodi dictis*, v. Herm. χρῆσθαι τοῖς γ᾽ ἐμοῖς λόγοις Tr. 60. πολλὰ μὲν λόγοις ἐπερρόθησε 263. λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν 385 *his dictis.* μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις 482. ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις 1240. φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις Ai. 330. Libri et schol. νικῶνται φίλοι, qui etiamsi vocativus putetur esse, debilis est et inepta sententia. Igitur scripturam a Stobaeo servatam Herm. praetulit. λόγοις ἰάπτων 501. τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτήσατ᾽ ὀργήν 776. δοῦλος λόγοισιν ἀντ᾽ ἐλευθέρου φανείς 1020 *maledictis irati patris infra servilem conditionem abiectus.* πάντ᾽ ἔχω σ᾽ ἐπαινέσαι λόγοισι 1382. ἔνεστι γάρ τις καὶ λόγοισιν ἡδονή fr. Thyest. 237, 1. τοῖς λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι Cedal. 307, 1. — λόγους δ᾽ ἄκουσον Ph. 1267. τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι OR 526. ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους 755. [Cum ἀκούειν et λέγειν est ἄκων ἀκούειν οὓς ἑκὼν εἶπεν λόγους fr. inc. 668, 4, quo loco ap. Stob. quidam libri κακῶς exhibent, sed reliqui λόγους, ut est ap. Plutarch.]. τίνας λόγους ἐροῦσιν OC 115. δικαιῶν ὥστ᾽ ἐμοῦ κλύειν λόγους 1350. οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ Tr. 438. βούλου λόγους, οὓς εἶπας ἐς τήνδ᾽, ἐμπέδως εἰρηκέναι 486. τοιούσδε λόγους ψιθυροὺς πλάσσων Ai. 148 an. κλύοντες αἰσχίστους λόγους 1320. σοὶ φέρων ἥκω λόγους ἡδεῖς El. 666. προσφιλεῖς λέξεις λόγους 672. λόγους τοιούσδ᾽ ἔχουσα 934 quasi *mecum ferens* i. e. prolatura. θὲς δ᾽ ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους fr. Tript. 535. ἀπέπτυσεν λόγους Phaedr. 616 v. ἀποπτύω. Hinc μεγάλοι λόγοι *iactationes* sunt Ant. 1350 an. Item adverbiascunt ἑνὶ λόγῳ El. 1087 ch. ἐν ταὐτῷ λόγῳ OC 1655 proprie *in eadem dicendi* (precandi) *formula.* — || Aliquando *dicta* significantur sensu quodam insigniore vel praegnante: ut *proverbii.* λόγος μέν ἐστ᾽ ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς Tr. 1. *promissi:* οὔκουν πέρα γ᾽ ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις OC 651. Falso huc refert Apitzius Tr. 263 ubi vituperandi, quam quaerit, significatio non inest nisi in verbo addito ἐπερρόθησε. — || *Dictio*, i. e. usus verborum ad sermonem, inde *colloquium.* χὠ λόγος διοίχεται [διέρχεται LA] OC 574, quod non *orationem*, ut Herm., sed *dictionem* interpretor, *munus meum dicendo explendum.* ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου Ai. 732. ταρβῶ γὰρ εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ᾽ ἐπελθών Tr. 1179 non *dictis litigare*, sed *sermonem controversiae plenum instituere.* πείσαντες λόγῳ Ph. 612 *eloquendo*, non *dictis.* τοιαῦθ᾽ ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη Ai. 1096. ξυνάπτετον λόγοισιν El. 21 *sermonem serite.* εἰ δέ μ᾽ ὧδ᾽ ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες 556. εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή 891 *si loqui tibi suave.* τίς οὖν μεταβάλοιτ᾽ ἂν ὧδε σιγὰν λόγων; 1262 m. *silentium dicendo rumpat.* χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος 1292 v. καιρός. σκιᾷ τινι λόγους ἀνέσπα Ai. 302. σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ᾽ αἰτεῖν OC 1164, de qua formula v. Elmsl. ad Med. 842. τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ Tr. 292 *fando.* πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους 396. μᾶλλον ἐς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην El. 314. μηδὲ μηκύνειν λόγους 1484. λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστιν ἀγών 1491 non *verborum*, sed *dicendi.* τἀληθὲς αἰεὶ πλεῖστον ἰσχύει λόγου fr. inc. 692. βραδεῖα ἐν λόγοισι προσβολή 737, 1. In Hel. fr. 186, 2: καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου, λόγος *dialecti* s. *sermonis gentilitii* significare videtur. De Polyx. fr. 470, 5, ubi εἰς δίκην λόγων exstat, v. ἔρχεσθαι. || Deinde *dictionem de aliqua re* significat. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε Ant. 748. || Hinc *fama* et *rumor* significatur, hominum sermone sparsus. ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν Ph. 165 an. λόγῳ μὲν ἐξήκουσα 672 ch. κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος OR 1176. τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα 1395. τὰ δὲ νῦν τιν᾽ ἥκειν λόγος οὐδὲν ἅζοντα OC 134 ch. ὡς καθ᾽ ἡμᾶς ἔσθ᾽ ὁ πληθύων λόγος 377. λόγος δ᾽ ὅς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοί 1150. λόγος αἰὲν ἔχει 1573 ch. τῶν λόγων ἐπησθόμην Ant. 1183. λόγος τις αὐτήν ἐστιν εἰσιδεῖν ὁμιλίαν El. 417. λόγῳ [λόγων Dind. c. Dobr.] γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς 973 *quam nos hominum celebrari sermone efficias.* Et de *mala fama:* σὲ δ᾽ ὅταν λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ Ai. 138 an. τοιούσδε λόγους ψιθυροὺς πλάσσων εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν 148 an. *rumores* enim exquisitius est quam *dicta.* — || *Rem*, *de qua dicitur*, et universe *rem* significat. v. Brunck. ad Soph. Ai. 1268. Wolf. ad Dem. in Lept. p. 277. Via transferendi vocabuli monstratur illo ὅταν λόγους αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν Ant. 1046. — τὰ ποῖα, μῆτερ; (μαντεῖα sc.) τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ Tr. 78 *nescio quid dicas.* τοῦ λόγου δ᾽ οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ 250. ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ᾽ ἐπίστασαι λόγον 484. τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον Ai. 734. εἰ σοῦ γ᾽ ὅδ᾽ ἀνὴρ οὐδ᾽ ἐπὶ σμικρῶν λόγων ἔτ᾽ ἴσχει μνῆστιν

1268 *ne minimum quidem.* Fortasse etiam OR 292 πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον sic oportet intelligi. — || *Verba dicta rebus factis contraria* significat, maxime cum ἔργον opponitur, sed non necesse fieri. v. Pors. ad Eur. Phoen. 512. Elmsl. ad Heracl. 5. Pflugk. ad Hel. 1051. coll. Herm. ad Ion. 1312 [Lob. Paral. p. 526]. — ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ El. 59. μισεῖς μὲν λόγῳ, ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει 357. κοὐ λόγῳ δείξω μόνον· τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ᾽ ἕψεται Ai. 813. λόγοισιν εἴτ᾽ ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον OR 517. ἁγνείαν λόγων ἔργων τε πάντων 864 ch. ταῦτ᾽ οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὦ πάτερ, λόγων, ἀλλ᾽ ἔργα δεινά OC 382. λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ᾽ ἔργοισιν κακά 782. τά τοι κακῶς ηὑρημέν᾽ ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται 1188. οὔτε νικήσας λόγῳ οὔτ᾽ εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ᾽ ἔργου μολών 1296. τὰ δ᾽ ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται El. 625. λόγοις ἀπώλλυς ἔργ᾽ ἔχων ἥδιστα 1360. ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον Eriph. fr. 209, 2. Omittitur comparatio λόγου et ἔργου: ἤδη γὰρ εἶδον λόγῳ μάτην θνήσκοντας El. 63. πλὴν λόγῳ γ᾽ ἠσχημένον 1217. κἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον 1453. λόγοις ἐλεοῦσι μὲν Ph. 307. ξένος λόγῳ μέτοικος OR 452 *dicto* i. e. *specie tenus.* λόγοις δ᾽ ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω Ant. 543. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ κοὐ λόγῳ κακὰ μοχθήσας ἐγώ Tr. 1046. Quod. Cic. Tusc. 2, 8 vertit *dictu gravia,* non persuadet librorum scripturam καί veram esse, ut recte videatur Both. correxisse κοὐ. Graecis καὶ λόγῳ κακά nihil nisi *specie gravia* sonare potuit. ἡ λόγοισι γενναία γυνή El. 287. ὡς μὲν ἐν λόγοις [λόγωι LA, sed pr. m. superscr. οισ] ἀλγεινὰ 761. Aliis notionibus λόγος opponitur. δρώμενα: οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις OC 1143. πράσσειν: ξένος μὲν τοῦ λόγου ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος OR 219. χεῖρες: εἴ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται OR 884 ch. σθένος: οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ; OC 68. βία: ὡς ἐκ βίας μ᾽ ἄξοντες ἢ λόγοις πάλιν; Ph. 563. κράτος: ἢ λόγῳ πείσαντες ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος Ph. 593. βιάζεσθαι: λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι παρῇ Ai. 1160. αἰχμή: κακοὺς ὄντας πρὸς αἰχμήν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς Ph. 1307. ξυνουσία: οὐ λόγοις τιμώμεν᾽, ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ OC 62.

B. Ad *rationis et mentis* vim referuntur haec: || *rationem* ipsam significat. λόγου τ᾽ ἄνοια Ant. 603 ch.— || *cogitatio, ratio, quam quis init apud sese.* εἰ διδοίης σαυτῷ λόγον OR 583. λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν OC 369. — || *existimatio, locus, quo quid censetur, momentum, pretium rei.* οὐ γὰρ ἥδ᾽ ἕδρα σμικροῦ λόγου OC 1163. μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον 1225 ch. φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος Ai. 264. οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν, ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται 477. μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος Laoc. fr. 343. Hinc etiam *summam in republica potestatem* significat. ἄρχει τίς αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος; OC 66. — || *Causa rationalis,* sive quam quis apud se rationem ineundo aut probat aut assequitur. Cf. Lob. ad Ai. 1276 Pflugk. ad Eur. Andr. 549. τί δὴ ποθ᾽ ὧδ᾽ ἐξ οὐδενὸς λόγου σιωπᾷς; Ph. 731. φίλον σὺν ἀφανεῖ λόγῳ [λόγον LA pr.] σ᾽ ἄτιμον βαλεῖν OR 657 ch. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν El. 466 Scalig. coni. λόγοιν. Locus Maltbyo ad Morell. p. 356 difficilis visus nihil impediti habet: *quod iustum est, rationem non habet, cur quis cum duobus contendat,* i. e. non est cur Electrae et vobis cedere nolim. σαφῆ σημεῖ᾽ ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ 886 *hac nitor ratione:* nisi ad *rei creditae* significationem velis referre. — Hinc et *praetextum* et *speciosas rationes* quamvis *fictas* significat. τὰ δεξιώματα δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου OC 620. In libris nonnullis χρόνου, in aliis magis adhuc corrupte ἐκ μακροῦ χρόνου legitur. κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον 762. μηχάνημα λόγου δικαίου coniungenda sec. Doederl., sed vertendum: *ex quavis re callide aliquam iustitiae speciem praetendere sciens.* Etiam λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδε El. 44 non de *sermone,* sed *ficta sermonis specie* intelligo; item χὠ λόγος καλὸς προσῆν, εἰ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ᾽ αἱρήσοιμι Ph. 352; hac enim specie proposita fefellisse dicuntur Neoptolemum legati. (II p. 37, 5.)

Λόγχη *spiculum hastae,* inde *lancea* ipsa. Proprie dictum: ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός Tr. 856 ch. Tralate: λόγχῃ πεδιάς 1058 schol. ἡ ἐν τῷ πεδίῳ βαλλομένη, non tamen propter pugnam, ut putat, cum Centauris in campis Thessaliae initam. ξὺν ἑπτὰ τάξεσιν ξὺν ἑπτά τε λόγχαις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι OC 1312 videtur *armatos armati exercitus duces* significare [cf. Bergk. in Rh. M. 6 (1848) p. 150]. ἀμφιχανὼν λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα Ant. 119 ch. δικρατεῖς λόγχας στήσαντε 146 ch. τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων Tr. 512 ch. Σοφ. τὴν λόγχην τὴν μακρὰν αὐλῶπιν εἶπεν fr. inc. 851 ap. Hesych. — De accentu monet Arc. p. 115, 24. Eust. ad Il. p. 1291, 46.

Λοιβή *libatio.* [λοιβή: σπονδή. θυσία οἴνου Hesych.] De *actione libandi* ipsa dictum videri potest ὦ πρῷρα λοιβῆς ἑστία fr. Chrys. 650 b. ap. schol. Pind. Nem. 11, 7. Usitatius de *liquore libato:* οὔτε λοιβῆς ἡμὶν οὔτε θυμάτων παρῆν ἐκήλοις προσθιγεῖν Ph. 8. τύμβον λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς στέψαντες El. 52 [sic LA, τε super λοιβαῖσι a m. rec., λοιβαῖς τε Flor. Γ ut libri plerique. ὡς ταὐτὸν ὂν ἐπὶ σπονδῆς λείβειν ἢ χέειν εἰπεῖν· ἧς ὁμοιότητος ἕνεκεν καὶ ἡ νεκρικὴ χοὴ λοιβὴ παρὰ Σοφ. ἐν τῷ· τύμβον λοιβαῖσι στέψω (sic) Eust. p. 692, 58]. παρεστίους σπένδοντα λοιβάς 270.

Λοιμός *pestilentia.* λοιμὸς ἔχθιστος OR 28. De tono v. Arc. p. 60, 10 isque ut in verbali nomine regulae conveniens: a λέλειμμαι enim ducunt. V. Eust. p. 49, 37. 56, 27.

Λοιπός *reliquus.* || *adiective* dictum. τὸν λοιπὸν χρόνον Ph. 84 *τὴν βασιλίδα μούνην λοιπήν Ant. 941 m. v. βασιλίς. τὸν λοιπὸν βίοτον Tr. 81. λείαν ἥπερ δορίληπτος ἔτ᾽ ἦν λοιπή Ai. 146 an. τοῦ λοιποῦ χρόνου El. 817. χὠ λοιπὸς χρόνος 1030. ὦ φίλτατον μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν 1127. — || *substantive,* maxime plurali numero. ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ᾽ ὑπηρετεῖν Ph. 15. κἂν τὰ λοίφ᾽ οὕτω φρονῇς 1159 *de ceteris.* τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου OR 1487. Singulari numero: ὡς ἔστι μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο OC 573.— || *adverbiascit,* ut significet *in posterum, in futurum.* τὸ λοιπὸν φυλάξομαι Ph. 454. Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι ἔσται τὸ λοιπὸν 460. ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν ὀψοίατο OR 1273. ἵνα τὸ λοιπὸν ἁρπάζητε Ant. 311. ὑπτίοις τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται 717. *τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ Tr. 168 [secl. Dobr.] τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας 911. τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρετε 921. τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα θεοῖς εἴκειν Ai. 666. ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις χερσὶ στέφωμεν El. 457. ὡς τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν ἢ μώραν λέγῃς 890. ἐλευθέρα καλεῖ τὸ λοιπὸν 971. ὡς σὺν σοὶ κάτω ναίω τὸ λοι-

πόν 1167. Etiam *plurali numero* sic dicitur: ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεὶ 1225. καὶ τὰ λοιπά μου μέλου δικαίως OC 1137. Nec semper futurum tempus spectat. τὴν Κορινθίαν ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα ἔφευγον OR 795 *quod reliquum erat*, i. e. *postea*. — Incertior scriptura est OC 1619 οὐ τητώμεναι τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον. Sic. c. Elmsl. dedere Herm. Dind. Plerique codd. τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον. PT Farn. βιωτόν, LA P τὸ λοιπὸν ἤδη βίοτον. Tricl. τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον αὖ. Suid. v. τητᾶσθαι, τὸ λοιπὸν ἤδη τοῦ βίου. — Accentum observavit Arc. p. 67, 5. (II p. 38, 10.)

Λοίσθιος [Curt. Et. p. 604 ed. 2] *ultimus*. ὧν λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι Ant. 895. τὰ λοίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου OC 583 sic LA, sed addito ab S γρ. τὰ λοῖσθ' ἀρ (sic). *Adverbiascit*: λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα Ant. 1304. εἶτα λοίσθιον θάνω; Ai. 468. — De *loco*: ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι Ant. 1220.

Λοῖσθος i. q. λοίσθιος. ὁ θάνατος λοῖσθος [λῷστος coni. Nck.] ἰατρὸς νόσων Phil. Troi. fr. 626. De accentu v. Arc. p. 49, 14.

Λοκρός nomen gentis. Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Tr. 788. Tonum annotavit Arc. p. 74, 5.

Λοξίας cognomen Apollinis. Λοξίας διεῖπε OR 853. εἶπε γὰρ Λοξίας 994. Λοξίου προσπελασθεῖσα θυγάτηρ) 1102 ch. τὰ Λοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν El. 82 *effata eius*. οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ OR 410.

Λουτρόν *lavacrum, balineum*. τὸν μὲν λούσαντες ἁγνὸν λουτρόν Ant. 1201. Hoc uno loco numerus singularis legitur. ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοάς OC 1599. λουτροῖς τέ νιν ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν 1602. εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτίους λειμῶνας Ai. 654. τρίποδα λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπίκαιρον 1405 an. λουτρῶν ἐπίκαιρον, id est καιρὸν ἔχοντα λουτρῶν, *idoneum lavacro*, coniungenda vidit Musgr. κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν El. 445. κοὔτε λουτροῖς σ' ἐκόσμησα 1139 [σε inseritur ex LB et Pal.]. — *Aquae calidae* significantur: ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα θερμὰ λουτρά Tr. 634 ch. — Audacior tralatio in eo est, quod λουτρά dicuntur σπονδαί [vel λοιβαί i. e. libamina mortuis debita; cf. Hesych. χθόνια λουτρά: τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα· ἐκόμιζον γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά]: πατρὸς χέοντες λουτρὰ El. 84 schol. rec. σπένδοντες τῷ πατρί, τὰς τοῦ πατρὸς χοὰς τελοῦντες. Tricl.: διὰ τοῦτο λουτρὰ ταύτας καλεῖ, ὡς καθάρσια τοῦ μιάσματος, ὃ ἔμελλον κτήσασθαι, εἰ Κλυταιμνήστραν καὶ Αἴγισθον ἀνέλοιεν. Hoc quidem nihili est: quid enim sic dicerentur πατρὸς λουτρά? Sed μετάληψις est a liquore alio ad alium, cum adsignificatione iustis faciendis purgandi sese a scelere neglecti officii. οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί El. 434. — De accentu certum est communi consensu acute prolatum vocabulum esse, v. Herod. π. μ. λ. p. 37, 15. Schol. Ven. Il. ο 876; ne plura in re nota colligam. Fuerunt tamen, qui *aquam balneariam* et *balneum* accentu distingui docerent, v. EM p. 568, 58. Eust. p. 1560, 30; quae cum mera grammaticorum subtilitas usu nullo comprobata sit, tamen in errorem sese induci passus Hemsterh. est ad Plut. 952, cuius auctoritatem recentiores aliquot docti sequuntur. (II p. 39, 6.)

Λούω *lavo*. *αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ ἔλουσα κἀκόσμησα 901 [secl. Dind.]. τὸν μὲν λούσαντες ἁγνὸν λουτρόν 1201. In Ant. 40 in eadem causa cum λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα legeretur, Herm. λόουσ' ἂν ex Heraldi coniectura dedit, Atticum pro λούουσα, et veterem lectionem θάπτουσα restituit [v. ἐφάπτω].

Λόφος *cervix*. οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον Ant. 292 cf. Dorvill. ad Char. p. 416. Accentum generis notavit Arc. p. 84, 13.

Λοχαγός *ordinum ductor*. ἑπτὰ λοχαγοί Ant. 141 an. septem dicuntur adversus Thebas profecti duces.

Λοχάω *insidior*. τούτων σε λοχῶσιν Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες Ant. 1075.

Λοχεύω *pario*. ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ μητρὸς λοχευθείς OC 1322.

Λοχίτης *comes*. πολλοὺς ἔχων ἄνδρας λοχίτας OR 751. Gl. Brunckii ὑπασπιστάς. Tonum generis notavit Arc. p. 27, 1.

Λόχος *insidiae positae* et *locus insidiarum*, de latronibus proprium, v. Valck. ad Bion. XV. ἐπινικίῳ σθένει τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον OC 1089 ch. Sic dicitur, quia deprehensurus Creontem cum suis abiit Theseus. ἁ δεινοῖς κρυπτομένα λόχοις χαλκόπους Ἐρινύς El. 490. — *manipulus, manus armata*: κινοῦνται λόχοι πρὸς ἄστυ Θήβης OC 1371. — Accentum generis v. ap. Arc. p. 84, 28.

Λυγαῖος *tenebrosus, ater*. κἀπὸ λυγαίου νέφους Polyx. fr. 471 v. νέφος. — λύγη, σκιά. ἀπόκρυψις Timaeus p. 176 v. Ruhnk. l. c. Rectius fortasse scribetur λύγαιος, cum λύγη penacuatur: v. Arc. p. 42, 28.

Λύγδην *cum singultu*. λύγδην ἔκλαον πάντες OC 1621 i. q. λύζοντες.

Λυγίζω *torqueo*. ἄρθρον ᾗ λυγίζεται Tr. 779 articulus pedis ubi circumagitur. Hesych.: λυγίζεται: συνδέδεται, στρέφεται. Schol ἁρμόττεται, κάμπτεται. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν λύγων. εὐέλικτον γὰρ τὸ φυτόν, νέον ὄν.

[Λύγξ *lynx*. τοιάνδ' ἐν ὄψει λύγγα (λίγγα Erf.: cod. ἴυγγα) θηρατηρίαν ἔρωτος ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει fr. Oenom. 421, 1 v. ἴυγξ.]

Λυγρός *exitiosus, aerumnosus*. νόσου παύσει λυγρᾶς Ph. 1424. λυγρῶν πόνων OR 185 ch. ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγράς Ai. 317. ἐν λυγρῷ γήρᾳ 506 schol. ἐν γήρᾳ μακρῷ, ut ἐν μακρῷ γήρᾳ videatur legisse. λυγρᾶς μνήματα Τροίας 1210 ch. — ἤκουσα λυγροτάταν ὀλέσθαι τὰν Φρυγίαν ξέναν Ant. 823 m. De explicando loco cf. Lob. ad Ai. 247. Tonum cetera minime abnormem diserte notavit Arc. p. 73, 18. υ in arsi producitur.

Λύδιος *Lydius*. ὡς κοὐχ ἡ Λυδία πέρσειεν αὐτήν Tr. 432 Omphale. Λυδίαν λίθον fr. inc. 886 [Herculeus lapis παραπλήσιος ἀργύρῳ. ... κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρακλείας τῆς ἐν Λυδίᾳ πόλεως. διὸ καὶ Σοφ. Λυδίαν λίθον αὐτὴν καλεῖ. οἱ δὲ σιδηρῖτιν, οἱ δὲ Ἡρακλεῶτιν. Hesych. qui idem Λυδία λίθος: ἡ βασανίζουσα τὸν χρυσόν]. v. λίθος et Stallb. ad Plat. Ion. p. 304.

Λυδός *Lydus*. Sed etiam adiective *Lydius*. Λυδῇ γυναικί Tr. 70 Omphalae. Λυδῆς κερκίδος Captiv. fr. 48. Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία Mys. 261, 2. — ἐν Λυδοῖς Tr. 248. τἀπὶ Λυδοῖς πόνων λατρεύματα 356. — Ab omnibus acuitur Λυδός: non protinus Λυδή, v. Lehrs. de Arist. p. 286.

Λύκειος *cognomen Apollinis*. Λύκει' ἄναξ OR 203 ch. El. 645. ὦ Λύκει' Ἄπολλον El. 655. 1379. OR 919. τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ ἀγορὰ Λύκειος El. 7.

[Sec. inscriptiones sellarum in theatro Dionysi Athenis repertas vult M. Schmidt. Λύκη᾽ ἄναξ, Λύκη᾽ Ἄπολλον. — De Λύκειος et Λύκιος v. Steph. Th. LGr. 5 p. 422 sq.]. *Averrunci dei* perpetuam in hoc cognomine significationem inesse quod existimat Herm., Electrae loco v. 7 redarguitur. De OR 208 v. Λύκιος. Tonus ab Arc. notatus p. 44, 27 est τῶν κτητικῶν. [Λυκεῖος iubet Steph. Byz. v. κάναστρον.]

Λύκιος *Lycius.* Λύκι᾽ ὄρεα διᾴσσει OR 208 ch. Iure sic datur [sec. LA m. pr. correctum: fuerat enim λύκει᾽ quod iterum ascripsit m. ant.]. Vexatus locus est Ph. 1461 an. ὦ κρῆναι Λύκιόν τε ποτόν. Libri γλύκιον [sed LA γ habet tribus punctis notatum], Lob. γλυκόεν ad Phryn. p. 541. Schol. ἢ Λύκιον. ἡ οὕτω καλουμένη κρήνη ἐν Λήμνῳ Λυκίου Ἀπόλλωνος. ἢ οἷον ἐν ἐρημίᾳ ὑπὸ λύκων πινόμενον. Eandem lectionem varie originantes agnoscunt Suid., Hesych. v. Λυκεῖον ποτόν, Zenob. 4, 99. Append. Vat. II 59 v. Λύκειος: itaque iure reposuit Brunck. Credibile enim a Cyclicorum aliquo narrationes de isto fonte ad grammaticos propagatas esse.

Λυκοκτόνος *lupos occidens.* τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ ἀγορὰ Λύκειος El. 6.

Λυκομήδης n. pr. ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους Ph. 243.

Λύκος n. pr. Loco mutilo Λύκῳ Aeg. fr. 19. Tonus quanquam in proprio mutationem, ut fit in multis, nullam subiit; de quo loco diligenter egit Lehrs. de Arist. p. 276 sqq.

Λῦμα Proprie *sordes*, quibus quis inquinatur. λύμαθ᾽ ἁγνίσας ἐμά Ai. 655. Tralate *opprobrium*: λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφει; OC 805 v. Herm. Suid.: λῦμα τῷ γήρᾳ στρέφῃ, ἀντὶ τοῦ ἀπαίδευτος εἶ. cf. Spanh. ad Callim. h. Iov. 17. Seidl. ad Troad. 608.

Λυμαίνομαι *nocere.* ὀργῇ χάριν δοὺς, ἥ σ᾽ ἀεὶ λυμαίνεται OC 855.

Λυμαντής *corruptor, qui pessumdat, noxa.* γάμον οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου Tr. 793. — Sec. regulam ab EM p. 435, 49 positam penacui debuit, nec est in exceptis ab eodem secundum morem Atticum, καθαρτής, ἀμυντής, φαιδρυντής, ποικιλτής, καλλυντής, πραϋντής; quanquam omnia a liquidis verbis profecta eiusmodi nomina acui iubet Suid. v. ψάλτης, dissentiens, ut videtur, a Choerob. ad Theodos. fol. 105 p. 1432 Bekk., solum excipiente ψαλτής ipsum. (II p. 41, 3.)

Λυμεών i. q. λυμαντής. μηδ᾽ ὁ λυμεὼν ἐμός Ai. 573. — Accentus periecticorum rationem sequitur, ut in ἀπατεών: quanquam quae in hoc genere puram finitionem non habent, velut γάστρων, κέντρων, tum alio notantur, tum variabili tono reperiuntur.

Λύμη *iniuria gravis, contumelia.* τί δρῶσα; πότερα χερσὶν ἢ λύμῃ βίου; El. 1195. καὶ χερσὶ καὶ λύμαισι καὶ πᾶσιν κακοῖς 1196. — Accentum notavit Arc. p. 110, 14.

Λυπέω. || *ango.* καί μ᾽ ἦμαρ λυπεῖ, τί πράσσει OR 74. τῶν πημονῶν μάλιστα λυποῦσ᾽, αἳ φανῶσ᾽ αὐθαίρετοι 1231. || *molestus, gravis sum*, ἄγαν γε λυπεῖς Ant. 573. λυπεῖς γάρ 1084. λυπῶ δὲ τούτους El. 355. ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυποῦν μόνον βόσκημα 363. Libri λυπεῖν; de λυποῦν recipiendo v. βόσκημα. [λήγειν γόων coni. Schneidew.] κοὐδ᾽ ἂν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ αὐτὴ μέγ᾽ εὑρεῖν κέρδος 1304. ἄγαν γε λυπεῖς Ai. 589. οὐ μᾶλλον ἢ λυπήσομεν 1139. τί γάρ με λυπεῖ τοῦτο; El. 59 *quid nocet.* || Passivum *angi, tristitia affici.* κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι Ai. 267. τοῖς πάλαι νοσήμασι λυπεῖσθαι 338. ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς 555. τοὺς θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμένους El. 1170. — *molestia et malo affici.* οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἂν λυπώμεθα Ai. 1086. κἄνευ τοῦδε λυπηθεὶς ἔσει OC 816.

Λύπη. [Aeschylo multo rariore in usu quam ἄλγος, Sophocli paene pari.] || *dolor animi.* ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους λύπαισι παντοίαισιν OR 915. ὑπ᾽ ἀγρίας ᾄξασα λύπης 1074. λύπῃ δεύτερον μόλις βλέπω OC 326. ἐπεὶ πολλὰ αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω 1216 ch. v. κατατίθημι. τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην Ant. 318. ἄγειν λύπης ἀντίρροπον ἄχθος El. 120 an. χάρις μέν, ἢν κτάνῃ, λύπη δ᾽, ἐὰν ζῶ 822. λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ Ai. 275. μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι λύπην πρός γ᾽ ἐμοῦ λύπῃ λάβοι Tr. 331. Vulgabatur πρός γ᾽ ἐμοῦ λύπης, quod comparantes κακὰ κακῶν, ἔσχατ᾽ ἐσχάτων κακά, et diversissima his πιστὰ πιστῶν frustra excusant. schol. aut vulgatam aut δόξαν πρός γ᾽ ἐμοῦ λύπης legisse videtur. Herm. illud, quod supra scripsimus, recepit idque commodam explicationem habet: *ne in malis, in quibus est, dolor eius a me addito alio dolore augeatur.* Quod in LA inventum est λύπην πρός γ᾽ ἐμοῦ λύπην posita post prius λύπην distinctione Apitz. defendit ineptissima anadiplosi [Dind. dedit λύπην πρός γ᾽ ἐμοῦ νέαν λάβοι]. — || *molestia, malum, quod quis patitur.* λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς Ph. 67. ἔχοντες σύμβολον σαφὲς λύπης 404 *manifestum iniuriae ab Atridis illatae indicium.* ὦ πληρέστατον αὐλίον λύπας τᾶς ἀπ᾽ ἐμοῦ 1084 m. *aerumnae et querimoniae.* ἀλύοντα χειμερίῳ λύπᾳ 1195 m. οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης El. 533. τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστιν ἢ λύπη πικρά 654 *qui mihi non student iniurias inferre aut creare molestiam.* De tono vocabuli v. Arc. p. 113, 4. (II p. 42, 9.)

Λύπημα *aegrimonia.* ἢ δ᾽ ἔχω λυτήριον λύπημα, τῇδ᾽ ὑμῖν φράσω Tr. 554. Sic in libris distinguitur. [Corruptela videtur inesse. Herm. coni. κήλημα.] Schol. ἀντὶ τοῦ, τῆς λύπης ἴαμα. Schaefer. ideo λυτήριον accusativum λύπημα regere putat, ut εὐμαθές v. 611, cf. Herm. ad Ai. 1025. Musgr. λυτήριον passive dictum arbitratur, ut sit *solubile*, λυτόν, λύεσθαι δυνάμενον. Apitz. novam ingreditur vulgatae tuendae viam, λύπημα non λύπην ipsam, sed λύπῃ affecti statum et conditionem significare affirmans. Hoc si verum est, nescio quidni ὠφέλημα interpretari liceat ἡ διάθεσις τοῦ ὠφεληθέντος, πρᾶγμα ἡ τοῦ πράττοντος, στέργημα ἡ τοῦ στέργοντος. Deinde ineptissime adhibet Dionis Cassii locum, in quo λύπημα manifesto *id quo se quis excruciat* significat. Neque ap. Abreschium ad Aesch. Suppl. 813, neque ap. Reisig. ad OC c. cr. p. 325 et enarr. p. 133 quidquam reperias huic rei firmandae idoneum. Recte puto Hermannum intelligere ἢ δ᾽ ἔχω λυτήριον λύπημα τῇδ᾽, ὑμῖν φράσω: *aegrimonium Iolae, mihi liberationem a malis.* Quanquam distinctione, nisi pueris, non opus.

Λυπηρός *gravis, molestus.* τί σοι τοῦτ᾽ ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν; OC 1176. ἄρξασά τι λυπηρόν El. 553. οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν 557. λυπηρ᾽ ἔπη Alead. fr. 103, 2.

Λυπηρῶς *graviter, cum malo.* λυπηρῶς δὲ μὴ πέμπω σε μᾶλλον Ph. 912 *ne mea comitatio tibi dolorem gignat.* λυπηρῶς δ᾽ ἔχει, εἰ El. 767.

Λ ύ ρ α *lyra.* De accentu praecipit Herod. π. μ. λ. p. 17, 27: λύρα μόναυλος Thamyr. fr. 227, 2 v. Dind. ad h. fr. οὐ νάβλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα φίλα inc. 728. χορδοτόνου λύρας Tham. 232 a, 2. ἔρχομαι ἔκ τε λύρας ἔκ τε νόμων 232 b, 2 i. e. ἀπὸ τοῦ λυρίζειν. ὑφηρέθη σου κάλαμος ὡσπερεὶ λύρας Capt. 34. πηκταὶ δὲ λύραι καὶ μαγάδιδες Tham. 228, 1.

Λ ύ ρ κ ε ι ο ς n. pr. Lyncei filius. ἥκει δῆμον τὸν Λυρκείου Inach. 265, 6 [sic post Tyrwhitt. datur: Λυρκίου libri Strabon. 6 p. 271 et ap. Hesych. v. Λυρκίου δῆμον: τὸ Ἄργος. : ... ἔστι δὲ καὶ ὄρος καὶ πόλις. Λύρκειος ὡς Ῥοίτειος ap. Steph. Byz. i. v.].

Λ ύ σ ι ς. Proprie *solutio*, cui significationi proxime adiacet *profectio* navium quasi a retinaculis solutarum. οὐ γὰρ ἦν λύσις ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον οὐδ' εἰς Ἴλιον El. 573. Hinc *figurate* dicitur de *liberatione* a malis et *fine* malorum. ὅπως λύσιν τιν' ἡμιν εὐαγῆ πόρῃς OR 921. μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ λύσιν τελεῖσθαι Tr. 1171. οὐδ' ἔχει λύσιν Ant. 597 ch. sc. τὰ κακά s. quod praecessit τὰ πήματα. Brunck. infersit μίαν. (II p. 43, 7.)

Λ ύ σ σ α *rabies.* λύσσα μαινάς fr. inc. 678, 4.

Λ υ σ σ α ί ν ω *graviter irascor.* ἆρα ... πατρὶ λυσσαίνων πάρει; Ant. 633. In LA ab S γρ. θ υ μ α ί ν ω ν.

Λ υ σ σ ά ω *rabie agitor.* λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις OR 1258. εἶδον ἀρτίως λυσσῶσαν αὐτὴν Ant. 492.

Λ υ σ σ ώ δ η ς *rabidus.* λυσσώδη νόσον Ai. 452. Suid. v. ἀδάμαστος habet λυσσώδει νόσῳ (ἐμβαλοῦσα).

Λ υ τ ή ρ ι ο ς *solvendo idoneus*, inde *liberatorius.* λυτηρίους εὐχὰς δειμάτων El. 635. Huic c. genit. ponendi adiectivi verbalis rationi Soph. etiam in σωτήριος, θελκτήριος, παυστήριος, ἐνδυτήριος indulsit. cf. Iacobs. addend. ad Anth. Pal. t. 3 p. 57. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν μόνον γένοιτο λυτήριον El. 1490, quod longe minus eleganter substantive dictum intellexeris. λυτήριον λύπημα Tr. 554 v. λύπημα. — Deinde *remedium* significat, et magis proprie *piaculum*, ut ἆρα μὴ δοκεῖς λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν; El. 447. — τὸ μεθύειν πημονῆς λυτήριον fr. inc. 697, quae etsi substantivi usum habent, commode ad adiectivi vim revocantur.

Λ ύ ω (ὕσω). || Proprie *solvo.* ἕς τε νιν διφρηλάται ἔλυσαν αἱματηρόν El. 755. λύει τὸν αὐτῆς πέπλον Tr. 924. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς OR 1034. ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς OC 1597. ἔ δ υ σ ε est in plerisque libris. Verum reposuit ex marg. Turnebi Steph., repertumque in codd. PB T Farn. Huc refero fr. inc. 755 λύσω γάρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι, de mortis subeundae tribus potissimis generibus hoc dictum; commode versus ad Andromedam referatur satyricam fabulam, ut Perseus pulchritudine puellae percussus sese liberaturum illam vel morte proposita dixerit ridicule. — Cum hac proxime coniungitur *laxandi* significatio, qua proprie dictum est λύων ἡνίαν ἀριστεράν El. 743. cf. Herm. [tuetur hanc lectionem bene A. Schlieben, die Pferde des Alterth. (1867) p. 220 contra coniecturas ἐρύκων et ἀνέλκων]; cum aliqua iam figura λύει κελαινὰ βλέφαρα Ant. 1302, scholiastae ἀπόλλυται explicatum minime Graece: alias *aperire oculos* significat. In lacunoso loco certi quid assequi etsi non licet, Matthiae tamen ad Rhes. 8 sententia verisimillima est, *remittere palpebras ante intentas* hoc est *claudere morientem* dici. || Transfertur ad *liberandi*, *demendi*, *tollendi* vim. Viam monstrat ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν OR 407 *solvamus*, i. e. *impleamus* ambiguitate sua difficilia, inde *officio defungamur.* — τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι 880 ch. λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα προσθείμην πλέον Ant. 40, de qua locutione v. ἐφάπτω. — ἓν γὰρ λύει ταὐτ' ἔπος μοχθήματα OC 1616. πρῶτος ἀγγέλων ὄκνου σε λύσω Tr. 181. ὁ παγκρατὴς ὕπνος λύει πεδήσας Ai. 676. ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης 706 ch. cf. Herm. EDM p. 122. τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος El. 939. Hinc de *vita finienda* dictum, a solvendis iugo armentis: ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσεν τὸ τέλος βίου OC 1720 ch., quem locum cum illo Ant. 1302 perperam contendit Wex. in sylloge. Rectiora dedere Seidler. ad Eur. IT 674, Markl. ibid. = 692 [et J. Kvicala in Annal. Fleckeis. 91, 320 λύειν explicans ἀπεργάζεσθαι τὸ τέλος βίου vel τέλος βίου κάμπτειν coll. Eurip. Hipp. 87]. Ex alio genere hoc est El. 1005 λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδέν, οὐδ' ἐπωφελεῖ ... θανεῖν. Erfurdtius λ ύ σ ε ι, *nihil nos malis liberabit.* Brunck. λυσιτελεῖ explicat sec. Suid. v. λύει hunc fortasse locum respicientem, plenius dici ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι observans OR 317, breviter Eur. Med. 566. 1112. 1362. Recte iam propter casuum diversitatem contradicit Herm. cum additorum tum intellectorum. Elmsleio ἡ μ ῖ ν corrigendum videtur [quod recep. Dind.]. Res plana est. οὐδ' ἐπωφελεῖ insertum est παρενθέτως extra nexum verborum, et λύει δυσκλεῶς θανεῖν ἡμᾶς plenius dictum sic esset τοῦ μὴ s. ὥστε μὴ δυσκλεῶς θανεῖν. — || *Rependere et resarcire* significatur. λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ Ph. 1224. φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας OR 101: non λυτρώσοντες, ut Wakef. interpretatur etiam Philoctetae locum, sed *resolventes* i. e. *irritum reddentes*, haud dubie a tela desumptum retexenda. — || φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι OR 317. λ ύ ῃ LA schol.: recep. Schaefer. Dind.; indicativus etiam Eustathio firmatur p. 626, 53. 1722, 18 et Maximo Planudi ap. Bachm. AN 2 p. 53, 24. Hoc pro λυσιτελεῖν dictum illustrarunt Valck. ad Hippol. 441. Intpp. ad Alcest. 664 ed. Matth. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 446. — ὅς μ' ἀπ' ἀγρίας πέδας... ἔλυσεν OR 1350 m., quod LA a manu valde antiqua habet, et vel sic vel ἔλυσέ μ' scriptum in multis codd. est, videtur esse glossema. A pr. m. ἔλαβέ μ' est in LA, unde ἔλαβεν Herm. Elmsl. quanquam hic perperam interpretatus. De OC 1197 v. λεύσσω. — Λύω commune habere υ praesentis observat EM p. 458, 1. Producitur Atticis in arsi, ut El. 743. OC 1616; reliquis senariorum locis thesin imparium sedium tenet, in melicis autem non legitur. (II p. 45.)

Λ ω β ά ο μ α ι *vexare*, *gravi malo afficere.* πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον Ant. 54. τόδε μ' αὖ λωβᾶται Tr. 1031 m. de morbi dolore.

Λ ώ β η *labes mali*, *contumeliae*, *iniuriae.* οἵαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν Tr. 997 m. i. q. ἐλωβήσω. ἐτίσατο λώβαν Ai. 182 ch. *ultus contumeliam est*, v. Herm. δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ Ant. 792 ch. *cum gravi iniuria.* ἄσκοπος ἁ λώβα El. 864 ch. *ingens malum.* — οὔτοι σ' Ἀχαιῶν μή τις ὑβρίσῃ στυγναῖσι λώβαις Ai. 561. τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως 1392. — Tonum notavit Arc. p. 104, 17.

Λ ω β η τ ή ρ *exitii auctor.* τούτων σε λωβητῆρες

ὑστεροφθόροι λοχῶσιν Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες Ant. 1074.

Λωβητός *affectus malo et contumelia.* κείνης ὁρῶν λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον Tr. 1069. λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ Ai. 1388. ὦ τλάμων ἐγὼ καὶ μόχθῳ λωβατός Ph. 1103 m. — *contumeliosus.* ὁ πάντ᾽ ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ᾽ ἔπη Ph. 607. παρεισδέδεγμαι λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός Tr. 538 v. Herm. — De activo sensu v. Mehlhorn. ad Anacr. p. 240.

Λωπίζω *nudo.* λωπίζει: ἐκδύει, γυμνοῖ, ἢ ὅπλων ἢ ἱματίων Hesych. λωπός ἱμάτιον explicatum lexicis veteribus Atheniensium vocabulum dicitur in glossis κατὰ πόλεις ap. Bekk. p. 1095. — ἐκ δ᾽ ἐλώπισεν πλευρὰν ἅπασαν Tr. 925. Hesych. haec fortasse spectans ἐξελώπισεν: ἐξεσκύλευσεν, ἐξέδυσεν.

[**Λωτίζομαι i. q. ἀπανθίζεσθαι Hesych. Ἄρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λωτίζεται egregie C. Keil. corr. fr. Phryg. 649, 4 pro λογίζεται, ut est ap. Stob. 8, 5, aut pro ληίζεται, quod temptatum est.]

Λωφάω *requiesco.* λωφῆσαι: ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι, παῦσαι, λῆξαι, ἀναπαῦσαι, ἡσυχάσαι Hesych. Horum primis similia Phot. habet p. 238, 27. Sequentia ne quis corrigat παύσασθαι et ἀναπαύσασθαι, meminerit Aeschylo transitive dici λωφᾶν Prom. 27. μετενήνεκται ἡ λέξις ἀπὸ τῶν τὰ φορτία κατατιθεμένων EM p. 571, 16. — ἐπειδὴ τοῦδ᾽ ἐλώφησεν πόνου Ai. 61 v. Lob.

Λῴων, λῷστος *melior, optimus.* ‖ *De animatis:* τοῦ λώονος δαίμονος Ph. 1100 ch. quanquam δαίμων sortem significat [πλέονος restituit Herm. ex schol. verbis πλείονος δὲ δαίμονος λέγει τοῦ λυσιτελεστέρου καὶ συμφόρου]. κοὐδενί πω λῴονι θνητῶν Ai. 1416 an. [λωίονι h. l. non esse ferendum monuit Nauck. praef. lex. Vindob. 17.] — ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων Ph. 1171 m. — ‖ de *inanimatis* et *cogitatione expressis.* φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι λῴω τιν᾽ ἡμῖν Ph. 1079. βίου δὲ λῴονος ὑμᾶς κυρῆσαι OR 1513. λῴους φρένας ἀμείψασθαι Tr. 736. οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι Ai. 1265. — τὰ λῷστά σοι λέγω OR 1066. τὰ λῷστά μ᾽ ἀλγύνει 1067. ἐμοὶ δὲ λῷστον αἷμα ταύρειον πιεῖν Hel. fr. 185, 1. — λῷστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον Creus. 326, 2. — ‖ Adverbiascit. ὁ δοὺς δὲ ταῦτ᾽ ἐμοῦ λῷον φρονεῖ OR 1038. — ‖ De falso saepe scripto λώων λῷστος v. Pierson. ad Moer. p. 300, ubi et Creusae locus emendatus est. (II p. 46.)

M.

Μᾶ iurisiurandi pronuntiandi formula negandi sententiam continens, vel cum accusativo solo ponitur vel praemisso οὐ, de qua formula v. i. οὐ μά. Quod si verbo additum alterum οὐ subsequitur, prius illud non negandi est, sed repudiandi et recusandi adverbium. *(nein).* Quanquam negandi vis in ipso μά nulla inest, sed vel in addito οὐ quaerenda vel ex prioribus sensu repetenda. v. Reisig. coni. in Aristoph. p. 106. Stallb. ad Plat. Gorg. p. 489 E. cf. ad Rpubl. p. 390 C. — ἀλλ᾽ οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν El. 626. μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν 881. μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν Atr. fr. 144 b, 1. Accentus ut in brevi α alius esse non potuit: notavit tamen Arc. p. 181, 24.

Μᾱγάδις sambucae genus. [Lob. Prol. p. 351.] Primam syllabam Soph. certe produxit [alii poetae corripuere]. Hesych.: Μαγάδεις: αὐλοὶ κιθαριστήριοι. ὄργανον ψαλτικόν. Phot. p. 239, 15 μάγαδις: ψαλτικὸν ὄργανον, οὕτω Σοφ. v. Athen. 4 p. 182 d. 14 p. 634 c. cf. 637 a. — πηκταὶ δὲ λύραι καὶ μαγάδιδες Thamyr. fr. 227 b, 1 [μαγαδῖδες praetulit Meinek. Com. Gr. 3, 179]. — Ap. Phot. et Hesych. antepenacuitur, ap. Eust. p. 1157, 42 penacutum est: ap. Athenaeum, qui 14 p. 637 a Sophoclis illum locum exscripserat [multis ibi explicans eius instrumenti musici naturam], codices fluctuare observat Dind. 3 p. 1408. Quanquam quis penacutum accentum in suspicionem vocare possit, cum metrum subinde μαγάδης ut dictum fuisse credamus cogat, velut in carmine Anacreontis ap. Athen. l. c. p. 634 c, unde cum vitiosa cadentis aetatis pronuntiatio μαγάδης et μαγάδις non distingueret, mendo scriptorio μαγάδις oriri potuit.

Μᾱγειρος [Curt. Et. n. 455]. *coquus*: ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς Phaeac. fr. 601. Tonum notavit Arc. p. 71, 21.

Μᾱγίς *mensa.* τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων Chrys. fr. 651. Aegyptium vocabulum visum nonnullis: v. [Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 533 b, 19. Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Δωριεὺς καὶ Κερκιδᾶς ὁ μελοποιὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς διανοίας (ἀντὶ τῆς τραπέζας) ἐχρήσαντο τῇ λέξει, καὶ μὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Σοφ.] Sturz. de dial. Mac. et Alex. p. 105. De tono v. Arc. p. 29, 19.

[Μαγμός v. i.]

Μάγνος. Phot. p. 240, 10 Μαγνον (sine accentu) Σοφ. Ὀδυσσεῖ τὸν μέγαν. τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα. Illud τὸν μέγαν Byzantini hominis fetus est, qui de Romano vocabulo cogitaret, velut φραγέλλιον et λῶρον et alia multa recepta sunt a Graecis infimae aetatis; nec a Photio scriptum, sed diu post eum assutum pannum putaverim. [Verisimilius est pertinere huc glossam Hesych. μαγμόν: τὸ καθάρσιον. ἀπομάσσειν γὰρ λέγουσιν ὅταν περικαθαίρωσι τοὺς ἐνοχλουμένους τινὶ πάθει.] Sed dubitatur num ad Furentem an ad ἀκανθοπλῆγα Ulixen referatur vocabulum; huic assignavere Brunck. II 5 et Dind. fr. 409.

Μάγνης nomen gentile. Μάγνης ἀνὴρ El. 705. Tonum v. ap. Arc. p. 24, 26. (II p. 47.)

Μᾰγος *sortilegus.* Convicii instar est: ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον OR 387 v. Ruhnk. ad Tim. p. 10. [Steph. Thes. LGr 5 p. 489 D.] De accentu v. Arc. p. 47, 5.

Μᾰθημα *cognitio, quod quis discit.* ποῖον μάθημα; Ph. 918.

Μᾰθησις *cognitio, notitia.* μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις Tr. 450 *non honesta didicisti.* ὧν... μάθησιν ἄρνυμαι 711. ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα El. 1032 id est *non vis doceri.*

Μαῖα *obstetrix,* inde *nutrix, matercula.* De locis, quibus quis natus; Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερως Ἴακχος

αὐτῷ μαῖαν ἡδίστην νέμει fr. inc. 782, 3. De tono v. Arc. p. 97, 23.

Μαῖα n. pr. ὁ Μαίας παῖς Ἑρμῆς El. 1395 ch. Accentus idem qui in appellativo, Eust. p. 1155, 51.

Μαιεύτριαν: ἀντὶ τοῦ μαῖαν. Σ. Ἀλεξάνδρῳ (fr. inc. 86). Antiatt. Bekk. p. 108, 31. De tono v. ἀκέστρια.

[**Μαίμακος i. q. χαλεπός, δύσμαχος. σῶμά τε μαιμάκου OC 1568 ch. coniecit Meinek. pro σῶμά τ' ἀνικάτου θηρός. Cerberi. De eodem voluit Nauck. scribi τρίκρανον σκύλακα; μαίμακον τέρας. Cf. Phot. p. 241, 14.]

Μαιμάω *furo*, *rabiosa libidine sector*. χεῖρα μαιμῶσαν φόνου Ai. 50. Cf. Valck. ad Phoen. 1252. Dissen. expl. Pind. p. 374. Schol. γρ. διψῶσαν; et spectat fortasse huc, quod ex tragico quodam χεῖρα διψῶσαν φόνον afferunt Athen. 10. p. 433 f et ex eo Eust. p. 1701, 30. Librorum scripturam etiam Suid. tuetur v. μαιμῶσαν.

Μαινάς *Baccha*. Βάκχον Μαινάδων ὁμόστολον OR 212 ch. — Adiective *furibundus*. λύσσα μαινάς fr. inc. 678, 4 de amore.

Μαίνομαι *furo*. Leguntur praesens μαίνομαι, perfectum μέμηνα, aoristus ἐμάνην. *Proprie* dictum: μεμηνότ' ἄνδρα Ai. 81. τὸν τοῦ μανέντος ξύναιμον 726. — *Tralate* de eo qui vehementiore animi motu extra se rapitur: ὃς τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ βακχεύων ἐπέπνει Ant. 135 ch. ὁ δ' ἔχων (ἔρωτα) μέμηνεν 790 ch. ἀλλ' ἦ μέμηνας ...; El. 879 scil. prae gaudio quasi insania corriperis. μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς μήτηρ 1153. οἷα μαίνεται πενθοῦσα Tyr. fr. 588, 9. Hinc *nimia* et *intolerabilia mala* μαινόμενα dicuntur: γελᾷ δὲ τοῖσδε μαινομένοις ἄχεσιν πολὺν γέλωτα Ai. 955 ch. — Deinde *insanire* universe significat, stultitiae cognatum vitium. κάρτα μαίνομαι Tr. 446. ὅταν τὰ θεῖ' ἀφεὶς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ OC 1537, quo temeraria et perversa consilia maxime a populo summam potestatem tenente timenda tanguntur. ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνει ξυνών Ant. 765 [μαίνῃις LA, sed ε super αι, εις super ηις a m. ant. positis et σ post νηι eraso. — μένεις PA. μενεῖς alii vel μένῃ vel μένῃς. — μαίνῃ dedit Dind., idque schol. commemorat] Seidlerus τοῖς θέλουσι ξυνών coniungens explicat ὡς μαίνῃ παρὰ τοῖς φίλοις τοῖς θέλουσιν ὑπομεῖναι τὴν σὴν μανίαν. Sed parum conveniunt haec cum prioribus σύ τ' οὐδαμὰ τοὐμὸν προσόψει κρᾶτα, quasi opus fuerit Haemonem memorare se Creontis ferre nolle insaniam. ὡς est *nam;* τοῖς θέλουσι τῶν φίλων sic supplendum duco: τοῖς θέλουσι φίλοις εἶναι, *qui omnia tua causa cupiunt*. Hermanni rationem non intelligo. — Semel μαίνεσθαι de Bacchi comitibus ἐνθουσιαζούσαις dictum: ἅμα περιπόλοις θυίαισιν αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι χορεύουσι Ant. 1151 ch. (II p. 48, 6.)

Μαίομαι *quaero*. λαβὼν ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν κενάς Ai. 287. χρόνος πόλλ' ἀνευρίσκει σοφὰ μαιομένοις fr. inc. 658, 3.

Μᾰκᾰρ *beatus*. ὁ δ' ἥκιστα ἔχων (κακά) μακάρτατος Mys. fr. 359. Deorum cognomentum: ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων ἔφεδρε Ph. 400 ch. de Tellure eadem matre deorum.

Μακαρίζω *beatum praedico*. βροτῶν οὐδὲν μακαρίζω OR 1196 ch. Herm. βροτῶν distinctione posita cum prioribus τλᾶμον Οἰδιπόδα coniungit.

Μᾰκελλα [Lob. Path. 1, 199. Prol. 106] *ligo*. δίκελλα lexicis vett. explicatur. Si Soph. Aeschyli exemplo, quod etiam risit Aristoph. Av. 1240 χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνός posuit inc. 767 *fulmen* intellexit coruscum cum ligonis dentibus comparatum. Tonum generis v. ap. Arc. p. 96, 19.

Μάκιστος v. μακρός.

Μᾰκραίων *longaevus*. οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος OR 518. ἦσθα μακραίων OC 152 ch. librorum scriptura μακραίων τέ θ' et Triclinianum ἔτ' retinenda sec. Canterum erant. *Senem* videt Oedipum esse et caecum chorus: num *diu sit*, *quod luce orbus sit*, ad rem minime facit. — *Deorum* est cognomen: τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων OR 1099 ch. κἀπ' ἐκείνᾳ Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον Ant. 987 ch. Sed *longum* significat: ὅπου μακραίωνι στηρίζει ἀγωνίῳ σχολᾷ Ai. 194 ch. Et ne quis μακραίων coniiciat, propter rariorem vocabuli significationem vulgata scriptura longe exquisitior est. — Prima, ut solet, in thesi corripitur trimetri OR 518, trochaica OR 1099, dubia est in glyconici basi OC 152, producitur in arsi trochaica Ant. 987. Incerta mensura est Ai. 194.

Μᾰκράν. Adverbium ab adiectivi casu quarto ductum, unde tonus per se sequitur. ‖ De loco *in longinquum, procul*. οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες OR 16. ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρὰν ἀπῳκεῖτο 998. τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις Ph. 26. Prosa oratio ἀπόν additura erat. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ προσβαίη μακράν; 42. Haeserunt in προσβαίη, quod cum non bene videatur cum μακράν convenire, προβαίη desiderabatur. Est vero *accesserit in locum longinquum*. ἀγχοῦ δ' ἄρα κοὐ μακρὰν προὔκλαιον Tr. 962 ch. — Proxime a loci significatione abest οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον αὐτός OR 220 proprie *longinqua loca non circumspiciens:* i. e. *parum* proficerem investigando. Deinde ad *longos sermones trahendos* transfertur. μὴ μακρὰν βούλου λέγειν El. 1259. μὴ τεῖνε μακράν Ai. 1040. Apud gr. de constr. ap. Herm. de em. r. gr. Gr. p. 390 μακρόν legitur [et est usitatius μακρὸν λόγον τείνειν]. Locutionem enotavit Moschop. dictt. Att. in compositis verbi τείνω pertractandis. καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν Tr. 317 *non ex longinquo quaesivi*, i. e. nec multis nec dedita opera. ‖ De tempore, *diu*. ἐπεὶ τἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ El. 323 *non diu viverem amplius*. οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον 1389 ch. — Prima in thesi corripitur El. 323. 1259. 1389. Tr. 317. OR 16. 220, aut ambiguis locis exstat; in arsi producitur Ai. 1040. (II p. 49, 10.)

Μακρός. ‖ de locis *longus* et *longinquus*. οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος Ph. 490. μακρὰν ὁδόν OC 20. μακρὰ κέλευθος 303. φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος 663. ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά Ant. 232. Elegantius enim de *via* quam de *faciendo itinere* dicetur. καὶ νησιώτας καὶ μακρᾶς Εὐρωπίας Captiv. fr. 37. Ap. Steph. Byz. v. Εὐρώπη legitur μακράς. Brunck. μακράν, nec apte tamen insulani homines longe abesse ab Europa dicuntur. Ad μακρᾶς, quod est *late patentis*, ἐνοίκους vel subaudiendum vel proximo versu a poeta additum fuisse credibile. Sic intelligo ἐμπολὰς μακρὰς παραρρίπτοντες Scyr. fr. 499, 4 non *magnas merces*, magni enim pretii rectius dicerentur πολλοῦ ἄξιαι, sed *in longinquum*, id est *per longinqua itinera proiiciunt* s. *periclitantur*. — ‖ De tempore *longus* et *longinquus*. χρόνῳ μακρῷ El. 42. 1273 m. ἐν χρόνῳ μακρῷ Ph. 235. OC 88. Ant. 422. El. 330. οὐ μακροῦ χρόνου Ant. 1078. El.

478. Ph. 821. OC 821. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὼ λοιπὸς χρόνος El. 1030. τοῦ μακροῦ χρόνου Tr. 542. τῷ μακρῷ χρόνῳ 599. interiecta voce OR 963. ἐν τῷ μακρῷ ἀνθρώπων χρόνῳ Ph. 306. οὐ μακρῷ χρόνῳ 360. ἐκ μακροῦ χρόνου OR 1141. ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος Ai. 646. χὼ χρόνος ξυνὼν μακρὸς OC 8. μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι OR 561. τοῦ μακροῦ βίου Ai. 473. μακρὸν βίον fr. Creus. 325, 2. ἐν μακρῷ γήρᾳ OR 1112. τῷ μακρῷ γήρᾳ fr. inc. 684, 1. αἱ μακραὶ ἁμέραι OC 1215 ch. de vita humana dictum. — || *Longus* i. q. *procerus*, *excelsus*. αἰγείρου μακρᾶς Aeg. fr. 24, 1. || Proxima ab *spatio significato* haec est tralatio: τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων Ai. 888 ch. quae de labore in circumvagando Aiacemque quaerendo suscepto dicuntur. Magis absunt et medium quasi locum tenent, ut ambigas, sintne a tempore an a locis traducta haec: τῶν μακρῶν γόων El. 375. μακρῶν λόγων Ph. 12. El. 1372 addito τῶν El. 1335. Plane ab utroque discedunt et meram *rei magnae*, etiam *difficilis* vim sibi vindicant haec: προσνεῖμαι δέ μοι χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς Tr. 1217. εἰ καὶ μακρὰ χάρτ' ἐστὶν 1218. μακροῦ πλούτου βάθει Ai. 130 v. Lob. μακρὸν γέρας 825. διδάσκεσθαι μακρά Phthiot. fr. 622, 2, quod cum πόλλ' ἀκοῦσαι copulatum haud dubie μεγάλα significat. — || *Adverbiascit* κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι Ant. 895 *longe funestissima ratione*. Non est nisi species usus adverbiascentis in μακρὰ μέλλετον OC. 219 ch., quanquam Latinis *multum* s. *diu cunctari* dicitur. — Huc referendus superlativus μάκιστος sive μήκιστος: μάσσων enim non comparet. τίς ὁ πηδήσας μείζονα δαίμων τῶν μακίστων πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ OR 1301 an. *gravius*, *quam gravissima sunt*, *in te irruit*, i. e. *longe gravissime*. μάκιστα igitur genere dictum neutro. Usum formarum μάσσων μάκιστος pro μείζων μέγιστος exemplis illustravit Valck. ad Hippol. 817 et Brunck. Tricl. μηκίστων, Ionice: haud pauci libri [et LA pr. m.] κακίστων contra metrum. — ἀλλ' ὅτι δύνᾳ μάκιστον ἐξιδοῦ ὅπως πράξεις Ph. 849 ch. Tricl. μέγιστον, et sensu deterius et metro adverso. Significatur *quantum maxime*. — In μακρός (cuius accentum notavit Arc. p. 74, 4 ceterum regulae convenientem) primam in arsi produxere, in thesi corripuere tragici. Producitur Ai. 646. Ph. 490; corripitur OC 88. OR 963. 1112. Ant. 232. 422. 895. Ai. 130. 473. 825. Tr. 1217. 1218. El. 42. 330. 1273. 1372. Ph. 12. 235. 306. fr. Aeg. 24, 1. Capt. 37. Phthiot. 622, 2. inc. 684, 1; et in melicis OC 219. 1215. Reliquis locis ambigua mensura sedes habet. (II p. 50, 22.)

Μᾰλᾰ *admodum*, *valde*. Tonum universi generis observavit Apoll. de adv. p. 550, 9 et ipsius vocabuli p. 562, 3. — I. *Positivus*. || *cum verbo* non legitur. || *cum adiectivo*. καὶ μάλ' ἄζηλος θέα El. 1455. μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη Ph. 854 ch. μάλα μέγας ἐρείπεται κτύπος Διόβολος OC 1460 ch. — || cum *adverbiis aliis* significatione firmandis servit, rectius plerumque interpretamur *utique sane*. ὤμοι μάλ' αὖθις El. 1416. οἴμοι μάλ' αὖθις Tr. 1206. OR 1317. παπαῖ μάλα Ph. 786. παπαῖ μάλ' αὖθις 793. μάλ' αὖ θροεῖ τις El. 1410. μάλ' αὖθις ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος OC 1477 ch. τί τόδε μάλ' αὖθις; 1729 m. ὅπωπα δ' οὐ μάλα Ph. 676 ch. Unus locus est, quo vim adverbii augeat ipsam: τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο (εἶδος), καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον El. 1178. — II. *Comparativus*, quem Attice producere α eaque de re inflecti docet Apoll. de adv. p. 577, 26. 33. || *cum verbo* legitur *magis* et *potius*, hoc potissimum ἤ illato, significans: μᾶλλον ἂν ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν Ph. 46. ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς 95, quod si cum βούλομαι praecedente coniungas *magis* significat, si non, *potius*. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν; 102. ὡς μᾶλλον μάθω OR 359. τοὔνειδος ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν (ἦλθε) 524. ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ ἄτρεστον εὕδοντα 585. τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν 588. δείξεις δὲ μᾶλλον 748 *rectius s. clarius ostendes*. τὰ σὰ δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη 1148. μᾶλλον ἐξεπίσταμαι OC 554. δυστυχεῖν ἔμ' ... ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον 801. τάχ' ἕξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε 820. οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον (οἶδα) Ant. 17. τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον 1325 m. εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης ὁρῶν εἶδος Tr. 1067. οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν Ai. 124. χαίρει μᾶλλον 152 an. εἰ πεπαυμένος μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται 280. τάχ', ὡς ἔοικε, μᾶλλον 334, si ex prioribus λέξω subaudiendum. οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν (εἰς ἀνίαν ἔρχεται) 1139. βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς 1315. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ 'μαυτῷ πονεῖν; 1367. θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ; El. 260. θαρσοῦσα μᾶλλον 314. μᾶλλον εἰκὸς ἦν 540. κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει 835 m. οὐ μᾶλλον (τεκμαίρομαι) ἢ ... Cedal. fr. 307, 2. — || *cum adiectivo* vel *participio adiective* dicto: εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον Ph. 885. οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ 1051. τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ; OR 816. τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα OC 267. v. δράω. ἐπεὶ καλόν μοι θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ ... Ai. 1311, nisi μᾶλλον *potius* interpretere et cum προδήλως coniungas. — || *cum adverbio:* μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν Ph. 467. λυπηρῶς δὲ μὴ πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ' ἀνιῶμαι 913. οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τἀνδρός OR 1018. Bene enim οὐ μᾶλλον coniungentur, etsi μᾶλλον ad subaudiendum etiam ἔφυσα referri potest. πολλῷ γε μᾶλλον διόλλυμαι 1159 *longe certius mihi exitium*. — || Sed cum interposito ἢ duabus sententiis connectendis servit, μᾶλλον sensu aliquoties ad *ipsas res comparatas*, igitur ad nomina proxime pertinet. οὐ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις OC 1144. Nam λόγοισι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις coniungenda. οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν Ant. 729. Perperam μᾶλλον σκοπεῖν consociarentur. εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο μᾶλλον ἢ ψόγον Alet. fr. 92, 3. οὔτε γάρ ποτε μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος El. 1146. — || Est ubi interpositum duabus sententiis solutum quasi nexu omni et liberum sit. ἄγαν γε· μᾶλλον δ' εἰ παροῦσα πλησία ἔλευσσες οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ᾤκτισας Tr. 896. Nemo μᾶλλον κάρτα coniunxerit: neque μᾶλλον ᾤκτισας, ut κάρτα epexegesin efficiat, pro καὶ κάρτα dictum; sed μᾶλλον est *at vero*. — || In *proprietate* vocabuli illud unum advertendum, quod μᾶλλον ἆσσον coniunguntur Ant. 1210, v. Pflugk. ad Eur. Hec. 377. Boissonad. ad Aristaen. p. 430. Matth. Gr. gr. §. 458. In illo μηδέν τι μᾶλλον ἢ ... Ai. 280, de quo genere cum alii tum Schaef. dixit ad Greg. Cor. p. 60, μηδέν τι observatione digna sunt, μᾶλλον non est. — ☞ III. *Superlativus*. || *Cum adiectivo*. ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ Ph. 151 ch. τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα OR 45, est enim participium adiectivi loco. χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν; 1126. τίσι μάλιστα proxime cohaerent. μορφῇ μάλιστ' εἰκαστόν Tr. 699. καὶ σῇ μάλιστα χειρί Ai.

490. — ‖ *Cum verbo.* μάλιστα μὲν δὴ τῷ θανόντος ἱμέρῳ Ph. 350 (sc. οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπέσχον ναυστολεῖν). τὸν βίον σκοπεῖν μάλιστα 506. οἴοιτο μὲν μάλιστα 617. Herm. aliter distinxit μάλιστα ad ἑκούσιον λαβών trahens. ὅτου σε χρεία μάλιστ' ἔχει 646. ᾧ μάλιστ' ἀεὶ κοιμῶ τόδ' ἕλκος 649. ὄλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ ... 1285. μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθείς OR 647. τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ' αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι 1231. μάλιστα μὲν χεροῖν ψαῦσαί μ' ἔασον 1466. ἔνθ' ἁ λίγεια μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδών OC 672 ch. θαμίζουσα μάλιστα coniunguntur. ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγὼ (καλῶ) 742. ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοίην ἁλούς 764. ὡς μάλιστ' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις 1678 m. (sc. βαίης s. λάβοις). οἷς μάλιστ' ἁδεῖν με χρή Ant. 89. τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα πίπτειν μάλιστα 473. μάλιστα δ' ὅνπερ εἰκός, Ὕλλον Tr. 56 (sc. τί οὐ πέμπεις;). ᾠκτειρα δὴ μάλιστα 464. Ἕκτορος μάλιστα μισηθέντος Ai. 818. ὁδὸς δ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον 995. οἶμαι μάλιστ' ἔγωγε El. 932. ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ ἤχθηρα 1362. μάλιστά σοι μέλειν οἶμαι, μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι 1446. — ‖ *Cum adverbio.* ἔνθα δίστομοι μάλιστα συμβάλλουσιν ὁδοί OC 901. Nam ἔνθα μάλιστα, *ubi potissimum*, *gerade wo*, coniungenda, ut ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω Tr. 37. μάλιστα μέν με θὲς ἐνταῦθα 799. — ‖ Sed cum *maxime*, *potissimum* significat, proxime potest cum *substantivo* vel *pronomine* copulari. ἄνακτ' ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν OR 285. τὰ αὐτὰ μάλιστα rectius quam ὁρῶντα μάλιστα iungentur. μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατε 926. μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην 1005. τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν εὐσεβῶς ἔχει 1430. τοῖς ἐν γένει μάλιστα, *ipsis potissimum cognatis* copulanda. τοῦ μάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει; OC 652. ὧν ἐγὼ μάλιστα μὲν τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω 1298. τὴν σὴν μάλιστα Ἐρινύν coniungo, etsi etiam μάλιστα αἰτίαν non inepte dicitur. ἡ δὲ μωρία μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ fr. inc. 663, 5. μάλιστα ἡ μωρία consociata proxime sunt. — ‖ Est ubi *utique sane* significet. ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστα Ant. 327. Hinc est illud, quod nude positum *ab affirmantibus* in colloquio maxime usurpatur. μάλιστα OR 1044. 1173. El. 386. μάλιστά γε Tr. 669. OR 994. μάλιστα πάντων El. 665.

Μᾰλᾰκός *mollis.* ἐν μαλακαῖς παρειαῖς Ant. 783 ch. — De accentu generis v. Arc. p. 51, 6, sed accurate Philem. p. 103. EM p. 802, 3. schol. Il. ω 566. cf. Eust. l. c. (II p. 53.)

Μᾰλάσσω [Lob. Prol. p. 86] *emollio. Passivum* solum in usu ap. Soph. de *emollienda animi duritie et pervicacia* πρὸς θεῶν, μαλάσσου Ai. 594; *de constantia frangenda* ἀνδρῶν ἐσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται Eriph. fr. 203. de *malis* cum *corporis*, ut πρὶν ἂν νόσου μαλαχθῇς τῆσδε Ph. 1334, quod verbum ut κουφισθῆναι cum genitivo dictum; — tum *animi*, ut τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν, ὄναρ πνεύσαντα νυκτὸς, ἡμέρας μαλάσσεται Acris. fr. 63.

Μᾰλερός [Lob. Prol. p. 261] *vehemens.* μαλερόν, σκληρὸν κατ' ἀντίφρασιν καὶ φθαρτικὸν τῶν ἁπαλῶν σωμάτων explicat Eust. p. 691, 52. μαραντικόν Phot. p. 244, 5. καυστικόν, μαραντικόν, ὀξύ, λαμπρόν, ἀσθενές Hesych., quae pleraque aliis aucta Suid. habet, nec mutandum ap. utrumque ἀσθενές, cum etiam Eust. propriam vim ponat τοῦ εὐφθάρτου διὰ τὴν ἁπαλότητα. V. Hemsterh. ad Hesiod. Theog. 18. Stanl. ad Aesch. Cho. 321. Blomf. gl. Aesch. Pers. 62. — Ἀρεά τε τὸν μαλερόν OR 190 ch. Non pestilentia a Marte auctore repetitur, sed Pestis *Mars non armatus* vocatur: cf. Herm.

Μαλθᾰκός [Curt. Et. p. 457 ed. 2] *mollis.* Proprie: σιαγόνας τε δὴ μαλθακὰς τίθησι fr. Amyc. 114. μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης Pandor. 429, 2. ὥστε μαλθακὴ κοπίς inc. 761, 1. v. κοπίς. De *dictis blandientibus* tralate: λόγοισι μαλθακοῖς Ph. 629. — Tonus idem atque in tenuiore forma et diserte memoratur Arc. p. 51, 8.

Μαλθακῶς *molliter, leniter.* σκληρὰ μαλθακῶς λέγων OC 774 *ingrata blandis dictis praetexens.*

Μαλθάσσω *delinio.* τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν Ant. 1194 *blande dictis fallam.*

Μάλιστα v. μάλα.

Μαλλοδέτης *laneo filo constrictus.* τὰς μαλλοδετεῖς κύστεις Polyid. fr. 462 c. Genus vaticinandi, quod describit schol. Eur. Phoen. 1256. A Valckenarii corrigendi libidine μαλλοδέτους scribentis [quod recep. Dind.] tutum vocabulum praestatur comparato ἱπποδέτης; sed sane μαλλοδέτας scribendum penacute [et est sic in codd.].

Μᾶλλον v. μάλα.

Μαλλός [Curt. Et. p. 522 ed. 2] *vellus*, *lana.* Illud dici videtur ἦν μὲν γὰρ οἰὸς μαλλός Polyid. fr. 464, 1. *Villum laneum* significat: ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον μαλλῷ Tr. 690. οἰὸς νεοπόκῳ μαλλῷ OC 475. v. Hemsterh. ad Ar. Plut. p. 386. — Tonum notavit Arc. p. 53, 17.

Μάνδρα *stabulum*, *cors.* μάνδραισιν ἱππείαισιν Tyr. fr. 587. ap. Aelian. HA 2, 10: μάνδραις ἐν Brunck. dedit. — ἵππων σηκούς explicat Phot. p. 245, 26. Accentum generis Arc. notavit p. 101, 24. (II p. 54.)

Μανθάνω. I. *Formae.* Non exstat nisi activum. *Praes.*: μανθάνω El. 617. Tr. 472. Ph. 914. fr. inc. 723, 1. μάνθανε El. 1342. μανθάνειν Ph. 1389 OR 545. OC 12. Ant. 710. 719. 1031. fr. inc. 779, 5. μανθάνων OC 1644. fr. inc. 779, 7. — *Imperf.* ἐμάνθανον OC 438. Ant. 532. 1012. — *Fut.* μαθήσει OC 1527. Ai. 284. μαθησόμεσθα 667. — *Aor.* ἔμαθον OR 492 ch. — μάθω OR 359. Ph. 332. 559. OC 26. μάθῃς Ph. 300. 534. 917. OC 593. Tr. 336. Ai. 13. 555. El. 1205. μάθῃ Ph. 13. μάθωμεν Ph. 539. μάθητε Ant. 311. — μάθοιμι Ph. 961. OR 924. Ai. 1241. El. 33. μάθοις 370. OC 580. Tr. 1134. 1154. fr. inc. 659, 2. μάθοι OC 403. — μάθε El. 352. OR 708. — μαθεῖν Ph. 155 ch. 233. 370. OR 120. 575. 769. 1155. 1235. OC 22. 115. 323. 384. 504. 543 m. Ant. 724. 1256. Tr. 408. 673. 694. 749. Ai. 33. 837. 1046. El. 565. 1454. Phthiot. fr. 622, 1. — μαθών Ph. 118. 971. OR 398. 539. 544. 704. 1128. Ant. 1272. Tr. 186. 370. 449. 744. Ai. 800. 1259 μαθόντες Ai. 724. OR 308. Ph. 541. μαθοῦσα OR 680. 749. Ai. 294. El. 889. — II. *Usus.* ‖ Maxime significat *discere*, *edoceri*, aut ab alio condocefactum aut suamet cogitatione vel experientia. *Unde* quid discas, aut solo genitivo aut additis dicitur praepositionibus. πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν ἔοικας ἥκειν αἰσχρά Ph. 971. ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν OR 120. εἰ τοὺς κτανόντας Λάιον μαθόντες εὖ κτείναιμεν 308 [quo loco εὖ Meinek. mutavit in ἤ, ut respondeat sequens ἢ γῆς φυγάδας μεμψαίμεθα] *accurate edocti.* λέγ' αὖθις ὡς μᾶλλον μάθω 359. οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών 398. οὔτε πάροιθεν οὔτε τανῦν πω ἔμαθον 492 ch. ὡς οὐκ

ἀλεξοίμην μαθών; 539. κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθὼν 544. μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς σοῦ 545. μαθὼν ἄλλου πάρα 704. ἐμοῦ 'πάκουσον καὶ μάθ' οὕνεκ' ἐστί ... 708. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν ξένοι πρὸς ἀστῶν OC 12. χρόνου μὲν οὕνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε 22. ὅστις ὁ τόπος ἢ μάθω μολοῦσά ποι; 26. χρόνῳ μάθοις ἂν 580. ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει 593 LB με. αὐτὸς μαθήσει 1527. Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα 1644 *qui doceatur:* cum enim magis visu quam auditu significetur docendus, non potest ad secundam verbi vim trahi. ἵνα μάθηθ' ὅτι οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν Ant. 311. τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδέν 710. τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν 723. σέ τ' εἰκὸς μαθεῖν 724. τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα 1012. τὸ μανθάνειν δ' ἥδιστον εὖ λέγοντος 1031. ἔγω μαθὼν δείλαιος 1272 m. εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν ψεύδει, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις Tr. 449. εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών 749. εἰ τὸ πᾶν μάθοις 1134. ἅπαν μαθήσει τοὔργον Ai. 284. κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξα 294 *condocefacta*, i. e. *castigata.* ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς 555. μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν 667. ἐπεὶ δίδαξον ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ τί μοι κέρδος γένοιτο ... El. 352. εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῇσδε χρῆσθαι 370. ὡς μαθοῦσά μου λέγῃς 889. ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς 1205. ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν 1454. πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ fr. Phthiot. 622, 1. οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα κρυπτόντων θεῶν μάθοις ἂν inc. 659, 2. τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω 723, 1. ἕως ἂν ἐξῇ μανθάνειν βελτίονα 779, 5. αὐτὸς παρ' αὐτοῦ μανθάνων ib. 7. — ‖ Est ubi *accipere*, *certiorem fieri* vel *audire* melius ad sensum conveniat. μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα Ph. 13. μαθὼν γὰρ οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν 118. τὸ γάρ μοι μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον 155. τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν 233. φέρε, νῦν τὸ τῆς νόσου μάθῃς 300. πρὶν ἂν μάθω πρῶτον τόδ', ἢ τέθνηκε 332. πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ 370 schol. ἀντὶ τοῦ πρὶν ἐμοῦ πυθέσθαι, i. e. priusquam de me certiores essetis facti. ὡς με καὶ μάθῃς ἀφ' ὧν διέζων 534. ἐπίσχετον, μάθωμεν 539. ὧν μαθόντες αὖθις εἴσιτον 541. ὡς μάθω τί μοι νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις 559. μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς 917. ὄλοιο μή πω, πρὶν μάθοιμ' εἰ ... μετοίσεις 961. μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη OR 680. ἀξία δέ που μαθεῖν κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντα 769. ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν μάθοιμ' ὅπου ... ἐστὶν 924. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών; 1128. τί προσχρῄζων μαθεῖν; 1155. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ μαθεῖν 1235. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν ἔνεστιν ηὐλάβεια τῶν ποιουμένων OC 115. αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν 323. τοῦτο βούλομαι μαθεῖν 504. τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν; 543 m. τοῦ ... ξένων μαθὼν λέγεις; Tr. 186. ὅπως μάθῃς, οὕστινάς τ' ἄγεις ἔσω 336. ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα 370. τοῦτ' αὔτ' ἔχρῃζον, τοῦτό σου μαθεῖν 408. ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν 673. φάτιν ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν 694 *auditu mirabilem maxime.* τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν ... φῄς; 744. τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις 1154. ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς Ai. 13. κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου 33. στείχοντα γὰρ μαθόντες ἀμφέστησαν 724. τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών; 800. ἱκόμην τὸ Πυθικὸν μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς δίκας ἀροίμην El. 33. ἢ 'γὼ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν 565. Quanquam *discendi* et *accipiendi dictis ab alio* significationes nonnullis locis satis distingui nequeunt. — ‖ Sed *visu certiorem fieri* significat: ὁρῶ· μαθεῖν γὰρ ἐγγὺς ὢν οὐ δυσπετής Ai. 1046. — ‖ *Animadvertendi* vim habet: καλῶ ... Ἐρινῦς τανύποδας, μαθεῖν ἐμὲ πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας Ai. 837 *intelligendi* s. *noscendi:* οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον 1259. ὡς οὐ μανθάνω Ph. 914. φημὶ δ' οὔ σε μανθάνειν 1389. οὐκ ἔχω μαθεῖν OC 384. κἄνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι 403. ὅτε ... κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων 438. οὐδ' ἐμάνθανον τρέφων δύ' ἄτα Ant. 532. ἐπεί σε μανθάνω θνητὴν φρονοῦσαν θνητά Tr. 472. μανθάνω δ' ὁθούνεκα ἔξωρα πράσσω El. 617. — Cognata est *sciendi* vis. εἷς τῶν ἐν Ἅιδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὢν ἀνήρ El. 1342. — De oppositis αὐτὸς ξυνειδὼς ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα; OR 704 v. Valck. ad Herod. 3, 81.

Μᾰνία *furor.* Proprie: μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς Αἴας ἀπελωβήθη Ai. 216 an. θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος 611 ch. — Tralate de *insania* consiliorum et mentis: τίς σε προσέβη μανία OR 1300 an. τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρόν τι μένος Ant. 959 ch. κεῖνος ἐπέγνω μανίαις ψαύων τὸν θεόν 960 ch. Prae *dolorum vehementia insaniens* Hercules significatur τόδ' ἀκήλητον μανίας ἄνθος καταδερχθείς Tr. 1000 an. Valckenar. diatr. p. 179 ἀνίας coniiciebat, metro ipso erroris coargutus. (II p. 56, 12.)

Μᾰνιάς *furens.* μανιάσιν νόσοις Ai. 59 i. q. μανιώδει νόσῳ; μαινάς sic non dicitur.

Μαντεία. ‖ *divinatio.* ἤ τοι μαντεῖαι βροτῶν οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις El. 499 ch. αἴνιγμα μαντείας ἔδει OR 394. οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ' οὔτε τῇδε 857. — ‖ *vaticinatio.* εὐκταῖα φαίνων, ἢ ἀπὸ μαντείας τινός; Tr. 239 *rata faciens aut voti aut oraculi causa.* πέμψας τάσδε μαντείας OR 149.

Μαντεῖον. ‖ i. q. χρηστήριον. τὸ Πυθικὸν μαντεῖον El. 33. τὸ Πυθικὸν θεοῦ μαντεῖον ἐξέφηνεν OR 243. — ‖ i. q. χρησμός. τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖα ἄριστα λύσομεν OR 407. τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων μαντεῖα 481 ch. μαντεῖ' ἄγουσα πάντα OC 354. τῇσδέ τε μαντεῖ' ἀκούων 453. ἔλειπέ μοι μαντεῖα πιστὰ τῇσδε τῆς χώρας πέρι; Tr. 77. συμβαίνοντ' ἴσα [συμβαίνοντά σοι Dind. c. Wund.] μαντεῖα καινὰ τοῖς πάλαι ξυνήγορα 1165. — De accentu generis v. Arc. p. 121, 8.

Μαντεῖος *divinatorius:* vaticinando serviens. ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ OR 21. Apollinis Ismenii templum a Pausania 9, 10, 2 memoratum significatur. Schol.: καὶ γάρ ἐστι παρὰ τῷ Ἰσμηνῷ Ἀπόλλωνος ἱερόν· διὸ φησί, μαντείᾳ σποδῷ. τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ βωμῷ. ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἐμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὥς φησι Φιλόχορος. Est igitur μαντεῖος pro μαντικός dictum, qua significatione veteribus lexicographis non animadversa legitur Eur. Ion. 130 μαντεῖον ἕδραν, quod Musgr. contulit (nam Troad. 458 non comparet), et Pind. Pyth. 11, 11 θῶκος μαντεῖος. — De accentu praecepit EM p. 248, 36.

Μάντευμα ‖ *vaticinium.* ὦ θεῶν μαντεύματα OR 946. τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα 953. θεήλατον μάντευμα δεινόν 992. τοῖς νῦν γε μαντεύμασι OC 387. τὰ τοῦδε ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρεις μαντεύματα 1425. — ‖ *divinatio.* τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα Ant. 1013. ὄργια sacra sunt ἔμπυρα, ex quibus coniectabat Tiresias; quae cum ἄσημα dicuntur, *irrita fuisse* dicuntur, *nihil ut certi portenderent;* quod ipsum erat irae divinae signum. (II p. 57, 4.)

Μαντεύομαι *vaticinor.* εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται Ai. 746. Hoc non *edere* potius

quam *petere vaticinium* significare ait Elmsl. ap. Atticos, ad OC 87. Male: activum omnino non legitur apud illos; v. Locell. ad Xen. Eph. p. 268. Schaef. ad Plut. t. 5. p. 55.

Μαντικός *divinatorius.* || *Adiectivum* est. φῆμαι μαντικαί OR 723 i. q. τῶν μάντεων. τὸ μαντικὸν πᾶν φιλάργυρον γένος Ant. 1055. οὕνεχ' ἐστί σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης OR 709. — || Hinc *substantive* cum synesi vocabuli τέχνη dicitur. εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν OR 311. φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν 462. κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι Ant. 1034 *ne a vatum quidem arte intentatus sum.*

Μάντῐς *vates.* || Proprie dictum: μάντις ἦν τις εὐγενής Ph. 604. ὅπως ἤκουσα τὸν μάντιν εἰπόντα 615. τὸν θεῖον μάντιν ὧδ' ἄγουσιν OR 298. ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; 390. ὅτι μάντις πλέον ἢ 'γὼ φέρεται 500 ch. ὅτι ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι; 526. ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; 562. μάντιν κακοῦργον 705. ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ 747. κἀπὸ μάντεων ταύτῃ κλύω OC 1300. τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον Ant. 631. τῷ μάντει πιθοῦ 992. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς 1053. σοφὸς σὺ μάντις 1059. ὦ μάντι 1178. ἔφασχ' ὁ μάντις Ai. 760. τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶπε 780. τοῦ Θεστορείου μάντεως 801. Πολυΐδου τοῦ μάντεως Polyid. fr. 462 a, 1 [quae ipsa fabula quoque inscribebatur μάντεις. Sunt eius ap. Dind. fr. 462 a — 467 a]. — || *Cum metaphora* eum significat, qui vatis instar aut *de futuris* coniicit, aut *gesta interpretatur*, unde de futuris coniectura fiat. V. Reisig. comm. cr. in OC p. 315. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμί OR. 1086 ch. μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων OC 1080 ch. καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς Ant. 1160 *nemo ex praesentibus de futuris coniecturam fecerit.* ἆρ' εἰμὶ μάντις; 1212 *num recte auguror?* εἰ μὴ παράφρων μάντις ἔφυν El. 473 ch. καὶ μάντις ὢν ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι; 1481. ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος 1499. οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων Ai. 1419 an. — || Notandum, μάντις semel *adiective* dici sed *proprio* significatu: ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ Amphiar. fr. 116. In satyrico enim Amphiarao apertum est plures productos esse augures et coniectores, de quorum uno, corpore, ut videtur, brevissimo ridicula dicta illa sunt, quae ad Carcini filios festive transtulit Comicus Vesp. 1501. — Accentus regulam sequitur eorum, quae in εως genitivum flectunt, et notatur ab Arc. p. 28, 15.

Μάομαι *molior*, *conor.* σοῦ μὲν οὔ, τάδε γε μωμένου OC 840 ch. *non abstinebo manum in tanta tua audacia.* ἥμαρτε χρηστὰ μωμένη certa est Heathii emendatio Tr. 1136. Libri μνωμένη. Laconicum vocabulum: v. Intpp. Hesychii v. μώμεθα. Reisigio Helladius Photii p. 867 illius loci recordatus esse videtur, sed vel memoria deceptus vel a librariis eius depravata scriptura, cum haec habeat: καὶ μώμεναι ἡ μετοχὴ παρὰ Σοφοκλεῖ. (II p. 58, 16.)

Μᾰραίνω [Lob. Prol. p. 37] *exstinguo.* πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει Ai. 714. Hermanno in stropha videtur excidisse aliquid [Dind. secutus Heathium delevit τε καὶ φλέγει]. Sed bene opponuntur μαραίνει τε καὶ φλέγει. Reisig. comm. cr. in OC p. 364 locum male tentavit. — Figurate de *luce oculorum exstincta* πῶς ἔτλης σὰς ὄψεις μαρᾶναι OR 1328. Et de *sordibus corpus dehonestantibus* πίνος πλευρὰν μαραίνων OC 1260. — Aoristi forma ἐμάρανα communiter omnibus, nec solis Atticis scriptoribus usitata est. (II p. 58, 16.)

Μαργάω. μαργᾷ: μαργαίνει, ὑβρίζει, ἐνθουσιᾷ, μαίνεται Hesych. μαργαίνει: μαίνεται Suid. ex Photio p. 247, 11. Videtur hoc posterius verbum deponentis formam abundantem habuisse: nam ap. Hesych. μαραίνεται: μαίνεται, interpretatum μαργαίνεται corrigendum: nisi latius serpsit corruptela, scribendumque μαργαίνει. — πρὸς ἅσπερ (ὀξύτητας τῶν παθῶν) οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι fr. inc. 722.

Μαργότης *insana libido.* ἀκοσμία φαίνοιτ' ἂν εἶναι σῶν τε μαργότης φρενῶν fr. inc. 726, 2.

*Μᾰρεινή. ἡ μεμαρασμένη ὕλη· καὶ τοὺς ἀνθρακευτάς. Σοφ. (fr. inc. 908). Phot. p. 247, 17. Cui vocabulo sane cetera incognito qui substituunt μαρίλη, non reputant, id statim sequi ap. Photium, explicatum verbis paulo aliis, cum quibus concinunt fere Hesych. et Suid.: ὁ χνοῦς τῶν ἀνθράκων· καὶ ἡ ἀπ' αὐτῶν ἀσβόλη. Μαρίλη tritum, μαρεινή (sic enim scribendum puto) rarissimum vocabulum, eaque de causa a Photio enotatum esse verisimile est; a μαραίνω non minus recte quam a φαίνω φαεινός, a κλείω κλεινός, a δέω s. δέδιμι δεινός ductum cum synesi vocis ὕλη dicitur. [His adversatur Lob. Prol. p. 117. — Alteram glossae partem restituendum esse sic: καὶ μαριλοκαύτας τοὺς ἀνθρακευτάς monuit Nauck., collata gl. Hesychi, quae videtur pertinere ad Soph. μαριλοκαυτῶν: ἀνθρακευτῶν.]

Μᾱριεύς *Mariensis* [id est urbis Marii (= Arsinoës) in insula Cypro]. Μαριεὺς ἀλοιμός Acris. fr. 73. v. ἀλοιμός.

†Μᾰρῑλευτής *carbonarius.* μαριλευτάς probabili suspicione vindicari Sophocli poterit, ut post ἀνθρακευτάς exciderit μαριλευτάς fr. inc. 908. [immo μαριλοκαύτας]. v. μαρεινή.

Μαρίλη v. μαρεινή. (II p. 59.)

Μαρμᾰρόεις *splendens.* Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴγλαν Ant. 610 ch.

Μάρπτω [Curt. Et. n. 626]. Proprie *prehendo.* μάρψαι: συλλαβεῖν, καταλήψεσθαι (scr. καταλήψασθαι ex illius aetatis Graecitate) Hesych. Similia idem in μάρπτεν et μάρψω et Suid. v. μάρψῃ. — μάρψας ποδός νιν Tr. 776. — Aliquid figuratae dictionis habet ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν OC 1681 m. *absorpsit* terra Oedipum. — Plane tralatum a manibus ad *ius et possessionem* est Ai. 444: οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ, arma Achillis. De hac figura et affinibus vocabuli significationibus lectiora quaedam v. apud Wyttenb. ad Plut. de ser. num. vind. p. 18 (vol. 2. p. 488 Lips.).

Μαρτῠρέω *testor.* οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς Ant. 515. ἐγὼ πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα 995 *de te habeo*, *quae testimonio confirmem utilia fuisse.* τίς σοι μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν Tr. 422. *πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί 899 [notav. Herm.]. — *confiteor*, *proloquor.* μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς ταῖς σαῖσιν ἥκειν OC 1265. ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν Ai. 354. — *documento sum:* ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά OR 1032.

Μαρτύρομαι *antestor.* μαρτύρομαι τούσδ', οὐ σέ OC 813.

Μάρτῠς *testis.* ἐγὼ δὲ καὐτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις Ph. 319. πολλῶν παρόντων μαρτύρων Tr. 352. τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς 1248. — Tonum observavit Arc. p. 193, 6.

Μάσθλης *flagellum.* φοίνιον μάσθλητα δίγονον ex Andromeda (fr. 137) EM memorat p. 272, 3. v. δίγονος [cf. Hesych. μάσθλης: ... Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ καὶ Συνδείπνοις (fr. 160). v. supra v. δίγονος]. — Tonum v. ap. Arc. p. 24, 25.

Μάσσω [Lob. Prol. p. 86] *pinso.* φυρᾶτε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαθὺν κρητῆρα Synd. fr. 149, 1. μασσέτω τις sc. μᾶζαν, de homine enim vorace sermo, multis edulibus ad fortiter faciendum incitando. [De quantitate v. Lob. Paralip. p. 405.]

Μάσταξ (ᾰ) [Lob. Paral. p. 131]. μάστακας: τὰς ἀκρίδας. Σοφ. (fr. Phin. 642) Phot. p. 248, 18, et inde Eust. p. 1496, 53. Accentum universi generis observat Arc. p. 18, 18.

Μαστήρ *investigator.* πάρεστι μαστὴρ πατρός Tr. 733. Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ μαστῆρα OC 456. Rara voce etiam Eurip. usus Bacch. 861, et Lycophro v. 1023: coll. Vales. ad Harpocr. p. 483 D. Bergl. ad Alciphr. p. 44. (II p. 60, 2.)

Μαστῑγίας *verbero.* μαστιγίαι, κέντρωνες Cedal. fr. 309. Accentus generis, qui ne potuit quidem esse alius, notatur Arc. p. 21, 1.

Μάστιξ (ῐ) *flagellum.* μάστιγι νῶτα φοινιχθείς Ai. 110. Inepte Bothius ἀναττικὸν μάστις obtrudit poetae. παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ 242 an. βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως μάστιγος εἰς ὁδὸν πορεύεται 1254. — De fr. inc. 964, 5 v. πλάστιγξ.

Μαστός *uber.* μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς El. 776. De inc. 912. v. μήτηρ. — *papilla:* πέπλον, ᾧ χρυσήλατος προὔκειτο μαστῶν περονίς Tr. 925. — Quod grammaticis, EM v. αὐτομάτως p. 173, 12, EG p. 381, 22, Ammon. p. 91, Eust. ad Il. δ p. 452, 16 (quanquam is miratur potius μαζός de viro dictum, quod Homero tamen minime inusitatum est, ut plane contra quidam statuisse videantur), μαζός de viro, μαστός de muliere dici observantibus adversatur Elmsl. ad Bacch. 700, neque μαστός ap. Homer. neque μαζός ap. trag. legi affirmans, per se verum est — paucissimis enim incertissima fide locis μαζός ap. trag. exstat — sed non infringendo grammaticorum praecepto. Quippe de *virili pectore* dictum neque μαζός neque μαστός ap. trag. exstat, sed de *muliebri* solum. — Acui vocabulum (Arc. p. 80, 1) propter originem voluere: a μᾶσθαι enim EM l. c. ducit, quanquam hoc Homerica forma μαζός perspicue falsum arguitur: unde cum Dorienses fecissent μασδός, Atticis propter duritiem pronuntiandi vitandam μαστός placuit.

Μασχᾰλίζω *membra interfecti corporis amputata mortuo sub alis alligo.* Sic fecisse mucrone insuper in capite eius absterso eos, qui aliquem insidiose vel civili bello interfecissent, ut et debilitaretur interfecti vindicta et purgaretur interfectoris labes, consensu tradunt EM v. ἀπάργματα p. 118, 29, Schol. El. 445, Hesych. v. ἐμασχαλίσθη, Phot. p. 249, 19, Suid. vv. μασχαλίσματα, ἐμασχαλίσθη et μασχαλισθῆναι: Σοφ. ἐν Τρωΐλῳ (fr. 562 b) πλήρη μασχαλισμάτων εἴρηκε τὸν μασχαλισμόν, καὶ ἐν Ἠλέκτρᾳ. Quae extrema vbb. spectant ad v. El. 445 ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς ἐμασχαλίσθη. cf. Aesch. Cho. 437 ibique Stanl., et Musgr. ad El. l. c.

*Μασχάλισμα. Qui ex Troilo laudant, nullo auctore faciunt. Phot. autem l. c. et totidem verbis Suid. cum eam in Electra reperiri vocem affirmant, teste usi Aristophane grammatico, errarunt in eo, quod de verbo μασχαλίζω dicendum fuit.

Μᾰτᾴζω *temere facio.* Subscribi iota iubet Herodian. π. μ. λ. p. 23, 8 [v. Herm. in Aesch. Ag. 961. Lob. Path. 2, 9 sq.]. ματάζων: ματαίως ζῶν, ματαίως φρονῶν Suid. ex Soph. ut videtur, sed illud prius ineptissimam originationem continet. εἰ μὴ τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματᾴζων OR 891 ch. Suid. v. κέρδος et ὑπέροπτα, qui h. l. ex scholio explicat ἕξεται τῶν ἀθίκτων, ὅ ἐστιν, ὧν οὐ χρὴ ἔχεσθαι. Eust. locum memorat p. 543, 15. (II p. 61, 2.)

Μᾰ́ταιος *vanus, imprudens.* ‖ De re: εἰ μὴ χυρῷ λεύσσων μάταια Tr. 407. ψαύει ματαίαις χερσίν 565, ubi *temeritas* significatur. *εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον 587 [secl. Dind.]. ἆρ' ἂν ματαίου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις; OC 784. θυμῷ ματαίῳ El. 331. ματαίαν βάξιν 642. — ‖ De homine: πότερον ἐγὼ μάταιος; Tr. 863 *num inani specie decepta inania loquor?* ὦ ματαία 887 ch. Haec chori praesul dubitans adhuc de veritate dictorum nutricis. εἴ τις δύο ... ἡμέρας λογίζεται, μάταιός ἐστιν 945. αἴσχιστον κλύειν ἀνδρὸς ματαίου Ai. 1162. ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών Ant. 1339 m. — Accentum vocis v. ap. Arc. p. 44, 2.

Μᾰταίως *inaniter, iniuria.* ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ Tr. 940.

Μᾰτεύω *quaero.* πατέρα ματεύων Ph. 1210 ch. μηδ' ἐξετάσῃς πέρα ματεύων OC 211 m. μηδέ γε μάτευε 1743 ch. Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθον El. 1107. ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν OR 1052. LA καὶ μάτευες, unde Elmsl. coniecit καὶ ματεύεις. Pal. κἀμάστευες, Flor. Γ Δ καὶ μάστευες, quae formae metro coarguente vitiosae etiam alibi genuinas expulerunt, velut Eur. Phoen. 416. Cf. Blomf. ad Aesch. Ag. 1067. — μὴ ματεύσῃς τοῦτο OR 1061.

Μᾰ́τη *temeritas.* οὔτι τοι μέτρον μάτας fr. inc. 788. — Tonum generis v. ap. Arc. p. 113, 25.

Μᾰ́την. ‖ *frustra,* et sine effectu, et sine causa. μάτην γὰρ ἂν εἴπῃς γε πάντ' εἰρήσεται Ph. 1276. πάντα γὰρ φράσεις μάτην 1280. ὡς μάτην εἰρήσεται OR 365. κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης OC 259. μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι 1451 ch. οὐδὲ τὸν πάρος μῦθον μάτην ἤκουσας Tr. 341 *sine causa,* v. Abresch. ad Aesch. Pers. 281. κἂν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην 1119. Ἀλκμήνην, Διὸς μάτην ἄκοιτιν 1149 *frustra honore illo dignam habitam:* nihil enim inde fructus ceperat. οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην Ai. 852. μάτην ἄρ' ἡμεῖς ἥκομεν El. 772. οὔτοι μάτην γε· πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις; 773. ἡ μάτην πολλὴ βοή Ant. 1252. ἦ μάτην ὑλῶ [ὑλακτῶ; codd.]; Acris. fr. 58. — ‖ *Inutiliter,* adsignificata *imprudentia* facti. οὐ γὰρ δίκαιον τοὺς κακοὺς μάτην χρηστοὺς νομίζειν OR 609 gl. ἀνεξετάστως. τὰ δὲ ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην 1057. ἃ μὴ φρονῶ γὰρ οὐ φιλῶ λέγειν μάτην 1520. πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη θυμῷ κατηπείλησαν OC 658. ἡ μάτην σοι δοκεῖ λελέχθαι 1034. τί δεῖ μάτην κομπεῖν; 1148. ὡς τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην El. 1291. πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην fr. inc. 668, 3. — ‖ *Inaniter, temere,* adsignificata ὕβρει. ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν OR 874 ch. πολλῶν γὰρ καὶ μάταν πημάτων ἱκνουμένων OC 1565 ch. *multis temere contractis malis te urgentibus.* Schol. minus recte: παρ' ὅσον σχεδὸν πάντα τὰ ἁμαρτήματα τῷ Οἰδίποδι ἀκουσίως ἐγένοντο. Non de *nolente,* sed de *innoxio* Oedipo

sermo: in hunc sese quasi invidi numinis ira sese effuderat, quae est ὕβρις. — ‖ *falso*, vel de *specie* quadam *praetexta*, v. Markland. ad Eur. Suppl. 127. λέγοντες εἴτ' ἀληθές, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην Ph. 345. λόγῳ μάτην θνήσκοντας El. 63. — ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ στέναζε 1298. Participium nomini accommodatum; quanquam sensus est στέναζε ἐπὶ τοῖς μάτην λελεγμένοις, ὡσεὶ ἐπ' ἄτῃ. — Accentus ut in nominali certus adverbio. (II p. 62, 14.)

Μάχη ‖ *proelium.* καθ' ἡμᾶς δ' οὐκέτ' ἐκρήξει μάχῃ Ai. 775 non perrumpentur nostrorum pugnantium ordines. ἧδε σὺν μάχῃ δορὸς τροπὰς καταρρήγνυσι Ant. 674 [libri aut cum LA συμμάχῃ aut σὺν μάχῃ: Dind. c. Reisk.: συμμάχου]. cf. καταρρήγνυμι. Wex. ξυμμάχῃ coniecit, quae mera barbaries est. κἀκ μάχης ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι Tr. 182. φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι OC 1233 ch. τὸ ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις Ai. 365 m. — ‖ *Certamen*, cum *manuum*: εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης Tr. 20. ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος El. 302 *qui suas cum mulieribus pugnas facit*: tum de *aemulatione honoris cupidorum*: ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι OC 423. — ‖ Hinc *adverbiascit*: Ἔρως ἀνίκατε μάχαν Ant. 781 ch. Hemsterhusii coniecturam ἄμετρον, ἀνίκατ' ἀμάχαν Ἔρως, probatam Valckenario ad Hipp. 525, Brunck. receperat: Herm. olim Ἔρως ἀνίκατ' ἀμάχατ'; vulgatum firmat Plut. Amat. 2. p. 760 et nunc ipse Herm. quanquam argutius, quam opus est, defendit. — De tono observavit Arc. p. 115, 21.

Μάχομαι *pugno.* Ap. Soph. raro legitur, magis generatim *de concertatione* dictum, quam de proelio. οὔ τἄρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα Ph. 1253. Nam etsi mox eo devolvuntur, ut gladium quin arripiant non multum absint, tamen non de pugna manuum loquuntur Ulixes et Neoptolemus, sed hoc potius dicitur: *non cum Troianis sed tecum mihi res erit.* πόλει μαχεῖ γάρ, εἴ τι πημανεῖς ἐμέ OC 837. γυναῖκε .. πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα Ant. 62. τούτοις τε καὶ ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι El. 1371, qui unus locus *pugnandi manu* potestatem ostendit. πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ; fr. Eriph. 205, 1. μὴ μάχου βίᾳ Lac. 337, 3, ubi βίᾳ adverbium videtur, πρὸς βίαν. (II p. 63.)

Μεγαλώνυμος *egregiae famae* s. *laudis auctor*: ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα Ant. 148 ch. Schol.: ἡ μεγάλην περιποιοῦσα δόξαν. Cf. Bernhardy ad Dion. Perieg. p. 673.

Μεγαρεύς n. pr. τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λάχος Ant. 1303. cf. λάχος. Videtur Megareus dici, qui Menoeceus Euripidi in Phoenissis audit, Creontis filius, qui pro patria se devovit; quanquam scholiastae narratio plane ambigua fide est. Nomina, sensu cum eadem sint, alterum a μέγαρον, alterum ab μένειν ἐν οἴκῳ ductum, confundi Hermanni sententia est minime probabilis. [Wunder. ad h. l. monet Sophoclem facere cum Aeschylo, qui eundem filium Creontis Megareum dixit Sept. 474.]

Μέγας *magnus.* I. *Positivus gradus.* ‖ de *corpore*, *spatio*, *amplitudine*: τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον Ph. 393 ch. ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας OR 194 ch. *mare.* μέγας (Λάιος ἦν) 742. ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαισιν ἀνάσσων 1203 ch. nisi hoc *magnifici* potius et *potentis* vim habet. μέγας λιμὴν 1208 ch. v. λιμήν. — οὐ γὰρ ἂν ἐπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν OC 147 an. ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ 695 ch. cf. Seidler. ad Troad. 1121. ὦ μέγας αἰθὴρ 1471 ch. ut ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας αἰθὴρ Ant. 420 et αἰθέρα δῦναι μέγαν Ai. 1193 ch. μέγαν αἰγυπιὸν Ai. 169 ch. μέγας ὠμοκρατὴς Αἴας 205 an. μέγαν ἱπποβότην ῥυτῆρα 241 an. σῶμα μέγα 1077. μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς 1253. — ‖ de *magnitudine interna*, vi, validitate, gravitate, laude. ἔχθος ἐχθῆρας μέγα Ph. 59. τὸν μέγαν χόλον 327. μέγα κακὸν 1265. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι OR 987. μέγας, ξυνίημι 988. τὸν ὄλεθρον μέγαν 1341 m. *perditissimum.* Pal. μέγα. — μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας OC 647. μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι 1746 ch. *de mali magnitudine.* τῶν μεγάλων θεσμῶν Ant. 797 ch. μέγα βάρος 1273 m. μέγαν ὄκνον ἔχω Ai. 139 an. μεγάλοι θόρυβοι 142 an. μεγάλων ψυχῶν 154 an. ὦ μεγάλα φάτις 173 ch. ὁ μέγας μῦθος 226 ch. *fama regnans.* μεγάλας ὀδύνας 262 an. ἔπος ἐξερέω μέγα 424 ch. στέφανον εὐκλείας μέγαν 465. μέγα πένθος 615 ch. ὁ μέγας χρόνος 714 ch. μεγάλων νεικέων 718 ch. μέγαν κωκυτὸν 851. μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων 934 ch. μέγας ἄρχων, *gravis auctor* coniungenda. μέγας χειμὼν 1148. μεγάλης ἔριδος 1163 an. μεγάλα κακὰ 1235. πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα El. 320. πρᾶγμα πορσύνων μέγα 670. μέγ' εὑρεῖν κέρδος 1305. μέγα τι σθένος Tr. 497 ch. κακὸν μέγ' ἐκπράξασα 667. μεγάλαν βλάβαν 842 ch. μεγάλαν ἄταν 851 ch. μεγάλαν Ἐρινὺν 893 ch. μεγάλα πιστεύσαντα 1228 *in magnis rebus.* μεγάλην συγγνωμοσύνην 1264 an. μεγάλην ἀγνωμοσύνην 1266 an. μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους 1276 an. μεγάλων συμφορῶν fr. Captiv. 32, 2. ὄλβον μέγαν fr. Alet. 93, 1. κράτος μέγα Alead. 101. προσόδια μεγάλα Pel. 435, 3. μέγαν ὄλβον Ter. 520, 4. μέγα κλέος inc. 675, 2. κέρδος μέγα 688, 3. μέγας σοι ἐγὼ φόβου μοχλὸς 698, 1. — ‖ Adsignificatur in hominibus et Dis *potentia*, *auctoritas*, *magnificentia.* cf. Lob. ad Ai. 221. εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας Ph. 720 ch. ἡ μεγάλη Μοῖρα 1466 an. οἷς ἔμ' εὑρήσεις μέγαν OR 441 ἐν ὅρκῳ μέγαν 653 ch. *iureiurando reverendum.* μέγας ἐν τούτοις θεός 871 ch. οἱ μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν 1083. cf. Schaef. ad Iul. in Const. p. 21. μέγαν σωτῆρα OC 459. μεγάλαιν θεαῖν 683 ch. v. θεά s. f. δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος 707 ch. χὡ βραχὺς νικᾷ μέγαν 880. μέγας Ἄρης δεξιόσειρος Ant. 140 ch. non a magnitudine corporis, sed a vi et impetu. ἔτι μέγας οὐρανῷ Ζεὺς El. 174 ch. θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος 209 m. ἴστω μέγας Ζεὺς Tr. 399. σμικροὶ μεγάλων χωρὶς Ai. 158 an. μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων 160 an. οἱ μεγάλοι βασιλῆς 189 ch. τῶν μεγάλων Δαναῶν 224 ch. γένει μέγαν Synd. fr. 148, 2. — ‖ In *dictis* et *mente* inest *gloriandi* et *superbiendi* adsignificatio: φρονεῖ γάρ, ὡς γυνή, μέγα OR 1078. φρονεῖν μέγα Ant. 479. μέγ' ἀκοῦσαι 837 an. *magnificum auditu*, s. *fama.* μεγάλοι λόγοι 1350 an. *magniloquentia.* μηδὲν μέγ' εἴπῃς Ai. 386 v. Lob. ad h. l. μήπω μέγ' εἴπῃς Tyr. fr. 583 b. νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ Ai. 1088. μέγ' ἄν τι κομπάσειας 1122. μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν 1125 v. Lob. ad Ai. 1120. ad Phryn. p. 197. — ‖ De *sono magnus* i. q. *clarus*, *gravis*, *elatus*: μὴ φώνει μέγα Ph. 574. μάλα μέγας ἐρείπεται κτύπος OC 1462 ch. — ‖ Notanda adverbiascentia dicta, in quorum tamen parte recte *obiectivam* structuram agnoscas, quanquam μεγάλως non minus convenit: ἔστερξεν μέγα OR 1023. ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνῃ μέγα OC 72. πρὸς πόλιν σθένουσαν μέγα 734. cf. C. F. Hermann. ad Luc. de hist. conscr. p. 233.

πλούτει ... μέγα Ant. 1168, ubi πλουτεῖν ut πλοῦτον ἔχειν dictum, ut μέγα πρεσβεύων Inach. fr. 256, 2 i. q. πρεσβείαν s. τιμὴν μεγάλην ἔχων. μέγα θάλλοντές εἰσιν Ph. 419. cf. Heindorf. ad Plat. Prot. p. 527. Ex alio genere est μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε OR 638 *rem nihili adaugebitis* i. q. gravem reddetis. — ‖ Denique incerta lectio videtur Ph. 515. de quo loco v. in μετατίθημι. ☞ *Comparativus.* ‖ *Prima* significatione: Αἴας ὁ μείζων Ph. 409. — ‖ *Altera:* μείζω χάριν OR 764. τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν 1293. τίς ὁ πηδήσας μείζονα δαίμων τῶν μακίστων 1301 an. v. μακρός. — μείζω κολαστήν OC 439. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; 598. καὶ μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις 858. μείζονα φίλον Ant. 182. θέλεις τι μεῖζον, ἢ κατακτεῖναί με; 497. ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἔσται γάμος μείζων φέρεσθαι 638 Dresd. a. μεῖζον, ut correxit Musgr. sed male v. εἰμί. — τί γὰρ γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός; 652. ἀναρχίας μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν 672. εὐκλείας ἄγαλμα μεῖζον 704. μεῖζόν τι λέξεις El. 377. ἥδε μείζων βλάβη 784. μὴ μείζω κακὰ κτησώμεθα 1003. ἥτις οὐδαμὰ προὔφηνεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα Tr. 324 *nihil locuta est.* μεῖζον' ἐκτενῶ λόγον 679 = μηκυνῶ. τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν 1018 m. *magis ingravescit.* μεῖζον κακόν Ai. 268. 486. μείζω χάριν 1371. μεῖζον τῆς νόσου τὸ φάρμακον Ter. fr. 514, 4. χάρμα μεῖζον Tymp. 563, 1. γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἂν Phaedr. 608, 1. — ‖ *Tertia:* ἁ τύχα ἅδ' ἀπὸ μείζονος Ph. 1096 ch. *per deum inflicta.* v. Herm. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι λέξαιμ' ἂν ἢ σοί; OR 772 *reverentia digniori*, *maiori dignitate.* — *Quarta:* δράτω, φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών Ant. 768. — ‖ *Adverbium* μεῖζον nusquam exstat: adverbiascit, ut tamen obiective dici agnoscas: ὅπου δ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει Ph. 456 et alio sensu ἡ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέθηλε κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται Ph. 259. ☞ *Superlativus.* ‖ Prima significatio: μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ El. 758. συὸς μέγιστον χρῆμα Meleagr. fr. 357, 1. — ‖ *Altera:* φίλος μέγιστος Ph. 586. κἀκ' εἰς μέγιστα OR 1180. μέγιστα γάρ OC 485 *res gravissimae.* αὔχημα μέγιστον 710 ch. μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν Ant. 1243. ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων El. 46 non *potentissimus*, sed *potissimus* s. *gravissimus:* μέγιστος ἔργου ἐπιστάτης 76. κακὸν μέγιστον 374. μέγιστα πάντων κακῶν 763. ἃ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα 1096 ch. ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς τοῖσιν μεγίστοις ὄντες 1329. ἔργα χεροῖν μεγίστας ἀρετᾶς Ai. 616 ch. εὐνομίᾳ σέβων μεγίστᾳ 712 ch. φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω 1331. τοὺς δ' αὖ μεγίστους καὶ σοφωτάτους φρενί fr. inc. 964, 1. — ‖ *Tertia:* μεγίστης Παλλάδος OC 107. ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν fr. Iphig. 293. — ‖ *Adverbiascit* cum obiectivae structurae ratione: ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ Ai. 502. χαίρ' ὡς μέγιστα Ph. 462. τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης OR 1202 ch. ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι 1223. ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ OC 700 ch. sic post Brunck. datur ex apogr.: μεγίστᾳ LA c. plerisque. — Aliter dictum est οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, ἀλλ' εἰς μέγιστον OR 521. Vere adverbium igitur ne μέγιστα quidem ap. Soph. est.

Μέδω *dominor.* Homericum μέδων secutus per poeticam anadromen finxisse Soph. verbum videtur plurimis indictum. μέδεις δὲ παγκοίνοις Ἐλευσινίας Δῃοῦς ἐν κόλποις Ant. 1119 ch. de Baccho mystico in litore Eleusinio culto. Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας, ἢ γλαυκᾶς μέδεις [μεδέεις duo codd.] Laoc. fr. 341. Alterum μέδεις Blomf. delet: ego prius deleverim, quod etiam Aristophanes παρῳδικῶς, his verbis usus Ran. 678, non habet. (II p. 66.)

Μεθαρμόζω *immuto*, *corrigo.* εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον El. 31. Suid. i. v. ἐπανόρθωσον interpretatur.

Μεθέπομαι *insequor.* οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε El. 1052.

Μέθη *ebrietas.* ἀνὴρ ὑπερπλησθεὶς μέθης OR 779. De tono generis v. Arc. p. 106, 1.

Μεθίημι. I. *Formae.* ‖ *Activi praesens.* μεθίημι Ph. 818. *fut.* μεθήσων Ph. 935. *aor.* 1. μεθῆκα OC 906, ubi nonnulli codd. ἀφῆκα, itaque LA, sed μεθῆκα fortasse ab S in margine. Ai. 373 m. *aor.* 2. μεθῶ Ph. 816. μεθῇς 1300. μεθείην 1302. μέθες Ph. 816 ter. 1301. OC 838. Ant. 653. El. 448. 647. 1205. Tr. 799. μεθεῖναι Ai. 250 ch. Ph. 772. 1248. μεθεὶς Ph. 973. 975. Ai. 484. μεθεῖσα El. 628. 872. μεθέντι OR 784. μεθέντας OR 131. — ‖ *Medii aoristus:* μεθεῖτο Tr. 197. μέθεσθε OC 1437. μεθέσθαι El. 1277. — II. *Usus. Activi*, quod c. accus., nisi nude dicatur, poni constat, significatio ‖ prima est omittendi, quod quis manibus tenet. Φ. μέθες, μέθες με. Ν. ποῖ μεθῶ; Φ. μέθες ποτέ Ph. 816 v. Herm. καὶ δὴ μεθίημι sc. σέ 818. ἀλλ' ὡς μεθήσων μήποτ' ὧδ' ὁρᾷ 935 *non missurus arcum.* τἀμά μοι μεθεὶς ὅπλα 973. μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοί 975; in quibus exemplis dativus additus est eius significandi gratia, cui missus arcus concedendus erat. μέθες με χεῖρα 1301. οὐκ ἂν μεθείην sc. χεῖρα 1302. μέθες χεροῖν τὴν παῖδα θᾶσσον OC 838. — ‖ Hinc transfertur ad *mittendae possessionis* vel *eius rei*, *in quam nobis potestas est*, notionem. ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός OC 906. ἐφίεμαι ... μηδέ τῳ τέχνῃ κείνοις μεθεῖναι ταῦτα Ph. 772 *arma concedere.* πῶς δίκαιον πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; 1248. ἀλλὰ πτύσας μέθες τὴν παῖδ' ἐν Ἅιδου τήνδε νυμφεύσειν τινί Ant. 653. ὦ δύσμορος, ὃς χερὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας Ai. 372 m. — Alia tralatione a *laxandis*, ut videtur, *frenis* sumpta de *velis dandis* dicitur: θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον ποντοπόρῳ ναῒ μεθεῖναι Ai. 250 ch. Lob. ἑαυτόν subaudiri iubet, quod cum toties absit, durum cum Hermanno non dixerim: exquisitius tamen est rem κατὰ τὸ σημαινόμενον explicare: εἰρεσίαν ναῒ μεθεῖναι ἐν τῷ θοῷ ζυγῷ ἑζόμενον. Item de *mittendo telo:* μή, πρὸς θεῶν, μεθῇς βέλος Ph. 1300. Hinc illud est El. 647 εἰ δ' ἐχθρά (somnia), τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες i. e. *retorque in inimicos.* Et de *mittendis verbis*, quae telis comparari haud infrequens: οἱ δὲ δυσφόρως τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον OR 784. cf. Bergler. ad Ar. Plut. 93. Wyttenbach. ad Plat. Phaed. p. 282. Tandem de *venia danda:* μεθεῖσά μοι λέγειν ἃ χρῄζοιμι El. 628. — ‖ Alia tralatio est, qua qui manibus mittitur *poni et collocari* dicitur: μάλιστα μὲν μέθες ἐνταῦθ' ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν Tr. 799. Wakef. eodem sensu με θές coniiciebat [id quod Dind. recepit, collato v. 1254 ubi ἐς πυράν με θῇς dedit, cum in LA sit μεθεὶσ pr. m., mutatum eadem in μεθῆσ]. Simile est ταῦτα μὲν μέθες El. 448 *depone*, *abiice*, de rebus ad lustrationem et inferias adhibendis. [μέθες τόδ' ἄγγος νῦν 1205 urnam sepulcralem: nisi hoc pertinet ad primam significationem.] — ‖ De rebus ad mentem pertinentibus *omittere* et *negligere.* τάσδε φροντίδας μεθεὶς Ai. 484. τὸ κόσμιον μεθεῖσα El. 872. ἡ Σφὶγξ τὸ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ

προσήγετο OR 131. — De *medio* regula satis nota Dawesii est misc. crit. p. 194 Lips. cum *secundo casu* μεθίεσθαι iubentis colligari, etsi significatione *rem prehensam mittendi* minime discrepat ab activi usu. Sequuntur Valck. ad Phoen. p. 189. ad Hippol. p. 326. Pors. et Schaef. ad Eur. Med. 734 et hic appar. Demosth. t. 5. p. 420 et praeierat schol. Philostr. Heroic. p. 401 Boiss. scribens: μεθίημι καὶ ἀφίημι ἐνεργητικῶς αἰτιατικῇ, παθητικῶς δὲ γενικῇ. Sed *proprie* dictum cum neutro casu exstat: μέθεσθε δ' ἤδη, χαίρετόν τε OC 1437. Nec ad figuratam dictionem deflexum cum casu ponitur Tr. 197 τὸ γὰρ ποθοῦν, ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων, οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν. τὸ ποθοῦν *populus* est *desiderio plenus*, cui additur ἐπεξηγητικῶς, ἕκαστος θέλων ἐκμαθεῖν: μεθεῖτο est *desistat* v. Herm. qui locum sanissimum ab aliorum libidine tutum praestitit. Sed tertio loco El. 1277 c. accus. dictum verbum est: μή μ' ἀποστερήσῃς τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν (ἀδονὰν) μεθέσθαι, quo exemplo ne Dawesii regula proculcaretur Porsonus ad Med. l. c. ἀδονᾶν scripsit et secutus est Erf. Eam rationem recte infregit Herm. ad El. l. c., nec omnibus modo libris accus. defenditur. Aesch. Suppl. 856. Eur. Phoen. 519, sed eo probabilior ratio est, quod activum etiam ap. Herodot. subinde quartum casum habet. Porro interest aliquid, num *rem prehensam omittere* an *abstinere* et *segregare se ab aliqua* significetur, quo dictum sensu bene accusativum tuitus est Herm. (ι in omnibus ab ἵημι ductis, si pauca versuum dactylicorum exempla excipias, producitur.)

Μεθίστημι. Active aor. 1. significat *alio transferre*, unde καί σε δαίμονες νόσου μεταστήσειαν Ph. 463 i. q. *liberent te*, ut μεταστήσουσ' ὕπνου τόνδ' ἡσυχάζοντα Eur. Or. 133 est *excitabunt*. Alter aor. neutralem potestatem *secedendi* habet: μετάσταθ' ἀπόβαθι OC 162 ch. ἐκ τυραννικοῦ κύκλου Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα Ai. 749. Item *mutationis et vicissitudinis:* ὅταν μεταστῇ (ὄλβος) καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε Tynd. fr. 576, 6.

Μέθυ *vinum.* μηδὲ προσφέρειν μέθυ OC 481. — De tono observavit Arc. p. 118, 24.

Μεθύστερον. ‖ *in posterum.* σοὶ οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον Ph. 1133. ‖ *sero.* ὧν ἐγὼ μεθύστερον, ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι Tr. 710.

Μεθύω *ebrius sum.* τὸ μεθύειν πημονῆς λυτήριον fr. inc. 697. Versiculum ab Athen. 2. p. 40 a decurtatum haud facile est restituere, siquidem senarius fuit. (II p. 68, 2.)

Μειλίχιος *mellitus.* κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει OC 159 ch. Memorat Eust. p. 775, 18. Nec contra eius sententiam de melle intelligendum; v. κρατήρ. Alio accentu uti vocabulum ex μείλιχος productum non potuit, etsi ignoro, qui diserte praeceperit.

Μειόνως *parum.* εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν OC 104. schol. ἐλαττόνως ἔχειν τὰ κακά, quod μεῖον aut μείω dici debuit. Imo de dignitate dictum: *nisi vilior vobis videor.* V. Sturz. lex. Xenoph. 3. p. 101.

Μείρομαι *sortior partem.* τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα *τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων Tr. 169 [extrema delevit Wunder.]. ἔφραζε sc. Hercules ipse Deianirae, τοιαῦτα πρὸς θεῶν εἱμαρμένα (= εἱμαρμένην) ἐκτελευτᾶσθαι τῶν Ἡρακλείων πόνων: *talem Herculeorum laborum sortem exituram.*

Μείων *minor.* τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα OC 6 de parca stipe. φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος Ai. 264. οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς 439. μείων βλάβη Alead. fr. 107, 2. — De aetate: χὼ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς OC 374.

Μελαγχαίτης *qui nigro capillitio est.* μελαγχαίτα δ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει κέντρα Tr. 837 ch. Centaurus Nessus significatur, cuius nomen in libris vulgo additum delevit Herm. Idem v. 557 δασύστερνος dictus, et μελαγχαίτην Μίμαντα bene comparavit ex Hesiod. Scut. 186 Wakef. Articulum τοῦ ante μελαγχαίτα nemo desiderabit, qui innumeris locis morem in his epicorum secutos tragicos sciat. De tono non opus dicere.

Μελάγχολος *nigro felle tinctus.* μελαγχόλους ἰούς Tr. 573.

Μέλᾰθρον. Quid proprie μέλαθρον significare dicatur a veteribus grammaticis, notum. *Domicilium* significat, ap. Soph., non *domum* solam. Nam τῶνδ' ἐκ μελάθρων Ph. 147 an. est *ex hoc antro*, ut ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί 1453 an. i. q. φρουρὸν συνὸν ἐμοί sive ut schol. explicat, τὸ φρουρῆσάν με καὶ φύλαξαν, i. e. *a me quondam habitatum.* De *aedibus:* σκῦλα δ' εἰς μέλαθρα σὰ πέμψεις Ph. 1428 adsignificata *sede patria.* Sine adsignificatione: στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων Ant. 117 ch. *imminens tectis* Thebarum. εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν (ἐπόρισεν) ἁμέτερα πρὸς μέλαθρα El. 1268 m. — Media syllaba, ut solent talia, in arsi producitur Ph. 1428; in thesi corripitur melicorum El. 1268. Ant. 117, anapaestorum Ph. 147. 1453. Accentum generis notavit Arc. p. 123, 8.

*Μελαινόρινες v. κελαινόρινες. (II p. 69).

Μελαίνω *nigrum reddo.* μελανθὲν αἷμα Ai. 919 quasi *nigricans*, i. e. in cruorem concretum.

**Μελαμβᾰθής *profundo nigrore.* ἀκτὰς ἀπαιωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς λιποῦσα λίμνης fr. Polyx. 469, 1. Legebatur [in Porphyri verbis] ap. Stob. ecl. phys. I 52. p. 1008 μελαμβαφεῖς, cui illud a Brunckio subrogatum quippe ποιητικώτερον et de inferorum locis solenne, ut Aesch. Prom. 219 ubi v. Brunck. Tamen cum μελαμβαφής ut μελάνδετος, μελαμφαής et similia composita nonnunquam simplicis vocabuli μέλας significationem referat, rectene Brunck. fecerit, ambigo. Valckenario ad Phoen. p. 367 placebat μελαμφαεῖς. Cf. Iacobs. lectt. Stob. p. 5.

*Μελαμβαφής et *μελαμφαής v. μελαμβαθής.

Μελάμφυλλος *frondibus opacus.* γῆ μελάμφυλλος OC 481. Non intelligendam *herbidam*, sed *umbrosam* terram, ostendit Doederl. ex schol. Pind. Pyth. 1, 52 coll. Elmsl.; Ar. Thesm. 1006 comparante.

Μέλας. ‖ Proprie *niger.* ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα Ant. 1093. μέλαιναν ἐξιονθίζω τρίχα Chrys. fr. 653 v. ἐξιονθίζω. ‖ Tralate de *omni colore nigricante;* de *cruore:* ἰὸς αἵματος μέλας Tr. 717. ἔτι γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος Ai. 1412. μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς αἱμορραγὴς φλέψ Ph. 824. μέλας ὄμβρος χαλάζης αἱματοῦς (αἵματός τ') ἐτέγγετο OR 1278. v. αἱματοῦς et αἷμα; de *nocte:* μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη El. 19 = νὺξ μέλαινα ἀστερόεσσα; de *inferis:* μέλας δ' Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται OR 29: deo enim tribuitur, quod eius sedi convenit. — De accentu pracepit Arcad. p. 21, 25. Produci a natura videtur, notavitque

generatim sec. Herodianum Arc. p. 193, 8. Gr. Herm. p. 433; diserte Choerob. Bekk. p. 1182 inf. Dorice haec et Aeolice corripiuntur, nec epici ea licentia immunes, v. Muetzell. de em. theog. Hes. p. 484. Ap. Soph. vero μέλας locis mensura ambiguis legitur.

Μέλεος *miser.* Certe quo *inanem* et *vanum*, μάταιον valeat, locus ap. Soph. non est, nisi ille OR 479 ch. μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων, si forte *vana fuga* et *inutile fugiendorum vaticiniorum studium* designatur. Quanquam altera non minus congruit significatio, et Schol. κατὰ ἀθλίαν πορείαν μονάζων. — ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν OC 241 m. κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν κλάον Ant. 977 ch. ὦ μέλεος 1319 m. ᾤμοι μέλεος 1341 m. (Herm. ἰὼ με.). ᾤμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος Tr. 972 m. ὦ μελέα ψυχά Ph. 714 ch. τοῦ ποτε τεύξομαι σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος; 1091 m. Libri post μέλεος signo interrogandi distinguunt. τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν 1126 m. ἐπὶ μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε Tr. 981 m. οἵαν ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠνύσω 996 an. τὸν μέλεον φθίσας 1042 m. — Uno loco etsi *miserum* interpretere, inest tamen *indignationis* et *convicii* significatio: ἄφιλα παρ' ἀφίλοις ἔπεσε μελέοις Ἀτρείδαις Ai. 621 ch. — Incerta scriptura est Synd. fr. 146, 3, ubi vulgo ap. Stob. 26, 1 μελέων ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν legitur; quod si verum est, *homines* significet necesse. Brunck. μελέου scripsit. — A trimetris vocabulum abest: in anapestis iisque plane lyrici coloris semel legitur Tr. 981. Accentus secundum praeceptum regitur Arc. p. 38, 16. (II p. 70, 8.)

Μελετάω plane ut ἀσκεῖν de faciendo dictum: ὦ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν OC 171 an.; *parendum eorum voluntati.*

Μελέτη *cura.* οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτῃ (πονεῖ) Ph. 196 an. Tonum notavit Arc. p. 114, 3.

Μελέτωρ *qui curam gerit.* ἐφάνη μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει El. 846 m. Ultorem dicit Alcmaeonem, qui matrem Eriphylam occidit: quare Suid. v. μελέτωρ Sophocleo loco usus explicat ὁ ἐπιμελούμενος, ὁ τιμωρούμενος τῷ πατρί.

Μέλημα *cura (res, quae curae est).* πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, τὸ σὸν φρουρεῖν ὄμμα Ph. 150 ch. Libri contra metrum strophici versus μέλον πάλαι μέλημά μοι. Brck. et Dind. sec. Tricl. omisere τὸ σόν, ut interpretis verba, nam ἐμόν requiri potius. Sed τὸ σὸν φρουρεῖν ὄμμα, recte scholiastae explicatum, *nutus tuos observare* significat. Gernhard. ἄναξ delevit, Erf. μέλον πάλαι μέλημ' ἄναξ scripsit: sed unice vera Hermanni ratio, μέλον omittentis, quod adscriptum ad explicandum μέλημα in verba poetae irrepsit. Verba πάλαι μέλημά σοι epexegesin infinitivi continent, sic resolvendam: ὅπερ πάλαι μέλημα ἦν μοι. Eo ducunt scholiastae illa: πρᾶγμα ἐκ πολλοῦ μοι μεμεληκός.

Μελία *fraxinus.* καρύαι μελίαι τε fr. inc. 892.

Μελίνη *panicum.* Harpocrat. μελίνη: ὀσπρίου ἐστὶ σπέρμα. καὶ ἀρσενικῶς λέγουσι, θηλυκῶς δὲ Σοφ. Τριπτολ. (fr. 534)· Κνήμη μελίνης. Quae habent Phot. p. 255, 24 μελίνη: s. ὄσπριόν ἐστιν, ὅπερ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται. Σοφ. μὲν γὰρ καὶ Ἡρόδοτος καὶ Ξενοφῶν θηλυκῶς εἶπον μελίνη cll. p. 256, 5 et Suid. v. μελίνη spectant illud Triptolemi. Quae verba si, ut videtur, senarii partem faciebant, media vocabuli syllaba producitur. Accentus regulam adiectivorum materiam significantium sequitur. [Pro κνήμη volebat Nauck. κνήκου v. supra.]

Μέλισσα *apis.* ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον Polyid. fr. 464, 5. *mel.* ὕδατος, μελίσσης OC 482 de melle libando Furiis [de quo μελικράτῳ parando, cf. Aristot. Metaph. p. 807]. Schol. ἀπὸ γὰρ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον: qui idem γλώσσῃς μελίσσῃ τῷ κατερρυηκότι Ach. Am. fr. 167 μέλισσα pro μέλι dictum illustraturus affert. Quem usum exposuerunt Herm. in Wolfii analectis lit. vol. 2 p. 1 p. 67 et Lob. ad Phryn. p. 187. (II p. 71.)

[*] Μελλόγαμος *sponsus.* ἀχνύμενος τῆς μελλογάμου νύμφης ταλίδος μόρον Ἀντιγόνης Ant. 628 libri omnes habent, in quibus verbis etsi νύμφη aperte interpretando ταλίδος appositum est, tamen Tricl. [quem sequitur Dind.] τῆς μελλογάμου reiecit, quamvis agnitum a Polluce 3, 45 et Eust. p. 669, 26: nam quod hic μελλόνυμφος ταλίς ex Soph. memorat, certissimo indicio est, memoria deceptum hominem μελλόγαμος fuisse dicturum; accedit etiam Suidae auctoritas, apud quem μελογάμου scriptum v. τᾶλις. In cod. Leid. Suidae tota haec particula omissa est.

Μελλόνυμφος *sponsus.* τέλειαν ψῆφον, τῆς μελλονύμφου Ant. 633 *decretum de morte sponsae.* Inde *puellarem* s. *nubilem* significat: ὁ μελλόνυμφος, ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά Tr. 206 ch. ἁ μελλόνυμφος Musgr. malebat: masculinum genus universe dicto convenit: *quisquis nubilis est.* v. Herm. [Dind. coniungit δόμος ὁ μελλόνυμφος ut sit *filiae, sorores nubiles.*]

Μελλόποσις. μελλόποσιν τὸν ἄνδρα ὠνόμασε Σοφ. (fr. inc. 910) Pollux 3, 45. Non *virum* puto universe, sed *nuptias celebraturum.*

Μέλλω. De forma verbi, quod non flectitur ap. Soph., nisi imperfecto tenus, non est quod dicatur. Nam etiam impf. auctum nulla fide est, et versui nocet OR 967. 1385. Ai. 443. 1287. Significationum prima est || *in eo est, ut quid facias, sed nondum esse adgressum.* Adsignificatur *certa faciendi voluntas et consilium.* Primus illustravit Hemsterh. ad Luc. dial. mort. v. 2 p. 546 Bip. — Εὐρύτου πόλιν ἐπιστρατεύειν αὐτὸν ἢ μέλλειν ἔτι Tr. 75. μέλλοντι δ' αὐτῷ τεύχειν σφαγὰς κῆρυξ ἵκετο 756. μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν El. 305. Non est *cunctor*: hoc prohibet additum δρᾶν τι, sed *polliceri proximo quoque tempore facturum.* Plane ita εἴ μοι τὰ σὰ μέλλοι τις οἴσειν δῶρ' ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς 369. *si nunc ipsum esset praesentia oblaturus,* et μέλλουσι γάρ σε ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μή ποθ' ἡλίου φέγγος προσόψει 379 *tantum non sunt in eo, ut mittant.* γύναι, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω; OR 678 ch. Erat enim abitura intus Iocasta. τελεῖν δ' ὅσ' ἂν μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεὶ OC 1635 quae apud *te constitutum est facere.* δράσω καὶ τάδε καὶ πάνθ' ὁπόσ' ἂν μέλλω πράσσειν πρόσφορα 1774 an. ἄγομαι δὴ κοὐκέτι μέλλω Ant. 939 an. quo exemplo via patefit ad tralatam *cunctandi* vim. Huc refer participia: ὁ μέλλων βίος OC 1691 m. ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον Ant. 361 ch. τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρίν 611 ch. μέλλοντα ταῦτα 1334. τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ Tr. 1270 an. οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων Ai. 1420 an. τῶν μελλόντων ταμίας Ter. fr. 515, 3. εἰδὼς τὸ μέλλον εἰ κέρδος φέρει fr. inc. 725, 2. — || *certum et constitutum esse* secundum vim fati vel naturae necessitatem. V. Nitzsch. ad Hom. Od. I 232. ὥς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὦ τάλας, λείψειν οὐδέποτε Ph. 1083 m. ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν κτανεῖν

[κτενεῖν Dind. ex apogr.] ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; OR 967 *quas si quis sequatur, fato certum erat, patrem a me iri interfectum.* ἔμελλες, τάλας, ἔμελλες χρόνῳ ἄρ' ὧδ' ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν Ai. 925 ch. ὡς χρόνῳ ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσαι [ἀποφθιεῖν vel ἀποφθίσειν]; 1027. ὧν ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν, ἢ ... βίοτον εὐαίων' ἔχειν Tr. 79 de vaticiniis enim agitur haec portendentibus. Sic etiam *participium* dicitur: *τί γὰρ θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι; El. 1486. [secl. Dind.] *cui mors certa proponitur.* ἔστω τὸ μέλλον Ph. 1254. Ergo non in *imperfecto* solo ea futurae necessitatis significandae inest vis. — || Hinc detortum illud verbum est, ut *de rebus quas necessario fieri oporteat vel consentaneum sit*, usurpetur v. Nitzsch. l. c. ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ γλώσσῃ θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς μηδὲν δίκαιον μέλλει ποιεῖν Ph. 409 *non potest quin faciat.* ἔμελλε (sc. οὕτω γενέσθαι) 446 (nostrum *natürlich:* quid quis aliud exspectet?) ὅπου ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν 483. τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾶν; OR 1385 *potuissem facere, ut adspicerem?* ἤδη. τί δ' οὐκ ἔμελλον; Ant. 448. τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον ἐν θεοῖσι τὴν δίκην δώσειν 458 *non potui a me impetrare, ut divinam incurrerem vindictam*: quod interrogationi inclusum sic haberet: πῶς οὐκ ἂν ἔμελλον δώσειν; Male explicat Brck. — εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί, οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος Ai. 443 *si id ei munus impositum fuisset.* οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθείς, ἀλλ' ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν 1287. quem *conveniebat exsilire et futurum erat ut faceret.* οὐκ ἔμελλε· τῶνδέ μοι δώσειν δίκην; El. 538 *nonne debuit?* — || Cunctandi significatio quomodo a prima deflectatur, optime ostendit Herm. cens. Med. Elmsleii Opusc. t. 3 p. 242. κἀμέ τοι ταὐτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα κοὐ μέλλοντ' ἔτι Ph. 1254. Minus fortis oratio erit, si ad primam significationem referes. μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν 1449 an. μακρὰ μέλλετον· ἀλλὰ τάχυνε OC 219 ch. Libri μακρὰ μέλλετ', ἀλλὰ ταχύνατε. Tricl. γε inculcavit. μέλλετον Hermanni emendatio est, τάχυνε Elmsleii, qui minus apte μέλλομεν coniecit. ἔρδουσιν ἢ μέλλουσι; 1074 ch. τί μέλλομεν χωρεῖν; 1627. τί δῆτα μέλλεις; Ant. 499. τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; Ai. 540 *quid non venit?* τοῦ κασιγνήτου τί φῄς, ἥξοντος ἢ μέλλοντος; El. 318 quod participium plane ita dictum, ut verbum finitum OC 1074. ὡς τὸ μὲν μέλλειν κακὸν ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστί El. 1337. τί μέλλετ' Ἀρτακῆς τε καὶ Περκώσιοι; inc. 776. De hac significatione cf. etiam Valck. diatr. p. 238. — || Opponuntur ὄντα et μέλλοντα κακά El. 1498. δρᾶν et μέλλειν Ph. 1256. ἔρδειν OC 1074: quae supra posuimus: δρώμενα autem τοῖς μέλλουσιν: ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι Ph. 567. — || Μέλλειν c. infinit. poni solenne, nec nisi *cunctandi* significatione abest: alias si abesse videtur, cogitando assumendus est: velut τελεῖν ὅσ' ἂν μέλλῃς OC 1635. ἤδη· τί δ' οὐκ ἔμελλον; Ant. 448. ἄγομαι δὴ κοὐκέτι μέλλω 939. ἔμελλε Ph. 446 sc. εἶναι. Sed *aoristi* infinitivum adiungi vetant grammatici, quod genus hic illic vel optimis usitatum scriptoribus unice illustravit Lob. ad Phryn. p. 745. Elmsl. ad Med. 1209 infinitivos *futuri* et *aoristi* a significanda *cunctatione* excludit, quod cur in futura recte cadat, ostendit Herm. l. c. p. 242; de aoristo idem iure negavit, exemplis usus ab Elmsleio violentissime et contra omnes libros correctis. — De loco Tr. 951 v. μέλω. (II p. 73, 22.)

Μέλος *cantus.* De *fidibus:* ᾤχωκε κροτητὰ πηκτίδων μέλη Tham. fr. 226, 1. Tralatum ad lugubrem querelam: βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος Ai. 976. Huc fortasse referendum etiam μέλη βοῶν ἄναυλα [sic. corr. Bergk.: ἄναυδα codd.] καὶ ῥακτήρια Phil. Tr. fr. 631. ap. Hesych. explicantem ἀντὶ τοῦ ψοφώδη καὶ θορυβώδη. *Flebiles* enim Philoctetae, morbo suo, cum Troiam veniret, adhuc laborantis *voces* spectari videntur. [Incerta est lectio fr. Tham. 228, b, 1 πρόποδα μέλεα· τὰ δ' ὅσα κλύομεν ap. schol. Hephaest.: nam πρόσωδα μέλεα τάδε σε κλαίομαι est ap. Gr. Ambros. (Keil. anal. gramm. p. 8, 10) πρόσοδα μέλεα = προσόδια coni. Nck.]

Μέλω et μέλομαι *cordi curaeque sum.* || *Activa forma* impersonalem usum habere solet, re, cui consultum velis, *nominat.* tum maxime *gen.* casu inclusa; qui curat, dativo efferri solet, qui casus haud raro subauditur ex coniunctis. Infinitivus rei pro nominativo est. θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει Ph. 1036. ἔξοιδα δ', ὡς μέλει γε 1037. καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει 1121 ch. ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει OR 377. οὔ μοι μέλει 443. ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον πέμψαι El. 459. ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα OC 1433. μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν Ant. 1335. Τεύκρῳ σημήνατε μέλειν μὲν ἡμῶν Ai. 689. νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι 701 ch. τοὐδέ σοι μέλειν ἐφίεθ' ἀνὴρ κεῖνος, ὥσπερ οὖν μέλει 991 sq. δεινόν σε.... κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν El. 342, qui locus vel σοί subaudiendo explicabitur, vel, ut Herm. fecit comparatis exemplis Aesch. Ag. 378. Eur. Herc. fur. 772, ex personali, non impersonali usu verbi, Sophocli ceteroqui solitario. ὡς μάλιστά σοι μέλειν οἶμαι El. 1446. — Adsignificatur *muneris et officii impositi* notio; κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει, παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει Ant. 873 ch. — || *Forma medii* s. *deponentialis* et personalem et impersonalem usum habet. *Ille* reperitur: αἲν ἐμοὶ μέλεσθαι OR 1466, infinitivo pro imperandi modo posito. τὰ λοιπά μου μέλου δικαίως OC 1138. τάφου μεληθεὶς τῷδε Ai. 1184. quanquam rectius fortasse τῷδε ab ἀρήγετε suspendatur. [Dind. dedit μεληθῶ, quod placuit Schaefero quoque et est ap. EM v. εἴ τε: sed in cod. Voss. est μεληθείς.] *Hic:* σοὶ δ' ἤδη τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος El. 74. τἀνθάδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί 1436. — In Tr. 951 ch. libri omnes: τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις, τάδε δὲ μέλλομεν ἐπ' ἐλπίσιν· κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν. Illud est Deianirae interitus, hoc adventus Herculis aegri. De postremis recte schol.: ἴσον δέ ἐστι τὸ ἔχειν κακὰ καὶ τὸ προσδοκᾶν. Nec profecto ad μέλλειν aliud quid subaudiri potest quam ἔχειν: κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν ἔχειν. In prioribus non metri causa sed sensus Hermanni emendationem verissimam puto τάδε δὲ μελόμεν' ἐπ' ἐλπίσιν, h. e. προσδοκώμενα. Nam si μέλλομεν retinetur, fieri non poterit, quin subaudiatur, ut τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν, ita τάδε δὲ μέλλομεν ὁρᾶν, quod cum ἐπ' ἐλπίσιν inepte colligatur. Erfurdtii correctio μένομεν [quam recep. Dind.] minus probabilis est. De loco Ph. 150 dictum v. μέλημα.

Μεμπτός. || *reprehensus.* οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὢν ἐρεῖς ἐμοί OC 1036. || εἴ τι τὠμῷ τ' ἀνδρὶ τῇ νόσῳ ληφθέντι μεμπτός εἰμι Tr. 446 sensu aperte transitivo: *si reprehenderim* s. *succenseam.* De quo genere qui Hemsterhus. ad Luc. halcyon. t. 1. p. 179. Ruhnk. ad Xen. Mem. 2, 6, 21. Pors. ad

Hec. 1125. Reisig. ad OC 1027. Abresch. ad Aesch. Suppl. 354. Wyttenb. ad Plut. I p. 237, Mehlhorn. ad Anacr. p. 39; iniuria verbi, unde ducitur, μέμπτος, potestati deponentiali aliquid tribuit; minus recte etiam cum μεμπτός, quod sit deponentiale, ὕποπτος componit, fortasse quia ὄψομαι dicitur.

Μέμφομαι *vitupero*, *incuso*. ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμὴν OR 337. οὔποτ᾽ ἔγωγε μεμφομένων ἂν καταφαίην 506 ch. *probem*. v. κατάφημι. — οὐκ ἔστ᾽ ὁποῖον... ἀνθρώπου βίον οὔτ᾽ αἰνέσαιμ᾽ ἂν οὔτε μεμψαίμην Ant. 1157. κοὐ μέμψει χρόνῳ γυναικὶ τῇδε fr. 470 *non habebis cur succenseas*. Hoc loco cur longam de mediis futuris et aoristis modo passive modo active dictis egressionem fecerit Apitz. p. 199, non perspicio. Quidnam enim cogitari potest, cur μέμψει sit μεμφθήσει? καί με μή ποθ᾽ ὕστερον παθοῦσα μέμψῃ El. 384. οὐ μέμφομαί σε fr. inc. 734.

Μέμψις *vituperatio*. κοὐκ ἔσθ᾽ ὅτου ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ Ph. 1309. φυλάσσεται φίλων τε μέμψιν κεἰς θεοὺς ἁμαρτάνειν Oenom. fr. 419, 3.

Μέν. De particularum μέν et δέ vi principali exposuimus in v. δέ. — || Pervulgatus igitur is usus est, ut prius membrum μέν, alterum δέ contineat, cuius exempla in v. δέ adhibuimus. Pauca hic ponenda exempla sunt, quibus τοῦτο μέν sequitur δέ. τοῦτο μέν, πόλις βίᾳ μ᾽ ἤλαυνε ... οἱ δ᾽ ἐπωφελεῖν ... δυνάμενοι, τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν OC 440. τοῦτο μέν, νιφοστιβεῖς χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει. ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος Ai. 670. Deinde μέν ... δέ aliquando magis ad sensum quam ad verba accommodantur. ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων, ὥστ᾽ εἰ φρονῶν ἔπρασσον, οὐδ᾽ ἂν ὧδ᾽ ἐγιγνόμην κακός; νῦν δ᾽ οὐδὲν εἰδὼς ἱκόμην, ἵν᾽ ἱκόμην OC 271. Oratio ita coepta est, quasi secuturum esset δρῶν δὲ οὐκ ᾔδη οὓς δρῴην. — || Quod tetigit Dorvill. ad Char. p. 399, Bernhardy ad Dion. Per. p. 721 et accuratius Schneider. ad Plat. Rpbl. p. 479 a μὲν ... δέ sese per anacoluthon quoddam excipere, in Sophoclem non cadit. — || Sed *cum aliis particulis* inprimis adversativis *copulatur*, continuandi sermonis causa: μὲν... ἀλλά. τοῦτο μέν, οὐδ᾽ ἢν θέλῃ, δράσει ποτ᾽. ἀλλὰ καί σε δεῖ στείχειν ἅμ᾽ αὐτοῖς Ph. 981. τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ γ᾽, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει Tr. 328. τούτων μὲν τύμβῳ προσάψῃς μηδέν .... ἀλλ᾽ ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον νιν El. 431—435. ἐρεῖς μὲν.... ἀλλ᾽ ἤν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος θ᾽ ὕπερ λέξαιμ᾽ ἂν 552—555. In his ἀλλά adverbiascit, *at contra* significans. —.— μὲν ... ἀλλ᾽ ὅμως fortius enuntiat sententiae partem secundam. σμικρὰ μὲν τάδ᾽, ἀλλ᾽ ὅμως ἄχω, δὸς αὐτῷ El. 450. λέγεις μὲν εἰκότ᾽, ἀλλ᾽ ὅμως σε βούλομαι ἐκπλεῖν Ph. 1373. εὐτυχῶς μὲν (ἀπῳκεῖτο Κόρινθος ἐμοῦ), ἀλλ᾽ ὅμως τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ᾽ ἥδιστον βλέπειν OR 998.—. — μὲν ... ἀτάρ eadem fere significant. οἶμαι μὲν οὐδέν᾽ ἄλλον... ἀτὰρ ἥδ᾽ ἂν τάδε οὐχ ἥκιστ᾽ ἂν Ἰοκάστη λέγοι OR 1051. πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά; Tr. 54. ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ᾽ ἐντελεῖς ἔχων βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ᾽ ὁμοῦ ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα 760. —.— μὲν ... αὖθις δέ suam vim tenent, αὖθις, ut *rursus*, rem secundo loco factam pronuntiat. κωκύσασα μὲν Μεγαρέως κλεινὸν λάχος, αὖθις δὲ τοῦδε Ant. 1302: ut *in partitione*: τοῦτο μέν, τὰ Λαΐου σέβοντας εἰδὼς ... κράτη· τοῦτ᾽ αὖθις Ant. 165. —.— μὲν... γε μέντοι. τύχη θαυμάσαι μὲν ἀξία, σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία OR 777. —.— μὲν... δ᾽ ὅμως, casu factum, quod duabus sententiis dispertita non extant: locum, quo apodosin orditur δέ, in ea voce tractanda memoravimus.—.— μὲν ... εἶτα partitur cum continuanda sententia: τοῦτο μέν, παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν· εἶτα Τροίαν ἑλόντα κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν Ph. 1345. πρῶτα μὲν.... κεκλημάτωται χλωρὸν οἰνάνθης δέμας·.... εἶτ᾽ ἦμαρ αὔξει Thyest. fr. 239, 3. Porro ἔπειτα sequitur tertio membro: ἢ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνειμι ... ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ᾽ ἄγειν El. 261—266. —.— μὲν ... ἔπειτα eadem vice fungitur: τοὺς μὲν ἄλλους πάντας δρόμους ὠρθοῦτο ... ἔπειτα λύων ἡνίαν ... λανθάνει El. 741—744. μάλιστα μὲν τόνδ᾽ ὅρκον, αἰδεσθείς... ἔπειτα τούσδε OR 647. ὧν μάλιστα μὲν τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω· ἔπειτα κἀπὸ μαντέων ταύτῃ κλύω OC 1298—1300. φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον.... ἔπειθ᾽ ὅμως ἂν ἡ χάρις ... διπλῆ φανῇ Tr. 616—619. τὸν μὲν γὰρ ἦστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον· ἔπειτ᾽ ἐμοὶ ἐπηπείλησε .... Ai. 311 sq. — Bis insequitur ἔπειτα: πρῶτον μὲν ὄψει ἀνθοῦντα στάχυν, ἔπειτα φοινίξαντα μόρον, ἔπειτα γῆρας λαμβάνεις Polyid. fr. 462 b, 1—3. —.— μὲν ... ἔπειτα δέ fortius est quam μὲν... δέ, nec dialecticam solum sed et in rebus sitam ipsis consecutionem significat. βλέποντα νῦν μὲν ὀρθ᾽, ἔπειτα δὲ σκότον OR 419. ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος ... ἐστιν ἑστία. ἔπειτα δ᾽ ἱκέτης ... δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει OC 632—634. ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν γυναῖχ᾽ ὅτι ἔφυμεν, ... ἔπειτα δὲ καὶ ταῦτ᾽ ἀκούειν Ant. 61. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ᾽, ἔπειτα δὲ... πορθῆσαι Ph. 919. Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ᾽, ἔπειτα δὲ ὁ Λαρτίου παῖς 1285. πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἔστασαν δίφροι· ἔπειτα δ᾽ Αἰνιᾶνος.... πῶλοι φέρουσι El. 723. πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ... οἴσει, ἔπειτα δὲ .... ἐλευθέρα καλεῖ 968—970. —.— μὲν ... ἔπειτα μέντοι, *cum*... *tum sane*. μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ· ἔπειτα μέντοι χὼ λόγος καλὸς προσῆν Ph. 350—352. —.— μὲν ... καί. ἀεὶ μὲν δέδορκά σε πεῖράν τιν᾽ ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον· καὶ νῦν ... ὁρῶ Ai. 1—3. ἔχρισα μὲν ... κἄθηκα Tr. 689—691. —.— μὲν .... ὅμως δέ ut δ᾽ ὅμως fortius quam δέ opponit alterum alteri. δυσχέρεια μὲν πολλή ... ὅμως δὲ τλῆθι Ph. 473—475. ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως ὅμως δὲ μείνατε 1074 sq. κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως δ᾽ ἔκνιζέ μ᾽ αἰεί OR 785. τὰ μὲν ἄλγιστ᾽ ἄπεστιν .... ὅμως δὲ ... πεύσει 1237—1239. δεινὸν μὲν.... ὅμως δ᾽ ἔραμαι πυθέσθαι OC 509 sq. θαρσεῖν μὲν οὐκ ἔγωγε ἐπαινῶ· .... ὅμως δέ 664—666. οἶμαι μὲν οὖν .... ὅμως δ᾽ ἀδελφή, ... ὑπούργησον El. 459—461. —.— μὲν .... τέ: de qua forma bene advertit Erf. ap. Herm. ad Tr. 1234. (cf. Matth. ad Eur. OR. 24. — Pflugk. ad Eur. Androm. 466 recte observat, rara esse exempla eiusmodi, quae δέ pro τε subrogari omnino non patiantur. Sed ne ipse quidem ille Andromachae locus non patitur, in quo erravit editor), ubi ἤ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνῃ μεταίτιος, σοί τ᾽ αὖθις ..., Schaeferi conatum refutans, qui σοὶ δ᾽ αὖθις coniecturus erat mel. crit. p. 23. Sed quem conferri iubet Antigonae locum v. 165 alienus est. Verum recte contuleris σώσας μὲν ἐχθρῶν χθόνα, λαβών τε μοναρχίαν εὔθυνε Ant. 1162. sq. πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατά τε δρία πάντα καθαίρων Tr. 1011 m. ἀλλ᾽ ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὅ τ᾽ Ἀπόλλων ξυνετοὶ OR 498 ch. πάρεστι μὲν Τεῦκρος... ἐγώ τε Ph. 1056 sq., ubi cum Teucer et Ulixes una de causa coniunctim memorentur, δέ falso poneretur. ὁρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας στυγνόν τε [δὲ Dind. c. Turneb.]

φῶτα 1136 m. *saepius iterato* τε πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς, ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς Πάριν μὲν ... νοσφιεῖς βίου, πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ πέμψεις 1424—1429. —.— τοῦτο μὲν ... τοῦτ' ἄλλο semel: τοῦτο μέν, Πυθώδ' ἰὼν πεύθου τὰ χρησθέντα, εἰ... τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς ψήφῳ OR 603—606.

‖ Saepe μέν orationem inchoat, inprimis post pronomina, nec sequitur δέ. Neque continuo in his violatus sermonis per anacoluthon nexus quaerendus: μέν enim centies esse connectendae cum prioribus sententiae Graeci voluerunt, ne sola per se poneretur, quare minime necesse δέ sequi continuo. Et sic *nude poni* μέν ut Homero perfamiliare, et prope abest a cognatae voculae μήν significatione, *antiquissimam fortasse particulae fuisse rationem* recte videtur observare Bernhardy in Synt. p. 487 not. De hac re multi confuse notarunt: Reitz. ad Lucian. t. 3 p. 453 Hoogeveen. doctr. partic. Gr. p. 453. Locell. ad Xenoph. Eph. p. 226. Elmsl. ad Eur. Bacch. 311. Med. 1098: explicatius Herm. ad Vig. p. 701, ad OC 44, in cens. Med. Elmsl. l. c. Opusc. t. 3 p. 233. Matthiae ad Eur. Ion. 522. Seidl. ad Eur IT 701. Et cum *interrogationi* inseratur μέν optime Matthiae observat significari dubitationem eius qui loquitur, verumne sit, quod dicat, necne. Sed sic Sophocli dictum non est. Nam in ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ λέγειν; Ph. 11 ταῦτα μέν proxime colligata sunt. Exempla μέν nude positi haec sunt: ἀκτὴ μὲν ἥδε... Λήμνου Ph. 1—6. Pluribus dein interpositis oratio coepta deseritur οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον 159 an. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν 995. ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ἦν 1218. καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας 1418. ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός OR 18. ἀλλ' εἰκάσαι μέν, ἡδύς 82. χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται 1251. σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος 1321 m. μάλιστα μὲν χεροῖν ψαῦσαί μ' ἔασον 1466. χρόνου μὲν οὕνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε OC 22. ἀλλ' ἵλεῳ μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο 44. ἔγνωκα μὲν νῦν ὡς πτερὸν ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος 96. πρῶτον μὲν χοὰς ἐνέγκου 469. Chori sermonem duobus versibus post resumit Oed. pergens ὅταν δὲ χεῦμα τοῦτ' ἀκήρατον λάβω; 471. ἄνων μὲν .... τούτων ἐθέλητον οὐδέν 522 [aliter reficto loco inseruit δέ Dind. v. ἄνω et αὐθαίρετος]. σοῦ μὲν οὔ 836 ch. δοκῶ μὲν... τίνοιτ' ἂν 995. τῷ σκόπῳ μὲν οὐκ ἐρεῖς, ὡς ψευδόμαντις 1096. ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὔ τί πω ὡς αὐτίκα 1370. ἔστιν μὲν εἰκάσαι 1677 m. ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο Ant. 255. ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει 366 ch. ἐγὼ μὲν οὐδὲν 498. ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', κεἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ 551. ἦ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι; 634 *tibi certe*. ἡμῖν μὲν... λέγειν φρονούντως δοκεῖς 681. σώσας μὲν τήνδε χθόνα 1162. Nec ἐρῶ μέν, pro quo ἐρῶμεν edidit, mendose scriptum esse credam Hermanno v. 1336 [ubi ἐρῶ nudo in LA 'γώ addidit Dind.]. ἥτις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν ὄκνον (ὄτλον) ἄλγιστον ἔσχον Tr. 6. χεροῖν μὲν ὡς ἄψυχ' ἔχων βέλη τῶν ὧν τέκνων λείποιτο 265. πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ Ἰόλη 'καλεῖτο 380. δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προστεταχὼς φάσματι 836 ch. τόδε μὲν οὔ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι ἄχθος γυναικῶν El. 1240 m. τάν δόμοισι μὲν καλῶς 1424. τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι Cedal fr. 307, 1. τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν Scyr. 501, 5. In fr. Chrys. 653 pro μίαν μέν μέλαιναν scribendum significavimus v. ἐξιονθίζω.

‖ *Cum aliis particulis in eadem colligatur sententia.* μὲν γάρ *etenim quidem* [cf. Buttm. ad Dem. Mid. p. 46. Hartung. gr. Part. 2, 414]. σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει Ph. 223. τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται OR 62. νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω 590. σὺ μὲν γὰρ οὐδ'... ἐπφανεῖ κακή 1062. πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις OC 367. ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἷρπε 1587. σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν Ant. 555. παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναῖκας 963 ch. πρὸς μὲν γὰρ φύσιν, πάντων ἄπειρος τῶνδε Tr. 308. ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἀγνοία μ' ἔχει 350. ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ El. 171 m. νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν 1129. —.— μὲν γοῦν v. in v. νῦν B. —.— μὲν δή inprimis ἀλλὰ praegresso [Klotz. ad Dev. 2, 661 sq. Hartung. gr. Part. 1, 262 sqq.] μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ Ph. 350. τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις 1308. εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος, οὐ μενεῖ OR 294. ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος ὀργῇ βιασθὲν 523. ἐκ μὲν δὴ πολέμων τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν Ant. 150 ch. τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ ὤρθωσαν 162. ἀλλ' οἶσθα μὲν δή... Tr. 627. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν λέγεις 1128. ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων El. 103 an. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν 913. *Iam quidem* et *sane quidem* plerisque locis commode interpreteris. —.— μὲν δῆτα eadem significatione dicitur. ἀλγοῦσα μὲν δῆτ' εἰ δὴ [κεἰ Dind.] γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ Ant. 551 sc. ἀνιῶ. —.— μὲν οὖν in responsis *imo* significat: v. Pflugk. ad Hecub. 1261. Matth. Gr. gr. § 1273. Herm. ad Vig. p. 845. [Klotz. ad Dev. 2, 662 sqq. Krueg. Gr. Gr. § 69, 35 A. 3.] Ita *corriguntur*, quae alter ante nos dixerit. *In tenore orationis* μὲν οὖν significat, *ut nunc est* s. *ut tunc erat*: et sic dicuntur haec: κεῖνος μὲν οὖν ἔκειτο Ph. 359. νὼ μὲν οὖν ὁρμώμεθον 1079. ἐγὼ μὲν οὖν σύμμαχος πέλω OR 244. δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας 483 ch. ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων ξυνετοί 499 ch. ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν τύραννος εἶναι 587. εἰ μὲν οὖν ἔτι λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν 843. θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε ἐπαινῶ OC 664. εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν 932. ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς ξύγγνοιαν ἴσχειν Ant. 65. ἀλλ' εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά, παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες 925. τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ Tr. 1270 an. In Ai. 1036 contra Hermanni sententiam non dubito praeferre quod in LA c. multis est et ap. Suid. v. μηχανορράφος: ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς. οὖν in cod. Ven. abest, alii habent ἂν id quod rescripsit Herm. — At v. 1211 particula recte eiecta est sec. vett. libros, quam Tricl. corrigendo sec. numeri legem versui inculcarat: nec minus recte strophicus versus ab Hermanno emendatus est. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτε... ὑπεικάθοιμι El. 359. οἶμαι μὲν οὖν 459. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις δύσθυμος 549. καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὰ ψευδῆ λέγειν Creus. fr. 323, 1. — *In responsis* legitur: μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονήν θάνῃς El. 1503. ἄνδρας μὲν οὖν Ἕλλησι πᾶσιν ἐνδίκους Ai. 1363. — καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα (ὁρῶ) OC 31 quae Antigona dicit ad Oedipum percontantem ἦ δεῦρο προστείχοντα κἀξορμώμενον; — μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας OR 705, quibus respondetur Iocastae quaerenti αὐτὸς ξυνειδὼς ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα; — πρὸς τοὺς μὲν οὖν σὲ τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν παύσοντας ἄλγους Ph. 1378. —.— μὲν οὖν δή in tenore orationis idem est quod μὲν

οὖν, sed paulo fortius. πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ', ἐκλαυσάμην Tr. 153: ubi δή proxime accedit ad tempus significandum, ἤδη. —.— μέντοι. Quod enim nunc μέν τοι ut καί τοι scribi coeptum est sec. Anglos quosdam, eius rei causam non dispicio, maxime autem improbo, cum ternae quaternaeve particulae pleraeque suae tono carentes sese consequuntur, ut γέ μέν τοί σε. *Asseverandi* est potissimum: v. Fritzsch. quaestt. Lucian. p. 28 C. F. Herm. ad Luc. de hist. conscr. p. 348: et *respondendi* v. Stallb. ad Phaed. p. 51. [Herm. ad Vig. p. 842. Hartung Gr. Part. 2, 393 sqq. Klotz. ad Dev. 2, 663 sqq.] Vertas *certe quidem*. πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης Ph. 93. ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προσῆν 352. ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι 524. νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν 1052. αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν OR 442. σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία (τύχῃ) 778. ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινος δεῖται 1292. τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί OC 791. τοιαῦτα μέντοι χαὐτὸς εἰσέβην κακά 997. ἔπειτα μέντοι βαιὸν ὁρῶμεν 1653. τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν σοι Ant. 233. μισῶ γε μέντοι 495. ἀλλ ἥδε μέντοι μὴ λέγε 567 LA, alii μέν σοι, unus cod. μέντοι σοι. γένοιτο μένταν χἀτέρως καλῶς ἔχον 687. ἐλθοῦσα μέντοι κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω φίλη μὲν ἥξειν πατρί 897. τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν 913. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς 1052. σὺ μέντοι χάρτα τοῦτο δρῶν χυρεῖς Tr. 413. καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει El. 963. γένοιτο μένταν πᾶν Ai. 86. παῦσαί γε μέντοι 483. τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς Παλλὰς φυτεύει πῆμα 952. ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ' ἄν 1246. τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι 1358. ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασο 1370. καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν El. 398. ἐνταῦθα μέντοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ Alead. fr. 98, 1. Sed falso vulgo legitur ἀλλ' οὐδὲ μέντοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἔστι θάρσος OC 47. Clarum enim, hominem sese cum quadam vi ipsum opponere aliis. LA B PF ἐμόν τοι, alii ἐμόν τι unde Seidl. correxit, quod oportuit, ἐμοί τοι. —.— Cum aliis particulis ut arctissime coniunctae videantur invicem, non suam quaeque per se vim tueatur, μέν sociari non solet. Nam nec καί vel οὐδὲ μέν, nec εἰ μέν, ἐπεὶ μέν et similia, quae secundum eam legem recensuimus aut recensebimus, utra particula priorem locum teneat, in hunc numerum referri licet. (II p. 80, 31.)

‖ Sequitur locus *de particula collocanda*. Intelligitur perfacile, legitimum eius locum illum esse, ut notionibus illis, quibus opponantur efferendis sententiae, ut δέ, ita μέν proxime inferatur. Unum excipitur, quod utrumque articulum pone sequitur et praepositionem, non nomen, quocum illa coniungantur: ut τὸ μὲν εὖ [ἓν Dind.] Ph. 1140 ch. ἀμφὶ μὲν τούτοισιν Ai. 684, quibus similia centena dudum retulimus. Fit autem, ut μέν et δέ anteponantur, quo referuntur, vocabulo, aut utrumque, aut alterum. ἐπεὶ πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ' ἡμῖν ... ἐγώ τε Ph. 1056. ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ, μῶροι· γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες (ἔφυμεν) OR 436. ἄνδρα σοὶ μὲν ἔμπολιν οὐκ ὄντα, συγγενῆ δέ OC 1156. κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης ἄνες· κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον Ant. 1100. μόλις μέν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν 1105. ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν 1297. μισεῖς μὲν λόγῳ, ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει El. 357. ὡς μὲν ἐν λόγῳ ἀλγεινά· τοῖς δ' ἰδοῦσιν μέγιστα πάντων κακῶν 762. ὁρῶντα μὲν ναῦς πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον Ph. 279. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ πορθῆσαι 919. τὸ μὲν εὖ [ἓν Dind.] δίκαιον εἰπεῖν· εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν 1140 ch. Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ ὁ Λαρτίου παῖς 1285. In his exemplis *alterum* positum ὑπερβάτως. In uno dilectum veteribus chiasmum agnosco: καλῶς σὺ μὲν τοῖς [μέντοι LA, μὲν σοί Dind. ex schol.], τοῖς δ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν Ant. 557. Unum denique est, ubi omittitur verbum substantivum, cui subiici μέν potuit. ἥδε γὰρ γυνὴ δούλη μέν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον Tr. 63. (II p. 81, 14.)

Μενέλαος et Μενέλεως n. pr. Hae formae ita distributae sunt, ut Μενέλαος reperiatur, ubi alterum metro nocet, ut si nominativus et vocativus casus sequente consona inter pedes senarii primum et secundum, tertiumve et quartum distribuantur; nunquam enim [ap. Soph.] Μενέλεω, Μενέλεῳ etc. ternis syllabis pronuntiantur. Contra Μενέλεως illis etiam locis reperitur, ubi suaviores reddit numeros, etsi ne alterum quidem vitiosos; quare maxime pedes quartum et quintum tenet, ut defugiatur spondeus [Lob. Path. 2, 96]. Igitur Μενέλεως legitur: ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανών El. 537. παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν; 545. Schol. Barocc. perperam Μενελέῳ agnoscit. V. Hermann. ἔθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν 576. Μενέλαος autem: Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν Ai. 1045. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς 1091. Ἀγάμεμνον, ὦ, Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ Ph. 794.

Μενοικεύς n. pr. [Passow. in Philol. 20, 606.] Κρέων ὁ Μενοικέως Ant. 156 an. παῖ Μενοικέως Κρέον Ant. 211. 1098. παῖ Μενοικέως OR 85. ὦ παῖ Μενοικέως 1503. παῖδα Μενοικέως Κρέοντα OR 69.

Μενοινάω. μενοινᾷ: φροντίζει, μεριμνᾷ, προθυμεῖται, ὀρέγεται Hesych. Tertia significatio *cupiendi* convenit in Ai. 341 τί ποτε μενοινᾷ.

Μένος *vis*, *ferocia*. οὕτω τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρόν τε μένος Ant 960 ch. πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος Ai. 1066 *noli ferociter irasci*. ὁρῶ μένος πνέουσαν El. 610. — Sed *concreta*, quae dicitur, *significatione* velut Latinorum *vis* dicitur ἔτι γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος Ai. 1413 an. de sanguine, velut αἱματηρὸν μένος Aeschylo dictum Ag. 1067. cf. Lob. ad l. c. et Herm. ad v. 901.

Μένω. ‖ *manere aliquo loco*. σὺ μὲν ‖μένων νῦν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου Ph. 123. θάρσει· μενοῦμεν 810. ἦ μενεῖς; ib. ἐμβάλλω (χειρὸς πίστιν) μενεῖν 813. LA μένειν. — μείνατε, πρὸς θεῶν 1185 m. δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν 1274. χαὐτὸς ἐν Σκύρῳ μένων 1368. μεῖνον OR 437. μενῶν δόμοις 1291. αὐτοῦ μέν' οὗπερ κἀφάνης OC 77. τλήμων, μενεῖς αὖ; Ant. 229. ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτω μένων Ai. 76. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον εἰς δόμους μένειν 80 [ἐν δόμοις apogr. et LA m. recentissima: recep. Dind.]. μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων 87. μένοιμ' ἂν 88. ποῖ μολὼν μενῶ; 404 m. θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ; El. 81. οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν Ach. Am. fr. 162, 7. — ‖ Hinc fit tralatio ad *locum et statum* contra hostem tenendum. δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην Ant. 667. ἀλλ' ἐγγὺς Ἕκτωρ ἐστίν. οὐ μένειν καλὸν Synd.

fr. 152, 4. De homine fugace sermo. Inepte alii libri Plutarchi Mor. p. 74 a θυμαίνειν, θυκαίνειν, οὐ χαίνειν. — ‖ *Manere per aliquod tempus. De homine:* πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν; Ph. 836 ch. ὅμως δὲ μείνατε χρόνον τοσοῦτον 1075. ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος ἐς τίν' ἐλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; El. 958. Schol. et Suid. v. ποῖ ποτε sequente Seidlero explicant εἰς τίνα χρόνον; rectius quam Monck. et Herm. cum βλέψασα coniungentes. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν 1024. ἤδη δέκα μῆνας ἀκήρυκτος μένειν Tr. 45. *De re:* εἴς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα Ai. 682. ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας προσφιλὴς μενεῖ Ph. 558. — ‖ *Manere aliquo statu et conditione. De homine:* τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς OR 295, ubi ἀράς communiter ad ἀκούων et μενεῖ refertur, adsignificaturque *ferendi* notio. ὡς οὔτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει μείνειεν, οὔτ' ἂν οὑξεληλυθὼς πόλιν ἔλθοι ποτ' αὖθις OC 426. Haec enim ad mutuam Eteoclis et Polynicis caedem spectant. ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν Ant. 169 *in fide manentes.* εἴ με χρὴ μένειν ἐστερημένην Tr. 176. *De re:* ἅλις φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν OR 686 *rem eo statu relinquere satius.* οὐ γάρ ποτε μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται Ant. 563. μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα Νὺξ βροτοῖσιν Tr. 132 ch. οὐ γάρ ποτ' αὐτῶν οὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει Alet. fr. 93, 3. — ‖ Hinc orta *exspectandi* significatio. μέν' εἰς σοφιστὴν τὸν ἐμόν inc. 946: nam si tam brevis particulae sensum coniectando assequi licet, hoc dici videtur: *mane dum veniat* h. e. *exspecta.* Et cum casu quarto: οἵαν σε μένει πυθέσθαι παιδὸς δύσφορον ἄταν Ai 641 ch. Huc referenda adsignificatio *vindictae quasi insidiantis malefico:* εἰ δὲ μή, μενῶ σ' ἐγὼ καὶ νέρθεν ὢν ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς Tr. 1201. ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα 1240. — Item *tolerandi* et *perferendi.* οὐ τοῦτ' ἂν ἐξηύγησ' ἐγὼ τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα μεῖναι Ph. 870. Quod non discesserat fugiens Neoptol. mali adspectum, sed manserat, misericordiae documentum est non aversantis inhumane calamitatem alterius. — Aperte falso in libris omnibus legitur λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα μένεις OC 217, quod vel versu convincitur. Tricl. βαίνεις, et sic nunc ap. omnes scriptum. Item in Tr. 163. μένειν nonnulli codd., sed rell. recte νέμοι. V. νέμω. (II p. 83, 7.)

Μέριμνα *cura, sollicitudo.* ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς [τοῦτ' ἐπιστραφείς Dind. c. Blaydes.] λέγεις; OR 728 *quae te sollicitudo advertit, haec ut diceres.* V. Intpp. τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι πρόσθῃ [προθῇ Dind. c. Elmsl.] μέριμναν 1460. *ne mihi adde curam* s. *impone.* ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας Ant. 857 m.

Μεριμνάω *meditor.* ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα; OR 1124.

Μερίμνημα *cura.* ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων βάρη Ph. 187 i. q. μεριμνῶν ἀνήκεστα βάρη, cf. βάρος et Herm. l. c. Eodem modo μέλημα dici vidimus.

Μερόπη n. pr. μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς OR 775. Μερόπης, Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα 990. — De accentu nominum in οπη constat, et praecepit Arc. p. 113, 12.

Μέρος *pars.* ‖ Prima significatio videtur *partis certae, secundum quam quid dividitur.* εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ δός μοι σεαυτόν Ph. 83 v. ἀναιδής. — ‖ Hinc universe *aliquid alicuius rei* dicitur. βορᾶς μέρος Ph. 308. — ‖ *pars, quam quis capit vel sortitur.* εἰ δειμάτων ἔχει μέρος OR 294 *nisi plane terroris expers est.* ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρῄζει OC 1211 ch. ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω Ant. 147 an. οὔτε του γάμου μέρος λαχοῦσαν οὔτε παιδείου τροφῆς 918. ἕως λάβῃ φροντίδων μέρος Tr. 149. τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος El. 1135. — ‖ Affinis significatio *partium* est, *quas quis gerit.* τὰ δ' ἄλλα πράξω, κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος Tr. 1215. Hinc est usus ille adverbialis, cuius rationem aperit τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος ποιούμενοι Ph. 498. PA pr. m. et Suid. v. διάκονος, μέρει. Ceteri libri Suid. v. στόλος μέρος. Quid sit elegantius, nemo ambigat. — πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος OR 1509 *quantum in te est.* οὐκ ἂν ᾖ τὸ σὸν μέρος OC 1366. οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος Ant. 1062. Libri veteres et schol. [sic Dind.] interrogandi signo posito post μέρος frigidissimam sententiam habent: *ergo videor, quantum in te est, lucri causa mentiri?* Tricliniani signum interrogationis non habent, quos Herm. sequens, longe exquisitiorem sensum elicit: *sane lucri causa loquor, quanquam tui potius, quam mei;* quibus tecte praeluditur infaustis illis, quas v. 1065 expromit, praedictionibus. De his adverbialiter dictis copiose egit C. Fr. Herm. ad Lucian. de hist. conscr. p. 8.

Μεσόμφαλος *ab umbilico terrae ortus:* τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων μαντεῖα OR 480 ch. Utitur his Eust. p. 694, 29. 1390, 44. *Vaticinia Delphica* sunt, sed mirum genus dicendi. In adiectivis maxime compositis cum substantivis colligandis, quae modo sui iuris sunt et per se sola constant, modo ab aliis suspenduntur, mire scenicorum inprimis poetarum licentia luxuriata est. De quo loquendi genere, cum neque ab interpretibus veterum diversissima miscentibus, Valckenario ad Eur. Phoen. 328. Seidlero ad IT 9. Iacobsio ad Anth. Pal. t. 3. p. 144. Reisigio enarr. OC p. 99, neque a grammaticis Matthiaeo et Bernhardyo (p. 835. 427) paucissima et notissima commemorantibus materiam ullo modo exhaustam videam, hoc loco aliquanto accuratius disseram. *Primum* simplicissima res est et a multis animadversa, adiectivum *substantivo regenti* accommodari, cum *suspenso* potius et *recto* conveniat. Tamen haec hypallage exquisitiorem figuratae dictionis imaginem affert. Sic dicta νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον Soph. Ant. 794 ch. κυνὸς Λακαίνης εὔρινος βάσις Ai. 8. βαθεῖα κυλίκων τέρψις 1200 ch. longe enim minus illic exquisitum est βαθειᾶν κυλίκων τέρψιν, quam βαθεῖαν. μέλανα στολμὸν πέπλων Eur. Alc. 217. γηγενῆ μάχην δορός Cycl. 5. λέκτρων ἁρπαγὰς Ἑλληνικάς IA 1266, quod memoratu ceteris propter sensus ambiguitatem dignius: audienti enim *Graeci raptores* videbuntur dici. ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισοῦ πατρός Ion. 1261. Θάσιον οἴνου σταμνίον Arist. Lysistr. 196. De hac loquendi ratione observarunt Lob. ad Ai. 7. Seidler. ad Eur. IT 9. Est ubi adiectivum cum utroque substantivo coniungi sine detrimento sententiae possit, in quo *metonymiae* figuram consectati poetae sunt. Igitur ut elegantius Eurip. praetulit παιδοκτόνον χεῖρα πατρός IT 1083, cum non minus recte ratio constaret, si dixisset παιδοκτόνου πατρός. — *Deinde* aliquando, ut verba poetarum Graecorum nostro mori accommodes, adiectivum a substantivo compositum quasi divellere oportet, ut

pars compositi adiectiva ad nomen, unde pendebat, sese applicet, pars substantiva sui iuris fiat genitivoque casu enuntietur. Sic ὀξύχειρι σὺν κτύπῳ Aeschylo dictum Cho. 23; non *sonitu celeri manu confecto*, sed *stridulo manuum sono*, ὀξεῖ κτύπῳ χειρός [κόπῳ Dind. c. Pauw.]. Cur molestum Wellauero σύν sit, equidem non perspicio. Hoc subiectivi genitivi speciem refert. Usitatior ratio est, cum adiectivum compositum id significat, quod genitivo substantivi recti sive pendentis alias dicitur. Diana dicitur εὐπατέρειαν αὐλὰν habitare Eur. Hipp. 67 i. e. αὐλὰν πατρὸς μεγάλου s. εὐγενοῦς. μελάμπεπλος στολή Alcest 427 est στολὴ μέλανος πέπλου [sic est in PC: sed μελαγχίμοις πέπλοις Dind. ex V aliisque]. ἀνδροφθόρου αἵματος λίπος Soph. Ant. 1022 in brevius coactam sententiam hanc habet λίπος αἵματος (i. e. λιπαρὸν αἷμα) ἀνδρὸς φθαρέντος. — γόος κακόγαμβρος Rhes. 260 est περὶ κακοῦ γαμβροῦ. ἑσμὸς ἀρσενοπληθής Aesch. Suppl. 30 i. q. ἀρσένων πληθύων s. πολλῶν ἀρσένων. De hoc genere observavit Matthiae ad Rhes. l. c., sed quae confert exempla Androm. 197. Phoen. 1353 alienissima sunt. Interdum enim adiectiva eiusmodi insunt in sententia, ut cum substantivo ab alio quodam nomine pendente coniuncta aperte abundans aliquid monstrent. Sic λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν dixit Eur. Phoen. l. c., quod cum v. 1635, ubi τρίπτυχοι θρῆνοι νεκρῶν comparans Matthiae plane fallitur. Hoc enim simplicissima illa, de qua diximus, hypallage dictum pro τριπτύχων νεκρῶν θρῆνοι i. e. τριῶν. — *Porro* iam Homerus dixit Odyss. 4, 783. ἄσιτος ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, etsi non credo dicturum fuisse ἄσιτος ποτῆτος nisi interposito ἄπαστος. Hoc exemplum viam illius usus praemunit, quo *composita ab α privativo* nomen genitivo casu ita adiectum habent, ut is adverbiascere videatur. ἄχαλκος ἀσπίδων Ἄρης Soph. OR 191 i. q. ἄνευ χαλκοῦ τοῦ κατ' ἀσπίδα, *scuto tenus aere carens*, id est ἄνευ ἀσπίδος χαλκῆς. Huic non est simile exemplum ἄπεπλος φαρέων λευκῶν Eur. Phoen. 324, quod cum aliis dissimillimis comparavit Valcken. Similius est ἄσκευον ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ Soph. El. 36. Affinia sunt, sed minime eodem loco censenda, cum adiectiva commode resolvuntur participiis. ἄλυπος ἄτης El. 1002 i. e. μὴ λυπούμενος ἄτῃ. ἅ σοι γήρως ἄλυπα κείσεται OC 1519. κακῶν ἕξειν χώραν αἰὲν ἄλυπον 1762 an. ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος El. 1214. ἄψαυστος ἔγχους OR 969. κακῶν ἄνατος OC 786. Δίκας ἀφόβητος OR 885; nam μὴ φοβούμενος re vera participium passivi est, *imperterritus*. Haec *passivis* resolvuntur; *activis* haec: ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων Ai. 321. ἀταρβὴς τῆς θέας Tr. 23. — *Rursum* aliud est, quando adiectiva eiusmodi *generalem notionem* exhibent, sequente deinde accuratiore rei per partes definitione. ἄτεκνος ἀρσένων παίδων Eur. Bacch. 1306. ἄπαις γέννας ἀριστοτόκοιο Rhes. 908. His simillimum est ἄπεπλος φαρέων λευκῶν Phoen. 324. Omnia genitivum epexegeticum habent ἄτεκνος, ἀρσένων γε παίδων, ἄπεπλος, φαρέων λευκῶν δῆτα nam non *nudus* sed *squalorem gerens* dicitur. Etiam substantiva aut natura aut synesi ita ponuntur, velut ποδωκία σκελῶν, πολισσοῦχος χθονός, quanquam haec et illis et inter se aliquantum dissimilia sunt: cf. Iacobs. ad Anthol. Pal. t. 3 p. 144. Reisig. enarr. OC p. 99. Illis plane contrarium est, cum adiectivum compositum partem, genitivus epexegeticus totam rem continet: id uno adhuc Sophoclis loco reperi, unde egressus sum; nam μεσόμφαλα γᾶς μαντεῖα sunt τὰ ἀπὸ μέσου ὀμφαλοῦ καὶ γῆς ὀμφαλοῦ δῆτα γενόμενα. Epexegesin etiam quaedam continent *hominum cognomenta*. Facilia sunt παυσίπονος δουλείας, νικηφόρος μάχης, quibuscum diversissima miscuit Wex. ad Antig. 153: cf. Fritzsch. ad Lucian. Alexandr. p. 235. Paulo alia περσέπολιν Τρώων, ῥυσίπολιν Δαναῶν, ταξίλοχος λαῶν epigr. Menesth. Anthol. Pal. t. 2. p. 744, 1, quae apte resolvas πέρσας πόλιν Τρώων, ῥυσάμενος Δαναῶν, τάξας λόχους λαῶν; fortasse etiam huc referas καλλίνικον στέφανον Ἰλίου Eur. IT 12, id est καλὸν νίκης τῆς κατ' Ἰλίου στέφανον. εὐκεράου μαλοφύλαξ ἀγέλας Theaetetus Anth. Pal. t. 2 p. 696 dixit, epexegeseos et illud exemplum, sed ut μῆλον cum nomine φύλαξ componendum nemo desideraret. Praeterea epexegesin spectat, quod comica licentia componendorum verborum ridens dithyrambographos adiectivo κτητικῷ genitivum addidit Aristophanes, κρέα τ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν dicendo Nub. 338 i. e. κρέα ὀρνίθων, καὶ κιχλῶν γε. — Deinde *a verbis compositorum* quaedam transitivam verbi vim retinent, ut casus genitivus addatur obiecti vices gerens. νὺξ ὑπνοδότειρα τῶν πολυπόνων βροτῶν Eur. Or. 175 i. e. ὕπνον βροτοῖς διδοῦσα. ἐκηβόλον ἔθνος οἰστῶν Oppian, Halieut. 4, 265 quod nec hypallagen adadiectivi habet ad οἰστῶν referendi, nec genitivum adverbiascentem, sed sic resolvenda oratio: ἔθνος ἑκὰς βάλλον οἰστούς. Iam ridicule Aristoph. Thesm. 392, mulieres appellavit τὰς μυχοτρόπους [μοιχοτρόπους Suid.], τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν, in quo καλῶν ad ἀνήρ, quod inest in ἀνδρεράστρια, refertur epexegesin faciens, quam si poeta uno vocabulo comprehendere potuisset, velut si licuisset dicere καλανδρεραστρίας, fecisset libenter. Et potuisset fortasse, siquidem κάλανδρος, etsi τὸν καλὸν ἄνδρα significare nunquam potuit, non inusitatius esset quam ὀρθόμαντις, ἀριστόμαντις, Κακοΐλιον. Illi unum habeo, quod comparem, et obscuri quidem hominis Callixeni ap. Athenaeum p. 200 b: ἔχουσι χιτῶνας λιθοκολλήτους τῶν πολυτιμήτων. Quippe χιτῶνες non dicuntur πολυτίμητοι, sed λίθοι, quod vocabulum eximendum ex adiectivo λιθοκόλλητος, *lapillique* sunt *pretiosi, gemmae*. Ita resolvetur oratio χιτῶνας κεκολλημένους λίθοις πολυτιμήτοις s. τῶν πολυτιμήτων. Postremo reperiuntur composita eiusmodi, quae ut recte intelligantur, integra fere sententia circumscribenda sunt. αἷμα καλλιπαρθένου δέρης Eur. IA 1574, cum καλλιπάρθενος non possit significare καλὴν παρθένον, explicandum erit αἷμα δέρης κεκτημένην ἐχούσης καλὴν παρθένον, *colli quod dominam habet pulchram virginem.*

Μέσος *medius.* ‖ de *locis.* μέσης ἀπήνης ἐκκυλίνδεται OR 812. αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖνα OC 1247 ch., id quod ἀπὸ μεσημβρίας, dictum ab eo diei tempore, quo mediam caeli partem sol tenet. ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη ἡλίου κύκλος Ant. 416. πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον El. 748. ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις πέπτωκα 1476, quod etsi de *insidiis* dictum, tamen *retis* significationem habens ad res locis iudicandas refertur. πρὸς μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ Tr. 371. ἐν μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ 423. ἡνίκ' ἦ μέσῳ πόρῳ 564. μέσσαν Μηλίδα πὰρ λίμναν 635 ch. *ἐς μέσην φλόγα 696 [secl. Dobr.] *loco, quem totum sol calefecerat.* ἐν μέσῳ σκάφει θέντες σφε 803. καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις 918. μέσον προσμολὼν στρατήγιον Ai. 721. μέσην τράπεζαν Tyr. fr. 580, 1. Sic et ἄξονος μέσας χνοάς dictum El. 745, quod

axis mediam rotae partem tenet, et ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος Ant. 1236 sc. ὥστε μέσον παγῆναι ἐν πλευροῖς. — ‖ Proximum huic, quando de corpore eiusque partibus dicitur. μέσον κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο OR 808. (δρῶμεν) ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον Ant. 1223 *mediam amplexum videmus.* μέσου κρατὸς διασπαρέντος Tr. 781. μέσον εἰς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην fr. inc. 695. — ‖ *De medio quem quis tenet loco aliis rebus interiectus.* ἐν Ἀργείοις μέσοις Ph. 630 cf. Dorvill. ad Char. p. 534. ἐν μέσοις βοτοῖς σιδηροκμῆσιν θακεῖ Ai. 324. Huc referendus locus OC 1595. — κοίλου πέλας κρατῆρος ἀφ' οὗ μέσος στὰς τοῦ τε Θορικίου πέτρου κοίλης τ' ἀχέρδου. Libri ἐφ' οὗ μέσου, modo quod Vaticanus μέσον, inepte. Illud sec. schol. Brunckius reperit. — ‖ Quod de *die* dicitur, a sole medium caelum tenente ductum: ἦμαρ μέσσον Thyest. fr. 239, 5 v. C. Fr. Herm. ad Lucian. de hist. conscr. p. 12. — ‖ *Adverbiascunt* formulae εἰς μέσον et ἐν μέσῳ. De *loco* utrumque dicitur. δέσμιον ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον Ph. 609 *palam.* οἱ τότ' ἀολλεῖς ἴσαν ἐς μέσον Tr. 514 ch. de pugna congredientibus. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθείς Ai. 1285. A locis etiam translatum λόγος σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται inc. 745, 2 de componenda controversia. — μόνα δ' εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμει Tr. 515 ch. de Venere certaminis iudice. — De *tempore* non dicitur nisi ἐν μέσῳ. τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἴσχεις OC 583. τοὺς ἐν μέσῳ λόγους El. 1364. — Ne a diverbiis quidem excludi μέσσος, ubi versui expediat, certum est: v. Erf. ad Ant. 86. 1208. Legitur, ut de scripturae controversia cogitari non possit, OC 1247 ch. Ant. 1223. 1236. Thyest. fr. 239, 5. De accentu v. Arc. p. 75, 4.

Μεστός *plenus, satiatus.* ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦ θυμούμενος OC 768. De tono v. Arc. p. 80, 1.

Μεστόω *repleo.* Proprium de locis: ἐμεστώθη μέγας αἰθὴρ Ant. 420 de pulveris turbine sublato; de strepitu πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων El. 713. De *animo:* πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι Ant. 280. (II p. 88.)

Μετά I. Tanquam *praepositio* ‖ cum *genitivo* dictum a. *proprie* ea significat, *inter quae quis versatur.* στικτῶν ἢ λασίων μετὰ θηρῶν Ph. 184 ch. εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα El. 700, quod inutile est *pariter ac* explicare cum Schaefero ad Theocr. p. 211. — b. Hinc *una cum* significat, de rerum consortio. μεθ' ὧν (ἀρίστων) Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ Ph. 997. μετ' οὐδενὸς ἀνδρῶν ναίων 1104 m. πλεῖν μεθ' ἡμῶν 1275. ὃς μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν, ἤκου' ἄριστα 1312. φίλου μετ' ἀνδρὸς ἐκπλεῖν 1375. εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα OR 247. Et ὢν et λέληθεν licebit assumere; illud potius. ὅτων οἰκεῖς μέτα 414. οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ 602. Ἰοκάστην, μεθ' ἧς τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών 632 *qua socia assumpta.* Μερόπης Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα 990. μεθ' ἡμῶν πλανωμένη OC 347. ἐμοῦ στείχειν μέτα 639. οὔτ' ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα Ant. 70. φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα 73, μεθ' οὗ πατέρα ἐξαπώλεσας El. 587. μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων Ai. 160 an. *alter ad alterius societatem se applicans.* πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς 256 ch. βαυβᾶν μετ' αὐτῆς inc. CV. 66 Brck. De *animi motu dictum* οὐκ οἴκτου μέτα OC 1636. Hinc aliquantum distat πολλῶν μεθ' ὅπλων Ant. 115; sequitur σύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσιν i. e. μεθ' ὁπλιτῶν κεκορυθμένων, si Homerico vocabulo licet uti; in quo inest *praesidii* adsignificatio, velut in στέγῃ πυρὸς μέτα πάντ' ἐκπορίζει Ph. 298 *cum igne*, i. e. ignis *insuper addito praesidio.* — c. Oritur inde *partis capiendae* et *voluntatis* adsignificatio, οὐκ ἂν τόδ' ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα Ai. 950 *nisi dis intercedentibus.* —.— ‖ c. *dat.* semel Sophocli dictum est ut *rem* significet, *qua quis potitur*, tralatum a manibus tenendo. οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων, οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων κραταιαῖς μετὰ χερσὶν ἴσχων Ph. 1110 m. —.— ‖ c. *accus.* item semel, significatque *post*, de rebus tempore posterioribus dictum. φλοίσβου μετὰ κοπὴν (f. κόπον) καθημένοις Palam. fr. 380, 3 *quiescentibus a navigandi labore.* Illustrat hunc linguae usum Lob. Aglao. t. 2. p. 1191 not. o.

II. Μετά *adverbiascit* tmesi affectum. ἦλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα Ph. 343, quod etsi non dixerim necessario μετά ad ἦλθον referendum (v. schol. Il. α 423), scenicorum tamen poetarum mori congruit. — III. Μέτα pro μέτεστι, μετῆν dictum. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα Ant. 48 με in libris omissum Brunck. reposuit. — IV. *De scriptura.* μεταί in usu aliquando fuisse non efficitur ex Apollonii verbis de synt. p. 309, 28: ὡς ἡ καταί, ὑπαί, καὶ αἱ τοιαῦται, quippe qui de παραί potius cogitaverit, cum ne καταί quidem, nisi in compositis, compareat. Quanquam illum versum Ph. 184 etiam Seidler. suspectum habuit de vers. dochm. p. 84. Sed metrum sic demum laborat, si glyconeos versus choriambici generis esse certum est, id quod multum abest ut satis firmis argumentis demonstratum sit. — De *anastrophe* omnes confitentur, cum μέτα est μέτεστι, Ant. 48; item cum substantivum rectum praecedit, El. 700. Ai. 950. Ph. 298. OR 247. 414. 990. OC 639. 1636. Ant. 70. 73. Sed cum adiectivum inter et substantivum ponitur, cum retro cedere accentum negarint grammatici (v. ἀπό et κατά) Hermannus, qui ἄπο saepius et κάτα scripsit, in μετά non descivit a veterum auctoritate. Nec multum differunt libri: Ph. 184 unus cod. Flor. μέτα, Ph. 1110. 1375. Ant. 115 nihil diversitatis enotatur. Denique tmesin passa praepositio, cum verbum praecedit, recte afficitur anastrophe, ἦλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα Ph. 343. (II p. 89, 12.)

Μεταβάλλω *commuto.* Sed *medium* ita solum dicitur. C. genit. τίς οὖν ἂν ἀξίαν μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων; El. 1262 m. *silentium cum dictione mutet*, i. e. dicat, cum ante tacuerit [v. Lob. ad Ai. 712].

Μεταγιγνώσκω *consilium muto.* Adsignificatur poenitentia: οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; Ph. 1270. De Ai. 716 v. μεταναγιγνώσκω.

Μετάγνοια *poenitentia.* μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς El. 581. αγν, ut in arsi, producitur.

Μετάδρομος *insectans* cum vindicta quidem, *vindex.* πανουργημάτων μετάδρομοι κύνες El. 1387 ch. *Dirae* v. κύων. De genit. v. Matth. § 344.

Μεταίτιος *qui in culpa est.* τόνδε γὰρ μεταίτιον μόνον ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους Tr. 260. τῇ μεταιτίᾳ τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος 447. Steph. τὸ μηδὲν scribendum consebat, ut sic componerentur verba τῇ τὸ μηδὲν (= μηδαμῶς) μεταιτίᾳ ἐμοὶ αἰσχροῦ τινος, μηδὲ κακοῦ, paulo contortius. ἡ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνῃ μεταίτιος 1234. De infinitivo

sic a μεταίτιος suspenso illustrando v. Schaef. mel. cr. p. 23.

Μεταλλᾰγή *vicissitudo*. ἀλλ' ἐν μεταλλαγᾷ πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει Ph. 1134 m. *Arcum suum* dicit *versari in possessione alius domini* (ἐρέσσεσθαι), quem secum commutaverit.

Μεταλλάσσω *immuto*. τὰν ἀνθρώπου ζωὰν ἄται πημάτων πάσαις μεταλλάσσουσιν ὥραις [μεταλλάσσουσι μορφαῖς Lehrs.] Ter. fr. 519, 3. πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς Laoc. 343 a. Fortasse scribendum κόπου. οὑμὸς αἰεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ τροχῷ κυκλεῖται καὶ μεταλλάσσει φύσιν inc. 713, 2.

Μεταναγιγνώσκω *consilium muto*. [μετανεγνώσθη: μετανεπείσθη· τὸ ἀναπεῖσαι ἀναγνῶναί φασι Hesych.] εὖτέ γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη θυμοῦ τ' Ἀτρείδαις Ai. 716 ch. Plerique libri μετεγνώσθη, quod etiam ap. Suid. scriptum v. μετανεγνώσθη, quem tamen hoc, non illud dare voluisse apparet. Haec scriptura, *rediisse ad se mutato consilio* Aiacem significans, haud paulo elegantior in LA B. Flor. Γ reperta est. (II p. 90, 3.)

Μετανίστημι *alio transire facio*. μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ σοὶ πιστεύσας μεταναστάς OC 175 an. *si alio transiero*. καί inculcant libri.

Μεταξύ *interea*. τὰ δὲ μεταξὺ τούτου μηδαμῶς γίγνου κακός OC 291 *donec illud factum fuerit*. συνέλεγον τὰ ξύλ' ὡς ἐκκαυμάτων, μή μοι μεταξὺ προσδεήσειεν Herc. Taen. fr. 218, 2. Huc spectat Hesychii explicatio ἀνὰ μέσον, cui alias praemittit, ἐξαίφνης et μετ' ὀλίγον. V. Wyttenb. ad Plut. apophth. reg. p. 177 C. De accentu generis v. Arc. p. 183, 28. Gr. Herm. de prosod. p. 460. 176.

Μετάρσιος *sublatus*. ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος Tr. 786 de Hercule prae dolore modo in solo sese volutante modo exsiliente. μετάρσιοι χολαὶ διεσπείροντο Ant. 1009 dissipatum fel est.

Μετασπάω *alio traducere*. νῦν τ' αὖθις πειρᾷ μετασπᾶν σκληρὰ μαλθακῶς λέγων OC 774 de consilio alicuius mutando.

Μετάστᾰσις *mutatio*. ἀλλ' εἶκε θυμῷ καὶ μετάστασιν δίδου Ant. 718 v. θυμός. καὶ ὑπερβάτως positum ut θυμῷ δίδου μετάστασιν coniungantur [καὶ θυμῷ Dind.], μετάνοιαν schol. explicat, quod eatenus aptum, dum sensum non verbum exprimens una ad θυμῷ referatur.

**Μετατίθημι *alio converto*. τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος μετατιθέμενος Ph. 515 ch. Brunckius librorum scripturae ineptissimae μέγα τιθέμενος subrogavit scholiastam secutus, qui sic: τὸ ἐκείνους λυποῦν τούτῳ κέρδος καὶ ὠφέλειαν μεταποιῶν. V. Herm.

Μεταφέρω *alio confero*. εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετοίσεις Ph. 962. De sententia mutanda dictum faciles ex ψηφηφορίᾳ explicatus habet.

Μέτειμι *consector*. εἰ γάρ μ' ἀπώσει, σὺν κακῷ μέτεις πάλιν El. 430 *poenitentia* significatur. μετελεύσῃ με καὶ ἀξιώσεις μετὰ σοῦ γενέσθαι schol., postrema inepte: paulo melius alius interpretum: κολακεύσεις, ζητήσεις, alterum certe. *Vindictae* insectantis facinorosos inest significatio: Δίκη... μέτεισιν οὐ μακροῦ χρόνου El. 477 ch., cf. Markl. et Seidl. ad Eur. IT 14.

Μέτειμι proprie *una sum* non legitur nisi impersonaliter *de parte alicui debita* dictum. κἀμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ OR 630. μέτεστι τῆσδ' οὐχί cum versus detrimento in libris vel optimis LA Flor. Γ aliis: Illud debetur Triclinianis — χὤτι τῆς ἐσαύριον οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας OC 568. ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω θεοῖσιν Ant. 1072. Schol. ἐξουσία δέδοται, non habent ius. Similiter dictum οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν El. 536.

Μετέρχομαι *arcessitum eo*. ἦλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα Ph. 343.

Μετέχω *partem capio* vel *habeo*. ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων El. 1168. πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην OR 1465. καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου φήσεις μετασχεῖν Ant. 535. ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου; Ph. 248. *Accusativum* regit, qui in exemplis aliis genitivum exhibentibus sensu assumendus est: μηδὲ ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως OC 1484 ch.

Μετοικία *cohabitatio*, *consortium*. μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται Ant. 890 v. μέτοικος.

Μέτοικος ‖ *inquilinus*. εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις εἶναι βίᾳ τε κοὐχ ἑκών OC 934. ξένος λόγῳ μέτοικος OR 452 oppositus ἐγγενεῖ Θηβαίῳ. Non dici μέτοικον eo sensu tragicis, quo Atheniensibus tritum, de quo Valck. An. ad Ammon. p. 110 Wolf. ad Dem. Lept. p. 67 sqq., sed *quisquis sede mutata alio habitatum concesserit*, exsecutus Reisigius est enarr. OC p. 125. Ita illis locis etiam ἔνοικος dici potest, quod observarunt schol. OC 934 et Suid. v. μέτοικοι ut cogitetur, qui alieno in loco habitet pristino exclusus domicilio. Sed paulo audacius μετοικίαν τῆς ἄνω Ant. 890 dicendo Soph. scholiasten in errorem induxit, ut scriberet ἀντὶ τοῦ μεθ' ἡμῶν ἄνω οἰκεῖν. Huic persimile est illud OC 934, similius etiam (οὔτ' ἐν βροτοῖς οὔτε νεκροῖσι) μέτοικος, οὐ ζῶσιν οὐ θανοῦσιν Ant. 852 m. *quae inquilini neque apud hos nec apud illos iure censear*. Sed clare patet vera vocabuli significatio in hoc: πρὸς οὓς (parentes) ἅδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι 868 m. *sedem mutatura*.

Μετόπιν *postea*. τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ τεύξω τῷ μετόπιν τάλας; Ph. 1189 m. Libri multi metro labante τὸ μετόπιν. — Accentus est, qualem adverbii ex praepositione cum casu coagmentata esse oportuit: qui notarit, ignoro.

Μετρέω *emetior*. Proprie dicta forma medii legitur: μετρούμενον ἴχνη τὰ κείνου νεοχάρακτα Ai. 5, quod etsi de *mensura vestigiorum* ipsa non dicitur, tamen ad oculorum refertur iudicium. Schol. vet. στοχαζόμενον. Paulo magis figurate dictum ἴσον μετρῶν ὀφθαλμόν Oenom. fr. 421, 4; quod si corruptum non est, de vultu considerando dictum videtur. Tralatum ad *temporis computationem* est: μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι OR 561. (II p. 92.)

Μετριάζω *modum teneo*. μετρίαζε Ph. 1183 ch. de nimio maerore minuendo.

Μέτριος *modicus*. De *rebus expetendis*: ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρῄζει, τοῦ μετρίου παρείς OC 1212 ch., sententia veteribus acceptissima. De *ferenda aegritudine*: ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι El. 140 ch. dictum secundum sensum. De *laboribus* et *calamitate*: ὦ δύστανα γένη βροτῶν, οἷς μὴ μέτριος αἰών Ph. 179 ch. *vita malis modum excedens*: usitatius est de nimiis rebus secundis. Cf. Wyttenb. ad Plut. praec. san. tuend. p. 132 A.

Μέτρον. Proprie *mensura*: ἐφηῦρε ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα Naupl. fr. 379, 2. ἐφηῦρε δ' ἄστρων

μέτρα καὶ περιστροφάς ib. 9. Tralate *modus:* καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; El. 236 m. — Hoc et omnia vocabula eius familiae primam in arsi producunt, velut fit fr. 379, 9. Ph. 179; in thesi corripiunt. — De tono v. λουτρόν. (II p. 92, 13.)

Μέτωπον *frons.* ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ fr. inc. 768. πῶλοι μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις El. 727 v. Herm. Non nimis urgenda μέτωπα, nec potuerunt adversis in sese invicem incurrere frontibus sed ex transverso potius: *collidendi* significatio inest in μετώποις. ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα πλήγματα Tr. 521 ch.

*Μέχρις *donec.* μέχρις μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ Ai. 571. Plerique libri μέχρις οὗ, aliqui μέχρις ἄν, ut et Suid. v. γηροτροφῶ et μυχός, cod. Ven. μέχρι, suspecta omnia, cum ob anapaestum duobus vocibus constantem, qui alienus est ab antiqua tragoedia, tum quod sunt tragicis inusitata μέχρι et μέχρις, quae vel ap. bonos prosae scriptores cum modo verbi ne coniungantur a grammaticis cautum est. Hermanni coniectura ἕς τ' ἄν, cuius fortasse explicatio fuerit μέχρις, velut in glossis Mss. Aesch. Prom. 376, recepta ab Erf. Lob. At Elmsl. versum totum damnat.

Μή. De duabus negationibus primus explicate disseruit Herm. ad Vig. p. 804: cuius disputationis summa eo redit, ut οὐ in neganda re facta ipsa ponatur, μή semper dicatur ita, ut res a cogitatione loquentis, aut eius quem spectat oratio pendeat, sive addita sive cogitatione assumenda: recte igitur etiam *cogitatis negandis* adhibeatur οὐ, quippe quae non minus *facta* sint, quam quae extra nos gesta cernantur, contra μή *rem negatam cogitari* doceat. Hanc sententiam omnes amplexi praeter Buttm., qui cum in Gr. § 148 eam plerisque in partibus secutus esset, in excursu ad or. in Mid. XI. p. 145 certe de μὴ οὐ coagmentatis alia decrevit. Nec Thierschii magnopere discrepat ratio, in gr. Gr. § 300, 3 proposita. Hermanni rationem nondum totam persecutus diligentissime tamen explicare coepit Frank. diss. de partic. negant. l. Gr. I et II, in quibus non adversus Buttm. modo acute disputavit, sed iam ante quam editus est Hartungi librum refutasse videtur, qui t. 2. p. 102 sqq. usitata quidem sibi fiducia Hermannum impugnans, Thierschium laudans, p. 105 ad eam sententiam devolvitur, quae cum Hermanniana omni ex parte convenit admirabiliter. — Hermannum igitur et Frankium in negationibus generatim considerandis secuti nec etymologica arcana nec Sanscritam linguam curamus, et cum in his literis, nisi singulorum scriptorum copias diligenter exhauseris, quod non est hominum Sanscritice balbutientium, nihil proficiatur, statim ad Sophoclea pertractanda accingimur. —.— I. *Primum* cum *nomine* iunctum μή *non reapse negat, sed iubet cogitari negatum.* v. Frank. I. p. 8. Hac de causa saepe fit, ut utraque negatio bene suum munus, prout rem cogitaveris, expleat. — || Cum *substantivo.* πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν καὶ μὴ δόλοισιν Ph. 91. ἀγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων ἄλλων ἀκούειν OR 6. τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ δημόταις OC 78. τἄλλα [τἀμὰ Dind. c. Reisk.] μὴ 'ξ ἄλλων πάθη 1266. εἰπέ μοι, μὴ μῆκος, ἀλλὰ συντόμως 446. κίνει, μόνον δὴ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων 1061. Non potest enim ad λέγων referri μή. ὅστις μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονῇ Ant. 761. καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν El. 398 cave enim μὴ πεσεῖν componas. Hoc dicit, *pulchrum esse, si cui fatale sit ut cadat, certe non imprudentia cadere.* Haec exempla omnia οὐ subrogari patiuntur, praeter Ph. 91. Ant. 446. 1061, quibus etsi regula non prohibet, propter infinitivum, imperativum, et participium conditionalis sententiae vices tuens minus usitatum videbitur. — || Cum *adiectivo.* οἷς μὴ μέτριος αἰών Ph. 179 ch. *calamitatis immodica vita.* εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον OR 255. δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ 'νδικον 683 ch. ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα 875 ch. δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ OC 1027. ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι Ant. 370 ch. μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον 728. εὖ κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς Ἡλίου τελῶν 1064. ἦν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν; Tr. 411. πῶς μὴ δίκαιος; 412. ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι 722. ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν 725. ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων Ai. 512. κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς 1349. τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα El. 1088 ch. εἰπεῖν καὶ τὸ μὴ καλόν Creus. fr. 323, 3. ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν inc. 664. Horum his haud cunctanter substitui οὐ licebat: Tr. 722. Ai. 512. Ant. 1064. Alia μή inter articulum et nomen habent, velut OR 683. OC 1027. Ant. 370. Ai. 1349. El. 1088. Creus. fr. 323, 3. inc. 664, in quo dicendi genere tragici ab οὐ abstinuerunt, quod per conditionem quodammodo res enuntiatur pendetque aliunde, ut *τὰ ἔργα τὰ μὴ καλά res* sunt, *quas si suo nomine dixeris, minime honestas dixeris.* Clarius conditionalis ratio patet in Tr. 725. OR 255, quae exempla etsi μή nomini, non verbo additum monstrant, totam sententiam eo genere dictam continent. In Tr. 412 intelligi debet εὑρεθῶ. —.— || Cum *pronomine.* Usitatissimum est μή τις quod in v. τίς pertractabitur. ὡς ἂν εἴπω μὴ τὰ σά OR 329. μὴ 'μαυτῷ OC 1365. ὅρα μὴ τοὐμόν Ai. 1313. φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν Ant. 722. μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει θυμῷ δύσοργος Tr. 1117. μὴ τοσοῦτον δύσοργος coniungenda. Non minus Graecum οὐ hoc esset exemplo, sicut OC 1365. In Ant. 722. Ai. 1313. μή sese facile tuetur, quod non satis definiri potest, anne cum infinitivo vel imperativo copuletur negativa particula. —.— II. *Cum adverbiis et adverbialiter dictis.* Frank. p. 9. δεῖ σε γενναῖον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι Ph. 51. τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν βέλη 197 an. πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν 467. ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα Tr. 727. καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς El. 1345. ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι Ach. Am. fr. 162, 2. Horum patiuntur οὐ Ph. 51. 197. 467. El. 1345. Ach. Am. fr. 162, 2. Sed Tr. 727 etiam Ph. 467 recte sic explices εἴ τις μὴ ἐσφάλη, εἰ μὴ εἴη ἐξ ἀπόπτου. (II p. 94, 20.)

III. Maxime omnium *cum verbo* dicitur μή. Et dupliciter quidem dicitur, sententia cum *simplici* vel *principali*, tum *suspensa.* —.— A. In *simplici* sententia vel, quae eadem ratio, *principali.* —.— Cum *indicativo* cogitata alterius significantia μήτε videntur et μηδέ, non μή ipsum dici Sophocli. Nec imperativum primae personae cogitari, nedum indicativo praesentis enuntiari posse, putarim, velut μὴ θυμοῦμαι, quanquam Herm. pronuntiavit cens. Medeae Elmsl. p. 222. Opusc. t. 2. Nec in iurisiurandi formulis rectae orationis Sophocli dicitur, quale genus Aristophani et prosariis frequens. V. Reisig. coniect. p. 107. Schaef. app. ad Dem. t. 1. p. 871. Sed duobus modis dicitur μή cum *futuro:* primum in *interrogatione eiusmodi, ad quam negans responsum cupimus audire nec tamen satis confidimus:* nostrum *doch nicht.* Quod totum pendet a more μή a verbis metum

significantibus suspendendi v. Schaefer. ad El. 439 et mel. cr. p. 116. Herm. ad Vig. p. 788. Reisig. coniect. ad Arist. p. 107 quibus adde, quae Frank. habet p. 17. Sic differt a μῶν, quod hoc usi confidimus non fore rem qualem proposuerimus esse. μή τις Διὸς κεραυνὸς ἤ τις ὀμβρία χάλαζ' ἐπιρράξασα; OC 1500 sc. ἐστί. μὴ τῶν τυράννων; Tr. 316. Sic ἆρα μή dici in v. ἆρα vidimus. Altera ratio est *prohibendi cum interrogatione;* extra hanc enim μήτε quidem sic Sophocli dictum, sed non μή: id Doriensibus usitatum, v. Koen. ad Greg. Cor. p. 276, sed de prosariis Atticismi auctoribus nec Schaef. persuadet ad Gnom. p. 318. 364 et ad Demosth. app. cr. p. 96. t. 4 nec Frank. p. 23 [cf. C. G. Firnhaber. de μή c. fut. aut opt. c. ἄν iu enunciatis primariis ZAW 1841 nr. 47. 48.] Et a tragicis quidem recte abiudicavit eum usum Elmsl. ad Med. 804, etsi in eo ipso loco mirifice deceptus explicando v. infr. de *hyperbato* particulae. Quare recte ex melioribus libris editum ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενί Ant. 84 ubi nonnulli libri προμηνύσεις. Illud memorabile quod μή sic dictum priori cuidam enuntiato adiungitur, in quo οὐ interrogative dictum est, ut quaestionem indignationis indicem sequatur vetandi formula. οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας, καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε; OR 638. Sic post οὐ infertur μηδέ Tr. 1183. Ai. 75. V. Herm. ad Vig. p. 800. — Deinde etiam c. *imperf.* et *aor.* μή dicitur *indicando optato vel desiderio, quod expleri vel non potest, vel non potuit.* *τῷ (sic Herm. vulgo ἰώ) μὴ γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες OC 1713 m. [ut spuria reiecit Dind.] *quare utinam ne cupivisses mori.* μή ποτ' ὤφελον λιπεῖν τὴν Σκῦρον Ph. 969. ἣν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας ὤφελον ὄσσοις Tr. 998 an. Sed δῶρον, ὃ μή ποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι OC 540 m. quod ἐπωφέλησα minime ὤφελον significat, non est ex hoc genere.

|| Cum *coniunctivo* a. *deliberativo* μή dicitur, si, quid faciendum eligamus, dubitabile videtur. Maxime primis verbi personis additur; v. Herm. ad Ph. 1081 ed. 1 temere reprehensus a Schaefero app. Dem. ad p. 613, 3. Sic tamen ap. Soph. nunc non legitur μή simplex: sed praemisso τί in interrogatione: ἄρχοντές εἰσιν, ὥστ' ὑπεικτέον· τί μή; Ai. 668 sc. ὑπείκωμεν, *quidni?* τί μὴ ποιήσω; El. 1276 *quid prohibet, quin faciam?* — b. cum *hortativo:* μὴ δοκῶμεν οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις Ai. 1085. *ne putemus.* — c. *in interrogatione eiusmodi, qua nos dubitare indicamus, sitne eventurum, quod cupimus, ne fiat.* De *re futura* igitur coniunctivus dicitur interrogative, ut *in facta vel ea quae veremur ne nunc ipsum fiat,* indicativum poni vidimus. Unum exemplum reperi ὦ ξεῖνοι μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ σοι πιστεύσας μεταναστάς OC 174 an. Male Herm. post πιστεύσας incidit. Participium enim alterum prioris causam indicat: μὴ ἀδικηθῶ μεταναστὰς ἐάν σοι πιστεύσω. Perperam interpretatur Elmsl. μὴ δῆτα ἀδικήσητέ με. Hoc dicitur: *numquid forte iniuriae mihi inferri possit, vereor (dass mir ja nicht!).* Rectius Matthiae intellexit ad Troad. 173. — d. Quod usitatissimum est, *in prohibendo* μή *coniunctivo aoristi accommodari,* statim in imperativo illustrando exemplis firmabimus. (II p. 95 extr.)

|| Cum *optativo* in *formulis optandi eis* dicitur μή, *quibus utrum eventus is, quem vitare vel assequi cupimus, futurus sit, necne, incertum est.* ὄλοιο μή πω Ph. 961, quem versum Schaefero rectius intellexit Reisig. coniect. I. p. 64. μὴ νῦν ὀναίμην ἀλλ' ἀραῖος, εἰ... OR 644, quae est iurisiurandi formula: *sic nolim salvus esse.* μὴ δῆτα ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν 830. μὴ λάθοι σὲ τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν 904 ch. Male olim λάθῃ [v. supra λανθάνω. p. 412]. εἴθε μήποτε γνοίης, ὃς εἶ 1068. μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες θεῖέν μ' ἄφωνον OC 864. *μὴ πλείω κακὰ πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ Ant. 927 [secl. Dind.]. μή γ' [cf. supra i. v. δέ p. 157 a § 5.] ἐκμάθοις παθοῦσα Tr. 143. μή ποτ' εἰσίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι 304. ὄλοιντο μή τι πάντες οἱ κακοί 383. Etiam hunc versum ita intelligebat Schaefer., ut post ὄλοιντο paulisper conticescendo interrumpi orationem putaret. μὴ σταίη πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ 655 ch. μή πω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή El. 403.

|| Cum *imperativo* prohibendi gratia μή ita dici, ut solus *praesentis* ille modus huic negotio adhibeatur, *aoristi* autem *coniunctivus,* Atticistae consensu sanxerunt. Quorum modorum qua ratione significatus differat, aperuit Herm. diss. de praec. Attic. p. 269 opusc. vol. 1 explicuit Frank. copiose p. 28 sqq. idemque, etiamsi secus videatur, haud facile discrimen negligi docuit. —.— a. Cum *imperativo* igitur *praesentis* μή dictum: μὴ φώνει μέγα Ph. 574. μὴ λέγ', ὦ τέκνον, τάδε 898. μὴ στέναζε 917. μὴ θυμοῦ κλύων 922. μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε 1003. μή μ' ἀντιφώνει μηδέν 1065. μὴ πρόσλευσσε 1068. μὴ βράδυνε 1400. μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν 1449 an. μὴ σιωπάτω OR 231. τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζε 548. μήπω μ' ἐρώτα 740. μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα 980. μὴ κόλαζε 1147. μὴ ἱστόρει πλέον 1165. μή μ' ἐκδίδασκε 1370. πάντα μὴ βούλου κρατεῖν 1522. μὴ τοὺς θεοὺς μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς OC 277. μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας 282. μόνον δέ με μὴ λείπετε 501. μὴ δίδασκε 654. μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς 839. μή τοι μ' ὀδύρου 1439. μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ 1442. φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινί 1522. ὃ μὴ σὺ βούλου παθεῖν 1538. μὴ λέγε Ant. 567. μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει 705. μὴ κώτιλλέ με 756. μὴ νῦν προσεύχου μηδέν 1337. μὴ πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει Ai. 363. μὴ αὔδα τάδε 368. μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε 586. μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ 844. μὴ τεῖνε μακράν 1040. μή νυν ἀτίμα θεούς 1129. μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς 1154. μὴ χαῖρε κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς 1349. μὴ δόκει μ' ἂν θυραῖον οἰχνεῖν El. 312. μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν 395. μὴ ταύτης κλύε 675. ὥστε μὴ λίαν στένε 1172. μὴ μακρὰν βούλου λέγειν 1259. μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις 1353. μὴ πέρα λέγειν ἔα 1483. μὴ τάσσε 1495. μὴ πάντ' ἐρεύνα fr. Alead. 104. μὴ μάχου βίᾳ Lac. 337, 3. μὴ σπεῖρε πολλοῖς Tyr. 585, 1. Subauditur imperativus in formula loquendi μὴ τριβὰς ἔτι Ant. 577 scil. ἐμβάλλετε, ποιεῖτε: librorum scripturam corrumpit Toup. em. in Suid. t. 3. p. 163. τριβάζετε scripturus. Idem est in μὴ πρὸς θεῶν Ai. 76. μὴ δῆτα τοῦτό γε Ph. 763. μὴ δῆτα, τέκνον 1367. μήπω γε 1409 an. μὴ σύ γε OC 1441, de qua locutione cf. Valck. ad Phoen. 534. —.— b. Quod *imperativum perfecti* μή videtur sibi addere, specie tenus verum est. ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας παρέστατ' ἀλλ' ἀρήγετε Ai. 1182. —.— c. *Imperativum aoristi* coniungi vetant grammatici: cuius rei etsi ratio non satis clare apparet, observata tamen a scriptoribus est, qui quidem norma loquendi habiti sunt, nec poetae nisi rarissime et quasi coacti migraverunt. Exempla variorum varia collegit Schaefer. ad gnom. Gr. p. 155 et 364 coll. Intpp. Greg. Cor.

p. 15; Atticorum scriptorum paucissima esse iure dixit Pors. ad Hecub. 1166 coll. Elmsl. ad Med. 389 not. 1, cuius tamen in Eupolide corrigendo conatum non probo. Unum Sophoclis est μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ· μή μ' ἕλῃς ἄνευ δορός Pel. fr. 441 ap. schol. Ar. Thesm. 870; cuius memeriam servavit etiam Antiatt. Bekk. p. 107, 30. Gravis est autem Matthiae error ad Hecub. 1160. Nam de *tertia* aoristi, quam dicunt, *persona* minime cavisse grammaticos clarum est: quomodo Soph. dixit ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν OR 1449. φύλασσε μηδέ σε κινησάτω τις Ai. 1180. μηδ' ἡ βία σε νικησάτω 1334. —.— d. Rursum *coniunctivum praesentis* grammatici soloecum dicunt: cuius generis cum longe rariora sunt exempla, tum libri scripti fluctuant, ut recte illos praecepisse dubitari non possit. Cf. Porson. ad Hecub. 1166. Matth. ad Med. 218. Schaef. ad Greg. l. c. et in ind. v. μή. —.— e. *Coniunctivi aoristi* in re maxime prohibenda praecavendaque suum esse munus satis exsecuti sunt Herm. l. c. et Frank. p. 30. μή μ' ὄκνῳ δείσαντες ἐκπλαγῆτε Ph. 225. φράσῃς μοι μὴ πέρα 332. μὴ λίπῃς μ' οὕτω μόνον 468. μή μ' ἀφῇς ἔρημον 486. μὴ νῦν μ' ἔρῃ τὰ πλείονα 576. μή με διαβάλῃς στρατῷ 582. μὴ φείσῃ βίου 749. ἔχετε τὸ πρᾶγμα· μὴ φύγητε μηδαμῇ 789. μή με καταλίπῃς μόνον 809. τὸν βίον μή μου ἀφέλῃς 933 [cf. ἀφαιρέω et i. v. ἐγώ p. 190 b, 11]. μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος 967. μὴ ἔλθῃς, ἱκετεύω 1181 m. μὴ λέξῃς πέρα 1275. μὴ 'πεύξῃ πέρα 1286. μὴ μεθῇς βέλος 1300. μὴ φροντίσῃς 1404. μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι OR 283. μὴ φρονῶν μ' ἀποστραφῇς 326. μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς ψήφῳ 606. μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς 975. μὴ ματεύσῃς τοῦτο 1060. μὴ δῆτα τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ 1153. μὴ δείσητε 1414. μή μοι προσθῇ μέριμναν 1459. μή σφε περιίδῃς 1505, si scriptura certa [παρίδῃς LA]. μή μ' ἀτιμάσῃς OC 49. μὴ γένησθ' ἀγνώμονες 86. μή με προσίδητ' ἄνομον 142 an. μή, μή, μή μ' ἀνέρῃ 210 m. μὴ ἀνοίξῃς 515 m. μή μου δεηθῇς 1170. μή μ' ἀνάγκῃ προσβάλῃς 1178. μή μ' ἀποστραφῇς 1272. μή μ' ἀτιμάσητέ γε 1409. μὴ πόλιν διεργάσῃ 1417. καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γε 1432. μή τοι μ' ἀτιμάσῃς Ant. 544. μή μοι θάνῃς σὺ κοινά 546. μή νύν ποτε φρένας ὑφ' ἡδονῆς δαμεὶς γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς 648. τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ 762. μὴ ἐκκλέψῃς λόγον Tr. 436. μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακόν 797. μὴ κινήσῃς 974 an. μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον 1065. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ Ai. 111. μή, μή μ', ἄναξ, κακὰν φάτιν ἄρῃ 191 ch. μή μ' ἀξιώσῃς λαβεῖν 494. μὴ ὑβριστὴς γένῃ 1091. τὸν ἄνδρα μὴ τλῇς βαλεῖν 1333. μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς El. 71. μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν 324. μή ποθ' ὕστερον παθοῦσα μέμψῃ 383. καὶ μὴ ἐφῇς 648. μή με νῦν μηκέτι παραγάγῃς 854 m. μὴ δῆτα τοῦτό μ' ἐργάσῃ 1206. μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα 1208. μή μ' ἀποστερήσῃς 1276 m. ἣν σὺ μὴ δείσῃς ποτέ 1309. μή τι θαυμάσῃς fr. Creus. 325, 1. μή πω μέγ' εἴπῃς Tyr. 583 b. μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος inc 673, 1. Huc οἶσθ' ὡς μὴ σφαλῇς OC 75: i. q. μὴ σφαλῇς, οἶσθ' ὡς. v. Erf. ad OR 543. —.— NB f. Inprimis illud notabile, quod saepe *imperativus cum coniunctivo consociatus* reperitur, ita maxime, ut res praesens quaedam fieri iussa illo, cavendi, ne quis aliter faciat, ratio hoc modo enuntietur: ille negatione plerumque non eget, hic habet additam. Pors. et Schaef. l. c. Brunck. ad OC 731. Nemo tamen accuratius quaesivit. ἀπάμησον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου Ph. 749. ἔχετε τὸ πρᾶγμα· μὴ φύγητε μηδαμῇ 789, quod cur intpp. omnes pro indicativo habuerint, qui longe ineptissimus est, nescio. ἐλέησον ὦ παῖ, καὶ μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος 967. παῦε, μὴ λέξῃς πέρα 1275. πείθεσθε, μὴ δείσητε OR 1414. στρέψαι στράτευμα ... καὶ μή σε διεργάσῃ OC 1417. πρόσελθε, μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακόν Tr. 796. σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς ἀγρίαν ὀδύνην 974 an. γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγὼς καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον 1065. πατρὸς ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι 1205, ubi rectius fortasse μὴ δέ scribetur. πρόσθου δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσῃς πατρί 1224. δέξασθέ με ... καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς El. 71. φράζου, καί με μὴ ποθ' ὕστερον παθοῦσα μέμψῃ 383. Uno loco utraque sententiae pars aliquid prohibet fieri, ut utrinque μὴ positum sit. καὶ μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι Τροίας Ph. 1400. Sed etiam in hoc exemplo μὴ βράδυνε hortantis est, ut confestim faciat, μηδ' ἐπιμνησθῇς caventis, ne alia Neoptolemus in mentem inducat. (II p. 99.)

|| Μή *cum infinitivo*. —.— a. *primum* ita dicitur ut *substantivi verbalis officio articulo addito fungatur* et vel subiectum sententiae sit, vel obiectum. πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ Ph. 299. τὸ μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν 1141 ch. οὐκ ἠνεσχόμην τὸ μὴ ἀποκλῇσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας OR 1388. μόνοις παρ' ὑμῖν ηὗρον καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν OC 1127. καὶ πάρος ἀπέφυγε τὰ σφῶν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς 1740 ch. *res vestrae malum exitum effugerunt*, quod sane magis Latine dicitur *ne male exciderent*, sed obiective dictum nihilo minus est. φασὶν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι Ant. 27. τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε 219 sc. ἐπεντέλλοιμ' ἄν. ἔφλεγε τὸ μὴ εἰδέναι 263 [ἔφευγε πᾶς τὸ μὴ Dind.]. Vulgo ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι, quod est *conscientiam non defugit*. Erf. ἔφευγε μὴ εἰδέναι, alii τῷ μὴ εἰδέναι, *simulans sese nescire*. Hermanni emendatio probabilis: *urebat nos*, *quod auctorem ignorabamus*. τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν 711. αἰτουμένη που τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν 778. τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στίν, αἰσχύνην φέρει Tr. 66. τὸ μὴ πυθέσθαι μ' ἀλγύνειεν ἄν 458. τὸ μὴ 'πιθυμεῖν περισσὰ δρᾶν (φύλασσε) 617. *τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν Ai. 554 b [delev. Brck.]. τό τε μὴ βλέπειν ἑτοῖμα El. 1078 ch. φεύγεις, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς fr. Synd. 152, 3. δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν Ach. Amat. 162, 9. λῷστον ... μή γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας Hel. 185, 2. τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς Pel. 436. — Est ubi *casus quartus* addito efficitur articulo, ubi *genitivus* nostrae rationi magis convenit, in quo genere usitatius articulum omitti. τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος, τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον Ant. 236. — *Casus genitivus* addito articulo efficitur a nomine pendens: θεῶν του μελέτη τοῦ μὴ πρότερον τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη Ph. 197, ubi ne subaudias ἕνεκα, memineris μελέτη τοῦ μὴ τεῖναι coniungi. *Dativus:* ἐν τῷ μὴ δύνασθαι [ἐν τῷ μήτε σωκεῖν Dind.] μήθ' ὁρᾶν OC 496. Cf. Wyttenb. ad Plut. praec. san. tuend. p. 125, B.

b. Usitatius adhuc *totam sententiam negantem a verbo tanquam obiectum pendere:* infinitivus, in quo vis sententiae, cur μὴ additum habeat, facile intelligitur. καιρὸς γὰρ καλεῖ πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν Ph. 467, nisi proxime copulata sunt μὴ ἐξ ἀπόπτου. ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι 551. τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον, μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτὰ 777. κατὰ σημασίαν dictum pro

προσεύχου μή. παῦλαν ἴσθι μήποτ' ἂν τυχεῖν 1329. διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς 1387. φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν El. 213 ch.: falso distinguunt post φράζου. κοὐδὲ διδαχθῆναι θέλεις μὴ χαρίζεσθαι 331. δοκεῖ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τε 336. ἑλοῦ ... μὴ μνήμην ἔχειν 346. ὅς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ μή τοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους 518. νῦν ποθῶ μὴ ἀπολείπεσθαι τάφου 1169. τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ βαλεῖν OR 656 ch. (sc. φημί). τὸ καλῶς δ' ἔχον πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι 880 ch. πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι 1001. ἡγεῖσθε φυγήν δέ του μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν OC 281. μὴ δὲ προσφέρειν μέθυ (sc. διδάσκω s. λέγω) 481. Male scribebatur et contra libros etiam μηδὲ [LA pr. μή, m. rec. δὲ addito]. μὴ ψαύειν λέγω 856. σφῷν θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακῶν 1445. καταίνεσον μή ποτε προδώσειν τάσδ' ἑκών 1634. ᾔδησθα κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε; Ant. 447. φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν 722. ἐπιστάμεσθα ... μὴ πώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν 1094. τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος μὴ 'ξω παρήκειν Ai. 741. σοὶ προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν 1089. (II. p. 100, 12.)

c. Sed etiam *subiecti loco* infinitivus est articulo destitutus, inprimis cum praedicata notio inest in verbis formisve impersonalibus, δεῖ, χρή, πρέπει, ἔστι, φιλεῖ etc. τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει Ph. 418, quod quid differat ab οὐκ ἔδει ζῆν patet. ἔστιν δέ μοι πάλιν κατελθεῖν μήποτε OC 601. οὐκ ἀκούειν ἔστι καὶ μὴ δρᾶν 1175. μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον 1225 ch. ἔστι νῷν δὴ οὐ τὸ μέν, ἄλλο δὲ μὴ ... στενάζειν 1671 m. ὅσῳ περ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη Ant. 1051. ἐπεὶ καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἥτις εἶ Tr. 321. ὃν οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι 742. ὅσον ἦν κέρδος σιγῇ κεύθειν καὶ μὴ σκεδάσαι ὕπνον 989. δεῖ σε μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα 1176. ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, μὴ χαίρειν τινά Ai. 786. σχετλία γὰρ ἐμὲ οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ, ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου 889 ch. καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν El. 398. πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει μήποτε μήποθ' ἡμῖν ἀψεγὲς πελᾶν τέρας 496 ch. ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα 1340. στέργειν δὲ τἀκπεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην fr. inc. 686.

d. Deinde ita dicitur infinitivus, ut eventum rerum et quae ex factis sequantur, contineat. Hanc rationem et *obiecti* et *adverbialiter dicti* nomine recte appellaveris. Hic solet quidem ὥστε adiici, nec tamen perpetuum illud. ὥστε μή ποτ' ἂν προθυμίαν λαβεῖν Tr. 669. ἔχει γὰρ οὕτως ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν 1126. οὐκ ἄν γ' ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν ἕν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον 'Αργείων Ai. 1339. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σὰ ἀλγήμαθ' ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν Ph. 340. οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος ἔπεισεν, ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι; 901. *οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος OR 1085 [secl. Dind.]. ἄνδρες εἰσίν, ὥστε μὴ σπάνιν ποτὲ σχεῖν 1460. Omittitur ὥστε in pari infinitivi ratione: δῶρον, ὃ μή ποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι OC 539 m. v. ἐπωφελέω. — οἶδ' ὅτι τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς 667. οὐδέ μ' ὄμματος φρουρὰν παρῆλθε τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον Tr. 226.

|| Cum **participio** μὴ dicitur et ita, ut **nominis vices teneat** participium, et ut **enunciati** inprimis **conditionalis contracti et quasi redacti in compendium** munus tueatur. —.— a. *Illud:* ἔξοιδα φύσει σε μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν Ph. 79. πόνος ὁ μὴ φοβῶν 864 ch. δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα 903. ὡς μεθήσων μήποτε 935. ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά Tr. 384. ὁ μὴ λεύσσων 829 ch. δηλώσω μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς Ai. 472 nisi μήτοι ἄσπλαγχνος proxime coniungantur. ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω OR 57 v. Herm.: cave enim genitivos absolutos putare. τοῖς μὴ δρῶσιν 269. πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται 289. τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις; OC 73. οἶδ' ἐγώ σε μή τινα ἐνθένδ' ἀπάξοντα 656. οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων 797. ὡς μὴ εἰδότα αὐτὸν μηδέν 1155. τοῖσι μὴ εἰδόσιν Ant. 33. Libri τοῖς μὴ εἰδόσιν: Brunck. vitiose τοῖς μὴ οὐκ. οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν 771. μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ θάπτειν παρήσω κεῖνον 1042. ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα 1063. εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς ἡλίου τελῶν 1064 nisi μὴ πολλούς colligaveris, quod non minus licet. ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυποῦν μόνον βόσκημα El. 363 v. βόσκημα. — οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη Camic. fr. 302. Similia exempla multa sunt οὐ habentia. —.— b. At minime οὐ Graecum, cum *enuntiati conditionalis* aut *exceptivi* (restringentis) vices tuetur participium. οὐ (θρασύ ἐστιν)· μὴ δόλῳ λαβόντα γε Ph. 107. μή του κηδομένου βροτῶν 170 ch. non ἐπεὶ μηδεὶς κήδεται sed καίπερ μηδενὸς κηδομένου. κάρα τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι μὴ τυχών 619. οὐδ' εἰ δοκοῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη Tr. 593. κακὸς μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός OR 77. μὴ ξυναλλάξαντά πω 1110 i. q. καίπερ μή. εἰς τόδ' ἥξεις μὴ λέγων γε τοὔνδικον 1158. κἀμοῦ μὴ παρόντος οἶδ' ὅτι τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα OC 666, non i. q. ἐπεὶ οὐ πάρειμι sed ἐὰν μὴ παρῶ. θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν 1509, cf. Ph. 170. μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων Ant. 1061. —.— c. Huc referendae formulae ὅσον μή et ὅτι μή. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον μὴ χερσὶ καίνων OR 348 *tantum non occidendo perpetrasse.* ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν (πράξω) Tr. 1214. κοὐδὲν τούτων ὅτι μὴ Ζεύς 1278 an. *nihil horum non a Iove profectum.* —.— d. Item participialis sententia in breve coacta est οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα Ai. 950 i. q. εἰ μὴ θεῶν μετασχόντων.

B. Μή ***in sententia cum alia composita et quidem pendente et secundaria.*** — || *In enunciatis relativis.* — a. Cum *indicativo.* λέγονθ' ἃ μὴ δεῖ Ph. 583. τί τοὖθ' ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι; 648. κρύπτων θ' ἃ μὴ δεῖ 909. ᾧ μὴ 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ OR 296. φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι 316. Dind. ex LA λύῃ non minus recte, etsi gravius illud, quippe non universe dictum. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ 569. ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι ... δόμοις δέχεσθαι 817. θαλάσσιον ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι 1412. ἃ μὴ φρονῶ γάρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην 1520. μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς OC 839. μὴ δρᾶν ἃ μὴ χρήζεις 1175. οὐ γάρ σε παρασπάσει γνώμης, ἃ μή σοι ξυμφέροντα λέξεται 1186. μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ 1442. οὐκ ἂν παρείμην, οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν 1665. ὅστις μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων, κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ Ant. 179. μηδ' ἃ μὴ 'θιγες ποιοῦ σεαυτῆς 546. λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων 691. μέθες ἐνταῦθ', ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν Tr. 800. κρύψω τόδ' ἔγχος γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται Ai. 659. ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα, κεῖνος τ' ἐκεῖνα στεργέτω 1038. ὅστις σε μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν φῦναι, μωρός ἐστ' ἀνήρ 1374. μέλλουσι γάρ σε ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μή ποθ' ἡλίου φέγγος προσόψει El. 380.

κρύψον νιν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς τούτων πρόσεισι μηδέν 436. δὸς ... φίλοισί τε ξυνοῦσαν ... καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστιν 654. οὐ μή 'στι καιρὸς μὴ μακρὰν βούλου λέγειν 1259. ὅπου δὲ μὴ τἄριστ' ἐλευθέρως λέγειν ἔξεστι, ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν Eriphyl. fr. 204, 1. οὐ γὰρ δίκαιον ἄνδρα γενναῖον φρένας τέρπειν, ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται Phaedr. 605, 2. — *Subauditur* indicativus: ὕβρις εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν, ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα OR 875 ch. Sed et coniunctivus recte dicatur. χρὴ χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἃ μὴ θέμις λεύσσειν δικαιοῦν OC 1641. —.— b. Cum *coniunctivo* nunc semel tantum reperitur μή. [De Ai. 761 v. sub c.] οὐ γὰρ νόμοι καλῶς φέροιντ' ἄν, ἔνθα μὴ καθεστήκῃ δέος Ai. 1074 v. καθίστημι: optativi non minus constaret ratio. Multa indicativi exempla a speciali dictione in generalem sententiam conversa non minus recte coniunctivum paterentur, velut OR 316. 569. 1520. Ant. 179. Sola praeterita huius vicissitudinis immunia sunt, ut Ant. 546.—.— c. Cum *optativo* non dicitur nisi in oratione obliqua, vel alio optativo praegresso. ἐπεὶ εἶθε ... κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι, βρυχᾶτο Tr. 903 *ubi sese visum non iri putaret.* Huic simillimum est τὴν Κορινθίαν χθόνα ἔφευγον, ἔνθα μή ποτ' ὀψοίμην κακῶν χρησμῶν ὀνείδη OR 796; *ubi non confidebam exitura vaticinia.* Ex altero genere hoc est: τίς ταὔτ' ἄν, ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ, ἕλοιτο; Tr. 1235. Quanquam in oratione obliqua etiam indicativus dicitur, cum certius, quam pro sententia unius loquentis, pronuntiatur. τὰ γὰρ περισσὰ σώματα πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστὼν ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ Ai. 761 [ubi Dind. φρονῇ c. LA pr. m. dedit].

‖ *In enuntiatis conditionalibus* μή consentaneum poni, etsi est, ubi οὐ suo iure dicatur. Haec in vv. εἰ, ἐάν, ἤν pertractavimus.

‖ *In enuntiatis finalibus* dictum μή non est *adverbium* amplius, sed *coniunctio* prohibendi significatione, ut ὅπως μή, praedita. —.— a. Forte factum, ut in sententia *proprie prohibendi cavendique consilium* continente μή *cum optativo*, praeteritorum comite ap. Soph. perraro reperiatur, crebrius *coniunctivus.* ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων, μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα Ph. 13. πέμψον ... μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσὼν 46. ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρών 124. τὸ γάρ μοι μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον, μὴ προσπεσών με λάθῃ 156 ch. τὸν βίον σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ 506. τούτους δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ ὀσμῇ 890. καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μὴ φιλότητ' ἀπώσῃ 1122 ch. χθονὸς ἔκθορε, μή τι πέρα χρέος ἐμᾷ πόλει προσάψῃς OC 235 ch. εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῇς κακὸς γεγώς Tr. 1129. ἱκνοῦμαι μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ Ai. 588. ἄγγελον κακὴν φάτιν Τεύκρῳ φέροντα... μὴ πρὸς ἐχθρῶν ... ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος 829. οὐχ ὅσον τάχος δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις δυσμενῶν ἀναρπάσῃ 986. ὀκνῶ ἐάν, μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ 1395. παῦσαι, μὴ 'φευρεθῇς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα Ant. 281. οὐδὲ πρέπει..., μὴ σὺν φθόνῳ σπείρῃ ματαίαν βάξιν El. 641. σιγᾶν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύῃ 1238. σοὶ βαδιστέον πάρος μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν θάνῃς 1503. Etiam praeterita coniunctivus sequitur, contra ac visum Dawesio, tam cum res quando loquimur manens et fortasse perpetuo mansura ponitur, quam cum narraturi maiore vi et ἐναργείᾳ sumus: v. Heind. ad Plat. Protag. p. 502. Nec tamen huc conferenda, quod Matthiaeo visum ad Phoen. 70, exempla coniunctivi verba metuendi sequentis. — καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι, ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλῃ πεφευγότες Ant. 412. Editt. plerique c. Stephano βάλοι. Sed LA βάλῃ, id quod propter praeteritum πεφευγότες probabile. Contra alia quae erant eius generis exempla, nunc codd. iubentibus sublata sunt: μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι (sc. φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην) Ai. 533. τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι OR 948. In LA olim vulgata scriptura κτάνῃ [a m. rec.] supra posita est, servavitque Elmsl. — In *interrogatione* μή *cum coniunctivo finali* exstat. ἢ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς; OR 1012. ἢ μὴ φύγω σε; El. 1503. τί μὴ γένηται; Ai. 77 non *quidni fiat?* sed *quid ne fiat* significans, hoc est *quid cauturus es ne fiat?* (II p. 104, 11.)

b. Paulum diversus sed a finalibus enuntiatis repetendus usus particulae in *cavendi timendi videndi ne quid fiat*, *fierive possit*, sententia. Eadem autem ratio est, qua distinguantur significatione modorum ὁρᾶν et σκοπεῖν μή, εὐλαβεῖσθαι μή, δεδοικέναι et φοβεῖσθαι μή. Ὅρα μὴ ἔστι et φοβοῦμαι μὴ ἔστι et μὴ ᾖ cum praeisset viam Schaef. mel. cr. p. 115. Herm. ad Aiac. 279 et in cens. Medeae Elmsleianae ad v. 310 opusc. t. 3. p. 184 coll. adn. ad Ion. 1545 et Stallb. ad Phileb. p. 13. ad Rpubl. 5. p. 451 a (qui id longe prius exposuit, in quo Hartungus inventorem sese iactat p. 139), satis ostendit sic distingui, ut utrumque verentis sit, ita quidem ut illud adsignificet, putare nos esse ita, ut vereamur, hoc nescire nos, sitne ita necne sit. Ὅρα μὴ ἔστι est *vide num sit,* ὅρα μὴ ᾖ *vide ne sit.* Utrumque interrogandi quadam ratione sollicitudine adsignificata profertur. At cum dici nequeat *vereor num sit* sic simpliciter, non addito membro enuntiati altero *necne sit*, consentaneum est φοβοῦμαι μὴ ἔστι significare *vereor ne quod vereor, iam evenerit,* φοβοῦμαι μὴ ᾖ *vereor ne eveniat proximo quoque tempore,* φοβοῦμαι μὴ ἔσται *cum metu puto certo futurum.* Quid aoristi et praesentis coniunctivus differant, idem Herm. ostendit p. 179. Elmsleio et Matthiae (ad Phoen. 93) verentibus, ne nunquam ὅρα s. δέδοικα μὴ ἔστι dictum fuerit, iam Schaef. l. c. et Iacobs. ad Anthol. Pal. t. 3. p. 466 satis responderunt. Est ubi *optativum potentialem* ἄν additum habere solitum ab eiusmodi verbis suspensum reperias: cuius sensus est *vereri nos ne aliis qualibuscunque positis sic res habere possit.* v. Herm. ad Ai. l. c. *Optativus autem non addito* ἄν praeteritorum, ut solet, comes indicat, quid olim metuerimus ne fieret. In metuendi formulis minime abundare μή, sed sua et nativa potestate uti, cum cautum cupiamus, ne accidat, quod metuimus, non opus multis demonstrare. Cum *indicativo* igitur dictum μή post verba *videndi* nunc non exstat: sed post verba metuendi tutissimum est ex libris LAB in Tr. 550: φοβοῦμαι μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλεῖται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ. καλῆται Elmsl. defendit [item Dind.] sed quod timebat Deianira, iam satis certo sciebat esse factum. Recte igitur Apitz. negat, καλεῖται futurum esse [id quod statuit Herm.]. εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ Ant. 1253. Male ante Brunck. contra libros καλύπτῃ scribebatur. *Coniunctivus* post verba *videndi* et *cavendi* sequitur: ὅρα μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς El. 581. εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς 584. Plerique libri et Suid. v. ὁμοῦ et σκῆψις, τίθῃς. Verum Schaef. vidit, non probari eam legem Clytaemnestrae, sed sequi, ut probari debeat, Electra significat. περισκοπῶ μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν 898.

ὅρα κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ κτησώμεθα 1003. κτησόμεθα si metro conveniret, hoc diceretur: *vide ne simus contracturae maiora mala;* illud autem est *cave ne contrahamus;* illud Electrae persuasum de ea re esse demonstrat, hoc vereri sese ne fiat. ὅρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ Ph. 30 Schaefero placebat κυρεῖ; illud est *cave ne forte in antro lateat*, hoc, *vide num lateat:* illud metuentis est, ne terribilis hostis adsit, hoc existimantis fieri posse. ὅρα σύ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς, ὅταν δὲ πλησθῇς ... οὐκέτ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς Ph. 519 sq. De modorum diversitate explicuerunt Elmsl. et Herm. ad Med. 310. σκόπει, μή σοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα OC 1180. ὅρα μὴ κρεῖσσον ᾖ Alead. fr. 106, 1. Similiter dictum ἐμοί τοι, μή τι καὶ θεήλατον τοὔργον τόδ' ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι Ant. 278. Intelligendum μὴ ᾖ. Verba *metus significantia coniunctivo iunctum* μή sequitur: ἔνεστι ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτέ Tr. 297. εὐλαβοῦ δέ, μὴ φανῇς κακῶς γεγώς 1129. δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ OR 747. ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής 1011. δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους ἄριστον ᾖ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν Ant. 1114. δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ πληγή τις ἥκῃ Ai. 278. Mendose vulgo ἥκοι, quod sine ἄν post δέδοικα ferri nequit. Codd. utrumque exhibent et ἥκει [sic Dind.], correxit Schaef. mel. cr. p. 109, firmavit Herm. Paulo rarior *coniunctivus perfecti* est. δέδοικα, μὴ περαιτέρω πεπραγμέν' ᾖ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων Tr. 663. δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκῃ Ph. 494 ut post Brunck. ex aliquot codd. datur: alii βεβήκει, ceteri [c. LA] βεβήκοι; Elmsleio placet βέβηκε. Illud non minus recte dictum, v. Herm. l. c. δέδοικ' ἐμαυτόν, μὴ πόλλ' ἄγαν εἰρημέν' ᾖ μοι OR 767. *Optativus potentialis* sequitur: δέδοικα γάρ, μὴ πρῴ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ Tr. 631. v. Schaef. l. c. et Herm. ad Ai. 278. Schneider. ad Plat. Rpubl. 5. p. 450 d. *Optativus solus* repertus est: *ἥμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ Tr. 25 [secl. Dobr.]. δειμαίνων τὸ σὸν μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι 482. (II p. 106.)

III. Μή *cum aliis compositum particulis.* — Hoc in genere primas sibi deposcit μὴ οὐ: nam de οὐ μή agetur in v. οὐ. De illis cum primus observasset Valck. ad Hippol. 49 secuti sunt accuratius inquirentes Elmsl. ad OC 359. ad Med. 215. 1209. Buttm. exc. ad Dem. in Mid. p. 146, cuius tamen rationem nemini probabilem visum iri certum est, inprimis vero Herm. ad OR 13 et diss. de ell. et pleon. p. 229. Opusc. t. 1. cf. Hartung. vol. 2. p. 170. [G. F. Gayler, de οὐ et μή, οὐ μή et μὴ οὐ. Tubing. 1838. W. E. Lieberkuehn, de coniunctis negationibus μὴ οὐ. G.-Pr. Vinar. 1853.] Herm. cum Schaefero visae sint particulae sese excipientes intendere negationem, satis ostendit, utramque suae potestatis esse retinentem nec quidquam inesse abundanter dicti. Quippe μὴ οὐ cum modis finitis dubitanter negat: δέδοικα μὴ οὐ θάνω *vereor ne non moriar:* sed Sophocli non dicitur μὴ οὐ nisi cum participio vel infinitivo: idque praecedente sententia principali negante, quo facto *quin* Latinum reddunt. Ita fortius affirmant, priore sublata negatione. Hanc praecedere debere temere negavit Schaef. app. ad Dem. vol. 2. p. 540. Cum *infinitivo* [cf. E. Wentzel, nachtr. z. lehre über μὴ οὐ m. d. part. u. d. inf. 1843. Lieberkuehn, de negationibus μὴ οὐ c. inf. et participiis coniunctis. G.-Pr. Vinar. 1860] dicuntur μὴ οὐ: εἰ καὶ τρίτ' ἐστί, μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι OR 283 *ne admitte, ne non dicas, quin dicas* i. e. πάντως φράζε. οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς 1065. ἀπείρων οὐκ ἔσει, μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου αὔξειν 1091 ch. λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδεμεν, τὸ μὴ οὐ βαρύστον' εἶναι 1232. ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδὲν ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν, ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν OC 566 v. Herm. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδέν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν Ant. 97. μή τοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ θανεῖν τε σὺν σοί 544. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι 936 an. οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι Tr. 90 οὐ in libris omissum Brunck. addidit. οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε, τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι 622. In LA [μὴ οὐ pr. μὴν corr. manu] scriptum. ὡς οὐκ ἀρκέσοι τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν Ai. 728. οὐ λήξω θρήνων, ... μὴ οὐ ... πρὸ θυρῶν ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν El. 107 an. οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε, μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον 133 an. Non minus recte οὐ omitteretur. Cum *participio* ter μὴ οὐ dicitur: οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον αὐτός, μὴ οὐκ ἔχων τε σύμβολον OR 221. ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς ἔξοιδα, μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι OC 360. Semel negatio non accurate expressa in adiectivo composito inest: δυσάλγητος γὰρ ἂν εἴην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν OR 13 [cf. Wund.]. Poterat οὐ abesse, ut sensus esset εἰ μὴ κατοικτείροιμι. Elmsleius dubitans praelaturus erat cod. Aug. b scripturam οὐ omittentis, non intelligens δυσάλγητος ἂν εἴην idem esse quod οὐκ ἂν εἴην οἰκτίρμων: ut admisso μὴ οὐ hoc dicatur: *nulla inhumanitas eo valebit, quin doleam.* Rursum uno loco negans sententia includitur interrogationi: τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; Ai. 540. μέλλειν est *cunctari:* sensus igitur talis: *quid cunctatur, quin veniat,* sive propter *cunctationem certe non videtur venturus.* Falso scribebatur μὴ οὐ OR 250 pro ἐμοῦ. v. Schaef. mel. cr. p. 107 et Herm. l. c., item Ant. 33 a Schaefero l. c. p. 108 et melius ab Herm. de ell. et pleon. p. 229, correctum est. —.— ‖ Deinde bis, ter, quater ponitur μή *adverbium prohibendi:* μή, πρὸς θεῶν, μή, δέσποθ', ἱστόρει πλέον OR 1165. μή τοί με ... μή μ' ἀτιμάσητέ γε OC 1407 sqq. μὴ μή μ', ἄναξ, κακὰν φάτιν ἄρῃ Ai. 191 ch. μή, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα El. 1208. μή τί με πολύπονον ... μή μ' ἀποστερήσῃς 1275 sqq. m. ἀλλὰ μὴ ... μὴ μή μ' ἀνέρῃ OC 208—10; prioribus tamen chori verba interponuntur interrogative, ut El. 1275. Cf. Elmsl. ad Med. 175 not. t. Similiter μηδαμῶς, μή copulantur Ph. 1300, v. μηδαμῶς. — ‖ Μή γε *certe non.* μή γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυσφημίαν Hel. fr. 185, 2 [ap. schol. Ar. Equit. 84, ubi nunc scribitur μή τι πλείους . . . δυσφημίας]. ‖ Μὴ δέ *neque vero.* Falso μηδέ scribebatur μηδὲ προσφέρειν μέθυ OC 481: praecedit enim iussum affirmando prolatum. Contra iniuria quibusdam placuit μὴ δὲ προσδόκα τόδε Tr. 367. — ‖ Μὴ δῆτα *ne vero* [Hart. 1, 306. Klotz. ad Devar. 2, 436]. μὴ δῆτα, μὴ δῆτ' ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν OR 830. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ 1153. μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ OC 174 an. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ Ai. 111. μὴ δῆτα, τέκνον Ph. 1367. Insequitur [in responso] γε: μὴ δῆτα τοῦτό γε Ph. 763 *ne istud vero, obsecro.* — ‖ μή ποτε, μήποτε ab editoribus vulgo nulla lege et ratione miscentur. Mihi μήποτε *nunquam*, μή ποτε significare videtur *haud unquam* et *ne quando*, quo quidem sensu altero peccari non potuit. Sed in enuntiandis optatis aut cautelae significatione saepe

adsignificatur consilium agendi. Igitur μήποτε praeferendum arbitramur: ὦ δύσποτμ' εἴθε μήποτε γνοίης, ὃς εἶ OR 1068, quod fortius negat, quam μή ποτε. εἴθε σ' εἴθε σε μήποτ' εἰδόμαν 1217 ch. ὡς ἔδειξα μήποτε ἐμαυτὸν ἀνθρώποισι 1392. ἐκρίψατ' ἔνθα μήποτ εἰσόψεσθ' ἔτι 1412. ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν 1449. οὔτοι μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων τις ἄξει OC 176 ch. Herm. οὔ τοι μή ποτε. δῶρον ὃ μήποτ' ἐγὼ ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι 540 m. ἔστιν δέ μοι κατελθεῖν μήποτε 601. καὶ καταίνεσον μήποτε προδώσειν τάσδ' ἑκών 1634. Herm. μή ποτε. ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν ἄδηλον ἔργου τῳ παραινέσαι λαβεῖν Tr. 669. ἣν μήποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας ὤφελον ὄσσοις 998. Herm. et Dind. μή ποτε. ἀλλ' ὡς μεθήσων μήποθ' ὧδ' ὁρᾷ πάλιν Ph. 935. μήποτε, μήποθ' ἡμῖν ἀφεγὲς πελᾶν τέρας τοῖς δρῶσι El. 496 ch. Item οὐδὲ μήποτε OR 870 ch. In Oedipo Rege nunc nusquam disiunctim scripsit Hermannus, etsi longe aptius aliquando videtur altero: τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ βαλεῖν OR 656 ch. ἔνθα μή ποτ' ὀψοίμην κακῶν χρησμῶν ὀνείδη 796. τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι 880 ch. σφῷν δ' οὖν ἐγὼ θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακόν OC 1445 ch. τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινί 1522 *hunc ne dixeris ulli.* ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μή ποτ' εἰσίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι Tr. 303 *utinam ne videam unquam*, quod optato melius convenit. μέλλουσι γάρ σε ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μή ποθ' ἡλίου φέγγος προσόψει El. 380. καί με μή ποθ' ὕστερον παθοῦσα μέμψῃ 383. κρύψον νιν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς τούτων πρόσεισι μηδέν 436. μή ποτ' ὤφελον λιπεῖν τὴν Σκῦρον Ph. 969. παῦλαν ἴσθι μή ποτ' ἂν τυχεῖν νόσου 1329. — Interponitur aliquid: ἣν σὺ μὴ δείσῃς ποτέ El. 1309. μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ Tr. 25. μὴ σφαλῇ ποτε 297. ὥστε μὴ σπάνιν ποτὲ σχεῖν OR 1460. μὴ νύν ποτε Ant. 648. μὴ δόξῃς ποτέ 762. — || Μή που *ne forte.* μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι Ai. 533. μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν El. 898. — || Μήπω *nondum* et *ne dum* et μή πω. ὄλοιο μή πω Ph. 961 aptius optato eloquendo. μήπω γε (στεῖχε) πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων ἀίῃς μύθων 1409 an. μήπω μ' ἐρώτα OR 740 *ne dum me sciscitare.* μὴ ξυναλλάξαντά πω 1110. φυγὴν δέ του μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου OC 281. μή πω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή El. 403. In hunc locum cadit, quod Pors. ad Hecub. 1268 adnotavit, μήπω subinde pro μήποτε dictum reperiri; est hoc in Tyr. fr. 583 b: μήπω μέγ' εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς. — || Μή πώποτε. ἐπιστάμεσθα δὲ μὴ πώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν Ant. 1094. Herm. [et Dind.] μή πώ ποτε, in qua scriptura quid ποτέ iuxta adposito πώ significare possit, ignoro. — Μή τε sequente δέ. μή τ' ἐκμάθοις παθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ Tr. 143. Cod. Harl. νῦν τ' ἄπειρος εἶ, quod coniecerat Schaef., sed vitiato sensu. Non dicit *ne unquam experiaris et nunc ignoras*, sed postquam proposuit *utinam et ne experiaris unquam*, ἀνακολούθως a coepta oratione desciscens fortiorem opponit. Sed puto corrigendum μή γε. — || Μή τοι *ne sane.* μή τοί με πρὸς θεῶν ἀτιμάσητε OC 1407. μή τοί μ' ὀδύρου 1439. μή τοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς Ant. 544. Herm. [et Dind.] μήτοι; eam scripturam vitiosam puto, etsi nihil obstat, quin οὔτοι iunctim scribatur. Causa ea est, quod μή et τοι nunquam adverbiorum ratione coniunguntur, sed ut μή coniunctio prohibitiva sit. — Subiicitur γε: μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς Ai. 472. μή τοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους El. 518. In his μή adverbium esse potuit, cum non coniungatur cum τοι, sed sensu arctius cohaereant τοι et γε. De μήτοι γε et μή τί γε contra Hermannum, hoc plane ex Graeco sermone sublaturum, assentior Bremio et Schaefero app. ad Dem. 1. p. 265 v. τις. Μή τοι pro μή μοι, ap. Aristoph. frequenti, iniuria emendando infert aliquot locis Elmsl. ad Med. 175 not. t. —.— NB || Omnia illa, quae μή aliis particulis vel pronominibus subiectum habent, ut ἆρα μή, εἰ μή, ἢν μή, ἐὰν μή, εἴθε et εἰ δὲ μή, εἴπερ μή, εἴτε μή, ἢ μή, ἵνα μή, ὅπως μή et ὡς μή, ὅταν μή, οὐ μή et οὔτοι μή in illis quaerenda vocabulis sunt, quae primo loco posita exstant: μή τις v. τις.

IV. *Proprietas sermonis in particula* μή. — || *Abundare* videri μή possit, cum additur contra nostram consuetudinem. Nec magis tamen revera abundat, quam in μή οὐ. Fit illud *primum*, quando pendet a verbis *impediendi* et *prohibendi*, quibus *vetare* cognatum est significatione. Notavit Valck. ad Hippol. p. 169 a, sed non minus quam Musgr. ad Ant. 269 cum acervatis particulis μὴ οὐ commiscendo. χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ Ph. 349, quod plane dictum ut explicatius illud οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος ἔπεισεν, ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι; 901. Negatur enim infinitivo inclusa notio. τί μ' ἄνδρα πολέμιον ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς; 1303. ὅς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ μή τοι θυραίαν αἰσχύνειν φίλους El. 518. Ad significationem vetandi haec faciunt: Πολυνείκους νέκυν ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι Ant. 27. ᾔδησθα κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε; 447. καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν Ai. 1089. In his tribus exemplis μή sine sensus detrimento omitti non potuit, quippe *iussi* non *vetiti* notionem exhibentibus: qua adest in hoc: τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης μὴ 'ξω παρήκειν Ai. 742. Sed et a prohibendi et vetandi formulis non minus recte omitti μή, ut ἔστιν τις, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν Ph. 1241 notum, cf. Monk. ad Eur. Alc. 11. Blomf. ad Aesch. Prom. 244. — *Altera* ratio, in qua etiam a Romanorum usu sermo Graecus discedit, illa est, cum μή *infinitivis* additur *a verbis negandi et infitiandi suspensis.* Id affine videtur et coniunctum cum ea ratione dicendae particulae, qua interrogando inservit: ut φῂς ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; Ant. 442 sit: *fateris an infitiaris quasi non feceris.* καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου φήσεις μετασχεῖν, ἢ 'ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι 535 *quasi nescia.* κόμπος πάρεστι κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ Ai. 96 sc. βάψαι ἔγχος. Cf. Herm. ad Vig. p. 800. Nec minus tamen recte μὴ οὐ diceretur. Vel sic tamen omittitur particula: *Dicunt Attici*, Priscianus ait p. 1196, emendatus a Marklando ad Eur. IT 1380, ἀπαγορεύω μὴ λέγειν et ἀπαγορεύω λέγειν. Priore loco λέγω vitiose scriptum ap. Putschium. Sic probabiliter emendatum illud Ant. 263. explicat Dind. praef. PSG ed. 1, p. 16 κοὐδεὶς ἐναργής, ἀλλ' ἔφευγε πᾶς τὸ μή. Illud displicet, πᾶς inferri. — Nec magis abundantiam orationis agnoscimus in illo ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω OR 57. Speciosior ratio est *Tr. 587: μεμηχάνηται τοὔργον, εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσεται [secl. Dind.]. Exspectes εἰ δὲ δοκῶ, sed cum usitatissimum genus sententias contra ponendi id sit, ut εἰ et εἰ δὲ μή sese excipiant, id etiam hoc loco factum est itaque explendum: εἰ δὲ μή ἔστιν οὕτως. Ita ellipsis hoc quam pleonasmi similius est. — || Μή ponitur

aliquando ὑπερβάτως, inprimis ut optativo aut imperativo iunctum aut coniunctivo prohibitivo postponatur sociarique videatur cum aliquo alio vocabulo potius quam cum verbo suo. φράσῃς μοι μὴ πέρα Ph. 332 i. q. μὴ φράσῃς μοι πέρα, coniunctivo enim iussivo lingua Graeca caret. ὄλοιο μὴ πω 961 i. q. μὴ ὄλοιο πω; nam interstitio loquendi post ὄλοιο facto minime pronuntiandum, etsi visum Schaefero. μὴ πέρα λέγειν ἔα El. 1483 i. e. μὴ ἔα πέρα λέγειν. τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινί OC 1522. Sed et aliis verbi partibus non satis commode applicatum: εἰ δ' ἐργάσει μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς Ph. 67 i. q. εἰ δὲ μὴ ἐργάσει. ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι 551. Oportuit μὴ ποιεῖσθαι σῖγα. ὡς λίπω μή τῳ λαβεῖν 653. Cum μή τῳ minime significet μηδενί, dicendum fuit ὡς μὴ λίπω τῳ λαβεῖν. Etiam in El. 346 τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν longe rectius μνήμην μὴ ἔχειν haberet. Eandem in postponendo μηδείς licentiam observavit Elmsl. ad Med. 804. (II p. 110, 25.)

V. *Passio vocalis* μή *sequentis.* —.— || *Cum* μή *praecedens subsequitur* ε, id abiici et cum augmenti sit, et cum non sit, omnes consentiunt, plurimisque locis librorum hoc documento comprobatur. Et *augmenti* quidem abiecti exempla Sophoclea haec sunt: μὴ 'πόθουν Ai. 962. μὴ 'δυνήθημεν 1067. μὴ 'κύρουν El. 1331. μὴ 'δυστύχησεν OR 262. μὴ τύγχανε OC 1349. μὴ 'θιγες Ant. 546. Vocalis ε extra augmentum abiicitur: μὴ 'κ et μὴ 'ξ Ai. 278. Ph. 465. OR 1075. El. 398. Tr. 727. 1235. OC 1266. μὴ 'ξω Ai. 742. μὴ 'ξέταζε Ai. 586. μὴ 'κλιπεῖν El. 985. μὴ 'ξέλῃ 1208. μὴ 'ξατιμάζητον OC 1378. μὴ 'ξεγερεῖς Tr. 978 an. *μὴ 'κμαθεῖν OR 1085 [secl. Dind.]. μὴ 'γὼ El. 472 ch., ubi plene quidem in LA aliisque libris scriptum μὴ ἐγώ. μὴ 'στι El. 1259. Ai. 1400. OR 296 [824 Dind. c. LA pr.: μήτε m. ant.]. μὴ 'πί Ph. 1003. OR 1457. Ant. 1061. μὴ 'πιγνώσεται El. 1296. μὴ 'πεύξῃ Ph. 1286. μὴ 'πιχωρεῖν Ant. 219. μὴ 'πίτασσε OC 839. μὴ 'φευρεθῇς Ant. 282. μὴ 'πιθυμεῖν Tr. 617. μὴ 'πιμεῖναι 1176. μὴ 'μπολήσων Ant. 1063. μὴ 'μβαίνῃς OC 400. μὴ 'μαυτῷ 1365. μὴ 'νδικον OR 681 ch. μὴ 'ρπῃς Ph. 985 [scriptum μήρπηισ LA, μὴ ἕρπῃς Dind. quem v. in ed. Ox. 3]. Non immunes ab hac libertate melicas partes esse ostendunt exempla OR 681. El. 472; nec anapaestos Tr. 978. Augmenti tamen depositio universe rara est, et post μή in melicis nusquam exstat. Duo igitur in hac causa certa sunt: *primum*, μή *particulam*, ut quae graviore significatione sit, quam quae aliis vocabulis sui iuris expers applicetur, *nusquam passione affici: alterum*, cum invaluisset, ut augmentum passim abiiceretur, *eam licentiam ad* ε *universe translatam, maxime tamen intra praepositiones stetisse, verbum* εἰμί *et pronomen* ἐγώ. Alio certe ex genere unum est μὴ 'ρπῃς Ph. 985. μὴ 'νδικον OR 681: cum melicorum sit, fortasse plene scriptam vocalem habuit inter plures cantantium sonos distractum, quo etiam plene scriptum ducit μὴ ἐγώ El. 472. Editores autem in re tam simplici sibi adeo non constiterunt, ut vir doctissimus Iacobsius, cum ὦ 'ριστοκλείδη tolerasset eliso α in carmine Anacreontis Anth. Pal. p. 534. t. 2, mox μὴ ἔχοντα scriberet ap. Pallad. p. 294. t. 2, mox uno vocabulo μήνδικα in Callimachi epigr. t. 2. p. 201. —.— Μή *et sequens* ει coalescere pronuntiando, non elidi observavit Brunckius ad OC 1155, corrigendumque Bentleium ad Menandr. 30. Ap. Soph. quidem non fit, nisi in verbo εἰδέναι. μὴ εἰδέναι Tr. 321. Ant. 263 [mutavit Dind.]. 535. μὴ εἰδότα OC 1155. μὴ εἰδόσιν Ant. 33, ubi Brunckius οὐκ inferserat. Sed non dubito, quin Schaeferus recte censuerit μὴ εἰσίδῃ legendum in Eur. El. 956, cum vulgo scribi soleat μὴ 'σίδῃ aphaeresin passum: cum quia forma ἐς omnino suspecta, tum quod praepositio est, magis ad eam passionem idonea quam sui iuris vocabulum εἰδέναι, sed maxime quia comicorum, a quorum licentia minus quam ceteri tragici abest Eurip., longe audaciores sunt synizeses, velut μὴ ἡμεῖς in spiritu aspero Ai. Thesm. 542, μὴ εὐρύπρωκτος Nub. 1085. —.— Μή *sequens* ο sive ου potius in una formula habet μὴ οὐ s. μὴ οὐκ et μὴ οὐχί, in quo synezesin quin admitterent facere critici non potuerunt. Quanquam Markland. olim μὴ 'υ pronuntiari voluit. Ergo μὴ οὐ et μὴ οὐκ leguntur OR 13. 221. 283. 1065. 1091. 1232. OC. 566. Ant. 97. 544. 936. Tr. 90. 622. Ai. 540. 728. El. 107. 133. μὴ οὐχί uno loco exstat OC 360. Horum in melicis legitur OR 1091, in anapaestis El. 107. 133, reliqua diverbiorum sunt [in quibus ter est in exitu versuum]. || *At* μή *sequente* α maxime dissentientes criticos habet. Libros et μὴ ἀδικεῖν, μὴ ἀποκλῇσαι et μὴ 'δικεῖν, μὴ 'ποκλῇσαι similiaque monstrare certum est secundum ea, quae Valck. ad Hipp. 996. Elmsl. ad Heracl. 460. Matth. ad Bacch. 1025. Mehlhorn. ad Anacr. p. 206 retulerunt. Editores olim elisum α praeferebant, primusque pronuntiatione, non elisione rem confici sensisse videtur Musgr. in Eur. Hec. 1256, quem sequitur Burgess. ad Dawes. misc. cr. p. 383. Aphaeresin alienam sensit esse Pors. ad Hecub. 1231, haud dubie codicum usu admonitus, ut male in Hecubae ed. noviss. Lond. μὴ 'δικεῖν scriptum sit. Brunckius autem passim male praepositionem carere vocali voluit. Matthiaeo l. c. perinde videtur utrum elidatur α an coalescat pronuntiatione. Herm. autem ea inconstantia fuit, ut, cum olim adversus Porsonum scripturam cum elisione defendisset ad Hecub. 1223, in Bacchis 1064, μὴ ἀναχαιτίσειε dedisset, duobus annis post μὴ 'πολείπεσθαι scribens Soph. El. 1160 et rursus aliquo intervallo μὴ 'δικεῖν in Hecuba l. c., nunc Elmsleium sequatur sobrie iudicantem ad Heracl. 460. Ar. Acharn. 828; ita ut e cod. Brunckii D iam τὸ μὴ ἀποκλῇσαι excudi iusserit OR 1388. Illa sola sunt eius rei ap. Soph. exempla. Cum μὴ οὐ pronuntiando coalescere certum sit, longe minus dissitas vocales η α eadem pati putare par est. Novae rei Dind. patronus exstitit, qui in praef. PSG ed. 1. p. XXIV μἀμαθής scribi iubet Eur. Troad. 421 et μἀφέλῃς Ph. 933, cuius sententiae minime auctor est, quem nominat, Elmsl. ad Heracl. 460. Nec potest μή coalescere scriptura, quod aliquoties sono in sententia tota gravissimo praeditum est: velut Eur. IA 916: εἰ δὲ μή, οὐ σεσώσμεθα. Androm. 254: εἰ δὲ μή, οὐ λείψω ποτέ; et manifestius adeo Aesch. Choeph. 918: μή, ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας. Hoc eo certius argumentum est, quod post μή pausa pronuntiandi fit et a scribentibus ponitur distinctio. cf. Berl. Jbb. f. w. Kr. 1838 p. 695. Ergo sui iuris esse vocabulum μή desinere non potuit; oportuit autem loquentibus libertatem relinqui concurrentium vocalium duarum quae sensu praevaleret, voce sublevandi. (II p. 112, 27.)

Μηδαμά et μηδαμῇ. Nihil certius, quam illud dici, cum correpta syllaba ultima, hoc, cum producta opus sit. Quocirca etsi δοτικοφανές iure ι subscripto donetur, in correptione ultimae omitti opor-

tuit, de qua re et in λάθρᾳ brevibus exposuimus, in ὅπῃ fusius disseremus. Ab οὐδαμός duci οὐδαμῇ Apollon. observat de adv. p. 565, 29. cf. 559, 10. Sed a diverbiis aliena scriptura μηδαμᾷ, v. Herm. ad Tr. 323. cf. Elmsl. ad OC 1104. In μηδαμά agnoscit ἔκθλιψιν EM. p. 583, 30. Igitur μηδαμά exstat OC 517 ch., ubi LA μηδαμᾶ contra versus legem, alii codd. μηδαμῶς: v. 1104, ubi iambici versus locus sextus non minus alterum admittit; at quod in codd. omnibus praeter B et Vat., qui μηδαμά tuentur, exstat, μηδαμᾶ, id ad veram scripturam reperiendam ducit: v. 1698 m. versus dactylicus contra omnium librorum fidem, consensu μηδαμῇ tuentium, μηδαμά corrigi cogit, quod fecit Brunck. At μηδαμῇ in fine senarii exstat Ph. 789. Significatio omnibus exemplis una communis. Cum initio videatur *nulla ex parte* et *nulla via* significasse, mox ut generatim diceretur pro *haudquaquam*, *minime*, convertit usus. Ita discerni μηδαμῇ et μηδαμῶς non possunt. μὴ φύγητε μηδαμῇ Ph. 789. τὸ μηδαμὰ λῆγον ἄκουσμ' ἀκοῦσαι OC 517 *de fama minime dum composita audire quid verum sit.* τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα 1104. καὶ γὰρ ὃ μηδαμὰ δὴ τὸ φίλον, φίλον 1698 m. (Π p. 113, 8.)

Μηδαμοῦ. Vetus et insita vis vocabuli *nusquam*, apud Sophoclem certe usu ita detrita est, ut non aliud quam μηδαμῇ significet, *nulla ex parte, minime, omnino non.* τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ; Ai. 1007. οὗ μηδὲ κληδὼν οἴκαδε, μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ που Ph. 256. Non est μηδαμόσε, plane ut Alet. fr. 93, 2 τίς δή ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτῶν, ἢ σμικρὸν, ἤτοι [v. supra p. 301 b, 62] μηδαμοῦ τιμώμενον;

Μηδαμῶς *minime, nullo modo.* ἅ, μηδαμῶς, μὴ μεθῇς βέλος Ph. 1300. ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνῴμεθα OR 49. μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλῃ μου 1522. καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς OC 278. μηδαμῶς γίγνου κακός 291. μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει Ai. 74. μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω τοσόνδε μισεῖν 1334. Sua igitur particulae est in *vetando* provincia.

Μηδέ. Vox *negando tollendae particulae* καί constituta necessario et *coniunctionis* et *adverbii* partibus fungitur. — I. Μηδέ *coniunctio.* καί particula coniunctiva est in affirmante sententia, δέ in negante; τε adiunctiva: quocirca enuntiatum uno οὔτε vel μήτε alteri adnexum iure per epenthesin adiecto simile dixit Reisig. coni. in Ar. p. 189. Sed μηδέ negat vetatve fieri res duas, quae suo iure et ratione pari constant. V. Herm. cens. Med. Elmsl. p. 152. Opusc. vol. 2. Wex. syll. Antig. p. 156. — ‖ Μηδέ nulla negandi particula praegressa. σιγᾶν κελεύω μηδ' ἀφεστάναι φρενῶν Ph. 865, illud enim κελεύω propter significationem verbi ἀφεστάναι vetandi vim nanciscitur. ἵνα ὁρώμεθ' ἐς ναῦν μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν 881. ἄφετε γὰρ αὐτὸν μηδὲ προσψαύσητ' ἔτι 1054. ἄνωγεν μίασμα ἐλαύνειν μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν OR 98. πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς 860. ῥύου με ... μηδέ μου κάρα ἀτιμάσῃς OC 285. Κρέοντί τε θρόνους ἐᾶσθαι μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν 368. σε προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι, μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατῇς 405. In libris et μηδέ et μὴ δέ, quod ipsum non falsum. ἄπελθε, μηδέ με φύλασσ' ἐφορμῶν 811. ἃ δεῖ μ' ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν 1032. τὰ κρείσσω μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν 1430. ἐναισίου δὲ συντύχοιμι, μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως 1482 ch. ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ 1525, quo loco Abresch. an. ad Aesch. p. 328 negandi particulam etiam ad priorem sententiae particulam intelligi vult. στείχωμεν ἤδη, μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα 1541. LA μηδέ γε deficiente satis idoneo sententiarum vinculo. codd. plerique μή δέ γε. Illa Reisigii emendatio. χωρεῖν ... μηδ', ἃ μὴ θέμις, λεύσσειν δικαιοῦν 1641, libri plerique μή μ' ἅ; verum ex PB F supra scripto δ' Brunck. rescripsit. χρὴ γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ' ἀνειμένας Ant. 579. Schol. δέ in μηδέ abundare dicendo in errorem abduxit Brunckium. ὅστις ἐς κακὸν πεσὼν ἀκεῖται μηδ' ἀκίνητος πέλει 1027. ὅστις conditionem continet. εἶκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα κέντει 1029. ὁρᾷ νῦν τάδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε 1107. ἡ δ' οὖν ἐάσθω ... μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι λύπην λάβοι Tr. 330. ἔκ γε τῆσδε γῆς πόρθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω 802 *neve sinas me illic mori.* ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι 1205. ταύτην πρόσθου δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσῃς πατρί 1224. θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα Ai. 68. δῶμα πάκτου, μηδ' ἐπισκήνους γόους δάκρυε 579. φύλασσε, μηδέ σε κινησάτω τις 1180. οἷς θεὸς ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι, μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο El. 211 m. ὄλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί 291. ἐμοὶ πιθέσθαι μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν 429. θῦε, μηδ' ἐπαιτιῶ τοὐμὸν στόμα 632. ὡς στόμια δέχηται τἀμά, μηδὲ πρὸς βίαν φύσῃ φρένας 1462. Horum in formulis *vetandi, optandi, hortandi* μηδέ vi aequat Latinum *neve;* uno vocabulo aptum, maxime cum infinitivis applicatur, vel in sententia simpliciter negante positum *neque.* (Π p. 114, 26.)

‖ Cum membrum prius ipsum quoque negandi particulam vel adiectivum continet, alterius membri μηδέ vel *neque* vel *neve* significat, prout vel *indicativis* accommodatur *infinitivisque*, vel *hortandi optandi vetandi* formulas comitatur. ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά Ph. 80. μή του κηδομένου βροτῶν, μηδὲ σύντροφον ὅμμ' ἔχων 171 ch. LA μὴ σύντροφον; in ceteris et μηδέ et μὴ δέ reperitur. μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά, μηδ' ὅπως ἐμοί 777. ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν 1004. μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι Τροίας 1400. ὃν μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινι δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινά OR 817. ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα 875 ch. μή μ' ἐδίδασκε μηδὲ συμβούλευ' ἔτι 1370. μή σφε περιίδῃς μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς 1507. μή μ' ἀνέρῃ τίς εἰμι, μηδ' ἐξετάσῃς πέρα ματεύων OC 211 m. τῷ μὴ δύνασθαι [τ. μήτε σωκεῖν Dind.] μηδ' ὁρᾶν 496 libri μήτε. V. Elmsl. ad OR 810, et v. μήτε. ὥσπερ τις εἴ σοι μηδὲν διδοίη μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι 777. τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι μηδὲ κωκῦσαί τινα Ant. 28. μή ποτ' εἰσίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι, μηδέ ... τῆσδέ γε ζώσης ἔτι Tr. 305. τῇ μεταιτίᾳ τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος 448. φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν ἀμφιδύσεται χροΐ, μηθ' ὄψεταί νιν φέγγος ἡλίου 606. μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακόν, μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί 798. ὑπέρκοπον μηδέν ποτ' εἴπῃς εἰς θεοὺς ἔπος, μηδ' ὄγκον ἄρῃ μηδένα Ai. 129. μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων 1076. τὸν ἄνδρα μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν, μηδ' ἡ βία σε νικησάτω 1334. μὴ πέρα λέγειν ἔα μηδὲ μηκύνειν λόγους El. 1484. —.— ‖ Est ubi particula negandi in priore sententiae membro non insit, sed vocabulum aliquod consimili significatione praeditum. ἄπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοὴν

OC 489. ἀλλ' ἀποπαύετε μηδ' ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε 1777. Libri μήτε; correxit Elmsl. εἶρξαι Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖοι, μηδ' ἀφέντ' ἐᾶν Ai. 754. ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται, μηδ' ἀφιέναι μόνον 796. || Nec semper cum ea, quam iure exspectes particula copulatur. — a. τε insequente μηδέ, et μήτε insequente μηδέ in τε et μήτε tractabimus. —.— b. μηδέ praecedit, μήτε sequitur, cum illud adversative adnectit sententiam prioribus, hoc autem saepius iteratum dividit eam membratim. ὅπως μηδεὶς βροτῶν κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ, μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου, μηθ' ἕρκος ἱερόν, μητ' ἐφέστιον σέλας Tr. 606. Aliud genus, cum *ne quidem* significat μηδέ, videbimus infra. —.— c. οὐ et composita ab illa particula sequens μηδέ habent. Id duobus modis fit: *primum*, cum prius membrum negatur simpliciter, alterum dubitanter vetandi significatione praeditum est, vel optandi. οὐ σῖγ' ἀνέξει μηδὲ δειλίαν ἀρεῖ; Ai. 75. οὐ θᾶσσον οἴσεις, μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί; Tr. 1183 *non statim proferes, neve, quod tamen dubito sperare, dicto non esto audiens:* eo enim verborum circuitu Latinis dicendum, quod brevissime Germani, quamvis non interrogative: *du wirst es gleich thun, und doch wohl nicht ungehorsam sein.* ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν, μηδ' ἀρεσθείη ποτέ Ant. 500 *(utinam ne). Deinde* μή infinitivo orationis obliquae additum, ut solet infinitivos sectari, οὐ sic praemissum habet, ut id non infinitivo, sed uni cuidam alii vocabulo accommodatum non sententiam negando tollat, sed eius partem. ὅς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν μηδ' ἐπιθύνειν χερί Ph. 1059. οὐδέν enim ad κάκιον refertur solum: οἶμαι κρατύνειν ἂν οὐδὲν κάκιον, μηδ' ἐπιθύνειν. Potuit, et debuit fortasse ab accuratius loquente μηδὲν κάκιον dici. Hermanni rationem non assequor, nec magis ad rem faciunt quae v. 706 ed. 1. adscripsit: Elmsleium miror, qui ad OC 731 not. Euripidem Herc. f. 1199 ita corrigit, ut μηδέ optativo potentiali addatur, quae mera stribligo est. Eorum, quae contendit exemplorum huic simile nullum est.

II. Μηδέ *adverbiascens* quando minus graviter dictis applicatur, *etiam non*, quando fortius dictis, *ne quidem* Latine dicitur: in vetando *neve etiam.* Ex illo genere sunt ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταὐτὸν πάθω OR 325. τὰ δὲ ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην 1057. οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ', ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν 1409. μηδέ γ' [μηδὲν Dind.] ἄγαν φλέγεσθον OC 1696 ch. λείπου μηδὲ σύ, παρθέν', ἀπ' οἴκων Tr. 1275 an. ὅτῳ πάρα μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν Ai. 1011. Ex hoc vero: οὐ μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε, μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ που Ph. 255. Hermanno μήτε servandum visum, sed quam affert rationem, dici illud pro μήτ' οἴκαδε μήθ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθε, omnia in hoc genere soloece dicta defendi possunt. V. μήτε. ὃς μηδ' οἰνοχύτου πώματος ἥσθη δεκέτει χρόνῳ Ph. 715 ch. Dubitandi quandam inesse in μηδέ, quod οὐδέ dici exspectaveris, significationem, concedam Hermanno, sed cave interpreteris *der wohl nicht:* est enim *der kaum sogar, qui vix, puto, ac ne vix quidem vino usus est per decem annorum tempus.* ὥς σ' ἠθέλησα μηδέ γ' ἂν γνῶναί ποτε OR 1348. ᾗ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης El. 909. *ὅταν θανεῖν χρήζων τις εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν 1008 [secl. Nauck.]. χὠπόθεν πένης ἀνὴρ μηδ' ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν Alead. fr. 109, 8. — In formula vetandi inest: μηδέ γε μάτευε OC 1743 ch., quae chorus Antigonae accinit: *neve etiam quaerere velis.* νῦν ἥκει τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, οὐδ' ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τάδε Tr. 367 *cave etiam putes.*

(II p. 116, 23.)

Μηδείς. || *adiective: nullus.* ὑπέρκοπον μηδέν ποτ' εἴπῃς εἰς θεοὺς ἔπος Ai. 128. μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος 1066. μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων 1076. λόγον [λόγων Dind.] κρύψαι πρὸς ὑμᾶς μηδένα Ph. 588. δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ OC 223 m. μηδὲν ἀντειπὼν ἔπος 1279. Solus fere *casus accusativus* Sophocli adiective dicitur: unum tantum nominativi exemplum, γόου μηδὲν εἰσίτω δάκρυ Tr. 1199. — || *substantive* dictum *neminem*, genere neutro *nihil* significat: ὅπου μηδεὶς ἐῴη Ph. 444. ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων 509. ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ OR 1335. μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ OC 1207. ὅπως μηδεὶς βροτῶν ... ἀμφιδύσεται Tr. 604. ᾧ μηδέν ἐστ' οἴκοις βαρύ 730. κἂν μηδεὶς ἐᾷ Ai. 1184. ἔνθα τούτων πρόσεισι μηδέν El. 437. κἂν ἄλλο μηδέν Aeg. fr. 24, 3. — μηκέτι μηδενὸς κρατύνων Ph. 1163 m. θνητῶν μηδενὸς προσήγορος OR 1437. τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην OC 1122. πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς Tr. 1160. μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος Ai. 261 an. — προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ τοὔργον Ant. 84. — Casus quarti exempla praeter neutrum genus perrara: μηδέν' ὀλβίζειν OR 1529. μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν OC 1762 an. χρὴ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ διδῶσι, φεύγειν μηδένα fr. inc. 749, nisi rectius μηδέν legitur ap. script. vit. Homer. p. 367 Gal. ὥστε μηδένα γνῶναι φίλον ἰδόντα El. 755. Neutrius exempla permulta sunt: ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι Ph. 253. μηδὲν δίκαιον μέλλει 407. ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν 1006. μή μ' ἀντιφώνει μηδέν 1065. εἴ σε πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω 1393. ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους OR 397. εἰ δὲ ξυνίῃς μηδέν; 628. μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν εἰς θυμὸν βάλῃς 975. κλύων μηδέν 1389. μήτε μ' ἂν νόσον μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν 1456. εἴ (τις) μηδὲν διδοίη OC 777. μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων 976. μὴ εἰδότ' αὐτῶν μηδέν 1155. τῶν μηδὲν ὀρθῶς τεχνωμένων Ant. 494. μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον (sc. διδάσκου) 728. βούλει μηδὲν κλύειν; 757. μὴ νῦν προσεύχου μηδέν 1337 *ne quid precibus expete.* ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ Tr. 818. μηδὲν μέγ' εἴπῃς Ai. 386. μηδὲν ἐλλείπειν 1379. μηδὲν πρόσθεν πειρώμεθ' ἔρδειν El. 82. μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν 324. μηδὲν πρὸς ὀργήν (sc. λέξῃς) 369. τούτων τύμβῳ προσάψεις μηδέν 432. μηδὲν μέγ' ἀύσῃς 830 ch. δέξαι με εἰς τὸ μηδέν 1166 de sepulcro et inferis; alloquitur enim Oresten, urnam specie subornatam cinerum tenens. Herm. τὰ μηδέν ne monito quidem lectore, nisi is operarum error est. κρύπτε μηδέν Hippon. fr. 284, 1. ἐπείγου μηδέν inc. 690, 2. — || *Adverbiascit*, sed specie tenus, a verbo suspensum obiective: μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν OR 462. τρέσητε μηδέν OC 1737 ch. ὑπείκει μηδέν Ant. 716. χρὴ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς μηδὲν ἀσεπτεῖν 1350 an., quod Herm. nulla idonea ratione in μηδένα mutavit. μηδὲν ἐς κεῖνόν γ' ὅρα El. 925. σθένουσα μηδέν 1014. φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς Ai. 115. ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος 554. ὅτῳ πάρα μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν 1011. ἄνδρα δημότην μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν 1072. μηδὲν φοβεῖσθαι προσφάτους ἐπιστολάς Androm. fr. 130. Verius agnoveris adverbiascentem usum in his: ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν OR 724. μηδὲν ἐντραπῇς 1056. ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ 1187 ch., i. q. οὐκ οὔσας: quanquam etiam hoc κατὰ τὸ σημαινόμενον dictum est pro τοῦ ζῆν οὐδὲν πλέον μετεχού-

σας. τῇ μεταιτίᾳ τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ Tr. 448. μηδὲν ἕρπω 1108 v. εἰμί et ἕρπω. μηδέν τι μᾶλλον ... εὐφραίνεται; Ai. 280. κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται 474. σοὶ μηδὲν ἧσσον ... ξυνηρετμεῖν 1329. Etiam illud πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ OR 1516 ita intelligo ut μηδέν sit accusativus adverbialiter dictus. His adde locutionem ἐπὶ μηδὲν ἔρχεσθαι, *occidendi* s. *intereundi* sensu dici solitam. δαίμων ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται El. 1000. πάλιν διαρρεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται fr. inc. 713, 8 de luna per interlunii tempus evanescente. — Quae de μή, eadem et de μηδείς dicendo vera esse, consentaneum est. In formulis igitur *vetandi, optandi, hortandi*, in *dictis finalibus conditionalibus* et plerisque *relativis* suo iure ponitur: usitatum est etiam ap. infinitivos. Sed in aliis dicendi generibus haud incommode negationes commutari inter se potuerunt, velut OR 397. 1335. OC 1122. Ph. 409. 1006. Ant. 494. El. 1166. Regnat in his dubitanter quaedam negandi significatio. — || *Proprietas sermonis in* v. μηδείς. τὸ μηδὲν εἶναι cuilibet substantivorum generi additum et *occidisse*, *periisse* et *nihili esse* significare universe observatum est a Wesselingio ad Herod. 8, 106, Valck. ad Phoen. 601. Locell. ad Xen. Ephes. 129. Heind. ad Plat. Euthyd. 3. p. 419. Elmsl. ad Heracl. 168; et iam ante hos Berglero ad Arist. Eq. 158. Accuratius item orsus Reisig. enarr. OC p. 125. „οὐδείς (s. quod idem, μηδείς) εἶναι *dicitur*, inquit, *qui nullo in numero et honore est*, οὐδὲν εἶναι, *qui exstinctus est et occidit*.“ Falsum hoc esse, et οὐδὲν εἶναι utroque significatu dici Heller. monuit ad OC p. 454. Matth. gr. Gr. p. 817. Primum usitatius est, τὸ μηδὲν εἶναι dici articulo addito, qui ab οὐδείς abesse solet. Tralata significatione hoc legitur: κἂν τὸ μηδὲν ὦ (v. εἰμί) Tr. 1107, quae Hercules de se dicitur confecto et viribus orbato. τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς ἐρρύσατο Ai. 1275 *ad incitas redactos*. Deinde sine verbo substantivo: δέξαι με τὴν μηδὲν, εἰς τὸ μηδέν El. 1166, ubi οὖσαν subaudiendum. *Periisse* sese Electra dicit, id est summo infortunio esse mactatam. De *re nihili* dicitur κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ Ant. 234. καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε; OR 638. ὅτ' οὐδὲν ὢν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ Ai. 1231, quod proprie dictum de Aiace occiso. Porro μηδὲν εἶναι sine articulo legitur de *homine nihili* dictum ὁ μηδὲν ὤν Ai. 767. ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν 1094. Tertium genus est ὁ μηδείς, quod secundum casus flectitur etiam cum participio: τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα Ant. 1325 m. Reliquorum explicationes ap. Wex. legi possunt. Ego sic interpretor: τὸν μᾶλλον οὐκ ὄντα ἢ μηδένα ὄντα, *qui magis periit*, s. nullus est, *quam qui nullus est*, h. e. qui maxime omnium perii. Eodem fere Wexii redit ratio, ut Reisigii sententia, cum ὁ μηδείς hoc loco vix aliter quam ὁ μηδὲν ὤν, *qui periit*, intelligi possit, plane convinci erroris videatur. Tralate dictum: πόλιν δούλην τινὰ ἔδοξας εἶναι, κἄμ' ἴσον τῷ μηδενί OC 918. οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας Ai. 1114. Paulo aliter habet illud OR 1019. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί; est enim τῷ μὴ φύσαντι, s. μηδενὶ ὄντι κατά γε τὸ φῦναι, *qui quidem quod ad generationem, nullus est*, i. e. qui non genuit.

Μήδομαι *decerno*, *consilium capio*. τὸν τάδε μησάμενον Ph. 1114 m. ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κἀκ' ἐμήσατο 1139 m. πῶς ἐμήσατο θάνατον Tr. 884 ch. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; 974 an. Cf. Iacobs. ad A. Pal. 3. p. 195. Meinek. ad Euphor. p. 162.

Μῆδος *consilium*. περιῶσι' ἄφυκτά τε μήδεα ὑφαίνεται Αἶσα Phaedr. fr. 604, quos versus a Soph. abiudicandos esse suspicio est. (Π p. 119, 6.)

Μηκάς *mugiens*. Nam ab Homerica et legitima significatione descivit Soph., cum in Pastor. fr. 122 dixit κυνὸς πέλλης τε μηκάδος ῥινὸν βοός. Erot. p. 306 βοὸς ῥινόν [praecedentia Duentzer. in Philol. 3, 138 corr.: αἰγός τε πελλῆς μηκάδος].

Μηκέτι *ne* et *non* s. *haud amplius*. Ex μὴ οὐκέτι contractum esse illud Buttmanni suspicio est speciosior quam verior, refutata a Frankio, v. μή [Lob. Path. 2, 219]. Longe verisimilius est ad οὐκέτι exemplum ab altera negandi particula μηκέτι productum. In sententia *vetante*: μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς OC 192 an. μή μέ νυν μηκέτι παραγάγῃς El. 854 m. μηκέτ' ἐλπίσῃς 963. μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ 1225. μηκέτ' ἐκφοβοῦ 1426. μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει 1474. In *finali*: ὅπως μηκέτ' ἆμαρ ἄλλ' εἰσίδω Ant. 1332 m. Cum *infinitivo*: ὥστε μηκέτ' ἂν τέρας νομίζειν αὐτό El. 1316. μηκέτ' εἶναι ζῶσαν Tr. 735. Cum *participio*: ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει Ph. 415. μηκέτι μηδενὸς κρατύνων 1162 m. Brunckius bis μηκέτι contra legem choriambici numeri et libros omnes. κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλός OR 1368.

Μήκιστος v. μακρός.

Μῆκος proprie *longitudo*. de tempore: ἐν μήκει χρόνου Tr. 69 *diu* s. *plurimum tempus*. de *sermone* protracto: εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον OC 1139 et adverbialiter εἰπέ μοι, μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα Ant. 446. — tralate *magnitudo*. ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ Ant. 393. Hanc significationem, qua eadem etiam μακρός utitur, exemplis adstruxerunt Musgr. et Erf. l. c., hisque doctius Reisig. ad OC 479.

Μηκύνω proprie *produco in longitudinem*. μηκύνειν λόγους El. 1484. μηκύνω λόγον OC 1120. Sed ἄπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήν OC 489 eandem quam μακρός et μῆκος figuratam dictionem habet, deque *voce submissa* interpretandum est. Perperam Doederl. in spec. p. 93 de longis precibus dici existimat.

Μηλιάς *Maliensis*. Μηλιάδων Νυμφᾶν Ph. 725 ch. νυμφᾶν τῶν Τραχίνων (Τραχινίων) Ricc. ex glossemate. v. Μηλίς.

Μηλιεύς *Maliensis*. Μηλιεὺς ἅπας λεώς Tr. 194. τὸν Μηλιᾶ ποίαντος υἱόν Ph. 4. A Dorica nominum huius familiae forma tragici, quod in usum vulgarem venerat, abstinuerunt. (Π p. 120.)

Μηλίς *Maliensis*. Μηλίδα πὰρ λίμναν Tr. 636 ch. Sinum Maliacum dicit. De forma v. Bernhardy ad Dion. Perieg. 914 [Lob. Prol. 467].

Μῆλον *malum*. τὸν χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα Tr. 1100.

Μῆλον *pecus*. λειμωνίᾳ ποίᾳ μήλων Ai. 601 ch. μηνῶν Herm. totum locum refingens. cf. Ἰδαῖος. πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν 1061. γόνον τε μήλων Dan. fr. 178. v. s. Ἀφροδίσιος. — πᾶν μῆλον θηρῶντα inc. 911. ap. Eust. p. 1648, 20 sic scribentem: Σοφ. γοῦν, φασί, τὸν Ἀχιλλέα τραφῆναι εἰπὼν ἐν τῷ Πηλίῳ πᾶν μῆλον θηρῶντα, δόξαι ἂν τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. Haec sec. Aristoph. Byz., ut elucet ex p. 877, 51.

Μηλοσφαγέω *sacrifico*, ove potissimum. μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις El. 280.

[Μηλοτρόφος *oves qui nutrit.* μηλοτρόφῳ fr. 461 b loco mutilo ap. schol. Eurip. Androm. 276.]

Μήν *mensis.* οἱ δὲ συγγενεῖς μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν OR 1083 est *vitae actae tempus*, inde ab ortu, unde συγγενεῖς: cf. Herm. ad Herc. fur. 1285. Infelix est Corais coniectura μοῖραι, ad Plut. 1. p. 374. οὐδὲ θεῶν μῆνες Ant. 608 ch. [v. ἄκοπος]. πλήθει πολλῶν μηνῶν Ph. 722 m. *post diuturnum tempus.* δέκα μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντε Tr. 45. — De tono praecipit Arc. p. 124, 23 isque secundum eam, quam EM tradit, originationem (p. 586, 40) alius esse non potuit.

Μήν particula fortius affirmandi, *vero, certe*, inprimis asseverando decreto vel pollicito constituta. Raro solum ponitur. ἕπεο μάν OC 182 m. Dorismus ex vitiosa etiam scriptura LA (μοί in marg.) aliorumque μ' ἄν constat. ὅδε μὴν Αἵμων Ant. 627 an. *ecce vero adest.* οὐ μήν σ' ἔνορκον ἀξιῶ θέσθαι Ph. 811. οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν OR 810. — In interrogandi formula: τί μὰν ἀφήσει τέλος; OC 1467 ch. Dorismum libri tuentur. — Cum aliis particulis consociatum ἦ μήν et καὶ μήν v. ἦ et καί: ubi et καὶ μήν γε tetigimus. ἀλλ' ἔστι μὴν οἰκητός OC 28. Libri multi μέν, Tricl. μέν γε. ἀλλ' οὔ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου ἔσομαι ξύνοικος El. 817. ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ προσθήσεις τάσδ' ἀράς OC 153 ch. ὅρα γε μήν 587 *vide utique.* λόγῳ γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς El. 973. — In OR 870 ch. verisimilis non erat scriptura οὐδὲ μήν ποτε λάθα κατακοιμάσει: cum propter Dorismum neglectum inter tot similis exempla scripturae, tum propter tres Laurr. Flor. Δ Pal., in quibus κατακοιμάσηι, unde μήποτε κατακοιμάσῃ Elmsl. Herm. — In OC 694 οὐδὲ μάν de coniectura Herm., cum particula a libris absit, οὐδὲ ά vel οὐδ' αὖ habentibus. — De accentu v. Arc. p. 185, 1. (II p. 121.)

Μῆνις *ira.* δίας Ἀθάνας μῆνις Ai. 757. μῆνιν βαρεῖαν OC 1328. Ai. 656. ὅτου ποτὲ μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις OR 699. Accentum firmat schol. Il. α 1, Glaucum Tarsensem acui voluisse adscribens; Arc. p. 32, 13.

Μηνίω *irascor.* θεοῖς τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι OC 965. οὐδ' ἃ μηνίεις φράσας; 1274. πατρὶ μηνίσας φόνου Ant. 1177 Laur. A φόνωι supra scripto ου, nec spernendum illud. ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας Tr. 274. κἀκ τοῦδε μηνίσασα Λητῴα κόρη El. 570. Vocabuli formam ex epicorum consuetudine retentam esse perite docet Lob. ad Phryn. p. 82 ι corripi solet, insequente σ produci: ap. Soph. utrumque nisi ambiguis locis non legitur.

Μηνύω *defero, indico.* ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην; OR 102 de Apolline dictum de Laii caede ulciscenda monente. Bene observavit Elmsl., quod in schol. v. 134 adnotatum sit, γρ. θεσπίζει γραφήν, etsi hoc postremum ineptum est, ad hunc versum pertinere. τοιάνδε κηλῖδα μηνύσας ἐμήν 1384 *ipse in me declarans.* τά τοι κακῶς ηὑρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται OC 1188.

Μήποτε et μήπω s. μή ποτε et μή πω v. μή.

Μηρίον *coxendix*, os femoris immolationi exsectum. Apoll. Lex. v. μηρία: τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα καὶ ἱεροθυτούμενα. Accurate enim distingui μηρούς et μηρία docuit I. H. Voss. *Mythol. Br.* 2. p. 303. — μυδῶσα κηκὶς μηρίων Ant. 1008. οὐ δέχονται λιτὰς ἔτι θεοὶ παρ' ἡμῶν οὐδὲ μηρίων φλόγα 1020.

Μηρός *femur.* ἃς ἔτ' ἄστολος χιτὼν θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται fr. inc. 791, 2, de Lacaenis φαινομηρίσιν explicatum a Plut. Lycurgi et Numae comp. c. 3. μηροῖς ὑπαίθων τὴν Διὸς τυραννίδα Colch. fr. 312 turpicule de Ganymede Iovi dilecto. — Abusive dicti μηροί pro μηρία *coxendices hostiarum exsectae* Ant. 1011. καταρρυεῖς μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς. Quanquam quod Homericum μηροὺς ἐξέταμον illustrandae rei contulit Musgr. non minus erravit, quam schol. Il. α 460 adscribendo τὰ μηριαῖα ὀστᾶ. — De tono v. Herod. ap. schol. Il. α 464. EM p. 585, 32. uterque rationem tangens alteram, qua inflectitur μῆρον, id quod tradidit Arc. p. 122, 26.

Μηρύω *protraho.* ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα fr. inc. 699, 2 *ancoram tollebant.*

Μήτε *neque.* ‖ Sua et legitima provincia particulae, *cum de duobus idem negando praedicat, sive de eodem duo*, qua in re illis contrarias partes, quas καί bis membratim positum sustinet. Sed potest plus quam bis deinceps iterari. μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινά, μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι κοινὸν ποιεῖσθαι μήτε χέρνιβας νέμειν OR 238—40. Cave tamen πολυσυνδέτως ingredi orationem putes. Imo ἀσύνδετος est, membratim divisa, ut interposito, quod licebat καὶ ante θεῶν εὐχαῖσι binae res accuratius coniungantur: μήτε εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν et μήτε εὐχαῖσι μήτε θύμασι; quibus deinde tertium per epenthesin accedit, in quo non minus recte μηδὲ χέρνιβας νέμειν dici potuit. μήτ' ἀροτὸν αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινά, μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας 270 sq. φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν, μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν 310 sq. προσαυδᾶν μήτε τούσδε μήτ' ἐμὲ 352. ὥστε μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον βλάψαι πότ' ἄν 374. τὸ μήτε γῆ μήτ' ὄμβρος ἱερὸς μήτε φῶς προσδέξεται 1427. μήτε μ' ἂν νόσον μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν 1455. ὃν μήτ' ὀκνεῖτε μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν OC 731. εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε τούσδε τοὺς πέλας 802. μήτε γῆς ἐμφυλίου δόρει κρατῆσαι, μήτε νοστῆσαί ποτε 1385. μήθ' οὗ κέκευθε μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις 1523. ὅτῳ μήτ' Ἄρης μήτε πόντος ἀντέκυρσεν 1679 m. μήτε πελάζειν μήτ' ἐπιφωνεῖν 1761 an. τάφῳ μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαί τινα Ant. 204. τὸ μήτε δρᾶσαι μήτε τῳ ξυνειδέναι τῷ πρᾶγμα βουλεύσαντι μήτ' εἰργασμένῳ 266 sq. μήτ' ἐμοὶ παρέστιος γένοιτο μήτ' ἴσον φρονῶν 373 sq. ch. μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινος 697. κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ μήτ' ἐκμάθοιμι Tr. 582. μήτε φέγγος ἡλίου μήθ' ἕρκος ἱερὸν μήτ' ἐφέστιον σέλας 606 sq. τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός Ai. 572 sq. Admodum notabilis haec ratio particulae cum indicativo futuri positae: cf. Koen. ad Greg. Cor. p. 276. μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου El. 178 ch. — μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις, μήτε ξυνναίοιμι 239 m. μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με, μήθ' ὡς πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων ἀντλεῖ 1289 sq. ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς fr. inc. 926 a. (II p. 122, 26.)

‖ Sed liberioris usus particula apud poetas est. a. Primum ut καί ... τε, ita et μήτε ... τε et μήτε ... καί, *sententias coniungunt*, alteram negantem, affirmantem alteram. χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν, ἡμᾶς τ' ἀπείργειν Ph. 1363. κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγώ, μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας στυγῶ Tr. 582. ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν δοκῶμεν εἶναι κἀποδημοῦντος πατρός fr. inc. 779, 11 sq.: καί enim adver-

biascere credi vix potest. Sed fortasse scribendum μηδέ. Quod contrarium est, τε ... μήτε in sententiis membratim dispositum ap. Soph. exemplum non habet. —.— b. Μή *sequente* μήτε dictum soloecum ait, et exempla corrupta Elmsl. ad OR 817 (824) et ad Eur. Med. 3, quibus quae Herm. in censura opposuit, his sese moveri iure ille negat ad OC 496. Nam μή prioris membri pro μήτε dictum unquam esse, non sane probabile in facillima paucorum exemplorum corrigendi ratione. Certe etiam OC 1189 et 1777 ita ferendum esset μήτε, quod non minus quam v. 496 libri tuentur. In Ant. 546 olim μήτε legebatur, sed cum LA μή δ' exhibeat, iam scribitur μηδέ. Sed quod contrarium est, μήτε cum insequente μή coniungi, etsi ipsum quoque a Soph. dictum esse nunc non apparet, tamen creberrime a poetis usurpari docuerunt Elmsl. ad Heracl. 615. Matth ad Or. 46 et his longe copiosius Schaef. ad L. Bos. p. 229: οὔτε autem et οὐ vel Soph. consociavit. —.— c. Μήτε *semel positum ubi bis oportuit*, ut ad prius membrum ex altero referri debeat, non est infrequens. ἐφίεμαι ἑκόντα μήτ' ἄκοντα μηδέ τῳ τέχνῃ κείνοις μεθεῖναι ταῦτα Ph. 771. Similia contulerunt Eust. p. 1694, 7. Schaef. ad L. Bos. 777. Elmsl. ad OR 817. — λίσσομαι ἐπιπόνῳ μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ ξένον ἐξανύσαι μόρῳ τὰν νεκρῶν πλάκα OC 1561 ch. Libri aut μήτ' ἐπιπόνῳ aut μήποτε ἐπιπόνῳ vel ἐπίπονα. Particulam metro officientem delevit Seidl. de vers. dochm. p. 124. Iam sic exemplum a criticis addubitatum an corrigerent explicat Herm., Ph. 256. οὗ μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε, μήθ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ που. μηδὲ κληδών est *ne fama quidem:* οἴκαδε μήτε Ἑλλάδος γῆς που est μήτ' οἴκαδε μήτε Ἑ. γ. Sic edd. vett.; Codd. μηδέ. Sic et μήτ' εἰργασμένῳ Ant. 267 explicandum ut ad antecedens βουλεύσαντι μήτε subaudiatur. —.— d. μήτε cum μηδέ subsequens habet, illud dividendae sententiae est, hoc autem graviore dicto finiendae, ut *neque etiam* s. *ne quidem* significet. ἐφίεμαι ἑκόντα μήτ' ἄκοντα, μηδέ τῳ τέχνῃ μεθεῖναι Ph. 771 *neque sponte neque coactum*, *imo nec ulla arte commoveri te iubeo*, *ut tradas*. Cf. Boeckh. not. crit. ad Pind. p. 476. Quod huic affine genus est, μήτε cum sequente δέ, id non potest nisi per anacoluthon explicari, ut a legitima verborum coniunctura descitum sit. ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην ἔριν κατασβέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτῶν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι OC 421. Male τε scribit Elmsl. A partitione enim ad contrarium ponendum oratio commutatur [ὡς ἐγὼ θυμοφθορῶ μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν δ' ἄπειρος εἶ Tr. 143. v. Dind. ad Tr. 334 ed. Ox. 3]. —.— e. Cum οὐ necessario componitur, quando hoc cum potentiali optativo, μήτε cum optativo vero dicitur: οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν Ant. 686. Monuit Schaef. mel. cr. p. 91. De μήτε perperam scripto pro μή γε, μή με vel μηδέ OR 824. OC 495. 1189. 1777. Ant. 546 iam diximus. —.— ‖ De generibus sententiarum, in quibus μήτε ap. Soph. reperitur, satis est memorare, longe plerisque locis rebus singulis opponendis adhiberi: bis in *vetandi*, El. 178 ch. OC 731, quater in *optandi* formula reperitur, El. 239. Tr. 582. Ant. 373. 686, semel in *finali*, fr. inc. 779, 11. — ‖ Semel ὑπερβάτως positum reperio. μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου El. 178. Oportuit dici οἷς ἐχθαίρεις μήθ' ὑπεράχθεο.

(II p. 124, 2.)

Μήτηρ *mater.* ‖ Frequentissimum de *homine* μήτηρ δὲ Μερόπη (ἦν) OR 775. μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων 928. μήτηρ τ' ἐμοὶ πατήρ τε 1452. μήτηρ καὶ γυνή Ant. 53. τέκνων μήτηρ 905. μάτηρ μὲν οἷα φράζω Tr. 526 ch. suspecto loco. σὰ μάτηρ ἄθεος 1036 m. οὔτε μήτηρ ἐνθάδε 1151. μάτηρ ... θρηνήσει Ai. 625 ch. μήτηρ δ' ἡμή El. 97 an. μάτηρ ὡσεί τις πιστά 234 ch. μήτηρ με πέμπει 406. μήτηρ ἀμήτωρ 1154. μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ 1194. μήτηρ ὡς κακή 1289. ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται 1296. μήτηρ δ' ἐν οἴκοις 1309. — πρός νύν σε πατρός, πρός τε μητρός Ph. 468. μητρός τε καὶ πατρὸς ἀρά OR 417. ἰὼν πέλας μητρὸς πατρός τε 783. λάθρα μητρὸς καὶ πατρός 787. γάμοις με δεῖ μητρὸς ζυγῆναι 826. τὸ μητρὸς λέχος 976. τὰ μητρὸς νυμφεύματα 980. πρὸς μητρὸς ἢ πατρός; 1037. εἰ τρίτης μητρός 1063 cf. τρίδουλος. τῆς γὰρ πέφυκα μητρός 1082. τὸν μητρὸς subaudito ἄνδρα 1289 [τὸν μητέρ' per reticentiam represso κατῃσχυκότα Nauck. Dind.]. τὰ μητρὸς καὶ πατρός OC 268. ματρὸς κοινᾶς ὠδῖνος 533 m. βλάστας γενεθλίους πατρός, οὐ μητρός 973. μητρὸς γάμους 978. τῆς πρόσθεν ἀδμήτης μητρός 1322. πατρὸς ἑνὸς μητρός τε μιᾶς Ant. 145 an. τὸν ἐξ ἐμῆς μητρός 467. δυσμόρου ματρός 865 m. μητρὸς δ' ἐν Ἅιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν 911. ματρὸς γονάν 980 ch. κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν Tr. 529 ch. μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον 1065. τῆς ἀρίστης μητρός 1105. τῆς μητρὸς τῆς ἐμῆς 1122. τῆς πατροφόντου μητρός 1125. τραφεὶς μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο Ai. 1229. οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς 1289. μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης 1295. παῖ δυστανοτάτας ματρός El. 122 ch. ἐκ δολερᾶς ματρός 125 ch. τὰ μητρός, ἥ μ' ἐγείνατο 261. ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ ... ἔκ τε μητρός 326. καλοῦ τῆς μητρός 367. πατρὸς καὶ μητρὸς ὄντας 541. πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει μητρός 790. μητρὸς ὁ νοῦς 913. οὔτε μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος 1146. μητρός, ἥ σ' ἐγείνατο fr. Alcmaeon. II. 2 Brck. ap. Plut. Mor. p. 35 f. [μητρὸς καλεῖσθαι παῖδα Syndipn. 148, 3 Dind. c. Nck.: γαστρός ap. Athen. 15. p. 679 a.] μητρὸς πατήρ Synd. fr. 155, 2. πατρὸς καὶ ματρός Ter. 518, 1. — μητρὶ μιχθῆναι OR 791. πολλοὶ μητρὶ ξυνευνάσθησαν 982. μιγῆναι μητρί 995. ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ Ant. 1139 ch. μητρὶ μὲν θανεῖν μεταίτιος Tr. 1233. μητρὶ τῇδε Ai. 559. Τελαμῶνι δεῖξαι μητρί τε 569. ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί El. 273. οὐδὲ μητρὶ δυσχερής 929. μητρὶ ἔξειπε σῇ 1033. μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου fr. Phaedr. 612. μητρὶ καὶ φυταλμίῳ πατρί inc. 957. — τάλαιναν μητέρα OR 1373. ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρα Tr. 736. αἴδεσαι δὲ μητέρα Ai. 507. μητέρα τὸν φύσαντα τε 516. ἐμὴν μητέρα 1301. μητέρ' εἰ χρεὼν ταύτην προσαυδᾶν El. 273. ὡς τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν 596. δεσπότιν ἢ μητέρα νέμω 598. *τὴν τοῦδε Ζεὺς ἔγημε μητέρα inc. L. 1 Brck. [est spurium v. βαθμός]. — μῆτερ Ant. 899. Tr. 64. 78. 86. 807. ὦ μῆτερ Tr. 734. μᾶτερ αὐτοῦ Διός Ph. 392 ch. 394. μᾶτερ ἀθλία Ant. 1300 m. — ἄλογοι πολιαί τε ματέρες OR 183 ch. γυναῖκας μητέρας τε 1407. — ‖ De *pecudibus* φακαλοῦχοι μητέρος fr. inc. 962, 2. — ‖ Hinc singularia significationum haec sunt. *Nutricem* significat. μήτηρ, ἡ τεκοῦσα ... ἡ (scr. καὶ ἡ) μαστὸν ἐπίσχουσα, ὡς Σοφ. (fr. inc. 912). Pollux 3, 10. *De locis* dicitur et *patria:* ὅτι γῆ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ Ph. 326. Κιθαίρων, ... Οἰδίπου καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν OR 1092 ch. De *terra* armatorum matre: βλαστὸς ... χαλκηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέδυ Colch. fr. 314, 3, quod illustrat Apoll. Rh. 3, 1371 et eius schol. De *fortuna* quae

Oedipi res splendide auxerat: τῆς (Τύχης) γὰρ πέφυκα μητρός OR 1082. De *origine et fonte factorum* vel *consiliorum:* οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται Ph. 1361. ὦ μεγάλα φάτις, ὦ μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς Ai. 174 ch. Denique *Terrae cognomen* est: Γᾶ σε κἀκεῖ, μᾶτερ πότνι', ἐπηυδώμαν Ph. 394. γᾷ ματέρι OC 1481 ch.: quorum exemplorum illud deam Tellurem spectat, hoc terram Atticam, patriam canentium. Cf. Reisig. enarr. p. 180. — ‖ *Formae* et *scriptura.* Formae pleniores μητέρος, μητέρι a diverbiis alienae sunt, in canticis rarae. Semel enim γᾷ ματέρι legitur OC 1481 ch. et metro dochmiaco necessarium et a libris omnibus defensum. Dein Dorismus μάτηρ, ματρός, ματρί a diverbiis abesse debet, ut iniuria Aldus ediderit ματρός Antig. 467, cum in libris per compendium scriptum reperiret μρος, de qua re videndus Valck. ad Phoen. p. 6. Nec in anapaestis nunc, quod mirere, legitur. In canticis autem nusquam fere μήτερ, μητρός, μητρί, μητέρα, μῆτερ comparent, sed μάτηρ Tr. 526. 1036 (versu heroico) Ai. 625. El. 234, qui quidem anapaesti spondiaci esse videntur, sed epodum choricum efficiunt. ματρός OC 533. Ant. 865. 980. (LA πατρός, quod ipsum quoque Dorismi indicium [ut v. 862 πατρῷαι]) Tr. 529. El. 122, ubi quod Suid. v. δύστηνος habet, δυστηνοτάτης μητρός, in innumeris illis exemplis est, quibus lexicorum conditores vel librarii vulgarem poeticae formae subrogaverunt; 125. Ter. fr. 518, 1. — ματέρι OC 1481. ματρί Antig. 1139. μᾶτερ Ai. 174. Ph. 392. 394. Ant. 1300. ματέρες OR 183, ne uno quidem usquam libro discrepante. Qua de causa ματέρα scribendum, quamvis contra librorum fidem censeo OR 1092. [scripsit Dind.]

Μήτις et μή τις v. τις.

Μῆτις *consilium.* τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσων Ant. 159 an. Accentus flectendi rationi μήτιος congruit.

Μητρόθεν *a matre inde*, *a matris parte.* [cf. Lob. Path. 2, 246]. ἢ μητρόθεν δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω; OC 527 ch. Dorismus minus convenit ad sedatum curiose quaerentium sermonem. [Genetivi μητρὸς vices tenere vult Th. Bergk. in annal. Fleckeis. 97, p. 369.] De tono v. Apoll. de adv. p. 573.

Μητρόπολις. Magis proprie dicitur αἶνον ἔχω ματροπόλει τᾷδε κράτιστον OC 707 ch. de terra Attica, propter antiquitatis et incolentes αὐτόχθονας dictum. Sed Βακχᾶν μητρόπολιν Θήβαν Ant. 1122 ch. poeta urbem dixit, in qua deus Baccharum praesul natus est. Hermannus, in repudianda adsciscendave etiam contra librorum fidem pro ratione maxime numerorum Dorica forma minime constans, non audet inferre ματρόπολιν, quod mihi omnes veritatis numeros habere videtur, reperiturque Aesch. Pers. 897 v. μήτηρ, μητρόθεν, μητρῷος. (II p. 126, 12.)

Μητρῷος *maternus.* μητρῴαν ἄρουραν οὔτε καὶ τέκνων OR 1256. πατρῷα καὶ μητρῷα πήματα OC 1196 calamitates sunt, sceleribus in patre occidendo, matre in matrimonium ducenda commissis contractae. ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον; Tr. 818. schol.: τί γὰρ μάτην ἐπαιρόμεθα τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι; — μητρῷον λῆμα El. 1427. ἰὼ ματρῷαι λέκτρων ἆται Ant. 862 m., ubi vel vitiosa LA scriptura πατρῷαι Dorismum demonstrat [ut Ant. 980 πατρός pro ματρός]. — Accentus, qualis appingitur, necessarius est, et rationem similium explicat EM p. 665, 1 cf. Arc. p. 122, 8. 42, 24.

Μηχανάω *machinor.* Activa forma praeter Od. 18, 143 uno bonorum scriptorum loco reperta est Soph. Ai. 1037: τά πάντ' ἀεὶ ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς. Hinc passive dicitur *μεμηχάνηται τοὔργον Tr. 586 [secl. Dind.]. At deponens medium est: ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας ἐμηχανώμην Ph. 295. χὤτε ταῦτ' ἐμηχανῶ OC 1035. Rei clandestinae, insidiosae vel gravis in his significationem videbis *Tr. 586. Ai. 1037. OC 1035; in Ph. 295 non inest nisi rerum ad victum necessariarum moliendarum notio.

Μηχανή *artificium;* vox media. κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου θηρός Ant. 349 ch., quod ad domandas feras, non capiendas recte schol. retulit. ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον; Tr. 774 de dolose inuncto pallio. ἐννυχίοις μαχαναῖς Ai. 181 ch. dolo nocturno. Adverbiascit Ὀρέστην μηχαναῖσι μὲν θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον El. 1228 sq. de simulata morte dictum: — De accentu praecipiunt Herod. π. μ. λ. p. 18, 18. Arc. p. 111, 2 ubi vitiose μηχειλή scriptum, quanquam diserte de vocabulis in ανη finitis docere sese dicit.

Μηχάνημα *artificium.* κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον OC 762 v. λόγος.

Μηχανόεις *artificii plenus.* σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας ἔχων Ant. 365 ch. Dorismum non magis quam v. 349 restituere ausim. (II p. 127, 2.)

Μηχανορράφος *dolorum artifex.* ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον OR 387.

Μιαίνω *contamino*, *maculo.* Proprie dictum: πρόσθεν αἵματι πεσεῖ μιανθεὶς OC 1374. μιαίνεσθαι, καὶ ἐκμιαίνεσθαι τὸ ὀνειρώττειν Σοφ. (inc. 913) ap. Phot. p. 269, 9. Quod cur huc referam, docent Intpp. Ar. Ran. 761, et rem turpem aut de industria tectam aut a descriptoribus libri compendio interpretationis obscuratam esse: Tralate: θεοὺς μιαίνειν οὔ τις ἀνθρώπων σθένει Ant. 1044, quo sensu μίασμα de rebus humanis dicitur, *impio facinore maculare.* Hinc rursum liberiore genere tralationis dictum τὸ καλῶς πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος Alet. fr. 91, 3. Cf. Pors. ad Or. 909. Valck. ad Hipp. 1437. — Aoristus Atticis poetis semper est ἐμίανα, v. Eur. Hel. 1000. IA 1571.

Μιαιφόνος *sanguine maculatus.* μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήματα El. 492 ch. De tono v. Arc. p. 91, 3.

Μιαρός *scelestus.* ὦ μιαρὸν ἦθος Ant. 746. ἡ δ' αὖ μιαρὰ βρύχει Tr. 987 m. de morbo exsecrando ab Hercule dictum. Passovium, qui Deianiram dici arbitrabatur, bene refutat Herm. [ed. 1], μιαρός Atticis in convicium cessisse demonstrans, nec necessario de rebus natura puris, sed labi et inquinationi obnoxiis dici, quod illi videbatur, ut de morbo, qui ipse μίασμα esset, dici non posse putaret. — Acui ut verbale ratio iubet: cf. EM p. 587, 15. [Lob. Prol. 253.]

Μίασμα *piaculum.* ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος OR 313. Omnia dicit, quae propter Laii caedem expiatione indigent. ἢ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς; 1012. παίσαντες τε καὶ πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι Ant. 172 nefanda caedes fratrum mutua iure μίασμα vocatur. ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις 776. μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας 1042. — *Homo piacularis* dicitur: μίασμα χώρας, ὡς

τεθραμμένον χθονὶ ἐν τῇδ', ἐλαύνειν OR 97. ὡς μιάσματος τοῦδ' ἡμιν ὄντος 241.

Μῐάστωρ [Lob. Rhem. 121 n. 20] *homo piacularis, scelestus.* ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι OR 353. ὥστε τῷ μιάστορι ξύνεστι El. 275, Aegistho, qui occidendo Agamemnone piaculum contraxerat. *Ultorem piaculi* significat, ipsum quidem vindicta a matre repetenda piaculum contracturum: ὃν (Ὀρέστην) πολλὰ δή μέ σοι τρέφειν μιάστορα ἐπητιάσω El. 603. Phot. p. 270, 1: μιάστορα: λυμεῶνα, φονέα. Hesych.: μιάστωρ, μυσαρός, λυμεών.

Μίγνῡμι et μίσγω *misceo.* Hoc semel legitur de aquis Inachi: μίσγει δ' ὕδασιν τοῖς Ἀχελῴου Inach. fr. 265, 4, quanquam in oratione abrupta non definiverim de verbo, sicut videtur, neutrali genere significationis dicto. Alterum praesente et imperfecto non exstat: reliquae partes, ut passiva forma, non minus ad μίσγω, quanquam Atticis minus usitatum, referri possunt. εἴην ὅθι δαΐων ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ τὸν χαλκοβόαν Ἄρη μίξουσιν OC 1047 ch. τί γὰρ βροτῶν ἂν σὺν κακοῖς μεμιγμένων θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι; El. 1485. Audacter βροτοὶ σὺν κακοῖς μεμιγμένοι *homines* dicuntur *misera sorte utentes.* — De *concubitu*: ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι OR 791, quod productione syllabae tutum: at χρῆναι μιγῆναι μητρί 995 contraria de causa: universe enim hae formae tragicis pro ratione numerorum dispensantur. (II p. 128, 13.)

Μῑκρός *exiguus.* ι natura producitur, si cadentis aetatis impeditos poetas exceperis hic illic a recta ratione deflectentes, v. Wolf. anal. lit. fasc. 4 p. 509. Brunck. ad Ar. Plut. 147. Meinek. ad Menandr. p. 29. Elmsleio ad Med. 361. σμικρός et μικρός ut ξύν et σύν ita ap. tragg. differre videntur, ut plenior scriptura regnet, nisi metro adversetur, eamque sane legem Aldus perpetuo fertur observasse. Mihi codicum fides potior videtur. [Idem sentit Lob. Path. 2, 342.] Μικρός metro arguente scribendum Tr. 361. OR 1083 in trimetris; Ai 161 in anapaestis, et hoc quidem loco contra libros multos et Eust., versum baccheo corruptum monstrantes. In OC 443 in diversa abeunt codd., ut recte edi videatur [quod est in LA] σμικροῦ, quippe longe crebrius ap. tragicos obvium. Exemplis Capt. fr. 39 et inc. 675, 2 nihil tribui potest. Sed El. 1113 μικρά scribendum secundum codd. praeter LA. Significatione unum exemplum *de corpore parvo* est: εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔγω Capt. fr. 39 cui confine est de cineribus φέροντες αὐτοῦ μικρὰ λείψανα El. 1113. Duo de *opum* sunt *magnitudine*: μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν OR 1083. μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν καὶ μέγας ὀρθοῖτ' ὑπὸ μικροτέρων Ai. 161. Duo de *rebus humanis* universe: ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας Tr. 361. μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος inc. 675, 2 v. σμικρός.

Μιμνήσκω. Non legitur nisi passiva forma duo significans. ‖ *meminisse.* πατρῴων ὁρκίων μεμνημένος Tr. 1223. μέμνησ' ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως Ai. 1354. ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνῴμεθα OR 49 de sensu v. Erf. Cod. Mosc. a μεμνῴμεθ' ἄν, unde quis οὐδαμῶς — ἄν scribendum suspicetur, favente Eustathio p. 1332, 19. Elmsleio contra subiunctivus μεμνώμεθα videtur aptior, optativum fore μεμνῄμεθα. Sed μεμνῷτο pro μεμνῇτο, quod editur Ar. Plut. 992, cod. Par. ap. Schaef. App. p. 558. Formam illam, μεμνεῷτο ex dilatione brevioris μεμνέοιτο, indeque etiam μεμνῴμεθα factum meminit Eust. p. 1305, 46 cui adde Phavor. v. μεμνέῳτο, eamque scripturam optime defendit Buttm. mus. stud. antiq. 1 p, 239 et gr. mai. vol. I p. 442 cf. Herm. ad Eur. IA 116. τὰ δὲ ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην OR 1057. ἀρά μου μέμνησθ' ὅτι … 1401. σοῦ φονέως μεμνημένος (μεμνημένον male Dind. v. Berl. Jbb. f. w. Kr. 1838. p. 696) OC 1361. μέμνησθέ μου θανόντος 1555. Casus igitur secundus et quartus verbo sine discrimine sensus adduntur. ‖ *mentionem facere.* Hac significatione ἐμνήσθην et ἐμνησάμην aoristi formae duae sunt. οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτέ El. 373. ἡνίκ' ἂν μνησθῶ Ph. 310. ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι OR 564. τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών El. 1252. Minus recte enim de recordatione hoc intelligitur, melius de admonitione hortantium ad ultionem. (II p. 129, 12.)

[Μίμνω eisdem fungitur muneribus quibus μένω. ‖ *manere aliquo loco.* ἐᾶτε μίμνειν Ph. 1055 sc. Lemni in insula. εἰ χρή σε μίμνειν OC 80 oppositum est πορεύεσθαι, Confirmat igitur animos imperativo: θαρσῶν δὲ μίμνε Ai. 68. μίμνε Tr. 391 quod respondet antecedenti interrogationi προσμένωμεν; σὺ δ' ἔκηλος αὐτοῦ μίμνε OC 1039. Ut hic addito locali adverbio: εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν OC 638. σὺ δ' αὖθι μίμνων fr. Polyx. 468, 1. — ‖ *expectare.* Ἰδαῖα μίμνω λειμώνι' ἄποινα Ai. 601 ch. *pratensia Idaea praemia expecto* Dind. c. Herm. ex schol.: μίμνων LA v. Ἰδαῖος.]

Μίν v. ἵ.

Μῐνῠ́θω *minuor, exaresco.* οὐδ' ἄυπνοι κρῆναι μινύθουσι OC 686 ch. de fontibus perennantibus. Schol. ad h. l. bene corrigit Abresch. ad Aesch. Eum. 369. De usu verbi transitive et intransitive significantis v. Merrick. ap. Wernick. ad Tryphiod. p. 48.

Μῐνύρομαι *minurio.* μινύρεται: κλαίει, θρηνεῖ, εὐφώνως λέγει Phot. p. 271, 11. κλαίει, θρηνεῖ, ὀδύρεται Hesych. μινυρίζω et μινύρομαι distinguit Ammon. p. 94, sed a poetis discrimen illud minime observatur: cf. Valck. ad Phoen. 1518. Blomf. gl. Aesch. Agam. 15. — ἔνθ' ἁ λίγεια μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδών OC 671 ch. plerique codd. c. LA et Suid. hanc scripturam tuentur: alii μύρεται.

[Μίνως. De cognomine fabula v. Καμίκιοι.]

Μίσγω v. μίγνυμι.

Μῑσέω *odi.* μισῶ γε μέντοι χὤταν Ant. 495. μισῶ μὲν ὅστις τάφανῆ περισκοπεῖ fr. inc. 770. σὺ δ' ἡ μισοῦσα μισεῖς μὲν λόγῳ El. 357. μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός Ai. 458. τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν 1335. οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς 1345. ἐμίσουν δ', ἡνίκ' ἦν μισεῖν καλόν 1347. μισοῦντ' ἐμίσει Ai. 1134. Recte sic plerique libri: ἐμίσουν Tricl. — Ἕκτορος ξένων ἐμοὶ μάλιστα μισηθέντος Ai. 817.

Μῖσημα *odium*, hoc est homo, quem odio persequimur. ὦ δύσθεον μίσημα El. 289. Clytemnestrae in Electram convicium. Illustrant Valck. ad Hippol. 406. Monk. l. c. (408). Bloomf. gl. Sept. 170, et de figura abstracti pro concreto positi Dorv. ad Char. p. 476. Casaub. ad Athen. I p. 30. Sturz. de dial. Mac. et Alex. p. 53 not.

Μισθαρνέω *mercedem accipio.* ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε Ant. 302. (II p. 130.)

Μισθός *merces.* καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος Ant. 221. ὃς ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς μισθοῦ 'πόρευε

χερσίν Tr. 560. παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε Ant. 294. In Ant. 221 *poena* facinoris commissi significatur. — De accentu generatim a contrario docet Arc. p. 49, 11, accuratius Eust. p. 807, 8. 912, 60, ex μισητός perhibens contractum; sed videtur periecticorum sequi rationem.

Μῖσος *odium.* Ἄρη, τὸν σφῶν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα OC 1392. ὡς τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἂν El. 348. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται 771. μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι 1311. *Hominem* nobis *odiosum* et *detestabilem* visum convicii gratia significat. ὦ μῖσος Ph. 991. ἄγετε τὸ μῖσος Ant. 760. [De μῖσος et μύσος v. Lob. Rhem. 308 n. 27.]

Μιτώδης *filis contextus.* βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην (εἴδομεν) Ant. 1222. Legebatur ante Brunck. μιτρώδει, quod iure ineptum dicit Brunck., etsi adversatur Herm. Non video enim, quomodo βρόχος μιτρώδης *ex zona confectus* dici possit, etsi schol. et Triclinius eam explicationem protulerunt. μιτώδει codd. Brunckii E. T. LB.; eoque etiam LA scriptura ducit μιτώιδη, supra positis ρ et ει.

*Μιτρώδης v. μιτώδης.

*Μνάομαι v. μάομαι.

Μνεία *memoria.* βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις; El. 392. μνείαν: τὴν μνήμην Σ. Ἀλεξάνδρῳ (fr. 87). Antiatt. Bekk. p. 107, 25. Eadem sine fabulae nomine, ut etiam Electrae locum spectare possint, Phot. p. 272, 17 et Suid. v. μνείαν.

Μνῆμα [Lob. Paral. 324] *monumentum* proprie dictum, quo quis rei recordandae admonetur. μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων Ant. 1258 an. Creon dicitur filii corpus gestans. κεῖμαι ἀεὶ πυκινοῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας, λυγρᾶς μνήματα Τροίας Ai. 1210 ch. Epexegesi additum μνήματα, i. q. ἃ μνήματά ἐστι; squalorem enim suum exitiosae ad Troiam commorationis monumentum dicit.

Μνημεῖον [Lob. Paral. 324] *monumentum:* non structum illud, sed res qualiscunque admonitioni idonea. μνῆμα μὲν ὁ τάφος, μνημεῖον δὲ πᾶν μνημόσυνον Phot. p. 272, 19. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων El. 1126 urna cum cineribus. οἶμαι τεθνηκότος μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναί τινα El. 933 de cincinno et libatione sepulcrali. ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα ... τόξων ἐμῶν μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἐμὴν κόμιζε Ph. 1432 *animi beneficii memoris documenta.* Schol.: ἀντὶ τοῦ· ἐκ τῶν ἀριστείων ἐμὲ τίμησον. — De tono confer Arc. p. 120, 11.

Μνήμη *memoria* (recordatio). οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο [ἄπο Blaydes. Dind.] OR 1131 *ex recordatione.* ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι 1239. μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσα 1246. οὐδὲ δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν OC 509. — τῶν φίλων μὴ μνήμην ἔχειν El. 346. ἀνδρί τοι χρεὼν μνήμην προσεῖναι Ai. 521. εἰσέδυ μ' ἅμα κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν OR 1318. — Accentum notavit Arc. p. 110, 14 et EM p. 589, 17 ex μενήμη factum μνήμη affirmans. (II p. 131, 5.)

Μνημονεύω *recordor*, *mente teneo*, μνήμων εἰμί. ἦ μνημονεύεις [μνημονεύσεις Herwerd. Dind. οὖν ἅ σοι παρῄνεσα; Ph. 121. οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδὲν Ai. 1273. τὰ χρηστὰ δ' οὐδὲ ...., ἐμνημόνευσεν fr. inc. 779.

Μνήμων *memor.* μνήμων Ἐρινύς Ai. 1390. Accentum generis memorat Arc. p. 13. 6.

**Μνῆσις *memoria.* ἁ δὲ μνᾶσις εὐποτμότατος Grotii coniectura verisimilis est Synd. fr. 146, 2. Legitur ap. Stob. ecl. 26, 1. ὠδυνάσεις εὐποτμότατε. Alii μνᾶσις malent.

Μνηστήρ *procus.* μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός Tr. 9. τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη 15.

Μνῆστις *memoria, recordatio.* ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος Ai. 523. ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν Ai. 520. εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδὲ ἔτ' ἴσχει μνῆστιν 1269. Accentum docet Arc. p. 35, 14.

Μογερός *aerumnosus.* στυγεραὶ εὐναὶ μογερῶν οἴκων El. 93 an. *tristis quies in aedibus calamitosis sumpta.*

Μόγις v. μόλις.

Μόγος *aerumna.* μόγος ἔχει (με) OC 1744 m. — De tono v. Arc. p. 47, 1.

Μοῖρα. Accentum vocabuli notarunt Herod. π. μ. λ. p. 8, 9. Gr. Herm. de pros. p. 425. Arc. p. 96, 27 et ex μόρα productum EM p. 589 24: nec potest alius cogitari in correpta syllaba ultima. — Significationum antiquissima ‖ *partis* est. μοῖραν πατρῴας γῆς διαιρετὴν [διαιρετὸν LA] νέμοι Tr. 163. — ‖ Hinc est *pars debita, ius et fas*, inprimis in formulis certis quibusdam. ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν Tr. 1239 *non videtur tribuere*, *quod fas est*; i. e. non revereri officium. μὴ θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς OC 278, quae Tricliniana scriptura (LA μοίραις: pars codd. μοίρας, quem Reisig. novum dicendi genus procudens genitivum esse vult) dictum κατὰ τὸ σημαινόμενον habet, pro ἔν τινι μοίρᾳ ἔχετε: *cavete ne spernatis:* v. Schaef. et Herm. [μοίρᾳ Dind. dedit ut sit i. q. ἐν μοίρᾳ *in numero* s. *honore*]. — ‖ Iam *sortem* hominis vitaeque humanae significat. μοίρᾳ τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντι Ph. 682 ch. de qua synchisis hominis et sortis eius quasi parium v. Schaef. mel. cr. p. 127. οὐ γάρ με μοῖρα πρός γε σοῦ πεσεῖν OR 376. ὡς αὐτὸν ἥξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν 713. εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν ἁγνείαν λόγων ἔργων τε 864 ch. Male schol. de *fortuna secunda* interpretatur: *sortem* dici vidit Musgr.: φέροντι autem pro φέρειν ita dictum ut subaudiri infinitivus videatur: *pietatem adhibenti sors*, *ut id recte faciam, eveniat:* v. Heind. ad Plat. Phaedon. p. 250. πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ 1302. οὐ πάνυ μοίρας πρώτης OC 142 an. i. q. ἐσχάτης, ut monet Eust. p. 479, 14 v. Herm. μοῖρ' ἀνυμέναιος 1221 ch., quod cur etiam ap. Herm. initiali scribatur maiuscula, non intelligo: v. ἰσοτέλεστος. — μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονὶ 1546. πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου Ant. 896, ante id quod debebat, vitae spatium exactum. ἄλλη μοῖρα καθεῖλεν Ai. 516. κακὰν μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων 929 ch. μοίρᾳ οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν El. 1093 ch. v. βαίνω. — στέργειν μοῖραν fr. Thyest. III 2 Brck. [nisi est Eurip.] μοῖρα δυσαμερίας contrarium ὄλβῳ Ter. 518, 3. πρὸ μοίρας Phaedr. 603, 2 *antequam fatale fuerit.* — ‖ *vis fati* sortis humanae moderatrix. ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν Ph. 331. κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα OR 887 ch. velut κὴρ homine potiri dicitur. ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποιπερ εἶσ' ἴτω 1458. significantius certe de *vi fati nos abripiente ulterius*, quam de *sorte* dicitur. εἴ τι μοῖρα μὴ κιγχάνει OC 1450 ch. v. κιγάνω. — ὅτε πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν καθ' ἡμέραν ὤλοντο

Ant. 170 *eadem fatali necessitate*, ὦ γενεὰ τάλαινα, νῦν σε μοῖρα καθαμερία φθίνει El. 1414 ch., si c. Herm. φθίνειν scripseris, quod transitive id verbum perraro dicitur, μοῖρα *sors* erit. ἁ δ' ἐρχομένα μοῖρα Tr. 851 ch. *ingruens fati vis*. Magis etiam ad Fati personae quasi simulacro ornati vim pertinet ἔνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει Ph. 1466 an.; quod tamen non magis desiderat maiusculam initialem. — || *Deae fatis administrandis praefectae* Μοῖραι dicuntur. ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον Ant. 987 ch. v. ἔχω. — Cur in μοῖρα initio versus eliso aliquid memoratu dignum repererit Pors. ad Phoen. 1622, non video: id ap. Soph. est OC 1546.

Μοιρίδιος *fatalis*. οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται OC 229 ch. *poena fatalis accidit* v. Herm. ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά Ant. 951 ch.

[*] Μοιχός *adulter*. βαθμοῖς νυμφικοῖς ἐπεστάθη ο μοιχὸς inc. L. 6. Br. [est spurium v. βαθμός.] — De tono v. Arc. p. 85, 3.

Μολεῖν. I. *Formae*. Semel *futurum* huius authypotacti legitur μολούμεθα OC 1742 m. Cetera non sunt nisi *aoristi* exempla. ἔμολον non legitur. ἔμολες El. 506 ch. ἐμόλετε 1234 m. — μόλοι OR 765. OC 70. Tr. 660. Ai. 921. — μόλω Ph. 479. Ai. 1183 [v. l. μολών]. μόλῃς Ph. 1332. OC 1527. μόλῃ Ph. 146 an. Ai. 688. El. 386. 627. fr. inc. 711, 2. μόλωμεν OC 1747 m. μόλωσι et μόλωσιν Ph. 307. 770. fr. inc. 719, 3. — μόλετε OC 885 ch. bis. — μολεῖν Ph. 60. 112. 738. 798. 812. 1349. 1363. OR 1010. 1055. OC 71 [μόλοι LA, παρῇ Dind.]. 757. 1095 ch. 1184. 1286. 1630. *1758 an. [delev. Both.]. Ant. 233. 1144 ch. Tr. 4. 785. Ai. 509. 804. 1006. 1232. El. 454. 812. 872. [908.] 1264. fr. inc. 760. In Ph. 47 LA alii λαβεῖν, quod nunc praeferendum alteri scripturae μολεῖν. — μολών Ph. 330. 920. OR 35. 396. 1372. OC 897. 1297. 1475. Ant. 228. 1208. Trach. 395. 421. [1016.] El. 39. 1403. Ai. 404 m. 657. 703 ch. 854. [1183 LA pr. et EM p. 382, 52, reliqui μόλω.] 1386. μολοῦσα OR 946. OC 26. 497. Ant. 105. Tr. 387. Ai. 785. μολόντα sing. OC 1164. Tr. 393. Ai. 425 ch. El. 163 ch. μολούσα [μολοῦσαι LA, μολόντε Dind.] OC 1601. μολόντες OC 415. μολόντα plur. Tr. 845 ch. De errore Tr. 393 μολοῦντα pro μολόντα (μολέω enim nihil est) v. Herm. it. Schaef. ad v. 393. Iacobs. ad Anth. Pal. t. 3. p. 27. — II. *Usus*. || *ire et abire* significat. οὐχὶ δεσπότῃ τόδ' ὡς τάχος μολοῦσα λέξεις; OR 946. ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἢ μάθω μολοῦσά ποι; OC 26. ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι; 70 [de cstr. v. Wunder. ad h. l.]. ὡς τάχιστα μολὼν ἀναγκάσει (τις) 897. τὼ δ' εἰς προσόψιον πάγον μολούσα ἐπόρευσαν 1601. ποῖ μόλωμεν; 1747. οὐ θεμιτὸν *κεῖσε μολεῖν [extrema vbb. delevit Both.] 1758 an. δεῦρο μολεῖν σοι Ant. 233. τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν Tr. 785 *obviam fieri*. ποῖ μολὼν μένω; Ai. 404 m. *quo evadam?* σὺ μὲν μολὼν δόμων ἔσω El. 39 *ingressus*. ποῖ με χρὴ μολεῖν; 812. μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω 1403. — || *venire, redire, accedere:* cf. ἀφικνεῖσθαι et ἔρχεσθαι, simili licentia utentia; Heind. ad Plat. Protag. p. 462. Seidler. ad Eur. El. 6. οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν Ph. 60. κέρδος δέ μοι τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν; 112. ὁπόταν δὲ μόλῃ δεινὸς ὁδίτης 146 an. ὅταν μόλωσιν 307 *forte huc delati*. ἐὰν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα 479. σωτῆρας ἡμῖν μολεῖν (τοὺς θεούς) 738. cf. ὦ θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτε; 798. ἢν δὲ τῷ χρόνῳ μόλωσ' ἐκεῖνοι 770. σοῦ μολεῖν ἄτερ 812. πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδία μόλῃς 1332. εἰς Τροίαν μολεῖν 1363. ἄστυ Καδμεῖον μολὼν OR 35. ἐγὼ μολὼν ἔπαυσά νιν 396. πῶς ἂν μόλοι δῆτ' ἐν τάχει; 765. εἰς οἴκους μολεῖν 1010. ὅντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα 1055. ἢ καταρτύσων μολεῖν; OC 71 [μόλοι LA, quod repetitum defendit D. Beck. de glossematis 2. (1831) p. 6]. οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον 415. σφῷν δ' ἁτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε 497. ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν 757. μόλετε σὺν τάχει, μόλετε 885 ch. διπλᾶς ἀρωγὰς μολεῖν γᾷ τᾷδε 1095 ch. ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν 1184. ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέστησεν μολεῖν ὁ κοίρανος 1286. ὡς τάχιστά μοι μολὼν ἄνακτα πορευσάτω 1475. κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος 1527. αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα 1630. ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω 1742. τί χωρεῖς οἷ μολὼν δώσεις δίκην; Ant. 228. μολεῖν Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτὺν 1144 ch. σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν Tr. 395. τίς πόθεν μολὼν 421. ὅθεν μόλοι πανάμερος 660 ch. χθονὸς μολόντ' ἄπο Ἑλλανίδος Ai. 425. πρὸς δόμους μολεῖν 509. Τεύκρῳ δ', ἢν μόλῃ, σημήνατε μέλειν μὲν ἡμῶν 688. Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων μολὼν ἄναξ Ἀπόλλων 703 ch. Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν 804. ὡς, ἀκμαῖος εἰ βαίη, μόλοι 921. ἔς τ' ἐγὼ μόλω 1183. κοὔτε στρατηγοὺς οὔτε ναυάρχους μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν 1232. μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν El. 163. ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ 386. ἀρωγὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν 454. εὖτ' ἂν Αἴγισθος μόλῃ 627. διώκομαι σὺν τάχει μολεῖν 872. γοναὶ ἐμόλετ' ἀρτίως 1234. ὅτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν 1264. κἂν ἐλεύθερος μόλῃ fr. inc. 711, 2. ἐδοξάτην μοι τὼ δύ' ἠπείρω μολεῖν 760. Adde locutionem εἰς Ἅιδου μολεῖν OR 1372. Tr. 4. Ph. 1349. μόλωσ' ἐς Ἅιδου fr. inc. 719, 3. —.— || Tralatam a *veniendo* et *eundo* significationem haec ostendunt exempla: Ἀκτὶς ἀελίου ἐφάνθης Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων μολοῦσα Ant. 105 ch. ὦ Πέλοπος ... ἱππεία, ὡς ἔμολες αἰανὴ τᾷδε γᾷ El. 506 ch. ἐξεπίσταμαι μή του τόδ' ἀγλάισμα πλὴν κείνου μολεῖν 908. τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαισι συναλλαγαῖς Tr. 845 ch. μολόντα Herm. *aliunde cognita* interpretatur, quod minime videtur aptum; ego de *malo Herculi secundum Nessi consilium inflicto* intelligo. οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὔτ' ἔργου μολὼν OC 1297. Etiam Ai. 1232, quod supra posuimus, rectius fortasse γεγενῆσθαι explicueris illud μολεῖν. — || Velut ἔχων, ἄγων, λαβών, φέρων, etiam μολών non ex abundante quidem, sed vix ut commode interpretemur, dici solet, rei quadam praesentis aut agendo intenti imagine illustrandae constitutum. Maior exemplorum pars non multum a propria significatione discedit. (νοῶ) τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολὼν Ph. 920. σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ' αἰτεῖν ἀπελθεῖν τε OC 1164. δεσπότῃ Κρέοντι σημαίνει μολὼν Ant. 1208. πεύθου μολοῦσα τἀνδρὸς Tr. 387. τί χρὴ μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν; 393. οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει μολὼν 1016 m. ὅρα μολοῦσα τόνδ' ὅποι' ἔπη θροεῖ Ai. 785. ὡς ὁ στρατηγὸς μολὼν αὐτός τε χὠ ξύναιμος ἠθελησάτην λωβητὸν ἐκβαλεῖν 1386. Magis abundare videtur μολὼν his duobus exemplis: ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολὼν Ai. 854: ubi nihil deesse videretur, si aut νῦν μ' ἐπίσκεψαι aut νῦν μόλε legeretur. μόλις δ' ἐρῶ, ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολὼν Ph. 330. — De μολεῖν c. dat. coniuncto velut Ant. 233. v. Musgr. ad Eur. Phoen. 310. Abresch. lectt. Aristaen. p. 71. Canticorum et diverbiorum in hoc verbo promiscuum esse usum certum est.

Μολιβδίς *globulus plumbeus.* μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν fr. inc. 783. Integrius scriptus versiculus exstat ap. Plut. Mor. p. 75 b, quam ap. EM p. 590, 8. καὶ μόλιβος ὥστε δίκτυον κατῆγε. μόλιβος non admodum verisimile dictum esse ab Atticis, sed μόλυβδος et μολυβδίς subrogare, cum in libris scriptum sit μόλιβδος et μολιβδίς non tam propter EM l. c. quam propter perpetuam librorum dissensionem non audeo, etsi fecit Piers. ad Moer. p. 257. V. Lob. ad Phryn. p. 148. (II p. 135, 4.)

Μόλις *aegre,* inde *vix.* μόλις ἔφηνε φῶς Ph. 296. ἐξερῶ, μόλις δ' ἐρῶ 329. τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν μόλις κατέσχον OR 782. ὡς ὑμᾶς μόλις εὑροῦσα λύπῃ δεύτερον μόλις βλέπω OC 325 sq. ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοί Ant. 290. μόλις μέν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν 1105. πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις Tr. 804. ἔμφρων μόλις πως σὺν χρόνῳ καθίσταται Ai. 306. μόλις ἔθυσεν αὐτήν El. 575. Cod. aliquot μόγις. χεῖρα σὴν μόλις φυγών 601. μόλις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμον 754. μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα 1256. δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες 1509 an. βραδεῖα ἐν λόγοισι προσβολὴ μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται fr. inc. 737, 2. τὰ χρηστὰ ... κέκτηται μόλις 779, 9. μόλις πως (Ai. 306), μόλις ποτέ, similia composita v. Dorvill. ad Char. p. 345. Heind. et Stallb. ad Plat. Protag. p. 314 E. — Μόλις et μόγις distinguit, inepte quidem, Thomas M. p. 619. cf. Hemsterh. ad Luc. t. 1 p. 302. Bip. (t. 1 p. 86). Hoc Atticum vocat Gregor. Cor. p. 65: illud Lecapenus p. 71: recte uterque. Nam ap. scriptores inde ab Aristophane et Platone regnat μόγις, quod iure praetulit Brunck. ad Ar. Thesmoph. 447: nec tamen libris omnibus firmatur ubique, ut iure μόλις ap. Platonem ferat, ubi codd. aut plurimi aut optimi ministrent, Schneiderus ad Plat. Civit. p. 502 C. Nimis contra dubitanter Pors. ad Phoen. 319 nihil in his certum esse affirmat, quanquam μόγις praeferendum videri haud obscure significat. Nollem factum, etsi paulo confidentius solum probat Blomf. in Aesch. Pers. 515. Scilicet etiam τάττω et πράττω Attica sunt, sed neque tragicorum neque Thucydidis. Et ap. hunc longe potiore fide μόλις esse constat: v. Poppo. t. 1 p. 208, ap. illos μόγις omni fere auctoritate destituitur. De Soph. vidimus. Ap. Aeschylum consensu legitur μόλις Ag. 1052. Eum. 826; in Prom. 131. Pers. 501 (515). μόγις Wellauerus iniuria dedit: illo loco Guelf. et Lips. 2 μόλις γ supra scripto, ut correctorem secundum Atticismi normam agnoscas, hoc rursus μόλις est in scholiis, Guelf. et Aldina. Euripidis codd. dices fluctuantes quidem, sed ut haud dubie maiore antiquiorem scripturam consensu tueantur, videas.

[Μολοσσικός *Molossicus, vastus (?).* Gramm. Ambros. in H. Keili anal. gramm. p. 8 de pede Molosso ... ἢ ὅτι τὰ μεγάλα Μολοσσικὰ ἐκάλουν. Σοφ. Μολοσσικαῖσι χερσὶν ἐκτείνων γέρας fr. inc. 894. Significari non *magnas*, sed *Molossorum hominum manus* monet Nauck. Eurip. Stud. 2, 64.]

Μολπή *sonus.* οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων Ph. 212 ch. Tricl. μολπάς. Accentus verbalium a perfecto communis est et notavit etiam Arc. p. 113, 9.

Μομφή *reprehensio.* ἤ τινα μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορός Ai. 180 ch. *querendi causam nactus.* De tono Arc. p. 115, 20. (II p. 136.)

Μοναρχία *regnum.* λαβὼν χώρας παντελῆ μοναρχίαν Ant. 1163.

Μόναυλος de *lyra* dicitur *sine voce addita pulsata.* Μόναυλος εὕρημα μέν ἐστιν Αἰγυπτίων, μέμνηται δὲ αὐτοῦ Σ. ἐν Θαμύρ (fr. 226, 2) Poll. 4, 75. Locus ipse extat ap. Athen. 4 p. 175 ubi scriptum λύρα μοναύλοις, quod correxit Brunck. μόναυλος. [λύρα μόναυλοί τε Nauck. Herwerd.]

Μόνιμος *constans, fidus.* σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος OR 1322 m.

Μόνον v. μόνος.

Μόνος et μοῦνος canticorum et diverbiorum promiscua sunt, quanquam in utroque sermone μοῦνος aliquanto rarius reperitur; versuum lege utriusque regitur usus. Non exstat enim huius nominis quale in ξεῖνος exemplum tale, quod propter vim sententiae in eo positam libris simul suadentibus μοῦνος praeferre cogat. Nec assentior Kuehlstaedtio de dial. trag. p. 104 μοῦνος semper cum animi quodam affectu pronuntiari affirmante. Etsi enim verum est οὐ μόνον insequente ἀλλά nunquam οὐ μοῦνον esse scriptum, id non fit, quod omni vocis intentione caret, sed quod maxime communis et quotidiani usus formula est. μοῦνος igitur in *canticis* legitur Ph. 183. μούνα El. 153. μοῦνον Tr. 958. In *anapaestis:* μούνη El. 119. *μούνην Ant. 941 [secl. Dind.]. In diverbiis μοῦνος Ἑλλήνων El. 531. χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ OR 1418. κεἰ μοῦνός εἰμι OC 875. ἀρδρῶν γε μοῦνος 1250. ἐλθὼν μοῦνος Ai. 1276. Ἅιδης μοῦνος Ant. 308. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς 508. μοῦνον ἀνθρώπων Tr. 277. μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν 1209. σωτῆρα μοῦνον ἐξευρίσκομεν OR 304. ἐν γάρ μ' ἀμείψαι μοῦνον OC 991. ἣν ἦθος μοῦνον Ant. 705. μοῦνον ἐξορμωμένη Palam. fr. 426. Quorum exemplorum certe OC 875. 991. Ant. 705. Pal. fr. 426 vim et emphasin nullam habent. [cf. Gerth. de dial. trag. p. 238 sq. et Renner. de dial. lyr. p. 177.] —.— *Significationem* || potissima et antiquissima fuit eius *qui solus ab aliis relictus aliquo loco versaretur.* μόνος αἰεί Ph. 172 ch. κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων 183 ch. ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων 688 ch. αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος 954. κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος OC 1527. ὡς μόνη κλύοις Ant. 19. νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη El. 1368. ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων εἴσω μόνη Tr. 900. μόνος παρὰ σκηναῖσιν Ai. 985. ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον El. 726. μηδ' ἀφιέναι μόνον Ai. 796. ἄνδρα δύστηνον, μόνον, ἔρημον ὧδε Ph. 227 [quae vocabula item iuncta ponuntur 470. Ant. 887]. κἄδει τι μόνον διακονεῖσθαι 286. μή λίπῃς μ' οὕτω μόνον ἔρημον 470. μή με καταλίπῃς μόνον 809. μόνον δέ με μὴ λείπετε OC 500. ἄφετε μόνην ἔρημον Ant. 887. — || Hinc qui *solus aliquid facit* non adscitis aliis, vel *solus aliquo rerum statu et habitu utitur.* νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος Ph. 606. ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος OR 756. κεἰ μοῦνός εἰμι OC 875. ἀνδρῶν γε μοῦνος 1250. καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος Ant. 739. μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης ἄχθος El. 119 an. μόνη γάρ εἰμι 813. ὡς ἐγὼ μόνη (si sola fecissem facinus) οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον 1319. πῶς ἐμήσατο θάνατον ἀνύσασα μόνα; Tr. 886 ch. ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶται μόνος Ai. 47. ὁ δ' ἐσσύθη μόνος 294. ξυμπεσὼν μόνος μόνοις 467. εἰ σοῦ διοίσεται μόνος 511 i. q. μονωθείς. ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος 1276. Ἕκτορος μόνος μόνου ἦλθ' ἐναντίος 1283. τούτῳ μόνος παρέστης χερσίν 1384. αὐτόχειρί μοι μόνη τε δραστέον

τοὔργον El. 1019. τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον; Ant. 566. μοῦνον εἰσιδοῦσα Tr. 958 ch. nisi id adverbium. αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον πηδῶντα πεδία Ai. 29. εἷλον πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην Ant. 656. μόνα δὴ νῷ λελειμμένα Ant. 58. ναυλόχους λιπὼν ἕδρας μόνους τ' Ἀτρείδας Ai. 461. —. — ‖ *Unus praeter ceteros*, ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾶν φάος μόνος δέδωκας Ph. 664. χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος OR 614. νόμοι ὧν Ὄλυμπος πατὴρ μόνος 868 ch. χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ 1418. ἐπεὶ μόνος πατὴρ ταύταιν λέλειψαι 1503. τλάμων ὅδ', οὐκ ἐγὼ μόνος OC 1239 ch. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς Ant. 508 [sicque haud raro c. genet.]. ὅστις αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ 707. μόνη δὴ θνατῶν Ἀίδαν καταβήσει 821. οὐκ ἐγὼ μόνη El. 528. μοῦνος Ἑλλήνων 531. μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐποικτείρας 1200. μόνος γὰρ ἥκω τοῖς ἴσοις ἀλγῶν κακοῖς 1201. ὦ μόνος σωτὴρ δόμων 1354. τόδ' ἂν κακῶν μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον 1490. φρονεῖν οἶδεν μόνη Tr. 313. μόνος θεῶν 355. μόνα Κύπρις ῥαβδονόμει ξυνοῦσα 515. μόνη γὰρ αὐτὸν ἐξαποφθερῶ 712. γυνὴ μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα 1062. ἦ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη μεταίτιος 1234. τὸ σὸν μόνης δώρημα Tr. 775. τοὔργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου OR 349. ἃ πατρὸς ὕπερ μόνου ἄντομαι OC 242 m. μόνης τόδ' ἐστὶ δῆλον Ἰσμήνης κάρα 321. οὔτοι σοὶ μούνᾳ ἄχος ἐφάνη El. 153 ch. σοὶ μόνῃ πατὴρ τέθνηκεν; 289. τῇδε θἠμέρᾳ μόνῃ Ai. 756. ᾧ τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ OR 299. κἀμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ 630. τῷ προφερτάτῳ μόνῳ σήμαινε OC 1531. μόνῳ δὲ χαίρειν ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ Alead. fr. 109, 11. τόνδε γὰρ μεταίτιον μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους Tr. 261. μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν 1209. μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον σώζειν οἵας τε καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν (Ἀθήνας) OC 261 sq. τό γ' εὐσεβὲς μόνοις παρ' ὑμῖν ηὗρον ἀνθρώπων 1126. τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τόδε 1136. τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ ζῆν ἐστι fr. inc. 719, 3. Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται Phaedr. 607, 1. —.— ‖ Hinc *unum solum* plurium numero oppositum significat. Sunt in his exemplis, quae aegre a priore ratione discernas et ad utrumque referas. μόνην ἔχοντες τήνδ' ἅλωσιν Ἰλίου Ph. 61. αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα 113. τὸ ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται μόνον καθ' αὑτόν OR 63. ἣν ηὕρισκον ἴασιν μόνην 68. σε προστάτην μοῦνον ἐξευρίσκομεν 304. ἔκλυσιν μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος 307. πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη 850. τοῦτο γάρ σ' ἔχω μόνον προσειπεῖν 1072. *τὰ δ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν, οὐχ ἑνὸς μόνου 1280, probo enim Porsoni suspicionem de loco, in quo aperte mendose scriptum οὐ μόνου κακά, corrigendo [secl. Dind.]. τοῖς ἐν γένει μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά 1431. ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας OC 83. ὄνομα μόνον δείσαντες 265 *nil praeter nomen*. ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκέτῃ πιστῷ μόνῳ 334. μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας 607. τὸ σὸν μόνον πιστὸν φυλάσσων 625. ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν 859. ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα 895. ἓν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον 991. ἓν γὰρ μόνον τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα 1615. οὐχ ὑμὶν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει Ant. 308. μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει 705. Ἅιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν 777. *τὴν βασιλίδα μούνην λοιπήν 941 [secl. Dind.]. οὕνεκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ ἔκτεινεν Tr. 277. μόνοι ἐμῶν φίλων, μόνοι ἔτ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ Ai. 348 sq. σέ τοι μόνον δέδορκα ἐπαρκέσοντα 359 m. αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι El. 810. ὃν μόνον προσηῦρον πιστόν 1352. ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι fr. Eriph. 202. Πηλέα οἰκουρὸς μόνη γεροντάγωγῶ Pel. 434, 1. μόνην δ' ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην inc. 709, 3. —.— ‖ Μόνον *adverbium*: Semel vel adiectivum plane adverbiali ratione dictum: οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν ἄλλον λαβόντα τλῆναι τάδε Ph. 536. — μόνον θεοὶ σώζοιεν ἡμᾶς Ph. 528. τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον 669. ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέδορκε OR 389. τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον 837. χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον OC 790. μόνον .... μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς 1206. Ἅιδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται Ant. 361 ch. φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος, μόνον προθεὶς 775. μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων 1061. σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ Tr. 33. μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθα 596. προσμόλοι μόνον 1109. ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν Ai. 528. ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυποῦν μόνον [λυπεῖν μ. Dind. ex LA: λήγειν γόων Schndw.] βόσκημα El. 363. ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον fr. Ai. Locr. 13. ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι μόνον εὐδαίμονας ὄλβους Ion. 298. μοῦνον ἐξορμωμένη Palam. 526 si versiculi sententia satis certa. οὐ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς inc. 778, 2. Quod e Phil. Troi. 627 vulgo praeferunt huius usus exemplum cur praetermittam, indicatum v. βαρύνω. — οὐ μόνον legitur: εἶπον μὲν οὐχ ἅπαξ μόνον OR 690. κοὐ λόγῳ δείξω μόνον Ai. 813. κἀπέδειξαν οὐ λόγῳ μόνον El. 1453. Male post κἀπέδειξαν vulgo inciditur. — μὴ μόνον: μὴ μόνον τῷ σώματι Ph. 51. — οὐ μόνον ... ἀλλά. κοὐ μόνον βουλεύματα, ἀλλ' ἔργα δρώμενα Ph. 555. Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον, ἀλλ' ἐστὶ πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος fr. inc. 678, 1. — οὐ μόνον ... ἀλλ' οὐδέ (nam οὐ μόνον .... ἀλλὰ καὶ non dixit Soph.). οὐ κωφοὶ μόνον, ἀλλ' οὐδ' ὁρῶντες εἰσορῶσι τἀμφανῆ fr. inc. 663, 1. —.— ‖ *Proprietas sermonis in* μόνος. a. μόνος pro μονωθείς cum *genitivo* dicitur: σοῦ διοίσεται μόνος Ai. 511; et cum ἀπό: κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων Ph. 183 ch. v. Abresch. diluc. Thucyd. p. 541. Iniuria Suevernium secutus sic explicatum it Wex. Ant. 816, ubi propter additum καταβήσει nemo de Antigona ex coetu hominum semota cogitaret, sed de singulis, non gregatim morientibus. — b. Figura veteribus admodum dilecta contra ponuntur eiusdem vocabuli formae: ξυμπεσὼν μόνος μόνοις Ai. 467. Ἕκτορος μόνος μόνου ἦλθ' ἐναντίος 1283. — c. Interdum non suo loco ponitur. v. Schaef. ad Phil. 528. app. ad Dem. t. 1. p. 820. OR 837. μόνον non ad προσμεῖναι sed ad τοσοῦτον referendum; Ph. 528 non ad θεοί, cui proximum est, sed ad σώζοιεν, OC 790 non ad ἐνθανεῖν, sed ad τοσοῦτον, Ant. 775. τοσοῦτον μόνον interposita sententia ὡς ἄγος dirimuntur. (II p. 139, 16.)

Μόριος cognomentum Iovis olearum sacrarum patroni. ὁ γὰρ αἰὲν ὁρῶν κύκλος λεύσσει νιν Μορίου Διός OC 705 ch. V. schol. EM p. 590, 42. schol. Ar. Nub. 1001.

Μόρον *morum*. γογγύλον μόρον fr. Polyid. 462 b, 2.

Μόρος. ‖ *sors*. τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν Ant. 465. κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου; 554 quale exemplum ad alteram vocabuli potestatem munit viam. φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἁμέραν ὕπατος 1329 m. Ordo verborum est: φανήτω μόρων ἐμῶν ὕπατος ὁ κάλλιστα ἄγων κ. τ. λ. Sed quomodo

caedium mearum ultimam interpretari Herm. possit, non perspicio. Nihil est, nisi *fatorum*, sive *sorte mea destinatorum.* —.— ‖ *Sors ultima fatalis, mors.* ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ OC 1510. βαρυαχεῖ μόρῳ 1563 ch. αὐτοκτονοῦντε μόρον κοινὸν κατειργάσαντο Ant. 56. οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου 489. ἀγνύμενος τῆς μελλογάμου μόρον 629 an. τάδ' οὖν κόρα τάδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου 769 μόρων cum gl. θανάτων non improbat Erf. Mihi de puellarum morte communi et una obeunda pluralis perquam ineptus videtur. νέος νέῳ ξὺν μόρῳ ἔθανες 1266 m. ξυμμόρῳ LA B. γυναικεῖον μόρον 1292 m. αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων μόρων 1313 *utriusque caedis*, recte igitur pluralis habet. Boni codd. μόρῳ, ex compendio puto scribendi perperam intellecto. ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος Tr. 357. ὠκυπέτᾳ μόρῳ τὸν μέλεον φθίσας 1042 ch. ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμόν Ai. 848. τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον 997. ἡμεῖς μὲν ἂν προὐκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ 1059. πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος El. 860 ch. —.— ‖ *Genus mortis.* μόρῳ δ' ὁποίῳ κεῖνος ὤλετο OC 1656. πλάκες ἐν ἀφανεῖ τινι μόρῳ φερόμεναι 1682 m. *ignoto mortis genere eum absorbentes:* verisimilis enim Hermanni emendatio φερόμεναι [φερόμενον Dind. c. Kunhardt.], libri φαινόμεναι. μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν; Ant. 772. εἰπὲ τῷ μόρῳ ξυντρέχει Tr. 879 ch., ad quae verba respondetur αὐτὴν διηίστωσε. — Tonum substantivorum verbalium in ος concreta significatione Arc. enotavit p. 68, 20, indicat EM p. 591, 4.

Μόρσιμος *fatalis.* μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον Ant. 236. ἥξεις ἐπείγου μηδέν, εἰς τὸ μόρσιμον fr. inc. 690, 2. Versus hosce qui illustrat, Wyttenb. ad Plut. cons. ad Apoll. p. 119 E Teucro fabulae attribuit. (II p. 140, 11.)

Μορφή *forma.* ‖ de habitu corporis. ναυκλήρου τρόποις μορφὴν δολώσας Ph. 129. μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ OR 743. μορφὴ καλή OC 578. ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξῄτει πατρός Tr. 10. Hinc de ipso homine dicitur ἀντὶ φιλτάτης μορφῆς El. 1159. — ‖ De externa qualicunque rei specie. μορφῇ μάλιστ' εἰκαστόν, ὥστε πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας Tr. 699. σελήνης ὄψις εὐφρόνας δύο στῆναι δύναιτ' ἂν οὔ ποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ fr. inc. 713, 4. — ‖ Transfertur ad formam et rationem facti. δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες μορφάν El. 199 ch. *sceleris forma* dicitur, quo caesus Agamemno. — Accentum generis indicat Arc. p. 115, 9. EM p. 519, 13.

Μοῦνος v. μόνος.

Μοῦσα. ‖ *Musa.* Μουσᾶν χοροί OC 691 ch. De ara Musarum ad Cephissum fluvium condita Reisig. interpretatur enarr. p. 102. φιλαύλους Μούσας Ant. 965 ch. Inter Bacchi enim comites etiam Musas a Diodoro referri 4, 4, adscribit Musgr. φιλαύλους Μούσας hinc memerat Eust. p. 11, 19 ὅστις νέος ὢν Μουσῶν ἀμελεῖ in versiculis a Gaisfordo editis in append. ad Stob. vol. I p. 36. Quod Ioannes Damasc., qui eos servavit, scriptum habet, Εὐριπίδου Κωμικοῦ, Gaisf. probabiliter emendavit Σοφοκλέους Καμικίων. — Paulo audacius τεκτόναρχος Μοῦσα Soph. dixisse (Daedal. fr. 170) animadvertit Pollux 7, 117 quippe aedificandi quoque arti Musas praefecturus. — ‖ *cantus.* αὐλὸς ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν ... θείας ἀντίλυρον μούσας Tr. 643 ch. — Solitarium suo genere vocabulum enotavit Herod. π. μ. λ. p. 12, 25: tonum docet gr. Herm. de pros. p. 425. Arc. p. 97, 19.

Μουσαῖος n. pr. Schol. Ar. Ran. 1065: Μουσαῖος ... ὁ δὲ Σοφ. (fr. inc. 960) χρησμολόγον αὐτόν φησι. — In accentu vulgo consentiunt: putet quis Μούσαιος futuram fuisse legitimam pronuntiandi rationem, de quo genere dixit Lehrs. de Arist. p. 285.

Μουσική. Non enim μουσικός, sed, ut solent ea adiectiva articulo non adiecto in artium nomina deflecti, μουσικῆς παιδεύματα Soph. posuit fr. inc. 779, 3, *artes Musarum tutelae mandatas* significans.

Μουσομανής *Musarum amore correptus.* μουσομανεῖ δ' ἐθάλφθην δακετῷ fr. Thamyr. 232 b, 1 v. θάλπω. (II p. 141, 5.)

Μοχθέω ‖ intransitive *labores et aerumnas pati:* ὄμβροις ἡλίου τε καύμασι μοχθοῦσα OC 350. — ‖ transitive *aerumnose perficere:* ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ κοὐ λόγῳ κακὰ μοχθήσας ἐγώ Tr. 1046 Hercules de suis laboribus.

Μόχθημα *aerumna.* ἓν γὰρ τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα OC 1616 amorem Oed. dicit, cuius causa omnes sui causa aerumnas facile tulerint.

Μόχθηρος *aerumnosus.* ὦ πόλλ' ἐγὼ μόχθηρος Ph. 254 i. e. *miserrimus.* v. πολύς. ἢ ζῶ βίον μόχθηρον El. 599. Etsi libri non addicunt, iure Schaef. ad Phil. l. c. propenacute scribendum suadet. Vulgatum illud et pervagatum ap. artis scriptores fuisse discrimen inter μόχθηρος et μοχθηρός, πόνηρος et πονηρός intelligitur ex Ammonio p. 96 et 116: et hic quidem longior ex Tryphonis prosodia ipsius verbis inserta disputatio manifesto ostendit, grammatico improbatum illud discrimen, sed certam fuisse de Atticorum usu παράδοσιν. Eadem tradit Arc. p. 71, 116. Eust. p. 341, 14, de πόνηρος etiam EM p. 682, 22, quanquam perverse locutus, et locupletior testis Phot. p. 443, 3. Librorum auctoritas in eo veterum doctorum consensu non suis commentis sed firmitate consuetudinis nitentium nulla est [Dind. utroque loco acuit].

Μοχθητέος *elaborandus.* μοχθητέον, ὡς ἂν ... δοκῶμεν fr. inc. 779, 10.

Μόχθος *labor, aerumna.* ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς Ph. 480. τλάμων ἄρ' ἐγὼ καὶ μόχθῳ λωβατός 1103 m. οὐκ ἄνευ μόχθου OC 328 (i. q. ἄνευ λύπης]. ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων 437 de malis suis tempore lenitis Oed. σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον 1362. τοῖς θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίγνεται Tr. 1173. τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; fr. Ach. Am. 163, 1. μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος Laoc. 343 b. — Pluralis usu est paulo selectiore: ἄλλων μόχθων μυρίων ἐγευσάμην Tr. 1101, de Herculis dictum laboribus, velut μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ λύσιν τελεῖσθαι 1170. δορυσσόντων [δορυσσοήτων LA] μόχθων ἄταν Ai. 1188 ch. μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν OC 105 *cum extremis malis conflictatus.* De tono generatim Arc. p. 49, 3.

Μοχλός *obex.* μέγας σοι τοὐδ' ἐγὼ φόβου μοχλός fr. inc. 699 *praesidium a metu* [de custode id dixit. cf. Athen. 3. p. 99 d. Eust. p. 1944, 26 Σοφ. τὸν φύλακα μοχλόν που ὠνόμασεν ἐν τούτοις· Θάρσει· μέγας κτλ.]. — Accentus ab Arc. notatus p. 54, 1 periecticorum rationem sequitur, idque haud obscure significat EM p. 592, 11. (II p. 142.)

Μῡδαλέος *madens.* δάκρυσι μυδαλέα El. 166 m. De accentu res nota [Lob. Prol. 102].

Μυδάω *madeo.* φόνου μυδώσας σταγόνας OR 1278, de lacrimis sanguine effossorum oculorum mistis. μυδῶσα κηκὶς μηρίων Ant. 1008 v. κηκίς. Sed μυδῶν σῶμα Ant. 410 *cadaver* est *putredine madens.* V. de h. v. Ruhnk. ad Tim. p. 184. Hoc loco et OR 1278 υ corripitur, tertio ambigua mensura est; sed brevem convenit esse: nec nisi epicorum exemplo in versu dactylico μυδαλέος primam producere par est.

Μύδρος *ferrum candens.* ἦμεν δ᾽ ἕτοιμοι καὶ μυδροὺς αἴρειν χεροῖν Ant. 264. De hoc ritu probandae innocentiae v., quos Erf. memorat, Intpp. Hor. epod. 16, 17, et Valck. Opusc. 1. p. 64. — In prima syllaba sono attollenda consentiunt lexicographi et EM p. 593, 31; factum autem, etsi singulatim praeceptum de ea re non reperio, propter adiectivum in substantivi naturam deflexum, cuius moris ratio non perpetuo observatur.

Μυελός *cerebrum.* κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει Tr. 781 v. κόμη. — De prima Homero producta, correpta aliis, v. Iacobs. add. ad Anth. Pal. t. 3. p. 94. Tonum enotavit Arc. p. 55, 5.

Μυθέομαι *dico.* ψυχὴ γὰρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη Ant. 227. ἀνδρὸς φλαῦρ᾽ ἔπη μυθουμένου Ai. 1162. τὰ δ᾽ ἄλλ᾽ ἐν Ἅιδου τοῖς κάτω μυθήσομαι Ai. 865. χὤτι μυθήσει τάχα 1041.

Μῦθος. Velut λόγος sed poetarum usibus reservatum significat ‖ *dictum, orationem.* ὧδ᾽ ὁ μῦθος ἑστάτω El. 50. καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος μῦθον μάτην ἤκουσας Tr. 341. τοσόνδ᾽ ἐκόμπει μῦθον Ai. 770 i. q. κομπώδη μῦθον προήνεγκε. οὐδ᾽ ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ φράσαι πάρεστιν OC 1581. ἦν δ᾽ ὁ μῦθος, ὡς... Ant. 272. ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπατε 1190 *iterum dicite.* μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς Ulix. fur. 411, 2. — πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων αἴῃς μύθων Ph. 1410 an. σὺ δ᾽ ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον 1417 an. οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις 1447 an. μῦθοι καλῶς πίπτουσιν Tr. 62. μύθοις εἴ τι πιστεύειν χρεών 67, quod etiam *famae* et *rumoris* significans dici possit, quale genus prostat manifesto τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει Ai. 226 ch., et eo modo etiam intelligas Ai. 189 ch. εἰ δ᾽ ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους, *si mendacem famam dictis spargunt.* — ἠθάς εἰμί πως τῶν τῆσδε μύθων El. 373. — ‖ *dictio, usus verborum.* οὐ γὰρ ἐν φίλοις ὁ μῦθος El. 639. — ‖ *colloquium.* σοῦ γὰρ βραχύν τιν᾽ αἰτεῖ μῦθον OC 1162. — ‖ *nuntius.* ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος φίλων οὐθ᾽ ἡδὺς οὔτ᾽ ἀλγεινὸς ἵκετο Ant. 11. νῦν δ᾽ αὖ τίν᾽ ἥκεις μῦθον πατρὶ φέρουσα OC 357. A μύειν ductum (Eust. p. 1356, 52. EM p. 593, 43) vel a μυεῖν (Etym. l. c.) inflexam habere primam productam oportuit, sicut praecipit Herod. π. μ. λ. p. 42, 6. schol. Il. β 311. Arc. p. 48, 25. (II p. 143, 4.)

Μυκῆναι urbs. ἵν᾽ αἱ Μυκῆναι γνοῖεν Ph. 325. Μυκήνας τὰς πολυχρύσους El. 9.

Μυκηναῖος *Mycenaeus.* ἁ κλεινὰ γᾶ Μυκηναίων El. 161 ch. πᾶσαν τὴν Μυκηναίων χθόνα 423. πᾶσιν Μυκηναίοισιν 1459. [De fabula Soph., quae erat Μυκηναῖοι v. Ἀτρεύς.] Accentus gentilium est, de quo Arc. p. 43, 18.

Μυκτήρ *nares.* φλέγει δὲ μυκτήρ Colch. fr. 320, 3 de Aeetae tauris ignem spirantibus.

Μύλη *mola.* ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην fr. inc. 730. De tono v. Herod. π. μ. λ. p. 39, 31.

Μυνδός *mutus.* μυνδὸς ἰχθύς: Σοφ. ὁ μὴ αὐδῶν. ὅθεν καὶ ἔλλοψ, ἀπὸ τοῦ ἐλλιπῆ τὴν ὄπα ἔχων. EM p. 595, 1. Gud. p. 400, 35. Ap. illum et ap. Hesych. penacute scribitur, fortasse propter compositorum usum. Sed clare evincunt acuendum esse tanquam adiectivum Steph. Byz. v. βάλδος et Arc. p. 48, 11. — Illustrat Casaub. ad Athen. p. 538 [cf. Lob. Rhem. 346]. Bergk. comm. de Soph. fr. p. 34 χορὸς δὲ μύνδων ἰχθύων pro ἀναύδων scribendum coniicit fr. inc. 700.

Μύνης n. pr. Choerob. p. 1399 Bekk. Μύνης, Μύνου καὶ Μύνητος Σοφ. Μύνου ἔκλινεν Αἰχμαλωτίσιν (fr. 57) εἰπών· Μύνου τί ἐπιστρέφου γε. Eodem spectat Eust. p. 1017, 10. Arc. p. 24, 20. [Schol. Il. 15, 302 τὸ Μύνης ὁ μὲν ποιητὴς περιττοσυλλάβως ἔκλινεν, ὁ δὲ Σοφ. ἰσοσυλλάβως: Μύνου τ᾽ Ἐπιστρόφου τε, unde Choerobosci loco medicina petenda est.] De hoc et similibus Γύγης, Δάρης, Χάρης, Μέγης, Μύκης, Κόμης, Πύδης secundum Herodiani praecepta, quae ab illis exscripta esse Priscian. docet 6. p. 244, 17, egit copiosius Muetzell. de em. Theog. Hesiod. p. 207.

Μύξα *nares.* ἄρασα μύξας de cerva, Alead. fr. 110. Accentus ambiguitas nulla.

Μυριόκαρπος *fecundissimus.* φυλλάδα μυριόκαρπον OC 676 ch. de lauro intelligit Elmsl.; recte Herm. de nemore variis arboribus denso explicat, nec efficitur illud quidem eo quod πάγκαρπος δάφνη dicitur OR 83.

Μυρίος. Propria adiectivi numeralis significatione non legitur. Propius tamen ab ea absunt haec: ἀντὶ μυρίων μίαν ψυχὴν τάδ᾽ ἐκτίνουσαν OC 498. μυρίων ἐπιστροφαὶ κακῶν 536 m. Suid. v. ἐπιστροφῆς Aristophanem pro Soph. nominans μυρίαι ἐπιστροφαί affert. μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τε 617. αἱ δὲ μυρίαι πόλεις 1534. μόχθων μυρίων ἐγευσάμην Tr. 1101. μυρί᾽ ἀπ᾽ αἰσχρῶν ἀνατέλλοντα Ph. 1139 m. v. Herm. His exemplis plerisque *innumeri* significantur, sed OC 1534 rectius *plurimas urbes* interpretaberis. [Schneidew. vult esse i. q. μυριάνθρωποι πόλεις.] Magis haec discedunt a propria vocabuli potestate: ἥξοντα βαιοῦ κοὐχὶ μυρίου χρόνου OC 397 hoc quidem [ut v. 617] de *tempore*, velut μυρία μία νύξ ἐστιν Naupl. fr. 377, 1 *longinquum* significans utrumque: de *re* autem *gravi* μυρίον ἄχθος Ph. 1168 ch. — De accentu ex libris non satis constat, sed hoc certum est, qui tradiderint μυρίος et μυρίοι tralata potestate scribi, inprimis Herodian. (ap. Eust. p. 15, 33), Dracon., p. 68, 3, Ammon. p. 96, Arc. p. 41, 21. Phot. p. 280, 14 non rationem, sed paradosin esse secutos. Nam Herodianus ipse rationis propugnator tertiam a fine acuendam eis ap. Eust. verbis defendit, quibus quid in ore hominum fuerit clarissime perspicitur. υ commune esse male Draco l. c. (II p. 144, 12.)

Μύρον *unguentum.* τεῦχος οὐ μύρου πνέον Synd. fr. 147, 3. μύρῳ λευγαλέῳ fr. inc. 904. [λευγαλέα corr. Nauck. Phot. p. 216, 16].

Μυρτίλος n. pr. ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος El. 509 ch. Accentum generis notavit Arc. p. 55, 19. Eo etiam LA scriptum ducit Μυρτῖλος.

Μύσιος *Mysius.* Μυσίων ἀπὸ κρημνῶν Ai. 720. πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος Mys. fr. 360, 2 (v. l. Μυσίᾳ) [de tota terra cf. Strabo 8. p. 356].

Μυσός *Mysus.* πόλις δὲ Μυσῶν Mys. fr. 360, 2 [cognominis enim fabulae, quae et Τήλεφος inscribebatur, sunt fr. 358—374 b ap. Dind.]

Μῦσος *piaculum*. τὸ μίασμα Phot. p. 282, 7. Suidas: μῦσος: μίασμα, βδέλυγμα, ἀποστροφή Hesych., ap. quem peninflectitur, velut ap. Eust. p. 413, 4: falso tamen, perpetuo enim prima corripitur, sed crebro confusum vocabulum reperitur hoc et μῖσος, q. v. — τοῦτ᾽ ἀποσκεδῶ μύσος OR 138.

Μυστήριον *arcanum*. σεμνὰ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια fr. inc. 943. Hesych., addens Σοφ. τὰ ἄρρητα καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια. Subaudiendum φησί, ne de sacris Eleusiniis cogites.

Μυχός *locus reconditus*. Singulari numero non legitur. τὸ φάρμακον ἐν μυχοῖς σώζειν Tr. 686 *bene conditum servare*. *μέχρις μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ Ai. 571 [secl. Elmsl.]. Hinc adverbiascunt illa: οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι Ant. 1293 *in propatulo est*. Opem hac occasione feram scholiastae, apud quem cum scriptum exstet ἐγκέκλειεσται ἡ γυνή, emendandum ἐκκυκλεῖται ἡ γυνή, quod fit posticis scenae partibus, ut in Aiace, reclusis. — ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ᾽ ἀεὶ ψυχή Ph. 1013 *insidias rimans*, v. Intpp. Egerunt de hoc vocabulo etiam Dorvill. ad Char. p. 458. Schrader. ad Musaeum p. 258 Lips. Markl. ad Eur. Suppl. 545. — Accentus, ut debet, periecticorum est, v. Arcad. p. 85, 2. Male Suid. μύχος ἢ μυχός, ὁ ἐνδότατος τόπος.

Μύω *claudo*. Et de oculis et de labris dici observat Eust. p. 1282, 72. μύω τε καὶ δέδορκα fr. inc. 754, 1. μύσαντες δ᾽ εἴχομεν θείαν νόσον Ant. 421, de oculis utrumque dictum proprie. Tralate autem de dolore consopito: ἀνατέτροφας ὅτι καὶ μύσῃ Tr. 1008 m. Schol.: ὅτι ἂν ἡσυχάσῃ τοῦ κακοῦ τούτου, πάλιν κινήσας ἀνέτρεψας. οἷον, ὅτι ἂν τῶν ὀδυνῶν παύσῃ, τοῦτο διήγειρας. — υ Atticis corripitur: perfectum enim, quod necessario producit, ap. hos non videtur in usu fuisse. Cf. Wernick. ad Tryphiod. p. 59, etsi non satis explicate dicentem. (II p. 145, 8.)

Μωλύνω *hebeto*. Hesych.: μῶλυς: ὁ ἀμαθής. Σοφ. δὲ Φαίδρᾳ (fr. 620) μεμωλυσμένη: παρειμένη.

Μῶμος *cavillatio*. οὐ ... σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅπτεταί ποτε Thyest. fr. 235, 2. De tono v. Arc. p. 60, 7.

Μῶν particula interrogandi, *num*, qua, de quo cum aliqua suspicione quaerimus, non esse tale nos sperare indicamus. μῶν ἄλγος ἴσχεις; Ph. 734. μῶν τι βουλεύει νέον; 1229. μῶν τί μοι μέγα πάρεστε πέμποντες κακόν; 1265. μῶν Ὀδυσσέως (φώνημα) ἐπῃσθόμην; 1295. μῶν οὐχ ὁρᾷς OC 1729 m. μῶν ὀλώλαμεν; Ai. 791. μῶν ᾐνιξάμην; 1158. Poetis maxime usitatum vocat et a μή et Ionico ὦν i. q. οὖν compositum dicit Apoll. de coni. p. 494 sqq., unde simul de accentu constat.

Μωρία *stultitia*. ἡ δὲ μωρία μάλιστ᾽ ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ fr. inc. 663, 4. μωρίαν ἰδών τιν᾽ ἔν μοι OR 536. μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω Ant. 470. τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα Ai. 745. ἄνδρα μωρίας πλέων 1150.

Μῶρος *stultus*. De homine: μῶρος δ᾽ ἢ πάλαι κλύων σέθεν Tr. 414. μῶρός ἐστ᾽ ἀνήρ Ai. 1375. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ Ant. 220. ὦ μῶρε OC 592. ὡς ἢ φρονοῦσαν ἢ μώραν λέγῃς El. 890. μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω Ant. 470. ἔφυμεν, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ, μῶροι OR 436 opponitur ἔμφρονες ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι El. 1326. — De re: οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου OR 540. μώραις δ᾽ ἄγραις προσκείμεθα Ai. 406 m. μῶρα φωνήσοντα OR 433. μωρά μοι δοκεῖς φρονεῖν Ai. 594. [εἰ δοκῶ μῶρα δρῶσα τυγχάνειν Ant. 469.] — Vulgo editores modo acuunt modo peninflectunt. Herm. nunc peninflectit, olim acuebat. Sed antiquam Atticam pronuntiationem peninflexo accentu notare μῶρος non Suid. modo tradidit v. μῶρος et Arc. p. 96, 13, sed accuratius Eust. p. 1749, 39, versum El. 1326 antestatus haud dubie in libris cum ea nota repertum. Hunc accentum ex paradosi notum ut defenderent, variam vocabulo originationem quaesiverunt affingere, v. Eust. p. 245, 37. 1447, 53. EM p. 593, 12. De Sophoclis libris parum, quo modo scribatur, constat [LA certe habet peninflexam vocem].

(II p. 146.)

N.

Νάβλα *genus quoddam fidium vel citharae*. [Νάβλα: εἶδος ὀργάνου Phot. p. 285, 7.] οὐ νάβλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα, φίλα fr. inc. 728. [ναῦλα varia est lectio ap. Plut. Mor. p. 394 b et ap. Hesych. i. v. cf. Th. LGr. 5. p. 1376 B.] V. Valck. ad fr. Callim. p. 17. Accentum generis notavit Arc. p. 96, 19.

Ναί affirmandi particula. ναί, παῖ, δεδώκασ᾽ ἐνδίκως οὗτοι τάδε Ph. 372. ναί. κλύειν γ᾽ ἔφασκον Tr. 425. ναί, τέκνον, εἴπερ ἐστί γ᾽ ἐξοικήσιμος OC 27. Solum per se ponitur ναί in responsione chori El. 845 et *ναὶ ναί OC 1747 m. Hic cum chorus dixisset μέγ᾽ ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι et interiectis Antigonae verbis ναὶ ναί iterum sibi ipse chorus respondeat ξύμφημι κἀυτός plane inepta sententia nec conveniente numeris, ut ad lacunam in antistrophicis editores confugerent, haud improbabilis est Dindorfii suspicio eiectis versiculis uno et dimidiato cetera paulo aliter constituentis. In El. 1251 Herm. ἔξοιδα, ναί, ταῦτα pro καὶ ταῦτα scripsit; hoc enim quomodo ibi poni potuerit, non apparet. [Dind. ex Meineki coniectura ἔξοιδα, παῖ, cl. Ph. 79.] σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σέ El. 1445 ex Reiskii verissima emendatione nunc editur; etsi libri omnes καί. — Ναί et βαβαί sola excipi de adverbiis in αι inflexis satis constat, v. EG p. 401, 39. Choerob. Bekk. p. 1236. Apud gr. Herm. de prosod. p. 460 fortasse ναί scribendum pro barbaro illo οὐαί.

[**Ναιετάω v. ναίω Ant. 1123 ch. cf. παραναιετάω Tr. 635 ch.]

Νάϊος *navalis*. ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας Ai. 356 mel.

Ναίχι id quod ναί. OR 684 ch. In penacuenda vocula consentiunt Apollon. de adv. p. 573, 5. Choerob. Bekk. p. 1236. EM p. 315, 21. Non satis distincte idem loquitur p. 169. 30. 638, 51. Adde Eust. p. 107, 21. Perperam ναιχί scribitur ap. Phot. p. 285. 20, peius etiam νάϊχι ap. Suid. t. 2. p. 602 Kust. Cf. Steph. app. ad script. de dial. Att. p. 227.

Ναίω. Siculorum dicitur ναίει pro οἰκεῖ in gl.

κ. πολ. p. 1096 Bekk. Non flectitur ultra imperfectum; de passivo videbimus. ‖ *habitare* sedem vel locum qualemcunque, sive urbem sive regionem, sive Deus sive homo est. αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει Ph. 153 ch. νήσου ἐφ' ἧς ναίει τὰ νῦν 613. οὐδ' ἔνθα ναίεις οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα OR 414. Βακχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων 1105 ch. ἔα με ναίειν ὄρεσιν 1451. ἦ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους; OC 64. ἔνθα χρή ναίειν ἐμὲ 812. τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει 949. ὦ Βακχεῦ, ὁ Θήβαν ναίων Ant. 1123 ch. quam scripturam Herm. antistrophici gratia in ἐ ν ν α ί ω ν [Dind. in ναιετῶν] mutavit. ναίουσ' ἔτ' ἐν Πλευρῶνι Tr. 7. ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι ναίομεν 40. τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας 1144. ὡς σὺν σοὶ κάτω ναίω τὸ λοιπόν El. 1166, θεῶν ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε 1375. — ‖ *insedisse locum et forte versari.* χαρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι ναίει Tr. 99 ch. ποῦ ναίει; OC 118 ch. [ubi v. Wunder.]. ποῦ μοί ποτε ναίει 137 an. — ‖ *versari quocum habites.* ὃς μετ' οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρῶν ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι Ph. 1105. Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν Niptr. fr. 401, 3. Tralate inde ad res et *indolem animi* dicitur: τὴν σὴν [σοὶ apogr.] δ' ὁμοῦ ναίουσαν οὐ κατεῖδες (ὀργήν) OR 338 *iram* quasi *tuam comitem perpetuam.* Non probo Hermannum, tecte Iocastam significari putantem sec. Eust. p. 755, 14. — ‖ Hinc *aliquo rerum statu et ratione uti:* ζώης μοι καθύπερθεν ... ἐχθρῶν, ὅσον νῦν ὑπὸ χέρα [ὑπόχειρ Dind. c. Musgr.] ναίεις El. 1093 ch. — ‖ Rarum est de locis ipsis. ὦ Σαλαμίς, σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλακτος εὐδαίμων Ai. 597 ch. κατῳκισμένη ὑπάρχεις schol. vet., melius quam Pal.: ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ ν α ί ῃ. — *Passivi aoristus* intransitiva potestate τοῦ κατοικισθῆναι de colonis et migrantibus dictus Iphicl. II., ubi Βουθοίῃ Δρίλωνος ἐπὶ προχοαῖσιν ἐνάσθῃ. Dind. inter incerta (795) posuit; nam Ὀνομακλῆς fabula, cui is versus adscribitur EM p. 207, 17 nunquam fuit, nec verisimiles Brunckii vel aliorum suspiciones sunt Οἰκλεῖ vel Ἰφικλεῖ corrigentium. [Totus locus fortasse a Soph. est abiudicandus v. Βουθοίῃ]. (II p. 147, 18.)

Ν ᾶ μ α *flumen.* Proprie: Κασταλίας τε νᾶμα Ant. 1130 ch. Ὑπέρεια κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον fr. inc. 758, 2. Tralate de lacrimis: δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα Tr. 919 cf. Pors. ad Phoen. 381.

Ν ᾱ μ έ ρ τ ε ι α *veritas.* τῶνδε ναμέρτεια [ναμερτεῖα LA] συμβαίνει χρόνου τοῦ νῦν παρόντος Tr. 173. Hanc scripturam rarissimi ap. ipsos vocabuli tragici praetulerunt Homericae. [cf. Pors. ad Aesch. Pers. 246 ed. Glasg.] Hesych.: ν α μ έ ρ τ ε ι α, ἀλήθεια et ν α μ ε ρ τ έ α, ἀληθῆ. Idem voluit Phot. p. 286, 7 ap. quem hodie ν α μ ε ρ γ ί α, ἀλήθεια scribitur.

Ν ά ξ ι ο ς *Naxius.* προφάνηθι Ναξίαις ἅμα περιπόλοις Ant. 1150 ch. de Baccho. Schol.: ταῖς ἱερείαις ... καὶ ἐν Νάξῳ γὰρ τιμᾶται, ὅτι ἐκεῖ τῇ Ἀριάδνῃ συνεγένετο.

Ν ᾱ ό ς *aedes.* νεώς non legitur, forte enim vocabulum eis locis positum non exstat, quibus illa forma numeris esset altera commodior. νεῴ νεῴς in vocabulo augustioris significationis dicere abstinuere tragici. — Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός El. 8. ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναόν OR 899 ch. πρὸς διπλοῖς ναοῖς OR 21. ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων 912. θεῶν δὲ ναοὺς ἐπέλθωμεν Ant. 152 ch. ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσων ἦλθε 286. — Tonum docet Arc. p. 36, 23, isque periecticorum est.

Ν ᾱ ο φ ύ λ α ξ pro κυβερνήτης dictum Sophocli videtur. ὡς ναοφύλακες ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν Synd. fr. 151, 1.

Ν ᾰ π α ῖ ο ς *saltuosus.* ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς OR 1026. De tono nominatim qui praeceperit, non novi, sed generatim regulam ponit EM p. 7, 44 in v. ἀγελαῖος, nimis quidem late patentem, et circumscriptam ab Arc. p. 42, 28. (II p. 148, 3.)

Ν ά π η *saltus.* κεκρυμμένη νάπη OR 1398. De tono v. Arc. p. 113, 4.

Ν ά π ο ς i. q. νάπη, quaelibet enim montium, inprimis intermontiorum pars ita dicitur: nec montium modo sed et arboribus consitorum et pratensium locorum universe appellatio est. Illo modo dicitur κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Tr. 436. Hoc vero: ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει OC 156 ch. quod est τέμενος Furiarum. τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους; Ai. 892 quod nil nisi *campum* significare potest castra iuxta situm, in quo incubuerat in gladium Aiax. ὀρεινὸν ὑλώδη τόπον Suid. interpretatur sec. Phot. p. 287, 2; similiaque habet EM p. 597, 40. Sed poetae in distinguendis λειμών et νάπη minime anxie versantur. Cf. schol. Soph. El. 5.

Ν ά ρ κ ι σ σ ο ς *narcissus.* ὁ καλλίβοτρυς νάρκισσος OC 683 ch. v. καλλίβοτρυς. Accentum v. ap. Arc. p. 77, 11.

Ν ᾱ ρ ό ς *manans.* πρὸς ναρὰ δὴ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά Troil. fr. 560. [De fr. Inach. 266 v. s. λαρός.] De vocabulo antiquo et rariore consule Lob. ad Phryn. p. 42. EM p. 597, 44 interpretatur ναρόν: τὸ ὑγρόν: similiter Gud. p. 627, 14. Orion. p. 110, 3 [et Havn. in Sturzii annot. 1. p. 978]. De quantitate et accentu Herod. π. μ. λ. p. 35, 25.

[** Ν ά τ ω ρ *fluens, fluctuosus.* Ἴναχε νᾶτορ Inach. fr. 256, conlata gl. Hesychi ναέτωρ: ῥέων, πολύρρους, nunc ex Meineki emendatione scribitur a Dind. et Heimsoeth. in ind. lectt. Bonn. 1866/67 pro γεννᾶτορ vel γεννάτορ quod in libris est πᾶτορ volebat Nauck. in Philol. 12, 643. De scriptura codd. cf. Philol. 19, 144 sqq.]

Ν α υ ά γ ι ο ν. A *nave fracta* transfertur ad *curruum contritorum reliquias*, v. Valck. ad Ammon. p. 158. Herod. 8, 12. Naek. ad Choeril. p. 165. ἐπίμπλατο ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον El. 730. βίον λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις 1444. Ven. ἱππικαῖσιν ναυαγίαις. Illud cave *naufragium* interpretere, quod citerioris Graecitatis est.

Ν α ύ α ρ χ ο ς *classis praefectus.* κοὔτε στρατηγοὺς οὔτε ναυάρχους μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν Ai. 1232. — De tono v. Arc. p. 90, 2 et perpetuus ille in compositis ab ἄρχω.

Ν α υ β ά τ η ς. De homine *nauta.* ταύτῃ πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἑκών Ph. 301. ὁ νεὼς σῆς ναυβάτης 540. τί με διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης; 579. ἰὼ φίλοι ναυβάται Ai. 348 m. qui post γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας dicuntur v. 356. Universe *qui navigat*: οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου Ph. 246. πλεύσαντ' ἑπτὰ ναυσὶ ναυβάτην 1027. Hinc ad rem translatum *navalis* est. ναυβάτῃ στόλῳ Ph. 270.

Ν α υ κ λ η ρ έ ω *guberno.* [De urbe administranda ut ap. Aesch. Sept. 652:] δι' ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν Ant. 994. Inutilis est Valckenari coniectura a Brunckio [et Dind.] recepta ἐναυκλήρεις, ad Phoen. p. 321: imo falsa, nam nunc demum interfectis Po-

lynice et Eteocle plenam regni potestatem Creon adeptus erat. (II p. 149.)

Ναυκληρία *navigatio*. νυκτέρου ναυκληρίας Synd. fr. 151, 1. Ναύτας enim et ναυκλήρους a poetis permutari notum est.

Ναύκληρος *nauta*. ναυκλήρου τρόποις μορφὴν δολώσας Ph. 128. Magis ad propriam vocabuli potestatem illud accedit πλέων γάρ, ὡς ναύκληρος, οὐ πολλῷ στόλῳ ἐξ Ἰλίου πρὸς οἶκον Ph. 543: eundem sese navigare navis dominum significat. De re, ut ναυβάτης, *navalem* indicat. ναύκληρον πλάτην Naupl. fr. 387, quam ναυτικήν explicat Hesychius.

Ναυκράτωρ *navis dominus*. ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς Ph. 1072.

*Ναῦλα et ναῦλον v. νάβλα.

Ναύλοχος *portuosus*, v. λιμένες quod ibi λέγονται αἱ ναῦς i. e. κοιμῶνται, ἢ ἐν οἷς ἔστι τὰς ναῦς λοχῆσαι, i. q. κρυφθῆναι explicantur ab Eust. p. 1519, 59, melius quam συνεκτικοὶ τῶν νεῶν, ἐφ' ὧν αἱ ναῦς ὀχοῦνται, eidem p. 1540, 23 ἐν ᾧ αἱ ναῦς λοχῶσι Hesych. et Suid., hic addito ἢ ἀναπαύονται, ex Phot. p. 289, 4. — ναυλόχους λιπὼν ἕδρας Ai. 460. — *Substantive dictum*, de quo usu EM p. 598, 36 ναύλοχος: ὁ λιμήν. ἐν ᾧ αἱ ναῦς κοιμῶνται. Sic dictum ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα λουτρὰ καὶ πάγους Οἴτας παραναιετάοντες Tr. 635 ch. ubi communiter ab Οἴτας suspenduntur ναύλοχα i. e. λιμένας, λουτρά et πάγους. Inepte ναύλοχα καὶ πετραῖα λουτρά coniunguntur.

[Ναύπλιος n. pr. Duplex videtur extitisse Sophocliae fabulae editio, quarum altera Ναύπλιος καταπλέων, altera πυρκαεύς inscriberetur. v. Dind. ante fr. 375—388.]

Ναῦς *navis*. *Nom.* χὴ ναῦς γὰρ ἄξει Ph. 527. οὔτε πύργος οὔτε ναῦς OR 56. [cf. Gerth., de dial. trag. p. 213. Renner., de dial. lyric. p. 231 sq.] — *Gen.* Tres formae tragicis usitatae sunt, quarum ναός α producto et νεώς promiscui diverbiorum et melicorum usus sunt, νηός perraro nec nisi ubi prima producta opus, in diverbiis solis legitur. Haec legitur semel. ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα fr. inc. 699 i. e. ἄγκυραν. Improbat noscio quis ap. Matth. ad Med. 520, ubique ναός rescribendum arbitratus. Prudentior Elmsl. ad v. 510 ubique fluctuare libros inter νηός et ναός observato non videtur ultra veri quandam similitudinem progredi. Qui cum ναΐ νᾶες non sint nisi in canticis, etiam νηός diverbiis servandum quis existimet. At ναός in *diverbiis* nunc legitur: ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ πόδα τείνας Ant. 715. ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν Ai. 872. Nam de Thamyr. fr. 226, 3 versibus corruptissime scriptis nihil decerno. ναός *in anapaestis* est: ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος Ai. 201; in *melicis* πολύκωπον ὄχημα ναός Tr. 656. ναὸς ἄξενον ὅρμον Ph. 217. ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακται 1180. νεώς in *diverbiis* est: νεὼς σῆς ναυβάτης Ph. 540. νεὼς σῆς φύλαξ 543. νεὼς ἄγοντα 630. τῆς Ὀδυσσέως νεὼς 636. νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι 648. εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς στείλωσι 1076. νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ἦν 1218. κυβερνήτην νεὼς OR 923. λαίφεσιν νεὼς Tr. 561 in *melicis:* ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεὼς Ph. 516. — *Dativi* scriptura altera νηΐ diverbiis, altera ναΐ melicis partibus convenit. Illa exstat: νηὶ ποικιλοστόλῳ Ph. 343. οὐπὶ νηὶ πόνος 891. Altera: ζυγὸν ποντοπόρῳ ναΐ μεθεῖναι Ai. 250. — *Accus.:* πρὸς ναῦν Ph. 125. πρὸς ναῦν εἶμι 132. εἶμι πρὸς ναῦν 461. εἶμ' ἐπὶ ναῦν 627. ἵνα ὁρμώμεθ' ἐς ναῦν 881. — Pluralis *nomin.* extra melica non legitur. In his est ἁλίκτυποι κελαιναὶ νᾶες Ant. 953. — *Genitivi* forma una νεῶν utrique sermonis generi communis. Alterius haec sunt: πλευρὸν ἕσπερον νεῶν Ai. 874. νεῶν ναυτικοῖς ἑδωλίοις 1276; alterius haec: θοᾶν ὠκυάλων νεῶν Ai. 710. De altera forma ναῶν c. Blomfieldo sentio Aesch. Pers. 389, relegandam esse ex sermone tragicorum, nisi metro poscatur. Corrigendum igitur νεῶν τε ποιμαντῆρσιν Naupl. fr. 379, 10; vulgo scribitur ναῶν. — *Dat.* constat in ἑπτὰ ναυσὶ ναυβάτην Ph. 1027. — *Accus.:* ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν Ph. 279. (II p. 150, 13.)

[Ναυσικάα n. pr. Inscribebatur sic Soph. fabula, quae videtur eadem satyrica fuisse quae Πλύντριαι. cf. fr. 389—392 ap. Dind.]

Ναυστολέω. Proprie *navigo* et *nave proficiscor*. ἐξ Ἰλίου τοι δὴ τὰ νῦν γε ναυστολῶ Ph. 245. ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν 279. μή με ναυστολεῖν ταχὺ 349. ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεναυστοληκότες 550 [quo loco Dind. c. Dobr. π. εἰ. συννεναυστοληκότες]. Tralate de *quolibet itinere* dicitur. ἵπποισιν, ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; Andromed. fr. 129, qua eadem figura usus est Eurip. Med. 677; tangit Valck. ad Herod. 6, 129, 4, unde, quod plane contrarium est, ναΐα ἀπήνη Eur. Med. 1112 non mediocrem lucem accipit.

Ναύτης *nauta*. φίλοι ναῦται Ph. 531. εἰς ὅσον τά τ' ἐκ' νεὼς στείλωσι ναῦται 1077. ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα fr. inc. 699. τοὺς ναύτας Ph. 549. ναύτας ἐφορμήσαντα Ai. 1143. Sed generatim dictum ξυνναυβάτην significat μή μ' ἄγειν ναύτην Ph. 901. Suid. ναύτης: καὶ ὁ ἐπιβάτης. — De tono docet EM p. 435, 48.

Ναυτικός *navalis*. τὸ ναυτικὸν στράτευμ' Ἀχαιῶν Ph. 58. ναυτικῷ στόλῳ 561. ἐπὶ σκηναῖς ναυτικαῖς Ai. 3. ἀμφὶ νεῶν ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις πυρὸς φλέγοντος 1277. Schol. Pal.: ἤγουν ὑποστρώμασι, σανιδώμασι τῶν νεῶν. — εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος 1278 *in naves*.

Ναυτίλλομαι *navigo*. ὑπτίοις σέλμασιν ναυτίλλεται Ant. 717. V. I. H. Voss. ad Arat. Phaen. 44. Nitzsch. ad Odyss. 4, 671.

Ναυτίλος *navalis* s. *maritimus*. *ναυτίλῳ πλάτῃ Ph. 220 [sic apogr. pleraque: κἀκ ποίας πάτρας LA B, unde Nauck. κἀκ ποίας τύχης quod recep. Dind.]. Cum synesi, ut ἀνήρ intelligatur παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος Tr. 537 i. q. ναύτης. τῷ θέλοντι ναυτίλων Ai. 1146. ναυτίλῳ, adulterinam scripturam schol. et Flor. Θ exhibet, eamque Ioannes Diac. ad Hesiod. Theog. p. 252 in libris suis invenit, ut iniuria Aldinam incuriae operarum incuset Brunck. — Accentum notavit Arc. p. 55, 20.

Νεάζω || *iuvenis sum, iuvenesco*. τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται χώροις, ἵν' αὐτοῦ Tr. 144. Sed *aetate minor* dicitur χὠ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς OC 374 Eteocles. (II p. 151, 3.)

*Νεακόνητος v. νεοκόνητος.

[*Νεᾶλής *iuvenili robore praeditus* OC 475 v. νέωρος. De α Atticis producto v. Dind. ed. Ox. 3 ad h. l.]

Νεανίας *adolescens*. στρατὸς δ' ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν El. 750. οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῖ νεανίαι πονεῖν; OC 335.

Νεᾶνις *puella.* Ἔρως ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις Ant. 784 ch. τίς ποτ' εἶ νεανίδων; Tr. 307. Tonum notavit Arc. p. 32, 20.

[*] Νεαρός *recens.* [Dind. reposuit OC 475 νεαλοῦς pro νεαρᾶς, 702 ch. οὐϑ' ἅβος pro οὔτε νεαρός, Ant. 157 an. νεοχμοῖσι ϑεῶν συντυχίαις pro νεαραῖσι.] De α correpto v. Valck. ad Phoen. 994. Elmsl. ad OC 475.

Νέατος *postremus, ultimus.* τὰν νεάταν ὁδὸν στείχουσαν Ant. 807 m. νέατον δὲ φέγγος λεύσσουσαν ἀελίου 808 m. τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει ἐτέων ἀριθμός Ai. 1185 ch. Iure non distinguunt post νέατος, duae ut interrogationes more inprimis Graeco una comprehendantur. νέατος autem prolepsi additum: debuit ὥστε νέατον γενέσϑαι. De *aetate hominis* dictum παίδων τῶν σῶν νέατον γέννημα Ant. 628 an., quo sensu *novissimum partum* dici, de matre quidem, mos est argenteae Latinorum aetatis scriptoribus. — Vocabulum sententia superlativi vices explet, sed a νέος, quamvis cognatum, ipso diffingi non potuit. Accentum observat Arc. p. 81, 4.

Νεηκονής *recens acutatus.* De gladio: σιδηροβρῶτι ϑηγάνῃ νεηκονής Ai. 820.

Νεῖκος *rixa, controversia.* τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτο OR 490 ch. τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ ϑέσϑαι χρεών 633. εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς 702 de *causa rixae* imputanda. Πολυνείκης ἀρϑεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων Ant. 111 an. τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταράξας 793 ch. v. μεσόμφαλος, Αἴας μετανεγνώσϑη ϑυμοῦ τ' Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων Ai. 718 ch.

Νεκρός. || Adiectivum, *mortuus.* χρῆν αὐτὸν αὐδᾶσϑαι νεκρόν Ph. 430. καλεῖ Λάιον πάλαι νεκρόν OR 1245. τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν Ant. 1299 m. νῦν ὁρῶν νεκρόν (τὸν ἄνδρα) El. 1461. — || Substantivum, cum nude tum adiectivo insuper addito: ἐναίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν Ph. 946. με προὐβάλου ἐν ζῶσιν νεκρόν 1018. νεκρῶν πλάκας OC 1577 m. Etiam νεκρῶν πλάκα v. 1564 quamvis in Tricl. solis repertum, scribendum fuit pro νεκύων, cuius duram synizesin Reisig. defendit. τοῖς ἔνερϑεν ἔντιμον νεκροῖς Ant. 25. εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί 43. τοῦ νεκροῦ τ' ἐπίσκοποι 217. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως ϑάψας βέβηκε 245. ἰδὼν ϑάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας 404. ὧν ἀριϑμὸν ἐν νεκροῖς πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσα 893. νέκυν νεκρῶν ἀμοιβόν 1067. κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ 1240. τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν μὴ συγκομίζειν Ai. 1047. τὸν νεκρὸν ϑάπτειν 1364. βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος fr. inc. 693. — ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς Ant. 197. τοῦδε τοῦ νεκροῦ 283. Ai. 1175. ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν 1167. γυνὴ τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ 1282. δυστήνου νεκροῦ Ai. 1170. τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ 1319. τόνδε τὸν νεκρόν 1326. — || De *exanimi cadavere*, quo ducunt quidem, sed non cogunt, ut ita intelligantur, exempla Ant. 217. 245. 1067. 1240: ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφϑεὶς ἕζετ' ἀρνείου φόνου Ai. 309. νεκρὸς τάριχος εἰσορᾶν Phin. fr. 636. — || Contra ponuntur *vivi* et *mortui apud inferos versantes:* *οὔτ' ἐν βροτοῖσιν οὔτ' ἐν νεκροῖσιν [haec vbb. delevit Dind.] μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ ϑανοῦσιν Ant. 851 m. Huc faciunt etiam νεκρῶν πλάκες OC 1577 et οἱ ἔνερϑεν νεκροί Ant. 25. — Tonum regulae convenientem observavit Arc. p. 73, 14. 74, 4. Syllaba prior, ut consentaneum ante κρ, in thesi posita frequentissime corripitur: in arsi, quod rarius, producitur: Ph. 946. Ant. 1240. inc. 693.

Νέκυς et *mortuum* et *cadaver* significat. Ignorant enim poetae, quod vulgo faciunt inter νεκρόν et νέκυν discrimen, et Ionum dicitur νέκυς pro νεκρός usurpatum in glossis κ. π. p. 1096 Bekk. — || [De OC 1564 v. νεκρός.] *mortuus.* οὐν τάφοισι δέξασϑαι νέκυς; El. 443 Agamemno, cuius de iustis faciendis cum dicatur, quorum sensum habeat, de cadavere non cogitandum. ἐχϑρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν; Ai. 1356. Non opus monere νέκυν adiective dici. οὐ μαρτυρήσει ταῦϑ' ὁ κατϑανὼν νέκυς Ant. 515. ἐς τόδ' ἀπέργει κεῦϑος νεκύων 818 an. ὁ πρόσϑεν ἐλϑὼν ἦν ἀραῖός μοι νέκυς Polyid. fr. 467 a, quod ἀρὰν προσετρίβετο Hesych. explicat. — || *Mortui corporis* inest significatio plane: ἵν' οὑμὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς ψυχρός ποτ' αὐτῶν ϑερμὸν αἷμα πίεται OC 627. τὸν δ' ἀϑλίως ϑανόντα Πολυνείκους νέκυν Ant. 26. κόνιν σήραντες, ἡ κατεῖχε τὸν νέκυν 410. ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν 426. χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει 431. εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς ϑανόντ' ἄϑαπτον ἐσχόμην νέκυν 467 v. ἀνέχω. — || *Medium* quendam utriusque potestatis locum tenent haec: τῶν σῶν ἐκ σπλάγχνων ἕνα νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει Ant. 1067. ἔχεις δὲ τῶν κάτωϑεν ἐνϑάδ' αὖ ϑεῶν ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν 1071. — Specie pleonasmus est ὁ κατϑανὼν νέκυς Ant. 515 v. Erf. Sed minime simile exemplum Ant. 467, ubi sic ordinanda verba: εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς ϑανόντα (ἐπεὶ ἔϑανε) ἐσχόμην ἄϑαπτον νέκυν (γενέσϑαι). Manavit autem ex Homerico usu: de illo νεκροὶ κατατεϑνειῶτες iam veteres adnotarunt, velut Eust. p. 1074, 23. — Accentum quasi ex νέκικυς syncope facta contracti vocabuli significat EM p. 600, 1, accuratius docet Arc. p. 91, 9.

Νεμέα locus Argolidis. Νεμέας ἔνοικον λέοντα Tr. 1092. (II p. 153.)

Νεμεσητός *ira dignum, indignationem concitans.* οὔ τοι νεμεσητόν Ph. 1193.

Νέμεσις. || *Vindicta ex indignatione iusta.* τὰν ϑεῶν νέμεσιν ἐκφυγών Ph. 518 ch. ϑεῶν βία καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά; 602. — || *causa iuste indignandi.* νέμεσις γάρ OC 1753 an. *nefas* est: ut εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω El. 1467: *si nefas est, indictum esse volo.* V. Herm. l. c. et ad Vig. p. 755. — || *Dea iustae quasi indignationis male facta ulciscens.* ἄκουε, Νέμεσι τοῦ ϑανόντος ἀρτίως El. 792 optimi codd. Νέμεσι: alii Νέμεσις. V. Pors. ad Phoen. 187.

Νέμος *pratum pascuum.* νέμος ἐπάκτιον Ai. 413 m., pascua cogita iuxta mare sita, quae eadem λειμωνία ποιὰ μήλων, si scriptura vera, dicuntur v. 601 ch. v. Ἰδαῖος.

Νέμω. I. *Formae. Act. pr.* νέμω OR 237. OC 879 ch. Suid. νέμω νομιῶ, hoc advocato exemplo; ex quo et schol. Reisig. et Elmsl. contra librorum fidem νεμῶ scripserunt, interrogandi signo distinguentes. El. 150 m. 598. Ai. 1331. νέμεις Ph. 393 ch. Tr. 398. 483. νέμει Tr. 1022 m. Ai. 28. fr. inc. 782, 3. νέμουσιν Ph. 1020. νέμοιμι Ai. 1016. 1371. νέμοι Tr. 57. 163 νέμειν pars codd. Ai. 265. [νέμε Synd. fr. 150, 2 v. ἀπονέμω.] νέμειν Ai. 1351. OR 240. Tr. 1238 Brunck. νεμεῖν, Turn. νεμεῖ γ'. νέμων OR 201 ch. 579. 1080. [*OC 939 Dind.] Aeg. fr. 19, 4. Scyr. 499, 2. νέμουσα El. 176 ch. — *fut.* νεμεῖς Ai. 513. De OC 879 iam memoratum, et dicetur explicatius. — *aor.* ἔνειμε OC 1396. νεῖμεν Ai. 1201 ch. νείμειεν Ph. 1062. Scyr. fr. 499, 3. νείμας Aeg. 19, 3. — *Medii* unum exemplum est

νεμόμεσθα Ph. 709 ch. — II. *Usus.* || *partiendo tribuendi* antiquissima significatio. πρεσβεῖα νείμας τῆσδε γῆς Aeg. fr. 19, 3. Λύκῳ τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμων ib. 4. εἶπε δ' ἣν τέκνοις μοῖραν πατρῴας γῆς διαίρετον νέμοι Tr. 163 scriptura νέμειν ἀνακόλουθος oratio fit. — || *tribuo, do* universe, inprimis etiam de sorte et natura. οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι Ph. 1020. τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν 1062 facias, ut assequar. χέρνιβας νέμειν OR 240. Οἰδίπους τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὐτοῦ γέρα OC 1396. τοιαῦτα νέμει Ζεύς Tr. 1022 m. δίδωσιν schol. κακὸν κείνῳ τε κἀμοὶ τοῦθ', ὅταν θάνῃς, νεμεῖς Ai. 513. οὔτε βαθειᾶν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν 1201 ch. τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν 1351. σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν 1371. οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν νέμων πλούτου ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. fr. 499, 3. — Affines sunt *concedendi* et *adscribendi* significationes. πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις Ai. 265. τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει Ai. 28 gl. εἰς αὐτὸν τρέπει, cuius pars in libros nonnullos furtim subrepsit, ut vel LA τρέπει habeat. ἀπονέμειν explicueris Tr. 398: ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις; *verane dicis?* Hinc et locutiones ortae ὥραν, μοῖραν νέμειν τινί, *curare, respicere* significantes. εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν Tr. 57. ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν 1238 [v. s. ἔοικα p. 253 a]. De his et similibus loquendi formulis v. Valck. ad Hipp. 1321. ad Phoen. 551. Abresch. dil. Thucyd. p. 195. Blomf. gl. Ae. Prom. 299. — || Qua vi mediam potius formam poni exspectaveris, *potiundi, possidendi*, ea etiam activum praeditum est. Γᾶ ... ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις Ph. 393 ch. ubi de locis, ut solet, numini dilectis statim quisque cogitaverit; ob omissum alterum articulum tamen blanditur Hermanni ratio, ad *tribuendi* vim referenda: *quae Pactolum auro fecundas*, νέμεις εὔχρυσον γενέσθαι. Certiora haec sunt: ἀστραπᾶν κράτη νέμων ὦ Ζεῦ πάτερ OR 201 ch. γῆς τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω 237. γῆς ἴσον νέμων 579. [τήνδε τὴν πόλιν νέμων OC 939 Dind. pro λέγων.] ὡς τὰ σὰ κράτη καὶ δόμους νέμοιμι σούς Ai. 1016. — || A significatione propria *pascendi* et *alendi* semel translatum est ad *animum* et *sensum*, cui quis indulget: τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα El. 176 ch. Plane ita βόσκειν poetae. — || Primitivo pro derivato posito est *duco, existimo*, νομίζω. Huius tralationis ratio patefacta videtur hoc Trachiniarum versu: εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις 483; *tanquam culpam assignas:* sic certe, si dativus additus esset, interpretaremur. φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω Ai. 1331. ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων OR 1080. ἰὼ Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν El. 150 m. σ' ἔγωγε δεσπότιν ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω 598. Νῦσαν, ἣν ὁ βουκέρως Ἴακχος αὑτῷ μαῖαν ἡδίστην νέμει fr. inc. 782, 3. Sic intelligo τάνδ' ἄρ' οὐκέτι νέμω πόλιν OC 879 ch. Qui signo interrogandi utitur, quomodo aliter explicet, quam *hac igitur posthac civitate non potiar*, i. e. potestas mihi in civitatem adimetur, non perspicio. Recte sec. schol. et Suidam Musgr. *ergo hanc non amplius censeo civitatem esse* i. e. non sui iuris, οὐκέτι αὐτόνομον; id quod praesente longe fortius quam futuro enuntiatur. Mendosos scholiasten potius et Suidam habuisse libros censeo, qui explicuerint νομιῶ, quam ut omnium codicum scripturam vitii suspectam putem. — De hac formula observarunt Abresch. ad Aesch. Eum. 313. Heindorf. ad Plat. Protag. t. 4. p. 569. — *Medio* significatione *vescendi* semel usus Soph.: τῶν νεμόμεσθ' ἀνέρες ἀλφησταί Ph. 709 ch. — || In Synd. fr. 150, 2 Bergk. comm. de fragm. Soph. p. 8 recte emendavit νέμ', εἴ τις οὐ πάρεστιν, ὃς ξυνώμοσεν, pro ἀπόνειμον νέμει τίς οὐ πάρεστι τίς ξυνώμοσε. Ita Agamemno *recitari* iubet eorum nomina, qui de ulciscenda Helena coniurassent. Nec tamen propterea ἀπόνειμον, quod eadem significatione Sophocli tribuitur, damnaverim. (II p. 155, 6.)

Νεόθεν *recens.* νέα τάδε νεόθεν ἦλθ' ἐμοὶ βαρύποτμα κακά OC 1447 ch. Augetur illud νέα κακά addito adverbio rem insperatam significante, terretur enim tonitrubus chorus omine plenis.

Νεοκόνητος. νεοκόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων El. 1395 ch. Libri omnes νεακόνητον [vitiose, cum altera syllaba brevis esse debeat]. Recte schol. Rom. νεοκόνητον, etsi perverse explicat τὸ ξίφος τὸ ἠκονημένον εἰς αἷμα καὶ φόνον. Hinc Suid. et Hesych. in v. αἷμα, EM p. 35, 4 (corrupte ibi scriptum), et Gr. Bekk. An. p. 356, 20 αἷμα inepte ξίφος vel μάχαιραν interpretantur. Significantur autem *manus recens fuso sanguine conspersae;* vocabulo a κάω κένω thematicis, unde sunt καίνω κέκονα ἔκανον, ducto, velut φόνος et φονή a φάω φένω. V. Herm. ad Antig. 416 ed. Erf. mai.

Νέομαι *venio.* Κρέοντα ... δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσιν σαφῆ προκηρύξοντα Ant. 33. Futurum an praesens esse putes, perinde est.

*Νεόομαι vel νεῶ v. ἀνανεόομαι.

**Νεοπλυνής *recens lotus.* νεοπλυνεῖς δ' ἐπενδύτας Nausic. fr. 391. Corrupte olim λινοπλυνεῖς scribebatur [nunc λινογενεῖς legitur q. v.].

Νεόποκος *recens detonsus.* οἰὸς νεοπόκῳ μαλλῷ OC 475. Canteri emendatio haec. Libri νεοτόκῳ, nisi quod LA οἰνεοτόκωι supra scripto οἰοπόκωι, quod in Triclinianis est.

Νεοπτόλεμος n. pr. αὐδῶμαι δὲ παῖς Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος Ph. 241. ὦ Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε Ph. 4 cum synizesi duorum priorum syllabarum. v. Herm. recte contra Elmsleii placitum perpetuo ita fieri negantem.

*Νέοργος v. νέορτος.

Νεόρραντος *recens humectatus.* Non dicitur nisi de gladio cruento. σὺν νεορράντῳ ξίφει Ai. 30. περὶ νεορράντῳ ξίφει 828.

Νεόρρυτος *recens fusus.* ὁρῶ νεορρύτους πηγὰς γάλακτος El. 894.

Νέορτος *recens exortus.* τί δ' ἐστὶν νέορτον αὖ; OC 1507. ἔτεκεν μεγάλαν ἁ νέορτος ἅδε νύμφα δόμοισι τοῖσδ' Ἐρινύν Tr. 894 ch. Libri omnes ἀνέορτος [nisi quod ἀν ἔορτος LA] quo spectat scholion ἀνέορτος δέ, ἀντὶ τοῦ ἡ αἰσχρὰ καὶ ἀπρεπής. Herm. ἁ νέορτος, quam felicem emendationem defensam videas ex scholio altero, ἡ νεωστὶ ἐνταῦθα ὁρμήσασα Ἰόλη. — τὰν νέορτον Ἑρμιόναν Hel. fr. 791, 3 *adolescentulam.* Sic corr. Valck., vitiose olim legebatur νέοργον. (II p. 156, 3.)

Νέος. || De homine, *adolescens aetate*, etiam *puer.* ὢν νέος ποτέ Ph. 96. Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή OR 1. ὅδ' ἐστὶν κεῖνος, ὃς τότ' ἦν νέος 1145. γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ OC 395. πιθοῦ μοι, κεἰ νέα παραινέσω 1181. εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ 1229 ch. *aetatis flos.* εἰ δ' ἐγὼ νέος Ant. 728. εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος 735 adsignificata imprudentia. φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους Scyr. fr. 493. αἱ νέαι ἥδιστον ζῶμεν ἀνθρώπων βίον Ter. 517, 3. νέος

πέφυκας Phthiot. 622, 1. ὕβρις ἐν νέοις ἀνθεῖ inc. 705, 3. τὸ μέν τις οὐ νέος [οὐδ' ἀβὸς Dind.] οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει OC 702 ch. probabilis pro νεαρός vel εὔαρος, quod in libris exstat, correctio est Triclinii. παρθένος νέα Ph. Troi. fr. 632 [ad Strattidem pertinere putant Matth. et Welcker.]. — Hinc deflexa haec. νέας τροφῆς στερηθείς Ai. 510. ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε OC 345, *ex quo puellarem aetatem egressa est.* νέαν ψυχὴν ἀτάλλων Ai. 558. — ‖ De rebus, quae nondum fuerunt, *novus.* φροντίδας νέας Ph. 210 ch. τί μοι ἢ νέον ἐξανύσεις χρέος OR 155 ch. νέων ἀισσόντων γάμων Tr. 842 ch., ubi schol. R νέον, explicatum illud νεωστὶ προσβαλλόντων. μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους 1276 an. νέον ἄλγος ἔχει Ai. 259 an. νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις 735 *mutata mente nova consilia iniens.* [ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα βουλεύματ' ἐστί Ph. 554 Dind. ex certa Aurati emendatione: ἁ. σ' οὕνεκα β. LA.] σελήνης ὄψις ἐξ ἀδήλου ἔρχεται νέα fr. inc. 713, 5. — ‖ Adsignificatur *res insperata*, *gravis* vel *sinistri ominis.* καί τι προσδοκῶ νέον Ph. 784. μῶν τι βουλεύει νέον; 1229. νέον μὲν οὐδέν 1230. νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι νέα βαρύποτμα κακά OC 1447 ch. Alterum νέα exaequandorum numerorum causa Herm. de coniectura addidit. δηλοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον Ant. 242. τί δ' ἔστιν νέον; 991. νέος νέῳ ξὺν μόρῳ ἔθανες 1266 m. τίνα λέγεις νέον μοι λόγον; 1289 m. [ubi Dind. c. Herm. τ. λ. ν. μ. νέον (νέῳ Donalds.) σφάγιον ... ἀμφικεῖσθαι μόρον;] cf. Monk. ad Eur. Hippol. 860 eiusque fontem Valck. ad Herod. 3, 62. Inter νέον et νεώτερον sic dictum discrimen constituenti Stallbaumio ad Plat. Euthyphr. p. 2 A recte adversatur Engelhardt. l. c. p. 87. — ‖ Notanda similium eiusdem stirpis formarum coniunctio. νέα τάδε νεόθεν OC 1447 ch. νέος νέῳ ξὺν μόρῳ Ant. 1266. νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις Ai. 735. — ‖ νέον aliquando adverbiascit: τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει OC 1775 an. — Comparativus de *aetate hominis* dictus exstat: ὧν φύσει νεώτερος OC 1295. νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βαστάζειν πρόθες Ant. 216. γνώμη δ' εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου πρόσεστι 719. ἵνα τὸν θυμὸν ἐς νεωτέρους ἀφῇ 1088. μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλεῖται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ Tr. 548. Et de *re gravi et infausta*: τί μοι νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις Ph. 560. Superlativus νεώτατος non legitur: νέατος suo loco tractavimus. De tono observat Arc. p. 38, 3. (II p. 157, 3.)

Νεοσπάς *recens decerptus.* ἐν νεοσπάσιν θαλλοῖς Ant. 1201. θαλλὸν χιμαίραις προσφέρων νεοσπάδα Past. fr. 445, 2. De genere vocabuli et accentu v. Lob. ad Phryn. p. 610 et in diss. de mot. adi. minus mob. a. 1831 p. 5.

Νεοσσός *pullus.* ὄρνιθος ὡς ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος Ant. 425. Tonum notavit Arc. p. 77, 20. Eust. p. 1340, 41.

Νεοσφαγής *recens caesus.* τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής Tr. 1130. Αἴας νεοσφαγὴς κεῖται Ai. 898. Wakef. utroque loco ἀθλίως pro ἀρτίως coniecit silv. cr. t. 3. p. 152, offensus σχήματι τῷ ἐκ παραλλήλου, de quo adnotat Schol. Ien. — *νεοσφαγῆ τόνδε προσλεύσσων φόνον Ai. 546 [secl. Dind.] corpora sunt armentorum recens caesorum.

*Νεότοκος v. νεόποκος.

Νεότομος *recens inflictus.* νεοτόμοισι πλήγμασιν Ant. 1283.

Νεοχάρακτος *recens impressus.* ἴχνη τὰ κείνου νεοχάρακτα Ai. 6.

Νεοχμός [Lob. Prol. 341 sq.] *novus, insperatus.* τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης Ph. 751. Κρέων νεοχμὸς νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις χωρεῖ Ant. 157 an. Locus lacunosus adeo ut anapaestici numeri nullum compareat vestigium, et alii alia tentaverint. Herm. νεοχμῶς νεοχμὸς νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις [deleto νεοχμός Dind. loci lacunosi numeros anapaesticos bene revocavit sic νεοχμοῖσι θεῶν ἐ. σ. cf. Berl. Jbb. f. w. Krit. 1838 p. 691]. Ipsum vocabulum bene explicat schol.: νεοχμός. νέος, νεωστὶ κατασταθεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα.

*Νεοχμῶς v. νεοχμός.

Νέρθε et νέρθεν *infra.* Non dicitur nisi de *inferis.* τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε κἀπὶ γῆς ἄνω OR 416. κοίταν δ' ἔχει νέρθεν εὐσκίαστον αἰέν OC 1707 m. καὶ νέρθεν ὢν Tr. 1202. De passione adverbii et tono v. Apoll. de adv. 603, 7.

Νέρτερος *inferus.* Semper de *mortuis deisque Orcinis* dicitur. ἥ τε νερτέρα θεός OC 1548 Proserpina. θεῶν τῶν νερτέρων Ant. 602 ch. 749. τὸ νερτέρων εὔνουν διαστὰν γῆς βάθρον OC 1661. — ὁρμωμένῳ νερτέρας τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας OC 1576 ch. Cf. Wex. ad Antig. t. 2. p. 167.

Νέσσος n. pr. Νέσσου φθίνοντος Tr. 558. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν 1141. De accentu v. Eust. p. 1340, 41.

Νέστωρ n. pr. Νέστωρ ὁ Πύλιος Ph. 422.

Νευρά *nervus in arcu.* ἐν χρείᾳ φίλης νευρᾶς Ph. 1004. De accentu v. schol. Il. γ 35. [Lob. Prol. 14.]

Νευροσπαδής *nervo retractus.* νευροσπαδὴς ἄτρακτος Ph. 290. Suidas: νευροσπαδὴς ἄτρ. π. Σοφ. ἐν Φιλ., ὃν ἀφίησί τις τῇ νευρᾷ ἐπισπώμενος αὐτόν. Schol.: ὁ ἐπισπώμενος τὴν νευράν. διὰ γὰρ τῶν γλυφίδων ἔρχεται. Clarum est, emendandum esse ὁ ἐπισπώμενος τῇ νευρᾷ, ut Herm. fecit, nec concedendum Buttmanno vocabulum activa vi praeditum esse. (II p. 158, 6.)

Νεύω. Proprie *caput demitto.* ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι φόβῳ προύτρεψεν Ant. 270. σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα 441. Tralate *adnuo*, pollicendo affine. νεύσατε τὴν ἀδόκητον χάριν OC 248 m. νεῦσον τέκνον, πείσθητι Ph. 484.

Νεφέλη *nubens.* Proprie: αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι OC 1082 ch. Translatum ad *frontem nube tristitiae* contractum: νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει Ant. 528 an. Pulchre eadem nubes quasi lacrimarum imbre genas spargere statim dicitur, τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν, felicissime continuata imagine. Simili ad *mortem* facta tralatione dictum εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα Tr. 831 ch. Brunck. hoc primus dedit pro φονία νεφέλα vulgato ex gl. τῷ αἵματι, et schol.: χρίει δὲ τὸ ἱμάτιον τῷ αἵματι ἡ ἀνάγκη τῆς Δηιανείρας, ἡ μετὰ δόλου τεχνησαμένη. ἠνάγκασται γὰρ ὑπὸ ζήλου τεχνάσασθαι, quae quamvis inepta monstrant tamen veram scripturam, quae post reperta fuit in LA, nisi quod ibi φοινίαι legitur. Wakef. φονίαν νεφέλαν *rete*, Huschk. in anal. crit. p. 139 *vestem textilem* interpretatur, Erf. recte de morte intellexit dici, sec. θανάτοιο μέλαν νέφος Homeri Il. π 350. Od. δ 180. — De accentu generis huius vocabulorum praecipit Arc. p. 108, 26.

Νέφος *nubes.* Proprie dictum: ὄμπνιον νέφος Thes. fr. 233 b v. ὄμπνιος. σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοὴν Ai. 1148; res ex accuratissime observata illorum locorum natura comparationi adhibita, in quibus sereno caelo repentinae parvis nubeculis exortis et gravissimae procellae erumpunt. ἀπ' αἰθέρος τε κἀπὸ λυγαίου νέφους Polyx. fr. 471. cod. Paris. schol. Apoll. Rh. 2, 1121 λυγαίου σκότους, quod ex mera interpretatione haesit, λυγαῖον νέφος enim ipsum aliquis σκότος explicuerat [κνέφους coni. Meinek.]. — Transfertur ad *caecitatem* significandam: ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον ἐπιπλόμενον OR 1313 m. *caliginis meae nubes abominanda.* De omni enim *re superinducta* dicitur: τοῖον Ἑλλάνων νέφος ἀμφί σε (Τροίαν) κρύπτει Eur. Hec. 890. πολέμου νέφος v. Dissen. expl. Pind. p. 464; στυγνὸν ὀφρύων νέφος Eur. Hippol. 171. v. Valck., unde etiam νέφος οἰμωγῆς Med. 107 *ortus velut nubes gemitus*, νέφος στεναγμῶν Herc. fur. 1140, γόων Delect. epigr. 8, 95, 4, ubi cf. Iacobs. (II. p. 159.)

Νέω *neo.* Sed ad *texendi* artificium traduci videtur πέπλους τε νῆσαι λινογενεῖς τ' ἐπενδύτας Nausic. fr. 391.

Νεώρης *recens.* νεώρη βόστρυχον τετμημένον El. 901, quae EM p. 205, 31 affert. — εἰληφότας φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου OC 734. Libri νεωρῆ. — Penacui iubet Arc. p. 117, 18, idque eo maiorem speciem habet, si non ab ὥρα sed ab ἄρω i. q. ἀπαρτῶ, ἁρμόζω ducatur, cuius utriusque originationis auctor Suid. v. νεωρῆ est. Sic enim tonosi conveniret cum adiectivis in ηρης, penacutis omnibus [cf. Lob. Prol. 275].

**Νεωρός *recens, tener.* νέωρον, νέον Phot. p. 297, 9. Perperam ap. Hesych. νεωρόν scribitur, cuius rei in vocabulo necessario ab ὥρα composito ratio nulla reddi potest; et diserte propenacui iubet Arcadius p. 72, 15. — Legitur in libris OC 475 οἰὸς νεαρᾶς νεοπόκῳ μαλλῷ βαλών (ἔρεψον), νεαρᾶς autem cum mediam corripiat, Valckenar. in νεογνῆς mutavit ad Phoen. 994; Musgr. in νεωροῦς, quod ea significatione tragicis tritum non est, Doederl. et Elmsl. ex Heathii coniectura οἰός γε νεαρᾶς ediderunt, γε otiose interiecto, Reisig. νεώρας, quod in νεώρου mutavit, quia ea finitio communis generis usu tenetur, Herm. [νεαλοῦς Dind.].

Νεωστί *recens, nuper.* πάλαι δέδοχται ταῦτα κοὐ νεωστί μοι El. 1049. Accentus adverbiorum in στι communis est.

Νή iurisiurandi cum affirmatione formula. νὴ τὼ Λαπέρσα, νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον, νὴ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς Lacaen. fr. 339. — De tono docet Arc. p. 181, 24 nec minus hinc potest colligi, quod de νή et ναί confundendis sedulo cavebant grammatici: v. Eust. p. 92, 17. 174, 4.

Νηδύς *venter.* τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια OC 1263. ἐλαιάεσσα νηδύς Niptr. fr. 405 v. ἐλαιάεις. De υ producto correptove v. Choerob. Bekk. p. 1402. — De tono v. Arc. p. 92, 10.

Νηλεής et νηλής *miseratione non affectus.* Soph. Homericum harum formarum usum secutus dixit νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θαναταφόρα κεῖται ἀνοίκτως OR 180; sed ἔνθ' ἔκειτο νηλεὲς κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι Ant. 1197. Inutilis est Elmsleii coniectura νηλεῶς, prolata in censura Aesch. Prom. a Blomfieldo editi v. 239.

Νηλίπους: ἀνυπόδητος καὶ μονοχίτων EM p. 608, 31. ὁ ἀνυπόδητος Suid., usus Sophoclis auctoritate, ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη OC 349. Sed Eust. nimium, ut videtur, formae tribuens breviori νήλιπος, αὐχμηρὸν καὶ ἀλιπῆ interpretatus a λίπος repetendum existimat, etsi sic νηλιπής dici consentaneum fuit. Cf. Blomf. gl. Aesch. Prom. 248. (II p. 160, 3.)

Νήπιος infantis instar *imprudens, stultus, ineptus.* — τὸν οὔτε πρὶν νήπιον, νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν καταίδεσαι OR 652 ch. νήπιος, ὃς τῶν οἰκτρῶς οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται El. 145 m.

Νηρηΐς *Nerei filia* vel *Nereis.* Erant enim qui sec. Bacchylidem Nereides, haud dubie numina quaedam marina inferiore dignitate, et Nerei filias distinguendas docerent, has enim ex Doride uxore, illas aliunde genitas, v. Ammon. p. 97. coll. Valck. Anim. p. 161. Eust. p. 1954, 5. Ceterum legitima forma Νηρεΐς Soph. usus non est, nec Attici, opinor, poetae omnino: alii pro numerorum ratione variant, v. Pind. Nem. 4, 106. 5, 14. 66. Leonidas Anth. Pal. 1. p. 474. coll. Iacobs. l. c. 3. p. 212. Prosariis scriptoribus una convenit contracta forma, qua Soph. usus ἑκατομπόδων Νηρῄδων ἀκόλουθος OC 719 ch. V. Lob. ad Phryn. p. 42. [Prol. 477 sq. Curt. Et. p. 564. ed. 2.] Nominativo autem et accusativo casu haec raro comparet. Quin Soph. genitivo productioris formae posito dixit ὁ μὲν Νηρηΐδος τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκε Scyth. fr. 491.

Νησιώτης *insulanus.* καὶ νησιώτας Capt. fr. 37. — Tanquam nominale penacuitur, cf. ἀγρώστης et ἀλήτης et Philem. §. 12.

Νησιῶτις *insularis.* νασιῶτιν ἑστίαν ἀμείψας Tr. 568 ch. *Oechaliam Euboeae* dicit.

Νῆσος *insula.* φέρε νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθης Ph. 300. εἰ μὴ ἄγοιντο νήσου τῆσδε 613. *θεανὴ νῆσος Tyr. fr. 593 v. θεανή. — De Peloponneso peninsula: ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ OC 695 ch. Explicat Markl. ad Suppl. 367. De tono v. Arc. p. 75. not. 94.

Νήφω *vino careo vel abstineo.* οὐ γὰρ ἂν πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσα νήφων ἀοίνοις OC 100. Aquam enim mulsam libabant Eumenidibus, v. Reisig. l. c. et Wyttenb. ad Plut. praec. san. tuend. p. 132 E. Sese autem νήφοντα Oed. propter penuriam victus dicit.

[*] Νήχομαι *nato.* χρυσώπιδες ἔλλοι νήχοντο inc. CV 179 Brck. ap. Eust. p. 1389, 8. [A Sophocle abiudicandus est locus v. ἔλλος.]

Νίζω *lavo* purgandi sive expiandi causa. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην OR 1228. Cf. Iacobs. ad Anth. Pal. 3. p. 803. (II p. 150, 2 a f.)

Νικάω *vinco.* ‖ intransitive *supero, victor sum*, a iudiciorum Atticorum sermone potissimum desumpto vocabulo, v. Valck. diatr. p. 261. βούλομαι δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς Ph. 95. νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν 1052. τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν σοι Ant. 233 impersonaliter dictum pro ἡ γνώμη ἐνίκησεν; ut καὶ ταῦτ' ἐνίκα 274. Similia sunt εἰ δὲ μὴ καλῶς λέγω, σὺ νίκα El. 253. φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς fr. Epig. 196, 2. νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χείρονα Eriph. 204, 2 [secundum Hom. Il. 1, 576]. — εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν Ai. 1248. νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας Ant. 795 ch. *prae-*

valet, *potentior est*, quod amore victus Haemo patri non cedit. V. Herm. — || transitive *vinco* quasi pugna conserta. ἐπεὶ νικᾶν θέλεις πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, ... νίκα OC 849 sqq. τοῖς τοι δικαίοις χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν 880. βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾶτέ με λέγοντες 1204 *a me dicendo* quasi *expugnatis*. οὔτε νικήσας λόγῳ οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολών 1296. μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω τοσόνδε μισεῖν Ai. 1334. νικᾷ γὰρ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ 1357 *longe magis apud me valet*. εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω fr. Capt. 39. βοτῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀστίτας Alex. 81, 2. — *Superare* de significanda re *laudabili* et *praeferenda aliis*: μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον OC 1225 ch. — || Passivum. φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις Ai. 330. δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην El. 1272. πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικωμένη fr. inc. 671, 4. Genitivus absque praepositione huic et talibus verbis additus Interpretibus nonnunquam singularis et vix ferendus visus est. Sic dicitur κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος Ai. 1353 [ubi v. Lob.] plane ut δοῦλος ὡς ἐλευθέρου ῥαίοιτο Tr. 267. κρεισσόνων νικώμενοι Eur. Med. 316. νικῶμαι γὰρ Ἀργείας θεοῦ Troad. 23. ἐνικώμην κεκραγμοῦ IA 1357. εὐγένειαν τῆς τύχης νικωμένην Heracl. 233. ἢν ταῦτα νικηθῇς ἐμοῦ Ar. Nub. 1088. παῖδες μητέρων τεθραμμέναι Aesch. Sept. 793. ὄρεος κεκρυμμέναι Arat. Phaen. 563. Ab Homero inde prosatus hic usus: ut taceam illa λελουμένος Ὠκεανοῖο et λοεσσάμενος ποταμοῖο hinc aliquantum distantia, ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο φαῖνε δ' ἀοιδήν Od. 8, 499 non potest nisi ὑπὸ θεοῦ παρορμηθεὶς explicari, cum illud Arateum adhibere ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα ineptissimum esset; ita μὴ ἄστυ πυρὸς δηίοιο θέρηται dictum Il. 6, 331. Iniuria igitur suspicionem movit olim illud Euripidis κεῖσαι σᾶς ἀλόχου σφαγεὶς El. 123, quod ludentes ingenio correxere σφαγαῖς Herm. de ell. et pleon. p. 143 (179 Op. t. I) et Pors. adv. p. 272; et πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κάρα Or. 487 (491), ubi Herm. l. c. ὑπαί invecturus erat v. utrobique Matth. Paulo alia sunt καίεσθαί τινος, quod ex ἐρασθῆναί τινος, etsi sensu idem est, explicari nequit, ἑαλωκέναι τινός item de amore capto, v. Hemsterh. ad Xen. Eph. in misc. obss. 6, p. 502, τρύχεσθαι Ar. Pac. 989, et quamvis compositum ἐκτετυφῶσθαι Lysistr. 222. Veteres in his animadvertere sibi ellipsin videbantur; rectius existimavit Herm. ad Vig. p. 881 et de ell. et pleon. p. 158. Schaef. ad L. Bos. p. 502. Bernhardy synt. p. 140. cf. Spohn. comm. de extr. Odyss. parte p. 67. Iacobs. ad Aelian. t. 2. p. 391. Nam ne prosarii quidem ita loqui abstinuerunt: Aeschin. de f. leg. p. 366, 152. ποίων κρατηθεὶς ἡδονῶν. Iniuria igitur Valck. ad Hipp. 458 in eiusmodi locutionibus genitivum de personis solis dictum probabat, de rebus dativum postulans. Rectae rationis iam aliquid suboluit viro ceteroqui non acutissimo, Abreschio ad Aesch. Suppl. 1008. (II p. 162, 12.)

**Νίκειος *quod est victoriae*. σθένει 'πὶ νικείῳ OC 1088 ch. probabili emendatione restituit defenditque non a νίκη sed a νῖκος productum vocabulum Herm. Vulgo ἐπινικίῳ σθένει. Viam emendandi aperuere codd. LA ἐπινικείωι σθένει et PF ἐπινικείω exhibentes. [Cf. ἐπινίκιος.]

Νίκη. || *victoria*. ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν Ph. 81. νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι Ant. 133 an. μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί Tr. 497 ch. νίκης ἄγων τροπαῖα κἀκροθίνια 751. ἤ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν Ai. 176 ch. ταῦτα φέρει νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων El. 85. νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας 687. || *Dea Victoria*. ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ Ant. 148 ch. Singulare est cognomen illud Minervae concedi: Ἑρμῆς ἡγήσαιτο νῷν Νίκη τ' Ἀθάνα Πολιάς Ph. 134. οὕτως Νίκη Ἀθηνᾶ ἐν τῇ Ἀττικῇ schol. rec. Coli Minervam eo apud Athenienses nomine significat, quo eodem utitur Eur. Ion. 1550; et δέσποιναν Νίκην alloquentes Minervam precantur mulieres in arce congregatae ap. Aristoph. Lysistr. 317. cf. Meurs. Lectt. Att. 1, 20. His a Brunckio collatis adde EM p. 605, 50. Eust. p. 879, 64, inprimis p. 1244, 26; I. H. Voss. *mythol. Br.* 2. p. 32. Muetzell. de em. theog. Hesiod. p. 199. De accentu v. Arc. p. 106, 11 ex Herod. π. μ. λ. p. 14, 7.

Νικητήριον *victoris praemium*. Plurative dicitur, velut ἀριστεῖα et καλλιστεῖα, Salmon. fr. 482: τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια τίθημι.

Νικηφόρος *victoriam ferens*. σὺν κράτει νικηφόρῳ Tr. 186.

Νικομάχης *pugna victor*. Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν νικομάχαν καὶ παυσανίαν fr. inc. 765, 1.

Νίν v. ἵ.

Νιόβη n. pr. ἰὼ παντλάμων Νιόβα El. 50 m. — [Cognominis fabulae Sophocliae extant ap. Dind. fr. 393—400.] De tono v. Arc. p. 104, 8.

[Νίπτρα inscripta erat Soph. fabula, quae a grammaticis et Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλὴξ appellatur. v. fr. 401—409 ap. Dind.] (II p. 163.)

Νῖσος n. pr. Νίσῳ δὲ τὴν ὅμαυλον ἐξαιρεῖ χθόνα Aeg. fr. 19, 2. Sec. Eust. p. 271, 2 primam produci et inflecti oportet: coll. EM. p. 606, 12; a νίσομαι enim productum videtur.

Νιφάς [Lob. Prol. 443 n. 15] *nivosus*. πέτρας νιφάδος OC 1060 ch.

Νιφόεις *nivosus*. τοῦ νιφόεντος φάμα Παρνασσοῦ OR 473 ch. [cf. Gerth. de dial. trag. p. 232].

Νιφοστιβής. νιφοστιβεῖς χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει Ai. 671 *hiemes, quibus nivium moles peragrantur*.

Νοέω. *Activi* ap. Soph. praeter praesentis formas nihil legitur. *Medii* participium νοούμενος OR 1487 sensu non discrepat a νοῶν. *Passivi* perfectum Ἰακῶς contractum νένωται ex Hel. fr. 191 affertur ab EM p. 601, 20 explicante νενόηται [Hesych. νένωται: ἐν νῷ ἔχει. Cf. de ea forma Dind. de dialecto Herodoti p. 8]. Sed quod νῷ in El. 882 rescribere pro νῷν ausus est Dind. praef. PSG ed. 1. p. 12 [nunc vero abiecit] simili contractione ex νόει factum, quod ipsum codd. Harl. Mon. exhibent et adscriptum est in LC propter diversam rei naturam probare nequeo. οη Ionice contrahitur ω extra flexiones verborum, ut in βώσας, βωθεῖν, sed οει sub eandem legem non cadit. Praeterea νῷν sententia minime est ineptum. — Significat || *in mentem inducere*, *ut scias*, *intelligas*, *cogites*. ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει Ph. 415. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον 1176 m. νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα OR 1054 *recordarisne?* νοεῖς τι τούτων ...; OC. 1034. σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς Tr. 349. εἰπὲ δ', ἢ νοεῖς 1135 *quid sentias, dic*. — || *in mentem inducere, ut facias, consilium habere*. καί μ' ἔπαιρ' ὥσπερ νοεῖς Ph. 889. τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε; 916. καὶ

ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; 921. νῦν συνδήσας νοεῖς ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδε 1016. οὔ τί που δοῦναι νοεῖς; 1233. ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφε Ant. 44. ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; 771. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν, εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς Ai. 595. εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ El. 389. ἦ νοεῖς, ἔπειγε νῦν 1435. — || *Medium* priore significatione dicitur OR 1487: νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών. — Sed in Iphig. fr. 289, 1 pro νόει Pors. νοῦν δεῖ emendavit: non minus recte servato νόει scribere licet cum Bergkio comm. de Soph. fr. p. 15: νόει πρὸς ἀνδρὶ σχῆμα, πουλύπους ὅπως πέτρᾳ, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος. Legitur σῶμα.

Νόθος *nothus*. ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει Alead. fr. 108, 1. [οὐ γάρ τι νόθος τῷδ' ἀπεδείχθην fr. inc. 769, 1.] τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον Ai. 1013. — Accentum observavit Arc. p. 49, 9. (II p. 164.)

Νομάς. Proprium est de *armentis vagantibus*. ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν Tr. 271. Et sic de fera quoque bestia *cerva* dictum νομάς τέ τις κεροῦσσα καθεῖρπεν ἔλαφος Arc. fr. 110, 1, quod a νομή repetendum esse putare stulti foret. — Transfertur primum ad *vagas et irriguas aquas:* κρῆναι Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων (μινύθουσιν) OC 687 ch. [quasi *undarum distributrices* expl. E. Curtius in ann. Fleckeis. 67, 96]. Longe aliter dictum ὄλοιθ' ὅστις, ὅς μ' ἀπ' ἀγρίας πέδας νομάδος [νομάδ' Dind. c. Elmsl.] ἐπιποδίας ἔλαβεν OR 1350 m. Libri plerique ἔλυσεν vel ἔλυσέ με; a prima tamen manu in LA ἔλαβέ με. Scholiastae duas explicandi rationes protulerunt minime ineptas: tertiam enim ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ τῇ ὑπὸ τῶν νομέων πατουμένῃ nemo probaverit. Prioremne autem ἀπὸ τῆς ἀγρίας πέδης τῆς διανεμομένης τοὺς πόδας μου ἔλαβε, ut ἐπιποδίας νομάδος epexegesi continuentur, an alteram in gl. ἀπὸ ἀπηνοῦς δεσμοῦ ἐν νομαδιαίοις τόποις συνέχοντος τοὺς πόδας probem, incertus sum: prior minus vulgarem sententiam habet, alteram Herm. sequitur.

Νομεύς *pastor*. νομεὺς ἀνήρ OR 1118.

Νομή *pascuum*. ποιμνίων νομάς OR 761.

Νομίζω. Activi ap. Soph. pariter ac passivi nihil nisi praesentis formae exstant, praeter νόμισον Pel. fr. 441 [ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσῃς, ut ait Antiatticista p. 107, 30] et νομισθέν Alead. fr. 107, 3. — || Antiquior ceteris verbi vis, *tanquam morem receptum agnoscendi et colendi*, nisi in quibusdam *passivi* partibus non legitur. ἐντάφια φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται El. 327. πεντάεθλ' ἃ νομίζεται 691. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται; OC 38. cf. C. F. Herm. ad Lucian. de hist. conscr. p. 244. λουτροῖς ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησάν, ᾗ νομίζεται 1603. τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ Alead. fr. 107, 3. — || Usitatior est *existimandi* significatio. νομίζει πεπονθέναι λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον OR 516. εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν εἶναι 549. εἴ τοι νομίζεις κακῶς δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην 551. τοὺς κακοὺς μάτην χρηστοὺς νομίζειν 610. καλῶς νομίζεις 859. πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἐμέ OC 800. ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων 1001. μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας φίλον νομίζει Ant. 183. ταύτῃ νόμιζε κἀμὲ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ δούλιον γ' ἕξειν τροφήν Ai. 497. ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν εἰς βυθὸν πεσεῖν 1082. ὥστε μηκέτ' ἂν τέρας νομίζειν αὐτό El. 1317. — λέγει νομίζει θ' ἥμιν ὀρθῶσαι βίον OR 39. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται; Ant. 738. — In his exemplis semel sine obiecto, quod dicunt, positum est, OR 859; quinquies cum duplici accusativo sive nominativo, cum passive dictum verbum est, OR 610. OC 1001. Ant. 183. El. 1317, passive Ant. 738. Ceteris locis infinitivum sibi adiungit. (II p. 165.)

Νόμιμος *legitimus, mori sancito conveniens.* ἃ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα El. 1095 ch. ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα Ant. 455 *fas divinum.* v. ἄγραπτος. — Accentus adiectivorum in ιμος communis est.

Νόμισμα. Suid.: δύο σημαίνει, τὸ νόμιμον ἔθος ... καὶ τὸ κόμμα τοῦ τετυπωμένου χαλκοῦ. Ad priorem significationem *concretam* quidem convenit Ant. 296: οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος, κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε *institutum* significatur. Sic et Eurip. dixit Oed. fr. 546 Dind.

Νόμος. Significationes praecipuas, sed admixtis quibusdam monachos Byzantinos redolentibus recenset EM 2. p. 606, 52: brevius Hesych.: νόμος: θεσμός, συνήθεια, νομή, τόπος (haec duo ad νομός spectant) καὶ λόγος (quod Christiani est). θεσμόν et συνήθειαν etiam Phot. et Suid. explicant, hic sec. Sophoclis illud Ai. 548. — || τὸ νομισθέν, *mos et institutum usu receptum et sancitum:* etiam *fas;* inprimis cum θεῶν νόμοι memorantur. τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε OC 337. Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις 1384. *σὺν δίκῃ χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ Ant. 24 [eiecto h. v. ὡς νόμος, κατὰ χθονὸς ἔκρυψε κ. τ. λ. Dind.]. καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν 287 *fas a dis sancitum* violaturus. οἱ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους 452, quo loco τούσδε displicebat Erfurdtio, non intelligenti recte scholiasten de more mortuos rite sepeliendi explicuisse. ὅ γ' Ἅιδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ 519. μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους ἄριστον ᾖ σῴζοντα τὸν βίον τελεῖν 1113. νόμον κάλλιστον ἐξευρόντα πειθαρχεῖν πατρί Tr. 1177. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; Ai. 1130. τοὺς θεῶν νόμους φθείροις ἂν 1343. ποίῳ νόμῳ; El. 579. νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Andromed. fr. 132, 3. νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις inc. 674 b. — || *lex* vel rite rogata vel regis decreto lata. *Lex* enim *naturalis et necessitate coacta* semel tantum dicitur: ἐπαρκέσει νόμος ὅδε Ant. 613 ch. λόγων ἔργων τε πάντων ὧν νόμοι πρόκεινται ὑψίποδες οὐρανίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες OR 865 ch., quod etsi de divina legum origine dictum, non fas spectat sed ius et regulam hominibus scriptam. νόμῳ καθαρός OC 548 m. *lege* se insontem iudicari debere dicit, quod ignarus ignarum, hostem iniuria petitus occiderit: v. Reisig. c. cr. p. 271 varias non perspicacium hominum coniecturas memorantem. πόλιν κἄνευ νόμου κραίνουσαν οὐδέν 914. νόμου βίᾳ Ant. 59. πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ 177. νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί που πάρεστί σοι 213. [ἕρπει νόμους παραιρῶν χθονὸς θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν 368 ch. *ius fasque evellens.*] ἀπιστοῦσαν τοῖς βασιλείοισιν νόμοις 382 an. ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; 449. νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους 481. ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται 663. οἵοις νόμοις πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι 847 m. *ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει El. 1506 [secl. Dind.]. οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν Ai. 1073. κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου 1247. — || Hinc *regula* est *faciendi*, *praeceptum.* τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς El. 580. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι 1043. φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον τὸ μὴ 'πιθυμεῖν περισσὰ δρᾶν

Tr. 616. μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ Ai. 350 m. ὥσπερ [οὕσπερ Dind. c. Reisk.] αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων, τούτοισιν, οὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται OC 907 *secundum quam sibi ipse scripsit regulam iudicabitur.* τοιοῖσδ ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν Ant. 191 *hanc legem sequendo.* τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω 908. τοιῷδέ σ' ἐκπρτιμήσασ' ἐγὼ νόμῳ 914. — ‖ *Mos* privati hominis: αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φύσιν Ai. 548. — ‖ ἵνα πᾶσι νόμος OC 168 an. est ἐν βεβήλῳ. — ‖ *modi cantus et fidium.* θρεκτοῖσι s. κρεκτοῖς νόμοις fr. Ulix. fur. 414 v. θρεκτός. ἔρχομαι ἔκ τε λύρας ἔκ τε νόμων Thamyr. 232 b, 2. ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον inc. 858 v. Βοιώτιος. θροοῦντε τοὺς Ἅιδου νόμους 407 v. θροέω. De Inach. fr. 268 v. νομός. — Accentus, qui bisyllaborum a barytonis omnium est res faciendo perfectas significantium, notatur ab EM p. 606, 58. schol. Il. υ 249, et a Suida v. νόμος. (II p. 166, 20.)

Νομός *locus, regio.* ἤ που τὸν ἐφέσπερον πέτρας νιφάδος πελῶσ' Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ OC 1061 ch. Hesych.: Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ· Σ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ., τῆς προβατευομένης ἐκνεμήσεως· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ δήμου· κακῶς· οὐ γὰρ ἐγγὺς κεῖται. — πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος τὸν ἀντίπλαστον νομὸν ἔχει κεκμηκότων Inach. fr. 268, 2 in v. κάμνω sic explicandum videri diximus, fluvium propter descensum fortasse sub terram factum regiones visere similes atque inferorum flumina [cod. Hesychi ἔχει νόμον].

Νόος v. νοῦς.

Νοσέω. Unum si Aiacis locum v. 206 an., ubi νοσήσας legitur, exceperis, *ultra praesens* ap. Soph. non flectitur. — ‖ *aegrotare, morbo laborare.* νοσῶν ἀνὴρ κῶλον παλαιᾷ κηρί Ph. 41. πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ 299. σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης 1326. νοσεῖτε πάντες OR 60 de pestilentia laborantibus. νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος 169 ch. γῆς οὕτω νοσούσης 636. τοῦ μὲν νοσοῦντος Tr. 784. ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι 1012 m. κλῦθί μου νοσῶν ὅμως 1115. ἐγὼ νοσῶν 1120. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν 1230. ὡς νοσεῖς, φράσεις 1241, quod tamen etiam dictum esse potest de eo, qui morbi gravitate amens est. ἀεὶ νοσεῖν Creus. fr. 325, 7. Hinc explicatur illud Alead. fr. 109, 11: μόνῳ δὲ χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ sc. τῷ πλουσίῳ. Emendandum κοὐ νοσεῖν [κἂν νόσοις Meinek.]. Solus dives *morbo quasi liber* dicitur, ut in Creusa pauper perpetuo aegrotare. — τὸ νοσοῦν *morbus* Ph. 675. — ‖ Transfertur primum ad mentis morbum, *amentiam.* Αἴας θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας Ai. 207 an. ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα 269. πεπαυμένος μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται 280. ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν ἢ . . . 337. νοσοῦντα φρενομόρως 625 ch. ὁ νοσῶν μάταν 635 ch. Schol. μεμηνώς. ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ Tr. 1235. Hinc et de *ineptientibus* dictum est. τὸ νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος Tr. 435. — ‖ Alia tralatio est de *malis et perturbationibus animi amore:* θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ Tr. 544. de *maerore:* καὶ νοσοῦντες ὡς ἐγώ, οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ OR 60. ἅλις νοσοῦσ' ἐγώ 1061. Denique de *malis quibuscunque externis:* ὅτι σφιν ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ δὴ El. 1070 ch., de rerum domesticarum statu propter Clytaemnestram et Aegisthum laborante, non de odio c. Herm. intelligendum, quo Atridarum domus ab illis petatur. νοσεῖ δὴ Tricl.; δὴ libri omittunt; in PA νοσεῖται inepte; Erf. νοσοῦσιν. v. Herm. De *discordia* intelligendum illud cum Abreschio ad Aesch. Suppl. 595 non est, quippe cuius in sequentibus demum fiat mentio. — καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις Ant. 1015 *iram deorum* contraxit. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; OC 588. τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς νοσοῦντα 766. ἐνταῦθα μέντοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ Alead. fr. 98, 1. — ‖ In sermonis proprietatem figura illa cadit νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρία Ph. 173 ch., de qua absolutissime disseruit Lob. de figura etymol. [in Paral. p. 501—538] (paranomasiam vocant Eust. p. 348, 30. schol. Il. κ 415) p. 6 sqq. (II. p. 67, 28.)

Νοσηλεία *tabum.* ῥάκη βαρείας του νοσηλείας πλέα Ph. 39. Schol. νόσου βαρείας πεπληρωμένα, ἢ νοσοκομίας, ἢ τῆς ἐκ νόσου ἀκαθαρσίας. Harum explicationem tertia sola ad sententiam congruit: primam ad idem recidere dixeris haud male; sin, plane destituta sensu erit. Diversa comparavit Wakef. cf. Valck. diatr. p. 129.

Νόσημα *morbus. Corporis:* δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος Ph. 755. δυσχέρεια τοῦ νοσήματος 900. ἔκλυσιν ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος OR 307 de pestilentia. *Animi:* insania: τοῖς πάλαι νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι Ai. 338. amor: νόσημ' ἔρωτος τοῦτ' ἐφίμερον κακόν Ach. Am. fr. 162, 1. Tandem gravissima quaeque e luctuosissima mala eo nomine dicuntur. τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν OR 1293 de Oedipo. (II p. 168.)

Νόσος *morbus.* ‖ de *malo corporis* dictum. νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα Ph. 7 v. καταστάζω. — νοσεῖ νόσον ἀγρίαν 173 ch. cf. νοσέω. ἡ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέθηλε 258. ἀγρίᾳ νόσῳ καταφθίνοντα 266. ὅστις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο 281. Hanc LA scripturam, ab editoribus a Brunckio inde omnibus praeter Buttmannum receptam explicuit Herm. Buttm. ex codd. νόσον, quod cum κάμνειν coniungi posse putans erravit, v. κάμνω: Tricl. νόσῳ. βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον 313. καί σε δαίμονες νόσου μεταστήσειαν 463. τῆς νόσου ξυνουσίᾳ 520. μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστώσης νόσου; 734. ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου 765. πῶς ἂν τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; 795. πάντων ἐν νόσῳ ὕπνος ἄυπνος 847 ch. δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι 1044. τῆσδε νόσου βαρείας 1330. πρὶν ἂν νόσου μαλαχθῇς τῆσδε 1334. πρὸς τούς σε παύσοντας ἄλγους κἀποσώζοντας νόσου 1379. νόσου παύσει λυγρᾶς 1424. παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου 1438. νόσου παυστήριος OR 150. τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν 217. πόλιν ... φρονεῖς δ' ὅμως οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν 303, quae tria de *pestilentia* sunt dicta. πότερα δόλοισιν ἢ νόσου ξυναλλαγῇ; 960. νόσοις ὁ τλήμων ἔφθιτο 962. μήτε μ' ἂν νόσον, μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν 1455. οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετο OC 1663. νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται Ant. 364 ch. οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις 819 an. κοὐ νόσῳ βαρύν Tr. 235. κέχυται νόσος 853 ch. τίς θυμὸς ἢ τίνες νόσοι ...; 882 ch. κἀναστήσεις φοιτάδα δεινὴν νόσον 980 an. θρώσκει δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς ἀποτίβατος ἀγρία νόσος 1030 m. ἡ τάλαινα διάβορος νόσος 1084. πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι νόσον 1260 an. ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου fr. Eriph. 207, si sensus satis certo constat. τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίαι Tyr. 584. ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων Phil. Troi. 626. — ‖ *mentis morbus, insania.* ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις ὤτρυνον Ai. 59. δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον 66. ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος 185 ch. ἡνίκ'

ἣν ἐν τῇ νόσῳ 271. ὡς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου 274. ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον 452. — || Hinc ad alia traducitur aegritudinum, quae mentem tangunt, genera; *amorem:* τῇδε τῇ νόσῳ ληφθέντι Tr. 445. κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα 491. νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ 544. νόσους δ' ἀνάγκη τοὺς θεηλάτους φέρειν Phaedr. fr. 611, 3 *perversitatem consilii* s. *dementiam* qualemcunque: οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾷδ' ἐπείληπται νόσῳ Ant. 732. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς 1052 (sc. τῷ μὴ φρονεῖν). — Denique de *malo qualicunque* graviter laborantium dicitur. δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον OC 544 m. *vulnus vulneri addi* Oedipus dicit, quod de matris nuptiis percontatus chorus iam de patre caeso quaerere coepit. ὡς βιαίας ἔχεται πανδήμιος [πάνδαμος ἁμά Dind.] πόλις ἐπὶ νόσου Ant. 1141 ch. mala urbi ex Creontis pertinacia secundum Tiresiae praedictum instantia sunt. ὅστις ... μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον Ter. fr. 514, 4. *πενία δὲ τοῖς ἔχουσιν οὐ σμικρὰ νόσος inc. XXVI. 1 [est comici ap. Stob. 98, 10]. — || Singulari modo dictum de turbine μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον Ant. 421, quod item paulo ante οὐράνιον ἄχος dicitur, non *ingens* illa sed *caeli* aegritudo. — Scriptura νοῦσος nimis Ionica est, nec usi ea poetae Attici. Dein vitiose legitur in libris plerisque φονᾷ νόσος ἤδη Ph. 1209 m.; quod cum se occidendi cupidum sese Philoctetes dicat, iure Brunck. νόος ex libris subrogavit, id quod in LA repertum est. schol. φονᾷ. θανατᾷ, θανάτου ἐπιθυμεῖ, ut non indicet, utrum νόσος an νόος legerit. (II p. 169, 11.)

Νοστέω *redux fio*, domum maxime. μήτε νοστῆσαί ποτε τὸ κοῖλον Ἄργος OC 1386.

Νόστος. || Proprie *reditum* significat, domum maxime. νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι Ph. 1471 an. precatur enim chorus Troiam rediturus; quanquam etiam de itinere non esset ineptum. ἐάν τις ὔμιν ἐς δόμους νόστος γένηται OC 1409. Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν νικομάχαν inc. 765, 1. Sic intelligendum dixi in v. αὐδά Electr. 194 ch. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά i. q. εὐθὺς νοστήσαντος Ἀγαμέμνονος. Scholia vet. obiective, quod dicunt, interpretantur, ἡ ἀγγελία ἡ περὶ τοῦ νόστου τοῦ πατρός, et [in gl. Lips.] ἐλεεινὴ μὲν ἡ ἀγγελία τῆς ἀναστροφῆς τῆς σῆς. In sequentibus fortasse recte Herm. οἱ pro σοί emendavit, sed sententia tota οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρῴαις ὅτε οἱ ... ἀνταία ὡρμάθη πλαγά nihil nisi priorum confirmationem continet cum amplificatione, quod et vix redux factus Agamemno et in cubiculo quidem maiorum occisus sit; qua de re μέν ... δέ bene constant, nec scribendum γε. — || Minus proprie *iter* et *oberrationem* significat, de qua vocabuli potestate monuerunt Ernestus et Clark. ad Hom. Od. α 119. doctius Wyttenb. ad Plut. conv. sept. sapient. p. 155 C. — ᾤμοι ἐμῶν νόστων Ai. 900 ch. Male schol. rec. ἕνεκα τῆς ὑποστροφῆς, ἣν μέλλω ὑποστρέψειν χωρὶς σοῦ. Rectius de reditu in patriam diceretur, de quo etiam Teucer postea conqueritur. Sed optima explicandi ratio videtur ᾤμοι ἀνωφέλητα περινοστήσαντι. Frustra enim quaesituri Aiacem exierant. — ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν Ph. 43 *victum quaesiturum abesse* significat, sed nove dictum cum genitivo: quae ratio minime defenditur illis quae Schaef. mel. cr. p. 90 et Herm. ad Eur. IA 822 contulerunt, Homericis maxime et epicis locutionibus νόστος οἴκου, πλοῦς Ἀξείνοιο, γῆς πατρῴας νόστος, quod posterius Eurip. dixit IT 1065. Dicta enim illa sunt de *fine et termino* itineris assequendo, non de *consilio* facti. — De tono v. Arc. p. 79, 21. (II p. 170.)

Νοσφίζω (ῐσ). Activum *auferre*, *tollere:* ὃς οὔτ' ἔρξας τιν' οὔτε νοσφίσας ... ὤλλυτο Ph. 684 ch. Nihil noxae in Philocteta residere dicitur, quamvis indigna passo. Πάριν τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου 1427. cf. Abresch. ad Aesch. Eum. 211. Cod. Ven. et LA νοσφίσεις, quod formarum genus furca expulsum ab criticis ambigas an non invehendum rursus sit. — Medium *celo*, *fallo*. Hesychius: νοσφίζεσθαι, λανθάνειν, πλεονεκτεῖν. νοσφιζοίμεθα, ἀρνοίμεθα, ἢ ἐπ' ἄλλο τι τρεποίμεθα, ἢ κρυπτοίμεθα. Harum postrema verior videtur interpretatio. ἴσθι δὲ παραφρόνιμον ... πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι OR 693 ch. Gl. ap. Brunck.: ἐάν σε παραλογίζωμαι.

*Νοτίς v. κόπις.

Νότος *Auster.* ἐτέγχθη κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου Ph. 1457 an. Procellosus enim ventus iam apud Homerum et imbrium vector [cf. Lob. Rhem. 284 cl. 86]. χειμερίῳ νότῳ Ant. 335 ch. ὀξὺς νότος ὡς Ai. 258 an. ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βορέα Tr. 113 ch., quod utriusque venti nomen cur vulgo maiuscula initiali scribatur, ignoro. — Adverbiascit τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον Aeg. fr. 19, 3. — Accentum ex originatione intelligis; alii quasi νόσον interpretantur, velut Eust. p. 595, 11. 885, 59: alii ex ὄνοτος decurtatum, οἱονεὶ βλαπτικὸν τῶν καρπῶν καὶ τῶν σωμάτων, ut ait EM p. 607, 40. Generis totius tonum observavit Arc. p. 78, 20.

Νουθετέω [Lob. Path. 2, 63] *commonefacio*, interdum adsignificata lenitione. Sic certe dictum νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται φύσιν OC 1193. Alii post ἐπῳδαῖς, alii post νουθετούμενοι virgulam posuere, sed plane omittenda fuit ut in sententia participio enuntiata. Coniungenda vero νουθετούμενοι ἐπῳδαῖς. — κἀτα νουθετεῖς ἐμέ Ph. 1283. ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ, στυγεῖς 1322. ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει OC 593. οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε [σοι LA pr.] El. 595. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε 1025. τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών Ai. 1156.

Νουθέτημα *admonitio.* ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα κείνης διδακτά El. 343. τἀμά passive sive obiective dictum: v. ἐμός.

Νοῦς et νόος. Haec forma semel in melicis exstat, a quibus νοῦς plane abest, φονᾷ φονᾷ νόος ἤδη Ph. 1209; ineptit nonnullorum codd. lectio νόσος. In anapaestis νοῦς bis legitur: OC 1768. *Iol. fr. II. Brck. [fluxit e schol. Arist. Eqq. 498]. Suam igitur et legitimam ditionem diverbia vox habet. || *ratio sentiendi*, cum intelligendo tum faciendo ostensa: οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν OR 600. δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον 1347. ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα OC 810 *qui eadem, quo tu, sentiendi ratione utitur.* ταὐτά σοι τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω 936 *dico pariter ac sentio.* νοῦς δ' ἔστι τηλικοῦτος ἀλγήσας βαρύς Ant. 767. τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν ὧν [ἢ LA] νῦν φέρει 1090. τίνα νοῦν ἔσχες; 1229. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ El. 1016. ἡ φύσιν γε (τοιαύτη), τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε 1023. Natura quidem sese ad omnia audenda, etiam cum adolescentula esset, proclivem fuisse, sed nondum satis consilio valuisse dicit. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν 1024 sc. ἥσσων. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ 1027. εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος fr. inc. 677

non *mens*, sed *sentiendi ratio*, γνώμη. — || Inde *prudentia* significatur. τοῦ νοῦ χωρίς OR 550. σε χρόνος γέρονθ᾽ ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν OC 931. μή πω νοῦ τοσόνδ᾽ εἴην κενή El. 403. αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ 1013. τῷ γὰρ χρόνῳ νοῦν ἔσχον 1465. εἰ μὴ νοῦν κατακτήσει τινά Ai. 1256. οἰνωθεὶς ἀνὴρ ἥσσων μὲν ὀργῆς ἐστι, τοῦ δὲ νοῦ κενός fr. inc. 668, 2. νοῦς φροῦδος 684, 2. ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει Amphiar 118 [de quo proverbio cf. Zenob. 2, 14). τῷ γήρᾳ φιλεῖ χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν καὶ τὸ βουλεύειν ἃ δεῖ Thyest. 238, 2. — || A prima et altera potestate vocabuli locutiones quaedam repetendae. νοῦν ἔχον *prudens et idoneum consilio*, νοῦν οὐκ ἔχον s. οὐδένα ἔχον *perversum est et ineptum*. τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα Ant. 68. γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν Tr. 553. κατὰ νοῦν dicitur, quod *nostrae voluntati consentaneum* est. εἰ τάδ᾽ ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ OC 1768 an. *πράξειας κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν Iol. II [v. supra]. — || *mens et intelligendi vis*, cui amentia contraria est. τυφλὸς τά τ᾽ ὦτα τόν τε νοῦν τά τ᾽ ὄμματ᾽ εἶ OR 371. ὁ νοῦς ὅταν αὐτοῦ γένηται OC 659. οὐδ᾽ ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ᾽ ἐξίσταται Ant. 564. ἄλλος αὐτὸν ὄμμα, θἀτέρᾳ δὲ νοῦν ἔχοντα Tr. 272. εἶθ᾽ ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν Ai. 1264 *si mentis fieretis compotes*, ut irae temperaretis: quanquam hoc etiam γνώμην s. διάνοιαν potest significare. ἦ νοῦς ἔνεστιν οὔ τις ὑμιν ἐγγενής El. 1328. ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ᾽ ἐστίν, ἀσφαλὴς δ᾽ ὁ νοῦς fr. Creus. 322, 2. τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος inc. 688, 1 nisi *prudentiam* hoc significat. — || Observandum νοῦς semel circumlocutioni ferme Homericae adhiberi. οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ᾽ ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν El. 913 id est οὐ τοιαύτη τὸν νοῦν ἐστι.

Νοῦσος v. νόσος.

Νυκτερίς fr. inc. 839 v. i. νύκτερος.

Νύκτερος *nocturnus*. ἐκ δείματός του νυκτέρου El. 410. νυκτέρου ναυκληρίας Synd. fr. 151, 1. μανίᾳ γὰρ ἀλοὺς νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη Ai. 217 an. In fr. inc. 839 scribendum videri ἀντάρης (ἀντήρης) νυκτέραις ὄψεσι pro νυκτερίς in v. ἀντήρης diximus. De accentu Arc. monere videtur p. 70, 20, etsi quae ponit exempla comparativorum sunt. (II p. 172, 3.)

Νύκτωρ *noctu*. νύκτωρ ἐφ᾽ ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶται Ai. 47. ὅστις νύκτωρ ἐπεστράτευσεν 1056. In tono appingendo vulgo consentiunt: disertum testem non novi. Unum inter Graeca adverbia in ωρ exire observavit Herod. π. μ. λ. p. 46, 29.

Νυμφεῖον *thalamus nuptialis*. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον Ant. 891. Antigona cur subterraneam scrobem eo nomine dicat, clarum ex ante aliquoties inculcatis, quibus nuptias suas sese apud inferos celebraturam dixerat. πρὸς λιθόστρωτον κόρης νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν 1205. Eo sensu pluralis perrarus, velut ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ᾽ ἐμά Tr. 920, exemplis a Wakef. firmatum. Alias pluralis aut *nuptias* aut *sponsam*, quacum nuptias facias significat: quorum illud legitur Tr. 7 νυμφείων ὄκνον ἄλγιστον ἔσχον; hoc Ant. 568 ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου; — νυμφεῖον: ὁ τόπος, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος καὶ ἡ νύμφη διάγουσι Eust. p. 652, 44, unde simul de accentu constat, qui periecticorum in ειον communis est: cf. EM p. 187, 20. 569, 26.

Νύμφευμα *matrimonium*. σὺ δ᾽ εἰς τὰ μητρὸς μὴ φόβου νυμφεύματα OR 980.

Νυμφεύω *nubo*. μέθες τὴν παῖδ᾽ ἐν Ἅιδου νυμφεύειν τινί Ant. 654. Scripturam [Aldi] νυμφεύσειν, quam exquisitiorem vocans Herm. h. l. Lobeckium defensorem allegat Parerg. ad Phryn. p. 717. 747, codicum lectioni, ut videtur, omnium non audeo praeferre. Ἀχέροντι νυμφεύσω 816 m. Quod Wuestem. ad Eur. Alc. 424 νυμφεύειν de parentibus puellam despondentibus, νυμφεύεσθαι de puella nubente dici ait, secus est, cum genera verbi a poetis Atticis liberrime dispensentur nulla significationis ratione habita. Quippe non modo νυμφεύειν de puella, velut Soph. fecit, dicitur, cuius rei ex Euripide ipse Wuestem. exempla affert Med. 314. 629 (Ion. 819 alienum est), quibus adde Androm. 404; sed etiam idem de viro reperitur usurpatum: Ἅιδης νιν (Iphigeniam) νυμφεύσει τάχα IA 451, quod inepte ad ἔκδοσιν parentium revocaretur; λαβὼν δὲ δοῦλα λέκτρα νυμφεύσας λάθρᾳ Ion. 819, unde passive dictum τέκνα πρὸς βίαν νυμφεύσεται s. νυμφεύεται Suppl. 454, quod non medium, sed passivum esse aio expressum ex Homerico δαμῆναι ἀνδρί: rursum eadem matrimonii a viro ineundi potestate *medium* dictum deprehendas: ἴθι νυμφεύου δέμας Ἠλέκτρας El. 1340: quod propter δέμας circumlocutioni adhibitum, quasi de devirginanda Electra dictum, inprimis ridiculum est. (II p. 173.)

Νύμφη. || *sponsa et nova nupta*. κἀπεδείξατε νύμφας γυναῖκας μητέρας τε OR 1407. βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας Ant. 796 ch. Καδμείας νύμφας ἄγαλμα 1115 ch. Bacchus Semeles dicitur, quippe Iovi nuptae. τὸ δ᾽ ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας Tr. 527 ch. θοὰν νύμφαν ἄγαγες ἀπ᾽ αἰπεινᾶς τάνδ᾽ Οἰχαλίας 957 ch. ἁ νέορτος ἅδε νύμφα 894 ch. τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὁρῶ Τέκμησσαν Ai. 894. Huic significationi adiudico etiam illud Phil. Troi. fr. 632, 1 τίς δ᾽ ἄν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα δέξαιτ᾽ ἄν; Malim de *puella* intelligere, sed prohibet additum παρθένος. — || *Nympha*. Μηλιάδων Νυμφᾶν Ph. 725 ch. Νύμφαι τ᾽ ἔνυδροι λειμωνιάδες 1454 an. Νύμφαις ἁλίαισιν 1470 an. Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων (Ἑλικωνιάδων libri, Ἑλικῶνος Nauck.) OR 1109 ch. Κωρύκιαι Νύμφαι Βακχίδες Ant. 1128 ch. Ἄρτεμιν γείτονάς τε Νύμφας Tr. 215 ch. — Primam nonnunquam corripi syllabam suspicio Hermanni est ad Ant. 1115; sed eam satis refutavit Matth. Gr. Gr. §. 25 not 2 p. 80. [W. Berger. de vers. logaoed. p. 17.] — Accentus ex eo discitur, quod ex νεόμφη coaluisse vocabulum placuit grammaticis, EM. p. 607, 35. Eust. p. 1384, 34. 1554, 41.

Νυμφικός *nuptialis*. τὰ νυμφικὰ λέχη OR 1242. *βαθμοῖς νυμφικοῖς inc. L. 5 [Pseudosoph. cf. βαθμός]. τὰ νυμφικὰ τέλη λαχὼν εἰν Ἅιδου δόμοις Ant. 1240 quasi consummationem nuptiarum: v. τέλος. νυμφικὸν Ἐλύμνιον ex Naupl. fr. 385 affert schol. Ar. Pac. 1126 una explicans: Καλλίστρατός φησι τόπον Εὐβοίας τὸ Ἐλύμνιον. Ἀπολλώνιος δὲ ναόν φησιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας. νυμφικὸν δέ τινες αὐτό φασιν, ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ ἐκεῖ συνεγένετο.

Νυμφίος. Proprie *sponsum* significat. ὡς παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ Ant. 761. Sed etiam *maritum*. οὐδὲ νυμφίος βροτοῖς ἐκλήθην, ὧν ἔφυν ἄπο OR 1358. ὁ κλεινὸς αὐτῇ νυμφίος παρὼν El. 300. Aegisthus Clytaemnestrae. De tono v. Herod. π. μ. λ. p. 19, 32, et qui νυμφίος et νύμφιος

adiectivum trium generum distinguere docent, Arcad. p. 41, 22. EM p. 608, 40. [Lob. Paral. 355.]

Νῦν et νῦν [Lob. Path. 2, 194]. A. Νῦν adverbium ὀρθοτονούμενον legitimam ditionem habet: I. in indicandis et *singulis rebus*, *cum loquimur nondum peractis*, et *spatio temporis aliquanto productiore rerumque statu* universe. 1. cum *verbo* sic dictum ‖ maxime *praesens* tempus sibi deposcit. *Indicativus* inprimis frequens est. νῦν δ' ὁρῶ Ph. 98. καὶ νῦν ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων 195 an. ὅπλων ἄλλος κρατύνει νῦν 366. μέγα θάλλοντές εἰσι νῦν 420. κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς 424. τί νῦν κυρεῖ 440. νῦν δ' εἰμὶ πρὸς ναῦν 461. νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ (τὸ πνεῦμα) 640. τόξ', ἃ νῦν ἔχεις; 640. ὅπλων, ἃ νῦν σὺ σώζεις 803. δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων 1011. καὶ νῦν ἐμὲ νοεῖς ἄγειν 1016. καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; 1029. νῦν οὐκ εἰμί σοι χωλός 1031. νῦν δ' ἑνὸς κρατῶ λόγου 1048. νῦν δὲ λείπομεν (ὑμᾶς) 1461 an. νῦν τε ἱκετευόμέν σε OR 40. ὡς σε νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει 47. νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν 106. Ἄρεα ὃς νῦν ... φλέγει με 190 ch. ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν 340. καὶ νῦν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι 557. μαθεῖν δικαιῶ ταῦθ' ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν 575. νῦν πάντ' ἄνευ φόβου φέρω 590. νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται, νῦν ... αἰκάλλουσί με 596 sq. νῦν ὀκνοῦμεν 922. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ 1286. νῦν δ' ἄθεος μέν εἰμι 1360 m. νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι 1397. ὅτε νῦν χαλᾷ OC 203 ch. νῦν δ' αὖ τίν' ἥκεις μῦθον φέρουσα; 357. ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν παίδοιν κακὰ νῦν ἐστι 366. νῦν γὰρ θεοί σ' ὀρθοῦσι 394. ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει 425. νῦν σὸν τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη 721. νῦν ἡνίκ' εἰσορᾷς 772. οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω 854. ἐννέπω δὲ νῦν 932. νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ καλῶν ἱκνοῦμαι 1010. τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ; 1308. νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἰσι 1352. ἃ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει 1355. στολὰς φορεῖν, ἃς νῦν δακρύεις εἰσορῶν 1358. νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν 1376. νῦν δ' ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας 1550. καὶ νῦν ... φασι ... κήρυγμα θεῖναι Ant. 7. κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ 181. νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω 192. οὐ γάρ τι νῦν τε κἀχθὲς ἀλλ' ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα 456. εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν 469 νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι 801 an. νῦν δὲ τοιάδ' ἄρνυμαι 902. νῦν ἄγει με 916. νοῦν ἀμείνω ἢ νῦν φέρει 1090. νῦν δὲ κἀμὲ χρὴ φράσαι Tr. 52. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἀγγέλλεται; 73. νῦν δ' ἄπειρος εἶ 143. ὄμμα φήμης τῆσδε νῦν καρπούμεθα 204. νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ 291. οὐδὲ νῦν δοκῶ 341. νῦν ἥκει δόμους 365. καὶ νῦν δύ' οὖσαι μίμνομεν ὑπαγκάλισμα 539. ἐν οἷς νῦν ἐστιν 1123. καὶ νῦν ὁρῶ Ai. 3. καὶ νῦν αἰκίζεται 65. περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπειστα λέγει 150 an. νῦν γὰρ Αἴας κεῖται 205 an. καὶ νῦν φρόνιμον νέον ἄλγος ἔχει 259 an. ἡμεῖς ἀτώμεσθα νῦν 269. νῦν γε πᾶς εὕδει στρατός 291. νῦν δὲ ... ἥσυχος θακεῖ πεσών 323. νῦν γὰρ πάρεστι αἰάζειν 432. καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; 457. νῦν δ' εἰμὶ δούλη 489. καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω 552. κεἰ νῦν δυστυχῶ 692. νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει 701 ch. νῦν αὖ, νῦν πάρα 708 sq. ch. νῦν δ' ὁρῶν ἀπόλλυμαι 1001. νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ 1088. οὓς νῦν σὺ ὠθεῖς ἀθάπτους 1306. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ ἀγγέλλομαι 1376. νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι παρόντι λεύσσειν El. 2 νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει 313. νῦν δὲ πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ 335. δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς 360. νῦν δ' οὐδὲν ἐντρέπει ἐμοῦ γε 519. δειμάτων, ὧν νῦν ἔχω 636. οἷς ξύνειμι νῦν 652. θανόντ' Ὀρέστην νῦν λέγω 676. νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα 788. νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις 794. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν 812. καὶ νῦν ὑπὸ γαίας πάμψυχος ἀνάσσει 839 ch. καὶ νῦν ἐξεπίσταμαι 907. ἀλλὰ νῦν εὑρίσκω 936. νῦν δὲ εἰς σὲ δὴ βλέπω 954. ὅσον νῦν ὑπὸ χέρα ναίεις 1092. νῦν μὲν γὰρ βαστάζω 1129. καὶ νῦν ποθῶ 1168. νῦν δ' ἔχω σε 1285 m. ὡς δὲ νῦν ἔχει 1344. νῦν δὲ αἰτῶ 1379. τί νῦν πράσσουσιν; 1400. νῦν σε μοῖρα φθίνειν ἔχει 1413 ch. λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστιν ἀγὼν 1492. νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνέας πάρεστι fr. Laoc. 342, 2. νῦν δὲ ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει Scyr. 501, 4. νῦν δ' οὐδέν εἰμι Ter. 517, 1. οἷός ἐστι νῦν ὅδε inc. 964, 2. Omissum est verbum indicativo modo dicendum: νῦν καλόν Ph. 1155 m. νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων 1313 sc. ἀκούει ἄριστα, quod ex praemisso ἤκουε intelligitur. ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν (μαθεῖν δικαιοῖς) OR 575. νῦν δὲ τῇδε θἠμέρᾳ στεναγμός 1283. ὥστε ξένον γ' ἂν ὥσπερ σὺ νῦν, ὑπεκτραποίμην OC 565. ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δ' ἀνήρ Ant. 484. πολλοὶ νῦν φίλοι καὖθις πικροί Ai. 1359. νῦν οὖν ἐν τάχει βουλευτέον El. 15. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν 384. νῦν καιρὸς ἔρδειν 1368. De Erig. fr. 225, 1 in corrupta versus scriptura iudicari non potest. Ex hoc genere etiam illud est Tr. 347: ἢ νῦν κακός, ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν. Ex hoc παρῆν subaudiendum πάρεστι priore membro. —.— Cum *coniunctivo* praesentis νῦν dictum: ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων Ant. 215. μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς Ph. 519. ὡς νῦν ὁρῶν νεκρὸν στόμια δέχηται κἀμά El. 1461. C. *optat.*: τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ; Ant. 552. C. *imperat.*: νῦν ... δέρκου θαρσῶν Ph. 144 an. νῦν δέ μοι λέγε 152 ch. φέρ' ὦ τέκνον νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθῃς 300 ubi ambiguo inter imperativum et coniunctivum loco positum νῦν ad utrumque referri poterit. νῦν δ' αἶρε σαυτόν 886. νῦν δ' ἄλλοισι δοὺς οἷς εἰκὸς ἔκπλει 972. ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν 1403. μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν 1449 i. e. νῦν ἔτι, ut μή νῦν προσεύχου μηδέν Ant. 1337. ἄπαγε νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη OR 1521. Vereor enim ut recte scribatur νυν, nec accurate in talibus collatos codices existimo; νῦν Flor. Δ. ἄγε νῦν σύ με, παῖ OC 188. τοῦτ' αὐτὸ νῦν δίδασκε 575. νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν 1398. νῦν σκόπει Ant. 58 nisi νῦν ad λελειμμένα referendum est. καὶ νῦν τήνδ' αὐτὸς, ὡς θέλεις, λαβὼν καὶ κρῖνε κἀξέλεγχε 398. δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθὼν 1107. Herm. contra libros νυν, *igitur*: sed chori sententiae instantis, ut faciat, illud non minus bene convenit. ἄκουε δὴ νῦν El. 947 Bloomf. ad IA 1009 δή νῦν. ἢ νοεῖς ἔπειγε νῦν 1435. Olim cum ἢ νοεῖς cum prioribus τελοῦμεν coniungebantur, rectius νυν scribebatur, quod nollem Herm. servasset. εὐφημίαν νῦν ἴσχε Tr. 178. C. *inf.* recte iungi νῦν non videtur: nam de OC 36 in νυν dicemus. C. *partic.*: σὺ μένων νῦν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου Ph. 123. τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρὸν 765. βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον OR 419. χρόνου τοῦ νῦν παρόντος Tr. 174. λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν 386. λῴους φρένας τῶν νῦν παρουσῶν 537. χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν 1169. ὡς νῦν ἀπόντος ἱστόρει El. 316. τῆς νῦν παρούσης πημονῆς 939. τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ 1293. —.— ‖ b. Proxime a praesente *perfectum* abest; cf. C. F. Herm. ad Luc. de hist. conscr. p. 197. *Indicat.*: νῦν δ' ἠπάτημαι

δύσμορος Ph. 949. οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις οὐ νῦν πρῶτον 966. καὶ νῦν ὅδε πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν OR 948. ἔγνωκα μὲν νῦν OC 96. καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα Ant. 1165. νῦν δ' ηὕρημαι Tr. 1074. νῦν δ' ὧδ' ἐκπεπόρθημαι 1103. νῦν δὲ ... κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ Ai. 274. νῦν δὲ φίλοις μέγα πένθος ηὕρηται 614 ch. νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι 1214 ch. εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα El. 73. νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ 1148. *Partic.:* νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον 1229. τῶν πρός σε νῦν εἰρημένων OC 257. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης Ant. 996. *Perfecta* forma, *praesentia* significatione haec sunt: τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος OR 633. οἳ νῦν τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν OC 1311. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις; Ant. 316. καὶ νῦν οἶδα Ph. 634. τὰ δὲ νῦν ἑστῶτα Tr. 1271 an. εὖ νῦν τόδ' ἴσθι Ai. 1308. μόνος βροτῶν νῦν ἴσθ' ἐποικτείρας ποτέ El. 1200. Coniungenda νῦν ποτέ, *nunc tandem aliquando.* —— || Praesenti et praeterito proxime situm *futurum* est; cui si applicatur νῦν, interdum, ubi res proximo quoque tempore instans memoratur (ut Ph. 719. OC 861. El. 786), interpreteris *iam.* νῦν δ'... εὐδαίμων ἀνύσει Ph. 719 ch. καί μ' οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν 958. νῦν δὲ σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι 1053. ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προξενεῖ OC 465. ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται 861. νῦν δ' οὗσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων, τούτοισιν ἁρμοσθήσεται 907. νῦν δ' οὐδὲν ἐλλείψω Tr. 90. καὶ νῦν οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει; 1013 m. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γε El. 552. νῦν δ' ἔκηλά που ... ἡμερεύσομεν 786. — d. Est ubi *aoristo* νῦν addatur. νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη OR 263. εὖτε νῦν ἕδρας ἔκαμψ' ἐγώ OC 84. νῦν δ' εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακή 371. νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω Tr. 36. Quod quominus coniungenda dicam νῦν ... ἔχω, coacervatio adverbiorum ἐνταῦθα δή in causa est: sic igitur verba compono: ἡνίκα νῦν ὑπερτελὴς ἔφυ. νῦν δ' ὡς ἔτ' οὐκ ὢν εἶπε 161. νῦν δ' Ἄρης ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν [ἐπιπόνων ἁμερᾶν Dind. c. Erf.] 753 ch. νῦν δ' ἔχρισα 688. καὶ νῦν ἐπέγνως Ai. 18. ὁδὸς ἣν δὴ νῦν ἔβην 955. Inutilis est quorundam correctio δή νυν. μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα El. 1256. ἐπεί σε νῦν ἀφράστως ἐσεῖδον 1263. Haec si quis *indicativi* exempla consideret, aoristum inprimis rem in incertum quoddam tempus praeteritum incidentem indicare recordatus, cui longe rectius ποτέ vel τότε et πάλαι quam νῦν convenire videantur, iam sentiet aoristum more iam ab Homero inde propagato καταχρηστικῶς *praeteriti perfecti* locum invasisse, de qua re perite monuit Schaef. ad Phoen. Porsoni 68. Sed aliud longe est in modis ceteris, *participium* si substraxeris, cuius sic dicti exempla haec sunt: καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθεὶς ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν Ant. 330. Clarum est, νῦν σωθείς, non νῦν ὀφείλω coniungenda esse. ὃν (μόρον) νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει Tr. 358. καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρός 1076. τῆς νῦν φθιμένης νυκτός Ai. 141 an. καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων εἴσω παρέλθετε El. 1335 *iam omissis in praesens longis sermonibus.* Possit, et minus recte, νῦν εἴσω παρέλθετε coniungi. *Coniunctivi optativi et imperativi* aoristorum et praesentium tenue discrimen est, nec illud ubique observatum de re cito praetereunte. φέρ' ὦ τέκνον νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθῃς Ph. 300. φέρε νῦν στείχων χώραν καλέσω 1452 an. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83. οἶσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῇς; OC 75 i. e. *in praesens.* μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς El. 324. μή με νῦν μηκέτι παραγάγῃς 854 m. μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς OR 975. Subauditur coniunctivus: βᾶτε ὅσον τάχιστα νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι τάδ' ὡς πάλιν El. 1434 sc. θῆσθε. Distinctionibus nullis ponendis adiuvare opus intellectum sententiae. Sed nec aposiopesis est; v. Herm. — ἴδοιμί νιν νῦν Ai. 384; νῦν a libris abest, Tricl. δή νιν: possit etiam μέν νιν ut ab Herm., et ἐγώ νιν subrogari [μήν νιν addidit L. Dind.]. ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν OR 1183. Potentiali modo dictum νῦν δ' οὔτε μ' εἰς Δωδῶνος ... τις ἂν πείσειεν Niptr. fr. 401 sed lacunosus locus. — νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ δός μοι σεαυτόν Ph. 83. νῦν δὲ σὺ σῶσον 500. ἐκεῖσε νῦν μέθες με 813. καὶ νῦν ... σύ μ' αὐτὸς ἆρον 877. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ 950. ἔλθετε καὶ νῦν OR 166 ch. τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου ἄκουσον 547. σὺ νῦν ἀφεὶς σεαυτὸν ἐμοῦ 'πάκουσον 707. φέρ' εἰπὲ νῦν 1142. Herm. νυν. σὺ νῦν ... κρύψον OC 755. *iam tu occulta:* Herm. νυν [Dind. c. Blaydes. νιν]. νῦν μ' ἐπισκέψαι μολών Ai. 841. συγγένεσθε γ' ἀλλὰ νῦν El. 411. δὸς νῦν 1119. μέθες τόδ' ἄγγος νῦν 1205. (II p. 177, 5 a f.)

2. Cum *nomine et articulo* dictum intelligi participium ὤν patitur, ut ad verbi notionem id genus revocari possit. Omissum autem illud participium esse et necessario subaudiri, nemo dixerit. ὁ νῦν ἔπαινος OC 1411. ἡ δὲ νῦν ἡμέρα El. 918. ὦ φαεννῆς ἡμέρας τῆς νῦν σέλας Ai. 856 quod τῆς νῦν dici quis exspectaverit. ἀφ' ἡμέρας τῆς νῦν OR 352. τῷ νῦν λόγῳ El. 769. OR 90. OC 801. τῇ νῦν ὁδῷ El. 1295. τῇ νῦν ὁρμῇ 1510 an. τῷ πότμῳ τῷ νῦν OR 272. ἐν νυκτὶ τῇ νῦν Ant. 16 proxima praecedente. κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε Ai. 753. καθ' ἡμέραν τὴν νῦν 802. OC 4. τὸν νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν OR 653 ch. ἐκ γόων τῶν νῦν El. 292. ἐκ πολέμων τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν Ant. 151 ch. τάς τε νῦν ἠλέγχομεν πράξεις 434. ἐν ταῖς ξυμφοραῖς ταῖς νῦν OR 516. τοῖς νῦν ... μαντεύμασι OC 387. τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα 619.

3. Dein colligenda exempla formulae τανῦν, quod rectius scribes τὰ νῦν, ut τὸ πρῶτον et τὸ πάλαι, maxime quod nunquam adeo adverbiascit, ut interponi aliquid nequeat, et interponitur sane δέ. [τανῦν plerumque suffragante LA dedit Dind. Ai. 78. OR 492. 696. 757. 1204. OC 336. 553. 593. 616. 696. 757. 1030. 1750. El. 421. 458. 562. 585. Tr. 302.] Hanc ad formulam primus accuratius advertit Valck. ad Hippol. 903. — δεινὰ τἀν κείνοις τὰ νῦν OC 336 v. ἐκεῖνος. οὔτε γὰρ τὰ νῦν δίκαια πράσσεις 824. Aliae adduntur particulae. τὰ νῦν γε. δαίμων τὰ νῦν γ' ἐλαύνει OC 1750. [τανῦν Dind. ex duobus apogr. sine γ' — cf. Ph. 245.] — τὰ νῦν δέ. τὰ νῦν δ' ἔα OC 593. τὰ νῦν δ' Αἴγισθος El. 421. τὰ νῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον Tr. 302. τὰ νῦν δ' ἄτιμος Ai. 426 m. — τὰ δὲ νῦν. τὰ δὲ νῦν τιν' ἥκειν λόγος OC 133 ch. — τὰ νῦν τε. τὰ νῦν θ' ὁδοῖς ἐν ταῖσδ' ἀκούων OC 553. μάτην τὰ νῦν τέ σοι δοκεῖ λελέχθαι, χὤτε ταῦτ' ἐμηχάνω; 1034. Sed in Oed. R. 696 vitiose LA m. ant. τὰ νῦν τε. m. pr. τὰ νῦν δ', quanquam non satis constare video, iunctimne an divisum scriptum sit. — τὰ νῦν cum tempore finito frequens est, et cum *indicativo praesentis* quidem: κἂν δόμοισι τυγχάνει τὰ νῦν παρών; OR 757. εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὸ πρὸς σέ OC 616. νήσου τῆσδ' ἐφ' ἧς ναίει τὰ νῦν Ph. 613. ὦ δύστανος ἐγὼ τὰ νῦν 1152 ch. τὰ νῦν δωρούμεθα El. 458. ᾧ τὰ νῦν ξύνει El. 562.

ἀνθ' ὅτου τὰ νῦν αἴσχιστα ἔργα δρῶσα τυγχάνεις 585. κεἰ τὰ νῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ Ai. 563. Exempla praesentis, cum τὰ νῦν aliam particulam sequentem habet, vidimus: Tr. 302. OC 553. 1034. 1750. Ai. 426. Omittitur El. 421. OC 133. Sic explicanda ἐχθρὸς καὶ τὰ νῦν ἔτι Ai. 78. τὰ νῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος; OR 1204 ch. *perfecti?* τάνδ' αἴγλαν, ἃ τέταται τὰ νῦν Ph. 831 ch. — *aoristi:* οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ' οὔτε τὰ νῦν πω ἔμαθον OR 492 ch. — *Optat. potentialis aor.* adest: πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι; Tr. 835 ch. — *Imperativus praesentis:* τὰ νῦν δ' ἔα OC 593. *aoristi:* καὶ τὰ νῦν ἴσος γενοῦ Oed. R. 53. Sed in OC 1195, ubi μή retinendum, non μοι corrigendum docuimus in v. ἀποσκοπέω τὰ νῦν iam non adverbiascunt, sed tanquam obiectum ab ἀποσκόπει reguntur. — *Partic. perf.* adest: τόλμης τῆς παρεστώσης τὰ νῦν OC 1030.

4. Νῦν quando cum aliis particulis consociatur, modo servat suam et legitimam significationem, modo amittit, de quo genere alius dicendi locus erit. Servat igitur in his formulis, et *postpositum* quidem: ἀλλὰ νῦν. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ Ph. 950. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ Ant. 552. ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὕδει στρατός Ai. 291. συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν El. 411. ἀλλὰ νῦν εὑρίσκω κακά 936. — ‖ ἀλλ' οὐδὲ νῦν et οὔ τι νῦν. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83. ἀλλ' οὔ τι μὴ νῦν (ἀτηρὸς ὢ) Ph. 1273. — ‖ αὖ νῦν. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξύρου τύχης Ant. 996. ‖ δὴ νῦν. ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην Ai. 995. δή νυν quod Elmsl. cens. Hecub. Porsoni suadet p. 79 sententiam debilitat, nec produci νυν potest; quod ipsum neglexit Herm. v. 1129, sed recte monet longe aliud esse ἄκουε δή νυν *audi igitur.* Ipsum hoc ἄκουε δὴ νῦν legitur El. 947, et iure arcetur inclinata forma [admisit Dind.]: *iam enim, et ipso illo tempore* sese sorori consilium suum patefactura loquitur Electra. Quod huic finitimum est, νῦν δή, id quod cum praeterito solo coniungi affirmat EM p. 78, 39. Gud. p. 412, 31 tragicis indictum est. Illustrarunt Ruhnk. ad Tim. p. 186. Boeckh. ad Plat. Min. p. 90. Wyttenb. ad Phaedon. p. 132. 141. Heind. ad Charm. p. 67. Gorg. p. 7. — ‖ καὶ νῦν. καὶ νῦν ἃ πονεῖ Ph. 195 an. καὶ νῦν οἶδα 634. καὶ νῦν ... ἆρον 877. δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν 1011. καὶ νῦν νοεῖς 1016. καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; 1029. ἔλθετε καὶ νῦν OR 166 ch. καὶ νῦν ὅδε ὄλωλεν 948. καὶ νῦν ... φασὶ κήρυγμα θεῖναι Ant. 7. καὶ νῦν κηρύξας ἔχω 192. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν 316. καὶ νῦν σωθείς 330 [quod c. ὀφείλω iungit Fritzsch. ad Theocr. 12, 20]. καὶ νῦν κρῖνε 398. καὶ νῦν ἄγει με 916. καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα 1165. καὶ νῦν ἥκει Tr. 365. καὶ νῦν μίμνομεν 539. καὶ νῦν τις οὐκ ἀποτρέψει; 1013 m. καὶ νῦν στῆθι 1076. καὶ νῦν ὁρῶ Ai. 3. καὶ νῦν ἐπέγνως 18. καὶ νῦν αἰκίζεται 65. καὶ νῦν νέον ἄλγος ἔχει 259 an. καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; 457. καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτο γε ζηλοῦν ἔχω 552 *etiam in hoc rerum* mearum statu. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι 1376. νῦν γε τἀπὸ τοῦδε proxime iunguntur. καὶ νῦν πάμψυχος ἀνάσσει El. 839 ch. καὶ νῦν καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι 907. καὶ νῦν ποθῶ 1168. καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε εἴσω παρέλθετε 1335. — ‖ μὲν νῦν. εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα El. 73. Br. μέν νυν, perperam; sequitur σοὶ δ' ἤδη μελέσθω, ut hoc dicatur *ego quidem in praesens dixi, quae fieri volo, tu vero fac.* Blomf. μέντοι. ἔγνωκα μὲν νῦν OC 96. Male inclinat Elmsl. (II p. 179, 2 a f.)

Porro alias particulas *praecedit.* νῦν γε. ἐξ Ἰλίου τοι δὴ τὰ [δῆτα LA] νῦν γε ναυστολῶ Ph. 245. τοῖς νῦν γε μαντεύμασιν OC 387. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γε El. 552. ἀλλὰ νῦν γε εὕδει Ai. 291. καὶ νῦν γε ἀγγέλλομαι 1376. —.— ‖ νῦν δέ [cf. Wund. ad OC 269]. νῦν δὲ δός μοι Ph. 83. νῦν δ' ὁρῶ 98. νῦν δέ μοι λέγε 152 ch. νῦν δ' εἰμὶ 461. νῦν δὲ σὺ σῶσον 500. νῦν δὲ εὐδαίμων ἀνύσει 719 ch. νῦν δ' αἶρε σαυτόν 886. νῦν δ' ἠπάτημαι 949. νῦν δ' ... ἔκπλει 972. νῦν δ' ἑνὸς κρατῶ λόγου 1048. νῦν δὲ σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι 1053. ὃς μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν, ἤκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων 1313. νῦν δὲ λείπομεν ὑμᾶς 1461 an. νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη OR 263. νῦν δὲ τῇδε θἠμέρᾳ στεναγμός 1283. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ; 1286. νῦν δ' ἄθεος μέν εἰμι 1360. νῦν δ' αὖ τίν' ἥκεις μῦθον φέρουσα OC 357. νῦν δὲ εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις 371. νῦν δ' ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας 1550. νῦν δ' αὖ σκόπει Ant. 58. νῦν δ' ἤδη φέρομαι 801 an. νῦν δὲ τοιάδ' ἄρνυμαι 903. νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει El. 313. νῦν δ' οὐδὲν ἐντρέπει ἐμοῦ γε 519. νῦν δ' ἔκηλά που ἡμερεύσομεν 786. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν; 812. νῦν δὲ εἰς σὲ δὴ βλέπω 954. νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτα 1149. θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον 1229. νῦν δ' ἔχω σε 1285 m. νῦν δ' αἰτῶ 1379. νῦν δ' ἡνίκα ... ὑπερτελὴς ἔφυ, ἐνταῦθα δὴ ταρβήσασ' ἔχω Tr. 36. νῦν δὲ κἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον 52. νῦν δ' οὐδὲν ἐλλείψω 90. νῦν δ' ἄπειρος εἶ 143. νῦν δ' εἶπε 161. νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς [αὖ στρωθεὶς Dind. c. Musgr.] ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἀμέραν 653 ch. νῦν δὲ ἔχρισα 688. νῦν δὲ θῆλυς ηὕρημαι 1075. νῦν δὲ ἐκπεπόρθημαι 1103. νῦν δὲ θακεῖ πεσών Ai. 823. νῦν δ' εἰμὶ δούλη 489. νῦν δ' αὖ μέγα πένθος ηὕρηται 615 ch. νῦν δ' ὁρῶν ἀπόλλυμαι 1000. νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ 1088. νῦν δὲ ... ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι 1214 ch. νῦν Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ πάρεστι Laoc. fr. 342, 1. νῦν δ' οὐδέν εἰμι Ter. 517, 1. —.— ‖ νῦν οὖν. νῦν οὖν, Ὀρέστα, καὶ σύ, φίλτατε ξένων Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον El. 15. —. — ‖ νῦν τε. νῦν τε καὶ πάλαι λέγω [γρ. τότ' ἐννέπω LA m. ant.] El. 676. νῦν τε ἱκετεύομέν σε OR 40. τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν καταίδεσαι 653 ch. νῦν τ' αὖθις πειρᾷ μετασπᾶν OC 772. πρόσθε ... νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι 1376. νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος μάλιν 1398. νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ Ant. 181. Et sic recte editur Ant. 456. οὐ γάρ τι νῦν τε κἀχθές, ἀλλ' ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα, etsi codd. in νῦν γε consentiunt, quod iniuria defendit Schaef., etsi etiam ap. Plut. qu. symp. p. 731 C. adv. Stoic. p. 1074 E. et ap. Aristot. Rhet. 1, 13. 15 constat [retinuit Dind.]. —.— ‖ νῦν ἔτι et νῦν ἤδη notavimus in vv. ἔτι et ἤδη. (II p. 181.)

5. Inprimis notabilis est legitima adverbii significatio, quoties cum aliis *adverbiis temporalibus* coniungitur tanquam contrarium. ‖ νῦν ... ἐχθές. οὐ γάρ τι νῦν τε [γε] κἀχθές, ἀλλ' ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα Ant. 456. —.— ‖ νῦν ... ἔπειτα. βλέποντα νῦν μὲν ὀρθ', ἔπειτα δὲ σκότον OR 419. —.— νῦν τότε. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω El. 676. — Eust. p. 702, 4 νῦν τε καὶ πάλαι λέγω affert, ut in LA m. pr. legitur. καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι El. 907. —.— νῦν ... πάλαι. κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ Ant. 181 v. Schaef. —. — πάρος ... νῦν. καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ Tr. 341. —.— πρὶν ... νῦν. ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δή ποτε θουρίῳ κρατοῦντ' ἐν Ἄρει, νῦν δ' αὖ φίλοις μέγα πένθος ηὕρηται

Ai. 615 ch. —.— ν ῦ ν. ... πρόσθεν νῦν γὰρ θεοί σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν OC 394. οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων 853. εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν 932 et inverso ordine: τοιάσδ' ἀρὰς σφῷν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγώ, νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοί 1376. πρόσθεν οὗτος ἦν αἴθων ὑβριστής, νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ Ai. 1088. —.— 6. *Abundare* videtur aliquando. Cf. Bornem. ad Xen. symp. p. 186. τὸ πῆμα τοῦτο τὸ νῦν παρόν Ph. 765. χρόνου τοῦ νῦν παρόντος Tr. 174. λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν 386. λῴους φρένας τῶν νῦν παρουσῶν 737. χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν 1169. τῆς νῦν παρούσης πημονῆς El. 939. τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ 1293. Sic additum νῦν participio significantiorem orationem reddit. —.— [*] II. Perrara est et precario quasi introducta significatio *rei ad certum usque tempus a priore quodam et antiquiore productae (usque adhuc)*. Hanc uno deprehendisse loco mihi videor Ant. 599 ch.: νῦν γὰρ ἐσχάτας ὅπερ ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις, κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κόνις. Sic compono: ὅπερ νῦν ἐτέτατο φάος, καταμᾷ κόνις. Nam νῦν ad καταμᾷ referre et otiosum esset, et in tanto intervallo multisque interiectis durum. [Meliore medicina adhibita Dind. v. γ. ἐ. ὑπὲρ ῥίζας ὃ τέτατο .... κοπίς.] Eadem potestate praeditum νῦν ap. Aeschyl. aliquoties: ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις στρατός Pers. 782. καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός Sept. 21.

III. Tertia significatio *dialectica* est. Ν ῦ ν vel solum vel adiuncto δ έ, *transitioni argumentationive faciendae* adhibetur, significans illud *igitur, iam vero*, hoc *sic autem, ut nunc est*, quo modo ad sententiam priori contrariam transitur. Ad illud genus particulae nude positae refer μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν OR 644. μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει Ant. 705. εὖ νῦν ἐπίστω Ph. 1240. El. 616. OR 658. μὴ νῦν ἀτίμα θεούς Ai. 1129 νυν metro adversari Schaef. vidit. — ν ῦ ν δ έ, de quibus acute observavit Reisig. OC p. 63: οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον αὐτὸς (εἰ μὴ ξένος ἦν). νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ, ὑμῖν προφωνῶ OR 222. καλῶς ἂν ἐξείρητό σοι, εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη ὀκνεῖν 985. νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι 1512. οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός· νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἱκόμην ἵν' ἱκόμην OC 273. ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός· νῦν δὲ τούτοισιν ἁρμοσθήσεται (νόμοις) 907. ἢ τἂν οὐκ ἂν ἦ τὸ σὸν μέρος· νῦν δ' αἵδε μ' ἐκσῴζουσιν 1367. δηλώσαιμ' ἄν, οἷ' αὐτοῖς φρονῶ· νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ El. 335. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ τῆς μητρός 365. νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων κακῶς ἀπώλου 1136. νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προυθέμην ἐγώ 1334. νῦν δ' αὔτ' Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας ἔπραξαν Ai. 445. νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις θεὰ ἔσφηλεν 450. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεός 1060. εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακά, ὁ χρυσὸς ἧσσων κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν· νῦν δὲ ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει Scyr. fr. 501, 4. Et sic etiam mutili versus in Niptris fr. 401, 1 intelligendi videntur: νῦν δ' οὔτε μ' εἰς Δωδῶνος οὔτε Πυθικῶν ... τις ἂν πείσειεν, quae fatidicorum responsis deceptus dixisse videtur. —.— Ad dialecticam hanc adverbii dicendi rationem illud etiam spectat, quando ν ῦ ν *formulis iurandi et obtestandi* insertum praepositionem πρός pone sequitur, de qua re paucis dixit Valck. ad Phoen. 1659. πρὸς νῦν σε πατρός, πρός τε μητρός, ἱκνοῦμαι Ph. 468. πρὸς νῦν θεῶν σε λίσσομαι El. 428. πρὸς νῦν θεῶν ἄκουσον 889. In his exemplis vulgo inflectitur; rectius videntur omnia inclinari [inclinavit Dind.] v. ν υ ν. (II p. 182, 13 a f.)

B. Ν ύ ν particula accentu inclinato non tam *tempori nunc ipsum praesenti* significando, quam *copulandis cum transitu ad nova sententiis* adhiberi solita; qua in re cum tertia, quam posuimus, adverbii inflexum accentum habentis vi congruit. Eust. p. 792, 17 παραπληρωματικὸν σύνδεσμον vocat, non ἐπίρρημα χρονικόν, quod est νῦν, et pergit: τοῦ δὲ τοιούτου νυν χρῆσις καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ σῶσόν νυν αὐτὸν μηδ' ἔρα τοῦ πλησίον (Hecub. 990) καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Ἔρωτι μέν νυν ὅστις ἀντανίσταται (Tr. 441). Similia habet p. 1312, 18. Poetarum quibusdam exemplis firmat, quemadmodum etiam νυν poeticum vocat Apoll. de coni. 525, 16, quod ap. Homer. praefertur, ubi syllaba correpta opus et sequitur consona: cum eadem mensura necessaria, sed instat vocalis, quod perrarum est, νυν scribendum praecipitur schol. Il. ε. 146. φ 428: sin produci patitur versus, νῦν probatur, etiamsi adverbium temporis non sit, v. schol. γ 97. Ex his consentaneum est, ineptissime fecisse Monkium ad Eur. Alc. 1096 et Blomfieldum ad Aesch. Sept. 228, νυν ap. tragicos produci posse affirmantes. Deinde concedendum Matthiaeo ad Eur. Tro. 59 nondum sibi persuaderi professo νῦν et νυν non differre nisi accentu. Nam νυν pro ν ῦ ν *temporali* inusitatum esse tragicis recte idem iudicavit ad Med. 1286, etsi ap. Pindar. secus esse scitur, v. Boeckh. ad Pind. Pyth. 3, 98; quibus qui adversatur Herm. in cens. Med. Elmsleii p. 249. Opusc. t. 3, sententiam posuit, non probavit. Sed in significanda dialectica sententiarum coagmentatione et transitu sermonis etiam νῦν dici vidimus. Sed cum peculiaris ea inclinatae particulae ditio sit, saepius inclinaretur, nisi servandus rectus tonus fuisset initio versus, cuius rei iam posuimus exempla OR 222. OC 273. 907. 1367. El. 335. 1136. 1334. Ai. 445. 450. fr. Scyr. 501, 4. Niptr. 401, 1: deinde si distinguitur ante, ut particula sententiam inchoet, quod genus exstat El. 365. Ai. 1060. OR 985: denique cum sequitur vocalis: OR 644. 658. Ant. 705. Ai. 1129. Ph. 1240. El. 616. Nam νυν sequente vocali semper inclinari, quod nescio cuius placitum est ap. schol. Ar. Plut. 414, in quam rem utitur Sophocleo exemplo Ai. 87, adeo mirum est, ut defensorem nullum habere posse videatur. Νῦν igitur certa ratione pro νυν dicitur, non νυν pro νῦν. Quare si libri addicerent, omnibus illis locis νυν corrigendum suaderem, quibus νῦν neque ob sententiae pondus neque propter mensuram necessarium est. — Quin nec codicum nec editionis Aldinae in hoc genere maxima fides est; hanc certe in OC semper inflectere νῦν, sive longa sive brevi syllaba opus, Elmsl. adnotavit ad v. 575 [et in LA item constanter νῦν esse scriptum monuit Dind. ad Ai. 530, qui quibus locis inclinatum νυν restituerit in PSG ed. V, indicavit ad OC 21. El. 73. Tr. 92. Ph. 123: in tribus prioribus fabulis singillatim monuit]. —.— || Recte igitur et ordine ν υ ν primum legitur *correpta vocali* vel nolentibus expressum: βᾶθί νυν, ὦ τάλαν, ὥς σε κελεύομεν Ph. 1196 ch. κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει κείνους Ant. 524. καί νυν ὡς βιαίας ἔχεται πανδήμιος 1140 ch.; ante Herm. νῦν legebatur, quod metro adversum [retinuit Dind.]. χώρει νυν, ὦ παῖ Tr. 92. σίγα νυν ἑστώς Ai. 87. —.— || Sed et in productione syllabae propter inse-

quentem consonam sensus inclinari iubet νυν, ubi nunc summa inconstantia editorum in inclinando vel inflectendo prostat: μή νυν μ' ἔρῃ τὰ πλείονα Ph. 576. Sic Brunck. [Dind.] Herm. νῦν, quod recte defendas, si aptum videatur *in praesens* interpretari: id quod secus est. ἀπό νύν με λείπετ' ἤδη Ph. 1177 m. *me linquite igitur:* recte sic edd. omnes. στεῖχέ νυν [νῦν LA], τέκνων δ' ἀφοῦ OR 1521. κάθιζέ νύν με OC 21. πρίν νυν τὰ πλείον' ἱστορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἕδρας ἔξελθ'· ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν 36. Sic recte Elmsl. ex cod. Ricc. Rell. νῦν; illuc etiam codd. quorundam scriptura ducit πρινή vel πρὶν ἤ (= πρίν νυ). Argumentationis significandae esse particulam clarum est, si inverteris sententiam: ἔχεις χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν, ἔξελθε τοίνυν, πρὶν ἱστορεῖν. *In praesens* ne hic quidem recte explicueris. πρόσθιγέ νύν μου 173 an. ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι τἀμφανῆ κρύπτειν, σύ νυν [νιν Dind. c. Blaydes.], πρὸς θεῶν πατρῴων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ κρύψον 755 *tu ergo;* in apodosi ineptiret νῦν. χωρῶν ἀπείλει νυν 1038 dimittendi cum contemtu formula: *minare sis quantum libet.* μή νύν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς Ant. 648. ὄμνυ Διός νυν τοῦ με φύσαντος κάρα Tr. 1185 olim omnes νῦν: sed adigenti ad iusiurandum Herculi hoc solum convenit, *antestare igitur.* ἐνταῦθά νυν χρὴ τοὐμὸν ἐξάραντά σε σῶμα ἐμβαλεῖν 1193. Consentiunt in νυν. κόμιζέ νύν μοι παῖδα Ai. 530; recte omnes inclinant, quippe ratiocinante ex Tecmessae verbis πάντ' ἔγωγε πείσομαι Aiace. ἄφερπέ νυν 1161 *fac abeas igitur.* ἄκουέ νυν 1332. ὥς νυν [νῦν Dind.] τάχος στείχωμεν Thyest. fr. 235, 1. —.— || Μέν νυν recte scribitur: θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγώ, οὐδ' οἵδε παῖδες ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι OR 31. Ἔρωτι μέν νυν ὅστις ἀντανίσταται πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ Tr. 441 γοῦν ap. Stobaeum 63, 24 p. 388 scriptum, νῦν in libris vett., νυν Brunckius dedit sec. Steph. Cant. [LA μεν :· ῦν, m. pr., μὲν νῦν corr.]. Perperam μέν νυν Brunck. invexit El. 73, v. A. I, 1; peius etiam OC 96. Elmsl. ad Med. 1263. — || Haec si recte disseruimus, in obtestandi et precandi formulis πρός νυν, non νῦν scribetur. Huius exempla vulgo ὀρθοτονούμενα posuimus in A. III, Ph. 468. El. 428. 889. Iure Schaef. in Phil. l. c. πρός νυν suasit, etsi etiam Suid. alterum habet in v. πρὸς νῦν. Accedunt inclinatae scripturae duo: πρός νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς OC 49. πρὸς νύν σε κρηνῶν αἰτῶ πιθέσθαι 1333. —.— || Sed manifesto errore hic illic νυν deposceretur, ubi νῦν suo iure constat. OC 465. 575 ubi Elmsl. νυν δίδασκε scripsit, etsi *iam vero nunc*, id est *statim doce* significat; Ant. 1337 ubi νῦν est νῦν ἔτι [νυν Dind.]. Ai. 995. 1129. El. 854. 1200. 1435, ubi Herm. etiam νυν servavit, quaeque omnia olim in A. I et III tractavimus [extremis quattuor locis νυν dedit Dind.].

C. Forma tertia νυνί, quam cum praesente solo dici docet EM p. 608, 45. cf. Wolf. ad Lept. p. 242. Bornem. ad Xen. Symp. p. 118 cum a tragicis plane excludatur (v. Pors. ad Med. 157. Matth. ad Suppl. 304) in Sophocleis fabulis ne tenuissimam quidem sui memoriam reliquit. (II p. 185, 2.)

Νύξ. || proprie *nox.* εἴ τι νὺξ ἀφῇ OR 198 ch. νὺξ γὰρ εἰσάγει, καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον Tr. 29. ὃν αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα τίκτει κατευνάζει τε, Ἅλιον 94 ch., quod non cogit ut Νύξ scribatur. αἰόλα νύξ 133 ch. τί δ' ἐνήλλακται ... νὺξ ἥδε βάρος; Ai. 209 an. ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ El. 91 an. μία νύξ Naupl. fr. 377, 2. — μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός OR 374. τῆς νῦν φθιμένης νυκτός Ai. 141 an. νυκτὸς αἰανῆς κύκλος Ai. 672 v. αἰανής. φάσμα νυκτός El. 502 ch. [cf. v. 644]. πόνῳ πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα Niob. fr. 400, 3. νυκτός τε πηγάς inc. 655, 2. — ἐν νυκτὶ τῇ νῦν Ant. 16. ἐν νυκτί Tr. 149. νυκτὶ τῇδε El. 644. ἐπεύχομαι νυκτὶ τῇ κατουλάδι Naupl. fr. 383. — ὦ νύξ El. 203 an. — πολλαὶ κυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι 1365. μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών OC 618. — Hinc *genitivus adverbiascit:* ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν El. 780. νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας Ai. 21. ἄκρας νυκτός 285 v. ἄκρος. νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος Ph. 606. τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν ὄναρ πνεύσαντα νυκτὸς ἡμέρας μαλάσσεται Acris. fr. 63, 2. — || Noctis significationi proxima est *tenebrarum apud inferos.* ἀλλ' αὐτὸ νὺξ Ἅιδης τε σωζόντων κάτω Ai. 660. — || Cum figura dictum est νῷν δ' ὀλεθρία νὺξ ἐπ' ὄμμασιν βέβηκεν OC 1684 m., quasi *nox calamitatis*, id est *summa calamitas* nos invasit: ὄμματα memorantur, quippe tenebris affectae potissimum.

Νῦσα n. pr. ὅθεν κατεῖδον τὴν βεβακχιωμένην βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν fr. inc. 782, 2. Nysa haud dubie Euboica est; ad hanc enim proxime spectat Iacchi, cuius illa nutrix dicitur, memoria, quam eandem in Antigona significavit poeta et in Thyeste, quanquam hic quidem nomen excidit. Explicatissime sec. Stephanum v. Νῦσαι (male editur Νύσαι) Fust. ad Dion. Per. p. 224, 34. Phot. bibl. p. 332 a, 25 Bekk. de Nysa urbe, regione, monte disseruit Io. Henr. Voss. ad Hom. hymn. Cer. 17 p. 12. — Scriptura librorum in hoc et cognatis nominibus fluctuat inter Νύσα, Νῦσα, Νύσσα, Νυσσαῖος, Νισαῖος, et vel Νησαῖος adeo: v. Dorvill. ad Char. p. 530. Bernhardy ad Dion. Per. 601. Ellendt. ad Arrian. exp. Al. 5, 1, 1. Ap. Eust. p. 629, 45. EM p. 389, 12 duplicatur σ; rectius uno Νύσα scribit Hesych., qui Stephanum in compendium redegit. sed falso accentu; α enim corripitur; item Suidas Νυσήιος et Νύσιος. Sic enim optimi et vetustissimi libri cum Homeri tum tragicorum. Apud schol. Il. ζ 133 utraque scriptura prostat. Probabilior igitur Νῦσα; quod ipsum et Πῖσα daturum fuisse Arcadium suspicor ex ceteris exemplis bisyllaborum in σα exeuntium, quae gravari dicit; omnia enim aut diphthongum aut longam vocalem in penultima habent, αἶσα, μοῦσα, πεῖσα ἡ πειθώ, γλῶσσα. Nunc quidem vitiose scribitur πίσσα, νύσσα. (II p. 186, 4.)

Νυσαῖος *Nysaeus.* Νυσαίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι Ant. 1130 ch. Euboeensem Nysam dici [scholiasta] vidit, v. Νῦσα [cf. schol. Eurip. Phoen. 227]. Νυσαίων libri plerique c. LA; alii Νισαίων, aut Νυσέων, Νυσσαίων; Brunck. Νυσίων.

Νύσιος *Nysensis.* Νύσια Κνώσσι' ὀρχήματα Ai. 699 ch. De his saltationibus v. Lob. Bacchicas cum multa exsultatione dici apertum est. Explicuit locum uberius, quam in scholiis fit, Suid. v. Νύσια. [Unum σ tuetur LA.] Ante Brunck. Νύσσια vulgabatur, quod in aliquot codd. exstat.

Νύχιος *nocturnus:* νυχίων φθεγμάτων ἐπίσκοπε Ant. 1147 ch. *Bacchicarum exclamationum.* cf. schol. l. c. et ad Apoll. Rh. Arg. 2, 910. [νυχίου δείματος Ai. 1211 coni. Wolff. cf. ἐννύχιος.] Aliquantum habet *figuratae* dictionis νυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν OC 1248 ch.

a septem trionibus, quod in ἐννυχιᾶν mutavit Lachmannus, scholiastae verba secutus. Metro autem eam correctionem convenire, cum epodus sit minimeque necessarium antispasto finiri versum, dici non debuit. Libri νυχίαν, PBT νυχιᾶν, Farn. νυχᾶν. — A *tenebricosi* significatione deflexum est, quod somno praepeditus Philoctetes dicitur ἀνὴρ δ' ἀνόμματος ἐκτέταται νύχιος Ph. 857 ch.: quo modo etiam σκοτεινός dicitur. — De tono generis v. Arc. p. 41, 16.

Νώδυνος *dolorem leniens*. ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που Ph. 44.

Νωμάω *agito*. Proprie, velut de manu et pede armis et gubernaculo dicitur ap. Homer., v. I. H. Voss. ad Hom. h. Cerer. p. 372, ὥρα νιν φυγᾷ πόδα νωμᾶν OR 468 ch. Inde transfertur et ad *versandi* et *regendi* potestatem, velut νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης πτερόν fr. inc. 678. 11 [cf. Lob. ad Ai. 604] de Venere per omnia potente dictum, et de *sciendo* et *notitia dispensanda* usurpatur: ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία, διδακτά τε ἄρρητά τε OR 300. Hesych.: νωμῶν: κρίνων. De his derivatis, στρωφᾶσθαι, πωτᾶσθαι, νωμᾶν v. Intpp. Gregorii p. 271. Ex OR 468 male intellecto monstrum vocabuli confictum a Schneidero fluxit ad Aristot. Pol. p. 67: v. Lob. parerg. ad Phryn. p. 689.

Νώνυμος *ignobilis*. οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει νώνυμος El. 1084 ch.

Νωτίζω *terga do*. Ἄρεα παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον OR 193 ch. Affert Suid. v. νωτίσαι, male sicut schol. ἀπελάσαι explicans, ut transitive dictum esset, quemadmodum alia interpretatio additur νωτίζω, μεταστρέφω τὰ νῶτα. Bene gl. Brunckii παλινδρομῆσαι. Sophoclem respexisse puto Photium p. 263, 21, apud quem cum scriptum sit νωτίσαι: ἐπάρασθαι, haud dubia correctione emendandum ἀπάρασθαι, id quod etiam ἀπᾶραι et ἆραι dicitur, *proficisci*. — Alio sensu dixit Euripides νωτίζειν, v. Pors. ad Phoen. 66. (II p. 187, 7.)

Νῶτον *tergum*. Proprie: ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις ἤφριζον ἱππικαὶ πνοαί El. 718. Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός Lemn. fr. 348, quem versum sec. schol. Theocr. 7, 76 mala emendatione infestavit Pierson. ad Moer. p. 268. Tertium est de *animali* exemplum. τετράπτεροι τὸ νῶτον σφηκοί Aethiop. fr. 27, in quo Atticam consuetudinem, de qua Moeris loquitur p. 267 et Phrynichus p. 290, custoditam videmus, ne diceret ὁ νῶτος: sed brutorum et hominum minimum in hac voce discrimen, sicut observavit Lob. l. c. — νώτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος Laoc. fr. 342, 3 ap. Dion. Hal. A. R. 1, 48. Plut. Mor. p. 100 d habet μοτοῦ. — πρὶν ἂν μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ Ai. 110. — Adsignificantur *vires perferendis laboribus*: ὦ πολλὰ δὴ ... καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ Tr. 1047. ὦ νῶτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες 1090. — ἀμφὶ νῶτα adverbiascit, *a tergo* significans. τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη πάταγος Ἄρεος Ant. 124 ch.

Ξ.

Ξαίνω *carmino*. σὺ δ', ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους, ξαίνεις Scyr. fr. 497, 2 de Achille inter Lycomedis filias versante: illustrat Plut. Moral. p. 34 d.

Ξανάω (ἑω?). Phot. p. 307, 17 et Suid.: ξανῶ: κοπιάσω Σ. Ποιμέσιν (fr. 450)· Ἕκτωρ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμενος μάχεσθαί φησιν· ἡδὺ ξανῆσαι καὶ προγυμνάσαι χέρα. [Hesych. ξανῆσαι: κοπιάσαι.]

Ξανθός *flavus*. ξανθὴν ἵππον Oenom. fr. 422, 2. ξανθαῖσι πώλοις El. 705. ξανθὴ ἀφροδισία λάταξ Inach. 257, 1 de vini fluento, quod pluribus locis violenter corrigit in trimetros redacturus Toup. ad Suid. vol. 2. p. 471, ut et ξένη scribi iuberet, quanquam id sententiae minime congruit. θέρος ξανθόν Tyr. fr. 588, 4 *iubae flavi coloris detonsae* dicuntur.

Ξάσμα i. q. κάταγμα fr. inc. 915 a Polluce enotatum 7, 30. [Fortasse fluxisse a Tr. 838, ubi est φάσματι, suspicatus est Dind. praef. ed. Lips. 4. p. 61.]

Ξεῖνος v. ξένος. (II p. 188.)

Ξενία *hospitii sanctimonia*. μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξῃς τὰς σὰς OC 515 m. Schol. quosdam προξενίας legisse indicio est, idque in Farn. repertum [ξενείας τὰς σὰς LA, ι super ει ab S posito]. Receptam scripturam solam in Oedipi mentem convenire manifestum est.

Ξενίζω *hospitio excipio*. σίτοισι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν Tyr. fr. 579. — Cum metaphora dicitur ὃν (Ἀγαμέμνονα) κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν El. 96 an. de *caede;* sed tacita significatio inest caedis in Agamemnonem inter coenam patratae [de quo dicendi usu v. C. Funckhaenel. in Philol. 4. p, 748 sqq.]. Veram scripturam schol., Suid. v. ἐξένισεν, Flor. Γ Δ LA a pr. m. retinuerunt: in LA a correct. est ἐξείνισεν; in plerisque ap. Brunck. libris ἐξείνισε, ἐξένισε, quae pleraque contra numerum anapaesticum.

Ξένος et ξεῖνος. || Primitiva et antiquissima potestas vocabuli est, quod *hospitem* et substantive et adiective significat. Nam *hospitalis* significatione ap. Soph. non legitur. — καὶ σὺ φίλτατε ξένων El. 15. τοῦ πορεύσαντος ξένου 801. Phanotei regis. ξένον παλαιὸν ὄντα Tr. 263. Et adiective ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν Tr. 40. — || Hinc eo traducitur, ut significet *quicunque nobiscum vinculo quodam necessitudinis* iungitur. πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβει ξένον, πέλασσον Ph. 1163 ch. quippe Neoptolemo cum comitibus et Philocteta mutuarum pollicitationum sanctitate obstrictis. Ἕκτορος ξένων ἐμοὶ μάλιστα μισηθέντος Ai. 817; quod post pugnam diremptam donis sese obligarant hospitalibus. εἰ τάς γ' Ἀθήνας φασὶ μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον σώζειν οἵας τε OC 261. Supplicem intellige. κατήνεσεν τάδ' ὅρκιος δράσειν ξένῳ 1637. In allocutione: ξένε OC 1206. ὦ ξεῖνε OC 1119. Theseus dicitur, qui Oedipum hospitaliter exceperat. ἰὼ ξένοι OC 822. ὦ ξένοι, ξένοι 844 Athenienses. — || Dein *peregrinum* et *advenam* significat. *Adiective* dicitur. τί χρή με ἐν ξένᾳ ξένον στέγειν ...; Ph. 135 ch. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν ξένοι πρὸς ἀστῶν OC 13. τόλμα ξεῖνος ἐπὶ ξένης ἀπο-

στυγεῖν 184 m. πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ 1335. *Substantive* longe frequentius, cum synesi ἀνήρ. ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα ξένοις ἐποικτείρειν σε Ph. 318. ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων 868. ξένος λόγῳ μέτοικος OR 452. ξένοι ποτὲ λῃσταὶ φονεύουσι 715. Nam si λῃσταί substantive dictum putaveris, ineptire videbitur additum ξένοι. τὸν Κορίνθιον ξένον 1119. κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων; OC 493. ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδὲν ὄντα ὑπεκτραποίμην 565. *εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν 638 [secl. Dind.]. ὡς μὴ γέλως δ' ἐγὼ ξένῳ γένωμαι τῷδε|903, nisi necessitudinem inter ipsos constitutam Theseus significat. ὁ ξεῖνος χρηστός 1014. ὁ ξένος ἀνδρῶν γε μοῦνος ... ὁδοιπορεῖ 1249. παρ' ἀλαοῦ ξένου 1449 ch. κτύπος ... ἐμφανὴς δὲ τοῦ ξένου 1501. φίλτατε ξένων 1552. ξένον ἐξανύσαι μόρῳ τὰν νεκρῶν πλάκα 1562 ch. ὁρμωμένῳ νερτέρας τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας 1577 ch. τίνος πότ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν; Tr. 310. τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος 430. κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ 531. ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις 601. ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις 964 ch. ὅτι ξένος μὲν εἶ Φωκεύς El. 44. οἱ Φωκῆς ξένοι 1442. ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; 1450. ἐν Ἄργει ξεῖνος ὢν οἰκίζεται fr. Synd. 153, 4. ἄμισθος ὁ ξένος πορεύεται inc. 832. Contra ponuntur ξένος et ἀστός: καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις; Tr. 187. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν ξένοι πρὸς ἀστῶν OC 13. ἠπιστάμην ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών 928. ὃν μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινι δόμοις δέχεσθαι OR 817. τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν οὐχὶ δεξιώσεται El. 975. Hinc est, quod in *compellandis* maxime hominibus, quos non novimus, vel non accuratius significandos censemus, ponatur, ut minime semper ὦ ξένε et ὦ ξένοι *hospites* vel *advenas* significet. σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον ξένῳ φανῆναι Ph. 525. Neoptolemus de Philoctete loquitur. βαρύς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν τήνδ' εἶπε 1045 chorus de eodem. εἰ δὲ τῷ ξένῳ τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενές OR 813 ignoto illi homini, quem Oedipus occiderat. τὰν Φρυγίαν ξέναν Ant. 818 m. Nioben. ἢ βέβηκεν ἡμὶν ὁ ξένος; OC 81. — ὦ ξένε *advenam* vel *peregrinum origine* significat: Ph. 232. 923. OR 927. 931. 992. OC 62. 75. 492. 831. 834 m. 937. El. 652. 661. 787. 1101. 1171. 1175. ξένε El. 668. 1173. 1197. OR 957. OC 215 ch. 518 ch. [ξεῖν' Dind. c. Neuio]. 668 ch. 824. 828. 877 ch., et ut videtur, Mys. fr. 360. 1. ξένε πάμμορε OC 161 ch. ξεῖνε 856. — ὦ ξεῖνε El. 675. 1119. OC 33. 49. 510 ch. 530 m. 1119. ὦ ξεῖν' ἀλῆτα 1096. ὦ ξένη OC 505. ὦ ξένοι Ph. 404. 1070. 1184 m. 1190 m. 1203 m. OR 924. OC 207 m. 237 m. 242 m. 457. 468. 521 m. 1289. El. 1323. ξένοι Ph. 1264. OC 275. 296. ὦ ξεῖνοι OC 174 m. ἰὼ ξένοι Ph. 219. ξέναι γυναῖκες El. 660. Sed virorum nobismet ipsis non accuratius commemorandorum cognomentum est ξένε Ph. 557. 575. ὦ ξένε Ph. 348. 412. ὦ ξένε Κεφαλλήν 891, quod de Ulixe Philoctetes dicit. ὦ ξεῖνε OC 530 m. — || *Peregre versantem*: ὡς οἶδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος OC 562. ὄντα μὲν ξένον, ἀεὶ δ' ἀλήτην 745. εἰ ξένος ἄτερ ἐμᾶν χερῶν κέκευθεν El. 865 m. διεμπολώμεθα αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας Ter fr. 517, 9. — || *Peregrinum* significat de *terra* dictum; *adiective*: ξένην ἐπὶ γαῖαν ἐμπορεύσεται OR 455. ξένης ἐπὶ χθονός OC 1256. γᾶς ἐπὶ ξένας 1705 m. 1714 m. ἐς ξένην γαῖαν El. 1132. ἐπὶ ξένης χώρας Tr. 299. γῆς μὴ πεπείρασαι ξένης Ter. fr. 516, 2 *substantive*, ut intelligatur γῆ vel χώρα: ἐν ξένᾳ Ph. 135 ch. ἐπὶ ξένης OC 184 ch. 563. — || Tandem *alienum* a re qualicunque significat, *ignarum* vel *qui partem faciendae non cepit.* viam huius translationis munit El. 1141: ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας: quod cum de Oreste Electra dicat, *peregrinorum* quidem manus dicit, sed intelligit de homine quippe alienissimo minime sollicitos. Ceterum plerique libri; etiam LA ξένῃσι. — ἀγὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ, ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος OR 219 sq. v. Iacobs. ad Anth. Pal. t. 3 p. 47.

Accentum vocabuli adnotavit Arc. p. 63, 15. De Ionica forma ξεῖνος vetus est Dorvillii sententia ad Char. p. 280, tragicis hanc interdum praeferendam visam etiamsi numerorum lex non cogeret; sed vel in ea, quae tum erat, rei metricae ignoratione mirum videri debet, paucula ipsa, quae posuit, exempla OC 33. 49, versus ut constet iambicus, productiore forma utique egere. In universum recte Elmsleius ad OC 927. ξεῖνος ab usu tragoediae abiudicat, nisi metro cogente desideretur, et abstinuit Aeschyl., bis terve usus Eurip.; quanquam bene observavit ad Eur. IT 746 Herm., esse etiam extra illam metri necessitatem, ubi numerus orationis ξεῖνος requirat, velut initio versus, cum distinctione insequente brevior forma pondere carens quasi evanescere videatur: velut in Iphigeniae versu, qui sic habet: ξεῖν', οὐ δικαίως τῆς θεοῦ τὴν πρόσπολον χραίνεις. Paulo fastidiosius est Hermanni iudicium ad OC 518, qui cur durius et nimis invenustum dicat χρῄζω, ξεῖν', ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι, cum in antistrophico versu legatur eadem syllabarum mensura ὦ ξεῖν', αὗται δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ μέν, non perspicio. Sed simile illius ex Iphigenia exemplum, quo pondere sententiae forma productior confirmetur, ap. Soph. non reperio, erratque manifesto Kuehlstaedt. de dial. trag. p. 105 ex eo genere esse perhibens OC 920: ἠπιστάμην ξεῖνον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών; nam neque antitheton productioris formae firmamento esse ex elisione pronominum inprimis σέ et τὰ σά clarum est, et in hoc vocabulo Soph. testis, ξένον praeferendo ἀστῷ contra positum in thesi trimetrorum OR 817. El. 975. Tr. 187. Iure igitur quamvis ex uno cod. Vat. ξένων Herm. et Elmsl. praetulerunt. Rectius idem Kuehlst. in allocutione potissimum ξεῖνος in trimetros receptum esse a poeta arbitratur. [In quam eandem sententiam ingressi Wund. excurs. ad OC 925 et Gerth., de dial. trag. p. 239 non sine aliquo affectu aut momento usurpatum esse ξεῖνος volunt.] Nam sic legitur OC 33. 49. 856. 1096. 1119. El. 675. 1119. Extra allocutionem bis tantum est in senariis: ὁ ξεῖνος, ὤναξ, χρηστός OC 1014. ἐν Ἄργει ξεῖνος ὢν οἰκίζεται Synd. fr. 153, 4. In allocutione autem melica vel anapaestica OC 174. 184. 530; fortasse etiam OC 215, ubi contra librorum veterum fidem Triclinium secutus ὦ ξένε Herm. praetulit, quanquam versuum horum scripturam incertissimam esse ipse fatetur. Male vulgo et ἀμέτρως editur ἐπὶ ξείνης OC 184 [quod Both. correxit: ξένης]; item ὦ ξεῖνε Κεφαλλήν, quod trimetri legem anapaesto nullo modo necessario violat, scriptum in Ph. 791. ap. Eust. p. 1396, 7. (II p. 191, 4.)

Ξενόστᾰσις *deversorium.* ὅπου ἕδραν λάβοιμι καὶ ξενόστασιν OC 90 γρ. καὶ κατάστασιν est ab S in LA. πανδόκος ξενόστασις Inach. fr. 258.

Ξενόω. Medii forma *peregre abire* significat; πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου Tr. 65. ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος ἢ ξενώσεται Ph. 303. Adsigni-

ficari hic quidem videtur commercium peregre quasi cum hospitibus institutum: quo refertur etiam illud scholiastae καταχθήσεται ὡς ξένος. Cf. Krueger. ad Xen. Anab. p. 445.

Ξηραλοιφέω. καὶ ξηραλοιφεῖν εἵματος διὰ πτύχων Pel. fr. 437. *Siccam inunctionem* significat sine balnei usu factam, non ut EM p. 612, 20 explicat, τὸ ἐν ταῖς παλαίστραις γυμναζόμενον κόνει χρῆσθαι. Rectius Eust. p. 764, 13 et Harpocratio v. ξηραλοιφεῖν, sec. quos vocabulum illustrat Wyttenb. ad Plut. sept. sap. conviv. p. 152 D. Cf. Phot. p. 309, 5.

Ξιφοκτόνος *gladio caedens*. γέρας ξιφοκτόνους Ai. 10.

Ξίφος *gladius*. πρόχειρον εἴ τί σοι πάρα ξίφος χεροῖν Ph. 748. ξίφος ἢ γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε 1204 m. ξίφους ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας Ant. 1232 [in quibus vbb. pro ξίφους posuit ἔπος Dind. iunctum c. ἀντειπών quod antecedit]. ἀμφιθήκτῳ ξίφει 1309 m. σὺν νεορράντῳ ξίφει Ai. 30. περὶ νεορράντῳ ξίφει 828. ἆρ' οὐχ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; 1034. — οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσα Ant. 820 an. κελαινοῖς ξίφεσιν Ai. 231 ch. χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη 730.

[Ξοανηφόροι. Eo nomine Sophoclis fabulam quandam citat Schol. Aeschyli Sept. 310. (fr. 410 ap. Dind.). — Incerta est.]

Ξόανον. λύραι καὶ μαγάδιδες, τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ Thamyr. fr. 227, 2. Clarum, genus fidium dici plane γλωσσηματικῶς repetito a ξεῖν vocabulo; quo etiam Hesychii glossa ducit: ξόανα: κυρίως δέ, τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα ἢ λίθων. — [De simulacris deorum in Xoanoph. fr. 410.]

Ξουθός [Lob. Rhem. 343]. || *flavus*. ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον *mel*. Polyid. fr. 464, 5: quod ipsum quoque fertur ξανθῆς, id ex interpretatione fluxit. ξουθά, οὐ μόνον ξανθά, ἀλλὰ καὶ λευκὰ καὶ πυρρά. Apud Herod. π. μ. λ. p. 8, 35 ex Soph. (Polyid. fr. 462 d) inter exempla nominum participialium in νος acutorum recensetur ξουθὸς φαμενὸς (scr. Φαμενός) Τειρεσίου παῖς [ξανθός vult Bergk. ξυνετός Lehrs.]. Cui intelligendo quid interpretationis ex multis illis substituam quas habet Hesych. ambigo. ὀξύς aptum esset, nisi ξουθός de sola velocitate, non de acumine diceretur. De accentu ex contrario proprio nomine Ξοῦθος monet Arc. p. 49, 1. (II p. 192, 2.)

Ξυγ κτλ. Hoc loco moneo, ea composita praepositionis σύν s. ξύν, quorum utriusque scripturae memoria ap. Soph. constet, in v. σύν esse quaerenda: quae non exstent, nisi littera ξ scripta, hic recenseri.

Ξύγγνοια *venia*. ξύγγνοιαν ἴσχειν Ant. 66.

Ξύλον *lignum*. de *rudi materia:* ἐν τομῇ ξύλου Tr. 700 *ex ligno confectae partes:* ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα Ichneut. fr. 295. quanquam in incerta corrupti versus scriptura dubitari etiam potest, ξύλα num a Soph. positum fuerit [cf. Lob. ad Phrynich. p. 178]. — *ligna* in usum domesticum: ξύλον τι θραῦσαι Ph. 294. συνέλεγον τὰ ξύλα Herc. Taen. fr. 218, 1. — Tonum notavit Arc. p. 133, 16.

Ξύμβολος. ξυμβόλους: τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον· ἀνετίθεντο δὲ οὗτοι Δήμητρι [haec et ap. Suid. i. v.]. τινὲς δὲ τὰς διὰ τῆς φήμης γινομένας μαντείας, ἅς Φιλόχορός φησι Δήμητρα εὑρεῖν. Σ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ (fr. 161) Hesych. ξύμβολος μαντεία igitur coniectatio et divinatio est ex vocum forte oblatarum ominibus [cf. Phot. 311, 1. schol. Ar. Av. 271].

[*Ξυμμάρπτω. v. συλλαμβάνω Ph. 1003.]

Ξύμμαρτυς (ρ) *testis*. ξυμμάρτυρας ὔμμ' ἐπικτῶμαι Ant. 846 m. i. q. μαρτύρομαι.

Ξυμμετίσχω *partem capio*. καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας Ant. 537.

Ξύμμετρος *conveniens, aptus*. ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν OR 84. Schol.: ἐγγύς, καὶ μέτρον ἔχων τοῦ ἀκούειν, διὰ τὸ πλησίον γενέσθαι. — ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει τῷδε τἀνδρὶ ξύμμετρος OR 1113. Erf. σύμμετρος, scilicet ne quintus pes spondeum haberet, cum vitari possit. ποίᾳ ξύμμετρος προὔβην τύχῃ; Ant. 387. [Sic recte in LA nisi quod ἐξέβην, sed superscripto ab S προύβην. apogr. habent ποίᾳ ... προὔβη τύχῃ.]

Ξυμπαραστάτης *adiutor*. τὸ γὰρ νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν Ph. 675.

Ξυμπαρίστημι. εἰ σὺ τῇμῇ ξυμπαραστήσει φρενί OC 1340 *adsistes*, i. e. *adiuvabis*. LA ξυμπαραστήσεις. PA ξυμπαραστήσῃς. LB Ricc. ξυμπαραστήσῃ.

Ξύμπλους *consors*. ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη Ant. 541. Ap. Eust. p. 1444, 46 σύμπλουν legitur.

Ξύμφημι *consentio*. In responso nude positum: ξύμφημι Ph. 1310. OR 642. [Additis aliis vocabulis] ξύμφημι κἀγώ El. 1257. ξύμφημι δή σοι Ai. 278. ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι OR 553. *ξύμφημι καὐτός OC 1747 si sana scriptura est [delevit ea verba Dind.].

Ξυμφράζομαι *excogito*. νόσων φυγὰς ξυμπέφρασται Ant. 364 ch. (II p. 193.

Ξύμφρουρος *qui cum aliquo moratur*. ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί Ph. 1452 an. schol. τὸ φρουρῆσάν με καὶ φύλαξαν. Melius Matthaeus φρουρὸν συνὸν ἐμοί. Non significatur nisi *perpetuitas commorandi*.

Ξυμφυτεύω *una machinor*. ἴσθι δοκῶν ἐμοὶ καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον OR 347.

Ξύν v. σύν.

Ξυνᾴδω *congruo*. ἔν τε γήρᾳ ξυνᾴδει τῷδε τἀνδρὶ ξύμμετρος OR 1113.

Ξύναιμος *consanguineus*. Adiective dicitur: οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος El. 156 ch. ὦ ξύναιμον ὄμμα Ai. 977. τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον Ant. 793 ch. i. q. ξυναίμων, v. μεσόμφαλος. Substantive dictum *fratrem* significat, *sororemve:* τὸν τοῦ μανέντος ξύναιμον Ai. 727. αὐτός τε χὠ ξύναιμος OC 1387. ὁ σὸς ξύναιμος OC 1355. χὠ ξύναιμος ἐξ ἴσου 1374. τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε Ant. 198. αὐτή τε χὴ ξύναιμος 488. Sed τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων OC 943 prima *consanguineorum* significatione dictum est. — *Iovis* denique cognomen est consanguinitatis vincula tuentis: πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία ξύναιμον Ant. 659.

[**Ξυναίμων *consanguineus*. ἢ τοῦ σοῦ ξυναίμονος Ai. 1312 coni. Dind. pro τ. σ. θ' ὁμαίμονος.]

Ξυναιρέω *de medio tollo*. τίς θυμὸς τάνδ' αἰχμὰν βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; Tr. 884 ch.

Ξυναλγέω *doleo cum aliquo*. τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας Ai. 283. De *dolore mortifero necationis* dictum:

πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς Ai. 256 ch.

**Ξυναποικέω *commigrare facio.* ἐν οἷς γὰρ χάρις, ἡ χθονία ξυναποικεῖται, πενθεῖν οὐ χρὴ OC 1752 probabiliter emendavit Herm. secundum schol. νέμεσις γάρ ἐστι τοῦτον θρηνεῖν, ᾧ τὰ τῆς τελευτῆς κατὰ χάριν ἀπέβη. Libri ἡ ... ξυναπόκειται, praeter paucos, qui συναποκεῖται. Reisigio ἡ χθονία χάρις gratia videtur esse, quam civitas habeat Oedipo, etsi apertissime ad Oedipum defunctum spectat, unde ξύν' ἀπόκειται scripsit [quod recepere Herm., Dind. Wunder. v. ξυνός]. Brunck. ex Heathii coniectura ξύν γ' ἀπόκειται, inepte interposito γε.

*Ξυναπόκειμαι v. ξυναποικέω.

Ξυνάπτω. Transitive *consero*, de controversia conflanda augendave. εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει Ai. 1317 *accendere* non explicuerim cum Hermanno. Appositum una συλλύσων de *nodis* potius *nectendis* cogitare iubet. Schol. rec.: ξυνάψων, αὐτοὺς δηλονότι εἰς μάχην. Intransitive de *conserendo colloquio:* ξυνάπτετον λόγοισιν El. 21. Intellige ἀλλήλοιν. Toup. em. in Suid. t. 1. p. 87 ξυναπτέον coniecit, quod Brunckius etiam in suo cod. E repertum recepit, de communiter miscendis consiliis dicendum fuisse affirmans, non de conferendis cum Pylade, quae muta persona sit. Facile erat, commentum illud refutare, et fecit Herm. — Medium *adiuvandi* et *partem capiendi* potestate dicitur: τίς ἵμερος τοῦδε ξυνήψατο fr. inc. 710, 2. (II p. 194, 7.)

Ξυνασπιστής *belli socius.* προσλαμβάνει ξυνασπιστὰς φίλους OC 379. — De tono v. EM p. 435, 26.

Ξυναυδάω *assentior,* ξύμφημι. ξυναυδῶ Ai. 943 ch.

Ξυναυλία. ξυναυλίαν: τὴν ὑπὸ δυοῖν ἐπιτελουμένην αὔλησιν Hesych. βίδην τε καὶ ξυναυλίαν Acris. fr. 79 eodem Hesychio teste, βίδη εἶδος κρούματος interpretato.

Ξύναυλος. Proprie dictum: χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν; OR 1126 de pastore certa loca pascendi causa insidente. Cum figura: Αἴας ... θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος Ai. 611 ch. κοινωνός schol. vet. Rectius erat σύνοικος; quasi *una babitans*, id est correptus insania.

Ξυνείργω *cohibeo.* οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος; Ai. 593 LA ξυνέρξεσθ', altero ξ ex χ facto, LB ξυνέρξασθε, supra scripto altero. Suid. ex schol.: ξυνέρξετε: ἀποκλείσετε. Σοφ. · οὐ ξ. ὡς τ.

Ξυνέμπορος *itineris socius.* τόνδε τὸν ξυνέμπορον Ph. 542. πρός του τῶν ξυνεμπόρων Tr. 318. — συνοδοιπόρους interpretatur τοὺς ξυνεμπόρους Timaeus, ubi v. Ruhnk.: adde Valck. ad Callim. fr. p. 207.

Ξυνεργάζομαι *una facio, adiuvo in faciendo.* εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει, σκόπει Ant. 41.

Ξυνεργάτης *socius faciendi, adiutor.* πεμφθεὶς σοὶ ξυνεργάτης Ph. 93.

Ξυνέργω v. ξυνείργω.

Ξυνέρδω *una facio, in faciendo iuvo.* οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις El. 350. ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ οὐκ εἶ ξυνέρξων Tr. 83.

Ξυνέρχομαι *convenio.* Proprie: ἐπεὶ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον Ai. 491. εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε OR 572 adsignificata *consilii communione*, quam solam peperam agnoscit schol. scribendo εἰ μὴ ἐλάμβανέν σε κοινωνὸν τοῦ βουλεύματος. Tralate quasi *in unum convenire*, i. e. *coniungi*, ut duplicetur. ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι κἀμοῦ ξυνελθοῦσ' ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ Tr. 619. (II p. 195.)

Ξυνέστιος *domus consors.* οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο OR 249.

Ξυνετός *intelligens.* ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ καὶ τὰ βροτῶν εἰδότες OR 499 ch.

Ξυνεύδω *cubo cum aliquo*, de coniuge. ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ El. 587.

Ξυνευνάζω. Passivum *concumbendi* significatione dictum. πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασιν βροτῶν μητρὶ ξυνευνάσθησαν OR 982 [ξυνηυν. Dind. c. Elmsl.].

Ξύνευνος *coniux:* ἐμὴν ἴσχει ξύνευνον μητέρα Ai. 1301. ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις Ant. 651. Non maxime necessarium est ξύνευνος, explicat autem accuratius παραγκάλισμα, quasi dicas ὅταν ξύνευνος γένηται. — Cf. et Ilgen. opusc. philol. vol. I. p. 34.

Ξυνηγορέω *iuvo dicendo, causam ago alicuius:* ὁθούνεκα ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ Tr. 814, de fatente dictum et silentio accusatoris crimina firmante.

Ξυνήγορος *congruens.* μαντεῖα καινά, τοῖς πάλαι ξυνήγορα Tr. 1165.

Ξυνήδομαι *gaudeo cum aliquo.* οὔτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς ξυνήδομαί σοι, νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν OC 1398 i. e. συμπενθῶ. v. Reisig.

Ξυνηρετέω [et ξυνηρετμέω] *una remigo*, i. e. *concors sum.* σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν Ai. 1329. Non modo Tricl. sed et LABC ξυνηρεμεῖν: sed LA ab S mutatum in ξυνηρετμεῖν, quod plerosque obsidet libros, penultima, quippe in thesi, correpta; eiusque scripturae ipse quoque Tricl. meminit, et explicatur in schol. [ξυντρέχειν ὡς πρότερον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κοινῶς ἐρεττόντων. Alius expl. συμφωνεῖν] et a Phavor., qui scholia exscripsit. Similiter ξυνηρετεῖν [id quod Ai. l. c. Dind. sec. Lob. restituit] dicitur, sec. Hesychium a Lob. emendatum: ξυνηρετήσεις: συνοίσει, συζυγήσεις (vulgo ξυνηρετίσεις; συνήσεις), et Phot. p. 311, 20: ξυνηρέτης: σύμφωνος, ὡς ὁ ἐναντίος ἀντηρέτης, quorum similia EM habet p. 112, 40, ubi ἀντερέτης legitur, sed ἀντηρέτειν.

Ξύνθημα *signum.* ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς OC 46 *signum* et *indicium* recte Brunck. et Heller. explicant, sensus ut sit: *hac ex precum mearum ratione de rerum mearum statu coniecturam facere possis.* Doederl. *omen*, *tesseram* interpretatus non debuit antestari Tr. 158, ubi cum scriptum sit παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα, *tabellae* dicuntur responso quodam fatidico inscriptae, ut ξυνθήματα *signa scriptoria* i. e. *literae* sint. Seidlerus OC l. c. *fati constitutam legem* interpretatur. οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα OC 1594. Schol.: οἷον ὑπομνήματα τῆς πίστεως ἧς ἔθεντο πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς εἰς Ἅιδου καταβάσεως *documenta* igitur et *firmamenta fidei datae acceptaeque* sunt, haud dubie hostia in foedere iungendo defossa. (II p. 196, 2.)

Ξυνίστημι. Aoristus propria *conveniendi aliquo* vi dictus est Tr. 28 λέχος Ἡρακλεῖ κριτὸν ξυστᾶσα [sic ex apogr.: ξυνστᾶσ' LA]. Tralate *conflictari* significat: ἀλγηδόνος, ᾇ ξυνέστας OC 514 ch.

Ξυνίστωρ *conscius, testis.* ὡς θεοὶ ξυνίστορες Ph. 1293 schol.: μαρτύρομαι τοὺς θεούς. ὧν τοὔργον Ἅιδης χοἰ κάτω ξυνίστορες Ant. 542, id quod συνίσασιν; non recte enim Herm. hoc et illud Philoctetae composuit.

Ξυνναυβάτης *navigationis socius.* Φοῖνιξ τε χοἰ ξυνναυβάται Ph. 565.

Ξυννεύω *adnuo.* ξύννευσον σῇ ψαύσας χερί OR 1510. Fidei pignus illustrat Musgr.

Ξύννοια *cogitatio.* ἐμοί τοι ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι Ant. 279.

Ξυνοικέω *cohabito.* Proprie dictum: ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ τίς ἂν γυνὴ δύναιτο Tr. 545. οὔτε πύργος οὔτε ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω OR 57. Tralatum ad res proxime cum aliis copulatas: γῆρας, ἵνα πρόπαντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ OC 1238 ch. non κακὰ κακοῖς, sed γήρᾳ. Contra de homine malis conflictante: μυρίον ἄχθος, ᾧ [ὃ LA] ξυνοικεῖ Ph. 1168 ch. Utriusque tralationis viam monstrat Tr. 1055, ubi vestis venenata dicitur ἀμφίβληστρον πλεύμονος τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ ξυνοικοῦν. Tricl. ξυνοικῶν. Illud libri, ut videtur, omnes v. Valck. ad Hipp. 1219.

Ξυνόμνυμι. *Coniurandi* vim habet: ὃς ξυνώμοσε Synd. fr. 150, 2 quod, si is versus vitiose scriptus et sententiae nexu exemptus recte emendatur (v. νέμω), ad Achivos spectat, qui de ulciscendo raptu Helenae coniurarant. Sed ἅ μοι ξυνώμοσας, πέμψον πρὸς οἴκους Ph. 1367 nihil est nisi ὤμοσας, *iure iurando testatus es*, modo paulo fortius dictum adsignificata fidei inter utrumque communiter initae sanctimonia. (II p. 197.)

Ξυνός *communis.* [Rari huius ap. tragg. vocabuli certe legitur genit.] ξυνοῦ δορός Ai. 180 ch. *sociam hastam* dicit operam bello in Troianos praestitam. [Ex Reisigi coni. ἐν οἷς γὰρ χάρις ἡ χθονία ξύν' ἀπόκειται OC 1752 m. adverbium ξυνά dedere Herm. Dind., Wund.]. v. ξυναποικέω. — Tonum adnotavit Arc. p. 63, 25.

Ξυνωμότης *socius iure iurando obstrictus.* ξυνωμότας ἔστησ' ἐμαυτῷ OC 1303.

Ξυνωρίς proprie *biga*, inde *par.* τέκνων ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα OC 895. Phot. p. 311, 25 et inde Suid. num utramque significationem an propriam solam tetigerint, scribentes ξυνωρίς: συζυγία, ἢ ἅρμα ἐκ δύο ἵππων συνεζευγμένον, ambiguum est.

Ξυνωφελέω *commodo iuvo.* μεῖναι παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι Ph. 871.

Ξῦνών. ξυνῶνα: τὸν κοινωνόν. Σοφ. fr. inc. 916. Phot. p. 312, 23 cf. Lob. ad Ai. 180. Dissen. expl. Pind. p. 398.

Ξυρέω *rado.* ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά Ai. 786. schol. Pal.: παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων πραγμάτων, ἐν ξυρῷ ἵσταται τὸ πρᾶγμα. Memorat Eust. p. 796, 56. 1257, 12. Suid. v. ξυρεῖ accuratius explicat: ἀντὶ τοῦ μέχρι βάθους διικνεῖται, *ad vivum usque pervenit radendo*, i. e. abest prope ab ultimo discrimine. ξύρω, ξυράω, ξυρέω iudicata v. ap. Lob. ad Phryn. p. 205.

Ξυρόν *novacula.* φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης Ant. 996 v. ξυρέω et Herm. Il. κ 173. Theogn. 569. Theocr. 22, 6. Herod. 6, 11, quae comparavit Musgr. Tonus periecticorum est et notatur ab Herodiano π. μ. λ. p. 35, 31 et Arc. p. 122, 20.

O.

Ὁ ἡ τό.

I. Antiquissimae significationis, quam *pronominis demonstrativi* constat fuisse, ut *hunc* et *illum* significaret, sat multa ap. tragg. documenta constant. Dubitabat de hoc articuli usu Markl. adhuc ad Eur. Suppl. 110: nunc omnia in confessu sunt v. Seidler. ad Eur. IT 764. Matth. Gr. Gr. § 286. p. 575. —.— 1. De *forma*, cum quominus crasi cum alio vocabulo articulus pronominis loco dictus coalescat, sententia prohibeatur, et vix exstet πλατειασμοῦ, cum colloquiorum usus ille peculiaris sit, documentum, primum illud τοί notandum est ex Ai. 1404, quod cum a tragicis, nisi qua Dorismus regnet, abiudicet Elmsl., idem τόν corrigit ad OR 220, partim Suidae scriptura usus. Merito hoc confutavit Herm. Iniuria autem nonnulli ignobiliores, ut videtur, doctores ap. Eust. p. 23, 4 et rationem, non usum sequentes, ὅ et ἥ sic pro οὗτος et αὕτη posita acuere coeperunt, cum tamen Eust. ita loquatur, ut ambigas ὀξυφωνεῖσθαι, quo verbo utitur, nonne potius sit *fortiore sono pronuntiare*, quam *acute.* [Vix est ambigendi locus. Verbi causa extat ὅ pro οὗτος positum scriptumque acute ap. Eust. p. 405, 45 et in LA et aliquot in apogr. El. 45. Alia eius scripturae vestigia sunt in LA Ai. 961. El. 275. Tr. 329. 1082. Ph. 371.]

2. Demonstrativi igitur munus suscipit ὁ et per se solum dictum: Φωκεὺς παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων El. 45. ὁ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον 736 [ὅπως δ' Dind. ex LA pr.: ὅδ' ὡς δ' m. sec.]. ὁ δ' εἶπε πρός με βαιά Ai. 292. ὁ δέ, ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας, χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην OR 1264. ὁ δ' ἀντιστὰς ὕπερ (sc. ὤλετο) Ant. 518. ὁ δ' ὡς ὁρᾷ σφε, στυγνὸν οἰμώξας ἔσω χωρεῖ 1226. — ἡ. ἁ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν Ant. 981 ch., quod unum eius Dorismi exemplum ap. Soph. Deinde de Ant. 1301 in lacunoso loco reperto iudicari non licet [quanquam videtur fuisse ἡ δ']; in Tr. 326 recte scribitur ἥδε. — τό. τὸ δ' ἐπεὶ φανῇ βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει, πολὺ δεύτερον OC 1226 ch. τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο Tr. 1172 v. ὅδε. Sed in El. 4, Ph. 862 τό articulus est, Tr. 117 ch. Ph. 142 ch. adverbiascit aliasque habet explicandi rationes. — τοῦ. τοῦ δ' ἐγὼ κλύων ἀπῇξα Tr. 189. — τῆς. τῆς γὰρ πέφυκα μητρός OR 1082. — τῷ. τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι OR 1102 ch. τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι Tr. 135 ch. *ad alium quendam deveniunt*, v. Herm. τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς Ant. 1209. — τῇ non sic dicitur; nam in Thyest. fr. 239, 2 scribitur, ut oportet, τῇδε. — τόν. τόν, ὦ τᾶν πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη νέμων, φθίσον OR 200 ch. τὸν μὲν ξένοι ποτὲ λῃσταὶ φονεύουσι 715. τὸν δὲ παπτήνας ὁ παῖς ξίφους ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας Ant. 1231. τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν 1298 m. [sic apogr. LA τάδ' ἐναντία, cum γρ. τόνδ' ἐναντία ab S], ubi cave τὸν νεκρόν coniun-

gas, cum hoc posterius a verbo suspensum sit. Hermanni rationem τόν pro τοῦτον ne intelligatur monentis non perspicio. El. 137 dissimillimum exemplum est. καὶ τὸν μὲν ... συγκατήθομεν Ant. 1199. ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον OC 1699 v. Herm. *illum* significat; est enim, qui dicitur, Oedipus iam mortuus. τὴν δέ [τήνδ' Dind.] γ' οὐ μακροῦ χρόνου OC 822 v. δέ. Sic intelligendum τὸν κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι OC 1575 ch. non ut relativum sit. — τό. τὸ γάρ μοι μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον Ph. 154 ch. τὸ μέν τις οὐ νέος οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας OC 702 ch. — τώ. τὼ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἰλέσθην θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν OC 448. τὼ δ' εὐχλόου Δήμητρος ἐς προσόψιον τόπον μολοῦσα 1600, quae selectior forma in cod. Brunckii T et schol. est: in LA τῶιδ', LB τῷδ'; PF τῶδ' a pr. m., sed τώδ' a corr. — οἱ. οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; OR 108. οἱ δὲ δυσφόρως τοὔνειδος ἦγον 783. οἱ δ' ἅμα ἔσεισαν El. 711. οἱ δ' οὖν γελώντων Ai. 961 v. ὅδε. — τά (nam αἱ sic non exstat dictum). τὰ δ' αἰεὶ ζῶντα περιποτᾶται OR 481. τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ ἑκόντα 1229. εἰ τὰ μὲν φθίνει Ai. 405 m. [De fr. Thamyr. 228, 1 non constat.] — τῶν. ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγώ OC 742. τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα Tr. 549. — τοῖς non legitur. — τούς. τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν Ant. 202. Ita in Aletae fr. 94, 8 scribendum τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους, τοὺς δὲ [estque sic in cod. Stob. Scor.] τὴν ἐναντίαν δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίσαι (χρῆν) *hos vero*. Legitur τούσδε [in cod. Vindob., τοῖς δὲ in PA, unde τοῖσδε Dind. c. Meinek.] — τά nisi in μέν et δέ contra positis non legitur tanquam pronomen: nam τὰ δὲ νῦν OC 132 adverbiascit velut τὰ δ' ἐπὶ κρατί Ant. 1345; in El. 219 iure Hermannum τάδε correxisse puto [τὰ δὲ dedit Dind.].

3. Est vero ubi *nomen proprium vel appellativum* post inferatur. ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεύς Ph. 371 *ille vero, Ulixem dico, respondit*. ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἕδρας πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς Τεῦκρος Ai. 780. ἡ δ' ἔσω κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνή OR 1171, ubi qui ἡ ἔσω σὴ γυνή component, *tua quae intus versatur, uxor*, sensum, sed languidissimum elicerent. [fr. Thamyr. 228, 1?].

4. Longe usitatissimum est ὁ μὲν ... ὁ δέ, quanquam nonnunquam casu diversa, componi. || ὁ μὲν ... ὁ δέ. ὁ μὲν νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους Ph. 540. ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει· ... ὁ δ' ὑψικόμπως ἠμείψατο Ai. 764. — ὁ μὲν ... τὴν δέ. ὁ μὲν Νηρηΐδος ἄρτι βλαστάνεσκε, τὴν δ' Ἰδυῖα πρίν ποτε τίκτεν Scyth. fr. 491 [sic duo apogr. schol. Ap. Rh. 4, 223: ἣν cod.]. — || ἡ μὲν ... τὼ δέ. ἡ μὲν ἐς τάφον λέβητα κοσμεῖ, τὼ δ' ἐφέστατον πέλας El. 1400. — || τοῦ μὲν ... τὸν δέ. τοῦ μὲν κεφαλὴν ῥίπτει θερίσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω δήσας παίει Ai. 238 an. — || τὴν μὲν ... τὴν δέ. τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα OC 818. τὴν μὲν ... τὰ δέ. ὧν τὴν μὲν ἔσω 'σφαζ' ἐπὶ γαίας, τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ Ai. 235 an. τὴν μὲν ... τὸν δέ. τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν ... τὸν δ' ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον Ant. 1221. — || τὸ μὲν ... τὸ δέ. ἵνα τὸ μὲν εἴποιμεν, τὸ δ' ἀκούσαιμεν OC 190 an. — || οἱ μὲν ... τοὶ δέ ex Ai. 1403 supra formas recensentes apposuimus. || οἱ μὲν ... οἱ δέ. σπεύσαθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν, οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους Ai. 804. οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες, οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς ἱερῆς OR 16. — || αἱ μὲν ... αἱ δέ. αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν, αἱ δ' ἀνατέλλοντος OC 1245 ch.; post etiam bis iteratur αἱ δέ, ut αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους Ter. fr. 517, 9. — || τοῖς μὲν ... τοῖς δέ. τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται OC 614. Et cum dilecta veteribus chiasmi figura μὲν τοῖς ... τοῖς δέ: καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν Ant. 557 schol. μέντοι, quod recepit Brunck. [μὲν σοὶ schol. quod recep. Dind. μὲν γοὐ LA, in μέντοι mutatum a m. pr.] Ricc. μέντ' οἴου. Illud ne scholiastam quidem sponsorem habet, quem μὲν σοί legisse ipsius verbis manifestum est, erratum autem in lemmate. — || τοὺς μὲν ... τοὺς δέ. λόγους ἀνέσπα τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ Ai. 302 et iterato τοὺς δέ: τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαζε, τοὺς δὲ δεσμίους ᾐκίζετο 298. βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσαμερίας, τοὺς δ' ὄλβος ἡμῶν, τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν ἔσχεν Ter. fr. 518, 3. — || τὰ μὲν ... τὰ δέ. τὰ μὲν οὔτι προσέβαλε, τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου γνώμας μολόντα Tr. 843 ch. Brunck. eiecto τὰ δέ locum varie corruptum dedit. τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν, τὰ δὲ δέδοικα El. 1271. τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπέπληγμαι Ai. 32. τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις κακά Ant. 1279. Sed Tr. 534 adverbiascunt τὰ μέν et τὰ δέ, in Ant. 138 recte nunc aliter scribitur: v. ἄλλος [p. 346, 4].

5. Sed non μέν et δέ sola adduntur demonstrativi illis formis, sed et καί orationi sic membratim dividendae adhibetur. δακρυρροεῖ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων fr. inc. 757, 3.

6. Porro ὁ μέν et ὁ δέ non inter se solum, sed etiam cum imparilibus componuntur. — || ὁ μὲν ... ἐγὼ δέ. ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνί OR 1135. οἱ μὲν ... σπεύδουσιν, ἡμεῖς δ' ... ἕσταμεν OC 1016. δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς ... ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ El. 999. — || ἡ μὲν ... σὺ δέ. ἡ μὲν γερονταγωγεῖ ... σὺ δὲ ἐξίκου OC 345—353. — || τὸ μὲν ... ἄλλο δέ. οὐ τὸ μέν, ἄλλο δὲ μή OC 1671 m. Cf. Erf. ad Ant. 61. Iacobs. lectt. Stob. p. 16. — || ἐκεῖνος ... αἱ δέ. ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνουστέραι γ' ἔτι Ter. fr. 514, 1. — || ἐγὼ ... ὁ δέ. κἀγὼ 'πιπλήσσω καὶ λέγω ... ὁ δ' εἶπε πρός με Ai. 288—292. κἀγὼ ἔλεξα πᾶν ... ὁ δ' εὐθὺς ἐξῴμωξεν 315—317.

7. Ut μέν ante δέ, sic membrum sententiae ὁ μέν adhibito proferendum desideratur. V. Herm. ad Vig. p. 699. Heind. ad Plat. Theaetet. p. 421. ὡς πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην El. 1291. κτῆσιν ἀντλεῖ enim partitive dictum, ut inferendum fuerit καὶ τὰ μὲν ἐκχεῖ. Cf. Tr. 117 quod mox afferendum est.

8. Adverbiascunt τό, τά, et τῷ. τό μοι ἔννεπε τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν Ph. 142 ch. i. q. διὰ τοῦτο: nisi malis τό a verbo ἔννεπε tanquam obiectum regi, ut τί sit ὅτι: cf. Wolf. ad Reiz. de acc. incl. p. 68. οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου πολύπονον Tr. 117 ch. *augetque ex parte*, i. e. quasi. κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην OR 785 *aliquantum*. ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρᾳ, τὰ μὲν φράσουσα χερσὶν ἀτεχνησάμην, τὰ δ' οἷα πάσχω Tr. 534 *cum — tum*. τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν OR 510 ch. τῷ, ξένε πάμμορ', εὖ φύλαξαι OC 161 ch. codd. meliores τῶν; pauci et Triclinianae edd. τόν. Illud servavit [Dind. et] Reisig. cum verbo μετάσταθι coniuncturus durissime, τῷ Hermanni emendatio est. τῷ μὴ γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες in OC 1712 ex librorum scriptura ἰὼ non minus feliciter eruit Herm., ut significet *quare utinam ne cupivisses*: Elmsl. languide πω.

9. ὁ μέν et ὁ δέ in partitione aliquando rei universae, quam alias genitivo proferri mos est, epexegesi facta ita solent apponi, ut ab eodem verbo regantur. v. Schaefer. ad Dion. de comp. verb. p. 421. — ἐξαπείδομεν τὸν ἄνδρα τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ᾽ ἔτι, ἄνακτα δ᾽ αὐτὸν χεῖρ᾽ ἀντέχοντα OC 1649 i. q. τῶν ἀνδρῶν τὸν μέν. οὐ γὰρ τάφου νῷν τὼ κασιγνήτω Κρέων τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ᾽ ἀτιμάσας ἔχει; Ant. 22. τὼ παῖδέ φημι τώδε τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ᾽ ἀφ᾽ οὗ τὰ πρῶτ᾽ ἔφυ 561. ὁρῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν Tr. 547.

10. Inprimis notabile est, quando in *apodosi sententiarum* ὁ demonstrative dictum exstat: v. Buttm. et Herm. ad Ph. 86. Wyttenb. ad Iul. or. in Const. p. 172 Lips., et quae collegimus in particula δέ. ἐγὼ μὲν οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, Λαερτίου παῖ, τοὺς δὲ καὶ πράσσειν στυγῶ Ph. 87. Sic emendandum esse, quod vulgabatur [et servavit Dind.] τούσδε, primus Buttm. vidit. ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὁ δ᾽ [ὅδ᾽ Dind.] ἂν λέγοι Tr. 23. τὴν δὲ τέρψιν, ἣν δίδωσι τὠμῷ πατρί, τὴν δ᾽ αὐτὴ λάβοι 820. Vulgatur [et a Dind.] τήνδ᾽; emendavit Herm. οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖς δ᾽ ἔφασκ᾽ εἶναι κράτος OC 1332 [Dind. cum libris τοῖσδ᾽.] Recte etiam exquisitiorem scripturam ἡ δέ recepisse puto Hermannum in OC 1007: εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται τιμαῖς σεβίζειν, ἡ δὲ τοῦδ᾽ ὑπερφέρει. Sic PA: [Dind.] LB Tricl. ἥδε, LA pr. οἶδε vel εἶδε. τῶν δὲ φερομέναν ἄριστα El. 1095 ch. [τῶνδε Dind.] v. ὅδε.

II. Secundum Homerum, ap. quem demonstrativi relativi et articuli munia in eadem vocula collocata videas, ap. tragg. etiam *relativi pronominis vices* articuli formae susceperunt. Frustra olim hoc a Batavis maxime negabatur, Valcken. ad Hippol. 525. Koen. ad Greg. p. 239. Pierson. verisim. p. 74. Etiam Toup. in ea sententia fuit, em. in Suid. t. 1. p. 186. Rectius nunc existimatur sec. Brunck. ad Eur. Andr. 84. Aesch. Sept. 37. Pers. 716. Soph. OC 1259 et in indice v. ὁ. Schaef. ad Greg. l. c. et ad Dion. de comp. verb. p. 40, Seidl. ad Eur. El. 277, Matth. ad Hippol. 525 et Gr. Gr. § 292, Bernhardy Synt. p. 312. Bene autem Wolf. sec. Reizium de acc. incl. p. 95 hunc pronominis usum terminationibus articuli illis tribuit, quae τ in fronte habent, erravitque Monk. ad Hippol. 527. ὅ tragicis adiudicando, refutatus ille a Matthiaeo l. c. [Cf. Hahn., de articuli ap. tragg. loco pronominis relativi usu. Salzwedel. G.-Pr. 1846.] Ap. Soph. ne *nominativus* quidem *neutrius* legitur *generis*, sed *accusativus* aliquoties: ἄγος δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ, μήτ᾽ ὄμβρος ἱερός, μήτε φῶς προσδέξεται OR 1427. τὸ μέν τις οὐ νέος οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει OC 702 ch. Tricliniani τήν. *genitivus:* ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε, τῆς ὁ δυσφιλὴς γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος OC 1258. Ἰόλη ᾽καλεῖτο, τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει Tr. 381. τοῖς σφαλεῖσι μὴ ᾽ξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει 728. *dativus:* σόφισμα, τῷ νιν αὐτίχ᾽ αἱρήσειν δοκῶ Ph. 14. Ἑκάτης ἔγχος, τῷ δι᾽ Ὀλύμπου πωλοῦσα φέρει fr. Rhizot. 480, 3. *accusativus* masculae et femininae formae: νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν᾽ ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ᾽ οὗτος λέγει; OR 1055 Flor. Γ τόνδ᾽. μετὰ τοῦδε τυπείς, τὸν αἴσ᾽ ἄπλατος ἴσχει Ai. 256 ch. — κἀπὶ προσπόλου μιᾶς χωροῦντα, τὴν ἐγὼ τάλας οὐκ ἄν ποτ᾽ ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἔδοξα OC 747. δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν Tr. 47. τροφῆς ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ᾽ ἀμφὶ σοὶ πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον El. 1144; et melicorum: τροφάν, τὰν οὐδείς ποτ᾽ ἐβάστασεν Ph. 1126. δύνασιν τὰν οὔθ᾽ ὕπνος αἱρεῖ Ant. 606 ch. τὰν Φρυγίαν ξέναν ..., τὰν πετραία βλάστα δάμασεν 826 m. τὰν ἐκ πασᾶν [ἔκπαγλα Dind.] τιμᾷς ὑπερτάταν [ὑπὲρ πασᾶν Dind.] πόλεων 1137 ch. ἀγγελίαν ..., τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει Ai. 226 ch. — *genitivus pluralis:* σκοπὸς προσήκεις τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι OC 35. Elmsl. τῶνδ᾽ aut ὧν [quod recep. Dind.] corrigendum suadet. *ἔπη φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκεῖνος δίων παρέσται 304 [secl. H. Hirzel.]. δαιμόνων ἀγάλμαθ᾽ ἱερά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ ἀπεστέρησ᾽ ἐμαυτόν OR 1379. τοξεύματα βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ Ant. 1086. ἄλλων, τῶν νεμόμεσθα Ph. 707 ch. Non satis constat de Antig. 1035 cf. Herm. [et v. supra i. καί p. 352 a extr.] — *accusativus:* τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ θανάτους El. 205 m. τά γ᾽ οὐ τελεῖ OC 881, sed incertior loci lacunosi sententia. Diverbiorum igitur et canticorum non est discrimen. Emendationis autem patientia horum exemplorum *sex* sunt, Ai. 226. 256. Ph. 1126. Ant. 1135 etsi initio strophae languidum esset ἄν, Ph. 707. OC 35, non omnia quae Piersoni erat et Koenii sententia rei metricae minime gnarorum. Sed vel haec corrigendo in ordinem cogere temerarium est. (II p. 203, 3.)

III. A significatione *demonstrativa* deflexum arbitror quod τού τῷ *indefinitorum* τινός τινί vice dicuntur. [Locos v. in τὶς p. 827.]

IV. A relativa significatione illud repetendum, quod τοῦ τῷ pro interrogativis τίνος τίνι dicuntur. [Locos v. in τίς].

V. Pervagatus est *articuli praepositivi* usus.

A. De *forma et scriptura*. 1. *Dorismus articuli* melicorum est consentientesque in eo, quantum quidem constat, libri plerique plurimis locis reperiuntur. — ἁ. ‖ ἁ θεσπιέπεια Δελφὶς πέτρα OR 464 ch. versu choriambico, non affectus sed splendoris plena sententia. χἀ γλαυκῶπις Ἀθάνα OC 706 ch. glyconio. ἁ δ᾽ εὐήρετμος ἔκπαγλ᾽ ἁλία πλάτα 716 ch. choriambico. ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα Ant. 148 ch: dactylico. ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπίς 615 choriambico. οἴων ἐγώ ποθ᾽ ἁ ταλαίφρων ἔφυν 866 m., qui versus ex iambico et cretico compositus. ἀλλ᾽ ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά 951 ch. choriambico et trochaico coniunctis. ἁ Κύπρις ἐκφέρεται Tr. 497 ch. anapaestico logaoedico. ἁ δ᾽ εὐδῶπις ἁβρά 523 ch. antispastico. ἁ δὲ οἱ φίλα δάμαρ τάλαινα 650 ch. trochaico. ὧν ἅδ᾽ ἁ τλάμων 841 ch. dochmiaco, ut videtur. ἁ δ᾽ ἐρχομένα 849 ch. choriambico cum anacrusi, velut antistrophicus est ἁ δ᾽ ἀμφίπολος 860. ἁ νέορτος ἅδε νύμφα 894 ch. trochaico, quale genus reperias etiam Ai. 404 m. ἁ στονόεσσ᾽ ἄραρεν φρένας El. 147 m. dactylico. ὄλβιος ὃν ἁ κλεινὰ γᾶ ποτε Μυκηναίων 160 ch. in quo cretici ultima arsi soluta cum molossis compositi videntur. εἰσιν ἁ πρόμαντις 467 trochaico ithyphallico. ἁ παλαιὰ χαλκόπλακτος γένυς, ἅ νιν κατέπεφνεν αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις 485 ch. quem choriambicum esse puto cum anacrusi sequenti iambico dimetro brachycatalecto. ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἁ Ἐρινύς 488 ch. dimetro choriambico hypercatalecto. ἄσκοπος ἁ λώβα 864 ch. dochmiaco. ἁ πάνδυρτος ἀηδών 1077 ch. glyconio. ἁ [addidit Herm.] τάλαινα, νῦν δ᾽ ἔχω σε 1285 trochaico.

τᾶς. λύπας τᾶς ἀπ᾽ ἐμοῦ τάλαν Ph. 1088 m. versu glyconio. ἀφώνως ἀλόγως τὸ τᾶς OC 131 ch. qui versus item glyconius est. τᾶς δειλαίας τᾶσδ᾽ ἀπόρου φανείσας 513 ch. choriambico a diiambo incipiente catalectico [cf. ἄπορος]. τᾶς σᾶς, ἃ πέπονθ᾽, ἀναιδῆ 516 m. choriambico cum anacrusi dimetro catalectico

[cf. πάσχω]. οὕτω τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάξει Ant. 959 ch. choriambico dimetro hypercatalecto cum basi. τὸν αὐλόν, ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός Tr. 217 senario chorico. τᾶς παλαιφάτου προνοίας 823 ch. trochaico. ἢ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς Ai. 190 ch. iambelego. σᾶς πάρος ἔτι χάριτος El. 1266 m. dochmio.

τ ᾷ. οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ OC 695 ch. versu choriambico. τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ Ant. 150 ch. dactylico. (II p. 205 med.)

τ ά ν. πορεύσαιμ' ἂν ἐς δόμους τὰν ἐκ θεῶν νέμεσιν ἐκφυγών Ph. 517 ch. quem versum non multum absum quin ἐκ deleto cum Seidlero de vers. dochm. p. 20 dochmiacum dimetrum esse censeam. ὃς τὰν θερμοτάταν 696 ch. choriambico versu. τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν 1126 m. glyconio. εἰ σὺ τάν 1174 m. iambico dimetro. ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα OR 495 ch. choriambico cum anacrusi. μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων 864 ch. epitritis. οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν 900 trochaico. σὲ τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν 905 iambico senario catalectico. τὰν αὔριον οὐκέτ' ἔσει πανσέληνον 1090 ch. choriambici generis, si recte disposuit Herm. τὰν γαμψώνυχα παρθένον 1199 ch. glyconio. τὰν ἀδόκητον χάριν OC 249 m. choriambico in creticum exeunte. καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ 675 ch. glyconio. ἄμβασις, οἳ τὰν Ἱππίαν 1070 ch. glyconio polyschematisto. τὰν δεινὰ τλᾶσαν 1078 ch. iambico [τᾶν δ. τλασᾶν Dind. ex schol.]. τὰν ἀφανῆ θεόν 1556 ch. dochmiaco dimetro. τὰν παγκευθῆ κάτω 1563 qui dochmius ipse quoque videtur longa syllaba praefixa. τὰν χθόνιον ἑστίαν ἰδεῖν 1726 m. iambico, ut θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν Ant. 339 ch. πολῖται τὰν νεάταν ὁδόν 806 m. glyconio. τὰν Ἀχέροντος 811 m. adonio. ὀλέσθαι τὰν Φρυγίαν ξέναν 824 m. glyconio. τὰν ἀμφινεικῆ Δηιάνειραν ἀεί Tr. 104 ch. ἐλπίδα τὰν ἀγαθάν 125 ch. dactylico. ἃ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω 137 senario chorico. βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον 212 ch. iambico dimetro. τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοί Ai. 1187 ch. glyconio. τὰν [delevit Dind.] εὐρώδη Τροίαν 1190 ch. qui anapaesticus spondiacus videtur. οὔτε γὰρ ὁ τὰν ἀκτὰν El. 180 ch. cretico ultima soluta et molosso compositis. ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν 1063 sq. ch. glyconio utroque. ἀλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν 1238 sq. mel. quos iambicos ischiorrhogicos Herm. dicit. τὰν νέορτον ἇς ἔτ' ἄστολος χιτών fr. Hel. 791, 1 senario, ut videtur, chorico. τὰν δ' ἀνθρώπου ζωάν Ter. 519, 1 qui vel dactylicus, quod potius videtur, vel anapaesticus versus est.

τᾶν. τὸν ὦ τᾶν πυρφόρων OR 200 ch. iambico ischiorrhogico, ut dicit Herm. [τᾶν δεινὰ τλασᾶν OC 1077 ch. ex schol. dedit Dind. pro τὰν δ. τλᾶσαν].

Admodum exigua in prioribus est scripturae discrepantia. Ant. 615. Aug. b ἤ. v. 951 ἀλλά pro ἀλλ' ἁ. Tr. 497 scholia articulum non agnoscunt, ἀμέτρως. v. 894 codd. ἀνέορτος pro ἁ νέορτος. Ant. 959 pauci codd. et Tricl. τᾶς omittunt. Tr. 217. Ald. Brub. τάς pro τᾶς; idem eaedem Ai. 190 et codd. quidam OC 513. Tr. 126. Suid. v. ἀ π ο τ ρ ύ ε ι ν, τήν pro τάν; quippe perpetuo ap. eum obliteratur Dorismus. Metrorum regnat glyconium et choriambicum, sed nulla est pro genere versuum vel ratione sententiae scribendi diversitas. Quippe paucae sunt graviore affectu conspicuae: Ant. 806. 811. 824. 866. El. 865. 1239. 1240. 1266. 1285. Ph. 1088. 1126. 1174. OR 1199. OC 249. 1556. 1563. Ai. 1187. 1190.

2. *Crasis articuli praepositivi.* — Synaloephae, craseos, synaereseos s. contractionis nomina veteribus doctoribus minime accurate distingui notum est. V. Apoll. de synt. 4, 10. 2, 19. Ioannes Gr. ap. Ald. p. 304. Schol. Dion. Thr. p. 698. Bekk. Moschop. p. 30. ed. Titz. Eust. p. 1462, 29. Greg. Cor. 64. Et alii quidem synaloephae nomine generali complectuntur episynaloephen, ecthlipsin apostropho factam, syncopen, crasin: v. Apollon. l. c. Lob. de usu apostr. § 1. Alii synaeresin dicunt, quae praecedente alia vocali, insequente ι vel υ fiat, crasin ad omnes qualescunque vocales valere: v. schol. Dion. Thr. l. c.; erant etiam qui vocalem neutram altera absorberi per crasin dicerent, sed vel aliam, vel diphthongum nasci: Gr. ad calcem Greg. Cor. p. 678. Nobis *synaereseos* nomen apte et ad *contractionem*, quae in eodem vocabulo fit, et ad *crasin*, quae duo facit coalescere, videtur accommodari. *Crasis* autem ‖ a. *duas breves contrahit in unum.* Coronidem imponi veterum, quanquam non omnium, more solitam sprevit Elmsl. nova quaeque studiose captans ad Med. 464.

α ex duobus α coalitum necessario producitur. τἀκίνητα OC 624. Ant. 1060. τἀληθῆ Ai. 1328 [fr. inc. 678, 14]. τἄλλα Ai. 112. 1398. Ph. 364. 1361. Ant. 1170. 1179. OC 1266 [corruptum in LA ex τάμά]. Tr. 488. 1211. Non scribendum esse τἆλλα, quod Buttmanno olim et nuper ineptis uso rationibus Goettlingio ad Theodos. p. 222 placuit, et, quod mirere, Elmsleio ad Eur. Med. 888, satis evicit Wolf. anal. 1. p. 431, cui merito assentitur Schaef. app. Demosth. t. 1. p. 197 [cf. supra p. 34 b]. Male autem Wolf. τοὖργον scribendum pronuntiavit, quo concesso ne τἄλλα quidem et τἄργα suo iure constabunt. Codices utramque τόνωσιν exhibent: v. Elmsl. l. c. — τἀμήχανα Ant. 92. τἀνθρώπεια Ai. 132. τἀνθρώπων Tr. 439. τἀπειλήματα OC 660. τἀπό Ai. 1376. OC 293. 1628. τἀφανῆ OR 131. Cum α producto coalescere α articuli iure negavit Pors. ad Phoen. 1277.

ο ο crasi raro coalescit, et quidem secundum contractionis legem in ου. — τοὔναρ El. 425. τοὔνειδος Ph. 523. OR 523. 784. OC 753. Tr. 254. τοὔνομα OC 60. Sed Tr. 275 iniuria οὑλύμπιος Brunck.

Vocales breves inter se diversae aut in *alteram* earum, aut in *diphthongum* coeunt. Quod si illud fit, α ita regnat, ut praevaleat alteri vocali, sive articuli est, sive vocabuli cum eo coniuncti.

α ε. τἀγγενῆ OR 1430. τἀκείνου El. 924. τἀκεῖθεν Tr. 632. τἀκείνοις OC 336 de cuius loci scriptura v. ἐκεῖνος. τἀμά Ai. 100. OR 216. 329. 621. 1138. 1414. OC 266. 344. 606. 1613. (τἀμαυτοῦ OC 1254. Ant. 238. 501.) Ph. 370. 376. 870. 973. El. 343. 538. 622. 623. 1050. 1057. 1462. τἀμφανῆ OC 755. τἀν OC 791. Ant. 780. 1345. τἀναντία Ant. 667. τἀνδεᾶ OC 1430. τἄνδον Tr. 334. τἀνθάδε Tr. 943. El. 1436. τἀνθένδε El. 1307. OR 1267. τἀντεῦθεν El. 1339. τἀνθυμήματα OC [299.] 1199. τἄξω OC 341. τἀξευρήματα OR 378. τἄπη El. 401. Ai. 505. 745. τἀπί El. 1456. Ph. 353. 611. 806. Tr. 356. τἀπίλοιπα Ph. 24. τἀπινίκια El. 692. τἀπιτίμια El. 915 [τἀπιτύμβια Dind.]. 1382. τἄργα Ai. 39. El. 623. Ph. 99. OC 266. 1582. Ant. 729. θἀτερα Ph. 503. Naupl. fr. 377 [sed v. ἕτερος] El. 345. θἀτέρου Ph. 597. θἀτέρᾳ Tr. 272.

ο α fit α. ἀνήρ, ἄνθρωπος, non ὡνήρ secundum Atticorum morem dici primus observarat Dawes. misc. cr. p. 196: nec obtemperarunt tamen Valckenarius et hunc, ut solet, pone sequens Brunck., quanquam et ipse τἀπορεῖν, τἀγαθὸν non τὠπορεῖν, τὠγαθόν defendens Add. ad Ar. Nub. 995. p. 134; Xenophonti primus Schaef. ἀνήρ reddidit, v. Reisig. coni.

in Ar. p. 182. Nec profecto quisquam dubitasset, si tum notus fuisset Apoll. de coni. p. 495 Bekk.; qui cum Δωρικὴν dicat μετάθεσιν τοῦ ε εἰς α, eandem tamen in ἀνήρ, ἄνθρωπος, θἄτερον Atticis tribuit. Exempla craseos ἀνήρ in ἁνήρ protulimus, saepe eandem festinantius iniuria illatam in tragicorum carmina monstrantes. ἅνθρωπος Tr. 434 contra librorum fidem ἄνθρωπος exhibentium non melius scribitur [ut a Dind.]; peius Brunck. ὤ'νθρωπος. Certiora exempla haec sunt: ἀγών El. 1492. Brunck. ὠ'γὼν OC 1148. Utroque loco ἀγών libri veteres nisi quod LA OC 1148 ἁγών. τἀγαθόν Ai. 964. Ant. 275 quod agnoscit EM p. 443, 30. τἀδικεῖν Ant. 1059. τἀληθές El. 679. Tr. 453. 474. OR. 299. 356. 800. *944 quo loco Flor. Γ τ' ἀληθές, perperam intellecta coronide; ceteri consentiunt: [mutavit locum Dind. sec. Nauck.]. τἄλγος Ph. 1358. τἀμελούμενον OR 111. τἀξίωμα OC 1459. τἀπορεῖν Tr. 1243. τἄπορον Ph. 897. Maxime autem τἀληθῆ λέγειν Ph. 1236 memorabile, quippe quod, cum τὸ ἀληθῆ fuerit, articulum non cum nomine, quocum coaluit, sed cum verbo coniungendum prae se fert.

Quin et οε, alias in ου coalescere solitum, in ὁ ἕτερος τὸ ἕτερον Attice ἅτερος, θἄτερον contrahitur. Apollon. de coni. p. 495, 12. Philemon. p. 46. Brunck. ad Ar. Vesp. 1241. Apollonium excerpsit EM p. 443, 27. — ἅτερος El. 739. Sine coronide vulgo scribitur, et molesta sane illa: sed ut scriptura constet, addenda.

Sed alias in *diphthongum* ο ε coalescit, cuius rei exempla pleraque a praepositionibus ἐκ, ἐξ, ἐν, ἐπί, pronominibus ἐγώ, ἐμός, ἐκεῖνος, adverbio ἐκεῖ exorta, pauca aliorum vocabulorum, quod idem in καί observavimus. Spiritum in his asperum praevalere, expelli lenem Etymologus testis Apollonio usus p. 641, 40. Horum Sophoclea haec sunt, et *diverbiorum* quidem: τοὔπος Tr. 258. OR 89. 234. 848. 1144. Ai. 864. El. 1479. Ant. 1178. τοὔργον (Apoll. l. c.) Ai. 284. 355. 1368. El. 625. 1020. 1373. 1399. Ph. 26. 1291. Ant. 85. 273. 279. 384. 428. 536. 542. OC 941. 1118. *Tr. 586 [secl. Dind.]. 933. 1018. 1157. OR 347. 349. 538. 847. οὑργάτης Ant. 252. θοὔρμαιον 397. οὐχθρός 522. *melicorum*: τοὔπος Tr. 822 *anapaestorum*: τοὔπος Ant. 934. — *Praepositionum* haec, diverbiorum omnia: οὐκ Ai. 1289. οὐξ El. 7. Ph. 940. OR 385. τοὐκ OC 1540. Ph. 639. et compositorum: οὐκφύσας Ph. 89. οὐξειργασμένος Ant. 262. οὐξελέγχων OR 297. οὐξεληλυθώς OR 735. OC 426. τοὐξειργασμένον Ai. 315. τοὐξαμαρτάνειν Ant. 1024. — οὑν El. 443. τοὐν OC 769 et compositorum: τοὐνθένδε Ph. 895. τοὔνδικον OR 1158. Creus. fr. 326, 1. OC 996. τοὐμφανές Ai. 753. τοὔμφυλον OC 407. τοὐγχείρημα OR 540. — οὑπί Ph. 891. — τοὐπί Ant. 889 et compositorum: οὑπάγων Tr. 378. οὑπικωλύσων Ph. 1242. οὑπιβουλεύων OR 618. οὑπιβρόντητος Ai. 1386. οὑπαρήξων El. 1197. τοὐπίκλημα OR 227. 529. τοὐπιεικές OC 1127. fr. inc. 709. τοὐπίσαγμα Ph. 755. τοὐπίτριπτον Ai. 103. — *Pronominum* ἐγώ et ἐμός haec sunt, *diverbiorum* fere omnia: τοὐμέ El. 363. οὑμός El. 393. 566. τοὐμόν OC 501. 576. 621. 655. 667. 788. 1173. Ai. 124. 431. 595. 658. 686. 995. 1313. El. 57. 252. 452. 633. 785. 1302. 1310. 1390. Ph. 498. 1456. Ant. 764. Tr. 142. 304. 319. 629. 797. 1068. 1176. 1193. 1197. 1215. 1246. OR 426. 643. 688. 1400. 1452. *melicorum:* τοὐμόν OR 1222. OC 1084. — *Pronomen* ἐκεῖνος: οὑκείνου Ph. 625. τοὐκείνου El. 1118 et cognatum adverbium τοὐκεῖθεν OC 505.

b. *Vocalis longa cum brevi coalescit.*

η α paucis ap. Soph. exemplis firmatur, quae summa editorum inconstantia modo utramque vocalem exscriptam, modo alteram apostropho detritam, modo crasin utriusque factam monstrant. Horum altera ratio probari non potest, cum quod a libris minimum habet praesidii, plene scripta pleraque exhibentibus, tum quia voculae procliticae vocabuli sequentis initium totum absumendi vim haudquaquam habere possunt. V. Reisig. synt. crit. p. 23 rectius praecipientem Wolfio anal. 1. p. 452. 458. Prima ratio pronuntiatione tenus improbanda; sed cum in οα, οι α, ω α constet α praevalere, ἁγών ἀγαθοί τἀνδρί ut dicatur, et verisimile sit articulum suo nomine applicari arctissime, ad crasin confugiendum est. Scribetur igitur ἀρετή Ai. 1357 non ἡ ἀρετή cum Herm. et Eust. p. 842, 10. 879, 7 aliisque locis [et Stob. floril. 19, 10] nec ἡ 'ρετή cum LA ἀρετή in Aug. b repertum aperte vitiosum est. ἀλήθεια Ant. 1195. Creus. fr. 323, 2; illo loco est in LA ἡ ἀλήθεια, Brunck. ἡ 'λήθεια dedit; ἀνοία Ter. fr. 517, 5 quod Brunck. ἄγνοια scribendo corrupit [libri Stob. 68, 19 ἡ ἄνοια].

η ε absorpta vocali brevi eodem iure in η coeunt, si ἕτερος exceperis. ἡ 'τέρα scribi non posse, clarum est; sed ne ἡτέρα quidem probandum, quod visum Hermanno ad OC 497, cum θἠτέρᾳ incerta fide sit, et θἄτερον ex vocalibus longe magis dissitis conficiatur. Imo consentaneum τροπῇ Dorica ἁτέρα fieri, idque dedit Elmsl. in OC 498; libri ἡτέρα, ἡ 'τέρα, ἡ 'τέρα. θἀτέρᾳ scribitur Tr. 272 ex duobus apogr.; sed alia cum LA θἠτέρᾳ, quod a Brunckio etiam ex suis membranis editum. Sed in OR 782 apogr. pleraque in θἀτέρᾳ consentiunt; LA θ' ἡτέραι scribitur. θἀτέρᾳ etiam emendandum Naupl. fr. 377, 2 ubi vulgabatur εἶθ' ἑτέρᾳ, Brunck. θἠτέρᾳ dederat. — ἡ 'μή, τῇ 'μῇ cum vulgo olim cum apocope ederetur, nunc consentiri coeptum in ἡμή τῂμῇ, id quod diserte agnoscitur ab EM p. 757, 24 et Phavorino p. 422 Dind.; τῂμῇ exstat OC 1340, ubi de libris silentium; ἡμή OR 1463, ubi vel Herm. τῂμῇ scribere solitus vitiosum ἡ 'μή servavit; El. 97 an. τῂμαυτοῦ OR 995. Igitur etiam ἡ 'ξειργασμένη Ant. 384 et ἡ'πίνοια scribendum Ant. 389 et ἡ'ξαμαρτία Ant. 558. τῇδε θἠμέρᾳ vulgatur ap. omnes OR 1283. Ai. 756. 778. 1362, quod cum non uno, ut visum Lobeckio (ad Ai. 756) exemplo muniatur, concedendum tragicis etiam, non comicis solis erit. Vulgo vitiose θ' ἡμέρᾳ scribitur; Erf. omnibus illis exemplis audaci coniectura τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ intulit. Agnoscitur crasis illa a Tzetza Exeg. in Iliad. p. 33. A melicis aliena est.

ω α ut ο α in α coniungitur, nec contradicit quisquam, cum ea crasis in solo vocabulo ἀνήρ usitata sit. τἀνδρί legitur Ai. 78. Tr. 60. 603. 748. 1175. Sed eximendum τὠμῷ τἀνδρί, quod consensu ferebatur Tr. 445, ineptissima posita distinctione ab Apitzio nuper explicatum τὠμῷ, τἀνδρί, *meo*, *virum dico*. Verior videtur Schaeferi correctio ad OR 1106 γ' ἀνδρί, quam Seidleri τ' ἀνδρί [recepta illa ab Dind.], qua admissa insequens ᾗ respondebit praegresso τε. Diverbiorum sunt omnia.

ω ε ut η ε absorpta vocali tenuiore in ω coit; aphaeresin olim probabant. Hanc etiam crasin agnoscit EM p. 412, 57. 757, 24. — τὠμῷ Tr. 445. 820. OC 564. 952. τὠπιόντι OC 1532. OR 969, in quibus vel Herm. aphaeresin reliquit. In tanta exemplorum paucitate cantica eius craseos immunia sunt.

c. *Diphthongus cum brevi vocali copulatur.* — || In ου α regnat α, ut solet, nec dissensus est doctorum. τἀγαθοῦ Ph. 456. v. Pors. ad Med. 963. τἀνδρός Ai. 119. 789. 806. OR 362. 534. 952. 1018. 1044. OC 1428. 1618. Tr. 351. 387. 785. 1256, diverbiorum haec: in anapaestis τἀνδρός legitur Ai. 220. — || ου ε absorpta vocali in ου coniungitur, praeter θἀτέρου, de quo v. Philem. p. 46. Thom. M. p. 121. Valck. ad Phoen. 896. Hippol. 349. Meinek. ad Menandr. p. 581. Legitur hoc Ph. 597. — τοὐμοῦ vulgo aphaeresi donari solitum Ph. 344. OC 243. 419. 1141. 1329. OR 264. Ai. 534. τοὐπιόντος OR 393. OC 752, quae omnia diverbiorum sunt. τοὐξανιστάναι OC 47 et τοῦ et τὸ ἐξανιστάναι haberi poterit. — || Magis adhuc distant inter se οι α quam ου α, non minus coeuntia in α praecipuo quodam iure donato. ἀγαθοί Ph. 873 vulgo οἱ 'γαθοί, Laurr. Flor. Γ ἀγαθοί in quo vestigium veri: de librariorum his erroribus v. Reisig. l. c. p. 27. Hoc unum certum est eius craseos exemplum. Nam ἄνδρες Ai. 99 et El. 1398 ab eis scriptum, qui in certorum hominum appellatione articulum abesse non posse sibi persuaserant, quod falsum esse in v. ἀνήρ docuimus; in OC 653 articulus ab Herm. additus, etsi necessitas nulla comparet. — || οι ε ipsum quoque cum aphaeresi scribi olim solitum elisionem mediae vocalis passum in ου coit. Male enim Pors. ad Hec. 338. Phoen. 641 non multum referre utro scribatur modo affirmabat, et libris etiam adiuvatur crasis illa, Brunckium nacta adversarium ad OR 939 et Ar. Ran. 461, defensores Reisig. l. c. p. 24 et Elmsleium in mus. cr. Cant. 5. p. 26. Unum ap. Soph. est οὑπιχώριοι OR 939 librorum omnium, et 1046 ubi codd. Brunckii D T οἱ 'πιχώριοι feruntur habere, item οὑπιχώριος Colch. fr. 314 a 1. — || Quod his omnibus contrarium est, brevem vocalem cum diphthongo coniungi in unum αὑτός cadit, egimusque de ea re in pronomine αὐτός. Sed αὑταί pro αἱ αὐταί dici non potuisse affirmo, etsi scripsit Herm. Ant. 920, ubi αὗται probabilius, quanquam etiam αὑταί habet, quo defendatur. Nec ἂν ex αἳ ἂν OR 1231 probari potest. [αἳ Dind. c. LA pr.: αἳ 'ν LA m. rec. et in marg. αἳ ἄν.]

d. *Diphthongus cum longa vocali* vel diphthongo altero, si ηὐλάβεια exceperis OC 116, quod libenter scriberem εὐλάβεια, libri si addicerent, in τοῦ αὐτοῦ, τῷ αὐτῷ solo coniungitur, de quibus actum in αὐτός. — Formae igitur articuli in brevem vocalem exeuntes etiam in melicis haud raro crasin patiuntur, longa vel diphthongo finitae nunquam.

B. *Usus articuli praepositivi syntactici.* — Universe *rebus certis ex certo ordine desumptis accuratius definiendis*, vel, si praegressae fuerint, *revocandis et inculcandis* articulum constitutum esse notum est. —. — 1. *Nominibus* applicatur: a. || *Propriis* ap. tragg. paulo rarius; etsi ne colligere quidem omnia exempla opus est. ἡ Σπάρτη Ph. 325. ἡ Σκῦρος 326. τὴν Σκῦρον 381. αὐτὸς οὑδυσσεύς 572. τὴν Λῆμνον 1060. ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων OR 498. ὁ Λάιος 729. ἡ Κόρινθος 997. ταῖς Θήβαις 1380. τὰς Ἀθήνας OC 24. 260. ὁ Φοῖβος El. 35. τῷ Λύκῳ fr. Aeg. 19, 3 [τῷ incertae est fidei]. ὁ Σίσυφος Synd. 155, 1. τὸν Εὐρώταν Lac. 339, 1. ἡ Κύπρις inc. 678, 1. Suo iure in his articulus constat, sed paulo aliter intelligenda sententia omitti recte posset, praeter iuris iurandi formulam νὴ τὼ Λαπέρσα, νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον Lacaen. fr. 339, 1.

b. || *Appellativis* iunctus eatenus a nobis enotabitur, qua aliquanto memorabiliorem habet usum. Recte autem dicitur, cum resolvi commode potest adhibito pronomine relativo, unde crebro cum eleganti breviloquentia dicitur. Minus perspicue de hoc genere dixit Matth. ad Eur. Troad. 401. τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις Ph. 26 i. q. τὸ ἔργον ὃ λέγεις οὐ μακράν λέγεις. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις 37. τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετο 601. οὑπὶ νηὶ γὰρ ἅλις πόνος 891. τὴν ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτών 1248. i. q. ἁμαρτών τι ὃ αἰσχρὸν ἁμαρτεῖν. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος OR 94. ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται 382. ὅτι ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι 526. εἴ τοι νομίζεις κακῶς δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην 552 *debitam poenam* dicit. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος 845. Brunck. non intellecta corrupit τις scribendo. Nec c. Erf. et Herm. ad Vig. p. 727 *illos multos* dici arbitror, *a quibus Laium interfectum Iocasta narraverat*, sed *numerum plurium* universe, qui quia plus uno complectitur uni cuidam contrarius, definitus esse cogitatur *(die Vielzahl)*. ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμών OC 288 ὁ Brunck. sec. Tricl. delevit. ὁ κύριός τις est *is aliquis, penes quem potestas est:* v. Herm. ὥστ' ἐστί μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἰπεῖν ἃ χρῄζω 573. ἆρ' ἄθλιον τοὔνειδος ὠνείδισα; 753. τίς ποθ' ἡ βοή; τί τοὔργον; 886. νῦν δ' ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων, τούτοισιν ἁρμοσθήσεται 908 Brunck. cum aliis multis οὕσπερ pro ὥσπερ. *suas leges* attulisse Creontem dicit. ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα 1199. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί 1488 i. e. τί τὸ πιστὸν ἐκεῖνο, ὃ θέλεις ἐμφῦναι. καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος Ant. 221. ἄσημος οὑργάτης τις ἦν 252. εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὑξειργασμένος 262. πολλὰ τὰ δεινά 333 ch. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡξειργασμένη 384. In LA et nonnullis articulus omittitur, in aliis ἐκείν' ἡ non ferenda elisione scriptum est: emendavit Brunck. τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἐν θεοῖσι τὴν δίκην δώσειν 459 i. e. *quam daturus eram, certe apud deos nolui dare.* εἰ δὲ τοῦ χρόνου πρόσθεν θανοῦμαι 461 morte *debita et naturali.* δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδός 471 v. Herm. μή τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς ἐκβάλῃς 648 *tuam mentem* [Dind. eiecto τὰς post ἡδον. addidit δαμείς]. ἵνα τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν 1088 sq. ὦ μάντι, τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας 1178. ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπατε 1190 est ἐκεῖνος ὁ μῦθος, *quem audiebam.* ἢ τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβὼς ἦν Tr. 246 i. e. τὸν ἄσκοπον ἐκεῖνον. τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος 430 *quis ille.* οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ 438 *quidquid dixeris.* ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερος ποθ' Ἡρακλῆ διῆλθε 476. ὧν ἐγὼ μεθύστερον τὴν μάθησιν ἄρνυμαι 711. κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν πρόσθες 1252 *quod promisisti, statim perfice.* οὐδεὶς ἐρεῖ ὡς ὑπόβλητον λόγον ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός Ai. 482. τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους 1107 *ista superba oratione.* οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην 1121 *meam.* ὥστε τὴν δίκην πατεῖν 1335 δίκην est *ius:* τὴν δίκην *quod omnibus iustum videtur.* νικᾷ γὰρ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ 1357 Aiacis virtus, de quo controversia erat. ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος El. 302 *suas pugnas*, i. e. quascunque facit. ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων 375. ἀνθρώποισι τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί 1382 οἷα ἐπιτίμια est *qualem mercedem:* addito articulo dicitur *qualis merces illa, quam impiis di dant.* οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας 1500 i. e. ἡ τέχνη ἣν ἐκόμπασας, οὐκ ἔστι πατρῴα. καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὰ ψευδῆ λέγειν fr. Creus. 323, 1

qualecunque mendacium turpe. ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων δώροις Niptr. 403, 1.

c. || Est ubi *substantivis adverbiascentibus* additur, etsi crebrius abest. ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός OR 389, ubi nemo propter τοῖς κέρδεσιν dicet τὴν τέχνην pari cum altero membro ordine positum articulo eguisse: ipsam enim illam parilitatem centies violatam videbimus olim. πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος 1509. οὕτως γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος Ant. 1062, quanquam in his duobus ab addito adiectivo excusatio adest. πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν Ant. 727.

d. || Semel reperi, quod ap. comicos perfrequens est, articulum nominativi alloquio adhiberi, cum ὦ sit apud tragicos legitimum. οἵ τ' ὀπάονες, οἵ τ' ὄντες, οἵ τ' ἀπόντες ὁρμᾶσθε Ant. 1108. Haec vera scriptura est, in PA aliisque: nam quod in LA exstat ἴτ' [vel ἴτ' ut legit Elmsl.] eodem redit originem simul vitii monstrans, quod Triclinianos maxime libros occupavit, ἴτ' vel ἴτ' ἴτ' ὀπάονες.

e. || *Appositione* et *attributo*, quod dicunt, addendo, in re certa et definita constitutus articulus est: quod cum tralaticium sit, pauca exempla apponemus, copiosius *omissionem* articuli alias pertractaturi, quae apud tragicos usitatissima. ἀγαθοὶ στρατηλάται Ph. 873. Ζεὺς ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν 989. τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου 1357. αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους 1411 an. Ἄρη τὸν σφῷν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα OC 1392. Βακχεῦ Βακχᾶν ὁ μητρόπολιν ἐνναίων Ant. 1122 ch., si recte ὁ addidit Musgr. Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ Tr. 252. ὄμνυ Διὸς νῦν τοῦ με φύσαντος κάρα 1185. Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ Ai. 19. ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ Ἀγαμέμνονος παῖ El. 1. ὁ κλεινὸς νυμφίος παρών, ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη 300. Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς 670. Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο 707. Πηλέα τὸν Αἰάκειον fr. Pel. 434, 1. Πολυΐδου τοῦ μάντεως Polyid. 462 a, 1. — Apponitur autem etiam *pronomini*: ἐγὼ ὁ τάλας Tr. 998 an. in quo potissimum adiectivo omissio frequens. ἐγὼ παρών, ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς Ai. 1289. τὸν γέροντά με OR 1153. ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ El. 533. ἡ τάλαιν' ἐγώ 1138. τί χρή με τὴν δύστηνον Ant. 922. κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα Ant. 274. σφῷν δ' ἐννέπω 'γὼ τοῖν παρεστώτοιν El. 1367. παισὶ τοῖς αὐτοῦ OC 1396. Apponitur etiam *verbo*, in quo pronomen personale inclusum esse cogitatur: προσπίτνω σε γόνασι, καίπερ ὢν ἀκράτωρ ὁ τλήμων Ph. 486. εἶτα πῶς ὁ δύσμορος εἰς φῶς τόδ' ἔρξας εἰμι; 1352. τίς ὁ πολύπονος ἄγει; OC 205 ch. Libri τίς ὤν, sed a m. paullo recentiore in LA ascripto γρ. τίς ὁ πολ.; verum commemoratur in scholiis, cf. Herm. πάντα καθαίρων ὠλεκόμαν ὁ τάλας Tr. 1012 m. ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι τοῦ Τελαμῶνος οἴκου Ai. 203 an. *ἔσχον ὀργὰν ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα ἁ τάλαινα 1284 m. [ἁ quod non est in libris addidit Herm.]. ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις πέπτωχ' ὁ τλήμων 1477. οἱ πολύφθοροι ἢ 'σωσαν ἢ 'κέρδαναν ἢ διώλεσαν Scyr. fr. 499, 6. Deinde articulo oppositi indice utique opus, cum quid post *vocativum alloquendi* infertur: ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα Ph 867. ὦ Λημνία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας 986. κλειναί τ' Ἀθῆναι καὶ τὸ σύντροφον γένος Ai. 861. Sed et ipsi *vocativo* aliquid apponitur: ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν ἱππεία El. 504 ch. ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ', ἡ παροῦσά μοι 634. ἄναξ Ἀπόλλων ὁ Δάλιος εὔγνωστος ἐμοὶ ξυνείης Ai. 704 ch. Est autem ubi *nomen illud cui quid apponitur*, articulum habeat, apposito non adsit. ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς ἔνδηλος ἐν σοὶ πανταχοῦ, μητρὸς φθορεύς Synd. fr. 155, 2 [πάντα χῶ Dind. c. Vatero dedit]. Deinde in appositione etiam et attributo addendo *bis* ponitur: τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην OR 806. τὸν ἄνδρα, τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον 837 quanquam haec non tam appositio est, quam duae a verbo notiones suspensae, quarum altera alteri epexegesi additur. Interponas ἤτοι. *Adiectivi attributi* cum articulo exempla non proferemus: non habent enim singulare quidquam, si exceperis πᾶς, ποῖος, πολύς, τοιοῦτος, quae suis quaeque locis tractabuntur. Non magis pronominibus additum articulum vel omissum, id quod magna cum licentia dispensatur, enumerabimus, sed relegamus legentes ad v. ἐμός, σός, ὅδε, οὗτος, αὐτός.

f. || In *partiendo genitivisque partitivis* longe rarius admitti articulum quam relinqui videas, de qua re post disseretur. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγιστ' ἄπεστιν OR 1238. ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνει ξυνών Ant. 765. μὴ τῶν τυράννων; Tr. 316, nam exquisitius videtur τὶς subaudire, τύραννοι ut sint τυράννων συγγένεια πᾶσα, velut βασιλίς et βασίλεια regiae stirpis mulierem significat; τὶς cum omittatur, articulo sententia carere non potuit. Possit tamen ex antecedentibus assumi γέννημα. οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις; Tr. 318. πρὸς τῶν πνεόντων [deleto πρὸς Dind. c. Erf. τῶν ἐμπνεόντων] μηδενὸς θανεῖν ὕπο 1160 v. Herm. τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔσοιαν ἀρκεῖ fr. Amphitr. 124, 1. οἱ ποντοναῦται τῶν ταλαιπώρων βροτῶν Scyr. 499, 1. Aliud genus est τοσόνδ' ἐς ἥβης El. 14. τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος OR 836 cf. πᾶς, τοσόσδε, τοσοῦτος item ἀνήρ, ἄνθρωπος, βροτός. (II p. 215.)

2. *Adiectiva et participia cum articulo coniuncta substantivorum munus sustinent.* — a. || *Adiectivorum* quae secundum literarum ordinem iam olim commemoravimus, suis quaeque locis quaeri iubemus: τὰ ἄβατα — ὁ ἀγαθός et τὸ ἀγαθόν — ὁ ἀγενής et τὸ ἀγέννητον — ὁ ἄδικος — ὁ αἱμυλώτατος — τὸ αἰσχρόν — ὁ αἴτιος — τὰ ἀκίνητα — τὰ ἄκρα — τὰ ἄλγιστα — τὰ ἀληθῆ — ὁ ἄλλος s. οἱ ἄλλοι et τἄλλα — τὰ ἀμήχανα — τὰ ἀναγκαῖα — τὰ ἀνθρώπεια — οἱ ἀνόητοι — οἱ ἄρσενες — ὁ αὐτόχειρ — τἀφανῆ — ὁ βραχύς — οἱ βροτοί — τὸ γενναῖον — οἱ γύνανδροι — ὁ δειλός — τὰ δεινά τὰ διδακτά — τὸ δίκαιον et τὰ δίκαια — οἱ δυνατοί — ὁ δύσμορος — ὁ δυσσεβής — ὁ ἡ δύστηνος — τὰ δύσφορα — τἀγγενῆ — τὰ ἔκγονα — οἱ ἐλεύθεροι — τοὐμόν, τἀμά — οἱ ἔμπειροι — τἀμφανῆ — τἀπίλοιπα — τοὐναντίον, τἀναντία — τὸ ἔνδικον — τοὐπιεικές — οὐπιχώριοι — ἅτερος et θἄτερα — ὁ εὐγενής — ὁ εὐσεβής — ὁ ἐχθρός — τὸ θεῖον et τὰ θεῖα — τὸ θερμόν — ὁ θνητός — ὁ θρασύς — τὰ ἴσα — τὰ καινά — τὰ καίρια — ὁ κακός, οἱ κακοί, τὸ κακόν, τὰ κακά — οἱ κακόφρονες — τὸ καλόν, τὰ καλά — ὁ κάτοχος — ὁ κασίγνητος — ὁ κοινωνός — τὸ κόσμιον — ὁ κρείσσων, τὰ κρείσσω — ὁ κύριος, τὰ κύρια — τὸ λιπαρές — τὸ λοιπόν, τὰ λοιπά — τὰ λῷστα — τὸ μεῖζον, τὰ μέγιστα — ὁ μέλεος — ἡ μεταίτια — τὸ μέτριον, τὰ μέτρια — τὸ μηδέν, οἱ μηδένες — τὸ μηχανόεν — τὸ μόρσιμον — ὁ νεκρός — ὁ νέκυς — τὸ νέον, αἱ νέαι, ἡ νεωτέρα — ὁ ξένος — ὁ ξύναιμος — [**ὁ ξυναίμων v. ὁμαίμων —] ὁ ξυνέμπορος (οἱ ξυνέμποροι.) — τὰ οἰκεῖα. ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ χρηστός Ant. 661 in rebus *suis* et *domesticis*. — ἡ ὅμαιμος, οἱ ὅμαιμοι — ὁ ὁμαίμων — ἡ ὁμευνέτις — οἱ ὁμόσπλαγχνοι — τὸ ὀρθόν — ὁ παιδοκτόνος — τὰ παλαίφατα — ὁ πα-

λαμναῖος — τὰ παλιντριβῆ — τὸ πανοῦργον, τὰ πανοῦργα — ὁ πᾶς, τὸ πᾶν, τὰ πάντα — ὁ πατροκτόνος — τὸ πιστόν — οἱ πλέῳ — οἱ πολέμιοι — τὸ πολύπονον — οἱ πολλοί, τὰ πολλά, τὰ πλείω, τὰ πλεῖστα v. πολύς — ὁ πρέσβυς — ὁ προστρόπαιος — ὁ προφέρτερος — τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα — τὰ σκληρά — ὁ σός, τὸ σόν, τὰ σά — οἱ σοφοί (οἱ σοφώτατοι) — τὼ στυγερώ — τὸ συγγενές — τὰ συμβόλαια — ἡ σύμμαχος — οἱ σύμπαντες — τὰ σύμφορα — ὁ τάλας, ἡ τάλαινα — οἱ ταχεῖς, ὁ τάχιστος — τὸ τερπνόν, τὰ τερπνά — ὁ τλήμων — ὁ τυφλός — τὰ φαῦλα — ὁ φίλος, τὸ φίλον — ὁ χείρων, τὰ χείρονα — ὁ χρηστός, οἱ χρηστοί, τὰ χρηστά — τὰ ψευδῆ.

b. *Participia* cum articulo substantive dicta. ὁ ἄγων — ὁ ἁμαρτών (τὰ ἡμαρτημένα) — ὁ ἀνάσσων — οἱ ἀπολλύντες — οἱ ἀργοῦντες — ὁ βαλών — οἱ βλαστόντες — οἱ βλέποντες — τὸ δέον — οἱ δεδεγμένοι — ὁ δοκῶν — ὁ δούς — ὁ δρῶν, ἡ δρῶσα, τὰ δρώμενα — οἱ δυσσεβοῦντες — ὁ δυστυχῶν — οἱ εἰδότες — ὁ ὤν, οἱ ὄντες, τὰ ὄντα — οἱ ἐκπράξαντες — ὁ ἐπάγων — οὑπαρήξων — οἱ ἐρῶντες — οἱ ἐκβαλόντες — τοὐπιόντος (τὠπιόντι) — οὑπιβουλεύων — οἱ ἐξηρπασμένοι — τὰ εἰρημένα, (τὸ ῥηθέν) v. ἐρεῖν — ὁ εὐτυχῶν — οἱ ἐφεστῶτες — ὁ ἔχων — ὁ ζῶν — οἱ ἡγούμενοι — ὁ θέλων — ὁ θανών — οἱ ἱγμένοι — τὰ καθεστῶτα — ὁ καλλικοτταβῶν — τὰ κατηπειλημένα — ὁ κείμενος — ὁ κηρύξας (τὰ κηρυχθέντα) — ὁ κραίνων — οἱ κοσμούμενοι — ὁ κρατῶν (οἱ κρατοῦντες) — ὁ κεκτημένος (ἡ κεκτημένη) — ὁ κτανών — ὁ κωλύσων — ὁ λέγων (τὰ λεχθέντα) — τὸ λυποῦν — ὁ μεθείς — τὸ μέλλον — τὸ νέαζον — τὸ νομισθέν — ὁ νοσῶν — οἱ ξυνόντες v. σύνειμι — οἱ οἰχόμενοι — οἱ ὀρθούμενοι — οἱ παθόντες — ὁ παρών, τὰ παρόντα — τὰ παρελθόντα — ὁ πέμπων, ὁ πέμψας, οἱ πέμψαντες — τὸ πημαῖνον — τὸ ποθοῦν — οἱ ποιούμενοι — οἱ πονοῦντες — ὁ πράσσων et οἱ πράσσοντες εὖ, κακῶς, τὰ πεπραγμένα, τὸ πραχθέν, τὰ πραχθέντα — τὸ προκείμενον, τὰ προκείμενα — τὸ προσέρπον — ὁ προσθακῶν — τὸ προσταχθέν — οἱ σκοπούμενοι (εὖ) — οἱ σπεύδοντες — οἱ ἐστερημένοι — τὸ συμφέρον, τὰ συμφέροντα — ὁ συνθείς — οἱ σφαλέντες — τὸ ταχθέν — τὰ τέρποντα — ἡ τίκτουσα, τεκοῦσα, ὁ τεκών, οἱ τεκόντες — ὁ τολμήσας, αἱ τολμῶσαι — οἱ ὑποπλεκτόμενοι — τὸ φανθέν — τὸ φατιζόμενον — τὸ φέρον — οἱ φθονούμενοι — ὁ φοβούμενος — οἱ φονεύσαντες — ὁ φράσας — αἱ φρονοῦντες (εὖ) — τὸ καλῶς πεφυκός, ὁ φύσας, οἱ φύσαντες, — ὁ φυτεύσας, οἱ φυτεύσαντες — τὰ χρησθέντα.

(II p. 221, 9.)

3. Haec, quae adhuc pertractavimus, omnia *subiectam* quandam vel *obiectam* notionem vel solam vel attributo auctam spectant. —.— At *praedicatis*, quae dicuntur, *notionibus* articulus non aliter additur, nisi quando illae adhibito pronomine ὅστις *(is qui)* resolvi et explicari possunt. In hoc genere τὸ μηδὲν εἶναι in v. μηδείς tetigimus. οὐκ ἄρ᾽ ὁ πέρσων, ὡς ἐφάσκετ᾽ εἴμ᾽ ἐγώ; Ph. 114. ὅδ᾽ ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβών 979, ubi invertatur verborum ordinandorum ratio non sine sententiae gravi detrimento, plane ut in ἐγὼ γὰρ εἴμ᾽ ὁ πορσύνας τάδε OR 1476. ὅδ᾽ ἔσθ᾽ ὁ σώσας OC 1117. τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε Ant. 248. χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ᾽ ἀεί Ai. 522. οὐχ ὅδ᾽ ἦν ὁ δρῶν τάδε; 1280. ὅδ᾽ ἦν ὁ πράσσων ταῦτα 1288. Sed OR 755, quamvis simile videatur illi Ant. 248, consulto non retulimus huc. — ‖ Similis ratio *epexegeseos* est. τὸ δ᾽ ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι Ph. 863 ch. i. q. ὅπερ ἁλώσιμόν ἐστιν. οὔτε Λάιον (ἤνυσεν) τὸ δεινὸν οὑφοβεῖτο πρὸς παιδὸς θανεῖν OR 722 i. e. πρὸς παιδὸς θανεῖν, ὅπερ ἦν τὸ δεινὸν ὃ ἐφοβεῖτο. (II p. 221, 24.)

4. *Infinitivo* verbi adiunctus articulus *substantivi* naturam impertitur. a. ‖ *casu nominativo dicitur:* τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα Ph. 234. τὸ πλεῖν ἡμᾶς 963. τὸ γοῦν ἴσ᾽ ἀντιλέξαι OR 408. τὸ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν 598. τὸ φθονεῖν 624. τὸ γὰρ τὴν φροντίδ᾽ ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ 1389. τὸ κατθανεῖν καὶ τὸ λευσθῆναι OC 435. τοὺν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ 769. τό τ᾽ εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια 808. αἰσχρὸν τὸ φεύγειν καὶ τὸ γελᾶσθαι 1422. φασὶν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι Ant. 27. τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν 67. τὸ μὴ εἰδέναι 263 [v. οἶδα]. τὸ ἐκ κακῶν πεφευγέναι 437. ἄνδρα τὸ μανθάνειν πολλά 710. cum hyperbato: καλὸν τὸ μανθάνειν 723. κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν 1024. τό τ᾽ εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν 1096. ἐὰν δ᾽ ἀπῇ τὸ χαίρειν 1170. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει 1347 an. τὸ μὴ πυθέσθαι Tr. 66. τὸ νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος 435. τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτο μ᾽ ἀλγύνειεν ἄν 458. τὸ μὲν δοκεῖν ἔνεστι 590. τὸ γὰρ ἀπιστεῖν 1228. τὸ νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν 1230. ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοὶ τὸ δρᾶν Ai. 114. τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη 260 an. *τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ᾽ ἀνώδυνον κακόν 554 b [secl. Brck.]. τὸ τητᾶσθαι πέλει El. 265. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν 770. πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά 1054. τὸ μὲν μέλλειν κακόν 1337. κακὸν τὸ κεύθειν fr. Alead. 100. κάλλιστόν ἐστι τοὔνδικον πεφυκέναι Creus. 326. τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς Pel. 436. τὸ πρὸς βίαν πίνειν inc. 701. —.— b. ‖ *casus accusativus obiecti a verbo pendens.* οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει Ph. 109. οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν 118. πάντ᾽ ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ 299. τὸ σπεύδειν δέ σοι παραινῶ 620. μηδ᾽ ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν 881. ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν 1240, quod rectius intellexit Matth. ad Eur. Hipp. 49, quam Herm. ad Ai. 114. οὐ δὲ πείθομαι τὸ δρᾶν 1252. non sino persuaderi mihi, i. e. *non concedo* v. Herm. οὐκ ἠνεσχόμην [ἂν ἐσχόμην] τὸ μὴ ἀποκλῇσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας OR 1388. τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν OC 442. εὗρον τὸ μὴ ψευδοστομεῖν 1127. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἔσχετε 1617. καὶ πάρος ἀπέφυγε τὰ σφῷν τὸ μὴ πιτνεῖν κακῶς 1740 ch. τὸ μὴ ᾽πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε Ant. 219 sc. ἐπεντέλλω. τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος (i. q. ἐλπίζω) τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον 236. θεοὺς ὁρκωμοτεῖν τὸ μήτε δρᾶσαι μήτε τῳ ξυνειδέναι. 266. ὅτι οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν 312. κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ (δρᾶσαι) 443. ἦ ᾽ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι; 535. ὅστις τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατύνουσιν νοεῖ 664. τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν 778. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν 1059. τὸ δ᾽ αὖ ξυνοικεῖν τίς ἂν γυνὴ δύναιτο; Tr. 545. τὸ δ᾽ ὧδ᾽ ὁρᾶν φρονοῦντα τίς ποτ᾽ ἂν φέροι; 1231. τἀπορεῖν ἔγω 1243. ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς Ai. 555. ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν El. 467. ἐγῷδ᾽ ὃ φεύγεις· οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς Synd. fr. 152, 1. —.— c. ‖ *accusativus ab adiectivo suspensus.* τὸ δὲ βίᾳ πολιτῶν δρᾶν ἔφυν ἀμήχανος Ant. 78. τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα El. 1078 ch. —.— d. ‖ *infinitivus epexegeticus.* ἐς δέον πάρεσθ᾽ ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν OR 1417. Hoc exemplum cum bene explicuisset, iniuria cum Sophocleis aliis dissimillimis contendit Herm. ad Ai. 114, velut cum Ph. 118. 1252. Ant. 266, in quibus infinitivus obiective suspenditur a verbo. Rectius idem haec ad-

vocavit: καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν Ant. 1106 i. q. ὥστε δρᾶν. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν El. 467, nisi hic etiam ἐπισπεύδειν cum accusativo positum dixeris, quod fieri potest. φύλασσε μὲν νόμον τὸ μὴ 'πιθυμεῖν πομπὸς ὢν περισσὰ δρᾶν Tr. 617. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὠ λοιπὸς χρόνος El. 1030. ἄνδρα γλώσσῃ θρασὺν ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν Ai. 1143. Praeter *accusativum* sic dictum unum solum casus *genitivi* cum epexegesi dicti exemplum reperi: εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν Tr. 57. Nisi forte sic explicueris τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος OC 47 τοὐξανιστάναι ut sit τὸ ἐξανιστάναι, nominativus substantivo θάρσος explicative additus. —.— e. ‖ *Obliquis casibus* flectendis articulus etiam alio modo adiicitur. *genitivo:* τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη Ph. 197 an. obiective suspensum a μελέτῃ, quod praecedit, rectius ut Wund. distinctionem sustulerit, quam servaverit Herm. οὐδ' ἐμοί τοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος OC 47. πρὸ τοῦ θανεῖν Ant. 883. ἡμέρα προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν Ai. 476. ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν fr. Scyr. 501, 3. τί τούτου χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις τοῦ πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακάδος Tymp. 563, 2. — *dativo:* ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν ἔνεστιν ηὐλάβεια OC 115. λείπομαι γὰρ ἐν τῷ μὴ δύνασθαι μήθ' ὁρᾶν 496. ἐν δὲ τῷ λέγειν κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείονα 795. οὐδ' ἂν εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν Tr. 463. ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος Ai. 554. — *accusativo a praepositione recto:* πρὸς τὸ καίριον πονεῖν Ph. 525. εἰς τὸ συμπονεῖν OC 1368. εἰς τὸ μαίνεσθαι 1537. —.— f. ‖ Articulus fere legitime negationibus μὴ οὐ praemitti solet, de qua obiectiva, si recte consideraris, structura v. in μή et Matth. ad Eur. Hipp. 49.

(II p. 223, 20.)

5. *Adverbiis* adiungitur articulus tripliciter. — a. ‖ *Adverbia illa substantivorum vices suscipiunt.* ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ [ἓν Dind.] δίκαιον εἰπεῖν Ph. 1140 ch. τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ τῶν πάρος 1191 ch. καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἔπραξα 1269. Nam etsi τὰ πρίν adverbiascentem refert usum, tamen tanquam obiectum a verbo πράσσειν suspenditur. τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται OR 916. δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν 1267. ἐπεὶ πλείων χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τοῖς ἐνθάδε Ant. 75. τοὺς ἔξω γένους 660. πρὸς οὐδενὸς τῶν ἔνδον Tr. 677. κἂν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα 925. τοιαῦτα τἀνθάδ' ἐστίν 941. τῶν πέλας Ai. 1151. Ph. 340. εἰ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν Ai. 1249. οἷα τοῖς κάτω νομίζεται El. 327. τοὺς πέλας ψέγε 551. οἶσθα μὲν τἀνθένδε 1307. πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν; 1339. τὰ πρὶν εὖ θέμενοι 1434. τἀνθάδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί 1436. —.— b. ‖ *Cum articulo et substantivo* vel *omisso substantivo synesin passa adiectivorum* munus explent. —.— δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων Ph. 131. τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; 815. ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων 1171 m. ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ 1224. Κάδμου τοῦ πάλαι OR 1. τῷ γε νῦν λόγῳ 90. ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων 137. τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος 268. τῷ πότμῳ τῷ νῦν 272. κἀφ' ἡμέρας τῆς νῦν 352. ἐν ταῖς ξυμφοραῖς ταῖς νῦν 516. τῷ τότ' ἐν χρόνῳ 564. 1030. OC 1660. τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον 612. κακοῖς τοῖς πάλαι 667 ch. τὰν αὔριον [ἑτέραν Dind.] πανσέληνον 1090 ch. τῆς ἐς αὔριον ἡμέρας OC 567. ἡ αὔριον Tr. 945. — τὶ τῶν πάρος κακῶν OR 1423. καθ' ἡμέραν τὴν νῦν OC 4. τοῖς νῦν μαντεύμασιν 387. τοῖς ἐκεῖ ἀνθρώποις 389. τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν 433. τῶν πρὶν ἡμαρτημένων 439. ἐν τῷ πάρος χρόνῳ 551. τόπων τῶν ἐνθάδε 628. μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος 663. ἐν τῷ νῦν λόγῳ 801. ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν 867. ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ 1019. τῆς δεῦρ' ὁδοῦ 1165. ὁ νῦν ἔπαινος 1411. τὸν αἰεὶ βίοτον 1584 v. ἀεί. — τῷ τότ' ἐν χρόνῳ 1660. ἐν νυκτὶ τῇ νῦν Ant. 16. τοῖς ἔνερθεν νεκροῖς 25. πολέμων τῶν νῦν 151 ch. ἡ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά 392. τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἠλέγχομεν πράξεις 434. τῶν κάτω θεῶν 451. χὠ καταντίον θανών 512. χοὶ κάτω 542. μετοικίας τῆς ἄνω 890. ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω, ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν 1068 sqq. εὐνῆς τῆς κάτω 1224. τῆς ἄγαν σιγῆς 1256. *εἰς τὸν ὕστερον sc. χρόνον Tr. 80 [delevit Dind.], quo loco τό γ' ὕστερον Reisk. coniiciebat: v. Herm. γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις 315. τῷ γε πρόσθεν χρόνῳ 322. τὸν πάρος μῦθον 340. ταῖς ἔσωθεν ξέναις 601. τοὺς ἔνδον γάμους 1139. μαντεῖα τοῖς πάλαι ξυνήγορα 1165. τὰς ἐκεῖ πάθας Ai. 295. τῇ τόθ' ἡμέρᾳ 497. *τοῦ κάτω θεοῦ 571 [secl. Elmsl.]. τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν 617 ch. κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε 753. τὰς ἀεί τε παρθένους 835. ἐκ γόων τῶν νῦν El. 292. πᾶσι τοῖς ἐκεῖ 685. δεσπόταισι τοῖς πάλαι 764. τῷ νῦν λόγῳ 769. τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις 1068 ch. τὸν ἀεὶ πατρός sc. βίοτον s. χρόνον 1075 ch. τῇ τόθ' ἡμέρᾳ 1134. τῇ νῦν ὁδῷ 1295. ἐν τῷ πάρος χρόνῳ 1445. κακῶν τῶν πάλαι 1490. τῇ νῦν ὁρμῇ 1510 an. — In Ant. 102 rectius τῶν προτέρων legitur quam πρότερον. —.— c. ‖ *Adverbiis* autem ipsis etiam *et formulis adverbiascentibus articulus* praefigitur, quarum nulli adhaerere eum placet: cf. Poppo prolegg. Thucyd. t. 1. p. 467. Editorum summa in hac re inconstantia est, ut τὸ πρῶτον et τὸ νῦν, sed τοπάλαι multi et fere omnes τανῦν scribant. — ‖ τὸ λοιπόν v. λοιπός. — τὸ νῦν v. νῦν. — τὸ πάλαι v. πάλαι. — τὸ πρῶτον v. πρῶτον. — τἀντεῦθεν φροντίδος Ph. 834. τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα Tr. 632. τὸ δ' ἔνθεν ποι τελευτῆσαί με χρή; OC 476. τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει νόμος ὅδε Ant. 611 ch. πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος τά τ' εἰς ἔπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί Ai. 34. τὰ πατρόθεν 547. ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω 731. τὰ πρόσθεν El. 918. πανωλέθρους τὸ πᾶν ἡμᾶς ὀλέσθαι 1009 i. q. πάντως s. παντάπασι. τὰ δ' ἐξόπισθε fr. Triptol. 527, 1. τὸ λίαν κακός Tyr. 583 a, 3.

(II p. 225, 2.)

6. *Dicta praepositionem continentia* item triplici ratione articulum adsciscunt. — ‖ *Substantivorum* munus tuentur. τοὺς ἐν τέλει Ph. 385. τῶν ἐν τέλει 925. Ai. 1352. τά τ' ἐκ νεὼς Ph. 1077. τὸ κατ' ἦμαρ 1089 m. οἵ τ' ὑπ' ἐκείνῳ 1200 m. τὸ πρὸς ποσί OR 130. τό γ' εἰς ἑαυτόν 706. τὸν ἐξ ἀγρῶν 1051. τοῖς ἐν γένει 1430. τῆς μὲν κατ' οἴκους 1447. τά τ' ἐκ θεῶν OC 256. τὰ δ' ἐν μέσῳ 583. εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὸ πρὸς σέ 617. τὰν Θήβαις 791. τἀπὸ σοῦ βραδύνεται 1628. τῷ κατὰ γᾶς 1775 an. τοὺς ὑπὸ χθονὸς Ant. 65. τὸν ἐξ ἐμῆς μητρός 466. τἀν Ἅιδου 786 v. Ἅιδης; ibique etiam de formula εἰς Ἅιδου. τὸ δ' ἐκ τυράννων 1056. τὰ δ' ἐν δόμοις 1279. τὰ δ' ἐπὶ κρατί μοι πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο 1345 m. τὸ πρὸς κείνου Tr. 479. τά γ' ἐν δόμοισιν 625. τῶν κατ' οἶκον 934. τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν 1128. τοὺς πρὸς αἵματος Ai. 1305. τοὺς ἐκ Διός El. 659. τὰ μὲν ἐκ δόμων 1070. τὰ δὲ πρὸς τέκνων 1071 ch. οἱ κατ' οἶκον 1147. τἀν δόμοισ

1424. τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ 1464. τὸ κατ' ἦμαρ Ter. fr. 520, 1. τὸ δ' ἐς αὔριον ibid. 2. τὸ πρὸς νότον Aeg. 19, 3. —.— || Cum substantivo coniuncta *adiectivorum* vices suscipiunt. τὰν ἐκ θεῶν νέμεσιν Ph. 517 ch. [ἐκ deleri iussit Seidl.]. πνεῦμα τοὐκ πρῴρας 639. λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ 1089 m. κακοῖς κακὰ τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν OR 667 ch. ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως OC 67. τἀνθυμήματα τἀπὸ σοῦ 293. τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφατα 453. τὸν καθ' ἡμέραν βίον 1364. τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν Ant. 2. τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν 95. παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι 193. τὸν πρὸς [τἀπὸ Dind. c. Blaydes.] Σάρδεων ἤλεκτρον 1037. τὰν ποσὶν κακά 1327. τἀπὶ Λυδοῖς πόνων λατρεύματα Tr. 356. θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ 585. τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ 631. ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ 811. ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος 1106. πάντα τὰν βροτοῖς πάθη Ai. 836. τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον 877. οὐξ ἀριστερᾶς ὅδε Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός El. 7. ουν τάφοισι νέκυς 443. ἡ γὰρ ἔκ σου δυσμένεια 619. οὐξ Ἀθηνῶν ἡνιοστρόφος 731. τοὺς ἐν μέσῳ λόγους 1364. τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ Thamyr. fr. 227, 2. τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν Lac. 337, 2. τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς 339, 2. τὸν ἐν Δωδῶνι δαίμονα Niptr. 401, 5. —.— || Sunt etiam eiusmodi dicta in *adverbiorum* significationem accipienda. εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς Ph. 1441. ἐπεὶ τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα OR 706, quod a Brunckio perperam intellectum bene explicuit Erf. νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι, ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦ, τοσόνδ' εἶναι φίλος Ai. 1376. ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην Ant. 889. Fortasse etiam τὰ εἰς θεοὺς ἀσεπτεῖν Ant. 1349 sic intelligi debet.

C. *Proprietas sermonis in usu articuli observanda.* (II p. 226, 3.)

1. *Neutrum articuli* τό τά circumlocutionibus adhibetur, ut rei naturam et indolem vel alia forte cum illa coniuncta indicet. — νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθῃς Ph. 300. ἢ τὰ τῶν διακόνων, ὡς εἰκός, τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος ποιούμενοι τὸν οἰκάδ' ἤπειγον στόλον 497. Veteres interpp. et Buttm. τὰ τῶν διακόνων pro οἱ διάκονοι dictum existimabant. Significat autem *morem nuntiorum*, insertum ἐπεξηγητικῶς, pro ὅπερ ἐστὶ τῶν διακόνων. — οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι 553. ξυνετοὶ καὶ τὰ βροτῶν εἰδότες OR 499 ch. τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα 620. κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην 785, quod etsi adverbiascit, circumlocutionem tamen illam habet. εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν OC 268. δεινὰ τἀκείνοις τὰ νῦν 336. cum breviloquentia dictum, de qua exposuit Herm. [Dind. c. Schaef. δ. τὰν κείνοις]. θάρσει τὸ τοῦδέ γ' ἀνδρός 649. συλῶντα τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν 922. δρῶντα τὰ τῶν κακίστων δυσσεβέστατα 1190. τίς δὲ τολμήσει κλύων τὰ τοῦδ' ἕπεσθαι τἀνδρός; 1428. τὰ σφῷν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς (ἀπέφυγε) 1740 ch. sicuti recte emendasse Herm. videtur. τὰ μὲν δὴ πόλεος θεοὶ ὤρθωσαν πάλιν Ant. 162. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ 238. πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς 893 i. q. ἐμούς. ἥτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων Tr. 439. τὰ μὲν θεῶν παρέβαν 498 ch. non *deos* sed *deorum historiam*. τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπεῖν Ai. 124. κεῖνος τὰ κείνου [at libri τ' ἐκεῖνα] στεργέτω 1039. τὰ Λοξίου El. 82. σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσε 678. ἔχει καλῶς τὰ κείνων πάντα 1345. πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ fr. Alead. 98, 1. λόγος σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται inc. 746, 2. ἐπεὶ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς 779, 1. — Horum exemplorum duo adverbiascunt, OR 785 et OC 649. — || Sed est aliud circumlocutionis genus, cum τὸ τοῦ, τὰ τοῦ *ipsam rem* indicat, de qua quis loquitur. Huius tralationis viam et rationem ostendit εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα El. 1203. — τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ OR 977. *imperium* enim *casus et fortunae ipsum* dicitur. μοχθοῦσα τλήμων δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι OC 351. τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγεραὶ ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων El. 92 ch. *noctium a me actarum conscii.* ἣ πρῶτα μὲν τὰ μητρός, ἥ μ' ἐγείνατο, ἔχθιστα συμβέβηκεν 261.

2. Appositus articulus pronominibus σύ est ubi indignationi vel irrisioni significandae constitutus sit, v. Valck. ad Phoen. 1637. σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα Ant. 441. σέ τοι, σὲ τὸν τῆς αἰχμαλώτιδος λέγω Ai. 1228. σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος χρόνῳ θρασεῖαν El. 1445. —.— 3. || Adest articulus in ellipsi illa notissima vocabulorum υἱός et παῖς. Sed eorum omissio minime perpetua est, maxime quod elatius canticorum sermonis genus non deceat: velut καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι πόθι παῖς ναίει Tr. 97 ch., quae cum attractione dicta distingui virgulis non debent. ὁ δὲ ἦλθε παῖς Διός Tr. 510 ch. ὁ γὰρ Διὸς κόρος 644 ch. ζεύχθη παῖς ὁ Δρύαντος Ant. 955 ch. ὁ παγκρατὴς Κρόνου παῖς Ph. 680 ch. ὁ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπιστρέψας Tr. 566 v. παῖς et υἱός. — ὁ Λαερτίου Ph. 402. οὑμπόλητος Σισύφου Λαερτίου 417 [cf. i. Λαέρτης]. τὸν Λαερτίου 628. τοῦ Ζηνὸς Ἡράκλέους 943. τῷ Πολύβου OR 489. χὠ Διὸς Φοῖβος OC 623. Κρέων ὁ Μενοικέως Ant. 156 m. Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις Ai. 172 ch. ἁ Διὸς ἀλκίμα θεός 401 m. ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεά 450. — Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ Laoc. fr. 342, 1. οἱ τοῦ πατρός OC 442. τοὺς ἐκ Διός El. 659. Paulo aliter dictum τὸν ἐξ ἐμῆς μητρός Ant 466. —.— 4. || *Abundare* articulus nisi specie tenus non solet. πῶς οὖν ὁ λῃστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργυρῷ ἐπράσσετ' ἐνθένδ' ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; OR 124. Nos quidem *latronem* universe dicimus; recte vero Soph. definite, cum de certo quodam, qui Laium interfecerit, cogitet. Alia cum breviloquentia dicuntur, velut τίς ὁ πόθος; Ph. 601. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; OC 598. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; 1488: quae cum pronomine relativo adhibito resolvi possint, de quo ante vidimus, recta ratione constant. De infinitivo cum obiectivo tum epexegeseos causa cum articulo dicto vidimus. Cum participio si quando abundanter dictus videtur, ut in illo οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν Ant. 261, de quo genere notavit Stallb. ad Plat. Menex. p. 235 D, hoc eodem loco censendum atque in nomine substantivo, velut illud, de quo diximus, OR 124. ὁ πᾶς, πᾶς ὁ, ὁ σύμπας, τὸ πολύ, οἱ πολλοί, τὰ πολλά, τὸ πλεῖον, τὰ πλείω, sua habent sensus discrimina, de quibus in v. πᾶς et πολύς dicetur. Postremo quando praedicatis notionibus recte addatur, iam vidimus.

5. Sed liberrime tragici inter epicorum et prosae orationis usum medium quendam locum tenentes in *omittendo articulo* versantur, ut facile eo careant, cum rei certae et circumscriptae definiendae necessarium putes. —.— a. *Nominibus propriis* vix ullo discrimine additur et omittitur. v. Ἀπόλλων. Ἀργεῖος. Ἀτρείδης. Ἀχαιός. Δαναός. Ἕλλην. Ζεύς. Θῆβαι s. Θήβη. Τροία. Φοῖβος etc. v. Markl. ad Suppl. 720. Pors. ad Phoen. 145. Seidl. de vers. dochm. p. 133. (II p. 228.)

b. *Appellativis solis nude positis* magna cum licentia adimitur: in quo genere de nonnullis vocabulis iam observavimus: cf. Engelhardt. ad Plat. Lach. p. 5. Menex. p. 281. Falso et re minime explorata Bernhardy in Synt. p. 316 articulum non abesse ap. tragicos dicit, cum certi homines certa quadam ratione designentur accuratius. Nec diverbiorum melicorumque ullum observatur discrimen. — || Primum quaedam enumerabimus, quae cum paulo rarius emicent, quasi precario carere articulo videantur. ἀγορά. φῦλον ἀγοραῖσι θακεῖ OR 20. — ἀντλία. ἐς ἀντλίαν Ph. 482 certae navis est. — ἀντίθυρον. βᾶτε κατ' ἀντιθύρων El. 1433 ch. — ἄντρον. τίς παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς Ph. 1263: est enim certum certi hominis Philoctetae. — ἄξων. ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνοάς El. 745. — ἄρθρον. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω Ph. 1208. — αὐχήν. κρεμαστὴν αὐχένος Ant. 1221. — γνώμη. συμβαλοῦ γνώμην OC 1151. — ὅνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν γνώμῃ 1253 *apud nos cogitabamus*. δὸς ἀνδράσιν φίλοις γνώμης κρατῆσαι Ai. 484 i. q. τῆς σῆς γνώμης. — γόνυ. προσπιτνῶ σε γόνασι Ph. 485. ἐς δὲ γούνατα πατρὸς πεσοῦσαι OC 1607. — δεσπότης. οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος μολοῦσα λέξεις; OR. 945. δεσπότῃ Κρέοντι Ant. 1208 = τῷ σῷ et ἡμετέρῳ. — δμωή. ὑπτία δὲ κλίνομαι πρὸς δμωαῖσι Ant. 1189. δμωαῖς προθήσειν πένθος 1249 = ταῖς αὑτῆς. — δόρυ. κἀπαναίρονται δόρυ OC 424. Sed aliena ab hoc loco exempla sunt, in quibus δόρυ *pugnam* et *virtutem bellicam* significat. — δῶρον. κάθηκα κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον Tr. 691. — εἷμα. ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους περόνας ἀπ' αὐτῆς OR 1268. — ἕλκος. αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων ποδός Ph. 694 ch. — ἐλπίς. μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ Ai. 1382. ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας OR 1432. Praeter necessitatem additur articulus Tr. 724.|— θήκη. θήκην πατρός El. 896 cf. OC 1763. — θρόνος. Ἄρτεμιν ἃ ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει OR 161 ch. Ζηνὶ σύνθακος θρόνων OC 1267. θρόνοι si *imperium* significet (nisi addatur adiectivum, velut OC 1293. 1380) articulo carere observatum in v. θρόνος [cf. infra σκῆπτρον]. — θῦμα. ἔπαιρε δὴ σὺ θύματα El. 634. — κεραυνός. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός El. 823 ch. — κλῇθρον. βοᾷ διοίγειν κλῇθρα OR 1287. κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε διοίγεται 1294. κλῇθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα Ant. 1186 certa certarum forium claustra sunt. — κόμη. κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει Tr. 781. κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται OC 1261. — κόπος. ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ Ph. 880. — κόρη. κόρην ἄνες Ant. 1100. κόρης νυμφεῖον 1204. Plane eadem sententia adiectum vide articulum El. 464. OC 1009. — κράτος. πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη νέμων OR 201 ch. κράτη σέ τ' εἴδ' ἔχοντα 758. θρόνων κράτη Ant. 166. — λαός. Κάδμου λαόν OR 144. — λέχος. ὅταν εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος Ant. 425. λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν χραίνω OR 821. — μάχη. καθ' ἡμᾶς οὔποτ' ἐκρήξει μάχη Ai. 775. — ναύτης. εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς στείλωσι ναῦται Ph. 1077. — ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα inc. fr. 699, 2. — ὄρος. ἔα με ναίειν ὄρεσιν OR 1451 certi enim sunt, Cithaeron ille, cuius nomen statim commemoratur. — ὀσμή. ὀσμὴν μὴ βάλῃ πεφευγότες Ant. 412. — πάθος. ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος OR 840 illud certum infortunium quod Laio interfecto sibi contraxisse videbatur Oedipus. — πεδίον. πηδῶντα πεδία Ai. 30 certi enim sunt, castris Archivorum circumsiti. τυφὼς πίμπλησι πεδίον Ant. 419. Forte videtur factum esse ut cum loci alicuius genitivo iunctum hocce vocabulum articulo non careat: Ph. 1435. OC 1312. plural. Ph. 920. 1297. 1376. [quattuor Philoct. loci omnes sunt de *Troiano agro*.] — πέδον. ἐπίμπλατο ναυαγίων πέδον El. 730. πᾶν, quod additur, ad verbum refertur. πρὸς πέδῳ θανατηφόρα κεῖται (γένεθλα) OR 181 ch. si recte Herm. sic c. LA pr. m. pro vulgato θανατηφόρῳ. Θήβης πέδον OC 415. κατέστειψας πέδον 467. — ἐς πέδον Ant. 269. 441 et πέδῳ El. 747 huc non advocabo, quippe adverbiascentia. Additus articulus in pari sententia legitur El. 1349. Ph. 69. — πλεύμων. ἐς δὲ πλεύμονας διερροίζησεν Tr. 567. σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο 778. πλεύμονος τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ ξυνοικοῦν 1054. — πλοῦς. καιρὸς γὰρ καλεῖ πλοῦν μὴ 'ξαπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν Ph. 467. Sed adiectus articulus non alia in sententia 552. 911. — ποίμνη. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; Ai. 42. πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω 53; *certos* greges dici sequentia ostendunt ξύμμικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα. Cetera huius vocabuli exempla aliam explicandi rationem admittunt. — πόνος. τρόπον πόνων οὐκ ἂν διείποιμι Tr. 21. οὐδὲ δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν OC 509 fortasse defendatur aliter. — πούς *in nave*. πόδα τείνας Ant. 715. — προάστιον. ἐκ προαστίου χωρεῖ γεγηθώς El. 1431. — πρύμνη. εἰς πρύμνην Ph. 482. — πρῷρα. εἰς πρῷραν Ph. 482: utraque certae sunt navis partes. — πύλη. κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε διοίγεται OR 1294. ἀναδεικνύναι πύλας El. 1458. Adverbiascentia non moror. — σκηνή. ἐκεῖνον εἴργειν σκηνῆς ὕπαυλον Ai. 796. — σκῆπτρον cum plurative ἀρχήν significat, [in dictione σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχειν] articulo caret: OC 425. 449. 1355. — στέρνον. στέρνων διερροίζησεν Tr. 568 Nessi. — στόμα. ἕρπετε, νῦν καλὸν ἀντίφονον κορέσαι στόμα ἐμᾶς σαρκός Ph. 1156 m. σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα Ant. 509. — ἀμφιπίπτων στόμασιν Tr. 938. — σῶμα. σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ Ai. 1063. Additur articulus Ph. 51, etsi locutio aliquatenus adverbiascit. — τάφος. παραστάντες τάφῳ Ant. 1215. πατρὸς πρὸς τάφον El. 919. Sed iure omittitur articulus plurali numero, velut ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει OR 942. ἐν τάφοισι θέσθε OC 1410: item cum τάφος *sepulturam* significat, velut Ant. 21. 90. — τόξα. εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται Ph. 75. Longe crebrius articulus in eisdem Herculis arcu et sagittis significandis adest, velut Ph. 654. 924. 942. 981. 1273. Iure autem articulus abest in locutione πρὸς τόξου κρίσιν Tr. 266 adsignificata sagittariae artis peritia. — τόπος. αὔρα, ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων Tr. 955 ch. i. q. τῶνδε τῶν τόπων. — τρόπος. τρόπον μὲν ἂν πόνων οὐκ ἂν διείποιμι Tr. 21. Acheloi et Herculis certamen. — τύχη. τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας Ai. 283. Aiacis enim res dicuntur. At quando *casum* et *fortunam* notione tenus *(abstracte)* significat, fere solennis omissio est, Ph. 546. Ant. 1158. Camic. fr. 302: adest idem eodem sensu OC 1026. Phaedr. fr. 604. — φιλότης. μὴ φιλότητ' ἀπώσῃ Ph. 1122 ch. siquidem longe aptius est τὴν ἐμὴν φιλότητα intelligi, quam qualemcumque notione tenus dictam. — φλόξ. εἴ ποτε ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος OR 166 ch. ἐκτοπίαν enim ad verbum refertur, φλόξ autem malum certum est, a Sphinge olim illatum. — φόνος. τιμωρὸν φόνον El. 14. πατρὸς φόνον 116 an. φόνου πατρὸς 953. προὐστήτην φόνου 980. ἐν πατρὸς φόνῳ 1352, quae quanquam commode explicantur, additus tamen in

eadem sententia articulus reperitur El. 447. OR 852 [h. l. σόν pro τόν Dind. c. Bothio]. — φρήν. ἐπί μοι βάρος ἄπλετον ἐμμέμονεν φρήν Tr. 982 m. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί OC 1488. — φῦλον. κουφονόων φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει Ant. 342 ch. — φύσις. ἐξεπᾴδονται φύσιν OC 1194 *ipsorum indolem molliri sinunt*. Adverbiascentia omitto. — φωνή. φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι Ph. 225. — φώς. ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη Ai. 807. ab Aiace. — φῶς. πατρὸς ἐλθόντος εἰς φῶς El. 419. ἀναπτύξαι πρέπει πρὸς φῶς 640. λέγειν εἰς φῶς Ph. 581. πρὸς φῶς ἀνελθεῖν 625. εἰς φῶς εἶμι; 1353. Contra τὰ δ αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ OR 1229. — χνοή. ὡς ὑπερβάλοι χνοάς τις αὐτῶν El. 717. — χολή. μετάρσιοι χολαὶ διεσπείροντο Ant. 1010. Adiectivum verbo iungitur. — χρεία. ἵνα μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν OC 191 an. — χῶμα. ἀθρήσαθ' ἁρμὸν χώματος Ant. 1216. — χώρα. ἡνίκ' ἂν χώρας ἀπείη Tr. 164 Trachis dicitur, ubi tunc Deianira habitabat. μίασμα χώρας ἐλαύνειν OR 97 Thebis. χώρας λέλειπται φύλαξ 1418. ἔξω βαίνετε χώρας OC 226 Attica. σὲ προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι 405 suae Thebani. βασιλεὺς χώρας Ant. 155 an. χώρας παντελῆ μοναρχίαν 1163. φέρε χώραν καλέσω Ph. 1452 an. — ψῆφος. εἰ ψῆφον τυράννων καὶ κράτη παρέξιμεν Ant. 60. — ὦμος. φέρων ἐπ' ὤμοις Tr. 564. ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων fr. Laoc. 342, 2 ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων Niptr. 404.

(II p. 231, 28.)

Sunt autem alia vocabula crebriore usu trita, quibus articulum non addi tragicis mos est. Horum ἀνήρ, ἄνθρωπος, γυνή alio loco animadversa omittimus. — || βίος. ὄφρα με βίος ἔχῃ El. 225 m. ἄφιλος αὐανῶ βίον 819. ἐκλιπεῖν βίον 1131. Ὀρέστην βίον λελοιπότα 1443. κείνου βίον σώσαντος Tr. 85. οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου 793. ὠρφανισμένος βίου 942. ἔς τ' ἀπέψυξεν βίον Ai. 1031. μὴ φείσῃ βίου Ph. 749. ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω 1158. τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ τεύξω 1188. Πάριν νοσφιεῖς βίου 1427. ἀλλαγᾷ βίου OR 1206 ch. βίου δότε πέρασιν ἤδη OC 102. φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς 338. τροφὰς ἔχω βίου 446. λωβᾶται βίον Ant. 54. Adest articulus cum vitae universe tum unius hominis significandae: τὸν βίον σώζω El. 768. τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος 822. πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι; 1327. τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν Tr. 79. τὸν βίον σκοπεῖν Ph. 505. ῥᾷστα τὸν βίον φέρει OR 983. οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο 1523. τὰ λοίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου OC 583. τὸν βίον λαμπρὸν ποιεῖσθαι 1143. ὅταν πέλας τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου Ant. 581. At *victum* significans βίος non caret articulo: Ph. 931. 933. 1282. OR. 1461. — || γένος. πρὶν κάξερημῶσαι γένος El. 1010. εἰ κείνῳ γένος μὴ 'δυστύχησεν OR 261. γένους τοῦ Λαΐου 1383. τὴν πάλαι γένους φθοράν OC 369. γένους ἐπάρκεσιν 447, quod a *sua* quis stirpe exspectet praesidium. ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς; 596 i. q. τοῦ σοῦ γένους. θεοῖς μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι 965 i. q. εἰς τοὐμὸν γένος. τοὺς ἔξω γένους Ant. 660 sc. τοὐμοῦ. τῶν ὑπαὶ γένους 1035. τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους Scyr. fr. 497, 1. Adverbialiter dicta cum additum tum frequentius omissum articulum monstrantia, de qua re dixit Elmsl. ad OC 13 not., nunc relinquo.— || γῆ et γαῖα. ὅταν πορθῆτε γαῖαν Ph. 1427 Troiam. γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυχάν OR 666 ch. sc. ἡ ἡμετέρα, patria. ἐκ δὲ γῆς ὅθεν προὔκειτο Tr. 698 *illa soli parte*. ἄπωστος γῆς ἀπορριφθήσομαι Ai. 1019 *Salamine patria* pellar. γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβὴς OR 229 *exsul abibit*. εἰ γῆς ἐκπεμψαίμεθα 309. γῆς ἴσον νέμων 579. γῆς ἔξω βαλεῖν 622. γῆς οὕτω νοσούσης 635. γᾶς προπονουμένας 685 ch. πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει OC 297. γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην 356. ὅπως γῆς μὴ 'μβαίνῃς ὅρων 400. πόλις ἤλαυνε μ' ἐκ γῆς 441. γῆς ἐξέωσεν 1296. ὅπως τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς 1307. γῆς ἄνακτα Θησέα 1630. ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο OR 1266. Aliena sunt adverbiascentia ἐπὶ γῆς, κατὰ γῆς, ὅποι, ποῖ et ποῦ γῆς alioque loco tractanda, item cum γῆ *universam terram* vel *Tellurem* significat. Additur articulus: Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται OR 733. τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον Aeg. fr. 19, 3. inprimis autem crebro quando adiectivum vel pronomen demonstrativum una iungitur: v. γῆ. — || γλῶσσα. τοῦ μὲν γλῶσσαν ῥιπτεῖ Ai. 238 an. οὐτἄρα διήσει γλῶσσαν Tr. 323 *non loquetur*. οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη Ai. 584. παντὸς ἂν λόγου γλώσσῃ θιγόντα Ph. 408. τί στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε OR 635. ὅστις γλῶσσαν ἐγκλῄσας ἔχει Ant. 180. εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλῇσαι φόβος 505. χαρακτὴρ ἐν γλώσσῃ Hel. fr. 186, 2. Additur eodem sensu articulus: ἡ γλῶσσά σου Ai. 1124 cf. 584. ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα πάνθ' ἡγουμένην Ph. 99. τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω OC 936, quod eo memoratu dignius, quod adverbiascit. ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστίν Creus. fr. 322.

|| δαίμων. Legitima fere omissio est cum *numen* sortem hominum dispensans vel *sors* ipsa dicitur. δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν, ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ El. 999. καὶ σὲ τῆσδε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι OR 1479. ἐλπίδων γὰρ ἐς τίνα δαίμων ἐλαύνει OC 1750 m. ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν 1766 an. ὕβριν οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες Tr. 280. εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες Ph. 447. καί σε δαίμονες νόσου μεταστήσειαν 462. οὐχ αὑτὸς αἰεὶ δαιμόνων El. 917. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; Ai. 1130 fas divinum, ab *omnibus quasi diis* sancitum. οὐδὲ δαιμόνων ἕδη σέβων OR 886 ch. ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων 912. ἱκέτης δ. OC 634. δαιμόνων δίκην Ant. 921. οὐ χρῆν τάδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι πράσσειν Alet. fr. 94, 5. His confer haec: τοίγαρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ OC 1370. ἐπείπερ εἶ γενναῖος, πλὴν τοῦ δαίμονος OC 76 *caecitate excepta*. τῷ τε δαίμονι τῷ τ' ἀνδρί OR 244. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι OC 1443 *penes deum est*. τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη Tr. 910. — || δέμας. ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε καὶ κατίσχυσεν δέμας OC 345. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς ἀλλάξαι δέμας Ant. 945 ch. Adverbiascunt Tr. 1056. Ant. 205. In ceteris exemplis adiectivum inest. — || δόμος nunquam cum articulo dicitur, etsi plurimis locis certam quandam de qua dicitur domum vel sedem significat: δόμων: OR 632. Ant. 297. 1155. Tr. 392. 961 ch. El. 63. 72. 311. 324. 651. 1119. 1290. δόμους El. 1297. 1325. 1352. 1493. OR 861. 1006. OC 784. Ant. 1087. 1255. Tr. 417. Ai. 63. 305. δόμοις El. 1424. Tr. 156. 625. 689 (intus). OR 422. 757. 818. Ant. 651. Nullum exemplum attulimus, in quo ἐν δόμοις s. δόμοις *domi* vel *in patria*, nec in quo δόμους et εἰς δόμους *domum* vel *in patriam* significaret. — || δῶμα. δῶμα πάκτου Ai. 579. κενοῦται δῶμα Καδμεῖον OR 29. βεβᾶσιν δωμάτων ὑπόστεγοι El. 1386. πρὸς δὲ δώματα χωρῶμεν Tr. 332. δωμάτων εἴσω 900. δωμάτων πάρος Ai. 73 *ante tentorium procede*. δωμάτων ἔξω περᾷ OR 531. ἐκ δὲ δωμάτων περᾷ Ant. 1181. Articulum non adsciscit nisi insuper addito genitivo, velut OR 925, aut cum adiectivo coniunctum, quod fit OR

1226. 1395. — || ἔ ρ γ ο ν. ἔργῳ et ἔργοις cum λόγῳ contrarium adverbiascit, articulum sensus discrimine nullo et adsciscere, et omissum non desiderare notum: v. ἔργον. Sed fit hoc etiam extra loquendi illam formulam. χωρῶ πρὸς ἔργον Ai. 116. ἐπῄνεσ' ἔργον 536. τάχος ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται 814. Sed longe frequentius τοὔργον et τἄργα legitur. — ἥ λ ι ο ς. ἡλίου φέγγος El. 380. Tr. 606. ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ 424. ἀλαμπὲς ἡλίου δῶρον Tr. 691. ἡλίου φάος Ph. 663. τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου Ant. 1065. Quae *Solem deum* exempla memoratum exhibent, suo iure carent articulo, item quando adverbiascentibus locutionibus nomen includitur, velut ἀφ' ἡλίου βολῶν et ἡλίου τέλλοντος. (II p. 234, 6.)

|| θ ά ν α τ ο ς. ὃν τέκετο θάνατος (Θάνατος?) Tr. 834 m. ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει Ai. 802. ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει OR 942. θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστα 1200 ch. θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται Ant. 933 an. Semel tantum additur articulus praeter necessitatem, cum vel prosa oratio omitti pateretur, Phil. Troi. fr. 626. — || θ ε ό ς, sine articulo de deo certo: τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν Ph. 841 ch. de oraculo enim sermo. ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός OR. 77 Apollo. ὧν ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ 724 idem. καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός OC 1622 Pluto = Ζεὺς χθόνιος. θάλπος θεοῦ Tr. 145 *Solis aestus*. θεοῦ χειμάζοντος OC 503 Iove. ἐκ θεοῦ καλούμενος 1629 a Plutone. θεὸν αἰτοῦμαι OR 880 ch. Apollinem. *Singulari* numero casibus obliquis longe crebrius additur articulus: τοῦ θεοῦ OR 95. 242. 253. 406. 953. 1439. 1518, quibus omnibus Apollo designatur: OC 65 Colonus; 1180. 1278 Neptunus. τῷ θεῷ OR 136. 1445 Apollini; OC 1183 Neptuno. τὸν θεόν OC 1285 eundem; Ant. 962 ch. Bacchum. Item cum τὸ θεῖον universe dicitur, articulus abest Ai. 86. OC 403. 1694 m. fr. inc. 713, 1. Ai. 765. 779. Pal. fr. 380, 1, quae postrema tria exempla σὺν θεῷ formulam exhibent, quae σὺν τῷ θεῷ effertur Ai. 386. OR 146. *Pluralis* cum deos omnes aut universe significat articulo caret θεοί: El. 1264. 1383. Ai. 133. Ph. 528. 1020. 1293. OC 383. 394. 628. 1124. Ant. 163. 683. 1020. fr. Thyest. 234 a, 4. inc. 749, 1. — θεῶν: El. 70. Tr. 169. 1239. Ai. 118. 759. 950. Ph. 198. 601. OR 239. 647. OC 10. 256. 998. 1661. Ant. 152 ch. 369 ch. 454. 607 ch. 1075. 1104. Alet. fr. 94, 7. inc. 678, 13. 723, 2. — θεοῖς: El. 532. Tr. 245. 492. 609. 612. 1250. 1265 an. Ai. 457. 489. 509. 590. 666. 685. 744. 764. 970. 1129. Ph. 254. 390. 1032. 1036. 1077. 1373. OR. 31. 215 ch. 1345 m. 1519. OC 964. 1024. 1445. Ant. 459. 925. 1218 fr. Tynd. 572, 6. inc. 678, 12. 683. — θεούς: El. 911. Tr. 1248. Ai. 128. 1037. 1129. Ph. 1382. 1441. OR 269. 280. OC 385. 1006. Ant. 265. 288. 1044. 1349 an. fr. Thyest. 234 a, 2. Oenom. 419, 3. Necessario propter sententiam abest in formula iurandi πρὸς θεῶν, item fr. inc. 778, 2: οὐ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς. At adest articulus, quanquam longe rarius quam singulari numero: τὰ τῶν θεῶν Ant. 77. ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν 331. ὅταν τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς Ph. 452. τί τοὺς θεοὺς καλεῖς; 736. θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης 992. μὴ θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς OC 277: quae duo exempla eodem versu additum articulum et omissum praeferentia memoratu ceteris digniora sunt, ineptumque ostenderet acumen qui demonstrativae potestatis aliquod vestigium quaerendo explicaret *deos testatus*, *hos ipsos deos fallis;* vel cavete *ne deos colendo hos eosdem deos sprevisse videamini.* — || θ υ μ ό ς. ὥσπερ ἵππος εὐγενής, κἂν ᾖ γέρων, ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν El. 26. ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει 286. ὡς δάκνει θυμῷ δύσοργος Tr. 1118. κἂν σοῦ στραφείη θυμός 1134. Αἴας μετανεγνώσθη θυμοῦ τ' Ἀτρείδαις Ai. 718 ch. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι Ph. 324. ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους OR 914. μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς 975. πλήρη δ' ἔχοντι θυμόν OC 778. οὔτοι καθέξω θυμόν 874. εἶχε θυμοῦ [θυμῷ] καὶ μετάστασιν δίδου Ant. 718. ἄτῃ πατάξαι θυμόν 1097. Additur in pari sensu articulus OC 438. Ai. 1124. Ant. 493. 1088. (II p. 235, 17.)

|| κ ά ρ α. σχίζουσι κάρα El. 99 an. κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν 445. Agamemnonis caput est. κάρα προβάλλων 740. κάρα στάζων ἱδρῶτι Ai. 9. παίσας κάρα 308, in qua et similibus formulis etiam κεφαλή prosariis scriptoribus sine articulo dicitur. κάρα τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι Ph. 618. κἀνάγει κάρα 866. κἀνακουφίσαι κάρα ἔτ' οὐχ οἷα τε OR. 23. ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι προὔτρεψεν Ant. 269. κάρα σείοντες 291. σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα 441. διὰ κάρα τεμών Synd. fr. 153, 6. Omnino non additur articulus nisi adiectivum vel genitivus addatur. — || κ ρ ᾶ τ α. τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας El. 449. οὐδ' ἀπαράξαι (τις) κρᾶτα βίου θέλει Tr. 1015 m. κρατὶ κυνῇ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει OC 313. ἐς δ' ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν 1465 m. χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός 1651. ἐπὶ κρατί μοι πότμος εἰσήλατο Ant. 1345 m. Genitivo non addito articulus ne in hoc quidem nomine adest. — || λ ό γ ο ς cum articulo caret, recte fit et ex lege linguae universe observata: illud vero notabile, quod adverbiascens λόγῳ s. λόγοις, quando ἔργῳ s. ἔργοις contrarium habet et *specie tenus* significat, nunquam cum articulo dicitur, quanquam ἔργῳ pariter et τῷ ἔργῳ in usu est: et eodem haec versu coniuncta reperiuntur OC 782. λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά. — || μ ή τ η ρ tralaticium est articulo carere. μήτηρ: El. 406. 1289. 1296. 1309. Tr. 526 ch. Ai. 625 ch. OR 1452. — μητρός: El. 541. 913. 1146. Tr. 529 ch. Ph. 468. OR 417. 783. 826. 1037. OC 973. 978. Ant. 911. 980 ch. fr. Synd. 155, 2. Colch. 314 a, 3. — μητρί: El. 929. Tr. 1233. Ai. 569. OR 791. 982. fr. inc. 957. — μητέρα: Ai. 507. 516. Omnino articulus nisi genitivo aut adiectivo adiuncto non reperitur nisi bis: καλοῦ τῆς μητρός El. 367. ὡς τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν 596, quod utrumque Electra de sua matre Clytaemnestra dicit. — || ν α ῦ ς. πλευρὸν ἕσπερον νεῶν Ai. 874. ἀμφὶ μὲν νεῶν ἑδωλίοις πυρὸς φλέγοντος 1276. τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν Ph. 125. πρὸς ναῦν εἶμι cf. 461. 627. ὁρῶντα ναῦς πάσας βεβώσας 279. ὁρμώμεθ' εἰς ναῦν 881. ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα fr. inc. 699. verisimilius enim ancora *navis suae mora* vocatur, quam *navium* universe. Additus est articulus Ph. 527 χἠ ναῦς γὰρ ἄξει. — || ν ό σ ο ς. ὅστις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο Ph. 281. καί σε δαίμονες νόσου μεταστήσειαν 463. πρὸς τούς σε κἀποσώζοντας νόσου 1379. νόσου παυστήριος OR 150. In eodem Philoctetis morbo memorando articulus adest Ph. 520. 765. 1044, et de pestilentia apud Thebanos OR 217. (II p. 236, 17.)

|| ο ἶ κ ο ς ut δόμος et δῶμα fere perpetuo articulo caret. ἐξ οἴκου λαβών Tr. 1066. ἐκτὸς οἴκων El. 1136. μήτηρ δ' ἐν οἴκοις 1309. οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένου Tr. 864. λείπου μηδὲ σύ, παρθέν', ἐπ' οἴκων 1275 an. οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους OR 637 de

introeundo dictum. Et adverbiascentia πρὸς οἶκον et οἴκους, κατ' οἶκον et κατ' οἴκους, ἐς οἶκον et ἐς οἴκους, ἐν οἴκοις nunquam articulum sibi addi patiuntur. — ‖ ὄμμα. ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν ἔχοντα Tr. 272. ὄμμα θήσεται 615 [de scriptura v. s. μανθάνω]. κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα Ph. 866. λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι OR 81. γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο El. 1231. δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι γνώμας βαλοῦσα Ai. 51. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με OC 319. ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός 1650. Adverbialiter dicta praetereo, a quibus tamen ipsis articuli usus non plane abest: τυφλὸς τά τ' ὦτα τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ OR 371. — ‖ παῖς. Nominativo singularis numeri, quando opus, additus reperitur articulus: Tr. 932. Ant. 1231. Obliquos casus crebro non comitatur: παιδός Ai. 642 ch. OR 713. 717. 722. Ant. 1182. 1214. 1316. — παιδί OR 1209 ch. — παῖδα Tr. 901. — παίδων: παίδων δὲ τοὺς μὲν αὐτὴ τρέφει, τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις Tr. 1153: nam etsi in partitione usitatissimum tragicis est articulum negligere, propter insequens tamen τοὺς μέν ... τοὺς δέ etiam solito requiritur magis. In OR 1459 post παίδων δέ distinguendum non est. — παῖδας OC 1598. inc. fr. 763: quae omnia de certa certorum prole dicta longe rarius articulum habent: ut Ph. 1357. OC 821 et de puero vel puella OR 1150. 1156. OC 933. Sed in formula ξὺν παιδὶ σὺν γυναικί Tr. 257 legitima omissio est, nec minus cum pro singulari numero in certa re pluralis incerte ponitur, velut πρὸς παίδων θανεῖν OC 970, quae de Laio secundum oraculi responsum a filio suo, qui loquitur, Oedipo, occidendo dicuntur. —

‖ πατήρ. Certi certorum patres articulo non addito memorantur: πατήρ El. 400. 525. 1151. 1316. Ai. 541. Ph. 996. OR 1453. 1496. OC 351. 1317. Ant. 49. 572. fr. Aeg. 19, 1. Inach. 268, 1. Scyr. 501, 6. — πατρός: El. 11. 51. 84. 190 m. 272. 283. 436. 540. 811. 816. 893. 896. 931. 953. 1021. 1223. 1393 ch. Tr. 6. 10. 56. 65. 88. 733. 746. 942. 1076. 1159. Ai. 548. 556. 763. 1172. 1409 an. Ph. 434. 468. 1365. 1371. OR 721. 783. 787. 1001. 1037. 1357 m. 1401. OC 268. 324. 535 m. 571. 972. 1276. 1290. 1406. 1608. 1671 m. 1719 m. 1728 m. Ant. 859 m. 911. 1225. 1234. — πατρί: El. 14. 349. 399. 406. 434. 986. Tr. 902. 1224. Ai. 462. OR 780. 1209 ch. OC 353. 357. 969. 975. 1104. 1543. 1601. Ant. 633. 742. 898. 1176. — πατέρα: El. 558. 571. Ph. 1210 m. OR 1372. Laoc. fr. 342, 2. Plurali numero bis tantum ap. Soph. legitur nec ita, ut admittat articulum. Is additur, nisi adiectivo iuncto, rarissime: El. 263. 358. Ph. 362. OR 451. Synd. fr. 148, 3. Nam in duobus exemplis articulus sine sententiae gravi detrimento omitti non potuit: τὸν πατέρα πατὴρ ὑμῶν ἔπεφνε OR 1496 id est *suum ipse patrem occidit*, et οἱ δ' ἐπωφελεῖν, οἱ τοῦ πατρὸς, τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν OC 442 *cum revera patris, cuius vocabantur, filii essent, suo patri opem ferre detrectarunt.* — ‖ πάτρα et πατρίς. πάτρας Οἴτης Ph. 1430. παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον OR 193 ch. ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι 1524. κἀξελήλακεν πάτρας OC 376. ὃς κἀπεσύλησεν πάτρας 1330. πάτραν κατασκάψαντι 1421. — πατρίδα *τὴν ταύτης [haec duo verba secl. Hartung.] Tr. 362. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἤστωσας δόρει Ai. 515. ἐμβατεύειν πατρίδος OR 825. πατρίδος ἐξωθούμενον OC 428. — Additur articulus cum genitivo Ant. 182. — ‖ πόλις. Perpetuo fere abest articulus, etiam in certa urbe indicanda: πόλις: Tr. 283. 432. OR 4. 22. 383. 850. OC 185 m. 440. 525 m. 785. 842 ch. Ant. 666. 693. 734. 1015. 1141 ch. — πόλεως: OR 630. OC 47. 541 m. (πόλεος). 558. — πόλει: OR 165 ch. 521. 737. 879 ch. OC 456. 837. 858. Ant. 36. 44. 212. 657. 662. — πόλιν: Tr. 364. OR 28. 46. 51. 64. 101. 302. 312. 331. OC 368. 426 [immo πάλιν]. 1298. 1417. Ant. 167. 1094. Additum articulum nisi cum genitivo vel adiectivo compositum semel reperi: οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται; Ant. 738. — ‖ πούς. νόσῳ καταστάζοντα πόδα Ph. 7. ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα 1260. φυγᾷ πόδα νωμᾶν OR 468 ch. σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα [sic libri: τόδε Dind. c. Martino] κρύψον OC 113. μηκέτι ἔξω πόδα κλίνης 193 ch. πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ Antig. 619 ch. ἄρθρα ποδοῖν OR 718. Horum tralate dicta sunt Ph. 1260. Ant. 619, sed de certo tamen homine. (II p. 238, 8.)

‖ στράτευμα et στρατός. πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος Ph. 1425. Achivorum ante Troiam exercitus, velut ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν σρατεύματος 1429. στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος OC 1416. — οὐ γὰρ ἦν λύσις στρατῷ πρὸς οἶκον El. 574. στρατὸς δ' ἀνωλόλυξε 749. ἄλημα στρατοῦ Ai. 381 m. Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ 502. τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ 726. στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας 1300. ἔχθιστος στρατοῦ 1336. μή με διαβάλῃς στρατῷ Ph. 582. τοὺς πρώτους στρατοῦ 1305. Quae partitionem habent exempla, omisi. — ‖ στέγη. De certa domo plane ut δόμος et οἶκος caret tamen articulo El. 20. 912. Tr. 329. 867. OR 637. 927. 1262. OC 339. Adverbiascentia omisi. — ‖ συμφορά. κἀπὶ συμφοραῖσί μοι γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο El. 1230. ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος Tr. 325 i. q. τῆς ἑαυτῆς. συμφορᾶς χάριν OC 255. Hoc usitatius fere cum articulo dicitur: OR 44. 99. 454. 515. 1347. OC 1014. — ‖ τέκνον. ἄχῃ τέκνου κλύουσαν Ant. 1247 filii Haemonis. ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον 1297. — *ἤ τοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη Tr. 150 [secl. Dind.]. διπλῆν ἄρουραν οὔ τε καὶ τέκνων OR 1257. τέκνων δ' ἀφοῦ 1521. τέκνων ἀποσπάσας μου ξυνωρίδα OC 894. γάμοι ἀνόσιοι τέκνων 946. — εἶπε δ' ἣν τέκνοις μοῖραν νέμοι Tr. 162. δός μοι χερὸς σῆς πίστιν τέκνοις OC 1632. — τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον OC 1120. — ‖ χείρ. Adverbiascentia et figurate dicta non tangimus, sed ea sola exempla, quae de *certorum manu* habent. χείρ cum omnino bis tantum ap. Soph. legatur, sic dictum ei non est. — χειρός: Ph. 813. Rhizot. fr. 479, 1. — χειρί: Ai. 115. 310. 409 m. Ph. 1059. 1125 m. 1207 m. — χεῖρα: Tr. 1067. Ai. 43. 50. 97. Ph. 1301. OC 1651. nam ἐπίσκιον proxime cum ὀμμάτων colligandum, non cum χείρ. Past. 450. — χεροῖν: El. 54. 326. 431. 712. 1129. Tr. 265. 566. 1214. Ai. 729. 1047. 1173. Ph. 655. OR 1466. OC 838. Ant. 264. 1109. fr. Ach. Am. 162, 3. ib. 7. Pand. 432. — χέρες, χερῶν additum aut omissum articulum secundum universi sermonis regulam monstrat. — χερσί: El. 905. Tr. 534. 560. 573. Ai. 542. 1404 an. OR 719. 1469. Ant. 1297 m. (χείρεσσιν). — χεῖρας: Ai. 453. OR 1154. OC 846. 1611. El. 1120. — ‖ χθών velut γῆ et πόλις de *certa terra* articulo caret: κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός Ai. 1177 *ex sua exsul.* κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός OR 25. ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν 1290. τυραννεύειν χθονός OC 449 Thebis. ἐκπεσεῖν χθονός 766. ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν, χθονός 926.

ἄνδρα δυσμενῆ χθονός Ant. 187 *suae patriae hostem*, ut νόμους χθονός 367 ch. — στεῖχε προσκύσας χθόνα Ph. 1408. ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; Andromed. fr. 129 i. e. *huc venis.*

(II p. 239, 10.)

c. *Substantivis adiectivum adiectum* habentibus adeo frequenter subtrahitur articulus, ut innumerorum exemplorum, inprimis in adiectivis ἐμός et σός et in nominum, quae supra apposuimus, usu crebriore tritis, velut ἀνήρ, ἄνθρωπος, γῆ, μήτηρ, πατήρ, πόλις, δόμος, οἶκος, παῖς, τέκνον, χείρ, χθών quaerendis pauca delibantes muneri satisfacturi videamur. De hac omissione ita quidem, ut addubitet, sed non satis recte iudicat Schaefer. ad Dion. de c. v. p. 239. — ὁπόταν δὲ μόλῃ δεινὸς ὁδίτης Ph. 147 an. Philoctetes. ὅ μοι βάλοι νευροσπαδὴς ἄτρακτος 290 *meae sagittae:* ineptum enim de *aliqua sagitta* cogitare, quanquam vel ita τις addi lege orationis debuit. οἰκουμένη στέγη πυρὸς μέτα πάντ' ἐκπορίζει 298 sc. antrum meum. ὃς δέδωκας ἰδεῖν πατέρα πρέσβυν 665. ἀνίκ' ἐξανείη δακέθυμος ἄτα 705 ch. ἐξ ὠκυβόλων τόξων 710 ch. πατρῴαν ἄγει πρὸς αὐλάν 724 ch. στυγερὰν ἔχε δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις 1119 ch. πολιᾶς πόντου θινὸς ἐφήμενος 1124 m. κορέσαι στόμα ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας 1156 ch. σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδα 1215 m. ἀπώμοσ' ἁγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας 1289. δεξιὰν πρότεινε χεῖρα 1292. ἥκω οὐρανίας ἕδρας προλιπὼν 1414 an. πολλὰ δὲ φωνῆς Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον 1458 an. κενοῦται δῶμα Καδμεῖον OR 29. σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμόν 36. γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν 160 ch. Φοῖβον ἑκαβόλον 162 ch. οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται 172 ch. ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ 178 ch. ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον 260. φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα 509 ch. γῆς ἀπῶσαι πατρίδος 641. τριπλῆς ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας 800. ἦν μὲν Κιθαιρών, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος 1127. Δίκα δικάζει τ' ἄγαμον γάμον πάλαι 1214 ch. ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα 1262. χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην 1266. φοίνιαι δ' ὁμοῦ γλῆναι γένει' ἔτεγγον 1276. τάλαιναν μητέρα 1373. προσέβα γὰρ οὐκ ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς τᾶνδε κορᾶν OC 126 ch. γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν προκλίνας φιλίαν ἐμάν 200 m. καί μοι χέρα δεξιὰν ὄρεξον 1130. τόνδε δειναὶ κυματοαγεῖς ἆται κλονέουσιν 1244 m. γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι 1292. μῆνιν βαρεῖαν εἰκαθεῖν 1328. πρὸς θεῶν ὁμογνίων αἰτῶ 1333. ἐναλίῳ Ποσειδαωνίῳ θεῷ βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων 1493 ch. ἀφ' οὗ μέσος στὰς κοίλης τ' ἀχέρδου κἀπὸ λαΐνου τάφου 1596. ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν λέγει 1639. *πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῷ 1691 m. [delevit Dind.]. φασὶ πανδήμῳ πόλει κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγόν Ant. 7. τάφον χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ 81. τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ φανὲν Θήβᾳ φάος 101 ch. ἀμφιχανὼν κύκλῳ ἑπτάπυλον στόμα 119 ch. πρὶν στεφάνωμα πύργων πευκάενθ' Ἥφαιστον ἑλεῖν 123 ch. ἀντιπάλου δυσχείρωμα δράκοντος 125 m. γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς ἠθέλησε πρῆσαι 199. ὅστις ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσων ἦλθε 285. τυφὼς πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης πεδιάδος 420. μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον 421. οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου 489. κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα 590 ch. ἐσχάτας ὅπερ ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις 600 ch. τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων τῆς μελλονύμφου 632. οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεὼς 733. παύεσκε ἐνθέους γυναῖκας εὔιόν τε πῦρ, φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας 964 sqq. ch. *φέρων ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν 1083 [secl. Wund.]. Καδμείας νύμφας ἄγαλμα καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα γένος, κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις Ἰταλίαν 1115 sqq. ch. Νυσαίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι 1132 ch. ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ 1139 ch. ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην 1180. νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν 1205. δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον 1249. ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος κρουνοὶ διερραίνοντο Tr. 13. γῆν πατρῴαν ἔπερσε 466. εὔλεκτρος Κύπρις ῥαβδονόμει 515 ch. δῶρον ἀρχαίου ποτὲ θηρός 555. νασιῶτιν ἑστίαν ἀμείψας 658 ch. κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει 781. διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας 794. ὧν σε ποίνιμος Δίκη τίσαιτο 808. ὃν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων 834 ch. κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη φρούρουν 914. ἐλώπισεν πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον 926. μὴ κινήσῃς ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος 975 an. κἀναστήσεις φοιτάδα δεινὴν νόσον 980 an. θρώσκει ἀποτίβατος ἀγρία νόσος 1030 m. ἄγος, ᾧ μ' ἐχόλωσεν σὰ μάτηρ ἄθεος 1034 m. φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις 1100. ἐπακτίᾳ Τίρυνθι συμβέβηκεν 1152. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιάν 1181. ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει Ai. 3. 4. κάρα στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους 10. δισσοὺς Ἀτρείδας κτείνειν 57. ὀμμάτων ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπείρξω 69. δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης 108. γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν 202 an. σε ἀνέχει θούριος Αἴας 212 an. ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι 251 ch. ἡνίχ' ἕσπεροι λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον 285. ναυλόχους λιπὼν ἕδρας 460. καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος 609 ch. ἄριστος πολυπόνων Ἀχαιῶν 638. ὡς μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς 656. ἄγγελον κακὴν φάτιν Τεύκρῳ φέροντα 826. αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς 919. προυκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ 1059. δείματος ἦν μοι προβολὰ θούριος Αἴας 1213 ch. ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν 1297. μέλαινα τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη El. 19. ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων δίφρων κυλισθείς 49. ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ 91 an. στυγεραὶ ξυνίσασ' εὐναί 92 an. ὃν φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν 96 an. ἐν κοίταις πατρῴαις 194 ch. πατρῷ' ὁρῶσα πήματα 258. μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν 758. πατρὸς ἀρχαῖον τάφον 893. ἐν θ' ἑορταῖς ἔν τε πανδήμῳ πόλει 982. πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη θεῶν 1374. ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια 1393. πολύρρυτον [παλίρρυτον Dind. c. Both.] αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες 1420.

(II p. 241, 8.)

Proximum huic generi est, cum postpositum substantivo adiectivum aut adverbium adiectivi loco dictum, vel genitivus articulum comitem habet, etsi etiam substantivo praemitti eum consentaneum erat. Et sic revera aliquando adest bis positus, velut τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων ἐν οἷς νῦν ἐστιν Tr. 1122. τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι Cedal. fr. 307, 1. Sic disponendus versus Tr. 872. ὡς ἄρ' ἡμῖν οὐ σμικρῶν κακῶν ἦρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον. Vulgo post δῶρον inciditur, quo facto Ἡρακλεῖ iusto fortiore sono effertur. Iungenda autem τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ, *donum Herculi destinatum.* Alterius rationis rursus aliquot de plurimis exempla apposuisse satis est. τί γάρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν; Ph. 1405. τὰ γὰρ δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ κτήματα OC 1027. βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος 1158. ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σε 1342. οὔτἂν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσθετο 1351. τὰ πολλά τε στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη 1515. παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι Ant. 193. νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους 481. θεῶν τῶν νερτέρων 602 ch. τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν 745. Εὐρυδίκην, δάμαρτα τὴν Κρέοντος 1181. εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω

φθοράν 1224. πεπυσμένη πάρει πάθημα τοὐμόν Tr. 142. χρόνου τοῦ νῦν παρόντος 174. ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις 183. ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν 260. ἐπιστρατεύει πατρίδα *τὴν ταύτης 362 [extrema vbb. secl. Wund.]. λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ 386. μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ λύσιν 1170. σῶμα τοὐμὸν ἐμβαλεῖν 1197. ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης; 1213. ἔργων τῶν πρασσομένων 1267 an. παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου Ai. 101 (cf. παῖς ὁ Δρύαντος Ant. 955 ch. et ἄκοιτις ἡ Διός Tr. 1048). ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος 201 an. κόμιζέ νύν μοι παῖδα τὸν ἐμόν 530. πρέπον γέ τἂν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε 534. τί γὰρ τέκνον τὸ τοῦδε 984. θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος El. 209 m. δώμασιν ἐν τοῖς ἐμαυτῆς 263. πατὴρ ποθ' οὑμός 566. πατέρα τὸν ἁμὸν 588. πλούτου τοῦ παρόντος 648. σῶμα τοὐκείνου 1118. μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος Laoc. fr. 343 b. ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι Naupl. 383. βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος Pel. 438. σπουδὴ γὰρ ἡ κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη inc. 823, 2. μέν' εἰς σοφιστὴν τὸν ἐμόν inc. 946. Sed recte in eiusmodi exemplis semel adest articulus, quale est Ai. 1349. μὴ χαῖρ', Ἀτρείδη, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς: h. e. *cave gaudeas, non dicam lucro omni, at certe inhonesto*, generatim dictis postea circumscriptis. —.— || Rarius est, cum adiectivum substantivo praemissum articulum comitem habet, alterum autem, quod subsequitur eo caret. τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον El. 133 m. τὰν γαμψώνυχα παρθένον χρησμῳδόν OR 1199 ch. nisi probanda Hermanni ratio. In cumulatis adiectivis semel solet addi: ὁ δεινὸς μέγας ὠμοκρατὴς Αἴας Ai. 205 an. τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον Ph. 393. (II p. 242, 10.)

d. Creberrime item ab *appositione vel attributo* addendo abest. — αὐτὸς ἄν, τάλας, εἰλυόμην δύστηνος Ph. 290 cf. τάλας. νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος 949. κεὐθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον El. 902. παῖδα γὰρ Μενοικέως Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρὸν ἔπεμψα OR 69. τεκοῦσα τλήμων; (sc. δίδωσιν) 1175. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμὶν Αἰγέως γόνος πάρα OC 549. εἰ μὲν τῆσδε δημοῦχος χθονὸς μὴ 'τύγχαν' αὐτὸν προσπέμψας ἐμοὶ Θησεύς 1348. θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν Γᾶν ἄφθιτον ἀκαμάταν ἀποτρύεται Ant. 339 ch. ὀρνίθων φῦλον ἀμφιβαλὼν ἄγει, περιφραδὴς ἀνήρ 347 ch. λεύσσετε τὴν βασιλίδα μούνην λοιπήν 941 an. recte enim nunc a mutanda scriptura versus huius plane abstinuit Herm. [secl. versum Dind.]. πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως Tr. 6. Εὐβοΐδα χώραν φασίν, Εὐρύτου πόλιν ἐπιστρατεύειν αὐτόν 74. *κτείνει τ' ἄνακτα πατέρα τῆσδε 364 [secl. Wund.]. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως κόρην 405. τὸ σὸν φέρων δώρημα θανάσιμον πέπλον 758. Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα λέοντα 1092. ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν, ὑβριστήν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν 1095. Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν Ai. 14. ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω Τελαμῶνι 462. ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεῖδαι 958 i. e. οἵτινες κλύουσι βασιλῆς. Τελαμών, σὸς πατὴρ 1008. κἀκεῖνον (ἐχάλκευσε) Ἅιδης δημιουργὸς ἄγριος 1035. In his quaedam quasi legitimam ab articulo adsciscendo vacationem habent; primum ἄναξ honoris vocabulum dis et regibus concessum, deinde adiectiva δύσμορος, δείλαιος, τάλας, τλήμων, quae suis quaeque locis quaerenda, qua de re etiam in illa commiserationis formula οἴμοι τάλας, οἴμοι τάλαινα, οἱ 'γὼ τάλαινα (nam οἱ 'γὼ τάλας non dicitur) uno excepto versu Ant. 82 adiectivum casum rectum servat, neque accommodatur pronomini; denique cognomina deorum Ζεὺς ἱκέσιος, ξύναιμος, χθόνιος, a quibus alienissima sunt qualia ἄναξ Ἀπόλλων ὁ Δάλιος et similia.

e. Cum *pronomine demonstrativo* apud prosarios arcte solet copulari, tragicis ea necessitas visa non est, ut liberrime addi et omitti soleat, v. ἐκεῖνος, ὅδε, οὗτος. Quando dicatur ὁ αὐτός, huius loci non est exemplis firmare, v. αὐτός. De articulo in formula αὐτῇ νηί, αὐτοῖς ἀνδράσι addendo, de qua cf. Elmsl. ad Med. 160. Lob. ad Phryn. p. 100. Raspe de Eupol. Demis p. 79, ap. Soph. dici multa non possunt in ea exemplorum paucitate, v. αὐτός. Sed legitimam habet omissionem articulus alias demonstrativis addi solitus, quando rem praesentem digito commonstramus πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῷν ὁρῶ OC 29 *ecce virum video*. οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας 110. cf. Herm. ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς περιρρύτου χθονός Λήμνου Ph. 1 *ecce litus*. Sic et in ἀνήρ [ἀνήρ Dind.] ὅδε OC 32 aliisque locis fit, nec in illo solum nomine, v. ὅδε. Sed omitti non potuit articulus emendatione restitutus a Brunckio Ant. 380: ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη: abesset, si non postularet in media sententia positum ἐκείνη. (II p. 243, 12.)

f. Aliae partes orationis *substantivorum* munus suscipientes etsi articulum adsciscere solent, ne hoc quidem perpetuum est.

Quippe ab *adiectivo substantive dicto* abest: ἐπεὶ οὐδὲ [οὐδέν Dind. ex apogr.] πω κακόν γ' ἀπώλετο Ph. 444, quod vel τὸ κακόν vel κακόν τι dicendum erat. κοὐ δυνήσομαι κακὸν κρύψαι 742. σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα OC 5. ἐννυχίων ἄναξ Αἰδωνεῦ 1558 ch. πρῶτα μὲν δείλαιος ἵλεῴ φρενὶ κατηύχετο Tr. 760. μελαγχαίτα δ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει κέντρα 838 ch. Centaurus dicitur. οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος 906. ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς 1074 *suas* enim, quae certae erant, *aerumnas* dicit. μέγας ὀρθοῖτ' ὑπὸ μικροτέρων Ai. 161 an. ἦ που τάλαινα ἥσει μέγαν κωκυτόν 850 τάλαινα non est appositum. ἀλλά μοι πάρες κἂν σμικρὸν εἰπεῖν El. 1483. De El. 841 (= 851) v. Herm. Plurali, cum res qualiscunque universe designetur, opus articulo non esse notum est. — *Participia* autem ea libertate non utuntur, ut in certa re substantive dicta articulo careant: cf. Matthiae ad Eur. Or. 281.

Sed ab *infinitivis* substantivorum dignitate usis articulus aliquoties abest: κἀκ τῶνδέ μοι λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει El. 265. *οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον 1007 [secl. Nauck.]. εἴπερ ζῆν φιλεῖς OC 995. Item a genitivo abest: ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ Ph. 349. αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ 1034. νῦν καιρὸς ἔρδειν El. 1368. Quanquam hoc ἔρδειν nominativo dictum casu potuit esse, velut νῦν καλὸν ἀντίφονον κορέσαι στόμα ἐμᾶς σαρκός Ph. 1156 m. Deinde El. 265 πέλει, ut ἐστί et γίγνεται (OC 608), cum infinitivo positum quasi legitimam omissionem articuli habet, suasque rationes habent etiam de prius allatis OC 995. Ph. 349, ut si accurate consideres, liberioris usus tria tantum exempla relinquantur, *El. 1007. 1368. Ph. 1034.

g. Sunt alia, in quibus secundum communem Graecitatis legem articulus non desideratur.

Primum *nomina artium* perpetuam eam omissionem postulant, ea certe, quae ex adiectivorum μετουσιαστικῶν numero deprompta sunt. Cf. Pors. ad Hec. 788. Schaef. mel. cr. p. 4. — εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν OR 311. φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν 462. ἔστι σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης 709. κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος

ὑμῖν εἰμί Ant. 1034. τὰ τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα, μουσικῆς παιδεύματα fr. inc. 779, 3.

Deinde *adverbiales locutiones cum nominibus et praepositionibus effectae, tum aliae*, velut ἐκ βίας Ph. 945. 983. διὰ μυχῶν 1013. διὰ χρόνου 285. καθ' ὁρμήν 566. προνοίας οὕνεκα 774. παρ' ἐλπίδα 882. πρὸς δίκης OR 1014. ἀπὸ γνώμης Tr. 389. σὺν τύχῃ Ph. 775. Haec in praepositionibus illis quaeri debent, aliaque plura possunt. (II p. 244, 12.)

Ex altero genere sunt δόρει *bello* Ant. 195. δόμοις *domi* Tr. 950 ch. γένος *genere* El. 706. cf. Elmsl. ad OC 13 not.; nam additur nonnunquam τό. γνώμην *consilio* Ph. 910, quod et γνώμῃ dicitur Ai. 1374. νυκτός Ph. 606. ὄνομα Ph. 605. πλευράν Tr. 681. κῶλον Ph. 42. τέλος Ant. 233. φύσει Ai. 1301. φύσιν El. 325. ἄκρας νυκτός Ai. 285. ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα OR 153 ch. Tamen adverbiascentes casus miram inconstantiam monstrant. De ἔργῳ, ἔργοις, λόγῳ, λόγοις et τοῖς ἔργοις dictum alibi, τῷ ἔργῳ autem dici sine crasi non potuit, eamque propter vastiorem sonum evitatam fuisse putamus. Alia videamus. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας OC 804 *tandem aliquando*, proprie *longinquitate vitae*. νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ El. 1013. His confer κοὐδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις El. 330; quod si quis propter adiectivum additum deprecetur, sicut τὴν δε [τήνδε Dind.] γ' οὐ μακροῦ χρόνου *(mox)* OC 821, haec considerato: ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται Ai. 306. κοὐ μέμψει χρόνῳ γυναικὶ τῇδε Tr. 470 *(aliquando, in posterum)*. χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν Ant. 303. χρόνῳ γάρ, οἶδ' ἐγώ, γνώσει τάδε OC 852.

Adiectiva adverbiascentia nonnulla adsciscunt et omittunt articulum, velut δεύτερον OC 763. Ph. 1272. τρίτον fr. Laris. 69, 1, etsi usitatius τὸ δεύτερον. Sed *dictiones adverbiales* ex adiectivis cum praepositione effectae fere semper omittunt. ἐν σμικρῷ Ph. 498. κατ' ὀρθὸν OR 88. 696 ch. εἰς ἁπλοῦν 519. ἐς μέγιστον 521. ἐν βραχεῖ OC 586. 1581. El. 673. ἐς ὀρθὸν OC 1424. Tr. 346. ἐν καθαρῷ OC 1575 ch. ἐξ ἴσου Tr. 322. ἐπὶ σμικρόν El. 414. ἐν μέσῳ 733. Horum etiam plura in eis praepositionibus quaeri possunt.

Hinc etiam illud proseminatum, quod *obtestandi formulae*, quibus πρός praepositionem adhiberi mos est, articulo carere solent. In πρὸς θεῶν legitimum eum usum esse apud tragicos observatum a Porsono est ad Med. 325. Pariter dicuntur πρός τ' ἐφεστίου Διός, εὐνῆς τε τῆς σῆς Ai. 492. πρὸς γενείου El. 1208. πρός νύν σε πατρὸς πρός τε μητρὸς ἱκέτης ἱκνοῦμαι Ph. 468. πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου 484. πρὸς ἀραίου Διός 1181 m. πρὸς ξενίας OC 515 m. πρὸς νύν σε κρηνῶν αἰτῶ 1333. Formulae πρὸς θεῶν exempla hic non colligimus. Sed si de aliis quoque obtestandi locutionibus pronuntiare Porsonus voluit, erravit. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι Ai. 587. πρός σε τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος Tr. 436. — Fortasse cum hoc usu proxime convenit, quod οἴμοι cum genitivum additum monstrat, articulo carere solet, nisi altero membro insuper adiecto, ut οἴμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας OC 1399. (II p. 245, 11.)

Quae adhuc exposuimus singula vocabula vel locutiones per se spectatas tangunt. Iam vero articulus omittitur etiam in *oratione colligata* pluribusque verbis in sententiam compositis.

h. *Pronomini relativo*, cum *certa de certis* dicuntur, vulgo quidem, sed minime semper praemittitur articulus. νῦν τόπον ἐσχατιαῖς προσιδεῖν ἐθέλεις ὄντινα κεῖται Ph. 144 an., quod attractionis speciem refert. τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἣν σ' ἐχρῆν ἔχειν 1062. λόγους ἄκουσον, οὓς ἥκω φέρων 1267. ἔχων μὲν ἀρχάς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρίν OR 259. ὀργῇ χάριν δούς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνεται OC 855. πατρῷα καὶ μητρῷα πήμαθ' ἅπαθες 1196. κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα 1593. θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος ἔχει 1763 an. ἀκοῦ δ' ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσεν σὰ μάτηρ Tr. 1035 m. τύπωμα ἡρμένοι χεροῖν, ὃ καὶ σὺ οἶσθά που κεκρυμμένον El. 54. πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ᾧ τὰ νῦν ξύνει 562. Sed de omisso cum *relativi attractione* articulo alio loco agendum est.

i. *Nomen cum genitivo compositum articulum* aliquando comitem habet, cum casus inde suspensus, quamvis postpositus, non insertus, eo caret. τὸ ναυτικὸν στράτευμ' Ἀχαιῶν Ph. 59. τί τὴν ἄβουλον στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε OR 635. βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἁπασῶν Tr. 874. τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν Ai. 62. τὸν αὐτόχειρα πατρῴου φόνου El. 955. Praeponitur genitivus: λεύσσετε Θήβης οἱ κοιρανίδαι Ant. 940 an. πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα OC 1276. In Ai. 1028 olim male scribebatur σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τύχην δυοῖν βροτοῖν. Ex codd. Brunckius τὴν τύχην, quod iam Bentl. restituendum decreverat, correxit. Aliud genus est τιμάς γε τὰς θεῶν Ant. 745.

k. Contra *casus genitivus articulo praeditus* est, cum careat casus ille, a quo regitur genitivus. Interdum sane utrobique positus adest: τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως τῆς οἰός Tr. 695. ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός 729. τὸν τοῦ μανέντος ξύναιμον ἀποκαλοῦντες Ai. 727. τὸ τᾶς Πειθοῦς πρόσωπον fr. inc. 743. Aliis locis genitivus medius articulo et substantivo regente inseritur, velut iam exemplorum allatorum nonnullis et Ph. 513. Aliis neutrum fit. ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν Ph. 81, in quo exemplo explicando, cum nullam videamur dispicere breviloquentiam, felicius Hermanno videtur Apitzius versatus esse ad Tr. 151. τῆς ἀνδροφθόρου πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι Ph. 266. οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος ἔπεισεν 900. πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ OR 1530. χὤταν εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφίκῃ OC 1530. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου; Ant. 568. φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κοπίς 601 ch. τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων 998. ἆρα δυστυχεστάτην κέλευθον ἕρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν 1213. ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν Tr. 572. τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου Ai. 135 an. ζητεῖτ' ἰόντες τἀνδρὸς ἔξοδον κακήν 806. ὅταν δὲ δαίμων πλάστιγγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον fr. inc. 964, 5. Sed recte abest articulus: ταῦτα γὰρ φέρει νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων El. 85. μή σοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα OC 1180. (II p. 246, 18.)

l. Ad *genitivos partitivos* omissi articuli de plurimis pauca exempla ponimus: plura in τίς, πᾶς, πολύς, in nominibus ἀνήρ, ἄνθρωπος, βροτός, στρατός quaeri poterunt. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν OR 437. ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἔνι 1239. οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν (δείκνυσι) 1259. ὅπου θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος 1437. βλέπειν πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν OC 279. ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν 748. ἅλις λόγων 1016. μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων ἥκειν 1265. κακῶν κάκιστε 1384. ὅσα δένδρων ὑπείκει Ant. 713. πρῶτος ἀγγέλων ὄκνου σε λύσω Tr. 180.

πρίν τιν' αὐλιτῶν ὁρᾶν Past. fr. 445, 1. Huc refer etiam γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις Tr. 315. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπαρξάμην OR 288; haec enim pro partitivis genitivis posita sunt.

Ex eadem ratione illud explicandum esse censeo, si quando τις genitivo rei pendentis coniungitur, cum casu pronominis indefiniti utendum erat, velut ἐν τῷ πράγματος Ai. 314 v. τις. Porro eodem conveniunt adverbia loci universe et generatim significantia cum casu genitivo dicta, quae articulum plane excludunt. Talia sunt ἵνα, ὅποι, ποῦ, ποῖ. Nam quae loca accuratius definiunt, velut εἴσω, ἔξω, ἔνδον, ἐκτός articulo non abstinent. ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν OR 1390. ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν Phryg. fr. 649, 3. Quanquam vel haec perrara sunt, longe usitatior altera ratio. εἴσω στέγας El. 1392 ch. εἴσω στέγης, αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς Tr. 202. παρῆλθε δωμάτων εἴσω 900. — ἐκτὸς οἴκων El. 1136. ἐκτὸς ὄντα πημάτων Ph. 504. ἐκτὸς κλαυμάτων 1260. ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν Ant. 18. ἐκτὸς ἐλπίδος 330. ἐκτὸς ἄτας *614 ch. [h. l. delevit Dind.]. 625 ch. — ἔνδον. σκηνῆς ἔνδον Ai. 218 an. — ἔξω. δωμάτων ἔξω περᾷ OR 531. γῆς ἔξω 622. ἔξω πόρσω βαίνεται χώρας OC 226 an. ἔξω βαρείας αἰτίας Ant. 445. τοὺς ἔξω γένους 660. — Illorum loci correlativorum exempla haec apponimus. ἵνα. ἵν' εἶ κακοῦ OR 367. 413. Ai. 386. ἵν' ἕσταμεν χρείας OR 1442. — οἷ. οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις El. 1035. — ὅποι. ὅποι γνώμης El. 922. — ὅπου sic ap. Soph. non dicitur. ποῖ. ποῖ γνώμης πέσω Tr. 705. ποῖ γᾶς ἥκω; 984 an. ποῖ γᾶς; Ph. 1210 ch. ποῖ γᾶς φέρομαι OR 1308. ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ; OC 170 m. ποῖ φρενῶν ἔλθω; 310. — ποῦ. ποῦ γῆς; OR 108. Tr. 236. ποῦ γνώμης; Ant. 42. ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν; El. 390. ποῦ χθονός; Tr. 68. ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν; Ai. 102. ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος; 984. (II p. 247, 14.)

m. Maxima autem licentia cernitur in *vocabulis pari ad sententiam vi et dignitate (coordinatis) compositis* quorum *alteri additum, ad alterum omissum* articulum reperias. Perpauca de hoc usu enotarunt Doederl. ad OC 584. Heind. ad Plat. Soph. p. 311. Apitz. ad Tr. 1036. Ne nos quidem omnia exempla Sophoclea afferre necessarium putamus. δῖός τ' Ὀδυσσεὺς χὠ τροφεὺς τοὐμοῦ πατρός Ph. 344. εἰς Οἴτην στόλος Τραχινίαν δειράδα τε καὶ τὸν εὔροον Σπερχειὸν ἔσται 490. θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης 992. εἰ μὴ πέλας Ὀδυσσέα στείχοντα τόν τ' Ἀχιλλέως γόνον ἰόντ' ἐλεύσσομεν 1220. ὄλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ ὁ Λαρτίου παῖς 1285. ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ 1294. ὃς μέτα ζώντων ὅτ' ἦν, ἤκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων 1313. θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις 1374. ἔνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει γνώμη τε φίλων χὠ πανδαμάτωρ δαίμων 1466 an. καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά OR 417. μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς ψήφῳ, διπλῇ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ λαβών 607. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ 934. τὸν πατέρα πατὴρ ὑμῶν ἔπεφνε 1496. σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα OC 5. ἔχει δέ νιν σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς Τιτὰν Προμηθεύς 56. σκευή τε γὰρ σὴ καὶ τὸ δύστηνον κάρα δηλοῦτον 555. λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά 782. ἐπεὶ νικᾶν θέλεις πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους 850. τὰ πρῶτα μὲν δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς 1313. οἴμοι κελεύθου, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας, οἴμοι δ' ἑταίρων 1399. τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα καὶ Στύγιον δόμον 1563 ch. τοῦ τε Θορικίου πέτρου κοίλης τ' ἀχέρδου 1595. κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι ῥίγησαν 1606. τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι, ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα 1649. γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα καὶ τὸν θεῶν Ὄλυμπον 1655. ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν χὠ πάντ' ἀίων Διὸς ὅρκος 1767 an. ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς ἠθέλησε πρῆσαι Ant. 199. εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορὰν καὶ πατρὸς ἔργα καὶ τὸ δύστηνον λέχος 1224. πρός τ' ἐφεστίου Διὸς εὐνῆς τε τῆς σῆς Ai. 492. πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι 587. ἁλίσκεται χὠ δεινὸς ὅρκος καὶ περισκελεῖς φρένες 649. Brunck. χαὶ [itemque Dind.], confutatus ille ab Erfurdtio. Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ μνήμων τ' Ἐρινὺς καὶ τελεσφόρος Δίκη φθείρειαν 1389. κἀκ τῶνδέ μοι λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει El. 265. στρατὸς δ' ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν 749. ἀλλ' ἢ φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε 1023. ἐπ' αἰσχροῖς ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς fr. Epig. 196, 2. διεμπολώμεθα θεῶν πατρῴων τῶν τε φυσάντων ἄπο Ter. 517, 8. οἰνωθεὶς ἀνὴρ ἥσσων μὲν ὀργῆς ἐστι, τοῦ δὲ νοῦ κενός inc. 668, 2. Maxime omnium in hoc genere notabilis est enumeratio laborum Herculis ab ipso facta Tr. 1092—1099, liberrime additum et omissum articulum monstrans. Prioribus membris adiectus non est: Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα λέοντα, dein διφυᾶ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν et Ἐρυμάνθιόν τε θῆρα: tunc vero sequitur τόν θ' ὑπὸ χθονὸς Ἅιδου τρίκρατον σκύλακα, quod si quis necessitate expressum putaverit, quia adverbialiter dictum ὑπὸ χθονός non potuerit aliter copulari cum substantivo, ut adiectivi munus susceperit, sequitur tamen sine ulla causa τόν τε χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα. — Haec si consideraveris, primum reperies, in componendis paribus minime illa potissimum carere articulo, quibus adiectivum explicandi gratia additum sit: Ph. 343. OC 1605. Ai. 492. Nam et cum utrobique adiectivo usus poeta est, non minus crebro alterum articulo carere invenimus, velut OC 55. 545. 1563. 1595. Ant. 199. Ai. 649. 1389. Quin adiectivo et substantivo additur, substantivo nude posito detrahitur: Ph. 1374. 1466. OR 417. OC 1399, ne nomina propria memoremus, in quibus omitti paulo liberius non miramur, Ph. 490. 1220. 1285. 1294. Deinde adiectivorum substantivi nominis vices tuentium alteri additus reperitur, non item alteri, OC 5. Postremo casus nominum adverbiascentes et adsciscunt et omittunt, El. 1023. Sed nonnulla sane ita comparata sunt ut articulus ἀπὸ κοινοῦ utrique nomini adhaerere putandus sit, liberius ille ex altero subaudiendus: Ph. 1466. OR 934, ubi ex πόσει τῷ σῷ recte patitur in praecedente δόμοις subaudiri τοῖς σοῖς: item OC 850, ubi propter priora πατρίδα τε τὴν σήν sic cogitanda, quae sequuntur, καὶ φίλους τοὺς σούς. Alia sunt sed eadem ratione iudicanda OC 1563. 1595. (II p. 249.)

6. Postremo de *collocatione articuli* pauca dicenda sunt: longe plurimum enim a prosae orationis usu hac in re non discrepat. — De vocula cum substantivis vel substantivorum munus gerentibus, cum adiectivis et participiis, tum infinitivis, item de formulis adverbio vel praepositione praefixo articulo effectis disputari non opus. Etiam cum genitivo casu iunctum nomen articulo praeditum plerumque prosae orationis usum sequitur, ut genitivus ille vel medium inter articulum et nomen locum teneat, vel postponatur, sive ipse articulum comitem habuerit, sive non ha-

buerit. Eadem res est in articulo adiecto substantivis et adiectivis, ut reliqua sint, quae *minus rectam* positionem tangunt.

a. *In fine versus* raro ponitur articulus, nec nisi ita, ut vel sequente vel praecedente distinctione ultima prioris versus pars et insequens sensu et recitatione proxime colligentur: cf. Boeckh. not. cr. ad Pind. p. 568. Herm. EDM p. 119. Tria sola exempla ap. Soph. prostant: δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι OC 351. Φιλοκτήτης, ὃν οἱ δισσοὶ στρατηγοὶ ἔρριψαν Ph. 263. πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ Ant. 409.

b. Nomina cum articulo secundum sensum proxime colligata a poetis paulo liberius transpositione afficiuntur; ut *hyperbaton* aliorum vocabulorum sententiam efficientium aliquando saepius, quam articuli ipsius agnoscas. Horum facillimum genus illud est, cum iam suis numeris expleta sententia facto additamento aliquo magis etiam accurate definitur. χὠ χρόνος ξυνὼν μακρὸς διδάσκει OC 7. χρόνος cum *diuturnitatem temporis* bene possit significare, non erat necesse addi μακρός; nunc μακρὸς ξυνών coniungenda, τὸν διὰ πολλοῦ ξυνόντα significantia. Rectius igitur μακρός praeponebatur. Paulo aliter haec habent. τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν Ph. 1316. τὰς ἐκ θεῶν τύχας cum satis intelligatur, rem tamen accuratius exsequitur additum δοθείσας, quod ineptiret, si quis ἐὰν δοθῶσιν resolveret, cum antequam acciderint, ne ferri quidem possint. Huic simillimum exemplum est τοῖς πάλαι νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι Ai. 338. — Porro quaedam sunt sententiae infinitivum cum articulo subiecti vices tuentem exhibentis συγχύσει quadam turbatae. ἀλλ' ἄνδρα τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν Ant. 710 de quo exemplo non recte iudicavit Herm. ad Ai. 114; longe rectius Erfurdtius. Est enim legitima vocabulorum haec positio: τὸ μανθάνειν ἄνδρα πολλὰ οὐδὲν αἰσχρόν, et plane geminum exemplum σὲ πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στιν, αἰσχύνην φέρει Tr. 65 i. e. τὸ μὴ πυθέσθαι σε, ποῦ ὁ πατήρ ἐστιν. — Attractione quadam minus recte collocata verba sunt, ut tamen sententiae coniunctis proxime invicem copulandis satis prospiciatur: ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας Ant. 404, quae qui virgula post θάπτουσαν posita dirimunt, male profecto faciunt. In aliis ita positus cum substantivo articulus est, ut casus pendens vel adverbialiter dicta legitimae iuncturae exempta quasi vagentur. Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ Ai. 1389. ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν OR 139. πατρὸς τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην El. 284. *τί γὰρ ἂν θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι; 1486 [secl. Dind.]. ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον τάφον εὐρώεντα καθέξει Ai. 1166 i. q. τὸν βροτοῖς ἀείμνηστον. Invertitur ordo in his: ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ; OR 1043 i. e. τοῦ πάλαι ποτὲ τυράννου. καλεῖ τὸν ἤδη Λάιον πάλαι νεκρόν 1245. Huic generi plane contrarium est, cum aliquid articulo proxime submittitur, ut lege sermonis ad subiecta referri debeant, cum aliis quibusdam applicari ea oportuit. οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἀίδα παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις El. 137 ch. Sed in ἐξ Ἀίδα, quod ad ἀνστάσεις referendum, breviloquentiam potius, quam attractionem, ut Hermannus facit, agnosco. τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμειν Aeg. fr. 19, 1 i. e. τὸν κῆπον Εὐβοίας ἀντίπλευρον. Rursus nimio intervallo dirimitur articulus et nomina cum quibus proxime coniungitur. οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρῖσαν βούνομον ἔχων ἀκτὰν παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος El. 180 sqq. ch. [cf. Κρῖσα]. Liberrimam autem σύγχυσιν agnoscimus Tr. 1099: τόν τε χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα i. e. τὸν δράκοντα χρυσέων μήλων φύλακα. οὐδ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων El. 184 ch. — Sed Trach. 869 ex hoc numero eximendum esse demonstravimus.

Ὀβελός *veru*. τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ: ... παροιμία.... · μέμνηται αὐτῆς Σοφ. (fr. inc. 949) ap. Phot. p. 593, 3. Suid. i. v. et Zenob. prov. 6, 19. De significatione v. θερμός. — Accentum v. ap. Arc. p. 53, 5. (II p. 250, 29.)

Ὄγδοος *octavus*. ὁ δ' ὄγδοος, λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος El. 706. — Accentum observavit Arc. p. 42, 16.

Ὄγκος. Primitiva significatio *rei pondus quoddam externa specie indicantis* est: nec ab ἄγκος potius quam ab ἔγκω, unde ἤνεγκον, repetendum secundum Buttm. Lexil. 1, 288. Sic dicitur de cineribus Orestis in urna allatis σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει El. 1142. Suid. v. ὄγκος. — Transfertur maxime ad *fastum* et *inanem animi elationem:* v. Wyttenb. ad Plut. de aud. poet. p. 16 C et Iacobs. ad Philostr. p. 581. μηδ' ὄγκον ἄρῃ μηδένα Ai. 129. Sed et de *re magnifica* qualicunque dicitur non adsignificata vituperatione: ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον Tr. 817 *quid opus honesto matris nomine foedum facinus ausam condecorari?* Sed longe proxime abest a primitiva vi vocabuli de re dictum *parva* vel *nullius laboris:* βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον οὐκ ὄγκου πλέων OC 1162 *breve colloquium.* Aliquantum dissimile est βραχεῖ σὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ OC 1341; quod enim in PA supra scriptum exstat πόνῳ pro χρόνῳ, id pro interpretatione vocabuli ὄγκῳ habendum esse recte admonuit Schaefer. — Accentum generatim notavit Arc. p. 50, 7.

Ὀγκόω *inflo*. οἶκος ὀγκωθεὶς χλιδῇ fr. inc. 679.

Ὀγμεύω *viam prosequor*. φορβῆς χρείᾳ στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που Ph. 163 an. Qui intenta cura alimenta conquirit quasi *rectissima quaque incedens via* eleganti metaphora a metentibus ducta ὀγμεύειν στίβον φορβῆς dicitur. [ὄγμος enim est sec. Suid. i. v., Phot. p. 315, 4 et Gramm. Coislin. p. 237 ἡ κατὰ στίχον (alter cod. Phot. haud paulo rectius στοιχὸν) ἔφοδος τῶν θεριστῶν, inde et ὄγμοι σταχύων, quibus adde Hesych. v. ὄ.: ἡ ἐφεξῆς φυτεία. μεταφορικῶς δὲ καὶ ὅταν πορεύωνται ἐφ' ἕνα τεταγμένοι κατὰ στίχον, ὄγμον λέγουσιν. ὁ δὲ τῶν θεριζόντων στίχος ὀγμεύειν λέγεται.]

*Ὀδαγμός v. ἀδαγμός.

*Ὀδάζω *mordeo, pungo*. De amore: καρδίαν ὠδαγμένος inc. L 8 Brck. [est Pseudosophocl. v. βαθμός.]

Ὅδε. || I. De *forma*. Earum pronominis formarum, quae diverbiis et canticis communes sunt, una memorabilis uno loco ap. Soph. paulo crebrius ap. Euripid. reperta, sed ap. Aeschyl. nusquam τοισίδε, Ph. 956, quae et Suidae v. ὀρειβάτης scriptura est, et in LA a m. pr. correctum pro τοῖσιν: Tricl. τοῖσδέ γε. Solus accentus variat, cum hic illic emergat τοῖσιδε; quod non magis verum esse potest, quam Seidlero probatum ad IT 35 τοισίδε. Scribendum autem τοισίδε, ut τοσόσδε, τοιόσδε, quod primus Elmsl. monuit ad Eur. Med. 1262. cf. Matth. ad Hippol. 400. Nam ὁδί τουδί τῳδί quippe familiari

sermoni constitutum a tragica gravitate alienum esse, etsi in scriptis libris hic illic emicat, velut Ion. 704 Herm. Suppl. 156. Herc. fur. 667, Pors. observavit ad Med. 157. — Relinquitur, ut *Dorismi* exempla conquirantur, cuius usum non magis, quam in articulo fieri vidimus, secundum numerorum genera sententiarumque pondus temperari certum est. ἅδε Tr. 841 ch. 894 ch. Ant. 868 m. [*Ph. 1097]. — τᾶσδε OC 668 ch. — τᾷδε OC 700 ch. 1703 m. ex Tricl. necessario receptum; LA τάδε, quod nec sensui nec versui convenit. El. 507 ch. Ai. 195 ch. Sed Ph. 1097 ch. apogr. τῷδε aut τῇδε, LA τᾷδε, haud dubie recte [aliter reficto loco ἅδε Dind.]. Sed τῇδε adverbiascens sic semper scribi videtur, velut Ph. 204. Certe non plus uno exemplo repperi Tr. 1025, ubi τᾷδε scribatur. — τάνδε El. 163 ch. Tr. 503 ch. 658 ch. 859 ch. 882 ch. 887 ch. Ph. 1166 ch. Ant. 876 m. [ubi τάν dedit Dind. v. ὁδός]. — τᾶνδε OC 127 ch. Uno loco postliminio restituendum ἅδε, sive, si Schaeferi correctionem ἡ δέ probaveris, ἁ δέ Tr. 1009: mediis enim longe minus tritis Dorismis illa forma immixta reperitur. Anapaesti vero Doricam formam ap. Soph. non recipiunt: v. Ai. 209. Ant. 378. 805. 931. Tr. 1002; nec, illo carmine excepto, in quo graviter cruciatus Hercules de malo lamentatus mox in cantici libertatem erumpit, ulla ratio erat formae ad lyrici sermonis habitum convenientis.

II. De *usu* pronominis acturi A. de *ea*, *quam in sententia verbis efferenda habet*, *dignitate dicemus* (*syntactische Geltung*). (II p. 252, 15.)

1. *adiective* dicitur et *cum articulo* quidem. || *Nom.* οὐξ ἀριστερᾶς ὅδε Ἥρας ναός El. 7. ὁ πλοῦς ὅδε 541. ὅδ᾽ οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος Tr. 1162. ὅδ᾽ ἐχθρὸς ἀνήρ Ai. 1355. v. ἀνήρ. — ὅδ᾽ ἔσθ᾽ ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης Ph. 575. ὅδ᾽ ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς 1072. ὁ χῶρός ἐσθ᾽ ὅδε OC 644. ὅδε ὁ ξένος 1249. ὁ γοῦν λόγος ὅδε Ant. 748. ἀνὴρ ὅδε, ὅδ᾽ ἀνήρ v. ἀνήρ. — ἅδ᾽ ἁ τλάμων Tr. 841 ch., quanquam etiam τλάμων adiective dici potuit. ἁ νέορτος ἅδε νύμφα 894 ch. v. νέορτος. — ἥδ᾽ ἔστ᾽ ἐκείνη τοὔργον ἡ ᾽ξειργασμένη Ant. 384. ἡ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε; El. 1178. τόδ᾽ εἴη τοὔργον 1373. τόδ᾽ εἰ καλὸν τοὔργον 1493. τοὔργον τόδε Tr. 1018 m. Ant. 279. θοὔρμαιον τόδε 397. τὸ βούλευμα τόδε Ai. 44. τὸ κακὸν τόδε Ph. 656. 820. — || *Genit.* τοῦδε τοῦ πόνου Ph. 248. τοῦδε τοῦ στρατοῦ 1431. τοῦδε τἀνδρός OR 534. τοῦδε τοῦ φόβου 1002. τοῦδε τοῦ θεοῦ OC 65. τοῦδε τοῦ νεκροῦ Ant. 283. Ai. 1176. τοῦδε τοῦ τάφου Ant. 306. 534. τοῦδε τοῦ μόρου Ant. 465. τοῦδε τοῦ φόβου El. 427. — τοῦ λόγου τοῦδε OR 219. τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδε Dan. fr. 176, 2. — τῆσδε τῆς γνώμης OR 601. τῆσδε τῆς ὁδοῦ 1478. OC 1506. τῆσδε τῆς ὑπέρ τ᾽ ἐμοῦ αὐτῆς θ᾽ ὁρώσης OC 33. τῆσδε τῆς χώρας 296. 909. Tr. 77. τῆσδε τῆς μάχης OC 423. τῆσδε τῆς γῆς 915. 1287. τῆσδε τῆς φήμης ἄπο El. 65. τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν Ai. 93. τῆσδε τῆς γυναικός 652. τῆσδε τῆς θεοῦ fr. inc. 678, 8. — τῆς ἀπλήστου τῆσδε βοῆς El. 1336. — τοῦδε τοῦ πάθους Ph. 899. τοῦδε τοῦ νοσήματος OR 307. τοῦδε τοῦ τάρβους El. 412. τοῦδε τοῦ χρέως Chrys. fr. 653 a. — || *Dat.* τῷ γέροντι τῷδε OR 1177. τῷδ᾽ ἐπ᾽ ἀλκίμῳ νεκρῷ Ai. 1319. — τῷδε τῷ χρόνῳ *Tr. 166 [secl. Dobr.]. Ph. 779. τῷδε τἀνδρί OR 1113. — τῇδ᾽ ἐν ἡμέρᾳ 1283. Ai. 756. 778. 1362. τῇδε τῇ πόλει OC 459. [ubi Dind. sec. apogr. τῇ delevit]. Ant. 209. τῇδε τῇ γυναικί Tr. 447. τῇδε τῇ νόσῳ 544. — || *Accus.* τόνδε τὸν ξυνέμπορον Ph. 542. τόνδε τὸν νεκρόν Ai. 1047. 1326. τόνδε τὸν νόμον El. 580. τὸν ἄνδρα τόνδε Ph. 616. 1036 v. ἀνήρ. — τὸν παῖδα τόνδε Ai. 578. τὸν στρατηλάτην Ἀγαμέμνονα τόνδε 1224. τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πατέρα τόνδε OC 1356. — τήνδε τὴν νόσον Ph. 795. τήνδε τὴν στέγην OR 1228. τήνδε τὴν ὁδόν OC 96. Ai. 738. τήνδε τὴν πόλιν OC 758. 939. 1032. τήνδε τὴν κόρην Ant. 889. *τήνδε τὴν παῖδα Tr. 584 [secl. Dind.]. τήνδε τὴν προθυμίαν Ai. 583. τὴν παῖδα τήνδε Ant. 654. — τόδε τὸ ῥῆμα OR 354. τοὔργον τόδε 538. El. 1020. Tr. 1018 m. τὸ θησαύρισμα τόδε Ph. 37. τοὔπος τόδε OR 234. τὸ σὸν τόδε στέγος El. 1165. τόδ᾽ ἔγχος τοὐμόν Ai. 658. ταὐτὸν τόδε Ph. 1256. — τώδε τὼ κασιγνήτω El. 977 de sororibus. τὼ παῖδε τώδε Ant. 561 de puellis. τὰ δ᾽ οὖν κόρα τάδε 769. — || Longe rarius singulari *pluralem* articulus comitatur. τῶνδε τῶν ξένων Ph. 868. τῶν πόνων τῶνδε 1422. τῶνδε τῶν τρόπων Ai. 1246. — τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδε Tr. 737. — τῶνδε τῶν ὅπλων Ph. 802. τῶνδε τῶν ἔργων El. 468. 608. τῶνδε τῶν βουλευμάτων 1381. — || τοῖσδε τοῖς λόγοις Tr. 482. OC 1128. Ph. 1388. — ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς El. 68. ταῖσδε ταῖς σεμναῖσι θεαῖς OC 458. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε κακοῖς Ant. 1076. — ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν Ai. 532. — || τούσδε τοὺς τόπους Ph. 40. τούσδε τοὺς λόγους OR 755. τούσδε τοὺς χώρους 798. τούσδε τοὺς τόπους 1027. OC 64. τούσδε τοὺς πέλας 803. τούσδε τοὺς γάμους Ant. 575. — τάσδε τὰς θεάς OC 1010. τάσδε τὰς παῖδας 1365. τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας OR 1481. τὰς κόρας τάσδε OC 1098. — τὰ τόξα τάδε Ph. 764. τάδε τὰ τόξα Ph. 1232. (II p. 253, 28.)

|| *Sine articulo* adiective dicitur ὅδε: || *Nom.* ὅδε χρόνος Ph. 199 an. ὅδ᾽ εἴμ᾽ ἐγώ σοι κεῖνος 261 cf. ὅδ᾽ ἐκεῖνος ἐγώ OC 138 an. ὅδε χῶρος Ph. 1147 m. 1153 m. καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδε 1451 an. ἐγὼ δ᾽ ὅδε OR 968. πάρεστ᾽ ὅδε Κρέων 1416. Οἰδίπους ὅδε 1524. χῶρος δ᾽ ὅδ᾽ ἱερός OC 16. χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ᾽ ἐστί 54. ἄναξ ὅδε 549. ἀγὼν ὅδε 587. Κρέων ὅδε 723. 894. τλάμων ὅδε 1239 ch. πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε 1253. κτύπος ἄφατος ὅδε Διόβολος 1464 ch. ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας Ant. 155 an. νόμος ὅδε 613 ch. ὅδε μὴν Αἵμων 626 an. ὅδε ἰός Tr. 716. Αἴας ὅδ᾽ ἡμῖν κεῖται Ai. 898. ὅδ᾽ ἄναξ Ant. 1257. — ἥδε σοι κείνη πάρα El. 665. ἥδε γὰρ μείζων βλάβη 784. ἥδε γυνή Tr. 62. ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις 964. ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοι Ai. 114. νὺξ ἥδε 209 an. ἀκτὴ μὲν ἥδε Ph. 1. ἄλγησις ἥδε 792. ἥδε γῆ OR 47. ἥδ᾽ ἡμέρα 438. γυνὴ ἥδε 928. ἥδε Ἰοκάστη 1053. ἥδε πόλις OC 1013. ἥδ᾽ ἕδρα 1163. ἥδ᾽ ὁδός 1432. πτερωτὸς ἥδε βροντή 1460. χώρα θ᾽ ἥδε 1553. ὕβρις ἥδε δευτέρα Ant. 482. ἥδ᾽ Ἰσμήνη 526 an. γυνή τίς ἥδε Inach. fr. 261. — τόδ᾽ ἄλσος El. 4. τόδε φάσμα νυκτός 501 ch. τόδε τεῦχος 1119. τόδ᾽ ὄμμα Ai. 447. τόδ᾽ ἔγχος 907. τόδε πᾶν κράτος Ph. 141 ch. τόξον τόδε 288. τόδε θαῦμά μ᾽ ἔχει 686 ch. τόδ᾽ ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα 783. κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε 822. γῆς τόδ᾽ αἰπεινὸν βάθρον 1000. τόδε βέλος 1299. τόδ᾽ αἷμα OR 101. τόδ᾽ ἴχνος 108. τόδ᾽ ἦν πάθος 732. τόδε πατρῷον ἄστυ 1449. τόδε Ἰσμήνης κάρα OC 322. ὄμμα τόδε 1709 m. τόδ᾽ ἔργον Ant. 321. — || *Genit.* τοῦδ᾽ ἀνδρός Ph. 966 v. ἀνήρ. — τοῦδε συμμάχου OC 450. τοῦδε Κολωνοῦ 888. τοῦδε πατρός 1406. 1407. 1434. Alead. fr. 107, 1. τοῦδε πόνου Ant. 414. — τοῦδε τάφου 490. τοῦδε νεκροῦ 1282. τοῦδε φόβου fr. inc. 690. — τοῦδ᾽ ἐπ᾽ ἀξέστου πέτρου OC 19. τὰ τοῦδε πατρὸς γέροντος 1255. τοῦδ᾽ αἰόλου κνώδοντος

Ai. 1025. τοῦδε μάντεως χοροῦ Amphiar. fr. 116, 1. — τῆσδε γῆς Ph. 528. 578. 989. OR 54 (τᾶσδε γᾶς) 210 ch. 254. 659. 1043. OC 85. 297. 462. 871. Tr. 801. El. 71. Aeg. fr. 19, 7. Phrix. 647. τῆσδε χθονός Ph. 1375. OR 736. OC 823. 1348. Ant. 736. fr. inc. 775. τῆσδε χειρός OR 811. τῆσδ' ἕδρας OC 36. τῆσδε χώρας 145 an. (τᾶσδε) 668 ch. 747. τῆσδέ γ' ἀρχῆς OR 383. ἀρχῆς τῆσδε OC 451. τῆσδε ἡδονῆς 780. τῆσδε πύλης Ai. 11. *τῆσδε κοίτης Tr. 17 [secl. Bergk.]. τῆσδε μητρός El. 790. τῆσδε στέγης 912. τῆσδε νόσου Ph. 1329. Inverso ordine: νήσου τῆσδε Ph. 613. ἀκτῆς τῆσδε 1017. δόξης τῆσδε 1463 an. γῆς τῆσδε OR 104. 236. 353. 418. 670. 1223. 1436. OC 45. (τᾶσδε) 1087. χθονὸς τῆσδε OC 57. 728. El. 382. χώρας OC 1024. 1476. κελεύθου τῆσδε OR 801. πόλεως τῆσδε Ant. 195. Θήβης τῆσδε 733. φήμης τῆσδε Tr. 204. νυκτὸς τῆσδε Ai. 21. χρείας τῆσδε 740. ἄτης τῆσδε 976. ταλαίνης τῆσδε συμφορᾶς El. 1179. τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονός Ai. 434. τῆσδε νόσου βαρείας Ph. 1330. στραβήλου τῆσδε Camic. fr. 299, 1. — θράσους τοῦδε El. 627. κακοῦ τοῦδε Ph. 919. ἄλσους τοῦδε OC 505. ἔργου τοῦδε Tr. 274. τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος OC 192 an. — τοῦδ' ἄστεως OR 762. τοῦδε σώματος OC 355. τοῦδ' ἄχους 1723 m. τοῦδε πάθους Tr. 261. τοῦδε πράγματος Ai. 747. — || *Dativus.* τῷ δ' ἀνδρί Ph. 1423. τῷδε φόνῳ OR 113. τῷδε λόγῳ OC 463. El. 886. τῷδε πόνῳ Ai. 24. inverso ordine: ἀνδρὶ τῷδε OR 829. μόχθῳ τῷδε OC 1362. χιτῶνι τῷδε Tr. 612. ἄνακτι τῷδε El. 635. οἴκτῳ τῷδε Ai. 895. τῷδε δυστήνῳ ποδί Ph. 1377. ξένῳ τῷδε OC 903. — τῇδε γῇ OR 110. τῇδ' ἡμέρᾳ 1157. OC 1612. Tr. 740. El. 674. τῇδε χθονί OC 605. τᾷδε χώρᾳ 700 ch. τῇδε πόλει 949. 1519. τῇδε πέδῃ Tr. 1057. τῇδε πρὸς πύλῃ El. 818. τῇδ' ἀδελφῇ 956. τῇδε σποδῷ 1122. Inverso ordine: νυκτὶ τῇδε El. 644. ἡμέρᾳ τῇδε 783. ἀνάγκῃ τῇδε 1193. Τραχῖνι τῇδε Tr. 39. γυναικὶ τῇδε 471. μητρὶ τῇδε Ai. 559. χθονὶ τῇδε OR 98. πόλει τῇδε 323. Ant. 203. γῇ τῇδε OC 630. 635. (τᾷδε) 1095 ch. 1125. ματροπόλει τᾷδε OC 707 ch. μιᾷ τῇδ' ὁδῷ El. 1314. τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ Ai. 195 ch. βαιῇ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ Ph. 286. — τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί El. 888. ἕρκει τῷδε Tr. 615. τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει Ai. 828. τῷδε φασγάνῳ 834. οἴκτῳ τῷδε 895. φάρει τῷδε 916. Cris. fr. 331. τῷδ' ἐν αὐλίῳ Ph. 954. τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ νάπει OC 155 ch. —|| *Accus.* τόνδ' ὅρκον OR 647. τόνδε στόλον Tr. 226. τόνδε πέπλον 774. τόνδ' ἄνδρα 1073. τόνδε συνναύταν Ai. 902 ch. τόνδε πλοῦν 1045. τόνδε πλόκον 1179. τόνδ' Ὄλυμπον Ant. 758. τόνδε πόνον 907. Mutato ordine: στόλον τόνδε Ph. 1038. ἄνδρα τόνδε OC 29. πατέρα τόνδε 508. χιτῶνα τόνδε Tr. 580. ἀδελφὸν τόνδε Ai. 922. λόγον τόνδε El. 884. Ὀρέστην τόνδε 1228. τίνα τόνδε λόγον El. 388. Tr. 184. τόνδε γ' εὐυφῆ [ταναϋφῆ Dind. c. Wund.] πέπλον 602. *νεοσφαγῆ τόνδε φόνον Ai. 546 [secl. Dind.]. χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε Ph. 23. οἶκον τόνδ' ἀμφίθυρον 159 an. στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που 163 an. παῖδα τόνδ' ἀγνῶτα 1008. τόνδ' ἱππότην Κολωνόν OC 59. γεραὸν πατέρα τόνδ' ἐμόν 238 m. ἄνδρα τόνδε τηλικόνδε 735 [v. Brunck.]. τόνδ' ἄριστον ἄνδρα 1100. — τάνδε γᾶν El. 163 ch. τήνδε φάτιν 1213. τήνδε σφραγῖδα 1222. *τήνδε δίκην 1505 [secl. Dind.]. τήνδε βάσιν Tr. 339. Ai. 42. τήνδ' ἁμαρτίαν Tr. 483. τάνδ' ἄκοιτιν 503 ch. τάνδε πόλιν 657 ch. τάνδ' αἰχμάν 882 ch. τάνδ' ὕβριν 887 ch. τήνδ' ἄτην 1002. τήνδε νόσον 1259 an. τήνδε αἰτίαν Ai. 28. τήνδε δίκην 113. τήνδε πεῖραν 289. 1057. τήνδε δ' ἔξοδον 798. τήνδε φάτιν 850. τήνδε δωρεάν 1032. τήνδε γῆν Ph. 244. τάνδ' αἴγλαν 831 ch. τήνδ' ἐπιστήμην 1057. τήνδε πόλιν OR 51. 72. τήνδε τύχην 102. τήνδ' ἐπιστροφήν 134. τήνδε βάξιν 519. τήνδε χάριν OC 586. τήνδε ἄγραν 950. τήνδε ἕδραν 1166. τήνδ' ἀθυμίαν Ant. 237. τήνδε ὕβριν 309. τήνδ' Ἀντιγόνην 805 an. Converso ordine vocabulorum: γῆν τήνδε Ph. 220. θήραν τήνδε 841 m. φάτιν τήνδε 1046. κῆρα τάνδε 1165 ch. σπουδὴν τήνδε Ai. 13. πόλιν τήνδε OR 443. φρόνησιν τάνδε 664 ch. κόρην τήνδε Ant. 395. Cum adiectivo vel alio pronomine: τίν' αὖ τήνδε φωνεῖς φάτιν El. 328. τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα 451. πικρὰν πεῖραν τήνδε 471. εὐτυχῆ κλύουσα πρᾶξιν τήνδε Tr. 294. δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν 409. τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον 620. θοὰν νύμφαν τάνδε 857 ch. τήνδε περιφανῆ νόσον Ai. 66. οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν 335. κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν 564. μόνην ἔχοντες τήνδ' ἅλωσιν Ἰλίου Ph. 61. βαρεῖαν φάτιν τήνδε 1046. τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν 1378. καιρίαν τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην OR 632. πόλιν ξυνοῦσαν εὔνουν τήνδε OC 773. τήνδε σὴν τέρψιν 1121. τήνδε γερόντων λέσχην Ant. 160 ch. τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην 377 an. τάνδ' ἑτοίμαν [τὰν πυμάταν Dind.] ὁδὸν 877 m. λευκὴν τήνδε τρίχα 1093. τήνδε Καδμείαν χθόνα 1162. — τόδε κεῦθος νεκύων Ant. 818 an. τόδ' ἕλκος Ph. 650. τόδε φάος 663. τόδ' ἄρθρον 1201 m. τόδ' ἄλγος 1326. τόδ' ἄλσος OC 98. τόδ' αὔχημα 713 ch. τόδ' ἄγγος Tr. 622. El. 1118. 1205. τόδ' ἦμαρ El. 106 an. τόδ' ἀγλάισμα 908. Mutato ordine σῶμα τόδε 1216. κακὸν τόδε Tr. 992 m. πρᾶγμα τόδε fr. inc. 696, 2. — Cum *adiectivo* vel *pronomine* alio: πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε El. 10. τόδ' ἀκήλητον μανίας ἄνθος Tr. 999 an. οἷον τόδε ἀμφίβληστρον 1050. ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον Ph. 312. κρᾶτ' ἐμὸν τόδε 1001. ποῖον τόδ' ἔπος 1204 m. βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον OC 101. τόδ' ἄθλιον εἴδωλον 109. τόδ' ἀρχαῖον δέμας 110. εἰς τόδ' ἀνόσιον στόμα 981. τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον Ant. 793 ch. τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα 879 m. τί τόδ' ἄχθος βασιλέων 1172. τόδ' ὀξυκώκυτον πάθος 1416. || *Dualis:* χεροῖν τοῖνδε El. 1133. τοῖνδ' ἀδελφοῖν OC 1290. ἄνδρε τώδε Ph. 591. — || *Pluralis: nominat.:* οἵδε παῖδες OR 32. οἵδε λόγοι OC 1371. ποταμοί θ' οἵδε Ai. 862. ἱκετευόμέν σε πάντες οἵδε OR 41. πάντες σε προσκυνοῦμεν οἵδε 327. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες OC 111. — αἵδε δαίμονες 864. αἵδε χέρες 1102. στέγαι μὲν αἵδε OR 927. παῖδες αἵδε OC 462. — τάδε κακά OR 667. *1280 [secl. Dind.]. πυρεῖα τάδε Ph. 36. κλῇθρα πυλῶν τάδε OR 1294. πεδία τάδε Ai. 459. δώματα τάδε El. 661. — *Genitivus:* τῶνδε γόων El. 353. 379. τῶνδε γεννητῶν OR 1015. τῶνδε συμμάχων OC 815. τῶνδε Καδμείων Ant. 508. Inverso ordine οἴκων τῶνδε OR 431. πολιτῶν τῶνδε 1164. παίδων τῶνδε OC 1326. ἀστῶν τῶνδε 1528. τόπων τῶνδε 1641. τῶνδε προσχώρων ξένων OC 493. — τῶνδε γυναικῶν Tr. 240. τῶνδε πατρῴων θυρῶν El. 108 an. τῶνδε δαιμόνων (fem.) OC 466. Cum adiectivo: τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν OC 127 ch. — τῶνδε κακῶν Ai. 553. τῶνδ' ἐκ μελάθρων Ph. 147 an. τῶνδε δωμάτων OR 951. τῶνδ' ἑδράνων OC 176 ch. 233 ch. Alio ordine τόξων τῶνδε Ph. 652. κέντρων τῶνδε OR 1318. βάθρων ἐκ τῶνδε OC 264. ἔργων τῶνδε El. 1252. θεσφάτων τῶνδε Tr. 87. — || *Dativus:* τοῖσδε λόγοις Ph. 319. τοῖσδ' ἀστοῖσιν OR 392. τοῖσδε

κρωσσοῖς OC 478. τοῖσδε γάμοισιν 988. Altero ordine δόμοισι τοῖσδε Tr. 895 ch. ἀστοῖς τοῖσδε OC 288. τόποισι τοῖσδε 1020. τέκνοισι τοῖσδε 1140. Cum adiective dicto: τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δημόταις OC 78. — κοίταισι ταῖσδε Tr. 922. ὁδοῖς ἐν ταῖσδε OC 554. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε Ai. 46. πρώταισι ταῖσδε ἀγυιαῖς OC 715 ch. — τοῖσδε τόξοις Ph. 1335. τοῖσδε κατεύγμασιν [κατάργμασι Dind. c. Wund.] OR 920. Altero ordine σταθμοῖσι τοῖσδε El. 1331. κακοῖσι τοῖσδε Ph. 471. τόξοις τοισίδε 956. — ‖ *Accusativus:* τούσδε λόγους El. 1004. τούσδε βωμούς OC 898. τούσδ' ἀνὰ χώρους 1058 ch. τούσδε τόπους 1761 an. τούσδε νόμους Ant. 449. 452 [h. l. τοιούσδε dedit Dind. c. Valcken.]. Transposito pronomine δόμους ὡς τούσδε Tr. 366. Cum adiectivo τούσδ' ἱκτῆρας κλάδους OR 143. — τάσδε μαντείας 149. — τάσδ' ἀράς 820. τάσδε συμφοράς Tr. 1043. τάσδε φροντίδας Ai. 484. τάσδ' ἐπιστολάς 781. OC 1601. τάσδ' ἀράς OC 153 ch. 1384. τάσδε λιτάς 484. τάσδε δαίμονας 1391. Altero ordine πλευρὰς τάσδε Ai. 1411 an. Cum adiectivo: τάσδε δυσμενεῖς χοάς El. 440. τάσδε πετρήρεις στέγας Ph. 1262. τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε OR 2. — τάδ' ἔμπυρα El. 405. τάδε ἀρωγά 461. τάδε στέφη OR 912. Mutato verborum ordine βέλη τάδε Ph. 1287. γέρα τάδε El. 443. σκῆπτρα τάδε 651. πρόπυλα τάδε 1375. Cum adiectivo: τάδε δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα El. 460.

(II p. 257, 14.)

2. *Substantive* dicitur. ‖ *Nominat.:* ὅδ' ἐστί El. 1353. ὅπως ὅδ' οὐκ Ὀρέστης ἐστί 1480. ἐγγὺς ὅδ' αὐτὸς θρώσκει Tr. 58. πῶς ὅδ' ἂν ἴδοι 835 ch. ὅδ' ἀναύδατος φέρεται 968 an. πρόσθεν οὐκ ἀνήρ ὅδ' ἦν Ai. 77 si vera est explicatio, quam in v. ἀνήρ proposuimus. προσπόλων ὅδε 544. αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ OR 531, quanquam hoc et exempla cetera eiusmodi etiam adiectivum ὅδε esse sinunt. ὅδ' ἐστὶν κεῖνος 1145. Οἰδίπους ὅδε 1524. ὅδ' ἐκ δόμων περᾷ Ant. 386. πῶς ὅδ' οὐχὶ κέρδος φέρει 464. ὅδε μὲν κλύει οὐδέν Ph. 840 an. ὅδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβών με 978. ὅδ' ἐξαγγέλλεται OR 148. ὅδ' οὖν ἴτω 669. ὅδε ὄλωλεν 948. ὀργῆς, ἧς ὅδ' ἄξιος OC 905. ὅδ' ἔστ' ὁ σώσας 1117. ὥς σοι ἀλκὴν ὅδε τιθῇ 1524. ὅδε τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ Ant. 740. ἣν ὅδ' εἴληχεν τύχην Ai. 1058. ὧν ὅδ' ἡγεῖτο 1101. πλὴν ὅδε 1238. οὐχ' ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε; 1280. ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα 1288. οἷός ἐστι νῦν ὅδε fr. inc. 964, 2. — ἥδε φοιτᾷ Ph. 807. δίδωσιν ἥδε σοι; OR 1173. ἥδ' ἐστὶν ἡ σῴζουσα Ant. 189. εἴπερ ἥδ' ὁμορροθεῖ 536. ἥδ' ἀναστάτους οἴκους τίθησιν 673. ἥδε τροπὰς καταρρήγνυσιν 674. οὐχ' ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν; 699. οὐχ' ἥδε ἐπείληπται νόσῳ 732. ἥδ' οὖν θανεῖται 751. ἥδ' ὀλεῖται 763. ἥδ' [ἡ δ' Dind.] οὖν ἐάσθω Tr. 329. ἥδε τε (οὐκ ἂν ἐνέγκοι) 462. ἥδ' αὖθ' ἕρπει 1009 m. ἥδε (ἂν φράσειεν) El. 1105. ἥδε ἧμα Rhizot. fr. 479, 6. Cum adiectivo: ἥδε δύσμορος OC 749. Herm. ante δύσμορος virgula distinxit, quod non probo. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη Ant. 384. Singularem quendam usum habet ἥδε μέντοι μὴ λέγε 567 in quibus ἥδε ceterorum verborum communione caret: *ne dicas haec.* — *εἰ τόδ' ἡδύ OC 640 [secl. D.]. τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν ..., τόδ' ἐκδιδάσκει Ant. 297 sq. τόδε μ' αὖ λωβᾶται Tr. 1031 m. τόδ' ἐξειρήσεται 1186. πρέπον γέ τἂν ἦν τόδε Ai. 534. τόδ' ἐσφάλη 1136. τῷ γὰρ προσήκει τόδε El. 909. οὐκ ἐμὸν τόδε 1470. — τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο El. 1178. τί τόδε Ph. 201 ch. OC 212 ch. ποῖον τόδε; OR 571. — ‖ *Genitivus:* τὰ τοῦδε τόξα Ph. 68. οὐδ' ἐσιδὼν μοίρᾳ τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα 682 ch. δίχα τοῦδε 840 m. τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος 841 m. τοῖς τοῦδε λόγοις 964. ἀκούσομαι πρὸς τοῦδε 1075. τοῦδ' [τῶνδ' Thudichum et Dind.] ἐφημοσύνᾳ 1144 m. λόγοις τοῖς τοῦδε 1351. τοῦδ' ἄτερ 1434. κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι OR 272. τὰ τοῦδ' ἔπη 404. 1148. τὰ τοῦδε 620. τὸ τοῦδε στόμα 671. ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο 949. τοῦδε χέρας 1154. τοὔνομα τὸ τοῦδε OC 61. χάριν τὴν τοῦδε 637. τὰ τοῦδε πήματα 739. τοῦδε χρὴ κλύειν 1117. τὸν τοῦδε βίον 1353. ὦ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες 1405. τὰ τοῦδε μαντεύματα 1424. τῶν τε τοῦδ' Ἐρινύων 1434. τὸν ξύναιμον τοῦδε Ant. 198. τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμὼν 549. τοῦδε χρὴ κλύειν 666. μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδε 725. εἰ τοῦδ' ἤμπλακον 910. αὖθις δὲ τοῦδε (λάχος) 1304. ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν Tr. 370. ἐκ δὲ τοῦδε σφαγῶν 716. ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε Ai. 256 ch. τὰ τοῦδε πράγη 347. ἄτερθε τοῦδε 645 ch. κακοῖς τοῖς τοῦδε 962. τοῦδε κάτα 969. τέκνον τὸ τοῦδε 984. τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα 1029. πρὸς τοῦδ' ὄλωλε 1033. τὴν τοῦδ' ὕβριν 1061. ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; 1100. τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ 1310. τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί 1346. τὴν τοῦδε μητέρα inc. L 1 Brck. [est Pseudosoph. cf. s. βαθμός]. τίς ἵμερος τοῦδε ξυνήψατο fr. inc. 710, 2. — τῆσδε καὶ μείζω χάριν OR 764. Ai. 1371. ἡ τῆσδε κἀμοῦ; OC 331. τῆσδ' ἄτερ Ant. 566. στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον; 574. τῆσδέ γε ζώσης Tr. 305. πατέρα τῆσδε 364. ὁ τῆσδ' ἔρως 433. τῆσδ' οὕνεκα 477. τοῦ τῆσδ' ἔρωτος 489. τὰ τῆσδ' ἔπη Ai. 526. κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε 1174. τοῖς τῆσδε χρῆσθαι El. 371. τῶν τῆσδε μύθων 373. τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν 540. παρούσης τῆσδε 640. πρὸς τῆσδε 784. τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν 787. — τοῦδέ γ' οὕνεκα El. 387. 605. Ant. 19. ἐκ δὲ τοῦδε El. 421. *Ant. 578 [v. supra in ἐκ p. 221 a, 20]. τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ El. 611. κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ 850 m. ὡς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος Ai. 904. τοῦδέ σοι μέλειν ἐφίετο 990. τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ OR 409. τοῦδ' ἐκλανθάνει OC 1005. ἐξαφεῖται τοῦδέ γε Tr. 72. — ‖ *Dativus:* τῷδε κέρδος μετατιθέμενος Ph. 512 ch. μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε 1003. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδε OR 1156. ὑμεῖς δὲ τῷδε (πίστιν δότε) OC 1633. τῷδ' ἔμμεν Ant. 623. τῷδε συγκοιμωμένην El. 274. χοὰς οὐκ ἄν ποτε τῷδ' ἐπέστεφεν 441. εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσών Tr. 20. μὴ σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ κρατὸς ὕπνον 990 an. ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι 1012 m. τῷδε σέ (κοσμεῖν ἔκειτο θεσμός) Ai. 1104. τῷδε δ' οἴχομαι 1128. κἄπετόν τιν' ἰδεῖν τῷδε 1166 an. τάφου μεληθεὶς τῷδε 1184. θανόντι τῷδε 1385. τῷδε γὰρ θαμίζεται Past. fr. 446, 3; quanquam probabiliter emendabitur τῇδε. — ἐμοὶ καὶ τᾷδε OC 1703 m. εἰ ταῦτα τῇδε κείσεται κράτη Ant. 485. ἐκείνῳ τῇδέ τε 570. τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω El. 643. ξυνοικεῖν τῇδε Tr. 545. λύπημα τῇδε 554. Vulgo τῇδε cum φράσω sequente coniunctum adverbiascere creditur. ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε τιμᾶτε Ai. 687. Plurima huius formae exempla adverbiorum munus tuentur. — *Neutra* dativi forma non dicitur substantive. — ‖ *Accusativus:* πρὸς τόνδε Ph. 71. τόνδε τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη 197 an. ἐς τόνδε ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει 396 ch. τόνδε φράσον 573. τόνδε πείσαντες 612. οὗτος σὲ καὶ σὺ τόνδε 1437. κομίζειν τόνδε OR 679 ch. ἢ τόνδε φράζεις; 1120. τόνδ', ὃς πάρεστιν 1130. μὴ κόλαζε τόνδε 1147. τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος; 1419. σὲ οἰκτείρομεν καὶ τόνδε OC 255. τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; 480. τόνδ' ἀπάξομαι 860. ἄξω τόνδε 875. τόνδε ἆται κλονέουσιν 1242 ch. τί τόνδ' ἂν εἴποις φῦσαι Ant.

646. τόνδε γὰρ μεταίτιον ἔφασκε Tr. 260. φράσον τόνδε 430. τόνδε γὰρ βλέπω 594. διδοὺς δὲ τόνδε 604. πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; 718. τόνδε πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον El. 419. ὃς τόνδε κἄμ' ἔσωσας 1356. ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν 1488. ὅρα μολοῦσα τόνδε Ai. 785. σωτηρίαν ἔχοντα τόνδε 1080. τόνδε μὴ θάπτειν 1089. τόνδε θάπτων 1090. τόνδε κοσμῆσαι 1103. τόνδε εἰς ταφὰς ἐγὼ θήσω 1108. τόνδ' εὐτυχεῖν 1126. τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον 1140. τόνδ' ἀπείργειν Phaedr. fr. 607, 4. — τήνδε (ἔχω) OC 826. τήνδ' εἵλομεν Ant. 385. τήνδε κρῖνε 398. ἄγεις δὲ τήνδε 401. τήνδε κατθανεῖν 576. ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν 930 an. δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ El. 663. δάμαρτα enim praedicata est, quam vocant, notio. εἰ τήνδ' ἔπαυσας 798. τήνδε βοᾶν ἔα 802. ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὢν Tr. 411. εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις 483, plane ut El. 663. λόγους, οὓς εἶπας ἐς τήνδε 487. ξύνες τήνδ' ὡς ἀήθης χωρεῖ 869. — τόδ' ἔρδειν Ph. 6. τόδ' οὐχὶ κλεπτέον 57. πρὶν ἂν μάθω πρῶτον τόδε 333. τόδ' ηὐξάμην 1019. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον 1176 ch. ἴσθι τόδ' ἔμπεδον 1197 m. θαυμάσας ἔχω τόδε 1362. τόδ' εἰπεῖν OR 279. τόδε σκοπεῖν 407. ἀκοῦσαί σου τόδε 729. εἰς τόδ' ἥξεις 1158. φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν OC 6. οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε 22. δίδασκε καὶ τόδε 480. χωροῖμ' ἂν εἰς τόδε 507. εἰς τόδ' ἦλθον 548. τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς τόδε; 961. εἰς τόδε [τάδε?] 1028. τί τόδ' ἐπέπληξας 1730. καὶ τόδε (ὁρᾷς) 1731 m. ἀμφινοῶ τόδε Ant. 376 an. ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος; 735. τοῦ τόδε μαθὼν Tr. 187. μηδὲ προσδόκα τόδε 367. τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε φαίη ἰδεῖν δεδρακότα 1072. τόδ' ἴστε 1107. τόδ' ἴσθι Ai. 1308. προλιπεῖν τόδε El. 132 m. καὶ τόδε ἔδρων ἄν 604. μὴ πάθῃς τόδε 1029. τόδε μὲν οὔ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι 1240 m. σώζου τόδε 1257. — τί τόδ' ἀπεννέπεις OC 209 ch. —.— || *Dualis:* τώδε χρὴ πάντας σέβειν El. 981. τώδε τιμᾶν ἅπαντας χρεών 982. ἐς τάδε edd. vett. et LB in OC 1121. Rell. ex Triclin. τάσδε, vitiose LA τᾶσδε, PA τὰς δέ. ἐκ ταῖνδε OC 445. —.— || *Pluralis, nominativus:* οἵδε τεθνᾶσι Ph. 428. οἴσουσί σ' οἵδε 887. οἵδ' ἐκ βίας ἄξουσιν; 985. οἵδε τ' ᾐθέων λεκτοί OR 18. recte enim sic Erf. ex Suid. v. λεκτός. Libri aut οἱ δέ τ' aut οἱ δ'. Idem vitium v. 88 Laurr. tres occupavit. οἵδε γὰρ μάντιν ὧδ' ἄγουσιν 298. οἵδε γὰρ κρινοῦσι OC 79. *οἵδ' ἁμαρτάνουσιν Ant. 927 [secl. Dind.]. πάρεισιν οἵδε El. 1422. οὔποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσι Ai. 98. οἵδε πάρεισιν 1168. — αἵδ' ὁμοῦ πελάζομεν OC 1107. αἵδε μ' ἐκσώζουσιν 1367. αἵδε γὰρ τάδ' οὐκ ἔδρων 1379. αἵδ' οὐχ ἑκάς 1668. — τάδε γένοιτ' ἂν Ph. 305. οὔκουν τάδε δεινά 628. ἔσται τάδε 893. μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε 1003. τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε 1246. ὅσοις τάδ' ἔστ' ἀρέσκοντα OR 274. ηὐδᾶτο μὲν τάδε 527. τάδ' ἤδη διαφανῆ 754. εἰ μὴ τάδε ἁρμόσει 901 ch. τάδ' ὡς ἔχει 1172, qui etiam accusativus potest haberi. Ἀπόλλων τάδ' ἦν 1329. τάδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα 1369. ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται OC 67. σοὶ τάδ' ἐστί 787. οὐχ ὕβρις τάδε; 883. θέμις δὲ πῶς τάδ' ἐστί; 1729 m. εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ 1768 an. πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος 1779 an. quanquam τάδε pro accusativo, κῦρος pro nominativo haberi non minus recte licet. εἰ τάδ' ἐν τούτοις Ant. 39. χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον 415. εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε 521. εἰ τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά 925. τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἁρμόσει 1317 m. τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται El. 230 m. τάδ' ἐστίν 662. εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ 799. εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνοι τάδε 1457. καὶ πεπείρανται τάδε Tr. 581. *τάδ' ἦν πρόρρητα 684 [secl. Wund.]. τάδ' ὀρθῶς κατουρίζει 827 ch. οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε Ai. 950. ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα 1038. τάδ' οὐκ ἀκουστά σοι Creus. fr. 327. ὅταν θεοῖς δοκῇ τάδε Tynd. fr. 572, 6. — || *Genit.:* πρὸ τῶνδε φωνεῖν OR 10. εἰ τῶνδε χρῄζεις κλύειν 91. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω 93. οὐδεὶς τῶνδε 373. σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον σέβω 700. τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω OC 114. ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε 811. ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον 1002. ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι παρηγμένους μισθοῖσιν Ant. 293. τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς 510. μέλει γὰρ τῶνδε 1335. ἄνευ τῶνδε Tr. 336. κἀκ τῶνδ' ἄρχομαι El. 264. τῶνδε τοῦ προφερτέρου Niob. fr. 399. τῶνδ' ἀνάγκη κλύειν Past. 447, 2. — *fem.* τῶνδέ γ' ἐστερημένος OC 857. τῶνδε πλεῖστον ᾤκτισα Tr. 312. — *neutr.* ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι (τόξων, sed non tamen ut adiective dicatur τῶνδε) Ph. 200 an. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον 590. τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον 669. τῶνδε χάριν OR 147. ἀκ τῶνδε δράσω 235. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμι 282. τῶνδ' ἔλεγχον 603. σημεῖα τῶνδε 710. τῶνδε οὕνεκα 1010. quanquam φυτευσάντων cogitare licet, ut sic masculinum sit. ἐκ τῶνδ' ἀπόλλυται 1251. πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην 1465. σημεῖα τῶνδε OC 94. τῶνδ' ἀκούσαντες 418. τὰ τῶνδ' ἔπη 1141. ἀκούων τῶνδε his auditis 1171. κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα Ant. 64. ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω 192. αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων 1312. πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι Tr. 91. τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει 173. πάντων ἄπειρος τῶνδε 309. τῶνδ' ἀποίσεις σῆμα 614. τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ 862 ch. ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν 912. κἀκ τῶνδε 1109. ὧδ' ἐχόντων τῶνδε Ai. 281. τί ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε; 537. ἐκ δὲ τῶνδε 823. κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν El. 83. οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία; 295. τῶνδε παυστῆρ' ἐφήξειν 303. εἰ γὰρ τῶνδέ μοι μεῖζόν τι λέξεις 376. τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι 527. τῶνδέ μοι δώσειν δίκην 538. τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν 616. τῶνδε μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει 963. τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω 1189. εὐλάβειαν τῶνδε 1334. μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος 1499. πλείους τῶνδε Hel. fr. 185, 2. [Olim legebatur] κἀκ τῶνδε Naupl. 379, 6 [ubi nunc editur κἀκ τῶν δέκα]. — || *Dativus:* ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγὼ Ph. 1243. τοῖσδε σὺ εἰ ξυμμαχήσων 1365. ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην OR 251. ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος 677. ἐν τοῖσδε 892 ch. τοῖσδ' ἔσται μέλον OC 653. φράσω δὲ καὶ τοῖσδε 783. στόλον ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας 1306. τοῖσδε δουλεύω El. 1192. τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ ζῆν ἐστί fr. inc. 719, 3. — ἢ 'μοὶ ταῖσδέ τε Tr. 343. σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται 344. — κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν πρόσθες Tr. 1252. πρὸς τοῖσδε Ph. 1339. τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς; OR 735. τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι Ant. 468. — *Accusativus:* τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει Ph. 418. κἀμὲ τούσδε τε 581. μήτε τούσδε μήτ' ἐμέ OR 352. κἀμὲ τούσδε τε 648. μαρτύρομαι τούσδε OC 813. τούσδε μὲν πράσσειν καλῶς Alet. fr. 94, 2. — τάσδε δ', ἅσπερ εἰσορᾷς Tr. 283. τάσδ' ὁρωμένῃ 306. μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς OR 1507. τάσδε γὰρ πάρειμ' ἄγων OC 1146. προδώσειν τάσδε 1634. γυναῖκας εἶναι τάσδε Ant. 578. — τάδε παρείς Ph. 132. δεδώκασι τάδε 372. τλῆναι τάδε 537. πρὸς τάδε πλεῖν 568. δράσειν τάδε 597. τάδε μὲν θεὸς ὄψεται 843 ch. αἰνῶ τάδε 889. μὴ λέγε τάδε 898. ὑμῖν τάδε ἀνακλάομαι 938. ὁμολογῶ τάδε 980. πειστέον τάδε 994. τὸν τάδε μησάμενον 1114 m. πότμος σε τάδε ἔσχε 1117 ch. λέγεις τάδε; 1235. οὐπικωλύσων τάδε 1242. πράσσων τάδε; 1250. λέξω τάδε 1258. ἦν τάδε ψευσθῆ λέγων 1342. τάδ' ἔρξας 1353. κἀμ' ἀναγκάζεις τάδε; 1366. λέγεις δ' Ἀτρείδαις ὄφελος, ἢ 'π'

ἐμοὶ τάδε [τόδε Dind. ex LA]; 1384. προφωνῶ τάδε OR 223. τάδε ὑπερμαχοῦμαι 264. σκοπῶν τάδε 286. πρὸς τάδε θυμοῦ 343. ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει 377, qui etiam nominativus haberi potest. χὠ συνθεὶς τάδε 401. οὐκ ηὔδα τάδε; 568. εἰ μὲν λέγει τάδε 574. ἀφεὶς τάδε 599. γνώσει τάδε 613. πίστευσον τάδε 646. τάδ' οὔτις ἄλλος ἦν ὁ προστιθείς 819. πόλις γὰρ ἤκουσε τάδε 850. οὐχὶ τάδ' ὡς τάχος λέξεις; 945. τάδ' ὀκνῶν 1000. ηὑρῆσθαι τάδε 1050. ἥδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν λέγοι 1053. μὴ δρᾷ τάδε 1064. μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν 1065. κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει 1172, quod non minus recte nominativo casu dictum intelligas. ὁ πορσύνας τάδε 1476. φῄς τάδ' οὖν; 1520. λέξω τάδε OC 79. πονεῖν τάδε 342. ἤκουσε τάδε 416. χέω τάδε 478. πραξάτω τάδε 497. ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν 499. τάδ' ἀκούειν 529 m. οἰμώζειν τάδε 820. τάδε γε μωμένου 836 ch. τάδ' ἔρδω 851. γνώσει τάδε 852. εἰ τάδε δοκεῖς τελεῖν 878 ch. τάδ' ἀντιδρᾶν 953. τάδε ἡμάρτανον 968. φθέγγομαι τάδε 987. ἀμύνω τάδε 1128. τάδ' εἰκαθεῖν 1178. τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας 1307. οἰστέα τάδε 1361. τάδ' οὐκ ἔδρων 1379. τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι θανόντι 1435. δηλοῦσθαι τάδε 1513. τάδε δράσειν 1637. δράσω καὶ τάδε 1773 an. βιάζομαι τάδε Ant. 66. τάδ' ἂν προὔχοιο 80. ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε 87. τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε 219. κεἰ τάδ' εἴσεται Κρέων 229. ὁ τολμήσας τάδε 248. εἰργάσθαι τάδε 294. ἤνυσαν τάδε 302. ὃς τάδ' ἔρδει 374 ch. δεδρακέναι τάδε 442. μὴ πράσσειν τάδε 447. ὁ κηρύξας τάδε 450. λέγεις ὀρθῶς τάδε 685. ἀκούειν τάδε 692. τάδ' ὁρῶν 802 an. τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι 936 an. βιάζονται τάδε 1073. δρᾶ νυν τάδε 1107. τάδε ηὐθροῦμεν 1219. τάδε ἴσχειν Tr. 139 ch. ἀγγείλας τάδε 190. τάδ' ἀντίπρῳρα δή σοι βλέπειν πάρεστι 223 ch. αἰχμάσαι τάδε 355. χειροποιεῖται τάδε 891. τῆς τεχνωμένης τάδε 928. ἔρξειεν τάδε 935. τάδε ἔχομεν ὁρᾶν 950 ch. τάδε δὲ μέλλομεν [μένομεν Dind. c. Erf.] ἐπ' ἐλπίσιν 951 ch. δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων 1077. τήν γε δράσασαν τάδε 1108. πράσσειν τάδε 1247. τελειοῦσθαι τάδε 1257. εἴπερ εἴργασται τάδε Ai. 22. μὴ αὔδα τάδε 368. ὡς φράσω τάδε 733. κἀπὶ τῷ λέγει τάδε; 797. κἀγὼ τάδε (στέρξω) 1039. εἰρκτέον τάδ' ἐστίν 1250. ὁ δρῶν τάδε 1280. πράσσειν τάδ' ἡμᾶς 1401. ὁ τάδε πορών El. 127 ch. τάδ' αὐδᾶν 128 ch. ξυνίημι τάδε 131 m. πῶς γὰρ οὐ δρῴη τάδ' ἄν; 258. τάδ' ἐξυβρίζει 293. λέγεις τάδ' ἡμῖν 311. σμικρὰ μὲν τάδε (δός) 450. δράσεις τάδε 465. εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται 470. τοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο; 553. παύσετον τάδε 795. λέγω τάδε 882. 921. τοῦ τάδ' ἤκουσας βροτῶν; 926. νουθετεῖς τάδε 1025. τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν 1061 ch. ἐπαιτεῖται τάδε [τόδε Dind. sed LA pr. ἐπαιτεῖ τόδε et m. rec. ἐπαιτεῖται τάδε] 1124. στένεις τάδε; 1180. ἐννέπειν τάδε 1255 m. τάδ' ὡς πάλιν (θέμενοι) 1434 ch. τάδε πράσσειν fr. Alet. 94, 5. ποία πόλις ἂν τάδ' ἐνέγκοι; Alead. 105, 4. τάδ' ἔστι κνισμός Salm. 482, 1. Horum, quae nisi aliquid insciens praeterii omnia sunt, nonnulla etsi adverbiascunt, velut ἐκ τοῦδε et ἐκ τῶνδε *iam* et *posthac* significantia, tamen etiam haec ad substantivum pronominis usum recte revocantur. (II p. 236 extr.)

Iam antequam ad *usum* et *proprietatem* pronominis accuratius considerandam accedimus, enumeranda ducimus, in quibus ὅ δ ε vitiose olim legebatur. Inprimis enim usitatum in libris scriptis ὅ δ ε et ὁ δ έ, τ ά δ ε et τ ὰ δ έ errore confundi; idque genus et propius erat ad peccandum δ έ in apodosi dici ignaris. οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ Ph. 87 correctum τοὺς δέ a Buttm. [defensum τούσδε a Dind. c. Wund.]. εἴ τις γῇ θεοὺς ἐπίσταται τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τοῦθ' ὑπερφέρει OC 1007 dedit Dind. c. LA [in quo η est in litura; olim οι vel ει videtur fuisse], PA ἡ δέ et recte sic Brunck. οἷς ἂν σὺ πρόσθῃ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος 1332 sic libri omnes: recte dabitur τοῖς δέ. τοῦδ' ἐγὼ κλύων ἀπῆξα Tr. 188 copula requiritur, recte ut Herm. scripsisse videatur τοῦ δέ [cuius vestigium mansit in τὸν δ' LA pr.]. τόδ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ 1172. sententia cum postulet *illud vero nihil erat nisi moriturum me*, iure τὸ δέ Wyttenb. correxit bibl. crit. 3, 2 p. 11. οἵδ' οὖν γελώντων Ai. 961. Suidas cod. Leid. v. βλέποντες ο ἱ δ' α ὖ, unde iure Herm. οἳ δ' οὖν *illi vero* [οἱ δ' Dind. c. Berglero]. ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα τῶνδε φερομέναν ἄριστα El. 1096 ch. Recte Herm. τῶν δέ. Sic emendandus fuit versus Alet. fr. 94, 8, ubi olim τούσδε legebatur; v. ὁ, ἡ, τό *pron. demonstr.* Aliud genus vitii est, cum ὅ δ ε et ὅ γε confunduntur. οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ Ant. 321. τ ό δ ε et τ ο ῦ τ ο cum sic componi nequeant. τό γ' ἔργον correxit Reisk.; Schaef. ὅδε soloece. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους Ant. 659. Sic recte Erf. de coniectura, libris aut τάδ' aut τά τ' ut LA exhibentibus. — τ ῆ σ δ ε vitiose in libris scribitur Ph. 266 ubi iure Aurat. τ ῆ ς ἀνδροφθόρου ἐχίδνης dedit, etsi Buttm. sec. Doederl. in spec. ed. Soph. p. 54 illud cum aliqua emphasi dici existimabat. In Ant. 509. ὁρῶσι χοὖτοι recte nunc ex LA datur pro χοἶδε. Sic et in Tymp. fr. 563, 1 ex Stobaei 59, 12 codd.; nunc rectius τούτου quam τοῦδε legitur. In Tr. 363 aut τὸν Εὔρυτον τ ῶ ν δ ε ex LA scribendum, ut sit *regni quod illis locis esset*, aut σ ῶ ν scribendum videri significavimus in v. δεσπόζω. Contra cum in libris legatur τὰ δέ El. 212 ch. [idque recep. Dind.], Herm. τάδε correxit. De Ai. 405 v. τοιόσδε et Const. Matthiae qu. Sophocl. p. 39. Denique pronominis ipsius casus inter se vitiosa scriptura commutati reperiuntur. ὡς πόλις δέ σοι κακῶν ἄνατος τ ῶ ν δ' ἀπαλλαχθῇ χθονός OC 786. Hanc librorum scripturam, cum χθονός sic solum per se dictum Athenas significare non possit, πόλις autem Thebae sint, sensumque hunc esse conveniat: *ut civitas tua ab hac*, *in qua nunc sumus*, *urbe cladem ne accipiat*, Scaliger τ ῇ σ δ ε emendando correxit. Hoc scholiastae, ut videtur, lectum (scribit enim ἵνα ἡ Θήβη ἀβλαβὴς ἔσται ἐκ ταύτης τῆς γῆς) vulgo probatur nunc. — ἦ μὴν σὺ χἄνευ τῶνδε λυπηθεὶς ἔσει OC 816. Hoc τῶνδε cum nemo esset, qui non referret ad τῶνδε συμμάχων, quod praecessit, recte haud dubie coniecit Musgr. τ ο ῦ δ ε, secundum sententiam a scholiasta expositam: καὶ χωρὶς τοῦ λαβεῖν σε εἰς Θήβας. — Denique in Laoc. fr. 342, 6 dudum legitur οἱ τῆσδ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας, cum olim perversa scriptura exstaret ap. Dionysium 1, 48 τ ο ῖ σ δ ε.

(II p. 264, 8.)

B. Iam de *significatione* pronominis agentes illud primum ponimus, esse omnium demonstrativorum quasi fortissimum. —. 1. Indicans id *quod eodem ac nos loco et quasi coniunctum versetur*, *ut digito tanquam praesens demonstrari posse videatur*. ο ὗ τ ο ς et ipsum res aliquando praesentes commonstrando servit, ut tamen ad priores et mente amplectendas potius referatur eamque provinciam habeat: ἐκεῖνος autem rem a nostro loco remotiorem deinde etiam

nostris rebus alieniorem demonstrat, διαστηματική dicta Apollonio de pron. p. 72; ἡ μὲν γὰρ (οὗτος et ὅδε) πλησιάζει κατὰ τὴν δεῖξιν, ἡ δὲ πάντοτε ἐν ἀποστήματι. Quanquam ὅδε ipsum quoque ἀναφορικῶς dicitur et οὗτος δεικτικῶς: cf. Apoll. l. c. et de synt. p. 87. 99. Ammon. p. 100. 106, quae eadem habet EG p. 419, 2. 443, 18. Nec nisi verborum controversiam Bernhard. movit cum demonstrandi provincia solis personalibus demandata pronominibus demonstrativa omnia ἀναφορικῶν cognomento appellat.

a. ‖ *Loci* igitur *in quo sumus et quem quasi circumiectum demonstramus*, primum exempla ponimus. ἀκτὴ μὲν ἥδε Λήμνου Ph. 1. χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γε 23. ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς 40. ἐς γῆν τήνδε 220 *Lemnum:* Philoctetes loquitur: huius vocabuli cum demonstrativo consociati, ut nominum χώρα, ἄστυ, πόλις singula exempla non memorabimus. βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ 286. antrum, quod habitabat. νήσου τῆσδε 613. quanquam enim ἧς sequitur, tamen manu demonstrasse loca circumiecta nuntius videtur. αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ 954 cf. 286. θηρῶν οὓς ὅδ' ἔχει χῶρος 1147 m. ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται 1153 m. ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας 1262. ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν OR 51. χθονὶ ἐν τῇδε 98. ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως 762. νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην 1228. τόδε πατρῷον ἄστυ 1449. χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἐστί OC 54. χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδός 57. τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δημόταις 78, *qui loca circumiecta habitant;* ut male τοῖς scripserit Brunck. Plane ita dictum ἀστοῖς τοῖσδε 288. πτερὸν ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος OC 98 *in quo nunc sum.* οὔτοι σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων ἄκοντά τις ἄξει 176 ch. *quam nunc sedem tenes,* plane ut μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς 192 ch., quod diversum a v. 19. τῶνδ' ἑδράνων πάλιν ἔκτοπος ἔκθορε 233 ch. βαθρῶν ἐκ τῶνδε 264. ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας; 296. τῇδε πληγῆναι χθονί 605. ὁ χῶρος ἔσθ' ὅδε 644. τᾶσδε χώρας ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα 668 ch. ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ 700 ch. ματροπόλει τᾷδε 707 ch. χαλινὸν πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς 715 ch. τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος 727. τῆσδε χθονός 786 ex Scaligeri emend. 823. χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε 1641. οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς Ant. 733. τόνδ' Ὄλυμπον 758 caelum superimminens iurisiurandi testem Creon invocat. τήνδε Καδμείαν χθόνα 1162. ἔμ' οὔποτε δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν Tr. 922. ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε Ai. 459. Ἄργος οὑπόθεις τόδε El. 4. (II p. 265, 12.)

b. ‖ Paulo differt hinc, cum *id, quod eodem atque nos loco includitur, tanquam praesens demonstratur.* ὁπόταν δὲ μόλῃ δεινὸς ὁδίτης τῶνδ' ἐκ μελάθρων Ph. 147 an. οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον 159 an. quo genere exemplorum via patefit ad adverbiascentem pronominis significationem. τόνδε τὸν ξυνέμπορον 542. πρὸς σὲ κἀμὲ τούσδε τε 581. κοιμῶ τόδ' ἕλκος 650. τόξων τῶνδε 652. ἡλίου τόδε φάος 663. τὰ τόξ' ἑλὼν τάδε 764. ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων 868. ὅδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβών με 978: quale genus exemplorum transitum praeparat ad ἀναφορικὸν ὅδε: *ille quem video* significans rem apud se Philoctetam mirabundum reputare indicat. ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον 1000 quod cave ad primum exemplorum ordinem referre. κρᾶτ' ἐμὸν τόδε 1001. ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον ἀπῶσαι 1201 m. βέλη τάδε 1287. ἣν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος 1299. ξὺν τοῖσδε τόξοις 1335. τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν 1378. οἵδε παῖδες OR 32. τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους 143. ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει 431: non fuerat intus, sed domum demonstrat Oedipus. ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος 677. τάδ' ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ 912. γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων 928. τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων; 951. τὸν ἄνδρα τόνδε 1128 rell. v. in ἀνήρ. τῷ γέροντι τῷδε 1177. ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας 1481. Οἰδίπους ὅδε 1524 *hic ille.* κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου OC 19. τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν ἀρχηγὸν εἶναι 59 [sic LA: pars apogr. τὸν δ', quod recep. Reisk. Brunck. τὸν Herm.]. Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον εἴδωλον· οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας 109. τό γε scribentes Reisigium et Elmsleium bene refellit Herm. ἄλσος ἐς τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν 127 ch. ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει 154 ch. demonstrando enim a locis sacris intrandis Oedipum avocare student. πατέρα τόνδ' ἐμόν 238 ch. μόνης τόδ' ἐστι δῆλον Ἰσμήνης κάρα 321 *istud, quod accelerare video.* φυλάσσε πατέρα τόνδε 508 cf. 1356. τῶνδε συμμάχων 815. ἐξάγειν τήνδε 826. αἵδε δαίμονες 864 Furiae, eas aut imaginibus suis quasi inhabitantes demonstrat, aut certe praesentes, ut quarum prope lucum assederat, dicuntur, ut τάσδε τὰς θεάς 1010. τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε 1140. τλάμων ὅδε 1239 ch. Oedipus, qui adest. ἀντὶ παίδων τῶνδε 1326. τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου 1406. μούνη τῶνδε Καδμείων Ant. 508. τὼ παῖδε φημὶ τώδε πεφάνθαι 561, ut τὰ δ' οὖν κόρα τάδε 769 [quo loco Dind. dedit τὼ δ' οὖν κόρα τώδ']. τὴν παῖδα τήνδε 654. τόδε λαμπάδος ὄμμα θέμις ὁρᾶν 878 m. Solem monstrat. τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὗται ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν 930 ch. ἥδε γὰρ γυνὴ δούλη μέν Tr. 62. τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον 225. τῶνδε χώραν γυναικῶν 239. τάσδ' ὁρωμένῃ 305. γυναικὶ τῇδε 471. ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν 502 ch. χιτῶνα τόνδε 577. τόνδε γ' εὐυφῆ πέπλον 599, ut τόνδε πέπλον 771 et τόδε ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον 1039. σφραγῖδος ἕρκει τῷδε 612. τόδ' ἄγγος 619. El. 1107. 1196. *νεοσφαγῆ που τόνδε προσλεύσσων φόνον Ai. 546 [secl. Dind.]. τὸν παῖδα τόνδε 568. 578. ποταμοί θ' οἵδε 862. τόδ' ἔγχος 658. 907. ἀδελφὸν τόνδε 922. ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων 1032. gladium ab Hectore. τόνδε τὸν νεκρόν 1047. 1326. τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον 1179. τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ 1319. τάφου τοῦδε 1394 nisi *sepultura* potius, quam sepulcrum intelligendum. πλευρὰς σὺν ἐμοὶ τάσδ' ἐπικούφιζε 1411 an. πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε El. 10. τῶνδε πατρῴων πρὸ θυρῶν 108 m. τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα; 395. γέρα τάδε 443. ἄνακτι τῷδε 635. Apollini, ad cuius aram preces fundit Clytaemnestra. εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε 661. πρὸς τῆσδ' ἐκείνου τε 784. τῇδε πρὸς πόλῃ 818. τώδε τὼ κασιγνήτω 977. τόδ' ἄγγος ξὺν τῇδε σποδῷ 1122. τὸ σὸν τόδε στέγος 1165 urnam dicit cum cineribus Orestis. ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε; 1178. σταθμοῖσι τοῖσδε 1331. πρόπυλα ναίουσιν τάδε 1375. τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδε fr. Dan. 176, 2. τοῦδε τοῦ χρέως Chrys. 650 a. De Ai. 544. El. 665. 1215. Ant. 1277 v. in d.

c. ‖ Proxime ab his primoribus significationibus abest cum *loca vicina* significat. μολὼν πρὸς τούσδε βωμούς OC 898. Sunt quae ab his locis non multum absunt, quippe in quibus modo sacrificavisset Theseus. εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις 1020 *si non multum hinc discesserunt.* τούσδ' ἀνὰ χώρους 1058 ch. Cf. Herm. (II p. 266 extr.)

d. ‖ Hinc est illud, quod ὅδε maxime *nominativo* et *accusativo* casu (v. Schaef. ad Hecub. Pors. 712)

dictum *demonstrat* quidem, sed ita ut cum aliquo nomine proxime coniungi recte non possit, unde *adverbii* quadamtenus naturam induit, *verbo* addendum. V. Schaefer. mel. cr. p. 77. I. Henr. Voss. ad hymn. Cer. 87 p. 31 et ad Arat. p. 53. Matth. ad Eur. Hippol. 169. τόδ' ἐξύπερθε (εἰσορῶ) Ph. 29. πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε 36. στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που 163 an. στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα 783. προσέρχεται τόδ' ἐγγύς 788 de malo suo ingravescente Phil. Nos simili modo *da kommt es wieder*. κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε 822. ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε OR 41. οἵδε γὰρ τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν 297. αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ, quae duo exempla etsi etiam secundae significationis, quam posuimus, esse possunt, elegantius tamen huic ordini accensentur. κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε διοίγεται 1294. ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων 1416. πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῷν ὁρῶ OC 29. ὡς ἀνὴρ ὅδε 32 *ecce adest*. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες χρόνῳ παλαιοί 111. Male Brunckius ὧ δ ε, de quo corruptelae genere v. Schaefer. mel. cr. l. c. p. 77. ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ 137 an. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμὶν Αἰγέως γόνος 549. ἔρχεται Κρέων ὅδε 723. αἵδ' ὁμοῦ πελάζομεν 1107. πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε 1253. αἵδ' οὐχ ἑκάς 1668. ὅδε βασιλεὺς χώρας Ant. 155. ὅδ' ἐκ δόμων περᾷ 386. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη 526 an. ὅδε μὴν Αἵμων 626 an. ὅθ' ὁρῶ θάλαμον τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν 805 an. πρὸς οὓς ἅδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι 868 an. καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει 1257 an. ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμους Tr. 58. ὅδ' ἀναύδατος φέρεται 967 an. Αἴας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγὴς κεῖται Ai. 898. καὶ μὴν οἵδε πλησίον [πλησίοι Dind. ex LA] πάρεισιν ἄνδρες 1168. ἰδὼν Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον 1224. ὁρᾶτ' Ὀρέστην τόνδε El. 1228. Sed sunt quaedam a viris doctis iniuria huic generi adnumerata. τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὑπόθεις, τόδε El. 4 non male interpreteris *en Argos:* nec tamen ὅδε adverbiascit, ut cum verbo coniungatur, sed loca circumsita monstrans paedagogus dicit τόδε γὰρ τὸ παλαιὸν Ἄργος ἐστί *illa*, *quam hic circumspiciens intueris*, *Argiva terra est*. Plane ita dictum ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς περιρρύτου χθονὸς Λήμνου Ph. 1. ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδε ναίομεν Tr. 39 *in hac*, *quam circa videtis*, *urbe*. Haec tria igitur ex primo, quod posuimus, significandi genere sunt. Alia ad secundum, quo aliquid praesens commonstratur, referenda. καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν Ai. 544 *ille*, *quem vides*. τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων Ant. 1279. τὰ μέν partitur, *alterum* significans, ut respondeat τὰ δ' ἐν δόμοις, quod sequitur. τάδε corpus Haemonis est, quod cum Creon manibus gestet, a nuntio tanquam praesens commonstratur. ἥδε σοι κείνη πάρα El. 665 *haec*, *quam praesentem vides*, *illa est*, *quam quaeris;* in brevius ita contrahitur hic sermo ἥδε ἐστ' ἐκείνη, ἣν παροῦσαν ὁρᾷς. Similiter dictum εἴπερ γ' Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τόδε El. 1216 *siquidem haec*, *quae gesto*, *Orestis sunt reliquiae*. Articulum hac significatione pronominis non addi clarum est.

e. ‖ Ex eodem fonte illud fluxit, quod ὅ δ ε vel per se positum vel nomini additum *loquentem* significat, ut ἐ γ ώ interpretari possis. V. Schaef. mel. crit. p. 114. ἠδικηκότες τὸν ἄνδρα τόνδε Ph. 1036. φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε 1375. φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς OR 534. τίς τοῦδέ γ' ἀνδρὸς μᾶλλον [melius τ. τοῦδ' ἀκούειν ἀνδρὸς Dind.] ἀθλιώτερος 815. ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε 829. οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τἀνδρός 1018. χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός 1464. ἀλλ' οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου OC 450 *non habebunt socium me*. τῷδ' ἀνδρὶ τοὐμοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν 1329. quod exemplum propter additum ἐ μ ό ς memorabile et ap. Soph. unum. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχετε 1618. τόδ' οὐδ' ἂν εἴς ποτε τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα Tr. 1072. τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη 1256. ἐχθρός γε τῷδε τἀνδρὶ καὶ τὰ νῦν ἔτι Ai. 78. κατέπεφνες τόνδε συνναύταν 902 ch. ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ El. 956 *mecum*, *sorore tua*. *Substantive* sic dicti ὅ δ ε duo tantum exempla reperi: τῆσδέ γε ζώσης ἔτι Tr. 305 et ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι 1012 m. — Est, ubi χ ε ῖ ρ ε ς α ἵ δ ε commode interpretere *meas manus*: χεροῖν κλέψασα ταῖνδε El. 1133. σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρός OR 811. — Sed iniuria Schaef. mel. cr. l. c. huc retulit OR 41. ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι, in quo versu ο ἵ δ ε non est *nos*, sed *qui adsumus*. — Alibi ὅδε ὁ ἀνήρ, velut OR 1136. 1160 universe *praesentem*, et quocum et de quo loquimur, significare notum. (II p. 268, 24.)

f. ‖ Ad *spatio coniunctas* res etiam adverbium τ ῇ δ ε spectat, *hac*, *qua cernitis*, *parte* significans. ἢ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων Ph. 204 ch. cf. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 549. ὡς ἂν ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν 1331. ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ' οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον OR 857. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών; 1128. τῇδ', ὧδε, τῇδε βᾶτε· τῇδε γάρ μ' ἄγει Ἑρμῆς OC 1547. τᾷδέ με, τᾷδέ με πρόσλαβε κουφίσας Tr. 1025 m. πηλαμὺς ὡραία θέρους τῷ Βοσπορίτῃ, τῇδε γὰρ θαμίζεται Past. fr. 446, 3; sic enim veri simile est corrigendum esse, cum ap. Athenaeum 7. p. 319 b legatur τῷδε. — His, quae *proprie* dicti adverbii exempla sunt, adiungimus *tralationis* genus quoddam ostendentia. Et ad *tempus* quidem referas, et rerum, qualis nunc est, statum: οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα Ai. 950. Ad *relativam* autem significationem, rem talem esse, qualem quis paulo ante memoraverit, illa: δίδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι. *τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι OC 641 [secl. Nauck.]. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι, καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ 1444. τ ῇ δ ε ad id, quod conquesta erat Antigona refertur, δυστάλαινα ἐγώ, εἰ σοῦ στερηθῶ. ὡς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω Ph. 1336. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προστρέπει βροτῶν; El. 1193. ὅπως καὶ σοὶ φίλον, καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδε 1302. ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη Ant. 1111. *ἀνάγκῃ τῇδε τοῦτο συντρέχειν Tr. 295 [secl. Wund.]. Falso autem in his exemplis numeres versum Tr. 554, distinctione mutata ab Herm. sanatum: ᾗ δ' ἔχω, φίλαι, λυτήριον λύπημα τῇδ', ὑμῖν φράσω. Vulgo ante τῇδε distinguebatur, ad ᾗ δέ ut referendum esset utique otiose.

(II p. 269, 8.)

2. Haec quae adhuc exposuimus, a spatiorum rationibus sumuntur. *Altera* significatio pronominis praecipua, non minus quam in omnibus *locorum* nominibus, *temporis* est. Nam et *ipsum illud*, *quo nunc utimur*, *temporis momentum* diemve et annum significat ὅ δ ε, et *rerum* hoc tempore gestarum *statum*, et res proxime *praeteritas* et *instantes*.

a. ‖ De *tempore nunc ipsum praesente:* ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον Ph. 312. ἥδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ OR 438. νῦν δὲ τῇδε θἠμέρᾳ 1283. sine νῦν Ai. 778. ἐς τόδ' ἡμέρας OC 1138. τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ 1612. Tr. 740. El. 674. ἡμέρᾳ γὰρ τῇδε 783. κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε Ai. 753.

b. ‖ De *rerum statu nunc ipsum vigente:* ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξήκῃ τόδε Ph. 767. τρέφοιτε τήνδε τὴν

νόσον 795. τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαι μ' ἐᾷ 820. ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ 899. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδε 919. νοσεῖς τόδ' ἄλγος 1326. τῆσδε νόσου βαρείας 1329. πρὶν νόσου μαλαχθῇς τῆσδε 1334. ὀλεῖς με τοῖσδε τοῖς λόγοις 1388. ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον 1422. πλοῦς ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμνην 1451 an. ἔκλυσιν μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος OR 307. τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι 666 ch. τῆσδε τῆς μάχης πέρι, ἧς νῦν ἔχονται OC 423. σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἴσας αὔχημα 713 ch. τήνδε τὴν τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην 1121. Διὸς πτερωτὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται βροντὴ πρὸς Ἅιδην 1460. ἐρείπεται κτύπος ἄφατος ὅδε Διόβολος 1463 ch. τί δ' ἔστιν, ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν; Ant. 237. σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταράξας 793 ch. ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα 1093 *hunc qui nunc albus est, capillum gesto;* rectius sic intelligimus, quam de crine manu demonstrato. τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; Tr. 338. λῴους φρένας τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν 737. ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾷ 859 ch. *quae nunc adest,* Iolen. ut τήνδε τὴν παῖδα 584 et ἁ νέορτος ἅδε νύμφα 894 ch. ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις 964 ch. *gressus nunc ingruens,* s. *modo auditus.* κακὸν τόδε λεύσσων 992 an. τόδ' ἀκήλητον μανίας ἄνθος 999 an. τίς, ὃς τήνδ' ἄτην κατακηλήσει 1002 an. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφοράς 1044. πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι νόσον 1259 an. δείξω τήνδε περιφανῆ νόσον Ai. 66. qua nunc laborat insania. στηρίζει ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ 195 ch. τί τήνδ' ἀφορμᾷς πεῖραν; 289. τάσδε φροντίδας μεθείς 484. οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν 553. τήνδε δ' ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν 798. τῷδ' ἄχει 948 ch. ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος 976. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν 1045. τόνδε dicit, quia bellum ante Troiam gestum nondum compositum erat. ἔς τ' ἂν λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ El. 106 m. non *hunc diem,* sed *diem cerno,* i. e. *vitam habeo, qualis nunc est.* τῶνδε ληξάσῃ γόων 353. εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων 379. πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι 471. εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει 502 ch.; potest tamen ad relativae potestatis hoc exempla referri. σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε 651. ἐς τί μοι βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί; 888. ἥτις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; 1314, quod non traham ad rei proxime praeteritae exempla. τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς 1336.

c. || De *re proxime praeterita,* ut illud, quo nunc utimur, tempus proxime quasi attingat: βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν τήνδ' εἶπε Ph. 1046. *quem modo absolvit sermonem.* τίν' αὖ σὺ τήνδε φωνεῖς φάτιν El. 328. Talia exempla viam ad relativam pronominis vim deflectendi monstrant. ὁδοῖς ἐν ταῖσδ' ἀκούων OC 554 *quam modo viam confeci,* cf. βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν πέμπων ἔπεμψεν Ai. 738. εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς El. 68. quae omnia scio relative dicta posse intelligi. ὅπως παιδὸς τόδ' ᾔσθετο πάθος Ant. 1316. Licet hoc relativae significationis documentis accenseas. νυκτὸς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας Ai. 21. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμερίας νὺξ ἥδε βάρος; 209. ἐν νυκτὶ τῇ νῦν Ant. 16. νυκτὶ τῇδε El. 644.

d. || De *re proxime instante:* καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι OR 1478. ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλλουσα OC 1432. ἄγομαι τάνδ' ἑτοίμαν [τὰν πυμάταν Dind.] ὁδὸν Ant. 877 m.

e. || Dein huc referendae *formulae* quaedam *adverbiales, temporis significantes.* τἀπὸ τοῦδε *posthac* Ai. 1376. ἐκ τοῦδε idem significans Ant. 578 [magna est varietas scripturae: ἐκ δὲ τᾶσδε LA et schol., εὖ δὲ τᾶσδε Dind.]. ἐκ τῶνδε *iam* Ai. 823 *dehinc:* ἀκ τῶνδε δράσω OR 235. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμι 282 nam δεύτερ' ἐκ τῶνδε coniungenda, non λέγοιμ' ἂν ἐκ τῶνδε, quod *iam* significaret. χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται 1251. κἀκ τῶνδέ γ' αὖθις ηὗρε πεντηκοντάδας Naupl. fr. 379, 5. *rursus, deinde* reperit: [τῶν δέκ', quod nunc legitur, multo praestat]. Sed χειρώσομαι κἀκ τῶνδε Tr. 1109 *eo rerum mearum, qui nunc est, statu* significat, defectis viribus et lacero corpore.

(II p. 271.)

3. *Tertia* significatio praecipua *relativa* est, *hunc, cuius vel proxime fecimus vel facturi sumus mentionem, revocans aut praenuntians.* Eius omnia exempla memorare non attinet. — a. || *Res iam memorata respicitur.* κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε Ph. 37 *illud, quod dixisti.* μόνην ἔχοντες τήνδ' ἅλωσιν Ἰλίου 61. πρὸς ναῦν εἶμι σοὶ παρεὶς τάδε 132. χρόνος, ᾧ λέγεται χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε (τόξων) δαμῆναι 200 an. τί τόδε; 202 m. *cur hoc* quod *suasisti faciam? sc.* ut taceam. ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου; 248. ἐγὼ δὲ χαὐτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις 319. δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε 372. δυσχέρεια μὲν πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος 474. ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης 575. quod non est praesentem demonstrantis, sed revocantis rem in colloquio memoratam: *ille, de quo quaeris, Philoctetes est.* Τεῦκρος τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων 1057 sc. τὴν τοξευτικήν. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον 1176 ch. ξύμπας Ἀχαιῶν λαός· ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγὼ 1243. πρὸς τοῖσδ' ἔτι, ὡς ἔστ' ἀνάγκη Τροίαν ἁλῶναι 1339. ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ 1431. φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν OR 101. Brunck. τήνδε. Erf. postquam tentarat τόδε ad sequentia referre, postea recte vidit, caedem spectari proximo versu commemoratam; τόδε est *de quo dixi,* αἷμα pro eo quod praecessit φόνος, variandae orationis causa dictum. Herm. se torquet, quo correctionem τάδε lectori commendet. ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται ἴχνος αἰτίας; 108. Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάσδε μαντείας 149. ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδε 219. ὡς μιάσματος τοῦδ' ἡμὶν ὄντος 242. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε τὸ ῥῆμα; 354. δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν 407. ηὔδατο μὲν τάδε 527. οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν 601. μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθείς 647. φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω 662 ch. sc. *quam mihi tribuis.* καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς; 735. αἰαῖ. τάδ' ἤδη διαφανῆ 754. στείχων δ' ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους 798. τριπλῆς ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας 801. καὶ τάδ' οὔτις ἄλλος ἦν ἢ 'γὼ ὁ προστιθείς 819. καὶ νῦν ὅδε πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν 948 *ille,* de quo loquimur, *Polybus.* τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ' ἐξελυσάμην 1002. εἰ τῶνδε φεύγεις οὕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν 1010 *parentum.* παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015 *horum,* i. e. eorum, de quibus dudum loquor, Polybi et Meropes. ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους 1027. Cithaeronem. εἰς τόδ' ἥξεις 1158. δημόταις λέξω τάδ' ἐλθὼν OC 79. οὐ μὰν προσθήσεις τάσδ' ἀράς 154 ch. σὺ γὰρ ὅδ' εἶ; 222. *Oedipusne ille tu es?* χωροῖμ' ἂν εἰς τόδε 507. ἄϊδρις ἐς τόδ' ἦλθον 548 m. ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν 586. ἦ μὴν σὺ κἄνευ τοῦδε λυπηθεὶς ἔσει 816 cum Musgravii emendatione; legebatur τῶνδε. τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν 950. εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε

1128. οὐ γὰρ ἥδ' ἕδρα σμικροῦ λόγου 1163. τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε 1182. non *hunc qui adest*, non aderat enim Polynices, sed *illum, de quo sermo est.* ἀκούσας τοιαῦθ', ἃ τὸν τοῦδ' οὔ ποτ' εὐφρανεῖ βίον 1353 *eius vitam.* πρὸς τοῦδε πατρὸς τῶν τε τοῦδ'. Ἐρινύων 1434 *atque eius Diris.* ὥς σοι ἀλκὴν ὅδε γειτόνων ἀεὶ τιθῇ 1525. θέμις δὲ πῶς τάδ' ἐστί; 1729 m. μήτε πελάζειν ἐς τούσδε τόπους 1761 an. μή τι καὶ θεήλατον τοὔργον τόδε Ant. 279. ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; 449 *quas ego proposui.* De eisdem v. 450 sqq. dicitur οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε, οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη, οἳ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους. Sententia paulo negligentius prolata est; manifesto pateret, si aut οὐ Ζεὺς οὐδὲ Δίκη ἦν, οἳ ὥρισαν, aut οὔτε Ζεὺς οὔτε Δίκη ὥρισεν legeretur. τούσδε νόμους enim Creontis edicta sunt cum divino iure pugnantia, non fas commune apud homines sanctum. Male igitur Erf. τούς pro τούσδε corrigebat. [Dind. c. Valcken. τοιούσδ' … ὥρισεν dedit.] V. Herm. ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν κακοῖς ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; 464. κείνῃ ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου 490. Ἅιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἔφυ 575 *illas, quas crepas, nuptias.* ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε 748. ἥδ' οὖν θανεῖται 751. Non demonstrat Antigonam Haemon, sed *eam* dicit, *de qua dudum collocuti erant*, nos interpretemur *sic.* οὐ γάρ ποτε βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ᾐρόμην πόνον 907. εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά 925. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις; Tr. 187. ἀνδρὸς εὐτυχῆ κλύουσα τέρψιν τήνδε 294. μὴ στέρνον (σόν) ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις 482 *illis*, quae nunc sermone nostro tractantur. διδοὺς δὲ τόνδε (πέπλον) 604. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι τόνδε κτείνασα 739. si recte distinxit Herm. καὶ τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει 827 ch. πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἴδοι; 835. τίς θυμὸς ἢ τίνες νόσοι τάνδ' αἰχμὰν βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; 882 ch. v. αἰχμή. ἐπεῖδες τάνδ' ὕβριν; 887 ch. ὅδ' οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος μ' ἔκτεινεν θανών 1162. τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει Ai. 28. *illius facti*, quod memoravi, *culpam.* τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην 113. ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοι τὸ δρᾶν 114. ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή 281. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν 583. σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο 1080. κἀμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο (sc. ὅτι τεθνηκὼς ἀγγέλλομαι)… ἐχθροῖς ἄστρον ὣς λάμψειν ἔτι El. 65. τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον; 388. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι; 412. ἐκ δὲ τοῦδε (σκήπτρου) βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν 421. ὅτι πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν 427. οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα 460. εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι 471. ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν 541. Narrat de expeditione Iliensi. εἰ δὲ σὺν δίκῃ ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ 611. σαφῆ σημεῖ' ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ 886. ἐς τί μοι βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί; 888. ἐξεπίσταμαι μή του τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν 908. εἴ τις τούσδ' ἀκούσεται λόγους 1004. *illos tuos mecum communicatos.* οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν 1213 sc. Orestem mortuum esse. ὅδ' ἔστι 1353.

b. Ad *sequentia* refertur ὅδε *primum*, cum pronomen relativum post infertur, quod dialecticum genus consecutionis est. πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, ᾧ λέγεται χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι Ph. 199 an. ἐν κακοῖσι τοῖσδ', οἵοις ὁρᾷς 471. νήσου τῆσδ', ἐφ' ἧς ναίει τὰ νῦν 613. τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεκ', ἣν ἐμοὶ πόλις εἰσεχείρισεν OR 385. *Hoc* etiam *imperium*, *quod nunc habeo* significare potest. ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις 798. τόνδ', ὅς πάρεστιν 1130. quod nihil impedit, quominus cum gestu demonstrantis dictum sit. ὅδ' ἐστὶν κεῖνος, ὃς τότ' ἦν νέος 1145. τὸ κακὸν δοκεῖν πότ' ἐσθλὸν τῷδ' ἔμμεν, ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν Ant. 623 ch. Falsum esse, quod olim affirmabant, ὅδε non referri ad aliquod ὅς insequens, recte Matthiaeus advertit Gr. § 470. 2. quanquam de Sophocleis exemplis pauca memoravit. — *Deinde* autem secundum sententiae rationem ipsam ad sequentia refertur ὅδε, cum id quod quis memoraturus est, eo pronomine tanquam proxime proferendum praenuntiatur. τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε OR 279. ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λάϊος κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς 729. τόδε δ' αὖ θαῦμά μ' ἔχει, πῶς ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων βιοτὰν κατέσχεν Ph. 687. τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς OC 484. *quas tibi dicam preces.* ἀλλά σοι τάδ' ἔστ', ἐκεῖ χώρας ἀλάστωρ οὑμὸς ἐνναίων ἀεί 787. ἀμφινοῶ τόδε, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην Ant. 376 an. ὕβρις δ' ἥδε δευτέρα, τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν 483. ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου, εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν Ai. 1246. *χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην, ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει, κτείνειν El. 1505 [secl. Dind.] Cf. Matth. ad Eur. Alc. 36.

c. Falsum autem Buttmanni decretum ad Phil. 86. prolatum *relativa non praemitti pronominibus et correlativis gravius demonstrantibus*, velut ὅδε et τοιόσδε, quod temere secutus est vir circumspecto alias iudicio Nitzsch. ad Hom. Odyss. 1, 369. ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγώ, κακοῖς ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; Ant. 464. ἀλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν 666. δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ, σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο Ai. 1080.

d. Hinc illud ducitur, quod etsi οὗτος minus manifesto demonstrans revocandae rei praecedentis provinciam legitimam habiturum erat, tamen cum ὅδε non commutetur solum, cuius rei exempla apposuimus, sed eodem versu eodemque sensu consocietur. Notavit sed minime satis explicate, ut qui in definienda pronominum vi peccaverit statim Matth. Gr. § 470. 1. — τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν Ph. 841 m. Philoctetes utrobique significatur. οὗτος σὲ καὶ σὺ τόνδε 1437. ἢ τόνδε φράζεις; OR 1120: cum quaesivisset Oedipus, nuntius respondet τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ; 1156. καὶ ταῦτ' ἀκούειν κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα Ant. 64. τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων 297. αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους οἴκους τίθησιν 673. τούτῳ φιλεῖν χρή, τῷδε χρὴ πάντας σέβειν El. 981. τοῦτον δ' ἐγώ, εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον, ἧς ὅδ' ἄξιος, ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν OC 905. Utrumque Creontem spectat. Paulo aliter dictum ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος; OR 732. Sed recte et ordine ταῦτα priora et τάδε sequentia spectans coniunguntur OC 787: plane ut in Eueni versu apud Stob. t. 3. p. 129. Gaisf. Lips. De alia ratione ὅδε cum οὗτος et ἐκεῖνος componendi mox videbimus. (II p. 274, 17.)

e. ‖ Relativae potestatis etiam illa aliquando documenta sunt, cum τί, ποῖον, οἷον τόδε coniuncta dicuntur. Nam οἷον τόδ' Οἰνέως κόρη καθῆψεν ὤμοις ἀμφίβληστρον Tr. 1050. cum demonstrandi gestu prolatum ad primum significandi genus refertur. οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν Ai. 335 et *illum quem*

audistis, et *modo recentem clamorem* significare potest. Certiora haec sunt: πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς οὐδυσσεὺς ἔπλει; Ph. 572. *quis ille fuerit, quem arcessiturus naviget?* ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος; 1204 m. *quid hoc tale dicis*, i. e. *quid est illud, quod dicis?* ποῖον τόδε; sc. λέγω; OR 571. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε ...; Ai. 46. — τί τόδε, cum τί significat *cur*, velut Ph. 201 an. OC 212 non est huius loci. τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ τοσῷδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν; Ph. 598. τίνα τόνδ' ἐπηράσω λόγον; El. 388. τίν' εἶπας ... τόνδε μοι λόγον; Tr. 183. τί τόδ' ἐπέπληξας; OC 1730 m. non *cur mones absterritura*, sed *quid est illud, quod mones*. τί τόδε μάλ' αὖθις; 1731 m.

f. || Deinde sunt quaedam *adverbiascentes* formulae, relativam pronominis vim prae se ferentes. πῶς οὖν ὁ λῃστὴς ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; OR 125. Dubium est autem, quomodo εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα OC 981 intelligendum sit, etsi verisimilius est τόδε ἀνόσιον στόμα coniungi. — εἰς τόδ' ἥξεις OR 1158. *ita tibi fiet, illud tibi accidet.* τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε; Ai. 537. *his rebus.* ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὕνεκα El. 387. *si non aliud est quidquam, utinam veniat.* (II p. 275.)

4. || Cum *aliis pronominibus demonstrativis* sociatur ὅδε. Et cum οὗτος quidem, quod significatione proxime attingit, longe rarius ita coniungitur, ut differant, quam ut simili potestate dicantur, de qua re monuimus. Si quando differunt, ὅδε *rem loco vel temporis momento nobis coniunctiorem* significat: nec ita tamen, ut id discrimen a poeta non spernatur aliquando. παῦλά τοι κακῶν αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τἀνδρός Tr. 1256. *illud quod dixi* finem mali affert; τοῦδε τἀνδρός Herculem ipsum, qui loquitur, significat. δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε Ph. 372. Achivi arma Achillis, quae aut tanquam adsint, commonstrantur, aut quia pluris sunt Neoptolemo sciscitanti sic vocantur. εἰ τάδ' ἐν τούτοις Ant. 39. *si haec res eo, quem memorasti, loco est;* οὗτος relative dicitur, ὅδε de re nunc ipsum acta. Paulo aliter haec duo exempla habent: ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως πρὸς τοῦδ'· ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ Ph. 1075. τοῦδε Ulixem spectat, τούτῳ Philocteten, quorum uterque praesens adest; sed ὅδε dictum ob eam, quae in negotio facessendo Ulixi et Neoptolemo intercedit, societatem. σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται· τούτους δ' ἔα Tr. 344. Nuntius cum Deianira colloquens ταῖσδε dicit de mulieribus Trachiniis ex quibus chorus efficiebatur, τούτους de captivorum Oechaliensium agmine; illis enim et ob urbis patriae communionem et sentiendi rationem unice conveniebat audire sermonem non omnibus vulgandum. — Sed haec discrimina poetarum licentia confundi ostendit locus Ai. 1032. οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων πρὸς τοῦδ' ὄλωλε. οὗτος Aiax et ἐκεῖνος Hector recte contra ponuntur, τήνδε δωρεάν gladium Aiaci dono datum, in quem incubuerat, significans non minus apte dictum, sed τοῦδε non constat sua ratione, sive ξίφος sive Ἕκτορα subaudias.

Cum ἐκεῖνος consociatum ὅδε *rem aut locis aut tempore aut gravitate nobis coniunctiorem* significat, neque videtur illud discrimen negligi apud tragicos; nam de prosaicis scriptoribus v. Stallbaum. ad Plat. Phaedr. p. 28. ἀπήλλαγμαι φόβου πρὸς τῆσδ' ἐκείνου τε El. 784. de Electra et Oreste. ἐκείνῳ τῇδέ τε Ant. 570. de Haemone et Antigona. αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων 1312. de praesentibus et olim factis. κεῖνοι δὲ Ἅιδου πάντες εἴσ' οἰκήτορες, ... τάσδε δ' ἅσπερ εἰσορᾷς χωροῦσι πρός σε Tr. 283. κεῖνος τὰ κείνου [libri τ' ἐκεῖνα] στεργέτω, κἀγὼ τάδε Ai. 1039. *ego mea, ille sua.* πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε; OR 599. *quae nunc possideo.* γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων 928. E Iocasta Oedipi. τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος μετατιθέμενος Ph. 511 ch. Atridarum et Philoctetae. κείνοις ἂν ἤλγουν, τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι Ant. 468.

Sed et *in eadem re significanda* arctius copulatur cum aliis pronominibus ὅδε; quo in genere cavendum ne quid abundans et supervacaneum agnoscere videamur. κἀμέ τοι ταὐτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα Ph. 1256: *illud ipsum, quod tu facis.* ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη Ant. 384. *en illam.* ὅδ' ἐστίν, ὥταν, κεῖνος, ὅς τότ' ἦν νέος OR 1145. ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος Ph. 261. *en illum me.* ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ OC 137 an. ἥδε σοι κείνη πάρα El. 665. Haec quidem δεικτικῶς adverbiascunt; sed aliud est τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχων (σῶμα Ἠλέκτρας, de quo quaesiverat Orestes) 1178. *illud, de quo quaeris, hoc est.*

5. Aliquando ὅδε bis deinceps ponitur significans diversa. καὶ νῦν ὅδε πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο OR 948 sq. ὅδε Polybus est, τοῦδε Oedipum, qui praesens aderat, spectat.

6. Notabile est τάδε aliquando de *una certa re* dictum reperiri. ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδε; OC 887. οὔκουν τάδ', ὦ παῖ δεινά, τὸν Λαερτίου ἔμ' ἐλπίσαι δεῖξαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις; Ph. 628. λέγεις Ἀτρείδαις ὄφελος, ἢ 'π' ἐμοὶ τάδε [τόδε Dind. ex LA]; 1384. V. Valck. and Phoen. 430. Schaefer. ad Dion. Hal. de c. v. p. 80. Inprimis observandum de *nomine proprio* sic τάδε additum habente. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι OR 1329 m. Ap. Soph. hoc huiuscemodi unum exstat exemplum, plura ap. Euripid.: οὐ τάδε Βρόμιος Cycl. 63. οὐκέτι Τροία τάδε Troad. 100. οὐ γὰρ ἔσθ' Ἕκτωρ τάδε Andr. 168. Cf. καὶ ταῦτ' Ὀδυσσεύς Rhes. 858. V. Matth. ad Troad. l. c. Meinek. ad Menandr. p. 129. Krueger. ad Dion. Hal. historiogr. p. 22. C. Fr. Hermann. ad Lucian. de hist. conscr. p. 201. Sed diversissima miscet Blomf. gl. Aesch. Pers. 1.

7. Versum plurali τάδε quam singulari τόδε maluisse finire tragicos observavit Valck. ad Phoen. 430. τόδε ap. Soph., ut τάδε non minus recte diceretur, exstat Ph. 1362. OC 22. 961. Tr. 367. El. 132 m. 1029. 1257. τάδε autem, cum et τόδε aptum esset ad sententiam, Ph. 1003. 1246. OC. 1031. Ant. 521. El. 1449. Tr. 581. Tynd. fr. 572, 6, quae *nominativi* exempla sunt; *accusativi* haec: Ph. 537. 597. 980. 994. 1235. 1242. 1250. 1366. 1384. OR 223. 401. 568. 599. 646. 850. 1050. 1064. 1476. OC 342. 418. 478. 497. 820. 852. 987. 1128. 1513. Ant. 66. 87. 219. 248. 294. 302. 442. 447. 450. 685. 1073. Tr. 190. 355. 891. 928. 935. 1247. 1257. Ai. 22. 368. 733. 797. 1039. 1280. El. 465. 795. 921. 1025. 1124. [τόδε Dind. c. LA pr.] 1180. Haec exempla fere omnia tertiae illius sive *relativae* significationis sunt, cui cum ita non satis definite loquamur, melius singulari pluralis numerus convenit.

Ὁδίτης *viator.* ὁπόταν δὲ μόλῃ δεινὸς ὁδίτης τῶνδ' ἐκ μελάθρων Ph. 147 an. Philocteten dicit antri incolam, qui tum quidem aberat. — Accentus nominalium est: v. ἀγρώστης. (II p. 277.)

Ὁδοιπορέω. || Proprie dictum intransitive *iter facere*, transitive *peragrare* significat. Illo modo legitur ὅτ' ἢ κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας OR 801. οὐ γὰρ ἂν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν OC 99. σοὶ δ'

ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν (λέγω) 840. οὐκοῦν μὴ ὁδοιπορήσεις 849 sic LA: PA ὁδοιπορήσῃς, quod revocarunt Elmsl. Reisig. [Dind.] v. οὐ μή. καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν ὁ ξένος ὧδ' ὁδοιπορεῖ 1251. *huc accedit.* ὀρθῶς δ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν; El. 1099. — Transitive dictum exstat: ὡδοιπόρεις δὲ πρός τί τούσδε τοὺς τόπους; OR 1027. de pastore cum gregibus montium vastitates peragrante. — || *Cum figura* dicitur: ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ fr. inc. 714. ἦ που ὑψήλ' ἐκόμπεις κἄπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις Ai. 1230. de homine sese iactante, v. ἄκρος, et schol. Arist. Acharn. 638. [κἂν ἔξω δίκης χωρεῖν κελεύῃ, κεῖσ' ὁδοιπορεῖν χρεών fr. Thyest. 234 a, 3. etiam per nefas ire vel obsequi].

Ὁδοιπόρος *viator.* θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων OR 292.

Ὀδός *limen.* ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον, χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὀδός, ἔρεισμ' Ἀθηνῶν OC 57. ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταρράκτην ὀδὸν χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον 1590. Utroque loco idem significari ex vocabulo χαλκόπους alteri addito et χαλκοῖς βάθροισι colligitur et exposuit accuratius Reisig. enarr. p. 38. Priore loco libri omnes ὁδός, quamvis adversante oraculo ap. schol., in quo χάλκεος οὐδός memoratur, quippe specus, qua descensus ad inferos ferebatur, aeneis substructus gradibus. Altero loco ipso quoque libri plurimi cum aspero spiritu, quem iam antiquitus fuisse qui legerent, discitur ex Eust. p. 156, 32. Cf. Herm. ad h. l. Accentus idem a veteribus praecipitur, qui in ὀδός esse, v. EM p. 615, 9.

Ὁδός. || *via.* σχιστὴ δ' ὁδὸς OR 733. v. Musgr. l. c. et Mueller. Orchom. et Min. p. 37. κάξ ὁδοῦ με πρὸς βίαν ἠλαυνέτην 804. cf. 1399. σύ μ' ἐξ ὁδοῦ τόδε [sic Martin.: πόδα LA] κρύψον κατ' ἄλσος OC 113. φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ Ai. 37. *processi.* βοῦς ὑπὸ μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται 1254. παρακτίαν στείχων ὁδόν Thes. fr. 233 a. βᾶτ' εἰς ὁδὸν inc. 724, 1. — ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς OR 1399. de illa σχιστῇ ὁδῷ. ἔνθα δίστομοι συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοὶ OC 901. — || *iter* s. *quam quis facit, via.* ἡ δ' ὁδὸς πορευτέα Ph. 993. κατερητύσων δ' ὁδόν, ἣν στέλλει 1416 an. συμπράκτωρ ὁδοῦ OR 116. *itineris consors.* σὲ τῆσδε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι 1478. Recte schol. rec.: ἕνεκα ταύτης τῆς ὁδοῦ, ἧς ἔπεμψας δηλονότι τὰς κόρας. Altera ratio ap. Tricl. prostans de *vita futura* vel *imperii tenendo cursu* sententiarum rationi minime congruit. Totus enim in desiderio filiarum Oedipus est. — μακρὰν γὰρ προὐστάλης ὁδόν OC 20. τήνδε τὴν ὁδὸν 96. ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ 1019. *viam praeire.* τῆς δεῦρ' ὁδοῦ 1165. οἷον ἄρ' ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀφωρμήθημεν 1400. ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα δύσποτμος 1432. iter cum exercitu ad Thebas obsidendas suscipiendum dicit. θεῶν τύχην τις ἐσθλὴν ἧκε τῆσδε τῆς ὁδοῦ 1506. ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά Ant. 232. ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν 988. ἀνδρὸς δεῖμα φέρουσαν ὁδοῦ Tr. 108 ch. ὁδὸν τὴν τελευταίαν ὡρμᾶτ' ἀπ' οἴκων 155. ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν πέμπων Ai. 738. ὁδὸς θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον 994. οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ El. 404. ἰὼ φιλτάταν ὁδὸν ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι 1274 m. γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ 1295. ἥτις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον 1314. τοιαύτην ἐξήκεις ὁδὸν 1318. ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται 1501. *itio.* — ὁδοῖς ἐν ταῖσδ' ἀκούων OC 553. ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς 1397. ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφὴν Ant. 226. ἆρα δυστυχεστάτην κέλευθον ἕρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν; 1213. εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς El. 68. — || *Tralate* bifariam dicitur. *Primum* de *itinere mortis insistendo.* Huius loquendi formulae haec exempla sunt: τὰν νεάταν ὁδὸν στείχουσαν Ant. 807 m. ἄγομαι τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν 876 m. [quo loco τάνδε πυμάταν coni. Reisig., ἔρχομαι τὰν πυμάταν dedit Dind.] βέβηκε Δῃάνειρα τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἁπασῶν Tr. 875. Quorum exemplorum alterum propius a primitiva vocabuli significatione abest. Deinde de *ratione cogitandi faciendique.* πολλὰς ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις OR 67. θεὸς μέγα βάρος μ' ἔχων ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς Ant. 1274 m. *saevis modis impegit et irruit.* Sic videtur intelligendum Creus. fr. 324., ubi cum quis se nolle nimiis uti opibus professus sit, ita pergit: φθονεραὶ γὰρ ὁδοί; quod si de sententia non plane, ut videtur absoluta existimare licet, *vitae modum invidiae plenum* significat. — Hinc illud est quod exstat de *auspicii capiendi* et *divinationis* varia ratione et arte, de qua re v. Spanhem. ad Callim. lavacr. Pall. p. 625. τὰ πρῶτα μὲν δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς OC 1314; hoc quidem, de avium praepetum volatu dictum viam transferendi vocabuli praemunit. φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν, μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν OR 311. gl. μέθοδον. Cf. Brunck. l. c. et in ind. in Aristoph. v. ὁδός.

Ὁδουρός *latro.* πειρατάς, τοὺς κατὰ πέλαγος λῃστὰς λέγομεν· κυρίως δὲ τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας· παρ' ὃ δὴ καὶ ὁδουροὺς αὐτοὺς λέγουσιν. — Σοφ. ἐν Αἰγεῖ· (fr. 23.) πῶς δῆτ' ὁδουρὸν οἷος ἐξέβης λαθών; schol. Pind. Pyth. 2, 62. [In cod. Gotting. ὁδουρῶν, unde Nauck. ὁδουρῶν σμηνός.] Acuitur: v. EM p. 353, 16. cf. 460, 21.

Ὀδούς *dens.* ὀδόντι πρῖε τὸ στόμα fr. inc. 777, — De tono laudasse satis est Herod. π. μ. λ. p. 21, 33.

Ὀδυνάω *dolorem creo.* Medium s. passivum potius *dolere* significans legitur: ἀλγοῦσα κὠδυνωμένη El. 804. (II p. 279, 6.)

Ὀδύνη *dolor.* Proprie *corporis:* ἔν τ' ὀδύναις ὁμοῦ λιμῷ τ' οἰκτρός Ph. 185 ch. ὕπν' ὀδύνας ἀδαής, ὕπνε δ' ἀλγέων 827 ch. ἐν δυσαπαλλάκτοις ὀδύναις Tr. 959 ch. δυσιάτους interpretatur schol. Rom. μὴ κινήσῃς ἀγρίαν ὀδύνην πατρός 975 an. πεπονημένος ἀλλήκτοις ὀδύναις 986 an. λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν βίοτον 1021 m., ut Musgr. quidem coniecit. Illa ex schol. fluxit emendatio, τὴν λαθίπονον ἴασιν τῶν ὀδυνῶν exhibente: libri ὀδύναν βιότου. Quod Apitzio videtur λαθίπονον ὀδυνᾶν βιότου, adscita parte Musgravianae emendationis posse scribi, si λαθίπονον βιότου componas, sensu cassum est, si ὀδυνᾶν βιότου, putidum. Tertia ratio excogitari potest, βίοτον λαθίπονον ὀδύναν, quasi λαθὼν τὴν ὀδύνην, adiectivo cum casu verbi dicto. Sed praestat Musgravii ratio. δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι μιν ἤρικον Ach. Am. fr. 164. si illud Sophoclis est, v. ἐρείκω. — Transfertur ad *animi* dolorem: τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει Ai. 262 an. ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν Ph. 1142 ch. Explicuimus sententiam aliquanto difficiliorem in v. γλῶσσα. — De accentu v. Arc. p. 112, 18.

Ὄδυρμα *fletus, lamentatio.* κατεῖδον πανδάκρυτ' ὀδύρματα τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην Tr. 50. οὔτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδὲν 936.

Ὀδύρομαι *lamentor.* *τοιαῦτα καὶ λέγει κὠδύρεται Ai. 327. [secl. Nauck.] *et sermonibus et lamentationibus profert.* ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρε-

ται 383. μή τοι μ' ὀδύρου OC 1439. Elmsleium contra libros δύρου corrigentem, alterum autem eripientem tragicis refutat Herm. ipsius verbis, quippe unum exemplum Eur. Phoen. 1761 productiori formae praesidio esse fassi. Cf. δύρομαι. τὴν παῖδα ταύτην οἵ' ὀδύρεται πόλις Ant. 693.

Ὀδύσασθαι *odisse.* πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί (fr. 408.) rationem nominis sibi inditi reddens Ulixes dicit. Brunckius versiculos eos duos in Niptris posuit, nec minus bene ad Syndipnon referrentur. ὠδύσσαντο, quod vulgo sic scribebatur, retinendi causa nulla fuit.

Ὀδυσσεύς n. pr. Ὀδυσσεύς Ph. 371. 429. 568. δῖος 344. αὐτὸς ὀδυσσεύς 572. δόλιος Ὀδυσσεύς 608. Ὀδυσσεύς Ai. 149 an. 971. ὀρθῶς Ὀδυσσεὺς εἴμ' ἐπώνυμος κακοῖς Niptr. fr. 408, 1. Sed vitiosam librorum scripturam φῶτ' ἐχθοδοπόν, μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ' ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κακ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς [ὦ Ζεῦ dedit Dind.] Ph. 1138 m. et illud arguit, quod Ulixes ipse φώς ille est ἐχθοδοπός, et versus ratio. Nomen additum ab aliquo, qui φῶτα ἐχθοδοπόν explicaturus esset. — [Ὀδυσσεὺς μαινόμενος inscripta erat fabula Soph., cuius sunt ap. Dind. fr. 411—415 a. — De fabula quae fertur Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ v. Νίπτρα.] — Ὀδυσσεῦ Ai. 36. 118. 1346. 1374. Ph. 1046. ἄναξ Ὀδυσσεῦ Ai. 1316. 1321. Ph. 26. ἄριστ' Ὀδυσσεῦ Ai. 1381. — ἡ δ' Ὀδυσσέως βία Ph. 314. 592. τῆς Ὀδυσσέως βίας Ph. 321. πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως 384. ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα κἀξ Ὀδυσσέως 406. πλήν γ' Ὀδυσσέως 441. Ὀδυσσέως λέγοντος 596. τῆς Ὀδυσσέως νεώς 636. Ὀδυσσέως χάριν Ai. 953. ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω Ph. 970. Ὀδυσσέως, ἐμοῦ γε 971. μῶν Ὀδυσσέως ἐπῃσθόμην; 1295. *Αἴαντα ὕστερον δίκῃ Ὀδυσσέως ἔκριναν 1366. [Brunck. delevit.] — ἀμφ' Ὀδυσσεῖ Ai. 303. Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν Ph. 64. — Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω Ai. 104. — Ὀδυσσέα ἐλεύσσομεν Ph. 1220. Hoc loco ᾱ accusativi producitur, in Ai. 104. [ubi vult Ὀδυσσῆ Nauck.] cum synizesi pronuntiandum tribus syllabis. Tenuior forma inprimis Homerica non legitur. [nam non probabile Ai. 149 in anapaestis Soph. posuisse Ὀδυσεύς ut voluit Nauck.]

Ὁδωτός. ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά OC 495. schol. vet. οὐχ ὁδωτά: οὐκ ἐν ὁδῷ, οὐδὲ ἀνυστά. οἷον, οὐ βαδιστέα μοι οὐδὲ πρακτέον ταῦτα. schol. sec. ὁδωτά: ἀνυστά, εὐωδωμένα viam ad libationes et preces fundendas a se viribus imbecillo confici non posse Oed. ait. (II p. 280, 19.)

Ὅθεν *unde.* || Proprie bifariam significat. Primum *eum, unde aliquid vel venit, vel exit et amovetur, locum.* δῶμα Πελοπιδῶν, ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων [φονῶν Dind.] ἤνεγκα κἀξέσωσα El. 11. ὅθεν μόλοι πανάμερος (sc. ἐκ νησιώτιδος ἑστίας) Tr. 660 ch. εἵρπε .... ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχοι, πόρον Ph. 704 ch. [cf. s. εἱλύω] ad ea loca accessit, unde mali sui levamen arcesseret. Et cum notissima attractione: βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει OC 1227. cf. κεῖθεν, quod adverbium hic a relativo altero attractione afficitur; ipsum autem ὅθεν a praepositione attractionem patitur Tr. 701: ἐκ δὲ γῆς ὅθεν προὔκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί. Nam si accuratius consideres, ὅπου προὔκειτο dicendum; dicitur ὅθεν, quod sententiae vis in spumis ex humo ebullientibus cernitur. *Altera* significatio rerum secundum locorum propinquitatem deinceps sequentium est; quemadmodum etiam Latinis *inde* dicere mos est. ὅθεν κατεῖδον τὴν βεβακχιωμένην βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν fr. inc. 782, 1. — || Ad fontem rei et originem indicandam *transfertur*, et a locis quidem genitalibus sumpta figura: τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν, ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη OR 1498.

Ὅθι *ubi.* εἴην, ὅθι δαΐων ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ Ἄρη μίξουσιν OC 1044 ch. Sed cum non sit nisi melicarum partium ὅθι, quod recte sec. Elmsleium monuit Herm. ad Eur. IT 35., El. 709. non ὅθι sed ὅτε latet [ὅπου coni. Dind.]. — De tono disputat Apoll. de adv. p. 573, 14. (II p. 281, 2.)

Ὁθούνεκα cum ab aliis disiuncte scribatur ὅθ' οὕνεκα, a plurimis uno vocabulo, diversa etiam ab origine repetitur. Schaef. quidem cum divisim scribens etiam reprehendere alterius rationis patronos videatur ad Ai. 123, in ind. Hecubae Porsonianae ab ὅτι ducendum affirmat, altera parte num οὕνεκα an ἕνεκα sit, non ultra definita; quorum illud abundantiam habet, hoc sensu evertitur. Subtilius quam vere Reisig. enarr. OC p. 128 ex ὅθι οὕνεκα coaluisse existimat, ut sit *ubi id est*, *cuius causa quidque fit.* Lob. in Aiace primum iunctim scribi curavit, quam rationem cum Buttmanno probasset (Gr. Mai. I. p. 121.) et Hermanno, eandem accuratius persecutus parerg. ad Phryn. p. 657., ne non intelligeretur, quod brevitatis summae studioso ab ipso Buttmanno acciderat, diligenter cavit. Et puto nunc vulgo consentiri, ut οὕνεκα ex οὗ ἕνεκα, ita ὁθούνεκα ex ὅτου ἕνεκα contractum esse. Sed imponendam syllabae alteri coronidem esse, nisi quis universe innocentis illius signi, ut Angli quidam, hostis sit, recte dicit Passov. iure miratus quod nemo vulgo faciat. — || Causam rei factae circumlocutione reddit, ὅτι, *quod* significatione aequans. *Optativum* sic non patitur, nisi orationis obliquae. ὁθούνεκ' οὐχ ὄψαιτό νιν OR 1271. *Indicativum* autem in re facta faciendave recta oratione significanda: ὁθούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει OR 1016. πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, ὁθούνεκ' αὐτὸν μοῦνον δόλῳ ἔκτανεν Tr. 277. ὁθούνεχ' ὑστάτην σ' ἔπεμψ' ἐγώ 571. ἐποικτείρω δέ νιν, ὁθούνεκ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ Ai. 123. ζηλοῦν ἔχω, ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν 553. ὁθούνεκ' ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν 1052. ὁθούνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος El. 1190. — || Plane ut ὡς et ὅτι, quae sentias dicasve proponendis constitutum est, qua orationis forma etiam infinitivo utimur. *Indicativum* plerisque locis ut in re certa nec opinabili adsciscit. οἶδ' ὁθούνεχ' ἥξεται Ph. 634. (λέγοις ἄν), ὁθούνεκ', εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς OR 572. γνώσει τάδε, ὁθούνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἴργασαι OC 853. ἐκλανθάνει, ὁθούνεκ' εἴ τις γῇ θεοὺς ἐπίσταται σεβίζειν, ἥ δὲ τοῦθ' ὑπερφέρει 1006. οὐ κάτοισθ' ὁθούνεκα ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ; Tr. 813. ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προστιθεὶς ὁθούνεκα τέθνηκ' Ὀρέστης El. 47. μανθάνω δ' ὁθούνεκα ἔξωρα πράσσω 617. Subauditur indicativus: κλύων, ὁθούνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας El. 1308. Sed *optativus* sequitur, cum res non tanquam facta, sed ex loquentis, qualis ipsi videatur, mente proponitur; nec tamen nisi sententia, unde suspenditur secundaria altera, praeteritum verbi habet: ᾔδῃ δ' ὁθούνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον κἄναγνον οὐ δεξοίατο OC 944. (II p. 282, 2.)

Οἴ interiectio significandi *doloris* potissimum, sed aliquando etiam indignabundam exclamationem efficit, per quam addito ὡς causa doloris inferatur. Cuius rei ap. comicos usitatioris ap. Soph. unum exemplum exstat, οἴμ' ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ Ant. 320. *ohe,*

quam loquax es. [Similia huius quae sunt exempla v. infra.] — Dolorem significans || cum *nominativo pronominis personalis* coniungitur, maxime additur adiectivo. οἴ ᾽γώ Ai. 803. οἴ ᾽γὼ τάλαινα El. 674. 1115. Verisimile est, sic extrito ε scribi in plerisque libris [in LA his tribus locis mansit ε], etsi horum in hoc genere non maxima est auctoritas; certe ea est ε pronomen et praepositiones ordientis natura, ut aphaeresi tum facile, tum necessario exterminetur. ||Maxime usitatum est οἴ *cum dativo*, οἴμοι, quod sic coniunctim scribendum esse primum ex eo constat, quod eliditur ultima, dein quod Apollonius in adverbii naturam degenerasse, pronominis exuisse diserte testatur de pron. p. 42. de adverb. p. 536, 28., hoc quidem loco eos refellens, qui contra communem, ut videtur, antiquitatis usum unum esse vocabulum negabant. Dativus saepe *solus* additur: Ph. 332. 363. 426. 917. 969. 976. 978. 1063. 1350. OR 1033. 1169. 1419. OC 1254. Ant. 49. 86. 1105. Tr. 741. 1133. 1145. 1230. 1241. Ai. 791. 809. 920. 944. 1002. 1024. El. 1475. 1479. Haec quidem *diverbiorum* sunt, et exclamandi vocabulum ipso versu comprehensum [ita ut aut initio ut Ph. 426 aut medio sit positum] exhibent, praeter Ai. 1002. At *melicorum* haec: Ant. 838. 1270. 1275. 1294. OR 1316. Tr. 971. 972., intra versum haec duo et Ant. 1270, reliqua ut exclamationes singula membra efficiant. *Anapaestorum* unum est Ant. 933. Cum *adverbio* praeterea addito dicta haec sunt: οἴμοι μάλ᾽ αὖθις OR 1317. Tr. 1206. senariorum utrumque, ita tamen ut ille melicae lamentationi proxime inferatur. Porro additur *nominativus pronominis aut adiectivi* ad eum, qui dolens exclamat, spectans, de quo genere disputat Apoll. de pron. p. 43. ridens eos, qui ὤμοι s. ᾤμοι ἐγώ tanquam abnorme dicendi genus mirarentur. οἴμοι τάλας Ph. 416. 622. 995. OR 744. οἴμοι τάλαινα El. 788. 883. 926. 930. 1108. 1409. OC 828. 1427. Ant. 554. Tr. 375. Ai. 800., quae omnia diverbiorum sunt. οἴμοι ἐγὼ τλάμων Tr. 986 an., quorum anapaestorum ratione non perspecta Brunckius μοι iteravit. Additur etiam *vocativus alloquendi.* οἴμοι πάτερ, τί μ᾽ εἶπας Tr. 1203 in senario. Porro cum *genitivo* dicitur, cuius eadem vis, quae nominativi, explicandus autem ex casus absoluti ratione. οἴμοι ταλαίνης, ὡς ὑπερδέδοικά σου Ant. 82. *hei mihi quod misera sum*, i. e. *miserae mihi.* Nam cum non de Antigona sed de sese sollicita Ismene sit, ne sorore orbetur, fieri nequit ut σου ταλαίνης coniungantur. Sic explicandum οἴμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς El. 1179. τάλαιναν enim συμφοράν dici minime convenit, ut genitivus potius causae reddendae videatur, quem vulgo adiiciendo ἕνεκα explicant. Nam *genitivus* eiusmodi etiam alibi dici reperitur: cf. Lobeck. ad Ai. 1014 et Koen. et Schaef. ad Greg. Cor. p. 138. οἴμοι γέλωτος Ai. 367. LA ωἴμοι unde fortasse scribendum ᾤμοι s. ὤμοι γέλωτος. οἴμοι κελεύθου τῆς τ᾽ ἐμῆς δυσπραξίας, οἴμοι δ᾽ ἑταίρων OC 1399. οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς ἀνωφελήτου El. 1143. Denique *elisa ultima syllaba sententia causam doloris reddens particula* ὡς infertur. De οἴμ᾽ ὡς indignationis indicio Ant. 320 iam monuimus. *Doloris* et *commiserationis* haec sunt οἴμ᾽ ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν Ant. 1270. οἴμ᾽ ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν Ai. 354. οἴμ᾽ ὡς ἀθυμῶ 587. — [Animadvertendum praeterea ad id, poni οἴμοι ita ut comitetur aut enuntiatum ut Ant. 838: aut interrogationem ut Ai. 791. (quo in genere creberrima est οἴμοι, τί δράσω; Ai. 809. 920. 1024. OC 1254. Ph. 969. 1063. 1350.), aut exclamationem ut οἴμοι, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν Ai. 944.: alias nude positum solum totius sententiae vices sustinere ut Ph. 332. 978. Ai. 1002.] || Sed ut reliquae doloris significandi exclamationes αἰαῖ, οἴ οἴ, etiam οἴμοι μοι s. οἴ μοί μοι iteratum habet pronominis speciem. Sic certe plerique adhuc scribebant, et vitiose ferebatur οἴ μοί μοι apud ipsum Apollonium de adv. p. 537, 21. Quae scriptura etsi apud hunc librariis deberi videatur, haud dubie tamen ab eis defensa est, qui pronominis naturam interiectioni adhaerere affirmabant. Nam ipse Apollonius et rationis tenax et παράδοσιν, ut videtur, secutus non modo inflecti docet οἰμοιμοῖ sed cum ὀτοτοῖ et οἰοιοῖ componit, quorum prius certe inflexo accentu notari debere in confesso est, p. 588, 25. — Hoc a diverbiis excluditur; in cantico est Ph. 1123. Exstat etiam in lyrica exclamatione canticorum similitudinem praeferente El. 1160. 1162. Sed ibi Hermannus propter catalexin trimetris parum apte interiectam οἴμοι scripsit. Addito adiectivo οἰμοιμοῖ τάλας exstat Ph. 788. idque in senario. — || Semel legitur οἴ μοί μοί μοι Ph. 1086 m. cui cum in antistrophico versu respondeat αἰαῖ, quod dici αἶ αἶ αἶ non potest, neque satis constet accentus ratio, quem inflexum esse οἰμοιμοιμοῖ parum probabile videtur, ad id inclino, ut οἴμοι corrigendum esse iudicem. Ceterum hic quoque ὤι μοι LA. — Testatius utique ap. trag. est οἴμοι, quam ᾤμοι s. ὤμοι; sed hoc qui plane exstirpaturi erunt, velut Elmsleium et Blomfieldum, sequi parum consultum foret. v. ᾦ s. ὤ. — οἴμοι et ᾤμοι s. ὤμοι penacui docet Apoll. de adv. p. 536. 28 sqq. de pron. p. 542, B.

Οἷ *quo.* || Proprie dictum: οἷ θ᾽ ἱκάνομεν El. 8. ὡς σύ θ᾽ οἷ θέλεις σπεύδῃς Tr. 333. οἴκησις, οἷ πορεύομαι Ant. 892. τί χωρεῖς οἷ μολὼν δώσεις δίκην; Ant. 228, in quo ne species quidem attractionis inest. || *Tralate:* ἐπίστω γ᾽ οἷ μ᾽ ἀτιμίας ἄγεις El. 1035. — Addimus οἷπερ, quod non rectius quam καίπερ duobus vocabulis scribitur. χωρήσομαί τἄρ᾽, οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ El. 404. — De accentu generis praecipit Apoll. de adv. p. 588, 18. (II p. 284, 2.)

Οἴαξ (ᾱ, v. Valck. ad Hippol. 1226.) *gubernaculum.* πολλῶν χαλινῶν ἔργον οἰάκων θ᾽ ἅμα fr. inc. 712, de re difficillima dictum. — Accentum generis notavit Arc. p. 18, 18.

Οἰᾶτις *Oeensis.* Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ OC 1061 ch. Duplex huius nominis explicatio prostat, altera tanquam proprii, tanquam appellativi altera. Nam Hesychius Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ; Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ., τῆς προβατευομένης, ἐκ νεμήσεως (sic distinguendum)· οἱ δὲ ἀπὸ Οἴης τοῦ [sic Meurs.: οἱ δὲ ἀοιτοῦ cod.] δήμου, κακῶς· οὐ γὰρ ἐγγὺς κεῖται. Quorum similia ap. Eust. leguntur p. 1165, 46. Cur antiquitatum Atticarum scrutatores nonnulli a pago Οἴη ductum Οἰᾶτις negarent, bene ex Steph. Byz. ostendit Reisigius enarr. p. 137. Cum enim et Οἶα unde Οἴαθεν, quae Ὄα Stephano dici videtur, et Οἴη pagi Attici fuerint, ille Pandionidis tribus, cuius scholiasta OC l. c. et ex hoc Suidas mentionem faciunt, hic Oeneidis, ille nullis fortasse aut exiguis, hic egregiis in Thriasio campo pascuis insignis, ille longe dissitus, hic proxime adiacens locis, quos insederat Oedipus, ignorantibus interpretum quibusdam utrius a Soph. memoria iniiciatur, eos qui de Pandionidis tribus pago intelligi vellent, a peritioribus eo magis improbari necesse erat, quod ab Οἴη Οἰηθεν et Οἰῆτις, non Οἴαθεν s. Ὄαθεν et Οἰᾶ-

τις dicebatur; Dorismo autem in cantico usum esse Sophoclem non videbant. Idem Reisig. a pascuis οἰᾶτις dici non potuisse docuit. [Cf. Dind. OC l. c. ed. Ox. 3.] — De tono generis illius docuit Arcad. p. 35, 24.

Οἶδα. I. *Formae.* 1. *perf. ind.*: οἶδα: Ph. 320. 564. 580. 626. 634. 681 ch. 754. 897. 938. 946. 1336. 1390. OR 59. 527. 530. 569. 571. 655. 1038. 1133. 1251. 1367. 1371. 1455. OC 24. 53. 452. 562. 656. 662. 666. 797. 806. 852. 1161. 1197. 1615. Ant. 16. 89. 249. 276. 477. 1043. 1058. 1251. Tr. 22. 67. 314. 317. 666. 714. 1150. 1192. Ai. 121. 560. 748. 792. 938. El. 131. 332. 354. 672. 689. 836 ch. 846 m. 1110 fr. Alead. 105, 1. Synd. 152, 3. Dan. 176, 1. Thyest. 236, 1. Past. 449, a. —. οἶσθα: Ph. 241. 249. 444. 753 bis. 754. 852 ch. OR 43. 415. 543. 570. 574. 655. 1014. 1128. 1142. 1517. OC 75. 656. 1474. Ant. 2. 316. 1057. Tr. 76. 627. 1191. 1219. Ai. 1291. El. 55. 922. 948. 1307. 1348. fr. Ulix. Fur. 411. —. οἶδε et οἶδεν OR 230. Ant. 457. 521. 1048. El. 1441. Tr. 41. 313. Jobat. fr. 280. — ἴσμεν Ai. 23. — ἴστε OR 66. OC 220 ch. Ant. 883. — ἴσασι Ai. 965. — In Aiacis v. 23. EM ἴδμεν scriptum reperit, cuius formae Atticis inusitatae certa fide documentum nullum est (p. 466, 12.). οἶσθε num Soph. dixerit pro ἴστε, incertum est, siquidem gr. in Anecd. Bachm. 2. p. 358, 20. οἶσθε ἐπὶ δευτέρου προσώπου γράφει ὁ Σοφοκλῆς scribens κάτοισθε potius in mente habuisse putandus est, quod in OR 926. a LA c. compluribus ministratur; quanquam ignoto auctori eique de re alias non satis testata fides habenda vix videtur. — *coniunctivus.* εἰδῶ Ph. 238. OC 889. (ubi vett. libri ἴδω [LA ἰδω]; verum ex Tricl. Brunckius. Cf. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 503.) Tr. 1067. — εἰδῇς Tr. 678. Ph. 989. εἰδῆτε dudum abiecta scriptura est OR 1046. pro εἰδεῖτε q. v.; de Oenom. fr. 418. ap. Apoll. de pron. p. 330. v. ἴ. — *optativus.* εἰδείην El. 660. εἰδείη OC 882. εἰδεῖτε OR 1046. recte cum L. B. C. Brunck.; rell. libri εἴδητε vel εἰδῆτε. — Imperativus ἴσθι Ph. 122. 232. 253. 977. 980. 1197 m. 1277. 1296. 1305. 1329. 1421. OR 346. 690 ch. 959. 1022. 1117. 1181. 1438. OC 254. 396. 1210. Ant. 98. 473. 758. 1063. Tr. 739. Ai. 1155. 1308. 1316. El. 40. 298. 605. 690. 871. 1118. 1200. 1362. Inach. fr. 255. —. ἴστω Tr. 399. OC 522. Ant. 184. — ἴστε Tr. 1107. — *infinitivus.* εἰδέναι Ph. 960. OR 745. 993. Ant. *263. [deleto verbo aliter constituit locum Dind.] 301. 535. Tr. 321. 459. 592. 632. El. 318. 668. — *participium.* εἰδώς OR 119. 318. 397. 1008. 1151. OC 273. 1128. Ant. 166. 376 an. 649. El. 41. Tr. 775. Ai. 747. inc. fr. 725. εἰδυῖα El. 935. OC 983. εἰδυίας Ai. 13. εἰδότα OC 983. 1155. 1540. Ph. 253. εἰδότι Ant. 618 ch. εἰδότες Ant. 319. Tr. 1267. OR 500 ch. εἰδότων OC 274. εἰδόσι Ant. 33. —. 2. || plusquamperfectum. [Cuius formae quomodo et ex ratione et e grammaticorum optimorum praeceptis scribendae sint, accurate persecutus est Cobet. in Mnemos. 5. (1856.) p. 260 sqq. cl. Dawes misc. crit. p. 426—431 ed. Kidd.] Ap. Soph. rectam 1. pers. scripturam ᾔδη OR 433 Brunck. ex uno restituit libro: LA habet ἤιδει, ν super ει a man. ant., quod OC 944., ubi m. pr. scripsit ἤιδη, factum est a m. rec. Tricl. ᾔδειν. —. Ant. 18. schol.: ἀντὶ τοῦ ᾔδεα, quem legisse ᾔδη, [quod h. l. restituit Piers.] quis non videt? Libri ᾔδειν, praeter LB in quo ἤδην, supra scripto ει. — Ant. 448. omnes libri ᾔδειν. El. 1018. libri ᾔδειν, praeter LB in quo ᾔδην; quo loco Thomae vero v. ἐπαγγέλλω p. 143, 7 cum duo libri ἤδη, ceteri ᾔδειν habeant, dubitari vix potest, quin Thom. ipse legerit reeentiorem formam ᾔδειν. omnes ᾔδειν v. 1185, modo quod Laurr. ι subscripto carent. Ap. Aeschyl. neque ᾔδειν neque ᾔδη legitur; in Euripideis libris eadem quae ap. Soph. scripturae discrepantia est, ut emendatior forma non intestata quidem sed crebrius obliterata sit quam retenta; idem in κατῄδη et ἐξῄδη observatur. Praeterea alicuius momenti illud quoque putandum, quod sunt, quae propter hiatum ειν scribi postulent, tertiae personae exempla; primae nullum exstat. Deinde quam in Thucydide et Platone secundum libros et plurimos et potiores tenuit scribendi rationem Bekkerus (v. ad apol. Socr. p. 31. D. E.), eam locupletissimi antiquitatis testes firmant, nec Moeris solum (p. 173.), qui comicorum maxime λέξεις retulit, sed EM p. 419, 10 et 28. Eust. p. 1946, 21 *Atticis veteribus* eam scripturam *solam* usitatam fuisse affirmant, hic etiam Heraclidem in partes vocans et Panaetium, qui libris scriptis ap. Platonem illud unice firmari doceat. Praeterea idem Eust. p. 50, 32, etsi quem locum in mente habuerit, nescitur, ᾔδη a Soph. dictum esse ait. Apud recentiores eius praecepti oblivio incesserat, donec memoriam instaurarunt Dawes. misc. cr. p. 188. Lips. (230.) [p. 436—431 ed. Kidd.], et Valcken. ad Eur. Hipp. 405. Ceterum huic ex Hippolyto exemplo eadem quae Ant. 18. glossa adscripta, ἀντὶ τοῦ ᾔδεα. In quam scripturam quantum librarii grassati sint, Brunck. docet ad Hippol. 408. (= 405 Valck.), Intpp. Greg. Cor. p. 122., Lob. ad Phryn. p. 237. Seidlerum ᾔδειν a se ipso improbatum reliquisse nollem Troad. 672. — Secundam personam ᾔδης Ant. 447. Brunck. contra librorum fidem reposuit, [qui ἤιδεις vel ᾔδεις exhibent: ᾔδησθα restituit Cobet. NL p. 215.] Tertiam personam ᾔδη recentioris Atticismi fuisse ferunt v. EM p. 419, 24.; veteris ᾔδει et ante vocalem ᾔδειν, quae scriptura propter hiatum tuta est ap. Eur. Ion. 1187., ap. Aristophanem aliquoties, v. Dawes. l. c., [et ap. Soph. nunc legitur in particula servata ab Etym. Laurent. (Miller, Mélanges p. 143): ἤιδεισθα: ἀπὸ τοῦ ἤιδειν (superscr. εἴδειν ab eadem manu) γίνεται κατ' ἔκτασιν ᾔδειν καὶ τὸ ι ὁμοίως Σοφ. Καμικίοις (cod. κωμικοῖς: erit fr. 303 b.): τὴν οὔτις ᾔδειν ἐκ θεοῦ κεκρυμμένην· ἀντὶ τοῦ ᾔδεεν, καὶ κατὰ κρᾶσιν γίνεται ᾔδειν, ὥσπερ ἤσκεεν, ἤσκειν. .... οὕτως Ὧρος scil. Milesius. —. Alia testimonia v. in Th. LGr. 3. p. 202.] Scribendum igitur ᾔδει [immo ᾔδειν] erit. Ph. 1010, ubi ἤιδει LA, Brunck. vitiose ᾔδη. OR 1525 ubi LA ἤιδη, superposito ει, et fr. inc. 709, 3. [nisi praestat οἶδεν quod habet Plut. Mor. p. 761 f.: ᾔδει est ap. Clem. Alex. Strom. 2. p. 494.] Rectius ᾔδην dici Elmsleii incertissima est, sed confidenter prolata sententia ad Ar. Acharn. 35. — Primam pluralis ᾔδεμεν, secundam ᾔδετε, non ᾔδειμεν, ᾔδειτε scribi Elmsl. pronuntiavit ad Eur. Bacch. 1343. (= 1298.), Ar. Ach. 323. OR 432. Sed quod solum affert argumentum non ἐπεπόνθεισαν sed ἐπεπόνθεσαν dici, id vero nullum censendum. Cum nec ab analogia nec a testimonio veterum ullum eius rei documentum sumi possit, etsi ᾔδετε metro certum est apud Eur. Bacch. l. c., tamen in ea exemplorum paucitate breviorem formam ubi versui faciendo commoda erat, tenendam, sed in ceteris libros sequendos puto. Ap. Soph. unum exemplum est, ubi ᾔδειμεν

consensu tuentur codices, OR 1232. Secundae pluralis contractae in brevius, ᾖστε (v. Piers. ad Moer. p. 174. Blomf. gl. Aesch. Ag. 1068.) unum ex Colchis (fr. 317.) ab EM enotatum est p. 439, 2. —. || *Futurum.* εἴσομαι OR 1517. εἴσει OC 1149. εἴσεται Ant. 229. εἰσόμεσθα (εἰσόμεθα enim cum lege trimetrorum pugnat, extra quos verbi pertenuis usus) OR 84. OC 1037. Ant. 631. 1253. Tr. 594. Ai. 666. —. || In formis verbi recensendis exempla *craseos* ἐγᾦδα ponenda, quae reperitur OC 452. Synd. fr. 152, 3, male reposita illa a Pors. ap. Kidd. p. 220. in Ai. 678., quippe improbante δέ et γάρ in eadem coniuncta sententia.

II. *Usus. Significationum* longe usitatissima est || *sciendi, quae oculis auribus vel experiendo vel discendo* cognoveris. Huius exempla non exscribo: sunt Ph. 232. 238. 241. 253. 320. 444. 564. 626. 753. 754. 897. 989. 1197 m. 1277. 1305. 1329. 1336. 1390. OR 43. 59. 84. 318. 346. 415. 433. 530. 569. 570. 571. 574. 655. 690 ch. 745. 959. 993. 1008. 1014. 1038. 1181. 1232. 1251. 1438. 1517. OC 53. 75. 254. 273. 274. 396. 452. 562. 656. 797. 882. 944. 983. 1037. 1128. 1149; quod *discendi* sive *comperiendi* adsignificatione praeditum. 1155. 1161. 1210. 1251. 1474. Ant. 2. 16. 18. 33. 166. 249. *263. [delevit vocem Dind.] 376 an. 447. 448. 457. 473. 477. 521. 618 ch. 649. 758. 883. 1057. 1058. 1063. 1251. Tr. 22. 41. 67. 76. 317. 321. 459. 592. 594. 627. 632. 666. 678. 714. 739. 775. 1067. id quod *discere*, ut El. 40. — Tr. 1150. Ai. 23. 417 ch. 666. 747. 748. 1155. 1291. 1308. 1316. El. 55. 298. 318. 605. 668. 690. 836. ch. 846 m. 877. 922. 935. 948. 1018. 1118. 1185. 1200. 1307. 1362. 1441. fr. Inach. 255, 1. Ulix. Fur. 411, 1. Past. 449 a. inc. 725, 2. Hinc est, quod εἰδώς non *gnarum* modo sed etiam *peritum* significat. ὧν εἶδε, πλὴν ἕν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι OR 119. prae terrore enim nullius rei *accurate sibi conscium* hominem fuisse narratur. ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους 397. quippe vaticinandi imperitus. Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ καὶ τὰ βροτῶν εἰδότες 500 ch. ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς Ai. 13. ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον, ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμὶν ἀγγείλῃς σαφῆ El. 41. Propius a prima significatione absunt λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν OR 1151. τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν OC 1540. de qua locutione v. Upton. ad Dion. de c. v. p. 216. Schaefer. Hac significatione dicitur aut cum *casu quarto*, qui nonnunquam ex prioribus intelligitur, velut El. 948. 1307. Tr. 313. (ibi infinitivus pro obiecto est). 314. 1150. Ai. 23. Ph. 241. 626. OR 43. 570. 655. 1455. OC 53. 452. 1161. Ant. 16., nam non opus omnia enumerare exempla: aut *cum sententia pendente*, quae particulis ὡς et ὅτι indicatur, velut οἶσθα δῆτα ὡς ἔλειπέ μοι μαντεῖα Tr. 76. οἶσθα αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως 627. ὡς εἴσ' ἀληθεῖς οἶδα Ph. 320. οἶδ' ὅτι νοσεῖτε OR 59. interdum *cum accusativo verbum iungitur*, sequente tamen enuntiato obiectivo: οἶδα κἀμαυτὴν ὅτι El. 332; *omittitur* etiam verbum: πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι Ant. 276.; aut sequente *interrogatione indirecta*, quam dicunt: τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ; Ph. 444. τίς οἶδεν, εἰ κάτωθεν [sic addito γρ. ab S.: κάτω 'στὶν Dind. ex LA.] εὐαγῆ τάδε; Ant. 521; aut, quod cum hoc genere proxime copulatum est, ut sententia *correlativis interrogationi obliquae* servientibus enuntietur: οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει El. 922. τίς οἶδεν ὑμῶν, ποῦ πόθ' οἱ Φωκῆς ξένοι 1442. ὅπου βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε Tr. 41. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος Ph. 897. χὤπως μὲν οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται OR 1251. κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη Ant. 457. Sed fere usitatissima omnium ratio est, ut pro sententia a verbo suspensa *participium* ponatur aut accusativo obiecti applicandum, aut nominativo casu accommodatum illi subiecto, quod inest in οἶδα ipso. Illud reperias El. 836 ch. Tr. 714. Ai. 1291. Ph. 1390. ἀλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δή OR 66. τοὺς θυμουμένους ἵππους καταρτυθέντας (οἶδα) Ant. 477. Hoc vero: οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων; OR 1014. οἶσθα ταγοὺς ὄντας, ἂν λέγῃς, λέγων; Ant. 1057. σῶς ἴσθι OC 1210., siquidem recte sic correxit Scaliger. Libri σῶν, quod ferri non potest, quia non ὄντα, ut Matthiae et Elmsleio visum, sed σὲ ὄντα subaudiendum esset. Praeterea notanda formula οἶσθ' ὡς ποίησον, i. q. ποίησον, οἶσθ' ὡς, quam melius Elmsleio ad Med. 582. explicuerunt Herm. ad Vig. p. 729 et Reisigius c. cr. in OC p. 189.; legitur ea OR 543., viamque praemunit illud οἶσθα ὡς νῦν μὴ σφαλῇς; OC 75. Denique οἶδα, σάφ' οἶδα, ἴσθι, σάφ' ἴσθι duabus distinctionibus circa positis sermoni reliquo eximuntur. οὐ ζῶ; κακῶς μέν, οἶδα El. 354. οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσῃ Ai. 560. χωρεῖ πρὸς ἧπαρ, οἶδα, γενναία δύη 938. σκληρὰν μέν, οἶδα, παῖδες. OC 1615. ἔχει μὲν ἀλγείν', οἶδα Thyest. fr. 236, 1. οἶδ' ἐγώ sic interponitur OC 662. 852. 1197. σάφ' οἶδα El. 672. ἴσθι: δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών OR 1022. σάφ' ἴσθι: ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι OR 1117. σάφ' ἴσθι Ph. 122., quae roganti Ulixi Neoptolemus respondet, cf. 977. 980. 1296 in responso. 1421. etiam et οἶσθ' ὅτι Ant. 2. sic inseri videtur parenthesi quadam: v. Heindorf. ad Gorg. 133. Schaef. mel. cr. p. 92. v. ὅτι. ἴσθ' ὅτι Ant. 758. si ex hyperbato negationis explicandum, v. οὐ. Locutionum, quibus hac significatione dictum verbum adhibetur, memorandae sunt τάχ' εἴσομαι, de quo dixit Fritzsch. quaest. Luc. p. 70.; legitur enim τάχ' εἰσόμεσθα OR 84. Ant. 631. et αὐτίκ' εἰσόμεσθα Tr. 594.: dein ἴστω cum de iurisiurandi teste dicitur, v. Valck. ad Phoen. 1671. et Opusc. t. 1. p. 59. Lips. ἴστω μέγας Ζεύς Tr. 399. ἴστω Ζεὺς ὁ πανθ' ὁρῶν ἀεί Ant. 184. θεὸς ἴστω OC 522 m.; denique οὐκ οἶδα quando *repudiandi ominis* est: οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόνα El. 1110. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν Ai. 792. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πεῖραν Dan. fr. 76, 1. *tibi habe (ich will nichts davon wissen).* — || A *sciendo* deflexa est *callendi* et *peritiae* significatio, cui similem in participio inesse observavimus. Est autem *scire, quomodo quid facias.* ὅσωπερ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη Tr. 313. φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν Ph. 960. παῖδα ὃς οὐδὲν ᾔδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν 1010. Οἰδίπους ὅδε, ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει OR 1525. τὸν Ἀΐδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν Iobat. fr. 280. παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι Ant. 301. i. e. πᾶν ἔργον δυσσεβὲς ἀσκεῖν. v. Musgr. ad Eur. Hel. 919. Matth. — || Deinde significat *nosse*, i. e. *scire, quid et quale sit aliquid.* οὐ γὰρ οἶσθά μ' ὄντιν' εἰσορᾷς; Ph. 249. ἄλλον δ' οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων οὐδ' ἐσιδὼν 681 ch. οἶσθα γὰρ ὃν [ὧν Dind.] αὐδῶμαι 852 ch., quod et primae significationis exemplum potest haberi. ὑμῖν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω, ἀνακλάομαι 938. εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω OR 230. τὸν ἄνδρα οἶσθα τῇδέ που μαθών; 1128. τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα OC 24. Λαΐου ἴστε τινά; 220 m. ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει 806. ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδα Ai. 121. οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τἀγαθὸν

χεροῖν ἔχοντες οὐκ ἴσασι 965. οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον; Tr. 1191. οἶδα 1192. Hyllus respondet. τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον; 1219. ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον El. 40. *disce.* οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη 689. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖράς ποτε; 1348. Subaudio ἐκεῖνον. ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἦστε τὸν Προμηθέα fr. Colch. 317. ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν ᾔδει [οἶδεν v. s.] inc. 709, 3. — || Aliquando est *intelligere* i. e. *scire ex adhibita cogitatione et ratione inita.* οὐκ οἶδά πω τί φησι Ph. 580. audiverat enim Neoptolemus, sed de se quid velit mercator nuntius incertum sese esse simulat. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος 897. *ambigo;* sed potest etiam ad primam significationem referri. κοὐκ οἶδ' ἐναίρων νεκρόν 946. οἶσθ' ὡς ποίησον; OR 543. οἶσθ' οὖν ἃ χρῄζεις; 655. οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς 1367. ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον 1371. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν, ὡς ἀνιαρῶς λέγεις Ant. 316. ἆρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις ... ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; 1048. κοὐκ οἶδ' ὅτι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν fr. Alead. 105, 1 an. ἐγᾦδ' ὃ φεύγεις Synd. 152, 3. οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδε El. 131 m. Ab hac vel a tertia significatione illud deflexum, quod aliquando *recordandi* vi praeditum videtur. τότ' οἶσθα παῖδά μοί τινα δούς OR 1142. οὐκ οἶσθα ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον; Ai. 1291. Fortasse etiam El. 1348. sic intelligendum. Deinde hinc repetenda formula ἀγνωμοσύνην εἰδέναι. μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων Tr. 1256. i. e. ἀγνώμονας τοὺς θεοὺς ὄντας. Ceterum hac significatione omnes illae verbi cum aliis vocabulis componendi rationes admittuntur, quas in prima tractanda enumeravimus: modo quod sic non dicitur cum participio. — || Denique est ubi recte interpreteris *persuasum habere*, id est vel quod docuerit alius, vel propter rationem a nobismet initam ipsis scientiam sibi eripi non pati. οἶδ' ὁθούνεχ' ἵξεται Ph. 634. ηὔδατο μὲν τάδ', οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τινί OR 527. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι κάτοιδεν 1133. καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα 1455. οἶδ' ἐγώ σε μή τινα ἐνθένδ' ἀπάξοντα OC 656. οἶδ' ὅτι τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα 666. οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλισθ' ἁδεῖν με χρή Ant. 89. τοῦτο δ' ἴσθ' ὅτι ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη 98. πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι 276. οἶδ' ὅτι θεούς μιαίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει 1043.

Οἰδιπόδης v. Οἰδίπους. (II p. 290, 3.)

Οἰδίπους n. pr. *Nom.* κλεινὸς Οἰδίπους OR 8. ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους 397. Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις 639. ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους 914. τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων 947. βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους 1252. τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους 1366. Οἰδίπους ὅδε 1524. Οἰδίπους τοιαῦτ' ἔνειμε — γέρα OC 1395. Οἰδίπους λέγει 1638. ἡνίκ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν Ant. 167. — *Voc.* Hunc Reisig. c. cr. in OC 550. eumque secutus Elmsl. solum probant in ους exeuntem, quod haec forma duodecies, altera illa ter solum ap. Soph. exstet. Οἰδίπους enim legitur OR 14. (ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς). 646. 739. 1073. 1422. OC 14 (πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπους). 461. 640. 740. ubi tamen Suid. v. ἴκου legit Οἰδίπου. 756, (ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους). 1038. 1346. 1627; [eandemque formam c. Elmsleio restituit Dind. OR 405. OC 557.] Οἰδίπου autem OR 405. OC 557. 1346. Utrumque autem libri cum summo tueantur consensu, nisi quod OR 14. apographa duo habent Οἰδίπου, circumspectius videtur Hermanni iudicium ad OR 405. libros scriptos sequendos pronuntiantis. Nam quod in OC 1346. Οἰδίπους scribendum propter versum sequentem alias ab hiatu vitiosum sec. Valck. ad Phoen. 1434. Reisigius affirmat l. c., id vero in tanta talium versuum multitudine nihili pendendum. Tertia forma est Οἰδιπόδα (ᾰ) melicorum, OR 1193 ch. — *Genitivus* triplex est. Οἰδίποδος tamen ap. Soph. non legitur. Οἰδίπου OR 40. 925. 1091 ch. 1207 ch. OC 109. 255. Ant. 2. 193. 600 ch. 1018, quae et a libris et versuum legibus certa sunt. Hanc formam ab Οἰδίπος ducit Iacobs. ad epigr. delect. p. 323, adversante quidem EM p. 20, 16. nec magis id necessarium quam βοῦ genitivum a βός ortum dicere, etsi aliquantum diversa est purorum flectendorum ratio. ἀρτίπος, ἀελλόπος, Οἰδίπος poetarum inventa sunt versibus commodius pangendis, sed non diversa antiquitus. Nec Choerob. audiendus ad Theodos. fol. 117. p. 1404. Bekk., cum Οἰδίπους Οἰδίποδος vocativum nominativo parem, Οἰδίπους Οἰδίπου genitivo assimilatum habere dicit, quae non est nisi disparis flexionis regulae alicui accommodandae ratio. Tertia forma Οἰδιπόδαο, Aeolica illa secundum EM p. 11, 11. 35, 37. 154, 5., in melicis partibus legitur contracta Οἰδιπόδα, OR 495 ch. Ant. 380 an. Nominativum autem Οἰδιπόδης veteribus epicis tragicisve dictum neque illud evincit, quod Οἰδιπόδα aliquoties et Οἰδιπόδαν legitur, neque quod Eust. p. 1445, 46. ὁ Οἰδίπους, inquit, πολλαχοῦ εὕρηται τετρασυλλάβως καὶ Οἰδιπόδης λεγόμενος, et Eudocia in Violeto p. 312: Οἰδίπους ὁ καὶ Οἰδιπόδης ποιητικῶς λεγόμενος. — *Dativus* a Soph. dictus non est. — *Accusativi* forma duplex, melicorum altera Οἰδιπόδαν OC 222. altera communis Οἰδίπουν, OR 514. OC 3. 626. 1580. — De recta vocabuli originatione v. EM p. 616, 57. [cl. eponomasia quae tragico more fit OR 1034 sqq.].

Οἶδμα. Proprie *humorem* significans maris elati et fluctuantis vocabulum est, nec tamen proinde procellosi. περιβρυχίοισιν περῶν ὑπ' οἴδμασιν Ant. 337 ch. *per undas alluentes.* Brunckii cod. E. ἐπ' οἴδμασιν, sed v. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 628. ποντίας ἁλὸς οἶδμα Ant. 588 ch. librorum scriptura praeter LA, qui ποντίαις, [ι ante σ a m. ant. illato.] De ἁλός delendo v. ἅλς. ἀτρυγέτου γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας Oen. fr. 423, 3. — Cf. I. Henr. Voss. ad hymn. Cer. 13. (II p. 291, 14.)

Οἰήτης. οἰήτας; τοὺς κωμήτας Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ (fr. 138.). Photius p. 317. 7. Hesych.: οἰατᾶν; κωμητῶν. Οἶαι γὰρ αἱ κῶμαι. Sic enim vitiosa codicis verba emendavit Ruhnk. (οἰατάν, κομήτων est in cod.). Ab οἶος duci recte ait Elmsl. ad OC 1061.; nam *pagum*, i. e. cohabitantium domicilium ab aliis segregatum suisque agris cinctum significat, quod Lacedaemoniis pinguius ὠβή, v. Muelleri Dorienses vol. I. p. 78.

Οἴκαδε *domum.* De domicilio privato: ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ El. 386. De sede et patria: οὗ μηδὲ κληδὼν οἴκαδε, μήδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθε Ph. 255. τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον 499. ὀμόσας ἀπάξειν οἴκαδε 941. — De tono v. Apoll. de adv. p. 589, 5.

Οἰκεῖος propria *domestici*, i. e. quod domi versatur s. domi originem habet, significatione non dicitur. Sed *familiarem* significat: οἰκεῖα πάθη Ai. 260 an. οἰκείας εἰς ἄτας ἐμπίπτεις El. 215 ch., quo non puto c. Herm. *mala* dici, *quae sibi Electra gignat ipsa*, cum inimicis suis nocere non possit, sed chorum

monere existimo, ne domesticis malis gravius iusto affici velit, ut sibi inde novas creet molestias. τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς νοσοῦντα OC 765. ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ χρηστός Ant. 661. in rebus *suis* et *domesticis*. φθόγγος οἰκείου κακοῦ 1187. *mali familiaris fama*. πένθος οἰκεῖον 1249. *de filii morte luctum*. Hinc κῆρυξ οἰκεῖος Λίχας Tr. 757. *domi consors* est et πελάτης κηρυκείαν ἔχων: nam servus haud dubie Lichas non erat. Deinde *patrius* ita dicitur: ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον Σαλαμῖνος Ai. 859. οἰκείας χθονὸς Ant. 1203. Denique *suus* et *proprius*. Cuius rei viam monstrat illud πόθεν λαβών (sc. δίδως τὸν παῖδα); οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός; OR 1162. *num domi tuae natum* i. e. *tuum, an ab alio genitum?* — δεῖπνον οἰκείων τέκνων Ai. 1294. ποτέρα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χερός (sc. ὄλωλεν); Ant. 1176. αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς Ai. 919. (II p. 292.)

Οἰκέτης. Propria *domi consortium habentis* potestate legi videtur. εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας Tr. 908. et κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν [παμπησίαν Naecke.]. Laoc. fr. 342, 4. de Aenea coloniam abducturo: οἰκέται, qui *gentiles, familiares et clientes* sunt, componuntur cum πλήθει Φρυγῶν, quod sequeretur exeuntes. Sed *famuli* dicuntur: τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας ἔγνωκα OR 1114. ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ OC 334. [De poetico usu v. i. οἰκέτις]. — De accentu v. Apoll. de adv. p. 545, 25. schol. Il. ν. 382. EM p. 436, 1.

Οἰκέτις *domi consors*. περιστερὰν ἐφέστιον οἰκέτιν [sic Steph. pro οἰκέτην] τε fr. inc. 744. [quod afferens Poll. 3, 82 οἱ μέντοι ποιηταὶ καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους οἰκέτας ὠνόμαζον]. De tono vid. Arc. p. 35, 24.

Οἰκεύς i. q. οἰκέτης. οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος OR 756. Versum respicere videtur Eust. p. 1423, 4. cum scribit: καὶ οἰκεὺς παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀθηναίοις, ὁ οἰκογενὴς οἰκέτης.

Οἰκέω *habito*. οἰκεῖν δίχα OC 602. ἄλλους θωπεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε κἀγώ 1336. Αἴγισθον ἔνθ' ᾤκηκεν ἱστορῶ El. 1101. ἀκτὴ βροτοῖς ἄστιπτος οὐδ' οἰκουμένη Ph. 2. γῆν οὔτ' εὔορμον οὔτ' οἰκουμένην 221. οἰκουμένη στέγη 298. — οἰκεῖν μετά τινος est συνοικεῖν, *uxorem habere*. οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα OR 414. Μερόπης, Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα 990. cf. Seidler. ad Eur. El. 99. Ab *habitando* ad *versandi* notionem transfertur: τὸ τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ OR 1390. Et ad *vitam moresque regendos:* αἱ δὲ μυρίαι πόλεις, κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν OC 1535. V. Markland. ad Eur. Suppl. 1231. — Et a scriptura et ab interpretatione constituenda unus locus dubitabilis est OC 92. κάμπτειν τὸν ταλαίπωρον βίον (ἐμὲ) κέρδη μὲν οἰκήσαντα τοῖς δεδεγμένοις, ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν. Haec in LA scriptura est; Tricl. οἰκήσοντα Schaef. recepit. Matthiae explicatio *habitando lucrum parere* aoristum non ferens collabitur; non magis probabilis Reisigii ratio, οἰκεῖν active significare *commoda instituere tanquam rem familiarem*. Hermannus coniecit οἰκίσαντα, id quod etiam Doederl. assecutus est act. Monac. vol. 1. p. 59., et probat Elmsl. Sed librorum scriptura nihil sanius, nec intelligo, cur duram Seidleri rationem Herm. dicat, qui κέρδη et ἄτην *ipsum Oedipum* vocari perspexerat. Certe nihilo durius οἰκήσαντα pro γενόμενον dictum, quam toties dictum tragicis τραφῆναι. An suis plurali appositionis offendatur? At frequenter sic loquuntur. ὁ θάνατος ξένιά σοι γενήσεται Eur. Hel. 480., quod quis improbet, si oblique sic proferretur ἤδη τὸν θάνατον ξένιά σοι γενησόμενον? γαῖαν διδόντι ξείνια Pind. Pyth. 4, 38. ὅθεν κομίζω τήνδε νικητήρια λαβών Eur. Alcest. 1038. ψυχὴν γὰρ ἆθλα τιθεμένην ἐμὴν ὁρῶ Eur. inc. XVI. Μίλητε, πολλοῖσιν δεῖπνόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρα γενήσῃ orac. ap. Herod. 6, 19. Et prosariorum Thucydides dixit λύτρα ἀνδρῶν λαβὼν τὴν γῆν τὴν Καμαριναίων, 6, 5. Xenophon οὐ χρήματα αὐτοῦ ἐστὶν ὁ ἵππος, Oecon. 1, 8. Isaeus μνημεῖα τῆς ἐκείνου φιλοτιμίας ὁ τρίπους ἐκεῖνος ἕστηκε, de Apollod. her. p. 101, 40. ed. Schoem. (II p. 293, 6.)

Οἴκησις *habitaculum*. ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα. Ph. 31. ὦ κατασκαφὴς οἴκησις αἰείφρουρος Ant. 892.

Οἰκητήρ *incola*. ἀχρεῖον οἰκητῆρα τόπων τῶν ἐνθάδε OC 627.

Οἰκητής *incola*. ἐμοῦ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν OR 1450. — De tono v. EM p. 436, 13.

Οἰκητός *habitatus*. De loco: ἔστι μὴν οἰκητός (ὁ χῶρος) OC 28. ἄθικτος οὐδ' οἰκητός 39.

Οἰκήτωρ *habitator*. ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες OC 728. Ceterum ap. Soph. de *mortuo* dictum inferorum locorum incola. Ἅιδου πάντες εἰσ' οἰκήτορες Tr. 282. ὅτις Ἅιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι 1161. ἕλεσθέ μ' οἰκήτορα Ai. 396 ch. Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας 517.

Οἰκίζω *sedem do, in domicilio constituo*. ὡς πάραυλον οἰκίσῃς OC 785. ὁ Τυδεὺς ἐν Ἄργει ξεῖνος ὢν οἰκίζεται Synd. fr. 153, 4. — De OC 92. v. οἰκέω.

[Οἰκλῆς n. pr. Amphiarai pater. Cognominis fabulae Soph. sunt ap. Dind. fr. 415 b et c.]

Οἴκοθεν *domo*. De patria: ἐλπίσαντες οἴκοθεν ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχον Ai. 1052. λαῶν, ὧν δδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν 1101. τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος; OC 358. De accentu v. Apoll. de adv. p. 605, 15.

Οἴκοι *domi*. δοῦλος οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφείς OR 1123. *verna*. In schol. Ven. Il. ε. 533. et cod. Ven. schol. ad Od. θ. 186. legitur οἰκοτραφής, quod Atticis inusitatum damnant Moeris et Thomas. cf. Lob. ad Phryn. p. 203. τὰ τῆς οἴκοι διαίτης OC 352. ἡ δ' οἴκοι (πόλις) 759. *urbs patria*. οἴκοι χἠμεῖς εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν 1037. — [De Tr. 730. v. i. οἶκος]. — De accentu v. Apoll. de adv. p. 588, 21. Choerob. ad Dion. p. 1213. Bekk.

Οἰκονομέω *domum curo*. ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία οἰκονομῶ θαλαμοὺς πατρὸς El. 190 m. ἀντὶ τοῦ διαιτῶμαι τοὺς πατρῴους οἴκους schol. Ap. Suid. v. οἰκονομῶ legitur οἰκοδομῶ δομοὺς πατρός; vera autem scriptura exstat apud eundem v. ἀναξία.

Οἰκοποιός. οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή; Ph. 32. Schol., ut οἰκόποιος legisse videatur, ἡ ἐν οἴκῳ γενομένη τροφή. Neque *utensilia* intelligo, quibus locus aliquis in modum domus instruitur, quia non intelligo, quomodo hoc cum τροφή recte componatur; sed τροφήν puto διατροφήν esse, quidquid usui ad vitam tolerandam, quam οἰκοποιόν i. e. *similitudinem bene instructae domus referentem*, quanquam in antro ferarum lustris comparando Phil. habitat, apte dici puto. (II p. 294, 3.)

Οἶκος. || *domus*, quam quis habitat. ἐς οἶκον εἰσκομίζετε OR 1429. οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδε Ph. 159 an. antrum a Philocteta habitatum. ἐξ οἴκου λαβών Tr. 1066. Cui formulae contraria est κατ' οἶκον, *intus*, El. 929. 1147. 1473. OC 343. Tr. 531. 689. 934. Sed Ai. 1021. Ph. 469. κατ' οἶκον *domi*, *in patria*

significat. πρὸς οἶκον ἴξεσθε OR 1491. ἄφες μ' ἐς οἴκους OR 320. utrumque *domum* significans. Non satis certa significatione est σπουδὴ γὰρ ἡ κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη fr. inc. 823, 1. Plurali numero eadem vis adhaesit: εὐναὶ μογερῶν οἴκων El. 93 an. μήτηρ δ' ἐν οἴκοις 1309. οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένου Tr. 864. λείπου μηδὲ σὺ ἀπ' οἴκων 1275 an. κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται Ai. 65. πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος τῷδε συμπίπτει φόνῳ; OR 112. ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων 241. 819. οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο ib. 249. ἄψορρος οἴκων τῶνδε 431. σχολῇ γ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην 434. οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους 637. κατ' οἴκους 1447. ἥδ' ἀναστάτους οἴκους τίθησιν Ant. 674. — || Domus civium communis, *patria*, quae vocabuli vis inprimis in locutionibus adverbiascentibus cernitur. οὐ γὰρ ἦν λύσις ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον El. 574. πρὸς οἶκον ἦλθε Ai. 436. πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον Ph. 58. ἐξ οἴκων μολεῖν 60. πλέω δ' ἐς οἶκον 240. πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκσωσόν με 488. πλέων ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἶκον 548. πάλιν πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκετο OR 115. — ἐκτὸς οἴκων κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς ἀπώλου El. 1136. ὁδὸν ὡρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς Tr. 156. σεῦται ἐπ' οἴκους 646 ch. κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετο 757. πότερα πρὸς οἴκους πέλαγος Αἴγαιον περῶ; Ai. 460. ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος 762. σῶσαί μ' ἐς οἴκους Ph. 311. πλέω πρὸς οἴκους 383. πέμψον πρὸς οἴκους 1368. πέμπειν πρὸς οἴκους 1399. εἰς οἴκους μολεῖν OR 1010. ἴκου πρὸς οἴκους OC 741. — || *Familiam* significat de *ortu* et *stirpe* hominis dictum, quae vis vocabuli inprimis Attica est. οὗτος πρωτογόνων ἴσως οἴκων οὐδενὸς ὕστερος Ph. 181 ch. Suidae scripturam v. λασίοις, ἤ κ ω ν Brunck. secutus est, Pors. probavit Adv. p. 199. Sed Suidae codd. duo in hisque Leid. librorum omnium auctoritatem ο ἴ κ ω ν firmant. Frigidissima sententia est Toupianae coniecturae ο ὐ κ ὤ ν. — || Hinc crebro dicitur de *statu rerum domesticarum et familiarum*: quae significatio a *domo* ipsa significanda duci poterit, consideratis eiusmodi exemplis velut πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα Ant. 1168 et ᾧ μηδέν ἐστ' οἴκοις [οἴκοι Dind. c. Wakef.] βαρύ Tr. 730. — τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὠλβίσθη ποτέ; fr. inc. 679, 1. οὔ τί πω ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου πολύπονος αἰκία El. 514 ch. ὦ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην 978. οἱ κηδόμενοι τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου Ai. 204 an. κατ' ὀρφανὸν γὰρ οἶκον fr. inc. 680. ἡ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδνα λαθοῦσά μ' ἐξέπινες Ant. 531. de insidiis non *intra domum*, sed a *domesticis et gente* imminentibus. τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι πήματα 594 ch. — ἀπ' οἴκων vitiosa scriptura in LA OR 1518. v. ἄποικος.

*Οἰκοτραφής v. οἴκοι. (II p. 295, 7.)

Οἰκουρέω *domi sedeo*. κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν, ὥστε παρθένοι OC 343. Adsignificatur *custodia*: ὃς τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις Ph. 1328. κρύφιος οἰκουρῶν si coniunxeris, ut necesse est, non inanem abundantiam, sed gratam copiam orationis videbis.

Οἰκούρημα. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων Ph. 868. ἐλπίδων ἄπιστον est ὑ π' ἐ λ π ί δ ω ν ἀ π ι σ τ η θ έ ν, *de quo fere desperaram*. οἰκούρημα schol. explicat φυλακή, παρουσία. Et sane metonymia est οἰκούρημα pro ο ἰ κ ο υ ρ ο ῦ ν τ ε ς dicto: ξένοι παρ' ἐλπίδα παραμένοντες.

Οἰκούριος. Pluralis τὰ ο ἰ κ ο ύ ρ ι α a scholiasta explicatur τὰ τῆς οἰκουρίας δῶμα, item εὐχαριστήρια. Tr. 542.: τοιάδ' Ἡρακλῆς ... οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου. Eust. p. 602, 39. hoc exemplo usus interpretatur ὑπὲρ οἰκουρίας μισθούς.

Οἰκουρός *custos, nutrix*. Πηλέα οἰκουρὸς μόνη γεροντανωγῶ Pel. fr. 434, 1. Acui vult EM p. 511, 10. Arc. p. 70, 5. 73, 5. 86, 11.

Οἰκτείρω *commiseror*. *Activum*. οἰκτείρω νιν Ph. 169 ch. Ai. 652. οἰκτείρομεν OC 255. εἴ τι κἄμ' οἰκτείρετε Ph. 1042. οἴκτειρε Ph. 507 ch. οἴκτειρέ με 756. οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν El. 1411. οἴκτειρε παῖδα τὸν σόν Ai. 510. — ἐπεί σφ' ἐγὼ ᾤκτειρα δὴ μάλιστα Tr. 464. κἂν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειέ νιν Tyr. fr. 587, 8. *Ἥλιος οἰκτείρειέ με fr. inc. 772, 1. [v. s. Ἥλιος. —. ἐποικτείρειε volebat Wagner.] οἰκτειρόν τέ με Tr. 1070. οἰκτείρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον εἴδωλον OC 109. ἀλλ' ἐμὲ οἰκτείρατε 242 m. φύσαντ' [φύτορ' Dind.] οἰκτείρας Tr. 1034 m. οἰκτείραντες Ph. 309. — *Passivum*. ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν ᾠκτείρεθ' οὗτος El. 1412.

Οἰκτίζω *commiseror*. Non legitur ultra aoristum. ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖστον ᾤκτισα Tr. 312. κάρτ' ἂν ᾤκτισας 897. ἀλλ' οἴκτισόν σφας OR 1508. καί σ' οἰκτίσας θέλω 'πέρεσθαι OC 556. οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον Ph. 227. οἷον ἀναρσίων οὔπω Ἡρακλέους ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι Tr. 855 ch. [v. s. Ἡρακλῆς.] Hunc cum aliis locum respexit Eust. p. 806, 54. passive ap. Atticos et nominatim ap. Soph. οἰκτίζειν dictum reperiri, quanquam falso, affirmans.

Οἶκτος *miseratio*. *Sensus miserantis* dicitur: ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκε Ph. 965. ἔφυν οἴκτου πλέως 1074. ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη Tr. 298. Wakefield. coni. ὄκνος. εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις 801. ἔχειν σ' ἂν οἶκτον φρενὶ θέλοιμ' ἂν Ai. 525. οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην 895. κοὐδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης ἢ 'μοῦ φέρεται El. 100 an. Sed *testificationem miserationis* verbis aut lamentatione factam indicat: ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα κατήνεσεν τάδ' ὅρκιος δράσειν OC 1636. κλύω τινὸς οἴκτου δι' οἴκων ὁρμωμένου; Tr. 864. — Dubia scriptura est Ant. 858 m. ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον. In scholiis non nisi librarii errore ο ἶ κ ο ν scriptum est; οἶτον autem, quod Brunck. dedit, repertum postea in LB, ab emendatore eraso κ. τ ρ ι π ό λ ι σ τ ο ν autem, nisi antistrophica cogant, non videtur mutari debuisse ab Herm., cum de *triplicato luctu* non magis insolens sit, quam δίπτυχοι νεανίαι aliaque tragicis usitata. [τριπάλαιστον οἶτον coni. Reisk.] Servato hoc et ο ἶ κ τ ο ν in ἔψαυσας inest sensus verbi ἔλεξας, unde κατὰ διάνοιαν infertur post genitivum accusativus. Sententiam recte interpretatur Herm.: *patris universaeque sortis nostrae triplicatum Labdacidis luctum*.

Οἰκτρός *miserandus*. λιμῷ τ' οἰκτρός Ph. 186 ch. ὦ παῖδες οἰκτροί OR 58. ταῖν ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν 1462. οἰκτραὶ γὰρ (εἰσὶν αὗται αἱ γυναῖκες) Tr. 243. οἴκτειρόν τέ με πολλοῖσιν οἰκτρόν 1071. τὰ δὲ νῦν ἑστῶτ' οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν 1271 an. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά El. 193 m. οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρῴαις 194 m. ὦ δέμας οἰκτρόν 1161 m. — *flebilis*. κατά μοι βόασον οἰκτρὰν ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις El. 1066 ch. — *luctus plenus*. οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ai. 629 ch. — Ab his aliquantum differt οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν (κήρ) Ph. 1167 ch. de morbo gravissimo, *quem alere*, i. e. *quo vexari res dira est*.

Οἰκτρῶς *misere*. ζῶ μὲν οἰκτρῶς Ph. 1043. ὡς

οἰκτρῶς ἔχω Tr. 1080. τοῦ αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος El. 102 an. τῶν οἰκτρῶς οἰχομένων γονέων 145 m.

Οἶμαι v. i. οἴομαι.

Οἰμωγή *eiulatus.* ἀθυρόστομος ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς οἰμωγᾶς ὕπ' ὀχεῖται Ph. 190 ch. cf. ὀχέω. ἅπας δ' ἀνηυφήμησεν οἰμωγῇ λεώς Tr. 783. πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν 790. ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγράς Ai. 317. τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγὰν τὸν Ἀγαμέμνονα El. 123 ch. cum dictione ad sensum; τάκεις enim οἰμωγὰν Ἀγαμέμνονα significat οἰμώζεις τηκομένη.

Οἰμωγμός *eiulatio.* ἔστ' οἰμωγμός fr. inc. 678, 5.

Οἰμώζω *eiulo, lamentor.* τάχ' ἕξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε OC 820. ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν Tr. 932. θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός 963. οἰμώξας δ' ἔπος ἵησι δυσθρήνητον Ant. 1210. στυγνὸν οἰμώξας 1226. καὶ δὶς οἰμῶξαι Ai. 940. νῦν οἰμῶξαι πάρα τὴν σὴν ξυμφοράν El. 789. (II p. 297, 2.)

Οἰνάνθη. ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου. Suid. Rectius τῆς σταφυλῆς. Haud dubie recte Barnes. coni. κεκλημάτωται χῶρος οἰνάνθης δέμας Thyest. fr. 239, 4. pro εὐανθές, quod legitur ap. schol. Eur. Phoen. 227 (235 Valck.). Sed praeterea scribendum χλωρόν cum Bergkio comm. de Sophoclis fragm. p. 12.: *primo germen viride uvae formam accipit.*

Οἰνεύς n. pr. [Cognomini fabulae duas tribuit particulas ab Hesychio servatas Dind. fr. 416 sq. Certo legitur nomen in particula a Philodem. περὶ εὐσεβ. p. 2, 22 Gomperz. servata. v. ἠλιωπός]. Οἰνέως τόκος Τυδεύς OC 1315. πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως Tr. 6. Δῃάνειραν Οἰνέως κόρην 405. παῖ γέροντος Οἰνέως 569. τὸν Οἰνέως γάμον 792. matrimonium cum eius filia. ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη 1050. ἐπ' Οἰνέως γύαις Meleag. fr. 357, 1. — τέκνον Οἰνέως Tr. 598 665.

Οἰνιάδαι urbs. Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν Tr. 510 ch. ad Acheloum urbs sita.

[Οἰνόμαος n. pr. Eo nomine inscripta erat Soph. fabula, cuius v. fr. 418—422 ap. Dind. cf. Ἱπποδάμεια.]

Οἶνος *vinum.* [De fr. inc. 901 b. v. s. κριθάω.] *Compotatio* adsignificatur: ἀνὴρ ὑπερπλησθεὶς μέθης καλεῖ παρ' οἴνῳ OR 780.

Οἰνόχυτος. οἰνοχύτου πώματος Ph. 715 ch. i. e. οἴνου.

Οἰνόω *inebrio.* δείπνοις ἡνίκ' ἦν ᾠνωμένος Tr. 268. sic Dind. recte ut videtur: cf. Berl. Jbb. f. w. Krit. 1838 p. 692 et Elmsl. ad Eurip. Bacch. 686. libri οἰνωμένος. Eust. cum p. 692, 12. οἰνωθείς ex Soph. affert, non hunc versum, ut Hermanno videbatur, spectat, sed fr. inc. 668, 1, ubi legitur πᾶς γὰρ οἰνωθεὶς ἀνὴρ ἥσσων μὲν ὀργῆς ἐστί; quam scilicet particulam ab aliquo grammatico enotatam reperit, non legit ipse, unde desumpta est, fabulam. [excerpsit ex schol. Hom. Il. 7, 472. in Crameri AP 3. p. 228, 15, ubi est οὐκ ἐπαινετὸν δὲ τὸ οἰνοῦσθαι ... ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ Σοφ. τὸ οἰνωθείς.] — Augmento carere hoc verbum videtur, velut οἰστρεῖν, οἴχωκα: cf. Eur. Bacch. 687. 814. Plat. Legg. 6. p. 775. C. 7. p. 815. C. Matth. Gr. Gr. § 168. p. 305. t. 1. [at Dind. dedit ᾠνωμένος cf. Thes. LGr. 5. p. 1822).

Οἰνωτρία terra. Οἰνωτρία τέ σε δέξεται Tript. 527, 2.

Οἰνώψ *colorem vini* (purpureum) habens. τὸν οἰνῶπ' ἀνέχουσα κισσόν OC 674 ch. Plerique codd. ut LA οἴνωπ', pauci οἰνῶπ'; Suidas v. ἄν' οὓς ἔχων, οἴνοπ', scilicet Homericum: sunt etiam, qui οἰνώπαν ἔχουσα exhibeant, libri, unde quis οἰνωπόν coniiciat. [v. s. ἀνέχω]. Ceterum *nigricantem* Brunck., de figura foliorum et fructuum (num habet hedera?) viti et uvae similium Doederl. interpretatur. — οἰνῶπα Βάκχον OR 211 ch. *pampinis et uvis coronatum* ut quas vitis speciem referat. — De tono v. ἀγλαώψ.

Οἰοβώτης *seorsim pascens.* νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας Ai. 615 ch. sic LA. Libri plerique οἰοβότας. Pessime Tricl. οἰωβότας. Est vero *suam mentem seorsim pascens* id est *segregans a ceterorum consiliis, inusitata pertinacia,* v. Lobeck. (II p. 298, 2.)

Οἰόζωνος *solus.* ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον OR 846. Schol. μονόζωνον, μόνον. Hesych. μονόστολον, hunc locum respiciens, et recte, nam ζώννυσθαι proficiscentium est, ut non *solum*, sed *solum iter facientem* significet.

Οἴομαι. *puto.* Quanquam plenior illa forma ap. Soph. non legitur, extra unum locum OC 28. Praeterea Sophocli non flectitur ultra imperfectum. Usitatissima ratio est διαβεβαιωτική, v. Benseler. ad Isocr. Areop. p. 75. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε ἀλγήματα Ph. 339. οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ἄλλον τλῆναι τάδε 536. οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν 1058. οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον (εἶναι) OR 1051. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον νίψαι 1227. οἴομαι δὲ δεῖν οὐδέν OC 28. ἀρκεῖν οἶμαι μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν 498. οὐδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν ἂν οἶμαι ἀντειπεῖν 999. οἶμαι Θησέα ἐμμίξειν 1054 ch. οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον πέμψαι El. 459. οἶμαι μάλιστα προσθεῖναί τινα 932. σοὶ μέλειν οἶμαι 1447. — ὑπέσχετο τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων· οἴοιτο μὲν μάλιστ' ἑκούσιον λαβών Ph. 617. Alii post μέν, alii post μάλιστα inciderunt: mihi nulla interpunctio placet, nec in his quae contulerunt Herm. ad Vig. p. 885. Matth. in gr., Schaef. mel. cr. p. 102 quidquam simile inest. Ex ὑπέσχετο verbum generatim significans ἔλεγε desumendum, deinde ab infinitivo δηλώσειν oratio liberius ad optativum orationis obliquae omisso ὡς vel ὅτι defluxit, quae omissio sola memorabilis; transitio enim ipsa prosariis, inprimis oratoribus haud infrequens. — οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾤμην τὰ σὰ κηρύγματα Ant. 453. τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Ai. 430. — Hinc adde οἶμαι duobus virgulis distinctum παρενθέτως. Ph. 498. Ant. 1051. Ter. fr. 517, 4. et cum pluribus vocabulis coniunctum κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐξευγμένην παρεισδέδεγμαι Tr. 536. quam veram distinctionem Turnebo debemus. — Vis verbi εἰρωνική a Sophocleis abest.

Οἶος *solus* i. e. *seorsim ab aliis:* Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα Ai. 750. *clam* — *solus* i. e. *nemine comitante:* πῶς δῆτ' ὁδουρὸν οἶος ἐξέβης λαθών; Aeg. fr. 23. In Ai. 910. [οἴμοι ἐμᾶς ἄτας, οἶος ἄρ' αἱμάχθης, ἄφαρκτος φίλων vulgo et libri et editas]: rectius scribitur οἶος.

Οἷος *qualis.* Correlativum pronomen s. adiectivum naturam et indolem rei alicuius indicans. Praeter usum orationis colligatae illud unum notandum, quando *primam correptam* ostendit. Id trimetrorum solorum est et formulae οἷός τε et οἷόν τε reservatum, suntque omnia in secunda sede exempla. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε Ph. 925. OC 1418. οὐδεὶς οἷός τε OR 1415.

σώζειν οἷας τε OC 262. πείθειν οἷός τ' εἶ 803. μόνοις οἷόν τε 1136. ὃν οὐχ οἷόν τε Tr. 742. Cf. Boeckh. not. crit. ad Pind. p. 492. Quae in impari iambici versus sede sunt, non recensui. —.— *Usu* plerumque cum productiore forma correlativi, ὁποῖος convenit. (II p. 299, 4.)

|| *Praemittitur correlativum* demonstrando constitutum τοιοῦτος vel τοιόσδε. τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι OR 1296. οἷον hic est ὥστε, id quod ὁποῖον non admittit; sed admittitur si *quale* interpreteris. κοὔπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς προὔθηκεν, οἷον τόδε Tr. 1050. βίον τοιοῦτον, οἷον κἀμέ, γηρᾶναί ποτε OC 870. τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινι ἔξεστι 1402, quod possis etiam ὥστε explicare. τοιοῦσδ' ἴδοις ἄν, οἷός ἐστι νῦν ὅδε fr. inc. 964, 2. — Aliquando refertur ad ὅδε praecedens. ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ', οἵοις ὁρᾷς Ph. 471.

|| Paulo crebrius *premitur demonstrativum*. δοκῶ γὰρ οἷον εἶπας ἄντρον εἰσορᾶν Ph. 27. λιπόντες ψυχονθ' οἷα φωτὶ δυσμόρφῳ ῥάκη προθέντες 273. παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς OR 403. ἀνὴρ οἷον σὺ φῄς 803. ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω φύτευμα OC 694 ch. οἷά περ πέπονθ' ἀκήκοας 896. πράξεις οἷον ἂν θέλῃς 956. γάμους ἀναγκάζων λέγειν οἵους ἐρῶ τάχα 980. ἔπραξεν οἷον ἤθελεν 1704 m. ἓν δ' (ἐκλαυσάμην) οἷον οὔπω πρόσθεν Tr. 154. ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω 526 ch. loco ut videtur interpolatione vitiato. νόσος, οἷον οὔπω ἐπέμολε πάθος 853 ch. ἄνδρα οἷον οὔτινα Τροία στρατοῦ 'δέρχθη Ai. 424 ch. ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ 1117. ἐντάφια φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται El. 327. δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ 334. φέροντες οἷ' ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσαιτο 1324. οὐδὲν γὰρ ἄλγος οἷον ἡ 'πολλὴ ζόη Scyr. fr. 500. Eiusmodi exempla ad vim vocis praecipuam σχετλιαστικήν, qua differt ab ὁποῖος viam praestruunt. — *Attractionem* duo exempla monstrant. νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἐξ οἵων ἔχω αἰτῶ El. 1379. et, quod ex alio genere est, cum casus correlativi una cum subiecti casu mutatus sit propter praegressi verbi vim: πῶς δ' οὐ χἀτέρας (ἄργει), οἵας γ' ἐμοῦ Tr. 444. Debuit enim dici οἷα γ' ἐγώ vel ὡς ἐμοῦ. V. Schaef. ad L. Bos. ellips. p. 479. — Est etiam ubi rectius οὗτος quam τοιοῦτος subaudias, ut οἷος tum pronominis relativi munus suscipiat. λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα OR 95. τίς τολμήσει κλύων τὰ τοῦδ' ἕπεσθαι τἀνδρὸς οἷ' ἐθέσπισεν OC 1428. rectius aliter intelligitur. Omittitur etiam cum maiore quadam licentia τοιοῦτος, cum οἷος *exemplo inferendo* servit: velut οἷος δορυσσοῦς Ἀμφιάρεως OC 1313. Subauditur τοιοῦτοι. οἷα Χρυσόθεμις ζώει El. 157. Plerique libri cum LA οἷα. —.

|| Alia eiusmodi adverbiascunt. οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν Tr. 105 ch. κυκλοῦσιν οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι 131 ch. *(velut)* οἷα χείματι Ph. 293. *(quippe)* οἷ' ἀνὴρ πένης 584. οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης OR 751. Aliquando οἷος refertur ad omissum οὕτως. οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἷον ἄργυρος, κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε Ant. 295.

|| Aliquando τοιοῦτος ... οἷος nexu causae et consequentium composita sunt, ut pro οἷος liceat ὥστε subrogare. θέαμα δ' εἰσόψει τάχα τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι OR 1296. οἷον ὁδοῦ τέλος ἀφωρμήθημεν, τοιοῦτον οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινι ἔξεστι OC 1401. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν Tr. 673. Hinc omisso τοιοῦτος ortae formulae sunt οἷός τ' εἰμί *facere possum*, οἷόν τ' ἐστί *fieri potest*. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε Ph. 925. OC 1418. ὃν οὐχ οἷόν τε Tr. 741. οὐδεὶς οἷός τε OR 1415. σώζειν οἷας τε OC 262. πείθειν οἷός τ' εἶ 803. μόνοις οἷόν τε 1136. πόλις ... κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἷα τε OR 24. (II p. 300, 12.)

|| Hinc ut plane idem significantia componuntur in eadem sententia οἷος et ὁποῖος. Cum Hyllus dixisset οἷά μ' εἴργασαι; Tr. 1203, Hercules respondet ὁποῖα δραστέ' ἐστίν. Quanquam haec Hyllus cum aliqua doloris significatione exclamando profert. Sed certissimum est: οὐδ' οἷ' ἔπασχεν, οὐδ' ὁποῖ' ἔδρα κακά OR 1272.

|| Deinde *in interrogatione relativa* sive indirecta, ut τοιοῦτος intelligi non possit, ponitur οἷος. ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν OR 624. ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται; OC 881. δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί El. 1383. τὰ δ' οἷα πάσχω συγκατοικτιουμένη Tr. 535. εἰ παροῦσα πλησία ἔλευσσες οἷ' ἔδρασε, χάρτ' ἂν ᾤκτισας 897. quanquam hic adest σχετλιάσεως adsignificatio, ut φρον. οἷα νόσῳ ξύνεστιν OR 303. ἐρῶ οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει 701. ἵν' ἐκμάθῃς οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις OC 1013. οὐ γνώμαν ἴσχεις, ἐξ οἵων εἰς ἄτας ἐμπίπτεις ...; El. 214.

|| Ab hac exorta videtur *causalis* illa, quae aliquoties inest, vis, ut ὅτι τοιοῦτος s. ἐπεὶ τοιοῦτος interpretari possis. V. Schaef. ad Bos. ellips. p. 252. Heind. ad Plat. Phaedr. p. 262. Non ita intelligo, ut Erf. OR 701. sed haec certiora: πρὸς δὲ τοὺς φίλους οἷ' ἀνταμείβει ῥήματ', ἥν σ' ἕλω ποτέ cum aposiopesi, subaudito δίκην δώσεις, OC 814. [aliter refinxit locum Dind.] τίς δὲ τολμήσει κλύων τὰ τοῦδ' ἕπεσθαι τἀνδρός, οἷ' ἐθέσπισεν; 1428. βοῶν τὸν Οἰνέως γάμον οἷον καταχτήσαιτο λυμαντὴν βίου Tr. 793. admixta σχετλιάσει. πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν, οἷοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποί Ai. 945. *cum tales.*

|| Sed suam et peculiarem οἷος dictionem habet, cum in sententia σχετλίασις inest, id est cum aut *reputamus apud nos mirantes vel indignabundi vel laetantes*, aut adeo *exclamamus cum eodem sensu* de re aliqua, quae vel honesta et laudabilis vel indigna et non ferenda vel gravis certe et consideratione digna videatur esse. Sic cum ὁποῖος nunquam miscetur. ὦ πούς, οἷά μ' ἐργάσει κακά Ph. 786. ἀνακλάομαι, οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐξ Ἀχιλλέως 940. ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγων 991. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης νευρᾶς 1004. οἷός μ' ὑπῆλθες 1007. libri οἷά μ' ut Suid v. ὑγιές, illud a Tricl. est. [Dind. c. Herm. dedit οἷ' αὖ μ'.] ἀλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με δοκῶ προλεύσσειν 1359. οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἔχει ψυχῆς πλάνημα OR 726. οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθε 1224. οἴμοι· οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα κέντρων οἴστρημα 1317. ὦ Πόλυβε ..., οἷον ἆρά με κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε 1395. βίου, οἷον βιῶναί σφω πρὸς ἀνθρώπων χρεών 1488. *quam indignam.* τὴν πάλαι γένους φθοράν, οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον OC 370. οἷον ἆρ' ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀφωρμήθημεν 1400. τὴν παῖδα οἷ' ὀδύρεται πόλις Ant. 693. οἷα φίλων ἄκλαυτος, οἵοις νόμοις πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι 847 m. κοιμήματα, οἵων ἐγώ ποθ' ἁ ταλαίφρων ἔφυν 866 m. queritur enim de infelicitate illius connubii. ὦ τλῆμον, οἷον ἔργον εἴργασαι; 1228. ἴδ' οἷον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ τοὔπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν Tr. 821 ch. ἱερῶν οἵαν ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠνύσω 995 an. v. θῦμα. οἵαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οἵαν 997 an. ὦ τλῆμον Ἑλλάς, πένθος οἷον εἰσορῶ ἕξουσαν 1112. τί μ' εἶπας; οἷά μ' εἴργασαι; 1203. οἴμοι, οἷά μ' ἐκκαλεῖ 1206. οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθονος ἀγγελίαν Ai. 221 ch. οὐκ ἠκούσατε Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν; 335. ἴδεσθέ μ' οἷον κῦμα ἀμφίδρομον κυ-

κλεῖται 351 m. οἴμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα 367 m. ἴδετε οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει 503. ὦ τλᾶμον πάτερ, οἵαν σε μένει· πυθέσθαι παιδὸς ἄταν 641 ch. οἷος ἄρ' αἰμάχθης 910 ch. duo ita codd.; plerique cum LA οἷος. [id quod videtur praestare.] πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν 944. ἐπέβαλες οὔ ποτε καταλύσιμον, ἁμέτερον οἷον ἔφυ κακόν El. 1250 m. οἷα μαίνεται fr. Tyr. 588, 9. πρὸς δ' οἷον ἥξεις δαίμονα inc. 709, 1. οἷος γὰρ ἡμῶν δημόκοινος οἴχεται inc. 869. Omisi hoc loco, quae οἷος οἷον, οἷος οἵως et similia coniuncta habent, post tractaturus.

|| *Proprietatem sermonis* οἷος in his habet. *Primum* gravior σχετλίασις fit, cum *bis* iuxta ponitur οἷος, causis vel rebus coniunctis additis principali sententiae. Observarunt Valck. ad Phoen. 1633. Wyttenb. ad Iul. Or. in Const. p. 180. Schaef. Iacobs. ad Anth. Pal. t. 4. p. 889. Schaefer. app. Dem. t. 4. p. 193. Meinek. ad Menandr. add. p. 571. Monk. ad Eur. Alcest. 145. — ἱερῶν οἵαν οἵων ἐπί μοι χάριν ἠνύσω Tr. 995 an. [v. s. θῦμα.] συμφοράς, οἵας [οἵαις ex apogr. Dind.] οἷος ὢν ἐλαύνεται 1045. λεύσσετε, οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω Ant. 942 an. δείξεις, οἷος ἐξ οἵου 'τράφης Ai. 557. ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὢν οἵως ἔχεις 924. οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά El. 751. De Tyr. fr. 588, 9. v. πτήσσω. — Deinde mixtum anacolutho dictionem haec habet sententia. ἆρά μου μέμνησθ' ὅτι οἷ' ἔργα δράσας ὕμιν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν ὁποῖ' ἔπρασσον αὖθις; OR 1402. Schaefero quidem mel. cr. p. 92. ἆρά μου μέμνησθ' ὅτι in parenthesi posita videbantur; sed sic ὁποῖα dici non potuisse Herm. observat. Elmsl. μέμνησθέ τι. [In LA est γρ. ὅταν ab S], et Tricl. μέμνησθ' ἔτι. Sed cum dicturus poeta fuerit μέμνησθε οἷ' ἔργα δράσας εἶτα τοιαῦτα ἔπρασσον, ab hac structura descivit.

Illud addo, iniuria scribi placuisse οἱόσπερ; ita enim quomodo duplex eiusdem vocabuli accentus defendi possit, dubius haereo. Alia res est in μέντοι καίπερ uno tono coalescentibus: ea tamen ipsa nunc nonnulli separare coeperunt. οἷός περ legitur Ai. 1117, οἷά περ OR 403. OC 896.

Οἶπερ v. οἷ.

Οἶς *ovis.* οἰὸς νεώρου [νεαλοῦς Dind.] νεοπόκῳ μαλλῷ OC 475. [v. s. νεαρός]. ἀργῆς οἰὸς εὐέρου πόκος Tr. 675. [v. s. εὔερος.] τὸ γὰρ κάταγμα — *τῆς οἰός 696. [secl. Dobr.] ἦν μὲν γὰρ οἰὸς μαλλός Polyid. fr. 464, 1. De accentu clarum: cf. Arc. p. 28, 15.

Οἰστέος *ferendus.* De malo: ἐμοὶ μὲν οἰστέα τάδε OC 1360. de *auferendo* lucro: τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον Ant. 310.

Οἰστράω *exstimulo.* Ἄρης οἰστρηθεὶς Tr. 653 ch. *bellum, quod exarserat,* dicitur. sic LA PA οἰστρωθείς; Musgr. coniecit αὖ στρωθείς: quasi *compositus,* [idque recep. Dind.].

Οἴστρημα *stimulus doloris.* οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα κέντρων σε τῶνδ' οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν OR 1318.

Οἰστροπλήξ *furore stimulatus.* τῆς οἰστροπλῆγος Ἰνάχου κόρης El. 5. — De tono v. ἀμφιπλήξ et Eust. p. 629, 55. Bast. ep. cr. p. 213. append. p. 49.

Οἶστρος *stimulus.* De *dolore* dictum πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμὸν ἤ τιν' οἶστρον Tr. 1254. sed *stridorem avium oscinum* cum infausto omine significat κακῷ κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ Ant. 1002. οἴστρῳ: μανίᾳ schol. — De tono v. Arc. p. 74, 14.

Οἰταῖος *Oetaeus.* γένεθλον Οἰταίου πατρός Ph. 453. Poeantis, qui sub Oeta regnarat. πρὸς Οἰταίαν χθόνα 479. χθόν' Οἰταίαν 664. ἄκρον Οἰταῖον νάπος Tr. 436. — De generis illius tono monuit Arc. p. 43, 18.

Οἴτη mons. εἰς Οἴτην Ph. 490. Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων 729 ch. πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα 1430. τὸν Οἴτης ἄτομον λειμῶνα Tr. 200. πάγους Οἴτας 635 ch. οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον; 1191. Inutilis est Musgravii coniectura Οἴτῃ, v. Herm.

Οἶτος *sors.* τὸν ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶν El. 167 m. [ac rite quidem iungi cum ἔχειν ostendit Meinek. in Annal. Fleckeis. 1860. (81) p. 59]. De πατρὸς τριπόλιστον οἶτον (s. οἶκτον) Ant. 858. v. οἶκτος. Accentum enotavit Arc. p. 78, 9.

Οἰχαλία urbs. πατρῷος Οἰχαλία Tr. 478. ἀπ' αἰπεινᾶς Οἰχαλίας 859 ch. τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν 354. (II p. 303, 2.)

Οἰχνέω i. q. οἴχομαι. κεἰ τὰ νῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ Ai. 564. *peregre abest.* μὴ δόκει μ' ἂν θυραῖον οἰχνεῖν El. 313. *domo me excessuram.* Sed ἄτεκνος, τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ El. 165 m., quod Suid. affert v. οἰχνῶ, περιέρχομαι explicans, *maestae oberrationis* vim habet.

Οἴχομαι. Praeter *praesens*, cuius ipsius non legitur quidquam praeter indicativum et participium, *imperfectum* exstat. ᾤχου Phaedr. fr. 603. ᾤχετο Tr. 733. ᾤχοντο Ph. 269. 273. *perfectum* οἴχωκα Ai. 896., sine augmento non in libris modo sed etiam Suida v. οἴχωκα et Phavor. v. συνοχωκότε [Dind. dedit ᾤχωκ']; ut pro ᾤχωκε ex Thamyr. fr. 227, 1. ap. Athen. 4. p. 175 f. οἴχωκε scribendum videatur, et fecerat Dind. in edendo Athenaeo. [sed ᾤχωκε dedit in PSG. ed. V. secutus Herodian. π. μεγάλου ῥήματος ap. Koen. ad Greg. Cor. p. 66. et Choerob. p. 554, 10 ed. Gaisf.] — || Proprie est *abiisse*, *excessisse* ex aliquo loco. μ' ἐκεῖνοι προθέντες ᾤχοντ' ἔρημον Ph. 269. λιπόντες ᾤχοντο 273. σκοπὸς δέ νιν οἴχεται στελῶν OC 299. Κρέων οἴχεται 894. nondum abierat, sed parabat abire. τὰς κόρας τ' οἴχει λαβὼν 1009. πάρεστι ὃς πρὶν ᾤχετο Tr. 733. οἴχεταί τοι Ai. 743. ἔζης ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών; Phaedr. fr. 603. quod simul viam transferendi verbi monstrat. — || Tralate enim de *morte abeuntibus* et *abreptis* dicitur. χοὖτος οἴχεται θανών; Ph. 414. τῶν οἰκτρῶς οἰχομένων γονέων El. 146 m. τῶν οἰχομένων εἰς Ἀΐδαν 832 m. οἴχει 809. de Oreste. οἴχεται πατὴρ 1151. οἴχει θανὼν Ai. 999. [eodemque sensu Dind. ex coni. Martini τί με οὐκ οἰχομέναν (ὀλλυμέναν libri) ὑβρίζεις, ἀλλ' ἐπίφαντον; Ant. 840 m.]. Hinc universe de *pereuntibus* dicitur cum rebus tum hominibus. ἦ σεσώσμεθα, ἦ οἰχόμεσθ' ἅμα Tr. 85. οἴχομαι τάλας 1143. *perii.* οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι Ai. 896. θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι 1128. οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα 1271. cum significatione contemptus et oblivionis. οἴχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη Tham. fr. 227, 1. de *desuetudine*, ut videtur, dictum, fortasse etiam de *oblivione.* οἷος γὰρ ἡμῶν [ἡμῖν Both.] δημόκοινος οἴχεται fr. inc. 869. si satis certa particulae sententia.

Οἰωνοθέτης *augur.* δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας OR 484 ch.

Οἰωνός. Alii veterum cum *magnas* potissimum *aves* et *solivagas*, aquilas, vulturios, accipitres, ab οἶος ducto vocabulo, alii *aves auspicio idoneas*, ab οἴεσθαι repetito explicent, difficile dictu, quaenam prima sit significatio. || *Omne avium genus* dicitur: νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης πετρόν fr. inc. 678, 11.; opponuntur enim aves aliis bestiis et hominibus. In

El. 1058. admiscetur *avis auspicantis* significatio. v. infra. — || *Aves ferae et rapaces.* οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρόν Ant. 29. πρὸς οἰωνῶν δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ᾽ ἰδεῖν 205. τὸν αὐτάδελφον ἄθαπτον μήθ᾽ ὑπ᾽ ὠμηστῶν κυνῶν εἴασ᾽ ὀλέσθαι, μήθ᾽ ὑπ᾽ οἰωνῶν τινός 698. ἐσχάραι τε παντελεῖς πλήρεις ὑπ᾽ οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς 1017. *ἤ τις πτηνὸς οἰωνὸς φέρων ἀνόσιον ὀσμὴν ἐς πόλιν 1082. [secl. Wund.] οἰωνοῖς θ᾽ ἕλωρ Ai. 830. — || *Avis auspicio idonea.* Viam monstrat τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς ἐσορώμενοι El. 1058 ch. [quo loco οι corripi monet W. Berger. de versibb. logaoed. p. 9 et 14.]; sic enim quasi divinorum consiliorum, quae hominibus patefaciunt, consortes appellantur. ἀπ᾽ οἰωνῶν φάτιν OR 310. ἣν (μαντείαν) οὔτ᾽ ἀπ᾽ οἰωνῶν σὺ προυφάνης ἔχων, οὔτ᾽ ἐκ θεῶν του γνωτόν 395. γνώμῃ κυρήσας, οὐδ᾽ ἀπ᾽ οἰωνῶν μαθών 398. τὰ πρῶτα μὲν δόρει κρατύνων, πρῶτα δ᾽ οἰωνῶν ὁδοῖς OC 1314. ἵν᾽ ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν Ant. 1000. — De tono cavet Arc. p. 66, 7. (II p. 304, 12.)

Οἴως *quomodo* admixta σχετλιάσει. οἷος ὢν οἴως ἔχεις Ai. 923. indigne periisse Aiacem dicit. Porsoni coniecturam οἴως Ph. 1007. nemo recepit. v. οἷος.

Ὀκλάζω *consido.* λέχριός γ᾽ ἐπ᾽ ἄκρου λᾶος βραχὺς ὀκλάσας OC 196 ch. genibus flexis ut in humili loco considat, monetur Oedipus. V. Herm.

Ὀκνέω *cunctor.* || universe, velut propter rei magnitudinem vel quod fiducia nostri caremus. ἵν᾽ οὐκέτ᾽ ὀκνεῖν καιρός El. 22. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ᾽ ἀνὴρ πράσσων μέγα 320. — || i. q. *piget.* τὰ μέν σ᾽ ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν El. 1271. ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει Ph. 111. non enim gravitas rei, sed pudor Neoptolemum absterrebat. — || *timeo, cunctor prae animi angore vel metu.* Levioris metus significans est in his: τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ᾽ ἐπιψαύειν ἐᾶν Ai. 1394. ἐν οἷς δ᾽ αὐδᾷς, ὀκνῶ (sc. μὴ φανῇς αἰσχρός) Ph. 907. ὀκνῶ τοι πρός σ᾽ ἀποσκοποῦσα OR 746. καὶ μὴν ὀκνῶ 749. νῦν ὀκνοῦμεν πάντες 922. νῦν πᾶσ᾽ ἀνάγκη ὀκνεῖν 986. ἦ γὰρ τάδ᾽ ὀκνῶν κεῖθεν ἦσθ᾽ ἀπόπτολις; 1000. ὃν μήτ᾽ ὀκνεῖτε OC 731. De re *gravi* et *discrimine plena* haec dicuntur: μεμηνότ᾽ ἄνδρα περιφανῶς ὀκνοῖς ἰδεῖν; Ai. 81. καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ; OR 976. [v. s. λέχος.] ὀκνοῦντ᾽ ἀνάγκη (διδάσκειν) Oedipus dicit OC 655.; metuit enim ne summum sibi malum accidat: respondet Theseus τοὐμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ. Cf. EM p. 620, 48. et Iacobs. ad Anth. Pal. t. 3. p. 894. — Prima in arsi producitur, de qua re monuit Erf. ad Tr. 299; v. El. 22. 320. Ai. 1394. OR 1000., quae non omnia ille collegit.

Ὀκνηρός *gravis, molestus.* ἡμῖν μέν, ὦναξ, ταῦτ᾽ ὀκνηρά OR 834. formidolosa enim Oedipo res erat, chorus autem se illud dolere dicit.

Ὄκνος. || *cunctatio.* τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος Ph. 887. *non cunctabor subire molestiam.* καὶ μὴν ἔγωγ᾽ ἔσωσ᾽ ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ El. 321. τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ᾽ ὄκνον πολύν Ant. 243. quod exemplum quomodo ad alteram significationem transeatur, monstrat. — || *metus.* μή μ᾽ ὄκνῳ δείσαντες ἐκπλαγῆτε Ph. 225. θεσφάτων γ᾽ ὄκνῳ κακῶν OR 1175. τοῦ μάλιστ᾽ ὄκνος σ᾽ ἔχει; OC 652. πρῶτος ... ὄκνου σε λύσω Tr. 180. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ Ai. 82. codd. quidam ἰδεῖν pro ὄκνῳ. In LA ὄκνωι ἰδεῖν scriptum fuit, sed hoc erasum. μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι Ai. 139 an. Hoc uno loco prima in arsi est et producitur. — Addubitari de scriptura potest Tr. 7. ubi secundum librorum fidem Deianira dicit νυμφείων ὄκνον ἄλγιστον ἔσχον, editores post Stephanum plerique scholiastae commemoratum ὄτλον, *molestiam,* receperunt. Illud *metum nuptiarum* apte explicuit Musgr. nec audeo deserere libros. — Accentum vocabuli enotavit Arc. p. 62, 10. Eust. p. 831, 60. (II p. 305, 16.)

Ὀκρῐάζω. ὀκριάζων: τραχυνόμενος. Σοφ. (fr. inc. 917.) Phot. p. 326, 13.

[**Ὀκωχεύω v. s. κωχεύω.]

Ὀλαί. ἐνῆν δὲ συμμιγὴς ὀλαῖς παγκαρπία Polyid. fr. 464, 3. [ap. Clem. Al. Strom. 4. p. 565. sed παγκαρπεία συμμιγὴς ὀλαῖς ap. Porphyr. de abstin. 2, 19.] Buttm. in Lexil. t. 1. p. 191. a veteribus proditam vocabuli originationem non modo accentu et spiritu redargui, sed illud quoque satis probabiliter docuit, prolatum illud esse ab ἀλέω, ἀλίνω, *molo,* unde ἄλευρον et *mola* Romanorum. Sic quae de mola ab his, hordeo tosto a Graecis in sacrificando adhibito vulgo credebantur, evanescunt. Buttmanni sententia confirmatur versu Sophocleo; memorantur enim illic variae penoris opes, lana, vinum, uvae, frumentum, sive ἄλφιτα potius, consuetus parce viventium Atheniensium victus. Sed cum συμμιγής non possit nisi ad priora referri, paene dixerim corrigendum esse ὀλῶν.

Ὀλβίζω *beatum praedico.* μηδέν᾽ ὀλβίζειν OR 1529. οὐ χρή ποτ᾽ εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας Tynd. fr. 572, 1. — ἐνέγκων πάντα τἀπινίκια ὠλβίζετο El. 693. τίς δ᾽ οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὠλβίσθη ποτέ inc. fr. 679, 1.

Ὄλβιος *fortunatus.* Inest enim plerumque *opum* et *lautae vitae* adsignificatio. ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ γένοιτο OR 929. ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον Tr. 284. Sed *beatum* indicat de Oreste adolescente a malis intacto dictum κρυπτᾷ τ᾽ ἀχέων ἐν ἥβᾳ ὄλβιος El. 160 ch. Brunck. cum ἀχέων participium putaret esse, ὄλβιον scripsit. Rem expedivit Herm. ad v. 155. v. ἄχος. [ἄνδρες ὄλβιοι coni. Heimsoeth. fr. Ion. 298 a. v. i. ὄλβος].

Ὀλβίως *beate.* ἐπεὶ ὀλβίως γ᾽ ἔλυσεν τὸ τέλος βίου OC 1720 ch. (II p. 306.)

Ὄλβος *beatitas* adsignificata *opum laude et magnificentia.* τοῦ πάντ᾽ εὐδαίμονος ὄλβου OR 1197 ch. ὁ πρὶν παλαιὸς δ᾽ ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν ὄλβος δικαίως 1282. τίς δή ποτ᾽ ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτῶν ἢ σμικρόν fr. Alet. 93, 1. οὔτ᾽ ἂν ὄλβον ἔκμετρον ἔνδον εὐξαίμαν ἔχειν Creus. 324, 2. βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσαμερίας, τοὺς δ᾽ ὄλβος ἡμῶν Ter. 518, 6. ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον 520, 4. πάμπλουτον ὄλβον Tynd. 572, 5. — Pluralis eleganti metaphora legitur in Ione, si certa eius fabulae memoria, fr. 298 a., ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι μόνον εὐδαίμονας ὄλβους. [Heimsoeth. commendat ἀροῦσι μοῦνον ἄνδρες ὄλβιοι.] — Probabilis et prope vera emendatio Erfurdtii est Ant. 952 ch. οὔτ᾽ ἄν νιν ὄλβος, οὔτ᾽ Ἄρης, οὐ πύργος, οὐχ ἁλίκτυποι νᾶες ἐκφύγοιεν (μοιριδίαν δύνασιν): libri ὄμβρος, quod nunquam, sicut ὄμβριμος s. ὄβριμος, *robur* et *potentiam* significare potuit. — De accentu cavet Arc. p. 45, 22. Eust. p. 831, 60.

Ὀλέθριος. De re *exitiosus.* ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος Ai. 797. νῦν δ᾽ ὀλεθρία νὺξ ἐπ᾽ ὄμμασιν βέβηκε OC 1683 an. ὀλεθρίαισι συναλλαγαῖς Tr. 845 ch. [ubi Dind. c. Wund. dedit οὐλίαισι σ.] De homine *perditus.* τάλαιν᾽ ὀλεθρία Tr. 878. sic chorus nutricem

infausta nuntiantem compellat. ἀλλά μ' ἁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθριον [ὀλέθρι' Dind.] αἰκίζει Ai. 403 m. de dicendi ratione v. αἰκίζω. De OR 1343. v. ὄλεθρος. — Secunda syllaba in arsi iambica producitur Ai. 797.

Ὄλεθρος *exitium*. ἐμοὶ ζητῶν ὄλεθρον OR 659. σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ γυναικεῖον μόρον Ant. 1291 m. Caedem dicit *ob interitum filii* patratam. ὅτῳ δ' ὄλεθρον δεινὸν ἀλήθει' ἄγει Creus. fr. 323, 2. Huc adde formulam οὐκ εἰς ὄλεθρον; *abi in malam rem*, quod Romanis tamen interrogando dici non videtur, OR 430 et 1146. — Sed Turnebi emendatio est, et sententia et versu certissima ἀπάγετε ... με τὸν ὄλεθρον μέγαν; OR 1343 m. libri ὀλέθριον. Ὄλεθρος ibi id quod κάθαρμα: v. Meinek. ad Menandr. p. 191. — Media producitur in arsi iambica OR 430. 659. 1146. Creus. fr. 323, 2. De accentu generis v. Arc. p. 74, 26.

Ὀλέκω *perdo*. ἰὼ Ἅιδου λιμήν, τί μ' ἄρα, τί μ' ὀλέκεις; Ant. 1285 m. non *interimebatur* enim Creon, sed novis semper et novis malis et caedibus *perdebatur*. Sic Hercules de sese aerumnis et laboribus per orbem terrarum obeundis dicit ὠλεκόμαν ὁ τάλας Tr. 1013 m. [Ph. 686 ch. ὠλέκεθ' ὡς ἀτίμως Dind. pro ὤλλυθ' dedit].

Ὀλίγος *exiguus*. ἐν βραχεῖ τε κὠλίγῳ χρόνῳ Tynd. fr. 572, 4. quod ne quis propter voces significatione simillimas damnet, sicut Bergk. fecit comm. de Soph. fr. p. 32. corrigens κοὐ μακρῷ, recordetur velim, quoties ἀρχαῖος et παλαιός, πολύς et δαρός, μακρός et παλαιός coniungantur. [cf. Dind. annot. in PSG ed. V.] (II p. 307.)

Ὀλιγοστός *paucissimus quisque*. ὀλιγοστὸν χρόνον Ant. 625 ch. οὐδὲ ὀλίγον schol. non accurate.

Ὀλισθάνω *labi*. κἀξ ἀντύγων ὤλισθε El. 746. θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει fr. inc. 963, id de *nervo* potius *tento*, quam de ipso arcu manibus elabente intelligam. — Sola illa veteribus probatur forma, non ὀλισθαίνω nec ὀλισθέω. V. Pors. ad Phoen. 1398.

[Ὁλκεῖον v. ὁλκίον.]

Ὁλκίον. ὁλκία: τὰ πηδαλία Σοφ. ἐν Ναυπλίῳ. (fr. 388.) ὠνόμασε. παρὰ τὸ Ὁμήρου "ξεστὸν ἐφόλκαιον". Pollux 10, 134. [ubi Dindorfio videtur ὁλκεῖα rectius scribi.] Vox forma, non vi deminutivi praedita.

Ὁλκός. τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκῦρσαι El. 863 m. Interpretantur de locis frenorum, qui τμητοὶ ἱμάντες dicuntur v. 747., in qua re praeivit schol. Hermannus *sulcos rotarum arenae impressos* dici existimat, et recte videtur, si quis Hesychium et Suidam in ea v. consideret.

Ὄλλυμι. I. *Formae*. || *Activi praes.* ὄλλυσιν Ant. 673. — *impf.* ὤλλυσαν OC 394. — *perf. sec.* ὄλωλα Ph. 76. El. 674. 1482. Tr. 1144. Ai. 896. ὄλωλας OR 1166. ὄλωλε et ὄλωλεν OR 949. OC 1583. 1613. Ant. 195. 1175. Ai. 979. ὀλώλαμεν OR 1505. Ai. 791. ὀλωλότος OR 126. 257. ὀλωλότα OR 759. 956. OC 1580. Ant. 1029. 1286 m. El. 806. ὀλωλότοιν Ph. 427. ὀλωλότων Ant. 174. 894. ὀλωλότας Ph. 1043. — *fut.* ὀλεῖς Ph. 1388. OR 448. Tr. 718. ὀλεῖ Ant. 751. — *aor.* ὤλεσα OC 574 m. ut nunc correctione propter metrum necessaria scribitur; libri ἀπώλεσα. ὤλεσας Ph. 1172 m. ὤλεσε et ὤλεσεν El. 270. Tr. 1038 m. Ant. 875 ch. ὀλέσαι Ai. 144 an. ὀλέσσας Ai. 390 an.; sic Turneb. propter metrum: at libri plerique, Suid. v. ἄλημα, Draco p. 115, 18. uno σ scriptum habent. — || *Medii praesens* ὄλλυται OR 179 ch. fr. inc. 780. nisi hic versus, quae Brunckii sententia est, Anaxandridi tribuendus. Ceterum ἀπόλλυται scribitur invecto anapaesto apud eum, qui unus servavit, Io. Damasc. App. ad Stob. p. 31. ὄλλυσθαι OR 799. — *impf.* ὤλλυτο Ph. 686 ch. [ὠλέκεθ' Dind.] El. 927. Tr. 652 ch. — *fut.* ὀλοῦμαι Ph. 1106 m. ὀλεῖται Ant. 763. ὀλούμεθα Ant. 59. ὀλεῖσθε Ph. 1053. ex Brunckii coniectura propter sensum certa; libri ὄλοισθε, quod praecedit proxime. — ὀλουμένη fr. inc. 703, 1. — *aor.* ὤλετο OR 822. 856. OC 1656. Ant. 517. ὤλοντο Ant. 171. ὀλοίμην OR 645. 664 ch. hic cum Dorismo. ὄλοιο El. 291. Ph. 961. 1019. ὄλοιτο OR 1349 m. El. 127 ch. ὄλοισθε Ph. 1035. 1285. ὄλοιντο. Tr. 383. *ὀλοίατο Ai. 842. [cf. schol.] ὀλέσθαι El. 1010. OR 1157. Ant. 698. 823 m. ὀλομέναν Ant. 840 m. [οἰχομέναν Dind. c. Martino.] ὀλλυμέναν Brunck ex Dresd. a.; Tricl. οὐλομέναν, quod poscere metrum videtur; Herm. antistrophicum versum correxit. ὀλόμενε Epig. fr. 198. incertum an ex Aeschyli Epigonis, in quibus Dind. posuit tanquam fr. 51. Hic aoristus solus est, propter quem de *medio* ὄλλυσθαι loqui licet; ceteris partibus non minus bene passivi convenit nomen, quanquam neutrali potius verbum vi utitur. ῡ indicativi activi primae et tertiae personae, item participii producitur, ceteroqui corripi solet. (II p. 308, 6.)

II. *Usus*. || *Activum* perfecto excepto generatim significat *perdo*, speciatim *occido*. Illud his exemplis cernitur: τί μ' ὤλεσας; Ph. 1172 m. ὀλεῖς με, γιγνώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις 1388. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς OR 448. νῦν γὰρ θεοί σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν OC 394. αὕτη (ἡ ἀναρχία) πόλεις ὄλλυσιν Ant. 673. σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά 875 ch. Ad alteram significationem quasi via fit eis exemplis, quibus verbum *faciendi ut quis pereat*, vim habet, velut πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; (ὁ ἰός) Tr. 718. τὰν ἐπίδοιμι πεσοῦσαν αὔτως ... ὥς μ' ὤλεσεν 1040. ἥδ' οὖν θανεῖται καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά Ant. 751. *Interficiendi* significatio haec habet apud Sophoclem exempla: ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν El. 270. σὲ ... ὀλέσαι Δαναῶν βοτὰ καὶ λείαν Ai. 144 ch. τοὺς δὲ δισσάρχας ὀλέσσας βασιλῆς Ai. 390 m. καὶ γὰρ ἄλλους ἐφόνευσα καὶ ὤλεσα OC 547. — || *Perfectum activae formae et medium* intransitive significat *perire* et *perditum esse* universe et de rebus et de hominibus, et speciatim *interire* et *occidi*. Illud exstat: ὄλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ El. 674. ὄλωλα δή 1482. ὄλωλ' ὄλωλα Tr. 1144. μῶν ὀλώλαμεν; Ai. 791. ὤχωκ', ὄλωλα 896. ὄλωλα καί σε προσδιαφθερῶ Ph. 76. εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας τούτους 1043. ὄλωλας OR 1166. νὼ ὀλώλαμεν δύ' ὄντε 1505. ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμά OC 1609. πρὶν ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι El. 1010. πάγκλαυτος αἰὲν ὤλλυτο Tr. 652. *cor exedebat sollicitudine*. ὤλλυθ' ὧδ' ἀναξίως Ph. 686. [ubi Dind. dedit ὠλέκεθ' ὧ. ἀτίμως.] ὀλεῖσθε δ', ἠδικηκότες τὸν ἄνδρα τόνδε 1035. ὃς ἐνθάδ' ὀλοῦμαι 1105. ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῇδ' ἡμέρᾳ OR 1157. ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθα Ant. 59. ὀλόμενε παίδων Epig. fr. 198. κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη inc. 703, 1. ἀμνήμονος γὰρ ἀνδρὸς ὄλλυται χάρις 780. [v. supra indic. formarum]. His addantur *imprecandi formulae*. ὀλοίμην OR 645. ὀλοίμαν 664. ὄλοιο El. 283. Ph. 961. 1019. ὄλοιτο OR 1349 m. El. 126 ch. ὄλοισθε Ph. 1035. 1285. ὄλοιντο Tr. 383. *ὀλοίατο Ai. 842. [cf. schol.] v. Valck. ad Phoen. 353. — *Intereundi* autem et *moriendi* vis his exemplis

cernitur: τὸν υἱὸν ὧδ' ὀλωλότα El. 806. ὄλωλεν ἀνήρ Ai. 979. οἵν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότων κλύειν Ph. 427. Λαΐου δ' ὀλωλότος OR 126. ἀνδρός τ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος 257. Λάϊόν τ' ὀλωλότα 759. νῦν ὅδε πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν 949. οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα 956. λέξας· Οἰδίπουν ὀλωλότα OC 1580. ὄλωλε γὰρ δύστηνος; 1583. γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων Ant. 174. πόλεως ὑπερμαχῶν ὄλωλε τῆσδε 195. ὧν ἀριθμὸν πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ' ὀλωλότων 894. μηδ' ὀλωλότα κέντει 1029. quacum sententia confer Ai. 1348. et ex Antigona ipsa ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω 1288. — Αἵμων ὄλωλεν 1175. — ἡνίκ' ὤλλυτο El. 927. ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται OR 179. τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι 799. δι' ὧνπερ ὤλετο (χειρῶν) 822. αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο 856. μόρῳ δ' ὁποίῳ κεῖνος ὤλετο OC 1656. μίαν καθ' ἡμέραν ὤλοντο Ant. 171. ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο 517. τὸν αὑτῆς αὐτάδελφον μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινος 698. Ineptiunt, qui talibus ad demonstrandam scilicet passivam verbi vim abutuntur. ἔμοιγε ... ἥδ' ὀλεῖται πλησία 763. λυγροτάταν ὀλέσθαι τὰν Φρυγίαν ξέναν 823. τί με ... οὐκ ὀλλυμέναν [v. supra ind. form.] ὑβρίζεις, ἀλλ' ἐπίφαντον; 840 m.

Ὀλόεις *exitiosus.* μετώπων ὀλόεντα πλήγματα Tr. 521 ch. Vox semel dicta. [quamquam Dind. de coniectura scripsit Tr. 840 ch. θηρὸς ὀλόεντα κέντρ' ἐπιζέσαντα pro δολόμυθα q. v.].

*Ὀλολύζω v. ἀλαλάζω. (II p. 309, 14.)

Ὀλοός *perditus,* ὀλοὰ γάρ El. 844 ch. Eriphyle propter virum proditum. ἢ που ὀλοὰ στένει Tr. 846. Scholiasta ad Deianiram retulisse videtur, loci explicationem orsus verbis ἡ γὰρ ἀθλία. Sed rectius videtur gemitus *extremi maeroris indices* dici. — De tono v. Arc. p. 42, 21.

Ὅλος *totus.* ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς Ph. 480. non *integri* diei unius. τρεῖς ὅλους ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐκμήνους χρόνους OR 1136. *ὅλην ἐκείνην εὐφρόνην fr. Pseudosoph. — τρισσάς γε πηγάς· τὸν τελευταῖον δ' ὅλον (sc. κρωσσὸν χεῖ) [τ. τ. δὲ χοῦν Dind. c. Heimsoeth. τ. τ. δ' ἑλὼν Schneidew. et Bergk.] OC 479. *ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων στρατηγός Ai. 1105. [secl. Schneidew.] *exercitus universi.* Hic ὅλους interpretari *omnes*, ut Both., de quo more recentioris maxime aetatis scriptorum ille conferri iubet Dorvill. ad Char. p. 424. Brunck. ad Anthol. 3. p. 254. minime opus est.

Ὁλοσπάς. ὁλοσπάδες: ὅλαι καταπινόμεναι καὶ κατασπώμεναι Σοφ. (fr. inc. 918). Phot. p. 329, 15.

**Ὁλοστήμων. Pollux 7, 32: τὰς δὲ ὁλοστημόνους ταινίας τολύπας Σοφοκλῆς ὠνόμασεν (fr. inc. 919). Non dubito corrigere ὁλοστήμονας.

[**Ὁλοσχερής *integer.* τέλειος, ὁλόκληρος praeter alia Hesych. explicando affert. ὁλοσχερὴς ἀνήρ. in fr. Pseudosoph. ap. Clem. Al. 5. p. 716. cf. s. v. βαθμός.]

Ὀλοφύρομαι *defleo.* ἃ Ἴτυν ὀλοφύρεται, ὄρνις El. 148 m.

Ὀλυμπία locus Peloponnesi propter eximiam fani sanctimoniam memoratur: οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων, οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναόν, οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν OR 900 ch.

**Ὀλυμπιάδης s. Ὀλυμπιάς *Olympius.* ἤ τις Ὀλυμπιάδων θεῶν Ai. 884 ch. aliquot librorum scriptura est, quae fefellit intpp. vett., ut de Deabus intelligi vellent. Elmsleio placet Ὀλυμπιαδᾶν, quam formam cum Graecis inauditam visum iri veretur Herm., θεοὶ Ὀλυμπιάδες non minus inauditum futurum esse praetervidit. Nam neque Ἑλλὰς ἀνήρ Sophocli dictum esse concedi potest, neque similia cetera sunt a Pors. collecta ad Or. 164 et Lob. ad Ai. 323. At Elmsleii sententiam et ἁλιαδᾶν i. e. ἁλιέων (v. ἁλιάδης), quod proximo versu praecedit, velut Ὀλυμπιάδαι sunt Ὀλύμπιοι, Οὐρανίδαι Οὐράνιοι, κοιρανίδαι κοίρανοι, et illud confirmat, quod libri nonnulli ἁλιαδῶν exhibent. Cum enim Ὀλυμπιαδᾶν in Ὀλυμπιαδῶν mutatum esset, ortus est, qui usitatius femininum Ὀλυμπιάδων corrigendo inferret.

Ὀλύμπιος *Olympius.* ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος Tr. 275. θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος El. 209. Ὀλύμπιοι θεοί Ph. 315. (II p. 310, 12.)

Ὄλυμπος *Olympus.* Sedem Deorum *caelum* significat, quod inprimis clare perspicitur OC 1655: γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα καὶ τὸν θεῶν Ὄλυμπον. — ὧν (νόμων) Ὄλυμπος πατὴρ μόνος OR 867 ch. τὸν Ὄλυμπον 1088 in formula iurisiurandi, i. q. μὰ τὸν Ὄλυμπον, ut plane τόνδ' Ὄλυμπον Ant. 758. Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴγλαν Ant. 609 ch. Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ Ai. 1389. πῦρ — Ἑκάτης ἔγχος, τῷ δι' Ὀλύμπου πωλοῦσα φέρει καὶ γῆς Rhizot. fr. 480 3. Sed *mons Olympus Mysiae* significatur ποίμνας Ὀλύμπου συναγαγών Polyx. fr. 468, 2.

Ὅμαιμος *consanguineus*; verum non aliter nisi de *fratre* et *sorore* dicitur, de illo: ἰόντα φόνον τοῖσιν ὁμαίμοις OC 1772 an. οὔκουν ὅμαιμος χὠ καταντίον θανών; Ant. 512. ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταὐτοῦ πατρός 513; de hac vero: ὅμαιμε OR 639. ἐμὴν ὅμαιμον OC 323. ὦ σπέρμ' ὅμαιμον 330. μητρὸς οὔσης ὁμαίμου σῆς 979. ὦ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες 1405. Antigonen et Ismenen usitato acumine Polynices alloquitur. πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης El. 12. τὴν σὴν ὅμαιμον 325. 531.

Ὁμαίμων i. q. ὅμαιμος. Generatim dictum de *fratribus (Geschwister)*: κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων Tr. 1147. De τοῦ σοῦ θ' ὁμαίμονος Ai. 1312. quae verba sensu cassa sunt, v. s. ξυναίμων. et quae disputavi in Jbb. f. w. Kr. 1838. p. 692. [Dind. posuit ξυναίμονος, idem voluerat τῆς σοῦ]. *Sorores:* ὦ ... ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες OC 1275. — Rarissimus *comparativus* est. εἴτ' ἀδελφῆς εἴτ' ὁμαιμονεστέρας τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς ἑρκείου κυρεῖ Ant. 486. Ζηνὶ ἑρκεῖον in illa scriptura necesse est *consanguineos et gentiles* interpretari, qui Deum una colunt penetralem; sic scholiastes et Eust. p. 1930, 30; nec tamen ὁμαιμονεστέρας Ζηνός coniungenda *(tota domo propinquioris)* sed cum Seidlero τοῦ Ζηνός, putandum significare ἐκ τοῦ Ζηνός, hac sententia: *sive sororis sive alius ex tota domo mea mihi propinquioris filia est*, sc. mater vel filia Creontis ipsius. Hermannus sec. LA in quo ὁμαιμονεστέραις, sed erasis ις, extat, ὁμαιμονεστέρα scripsit, id quod non intelligo. Quid est enim *sive soror est*, *sive tota mea domo mihi propinquior?* Nonne mater et filia, quanquam sorore propinquiores, tamen domus sunt ipsius?

Ὁμαρτέω *sequor.* Proprie: ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις στένοντες ὡμαρτοῦμεν OC 1647. Apud Suid. v. ἀστακτί vitiose scribitur ὁμαρτοῦμεν. Tralate: τῷ γήρᾳ φιλεῖ χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν Thyest. fr. 238, 2. Cf. Wyttenb. ad Plut. de ser. num. vind. p. 18. (2. p. 488. Lips.). (II p. 311, 4.)

Ὅμαυλος. Propria *vicini* vel *adiacentis* potestate legitur in Aegei fr. 19, 2. ex certa Dindorfii emendatione: Νίσῳ δὲ τὴν ὅμαυλον ἐξαιρεῖ χθόνα Σκείρωνος ἀκτῆς. ὅμαυλον: ὁμόκοιτον Hesych. Ap. Strab. 9. p. 392 in codd. hoc varie corruptum legitur: ὁμαλόν, ὅμαυδον, quorum cum illud cum veritate pugnet (Megaris enim Niso data inprimis aspera) et metro adversetur, hoc sensu careat, correxerunt ἀνώμαλον, quod ipsum cum verbis sequentibus Σκείρωνος ἀκτῆς non potest conciliari. Nam Megaris et litus Scironium minime eadem sunt. ὅμαυδον vestigium veritatis servavit. — Tralate *coniunctum*, *mixtum* (accinentem) significat. παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος OR 186 ch. gl. συμμιγής.

Ὄμβριος *nimbosus*. ἤ τις ὀμβρία χάλαζα OC 1502.

Ὄμβρος *imber*. ὄμβρος ἱερός OR 1428. quanquam adsignificatur *elementum aquae*, contra positum illud γῇ et φωτί, gl. cod. Paris. apud Faehsium οὔτε τὸ ὕδωρ, v. Musgr. l. c. et Sturz. ad fr. Empedocl. p. 210. πολλοῖσι δ' ὄμβροις ἡλίου τε καύμασιν OC 350. ἀκηράτῳ σὺν ὄμβρῳ 690 ch. ὄμβρῳ τακομέναν Ant. 828 m. Musgr. ὄμβροι coniiciebat, [id quod recep. Dind.] scilicet contra posito χιών τε. οὐ θάλπος θεοῦ, οὐδ' ὄμβρος Tr. 145. — Cum metaphora dictum μέλας ὄμβρος χαλάζης αἱματοῦς (αἱμάτων) OR 1279. *mixtus humori oculorum sanguis ater;* de scriptura v. αἷμα. De Ant. 952. v. ὄλβος.

Ὁμέστιος *domus consors*. Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν Niptr. fr. 401, 3 [ex incerta Tennulii coniectura in Steph. Byz. v. Δωδώνη].

Ὁμευνέτις *uxor* (lecti consors). τὴν ὁμευνέτιν Αἴαντος Ai. 501 sc. γυναῖκα. — De tono v. schol. Il. ι. 571. τ. 87. cf. παραστάτις.

Ὁμιλέω *versor* cum aliquo vel alicubi. σὺν τοῖς φιλτάτοις αἴσχισθ' ὁμιλοῦντα OR 367. ξὺν οἷς οὐ χρῆν ὁμιλῶν 1185, utrumque de connubio cum matre dictum. Aliter dictum de Aiace qui naturam suam exuerat ὃς οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ Ai. 640 ch. Schol.: νῦν οὐκέτι ἤθεσιν ἐμμένει. [quo loco nisus Dind. Ant. 797 vult reponi ἐκτὸς ὁμιλῶν pro eo quod est in codd. πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς.] Alia tralatio est ἐκεῖνος (Aiax) οὔτε στεφάνων οὔτε βαθεῖαν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν Ai. 1201 ch. quasi *ne me inviserent, effecit*.

Ὁμιλία conversatio. ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὁμιλία πρὸς τόνδε πιστή Ph. 70. εἰσιδεῖν πατρὸς δευτέραν ὁμιλίαν ἐλθόντος ἐς φῶς El. 418. — *coetus*. ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας; OR 1489. — *societas:* ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν Ai. 872 ch. i. e. ἡμᾶς τοὺς συνναύτας. (II p. 312, 7.)

Ὄμμα. ‖ *oculus proprie dictus*, κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα Ph. 866. οὐκ ἀλαοῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν OC 245 m. ὅς με ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχει 867. Antigonam suam ducem, quippe caeci, ὄμμα vocat. δι' ὄμματος ἀστακτὶ λείβων δάκρυον 1250. ὄμμα σε τόδ' ἐμὸν στένει δακρῦον 1709 m. πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων El. 906. — ἀρραγὲς ὄμμα: οὐ δακρῦον. ᾧ τρόπῳ φαμὲν, κατερράγη μου δάκρυον. Σοφ. ... (?) σατυρικῷ (fr. inc. 847.) ap. Hesych. i. v. — *plur.* ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο El. 1231. ὄμμασιν θέαν λαβόντα Ph. 536. ὄμμασι δ' ἀντέχοις τάνδ' αἴγλαν 830 ch. τὰ πρόσθε λαμπρὰ ὄμματα OR 1483. οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον OC 147 an. ἀλαῶν ὀμμάτων 149 ch. τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς 552. τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος 1200. ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός 1650. ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις Ant. 974 ch. εὐνούχοις ὄμμασιν fr. inc. 880. *non consopitis.* ap. Bekk. An. p. 1376 [ubi explicatur εὐνούχους i. q. τοὺς εὔνιες καὶ μὴ μετασχόντας ὕπνου, τουτέστι τηροῦντας (πηροὺς ὄντας Nauck.)] —.— ‖ *oculus tralate dictus.* κατεκοίμησα τοὐμὸν ὄμμα OR 1222 ch. *requievi a labore.* θεωρήσασα τοὐμὸν OC 1084 ch. cf. θεωρέω νῷν τ' ὀλεθρία νὺξ ἐπ' ὄμμασιν βέβηκε 1684 m. cui sententiae plane contrarium est ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης Ai. 706 ch. κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη 'φρούρουν Tr. 914. *clam speculata.* δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι γνώμας βαλοῦσα Ai. 51. ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπείρξω 69. κεἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι γνώμης ἀπῇξαν 447. *nisi oculorum fallax ministerium consilium destituisset.* φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με OC 319. *amica quaedam species oculis emicat.* ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει fr. Oenom. 421, 2. quasi *fulgurantes oculos.* Sic dicitur τὸ χρύσεον δὲ τᾶς Δίκας δέδορκεν ὄμμα Ai. Locr. 11, 4. τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα ὁρᾶν Ant. 879 m. *Solem.* —.— ‖ Non multum hinc distat *visus* et *obtutus* significatio. ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν Ai. 167 an. μή μ' ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων κακὰν φάτιν ἄρῃ 193 ch. cui simile est σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται Tr. 615. [de scriptura v. s. ἕρκος.] — σοί τε γὰρ ὄμμα ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν 1019 m. *plena videndi facultas;* sed dubia et difficilis sententia. οὐδέ μ' ὄμματος φρουρὰν παρῆλθε Tr. 225 i. q. φρουροῦν ὄμμα. *nec fugit oculos modo.* ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσα Rhizot. fr. 479, 1. *oculos avertens.* ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενὸς κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου; OR 528. cf. ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾶν; 1385. v. illustratum hoc ap. Dorvill. ad Char. p. 480. — οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων πατέρα πότ' ἂν προσεῖδον OR 1371. — Hinc *adverbiales* sunt *locutiones:* γυναικῶν ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν Tr. 241. *coram.* ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν πατρὸς δεδορκὼς 746. πύργοι μέν, οἳ πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω OC 15. *quantum ex obtutu coniicere licet.* ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ Ant. 761. *ante oculos eius, coram.* Aliter εἶπ' ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα Tr. 102. *acute cernens;* sol enim compellatur. — ‖ *Vultum* significat, cuius praecipuum munus regendi oculi sibi sumunt. λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι OR 81. τὸ σὸν γὰρ ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ Ant. 690. ὁρῶ τίν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας φόβον OC 729. ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεὶς Τελαμῶνι; Ai. 462. Sic *os* videtur significari universe: τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν OR 999. Et *nutus* indicatur, quippe *oculorum coniectu* potissimum significari solitus: τὸ τὸν φρουρεῖν ὄμμα Ph. 150. [quo in loco explicando et emendando magna est varietas interprett. v. Seyff. Wund.] — ‖ Sed etiam *speciem oculis obiectam extrinsecus* significat. Quae significatio quasi praestruitur versu Aiacis 1004. ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς: haec enim Teucer retectam Aiacis mortui faciem inspiciens dicit: cf. Eust. p. 409, 45. — μή του κηδομένου βροτῶν μηδὲ σύντροφον ὄμμ' ἔχων Ph. 171. Schol. μὴ δὲ ὁρῶν εἰς ἄνθρωπον σύνοικον; male, est enim *eius, qui se iuvet, ne adspectum quidem cohabitantis habens.* ἡ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν Tr. 379. v. Schaef. De Iole ipsa ὄμμα intelligere ineptum est. — ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι ψυχῇ σύνηθες ὄμμα El. 903: quod ὄνομα coniectando sollicitatum est, de quibus

confusis v. Herm. ad Eur. Hec. 433. ed. nov. *Speciem dicit animo obversari solitam*, quod ab adspectu significando sumptum. Ita iam explicuit Schaef. et praeivit schol. scribens ὅραμα, ὃ ἀεὶ ἐφανταζόμην κατὰ ψυχήν. V. tamen Herm. ad Pind. 3. p. 338. et Boeckh. ad Pind. fragm. p. 601. — *Laeta* etiam et *fausta species* videtur dici Tr. 202. ὡς ἄελπτον ὄμμ᾽ ἐμοὶ φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα. —. — || Aliquando *circumlocutioni* constituitur, sed eleganti verae significationis sensu admixto. πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας Ai. 140 an. Idem quod πέλεια significare putabat Brunck., sed ab oculis animi motum nictando potissimum (μύειν, σκαρδαμύσσειν) prae se ferentibus ductum esse erudite docuit Lob. τὸ δ᾽ ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας ἐλεινὸν ἀμμένει Tr. 527 ch. simili metaphora; pavor enim procis petitae mulieris dicitur. Liberius paulo dictum ὦ φίλτατ᾽ Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ᾽ ἐμοί Ai. 977. quod ineptit explicans Spanh. ad Callim. p. 273.; ab *adspectu* et *specie cernenda* desumptum videtur. — Cf. Pors. ad Or. 1080, cui adversatur quadamtenus Herm. ad Hecub. 433. ed. nov. Sed Stanl. ad Aesch. Pers. 428. per saturam congessit longe diversissima.

᾿Ομμάτειος πόθος: διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι. ἐκ τοῦ γὰρ ἐσορᾶν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν. καὶ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ὀμματοπάλογγα φησίν. Hesych. ὀμμάτειος πόθος cum eius, qui dixit, nomine alio addito non firmetur, nec alterum Sophoclis esse nisi ex fabulae nomine cognoscatur, veri simillimum videtur etiam illud Sophoclem habere testem, ut nomen Σοφ. exciderit aut post ἔρωτι, aut post ἐρᾶν. (Est fr. Ach. Am. 169.) ὀμματοπάλογγα corrupte scriptum corrigit ὄμματ᾽ ἀπόλογγα Is. Voss., *patrantes oculos* explicans, mire ὄμματα πλατύλογγα Toup. ep. cr. p. 133; felicius Casaubonus ὀμμάτων ἄπο λόγχας, quasi *spicula oculorum fulgentium vibrata.* [φησὶν ex ἀφίησιν vel ἀφιείς corruptum esse censet Dind. comparata locutione simili ἵμερον ἀφιείς ap. Pollucem 3, 71 q. l. agit de vocabulis amatoriis.] Ipse tentaverim ὀμματωπὰ λέλογχε *oculorum obtutu captus est*, aut ὀμματωπαλάχη *sors oculorum coniectu parta.*

᾿Ομματοστερής *oculis orbatus.* κρατὶ δ᾽ ὀμματοστερεῖ OC 1260.

*᾿Ομματωπός v. ὀμμάτειος. (II p. 314, 16.)

Ὄμνυμι *iuro.* ὄμνυμ᾽ ἔγωγε Tr. 1188. ὄμνυ Διός νυν τοῦ με φύσαντος κάρα Tr. 1185. ὀμνύντες βλέπειν τὸν οὐκέτ᾽ ὄντα ζῶντ᾽ Ἀχιλλέα πάλιν Ph. 357. ὧν ὤμοσ᾽ οὐκ ἐψευσάμην οὐδέν σε OC 1145. ἢ κεῖνος ἔμ᾽ εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν; Ph. 623. ὀμόσας ἀπάξειν οἴκαδε 941. (De ῡ v. ὄλλυμι).

Ὁμογενής *consanguineum* et quidem *filium* significat: ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς Alcm. II. 1. ap. Brunck. si haec Sophoclea sunt, quae ap. Plut. Mor. p. 35, f. 88, f. reperta ad Alcmaeonem fabulam retulit Valck. diatr. p. 150, c. Dind. omisit. — Sed insolenter plane de sese Oedip. dicit ἄθεος μὲν εἰμ᾽ ... ὁμογενὴς δ᾽ ἀφ᾽ ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας OR 1362. m. i. e. γεννήσας ἐκ μητρὸς παῖδας, ut ὁμόσπορος aliquoties. velut OR 260. 460. [Post Meinek. anal. Alex. p. 314. plerique scripserunt ὁμολέχης i. e. tori consors.]

Ὁμόγνιος *gentilicius.* πρὸς θεῶν ὁμογνίων OC 1333. V. Ruhnk. ad Tim. p. 192.

Ὁμόθεν proprie *indidem.* οἷς ὁμόθεν εἶ El. 156 ch. statim adiectis verbis καὶ γονᾷ ξύναιμος explicatur. V. Valck. diatr. p. 238, a. De hoc adverbiorum genere explicuit Apoll. de adv. p. 601, 9, de tono idem p. 605, 19.

Ὁμοῖος *par.* δόξεις ὁμοῖος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι Ph. 1372. γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, τὰ δ᾽ ἄλλ᾽ ὁμοῖος Ai. 551, cf. Schneider. ad Plat. Civit. p. 472, D. ὀργὴν ὁμοῖος 1153. ὁμοῖον ὥστε ... ὅταν Θρῄσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς Ant. 586 ch. *velut si.* — ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν Ph. 997. ἡ πάνθ᾽ ὁμοῖα· πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ Ai. 1366. *suo ingenio consentanea*, v. Lob.; aliter sed perspicuo errore Both. et Reisig. enarr. OC p. 67. Coraes olim coniecit ὄνεια, i. e. ὠφέλιμα. ὁμοῖα καὶ βοῦς ἐργάτης Synd. fr. 149, 3. *pariter ac*, de qua dicendi ratione v. ἴσος. — ἅ με δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει Ant. 833 m. — Ut ἐρῆμος et testatius illo ἑτοῖμος, sic ὁμοῖος, non ὅμοιος scribendum apud tragicos. Doctrina veterum in eo constat, ut τῶν μεταγενεστέρων Ἀττικῶν sit ὅμοιος ut ἔρημος, ἕτοιμος: illa verba sunt schol. Il. ξ. 521. EM p. 224, 40. Eadem inflexa τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν esse Aelius Dionysius testatur ap. Eust. p. 206, 1; idem de ἑτοῖμος et ἐρῆμος Herodianum [cf. ed. Lentz. 1, 137.] auctorem advocat, ὁμοῖον una comprehendens quippe ex ὁμοίιος contractum p. 531, 40. cf. p. 569, 18. 1817, 15. Quod Apollonius de pron. p. 63. ὅμοιος Atticis et γέλοιος propenacute dici affirmat, ipsorum est τῶν μεταγενεστέρων, Aristophanis et Platonis et oratorum, qui norma maxime et regula loquendi viderentur, et de his etiam Eust. loquitur p. 531, 35. 799, 40. Cf. Intpp. Greg. Cor. p. 23. Quin ne a libris quidem illa tonosis destituitur documento. Nam in Ai. 1153 ὁμοῖος, 1366 ὁμοῖα illic omnes, hic plerique, ut ὅμοια in Ien. Mosq. b. solis repertum sit [et in LA, sed a m. rec. in ὁμοῖα mutatum]. In Synd. fr. 149, 3. edebatur ante Dind. ὁμοῖα; is quidem ὅμοια dedit ap. Athen. p. 686, a. [et in PSGr. ed. V. At in lexico Soph. nunc penacuendi rationem reliquit.] Eadem scripturae varietas est apud alios: v. Aesch. Sept. 660. Choeph. 204, et longe crebriora documenta exstarent, si a praeiudicata penacuendi opinione editores abstinuissent. (II p. 315, 22.)

Ὁμοίως pariter. ἐμοί θ᾽ ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος Ph. 390. σοφός γ᾽ ὁμοίως OR 563. ἄμφω γ᾽ ὁμοίως (ἤκουσαν) OC 417. ταὐτά σοι τῷ νῷ θ᾽ ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω 936. θανὼν καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται Ant. 210. ἡμεῖς θ᾽ ὁμοίως οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος (λύπῃ ἐληλάμεσθα) Ai. 276. λαβεῖν θ᾽ ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει El. 265. νῦν θ᾽ ὁμοίως καὶ τότ᾽ ἐξεπίσταμαι 907.

Ὁμοκλέω *acclamare.* Cum *incitandi* adsignificatione dicitur οἱ δ᾽ ἅμ᾽ ἵπποις ὁμοκλήσαντες El. 712.

[**Ὁμολεχής OR 1362 v. s. ὁμογενής.]

Ὁμολογέω *fateor.* ὁμολογῶ τάδε Ph. 980.

Ὁμόπτολις *eiusdem civitatis civis.* Θήβης τῆσδ᾽ ὁμόπτολις λέως Ant. 733.

Ὁμορροθέω *concino*, *convenio.* ὁμορροθεῖν: συνέλκειν, καὶ συμφωνεῖν Hesych. δέδρακα τοὔργον, εἴπερ ἥδ᾽ ὁμορροθεῖ Ant. 536. ὁμορροθῶ. συνθέλω, συμπαραινέσας ἔχω Pel. fr. 435, 1.

Ὁμόσπλαγχνος *germanus.* οὐδὲν αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν Ant. 511 i. q. ὁμογαστρίους.

Ὁμόσπορος. ἀδελφός Hesych. Ita dicitur τὰν ὁμόσπορον Ἄρτεμιν (Apollinis) Tr. 212 ch. Aliter ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναῖχ᾽ ὁμόσπορον OR 260.

Schol. εἰς ἣν ἔσπειρε καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐγώ. Insolentior *active* dicti usus. τοῦ πατρὸς ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς OR 460 gl. ὁμόγαμος. i. e. ἐς τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ σπείρας. cf. ὁμογενής et γενέτης. (II p. 316, 3.)

Ὁμόστολος *comes.* Βάκχον Μαινάδων ὁμόστολον OR 212 ch. Libri plerique inepte μονόστολον; illud a schol. memoratum inde a Cantero praelatum est et nunc pro discrepante scriptura repertum in LA. LB. Glossae ὁμοδίαιτον, συνόμιλον, συνοδοίπορον.

Ὁμοῦ *una, simul.* || Proprium de *convenientibus in unum locum*, vel *versantibus una;* quam primam et praecipuam significationem constituunt Ammon. p. 13. Eranius p. 162. E. Gud. p. 40, 39., alii: v. ἅμα. — καὶ πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε Ph. 36. οὔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασιν γ' ὁμοῦ OR 1007. i. q. ὁμόσε, v. C. F. Hermann. ad Luc. de hist. conscr. p. 197. ὅς (Areopagus) οὐκ ἐᾷ τοιάσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει OC 949. ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι φείδοντο κέντρων οὐδὲν El. 715. videtur enim elegantior sermo ὁμοῦ ἀναμεμιγμένοι proxime coniunctis. ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα ... ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί 718. *proxime*: otiosum enim esset *simul.* τὸ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ Tr. 545. τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ κλιθεῖσαν 1225. τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ 1237. συνδέτους ἄγων ὁμοῦ ταύρους Ai. 296. *secum una ducens.* Est inde, ut *ad* significet. ἐγὼ πάλαι νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ᾖ Ph. 1218. *abiens ad navem pervenissem*, v. de hac ratione rarissima Herm. Et *tralate* dictum: τὴν σὴν (ὀργὴν) [σοὶ Dind. ex apogr.] ὁμοῦ ναίουσαν οὐ κατεῖδες OR 337. —.— || De *accedentibus* vel *venientibus prope* licet explicari; v. Harpocrat. p. 216. (130.) et Intpp., et longe copiosiora ap. Phot. p. 314, 16., ἐγγύς explicantes. καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ Ant. 1180. cf. Brunck. l. c. et Buttm. ad Philoct. 1218., quod tamen exemplum illi simile non est. —.— || Transfertur inde ad *coniunctos.* κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ Ai. 722. θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὢν ὁμοῦ κράτος κατακτήσαιτο 767. deos *quasi ad latus adsistens, adiutores* habens. [OC 457 θέλητ' ὁμοῦ Dind. dedit pro θέλητέ μου.] τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα Tr. 761. *omnes* enim si computavisses, tot reperturum te fuisse dicis. συνῆγεν ὁμοῦ et ὁμοῦ συμμιγῆ pariter otiose dicta essent. κόμης δὲ μυελὸν ἐκραίνει, μέσου κρατὸς διασπαρέντος αἵματός θ' ὁμοῦ 782., quod ad *tempus* referri *unum* non potest. πολλὴν μὲν ὕλην δρυὸς κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ ἄγριον ἔλαιον 1196. *coniunctim excide uno loco repertas arbores.* A prima hoc differt vocabuli vi. θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ OC 329. αἵδ' ὁμοῦ πελάζομεν 1107. nisi hoc interpreteris ἐγγύς. —.— || Dein ad communionem *faciendi* et *status* traducitur. Horum enim communio, nisi tempore coniunctorum, esse non potest. ἔν τ' ὀδύναις ὁμοῦ λιμῷ τ' οἰκτρός Ph. 185 ch. πόλις θ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων OR 4, quo loco schol. Plat. in Anecd. Siebenkeesii p. 10. utitur, ut tempori significando dici ὁμοῦ demonstret. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει 64. φοίνιαι δ' ὁμοῦ γλῆναι γένει' ἔτεγγον 1276. ubi adsignificatur rerum alterius ex altera consequentium coniunctio; *statim.* ὁμοῦ μέλας ὄμβρος χαλάζης αἱματοῦς ἐτέγγετο 1278. [quo loco Dind. c. Pors. χάλαζά θ' αἱματοῦσσ' dedit. v. s. αἷμα.] καί σ' ὁ πληθύων χρόνος γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν OC 931. ὁμοῦ δὲ παιᾶνα ἀνάγετε Tr. 210 ch. ὁμοῦ κἀμοὶ θανεῖν εὔχου Ai. 392. εἰ τὰ μὲν φθίνει, τίσις δ' ὁμοῦ πέλας [πέλει Dind.] Ai. 406 m. ex certa Lobecki emendatione scribitur pro τοῖσδ' ὁμοῦ πέλας, quod est in libris. δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ 1079. βαλεῖτε χἠμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους 1309. nisi ὁμοῦ συγκειμένους coniungenda, quo facto ad primam adverbii vim tralate dicti referretur sententia. τοῦ τεθνηκότος θ' ὕπερ λέξαιμ' ἂν τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ El. 555. ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ ξὺν τῇδε κλαύσω σποδῷ 1121. Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ 667. 1416. Simile est ἃ τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν ἔσται σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα OR 1495. — De tono praecepit Apollon. de adv. p. 607, 1. gr. Herm. de Prosod. p. 467.

Ὄμπνιος. Suidas in v. et Phot. p. 342, 11. Ὄμπνιον (Phot. ὄπνιον) νέφος: μέγα, πολύ, ηὐξημένον. Σοφ. Θησεῖ (fr. 233, b.). Phot. 335, 9. ὀμπνίου νέφους: μεγίστου, hic quidem sine mendo scripturae.

Ὀμφάλη n. pr. Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ Tr. 252. ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων λατρεύματα 356. Tonum, de quo qui singulatim observarit, ignoro, revocari videtur debere ad ὀμφαλός, ut secundum morem immutatus sit.

Ὀμφαλός *umbilicus.* Tralate de Delphis medium orbis locum obtinere creditis: οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων OR 898 ch. v. Intpp. et Stanl. ad Aesch. Eum. 40. Dissen. explic. Pind. p. 425. — De tono, qui est periecticorum, v. Arc. p. 54, 20.

Ὄμφαξ (ᾰ) *uva nondum matura.* εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον ὄμφακος τύπον Thyest. fr. 239, 5.

Ὀμφή *vox.* Homerici usus, de quo v. Lehrs. Aristarch. p. 97, Soph. et tragg. omnes tenaces non fuerunt. Nam legitur quidem κατ' ὀμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος OC 102. de vaticinio, sed Θησεύς, κατ' ὀμφὴν σὴν ἐφ' ἀστάλη (s. ἀπεστάλη) πάρα 550. et οὔτ' ἄν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο 1351, nec probo Hermanni acumen, aliquam *futurarum rerum praedictionem* adsignificari hoc postremo loco suspicientis. — De tono v. Arc. p. 115, 10. (II p. 318.)

Ὁμῶς *pariter.* κἀκεῖ κἀνθάδ' ἂν ἔμοιγ' ὁμῶς ἔχθιστος ἔσται Ai. 1372. [In LA m. pr. ut aliquot apogr. ὅμως, ὁμῶς m. rec.] De accentu v. schol. Il. ε. 535.

Ὅμως *tamen.* || Cum *verbo finito* significans *apodoseos* est, quanquam protasis saepius ex sententiarum coniunctarum ratione mente repetitur, quam apponitur. ὅμως δὲ τλῆθι Ph. 475. σὴ ... ψυχή νιν ἀφυῆ τ' ὄντα ... ὅμως εὖ προὐδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν 1014. protasis participio inest. ὅμως δὲ μείνατε 1075. ὅμως δὲ λέξω 1324. ὅμως σε βούλομαι τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός 1373. πόλιν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως οἵᾳ νόσῳ σύνεστιν OR 302. v. δέ. ἀρκτέον γ' ὅμως 628. τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως δ' ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦτο 785. ἀλλ' ὅμως πέμψον 859. ἀλλ' ὅμως τὰ τῶν τεκόντων ὄμματ' ἥδιστον βλέπειν 998. ὅμως πιθοῦ μοι 1064. ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον 1170. ὅμως δὲ πεύσει 1239. γιγνώσκω σαφῶς, καίπερ σκοτεινός, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως 1326. ὅμως δ' ... ἄμεινον ἐκμαθεῖν 1442. φέρω δ' ὅμως OC 421. ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι 511 ch. ὅμως δὲ κἀμοῦ μὴ παρόντος οἶδα 666. Non abundat nec καί nec ὅμως, sed ὅμως οἶδα coniunguntur, in ablativo consequentiae inclusa protasi. πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως ... ἀντιδρᾶν πειράσομαι 958. κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δὲ ὅμως Ant. 234. ὅμως ὅ γ' Ἅιδης τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ 519. ὅμως

δ' ἔνεστι ... ταρβεῖν Tr. 296. τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως 374. εὔχομαι δ' ὅμως 1190. βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται Ai. 1253. ἀλλ' ὅμως ἄγω, δὸς αὐτῷ El. 450. ὅμως δ' ... ὑπούργησον τάδε 461. τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως ἀπρὶξ ἔχονται Creus. fr. 325, 3. ἀλλ' ὅμως χρεὼν τὰ θεῖα ... εὐπετῶς φέρειν Ter. 521, 1. —.— || Cum *participio* ita componitur, ut inclusum protasi, tamen ad apodosin pertineat. Sensit hoc Elmsl. ad Bacch. 787. ad Med. 1216. cf. Reisig. enarr. OC 96. Hic tamen longius iusto progressus et OC 672. (659 suae ed.) ad hanc rationem revocat et inaudito modo distingui vult Antig. 234, ignorans, ut videtur, δ' ὅμως in apodosi non raro consociari. σιγὴν παρασχὼν κλῦθί μου νοσῶν ὅμως Tr. 1115. i. e. καίπερ νοσῶν, ὅμως κλῦθι. Virgula, ut solet fieri, ante νοσῶν ponenda non modo opus non est, sed sic ne intelligi quidem potest, quomodo apodosis pars sit ὅμως; ineptum autem ὅμως explicare καίπερ. ὑφ' ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τάδ' ἔρδω καὶ τύραννος ὢν ὁμῶς OC 851. i. e. καίπερ τύραννος ὢν ἔρδω ὅμως. οὔτ' ἂν ... ἐξείποιμί τῳ ... στέργων ὅμως 1529. Adde Stallb. ad Plat. Phaed. p. 91, D. —.— || Quando *protasi conditionali includitur* ὅμως, etsi similis ratio explicandi est, abundare videtur. ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς ὅμως, φώνημ' ἀκούω Ai. 15. Ante Elmsl. (mus. cr. Cant. I. p. 351.) ante ὅμως distinguebatur; rectius fortasse omnis tollatur distinctio. ἐπεὶ ἐρημία με, κεἰ δίκαι ὅμως λέγω, σμικρὸν τίθησι OC 957. — Accentum adnotavit Arc. p. 184, 26. (II p. 319, 3.)

Ὄναρ *somnium.* ἡνίχ' ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ El. 425. *coniectori aperit.* — Adverbiascit: τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν, ὄναρ πνεύσαντα νυκτὸς, ἡμέρας μαλάσσεται Acris. fr. 63, 1, ipsum quoque de diro visu dictum, superstitiose formidoloso.

Ὀνειδίζω. || *exprobro.* Accusativum rei, dativum personae addi patitur; hic et omittitur, et praepositionem εἰς subrogari sibi vult. σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοι οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα OR 372. 373. — τοιαῦτ' ὀνείδιζ' οἷς ἔμ' εὑρήσεις μέγαν 441. ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν 1423. ἆρ' ἄθλιον τοὔνειδος ὠνείδισ' εἰς σέ OC 753. πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις [ὀνειδίζεις LA.] ἐμοί ...; 971. τοιοῦτος ὢν τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν; Ai. 1297. τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ τοὔνειδος ἕξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι Ph. 522. Et *passive:* τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε OR 1500. [quod unicum est futurum passive positum talis verbi in ίζειν terminati ap. Soph. cf. G. Ianson in annall. philol. suppl. 1853. XIX. p. 522.] — || Ad alteram significationem *conviciandi* sive *maledicto compellandi* transiri docet illud OC 1002: τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον. Sic enim duos accusativos sibi deposcit. ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας OR 412.

Ὄνειδος. || Antiquissimae significationis, mediae illius, ut idem quod κλέος et φήμη, *res rumore et sermonibus hominum celebratas*, nec malas potissimum et inhonestas sed et laude plenas et honestas notaret, vestigia adhuc ap. Soph. exstant. σοὶ δ', ἐκλιπόντι τοῦτ', ὄνειδος οὐ καλόν Ph. 477, quod non comparandum esse cum ὄνειδος αἰσχρόν, ἄθλιον, similibus, ratio docet. — || *probrum* cum verbis tum factis illatum. τοὔνειδος ... ὀνειδίσαι Ph. 523. κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος 842 m. ἦλθε τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον OR 523. δυσφόρως τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον 784. ἔνθα μή ποτ ὀψοίμην κακῶν χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα 797. cf. δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην 1035. i. e. σπάργανα ὀνείδους πλέα. ἄθλιον τοὔνειδος ὠνείδισ' εἰς σέ OC 753. οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν 967. *quod alicui iure exprobretur.* τεκοῦσά με αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι 984, quo exemplo ab notione rei mente comprehensae (*abstract*) ad id, quod experientia noscitur (*concret*), transitio praestruitur, velut ἄταν ἐπάγων ἀν' εὐρώδη Τροίαν, δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων Ai. 1191 ch. ὄνειδος ad ἄταν referendum est, et spectatur Aiacis ignominia et exitium. ἐδήχθη τοῦτο τοὔνειδος λαβὼν Tr. 254. κοὔπω τις λόγον κακὸν ἠνέγκατ', οὐδ' ὄνειδος 462. ὀνείδεσιν ἤρασσον Ai. 724. —.— || Semel *turpitudinem* significat. μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος Ph. 968. *turpem de te famam.* Simile est, sed non geminum φάμα ... ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη El. 1068 ch. *illaetabilem nuntium eumque turpem.* —.— || Aliquando *concreta*, quam dicunt significatione *hominis probro cooperti* dicitur. τίς ... τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων OR 1494. Antigone sunt et Ismena Oedipi filiae virgines, quorum nemo matrimonium cupere posse videatur. Sed non referendum huc Ai. 1191 ch., in quo ὄνειδος Ἑλλάνων non Troiam spectat quamvis proxime ante memoratam. (II p. 320, 7.)

Ὄνειρον *somnium.* ὄνειρος enim a Soph. dictum esse demonstrari non potest, ὄνειρον autem clare legitur El. 1390 ch. Pluralis metaplastici praeterea exempla sunt ὀνείρατα El. 460. ὀνειράτων 481 ch. ὀνείρασιν OR 981, ut in diverbiis et canticis formae illae promiscuo sint usu. — Ceterum *proprie* dicitur: πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα El. 460. ἀδυπνόων κλύουσαν ἀρτίως ὀνειράτων 481. ἤτοι μαντεῖαι οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις 500 ch. προσεῖδον φάσματα δισσῶν ὀνείρων 645. et adverbiascenti ratione dictum πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασιν βροτῶν μητρὶ ξυνευνάσθησαν OR 981. — Tralate dictum pro φαντασία: οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον El. 1390. Plane ita nobis *Traum* dicere mos est rem cogitationibus et votis expetitam. Bene monet schol. non de Clytaemnestrae somnio cogitandum esse.

Ὀνήσιμος *utilis.* οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει; Tr. 1014 m. i. e. ἐμοὶ γενησόμενον ὀνήσιμον. mori enim Hercules cupiebat. ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα Ai. 665. de qua sententia cf. Lob. — ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα Ant. 995. v. Herm. — Accentus eius vocabulorum generis ab Arc. notatur p. 61, 9.

Ὄνησις *emolumentum.* φέρων ὄνησιν ἀστοῖς τοῖσδε OC 288. οὐδέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε ... ὄνησις ἥξει 452. ἐλπίς, πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν, πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων Ant. 616 ch. *spe delectari alios homines*, alios desideratis spe decepta fraudari dicit. ὄνασις Brunck. dedit, ut El. 1061 ch. Ai. 400 ch.: certe libri omnes η retinent. ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὕρωσι El. 1061 ch. Suid. v. ἄνωθεν communem formam tuetur. — Adsignificatur *praesidium, opitulatio*; οὔτε θεῶν γένος οὐθ' ἁμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων Ai. 400 ch. ὄνησιν cum LA plerique aut omnes, Suid. v. ἰὼ σκότος. Et huius quidem auctoritas nulla, quippe Dorismum perpetuo obliterantis; sed ne libris quidem in vocabulo paulo rariore id tribuendum, ut communem melicarum partium, inprimis ubi gravior cernitur animi affectus, morem spernas. (II p. 321, 2.)

Ὀνίνημι. *Passivum* solum dicitur (medium non agnoscimus), *fructus et commodi assequendi* significans. τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν πορθμῶν Tr. 570. In *imprecando bono:* ὄναιο, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας OC 1042. Item formula est *sese iureiurando obstringendi*, quod Latinis *ita velim salvus esse:* μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος ... ὀλοίμην OR 644. — De formis verbi Attice usitatis v. Lob. ad Phryn. p. 12. [et Veitch, Greek verbs irregular ed. 2. p. 421 sq.]

Ὄνομα. || *nomen.* οὐδ' ὄνομα ... ᾔσθου Ph. 251. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων; OC 41. φέρουσι τοὔνομα τὸ τοῦδε κοινόν 60. Colonenses. *ὅταν περ τοὔνομ' αἴσθηται τὸ σόν 301. [secl. H. Hirzel.] καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν 1003. οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις; Tr. 318. τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Ai. 431. v. Lob. l. c. et Valck. ad Phoen. 27. σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα Tyr. fr. 573, 2, quae verba ne emendatione egere videantur, sic compone σαφῶς καὶ τοὔνομα φοροῦσα Σιδηρώ, *quae ferrei animi significationem iam nomine prodit.* [cf. Eust. p. 158, 24 (Σιδηρὼ) θρασεῖαν ἐκείνην γυναῖκα φορεῖν τὸ οἰκεῖον ὄνομα.] Adverbiascunt Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος, ὄνομα δ' Ὀρέστης El. 694. ὄνομα δ' ὠνομάζετο Ἕλενος Ph. 605. — || *Cognomentum* potius vel *vocabulum* interpretor κακῶν ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν OR 1285. Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον, ἀλλ' ἔστι πάντων ὀνομάτων ἐπώνυμος inc. 678, 2. *varie dicenda.* — || Adsignificatur *fama nominis.* ὄνομα μόνον δείσαντες OC 265. suum nomen tanquam scelestum et male ominatum iniuria timeri Oedipus dicit. πολὺ τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας 306. Et sic fortasse explicandum οἶδ' ὅτι τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς 667. — || Adsignificatur *res illustris et honesta:* ὄγκον γὰρ ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον; Tr. 817. μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον 1065. — Quanquam Schaeferus ad Ph. 251. οὔνομα tragicis non videri eripiendum affirmabat, tamen cum ne melicis quidem ulla eius scripturae a versus lege necessitas sit, pauca in libris vestigia (ap. Soph. uno loco Ph. 251. librorum scripturam ἄμετρον οὐδ' ὄνομ' οὐδέ, cum deberet οὐδ' ὄνομά γ' οὐδέ, Tricl. vitiavit οὐδ' οὔνομ' οὐδέ corrigendo, sanavit Erf. addito ἄρ' post ὄνομ'), plurimis locis brevior forma versus lege postuletur, recte decrevisse censendus est Elmsl. ad Eur. Bacch. 320, quem Herm. sequitur ad Ph. 251.

Ὀνομάζω *nomino.* Uno enim loco significat *proferri, dici:* τἀνθυμήματα ... λόγοισι γὰρ οὐκ ὠνόμασται βραχέσι OC 294. — ὄνομα δ' ὠνομάζετο Ἕλενος Ph. 605. τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο OR 1042 sc. δοῦλος. φέρουσι τοὔνομα τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένοι OC 61. Vitiose ὠνομασμένον legitur in LA, verum habent Ricc., Vat. cum schol. ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος Tr. 1105. ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὃς εἶ OR 1036. *Medium* est *aliquid dicere suum.* ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο; OR 1021. Recte Brunck. *suum filium me nominabat.* Erf., quanquam bene refutato Markl. ad Eur. Suppl. 749. ὠνόμαζεν ὅν corrigente, disparia comparavit media; quibus pro activis Soph. usus est, αὐδῶμαι, ποθοῦμαι.

Ὄνος [Curt. Et. 359.] *asinus.* κριθώσης ὄνου fr. inc. 901 b. cf. κριθάω. — [De nota dictione proverbiali Phot. p. 338, 15 et Suid. i. v. Ὄνου σκιά: καί, περὶ ὄνου σκιᾶς. Σοφ. Κηδαλ. (fr. 308.) ὅτι ἄν τι γένηται, τὰ πάντ' ὄνου σκιά. i. e. *nihili.* Nam *de umbra asini rixari* Graecis idem quod Romanis *de lana caprina rixari.* —. || *iulus* vermis. Schol. Ap. Rh. 1, 972: λέγεται δὲ ἴουλος καὶ ζῷόν τι, θηρίδιον πολύπουν. ἑκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Κωφοῖς σατύροις (fr. 334.) κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόσπριος. cf. ἰσόσπριος.] (II p. 322, 16.)

Ὄνυξ *unguis.* κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί Ai. 310. v. ἀπρίξ. De tono v. Arc. p. 199, 12.

[Ὀξηρός *acidus.* ὀξηρὸν ἄγγος *acetabulum:* tralate de homine indigno ὁ. ἄ. οὐ μελιττοῦσθαι πρέπει. fr. Iphig. 293 b. proverbialiter.]

Ὀξύθηκτος tralate *maerore insanientem*, sive *luctu* in *furorem exstimulatum* significare videtur. ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ Ant. 1301. loco haud dubie lacunoso, unde de sensu certum aliquid affirmari non potest. Videtur quidem *Eurydica* dici *sese ad aras* interfecisse. [Non male Arndt. temptavit ὀξυθήκτῳ πτώσιμος περὶ ξίφει.]

Ὀξυκώκυτος *graviter defletus.* ὀξυκώκυτον πάθος Ant. 1316.

Ὀξύνω *acuo*, tralate *irrito.* μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα Tr. 1176.

Ὀξυπλήξ *gravisonus.* ἦλθον ... Ἀχέροντος ὀξυπλῆγος (ὀξυπλῆγας Musgr.) ἄρσενας χοάς Polyx. fr. 469, 3. — De tono v. ἀμφιπλήξ et schol. Il. ζ. 135. (υ in thesi corripitur).

Ὀξύς. Proprie *acutus*, sed primitiva significatione de rebus mucronem vel aciem praeferentibus non dicitur, verum de *sono:* ὀξὺν κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς πώλοις El. 737. πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον Ant. 424. *flebilem*, de lusciniae querimonia. — ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων Ai. 321. ὀξέα κλάζων αἰετός Ant. 112 an. — Transfertur inde ad *iracundiam* significandam. θυμὸς ὀξύς OC 1193. ad *celeritatem:* λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς ἄξας ὀξὺς νότος ὣς λήγει Ai. 258 an. Austrum sine tempestate ortum mox cessare observat Tricl. ὡς ἥδε (ἡ νόσος) μοι ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται Ph. 808. Hic ut ὀξεῖα doloris significans esse putaret, Buttm. sibi a Wakefieldio persuaderi passus est. Sed ne inaniter loquax videatur poeta, eadem re eodem quidem versu duobus vocabulis compellata, ταχεῖα ad tempus solum cito praeteriens, ὀξεῖα autem ad repentinum et inexspectatum adventum referam, sicut ap. Homer. αἰπύς dicitur. ὀξεῖα γάρ σου βάξις ὡς θεοῦ τινος διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας Ai. 998. Aut a *celeritate* aut a *vehementia* desumptum ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς El. 30. Certe *summam attendendi diligentiam*, ut in re gravi quam celerrime quid facti opus sit, intelligas significare puto. Rei *acris*, *gravis* et *exitiosae* sensum inesse puto Ant. 1238: φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν ... φοινίου σταλάγματος. *vis* certe *sanguinis* una cum spiritu ducendo eiecta dicitur. — Comparativus *celerem* significat Ant. 108 ch. φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ. Ante Brunck. vulgabatur ὀξυτόρῳ, quod quamvis etiam in LA servatum, sensu tamen cassum est. Vera scriptura est ex schol. reposita.

Ὀξύτονος *acriter intentus*, inde *acute sonans* i. q. λίγυς; *canorum* enim nec *ventum* nec *querelam*

Latini dicunt. Illa ratione dictum ὀξυτόνου διὰ πνεύματος Ph. 1093 m. Altera ὀξυτόνων γόων El. 244 m. ὀξυτόνους ᾠδὰς θρηνήσει Ai. 630 ch.

Ὀξύφωνος *acuta* (canora) *voce*. ὀξύφωνος ὡς ἀηδών Tr. 963 ch. (II p. 323, 18.)

[*Ὀξύχολος v. ὀξυχόλως].

Ὀξυχόλως *acri* vel *celeri ira*. ζεύχθη δ' ὀξυχόλως παῖς ὁ Δρύαντος Ant. 955 ch. Sic Herm. nunc ex LA [cuius pr. m. ὀξυλόγως habet]; olim ὀξυχόλοις ille de coniectura, cum ὀργαῖς, quod sequitur, coniungens. ὀξυλόγῳ schol. et marg. Turn., ὀξύχολος cum Scaligero Dind.

[*Ὀοοώ OC 220 coni. Dind. v. i. ὤ.]

Ὀπᾱδός *sectator*. Comites et ministri significantur: *αἴρετ' ὀπαδοί Tr. 1264 an. [interpolatum locum iudicat Dind.] Sed *venatricem* Dianam dicit κασιγνήταν (Ἀπόλλωνος) πυκνοστίκτων ὀπαδὸν ἐλάφων OC 1092 ch. cf. intpp. — Dorismus etiam in hac voce non solis tragicis, sed Atticis scriptoribus omnibus unice placuit: v. Lob. ad Phryn. p. 431. [et Dind. in Thes. LGr. 5. p. 2079.] Quare Eust. errasse censendus scribens ὀπηδός παρ' Ἀττικοῖς, ὀπαδός δὲ κοινῶς p. 1376, 14, aut loca vocabulorum commutanda sunt. Aspirandumne sit, paulo incertius, nec uno modo scribi in edd. Aldi et Lascaris Elmsl. observavit ad Eur. Med. 51. Sed quanquam haud dubie quaerenda in ἕπομαι vocabuli origo, quemadmodum Orio tradidit p. 120, 22. [cf. Curt. Et. p. 576], tamen inter hoc et ὀπαδός medium locum et quasi viam formando vocabulo ingrediendam occupavit ὀπάζω (EM p. 627, 10.) unde ὀπάων, quae cum consensu efferantur leni spiritu, de ὀπαδός idem disertus testis est auctor lexici π. πνευμ. p. 234. v. ὀπάων. Accentus verbalium personae significantium communis est.

Ὀπάων *comes*, *minister*. οἵ τ' ὀπάονες οἵ τ' ὄντες οἵ τ' ἀπόντες Ant. 1008. v. ἄπειμι. — αἵδε γὰρ χέρες Θησέως ἔσωσαν φιλτάτων τ' ὀπαόνων OC 1103. — De spiritu locuples testis est schol. Il. λ. 257. cf. lex. π. πνευμ. p. 234.

†Ὀπή *fenestra* ex Eust. p. 1908, 39. restituendum Sophocli videri diximus v. ἐφέστιος.

Ὅπῃ *qua via*. ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις Ph. 481. οὐδ' ἔχω πᾷ θῶ, ὅπᾳ πρότερον ἴδω Ant. 1342 m. *qua via quasi incedere faciam oculos*, ut aliquo perveniant. ὅποι nec minus aptum est. Aug. b. ὅπῃ. ὅπα πρότερον ἴδω πᾶι καὶ θῶ LA. Plerique ὅπᾳ πρὸς πότερον ἴδω, πᾷ καὶ θῶ, in qua scriptura et καί suspectum, et ὅπᾳ πρὸς πρότερον bis idem dictum habent. Quare illud Herm. reposuit. [Dind. dedit c. Kaysero οὐδ' ἔχω ὅπα πρὸς πότερα κλιθῶ.] Sensum explicat gl. in Dresd. a. et Aug. b., εἰς τὸν παῖδα ἢ εἰς τὴν γυναῖκα. — ἴδεθ' ὅπῃ προνέμεται ... Ἄρης El. 1384 ch. Unum apogr. ὅπῃ. ὅπου LA. [ὅπως G. Wolff. ὅποι Dind. c. Schneidero.] Ceterum eiusmodi, quale illud ex Philocteta, exempla una cum librorum dissensu Porsonum moverunt, ut ὅπῃ et de motu locum versus, et de quiescente aliquo loco dictum decerneret. v. ὅποι. Cur adscribendum in his omnibus videatur ῑ, in λάθρᾳ et μηδαμῇ exposuimus. Et referre dativorum formam haec et ea quae in οι exeant, sicut sequi genitivos, quae in ου finiantur, multis locis agnoscit Apoll. de adv.; v. p. 583, 25. ubi ᾗ τῇ πῇ ὅπῃ, οὗ τοῦ ὅπου componuntur, plane ut ἄλλῃ πάντῃ ἡσυχῇ οὐδαμῇ διχῇ p. 586, 26; et recte servabitur ῑ analogiae causa, etiamsi ὅπος et πός non reperiantur, quae dicta aliquando fuisse verisimillimum est. Eiusdem scripturae diserti praeterea testes sunt Choeroboscus ap. EM p. 78, 26. et Eust. p. 174, 1. Quod ᾗ ille affirmat ῑ adscriptum non habere, mirum est, sed aliqua significandi distinctione nititur, ut tralate dictum pro ὡς, velut ᾗ θέμις, ea litera secundum illam doctrinam caruisse videatur. πῇ ὅπῃ πάντῃ, sed λάθρᾳ μηδαμῇ ἄλλῃ scribere cum Schneidero praef. ad Plat. Civ. 1. p. LVIII. causam non habet.

Ὁπηνίκα *quando*. Accuratius ita tempus quoddam definitur, quam si ὁπότε dicas et ὁπόταν. — ὁπηνίκ' ἔζει θυμός OC 434. de re praeterita. ὡς ὁπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα Ph. 464. de re futura et exspectanda.

*Ὅπηπερ v. ὅποιπερ.

Ὀπισαμβώ. *gradus revolutus*, *incessus retrogradus*. Append. Vat. Prov. 3, 36. [et plenius in collect. prov. ap. Millerum, Mélanges de l. gr. p. 369.]: ὀπισάμβων: ταύτην Χρύσιππος τάττει κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐν τοῖς πράγμασι προβαινόντων, παρὰ τὸ ἀεὶ ὀπίσω βαίνειν. μέμνηται δὲ τοῦ ὀνόματος Σοφ. ἐν Μελεάγρῳ (fr. inc. 920). Sed unice verum est ὀπισαμβώ (ἡ), sec. Eust. p. 862, 5: ἐν δὲ τῷ κατὰ στοιχεῖον λεξικῷ καὶ ὀπισαμβὼ εὕρηται, ἡ εἰς τοὐπίσω ἀποχώρησις. Hoc et analogia se tuetur et eo quod in Prov. Vat. scriptum est ταύτην, quod ad nomen in ων exiens accommodari non potest. (II p. 325.)

Ὄπισθεν. Proprie dictum ap. Soph. non est. Sed tralate de *posthabendis rebus*: γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι Ant. 40, et de *inferioribus* et *laude superatis*: εἰ ... τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν Ai. 1249. Glossa προτιμήσομεν explicat sc. τοὺς ἥττους. [De ν paragogico v. Lob. path. 2, 151.]

Ὀπίσω *in futurum*. πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω OR 488 ch. Musgr. *retro* interpretatur, sicut schol. rec., οὔτε κατὰ τὸ παρὸν ἐρείδων τὸν νοῦν, οὔτε κατὰ τὸ παρεληλυθός. Sed recte usquam de praeteritis dici negavit Elmsl., et Matthiaeum hoc argumento usum, quod sequentium τὰ νῦν πω ad ἐνθάδε, πάροιθέν ποτε ad ὀπίσω referatur, bene refutavit Herm. ostendendo ex illo οὔτε πάροιθεν consequi coniecturam de praesentibus, οὔτ' ἐνθάδε, ex οὔτε τὰ νῦν πω de futuris, id quod est ὀπίσω. — De tono generatim praecipit Apoll. de adv. p. 576, 12.

Ὁπλίζω. Proprie *armo*. κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὡπλισμένῳ Ai. 1123. Tralatum ad *animi ferociam* armorum instar *adsciscendam* ποῖ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος αὐτή θ' ὁπλίζει κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς; El. 996. — V. Pflugk. ad Eur. Med. 856.

Ὅπλον. Ap. Soph. *pluralis* solus legitur || proprie *armorum qualecunque genus* significans. τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων Ph. 62. Ai. 41. 1239. 1337. τῶν ἀνικήτων ὅπλων Ph. 78. τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων 262. τά θ' ὅπλ' ἀπῄτουν τοῦ πατρός 362. τῶν ὅπλων κείνων ἀνὴρ ἄλλος κρατύνει 365. εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με 376. τῶνδε τῶν ὅπλων 802. τἀμά μοι μεθεὶς ὅπλα 973. ὁ ξυλλαβών με κἀποσφίσας ὅπλων 979. τά γ' ὅπλ' ἔχοντες 1056. τοῖς ἐμοῖς ὅπλοισι κοσμηθεὶς φανεῖ 1064. πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων 1108 m. κράτει τῶν σῶν ὅπλων 1292. *ὅπλων σοῦ πατρός 1365. [delev. Brunck.] τἄμ' ἀφαιρεῖσθων

ὅπλα Ai. 100. τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι 442. τῶνδ' ὅπλων Pors. Adv. p. 189. ὅπλων ἔχειτ' ἀγὼν πέρι 937 ch. αὐτοῖσιν ὅπλοις fr. Amphiar. 781, 2. ἐν θ' ὅπλοις ἀρρῶξιν Ach. Am. 168. χαλκηλάτοις ὅπλοισι Colch. 314 a, 3. ἐρρηξάτην ἐς κύκλα χαλκέων ὅπλων inc. 731. Exiguus igitur vocabuli extra diverbia usus est. Canticorum enim exempla duo sunt, Ph. 1108. Ai. 937. — || Perraro speciem quandam *figuratae dictionis* habet. πολλῶν μεθ' ὅπλων Ant. 115 an. πολλοὺς ὁπλίτας et magnitudinem exercitus et apparatus bellici universe adsignificat. κεῖνος ἀνήρ, ὃς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων Ἕλλασιν κοινὸν Ἄρη Ai. 1195 ch. simul usus armorum ad bellum gerendum indicatur. — ō, ut solet, in thesi corripitur, in arsi producitur idque paulo rarius: Ph. 362. 376. 1056. (II p. 326.)

Ὁπόθεν *unde*. δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς βέβηλα, χὠπόθεν πένης ἀνὴρ μηδ' ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν fr. Alead. 109, 7. Tralate igitur viam et quasi fontem bonorum fruendorum significat. σήμαιν' ὅτου τ' εἶ χὠπόθεν. fr. Alet. 91, 2. De tono v. Apoll. de adverb. p. 605, 10.

Ὅποι *quo*. Adverbium proprie termino constitutum significando, quo versus motus aliqui dirigitur, et fini, quem adeptus ille motus componitur. Ὅπου ὅποι ὅπῃ cum et literarum ductibus simillima et partim vitiosa recentioris aetatis pronuntiatione eodem sono sint, ut fieri non posset, quin in libris scriptis confunderentur, de significatione affinium adverbiorum ὅποι et ὅπῃ docti variis erroribus sese implicari passi sunt. Schaef. aliquando significavit ποῖ et πῇ, ὅποι et ὅπῃ vi eadem, solo genere et forma differre ad OC 227; imo cum de assensu cohibendo aliquando prudentius statuisset ad Eur. Hec. 1062., rursum ad Phalar. ep. p. 296. ὅπου ὅποι ὅπῃ de quiete promiscue dici affirmat, ὅποι et ὅπῃ promiscue de motu, in hoc quidem Porsonum secutus ad Hec. 1062. Eadem fere diu ante proposuerat Dorvill. ad Char. p. 271. Lips., et veterum doctorum Ammon. p. 113., de πῇ et ποῖ etiam Eust. p. 1664, 8. et schol. Aristoph. Plut. 447. Herm. autem quam olim ad Herc. fur. 1236. sententiam proposuit, ὅποι esse *ad quem locum versus*, ὅπῃ *in quem locum*, ut motum simul succedentemque ei quietem significet, hanc dudum abiecisse putandus est. Longe meliora praeiverunt Reisig. comm. cr. in OC 23. p. 175. et Stallb. ad Plat. Euthyphr. p. 94., quem tamen ne nomine quidem tenus Porsoni vellem decretum probasse, sicut Pflugkium ad Eur. Heracl. 19., qui partem veri vidit nec persecutus est.

|| ὅποι *proprie* est *quem finem vel locum versus*. Quae significatio ubi propter sententiam necessario postulatur, ὅπῃ dici non potest. Sophoclea exempla haec sunt: οὐ γάρ τις ὅρμος ἐστίν, οὐδ' ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος Phil. 302. cod. Harl. ὅπῃ perperam: de *appellentibus* enim dicitur, nec profecto maria sola currentibus nec portus et urbes intrantibus contingit mercatura facere lucrum. μόνον θεοὶ σῴζοιεν ἔκ τε τῆσδε γῆς ἡμᾶς ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν 529. Harl. ὅπῃ, sed est ἐκεῖσε ὅποι, nec de cursu recte tenendo, sed de patria intranda Neoptol. sollicitus est, plane ut γένοιτο δὲ πλοῦς οὔριος τε κεὐσταλής, ὅποι ποτὲ θεὸς δικαιοῖ χὠ στόλος πορσύνεται 780. ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον Ai. 690. Aiax loquitur sese interfecturus, quod dicitur *ad inferos*, non *via ad inferos ferente*. Huc adde secundum sensum dictum ἔχεις διδάξει δή μ', ὅποι καθέσταμεν; OC 23. i. e. *quo cum pervenerimus*, *consistamus*, ὅποι ἐλθόντες νῦν ἐσμέν. Sic ὅπῃ dici non potuit, potuit ὅπου, quod ex Vat. Brunckius posuit quamvis minus elegans, cum figura dictionis careat, idque eo mirandum magis, quod in Tr. 40. cum omnes libri suggerant κεῖνος δ' ὅπου βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε, idem ὅποι correxit, cum dicatur ὅποι βεβηκὼς ὅπου ἐστίν. v. Krueger. ad Xen. Anab. p. 332. Similis attractio breviloquentiae effectrix est ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων, εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμνην, ὅποι [ὅπου Dind. ex LA] ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν Ph. 481. de quo loco iam Pors. l. c. recte existimarat. ὅπῃ θέλεις ἄγων etiam ὅποι scribi potuit, aptius autem illud, quippe non cum ἄγων coniungendum φράσεως causa adiecto, nec necessario cum ἐμβαλέσθαι, sed cum θέλεις, *qua parte* quasi *me in navem introducere volueris;* ὅποι μέλλω est ἐκεῖσε, sc. ἐμβαλοῦ, ὅπου. At in οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει El. 922. [quo loco ὅποι γῆς improprie dictum proverbii speciem habere ostendit Schneider. allato loco Dionis Chrys. Or. 3. p. 63.] et ὅπου et ὅπῃ certe alterutro loco ferendum est. Hermannum autem non probo, qui rectius fuisse ὅπου γῆς et ὅποι γνώμης et attractionis quodam genere utrobique ὅποι dictum esse existimat. Esset attractio, si ὅποι γῆς εἶ scriptum legeremus, sed φέρει cum posuerit poeta, insana Chrysothemidis laetitia cum *immenso itinere* comparatur, *peregrinante ad extremi quasi orbis fines aliqua fatali necessitate abrepto*. ὅπῃ γνώμης *qua quasi sententiarum via incedas* commode diceretur; ὅπῃ γῆς Graecum esse negat Elmsl. ad Eur. Heracl. 19., ait Herm. ad Herc. fur. 1236. Certe Aesch. Prom. 564. ὅπῃ γῆς πεπλάνημαι nec aptum est, cum non quaerat Io, qua terrarum parte quibusve locis vagetur, sed quo vagando pervenerit, et ὅποι cod. Med.; ut recte sic emendandum censuerit Elmsl., male adversatus sit Reisigius l. c. Et Eur. Heracl. 46. longe melius ὅπου codd. P C; nec probo Matth. ad Eur. Suppl. 762. Haec Sophoclea sunt. κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, ὥστ' ἀμηχανεῖν ὅποι τράποιντο Aesch. Pers. 459. Cod. Med. 2. ap. Well. ὅπῃ, at sane illud aptius, de *pugna congressuris* dictum. ὅποι δὲ καὶ προβαίνων πάχνᾳ κουροβόρῳ παρέξει Agam. 1511 ch., qui locus etsi corrupte scriptus videtur, aptius tamen dictum habet, quod omnes libri tuentur, ὅποι. πέμψον με χώρας τῆσδ' ὅποι προσωτάτω Eur. Andr. 922. recte pro ἐκεῖσε ὅπου προσωτάτω dictum; male unus cod. Havn. ὅπῃ, quod hic ferri non potest. IT 119. χωρεῖν χρεὼν ὅποι χθονὸς κρύψαντε λήσομεν δέμας, in pari causa parum perspecta particulae natura ὅπου correcturus erat Valck. ad Hippol. 1247. (II p. 327, 35.)

|| *Tralate* dictum ὅποι facillime explicatur cum verbis *motum significantibus* coniunctum cum metaphora positis. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος Ph. 897 *quorsum deveniam dicendo*, i. e. *quid dicam*, ut versu praecedente ποῖ πότ' ἐξέβης λόγῳ. ὅπῃ habet, quomodo defendatur, *quas partes dicendo ingrediar*. Sed libri consentiunt praeter Flor. Γ., qui ὅπῃ. οὐκ οἶσθ' ὅποι ... γνώμης φέρει El. 922., de quo versu diximus. cf. Elmsl. ad Heracl. 595., miscentem tamen propriae et tralatae dictionis exempla, et iniuria ὅπῃ τράπωμαι similiaque damnantem, etsi aliquot locis sensu optimum est, nec certe librorum fide, quamvis fluctuantium, destituitur,

[velut Eur. Or. ὅποι recentiores multi: ὅπῃ MVAB ut 723. Aesch. Agam. 1532 ubi ὅπα M, ὅποι Elmsl.] Prom. 659. ὅπῃ apogr.: nam ὅποι etsi M. praebet, tamen aptum non est; recte autem ὅποιπερ legitur, cuius eadem ratio, Soph. OR 1458. v. ὅποιπερ. cf. Herm. ad Hecub. 1028. Alia res est OC 383: τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ πόνους κατοικτιοῦσιν, οὐκ ἔχω μαθεῖν. ὅποι alii *quomodo* explicuerunt, id quod nunquam significat; Reisig. *quatenus*, *quam in partem*, quod non verius est, Hermanno *locus et regio* intelligi videtur, in quam deducturi Oedipum dei sint laborum eius miserti, quod cum verbo κατοικτίζειν conciliari non potest. Mihi ὅποι, si κατοικτίζουσιν scriptum esset, ferri posse vix videretur: ut nunc est, breviloquentiae studiosus poeta hoc intelligi voluit ὅποι πόνων ἐλθόντα σε κατοικτιοῦσιν, *quonam aerumnae te pervenire passuri sint*, *ut aliquando tui misereantur*. Similis sententia est Aesch. Suppl. 604: ἔνισπε δ᾽ ἡμῖν, ποῖ κεκύρωται τέλος, δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅποι [ὅπῃ M] πληθύεται, *in utram partem plura suffragia inclinarunt*, ὅποι γνώμης πλείονες μετέπεσον, ὥστε κρατεῖν τῇ χειροτονίᾳ. —.— [In El. 1384 de coniectura ὅποι pro ὅπου (vel ὅπῃ) posuit Dind. c. Schneidew.: v. i. ὅπῃ.]

῞Οπῃ ap. Soph. pertenui usu est. || *Proprie* dictum significat *qua via*, deque ingredientibus ut aliquo perveniant, dicitur. De Ph. 481. El. 1384. Ant. 1342. v. supra. Unice aptum ὅπῃ Eur. Hel. 147. ὡς τύχω μαντευμάτων, ὅπῃ νεὼς στείλαιμ᾽ ἂν οὔριον πτερὸν ἐς γῆν ἐναλίαν Κύπρον. Nemo scripsit ὅποι; quo enim navigaret satis sciebat Menelaus, sed de recto cursu tenendo sollicitus erat. Talia velim considerent, qui ὅποι et ὅπῃ nihil differre pronuntiant. Sed rectius sane ex parte librorum scribitur ἐκκλῄομαι γὰρ δωμάτων ὅποι [ὅπῃ Dind. cum optimis MVAB] μόλω Eur. Or. 430., *quo* enim *cunque pervenisset*, *excludebatur*, non *qualicunque via ingrediens*; item [etsi habent utroque loco ὅπου PC] ὅποι γῆς πυνθάνοιτ᾽ ἱδρυμένους Heracl. 19. ὅποι vel ὅπου γῆς πύργον οἰκιούμεθα ib. 46.; alterum enim *pervenisse*, *quos quaerat*, *ad aliquam sedem et occupasse* significat, alterum brevius contractam sententiam habebit ὅποι γῆς ἐλθόντες οἰκιούμεθα: item ὅπου Aesch. Prom. 659. [ex vestigiis Med., qui ὅποι: Dind. ὅπῃ. dedit.] (II p. 329.)

|| *Transfertur* ὅπῃ eo, ut *aliquam viam et rationem quis ingressus* significetur, *partemve*, *unde rem adgrediatur tractandam;* id cum recte vidisset Stallb. l. c. non debuit dicere ὅπῃ et *motum* et *statum* significare. Quippe cum *verba motus significantia tralate dicta* adsunt, et ὅποι et ὅπῃ suam quidque provinciam recte tuebitur, ut diligenter ponderata sententia a libris standum sit: sin aliter dicitur, satis multa exempla sunt ὅποι minime admittentia. Illo modo habet in ὅποι et ὅπῃ τεθῇ Eur. Herc. fur. 1245 [ubi ὅπου Plut. Mor. p. 1063 d. et ὅπῃ idem et cod. C habent.] ὅποι et ὅπῃ τράπωμαι [de quo supra], ὅποι et ὅπῃ σκοπῶ (nam ὅπα ἴδω Soph. Ant. 1342 proprie dictum est). Altera ratio his patebit exemplis, quorum tamen simile quid in Sophocleis non reperias. τοὐπίσημ᾽ ὅπῃ τελεῖ Aesch. Sept. 659. Med. ὅποι; est *qua parte* s. *qua via incedentia ut impleantur*. οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅπῃ τελεῖ (μόχθος) Choeph. 1021. Inepte Blomf. ὅποι. Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ μῆτιν ὅπα φύγοιμ᾽ ἄν Prom. 906 ch. recte sic: apogr. duo tantum ὅπου, inepte; nec illud nec ὅποι sententia admittit, quae talis est: *qua via incedens* i. e. *quomodo rem aggressa effugiam,* velut v. 586. οὐδ᾽ ἔχω μαθεῖν ὅπῃ πημονὰς ἀλύξω sine var. scriptura. σὸν ἔργον φροντίζειν, ὅπῃ τὸν ἄνδρα κρατήσεις Ar. Nub. 1345. Simili modo explicabitur Aesch. Ag. 67. ἔστι δ᾽ ὅπῃ νῦν ἔστι *quoquo rerum statu est*, proprie *quacunque rerum suarum constituendarum via incedit;* cf. Plat. Euthyphr. p. 4, E. ἐπίστασθαι περὶ τῶν θείων ὅπῃ ἔχει. p. 12, B. ἐγὼ οὖν τούτῳ διαφέρομαι τῷ ποιητῇ· εἴπω σοι ὅπῃ; Ineptum est ὅποι, sed ne ὅπου quidem recte dicatur; quisquis enim audiret, referret ad locum, quo nunc ipsum versari videretur. Hinc fit, ut ὅπῃ *qua via* et ὅπως *quomodo* coniuncta reperiantur; v. Boissonad. ad Philostr. Her. 604. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 635. ὅπως δὲ χὤπῃ, ταῦτα δεῖ μακροῦ χρόνου εἰπεῖν Aesch. Prom. 875. In his exemplis, quorum similia alia multa sunt, quomodo ὅποι et ὅπῃ inter se commutari possint, scire aveo. V. etiam πῇ et ποῖ.

῾Οποῖος *qualis.* || *Relatum ad correlativum* demonstrativi generis non legitur, sed sane ita, ut omissum hoc subaudiatur. ὁποῖα χρῄζει ῥηγνύτω OR. 1076. δεινὴν ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας, ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγώ OC 561. εἰπὼν ὁποῖα ξύμφορα 1347. ἀλλ᾽ ἴσθ᾽ ὁποία σοι δοκεῖ Ant. 71. LA et reliqui male ὁποῖα, sed sensus non patitur ἴσθι ab οἶδα repetere. Schol. etiam ὁποία agnoscit, quod [ex Triclinio recepit Dind.]; sic enim scribit: γίγνωσκε ὁποῖα σὺ θέλεις, τὸ πείθεσθαι τοῖς τυράννοις. ἢ τοιαύτη γενοῦ, ὁποία καὶ βούλει. Cod. Paris. ἴσθι ποία. Herm. ὁποίᾳ dedit, id verbo δοκεῖ requiri affirmans, etsi ὁποία ad ἴσθι accommodari non minus bene possit. οὐκ ἔσθ᾽ ὁποῖον στάντ᾽ ἂν ἀνθρώπου βίον οὔτ᾽ αἰνέσαιμ᾽ ἄν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ 1156. ὁποῖον στάντα si sec. schol. coniunxeris, elegantior est sententia, sed aliquanto operosius explenda: οὐκ ἔστι βίος τοιοῦτος, ὥστε ἐπαινέσαιμ᾽ ἂν στάντα ὁποιονοῦν. — ἄριστον ἄνδρα ... κτείνασ᾽, ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ Tr. 812. ὁποῖα δραστέ᾽ ἐστίν (εἶπον) 1204. Aliquando ita *quisquis* significat. κἄλλο τῶν ἐμῶν, ὁποῖον ἄν σοι ξυμφέρῃ, γενήσεται Ph. 659. Si admiscetur hic tamen aliqua indolis et rationis notio, certe relativi pronominis modo dicitur; οὐδὲν γὰρ οὔτ᾽ ἀλγεινὸν ἔσθ᾽ ὁποῖον οὐ τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ᾽ ἐγὼ κακῶν Ant. 5. *quod non viderim.* Herm. nunc οὐ scribens distinxit, nec intelligo quae dixit ad v. 4. V. οὐ, 5. — || Hinc *interrogat in narrando* s. indirecte de rei alicuius natura et indole. τὸ πάθημ᾽ ὁποῖον φῂς παθεῖν, δίδασκέ με OR 554. γῆς ὁποίας ἦλθον OC 572. μόρῳ δ᾽ ὁποίῳ κεῖνος ὤλετ᾽, οὐδ᾽ ἂν εἷς θνητῶν φράσειε 1655. σκέψαι δ᾽ ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο πέπονθα Tr. 1077. ἐξήκεις δ᾽ ἵνα φανεῖς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ 1158. ὅρα μολοῦσα τόνδ᾽, ὁποῖ᾽ ἔπη θροεῖ Ai. 785. μέμνησ᾽ ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως 1354. Ad hoc genus quaerendi refertur etiam vexatissimus ille locus Ant. 3. ἆρ᾽ οἶσθ᾽ ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ᾽ Οἰδίπου κακῶν ὁποῖον [ἐλλεῖπον Dind.] οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ; Sic enim, non ὅ, τι sive ὅ τι scribendum, et explicandum per epexegesin οἶσθ᾽ ὅτι τελεῖ (τὰ ἀπ᾽ Οἰδίπου κακά) καὶ δὴ ὁποῖον οὐχί, quod interrogative dictum pro οὐκ ἔστιν οὐδέν, ὅτι οὐ, s. ἕκαστον τελεῖ. Eodem fere redit Boeckhii ratio ap. Wexium proposita. — || Aliquando *adverbiascit*, sed suae significationis retinens est. ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ... οὐδ᾽ ὁποῖ᾽ ἀνὴρ ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται OR 915. cf. Matth. ad Eur. Hecub. 395. — || In οἷος monuimus de οἷος et ὁποῖος coniunctis. οὔθ᾽ οἷ᾽ ἔπασχεν, οὔθ᾽ ὁποῖ᾽ ἔδρα κακά OR 1272. et, quod anacoluthi rationem habet, οἷ᾽

ἔργα δράσας ... δεῦρ' ἰὼν ὁποῖ' ἔπρασσον αὖθις 1403.

Ὅποιπερ *quo quidem*. εἶμι κἀγὼ κεῖσ' ὅποιπερ ἂν σθένω Ai. 810. ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ' ὅποιπερ εἶσ', ἴτω OR 1458. Vulgabatur ὅπηπερ. Illud non aptius modo, cum *quoquo evasura sit misera sua sors, sese facile passurum* Oedipus significet, sed e bonis codd. repositum.

Ὀπός *succus destillans ex arboribus herbisve*. τὸ τῶν δένδρων δάκρυον Suid. sec. Photium p. 342, 18. — ὀπὸν ἀργινεφῆ στάζοντα τομῆς χαλκέοισι κάδοις δέχεται Rhiz. fr. 479, 2. de Medea maleficas herbas secante. De tono qui accurate praeceperit, ignoro.

Ὀπόσος. Pluralis solus legitur, *quotquot* significans. καὶ τῶν θανόντων χὠπόσοι ζῶμεν πέρι Ant. 214. χὠπόσα αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται OR 1407. In OC 1773. cum libri habeant πάνθ' ὅσ' ἄν, quod versum anapaesticum perdit, Pors. ὁπόσ' ἂν scripsit, et iure secuti editt. (II p. 331, 4.)

Ὁπόταν *quando*. De re incerta futura dicitur: ὁπόταν δὲ μόλῃ Ph. 146 an. Item de re infinite posita, qualis et nunc et quocunque alio futuro tempore evenire possit: ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ El. 91 an. De OC 1218. v. ὅπου.

Ὁπότε *quando*. Causam simul reddit, ut *quandoquidem* interpretere, OC 1699 m.: ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον. V. Herm. Non fit hoc, cum optativum in oratione obliqua adsciscit: ἔλαχεν ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος, ἀναδόχαν τελεῖν πόνων Tr. 824 ch. Optativus explicatur ex verbo praeterito regente ἔλαχεν, nec minus tamen ὁπόταν ἐκφέρῃ dici potuit cum futuro infinitivi τελεῖν proxime coniungendum. Id legisse credibile scholiasten, παρέλθῃ explicantem.

Ὅπου *ubi*. ‖ Proprie de locis dictum, cum ubi ad correlativum ἐπεῖ sive ἐνθάδε refertur, tum ubi interrogando servit oblique, in quo genere ποῦ et ὅπου, ποῖος et ὁποῖος quasi data opera, ut varietur oratio, misceri, erudite exposuit Lob. ad Phryn. p. 57. not. — σκοπεῖν θ', ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα Ph. 16. Non potuit hic ὅποι dici, quae Elmsleii olim sententia videtur fuisse ad IT 110. LA ὁποῦστ'. λεύσσων δ' ὅπου [εἴ που Dind. c. Brunck.] γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ 716 ch. ἆρ ἂν ... μάθοιμ' ὅπου ... δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου OR 924. αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ', ὅπου 926. μητρῴαν δ' ὅπου κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων 1256. ὅπου θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος 1436. ὡς πυθώμεθα, ὅπου ποτ' ἐσμέν OC 12. ὅπου ... ἕδραν λάβοιμι ... ἐνταῦθα κάμψειν τὸν βίον 89. κεῖνος δ' ὅπου βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε Tr. 40. i. q. ἐστί, v. ὅποι, p. 327. ἐνταῦθ', ὅπου με μήτις ὄψεται βροτῶν 800. τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῄρου μ' ὅπου; Ai. 103. ἄνα ἐξ ἑδράνων, ὅπου ... στηρίζει ... σχολᾷ 194 ch. ἐμὲ ... ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου 890 ch. Νῦσαν ... ὅπου τις ὄρνις οὐχὶ κλαγγάνει. fr. inc. 782, 4. —.— ‖ Iam aliquid *figuratae significationis* haec habent. τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; Ant. 318. ὅπου δ' ὑβρίζειν ... παρῇ, ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν ... εἰς βυθὸν πεσεῖν Ai. 1081. ὅπου δὲ μὴ τἄριστ' ἐλευθέρως λέγειν ἔξεστι fr. Eriph. 204, 1. ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον 209, 2, quod ne ad tempus referas, cautum est versu proximo. Similis sententia est ὅπου θ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει Ph. 456. *apud* s. *inter quos*. Sed in Eriphylae loco aut priore versu ὦ γλῶσσα cum Dind. scribendum aut cum Brunckio ἡ et ἔχει, in altero autem, si Brunckii ratio placuerit, ἐκεῖ pro ὅπου. ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων, οὐκ ἔστιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις fr. inc. 674. χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν, ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει inc. 757, 2, quorum pleraque de civitatibus dicta sunt, et more cum publico tum privato. — ‖ Sic facilis transitus est ad *rerum gerendarum rationem et occasionem* universe. εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου μηδεὶς ἐῴη Ph. 443. *ubi* i. e. *etiamsi vetarent omnes*. V. Herm. χὤπου δικαίων ... ἀνδρῶν κρίσις, οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ 1050. *dum*. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς OR 448. Recte cavet Brunck., ne quis ὅπως scribi velit, comparans οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν Ai. 1069. Adde οὐκ ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἢ καὶ τῷδε σέ 1103, quod nec plane idem quod ὅπως est, nec de tempore dictum pro ποτέ, sed *ansam* quasi significat, qua quis velut manu adhibita possit tanquam via et ratione uti ad exsequendum consilium. ὅπου τὸ δεινὸν ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ fr. Eriph. 205, 2. φρένας τέρπειν ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται Phaedr. 605, 2 i. q. ἐάν. Huius generis videtur esse ὅπου λαμπάδες εὐνούχοις ὄμμασιν inc. 880. Cf. Toup. ad Longin. 4, 4. Wyttenb. ad Plut. de puer. educ. p. 2. F. Aut sic, aut de tempore, ut *quando potissimum* significet, intelligendum El. 1294: ἃ δ' ἁρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ, σήμαιν', ὅπου φανέντες ἢ κεκρυμμένοι γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν. — Certa emendatione illatum ὅπου. OC 1218 ch.: τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου ab Elmsleio, ducitque eo in LA adscriptum γρ. ὅπου ὅτ' ἄν τις. Libri ὁπότ' ἄν, et ὁπόταν. Contra vitiose scribitur κοὐκ ἔσθ' ὅπου ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ Ph. 1308, quanquam libri id omnes tuentur. Rectius ὅτου datur post Turneb. [Similis error latebat Ai. 33 ubi LA, schol., quattuor codd. Suidae ὅπου pro ὅτου.] Item ἴδετ' ὅπου προνέμεται El. 1384 ch. legebatur, ubi Brunck. ex suo D. recte ὅπῃ dedit. ὅποι καθέσταμεν OC 23. v. ὅποι. Apogr. ὅπῃ vel ὅπου, quod Brunck. recepit. — De tono v. Apoll. de adv. p. 588, 15. 596, 1.

Ὀπτήρ *speculator*. καὶ μοί τις ὀπτὴρ αὐτὸν εἰσιδὼν φράζει Ai. 29.

Ὀπτός *exustus*. τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα ... ἂν εἰσίδοις Ant. 475.

Ὄπωπα v. ὁράω. (II p. 333.)

Ὀπώρα de *vitis fructu* dicitur. ὀπώρα: κυρίως ... ἡ σταφυλή, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀκροδρύων. Hesych. — γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίονος ποτοῦ χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου Tr. 703. Musgr. perperam de auctumni tempore intelligit, etsi meliora iam scholiasta praeiverat, τοῦ γλεύκους τοῦ ἀρτίως ἐκπιεσθέντος καὶ νέου et γλαυκὴν δὲ ὀπώραν τὸν νέον οἶνον εἶπε. De prodigiosa viti Euboica uvas uno die maturante dictum δείλῃ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη ὀπώρα καλῶς fr. Thyest. 239, 8.

Ὅπως. I. Antiquissima voculae vis *adverbialis* est. — 1. a. ‖ *Quomodo* et *quemadmodum* significat, in interrogatione obliqua illud, hoc relatum ad correlativum οὕτως. Posterior ratio haec exempla habet, ut tamen saepius mente intelligendum οὕτως sit: μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά, μηδ' ὅπως ἐμοί Ph. 777. εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις OR 979.

ἔστω δ᾽ οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον OC 1205. οὕτως δ᾽, ὅπως μήτηρ σε μὴ ᾽πιγνώσεται φαιδρῷ προσώπῳ El. 1296. ὧδ᾽ ὅπως καὶ σοὶ φίλον, καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδε 1301. οὕτως ὅπως ἥδιστα Tr. 330. ὅπως θέλει 443. ἐὰν ὅπως ἔχει Ai. 1048. — Eodem refer formulas aliquot loquendi. ὅπως ἔχω illico: ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ᾽ ὅπως ἔχω Ph. 819. V. Bast. ep. cr. p. 118. Locell. ad Xen. Eph. p. 194. Fritzsch. qu. Lucian. p. 180. Non intelligebat Buttm. Dein ὅπως *cum superlativo* dictum, quo in genere usitatius ὡς est: v. Krueger. ad Xen. Anab. p. 123. σφῷν δ᾽ ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός Ph. 627. ὅπως τάχιστα ἔξω μέ που καλύψατε OR 1410. τὸ κατ᾽ ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων fr. Ter. 520, 1. Postremo illud ἡ τέκνων δῆτ᾽ ὄψις ἦν ἐφίμερος, βλαστοῦσ᾽ ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί OR 1376. quae formula est res ingratas breviter transmittendi cum euphemismo, v. ἔχω. — Altera ratio *oblique interrogandi* his documentis firmatur: δεῖ σοφισθῆναι κλοπεὺς ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων Ph. 78. Non potest significari *ut;* certum enim Ulixi erat, furto surripienda arma esse, sed quonam artificio facturus Neoptolemus esset, sollicitus erat. χὤπως μὲν ἀγὼν ἡρέθη, τί δεῖ μάτην κομπεῖν; OC 1148. ὅπως μολούμεθ᾽ ἐς δόμους οὐκ ἔχω 1742 m. οὐ γὰρ εἴχομεν οὔτ᾽ ἀντιφωνεῖν, οὔθ᾽ ὅπως δρῶντες καλῶς πράξαιμεν Ant. 271. ἐγὼ δ᾽ ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε, οὔτ᾽ ἂν δυναίμην, μήτ᾽ ἐπισταίμην λέγειν Ant. 685. Non dicitur obiective *(dass)*, sed *qua in parte, quatenus.* χὤπως ... λέγω οὐκ οἶδα El. 688. ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν, οὐ λέγω Tr. 500 ch. οὐ κάτοιδ᾽ ὅπως λέγεις Ai. 270. οὐδ᾽ ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω 428. ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζου τὸν ἄνδρα 1040. ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖ᾽ ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν δεῖ OR 406. χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ᾽ οὐκέτ᾽ οἶδ᾽ ἀπόλλυται 1251. cum traiectione pro οὐκ οἶδ᾽ ὅπως. οὐκ οἶδ᾽ ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς 1367. Constructionis vere *obiectivae*, quam Latini *infinitivo* a verbis dicendi suspenso, nos particula *dass* proferre solemus, exemplum non est. Nam ut eorum, quae dedimus, quaedam, velut OC 1148. Ant. 685. huius rationis quasi viam indicant, ita ne pauca quidem illa, quae adhuc afferri possunt et maiore quidem veritatis specie exempla, recte ab obliqua interrogatione seiunxeris: τοῦτ᾽ αὐτὸ μή μοι φράζ᾽, ὅπως οὐκ εἶ κακός OR 548. ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὕπο δύσπνους ἱκάνω Ant. 223. ἐγὼ δ᾽ ἐρῶ σοι δεινὸν οὐδέν, οὐδ᾽ ὅπως φυγὰς πατρῴας ἐξελήλασαι χθονός Synd. fr. 153, 1. cf. Heindorf. ad Plat. Euthyd. 3. p. 384.

b. || Propter sermonis proprietatem seorsim pono locutiones *adhibita negatione et* ὅπως factas, ceteroqui ad oblique interrogandi rationem referendas. οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως ποτ᾽ ... ἕξεις Ph. 522. οὐ γὰρ ἔσθ᾽ ὅπως πόλιν κείνην ἐρείψεις OC 1372. οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ᾽ ἐλθόντα με Ant. 329. οὐ γὰρ ἔσθ᾽ ὅπως σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅπτεταί ποτε Thyest. fr. 235, 1. Bis ponitur negatio *(fieri non potest quin)*: οὐ γὰρ ἔσθ᾽ ὅπως ὅδ᾽ οὐκ Ὀρέστης ἐστίν El. 1479. οὐ γὰρ γένοιτ᾽ ἂν ταῦθ᾽ ὅπως οὐχ ὧδ᾽ ἔχειν Ai. 377. *facta infecta reddi non possunt.* οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ᾽ ὅπως ... οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος OR 1058. τήνδε τὴν ὁδὸν οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν ἐξήγαγε OC 97.

c. || Eodem refertur solitarium quoddam usus eius exemplum, quo οὐχ ὅπως significat *non quo* sive *non quasi, nedum.* πεπαύμεθ᾽ ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν El. 796. hoc est, si accurate introspicias, οὐχ ὥστε ἔχειν, ὅπως παύσομέν σε.

d. || Ut οἷος et ὁποῖος ita ὡς et ὅπως in pari sententia componuntur. οὐδ᾽ ὅπως φυγὰς ... ἐξελήλασαι ..., οὐδ᾽ ὡς ὁ Τυδεὺς ... ξεῖνος ὢν οἰκίζεται, οὐδ᾽ ὡς ... ἐδαίσατο τὸν Ἀστάκειον παῖδα Synd. fr. 153, 1—5.

2. || Altera ratio adverbio ὅπως utendi est *comparandi* et *similis ponendi*, quacum ὥσπερ sensu convenit, etsi solet fieri ut omissum cogitari possit οὕτως. παῖδας, οὓς κεῖνός ποτε, γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβών, σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ Tr. 32. Ἔρωτι ὅστις ἀντανίσταται, πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ 442. ἐσωζόμην χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν 683. μήτηρ χὠ κοινολεχὴς Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι, σχίζουσι κάρα El. 98 an. στενάχουσ᾽ ὅπως ἁ πάνδυρτος ἀηδών 1076 ch. πάντα γὰρ συναρπάσας, θύελλ᾽ ὅπως, βέβηκας 1151. νοῦν δεῖ (νόει) πρὸς ἀνδρί, σῶμα (σχῆμα) πουλύπους ὅπως πέτρᾳ, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος Iphig. fr. 289, 1. v. νοεῖν et σχῆμα.

II. ὅπως *coniunctio.* Haec ratio, etsi diversas et plane contrarias complectitur significationes, tota ad relativi adverbii notionem revocanda est. —.— 1. || ὅπως *coniunctionem* vocamus, quod commoda ea appellatio est, quando cum verbo a se suspenso coagmentatur, nec rationem, quomodo quid factum sit, indicat. Sed ab *adverbio* proxime abest ὅπως, quando non *consilium* menti propositum significat, sed *a verbis curandi et efficiendi* pendens *quid curemus vel effectum velimus*, monstrat. Hoc simillimum est indirectae interrogationi genus. Harum duarum rerum quamvis apud ignaros et invitos confusio dici non potest, quot inanes turbas genuerit, in quibus etiam Dawesianum illum canonem numero. Sic igitur dictum ὅπως legitimum habet *futuri* usum. Hoc optime docuit Nitzsch. ad Plat. Ion. p. 24. coll. ad Od. 3, 129; v. etiam Stallb. ad Plat. Ion. p. 294 et inprimis Hermann. de part. ἄν p. 124 sqq. Opusc. t. 4. — ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται Tr. 455, quod non est *fieri non potest, ut lateas*, sed *cogitari effici-que ratio nulla potest, qua non lateas.* τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων Ph. 55. Hoc ex B. recte Brunck.: ἐκκλέψῃς LA; ἐκκλέψῃς alii. δεῖ σ᾽ ὅπως πατρὸς δείξεις ἐν ἐχθροῖς, οἷος ἐξ οἵου ᾽τράφης Ai. 556. Coniunctae in unam duae locutiones, δεῖ σε δεικνύναι et ὅρα ὅπως δείξεις, v. Herm. l. c. Pflugk. ad Eur. Heracl. 657. Ceterum hic δείξεις LA a m. ant., δείξῃς pr. Eodem revocanda, quanquam paulo discrepant, haec sunt: εἰς σὲ δὴ βλέπω, ὅπως τὸν αὐτόχειρα μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν El. 956. *quaero efficere. ne quo modo detrectes interficere.* sic ex apogr. nonnullis: κατοκνήσῃς LA. De *consilio* ne hic quidem cogitandum. τῶνδε μέντοι μηκέτ᾽ ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει ποτέ 963. v. Elmsl. ad Heracl. 250. Pflugk. ad Heracl. 1051. Sensus est *cave sperare, aliqua ratione effectum iri, ut potiaris.* φράζ᾽ ὅπως μηδεὶς βροτῶν κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ Tr. 604. γῆς μ᾽ ὅπως πέμψεις ἄποικον OR 1518. [sc. εἶμ᾽ ἐπὶ τούτοις]. sic LA, in quo πέμψῃς est corr. Raro ita coniunctivus dicitur: πράσσω ... ὅπως φέρῃς μοι τόνδε ταναϋφῆ πέπλον Tr. 602. studeo efficere, *quomodo* i. e. *ut aliquo modo* feras.

2. || ὅπως *coniunctio finalis est*, significans *consilium faciendi*, non pronuntiatum quidem semper ut ἵνα *(damit)*, sed mente agitatum *(dass)*.

a. || C. *indicat. futuri* coniungitur, quando certo futurum esse aliquid aliquo posito putatur. V. Herm. l. c. p. 131. ἀγγείλατ᾽ ἐντολήν, ὅπως ... Τελαμῶνι δείξει Ai. 567. v. δείκνυμι. μὴ πρόσλευσσε, γενναῖός περ ὤν, ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς Ph.

1069. Praevidet enim fore Ulixes. C. *indicat. impf. aut aor.* significat consilium intervenientibus rebus aliis irritum factum. ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι..., ὅπως θανὼν ἔκειτο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ El. 1134. *ut iacuisses, quod nunc secus est.* V. Herm. ad Vig. p. 850. Elmsl. ad OR 1389. Monk. ad Hippol. 643.

b. || C. *coniunct. praes.* et *aor.*, non secundi solum activi vel medii duobusve passivi, quae Dawesii sententia fuit misc. cr. p. 185. Lips., ut primis aoristis activi et medii futurum subrogandum censeret, sed cum omnibus qualibuscunque. Nam etsi saepe iniuria pro futuris aoristorum primorum coniunctivos librarii invexerunt (v. Lob. ad Phryn. Parerg. p. 720), sunt tamen alia exempla multa, quibus ipsa illa futura versuum legi non consentanea reiiciantur oportet: v. Schaefer. app. cr. Demosth. 1. p. 277. cf. Herm. ad Ai. 57. Nec incidisset in eam sententiam Dawes., cum aoristi primi et secundi aliud discrimen nullum sit, nisi quod altero utuntur, ubi primus a verbo diffingi non potuit, ita ut praeceptum omni ratione careat, nisi innumerorum authypotactorum potissimum, aoristo primo destitutorum, rationem habuisset, confudissetque praeterea hanc *finalem* particulae significationem cum *obiectiva* illa, de qua iam egimus. Indicat autem coniunctivus incertum esse, *num consilium quis assecuturus sit, nec ne sit.* V. Herm. l. c. p. 131. cf. Benseler. ad Isocr. Areop. p. 213. *Coniunctivus* igitur *praesentis post praesens* ap. Soph. illatus nunc non exstat; verum *aoristi*: ὁρῶ... μετρούμενον ἴχνη ... ὅπως ἴδῃς, εἴτ' ἔνδον Ai. 6. — Subauditur praesens: cum Electra dixisset ἐλθεῖν ἐκεῖνον sc. ἐπαρῶμαι, Chrysothemis dicit ὅπως πάθῃς τι χρῆμα; et respondet Electra ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω El. 390, 91. Post *futurum* coniunctivus infertur: κρύψω φορβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προθείς, ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις Ant. 776. Recte sic LA: alii ὑπεκφύγοι, quod ad προθείς referendum, sed minus commodum est. Ita Tr. 335. ἀμμείνασ' ὅπως μάθῃς legitur, relatum scilicet ad id quod praecessit χωρῶμεν, unde intelligi debet χώρει. — ἥξαμεν πάλιν... ὅπως φέρωμεν El. 56. ἥξοντα... ὅπως τι δράσῃ; OC 398. quod cum Oedipus quaesivisset, Ismene respondet ὥς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως κρατῶσι μέν σου, γῆς δὲ μὴ 'μβαίνῃς ὅρων. v. 399. *Imperativus* significatione futuro proximus censendus est. γέγωνέ μοι πᾶν τοὐθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ Ph. 283. αἰτοῦ... μολεῖν, ... ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις χερσὶ στέφωμεν El. 457. ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ'... ὅπως λυτηρίους εὐχὰς ἀνάσχω 635. μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς 1205. χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως τὸ συγγενές τοι κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ 1468. Sunt etiam exempla *aoristi primi*, non evellenda nisi violenta correctione. δὸς... ὅπως ἐμαυτὴν ... ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῷ El. 1121. Quis enim auderet κλαίω s. κλάω scribere Dawesio satisfacturus? φάνηθι ... ὅπως μοι Νύσια Κνώσσι' ὀρχήματ' ἰάψῃς Ai. 697 ch. Glossa πέμψῃς, ἐμβάλῃς una cum libris satis defendit aoristum, quem nemo attigit. — *Praeterito* coniunctivus infertur: ἱκέτις ἀφῖγμαι... ὅπως λύσιν τίν' ἡμῖν εὐαγῆ πόρῃς OR 921. *ut largiaris.* Eust. p. 1112, 37. πόροις, quod ipsum quoque defendi potest. (II p. 337, 13.)

c. || *Optativus* perpetuus praeteritorum comes cum alio temporum genere copulatus non reperitur. ἀφικόμην, ὅπως σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πράξαιμί τι OR 1005. ξυνωμότας ἔστησ' ἐμαυτῷ..., ὅπως... ἢ θάνοιμι πανδίκως ἢ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς OC 1305. καί νιν πυρᾷ κέαντες εὐθὺς ἐν βραχεῖ χαλκῷ... φέρουσιν..., ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός El. 760. Et commode ad κέαντες referri ἐκλάχοι potest, et ex mente ferentium oblique dici, *ut sepeliretur, quemadmodum quidem sentiebant illi.* ἀπῇξ', ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι Tr. 190. Eadem ratio *participii praesentis* praegressi est, si quando imperfecto resolvendum est. τῶν λόγων ἐπῃσθόμην πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος Ant. 1185 i. q. ὅτε ἔστειχον. ἐπεὶ... παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια στορνύνθ', ὅπως ἄψορρον ἀντῴη πατρί Tr. 902. Item praeteritum adsumendum est Th. 351. μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ, ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον: i. e. ἱμείρων s. ἐπεὶ ἵμειρον. Semel *optativus optativo* alteri oblique infertur: γενοίμαν, ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου πρόβλημ' ἀλίκλυστον... τὰς ἱερὰς ὅπως προσείποιμεν Ἀθάνας Ai. 1221 ch. *ut esset, quomodo possemus.* explicuit Herm.

d. || *Coniunctivo* ἂν additur aliquoties. ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον, ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμῖν ἀγγείλῃς σαφῆ El 41. φύλασσε ... ἔπειθ' ὅπως ἂν ἡ χάρις ... ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ Tr. 618. τοῦτ' αὐτὸ νῦν δίδασχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω OC 575. Sensus discrimen non est.

e. || ὅπως μή finale eisdem, quibus ὅπως regulis iudicatur. OC 399. in qua sententia ὅπως et ὅπως μή iuxta posita sunt, iam attulimus. φρουρήσουσ' ὅπως Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω El. 1402. Possit hoc etiam ad ὅπως adverbiascens referri, *ne quo modo lateat.* ἴτω, ὅπως μηκέτ' ἆμαρ. ἀλλ' εἰσίδω Ant. 1332 m. σοὶ προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσῃς Ai. 1089. δέδοιχ' ὅπως μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά OR 1074. Sic Brunckii DE. Rell. ἀναρρήξῃ, quod servandum fuit, siquidem falsa Dawesii regula est, quamvis hic etiam a Porsono defensa ad Aristoph. Av. 1238 p. 183. — Semel etiam *optativus* obliquae orationis reperitur. εἴτε ... γένοιτ' ἔπουρος ἑστιῶτις αὔρα, ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως... μὴ ταρβαλέα θάνοιμι Tr. 955 ch.

Postremo moneo, de industria me omisisse locum Ach. Am. fr. 162, 6; ubi cum legatur τέλος δ' ὁ χυμὸς οὐδ' ὅπως ἀφῇ θέλει, Brunck. sic ἀφῇ intelligi non posse videns, οὐδ' ἀφεθῆναί πως θέλει dedit.

Ὅπωσπερ *quemadmodum quidem.* Dicitur enim ita, ut ad correlativam notionem respiciat. αὕτως ὅπωσπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον Ai. 1179. ἣν ταὔθ' ὅπωσπερ καὶ σὺ φῄς OR 1336 ch.

*Ὀράνιος v. οὐράνιος. (II p. 338, 17.)

Ὁράω. I. *Formae.* 1. *Activi praes. ind.* ὁρῶ Ph. 31. 98. 839 m. 1381. OR 45. 324. 530. 631. OC 29. 139 an. 311. 729. 1516. Ant. 743. 804 an. 1180. Tr. 179. 225. 547. 706. 912. 915. Ai. 3. 125. 894. 1046. 1157. 1256. El. 260. 324. 610. 894. 900. 946. 1170. fr. Aeg. 22. Eriph. 208. Oenom. 422, 1. Polyid. 462 a, 1. —. ὁρᾷς Ph. 159 an. 471. 1130 m. 1254. 1296. OR 15. 687. OC 937. 1424. 1730 m. Ant. 508. 712. 735. Tr. 241. 365. 419. Ai. 118. 364 m. 386. El. 628. 973. 1114. 1188. Ach. Am. 165. cum insigni scripturae discrepantia. Haud dubie enim recte legitur τὰ παιδίχ', ὡς ὁρᾷς, ἀπώλεσας ap. schol. Ar. Vesp. 1021. Phot. p. 369, 10. Suid. v. παιδικά. Sed cum ex gr. Coisl. ap. Bachm. 1. p. 324. Montefalconius p. 474. edidisset ὡς ὁρῶσ' ἀπώλεσας, Bachmannus de coniectura, ut videtur, ὡς ὁρῶ σ' ἀπώλεσαν. inc. 749. v. ἐξέρχο-

μαι. — ὁρᾷ Ph. 862 ch. De toto loco constituendo v. Herm. 935. OR 293 [Heimsoeth. ἐρεῖ.] 375. 807. 1265. OC 1454 ch. bis. Ant. 426. 1226. El. 736. 749. Ai. 84. Tyr. fr. 581. — ὁρῶμεν OC 1654. Tr. 930. El. 1230. — ὁρᾶτε *El. 113 an. [secl. Dind.] OC 871. Clytaemn. fr. 310. sed scriptura fabulae nomine non est certior. — ὁρῶσι OC 872. Ant. 509. —. *coniunctivus* et *optativus* non leguntur. — *imperat.* ὅρα Ph. 30. 519. 589. 833 ch. 1391. OC 117 ch. 587. 654. 1167. El. 580. 925. 945. 1003. 1242. Ai. 785. 1313. Alead. fr. 106, 1. —. ὁρᾶτε El. 1228. Ant. 806 m. Tr. 1080. *inf.* ὁρᾶν Ph. 504. 1420. OR 367. 792. 1111. 1267. 1334 m. 1385. 1430. 1482. OC 139 an. 322. 327. 496. Ant. 880 m. 1293. Tr. 1231. Ai. 818. El. 9. 659. 904. 972. 1317. 1459. 1471. Past. fr .445, 1. — *partic.* ὁρῶν Ph. 411. 929. 1136. OR 488 ch. 1213. 1484. 1508. OC 745. 1255. Ant. 184. 185. 764. 802 an. Tr. 627. 1068. Ai. 379 m. 1001. El. 1187. 1199. 1461. fr. Hippon. 284, 1. inc. 720, 1. — ὁρῶσα El. 258. 282. — ὁρῶν nom. neutr. Ph. 1136 m. — ὁρώσης OC 34. — ὁρῶντι OR 1334. — ὁρώσῃ Tr. 299. — ὁρῶντα Ph. 279. OR 284. — ὁρῶντες fr. inc. 663, 2. — ὁρώσας OC 42. Ai. 836. — ὁρῶντα acc. pl. OC 74. — *Imperfecti* non exstat exemplum. — *Perfectum* ὄπωπα et diverbiorum et canticorum est; in illis est ὄπωπα Ai. 1150. El. 763. Ant. 6. in his ὄπωπα Ph. 676. et ὄπωπε Ant. 1127 ch. hoc quidem aoristi praesentis significatione *videt* s. *videre solet.* — *Futurum* ὄψομαι non reperitur. ὄψει Ph. 1256. Tr. 199. 812. Ant. 329. fr. Polyid. 462 b, 1. In hoc apud Gr. Bekk. p. 361, 19. certo scriptum ὄψει, de ceteris exemplis editores tacent, etsi haudquaquam verisimile est codicum omnium esse consensum. — ὄψεται Ph. 843 ch. El. 1310. Tr. 606. 800. Ai. 659. ὄψεσθε OR 135. — ὀψοίμην OR 796. ὀψοίατο 1274. [De qua forma et de inaudita codd. scriptura cf. Gerth. de dial. tragg. p. 228 n. 95.] ὄψοιντο etiam vel ὄψοιτο librorum scriptura est v. 1271 v. *medium.* — ὄψεσθαι Ant. 1280. — *Aoristi ind.* εἶδον Ph. 250. 445. Ant. 239. 491. Ai. 1142. El. 62. 902. 923. Past. fr. 445, 3. εἶδες Ai. 1027. El. 1264. εἶδε et εἶδεν El. 778. Tr. 139 ch. 795. 901. OR 119. 759. Ant. 972 ch. In El. 205 m. cum vulgo legeretur εἶδε, Brunck. metri causa ἴδε correxit. Tricl., ut metra congruerent, antistrophica interpolavit. — εἴδομεν El. 762. 853 ch. εἴδετε Tr. 692. El. 1235. εἶδον Ph. 271. — *coni.* ἴδω El. 267. 271. Ai. 530. 1003. Ant. 1342 m. [ubi κλιθῶ Dind. c. Kayser.] ἴδῃς Ai. 6. 847. fr. Tyr. 583 b. ἴδῃ Tr. 115 ch. libri ἴδοι, illud Erf. propter sententiam corrigendo intulit. Ai. 83. Tyr. fr. 587 b. ἴδητε Ai. 422 m. — optat. ἴδοιμι Ph. 351. 1043. OR. 505. 831. Tr. 611. Ai. 384 m. ἴδοις Ph. 21. OC 252 m. 1218 ch. Ant. 314. Ai. 218 an. fr. inc. 964, 2. ἴδοι Tr. 835 ch. — *imperat.* ἴδε bis Tr. 222 ch. Erf. Br. ἴδ' ἴδ' ὦ φίλα, Herm. cum libris ἴδε ἴδ' ὦ φίλα. [Dind. ἴδ' ὦ φίλα.]. 821 ch. OC 1462 ch. ἴδετε Ai. 501. El. 1384 ch. Atticam τόνωσιν ἰδέ num contra libros, ap. tragicos quidem, ut videtur, consentientes, cum recentiorum potissimum et qui norma loquendi habiti sunt, morem significari credibile sit, inferre consultum sit, non definio. — *inf.* ἰδεῖν Ph. 664. 1392. OR 824. 832. 1045. 1077. 1297 an. 1335. 1528 [χρεών Dind. c. Nauck.] OC 1100. 1727. Ant. 206. 1270. ubi in LA γρ. ἔχειν ab S. Tr. 1073. Ai. 81. 538. 1165. 1340. 1419. El. 876. 1497 fr. Alead. 109, 10. Erig. 224, 2. — *partic.* ἰδών *Ph. 673 [secl. Dind.] OR 537. 1116. OC 1482 ch. Ant. 404. uno excepto codd. ἴδον. Ai. 1223. Tr. 937. El. 975. 1275 m. 1278. fr. Colch. 319, 3. — ἰδοῦσα Tr. 1276 an. El. 886. 887. 897. ἰδόντι OC 76. ἰδόντα El. 756. OR 293. ἰδόντε OC 1676. ἰδόντες Ph. 1354. Ant. 432. ἰδοῦσιν Ai. 1418. El. 762.

2. Sed praeter futurum poetis etiam *praesens* et *aoristus medii* s. *deponentis* forma praedita exstant. V. Lob. ad Phryn. p. 108. ὁρῶμαι Ant. 594 ch. ὁρωμένη Tr. 306. — εἰδόμην Ph. 351. OR 1217 ch. vulgo, ut plerique codd., ἰδόμαν. εἰδόμαν, quod metro necessarium, est in Dresd. a. ἰδοίμην Tr. 1004 an. ἰδοίμαν Ph. 1113 m. ἴδεσθε El. 977. Ai. 351 m. ἰδοῦ imperativus non legitur, sed interiectioni assimulatum ἰδού scribitur, quod suo loco memoravimus. Aoristi plane glossematici pars ὄψαιντο propter sententiam ab Herm. restitutus est quamvis contra librorum fidem OR 1271. Hunc aliquando obliteratum vulgo esse docet Lob. parerg. ad Phryn. p. 734. [contra v. Firnhaber. i. Philol. 8 (1853) p. 738 sqq.]. (II. p. 340, 18.)

3. *Passivi* pauca exempla sunt. ὁρᾶται Ant. 406. 423. ὀφθήσει Tr. 452. ὤφθη OR 509 ch. ὤφθησαν Ant. 709.

II. *Usus.* || Pervulgatae significationis, qua *videndi* universe, cum *conspiciendi* tum *adspiciendi* vim suscepit ὁρᾶν, exempla notabimus, non adscribemus. *Praes.* Ph. 31. 159. 279. 411. 471. 929. 1254. 1296. 1420. OR 15. 631. 792. 807. 1111. 1265. 1267. 1334. 1385. 1430. 1482. 1484. 1508. OC 29. 34. 138. 311. 322. 327. 1255. 1654. Ant. 426. 743. 802. 804. El. 9. 258. 282. 324. 736. 749. 894. 900. 904. 1114. 1188. habitum enim intuitus Electrae Orestes haec dicit. 1199. 1228. 1230. 1317. 1459. 1461. 1471. Tr. 197. 225. 241. 299. 365. 419. 547. 627. 912. 915. 930. 1068. 1080. Ai. 3. 84. 818. 894. 1001. 1046. 1157. fr. Aeg. 22. Ach. Am. 165. Eriph. 208. Oen. 422, 1. Past. 445, 1. Polyid. 462 a., 1. Tyr. 581. inc. 749. — *Perf.* El. 763. Ph. 676. — *Fut.* El. 1310. Tr. 199. 800. Ai. 659. Ant. 329. 1280. fr. Polyid. 462 b., 1. — *Aor.* OR 119. 293. 1045. 1116. 1297. 1335. OC 76. 1100. 1726. Ant. 206. 239. 404. 432. 491. 972. 1342 [κλιθῶ Dind. c. Kayser.]. El. 267. 756. 762. 778. 886. 887. 897. 902. 923. 975. 1235. 1275. cf. 1188. Tr. 115. 611. 692. 795. 835. 901. 932. 1073. 1276. Ai. 81. 83. 218. 384. 530. 538. 847. adsignificata revisendi notione sicut Ph. 664. Ai. 1003. 1223. 1418. Ph. 21. 250. 271. 351. 445. 1354. 1392. fr. Alead. 109, 10. Erig. 224, 1. Colch. 319, 3. Past. 445, 3. Tyr. 588, 6. — *Medii aoristus* eodem sensu dictus legitur Ph. 351. El. 977. Tr. 1004; *praesens* semel, Tr. 306. — *Passivum* Ant. 406. 423. — Ab hac primaria significatione quasi ramusculi diffunduntur hi. Primum ὁρᾶν etiam de iis rebus per προσωποποιίαν dicitur, quae etsi oculis carent, *adspicere* tamen aliquid finguntur. ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά; El. 1497. ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαί... οὐκέτ' ἄνδρα μὴ τόνδ' ἴδητε Ai. 422. σὲ ... στέροψ ὄπωπε λιγνύς Ant. 1127. μηδ' ὄψεταί νιν ... φέγγος ἡλίου Tr. 606. ἤ που ἐλεινὸν ὁρᾷς Ph. 1130. de arcu, ut ὁρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας 1136. Dein ὁρᾶν et μὴ ὁρᾶν *oculatorum* et *caecorum* cognomenta sunt. Ratio patefit Ai. 84. εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ; — τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν, ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ; OR 1334. 35. ἐν τῷ μὴ δύνασθαι [μήτε σωκεῖν Dind.] μηδ' ὁρᾶν OC 496. οὐδ' ὁρῶντες εἰσορῶσι τἀμφανῆ

fr. inc. 663, 2. τυφλὸς οὐδ' ὁρῶν Ἄρης 720, 1. Cum porro usitatissima formula sit φῶς ὁρᾶν, ἥλιον ὁρᾶν, aliquo modo deflectitur verbum ad *vivendi* notionem referendam. φῶς ὁρᾷ est OR 375. cf. Ant. 808. — μὴ δῆτ'... ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν OR 831. *utinam ne sim superstes.* Aliud genus est ὥς τίς σ' Ἀΐδᾳ παρακείμενος ὁρᾷ Ph. 862. *ut aliquis in Orco iacens te videt*, i. e. *non videt omnino.* Iam illa *oxymora* ex hac significatione oriuntur: ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν OC 74. v. Intpp. ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν ... ὀψοίατο OR 1274. v. Seidler. ad Eur. Troad. 566. Illa *videndi* s. *circumspiciendi* significatione propria dictum semel etiam ὅρα OC 117. quod *considerandi cavendive* alias vi dici solet. Praeterea ὁρᾶν est *aliquo vultu esse.* ἀλλ' ὡς μεθήσων μήποθ' ὧδ' ὁρᾷ πάλιν Ph. 935. Ut *revisendi* aliquoties, ita *veniendi* aliquo, item *conversandi* notio adsignificatur. ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν Ph. 1392. εἴ ... μοι φυγόντι μὴ 'στι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν OR 824. — || Altera praecipua verbi vis est *animo cernendi, intelligendi, animadvertendi.* νῦν δ' ... ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν πάνθ' ἡγουμένην Ph. 98. τὰ δεῖν' ὁρᾶν 504. ἐγὼ δ' ὁρῶ, οὕνεκα θήραν τήνδ' ἁλίως ἔχομεν τόξων 839 m. εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας 1043 m. nisi hoc proprie dictum, ut ἰδοίμαν δέ νιν 1113. ἅ σοί τε κἀμοὶ καλῶς [λῷσθ' Dind.] ὁρῶ τελούμενα 1381. τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα OR 45. ἄνακτ' ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν 284. ὁρῶ γὰρ οὐδέ σοι... φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρόν 324. οὐδ' ὁρᾶν ἵν' εἶ κακοῦ 367. πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος 505. δειλίαν ἢ μωρίαν ἰδών τιν' ἔν μοι 537. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις; 687. OC 937. κράτη σέ τ' εἶδ' ἔχοντα OR 759. φωνῇ γὰρ ὁρῶ τὸ φατιζόμενον OC 138. οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτόν 252. ὁρῶ τίν' ὑμᾶς ... εἰληφότας φόβον 729. ὁρῶν σε τὸν δύστηνον 745. ὁρᾶτε ταῦτα ...; 871. ὁρῶσι κἀμὲ καὶ σέ 872. τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου 1218. ὁρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύματα 1424. πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ 1516. μῶν οὐχ' ὁρᾷς —; 1730. τὴν ἄτην ὁρῶν Ant. 185. τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἂν 314. σὺ τοῦτο μούνη τοῦτο Καδμείων ὁρᾷς 508. ὁρῶσι χοὖτοι 509. ὁρᾷς ὅσα δένδρων ὑπείκει κλῶνας ὡς ἐκσῴζεται 712. ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος; 735. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ 743. νῦν, ὡς ὁρᾷς, ἥκει Tr. 365. non aderat dum, ut praesens adspici oculis non posset. ὁρῶ ἥβην ἕρπουσαν πρόσω 547. quod si quis de adspicienda Ioles forma cogitet, etiam proprie intelligi dictum potest. ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην 706. τὸ δ' ὧδ' ὁρᾶν φρονοῦντα τίς ποτ' ἂν φέροι; 1231. ὁρᾷς τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση; Ai. 118. ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν εἴδωλα 125. ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα ... κυκλεῖται 351. ὁρᾷς τὸν θρασύν 364. οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ; 386. καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ὁρῶ τάχα 1256. πατρῷ' ὁρῶσα πήματα El. 258. ἁγὼ θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ 260. ὁρῶ μένος πνέουσαν 610. ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει 628. τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν 659. εἴδομεν ἃ θροεῖς [θρηνεῖς] 853. πημάτων, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν 876. ὅρα πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ. 945. respondetur ὁρῶ. 946. εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην προσβαλεῖς 973. τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμένους 1170. ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν 1188. με πολύπονον ὧδ' ἰδὼν 1275. non *adspectu* significatio, sed *aerumna*, quam sustinet, *cernenda.* ἴδεθ' ὅπῃ [ὅποι Dind. c. Schneidew.] προνέμεται ... Ἄρης 1384. χωρίτην δ' ὁρῶ fr. Aeg. 22. ὡς ὁρᾷς Ach. Am. 165. τοὺς δ' αὖ μεγίστους ... ἴδοις ἂν inc. 964, 2. incerta sententia sunt: nec satis clara Clytaemn. 310. — πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ Tyr. 581. *sibi videre videtur. Passivum* hoc sensu non dicitur: verum *medium deponens:* ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι πήματα Ant. 594. — Deinde adsignificatur *circumspiciendi* notio *ut reperias.* σπεῦσον κἄπετόν τιν' ἰδεῖν Ai. 1165. cuius loci explicationem ap. Herm. non probo. Et *reperire* ipsum: τὸν δ' ἰδόντ' [δὲ δρῶντ' Dind.] οὐδεὶς ὁρᾷ OR 293. *non videt* i. e. *nescit, quis sit, non reperit*, cf. Spald. et Buttm. ad Dem. in Mid. p. 40. — Tum adsignificatur *circumspicere cum curandi quadam diligentia* vel *invigilandi* notione, qua significatione de Dis dici amat in hominum facinora animadvertentibus. Illo generatim dicendi sensu dicta haec sunt: τάδε μὲν θεὸς ὄψεται Ph. 843. μηδὲν ἐς κεῖνόν γ' ὅρα El. 925. φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν 972. *Mala* diligentia significatur: ἰὼ πάνθ' ὁρῶν, ἁπάντων τ' ἀεὶ κακῶν ὄργανον Ai. 379. *mala quaevis rimans.* De diis dictum est speciatim: ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος OR 1213. ὁ πάνθ' ὁρῶν καὶ πάντ' ἀκούων χρόνος Hippon. fr. 284, 1. cf. ὁρᾷ ὁρᾷ ταῦτ' ἀεὶ χρόνος OC 1454. τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν εἴποι λεώς νιν OC 42. ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν Ant. 184. τὰς ... ἀεί θ' ὁρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη σεμνὰς Ἐρινῦς Ai. 836. Ἐρινύες, *αἳ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε [haec seclusit Dind.] El. 113. — Deinde *considerandi* et *reputandi* vis in verbo inest. πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω OR 488. Inprimis frequens *imperativus* est, subinde *cautionis* vim admixtam habens. ὅρα, καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ Ph. 30. ὅρα σύ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς 519. ὅρα τί ποιεῖς 589. ὅρα ποῦ στάσει 833 m. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ', ὅρα 1391. ὅρα γε μὴν OC 587. ὅρα με λείπων 654. ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμὶν ἐγγενὴς ἐστί 1167. ὅρα μολοῦσα τόνδ', ὁποῖ' ἔπη θροεῖ Ai. 785. non de *adspectu* dictum, sed de considerando eius nuntio. ὅρα μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν 1313. ὅρα ... μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς El. 580. ὅρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ 945. ὅρα κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ κτησώμεθα 1003. ὅρα γε μὲν δὴ κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστιν 1242. ὅρα μὴ κρεῖσσον ᾖ Alead. fr. 106, 1. — || Deinde *usum* et *experientiam* spectat ὁρᾶν, ut vel *cognoscere*, vel *discere experiendo* vertas. ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας El. 62. εἴδομεν ἃ θροεῖς 853 m. τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; Tr. 140. ἄνδρα ... ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ 812. ὅπως ἴδῃς εἴτ' ἔνδον Ai. 6. ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασύν 1142. ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὄπωπα μωρίας πλέων 1150. ἕν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων 1340. ἦ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ' οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων 1418 sq. an. ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν χρησμῶν ὀνείδη τελούμενα OR 796. id et ad adspectum referri potest. ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην 832. τοὐμὸν δ' ἐγὼ σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι 1077. εἴθε σ' εἴθε μήποτ' εἰδόμαν 1217 ch. *cognossem*, quanquam etiam hoc proprie intelligatur. ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν OC 1482 ch. ἰδόντε καὶ παθόντε 1676. quod non de *oculis contuentibus*, sed de experiendo dictum. ὁποῖον οὐ τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν Ant. 6. οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί 709. μήπω μέγ' εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς Tyr. fr. 583 b. Aliquando interpreteris *ipse experiri.* Praeter illud OR 832. haec sic licet intelligi: οἴμ' ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν Ant. 1270. non apte enim δίκη *ius* significabit, verum *ultionem* potius, τιμωρίαν. τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ

θανάτους αἰκεῖς El. 205 m. Agamemno enim ipse occisus est. — De hoc significandi genere toto v. Dorvill. ad Char. p. 483. Hinc εἶδον et οἶδα nonnunquam plane pari significatione utuntur. εἶδες, ὡς χρόνῳ ἔμελλέ σʼ Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν; Ai. 1027. Sic dubito, rectene sec. Triclinianos omnium veterum librorum auctoritatem deseruerint a Brunckio inde editores, cum scripserint ὡς εἰδῶ τὸ πᾶν OC 889 pro ἴδω. —.— ‖ De *proprietate sermonis* adnotamus, ὁρᾷς et ὡς ὁρᾷς interiici διὰ μέσου virgulis distincta: v. Dawes. misc. cr. p. 329. Brunck. ad Ph. 862. Schaef. ad Tr. 394. Vide El. 1114. Tr. 365. fr. Ach. Am. 165. inc. 749. Deinde in hoc ut similibus verbis nonnunquam paria aut affinia, nobis ut videtur, minus grato modo coacervantur. προσόψει κρᾶτʼ ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν Ant. 764. τοῖς δʼ ἰδοῦσιν, οἵπερ εἴδομεν, μέγιστα πάντων ὧν ὄπωπʼ ἐγὼ κακῶν El. 762. 63. οἵπερ εἴδομεν in his necessario iteratur; cum dicit enim *qui quidem vidimus*, hoc dicit *sese vidisse*, *qui praeter ceteros maximam dolendi causam habeat*. V. Lob. ad Ai. 882. — De ὁρᾶν cum verbis ἀκούειν, κλύειν, ἱστορεῖν per oppositionem coniuncto suis locis egimus. — ‖ Unum addo, non ἰδού modo tanquam interiectionem legi, quod olim tractavimus, sed etiam ἴδε OC 1462. Tr. 821. in cantico chorico utrumque. (II p. 344, 11.)

ʼΟργάζω *subigo*. πηλὸν ὀργάζων χεροῖν Pand. fr. 432. cf. ἀργός. [ὀργάζειν πηλόν: τὸ διαβρέχειν. οὕτω γὰρ τὸ ὑγραίνειν οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι Phrynich. in Bekk. An. p. 53, 31.]. Ex eadem fortasse fabula est particula ab EM servata p. 629, 34: ὀργάσαι τὸ πηλοποιῆσαί ἐστι καὶ ὑγρῷ ξηρὸν μῖξαι. Σοφ. θέλοιμι πηλὸν ὀργάσαι. EG p. 432, 53. vitiose ὀργάσασθαι. V. Ruhnk. ad Tim. p. 180.

ʼΟργαίνω. Intransitive *irascor*: οὐ γὰρ ὀργαίνειν καλόν Tr. 552. Transitive *in iram exstimulo*: καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γʼ ὀργάνειας OR 335 gl. εἰς ὀργὴν κινήσειας. Cum utrumque exemplum attulerit Eust. p. 602, 39. 792, 34, et hoc praeterea Suid. v. ὀργάνειας, audacissime ingenio ludens, et si sententiam consideraveris, parum apte Hemsterh. coniecit ὀργάσειας ap. Ruhnk. ad Tim. p. 180. Praeter Sophoclem uno loco ὀργαίνω legitur omnino *irascendi* significatione Eur. Alc. 1116, nec profecto duobus exemplis illud efficitur, ut tertio aliquo aliter dictum verbum statim de vitio suspectum sit. Praeterea verbis in ευω, υνω, αινω commune est, ut transitive et intransitive significent; sic χερσεύειν est χέρσον ποιεῖν, χέρσον εἶναι et ἐν χέρσῳ εἶναι, βακχεύειν *bacchari* et *bacchari facere*, χορεύειν *saltare* et *compellere ad saltandum*, θαρσύνειν *animum addere* et *habere*, βραδύνειν *morari* et *moram efficere*, ὀξύνειν *acrem reddere* et *acescere*, ἀλγύνειν *dolorem gignere* et *dolere*, κυμαίνειν *movere* et *implere fluctibus* (Pherecyd. ap. Athen. p. 470 d.) et *fluctuare*, δειμαίνειν *perterrere* et *metuere*, κυλλαίνειν *incurvare* et *incurvari*.

Ὄργανον. ‖ *instrumentum*. ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων Niptr. fr. 404. De *inungendo pallio venenato* dictum paulo liberius κλᾷε δʼ ὀργάνων ὅτου ψαύσειεν οἷς ἐχρῆτο Tr. 905. v. Valck. ad Phoen. 1727. At Ulixes *dolorum machinator* vocatur ἁπάντων κακῶν ὄργανον Ai. 380 m. — ‖ *res opere confecta*. τὸ ποικιλώτατον ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον Polyid. fr. 464, 5, quem versum afferens schol. Eur. Phoen. 114 p. 67, 17 ed. Ox. ὄργανον explicat ἔργον, ἐκ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. *favi* dicuntur propter multiforme opus. V. Valck. l. c. p. 622. (II p. 345, 2.)

ʼΟργή. [Curt. Et. 168.] ‖ *indoles animi* inprimis quatenus agendi quadam vi et efficacia cernitur. Sic non poetis modo dicitur (v. Ruhnk. et I. H. Voss. ad hymn. Cer. 205. Tyrt. 2, 3. Theogn. 215.) sed etiam prosariorum Thucydidi: v. Intpp. ad 1, 140. p. 692. t. 7. Popp. σὲ δʼ αὐτόγνωτος ὤλεσʼ ὀργά Ant. 875 ch. EM p. 173, 38. explicat ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος. εἰσιδών τις ἐμφερὴς ἐμοὶ ὀργὴν θʼ ὁμοῖος Ai. 1153 quod *indignabundi* quandam animi habet adsignificationem, ut ita ad *irae* notionem muniatur transitus. ὃς οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλʼ ἐκτὸς ὁμιλεῖ Ai. 640 ch. Schol. ὁρμαῖς, τρόποις. *descivisse* Aiacem ab ingenita indole dicit. κερτομίοις ὀργαῖς Ant. 956 ch. *propter procax ingenium*. — ‖ *vehemens animi impetus*. ὅπως ὀργῇ χρωμένη παρῆλθʼ ἔσω OR 1241. Iocasta *furore percita abiectaque spe ruens*, minime *ira*. — ‖ *Ira* et *indignatio iracunda*. ὀργῇ βαρείᾳ Ph. 368. κοὐκ ἔσθʼ ὅτου ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ 1309. ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν OR 337. θυμοῦ διʼ ὀργῆς 344. ὡς ὀργῆς ἔχω 345. τὰ τοῦδʼ ἔπη ὀργῇ λελέχθαι δοκεῖ 405. τοὔνειδος ὀργῇ βιασθέν 524. *ira* expressum. τὸν ἐκτρέποντα φαίω διʼ ὀργῆς 807. τῆς σῆς ὑπʼ ὀργῆς OC 411. ὀργῇ χάριν δούς 855. *gratificatus* i. e. *cedens*. εἰ δι ὀργῆς ἧκον 905. πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι Ant. 280. ἀνὴρ βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς 766. ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν (αἰτήσαντες) 1200. quod non explicandum cum Musgravio *animum mitem et propitium habere*, quomodo enim sic verbi κατασχεθεῖν sua constet significatio? sed ex prolepsi simul et oxymoro, κατασχεθεῖν ὀργάς, ὥστε εὐμενεῖς γενέσθαι: nec εὐμενεῖς et ὀργάς iunge, sed tanquam accusativum subiecti refer ad ἐνοδίαν θεὸν Πλούτωνά τε. οὐ λάθει μʼ ὀργά El. 222 m. Tricl.: ἣν ὀργίζομαι δηλονότι. μηδὲν πρὸς ὀργὴν 369. πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει 628. κατάσχες ὀργήν 1011. ἔσχον ὀργάν 1282 m. de loco lacunoso et dubia sententia v. Herm. ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ ʼξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα Tr. 728. τοὔργον κατʼ ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε 933. *sibi irata sese interemerat*, v. Herm. ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτήσατʼ ὀργήν Ai. 777. οἰνωθεὶς ἀνὴρ ἥσσων μὲν ὀργῆς ἐστί fr. inc. 668, 2. ὀργὴ γέροντος... ἀμβλύνεται 761, 1. Sic praeterea scribendum et explicandum arbitror Tr. 720: δέδοκται, κεῖνος εἰ σφαλήσεται, ταύτῃ σὺν ὀργῇ κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα. Sic libri veteres plerique; LB. LC Tricl. ὁρμῇ, quod in LA quidem a m. pr. γ super μ posito significatum, sed adeo non elegans est, ut ignarum verae sententiae correctorem prodat. αὕτη ὀργή dicitur *propter Herculem*, *si ita accidat*, *peremtum concepta*, qua ipsa quoque mortem sibi consciscere decrevit Deianira *sibi irata*; quae eadem sententia est v. 933. ὁρμήν *conatum* interpretatur Herm.; sed quomodo τὸ σφάλλεσθαι Ἡρακλέα *conatus* possit dici, non perspicio. — ‖ Solitarium est, sed a prima significatione deflexum de *hominis sollertia* dictum καὶ ἀνεμόεν φρόνημα καὶ ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο Ant. 355 ch. Hoc ipsum haud dubie ante oculos scholiastes habuit, cum explicet τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, διʼ ὧν τὰ ἄστεα νέμονται, ὅ ἐστι διοικοῦνται. Quem quomodo ἀρχάς legisse suspicari potuerit Valck. ad Ammon. p. 71. nemo facile perspexerit. Numquid ἀρχή explicari potuit ἐμπειρία? Imo ἐμπειρία spectat ὀργήν, ut rectius scripturus interpres fuerit νοῦς ἢ διάνοια ἐμπείρως ἔχουσα, sive νόμων potius εὑρετική. (II p. 346, 10.)

Ὄργια. Plurale tantum et de *re sacra facienda* et de *vaticinatione ex sacrorum igne* dicitur. ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο φλόξ Tr. 765. Simili ratione Aeschylus dixit Sept. 180. Schol.: ὅτε δὲ ἀπὸ τῶν θυμάτων καὶ τῶν ξύλων ἡ φλὸξ ἀνεκαίετο. — τοιαῦτα ἐμάνθανον φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα Ant. 1030. *irrita* sacra erant, σημεῖα μαντικὰ μὴ δόντα.

Ὀργίζομαι *irascor*. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη κλύων —; OR 339. ἵν' ὀργίζῃ πλέον; 364.

Ὀρέγω. Proprium est de *porrigenda manu*. ὄρεξον χεῖρας OC 846. χέρα δεξιὰν ὄρεξον 1130. Transfertur ad *praebendum concedendumve beneficium* vel *rem desideratam*. ἕν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε Ph. 1203 m. — Cf. Ruhnk. ad Tim. p. 195.

Ὀρειβάτης *montium habitator*. θῆρ' ὀρειβάτην Ph. 955. — ἔνθ' οἶμαι τὸν ὀρειβάταν Θησέα ... ἐμμίξειν OC 1054 ch. τὸν ἐγρεμάχαν Tricliniani, quod etiam ap. schol. est, alterum vitiose scriptum, commemorantem tamen: τὸν ἐγρεμάχαν, γράφεται ὀρειοβάταν, οἱονεὶ τὸν διὰ τῶν ὀρέων βαίνοντα τῶν προειρημένων χωρίων. quam scripturam in verbis poetae ipsis habet PF. Nobis τὸν ὀρειβάταν δὴ Θησέα scribendum videri significavimus v. ἀμπυκτήρια. Herm. ὀρειβάταν ἐγρεμάχαν coniuncta servavit.

Ὄρειος *montanus*. De locis Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Tr. 788. De his, qui in montibus versantur: θηρῶν ὀρείων Ph. 937. ὀρείοις ποιμνίοις OR 1028. τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν Σελλῶν Tr. 1166. — οὔρειον ταῦρον Ant. 353 ch. — Accentus communis κτητικῶν. (II p. 346, 36.)

Ὀρεσσιβάτης *montium habitator*. Πανὸς ὀρεσσιβάτα OR 1100 s. Libri plerique contra versus legem ὀρεσιβάτα: emendate scriptum in LA. LB [ὀρεσσιβάτᾳ που Πανί Dind.] — ἀγραύλου θηρὸς ὀρεσσιβάτα Ant. 350. ὀρεσσιβάτᾱ LA erasa in fine litera, [quae ν potius videtur fuisse quam ο].

Ὀρέστειος *quod Orestis est*. τῶν Ὀρεστείων κακῶν El. 1117. De accentu v. Αἰάκειος.

Ὀρέστερος *montanus*. ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ Ph. 391 ch. Magna mater deum secundum theocrasiam eadem γῆ invocatur: cf. Wesseling. ad Herod. 5, 102. Comparativi autem vestigium significationis nullum in ὀρέστερος comparet, quod iam ab Homero inde poetae occuparunt pro ὄρειος dictum Odyss. 10, 212. Il. 12, 93. Et fuisse videntur, qui comparativum esse ὀρέστερος negarent; secundum quos Eust. p. 1259, 39: τὸ ὀρέστερος ἀντὶ τοῦ ἄγριός φασιν οἱ παλαιοί. Hos impugnat Philoxenus ap. EM p. 807, 11: τὸ δὲ ὀρέστερος οὐκ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὀρήεις ὀρηέστερος, καὶ κατὰ συγκοπήν. ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ος οὐδετέρων οὐδέποτε γίγνεται συγκριτικόν. Ignorasse hoc contrariae sententiae auctores nemo crediderit, sed adiectivum potius comparativi forma praeditum putasse; quanquam ἀριστερός et δεξιτερός accentu differunt. Horum principem Herodianum fuisse existimo, ex cuius disciplina Arcadiae praeceptum fluxit p. 71, 1: τὰ εἰς τερος ὑπερτρισύλλαβα συγκριτικὰ ἢ συγκριτικὰς παραληγόμενα προπαροξύνεται, κύντερος, βέλτερος, μελάντερος, ὀρέστερος. [cf. Lob. path. 1, 328].

Ὀρέστης n. pr. *nom.* τέθνηκ' Ὀρέστης El. 48. 673. τλήμων Ὀρέστης 602. Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος, ὄνομα δ' Ὀρέστης 694. ἤλαυνε δ' ἔσχατος μὲν ... Ὀρέστης 735. οὐκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε 795. πάρεστ' Ὀρέστης 877. θνητὸς δ' Ὀρέστης 1172. Ὀρέστης ἐστὶ 1480. — *voc.* Ὀρέστα El. 6. 15. 789. 1210. 1424. Ὀρέστα φίλτατε 808. — *gen.* φιλτάτου βροτῶν πάντων Ὀρέστου 904. ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια 915. τοῦ τεθνηκότος μνημεῖ' Ὀρέστου 933. ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι 1111. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν 1127. Ὀρέστου σῶμα 1216. ἀλλ' οὐκ Ὀρέστου 1217. — *dativus* non legitur. — *accus.* μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν El. 163 ch. ὅταν κλύῃ τινὸς ἥξοντ' Ὀρέστην 294. ἐκ χερῶν κλέψασ' Ὀρέστην 297. Ὀρέστην προσμένων παυστῆρ' ἐφήξειν 303. παῖδ' Ὀρέστην 455. θανόντ' Ὀρέστην ἐννέπω 676. ὁρᾶτ' Ὀρέστην τόνδε 1228. Ὀρέστην βίον λελοιπότα 1443. — De accentu observavit Arc. p. 27, 5.

Ὄρθιος. || *arrectus*. ὥστε πάντας ὀρθίας στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας OC 1624. ἀπ' ὀρθίων πάγων καθεῖρπεν ἔλαφος Alead. fr. 110, 1. *colles arduos* dicit. [cf. ὀρθόποδα πάγον Ant. 985]. — || Aliquanto audaciore figura hinc ad id transfertur, quod *alta voce* et *magno sono* editur. ὀρθίων κωκυμάτων Ant. 1206. ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων δρόμον προκηρύξαντος El. 683. Moschop. l. c. ὀρθρίων coniectura est P. Fabri Agonist. p. 1921, c. in thes. Gron. t. 8. (II p. 348, 2.)

Ὀρθόκερως. Hesych. et Phot. p. 346, 5. ὀρθόκερως: ὀρθόθριξ. Σοφοκλῆς (inc. fr. 922.). Pollux 2, 31: καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ὀρθόκερως φρίκη, οἷον ὀρθόθριξ.

Ὀρθόκρᾱνος *editus*. τύμβον ὀρθόκρανον Ant. 1203. schol. ὑψηλόν.

Ὀρθόπους. ἐν ἄντροις τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρῴαις Βορεὰς ἅμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου Ant. 985 ch. Schol. ὄρους ὑψηλοῦ καὶ ἀκρωρείας, quod vix concilies cum ἐν ἄντροις. Quare *glaciem* (πάγον) *firmiter concretam* Herm. intelligit, quae sustineat insistentes. Sic frigidae spectantur Thraciae septentrionem ab Attica versus sitae regiones, quae ap. Graecos in proverbium cesserant.

Ὀρθόπτερος. Phot. p. 346, 19: ὀρθόπτερον: Σοφ. Αἰθίοψιν (fr. 31.) ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνούς. τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα πτερὰ ἔλεγον. Vix dubium videtur corrigendum Photium, si Hesychium consideres in definienda vocabuli significatione ex parte cum illo convenientem, in aliis ita discrepantem, ut conciliari non possint. Sic ille: ὀρθόπτερος, μεγάλους ὤμους ἔχουσα. πτερὰ γὰρ τὰ εἰς ὕψος ἀνέχοντα. ἢ μεγάλας ἔχουσα περιστῴους (sic scribe, vulgatur περιστόους) οἰκοδομάς. Si ὤμους ap. Phot. scribitur, ὀρθόπτερος cum εὐρύστερνος proxime consociandum; possit etiam secundum alteram Hesychii interpretationem corrigi ὀρθοὺς ἔχοντα κίονας. Huc spectat, quod deinceps ap. Phot. legitur καὶ τὰ περιστῷα, sc. πτερὰ ἔλεγον.

Ὀρθός *rectus*. || Primum dictum videtur de *erectis in altum*, quibus aut *depressa* opponuntur aut *prolapsa*. Ex illo genere sunt ἵππος ... ὀρθὸν οὖς ἵστησιν El. 27. τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω κίονι δήσας (κριόν) Ai. 239 an. *erectum alligans*, quippe quem hominem esse insaniens crederet. Ex altero: πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι El. 723. ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων 742. cf. Lob. ad Ai. p. 267. ed. 1. — || Proximum est de *directis* s. *porrectis in longitudinem*, velut de *via* et *oculorum coniectu*. μέγας βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται Ai. 1251. ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα

OR 528. *oculis irretortis, recta tuentibus neque conniventibus.* v. Bentl. ad Hor. Carm. I, 3, 18. Lob. ad Ai. 140. p. 238. ed. 1. Valck. ad fragm. Callim. p. 108. ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾶν; 1385. — ‖ A prima *erecti* significatione haec ducuntur de *rerum prospero statu* dicta. στάντες δ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον OR 50. ὅστ' ἐμὰν γᾶν ... κατ' ὀρθὸν οὔρισας 695. ταύτης ἔπι (χθονὸς) πλέοντες ὀρθῆς Ant. 190. quasi reipublicae *nave non eversa.* εἰς τίν' ἐλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; El. 959. — ‖ Ab altera significatione prodeunt, quae *cursus* quadam *tenendi finisve assequendi* vi praedita sunt (μαντεύματα δύσφορα) εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα OR 88. *si bene eveniant.* ὁρᾷς τὰ τοῦδ' ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρεις μαντεύματα OC 1424. τοίγαρ δι' ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν Ant. 994. *feliciter rexisti*, quasi prospero servato cursu. — Hinc etiam duo exempla dictionis adverbiascentis profecta sunt: οὐδὲν φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν Tr. 347. id quod ὀρθῶς κατὰ δίκην, et εἰς ὀρθὸν φρονεῖν Triptol. fr. 543, Antiatticistae Bekkeri explicatum καλῶς φρονεῖν p. 92, 1. [Priscian. 18, 202. p. 305, 16 Htz. *'Illi* (sc. *Graeci*) εἰς ὀρθὸν φρονῶ *et* εἰς ταύτην πρόθεσιν.) — ‖ Denique *rectum* de *consilio, mente, animo* dictum significat, quod a *veri* aliquando, aliquando *apti* et *probabilis* notione proxime dissitum. ἆρ' ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν —; El. 1098. τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως Tr. 374. μόνοι ἔτ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ Ai. 350 m. ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν 354. βλέποντα νῦν μὲν ὀρθ', ἔπειτα δὲ σκότον OR 419, quod ab oculorum coniectu ad *visum* universe significandum collatum est. πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος 506 ch. κἀξ ὀρθῆς φρενὸς 528, quod coniunctum quidem cum ὀμμάτων ὀρθῶν, sed alia significatione, *rectam* i. e. *consideratam*, non *temerariam insanamve* mentem notat. τὸν Λαΐου φόνον φανεῖ δικαίως ὀρθὸν 853. τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν 1220 ch. χρῄζω ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι OC 518. τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας Ant. 1178. ὀρθὸν ἀλήθει' ἀεί 1195. ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστίν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς Creus. fr. 322, 2. *recta stat*, i. e. *recta et apte suadet et loquitur.* Adverbiascens accusativus hac significatione legitur OR 903 ch.: ὦ κρατύνων (Ζεῦ), εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις πάντων ἀνάσσων. *si recte audis* i. e. diceris *omnium rex;* verum ὀρθά obiectivi casus ratione a verbo regitur.

Ὀρθόφρων: ἀνατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν. οὕτως Σοφ. (fr. inc. 922.) Phot. p. 346, 23. Hesych.: ἀνατεταμένας φρένας ἔχων ἢ ὀρθάς. μετέωρος.

Ὀρθόω ‖ *erigo.* τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος Ph. 894. *consuetudo efficiet, ut me possim erigere.* Item passive dictum: τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτι ὀρθοῦσθαί μ' ἐᾷ Ph. 820. humi decubiturus Philoctetes loquitur. ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων El. 742. — ‖ Ab altera vocabuli ὀρθός significatione haec derivantur exempla *dirigendi* vi praedita: ἀλλ' οὔ τι χαίρων, ἢν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος Ph. 1299 i. e. μὴ ἁμάρτῃ. ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών Oenom. fr. 421, 5. — ‖ Tralatio a prima significandi ratione inprimis frequens, qua *restituere* vel *conservare salutem incolumitatemque* dicitur ὀρθοῦν, *restitui et servari conditio illa* ὀρθοῦσθαι. cf. Lob. ad Phryn. p. 250. νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον OR 39. νῦν γὰρ θεοί σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν OC 394. γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ 395. τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ πολλῷ σάλῳ σείσαντες ὤρθωσαν πάλιν Ant. 163. ἡνίκ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν 167. τυχὴ γὰρ ὀρθοῖ καὶ καταρρέπει τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντα 1158. Passivum: μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων (ἄν) Ai. 161 an. schol. διασώζεται. Et sic intelligendus Antigonae versus 675, ubi postquam licentiae mala descripta sunt, pergitur τῶν δ' ὀρθουμένων σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία. Male schol. ab Erf. et Herm. probatus τῶν ὀρθῶς ἀρχομένων, nisi forte homo obscure locutus *recte et ordine parentes* intelligi voluit, quam tamen in verbo ἄρχεσθαι minime quis quaesiverit potius quam *iusto imperio habitorum* significationem. Et vel sic evaderet propter inanem similium iterationem sermo vix tolerabilis. οἱ ὀρθούμενοι sunt *si qui incolumes a periculo servantur, si qui res suas salvas vident.* Hanc interpretationis viam quanquam dubitans Wex. ingressus aliam tamen *de recte stantibus in acie*, nullo modo ferendam illam, praetulit. (II p. 350, 16.)

Ὀρθῶς *recte.* Semper enim tralata ad *mores* et *mentem* significatione dicitur. A primitiva tamen proxime abest καὶ τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει Tr. 827 ch. de eventu vaticinii. — ὀρθῶς ἔλεξας Ph. 341. οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς OR 550. ὀρθῶς ... τελεῖς 1448. τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη (ἔρχει) Ant. 99. *vere.* ἢ ... καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς; 403. τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων 494. de insidiantibus, ut μηδὲν ὀρθῶς proxime copulentur. ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε 685. τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν 706. λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς El. 555. εἴρηκας ὀρθῶς 1040. ἆρα ὀρθῶς ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν; 1099. *an aberramus a via:* qui tamen cum non *euntium*, sed *non recte euntium* error sit, menti tribuendus est. ὀρθῶς δ' Ὀδυσσεὺς εἴμ' ἐπώνυμος κακοῖς Niptr. fr. 408, 3. *recte vocor a malis.*

Ὁρίζω. ‖ Proprie de *finibus* et *terminis ponendis* non dicitur; sed traductum inde ad *condendas* s. *erigendas aras*, quippe monumentis victoriae futuris. πατρῴῳ Διὶ βωμοὺς ὁρίζει Tr. 754. Nullo discrimine sensus *medium deponens* dictum ἔνθ' ὁρίζεται βωμούς Tr. 237, nisi forte ea forma usus poeta propter figuratam cum zeugmate significationem sequentium τέλη τ' ἔγκαρπα, quae revera nequeunt ὁρίζεσθαι. — ‖ Hinc ad *leges* et *faciendi regulam condendam* transfertur. οἳ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους Ant. 452. [ubi Dind. c. Valcken. τοιούσδ' ... ὥρισεν.] — ‖ Similem, quamvis adsignificata *finium agri assignatione* vim habet ἐμοὶ μὲν ὥρισεν πατὴρ ἀκτὰς ἀπελθεῖν τῆσδε γῆς fr. Aeg. 19, 6. de divisione Atticae inter filios Pandionis dictum. — ‖ Hinc *separare* significat. ὡς ἡμᾶς πολὺ πέλαγος ὁρίζει τῆς Ὀδυσσέως νεώς Ph. 636. Brunck. librorum scripturam soloecam ratus in ὁρίζῃ mutavit: v. ὡς. Schol. ὁρίζει, διίστησιν. (II p. 351, 2.)

Ὀρίνδης. Athenaeus 3. p. 110, c.: Ὀρίνδου ἄρτου μέμνηται Σοφ. ἐν Τριπτολέμῳ (fr. 532.), ἤτοι τοῦ ἐξ ὀρύζης γινομένου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ γιγνομένου σπέρματος, ὅ ἐστιν ὅμοιον σησάμῳ. [Hesych. Ὀρίνδην: ἄρτον παρὰ Αἰθίοψι. καὶ σπέρμα παραπλήσιον σησάμῃ. cf. Pollux. 6, 73.] (*Dura* nunc dicitur illud semen).

Ὅριον *finis, terminus* proprie dictus. Deminutivi formam, non vim retinuit. ὅρια κελεύθου τῆσδε γῆς προαστίας Phrix. fr. 647. Si versus solus per se recte intelligi potest, dici videtur *via recte ducens per regiones urbi finitimas;* ut in ὁρίοις *recti* significationem quaeram, quippe *certi* et *constituti.*

Ὅρκιον. Pluraliter prolatum [ut fere fit] εἴπερ εὐσεβεῖν βούλει, πατρῴων ὁρκίων μεμνημένος Tr.

1223. non est *iusiurandum*, sed ὁ μ ο λ ο γ ί α potius δι' ὅρκων γενομένη, *pactum cum patre initum et iureiurando firmatum.* Ab ὅρκιος potius ducendum, quasi *pignus fidei*, quam deminutivum videtur, ut veterum nonnulli voluerunt ap. EM p. 631, 26, qui propenacui decreverant propter significationem primitivi ὅρκος servatam.

Ὅ ρ κ ι ο ς *qui iurisiurandi consortio tenetur.* De eo qui *iuravit* dictum κατήνεσεν τάδ' ὅρκιος δράσειν ξένῳ OC 1637. ὅρκιος δέ σοι λέγω Ant. 305. Sed *Iovis iuramenti tutoris* cognomentum est Ph. 1324 Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ. Probo eos, qui minuscula pingunt initiali, sed minime sibi constant, qui eidem Ξένιον, Ἱκέσιον, Ὑέτιον, Ὄμβριον maiuscula scribunt.

Ὅ ρ κ ο ς. ‖ *iusiurandum.* τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν OR 647. *iusiurandum deorum nomine invocato sancitum.* τὸν ... νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν καταίδεσαι 653 ch. v. Brunck. οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ', ὡς κακόν, πιστώσομαι OC 650. ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν Tr. 255. ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προστιθείς El. 47 sc. τὸν ὅρκον, ut recte Wunderlich. obss. cr. in Aesch. p. 84. et Erf. ad Ant. 24. ed. min. Nec opus igitur ὅρκον corrigi sec. Reisk. Minus recte τὰ ἀγγελλόμενα subaudire videtur Schaeferus. ἁλίσκεται χὡ δεινὸς ὅρκος Ai. 649. *deprehenditur* i. e. periurii tenetur aliquando. ὅρκου δὲ προστεθέντος fr. Oenom. 419, 1. ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτῃ βαρύς inc. 671. — οὕνεχ' ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐπώμοτος [ἐνώμοτος LA a m. rec.] Ai. 1113. δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος Ant. 394, quod plane contrarium illi ex Aiace exemplo. ὅρκοισι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα παίδων inc. fr. 671, 1. *iurat se libidine nunquam pellectum iri*, *ut parere possit.* ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω inc. 694. — ‖ ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν χὡ πάντ' ἀΐων Διὸς ὅρκος OC 1767 an. Sic Herm.; rectius vulgo, si quid video, Ὅρκος. Sensum enim, nisi tanquam persona cogitetur, non perspicio. "Est is Iovis Ὁρκίου minister, et secundum Hesiodum quidem Theog. 804. Eridis filius — : cui Ruhnk. ep. cr. I. p. 90. praeter Menandrum rhetorem annotavit Herodoti 6, 86, 3." *Reisig.* — De tono observavit Arc. p. 50, 9. schol. Il. ω. 316. ibique Eust. EGud. p. 435, 12.

Ὁ ρ κ ω μ ο τ έ ω *iureiurando testor.* θεοὺς ὁρκωμοτεῖν Ant. 265. ὀμνύναι Phot. explicat ex Aristophanis Babyloniis, p. 347, 27. (II p. 352, 7.)

Ὁ ρ μ ά ω. — ‖ *Activi* significatio prima *movendi* et *excitandi.* ἦ ῥά σε ... Ἄρτεμις ... ὥρμασε ... ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας Ai. 175 ch. *instigavit.* — ‖ Ita *passivum*, quod vulgo *medium* vocant, primum de *motu aliquo ex loco,* velut de *proficiscentibus* et *aggredientibus* dicitur. ὡς ὁπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα Ph. 465. πλέωμεν, ὁρμάσθω ταχύς 526. (sc. ὁ ξένος). ὁρμώμεθ' ἐς ναῦν 881. νὼ μὲν οὖν ὁρμώμεθον 1079. Elmsl. ὁρμώμεθα suadet ut scribatur, qui sibi persuasisset primam dualis personam grammaticorum esse commentum; sic Flor. Γ. ὑμεῖς ... ὁρμᾶσθαι ταχεῖς 1080. infinitivo imperativi munus tuente. [fr. Helen. 186, 2 dubia significatione plerique codd. Erotiani χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με παρηγορεῖ Λάκωνος ὁρμᾶσθαι λόγου. Praestat complurium scriptura ὀσμᾶσθαι.] πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμπυκτήρια πώλων ἄμβασις OC 1068 ch. i. e. πάντες οἱ ἀναβάται ὁρμῶνται. ἡνίχ' ὡρμώμην ἐγώ 1159. *dum proficiscebar;* accuratius erat ὡ ρ μ ή θ η ν, *dum aberam.* ὁρμωμένῳ ... πρὸς κασιγνήτου τίσιν 1328. σ' ὁρμώμενον ἐς προῦπτον Ἅιδην 1439. ὁρμωμένῳ νερτέρας νεκρῶν πλάκας 1576 ch. φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας 1669. *adventantes.* ὁρμᾶσθ' εἰς ἐπόψιον τόπον Ant. 1110. ἐκ δ' ὁρμωμένου πατρὸς φυγαῖσιν 1233. cf. ἐξορμάω. ὁδὸν τὴν τελευταίαν ὡρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Tr. 156. νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶται μόνος Ai. 47. ἰδὼν ... Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον 1224. ὅτε οἱ (σοὶ) ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγά El. 196 m. *ciebatur* i. e. *inferebatur.* Motus notio ita aperte passiva, ut de *immediativa*, quam dicunt, verbi potestate ne cogitari quidem possit, observatur El. 70: πρὸς θεῶν ὡρμημένος. — *Transfertur* ad *impetum infensorum et hostili animo utentium.* ἐχθρῶν δ' ὕβρις ἀτάρβητος ὁρμᾶται Ai. 196 ch. Hoc Brunck. dedit e Triclinianis intolerabili fere propter insequens ἐν hiatu. Libri plerique cum LA Flor. Γ. ὁρμᾶτ' ἐν, quod propter elisionem quidem damnandum non censeo, qualem admissam a scenicis certissimum est (v. Kuehlstaedt. de dial. trag. p. 26 sqq.), sed verisimilius tamen in ea incertitudine metri epodici, quod Herm. ex Suida et Zonara reposuit, ὁ ρ μ ᾷ. Ad intransitivi igitur usus exempla referendum erit. Sed de *gemitu sublato* ὁ ρ μ ᾶ σ θ α ι dictum Tr. 804: κλύω τινὸς οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένου; — ‖ Praeter illud Aiacis 196. semel activa forma significatione *immediativa* positum Ant. 133 an. βαλβίδων ἐπ' ἄκρων ἤδη νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι.

Ὁ ρ μ έ ω *consisto.* οὐ γὰρ ἂν ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἶρπον κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν OC 148 an. ὥρμων LA corr. a m. recentiore. et PF, quemadmodum etiam scholiasten legisse coniicias, qui scribit ὑπὸ σμικρᾶς τῆς θυγατρὸς ὁδηγεῖται. In alia omnia abit alius haud dubie interpretis ratio haec: καὶ ἐπὶ εὐτελέσιν αἰτήμασιν οὐκ ἂν σφόδρα ἱκέτευον, εἰ μὴ ἤμην δυστυχής. Illum ἐπὶ σμικροῖς recte interpretatum esse dubitari non potest, sed ὥ ρ μ ο υ ν a nave in ancoris stante desumptum non attigit. Est autem *exiguo fulcro nixum in portu* i. e. *perfugio consistere.*

Ὁ ρ μ ή. ‖ *impetus.* μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Ant. 135 ch. de Capaneo Thebas furente impetu aggresso. Hinc adverbialiter dictum repertum est ἦ ταῦτα ... οὕτω καθ' ὁρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν; Ph. 566. i. e. μετὰ τοσαύτης προθυμίας. — Ad *conaminis* et *consilii* significationem traducitur. Hesych.: ὁ ρ μ ή, βουλή, ἐπιθυμία. τίς προσήγαγε χρεία; τίς ὁρμή; Ph. 237. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς ... δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθὲν El. 1510 an. Schol.: κατὰ τὴν νῦν ἐπιχείρησιν. — De ταύτῃ σὺν ὁρμῇ Tr. 720 quod dedit Dind., v. s. ὀργή. (II p. 353, 18.)

Ὁ ρ μ ί ζ ω *ad portum appello.* τύχῃ πρὸς ταὐτὸν ὁρμισθεὶς πέδον Ph. 546. *in eandem terram delatus.*

Ὅ ρ μ ο ς *portus.* ναὸς ἄξενον ὅρμον αὐγάζων Ph. 218 ch. Dind. c. libris αὐγάζων ὅρμον transpositis verbis; LA corr. αὐγάζον. Schol.: δύσορμον τὸν λιμένα ὁρῶν comparato Homerico Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν, quam τὴν ἀπροσόρμιστον interpretatur. v. ἄξενος. οὐ γάρ τις ὅρμος ἔστιν 302. ed. Turn. ὅμορος, quod cave scribendi mendum putare; correctoris est, ξένωσις quomodo iniri potuerit explicaturi. — ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον [ὅρμων Dind. c. Doederl.] Θρήκιον κλύδωνα OR 196 ch. Pontum dixisse videtur; cf. Herm. l. c. et Wyttenb. ad Plat. Phaed. p. 299. Ex hoc loco ἀπόξεινον Pontum Soph. appellasse fertur Eustathio ad Dion. Perieg. 146.

Ὀ ρ ν ι θ ο σ κ ό π ο ς *auguralis.* εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον ἵζων Ant. 999.

Ὄ ρ ν ι ς *avis.* ‖ universe. εὔπτερον ὄρνιν OR 176 ch.

πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον Ant. 424. lusciniae, velut ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος El. 149 m. οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν Tr. 105 ch. et οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ai. 629 ch. — πτηνὸν ὄρνιν Ph. 955. ὄρνιθα καὶ κήρυκα καὶ διάκονον fr. Anten. 141. aquilam. ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος πέρδικος Camic. 300, 1. θήλειαν ὄρνιν Oenom. 424, 2, *gallinam*, more inprimis Attico ita dictam. τίς ὄρνις οὗτος —; Tyr. 578. ὅπου τίς ὄρνις οὐχὶ κλαγγάνει inc. 782, 4. κοκκοβόας ὄρνις inc. 900, ὁ ἀλεκτρυών sec. Eust. p. 1479, 44. — *plur.* ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ El. 18. ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται Ai. 1065. κουφονόων φῦλον ὀρνίθων Ant. 342 ch. — || *oscen.* τί δῆτ' ἂν σκοποῖτό τις ... τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις OR 966. ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων Ant. 1001. οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς 1021. — || *omen auspicando captum*, inde universe *fortuna*. ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην παρέσχες ἡμῖν OR 52. *prosperam* in aenigmate Sphingis coniiciendo *fortunam* Oedipi dicit. — || Observanda sermonis abundantia in ὄρνις ἀηδών Ai. 629. ὄρνις πέρδιξ Camic. fr. 300, 1; de qua v. Musgr. ad Eur. Bacch. 1027. 1364. Iacobs. ad Philostr. p. 498. — || De forma vocabuli notandum non aliam nisi Atticam accusativi finitionem pluralis ὄρνις legi, OR 966, quae etiam ap. Aristoph. regnat, ut Ionicum dici et cum accusativis τὰς πόλις, τὰς ὄφις contendi hoc quidem in vocabulo inclinamentum non possit, velut Bastius fecit ad Greg. Cor. p. 476. [contra quem disputavit Lob. Path. 2, 105 n. 3.] Aeschylus autem ὄρνιθας semel dixit Sept. 26., ὄρνις nunquam. [Singularis accus. ὄρνιθα extat fr. Anten. 141, quo loco usus notat poni ἐπὶ δὲ τοῦ ἀρσενικοῦ οὐ μόνον ὄρνιν, ἀλλὰ καὶ ὄρνιθα Athen. 9. p. 373 D.] — ῑ casuum trisyllaborum et accusativi pluralis contracti necessario produci certum est; in nominativo et accusativo singulari apud Aristophanem regnat productio (v. Porson. ad Hecub. 204.). Ap. Homer. cum communis sit vocalis, non est mirandum eius moris retinentes videri tragicos. Soph. certe corripi iubet ter, El. 149. Ant. 1021. Tyr. fr. 578. Euripides semel, Polyid. I. 4. Ceteris locis aut ambiguas versuum sedes occupavit, aut in positione collocatum est; de productione ut conconiectura fieri sed documentis demonstrari non possit. Quod Draco productionem Attici moris esse affirmat p. 71, 7 et Arc. p. 196, 6, recte faciunt. Ex hoc una de tono constat.

Ὄρνυμι. *Activi* solum futurum *commovendi* et *stimulandi* significatione legitur. ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι Ant. 1060. τὰ διὰ φρενῶν ἀκίνητα coniungenda. v. διά. *Passivum*, quod medium vulgo vocant, *ruendi* vim habet de *occidentibus et peremtis*: κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον (ἴδοις ἄν) ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ OR 177. de *proficiscentibus ad bellum*, qui quasi surgere et se commovere dicuntur [de formae ὄρμενος usu cf. R. Enger. in Philol. 12. (1857.) p. 459.] ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται OC 1320. de *oriente ingruenteve* universe: προτέρας ἄτας ὕπερ ὀρνυμένας πόλει OR 165 ch., quod de Sphinge dictum est. [ὑπερορνυμένας Dind. c. Musgr. dedit.] Eo modo *plusquamperfectum activi alterum* dictum. οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή OC 1622.

Ὄρος *mons.* Ἑρμαῖον ὄρος Lemni insulae Ph. 1459 an. ἔρριψεν εἰς ἄβατον ὄρος OR 719. — ξὺν αἷς (αἴγλαις) Λύκι' ὄρεα διάσσει OR 208 ch. ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων 1106 ch. ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἔνθα κλῄζεται οὑμὸς Κιθαιρών 1451. Νυσαίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι Ant. 1131 ch. — οὖρος tragicis indictum, qui secundum Homeri quodammodo exemplum ea productione in casibus trisyllabis solis utentis composita quidem nonnulla et derivata ita affici voluerunt, sed non ipsum ὄρος. v. Herm. ad Eur. Bacch. 971. (II p. 355, 3.)

Ὅρος *finis.* ὅπως ... γῆς δὲ μὴ 'μβαίνῃς ὅρων OC 400.

[Ὀροσάγγης *custos corporis.* A Persis ductum esse vocabulum docet Claudius Casil. in libro παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥήτορσι ζομουμένων ap. Millerum, Mélanges de litt. Grecque p. 397, concinens quidem c. Lexic. Vindobon. Naucki p. 352, 15 sqq.: τίς ὁ ὀροσάγγης, καὶ τί σαγγάδης .... Ὀροσάγγαι (cod. Ὀροσάγκαι) μὲν οἱ σωματοφύλακες ὡς Σοφοκλῆς, Ἑλένης γάμῳ καὶ Τροΐλῳ (fr. 193.). —. Ἡρόδοτος δὲ (8, 75) οἱ εὐεργέται βασιλέως ὀροσάγγαι καλέονται Περσιστί. Νύμφις δὲ ὁ Ἡρακλεώτης ἐν β' περὶ Ἡρακλείας, τοὺς ὀροσάγγας λέγει παρὰ Πέρσαις τὴν μεγίστην ἔχειν προεδρίαν, καλεῖσθαι δὲ κατὰ γλῶτταν ξένους βασιλείους.]

Ὀρούω *ruo.* ὕβρις ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν OR 877. v. Herm. cf. ἀνάγκη. λαθραῖον ὡς ὀρούσῃ πρὸς δίκας ἀγῶνα El. 1441 ch. *ut praeceps in insidias irruens poenas det.*

Ὀρτάλῐχος *pullus.* γόνον ὀρταλίχων fr. inc. 962. 3. Eust. p. 1625. 48. ex Aristophane π. ὀνομασίας ἡλικιῶν refert ἔμβρυα δέ τινα καὶ ἀρτιγενῆ δὴ ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι καὶ ὀρταλίχους. [cf. Lob. Proleg. 337.]

Ὀρτύγιος *Ortygius.* Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν Tr. 213 ch. Cur Diana ipsa aliquid cum Ortygiae nomine communionis habere videretur, Herm. ingeniose, ut omnia, sed minime verisimili coniectura exposuit diss. de mythol. Gr. antiquiss. p. 20. Ceterum Ortygiam Aetoliae ceterarum, quae memorentur, matrem dicit schol. Apollod. 1, 419.; quod si verum est, cultum Dianae inde in alia loca translatum esse significat. Sunt autem insulae duae, Delo altera, altera Siciliae adiacens et lucus prope Ephesum, Dianae sacra omnia; de Aetoliae autem Ortygia ambigua res. Ceterum et Latonae sororem Ortygiam dictam ferunt et Dianae nutricem; illud schol. Apoll. Rh. 1, 308., hoc Strabo 14. p. 948. Cf. I. H. Vossii *Mytholog. Forschungen* p. 129—148.

Ὀρύσσω *fodio.* κρύψω τόδ' ἔγχος ... γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται Ai. 659. ὀρύξας potius ἐξορύξας est quam κατορύξας.

Ὀρφᾰνίζω *orbo.* ὁθούνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἅμα ... ὠρφανισμένος βίου Tr. 942. *patris matrisque vita orbatus.* Ne aptum quidem est, si βίον c. Wakefieldo corrigatur [id quod fecit Dind.] v. Herm.

Ὀρφᾰνιστής *tutor.* εἰ σοῦ διοίσεται μόνος ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων Ai. 512. Vocabulum hinc commemorat Eust. p. 533, 33. explicans τοὺς ὑπὲρ ὀρφανῶν ὑπερισταμένους. *Tutores* fore ait *hostes pueri acerrimos*, adeo non tuituros, ut gravissima potius iniuria eum insectaturi sint. — De tono v. EM p. 436, 12.

Ὀρφᾰνός *orbus*, de liberis. παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν Ai. 653. κατ' ὀρφανὸν οἶκον fr. inc. 680 D. de progenie parentibus suis, tutoribus natura datis, orba. — Tralate dicitur ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος Ant. 425. De pleonasmo,

qui videatur esse in κενῆς εὐνῆς ὀρφανὸν λέχος, v. Herm. de ellips. et pleon. p. 224. opusc. vol. I.

Ὀρχάς. [Lob. Prol. p. 443 et 454.] ῥάχοισιν ὀρχάδος στέγης fr. inc. 935. Hoc φραγμοὺς ποίμνης significare ap. Soph. testatur Phot. p. 484, 12., *cortem* vel *saepem*. Hesych.: περίβολος, αἱμασία. καὶ εἶδος ἐλαίας. Sed στέγην dixit ὅτι στέγει τὰ ποίμνια, ὀρχάδα aut *cratibus contextam* aut *stipitibus vallatam*. (II p. 356, 5.)

Ὄρχημα *saltatio*. Νύσια Κνώσι' ὀρχήματα Ai. 699 ch. v. Νύσιος.

Ὄρχις *testiculus*. σκάλμη ὄρχεις ἐκτέμνουσα Troil. fr. 549.

Ὅς pronomen relativum. Sententiis connectendis constitutum est ut nomen vel pronomen correlativum ex altero assumendum spectet utrique enuntiato commune.—.— I. Ad *nomina* vel *pronomina personalia* refertur, ita quidem, ut *sequatur* crebrius, *praemittatur* aliquando. || ὅς. ὃς παλαιὸς (ἦν) Νέστωρ ἐστιν; Ph. 421. [sic enim apogr. complura: ὡ LA. ὁ a m. pr. superposito. De Badhami coni. τί γὰρ ὁ cf. Dind. annot. in PSG ed. V.] Πάτροκλος, ὅς σοι πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα 434. Θερσίτης, ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν 443. τὸν ξυνέμπορον, ὃς ἦν . . . φύλαξ 543. συντυχόντα, ὃς . . . ὤλλυτο 683. οὐδέ τιν' ἐγχώρων . . ., ὃς — αἱμάδα κατευνάσειεν 696 ch. παιδὸς ὑπαντήσας . . . ὅς νιν . . . πατρίαν ἄγει πρὸς αὐλάν 721 ch. παῖδα . . . ὃς οὐδὲν ᾔδει 1010. τί μ' ἀπάγεσθε; τοῦ χάριν; ὃς οὐδέν εἰμι 1030. ἐγὼ δ', ὃς οἶμαι 1058. τλάμων ἄρ' ἐγώ . . ., ὃς ἤδη . . . ὀλοῦμαι 1103 m. πῶς ἂν εἰσίδοιμί σε, ὅς γε 1215 ch. ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν 1241. στρατῷ λέξω τάδ' ἐλθών, ὅς σε τιμωρήσεται 1258. ὁρᾷς (ἐμέ), ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ 1297. Ἀχιλλέως, ὃς . . . ἤκου' ἄριστα 1312. πελασθεὶς φύλακος, ὃς . . . φυλάσσει 1327. Ἕλενος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει 1338. Πάριν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν 1426. δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν 1468 an. σὲ κρίνοντες, ὅς γ' ἐξέλυσας δασμόν OR 35. εἷς τις, ὃς . . . οὐδὲν εἶχε φράσαι 118. Ἄρεα τὸν μαλερόν, ὃς νῦν φλέγει με 191 ch. οὐδεὶς ὃς οὐχὶ ὀνειδιεῖ 373. *Πόλυβον ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψε με 827. [secl. Wund.] ὠνομάσθης . . . ὃς εἶ 1036. ὄλοιτ' ὅστις ἦν, ὅς μ' ἀπ' ἀγρίας πέδας ἔλαβεν 1349 m. Οἰδίπους ὅδε ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει 1525. Φοίβῳ . . ., ὅς μοι ταύτην ἔλεξε παῦλαν OC 87. σκοπὸς δέ νιν, ὃς κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμπεν, οἴχεται στελῶν 298. [τίς γὰρ ἔσθ' ὃς οὐχ αὑτῷ φίλος 309 Dind. C. Nauckio pro τίς γ. ἐσθλός dedit.] γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ 395. ἔστ' ἔποικος, ὃς φράσει 506. σε . . . ὄνθ', ὃς εἶ 556. σὺ γάρ μ' ὃς εἰμί, . . . εἰρηκὼς κυρεῖς 571. Ζηνός, ὃς κείνου πατὴρ 793. Ἄρεος πάγον, ὃς οὐκ ἐᾷ . . . ναίειν . . . 949. ἐμοί, ὃς οὔτε βλάστας . . . εἶχον 972. λόγος δ' ὃς ἐμπέπτωκεν 1150. τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει 1775 an. πυρφόρος ὃς τότε ἐπέπνει Ant. 135 ch. Ἐτεοκλέα μέν, ὃς ὄλωλε 194. Πολυνείκην λέγω, ὃς γῆν . . . ἠθέλησε πρῆσαι 199. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ 220. λέγει τις εἷς, ὃς προύτρεψεν 269. μήτ' ἴσον φρονῶν (γένοιτο), ὃς τάδ' ἔρδει 374. οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς 563. Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι [τ' ἀνδράσι Dind.] πίπτεις, ὃς ἐν παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις 782 sq. ch. Διὸς γένος, ὃς ἀμφέπεις Ἰταλίαν 1117 ch. μάταιον ἄνδρα, ὅς σε κἄκτανον 1340 m. Ἀχελῷον λέγω, ὅς μ' ἐξῄτει Tr. 10. Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς· ὃς εἰς ἀγῶνα συμπεσὼν ἐκλύεται 20. Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις 200. (ὄλοιτο) ὃς ἀσκεῖ κακά 384. ὅς σου παρὼν ἤκουσεν (sc. ἐστι τις) 431. Νέσσου, ὃς . . . βροτοὺς μισθοῦ 'πόρευε 559. ὃς κἀμὲ . . . ψαύει 562. τίς ὁ χειροτέχνης ἰατορίας, ὃς κατακηλήσει 1002. ἰὼ γένος . . . ἄλιον ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν Ai. 358 m. ὦ δύσμορος, ὃς μεθῆκα 372 m. Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ 502. ὁ νοσῶν μάταν, ὃς ἥκων . . . 636 ch. κἀγὼ γάρ, ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν 650. οὔτις ἔσθ' ὃς οὐ 725. *ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ θανεῖν 812. ἄνδρα, ὃς [secl. Dind.] μηδὲν ὢν γοναῖσιν 1024. ἄνδρα, ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας 1151. πατρός, ὅς σ' ἐγείνατο 1172. κεῖνος ἀνήρ, ὃς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων Ἄρην 1194 ch. σοὶ . . . ὃς θαρσῶν ὑβρίζεις 1257. ὃς προὔφυ ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον 1291. Ἀτρέα δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε 1293. Ζεύς, ὃς ἐφορᾷ πάντα El. 175 ch. Αἴγισθος, ὅς σ' ἐπεῖγε 517. δαίμων, ὃς προὔπεμψεν 1157. ὃς παρακτίαν στείχων ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν fr. Thes. 233 a. refertur enim ad aliquod ἐγώ vel cogitandum vel expressum. Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου πρῶνας μέδεις Laoc. 341. δαίμονα, ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν οἶδεν inc. 709, 2. — (II p. 357, 19.)

|| ἥ et ἅ. Ἀθάνα Πολιάς, ἥ σώζει μ' ἀεί Ph. 134. μᾶτερ αὐτοῦ Διός, ἃ νέμεις 393 ch. ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν 632. αἴγλαν, ἃ τέταται τὰ νῦν 831 ch. Ἄρτεμιν, ἃ θάσσει OR 161 ch. πόλει τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε 323. τέρψιν, ἥ σ' ἔχει 1477. ἥ σ' εἶχεν LA pr. ἣν εἶχες a correctore, LC ἥ σ' ἔχει, de cuius scripturae sensu v. Herm. ἐμέ, ἃ πατρὸς ὑπὲρ τοὐμοῦ μόνου ἄντομαι OC 242 m. ὀργῇ χάριν δούς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνεται 855. κόρην ἄγων τήνδ', ἣ καθευρέθη Ant. 395. κόνιν σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν νέκυν 409. σὺ δ', ἡ . . . λήθουσά μ' ἐξέπινες 531. λόγχα, ἃ τότε θοὰν νύμφαν ἄγαγες Tr. 857 ch. δρυός, ἥ μοι ἔφασκε 1169. μητέρα, ἣ ἀρᾶται Ai. 508. μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν βασίλεια 1301. ἁ στονόεσσα (ὄρνις,) ἃ Ἴτυν ὀλοφύρεται El. 148 m. μητρός, ἥ μ' ἐγείνατο 261. γένυς, ἅ νιν κατέπεφνεν 486 ch. σέ, ἣ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν 596. ἐμοῦ τε, ἥ σε πολλὰ δὴ προὔστην 1377. μητρός, ἥ σ' ἐγείνατο fr. Alcm. II. 2 ap. Brunck. [extant omisso poetae nomine ap. Plut. Mor. p. 35 f., p. 88 f.] γυναῖκα ἣ θράσσει Hel. 187, 1, quamquam ambigua sententia. σὺ ἣ τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας inc. 703, 2. κερκίδος ὕμνοις, ἣ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει inc. 909. —.— || ὅ. κακόν ὃ ταύτην τῶν μάκρων σχήσει γόων El. 375. φῶς, ὃ καὶ σώζει με Ph. 297. τυραννίδα θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται; OR 542. φόβημα ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ OC 700.

|| *Genitivus*: οὗ. ἐγὼ μόχθηρος οὗ μηδὲ κληδὼν διῆλθε Ph. 255. τἀνδρὸς οὗ ζητεῖς OR 362. παῖς οὑμός, οὗ λόγων ἐγὼ ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην OC 1173. τἀνδρός, οὗ τητώμεναι 1618. ὅδ' ἀνήρ, οὗ σὺ πολλάκις προὔκαμες Ai. 1269. πατρός, οὗ σὺ παῖς ἔφυς El. 341. στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας 568. δρόμον, οὗ πρώτη κρίσις 684. || Cum praepositionibus prolatum: ἀφ' οὗ. παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος Ai. 600. ἀφ' οὗ μέσος στάς OC 1595. v. ἀπό. παρ' οὗ. Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν σκοπῶν τάδ' ἐκμάθοι OR 285. — ὑφ' οὗ. λοιμός, ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον OR 29. Οἰδίπους, ὑφ' οὗ οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν 1252. κνώδοντος, ὑφ' οὗ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας; Ai. 1025. (II p. 358, 8.)

|| ἧς et ἇς. γῆς τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω OR 237. μάχης πέρι, ἧς νῦν ἔχονται OC 424. ὀργῆς, ἧς ὅδ' ἄξιος 905. ἇς ἔχρῃζε γᾶς ἐπὶ ξένας ἔθανε 1705 m. ἐμοί, ἧς ἔθνησχ' ὕπερ; Tr. 708. ἐμέ, ἇς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται El.

188 m. μητρὸς, ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν 541. ἧς ἠκούσαμεν φήμης τεκμήρια 1108. μήτηρ, ἧς πολλάκις φήμας λάθρᾳ προὔπεμπες 1154. πρόσοψιν, ἄς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν 1287 m. — || Cum praepositionibus: ἀφ' ἧς. πανουργίας. ἀφ' ἧς μηδὲν δίκαιον μέλλοι ποιεῖν Ph. 408. γῆ, ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμέ OC 1008. πεῖρα, ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρί Ai. 571. — ἐξ ἧς. κἀξ ἧς ἔφυ γυναικὸς υἱός OR 458. τὴν φύσιν, ἐξ ἧς ἔβλαστες Ph. 1311. — ἐφ' ἧς. νήσου τῆσδ', ἐφ' ἧς ναίει Ph. 613. — μεθ' ἧς et ἧς μέτα. Ἰοκάστην, μεθ' ἧς τὸ νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών OR 632. Μερόπης, Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα 990. — ὑφ' ἧς. ἀνάγκης, ὑφ' ἧς σὺ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον fr. inc. 696, 4. — οὗ *neutrum*. τὸ πᾶν, οὗ χάριν δεῦρ' ἧξα OC 890. Ceteris, quibus οὗ neutrum legitur, locis adverbiascit.

|| *Dativus*: ᾧ *mascul*. χρόνος, ᾧ λέγεται χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι Ph. 199 an. μάντιν, ᾧ τἀληθὲς ἐμπέφυκεν OR 298. Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει 377. Οἰδίπου, ᾧ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσεν 1208 ch. ᾧ πίστιν ἴσχων ἐχειρούμην OC 950 sc. ᾧ ad Ἄρεος πάγον spectat. ἀνδρός, ᾧ τις οὐκ ἔνι κηλὶς κακῶν 1133. θαλλόν, ᾧ κατάσκιον γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα El. 422. ἀνδρός, ᾧ τὰ νῦν ξύνει 562. πέπλον, ᾧ [ᾗ Dind. c. Wakef.] χρυσήλατος προὔκειτο μαστῶν περονίς Tr. 924. Ἕκτωρ μέν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα Ai. 1029. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν 1045. ἄνδρ', ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὕρες 1144. οὐδ' ἂν εἷς φύγοι βροτῶν πόθ', ᾧ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσῃ κακά Phaedr. fr. 611, 2. — ἐν ᾧ. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν; OC 52. ἐν ᾧ τί πράξεις (sc. χῶρος); 645. — παρ' ᾧ. οὐδέ τιν' ἐγχώρων . . παρ' ᾧ στόνον . . ἀποκλαύσειεν Ph. 695 ch. βωμῷ, παρ' ᾧ θύων ἔκυρον OC 1158. — ᾗ et ᾇ. ἀλγηδόνος, ᾇ ξυνέστας OC 514 ch. ἡ γὰρ Δίκη νίν εἷλεν ᾗ χρῆν σ' ἀρήγειν El. 529. [Tr. 924 ᾗ pro ᾧ Dind. c. Wakef. v. supra.] εὐνῆς τε τῆς σῆς, ᾗ ξυνηλλάχθης ἐμοί Ai. 493. nisi ex aliis libris c. Brunck. scribendum ἧς, attractione Attica. δειλίαν, ᾗ βόσκεται Atr. fr. 144. 1. — || Cum praepositionibus: ἐν ᾗ. ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ᾗ με προυβάλου Ph. 1017. *πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ᾗ εἶπε δεσπόζειν Tr. 362. [secl. Hartung.] ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε πατέρα κατέκτανεν El. 278. πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια λάγδην πατεῖται Phaedr. fr. 606, 2. — ἐφ' ᾗ. μητρὸς, ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ ἐφῆκεν Ai. 1295. — ξὺν ᾗ. νόσῳ, ξὺν ᾗ μ' ἐκεῖνοι προθέντες ἐνθάδε ᾤχοντο Ph. 268. — ᾧ *neutrum*. φύλλον, ᾧ μάλιστ' ἀεὶ κοιμῷ τόδ' ἕλκος Ph. 649. ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ 1168 ch. φροντίδος ἔγχος, ᾧ τις ἀλέξεται OR 171 ch. εἴρηκας ὀρθῶς ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ El. 1040. ᾧ γὰρ ἔχριον οἰὸς εὐέρου ποκῷ Tr. 674. *τὸ γὰρ κάταγμα τῆς οἰός, ᾧ προὔχριον 696. [secl. Dobr.] ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσεν σὰ μάτηρ 1035 m. ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι 1052. || *Cum praepositionibus*: ἐν ᾧ. γῆρας, ἐν ᾧ τλάμων ὅδε κλονεῖται OC 1239 ch. — ἐφ' ᾧ. τί δ' ἐστὶ τἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς; 1459. (II p. 359, 13.)

Accusativus. ὅν. Φιλοκτήτης, ὃν οἱ στρατηγοὶ ἔρριψαν Ph. 263. πατρί μ' ὡς δείξῃς, ὃν δὴ παλαί' ἂν ἐξ ὅτου δέδοικα . . . μή μοι βεβήκῃ 493. Ἕλενος, ὃν οὗτος εἷλε 606. ἐμοῦ γ', ὃν εἰσορᾷς 977. δασμὸν ὃν παρείχομεν OR 36. ἐγὼ ἔπαυσά νιν, ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν 399. τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις εἰσέπλευσας 422. τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι ζητεῖς 449. βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ 612. φόνον φανεῖ, ὅν γε Λοξίας διεῖπε χρῆναι θανεῖν 853. τὸν βοτῆρ' ὃν ἐννέπει 1048. τὸν ἐξ ἀγρῶν, ὃν κἀμάτευες εἰσιδεῖν 1052. τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ 1150. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ; 1156. ὃν θέλεις τάφον θοῦ 1447. Κιθαιρών, ὃν μήτηρ τέ μοι πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον 1452. ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον OC 56. τιν' ἥκειν λόγος, ὃν ἐγὼ λεύσσειν οὔπω δύναμαι 135. ὃν (sc. ἐμὲ) μήτ' ὀκνεῖτε 731. Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας 894. τίς ποτ' ἐστίν, ὅν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι; 1172. πατρὸς γέροντος, ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς ἐφεύρηκα 1256. ἔπαινος, ὃν κομίζετον 1411. θηρός, ὃν ἐν πύλαισι φασὶ πολυξέστοις εὐνᾶσθαι 1569 ch. πλείων χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω Ant. 75. χαλινῷ, ὃν ὑπερέπτα 110 ch. [De scriptura v. i. χαλινός.] ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας 404. τὸν Ἅιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν 777. ὃν νὺξ τίκτει Ἅλιον αἰτῶ Tr. 94 ch. ἔρως ὃν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει 358. Διὸς κόρος σεῦται, ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν 647 ch. ἰοῦ, ὃν τέκετο θάνατος 834 ch. Αἴας, ὃν ἐξεπέμψω Ai. 612 ch. ὄλβιος, ὃν ἁ κλεινὰ γᾶ ποτὲ Μυκηναίων δέξεται El. 160 ch. ὅν γ' ἐγὼ προσμένουσ' αἰὲν οἰχνῶ 164 m. ὃν ἔκταν' αὐτή (τῷ δυσμενεστάτῳ) 408. πατὴρ σός, ὃν θρηνεῖς ἀεί 530. Ἥλιος, ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν fr. inc. 772, 2. — || ἥν et ἄν. τίμην, ἣν σε χρῆν ἔχειν Ph. 1062. ὁδόν, ἣν στέλλει 1416. ἣν εὕρισκον ἴασιν μόνην, ταύτην ἔπραξα OR 68. ἀρχῆς οὕνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις εἰσεχείρισεν 383. μαντείας ἔδει, ἣν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων 395. θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος ἔχει OC 1763 an. γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος ἔχειν Ant. 708. ἣν τέκνοις μοῖραν νέμοι Tr. 162. ἡ γυνή, ἣν ἥκεις ἄγων; 400. τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας εἰς δόμους 417. τὴν δὲ τέρψιν, ἣν τὠμῷ δίδωσι πατρί 819. μάτηρ, ἂν [τὰν Dind. c. Erf.] ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν 1038 m. πρόνοιαν, ἣν ἔθου Ai. 536. ἄταν, ἂν οὔπω τις ἔθρεψεν αἰὼν Αἰακιδᾶν 644 ch. πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ 790. ὁδός, ἣν δὴ νῦν ἔβην 995. ἣν ὅδ' εἴληχεν τύχην 1058. ἔκλυον ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν El. 1281 m. Ἀλφεσίβοιαν, ἣν ὁ γεννήσας πατήρ fr. inc. 785. —|| ὅ *neutrum*. τὸ δεινὸν οὑφοβεῖτο OR 722. τὸ δ' ἔπος οὑξερῶ 936. δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι OC 540. παλαιὸν Ἄργος, οὑπόθεις, τόδε El. 4. σκῆπτρον, οὑφόρει ποτὲ αὐτός 420. τὸ πᾶν, ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα Tr. 370. δῶρον, ὃ παῖς ἔτ' οὖσα ἀνειλόμην 557. σῆμ' ὃ κεῖνος εὐμαθὲς θήσεται 614. (II p. 360, 13.)

|| Dualis nom. ὥ. νὼ γάρ, ὣ 'φυτεύσαμεν OR 1504. πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὣ πατρὸς ἑνὸς μητρός τε μιᾶς φύντε Ant. 144 an. τὼ κασιγνήτω, ὣ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην, ὣ τοῖσιν ἐχθροῖς προὐστήτην φόνου El. 978 sq. — οἷν *genitivus*. δύ' αὔτως δεῖν' ἔλεξας [αὖ τώδ' ἐξέδειξας Dind. c. Pors.], οἷν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν Ph. 426. sc. δεινὰ τοιαῦτα, ἃ περὶ αὐτοῖν. — οἷν *dativus*. πατέρα οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν ἔργ' ἔστι κρείσσον' ἀγχονῆς εἰργασμένα OR 1373. — αἷν *dativus*. παρθένοιν ἐμαῖν, αἷν οὔ ποθ' ἡμὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζα OR 1463.

|| Pluralis nom. οἵ. Ἀχαιῶν, οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες οὐκ ἠξίωσαν Ph. 60. Ἀτρέως παισίν, οἵ μ' ἀπώλεσαν 1356. γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν OR 436. ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν 1259. πύργοι μέν, οἳ πόλιν στέγουσιν OC 14. τοῖς πέμψασιν, οἵ μ' ἀπήλασαν 93. πώλων ἄμβασις, οἳ τὰν Ἱππίαν τιμῶσιν Ἀθάναν 1070 ch. cum dictione ad sensum, ἄμβασις posito pro ἀναβάται. ξυμμάχων, οἳ νῦν τὸ Θήβης πέδιον ἀμφεστᾶσι πᾶν 1311. οὐ Ζεὺς ἦν . . . οὐδὲ Δίκη, οἳ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους Ant.

452. [De scriptura v. ὁρίζω]. πολλοὶ γάρ, οἱ φράσουσ' ἐμοί Tr. 456. θεοῖς, οἵ φύσαντες τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη 1268 an. τρισόλβιοι κεῖνοι βροτῶν οἵ, ταῦτα δερχθέντες τέλη μόλωσ' ἐς Ἅιδου fr. inc. 719, 2. ὁ χειρῶναξ λεώς, οἳ Ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε 724, 2. — ‖ αἵ. πημονῶν αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι OR 1231. κέλευθοι, αἳ τοὐμὸν αἷμα ἐπίετε πατρός 1400. τὰς ἐμὰς χέρας, αἳ ὧδ' ὁρᾶν τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξένησαν ὄμματα 1482. περιπόλοις Θυίαισιν, αἵ σε χορεύουσι Ant. 1152 ch. διδύμαιν χειροῖν, αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον πρόδοτον El. 207 m. αἵ μ' ἀπώλεσαν 208 m. αἵ μοι μόνοι παρῆσαν ἐλπίδων 810. ἡμέραι τ' ἴσαι, αἳ ταὐτά σοι δείξουσιν 1366. — ‖ ἅ *nom.* ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα βουλεύματ' ἐστί Ph. 554. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἁμοὶ δοκεῖ OR 282. κακῶν, ἅ σ' ἐξισώσει σοί 425. πολλῶν, ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα 875 ch. ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν ἔσται δηλήματα 1494. μαντεῖα, ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος OC 355. ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ νῦν ἐστί 365. τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι, ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς Ant. 197. πεντάεθλ' ἃ νομίζεται El. 691. ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα 1095 ch. (II p. 361, 5.)

‖ *Genitivus.* ὧν. *masc.* ἄνδρε δύο χωρεῖτον, ὧν μαθόντες, αὖθις εἴσιτον Ph. 541. λόγον κρύψαι μηδέν' ὧν ἀκήκοας 588. λόγων, ὧν νόμοι πρόκεινται ὑψίποδες ... ὧν Ὄλυμπος πατὴρ μόνος OR 865—867 ch. τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν ἐγὼ κτενεῖν ἔμελλον πατέρα 966. κρατῆρές εἰσιν, ὧν κρᾶτ' ἔρεψον OC 473. πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσα Ant. 893. ταφεῦσιν, ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν El. 1488. λόγων δὲ πίστιν ὧν ἔχεις Tr. 623. ὧν ὁ θὴρ προυδιδάξατο παρῆκα θεσμῶν οὐδέν 680. — ‖ Cum praepositionibus μεθ' ὧν. τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ Ph. 997. — ὑφ' ὧν. φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τάδ' ἔρδω OC 850. — ὧν *femin.* γυναικῶν ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν Tr. 241. — ὧν *neutr.* δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμνην· ὧν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας Ai. 235 an. audacissima figura κατὰ τὸ σημαινόμενον. Nam ὧν refertur ad aliquod nomen neutrius generis, ποιμνίων vel βοσκημάτων, deinde autem inde rursum ad femininum τὴν μέν sc. ποίμνην desciscitur. Hinc Brunck. de Triclinii sententia dedit ὧν τὰ μὲν εἴσω. τῶν ἀριστείων ἄτερ, ὧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν Ai. 465. θεαμάτων ἄλγιστον ὧν προσεῖδον 993. τῶν πάρος, ὧν προὔφαινες Ph. 1192 ch. ἔργον ποῖον ὧν οὐ σοι τρέπον 1227. ὧν εἶδε, πλὴν ἕν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι OR 119. τοιαῦτα φῆμαι διώρισαν, ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν 724. ὧν enim non ad φήμας μαντικάς sed ad illud referendum quod eis portendebatur. ἔργων ... ὧν νόμοι πρόκεινται 865 ch. τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς ὧν οὕνεκ' ἐκφοβεῖ με OC 269. τέλη ὧν καὶ χρυσέα κλῇς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε προσπόλων 1051 ch. nisi c. Herm. ὧν ad θνατοῖσιν referendum est. δειμάτων ὧν νῦν ἔχω El. 636. [nam sic apogr. multa et recte fortasse: ἃ ex LA Dind.] πάντων ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν 763. κἀνάπαυλαν ὧν ... κατέστενες κακῶν 873. — ὑφ' ὧν. σπερμάτων, ὑφ' ὧν θάνοι μὲν αὐτός OR 1246.

‖ *Dativus.* οἷς, οἷσι, οἷσιν *mascul.* Ἀτρεῖδαι ... δεδράκασ'. οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖέν ποτ' ἀντίποινα παθεῖν Ph. 315. ἄλλοισι δούς, οἷς εἰκός 973. [Dind. οἵ' ut de Porsoni coni. in v. 315.] στρατηγῶν, οἷς σὺ ταὐθ' ὑπηρετεῖς 1024. τῶν ἔνδον οἷς ὁμόθεν εἶ El. 156 ch. φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν 652. πολλοὶ γάρ, οἷς εἴρηκας Tr. 456. ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐνώμοτος Ai. 1113. κρωσσοῖς, οἷς λέγεις OC 478. λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων Ant. 691. ποντοναῦται οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. fr. 499, 2.

‖ Cum praepositionibus. ἐν οἷς. χώρους, ἐν οἷς σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις OR 798. ἐν οἷς κεῖται τόποις OC 1523. τροχοὺς ἐν οἷσι ἀντιδοὺς ἔσει Ant. 1067. ἐν οἷσιν ἀνδράσιν fr. Eriph. 209, 1. τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς ξύνεστιν inc. 688, 1. — ξὺν οἷς. ξὺν οἷς (θεοῖς) σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας OC 282. [graviter immutato loco ξυνεὶς dedit Dind.]— ‖ αἷς, αἷσι, αἷσιν. Νυμφᾶν, αἷς πλεῖστα συμπαίζει OR 1109. περόνας, αἷσιν ἐξεστέλλετο 1269. ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε Ant. 391. γνώμας, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι 636. χάργεια γένος, αἷς κόσμος ἡ σιγή Acris. fr. 61, 4. — ‖ Cum praepositionibus. ἐν αἷς. ἡμέρας τ' ... ἐν αἷς διασκεδῶσιν OC 619. — ξὺν αἷς. αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκι' ὄρεα διάσσει OR 207 ch. — οἷς, οἷσι, οἷσιν *neutrum.* πημάτων ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν El. 876. *κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι Tr. 152 [secl. Dind.] ὀργάνων, οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος 906. ᾔδεθ' οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς Ai. 272. ὦ δύστανα γένη βροτῶν, οἷς μὴ μέτριος αἰών Ph. 179 ch. κακῶν κλέος, οἷς ἐγὼ διολλύμην 252. — ‖ Cum praepositione. ἐφ' οἷς. δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς El. 360. — οὕς. ἔθνη θηρῶν, οὓς ὅδ' ἔχει χῶρος Ph. 1147 m. λόγους δ' ἄκουσον, οὓς ἥκω φέρων 1267. οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι γάμους πατρῴους OC 989. ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, οὓς οὐ μή ποτε φυγόντες ἐπεύξωνται 1023. παῖδες, οὓς μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν El. 540. οἱ Φωκῆς ξένοι, οὕς φασ' Ὀρέστην ἀγγεῖλαι βίον λελοιπότα 1443. παῖδας, οὓς κεῖνός ποτε σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν Tr. 31. λόγους, οὓς εἶπας ἐμπέδως εἰρηκέναι 487. ἀνέρες, οὓς δὴ ... καθαίρων ὠλεκόμαν 1010 m. τοὺς πρὸς αἵματος, οὓς ὠθεῖς ἀθάπτους Ai. 1306. οὓς ἑκὼν εἶπεν λόγους fr. inc. 668, 4. παῖδας οὓς ἔφυσ', ἀναλώσας ἔχει 763, 1. — πρὸς οὕς. κοιμήματα ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρὸς πρὸς οὓς ἀραῖος ἔρχομαι Ant. 867 m. — ἅς. ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν Ph. 279. ἀρχάς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε OR 259. κορᾶν, ἃς τρέμομεν λέγειν OC 129 ch. ξυμφορὰς ... ἃς ἤνεγκον 963. στολὰς ἃς νῦν δακρύεις εἰσορῶν 1358. ἀράς, ἅς σοι καλοῦμαι 1385. οἰμωγὰς λυγράς, ἃς οὔποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ Ai. 318. ῥιζῶν, ἃς ἥδε βοῶσ' ἧμα Rhiz. fr. 479, 6. — ἐφ' ἅς. δαιμόνων, ἐφ' ἃς τὸ πρῶτον ἵκου OC 466. — ἅ *acc. plur.* ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ', ἃ βαστάζω χεροῖν Ph. 655. τῶν ὅπλων, ἃ νῦν σὺ σώζεις 803. μάτην γὰρ ἂν εἴπῃς γε, πάντ' εἰρήσεται 1276. ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ, κόμιζε 1431. ἁγὼ ξένος ἐξερῶ (sc. ἔπη) OR 219. ἔπη κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν 340. ἂν ἡ θέλουσα πάντ' ἐμοῦ κομίζεται 580. τὰ παθήμαθ', ἅπαθον OC 361. τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφαθ', ἁμοὶ Φοῖβος ἤνυσεν 454. πήμαθ' ἅπαθες 1196. σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων, ἃ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει 1355. ξυνθήμαθ', ἁμοὶ πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ φράσας Tr. 158. πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι, δίδαξον 232. ἅ τ ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι 494. μαντεῖα καινὰ ἃ τῶν ὀρείων Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην 1166. ῥήμαθ', ἃ δαίμων κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν Ai. 243 m. πήματα ... ἁγὼ ... ὁρῶ El. 259. ἃ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα 644.

II. *Pronomina* aut *correlativa demonstrativi generis spectat.* (II p. 363, 4.)

1. *Praemittitur sequiturve demonstrativum* ipsum appositum. οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, τοὺς δὲ [τούσδε Dind.] καὶ πράσσειν στυγῶ Ph. 86. ὅδ' εἰμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως 261. πρὸς δὲ τοῦθ', ὃ μοι βάλοι ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν εἱλυόμην 289. τί τοῦθ' ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι; 648. ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ' ἃ βαστάζω 655, siquidem ταῦτα potius quam ἄλλα spectari putandum. τοῦδε, ὃς οὔτ' ἔρξας τιν' οὔτε νοσφίσας ὤλλυτο 684 ch. ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς, πάλιν μεθεῖναι ταῦτα 1247. λόγοις τοῖς τοῦδ', ὃς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρῄνεσεν; 1351. ἃ δ' ᾔνεσας, ταῦτά μοι πρᾶξον 1398. τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται OR 148. ἃκ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ 235. ταῦτ' ὀνειδίζων, ἅ σοι οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα 372. τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἔμ' εὑρήσεις μέγαν 441. τούσδε θ', οἳ πάρεισί σοι 648. τόνδ', ὃς πάρεστιν 1130. ὅδ' ἐστίν, ὃς τότ' ἦν νέος 1145. εἰ γὰρ οὗτος εἶ, ὅν φησιν οὗτος 1181. ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω 1454. οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖς δ' ἔφασκ' εἶναι κράτος OC 1332. τοιαῦθ', ἃ τὸν τοῦδ' οὔ ποτ' εὐφρανεῖ βίον 1353. τὰ τοῦδε μαντεύμαθ', ὃς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ 1425. ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν Ant. 666. ὧν ἐρῶ 'γώ, ταῦτα συγκατηυξάμην 1336. ταύτας ὁρώσῃ αἳ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως ἀνδρῶν Tr. 301. ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς 419. ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσταθ', οἵ ποτε Νεμέας ἔνοικον βίᾳ κατειργάσασθε 1091. τούτων μέν, ὧν ἔχεις χεροῖν, τύμβῳ προσάψῃς μηδέν El. 431. οὐκ ἄν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε 441. ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα, τῶν δὲ φερομέναν ἄριστα 1096 ch. ἦ κεῖνος οὗτος, ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσεῦρον πιστόν 1351. ἦ σὺ κεῖνος εἶ, ὃς τόνδε κἀμ' ἔσωσας 1356. τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἂν Ai. 411. τήνδ', ἣν ὅδ' εἴληχεν τύχην 1058. δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο 1079. κεῖνος ἀνήρ, ὃς ἔδειξεν 1194. οὐχ ὅδ' ἦν, ὃν οὐδαμοῦ φῇ συμβῆναι ποδί; 1281. ἃ δὲ δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω fr. Erig. 224. κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη μόλωσ' ἐς Ἅιδου inc. 719, 2.

2. Longe usitatius est, *demonstrativum omitti* et *subaudiri*. Quae *attractionem* exempla monstrant, hic non apponam. δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας γενναῖον εἶναι Ph. 50. μνημονεύεις οὖν, ἅ σοι παρῄνεσα; 121. καὶ νῦν ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων 195 an. πῶς γὰρ κάτοιδ', ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; 250. ἐρῶ, ἅγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην 330. δηχθεὶς πρὸς ἁξήκουσεν ὧδ' ἀμείψατο 378. Est quidem id quod πρὸς ταῦτα, ἃ ἐξήκουσεν, sed pro πρὸς τούτων ἅ, ut placuit Buttmanno, propter constructionis barbariem dici non posse Herm. iniuria negavit. ὥς με καὶ μάθῃς ἀφ' ὧν διέζων 535. δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν εἰς φῶς ὃ λέξει 577. λέγονθ' ἃ μὴ δεῖ 583. κρύψαι μηδέν' ὧν ἀκήκοας 588, quod non necessario attractione explicandum. ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ 647. ὧν δ' ἂν ἀμείβῃ μ' αὖθις βαιάν μοι πέμπε λόγων φάμαν 844 m. κρύπτων θ' ἃ μὴ δεῖ 909. παρέξω δαῖτ' ἀφ' ὧν ἐφερβόμην 957. καί μ' οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν 958. Ζεὺς ἔσθ' ᾧ δέδοκται ταῦτα 990. ἀλγεινῶς φέρων οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ 'πάθον 1012. ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι, ἄκουσον 1315. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακά 1360. ὅ σοί τε κἀμοὶ καλὸν ὁρῶ τελούμενον 1381. Libri ἅ et τελούμενα. LA Flor. Γ. καλῶς. Illud Herm. coniecit. ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ OR 296. οὐκοῦν ἅ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί 342. ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; 415. εἰπὼν ἄπειμ' ὧν οὕνεκ' ἦλθον 446. ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὁρῶ 530. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ 569. οἶσθ' οὖν ἃ χρῄζεις; 655. ὧν λέγεις περὶ ἐμοῦ 'πάκουσον 707 i. q. περὶ τούτων ἐπάκουσον, περὶ ὧν λέγεις. ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ 724. ἂν δ' ἔρῃ μαθοῦσ' ἐρῶ 749. Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν 788. i. e. ἄτιμον τούτων, ὧν ἱκόμην, quae omissio est demonstrativi, non attractio. ὡς ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ 1036. φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ' οὐ χρῆν ὁμιλῶν, οὕς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανών 1184. 85. τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ' αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι 1231. λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδεμεν τὸ μὴ οὐ βαρύστον' εἶναι 1232. ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει ὀψοίαθ', οὓς δ' ἔχρῃζεν οὐ γνωσοίατο 1273. 74. οὐδὲ νυμφίος ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο 1359 m. ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν 1364 m. οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ', ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν 1409. ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν 1416. οὗ καιρὸς αἰεὶ . . . κυρῆσαι 1513. Sic enim, non tanquam adverbium οὗ explicandum persuadet Herm. οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἰμι; 1517. ἃ μὴ φρονῶ γάρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην 1520. ἀκράτησας οὗ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο 1523. ἂν δ' ἀκούσωμεν, τελεῖν OC 13. εἴκοντας ἃ δεῖ καὶ ἀκούοντας 172 an. ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην 274. σφῷν, οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε, κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν 342. ἃ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις; 412. οὔτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει, μείνειεν 425. ἔα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην 625 sc. εἶναι. ἑλεῖν, ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοίην ἁλούς 764. οὔτε τὰ νῦν δίκαια πράσσεις, οὔθ' ἃ πρόσθεν εἴργασαι 825. μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς 839. sc. ἐπιτάσσειν. οὔτ' ἐμοῦ καταξίως, οὔθ' ὧν πέφυκας αὐτός 912. ἄγεις θ' ἃ χρῄζεις 916. ἀφ' ὧν μὲν εἶ, φαίνει δίκαιος 937. μηδὲν ξυνιεὶς . . . εἰς οὕς τ' ἔδρων 976. εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν 1037. ἔχω γάρ, ἄγω, διὰ σέ 1129. ἅ γ' εἴσει κἀυτὸς ἐκ ταύταιν 1149. μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνει 1155. quod attractionem habere possit, sed non cogitur. μὴ δρᾶν, ἃ μὴ χρῄζεις 1175. οὔ σε παρασπάσει γνώμης, ἃ μή σοι ξυμφέροντα λέξεται 1186. λέγ', ὧν χρείᾳ πάρει 1280. ἃ δ' ἦλθον, ἤδη σοι θέλω λέξαι 1291. ἔπαινος, ὃν κομίζετον τοῦδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον 1412. μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ 1442. διδάξω, ἅ σοι γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει 1518. ἃ δ' ἐξάγιστα αὐτὸς μαθήσει 1526. μηδ' ἃ μὴ θέμις λεύσσειν δικαιοῦν 1641. οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν 1666. καὶ γὰρ ὃ μηδαμὰ δὴ τὸ φίλον, φίλον 1698 m. ἐν οἷς γὰρ χάρις ... πενθεῖν οὐ χρή 1751 an. ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ, φόνον προκεῖσθαι Ant. 35. οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλισθ' ἁδεῖν με χρή 89. κἀφαγιστεύσας ἃ χρή 247. λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς; 403. *δρᾶν λέγειν θ' ἃ βούλεται 507 [secl. Iacob.] ὧν τοὔργον Ἅιδης χοἰ κάτω ξυνίστορες 542. μηδ', ἃ μὴ 'θιγες, ποιοῦ σεαυτῆς 546. εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών 582 ch. οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει 583 ch. λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι 682. πόλις ἡμῖν ἁμὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ; 734. ἆρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας, ἂν λέγῃς, λέγων 1057. τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν ὧν ἐς ὕστερον ψευσταὶ φανούμεθα; 1194. ἐν νεοσπάσιν θαλλοῖς ὃ δὴ λέλειπτο συγκατήθομεν 1202. ὧν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας ἐκμάθῃς γ' ἃ δεῖ Tr. 337. ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας ἀγνοίᾳ μ' ἔχει 350.

τὰ δὲ λαθραῖ᾽ ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέπονθ᾽ αὑτῷ κακά 384. ὧν δ᾽ ἔβλαστεν, οὐκ ἔχω λέγειν 401. τόλμησον εἰπεῖν, ὅ σ᾽ ἱστορῶ 404. ὅς σου παρὼν ἤκουσεν 431. sc. ἐκεῖνος s. τις. φράσουσα χερσὶν ἀτεχνησάμην 534. οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνὸς, ἀλλ᾽ ᾧ μηδέν ἐστ᾽ οἴκοις βαρύ 730. αἰτήσομαι γάρ σ᾽ ὧν δίκαια τυγχάνειν 1116. εἰπὼν ὃ χρῄζεις, λῆξον 1120. φράσων ἐν οἷς νῦν ἐστίν 1122. πείσομαι δ᾽ ἅ σοι δοκεῖ 1180. τίς γάρ ποθ᾽, ᾗ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη μεταίτιος, τίς ταῦτ᾽ ἂν ἕλοιτο; 1233. Nam ταῦτα ad resumendam post interposita illa sententiam infertur, oportuitque accuratius dici ταύτην, *eam sibi uxorem deligere, quae matrem occiderit*. εὔχου τελεῖσθαι τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ Ai. 686. ὑμεῖς δ᾽ ἃ φράζω δρᾶτε 691. *ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν, ἐκτήσαθ᾽ αὑτῷ 967. [secl. Dind.] δοκοῦντ᾽ ἐμοί, δοκοῦντα δ᾽ ὃς κραίνει στρατοῦ 1050. ὅπου δ᾽ ὑβρίζειν δρᾶν θ᾽ ἃ βούλεται παρῇ 1081. δρῶντες ἂν ἡδώμεθα οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἂν λυπώμεθα 1085 sq. αἰσχρὸν λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι παρῇ 1160. εἴκειν, ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς 1243. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον . . ., ἀλλ᾽ ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν 1286. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ᾽ ἃ χρή 1373. ἄγω, δὸς αὐτῷ El. 451. ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήμαθ᾽, οἷσιν οὐ θέμις 494 ch. μεθεῖσά μοι λέγειν ἃ χρῄζοιμι 629. ἤκουσεν ὧν δεῖ 793. ὃς γὰρ ἔτ᾽ ἦν, φρουδος ἀναρπασθεὶς 847 m. εἴδομεν ἃ θροεῖς [θρηνεῖς Dind. ex Gernhardi coni.] 853. πῶς δ᾽ οὐκ ἐγὼ κάτοιδ᾽ ἅ γ᾽ εἶδον ἐμφανῶς 923. οὐκ ἔσθ᾽ ὅ γ᾽ εἶπον 940. τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος; 942. δρῶσαν ἂν ἐγὼ παραινέσω 943. ἤδη σ᾽ ἀπορρίψουσαν ἀπηγγελλόμην 1018. ἐσορώμενοι ἀφ᾽ ὧν τε βλάστωσιν ἀφ᾽ ὧν τ᾽ ὄνασιν εὕρωσιν 1060. 61. ch. ὃς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδόν 1198. εἴδεθ᾽ οὓς ἐχρῄζετε 1235. ἃ δ᾽ ἁρμόσει μοι σήμαινε 1293. οὗ ὑπεξεπέμφθην . . . χεροῖν 1349. μηδ᾽ ἐντυχὼν δύναιτ᾽ ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν fr. Alead. 109, 8. τὸ βουλεύειν ἃ δεῖ Thyest. 238, 2. ἥδιστον δ᾽ ὅτῳ πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ καθ᾽ ἡμέραν Creus. 326, 2. παθὼν δ᾽ ἕκαστος ὧν τύχῃ λέγει Phaedr. 608, 3. ὃς μὴ πέπονθε τἀμὰ μὴ βουλευέτω inc. 750.

3. Aliquando etiam *pronomina personalia omissa* spectat. Et ἐγώ quidem: πέλας γ᾽ ὁρᾷς, ὅς σ᾽ ἐς τὰ Τροίας πέδι᾽ ἀποστελῶ βίᾳ Ph. 1297. Quanquam sic explices rectius, ut subaudias ἐμὲ τοιοῦτον. τοιοῦτος ὢν τοιάνδ᾽ ὀνειδίζεις σποράν; ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς Ai. 1299. sc. ἐμοί. φόβον τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου, ὃν μήτ᾽ ὀκνεῖτε OC 731. ὃν sc. ἐμέ, quod latet in ἐμῆς. Et σύ: ἔστι τ᾽, ὦ τέκνον, θέμις (sc. βαστάσαι), ὅς γ᾽ ἡλίου τόδ᾽ εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος μόνος δέδωκας Ph. 663.

4. Saepe duriuscule *alio casu*, quam omissi demonstrativi positum reperitur. Et si *nominativo* casu demonstrativi *accusativum* spectat aut *accusativo nominativum*, id molestum non est: velut καὶ γὰρ ἀκράτησας οὗ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο OR 1523. οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε, κατ᾽ οἶκον οἰκουροῦσιν OC 342. Sic etiam explicandus locus OC 1150. λόγος δ᾽ ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοί, συμβαλοῦ γνώμην: ubi edd. vett. λόγον. Paulo alia haec sunt. *Genitivus* relativi omissum *nominativum* demonstrativi respicit: εὔχου τελεῖσθαι τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ Ai. 686. *Dativus* relativi *nominativo* non accommodatur, sed *accusativus*: οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν Ph. 958. ἀκράτησας οὗ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο OR 1523. *Nominativus relativi* spectat *demonstrativi dativum*: δοκοῦντ᾽ ἐμοί, δοκοῦντα δ᾽ ὃς κραίνει στρατοῦ Ai. 1050. *Genitivus* relativi *dativo* demonstrativi adiungitur: θανὼν παρέξω δαῖτ᾽ ἀφ᾽ ὧν ἐφερβόμην Ph. 957. τί γάρ σε μαλθάσσοιμ᾽ ἂν ὧν ἐς ὕστερον ψευσταὶ φανούμεθα Ant. 1194. *Genitivus accusativum* spectat: ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ OR 724. ἀλλ᾽ ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ᾽ ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν 1417. αἰτήσομαι γάρ σ᾽ ὧν δίκαια τυγχάνειν Tr. 1116. *ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν ἐκτήσαθ᾽ αὑτῷ Ai. 967. [secl. Dind.] οὗ τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθην χεροῖν (sc. τοῦτον φανῶ) El. 1349. Dein *dativus* ad *accusativum* refertur. ᾧ μή ᾽στι δρῶντι τάρβος, οὐδ᾽ ἔπος φοβεῖ OR 296. αἰσχρὸν γάρ, λόγοις κολάζειν ᾧ βιάζεσθαι παρῇ Ai. 1160. ἔπαινος, ὃν κομίζετον τοὐδ᾽ ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα ἔτ᾽ ἄλλον οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας OC 1412. Denique *accusativus* ad *genitivum*: ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἀγνοία μ᾽ ἔχει Tr. 350. — Verum noli sic explicare ὃς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδὸν El. 1198, quasi τούτου σὺ προὔθηκας. Subaudiendum ὄντα.

(II p. 367, 5.)

5. Hinc proficiscitur *attractio* pronomine relativo effecta. Eius triplex genus est. — a. ‖ Primum nominis aut pronominis demonstrativi vi efficitur, ut *relativum* sua ratione omissa *eodem atque illa casu* ponatur. τούτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν τύμβῳ προσάψῃς μηδέν El. 431. κἀνάπαυλαν ὧν πάροιθεν εἶχες . . . κακῶν 873. τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ τῶν πάρος ὧν προὔφαινες; Ph. 1192 ch. τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ᾽ ἔβημεν ὧν ὅδ᾽ ἐξαγγέλλεται OR 148. ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι ᾧπερ προεῖπας ἐμμένειν 351. φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς ὃν [οὗ Dind. ex LA.] ζητεῖς κυρεῖν 362. ἢ τοῖσδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τάδε; OC 479. γυναικῶν ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν Tr. 241. λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις 623. ὧν ὁ θὴρ προὐδιδάξατο παρῆκα θεσμῶν οὐδὲν 680. ὧν ἐγὼ παιώνιον καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν 1208. ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον ὧν προσεῖδον Ai. 993.

b. ‖ Usitatius etiam est, *relativum casu tenus demonstrativo omisso* accommodari. οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς, ἐν οἷς δ᾽ αὐδᾷς, ὀκνῶ (sc. αἰσχρὸς φανεῖ) Ph. 907. ἀλγεινῶς φέρων οἷς τ᾽ αὐτὸς ἐξήμαρτεν οἷς τ᾽ ἐγὼ ᾽παθον 1012. ἔπραξας ἔργον ποῖον ὧν οὐ σοι πρέπον; 1227. εἴ σέ γ᾽ ἐν λόγοις πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω 1394. ὧν εἶδε, πλὴν ἕν, οὐδὲν εἶχ᾽ εἰδὼς φράσαι OR 119. ἄνδρα δ᾽ ὠφελεῖν ἀφ᾽ ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων 314. οὐκ οἶδ᾽· ἐφ᾽ οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγᾶν φιλῶ 569. ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς 578. εἴ σέ τι δέδρακ᾽, ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν 645. καί μ᾽ ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν 788. οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ᾽ ἂν ὧν οὐ σοὶ φίλον 862. μή μ᾽ ἀτιμάσῃς, ὧν σε προστρέπω φράσαι OC 50. οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται ὧν προπάθῃ τὸ τίνειν 230 ch. (ἧχθον) ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ 334. πλήρη δ᾽ ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις 778 id quod tamen etiam sic explicari poterit: πλήρη τούτων ὧν πλήρη ἔχειν χρῄζοις. μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων 976. ἓν γάρ μ᾽ ἄμειψαι μοῦνον ὧν σ᾽ ἀνιστορῶ 991. ὧν γὰρ ὤμοσ᾽ οὐκ ἐψευσάμην οὐδέν σε 1145. ὡς μὴ εἰδότ᾽ αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνει 1155. ἀνθ᾽ ὧν ἔπασχον εὖ τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν 1489. ἀνὴρ ὅδ᾽ οὐδὲν ὧν ἔλεξεν ἀρτίως φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν Tr. 346. ὧν γ᾽ ἂν ἐξειδὼς κυρῶ 399. sc. τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νεμῶ. οὐδὲν ξυνίημ᾽ ὧν σὺ ποικίλλοις πάλαι 1121. φράσων ἐν οἷς νῦν ἐστίν, οἷς θ᾽ ἥμαρτεν 1123. ξὺν οἷς χρῄζεις φίλων 1194. ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω θροεῖς 1232. ὃ δὲ λάθεται ὧν

τ' ἐδάη El. 168 ch. μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο μήτ' ἐπιλάθου 177 ch. οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ 319. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται 771. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω 1048. ψεῦδος οὐδὲν ὧν λέγω 1220. ἤ σε πολλὰ δὴ ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην χερί 1378. ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω Ant. 1068 i. q. ἀντὶ τούτων οὓς ἔχεις, v. Herm. Nec vero hic nec in primo attractionis genere enumeravimus exempla sola demonstrativi omissione explicanda, qualia sunt, in quibus verborum κλύειν et ἀκούειν usus est.

c. || Plane contrarium his, cum *nomen relativi casum* sequitur, id quod fieri non posse consentaneum est, nisi pronomine nomen praecedente. Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις Ph. 1327. ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὀδὸς OC 56. οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν, οὔθ' οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρῴους 989. εἴρηκας ὀρθῶς ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ El. 1040. De Eriph. fr. 209, 1 non potest satis iudicari. Non recensuimus, quae *eundem* relativi et nominis *casum* monstrant, in quibus non attractionem agnoscimus, sed traiectionem, velut Ant. 404. Tr. 152. Ai. 269. El. 1109. (II p. 368, 18.)

6. Aliis etiam modis aliquanto liberius ponitur relativum. — a. || *Nomen alio genere vel numero praeditum respicit.* τυραννίδα θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασιν θ' ἁλίσκεται OR 542. ὦ μελέα ψυχά, ὃς μηδ' οἰνοχύτου πώματος ἥσθη Ph. 713 ch. πώλων ἀμβασις, οἳ τὰν Ἱππίαν τιμῶσιν Ἀθάναν OC 1070 ch. διδύμαιν χεροῖν, αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον πρόδοτον El. 207 m. Inest *hominum* cogitatio, ut in ἥβην . . . ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος Tr. 548. ποίμνην, ὧν τὴν μὲν ἔσω σφάζε Ai. 235 an. quod iam tractavimus. πᾶς λεώς, οἳ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε fr. inc. 724, 2. ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας, ἅλιον ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν Ai. 357 m. Est genus dicendi ad sensum accommodatum, ὅς ut ἄνδρα spectet, quod genus nominis in γένος latet. Est σχῆμα Εὐβοεικόν Lesbonactis p. 178. Valck. — Aliter dictum τίς γάρ ποθ', ᾗ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνῃ μεταίτιος, σοί τ' αὖθις, ὡς ἔχεις, ἔχειν, τίς ταῦτ' ἂν ἕλοιτο; Tr. 1233. In resumendo post interpositam sententiam orationis tenore genus demonstrativi aliud infertur, cum loquens Hyllus ab Ioles mentione ipsius ad res eius nuptiasque cogitationem deflexisse credendus.

b. || Deinde ad *remotius nomen*, secus atque exspectaveris, refertur. Facillimum id genus est, cum non appositum nomen, quamvis propius, sed illud, cui quid apponitur, spectat, etsi vel genere vel numero diversa sunt inter se. Πολυώνυμε, Καδμείας ἄγαλμα νύμφας καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα γένος, κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις Ἰταλίαν Ant. 1118 ch. Bacchum alloquitur. Maiorem licentiam haec ostendunt. ὡς Ἔρως δέ νιν μόνος θεῶν θέλξειεν . . ., οὐ τἀπὶ Λυδοῖς . . . λατρεύματα . . . ὃν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει Tr. 358. sc. ἔρωτα. νόσῳ καταφθίνοντα . . . πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι· ξὺν ᾗ μ' ἐκεῖνοι προθέντες ἐνθάδε ᾤχοντο Ph. 268. sc. ξὺν ᾗ νόσῳ. πόλιν μέν, . . . φρονεῖς δ' ὅμως οἵᾳ νόσῳ σύνεστιν· ἧς σε προστάτην σωτῆρα τε μοῦνον ἐξευρίσκομεν OR 303. sc. πόλεως. ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς, αἳ τοὐμὸν αἷμα ἐπίετε 1400. Non potest αἳ ad τριπλᾶς ὁδοὺς referri, sed quamvis multis interpositis ad τρεῖς κελεύθους. Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες, ὅς μοι ταύτην ἔλεξε παῦλαν OC 87.

c. || *Pluralis* aliquando de *una re dictus* reperitur. ἅ μοι ξυνώμοσας, πέμψον πρὸς οἴκους Ph. 1367. ἃ δ' ᾔνεσάς μοι πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι πρᾶξον 1398. *ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν, ἐκτήσαθ' αὑτῷ, θάνατον Ai. 967. [secl. Dind.]

d. || *Demonstrativis* aliquando praeponitur, nam cum nominibus per attractionem aut traiectionem antecedit, ea alio loco memorata sunt. οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, τοὺς δὲ καὶ πράσσειν στυγῶ Ph. 86. [sic Herm. Buttm. v. supra p. 157. b.: τούσδε Dind.] ἃ δ' ᾔνεσας ταῦτά μοι πρᾶξον 1398. ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν Ant. 666. ὧν ἐρῶ 'γώ, ταῦτα συγκατευξάμην 1336. οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖς δ' [cf. supra p. 157 b.: τοῖσδ' Dind. ex LA] ἔφασκ' εἶναι κράτος OC 1332. ἃ γὰρ προσεῖδον φάσματα δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι δὸς τελεσφόρα El. 644. V. ὅ demonstrativum, ὅδε et οὗτος; nec opus enim ea omnia iterum recensere.

7. || Seponi oportet formulas οὔτις ἔσθ' ὅς et οὐδείς ἐσθ' ὅς, de quibus quae erraverat Elmsl. ad Med. 775., ea correxit Herm. in censura Opusc. 3. p. 212. Sophoclea exempla pauca sunt. ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν οὔτις ἔσθ' ὃς οὒ Ai. 725. ὀνειδίζων ἃ σοὶ οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα OR 373. (II p. 369, 32.)

III. Sed ampliorem ὅς illam provinciam habet, ut aut uni cuidam vocabulo proxime accommodatum, aut totam sententiam spectans *duobus enuntiatis connectendis* constitutum sit. Qua ratione dictum plerisque locis cum demonstrativo commutari poterit, ita tamen, ut accuratius copulandarum sententiarum munus, cui explendo demonstrativis particulam addi oportet, una in se recipiat. —. 1. || Usitatissimum id in *unius hominis sermone nectendo*. ἅ μοι προσελθὼν σῖγα σήμαινε Ph. 22. οὐ δῆτα ποικίλως αὐδωμένου δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων 130. ὃς δὴ τά τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισεν 610. *ille igitur cecinit.* ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται OR 179 ch. ὧν ὕπερ εὐῶπα πέμψον ἀλκάν 188 ch. ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδε ὑπερμαχοῦμαι 264. ἧς (νόσου) σε προστάτην σωτῆρά τ', ὦναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν 303. ὧν οὕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρὰν ἀπῳκεῖτο 997. αἷν μοι μέλεσθαι 1466. *hisce igitur a te consuli velim.* ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, σώσατε OC 275. ἀγὼ σεβισθεὶς οὔποτ' ἐκβαλῶ χάριν τὴν τοῦδε 636. ᾧ πίστιν ἴσχων τήνδ' ἐγειρούμην ἄγραν 950. ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν 953. οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοὶ 998. ἀνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ καλῶν ἱκνοῦμαι 1010. ἃ δεῖ μ' ἀθρῆσαι 1032. ἐν ᾧ (γήρᾳ) τλάμων ὅδε κλονεῖται 1239 ch. ἃ 'γὼ πανώλης ὀψ' ἄγαν ἐκμανθάνω 1264. ἀνθ' ὧν μ' Ἐτεοκλῆς γῆς ἐξέωσεν 1295. ὧν ἐγὼ μάλιστα μὲν τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω 1298. οἵ σ' ἀντὶ παίδων ἱκετεύομεν 1326. ὃν βραχεῖ σὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ 1340. ὃ μὴ σύ, βούλου παθεῖν 1538. ὃν ἐφ' ἁμετέρᾳ γᾷ Πολυνείκης . . . ὑπερέπτα Ant. 110 an. ad sensum dictum: v. Herm. [et Dind. ed. Ox. 3. h. l.] ὧν λοισθία 'γὼ κάτειμι 895. ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω θεοῖσιν 1072. ὧν ἐπιμεμφομένα σ' ἀντία δ' οἴσω Tr. 122 ch. ὧν ἔχων χόλον ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός 269. οἳ τότ' ἀολλεῖς ἴσαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων 514 ch. ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος 548. *qualium.* ὅς κἀμὲ ψαύει ματαίαις

χερσίν 562. ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν παντᾷ δυσχαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι χρόνον 647 ch. ὧν ἐγὼ μεθύστερον τὴν μάθησιν ἄρνυμαι 710. ὃν κεῖνος ἐνδὺς ταυροκτονεῖ 759. ὧν σε ποίνιμος Δίκη τίσαιτο 808. ὧν ἅδ' ἁ τλάμων τὰ μὲν οὔτι προσέβαλε 841 ch. ἥν μήποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας ὤφελον 998. ἃ 'γὼ κλύων δύστηνος ὑπεστέναζον Ai. 1000. ὧν οὕνεκ' αὐτὸν οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ 1062. ὅν γ' ἐγὼ προσμένουσ' οἰχνῶ El. 164 m. ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου 176 ch. οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι 209 m. ἀνθ' ὧν βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβὰς μόλις ἔθυσεν αὐτήν 575. ὃν πολλὰ δή μέ σοι τρέφειν μιάστορα ἐπητιάσω 603. ἥν σὺ μὴ δείσῃς ποθ' ὡς γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα 1309. — Pauca de hoc usu notavit Seidler. ad Eur. Troad. 301. (II p. 370, 33.)

2. ‖ Raro eadem inest significatio, cum in *colloquio alterius sermo respondendo quasi continuatur et expletur.* Ph. 1225. cum Ulixes rogasset ἡ δ' ἁμαρτία τίς ἦν; Neoptolemus respondet ἣν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ (ἔπραξα). ib. 1380. Philoctetae interroganti τί φῄς ποτε; idem respondet ὃ σοί τε κἀμοὶ καλὸν ὁρῶ τελούμενον. Tr. 430 cum Lichas quaesivisset τίς πότ' ἐστιν ὁ ξένος; nuntius respondet ὅς σου παρὼν ἤκουσεν. ib. 741. Deianirae roganti τίν' ἐξήνεγκας λόγον; Hyllus ait ὃν οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι. — El. 407. ad Electrae interrogationem ἢ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν; Chrysothemis dicit ὃν ἔκταν' αὐτή. ib. 1341. Electrae interroganti ποίῳ; Orestes respondit οὗ τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθην. Haec etsi non patiuntur subrogari demonstrativum, cum non membris sententiarum connectendis, sed sententia pergentibus serviant, primae significationi accenseri non potuerunt.

3. ‖ Ex illa significatione is usus fluxit, ut aliquando, maxime addito γε, relativum *ut qui, quippe qui* significans *causae reddendae* constitutum sit: quod qui solo composito ὅστις dici existimant, errant. Animadvertit Seidler. ad Eur. IT 148. Fit etiam inde, ut nonnunquam ὅς, ἥ per ἐπειδὴ ἐγώ, ἐπειδὴ σύ interpretari liceat. Qua via ad hanc pronomini vim tribuendam perventum sit exempla monstrant, qualia sunt Ph. 255. 713. — ὅσιά τε φωνεῖς, ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις, ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος μόνος δέδωκας Ph. 663 i. e. ἐπεὶ σύ γε, sive ἅτε δὴ δεδωκότι. ἡμᾶς τ' ἀπείργειν (χρῆν) οἵ γέ σου καθύβρισαν 1364. πῶς (φίλος εἶ), ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις 1386. οἵ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον οὐκ ἔσχον OC 427. ὅς γ', ὦ κάκιστε, τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας 1354. ἐπίσταμαι ...· πῶς γάρ; ἥ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης El. 911. Non additur γε: ἁγὼ θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ· ἢ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς ἔχθιστα συμβέβηκεν El. 261. ἐς τίν' ἐλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ᾗ πάρεστι μὲν στένειν πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ 959. τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ; ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινὰ δόμοις δέχεσθαι OR 817. De cuius locis scriptura v. s. ἔξεστι p. 250 a. τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ 977. *quippe cui.* De certo uno homine cum non dicatur, sed de genere universo, possit etiam ὅς pro ὅστις dictum videri, cuius usus exempla mox proferentur. τόνδε γὰρ μεταίτιον μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους· ὅς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους λόγοις ἐπερρόθησε Tr. 262. *ut qui dictis lacessiverit.* μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες θεῖεν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἀρᾶς ἔτι· ὅς μ', ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας ἐξοίχει OC 866. Et hoc quidem omnium clarissimum exemplum: non exstat enim quidquam quo demonstrando ὅς referri possit.

4. ‖ Contrarium huic, cum praegressum οὕτω spectans ὅς pro ὥστε dictum est. Cuius loquendi rationis exempla eruditissime collegit et iudicavit Schaefer. m. cr. p. 71. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ Ant. 220. (II p. 372.)

IV. Ὅς et ὅστις etsi plerumque ea ratione distinguuntur, quam exposuit Herm. cens. Med. Elmsl. Opusc. 3, 212., ὅς ut finitum sit, ad certum aliquem referendum, ὅστις infinitum et unum quemcunque de multis spectet, tamen haec confunduntur. Quod quomodo ὅστις pro ὅς dicatur, non huius loci est exponere; ὅς autem etiam pro ὅστις in sententia infinita dici constat.—.— 1. ‖ *Extra interrogandi formulas.* ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ, φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει Ant. 35. *si quis faceret, cuique facienti,* τῷ δρῶντι, ὅστις ἂν ᾖ. — εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών· οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει 582 sq. ch. ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν 666. οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, τοὺς δὲ [τούσδε Dind.] καὶ πράσσειν στυγῶ Ph. 86. i. e. πάντα λόγον, ὃν ἂν ἀλγῶ κλύων. οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖς δ' [τοῖσδ' Dind.] ἔφασκ' εἶναι κράτος OC 1332. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός, ἀλλ' ᾧ μηδέν ἐστ' οἴκοις βαρύ Tr. 730. i. e. τοιοῦτός τις, ᾧ. δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο Ai. 1079. Et *omisso demonstrativo:* οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακά Ph. 1361. ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ OR 296. ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες οὐχ ὁρῶ 530. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγᾶν φιλῶ 569. ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ 724. τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ' αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι 1231. ἂν δ' ἀκούσωμεν, τελεῖν OC 13. εἴκοντας ἃ δεῖ 172 an. οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν 1666. δρῶντες ἂν ἡδώμεθα οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἂν λυπώμεθα Ai. 1085 sq. μεθεῖσά μοι λέγειν ἃ χρῄζοιμι El. 629. δρῶσαν ἂν ἐγὼ παραινέσω 943. Adde ἅτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι, ἃς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται El. 188 an. adsignificata causa rei: *ut quam defendat nemo.* Id quidem de *certo* homine dicitur, sed refertur ad aliquod ἐγώ, cui provinciae alias ὅστις praeficitur, quod ipsum in altero membro dictum est.

2. ‖ *In quaestione.* ὦ δύσποτμ', εἴθε μή ποτε γνοίης, ὃς εἶ OR 1068. Rectius erat τίς vel ὅστις: non potest enim neque τόνδε s. τοῦτον neque σέ commode subaudiendo assumi. ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ' ὃς ἔσθ' ὁ προστάτης OC 1171. οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν, ἄλλον τίν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον Ai. 1259. Quam Elmsl. in hoc genere legem scripsit ad Med. 1086., οἶδά σε ὃς εἶ sed non οὐκ οἶδά σε ὃς εἶ dici, quod ὅς pronomen definitum non conveniat ignoranti quis sit aliquis, et Hermannus refutavit et coarguitur exemplo OR 1068. Sed longe plura in quibus aut aliquod spectatur pronomen, ut OC 571., aut subauditur quamvis alio casu, ut OR 415. Tr. 400. 535. 1123., aut praemittitur nomini relativum, velut OC 976. Tr. 162. Ai. 265. El. 1040. hoc cum attractione.

V. Iam enotabimus *casus relativi* aut nude aut cum praepositione *adverbiascentes.*—.— 1. ‖ A *genitivo* sunt primum οὗ quod de loco usitatius *ubi* significans. Explicatior is usus est, cum refertur

ad aliquod ποῦ altero sententiae membro inclusum. ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος; OR 732. — οὗ κῶλα κάμψον OC 19. ἐν νάπει, κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν συντρέχει 157 ch. οὗ σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν 1050 ch. χῶρον, οὗ με χρὴ θανεῖν 1521. μήθ' οὗ κέκευθε, μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις 1523. οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται ξυνθήματα 1593. οὗ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον Tr. 755. Θήβας, οὗ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς fr. inc. 778, 2. Sic explicandum puto Ph. 1456. οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου, ut non opus videatur Hermanni priorum emendatio προβολῆς pro προβλῆς, facta scilicet illa, ne quis οὗ cum πόντου κτύπος ἄρσην coniungat, cum μέλαθρον potius respici videatur. Quanquam ne hoc quidem, sed omnia potius ante memorata communiter spectari dixerim. Translata a locis significandis cum ad *res* et *actiones tempore sese subsequentes*, tum ad *causas* et *occasiones agendi* haec sunt: οὗ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ Ph. 1049. Nec *quo loco*, nec *quando* significatur, sed *sicubi illa fuerit rei conditio*. Plane ita dictum οὐ μή 'στι καιρὸς, μὴ μακρὰν βούλου λέγειν El. 1259. *cum res non fert.* De simili vi particulae ἵνα observavit Schaef. ad OC 621. Paulo aliter constat sententia OR 1263, ubi cum Oedipum dictum est irruisse in cubiculum inspectantibus aliis, sequitur οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν: id non videtur significare ἐνταῦθα vel ἐκεῖ, sed ἔπειτα δέ, sive τούτου πραχθέντος, ut rerum secundum temporis ordinem sese subsequentium enumeratio fiat *(sic igitur)*. —.— || Cognata sunt ἀφ' οὗ *postquam* et *ex quo*. ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε OR 758. τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ Ant. 562. — || Huic simili significatione praeditum ἐξ οὗ. ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἐμός OR 1201 ch. ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν Tr. 38. ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην παρ' Ἕκτορος δώρημα Ai. 661. ἐξ οὗ 'κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων 1327. De μέχρις οὗ dicetur adhuc; item οὗπερ suo loco memorabitur. — || At diversum his est ἀνθ' οὗ pro διὰ τί dictum. τί δ' ἔστιν, ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν Ant. 237.

2. || A *dativo* haec ducuntur.

ᾗ *quo* de *locis consequendis*. ἕπεο μὰν .... ᾇ σ' ἄγω OC 183 m. σὺ μὲν κομίζοις σεαυτὸν ᾗ θέλεις Ant. 444. PA οἷ. ᾗ νοεῖς ἔπειγε νῦν El. 1435. Non dicit *confice rem*, *ut optas*, quae Erfurdtii ratio est, neque *illuc*, *quo cogitas*, *propera*, ut Herm. interpretatur, sed *illa via progredere*, i. e. *confice illam*, *quam instituisti*, *viam*. Quod in ὅπῃ et ὅποι discrimen observatur, idem intercedit inter ᾗ et οἷ. Non enim de *fine itionis* Antigona Oedipo, Creon nuntio colloquitur, sed de *eundo abeundove qua cui expediat*. Hinc et *qua parte* significat, nunquam *quo loco*. αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν, ᾗ μελαγχόλους ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας Tr. 573. μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται 779. A via ineunda facillima adverbii est ad *faciendi rationem* significandam tralatio. λουτροῖς τέ νιν ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ᾗ νομίζεται OC 1603. ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος γένοιτ' ἂν Ai. 815. ᾗ δ' ἔχω λυτήριον λύπημα τῆδ', ὑμῖν φράσω Tr. 553. ὡς δ' εἰδῇς ἅπαν ᾗ τοῦτ' ἐπράχθη, μεῖζον' ἐκτενῶ λόγον 679. εἰπὲ δ' ᾗ νοεῖς 1135. τὸ μὲν δίκαιον οὐχ ᾗ 'γὼ ἀλλ' ᾗ σὺ κρίνεις El. 338, quod exemplum viam transferendi vocabuli monstrat; est enim de Iusti imagine quasi uno aliove loco constituta desumptum. ἄκουε, ᾗ βεβούλευμαι τελεῖν El. 947. —.— || ἐν ᾧ *dum*. κἀν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα Tr. 929. — || Aliquid significationis adverbiascentis licet reperias in τοιαῦτ' ὀνείδιζ' οἷς ἔμ' εὑρήσεις μέγαν OR 441. *quae si diligenter perpenderis, me magnum ostendant.* (II p. 374, 20.)

3. || Accusativum casum sequuntur ἅ et ἃ δή. Nam ὅ pro δι' ὅ dictum, de quo v. Herm. ad Eur. Hec. 13., a Soph. dictum non est. Omnino a tragicis ut eam loquendi rationem abiudicaret Porsonus non multum aberat; ut accuratius firmare eam dignati sint Iacobs. ad Anth. Pal. 3. p. 333. Reisig. enarr. OC p. 157. Sophocli ἅ ita semel dictum Valcken. putabat ad Phoen. 157. — || ἅ pro δι' ἅ. ἃ δ' ἦλθον, ἤδη σοι θέλω λέξαι OC 1291. ἃ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω τάδ' αἰὲν ἴσχειν Tr. 137 ch. Schol. ἅ videtur *quae* interpretari voluisse, sed sic otiose in tam exiguo intervallo pronomen τάδε infertur. Sed ἃ μηνίεις OC 1274. non necessario ita intelligas, sed rem irae quasi obiectam et expositam; nec γελῶν ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ Ai. 1043., quod ipsum quoque ἅ a participio suspensum habet obiective.

VI. Pauca sunt *sermonis* in pronomine *proprietatem* tangentia.

Primum relativum cum correlativo αὐτός, hoc ut abundet, una in sententia coniungitur. οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν Ph. 315., quem locum inutilissima coniectura οἵ tentavit Pors. adv. p. 199. [cui Dind. se applicavit.] Quominus Buttmannum sequamur, αὐτοῖς *ipsis* interpretatum, illud prohibet, quod ἀντίποινα παθεῖν in Atridas quidem et Ulixen cadit, sed non in Philocteten, qui loquitur. Genus loquendi explicuerunt Herm. l. c. et ad Med. Elmsl. Opusc. t. 3. p. 249. Schaef. ad L. Bos. p. 23. Fritzsch. qu. Luc. p. 109. Eadem in alio pronomine abundantia cernitur Tr. 1208: ὧν ἔγω παιώνιον καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν. [Herm. ὡς ἔχω collato v. 1234.] — *Deinde* contra nostram rationem relativum cum interrogativo colligatur. ἐν ᾧ τί πράξεις; OC 645. — *Denique* negligentia loquendi cernitur Tr. 548: ὁρῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν· ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα. Pluralis numerus ad sensum dictus; dicuntur enim οἱ ἡβῶντες et οἱ λήγοντες ἥβης. Iam ὧν infertur ad sententiam cum prioribus connectendam et una τοὺς ἡβῶντας et τοὺς λήγοντας ἡβᾶν spectat, ut deinde τῶν μέν ... τῶν δέ inferri debuerit partitioni significandae. (II p. 375, 13.)

VII. Ὅς cum particulis colligatum ὅς γε, ὃς δέ, ὃς δή, ὃς καί et inprimis ὃς ἄν cum coniunctivo poni solitum suis locis memoratum est. Unum reliquum ὅς τε adhuc tractabimus.

VIII. Paucis locis iniuria illatum in libros ὅς. Metri causa τόν pro ὅν Herm. quamvis contra codd. fidem dedit OC 1574 ch. Praecedente enim ἀνέχει hiatu ferendum in eodem versu ὅν non erat; vulgo versum incipit, sed ne illud quidem recte. In Ai. 571. libri plurimi et optimi, etiam LA μέχρις οὗ anapaesto, cum vitari potuerit, non ferendo. Herm. dedit ἔστ' ἂν μ., Elmsl. totum versum delevit.

Ὅς *suus*. τὸν ὃν προσμένουσ' ἀκοίταν Tr. 525 ch. ὧν παίδων OC 1639. τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι Ai. 442. τῶν ὧν τέκνων Tr. 266. τοῖς οἷσιν αὐτοῦ OR 1248. *suis liberis*. Flor. Γ. LB τοῖς οὖσιν, qui interpretis videtur, non fortuitus error. — Rarum tragicis pronomen, quanquam iniuria Euripidi indictum affirmabat Matth. ad Bacch. 954. Melius observaverat Elmsl. ad Med. 925.

Ὅσιος. Quid de significatione vocabuli praecipiant Ammon. p. 104. Timaeus p. 196. Harpocratio p. 220. (135 D.), et lexicographi, pleraque ad rem non faciunt. || *Quod lege deorum et naturae, propter ius et fas et legitime sancitum est.* οὐ γάρ σοι θέμις, οὐδ' ὅσιον ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι κτερίσματα El. 433. λουτρῶν ὁσίων Ai. 1405 an. de rite abluendo mortuo ad sepulturam. ὅσια πανουργήσασα Ant. 74. cum oxymoro: constituerat enim fas observando Antigona violare edictum a Creonte propositum. Haec igitur tria ad rem sepulcralem pertinent, de quo usu v. Sluiter. lectt. Andoc. p. 272. Iacobs. lectt. Stobens. p. 35. Aliter, sed ut ad primum illum significandi modum spectet dictum Δίκας ὅσιον [θεῖον coni. Cobet.] φάος Ai. Locr. fr. 11, 2, quod non *venerandum* sed *ius et sanctimoniam observandam custodiens* interpretor. || *Quae iure et lege facere licita sunt.* ὅσιά τε φωνεῖς, ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις Ph. 662. || δι' ὁσίων χειρῶν θιγών OC 470. *manus puras adhibens*, id est lotas, ut in re sacra facienda par est. (II p. 376, 5.)

Ὀσμάομαι *olfacio.* Tralate dicitur Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου Hel. fr. 186, 2, de eo qui Lacedaemonium sermone agnoscere sibi videbatur: [vitiose ibi plerique codd. Erotiani ὀρμᾶσθαι quod v. s.]

Ὀσμή *odor.* De *foetore* quidem solo dicitur et *ulceris* quidem: μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ ὀσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος Ph. 891. [Hinc videntur fluxisse quae sunt ap. Priscian. 18. (2, 284 Htz.) ut ex Philoct. ad Troiam ὀσμῆς μου ὅπως μὴ βαρυνθήσεσθέ μου fr. Philoct. 627.] De *cadavere*: ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ πεφευγότες Ant. 412. *οἰωνὸς φέρων ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν 1083. [secl. Wund.] De *matula*: ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο Synd. fr. 147, 4. — Scripturae Ionicae, de qua videndus Lob. ad Phryn. p. 89., ap. Soph. vestigium non est.

Ὅσος. Clarum est, ὅσσος non potuisse ab Attico poeta dici, nisi cum versus cogeret, nec id quidem in diverbiis, ut μοῦνος, ξεῖνος plane hinc segreganda videantur. Sic recte statuunt Koen. et Schaef. ad Greg. Cor. p. 200. Lobeck. ad Ai. ed. 1. p. 246. cf. p. 327; iusto fastidiosius Porsoni iudicium adv. p. 204 et 237. [cf. Cobet. Mnemos. 6 (1857.) p. 12—16.] οἷα vel ἅσσα corrigentis uno quo id ap. Soph. loco legitur Ph. 509. Ibi ὅσα Ricc. et Harl., ut videtur; sed ceteri libri, etiam LA in ὅσσα consentiunt: item LA ὅσσ' Ant. 684. Nec ap. Euripid. et Aeschyl. (Pers. 828.) frequentius legitur, ut tamen, cum τόσσος et μέσσος in eadem causa sint, infinita corrigendi necessitas esset. Abstinebunt igitur, qui sobrie iudicant. —.— I. || Relativum est nulla adsignificatione, *quantus* significans, plurali numero etiam *quotquot* s. *quicunque.* || *Correlativa* respiciuntur. χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς στείλωσι Ph. 1076. τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν OR 1191 ch. ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ὅσον πέπτωκεν ἤδη OC 748. κλαῦσαι τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει El. 286. ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος Ai. 1378, quod unum adverbiascit. Pluralis correlativum respiciens non reperitur. — || Hinc et *pronominibus demonstrativis* accommodatur οὗτος et ὅδε: idque rursus plurali numero solo. ἐν κακοῖσι τοῖσθ' οἵοις ὁρᾷς ὅσοισί τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με Ph. 472. ὅσ' ἂν οὗτος λέγῃ σοι, ταὐτά σοι χἠμεῖς φαμέν 1072. ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις, ... τούτοις 1318. ὅσων εἰσεκήρυξαν βραβῆς δρόμων τούτων El. 690. ὅσων ψαύοιμι, πάντων τῶνδε μετειχέτην OR 1464. [τὰ δ' ὅσα κλύομεν fr. Thamyr. 228, 1. quae grammaticus Ambrosianus ap. Keil. anal. gramm. p. 8. corrupta videtur referre τάδε σε κλαίομαι.] — || Crebrius *correlativum omittitur.* ὅσον γε χρῄζεις OR 365. ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἔνι 1239. πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος 1509. ὅσον φύσις δίδωσιν αὐταῖν OC 445. ὅσον σὺ προσχρῄζεις 520 ch. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν Tr. 1214. μηδὲν ἐλλείπειν ὅσον χρὴ πονεῖν Ai. 1379. [in LA ωι a m. antiquissima superscriptum est, unde Porson. ὅσων quod recepit Dind.] ὅσον ἰσχύεις 1409 an. πλῆθος οὐχ ὅσον δοκεῖς Laoc. fr. 342, 5. || *pl.* ὅσ' ἂν θέλῃς κακά Ph. 64. τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν 362. πολλῶν πόνων ἆθλ' ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων 509 ch. [ubi Dind. c. Porsono οἷα dedit ut Ai. 1379.] λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ 1224. πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός OR 77. ὅσοις τάδ' ἔστ' ἀρέσκοντα 273. ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ 1122. ὅσοι μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε Ant. 302. ὅσα δένδρων ὑπείκει 712. *ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν 1081. [secl. Wund.] ἐντήκεται πλευμόνων ὅσοις ἔνι ψυχή fr. inc. 678, 7. — || Item *demonstrativum subauditur* pluralis maxime numeri: quod quando fit, ὅσοι *quicunque* significat. v. Markl. et Pors. ad Eur. Suppl. 594. πᾶν, ὅσον κάτοιδ' ἐγώ El. 378. πᾶν, ὅσον κατειδόμην 892. πᾶν, ὅσον νοεῖς Tr. 349. οὐθ' ὅσην ἐγὼ γαῖαν καθαίρων ἱκόμην 1060. τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστιν El. 653. πάντων, ὅσ' ἐστίν, ἀνθέων 896. προσβαλοῦσ' ὅσα ζῶν κεῖνος εἶπε Tr. 580. πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων 664. θεσφάτων ὅσ' οἶδ' ἐγώ 1150. ἡμεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν 1155. ὅσοι Τροίαν ἀφικόμεσθα Ai. 1340. Intelligo οἵδε, sed possit etiam ἡμεῖς. μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν (sc. ἐκείνων) ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατο Ph. 1139 m. [sed praestat LA scriptum ὅς ἐφ', recepta illa ab Herm. et Dind.] μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα 1162. Subaudiendum enim τούτων ad μηδενός relatum partitive, plane ut κακῶν ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ' οὐδέν ἐστ' ἀπόν OR 1285. πάντων ὅσ' ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη 1298 an. πάντες ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ... ἄρθρον ἀπῶσαι Ph. 1202 m. ὅσ' οἶδα κἀγὼ πάντ' ἐπιστήσει OC 53. ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν 74. τἄργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ 1582. τελεῖν δ' ὅσ' ἂν μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς 1634. πάντων, ὅσ' ἐστί, κτημάτων ὑπέρτατον Ant. 684. πάντα προσκοπεῖν ὅσα λέγει τις 688. ὅσ' ἂν θεοὶ διδῶσι fr. inc. 748, 1. Eorum quae proxime ante recensebamus non minus recte huc referri poterunt Ph. 1224. Ant. 302. 712, haec enim infinite, nec de rebus necessario pluribus dicuntur. — || Hinc explicanda *dicta adverbiascentia.* ζῴης μοι καθύπερθεν ἐχθρῶν, ὅσον νῦν ὑπόχειρ ναίεις El. 1091 ch. ὅσον τάχος 1373. Ai. 985. Ph. 576. ὅσον τάχιστα El. 1433 ch. OR 1436. Ant. 1103. Utraque locutio *quam celerrime* significat. Alia sunt εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω Ph. 1403. ὅσον μὴ χερσὶ καίνων OR 347. [ὅσ' ἐπεικάσαι OC 152 ch. *quantum conicere licet* Dind. Wund. alii c. Bothio scripsere: libri ὡς.] (II p. 378, 35.)

II. Altera significatio σχετλιαστική est, *mirationem* inprimis et *amplificationem* indicans, qualem loquentes elatiore voce prae se ferunt. εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην προσβαλεῖς El. 973. ὅσον ἦν κέρδος σιγῇ κεύθειν Tr. 988 an. *quam insigne.* ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχύν, ὅση; Ai. 118. ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτο 304. ἴδετε, οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει 503. ὅσον κακὸν κείνῳ τε κἀμοὶ τοῦτο νέμεις 512. ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται OR 382. ὅσον δ' ἀρεῖσθε πένθος 1224. εἰς ὅσον

κλύδωνα συμφορᾶς ἐλήλυθεν 1527. ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου OC 877 ch. — *plur.* ὅσα ... θρηνῶ πατέρα El. 94 an. ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις Ai. 1005. ὅσους πονήσας πόνους ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον Ph. 1419. ὅσα κεύθει (ἡ στέγη) OR 1228. Quanquam hoc etiam omissi correlativi exemplis accenseri potest, ut significetur *in tantum ablutione purgare, quot et quanta condit domus.* — Eodem etiam adnumeranda quaedam adverbialiter dicta. ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθα Ant. 59. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; 1050. ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν 1243. V. Schaefer. ad OC 744. (II p. 378, 13.)

III. Ut οἷος *(quippe cum)* ita ὅσος aliquando *circumscriptioni cum causa rei indicanda* adhiberi videtur; quanquam minus manifesto ap. Soph. de eo loquendi usu constat. δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ OC 223 m. Duplex praeterea hoc explicandi via patet. Altera, ut δέος ἴσχειν cum accusativo secundum sensum positum putetur, quippe significans δεδιέναι. Altera, ad quam inclino maxime, ut omissum sit relativum alio casu dicendum et genitivo quidem, τούτων, quod cum relativo ὅς multis locis accidere vidimus, ne ab ὅσος quidem alienum esse putandum. Alterum exemplum iam proposuimus in memoranda σχετλιάσει. οἴκτειρε παῖδα τὸν σόν, εἰ νέας τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν κείνῳ τε κἀμοὶ τοῦτο νεμεῖς Ai. 512. *quippe cum tantum ei mali parias*; quanquam ὅσον κακὸν κείνῳ νεμεῖς non minus recte verbi οἴκτειρε epexegesin facere putari potest. — De scribendo loco OC 1773. v. ὁπόσος.

Ὅσοσπερ *quantus quidem.* Sic enim an disiunctim scribatur nihil interest, sed certa de causa οἰόσπερ reiecimus. ὅσονπερ ἔσθενον Tr. 927. πᾶν ὅσονπερ ἐξηπιστάμην Ai. 316. πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω El. 946. Adde adverbiascentia: ὅσῳπερ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη Tr. 313. μάλιστ' ἐγὼ ὅσῳπερ ... ἀλγῶ OC 743. de quo genere loquendi v. Schaef. πολλῷ γ' (ἄμεινον) ὅσῳπερ καὶ σαφεστέρων κλύω 792. ὅσῳπερ μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη Ant. 1051. — Pluralis *quotquot quidem* significat. γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας πρῶτοι καλοῦνται OC 1303. ὅσοιπερ ζῶμεν Ai. 126., cui non minus recte subrogaveris οἵπερ. θεῶν ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε El. 1375.

Ὅσπερ *qui quidem.* || Sic simpliciter dictum: φράσον δ' ἅπερ γ' ἔλεξας Ph. 559. ἄνδρε τώδ' ὥπερ κλύεις 591. Tricl. ὥσπερ. ταῦθ' ἅπερ παθεῖν με δεῖ 1397. παθεῖν ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην OR 251. παρήσω γ' οὐδὲν ἅπερ ξυνίημι 346. τῷ κηρύγματι ᾧπερ προεῖπας ἐμμένειν 351. μαθεῖν δικαιῶ ταῦθ' [ταὔθ' Dind. c. Brunck.] ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν 575. οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος 756. ἐν χεροῖν ἐμαῖν δι' ὧνπερ ὤλετο 822. τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ, ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν 1112. τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς 1120. κἀκ τῶν ἴσων ἐκτήσαθ' ὑμᾶς, ᾧνπερ αὐτὸς ἐξέφυ 1499. ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ OC 334. ἅπερ φῂς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι 648. [907 οὕσπερ Dind. c. Reisk. pro ὥσπερ.] ὅνπερ κατείχομεν γνώμῃ, πάρεστι 1252. θανεῖν κτανεῖν θ' ὑφ' οὗπερ ἐξελήλασαι 1388. χάριν δοῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην 1490. ἅπερ ξυνήνεσα 1508. ὅνπερ εἰκός Tr. 56. τάσδε δ' ἅσπερ εἰσορᾷς χωροῦσι πρός σε 283. φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς Ai. 115. λείαν ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή 146 an. ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς 542. *θάνατον, ὅνπερ ἤθελεν 968. [secl. Dind.] ὧνπερ ἄρχεις ἄρχε 1107. τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἴδομεν El. 762. ἀπ' ἐλπίδων οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην 1128. Horum *attractionem* ostendunt illa: OR 351. OC 334. Ai. 115. haec quidam eam, qua relativum casu nominis vel pronominis accommodatur; Tr. 283. illud genus, quo vis relativi demonstrativum sibi subiicit. — || Nonnullis locis admiscetur *causae facti* significatio, pronomen ut *quippe qui* verti Latine possit. θεῶν, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά Ph. 602. παρ' οὗπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ' αὖθις πάλιν (δοῦναι) 1232. Sed incerta huius versus sententia: πρὸς ἅσπερ οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι fr. inc. 722. — || *Adverbiascit* οὗπερ de *locis* dictum: αὐτοῦ μέν' οὗπερ κἀφάνης OC 77. ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ Ai. 1237. Paulo aliter dictum εἴσ' οὗπέρ εἰσι OC 336, quod cum Ismene Oedipo roganti ποῦ πονεῖν εἰσί *quid agunt* respondeat, vetat ultra quaerere. A locis ad facta tralatum etiam ὦ φίλτατε, σχὲς οὗπερ εἶ OC 1169. *ne quaere ultra.* — Plane alio modo ἅπερ dicitur pro ὥσπερ *sicut:* ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν OR 176 ch. Brunck. ut LA a m. ant. ᾅπερ, contra versus legem. sic Dind. sec. LA pr. m. [παταγοῦσιν ἅπερ πτηνῶν ἀγέλαι Ai. 168 ch. habet LA pr. m. et lemma scholii: ἅτε LA corr. et apographa.] — Legebatur ὅσπερ ἦν Ph. 425, sed vitiose; v. γόνος.

Ὄσσε *oculi.* Dativus pluralis [vocis Homericae] solus legitur. τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς Ant. 1231. ἣν μήποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὤφελον ὄσσοις Tr. 999 an. [cf. Lob. Path. 2, 275 sq.]

Ὅστε cum antiquitus significarit *quippe*, eo sensim mutatum est, ut *qui fere, qui omnino* explicari possit, rem prius propositam aliquanto copiosius exsequens: in qua finitione ponenda cum Hermanno praef. ad OR p. VI., quamquam dissentire sibi videtur, satis convenit Matth. gr. Gr. §. 626. p. 1280. t. 2. Sed *reddendae ratione* usurpatum *qui quidem, ut qui (der da)* interpreteris, aliquando etiam Latine reddere vix possis. Ceterum Pors. a tragicis plane abiudicaturus erat ὅστε ad Ar. Pac. 1296. (p. 129. Dind.), quod solus quidem Aesch. in trimetris aliquando posuisse videtur (v. Blomf. ad Aesch. Pers. 302.), sed in melicis partibus aliquoties ab Eurip. etiam et Soph., dictum est, quod recte intellexit Matth. ad Rhes. 969. post Lob. ad Ai. 705. ed. 1. Unum, quo iambicum versum occupasse videri possit, exemplum Ph. 600. dudum ab Erf. emendatum est ὅν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες. Libri ὅν τ' plane a sensu alienum. Iniuria a quibusdam olim editum ὅστ' ἐμὰν γᾶν φίλαν κατ' ὀρθὸν οὔρισας OR 694 ch. Recte libri ὅς τε: v. Herm. Incertum est ἅτε Thamyr. fr. 226, 2, olim restitutum post μοναύλοις corruptissima loci scriptura [olim ἧτε χειμώνων πλέως visum erat extare ap. Athen. 4. p. 175. nunc est repertum τε χειμωνωντεως.] Certiora haec sunt: Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν, ἅτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ δακρύεις El. 151 m. *quae fleas.* Monkio placebat ἅ γε. Sed cur vulgo et ap. Herm. etiam scribatur distincte ἅ τ' ἐν, non capio. Quod si fit, ne cum ἅτε adverbiascente confundatur, meminerimus fortuitum esse, si quando classici scriptores a pueris legantur, nec edi illos in usum puerorum. τοὔπος τὸ θεοπρόπον ὅτ' [ὅ τ' Dind. ex LA.] ἔλακεν (sc. ὁ θεός) Tr. 824 m. Male Tricliniani ὅττ'. His adde ἅτε adverbialiter dictum pro ὥσπερ, deflexum illud ab obiective dicendi ratione: παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι Ai. 168 ch. v. de verbis recte componendis Herm. [ἅπερ Dind. ut est lemma scholii et in LA m. pr.] ἅτε LA corr. et apographa. — In OR 478 ch. ἅτε ταῦρος Dind. sec. Dorvill. dedit: ὡς τ. habent apogr.]

Ὀστέον [cf. Lob. Path. 2, 92.] os. ἦλθε δ' ὀστέων ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος Tr. 769.

Ὅστις. I. De *scriptura* primum monemus, diastolen in ὅ τι idonea causa carere videri: illud enim a perspicuitate argumentum nemini recte probabitur. Eadem ratione illud nititur, quod neutrum ὅτι a nonnullis non scribitur ὑφ' ἕν sed divisim: cuius rei, nisi quis etiam ὅς τις ἤ τις probet, causa reddi non potest. — *Formarum* seorsim apponimus genitivum et dativum singularis ὅτου ὅτῳ, pluralis ὅτων ὅτοις. Nam ἅσσα non comparet. Igitur ὅτου *masculinum* est Tr. 251. Ai. 33. 434. 523. OR 117. OC 1617. Ant. 457. quod et neutrius potest generis esse. Alet. fr. 91, 2. Item librorum scriptura est OC 632. ubi nunc ex Suida v. δορύξενος editur ὅτῳ, etsi ad sententiam nihil refert. *Feminino* genere dictum ὅτου nemini est. *Neutro* autem Tr. 671. 905. Ai. 12. Ph. 646. 751. OR 492. 698. 932., quibus adverbiascentia accedunt ὅτου, ἀνθ' ὅτου, ἐξ ὅτου, de quibus postea dicetur. ὅτῳ *masculino* genere legitur El. 33. 1348. Ai. 1010. 1038. Phil. 139 ch. de quo loco Herm. consulendus, 938. OR 982. 1335. OC 631. 810. 945. 1679 m. Ant. 370 ch. 623 ch. 873 ch. fr. Creus. 323, 2. 326, 2. fr. inc. 721. *Feminino* genere ne hoc quidem legitur; *neutrius* haec sunt: Ph. 342. OC 1031. *Dativus* legitimus ᾥτινι legitur OC 1673 m. [Dind. ex Badhami coniectura ᾧτινε], ad quem locum alia Atticorum poetarum exempla adscripsit Elmsl. — *Genitivus* pluralis ὅτων legitur OR 414. ὅτοις Tr. 1119. ὅτοισι Ant. 1335. Diverbiorum et canticorum usus in his formis nullo discrimine promiscuus est. (II p. 381, 5.)

II. *Usus.* ‖ Suam et primam significationem ὅστις illam habet, ut sit τὶς, ὅς, *aliquis*, *qui*, quod inversum ex *qui*, *scilicet aliquis*. V. Herm. ad Hom. hymn. Ven. 158. Eur. IA 1202. Ion. 1028. OR 1028. Hinc saepe non minus bene in mente subaudias *is* et *talis*, ut ὅστις significet οὗτος et τοιοῦτος ὅς; aliquando πᾶς intelligitur, ut *omnis qui* s. *quisquis*, de uno quidem et certo homine dictum explices: nonnunquam in se continet τίς, εἴ τις *aliquis, si quidem aliquis*, id est *si quis*. Saepenumero autem et prima et altera ratio habent, quo se commendent, ut utraque pronominis explicandi via ingredi possis. —.— a. ‖ Igitur et *aliquis qui* et *is qui* sive *talis qui* interpretari licet haec: * ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται, παντὸς γένοιτ' ἂν χρήματος κρείσσων φίλος Ph. 674. [secl. Dind.] οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω 938. Nam et τινά et τοιοῦτον subaudias. μήτ' ἐμέ, μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι OR 375. ὅτι λέξω δ' ἀπορῶ 485 ch. ἔμαθον, πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ ... εἶμι 492 ch. Commodius videtur πρός τινος οὗ quam πρὸς τοιούτου, v. Herm. οὔτ' ἄλλος, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται 589. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει 982. οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτὸν ὅστις ἄν, εἰ θεὸς ἄγοι, φυγεῖν δύναιτο OC 253 m. ὅτι οὐ δεξοίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων 945. ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρῄζει, σκαιοσύναν φυλάσσων κατάδηλος ἔσται 1211 ch. ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων, κάκιστος εἶναι δοκεῖ Ant. 178. καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω 182. Cum sequatur τοῦτον, subaudiri non hoc, sed aut τινά aut τοιοῦτόν τινα commode poterit. ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει, ... ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται 209. κοὐδεὶς οἶδεν, ἐξ ὅτου 'φάνη 457. ὅστις γὰρ ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει, 463. οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονεῖν μέγ' ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας 479. ὅστις ἔστ' ἀνὴρ χρηστός, φανεῖται κἀν πόλει δίκαιος ὤν 661. ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται ... οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον τυχεῖν 663. ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ ... οὗτοι ... ὤφθησαν κενοί 707. ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ πόδα τείνας ὑπείκει μηδέν, ὑπτίοις ... σέλμασιν ναυτίλλεται 715. κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει, παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει 873 ch. μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν 1335. λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ Tr. 251. Ἔρωτι ὅστις ἀντανίσταται, οὐ καλῶς φρονεῖ 441. πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο, ἀλλ' ὅστις Ἅιδου οἰκήτωρ πέλοι 1161. φράζου χὤτι μυθήσει τάχα Ai. 1041. *alicuius rei* celeriter dicto absolvendae, vel *eius rei*, quam cito conficias dicendo. ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν φῦναι, μῶρός ἐστ' ἀνὴρ 1374. πῶς γὰρ ἥτις εὐγενὴς γυνὴ οὐ δρῴη τάδ' ἂν El. 257. ἀνὴρ γὰρ ὅστις ἥδεται λέγων ἀεί, λέληθεν αὑτὸν ὢν βαρύς fr. Alet. 90, 1. ὅστις βροτῶν μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον, ἰατρός ἐστιν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν Ter. 514, 3. ὅστις ὡς τύραννον ἐμπορεύεται, κείνου 'στι δοῦλος inc. 711, 1. De inc. 721, ὅτῳ ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ προσῇ non satis iudicari potest. —.— b. ‖ Sed unice multis locis convenit *is qui* et *talis qui*. τόπον προσιδεῖν ἐθέλεις ὅντινα κεῖται Ph. 145 an. quale genus cave pro quaestione relative enuntiata accipere: id nunquam debet fieri, nisi ubi demonstrativum subaudiendo sensum evertas. τὸ σὸν φράσον πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν 342. λαβὼν ὅτου σε χρεία ἔχει 646. κεῖνό μοι ἐξιδοῦ ὅτι πράξεις 851 ch. id est κεῖνο τοιοῦτον, quo genere exemplorum ratione patefit pronominis ad rem consequentem alicunde significandam accommodandi. [Dind. recepit glossam quae est in LA ὅπως]. ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανών, τάχ' ἂν κἀμὲ τιμωρεῖν θέλοι OR 139. εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε 279. θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἥτις ἀγριωτάτη 344. i. e. τοιαύτης, οἵα, vel brevius ἀγριωτάτης. δίδαξον, ὅτου ποτὲ μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις 698, quod cum attractione nominis dictum: oportuit enim ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, ὅτου. πρὸς παιδὸς θανεῖν, ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα 714. Sic loquitur vates deus, qui videbat cupere Laium ut prolem gigneret: *unum fore filium*, *si foret*, inquit, *eumque interfectorem aliquando patris*. Si incertum fuisset, a quo filiorum Laius ut occideretur futurum esset, παιδός τινος subaudiri liceret: nunc intelligendum ὑπ' ἐκείνου, εἴ τις γένοιτο ὅλως. φράζ' ὅτου χρῄζων ἀφῖξαι, χὤτι σημῆναι θέλων 932. 933. χὤτι σοι λέγειν εὔκαιρόν ἐστιν, ἔννεπε OC 31. ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμών 289. *ille quidem*, *qui.* χὤτι δεῖ πρόστασσε δρᾶν 494. χὤτι χρὴ ποιεῖν λέγε 1517. οὔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν Ant. 239. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ', ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός 737. εἶπε μὲν λέχους ὅτι χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν Tr. 161 v. Herm. οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ, οὐδ' ἥτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων 439. i. e. τοιαύτῃ, ἥτις. ὄγκον ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον, ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ; 818. εἴθ' ἀνεμόεσσά τις γένοιτο αὔρα, ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων 955 ch. αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα χρῄζειν βίου, κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται Ai. 474. Non potest τινά subaudiri, cum sese ipsum Aiax mente respiciat, sed τοιόνδε, οἷος ἐγώ. οὐκ ἂν πριαίμην ... βροτόν, ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται 478. πρὸς ὅτι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά El. 155 ch. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖράς ποτε; 1348. sc. τοῦτον. κοὐκ οἶδ' ὅτι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν fr. Alead. 105, 1. ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς

τὸ δεινὸν ἔρχεται, ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστὶν Creus. 322, 1. Subaudiendum enim τούτου. ὅτῳ δ' ὄλεθρον ἀλήθει' ἄγει, συγγνωστὸν εἰπεῖν ἐστι καὶ τὸ μὴ καλόν Creus. 323, 2. μισῶ μὲν ὅστις τἀφανῆ περισκοπεῖ inc. 770. Talibus vulgo abutuntur, ut ὅστις pro εἴτις dici multis exemplis firment; quod fit quidem aliquando, sed longe rarius, quam putant, qui ad illam explicandi rationem incogitate confugiunt. Subaudiendum enim τοῦτον, nec est profecto quidquam, nisi circumlocutio τοῦ περισκοποῦντος. Deinde huc refero Ter. fr. 520, 6. οὐ χρή ποτ' ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι· τανυφλοίου γὰρ ἰσαμέριός [τις inculcavit Bergk.] ὅστις αἰγείρου βιοτὰν ἀποβάλλει. Ibi ὅστις ad ἀνθρώπων refertur, ad pluralem singularis, cuius rei adhuc exempla apponemus. Sensus est: *unius diei vitam ille (homo) habet, qui populneae frondis similem vitam amittit*, id est *tristem*, quod lucem accipit ab eo, qui versus Sophoclis attulit, Porphyrio: ἥ τε γὰρ αἴγειρος φιλοπενθὴς καὶ ἀτελὴς πρὸς καρπογονίαν. Sed ὅστις etiam causae reddendae constitutum esse intelligi potest. Porro sic explicueris versum Ph. 249: ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ' ὅντιν' εἰσορᾷς; hoc est οὐ γὰρ οἶσθα ἐκεῖνον, ὃν εἰσορᾷς, τουτέστιν ἐμέ: quanquam etiam ad interrogationem indirectam potest referri. Deinde separatim quae ponantur digna sunt illa exempla, in quibus τίς praecedit. τίς, ὅντιν' ἁ θεσπιέπεια Δελφὶς εἶπε πέτρα OR 464 ch. i. e. τίς ἐκεῖνός ἐστι. τίς δ', ὅντιν' εἶπε; 1056. τίς δ' ἐστὶν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ; Ai. 1044. cum attractione dictum. In aliis inprimis quae indefinitum τις et huic contrarium οὐδείς habent, subaudiendum τοιοῦτος. ἔστιν τις ὑμῶν, ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ' ὃν ἐννέπει OR 1048. ὅρα εἴ τις ὕμιν ἐγγενὴς ἔσθ', ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν OC 1168. ἄνδρα ἐλεύθερον, ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά; Ai. 1261. ὁρῶν ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον, οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο Ph. 281. ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει OR 807. ἄγε πᾶς, φίλος ὅστις ἀνὴρ φησὶ παρεῖναι Ai. 1413 an. i. e. τῶν τοιούτων ἕκαστος, οἵ φασιν. i. e. πᾶς φίλος. Aliquando id genus explicandi etiam interrogativo τίς praecedente accommodatum est ad sententiam: τίς ταὔτ' ἄν, ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ, ἕλοιτο Tr. 1235. i. e. μὴ τοιοῦτος ὢν ὥστε νοσεῖν. Omnino enim, ut ὅς, οἷος, ὅσος cum demonstrativis correlativis colligatae, sic etiam ὅστις est ubi *rem consequentem ex antecedentibus* significet: de quo usu sermonis adverterunt et collegerunt exempla Reisk. ind. Graecit. Demosth. p. 366. Schaef. mel. crit. p. 71. et app. ad Demosth. 2. p. 531. Praeter illa Ai. 917. Tr. 1235. haec vide: οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν; OR 117. οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ, οὐδ' ἥτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων Tr. 439. τί δ' ἔστιν οὕτω νέοχμον ὅτου τοσήνδ' ἰυγὴν ποιεῖς Ph. 751. Non dicimus, ὥστε unice ad sententiam convenire; nam omnia ex correlativo τοιοῦτος omisso explicari possunt; sed subrogari commode potest. Aliquando sequitur *demonstrativum pronomen*, quo fortius sententia pronuntiatur. ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα, τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους φῦσαι Ant. 641. [ὅτι γὰρ ἀνέρι φύσις δῷ, τόδ' οὔποτ' ἂν ἐξέλοις fr. inc. 965.] ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος, οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ Ai. 523. ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα, κεῖνος τὰ κείνου στεργέτω 1038. ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο, τοῦτον κελεύω OR 224. — Ant. 178. iam apposuimus. Similiter *quisquis*, quod demonstrativi *is* vel *omnis* vim una cum relativo continet, saepe *is* vel *ille quidem* insequens habere deprehenditur. *Attractionis* autem in hoc pronomine usum longe rarius observaveris quam in ὅς, et constat eius rei ratio. δίδαξον ὅτου ποτὲ μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις OR 698. Non est pro τίνος, sed cum sic componenda verba essent δίδαξον τὸ πρᾶγμα, ὅτου μῆνιν στήσας ἔχεις, nomen πράγματος postpositum pronomini casu tenus applicatur. Eadem ratio Ai. 1044: τίς δ' ἐστίν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ. Quae demonstrativum praemissum monstrant exempla tractabimus, cum de ὅστις pro ὅς posito agemus. —.— c. || Altera ratio longe infrequentiore quidem usu illa est, ut subaudiatur πᾶς, quod ubi additur, ut Ai. 1413, intelligendum est τοιοῦτος. Sic duplex significatio existit: altera, cum incertitudinis nota omnis ab sententia abest, ut *omnis qui* explicetur: altera, ut, cum incertus sis, quis et qualis quisque sit, *quisquis* interpreteris. Illud observavi his locis: τόλμα, ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυγεῖν OC 185 ch. Possit, sed minus apte, explicari ὁτιοῦν, possit etiam ἐκεῖνο, ὅ. πρός σ' ὅτι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι 250 m. Non potest apte ἐκεῖνο subaudiri, plura enim commemorantur deinceps, carissima omnia. ἀνατέτροφας ὅτι καὶ μύσῃ Tr. 1008 m. *omnem vim doloris aliquantisper sopitam excitasti.* πίπτειν ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστὼν μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονῇ Ai. 760. quod tamen etiam εἴ τις explices. *χρὴν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην, ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλοι, κτείνειν El. 1506. [secl. Dind.]. Alteram loquendi rationem ὅστις pro ὁστισοῦν posito mirum est, quod a Soph. abiudicare potuerit Hermannus Lobeckio adversatus ad Ai. 179, cum tamen non modo ceteri tragici ita locuti sint, velut Aesch. Agam. 155, quanquam ibi additur ποτέ, Eurip. Hippol. 350, Bacch. 217. Herm., sed etiam prosarii locis innumeris, quanquam longe minore usi sermonis tractandi licentia: v. Schaefer. ad Steph. Thesaur. c. 7008. ad Antig. 2. et Lob. ad Phryn. p. 374. Nec profecto aliter explicari possunt haec Sophoclea: τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς ... μήτ' εἰσδέχεσθαι OR 237. Ignorabat Oedipus Laii interfectorem: iure igitur dicit *quisquis est iste.* ὄλοιθ' ὅστις ἦν, ὅς μ' ἀπ' ἀγρίας πέδας νομάδας ἐπιποδίας ἔλαβεν 1349 m. ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν, χθονὸς οὔθ' εἷλκον, οὔτ' ἂν ἦγον OC 926. Omnium autem clarissimum hoc est exemplum: δόθ', ἥτις ἐστί, προσφέροντες El. 1123, quae urnam sepulcralem sibi tradi postulanti Electrae Orestes dicit, ignarum sese simulans, quaenam illa sit. Nam Cedal. fr. 308. et scriptura incerta et sensus.

2. || Sed loco seorsim ponendae formulae ἔστιν ὅστις *est qui* et οὐκ ἔστιν ὅστις *non est qui*, quod aliquando *fieri posse* significat. Quorum illud rarum est ap. Soph. ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἕδρας τάδε OC 1031. εἰσὶ δ' οἵτινες αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρα Creus. fr. 325, 5. Alterum crebrius reperitur. οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ OR 61. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε 428. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχετε OC 1617. οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλάστοι ποτέ Ant. 912. ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὅτι βλέπω Ai. 514. οὐκ ἔστιν ὄντως ὅντιν' εὑρήσεις ἕνα Phaedr. fr. 610, 2. (II p. 385, 5.)

3. || Altera significatio praecipua ea est, ὅστις ut *quippe qui, ut qui* explicari oporteat: v. Herm. praef.

OR l. c. et C. F. Herm. ad Lucian. de hist. conscr. p. 230. Quae significatio non tam *causalis* est, quam *explicativa*, facilique negotio explanari potest, si proprie *qui quidem* vertendum Latine pronomen esse consideraveris. γνώμα (προὔχει) παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται Ph. 139 ch. *ut a quo regatur.* V. Herm. οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα, ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν ἀπεστέρηκας 1282. δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέδορκεν. OR 388. ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν, ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν 1184. βροτῶν οὐδὲν μακαρίζω· ὅστις καθ' ὑπερβολὰν ... ἐκράτησε τοῦ ὄλβου 1197 ch. τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν, ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ; 1335. κἀμοί γέ που ταῦτ' ἐστίν, οἵτινες βάθρων ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες εἶτ' ἐλαύνετε OC 263. πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν, ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων 271. τίς ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον ἡ δορύξενος ... ἐστιν ἑστία 632. οὐ δῆτ' (ἐμοί), ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα 810. ὅστις εἰσελθὼν πόλιν ... ἄγεις θ' ἃ χρῄζεις 913. ὅστις φόνους μοι τοῦ σοῦ διῆκας στόματος 962. ἔστι στενάζειν, ᾧτινι [ᾧτινε Dind. c. Badhamo.] τὸν πολὺν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν 1673 m. τί γάρ, ὅτῳ μήτ' Ἄρης μήτε πόντος ἀντέκυρσεν 1679 m. ἄπολις, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι Ant. 368 ch. κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει· ἥτις τὸν αὑτῆς αὐτάδελφον μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν εἴασ' ὀλέσθαι 696. ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ, ἥτις νυμφείων ὄτλον ἄλγιστον ἔσχον Tr. 6. οὐδὲν διοίσει γλῶσσαν, ἥτις οὐδαμὰ προὔφηνεν 323. οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ 726. Quanquam ibi etiam τοιοῦτος subaudiri poterit. οἰκτειρόν τέ με πολλοῖσιν οἰκτρόν, ὅστις ὥστε παρθένος βέβρυχα 1071. τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω· ὅτου πατὴρ μὲν πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὔκλειαν φέρων, ἐγὼ δέ Ai. 434. νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς ἐχθαίρομαι 457., quod non recte aliter licet explicari. πῶς γὰρ οὐχ; ὅτῳ πάρα ... μηδὲν ἵλεων γελᾶν 1011. ἐξεύρομεν ἐχθίω Φρυγῶν· ὅστις στρατῷ βουλεύσας φόνον νύκτωρ ἐπεστράτευσεν 1055. οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ· ἅτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι El. 187 m. οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον, ἥτις Ὀρέστην ὑπεξέθου; 296. ἥτις λέγεις μὲν ἀρτίως ὡς μῖσος ἐκδείξειας ἂν 347. αἴσχιστα ἔργα δρῶσα τυγχάνεις, ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ 587. ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος, ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν; 613. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγώ, ἥτις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; 1314. Sic etiam intelligi licet, nec necessario tamen intelligitur, El. 775. et fr. inc. 692. utrumque iam appositum. Unum relinquitur Ant. 285: πότερον ὑπερτιμῶντες (θεοί) ὡς εὐεργέτην ἔκρυπτον αὐτόν, ὅστις ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσων ἦλθε. Nec ἐκεῖνον una in se continet ὅστις, cum αὐτός praemittatur, nec πάντα, nec τοιοῦτον, quod posterius non ineptum esset, nec tamen aptissimum. Sed cum acerba irrisione chori suspicionem humatum divina quadam cura Polynicem coniectantis Creon refutat: *scilicet tanquam beneficii auctorem humari voluerunt, quippe qui sedes eorum et donaria cremari cupiverit et deleri.*

4. ‖ Tertia pronominis ea vis est, ut *interrogando* sit constitutum, in quo loquendi genere, velut correlativa cetera, liberrime cum τίς confunditur ita, ut *utrumque relativam* s. *indirectam interrogationem* significet sed *directe* s. *suis verbis interrogandi* provincia in ὅστις cadere non possit. V. Lob. ad Phryn. p. 57. not. λέγ', ὅτι sc. ἔχειν με δεῖ Ph. 210 m. οὐ γὰρ οἶσθά μ' ὅντιν' εἰσορᾷς 249. *quis sim ille, quem vides.* ὡς πύθοιθ' ὅτι δρῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν OR 71. κοὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ, οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα 414. μαθοῦσά μ' ἥτις ἡ τύχη 680 m., quanquam hoc etiam ex attractione explicari potest, τὴν τύχην ἐκείνην ἥ ἐστι: ut ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἦ μάθω μολοῦσά ποι; OC 26. Aptius tamen alterum. ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπατε Ant. 1190, quod ὅστις etiam ὁστισοῦν reddi licet. μὴ εἰδέναι σέ γ', ἥτις εἶ Tr. 321. ὅπως μάθῃς, οὕστινάς τ' ἄγεις ἔσω 336. δίδαξον, ἐξ ὅτου φοβεῖ 671. ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν σπουδὴν ἔθου τήνδε Ai. 12. τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου 33. [του LA habet in litura: fuit ὅπου: unde in LB ὅπου suprascripto τ et ὅπου in quattuor codd. Suidae v. σημαίνομαι, quod schol. quoque legit,] sed longe minus aptum est. *Cuius* enim hominis facinus fit, quaerit et ambigit, non *ubi* sit, qui fecerit. οὔκουν ἂν εἴποις, ἥντιν' αἰτίαν προθείς; 1051. ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς δίκας ἀροίμην El. 33. σήμαιν' ὅτου τ' εἶ χὠπόθεν fr. Alet. 91, 2. τῶν μελλόντων ὅτι χρὴ τετελέσθαι Ter. 515, 4. Sed non sunt huius significationis exemplis accensenda Ph. 145. El. 1348. OR 932. (II p. 387, 8.)

5. ‖ Iam illud tractandum est, num ὅστις pro ὅς dici videatur. Negant auctores locupletissimi Herm. in praef. ad OR p. VI. Matthiae ad Eur. Hippol. 900. et ad IA 1180. quos sequitur Wex. ad Antig. 1007. Aiunt vix infirmiores rei testes Schaef. app. Demosth. 4. p. 238. et longe paratior rem aggressus Struv. quaest. Herodot. spec. 1. p. 3. Multa indistincte ab imperitis in unum confundi potuisse, ut promiscuum eorum pronominum ostenderent usum, Blomfieldi exemplum docet, qui coacervatis plurimis ne illa quidem distinxit, in quibus ὅστις est causae reddendae, nec quae *definiendo* quidem, sed non *rei uni certae*, sed *notioni universe consideratae* adhibitum monstrant: v. Herm. l. c. p. X. Avellenda enim ea sunt omnia, et Sophoclea quidem haec: κεῖνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν πεσὼν ἀκεῖται Ant. 1026. In talibus convenit εἴ τις substitui. Non dispar ratio est Ant. 622 ch.: τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν τῷδ' ἔμμεν, ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν. *si cui.* ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὁ δ' ἂν λέγοι Tr. 22. οὐδεὶς ἄν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίη βλέπειν Ai. 917. ἥδιστον δ', ὅτῳ πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν fr. Creus. 326, 2. πώλου δίκην, ἥτις θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο Tyr. 587, 2. Non potest enim hoc ad demonstrativum aliquod omissum, velut ἐκείνης referri, cum non de *equa una eaque certa*, sed universe dicatur, cuicunque id acciderit. Cf. Matth. miscell. philol. 2, 2. p. 101. Gramm. §. 481. not. 2. Schaefer. ad Brunck. Gnom. p. 186. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 388. Alia alios explicatus habentia iam tetigimus: El. 1506. Ai. 1261. Et El. 188. ὅς cum ὅστις pari significatione compositum exhibet, sed cum causa antecedentium reddatur, non ita, ut ὅστις pro ὅς dici videatur. Illo autem modo pleraque, quae ex Euripide proferuntur exempla recte intelliges: velut Hel. 272. Hec. 628. Alia causam reddunt, velut Rhes. 56. 697. Sed relinquuntur, quae, si raro, at aliquando certe ὅστις pro ὅς dictum esse monstrant. γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόν θ' οὗτος λέγει; OR 1054. De certo enim homine sermo, et praemittitur ἐκεῖνον, et pari significatione sequitur τόν. ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδη καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ, ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν ταῖς τύχαις ἐπιβλέπων OR 1525. 1526.

[Graviter immutavit locum Dind. ἀνὴρ, πᾶς ὃν ἐζήλου πολ. καὶ τύχαις ἐπέβλεπον v. ζῆλος.] Advocari huc etiam poterit illud Eur. Hipp. 924. διάγνωσιν φρενῶν, ὅστις τ' ἀληθής ἐστιν, ὅς τε μὴ φίλος: quod etsi interrogative dictum utrumque exhibet, in pari causa composita pronomina sunt. Nec aliter, nisi ut ὅστις in alterius significationem invaserit, intelligi potest illud Aiacis 1300: ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς, ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας, ἐμὴν ἴσχει ξύνευνον μητέρα. Nam *causae reddendae* hic ne species quidem ulla ostenditur. Recte hoc Struv. perspexit, quamquam ipse non satis in distinguendo cautus, qui huc adhibuerit Eur. Alc. 246.

6. || Singula in pronominis usu advertenda ducimus haec. —. a. || ὅστις generatim significans *aliquis qui*, *is qui*, *omnis qui* i. e. cum aliquo *partitionis* indicio coniunctum *aliquem de certo quodam numero*, plurativo numero praecedenti accommodari, non est, cur mireris. Hoc modo quod Soph. dixit τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστὼν ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ Ai. 760., iam notavit Eust. p. 415, 13., et exemplis firmavit Brunck. ad v. 760. Contrarium huic quod pluralis sequitur: cuius etsi ratio constat, singularem tamen exspectaveris. κλᾶε δ' ὀργάνων ὅτου ψαύσειεν, οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος Tr. 905. —.—. b. || Sicut ὅς, quanquam minus frequenter, *casum demonstrativi omissum alium* spectat, quam quo ipsum ὅστις dici videmus. *Nominativus ad genitivum* refertur: πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο, ἀλλ' ὅστις Ἅιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι Tr. 1161. ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται, ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστίν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς Creus. fr. 322, 1. Et ad *accusativum*: οὐδ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν Ant. 239. οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονεῖν μέγ', ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας 479. *Genitivus ad accusativum*: ἀεὶ ζῇ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη Ant. 457. i. e. τοῦτον, ἐξ οὗ. Qualia si intelligi commode possunt, ad interrogativam vim pronominis confugiendum non esse diximus. *Dativus ad nominativum* relatus: ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει OR 982. *Ad genitivum*: κλᾶε δ' ὀργάνων ὅτου ψαύσειεν, οἷς (i. e. τούτων οἷς) ἐχρῆτο δειλαία πάρος Tr. 905. *Accusativus* spectatur: οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖράς ποτε; El. 1348. ἤδη δ' ὁθούνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον κἄναγνον οὐ δεξοίαθ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων OC 945. Sed ad causae circumlocutione adhibita reddendae significationem ante retulimus Ai. 457.

7. || Iam *adverbiascentes* pronominis *partes* enumeramus. Horum *nominativum* monstrare videtur cum ellipsi verbi substantivi, quando ὅτι *superlativis* additur *quantum maxime* significans. ἄθεος, ἄφιλος, ὅτι πύματον ὀλοίμαν OR 663 ch. ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστά με 1340 m. ἀλλ' ὅτι δύνᾳ μάκιστον ἐξιδοῦ, ὅτι πράξεις Ph. 849 ch. His significatione tenus simile est ἄγετέ μ' ὅτι τάχος Ant. 1321 m. — *Genitivum* sequuntur ἀνθ' ὅτου *qua de causa* (qua re commotus): δίδαξον, ἀνθ' ὅτου τὰ νῦν αἴσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις El. 585. οὐκ ἂν ἐξεύροις ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν, ἀνθ' ὅτου τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμούς θ' ἡμάρτανον OC 967. ἐξ ὅτου *ex quo*: ἐξ ὅτου πάτραν διήνεμον λέλοιπεν Tr. 326. ὃν δὴ παλαιὸν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκῃ Ph. 493. ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε OC 345. ἐξ ὅτου δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν Ant. 12. ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἀμφιβάλλομαι τρίχα 1092. ἕως ὅτου *donec* semel eaque tali legitur sententia, quae nunc non possit intelligi fr. inc. 901 b. — || Quod Ant. 2. legitur ἆρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ, particulam, non pronomen ὅτι esse persuasum habeo: [in LA est ὅ,τι cum diastole a m. ant.]

Ὀστοῦν v. ὀστέον. (II p. 389, 17.)

Ὅταν particula in secundariis sententiis talibus frequens, quibus non quo loquimur tempore, sed qualicunque incerto et inprimis futuro illud fieri factumve iri demonstramus, unde sententia primaria pendeat et efficiatur: *cum*, *quando*. Ipsum ὅταν perpetuo *coniunctivum* postulat; sententia altera aut *aoristum praesentis*, aut *futuri*, aut *imperativum* (quique huic simili potestate praeditus est, *coniunctivum hortativum*), aut *optativum potentialem* prae se ferre solet. Si quando praeteritum reperitur, eius sententiae indicium est, quam iam experientia probatam etiam post veram fore tibi persuaseris. Cum apodosis infinitivum obliquae orationis continet, verbum regens spectari debet. —.—. ὅταν σ' ἐρωτᾷ ... λέγειν Ph. 56. infinitivus pro imperativo. ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει 111. ὅταν μόλωσιν, λόγοις ἐλεοῦσι μέν 307. Quod sibi iam acciderat, etiam ut posthac eveniat fore auguratur; fecisse et solere facere illos, igitur facturos etiam olim. ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅταν τὰ θεῖ' ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς; 451. eadem sententia. χὤταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον σκοπεῖν (χρή) 505. ὅρα σὺ μὴ ... ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ, τότ' οὐκέτ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς 520. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγῃς κακά 641. οὐκ ἔστι πνεῦμ' ἐναντιούμενον, ὅταν παρῇ κλέψαι 644. λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος μ', ὅτανπερ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε 767. ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὑτοῦ φύσιν ὅταν λιπών τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα 903. ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς 1080. ἐννοεῖσθ', ὅταν πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς 1440. ὅταν δ' ἵκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός OR 76. βοῆς ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα (ἔσται), ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον 422. ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν 618. ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν 624. Ex prioribus assumitur apodosis, φεύξομαι. ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν 658. βαρὺς δ' (εἶ), ὅταν θυμοῦ περάσῃς 673. ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις, τότ' εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει OC 288. *καὶ κάρθ', ὅτανπερ τοὔνομ' αἴσθηται τὸ σόν 301. sc. ἕξει φροντίδα. [secl. v. H. Hirzel.] τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς (βάρος ἔσται), σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις 411. ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω; 471. sc. τί ποιῶ vel simile quiddam. ὅταν δὲ τούτων γῆ μελάμφυλλος τύχῃ; 482. eadem sententiae ratio. ὅταν θάνω 'γὼ sc. γενήσεται 582. ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει 593. ὁ νοῦς ὅταν αὑτοῦ γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα 659. τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου, ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος 1218 ch. [LA pr. ut apographa ὁπότ' ἄν τις sed addito ab S γρ. ὅπου ὅτ' ἄν τις.] Cum ὅπου explicandi gratia invectum esset, mirum non est, quod ex utroque confusum ὁπόταν factum sit. μαθήσει, κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος 1527. χὤταν εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνῇ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ σήμαινε 1530. θεοὶ εὖ μὲν ὀψὲ δ' εἰσορῶσ', ὅταν τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ 1536. ὅταν δὲ μὴ σθένω, πεπαύσομαι Ant. 91. κἀνακωκύει πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν

ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος 424. sc. ἀνακωκύειν εἴωθε. μισῶ γε μέντοι, χὤταν ἐν κακοῖσί τις ἁλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ 495. οὔτοι ποθ' οὐχθρός, οὐδ' ὅταν θάνῃ, φίλος 522. φεύγουσι γάρ τοι χοἰ θρασεῖς, ὅταν πέλας τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου 580. πίπτουσι χοἰ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἴσχρ', ὅταν λόγους αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι 1046. τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον 1165. ὅταν θέλῃς γενέσθαι χρηστός, ὀφθήσει κακός Tr. 451. σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἐπιβῇ, μέγαν ὄκνον ἔχω Ai. 137 an. ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ κἀμοὶ θανεῖν εὔχου 392. ὅσον κακὸν κείνῳ ὅταν θάνῃς, νεμεῖς 513. ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως δείξεις 556. μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα φρενομόρως ἀκούσῃ, αἴλινον ... ἥσει 625 ch. τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα ἴδῃς, ἄγγειλον 846. τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, ἥσει μέγαν κωκυτὸν 850. ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ, ἴσθι El. 39. τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ 59. εἴθ' ὅταν δόμους ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον 63. Se, cum eius rei experiendae copia fuerit, etiam posthac ita factum iri confidere ait. ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν, ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω 267. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς ἥξοντ' Ὀρέστην· τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς βοᾷ 293. ὅτανπερ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ (βεβούλευται ποιεῖν) 386. ὅταν θάνῃ, κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω 437. ὅταν δέ τις θεῶν βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν 696. *ὅταν θανεῖν χρῄζων τις μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν (ἔχθιστόν ἐστιν) 1007. [secl. Nauck.] ἀνέξομαι κλύουσα, χὤταν εὖ λέγῃς 1028. ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσει σὺ νῷν 1038. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη 1056. ὅταν παρουσία φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών 1251. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε χαίρειν παρέσται 1299. ὅταν οἵ τ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγενῶν κατανικῶνται, ποία πόλις ἂν τάδ' ἐνέγκοι fr. Alead. 105, 2. πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ, κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά 98, 2. ὅταν κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες Ach. Am. 162, 3. Apodosis quanquam interposita distinctione maxima in sequente ἔχουσιν ἡδονάς inest. ἔνεστι καὶ λόγοισιν ἡδονή, λήθην ὅταν ποιῶσι Thyest. 237, 2. λήθουσι κἀνέμων διέξοδοι θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ Oenom. 424, 2. ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθ', ὠθούμεθ' ἔξω Ter. 517, 6. καθεῖλε ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις, ὅταν μεταστῇ καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε Tynd. 572, 6. κλέπτων δ' ὅταν τις ἐφευρεθῇ, σιγᾶν ἀνάγκη inc. 669, 1. χὤτανπερ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ. 713, 7. ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον inc. 858. Apodosis sententia abest. ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς ... πλάστιγγ' ἐρείσῃ ... παλίντροπον, τὰ πολλὰ φροῦδα inc. 964, 4. Quod unum particulam cum correlativo alio liberius compositam monstrare videatur exemplum, ἐνταῦθα ... ὅταν Alead. fr. 98, 2. non habet illud *loci adverbium*, sed *rei statum* et *indolem* significans, est enim ἐν τοιοῖσδε.

Cum aliis particulis non ita consociatur, ut significatio inde afficiatur. ὅταν γάρ legitur El. 1038. 1057. 1299. ὅταν δέ Ph. 520. OR 76. OC 288. 471. 482. El. 696. Ai. 556. fr. Ter. 517, 6. inc. 964, 4. ὅταν δή Ant. 91. ὅταν περ, quod non minus recte ὑφ' ἓν scribi videtur, quam καίπερ, ὅσπερ, εἴπερ, El. 386. OC 301. Ph. 767. inc. 713, 7. — Postponitur: χὤταν cum crasi El. 1028. Ph. 505. Ant. 495. OC. 1570. inc. 713, 7. οὐθ' ὅταν Ant. 582. πλὴν ὅταν El. 293. Oenom. 424, 2. ὡς ὅταν Ant. 424. Cum correlativis aliis componitur: ὅταν ... τηνικαῦτα Ph. 505. OR 76. ὅταν ... τηνικαῦτα δέ El. 293. ὅταν ... τότε El. 1038. 1251. OC 288. Ph. 520. Nec semper suae praefigitur, sed mediae inseritur sententiae: Ph. 903. OR 658. OC 411. 659. 1527. Ant. 589. 1166. Ai. 137. 625. 846. 850. fr. Alead. 98, 2. Thyest. 237, 2. inc. 669, 1.

Ultimam corripere ὅταν pervulgatum est. Divisim nuper ab Anglis quibusdam scribi coeptum, id quod ap. Hom. quidem convenire possit, qui etiam ἐάν ignoret, quanquam ἤν dicitur ei, et εἴ κε, ὅτε κεν distincte scripta et tanquam sui iuris utramque voculam habeat. Quomodo poetis Atticis et prosariis vindicari iure possit, cum de ἐάν, ἄν, ἤν, ἐπειδάν, ἐπεάν dubitandi locus relinquatur nullus, equidem ignoro.

Ὅτανπερ v. ὅταν. (II p. 392, 4.)

Ὅτε rei *factae* indicium eius, quae *fiat*, vel una cum alia gestae, vel unde alia ex causae et eventus nexu pendeat. ‖ Praecipua particulae ditio est cum *indicativo praeteritorum* dictae, ubi *quando* significat. ἐξέθηκα νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα· ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἧμιν, οὔτε θυμάτων παρῆν ἑκήλοις προσθιγεῖν Ph. 8. ἐπηυδώμαν σε ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει, ὅτε τὰ πάτρια τεύχη παρεδίδοσαν 397 sq. ch. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι, χὤτε μου τὰ τόξ' ἔκλεπτες 1271. ὃς μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν, ἤκου' ἄριστα 1312. πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων, ηὔδας τι OR 391. τριπλῆς ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας, ἐνταῦθ' ἐμοὶ κῆρυξ συνηντίαζον 801. τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά, ἔλεξε OC 87. φύλαξ δέ μου πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην 356. χρόνῳ δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων, τοτηνίκ' ἤδη πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς 437. οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν 591. ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός, οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν 766. ἦ μάτην τὰ νῦν τέ σοι δοκεῖ λελέχθαι, χὤτε ταῦτ' ἐμηχανῶ; 1035. ὅτε Μοῖρ' ἀνυμέναιος ἀναπέφηνε 1221 ch. ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον, λέγει τις Ant. 268. σοὶ γοῦν (ἐξίστατο), ὅθ' εἵλου σὺν κακοῖς πράσσειν κακά 565. εὐκταῖ', ὅθ' ᾕρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ χώραν γυναικῶν Tr. 240. Verbi praeteriti temporis significatio inest in εὐκταῖα φαίνων; sensus enim τάσδε κατευχὰς ἐποιήσατο, ὅτε χώραν ᾕρει. ὅθ' ἁγνὸς ἦν, ... ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν 258. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστέον, ἔχρισα 688. ὅθ' εἷρπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν, ... ἀκτή τις ... Κηναιόν ἐστιν, ἔνθα πατρῴῳ Διὶ βωμοὺς ὁρίζει 750. Liberius composita oratio. Sic enim procedere debuit: ὅτε εἷρπε πέρσας, πατρῴῳ Διὶ ἐν Κηναίῳ, ἥτις Εὐβοίας ἐστὶν ἀκτή, βωμοὺς ὥρισε. ὁρίζει cum praesens narrativum sit, offensa caret. ὅθ' non esse ὅθι sed ὅτε *quando* recte observavit schol. χὤτ' αὖθις αὐτὸς Ἕκτορος ... ἦλθ' ἐναντίος; sc. ἆρ' ἔδρασεν ἔνδικα Ai. 1283. κοὐδενί πω λῴονι θνητῶν *Αἴαντος, ὅτ' ἦν 1417 an.: accedo Dindorfii iudicio in praef. ad Soph. ed. Lips. 1. p. LVII. ineptum esse additamentum ab eo profectum, qui Aiacem nominari requireret. ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν, σὺ μὲν μολὼν ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον El. 38. οἰκτρὰ (sc. ἦν) δ' ἐν κοίταις πατρῴαις ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγά 195 m. οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ 533. ὅτ' ᾔσθετ' ὀρθίων κηρυγμάτων, εἰσῆλθε 683. ὅθ' ἱππικῶν ἦν ὠκύπους ἀγών, εἰσῆλθε 698. τότ' εἶδες, ὅτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν 1264. loco lacunoso. —.— ‖ Cum *indicativo praesentis* dictum duplici significatione praeditum est. Primum enim de *rebus una factis* dictum commode redditur

Latino *cum*, cui intelligendo *nunc* subaudias. νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα, ὅθ᾽ ὧδ᾽ ἔχων πρὸς τῆσδ᾽ ὑβρίζει μητρός El. 789. ὧν ἐγὼ μεθύστερον, ὅτ᾽ οὐκέτ᾽ ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι Tr. 711. νῦν πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος... ὅτ᾽ Αἴας λαθίπονος πάλιν Ai. 710 ch. [At v. 802. Jacobsius recte restituit ὅς pro ὅτ᾽ quod est in libris omnibus καθ᾽ ἡμέραν τὴν νῦν ὃς αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.] ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς, αὔδασον OC 203 ch. νῦν enim mediae sententiae interiectum ὑπερβάτως, et rectius videtur explicari *nunc, cum concedis*, quam *quoniam iam concedis*. ὅτ᾽ οὐκέτ᾽ εἰμί, τηνικαῦτ᾽ ἄρ᾽ εἴμ᾽ ἀνήρ 393. νῦν ὅτ᾽ ἐν πόνῳ ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί 1358. sc. δακρύεις. ἴσχειν δ᾽ οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων, τὸν παγκοίταν ὅθ᾽ ὁρῶ θάλαμον τήνδ᾽ Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν Ant. 804 an. — Altera significatio rei est aut antecedentis aut una gestae cum altera commemorandae, haec ut ex illa vinculo causarum et eventum nexa pendeat: ἐπειδή, ἐπειδήπερ *quandoquidem*, *quoniam*. ὅτ᾽ οὖν τοιαύτην ἡμιν ἐξήκεις ὁδόν, ἄρχ᾽ αὐτός, ὥς σοι θυμός El. 1318. νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὗμιν ἐγγενής, ὅτ᾽ οὐ παρ᾽ αὐτοῖς, ἀλλ᾽ ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γιγνώσκετε; 1329. Apte reddas *quod*, sed res modo commissa spectatur, unde sua ratio particulae constat. ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ᾽ ἀπέδραν, παταγοῦσιν, ἅπερ πτηνῶν ἀγέλαι Ai. 167 an. οὐκ ἂν ἄνδρα θαυμάσαιμ᾽ ἔτι, ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν, εἶθ᾽ ἁμαρτάνει, ὅθ᾽ οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι τοιαῦθ᾽ ἁμαρτάνουσιν 1095. τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ᾽ οἵδε μὲν τεθνᾶσι Ph. 428. ὅτ᾽ οὖν παραινοῦσ᾽ οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ, πρὸς σὲ ἱκέτις ἀφῖγμαι OR 918. Hac significatione raro cum *aoristo* iungitur, qui quidem non suam ditionem teneat, sed invaserit in *perfecti* provinciam: ὅτ᾽ οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν καθ᾽ ἡμέραν ὤλοντο... ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω Ant. 170. Creon rationem reddit, quomodo regnum ad sese delatum sit, unaque die simul Polynicen et Eteoclem mortuos esse refert, nemo regiae stirpis ut superstes sit: i. e. ἐπειδὴ ὀλώλασιν. ἦ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο ὑψήλ᾽ ἐφώνεις ..., ὅτ᾽ οὐδὲν ὢν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ Ai. 1231. De hac particulae significatione egregia adnotavit Schaefer. ad Pors. Hec. 109 et in ind. v. ὅτε. Eandem Arist. Acharn. 654 et Nub. 34. exstare Elmsleius adscripsit illius fabulae v. 647, quibus exemplis adde Pac. 196. —.— ‖ Cum *optativo iteratam actionem* significante ap. Soph. non legitur: verum semel in oratione obliqua. καίτοι τίς αὕτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν; ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν μηδὲν διδοίη μηδ᾽ ἐπαρκέσαι θέλοι, πλήρη δ᾽ ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις τότε δωροῖθ᾽, ὅτ᾽ οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέροι OC 779. Vulgabatur ante Brunckii edit. 3. χρῄζεις ut est in LA, illud alterum in LB repertum; et pro vulgato φέρει Elmsl. et Herm. recte et fere necessario restituerunt φέροι quod in LA a m. pr. supra scriptum est. —.— ‖ Adverbiascit ἔσθ᾽ ὅτε, id quod *aliquando* significat. κἀδόκει μὲν ἔσθ᾽ ὅτε δισσοὺς Ἀτρείδας (αὐτόχειρ κτείνειν) Ai. 56. cf. Boeckh. not. cr. ad Pind. p. 406. Sed nec εἰς ὅτε nec νῦν ὅτε sic Soph. dixit. Nam illud Aiacis 802 ex contorto et durissimo anacolutho Hermannum iniuria explicuisse persuasum habeo: τοῦ Θεστορείου μάντεως (sc. μαθών), καθ᾽ ἡμέραν τὴν νῦν ὅτ᾽ αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει. Sermonem ita instituendum, καθ᾽ ἡμέραν τὴν νῦν ὅτε αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρουσαν, in quo ὅτε omitti potuerit, sed mutatum fuisse ait, ut non participium, quod propter τήν inferendum esset, sed finitum φέρει adiiceretur cum ὅτι particula constructum. Haec ego non intelligo. φέρει Calchantem ipsum spectat, *mortis* ut *nuntius mortem ferre* dicatur, ὅτε autem est ἐπειδήπερ: audivit quippe homo a Calchante, secundum ipsius vaticinia mortem Aiaci portendi. [Dind. pro ὅτε ex Iacobsi coni. dedit ὅς.] Aperte mendosa oratio ὅτ᾽ ἐχθρὸς ἥμην Ai. 679. dudum correcta est, ut ὅ τ᾽ ἐχθρὸς ἡμῖν scribatur, in qua emendatione ἡμῖν etiam LA.B. firmatur.

(II p. 394, 19.)

῞Οτι. 1. Cum sententiam a verbis *dicendi, animadvertendi, sciendi* obiective suspensam infert, quae praecipua est particulae provincia, ut in qua etiam cum cognata lingua nostra conveniat, Latine non redditur: nos interpretamur *dass*. Nec minus altero alterum ex neutro pronominis genere deflexum in particulae usum.

a. *Indicativum* lege quasi postulat et solum adsciscit, cum verbum, unde sententia obiective suspenditur, praesens est aut futurum. Eam solam legitimam particulae dicendae rationem agnoscit Apoll. de coni. p. 501, 30. *optativum* modum, qui quidem a praeterito solo suspenditur, Atticis tanquam privatum tribuens. Quippe praeter Homerum, eius structurae ignarum, solos Atticos scriptores in iudicando sermone grammatici sequebantur, qui post illos vixere prosarios pariter atque poetas tanquam veteris loquendi castitatis corruptores contemtui habentes. ἵν᾽ αἱ Μυκῆναι γνοῖεν... ὅτι χἠ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ Ph. 325. ὥστε γιγνώσκειν, ὅτι ταῦτ᾽ ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα κἀξ Ὀδυσσέως 405. οἶδ᾽ ὅτι νοσεῖτε πάντες OR 59. εὖ γὰρ οἶδ᾽ ὅτι κάτοιδεν 1133. ἆρά μου μέμνησθ᾽ ὅτι... ὁποῖ᾽ ἔπρασσον 1401. σημαίνει δ᾽ ὅτι μόνης τόδ᾽ ἔστι δῆλον Ἰσμήνης κάρα OC 320. οἶδ᾽ ὅτι τοὐμὸν φυλάξαι σ᾽ ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς 666. φρονοῦσ᾽ ὅτι... ῥήμασίν σ᾽ ἀμύνομαι 872. πιστωθεὶς ὅτι οὐχὶ παύσομαι 1039. ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μέν, γυναῖχ᾽ ὅτι ἔφυμεν Ant. 61. ἴσθ᾽, ὅτι ἄνους μὲν ἔρχει 98. τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι ἥδ᾽ ἐστὶν ἡ σώζουσα 188. ἵνα... μάθηθ᾽, ὅτι οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν 311. ἐξερεῖθ᾽ ὅτι τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται 325. εἰδὼς ὅτι ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται 649. γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ᾽ ὅτι πόνος περισσός ἐστι τἀν Ἅιδου σέβειν 779. εὖ γὰρ οἶδ᾽ ὅτι θεοὺς μιαίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει 1043. ἥτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων, ὅτι χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί Tr. 439. προσβλέψασ᾽, ὅτι τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν 464. ἀγγέλλειν ὅτι καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην 1110. ἐπίσταμαι ὅτι ὅ τ᾽ ἐχθρὸς ἥμιν ἐς τοσόνδ᾽ ἐχθαρτέος Ai. 678. οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν, Αἴαντος δ᾽ ὅτι... οὐ θαρσῶ πέρι 792. οἶδα κἀμαυτήν, ὅτι ἀλγῶ ᾽πὶ τοῖς παροῦσιν El. 332. οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι πέμπει μ᾽ ἐκείνη 426. δήλωσον εἰσελθοῦσ᾽ ὅτι Φωκῆς ματεύουσ᾽ ἄνδρες Αἴγισθον 1106. — Indicativus subauditur: γιγνώσκουσ᾽ ὅτι αἰσχρόν El. 988. ἐννέπω ὅτι νῦν καιρὸς ἔρδειν 1367. γνῶθ᾽, εὖ γνῶθ᾽, ὅτι σοὶ κῆρα τάνδ᾽ ἀποφεύγειν Ph. 1165 ch. schol. πάρεστι subaudit, quod non magis fieri potest, quam ut εἶναι omittatur omnino, si copula non sit. — Est etiam, ubi nomen λόγος sequatur ὅτι, quod dicendi in illo significatio inest. λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ᾽, ὅτι ξένος μὲν εἶ Φωκεύς El. 44.

b. Cum *optativo* rarum est ὅτι. τοὔπος δ᾽ ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι; OR 525. Tricl. λέγει. βρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ᾽ ὅτι γένοιντ᾽ ἐρῆμοι Tr. 904. ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεναυστοληκότες Ph. 549. Non probo Hermanni sententiam

(ad OR 526) optativo indicari non ita esse, sed esse putari ab aliquibus. Haec postrema vera sunt, priora non item; sed si in cuius sententia referenda optativus ponitur, rem qualis alicui videatur pronuntiari arbitror, plane ut incertum reddatur, sitne revera an non sit. — Verum *potentialis optativus* ἄν sibi addi iubens, hoc significat, qualis quiddam secundum mentem loquentis esse, quibusdam positis, possit. γιγνώσκων δ' ὅτι οὐδείς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων OC 941. (II p. 396.)

c. οἶδ' ὅτι extra tenorem sententiae inseritur mediae. πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι Ant. 276. Sic explicandum, non e traiectione verborum, quae talis quidem satis mira foret, ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι, χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ 754. i. e. οὐ χαίρων δεννάσεις, ἴσθ' ὅτι.

d. Duo exempla sunt, quae vulgo plane contraria ratione iudicantur. Nam in εἶπε μὲν λέχους ὅτι χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν Tr. 161. ante Musgr., cuius coniecturam Herm. merito sequitur, quanquam in ceteris erravit (v. νέμω), ὅτι particula esse credebatur, cum pronomen sit; et ἄρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ Ant. 2. diversa interpretum conamina expertum est, ut vel ex duabus constructionibus mixtis explicaretur, velut Schaefero, vel ex duabus interrogandi formulis, ut Seidlerus fecit Homerica τίς πόθεν ἔσσι comparans; nec improbat hoc Herm. Seidleri rationi illud obstat, quod duae illae interrogandi in unum quasi coactae formulae non reperiuntur nisi in oratione recta. Nam illud Antigonae 1342. nec dici potuit ita, et iam emendatum est. Wex. Seidlerium ceteris sequitur, ὁποῖον autem logicae subiunctionis vinculo cum ὅτι copulatum esse dicit, ut epexegesis quoddam genus enascatur. Hermanni mentem ipsius, cuius olim emendatio fuit ὅτι particula, nunc rursus recepta, non satis perspicio: Boeckhii autem explicationem οἶσθ' ὅτι τελεῖ, καὶ δὴ ὁποῖον οὔ quanquam paulo aliis verbis prolatam manifesto veram videri in ὁποῖος significavi. Praeiverat Lob. ad Ai. 1424.

2. Antiquior illa significatio est, qua *circumlocutioni* constitutum ὅτι demonstrativo cuidam praecedenti accommodatur proxime: quam hoc loco quasi mediam inter obiectivam et causalem posuimus, quia utrique inveniendae viam praestruxit. Hanc Latinis *quod* reddi videmus. ἀλγύνομαι τοῦτ' αὔθ', ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς Ph. 1022. ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ 'γὼ φέρεται, κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής OR 500 ch. Subaudi τούτου: sensum recte schol. explicuit. Sic intelligendum illud Ant. 159 ch. Κρέων ... χωρεῖ, τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσων, ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων προὔθετο λέσχην. Id exemplum transeundi ad causam significandam rationem monstrat. Non male enim substituas ἐπεί γε δή, sed cum manifesto verum sit, quod ex schol. et apogr. duobus Herm. recepit, τίνα, non quod in ceteris libris est [et Dind. recepit], τινά, intelligendum ita; τίνα δὴ μῆτιν ταύτην ἐρέσσων; *quale consilium illud, cuius causa concionem advocavit.* ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί OC 605. Respondit Theseo quaerenti ποῖον πάθος δείσαντας; subaudiendum ut sit τοῦτο, ὅτι.

3. Causae facti reddendae constituitur, *quod* significans. ὅτι σφίσιν ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ δή El. 1070 ch. Unum hoc ap. Soph. exemplum, nec illud ita certum, ut ad primam significationem referri non possit. V. tamen Herm. (II p. 397, 2.)

Ὅτι τάχος aliaque eiusmodi non hic sed in pronomine ὅστις quaerenda. Illud addo ὅτι saepe in fine versus poni, de qua re v. Boeckh. expl. ad Pind. p. 158. Exempla sunt Ph. 325. 405. 549. OR 59. 525. 1133. 1401. OC 320. 666. 872. 941. 1039. Ant. 61. 98. 188. 276. 311. 325. 649. 758. 778. 1043. El. 44. 332. 426. 988. 1106. 1367. Tr. 439. 464. 904. 1110. Ai. 678. 792, ut non modo nulla alia particula tam crebro eum locum occupet, sed hunc quasi legitimum et concessum teneat: quod in tenore verborum eius qui loquens introducitur aut suam ipse sententiam profert, mirum non est. Nam in ceteras particulae significationes non cadit.

[Ὄτλος *labor* (Lob. Path. 1, 36 et 83.) ἥτις... νυμφείων ὄτλον ἄλγιστον ἔσχον Tr. 7 *quae tristissimo nuptiarum angore sollicita fui.* Libri ad unum omnes ὄκνον, sed in LA schol. γρ. ὄτλον, id quod rec. Dind. Cf. s. ὄκνος.]

Ὄτοβος *sonus.* Late enim significatio vocabuli patet, ὁμαδός, ἦχος explicati a Suida: de *tibiarum sono* dictum γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον Ai. 1202 ch.; at de tonitruum fragore μάλ' αὖθις ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος OC 1478. [q. l. prava scriptura ὄττοβον, est in apogr. Tricliniano et ap. Suid. v. ἀμφίσταται et ὄττοβος: Ai. l. c. LA habet τ a m. rec. super τ scriptum] eique scripturae diversissima miscens patrocinatur Reisig. con. cr. p. 358.

Ὀτοτοῖ interiectio *doloris* et *maestitiae* gravissimae significandae, quam inflecti debuisse et ratio monstrat et artis scriptores iubent, v. Apoll. de adv. p. 537, 33, apud quem contra suum ipsius decretum ὀτοτοί editum; et inflectit Hesychius θρηνῶδες ἐπίφθεγμα vocans; acuit autem Suidas ἀντὶ τοῦ φεῦ dici observans. Uterque duobus τ, velut codd. El. 1245 m., quo uno loco reperitur ὀτοττοῖ: falso quidem, quod verbum ὀτοτύζω arguit, quanquam in libris illa scriptura etiam apud alios regnat: v. Matth. ad Or. 1374. Phoen. 1530: sed vide Pors. ad Phoen. 1052. Ap. Soph. inflectitur tamen a plerisque, nec nisi in Flor. Γ. Δ. acuitur. Cui versui cum antistrophicus respondeat τάδε δίκᾳ χρόνος, Herm. ὀτοττοτοῖ τοτοῖ dedit, cum Brunck. metri dochmiaci imperitus ὀτοττοτοῖ scripsisset. Sed non dubito, quin ex Flor. Δ. corrigendum sit φεῦ ὀτοτοῖ τοτοῖ.

Ὀτρύνω *impello, cohortor.* ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις ὤτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά Ai. 60. ὀτρύνουσά νιν 771. σὺ ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, κᾳὐτὸς ἐν πρώτοις ἔπει El. 28. Prima syllaba in arsi producitur, Ai. 771.

Οὗ pronomen v. ἵ.

Οὗ adverbium v. ὅς. (II p. 398.)

Οὐ *non.* negatio rei factae vel faciendae ipsius; cuius praecipuos doctrinae auctores in v. μή laudavimus. Οὐ, οὐκ, οὐχί cum plerisque rebus communem provinciam habeant, est tamen, ubi non confundantur —. [De κ prosthetico v. Lob. Path. 2, 218 sqq.]

I. Praecipuum igitur illud particulae munus est, ut *praedicatis notionibus addita id non esse significet, quod, si abesset, esse affirmaretur. Verba* sunt igitur, quibus comes accedit: nam etiamsi praedicatur aliquid adiectivo, verbo tamen substantivo proxime negatio iungitur, quippe significans, non cadere in subiectam notionem, quod cum ea quasi coagmentari videatur et una cogitari.

1. *Verbo* additur. ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας Ph. 52. οὐκ ἠξίωσαν 62. οὐ γὰρ ἡμᾶς χειρώσεται 91. οὐκ ὀκνεῖν πρέπει 111. οὐκ ἂν ἀρνοίμην 118. πῦρ ἂν

οὐ παρῆν 295. ὡς οὐ θέμις γίγνοιτο 346. οὐ γὰρ εἰδόμην 351. ἀπῆσθ' ἵν' οὔ σ' ἔδει 379, ibidem etiam οὐκ ἦσθα. κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον 385. οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐσυλήθην 412. ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν 443. οὐκ εἶδον αὐτόν 445. οὐ στέρξω ποτέ 458. κοὐκ ἀπαρνηθήσεται 527. οὐκ οἶδα 564, quam locutionem non amplius enotabimus [omnia exempla videre licet collecta s. v. οἶδα.] ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας 603. ὄπωπα δ' οὐ μάλα 676 ch. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε εἷλεν με 947. οὐκ ἂν λάβοις 1051. οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν 1135 m. οὐκ ἂν φράσειας 1222. οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα 1281. οὐκ ἂν μεθείην 1302. οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει 1358. κοὐ κακοὺς ἐπωφελῶν δόξεις 1371. οὐκ ἀπιθήσω 1447 an. οὐ γὰρ ἂν χάρα πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε OR 83. οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω 105. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον αὐτός 220. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην 287. Additum enim οὐδέ prohibet, quominus οὐκ ἐν ἀργοῖς proxime coagmentanda putemus. οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην 318. ξυνειδὼς οὐ φράσεις 330. οὐκ ... ἐξερεῖς ποτέ 334. οὐ κατεῖδες 338. τίς οὐκ ἂν ὀργίζοιτο 339. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι 343. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; 360. δεῖ δ' οὐ τοιούτων 406. ὥστ' οὐ γεγράψομαι 411. κοὐ βλέπεις 413. οὐκ ἐπαισθάνει 424. οὐκ ἂν ἀλγύναις 446. οὐχ ὁρῶ 530. ὡς οὐ γνωρίσοιμι 538. κοὐκ [ἢ οὐκ Dind. c. Blaydes.] ἀλεξοίμην 539. ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες 555. οὐ γὰρ ἐννοῶ 559. ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν 578. οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν 600. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω 626. οὐκ ἐρῶ 711. οὐκ ἀπεστάτει 743. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος 845. οὐχὶ μαντείας γ' ἂν βλέψαιμ' ἂν οὕνεκα 857. οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος, οὔτ' ἐγώ 1020. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦτο 1058. οὐκ ἂν πιθοίμην 1065. οὐκ ἀτιμασθήσομαι 1081. λέγω τι τούτων ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον; 1140. οὐκ ἐρεῖς 1152. φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν 1184. ξύν οἷς τ' οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν 1185. οὕς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανών *ibid.* ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα 1238. οὕνεκ' οὐκ ὄψοιντό νιν 1271. οὓς μὲν οὐκ ἔδει ὀψοίατο 1273. οὓς δ' ἔχρῃζεν οὐ γνωσοίατο 1274. οὐ γάρ με λήθεις 1325. οὐκ ἦ φίλοισιν τοσόνδ' ἄχος 1355. ὡς τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα 1369. τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύς 1391. οὐχ ὡς γελαστὴς ἐλήλυθα 1422. οὐ γὰρ ἄν ποτε θνήσκων ἐσώθην 1456. προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω 1486. ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἵξεσθε 1490. οὐ φιλῶ λέγειν μάτην 1520. οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο 1523. οὐχ ἕδρας ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι OC 45. κοὐκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ 51. οὐ γάρ ἄν ποτε ἀντέκυρσα 98. προσέβα γὰρ οὐκ ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος 125 ch. οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον 146 an. ἀλλ' οὐ προσθήσεις τάσδ' ἀράς 153 ch. οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν 218 m. οὐ γὰρ ἴδοις ἄν 252 m. οὐ σθένοιμεν ἂν φωνεῖν 256. δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι ἀλγεῖν 363. οὐκ ἐᾷ τοὔμφυλον αἷμά σε 407. οὐκ ἔσχον 429. τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν 443. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας ἐρῆμον ἕρπειν 501. οὐκ ἔρεξα 538 m. οὐκ με χρὴ λέγειν 594. ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθείς 732. οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἔδοξα 748. οὐ γὰρ ἂν κακῶς ζῷμεν 798. οὐ δίκαια δρᾷς 831. ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἄν 906. οὐ γὰρ φιλοῦσιν 920. ὃς οὐκ ἐᾷ τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει 948. ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρασσον 951. οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν 966. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι 980. κτήματ' οὐχὶ σώζεται 1027. κοὐκ ἄλλον ἕξεις 1028. οὐχὶ παύσομαι 1040. οὐκ ἐρεῖς 1096. οὐ γὰρ σπουδάζομεν 1143. οὐ γάρ σε παρασπάσει 1185. κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι 1209. αἵδε γὰρ τάδ' οὐκ ἕδρων 1379. ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον 1436. οὐ γάρ μ' ἔτι βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις 1437. τίς ἄν σε οὐ καταστένοι 1440. οὐ γὰρ ἅλιον ἀφορμᾷ 1467 ch. οὐ γάρ τις αὐτὸν κεραυνὸς ἐξέπραξεν 1658. οὐ κάτοιδα 1689 m. ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω 1743 m. πενθεῖν οὐ χρή 1753 an. οὐχ ὄπωπα Ant. 6. οὐκ ἔχει νοῦν 68. οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι 78. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον 96. [quo loco Dind. οὖν dedit sec. Elmsl. ad Eurip. Med. 804.] οὐ γὰρ εἴχομεν ... ἀντιφωνεῖν 270. Ἅιδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται 362 ch. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο 396. κοὐκ ἀπαρνοῦμαι 443. οὐκ ἔμελλον 458. πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; 464. τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι 468. εἴκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς 472. οὐ γὰρ ἐκπέλει 478. οὐ μαρτυρήσει ταῦτα 515. ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή 525. οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη 538. οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν 553. ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω 657. κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν 680. οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν 729. Quanquam etiam οὐ μᾶλλον componi proxime possunt. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ 743. οὐ γὰρ σέβεις 745. οὐ ... δεννάσεις 758. quanquam ambigunt, an non traiectione facta οὐ ad ὅτι referendum dicant. οὐχ ἁλίκτυποι κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν (ἄν) 953 ch. κἆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτάς 1019. τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε 1039. οὐ βούλομαι 1053. οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον 1166. οὐκ ἂν πριαίμην 1171. τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἁρμόσει 1317 m. οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν Tr. 2. οὐκ ἂν διείποιμι 22. οὐ γὰρ οἶδα *ib.* καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ κλονεῖ 145. τὸ γὰρ ποθοῦν οὐκ ἂν μεθεῖτο 196. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι 250. ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες 280. ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον 359. οὐχ ἥδομαι 374. οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις 389. οὐκ ἔχω λέγειν 401. ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται 425. οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ 438. οὐ καλῶς φρονεῖ 442. Non opus enim οὐ καλῶς arcte copulari, plane ut in οὐ καλῶς ταρβεῖς 457. πείρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω 591. αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν 641 ch. οὐκ ἔχω ποῖ γνώμης πέσω 750. οὐ χρὴ ... κρίνειν 724. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι 991 m. οὐ πῦρ ... τις οὐκ ἐπιτρέψει 1013 m. κοὐ ταῦτα λόγχη πεδιὰς ἔδρασέ πω 1058. οὐ γὰρ ἂν γνοίης 1118. οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν 1244. ποιήσω κοὐκ ἀπώσομαι 1249. οὐκ ἂν ἁμάρτοις Ai. 155 an. οὐκ ἂν πείθοι 156 an. ὥστ' οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις 213 an. οὐ κάτοιδα 290. οὐκ ἔχω λέγειν πάθας 295. οὐκ ἄν τις οὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος 444. οὐκ ἂν πριαίμην 477. οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ 524. ταρβήσει γὰρ οὔ 545. οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσα 584. ὡς οὐκ ἀρκέσοι θανεῖν 727. οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε 950. τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες οὐκ ἴσασι 965. οὐ γὰρ νόμοι καλῶς φέροιντ' ἄν 1073. οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας 1114. οὐκ ἂν στραφείην 1117. οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην 1121. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν 1131. ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες 1144. ἦ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν 1330. οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἄν 1339. οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι 1342. οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων El. 103 an. οὐ δ' ἐθέλω προλιπεῖν 132 an. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον 169 m. οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι 172 m. οὐ λάθει μ' ὀργά 222 m. οὐ σχήσω ταύτας ἄτας 223 m. οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ 323. οὐκ ἐρῶ 364. οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι 377. ἀλλ' οὐ διδάσκω 396. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν 466. οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος 517. ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω 523. τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι 527. οὐ μετῆν αὐτοῖσι 536.

ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γε 552. ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας 561. οὐ γὰρ νουθετεῖν ἔξεστί σε 595. οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι 633. πημάτων ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν 876. οὐχ ὕβρει λέγω 881. δυσφημῶ μὲν οὐ 905. κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα 909. οὐ γάρ' ὧδ' ἄφρων ἔφυν 941. οὐχὶ σώζεται 994. σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι 1031. μάθησις οὐ πάρα 1032. οὐ γὰρ ὡς ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τόδε 1123. οὐχ ὁρῶ 1170. ὡς οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν 1185. πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις 1211. οὐ γὰρ ἂν καλῶς ὑπηρετοίην 1305. μόνη οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον 1320. ὅτ'... οὐ γιγνώσκετε; 1330. οὐκ ἂν μακρῶν λόγων τόδ' εἴη τοὔργον 1372. οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ 1389. Nam ad μακράν referri οὐ non debet, cum non interposito illo dicendum fuerit οὐκέτ' ἀμμενεῖ μακράν. οὐκ ἐκ σέθεν ᾠκτείρετο 1411. ἀλλ' οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας 1500. κλύω μὲν οὐκ ἔγωγε fr. Aeg. 22 [ut emendavit Meinek. Stephani v. χώρα verba corrupta ἐκλύωμεν οὐκ ἔ.] οὐκ ἔξεστι Acris. 65, 2. οὐ χρῆν Alet. 94, 5. οὐ ... ἐργάζεται Synd. 149, 2. οὐ πάρεστιν Synd. 150, 2, nisi hoc interrogative potius proferendum secundum ea, quae in v. νέμω diximus. στέρνον οὐ μαλάσσεται Eriph. 203. θεὸς οὐ παρίσταται Iph. 288, 2. κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη Ichneut. 296, 1. οὐ τεκμαίρομαι Cedal. 307, 1. οὐκ ἔβλαστεν Colch. 314 a, 1. οὐκ ἄρ' ἦστε 317. οὐ γάρ τις ἂν δύναιτο δεῖξαι Polyx. 470, 1. οὐ χρὴ ἀποβλέψαι Ter. 520, 4. οὐ γὰρ ἡ τύχη βιάζεται Phaedr. 603, 4, οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις 606, 1. ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται 607, 1. οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός inc. 656. ἀλλ' οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα μάθοις ἂν 659, 1. οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει 666; nisi οὐ cum τοῖς ἀθύμοις proxime copulaveris, quod licet. μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος 675. οὐκ ἂν πλέον τέρψειας 702. οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι 717, 2. οὐ μέμφομαί σε 734. Ea non retulimus, in quibus εἰμί ceteraeque eius verbi partes copularent notiones subiectam et praedicatam, nec in quibus οὐκ ἔστι *non exstat* et *non vivit* significat, aut *fieri non potest*, et omnino quidquid verbo substantivo varie dicto redditur; ea omnia ad εἰμί quaesituros relegamus. Nec minus οὐκ ἔστιν ὅς, ὅστις, ὅπως, ὡς, ὁποῖος, ὅπου, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ et similia tractavimus. Unum οὔ φημι *nego*, quod quinquies videtur dixisse Soph., memoramus. οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς Ant. 733. οὔ φημ' ἐάσειν El. 1209. Ph. 817. οὔ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς ἄμοιρον Ai. 1326. οὔ φημ' ἔγωγε Ph. 994.

2. Eadem res est sententia affirmativa *interrogative* prolata. In quo genere quae particulas interrogandi ἆρ' οὐ et μῶν οὐ iunctas habent, in ἆρα et μῶν quaerenda sunt. οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; Ph. 108. οὐ γὰρ οἶσθά μ' ὅντιν' εἰσορᾷς; 249. οὐκ ἐρεῖς; 740. πῶς ... οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτέ; 798. οὐκ εἶ... πάλιν; 975. κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με; 1071. οὐκ ἂν φράσειας...; 1220. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ πράσσων τάδε; 1250. τί... κοὐκ ἀφῆκας εἰς Ἅιδου μολεῖν; 1349. οὐ καταισχύνει θεούς; 1382. οὐκ... ἐξερεῖς ποτέ...; OR 334. πῶς οὐχ... ηὔδας...; 391. οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν... ἄπει; 430. ἀλλ' οὐχ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε; 566. οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους...; 637. οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι; 941. οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος μολοῦσα λέξεις; 945. ἢ οὐ θεμιστὸν ἄλλον εἰδέναι; 993. τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ' ἐξελυσάμην 1002. οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με; 1017. οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει; 1146. οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας; 1154. κοὐκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός; OC 823. οὐκ ἀφήσεις; 834. οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ; 838. οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς; 847. οὐκ ἐπαισχύνει γάμους ... μ' ἀναγκάζων λέγειν ...; 978. οὐ γάρ ... τὼ κασιγνήτω Κρέων τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει; Ant. 21. πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; 230. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν, ὡς ἀνιαρῶς λέγεις; 316. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ...; 510. οὐχ ἧδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν; 699. οὐχ ἧδε γὰρ τοιᾷδ' ἐπείληπται νόσῳ; 732. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται; 738. τί με οὐκ ὀλομέναν ὑβρίζεις, ἀλλ' ἐπίφαντον; 840 m. οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα; 885. τί μ' οὐκ ἀνταίαν ἔπαισέν τις ξίφει; 1308 m. πῶς ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά ...; Tr. 55. οὐκ εἶ ξυνέρξων ...; 83. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἄν; 293. οὐκ... δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν; 427. οὐχὶ χἀτέρας Ἡρακλῆς ἔγημε δή; 459. οὐ δή τι τῶν σῶν δωρημάτων 668. πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; 718. οὐ θᾶσσον οἴσεις; 1183. οὐ γνώμαν ἴσχεις...; El. 214 ch. πῶς γὰρ ἥτις εὐγενὴς γυνὴ οὐ δρῴη τάδ' ἄν; 258. οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία; 295. οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον ...; 296. οὐ ταῦτα δειλίαν ἔχει; 351. οὐ ζῶ; 345. οὐ μνείαν ἔχεις; 392. σὺ δ' οὐχὶ πείσει; 402. οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην; 538. οὐ ταῦτ' ἀβούλου πατρός; 546. οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε; 921. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδα; 923. εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην προσβαλεῖς ...; 973. τίς ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται; 976. οὐκ εἰσορᾷς; 997. οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν; 1041. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκάς ποτε; 1348. οὐκ ἀκούετ', ὦ φίλαι; 1406. οὐκ ἄψορρον; 1430. οὐ γὰρ αἰσθάνει; 1077. οὐ σῖγ' ἀνέξει; Ai. 75. πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν; 77. οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα; 369. οὐχ' ὁρᾷς, ἵν' εἶ κακοῦ; 386. οὐ κάτοισθα; 589. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος; 593. πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν; 677. πᾷ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ; 868 ch. οὐχ ὅσον τάχος δῆτ' αὐτὸν ἄξεις; 985. οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν; 1099. ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; 1235. οὐ μνημονεύεις; 1273. οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε; 1280. οὐκ οἶσθα; 1291. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους; 1320. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή; 1348. τί γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; fr. Ach. Am. 163, 1. οὐ λιμὸν οὗτος τῶνδ' ἀπῶσε...; Naupl. 380, 1. τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ βορά; inc. 678, 8. πῶς ἂν οὐκ ἂν ἐν δίκῃ θάνοιμ' ἂν inc. 789. (II p. 402 extr.)

3. Saepe verbum subauditur: sic omissi verbi εἶναι exempla non magis quam additi hic apponemus. Cum alia sunt, verbum ex prioribus assumi solet, negationem autem et ubi commodum fuerit poni videmus, et iuxta illud vocabulum, cui secundum verbum finitum maxima in sententia vis est, saepe etiam negatione sententiam finiri. — a. ‖ In *affirmando*. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν OR 361. ex Tiresiae interrogantis verbis intelligi ξυνῆκα bene vidit scholiastes. οὐχ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγώ, σαυτῷ λόγον 583 sc. φαίνομαι. οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδέ γ' ἀνδρός 1018 sc. ἐξέφυσε. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ἄπο 1131. sc. οἶδα. ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγε. sc. ἔδωκα. τὸν δὲ χῶρον οὐ OC 24. sc. οἶδα. οὐ γὰρ δὴ τό γε σῶμα 265. sc. δέδιτε. οὐκ ἔγωγέ σε 1134. sc. θελήσαιμ' ἂν θιγεῖν ἐμοῦ. οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν Ant. 771 sc. κατακτεῖναι νοῶ. οὐ τἀπὶ Λυδοῖς Tr. 356. sc. ὅτι θέλξειεν. θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ Ai. 970. ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος, οὔπερ οὐκ ἐγώ; 1237. ἀνθ' ὧν ἔθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν El. 576. οὔ τοι μάτην γε 773. sc. ἥκετε. ἀτιμίας μὲν οὐ 1036 sc. ἄγω. ἐγᾦδ' ὃ φεύγεις· οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς Synd. fr. 152, 3. — b. ‖ In *interrogando*. θανουμένη γὰρ ἐξῄδη, τί δ' οὔ; Ant. 460.

παρέσχομεν. πῶς δ' οὐχί; OR 567. πῶς γὰρ οὐχ; Ai. 1010. ἔξοιδα· πῶς γὰρ οὐχί; El. 1448. — c. ‖ In *responsis*. οὐχ OR 1040. sc. αὐτὸς τυχὼν ἔλαβον. οὐ σμικρὸς, οὐχ, ἀγὼν ὅδε OC 587. sc. ἐστί. σοῦ μὲν οὔ 834 ch. sc. εἴργομαι. οὐχ· ἀλλὰ κἀπέδειξαν El. 1453. οὐχ Tr. 248. sc. βεβὼς ἦν. οὔ· πρίν γ' ἂν εἴκῃς ἱστορούμενος βραχύ 415. sc. ἄπει. οὔ· μὴ δόλῳ λαβόντα γε Ph. 107. sc. θρασύ ἐστι. οὐχ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει 109. sc. αἰσχρὸν ἡγοῦμαι. οὔ. 631. sc. δείξουσιν. [Dind. sec. Welck. οὐ (sc. Ὀδυσσέως) θᾶσσον ἂν... κλύοιμι.] οὐχ· ἀλλὰ κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία 642. sc. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἐστί. [pro οὐχ· Dind. c. Doederl. οἶδ'] οὐχ· ἀλλ' ἀληθεῖς 993. sc. ψευδεῖς τίθημι. οὐχ· ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν 997. sc. δούλους ἐξέφυσεν. Horum in responsis exemplorum quae posita deinceps distinctione maiore sententiam negatione finitam exhibent, recte reddas nostro *nein:* velut OR 1040. El. 1453. Ph. 107. 109. 631. 642. 993. — d. ‖ In *formulis iurisiurandi*, cum addito μά, tum non addito. οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἅλιον OR 660 ch. ἀλλ', οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι El. 1062 ch. ἀλλ', οὐ τὰν Ἄρτεμιν 1238 m. οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν El. 626. Hac in formula cum post inferatur οὐκ ἀλύξεις, firmandi iuris iurandi causa bis posita negatio, altera alteri ut quasi praeluderet. Additur verbum in eo genere Ant. 758. OR 1089 ch.

4. Sed non *sententiae totius* modo *vim sublata praedicati veritate tollit*, sed etiam *partes* eius qualescunque.

a. *Substantivis* apponitur. οὐ φορβὰν οὐκ ἄλλων αἴρων Ph. 706 ch. οὐ χερός, οὐ ποδός, οὔ τινος ἄρχων 860 ch. οὐ πτηνὸν ὄρνιν ἐναίρων 955. κοὐχ ἡ Λυδία πέρσειεν αὐτήν Tr. 432. οὐ λόγοις τιμώμενα OC 62. κοὐ λόγῳ κακά Tr. 1046. [sic enim Both. Herm. cl. Cic. Tusc. 2, 8. v. supra p. 418, 27: libri καί. magis immutato loco Dind. c. Wund. καὶ λόγων πέρα.] οὐ στεφάνων ... νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν Ai. 1199 ch. [ubi Dind. ex LA οὔτε dedit]. ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ El. 321. ηὐδᾶτο μὲν τάδ', οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τινί OR 527. Sic certe scribendum censeo: vulgatur τίνι. Sed *nescio qua mente* minus apte dicitur quam *scio non cognita re dictum*. Cetera exempla video secundum liberiorem, qua poetae utuntur, verborum collocandorum rationem etiam ita intelligi posse, ut praedicata notio tollatur tota, non pars eius. Tamen omnia tacitam contrarii cuiusdam significationem habent. Longe aliter habet γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα OR 1256. cf. Koen. ad Greg. Cor. p. 98. (II p. 404, 8.)

b. *Adiectivis* iungitur. οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπέσχον Ph. 348. ὄνειδος οὐ καλόν 477. ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς 480. καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο 647. ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου 821. σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία OR 778. δοῦλος, οὐκ ὠνητός 1123. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν OC 37. δῶρον οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν 577. οὐ νέος 702 ch. [sic Tricl.: v. s. νεαρός]. οὐ γάμων ἔμπειρος 751. εἰ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων 1000. ἔξοιδά σε οὐ φίλον ἥκοντα 1029. κοὐκ ἄλλον βροτῶν 1129. ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα 1199. οὐκ ἐλάσσονα (ἔπαινον) 1412. οὐ στενακτὸς ἐξεπέμπετο 1663. ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοὔργον εἴη τοῦτο, κοὐχὶ κρυπτέον Ant. 273. λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτά 282. οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν 312. κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὐδ' ἀκούσομαι 1191. οὐκ ἀλλοτρίαν ἄτην 1259 an. σέ τ' οὐχ ἑκὼν κατέκανον 1340 m. χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιὸν μένει Tr. 44. οὐχ ἑκὼν ἔχουσι δὲ ξύνεστιν 198. κοὐ νόσῳ βαρύν cum traiectione vocabulorum. οὐκ ἐλεύθερος, ἀλλ' ἐμποληθείς 249. οὐ δίκαιος ἄγγελος 348. οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων 391. ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος 345. μάθησιν οὐ καλήν 450. οὐχ ἑκοῦσα 466. οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός 729. οὐκ ἄσημον ἀλλὰ δυστυχῆ κωκυτόν 866. οὐ σμικρῶν κακῶν 871. τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην Ai. 113. ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος 455. γένοιτ' ἂν οὐ κακός 551. οὐ μακρὸν γέρας 825. οὐ σμικρὸν φρονεῖν 1120. οὐδ' ἐπὶ σμίκρων λόγων 1268. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον 1285. οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται (τοὔργον) 1368. οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις El. 397. οὐχ ἴσον καμὼν ἐμοί 532. ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλων 885. μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ 1093 ch. οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο fr. Synd. 147, 4. οὐ μένειν καλόν 152, 2. cum traiectione. πλῆθος οὐχ ὅσον δοκεῖς Laoc. 342, 5. οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις inc. 753, 1. — OR 1280. sententia mutila est.

c. *Pronominibus* applicatur, a quibus possessiva excludimus, quorum aliquot in adiectivis exempla recensuimus. ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον, οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν Ph. 281. Subaudiendum enim τοιοῦτόν τινα. λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε 912. εἰ λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, οὐκ ἐγὼ 'κτανον OR 844. ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν OC 859. οὐκ ἐγὼ μόνος 1239 ch. οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς Tr. 440. οὐχ ἡμῶν κρατῶν Ai. 1102, sed οὐχ etiam ad κρατῶν apte referas. ἐκ τοῖς δικασταῖς, κοὐκ ἐμοί, τόδ' ἐσφάλη 1136. σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ El. 624. (II p. 405, 3.)

d. *Participiis* additur, cum substantivorum, tum adiectivorum vices tuentibus, vel etiam enuntiatorum verbalium contractorum munus gerentibus. οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων Ph. 213 ch. cum hyperbato. δοξάζων μὲν οὐ 545. οὐκ ἔχων βάσιν 691 ch. οὐκ ἔχων τροφήν 953. ἀφυῆ τ' ὄντα κοὐ θέλοντα 1014. οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων 1107 m. δρῶντα κοὐ μέλλοντ' ἔτι 1256. οὔ τι χαίρων 1299. οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν OR 393. εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς 1008. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδα 1150. χρόνῳ μάθοις ἂν οὐχὶ τῷ παρόντι που OC 580. ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν 929. οὐκ εἰδότ' οὐκ εἰδυῖα 983. σοὶ μὲν ἔμπολιν οὐκ ὄντα 1157. οὐ ζῶσιν οὐ θανοῦσιν Ant. 852 m. τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα 1325 m. ὡς ἔτ' οὐκ ὢν Tr. 161. οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, γόναι 193. ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν Ai. 269. οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα 1110. ζῶμα οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον El. 452. μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς 584. κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα 618. cum traiectione. οὐκ εἰδυῖ' ἄρα ἵν' ἦμεν ἄτης 935. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε 1025. τὸ κοῖλον Ἄργος οὐ κατοικήσαντα fr. Thamyr. 230. οὐ δεδειγμένα Naupl. 379, 8.

e. *Adverbiis* apponitur. οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ Ph. 304. κοὐ μόνον 555. οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι 966. εἶπον μὲν οὐχ ἅπαξ μόνον OR 690 ch. οὐχ ἥκιστα 1053. πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ 1275. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης OC 142 an. οὐκ ἄνευ μόχθου 328. οὐκ ἄνευ πομπῶν 723. οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδε τ' ἦν ἡρμοσμένα Ant. 570. εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν 755. nisi οὐκ ad infinitivum trahendum est. οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς Tr. 589. cum hyperbato. ἄγχου δ' ἄρα κοὐ μακράν 962 ch. ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα Ai. 682 traiectum illud. κοὐ λόγῳ δείξω μόνον 813. quanquam nec sententia nec collocatio verborum prohibet, quominus κοὐ λόγῳ non κοὐ μόνον coagmentanda putemus, velut El. 1453. οὐ μᾶλλον ἢ λυπήσομεν 1139. ἐπεὶ τἂν οὐ μακρὰν ἔξων ἐγώ El. 323. οὐχ ἧ 'γὼ λέγω 338. δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι 1065 ch. οὐκ εἰωθότως 1456. οὐ μᾶλλον Cedal. 307, 2. οὐ κωφοὶ μόνον inc. 663, 1. — Et *dicta adverbiascentia* praepositione et casu efficiuntur talia, quibus

negatio praefigatur. οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία φέρει OR 519. οὐκ οἴκτου μέτα OC 1636. οὐκ ἐξ ἅπαντος Ant. 312. οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις 556. καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις Tr. 389. Quanquam etiam οὐ λέγεις ἀπὸ γνώμης recte dicas. κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων 747. οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν Ai. 777. τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν El. 1062 ch.

f. *Infinitivis verborum* non videtur addi, nisi cum suspensi a dicendi sentiendive verbis oratione obliqua ponuntur; quandoquidem sic planam et rectam negationem servari constat, nisi si sententia dictumve cum aliqua dubitatione proferatur. φημὶ δ' οὐ σε μανθάνειν Ph. 1389. εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς OR 550. ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι 745. πυνθάνομαι Δηϊάνειραν οὔ ποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον Tr. 106 ch. μὴ δοκῶμεν δρῶντες ἂν ἡδώμεθα οὐκ ἀντιτίσειν Ai. 1086. ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι ἄγη τέκνου κλύουσαν ἐς πόλιν γόους οὐκ ἀξιώσειν Ant. 1248. Sic et in quo interpretes offenderunt versus intelligendus Ant. 378 an.: πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην: v. Herm. (II p. 406, 12.)

g. Postremo in *contra positis* s. ἀντιθέτῳ ponitur οὐ. ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὁμιλία πιστή Ph. 70. τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα πάνθ' ἡγουμένην (ὁρῶ) 99. ὡς οὐκ ἔξεδρος ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ 212 ch. κοὐ μόνον βουλεύματα, ἀλλ' ἔργα δρώμενα 555. ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι 567. ἐγὼ οὐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε 980. αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ κοὐ δίκῃ λαβὼν ἔχω 1234. οὐχὶ Σισύφου πατρός, ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως 1311. γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ' ἱμείροντες OR 58. ἀρχῆς, ἣν ἐμοὶ πόλις δωρητόν, οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισεν 384. θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι 623. τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ' ἐποικτείρω στόμα 671. πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη 850. καίτοι νιν οὐ κεῖνος κατέκτανε 855. φανεῖ κακὰ ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα 1230. πόνον, οὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν OC 232 ch. ἥξοντα βαιοῦ κοὐχὶ μυρίου χρόνου 397. οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὑπὸ πάντων κελευσθείς 737. οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς, ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς 784. μαρτύρομαι τούσδ', οὐ σέ [μ. τ. οὐχί σ' Dind.] 813. τούτοισιν, οὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται (sc. νόμοις) 908. μέτοικος εἶναι βίᾳ τε κοὐχ ἑκών 935. σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν 1123. ἔχω γάρ, ἅχω, διὰ σέ, κοὐκ ἄλλον βροτῶν 1129. ἅπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δὶς χρῄζω κλύειν 1208. τλάμων ὅδ', οὐκ ἐγὼ μόνος 1239 ch. αἴδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες 1368. ἔστι νῷν δὴ οὐ τὸ μέν, ἄλλο δὲ μὴ στενάζειν 1671 m. v. Herm. ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοὔργον εἴη τοῦτο, κοὐχὶ κρυπτέον Ant. 273. πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν 276. ἔστ' ἐμὸν θοὔρμαιον, οὐκ ἄλλου, τόδε 397. ἀγχοῦ δ' ἄρα κοὐ μακρὰν προὔκλαιον Tr. 962 ch. θῆλυς οὖσα κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν 1062. ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὐχερῶν ἄγραν ἔχων Ai. 64. θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ 970. σὸν ἆρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται 1368. ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς ὄντες οὐ γιγνώσκετε; El. 1329. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν 1470. στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα κοὐκ ἀβόρβορον Lacaen. fr. 336. Horum antithetorum etsi varium genus est, ut modo (quanquam raro) verbum finitum, modo aliqua alia sententiae pars negando tollatur, modo primum, modo alterum membrum additum negationem habeat, alteri nunc addatur [cf. contra Cobet in Mnemosyne 6. (1857.) p. 3], nunc omittatur καί (quae minus vulgaris ratio est: v. Fritzsch. ad Luc. dial. deor. p. 46), eadem tamen in omnibus negandi particulae vis est. (II p. 407, 5.)

5. *Duas negationes* eiusdem quidem familiae vario sensu videmus componi. Triplex enim genus est. || Primum *geminari* videmus ipsum οὐ, fortius ut negetur sententia. ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος, οὐδ' οὑμπόλητος Σισύφου Λαερτίῳ οὐ μὴ θάνωσι Ph. 416. νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει; Tr. 1013 m. De Ant. 5. mox dicendum: iniuria exemit Herm. post ὁποῖον οὐ virgula posita. Ita vocabula partes quasdam, non generatim negantia similiter geminari videmus. ὃν οὐδαμοῦ φῄς οὐδὲ συμβῆναι ποδί Ai. 1281. cf. OR 56 et priori loco quae adscripsit Herm. Sed minime huc advocanda, quae *iteratam in duobus*, non *geminatam in uno membro* negandi particulam habent: haec enim elliptica dicendi ratio est, omisso alterius membri verbo cum priore communi: v. Ai. 970. OC 587, ubi mirum Elmsleii iudicium est, pro altero οὐκ corrigentis οὖν: cf. Stallb. ad Plat. Hipp. Mai. p. 292, B. Similia ille exprompsit ad Ar. Ach. 421. Cf. fr. inc. 726, 1. —. || Altera ea ratio est, ubi „novum quid sententiae negativae adiicitur, quod quia pars eius est, iterari negationem patitur, ut ipsum quoque negari clarius appareat." *Herm.* ad Ant. 4. Igitur negandi vocabula composita vel speciatim significantia post universe negans οὐ inferuntur, velut οὔπω, οὐκέτι, οὐδαμοῦ, οὐδαμῶς, οὐδείς, οὔτις: nec minus οὔτε ... οὔτε post οὐ illata ad hoc loquendi genus referendum est. Firmatur ita et fortius effertur negandi vis. ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι Ph. 1020. οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ 1051. οὐκ ἔμελλον ἄρα λείψειν οὐδέποτε 1083 m. ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον OR 857. οὔ, τὸν Ὄλυμπον, ἀπείρων, ὦ Κιθαιρών, οὐκέτ' ἔσει 1089 ch. siquidem recte οὐκέτι rescripsit expulsa librorum scriptura οὐκ ἔσει Herm.; est illud praefixo γρ. in cod. PB. a Faehsio collato. οὐ γὰρ ἂν κακῶς, οὐδ' ὧδ' ἔχοντες, ζῷμεν OC 798. ἀλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν, οὔθ' οὓς αἰὲν ἐμφορεῖς σύ μοι φόνους πατρῴους 988. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδέν Ant. 96. [quo l. Dind. οὖν pro οὐ dedit c. Elmsl. ad Eurip. Med. 804.] ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες Tr. 279. ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε El. 595. οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν ... οὔτε Ai. 1073. οὐ γάρ ποτ' αὐτῶν οὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει Alet. fr. 93, 3. — || Tertia ratio illi plane contraria haec est, cum *vocabulum partem tollens* sive *speciatim negans* praecedit, negatio generalis insequitur: quo facto sententia procedit *generatim affirmans de omnibus*. Unum Sophoclis reperi: γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται fr. inc. 673, 3. Nam ex eodem quidem genere sed vexatius et subobscurius est illud Ant. 4. 5. οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινόν, οὔτ', ἄτης ἄτερ, οὔτ' αἰσχρόν, οὔτ' ἄτιμον ἔσθ' ὁποῖον οὐ τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν. In qua sententia, si ἄτης ἄτερ cum Boeckhio ita intellexeris ut significavi in ἄτη et ἄτερ, et ὅτι coniunctionem esse, quod dictum in ea vocula tractanda, nihil offensionis inest, ut longis interpretum disputationibus minime fuerit opus. Unam, quae in cumulatis negationibus ὁποῖον οὐ et οὐκ ὄπωπα inerat, dubitandi materiam abunde sustulit Reisig. c. crit. in OC 350, ceterum ridicule scribens ταἰσχρόν et τἀτιμόν. [Multos ex locis supra allatis explicat E. Lieberkuehn, de negat. Gr. cumulat. Jen. 1849.]

6. *Poni* particulam solere constat iuxta illud, quod apposita ea tolli velimus. Sed non semel ab hac regula desciscitur, ut solum videatur ἀντιθέτων membrum alterum ab ea libertate immune servari. —.—. a. ‖ *Traiectionis* igitur vulgatissimum genus est, cum *postponitur* vocabulo, quod spectat negatio. ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δέ Ph. 70. δοξάζων μὲν οὔ, τύχῃ δέ πως 545. ὄπωπα δ' οὐ μάλα 676 ch., quod propter insequens μάλα excusatione non caret. κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε OR 24. i. q. οὐκέτι οἵα τε, cf. ὡς ἔτ' οὐκ ὤν Tr. 161. v. ἔτι. θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσούμενον ... ἑζόμεσθα, ἀνδρῶν δὲ πρῶτον κρίνοντες OR 31. δεῖ δ' οὐ τοιούτων 406. usitatius quidem οὐ δὲ δεῖ τοιούτων diceretur, sed ex sequente opposito ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν recte defenditur. προσέβα γὰρ οὐκ ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς τᾶνδε κορᾶν OC 125 ch. ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθείς 732. πείσομαι γὰρ οὐ [οὖν Dind. c. Elmsl.] τοσοῦτον οὐδέν Ant. 96. ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὕπο δύσπνους ἱκάνω 223. ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ 225. ταρβήσει γὰρ οὒ Ai. 545. ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα 682, quod aperte significat οὐκ ἀεί. τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον 1140. ἦ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν 1330. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γε El. 552. Nam ad νῦν referre ineptum. δυσφημῶ μὲν οὔ 905. (II p. 408, 31.)

b. Sed non infrequentior ille usus est, quando aliis opponitur vocabulis, quam quibus negandis sententia iungi iubet. ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει Ph. 111. ὡς οὐ θέμις γίγνοιτο 346. quippe θέμις et οὐ θέμις sine verbo ἐστί dicta ita consuetudine teruntur, ut insolita res sit avellere negandi particulam: cf. 812. φημὶ δ' οὔ σε μανθάνειν 1389. i. e. οὐ μανθάνειν σε. ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται OR 878 ch. Etsi οὐ χρῆται aut οὐ χρησίμῳ ποδί consocianda erant, haud male tamen praeponitur οὐ praegnanti sensu dictum pro οὐδαμῶς. τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύς; 1391. καὶ γὰρ ἀκράτησας, οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο 1523. κοὐκ ἄλλον ἕξεις εἰς τάδε OC 1028. βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον οὐκ ὄγκου πλέων 1162. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι Ant. 78. πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; 464. ζῶντα καὶ θάλλοντα κοὐ νόσῳ βαρύν Tr. 235. εἰς ταφὰς θήσω, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα Ai. 1100. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; El. 169 m. ζῶμα τοὐμόν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον 452. μανθάνω δ' ὁθούνεκα ἔξωρα πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα 618. δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι 1065 ch. οὐ μένειν καλόν Synd. fr. 152, 4. Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται, οὐδ' αὖ γυναῖκας Phaedr. 607, 1. Illud Antig. 758, ut collibuerit, et ex hyperbato explicari licet, et aliter: ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ. Sic si non inciditur post ὅτι, traiecta verba sunt, cum sic dici oporteret: ἴσθ' ὅτι οὐ χαίρων δεννάσεις. Sed si placuerit virgulam ibi ponere, quod mihi certe videtur aptius, extra verborum nexum positis illis ἴσθ' ὅτι liberior quidem, sed non traiecta vocabulorum collocatio est: οὐ χαίρων δεννάσεις ἐμέ, ἴσθ' ὅτι. Iniuria autem hyperbaton animadvertere tibi videaris aliquoties, velut cum Ph. 912. dicatur λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε, in quibus οὐκ ἔγωγε ita coaluerunt Graecorum more, ut divelli non possint; OR 527. οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τινί non τίνι scribendum videri significavi; Tr. 589. δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς recte dictum, οὐ enim *haudquaquam* significans sententiae a verbo suspensae, non parti eius praemitti par est: denique πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις El. 1211. duobus modis recte componatur secundum sententiae tenorem.

7. Iam videamus οὐ quomodo aut cum *aliis negandi particulis* in eodem membro coniungatur, aut illae duobus sese consequentibus dispertiantur. (II p. 409, 26.)

a. ‖ Quomodo οὐ ipsum geminetur aut cum cognatis voculis coniungatur vidimus (5.): relinquitur ut dissentientibus doctorum opinionibus distractum οὐ μή consideremus. οὐ μή cum *indicativo futuri* legitur: οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε El. 1052. οὔ τοι μή ποτε σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων ἄκοντά τις ἄξει OC 176 ch. οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον, κἀκκινήσεις ... νόσον Tr. 978 an. De scriptura cf. supra ἐξεγείρω. Praeterea sic certe scribitur οὔκουν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι ὁδοιπορήσεις OC 849. PA ὁδοιπορήσῃς [quod recepit Dind. quem v. ad h. l.]. De coniectura nunc scripsit Herm. οὐ γὰρ μὴ φονεὺς ἁλώσομαι OR 576: vulgo οὐ γὰρ δή. — ‖ Cum *coniunctivo aoristi secundi* legitur: οὐ μὴ πίθηται Ph. 103. οὐ μὴ θάνωσι 418. ἀλλ' οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου OC 450. οὔ σε μὴ προδῶ 649. οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε Tr. 621. οὐ μὴ λάβω 1190. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83, quod etsi ut οὔκουν et alia non simplicem, sed compositam negandi voculam habet, regulae causa una advocamus. οὐκέτ' ἄνδρα μὴ τόνδ' ἴδητε 421 ch. οὐ γάρ σε μὴ γῆρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γνῶσι El. 42. ἀλλ' οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε 1029. μάθῃς LA, π super μ a m. rec. ‖ Cum *coniunctivo aoristi primi* dicitur: ἐγὼ δ' οὐ μήποτε τἄμ', ὡς ἂν εἴπω μὴ τὰ σ', ἐκφήνω κακά OR 329. Vulgo ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε τἄμ', ὡς ἂν εἴπω, μὴ τὰ σ' ἐκφήνω κακά, in quibus μή abundare alterum Elmsl. existimat. Schol. vetus, etsi sententiam non perspexit, recte tamen distinxisse videtur. οὐ μή ποτ' εἰς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς ἔχων Ph. 381. οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσῃ Ai. 560. οὐκ ἆρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε OC 407. [οὓς (ἄλλους) οὐ μή ποτε χώρας φυγόντες τῇσδ' ἐπεύξωνται θεοῖς 1024. v. infra.] οὐδὲ γὰρ ὢν ἀφίλητος ἐμοί ποτε καὶ τᾷδε μὴ κυρήσῃς 1703 m. οὐδὲ μή ποτε λάθα κατακοιμάσῃ OR 870 ch., quemadmodum Elmsl. scripsit pro vulgato μήν: κατακοιμάσει apogr. pleraque. κοὐ μὴ στερηθῇς OR 771. sc. τοῦ μαθεῖν. — ‖ Cum *coniunctivo praesentis* dictum videtur OC 1024: οὓς (ἄλλους) οὐ μή ποτε χώρας φυγόντες τῇσδ' ἐπεύχωνται θεοῖς. Ibi enim plerique libri cum LA ἐπεύχονται: sed PA a correctore habet coniunctivum, quem modum quinque apogr. exhibent quanquam Par. B. T. ξ supra scripto. Soloecismo laborare ἐπεύχωνται immerito contendit Dind. in annot. Oxon. [et ed. Ox. 3.] v. quae contra disputavi in Jbb. f. w. Kr. 1838. p. 696. ‖ Cum *optativo orationis obliquae* semel dicitur ἐθέσπισεν, καὶ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε πέρσοιεν Ph. 611, quod recta oratione utentibus sic proferendum fuit οὐ μή ποτε πέρσουσιν. Et *subauditur futurum* item semel: ἀλλ' οὔ τι μὴ νῦν sc. ἀτηρὸς ἔσομαι Ph. 1273. Haec Sophoclea exempla sunt, sermonis usu, versus lege, libris addicentibus pleraque ita tuta, ut labefactari non possint. In eis autem iudicandis duplex error cavendus est. Alter Dawesii est, qui cum οὐ μή cum coniunctivo aoristi primi activi et medii dici negasset, Brunckium et alios temere assentientes habuit, donec ab Heindorfio ad Plat. Phaedr. p. 66, b. infracta caeca illa fides, plane sublata est ab Elmsl. ad OC 177. Longe plurima exempla aut futurum, aut, in tanta

authypotactorum multitudine, aoristum secundum prae se ferre mirum non est; negare de primo aoristo nec ratio est, cum certa verborum genera sint alterum plane excludentia et mirum videatur in activo vetare, quod in passivo admittatur, nec licet, ne barbare loquentes homines Atticos faciamus, velut Soph. Ph. 381. cf. Arist. Vesp. 394. Alter est Elmsleii, qui sibi persuasit οὐ μή cum *futuro interrogative proferri* et *vetandi* significatione praeditum esse, οὐ μὴ γράψεις ut sit μὴ γράφε, cum *aoristo* vim habere *negandi:* οὐ μὴ γράψῃς igitur esse οὐ γράψεις: v. ad Eur. Med. 1120. Soph. OC 177. Fatetur tamen tria esse apud Atticos poetas exempla cum regula sua pugnantia; OC 177. El. 1052. Ar. Ran. 508. quorum Sophoclea corrigit, in altero ἄρῃ pro ἄξει, in altero οὔ ex cod. LA a. pro οὐ scribendo, id quod mire languet. De Aristophaneo nihil dixit. Interrogandi quandam speciem inesse Herm. in censura Opusc. 3. p. 235. fassus, cetera infregit, posse etiam in coniunctivi exemplis interrogative dictum quaeri existimans. Nec profecto male: nec adversatur, quod idem ad El. 1041. cum Matthiaeo (Gr. Mai. 2. p. 988. et ad Eur. Hippol. 212.) ad ellipsin confugit οὐ δεινόν, οὐ δέος: quin ne pugnant quidem inter se illae explicandae formulae rationes, quod visum Matthiaeo in Gr. l. c. Quanquam Elmsl. certe, quomodo illud de interrogative dicto μή intelligendum esset, minime clare perspexerat. Nam μή verba *verendi* et *metuendi* consectari solitum semper interrogative dicitur, ut cum δέδοικα μὴ πάθω dicas, hoc dicas, *timore plenus sum, anne forte passurus sim*, eademque ratio in verbis *videndi* et *cavendi* regnat, modo quod in his etiam indicativus admittitur: ὅρα μὴ τιθῇς ut sit *vide ne forte ponas*, ὅρα μὴ θήσεις *vide anne positurus sis*, ὅρα μὴ τίθῃς *vide anne ponas*. v. μή. De coniunctivis autem praesentis et aoristi illo manentem et productam, cum loquamur, hoc uno nisi absolutam et cito praetereuntem actionem dici Reisig. observavit comm. crit. in OC 398. p. 250. Quibus adde, quae Herm. ad OC 849 et 1024 adscripsit. Praeteritae tamen rei, quod eidem visum ad Ph. 418, in aoristi coniunctivo significatio non inest. Recte igitur ellipsin illam cum interrogative explicandi ratione conciliare licebit, quandoquidem cum nos *vereri* aut *cavere nobis alterive* dicimus, hoc modo *amicae admonitionis* et *solliciti animi*, modo *iudicii incerti et dubitantis*, aliquando *acrioris adhortationis* cum miratione quadam non statim parentis esse possit, quod postremum genus proxime abest ab imperando et vetando. Ita perfacile etiam illud intelligitur, quomodo ab incerto et sollicito iudicio οὐ μή et coniunctivo dici solito orsi aliquantum confirmato animo sermonem certius negantes finiamus: quod fit Soph. El. 42. *Vetandi* autem significationem non in futuro sed in secunda persona verbi quaerendam esse pulchre perspexit Herm. ad Med. 1120. Cum igitur οὐ μή cum *futuro* dicitur, *secunda* persona *vetandi*, ceterae iudicium ambiguum quidem, ut de re futura, at cum aliqua firmitate existimandi prolatum referunt. οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε El. 1052. i. e. οὐ δέος τοῦ μεθέπεσθαι σοὶ ἐμέ: *cave credas, me secuturam, nam non sequar profecto*. οὔ τοι μή ποτέ σε ... τις ἄξει OC 177. οὔκουν ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι ὁδοιπορήσεις 849. *cave credas, an usurus sis illorum adminiculo : non enim unquam uteris:* rectus futuri usus est in re per futurum omne tempus producta. Vetatur aliquid: οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον Tr. 978. Cum futuro indicativi recta oratione sermocinantes utimur, aliena narrantibus optativus suo ministerio adest: ἐθέσπισεν, καὶ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε πέρσοιεν Ph. 611. At *coniunctivo praesentis* res *durans* illo quo loquimur tempore significatur. *Dubitantis est cum modestia iudicii* οὐ μή ποτε χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύχωνται θεοῖς OC 1027. Captos raptores esse iam dum loquatur, Theseus suspicatur: *verendum non est*, inquit, *an forte, quod illos effugerint, iam diis gratias agant*. Quod si ἐπεύξονται aut ἐπεύξωνται dixisset, *captum iri* significaturus erat, certius illo, hoc modestius. Recte sic Herm. Cum *coniunctivo aoristi* dictum οὐ μή rem futuro tempore cito absolvendam indicat. Et *verecundum* quidem *iudicium* haec continent: οὐ γάρ σε μὴ γῆρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γνῶσι El. 42. οὐ μὴ πίθηται Ph. 103. οὐ μὴ θάνωσι 418, quod non significat *non verendum, ne mortui sint:* sed *non verendum, ne forte moriantur* cum adsignificatione mortis praematura *(die werden nicht so leicht sterben)*. ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε, τἄμ' ὡς ἂν εἴπω μὴ τὰ σ', ἐκφήνω κακά OR 329. οὐδὲ μή ποτε λάθα κατακοιμάσῃ 870. et passivum κοὐ μὴ στερηθῇς 771. οὔ σε μὴ προδῶ OC 649. οὐδὲ γὰρ ὢν ἀφίλητος μὴ κυρήσῃς 1703 m. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83. οὐκέτ' ἄνδρα μὴ τόνδ' ἴδητε 421 ch. οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσῃ 560. οὔ τι μὴ σφαλῶ Tr. 621. οὐ μὴ λάβω 1190. Adsignificatur *voluntas* et *consilium* firmiter propositum animo loquentis: οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε OC 408. *non est verendum, ne a me impetrem, ut me potiantur (sie sollen nicht)*. οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου 450. *Vetandi* significatio inest: οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς ἔχων Ph. 381. Aoristus in his suae, quam ante exposuimus, significationis tenax est, nisi unum illud κυρήσῃς OC 1703. excipere placuerit, ut κυρήσεις scribendum iudices. Sed habet aoristus quo defendatur. Etsi enim *non amari* res est manens et producta, tamen cum in κυρεῖν, quod contrarium ἁμαρτάνειν habet, *attingendi* et *consequendi* vis insit, ἀφίλητον κυρεῖν intelligas de eo, quem quis *desinat amare*. (II p. 413, 6.)

b. Quomodo post οὐ inferatur μή et μηδέ, in illis vocabulis expositum est. —.— || οὐ post οὔτε infertur fortius negando, quam fit duobus membris dispertito οὔτε. V. Schaef. ad L. Bos. p. 228. et ad OC 972. Elmsl. ad Eur. Med. 1316. Brunck. ad Or. 295. ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρός, οὐ μητρὸς εἶχον OC 973. οὔτε του γενῇδος ἦν πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή Ant. 250. Et binis οὔτε bina οὐ consectaria sunt: οὔτ' ἄν νιν ὄλβος, οὔτ' Ἄρης, οὐ πύργος, οὐχ ἁλίκτυποι κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν Ant. 952. *οὔτ' ἐν βροτοῖσιν οὔτ' ἐν νεκροῖσιν μέτοικος οὐ ζῶσιν οὐ θανοῦσιν 851 m. cuius loci prior versus valde est suspectus. Aliud genus est Ant. 257: σημεῖα δ' οὔτε θηρός, οὔτε τοῦ κυνῶν ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο: neque enim οὔτε ... οὐ pari dignitate componuntur, sed duo illa οὔτε sibi invicem opposita sunt, subiunctum οὐ σπάσαντος, quippe relatum ad alterum participium ἐλθόντος, cui ne negationes sese tollerent, addi οὐ non potuit. —.— || οὐ — οὐ aliquando duobus membris contra positis praefigitur, cum οὔτε — οὔτε suo iure dictum iri exspectaveris, quippe aut una re duobus, aut duabus uni abiudicatis. Etiam hoc fortius est quam altera loquendi ratio: v. Locell. ad Xen. Ephes. p. 129. Franke de part. neg. II. p. 29. Sophoclea, praeter illa in quibus

οὔτε praemittitur, Ant. *851 m. 952., exempla pauca reperio. οὐ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον, οὐκ ἄλλων αἴρων Ph. 706 ch. οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς, οὔ τινος ἄρχων 860 ch. —.— || οὐκ sequente in altero membro οὐδέ, οὐδείς, οὔτε, v. in οὐδέ, οὐδείς, οὔτε.

8. Addita cum multae particulae tum particularum munere suscepto τι negationi reperiuntur, partim ut vis eius congenita aliquantum immutetur. Quibus particulis aut adverbiis secundo loco inferatur οὐ, velut ἆρ' οὐ, ἄρ' οὐ, ἦ οὐ, μὴ οὐ, μῶν οὐ, quaere in ἆρα, ἄρα, ἦ, μή, μῶν: ibidem οὐκ ἆρα et οὐκ ἄρα; πῆ γὰρ οὔ v. πῆ, πῶς οὐ et πῶς γὰρ οὐ, πῶς δ' οὐ, πῶς δ' οὐχί, πῶς δ' οὐκ ἄν v. πῶς. τί οὔ s. τί δ' οὔ v. δέ et τίς.

οὐ γάρ et οὐ γὰρ ἄν hoc cum optativo potentiali aut c. indic. prolatum quaeri etiam possunt in γάρ. Creberrime leguntur, velut Ph. 1212. Ai. 1320. 1348. Ant. 567., et alterum Tr. 1118. Oed. R. 82. 220. 318. 333. OC 146 m. 252 m. 501. 798. inc. fr. 659, 1. [Aliquotiens dubitationem interrogationi πῶς εἶπας; inhaerentem firmat ut Ph. 1288. OR 1017.] Et additur γε nec statim tamen, sed interposito vocabulo uno aut pluribus: οὐ γάρ . . . γε OR 357. Tr. 945. οὐ γὰρ ἄν . . . γε Ph. 947. OR 845. οὐ γὰρ ἄν ποτέ γε Ph. 412. οὐ γάρ . . . γέ πω OR 105. οὐ γὰρ ἄν ποτε Tr. 1250. OR 1456. OC 98. (II p. 414, 5.)

οὐ γὰρ δή de quo v. δή, reperiuntur Ph. 246. OR 576., quanquam οὐ γὰρ μή Herm. OC 110. *Ant. 46. [secl. Dind. sec. Didymum] OC 265 ubi interposito vocabulo deinceps infertur γε ut El. 1020.

οὐ γάρ ποτε *haud unquam enim*, aliquando cum ἄν particula et potentiali modo: Ph. 869. 1281. OC 909. Ant. 563. fr. Alet. 93, 3. Phaedr. 606, 1. Infertur γε aliis interpositis El. 482 ch. In partitione contra positorum οὐ γάρ' ποτ' οὔτ' ἄν legitur Ant. 905. Ai. 1073.

οὐ γάρ τι negat ἠθικῶς, velut οὔ τι omnino; v. Boeckh. expl. Pind. p. 271. οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο γυναικός Ai. 1111. *non enim, spero, tuae uxoris causa militavit.* οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους φθείροις ἄν 1343. οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος OR 410. οὐ γάρ τί σ' ᾔδη μῶρα φωνήσοντα 433. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε Ant. 450. οὐ γάρ τι νῦν . . . ἀλλ' ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα 456. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο 517. οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει fr. Alex. 81, 1. οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος inc. 735. Interposito dein vocabulo γε infertur: οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς ἀλλ' ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα Ant. 456. [Herm. malebat νῦν τε cf. supra v. νῦν p. 476 b.] — οὐ γάρ τις v. τις.

οὐ . . . γε ipsa quoque iuxta non ponuntur Ph. 812. OR 361. 855. 1131. OC 328. 359. Ant. 570. 771.

οὐ . . . δέ *neque vero* prorsus incertum est. οὐ δ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε El. 132 m. Nam ea Hermanni correctio est, libri enim οὐδέ aut οὐδ' αὖ. V. Schaefer. app. ad Bastii ep. cr. p. 29.: contra vero Franckium de partt. negg. comm. 2. p. 10.

οὐ δή v. δή p. 167 a. Legitur Ph. 900. et illato ποτέ El. 1108. 1202. Tr. 876.; sequente πού OR 1472. et οὐ δή που . . . γε, quae interpositis quibusdam divelluntur, Ant. 381 an. οὐ δή τι Tr. 668.

οὐ δῆτα et οὐ δῆτα . . . γε, nam ne haec quidem coniunctim posita offendas, in responsis maxime frequentantur, v. δῆτα. Exempla sunt [nude positi] Ph. 419. OR 758. El. 403. 1198. — οὐ δῆτ' ἔγωγε OR 1161. Tr. 1208. οὐ δῆτ' ἔμοιγε Ant. 762. — additis aliis verbis Ph. 735. OR 942. 1377. OC 433. 597. 810. Tr. 1127.

οὐκ ἄν particularum coniunctarum exempla cum in ἄν quaerantur licet, tum multa olim in ipso οὐ recensuimus. Insequitur γε pluribus interpositis Ai. 1342. Ant. 747. [quo l. Dind. c. Elmsl. οὔ τἄν. dedit.] Infertur ποτέ OR 573. OC 125 ch. 748. Ai. 448. 1093. 1246. El. 359. 441. *haudquaquam* significatur. (II p. 415, 2.)

οὐκ . . . ἔτι interpositis aliis v. ἔτι.: iuxta posita autem ὑφ' ἕν scribi iubemus suoque loco tractabimus.

οὐ μά in diverbiis non extat nisi ἀλλ' οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν El. 626. contra οὐ simplex est in iuramentis ἀλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν 1238. οὐ τὸν Ἅλιον OR 660. οὐ τὸν Ὄλυμπον 1088.

οὐ μήν v. μήν.

οὔ ποτε sic divisim scribetur aptius, cum *haud unquam* significat; οὔποτε, cum *nunqam.* Hoc igitur defendimus his locis: ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσατ' ἄν Ph. 1037. οὔποτε ... μεμφομένων ἂν καταφαίην OR 505 ch. οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν 511 ch. οὔποτ' εἰμὶ τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ 1007. τοῦτο γάρ σ' ἔχω μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔποτ' ὕστερον 1072. κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων Ant. 207. κοὔποτ' αὖθις 810 m. Δηϊάνειραν οὔποτ' εὐνάζειν πόθον Tr. 106 ch. Herm. οὔ ποτε parum apte. ὡς ἔμ' οὔποτε δέξεσθ' ἔτ' εὐνήτριαν 921. ὥστ' οὔποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι Ai. 98. ἅς οὔποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ 318. καθ' ἡμᾶς δ' οὔποτ' ἐκρήξει μάχη 775. κοὔποτ' αὖθις ὕστερον 858. ἀνέφελον ἐπέβαλες οὔποτε καταλύσιμον ἁμέτερον οἷον ἔφυ κακόν El. 1246. Herm. [et Dind.] οὔ ποτε, quod commotissimo Electrae animo non magis convenit, quam οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς δακρυρροοῦσα 1312; sic enim Herm. [et Dind.], nos ὑφ' ἕν. In Lacaen. 337, 1. θεοὶ γὰρ οὔποτ' ἄρξασι Φρυξὶ . . . ξυναινέσονται ταῦτα sententia incongrua et lacunosa non diiudicaverim, utrum aptius fuerit. [ὅ τε φύσις ἀνέρι δῷ, τόδ' οὔποτ' ἂν ἐξέλοις inc. 965.] *Divisim* scribantur haec: οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε El. 1029. οὔ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι 1240 m. οὔ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ ἔβας τόσσον Ai. 182 ch. οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ Tr. 597. αἶν οὔ ποθ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός OR 1463., quod miror Hermannum servasse, qui in ea certe fabula nec οὔ ποτε usquam alibi neque μή ποτε retinuit. πνεῦμα ταὐτὸν οὔ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν OC 612. κοὔ ποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι 628. οὔ ποτ' ἐκβαλῶ χάριν τὴν τοῦδε 636. ἃ τὸν τοῦδ' οὔ ποτ' εὐφρανεῖ βίον 1353. στῆναι δύναιτ' ἂν οὔ ποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ fr. inc. 713, 4. Omnia exempla admittunt οὔποτε [id quod Dind. dedit his locis omnibus uno excepto OC 1353] praeter OC 636: id enim *haud facile* potius quam *haud unquam* significat. οὐ . . . ποτέ in medio positis vocabulis dirempta vide in ποτέ.

οὔπω sic ὑφ' ἕν scribitur convenienter ad sensum suique iuris vocabulum esse iubemus. οὐ πώ mediis aliis separata quaeratur in πώ. Item οὐπώποτε iunctim scriptum postea memorabitur.

οὔτις et οὔ τις. De pronomine vide τις. οὔ

τι autem adverbiascit aliquando ἠθικῶς negando constitutum, cum *vix nobis persuaderi* significamus (*vix*, *vix crediderim*, *wohl kaum*, *hoffentlich nicht*, dicimus). v. Boeckh. expl. Pind. p. 271. cf. Stallbaum. ad Plat. Phileb. 16. Elmsl. ad Ar. Ach. 112. οὔ τι τοῦτο θαῦμ᾽ ἔμοιγε Ph. 410. ἀλλ᾽ οὔ τι χαίρων 1299. OR 363. τὰ μὲν οὔ τι προσέβαλε Tr. 843 ch. quod ὑφ᾽ ἕν scribere potuisse Hermannum [et Dind.] miror. οὔ τί με φυγγάνει El. 131 m. Aliae adduntur voculae: οὔ τι μή OC 450. Tr. 621., quae in οὐ μή attulimus. οὔ τι μὴν Ph. 1273. El. 817. οὔ τί που δοῦναι νοεῖς Ph. 1233. οὔ τί πω. ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὔ τί πω OC 1370. Libri ὑφ᾽ ἕν, in LA που est, altero a m. pr. supra scripto. θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔ τί πω θέλω Ai. 106. — οὐ γάρ τι et οὐ δή τι iam memoravimus.

οὔτοι et particulae cum illa consociari solitae οὔτοι . . . γε, οὔτοι μή ποτε, οὔτοι . . . οὐδαμῶς, οὔ τοί ποτε in οὔτοι, quod iunctim scribendum, tractabimus. (II p. 416, 13.)

Crasin κοὐ v. in καί, synizesin μὴ οὐ v. μή.

Οὐδαμᾶ et οὐδαμῇ *a nulla parte*, inde *haudquaquam*. Cum brevi syllaba ultima opus sit aut ambigua mensura οὐδαμά, cum longa, οὐδαμῇ scribendum videri in μηδαμῇ significavimus. Eodem illo loco de ῑ productiori formae adscribendo secundum analogiam et veterum testimonia monitum. Corripitur ultima semel: χιὼν οὐδαμὰ λείπει Ant. 830 m. Senariorum ultimam sedem occupavit: σύ τ᾽ οὐδαμὰ τοὐμὸν προσόψει κρᾶτα Ant. 763. apogr. nonnulla οὐδαμοῦ. ἥτις οὐδαμὰ προύφηνεν οὔτε μείζον᾽, οὔτ᾽ ἐλάσσονα (γλῶσσαν) Tr. 323. τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει 381. [Rectum his locis restituit Herm.: nam LA ubique οὐδαμᾶι, apogr. in οὐδαμᾶ paene omnia consentiunt.] — οὐδαμῇ in medio dimetro iambico chorico legitur: κράτος παράβατον οὐδαμῇ πέλει Ant. 874. Libri plerique aut sic aut ῑ non adscripto. Ambigo autem, anne hoc cum Dorismo scribatur rectius οὐδαμᾶ, quippe cum in eodem versuum genere statim sequatur ὀργά, et LA οὐδαμᾶι ῑ adscripto adhibeat.

Οὐδαμοῦ. ‖ Proprie *nusquam*. οὔκουν ἐμοῦ γ᾽ ἑστῶτος οὐδαμοῦ πέλας OR 565. τὸν ἄνδρα οὐδαμοῦ παρόντ᾽ ἔτι OC 1649. οὐδ᾽ ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ᾽ ἡλίου βολῶν κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς Ai. 878. ὃν οὐδαμοῦ φῂς οὐδὲ συμβῆναι ποδί 1281. similitudine παραστάτου et ordinum militarium adhibita. — ‖ Tralate. Propius abest a prima vocabuli vi κοὐδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής OR 908 ch., quippe de externo deorum cultu et veneratione, quanquam non de locis, quibus colendi dictum, sed ut *minime coli* significentur. Hinc deflexum illud τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω Ant. 183. quasi *nullum ei dicendo locum assigno*, i. e. *nullo honoris loco esse* dico. Conferri Erfurdtius iubet Ruhnk. ad Xen. Mem. 2, 1, 52. Wyttenb. ad Plat. Phaed. p. 183. Sed Aeschyli in Persis illud v. 496 aliquantum dissimile. De accentu docet Apoll. de adv. p. 607, 11.

Οὐδαμῶς *haudquaquam, minime*. οὐδέ σοι τὸ συγγενὲς τοῦτ᾽ οὐδαμῶς τότ᾽ ἦν φίλον OC 771. κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα Ant. 678. — σπουδὴ οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη fr. inc. 823, 2. De tono v. Apoll. p. 607, 13. (II p. 417, 4.)

Οὖδας *solum*. φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ᾽ οὐρανῷ σκέλη προφαίνων El. 752. de Oreste curru delapso et ab equis ferocientibus abrepto.

Οὐδέ. 1. Quando *affirmativa* sententia praecedit, opposita illi sequitur, ipsa natura requirit, οὐδέ dici, in qua particula δέ suam et legitimam vim habet, ut significetur *neque*, i. e. *neque vero*. Cf. Herm. cens. Med. Elmsl. in Opusc. t. 3. p. 150. Franke de partt. negg. comm. 2. p. 6. δεινὸν γάρ, οὐδὲ ῥητόν Ph. 756. οἷ᾽ ἠπάτηκας· οὐδ᾽ ἐπαισχύνει μ᾽ ὁρῶν 929., quod non minus recte explicueris *at ne pudet quidem*. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς πατὴρ ἄρ᾽ ἐξέφυσεν, οὐδ᾽ ἐλευθέρους 995. πότμος σε δαιμόνων τάδ᾽, οὐδέ σέ γε δόλος ἔσχ᾽ ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς 1117 ch. γνώμῃ κυρήσας, οὐδ᾽ ἀπ᾽ οἰωνῶν μαθὼν OR 398. ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος· οὐδ᾽ ἡσθήσεται 453. ὧν Ὄλυμπος πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ φύσις ἀνέρων ἔτικτεν 868 ch. οὐδ᾽ ὁποῖ᾽ ἀνὴρ ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται 915. πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοὐδ᾽ ὕπο 949. οὐδ᾽ ἀνίεσαν φόνου μυδώσας σταγόνας 1277. ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν, οὐδ᾽ ἔτι μενῶν 1290. πρὸς σοῦ γάρ, οὐδ᾽ ἐμοῦ φράσω 1434. πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐδ᾽ ἔγχωρος OC 124 ch. μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, οὐδὲ πλώσιμον 663. τότ᾽ ἐξεώθεις, κἀξέβαλλες· οὐδέ σοι τὸ συγγενὲς τοῦτ᾽ οὐδαμῶς τότ᾽ ἦν φίλον 770. τὸν αἴτιον τίνοι᾽ ἄν, οὐδὲ τοὔνδικον περιβλέποις 996. ἔχω τὰ φίλτατ᾽· οὐδ᾽ ἔτ᾽ ἂν πανάθλιος θανὼν ἂν εἴην 1110. ἀτιμάσας πέμψεις ἄναυδος οὐδ᾽ ἃ μηνίεις φράσας; 1274. ὡς δὲ πρὸς τέλος γόων ἀφίκοντ᾽, οὐδ᾽ ἔτ᾽ ὠρώρει βοή 1622. δεινοῦ φόβου φανέντος, οὐδ᾽ ἀνασχετοῦ βλέπειν 1652. βαιόν, οὐδὲ σὺν χρόνῳ 1653. οὐδὲ πένθος ἔλιπε 1708 m. ἀνὰ γὰρ ὄμμα σε τόδε στένει δακρῦον, οὐδ᾽ ἔχω . . . 1710 m. μόλις φέροντες ἐρρόθουν οὐδ᾽ ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον Ant. 291. λυσσῶσαν αὐτήν, οὐδ᾽ ἐπήβολον φρενῶν 492. λήθουσά μ᾽ ἐξέπινες, οὐδ᾽ ἐμάνθανον τρέφων δύ᾽ ἄτα 522. οὐδ᾽ ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος 596 ch. ἐρείπει θεῶν τις, οὐδ᾽ ἔχει λύσιν 598 ch. ἐμαῖς, οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις 1269 m. λεὼς κρίνει, οὐδ᾽ ἔχει βῆναι πρόσω Tr. 195. ἀείρομ᾽, οὐδ᾽ ἀπώσομαι τὸν αὐλόν 216 ch. ὁρῶ οὐδέ μ᾽ ὄμματος φρουρὰ παρῆλθε 225. nisi hoc interpretandum censeas *neque etiam*. πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ᾽ ἠνέσχετο 276. πᾶν σοι φράσω τἀληθές, οὐδὲ κρύψομαι 474. οὐδ᾽ ἀγύμναστόν μ᾽ ἐᾶν ἔοικεν 1083. λύει ... οὐδ᾽ ἀεὶ λαβὼν ἔχοι Ai. 676. μόνος παρέστης, οὐδ᾽ ἔτλης 1384. ἐμὲ μὲν ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος, οὐδ᾽ ἔτ᾽ ἀρκῶ El. 186 m. πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει, οὐδ᾽ ἐπίστασαι κλύειν; 629. ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής 929. Erf. οὔτε, sed μητρί utrique membro commune. γυνὴ μέν, οὐδ᾽ ἀνὴρ ἔφυς 997. χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος, οὐδ᾽ ἔχω ψέγειν 1423. ἔρριψεν, οὐδ᾽ ἥμαρτε fr. Synd. 147, 2. τυφλὸς γὰρ οὐδ᾽ ὁρῶν Ἄρης . . . τυρβάζει inc. 720, 1. — Eadem res in *responso* alteri dato: οὐδ᾽ αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ᾽ ἐγώ El. 1034. Paulo usitatius idem in *interrogatione*: οὐδ᾽ ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή; Ph. 32. τί στάσιν γλώσσης ἐπήρασθ᾽, οὐδ᾽ ἐπαισχύνεσθε OR 635. ἢ γὰρ παρ᾽ ἄλλου μ᾽ ἔλαβες, οὐδ᾽ αὐτὸς τυχών; 1039. καὶ τοῦτ᾽ ἀληθές, οὐδὲ βουλεύσει πάλιν; El. 1046. ξυνὼν μ᾽ ἔληθες, οὐδ᾽ ἔφαινες 1359. ἔζης ἄρ᾽, οὐδὲ γῆς ἔνερθ᾽ ᾤχου fr. Phaedr. 603. — Dubia sententia est οὐδ᾽ ἡ τάλαινα δοῦσα ταριχηροῦ γάρου Tript. fr. 531., quoniam aut prior versus intercidit, aut insequens.

2. At ubi *negativa* praecesserit sententia, οὐδέ enumerationem rerum significat alterius alteram quasi vi et pondere superantium. Ita etsi quam maxime apta sunt ex se singula membra et quasi coniunctissima sensu, ea tamen sermonis induitur

species, quasi necessitudo illa adeo arcta non sit, et inexhausta series exstet eorum, quae insuper addi possint. V. Frankium l. c. p. 6. Latine cum *neque* dicitur, idem saepe hoc est, quod *neque etiam*. ἄνδρα . . . οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις κάμνοντι συλλάβοιτο Ph. 281. οὐ γάρ τις ὅρμος ἐστίν, οὐδ' ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει 302. οὐχ ὁ Τυδέως γόνος, οὐδ' οὑμπόλητος Σισύφου Λαερτίῳ 417. οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων, οὐδ' ἐσίδον 682 ch. οὐκ ἔχων βάσιν, οὐδέ τιν' ἐγχώρων 694 ch. οὐδὲν σὺ δρᾷς, οὐδὲ φωνεῖς 905. οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην 955. κοὐκ ἔσθ' ὅτου ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ 1309. θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ οὐδ' οἵδε παῖδες ἑζόμεσθα OR 32. οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον, οὐδ' ἐκδιδαχθεὶς 48. οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος 1355. οὔκουν πατρὸς ἂν φονεὺς ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος ἐκλήθην 1358 m. οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον . . . οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρα 1373. οὐχ ὡς γελαστὴς ἐλήλυθα, οὐδ' ὡς ὀνειδιῶν 1423. οὐ γὰρ δὴ τό γε σῶμ', οὐδὲ τἄργα OC 268. οὐκ ἔσχον, οὐδ' ἤμυναν 429. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας ἐρῆμον ἕρπειν, οὐδ' ὑφηγητῶν ἄνευ 502. μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας, οὐδὲ κατθανεῖν ποτέ 608. οἷον γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, οὐδ' ἐν τᾷ Δωρίδι νάσῳ βλαστόν 695 ch. καίτοι σε Θῆβαι γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν· οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν· οὐδ' ἄν σ' ἐπαινέσειαν 921. ὁθούνεκ' . . . οὐ δεξοίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι 945. ἔξοιδά σε οὐ φιλόν, οὐδ' ἄσκευον ἥκοντα 1029. οὐκ ἔγωγέ σε, οὐδ' οὖν ἐάσω 1135. v. Herm. λιπαρεῖν μὲν οὐ καλὸν . . . οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ πάσχειν 1202. οὐ στενακτός, οὐδὲ . . . ἀλγεινός 1663. οὔτ' εἶδον . . . οὐδ' ἂν πέσοιμι Ant. 240. οὐ γὰρ Ζεύς ἦν . . . οὐδ' ἡ Δίκη οὐδὲ . . . ᾠόμην 451 sqq. οὐ δέχονται λιτὰς οὐδὲ μηρίων φλόγα 1019. οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος 1026. οὐ θάλπος οὐδ' ὄμβρος . . . κλονεῖ Tr. 146. οὐ τἀπὶ Λυδοῖς, οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνον λατρεύματα 356. πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, οὐδ' ὥστε δούλην 366. κοὔπω τις λόγον κακὸν ἠνέγκατ' οὐδ' ὄνειδος 462. ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν οὐ λέγω, οὐδὲ Ἅιδαν 501 ch. οὐχ ἡμῶν κρατῶν, οὐδ' ἔστ' ὅπου Ai. 1103. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς, οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι 1251. οὐ γάρ σε μὴ γνῶσ' οὐδ' ὑποπτεύσουσιν El. 43. σῆς οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν, οὐδ' αὖ σύ 364. οὐ γὰρ ἀμναστεῖ . . . οὐδ' ἁ . . . γενύς 483 ch. μαντεῖαι οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις, οὐδ' ἐν θεσφάτοις 500 ch. οὐ γὰρ ἦν λύσις πρὸς οἶκον, οὐδ' εἰς Ἴλιον 574. οὐ γὰρ ἐν φίλοις ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει 639. οὐκ ἔδρασα, οὐδ' αὖ σύ 911. οὐκ οἶσθ' ὁποῖ γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει 922. λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδέν, οὐδ' ἐπωφελεῖ 1005. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ 1016. οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἔσται fr. Epig. 197, 2. ἄνδρας οὐ μόνους οὐδ' αὖ γυναῖκας Phaedr. 607, 2. — || Vocabula ab α privativo composita negationes significando aequant. ἀκτὴ ἄστειπτος οὐδ' οἰκουμένη Ph. 2. ἀνόμματος, οὐδ' ἔχων ἀρωγάν 856 ch. Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ . . . σέβων OR 885 ch. ἀνόσι', οὐδὲ ῥητά 1289. ἄθικτος, οὐδ' οἰκητός OC 39. στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος, ἀρρὼξ οὐδ' ἐπημαξευμένη Ant. 251. ἀγγελίαν ἄτλατον, οὐδὲ φευκτάν Ai. 222 ch. ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει . . . 1307. ὀργὰν ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα El. 1284 m. — *Interrogationis* eiusmodi unum exemplum reperio: οὐχ' ὡς ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; OR 625. In *responso* aliquando negatio cum verbo intelligenda ex prioribus. Cum Creon dixisset ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν, Haemon respondet οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς Ant. 731. Subaudiendum οὐκ ἔστι: minime aptum enim sententiae *ne iusserim quidem malos colere*. Illud igitur Haemoni responsuro in mente fuisse oportet, ut concederet Creonti. (II p. 419, 36.)

3. Sed quemadmodum καί in sermone pergentium saepe non est *et* sed *etiam*: ita οὐδέ adnectendae prioribus sententiae magis adverbii quam coniunctionis significatione praeditum est, ut substitui *sed non* minime possit. ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν . . . οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν Ph. 167 an. βάλλει μ' ἔτυμα φθογγά του . . . οὐδέ με λάθει 207 ch. οὐδέ σου προσχρῄζομεν 1055, quod melius interpreteris *neque etiam*, quam *ne* opus *quidem* habemus. οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν 1252. *neque ego tuae manui concedo.* νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος, οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος OR 170 ch. οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, ἀκάθαρτον ὕμας εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν 255. *neque enim si.* ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ 296. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρόν 324. Hoc etiam *ne tibi quidem* vertas. λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις αἴσχισθ' ὁμιλοῦντ' οὐδ' ὁρᾶν, ἵν' εἶ κακοῦ 367. ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει 731. μέγας ἐν τούτοις θεός, οὐδὲ γηράσκει 872 ch. οὐδ' ἄϋπνοι κρῆναι μινύθουσιν OC 685 ch. οὐδὲ Μουσᾶν χοροί νιν ἀπεστύγησαν 691. ch. καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν Tr. 317. οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτέ El. 373. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν 913. οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει Ai. 628 ch. Intelligendum in prioribus οὐκ. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς 877. ἀξίως ἔλεξας, οὐδὲ μὴν πικρῶς Alet. fr. 92, 1. — Eadem res in *interrogatione*: οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις; Tr. 318. Nam *ne nomen quidem* non sufficit: dicendum certe *et ne nomen quidem*. οὐδ' ἀπαράξει κρᾶτα βίου θέλει τοῦ στυγεροῦ; 1015 m. Et in responso: οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἂν OR 432. οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω El. 1347. Nihil obstat tamen, quominus vertamus *ne quidem*. Non licet autem in his: ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν OC 591. οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρα 1429. (II p. 420, 24.)

4. Magis etiam adverbiascit, cum *ne quidem* interpretandum est, quod ipsum quoque inde originem habet, quod contrarium οὐδέ est particulae καί. Cf. Franke l. c. p. 11. Sic ad unum quoddam vocabulum eiusdem sententiae refertur. In *principio* positum exstat: οὐδ' ἢν θέλῃ, δράσει ποτέ Ph. 982. οὐδ' ἢν χρῇ με πᾶν παθεῖν κακόν 999. οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι γενήσομαι πρόσφθεγκτος 1067. οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητὴς μ' εἶσι φλογίζων 1198. σὺ μὲν γάρ, οὐδ' ἐὰν τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή OR 1062. οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός OC 272. οὐ γὰρ ἂν κακῶς, οὐδ' ὧδ' ἔχοντες, ζῷμεν 799. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ 804. οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα . . . οὔθ' εἷλκον, οὔτ' ἂν ἦγον 925. οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐδέν; 1273. οὐδ' ἂν εἷς θνητῶν φράσειε 1656. cf. οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνὴρ OR 281. ὅπως δὲ λήσεις; οὐδὲ τοῦτο γίγνεται Tr. 455. οὐδ' ἔχω ὅπᾳ πρὸς πότερα κλιθῶ Ant. 1342 m. οὔτοι σε μή τις ὑβρίσῃ, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ Ai. 561. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς 1345. οὐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ μέλλοι τις οἴσειν δῶρα

ὑπεικάθοιμι El. 359. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος προσγίγνεται 770. οὐδ' ἂν εἷς φύγοι fr. Phaedr. 611, 1. οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις inc. 659, 2. τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἢν τὸν διδάσκαλον λάβῃ, ἐμνημόνευσεν 779, 8. — A *principio* autem *abest*: οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ; Ph. 106. οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν ἄλλον λαβόντα τλῆναι 536. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι 934. ἐπεὶ οὐδ' ἄν, ὧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ (sc. εἷλεν ἄν) 948. ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην 1239. οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην OR 287. λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδεμεν τὸ μὴ οὐ βαρύστον' εἶναι 1232. ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν δύναιμί σε 1303 an. ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος OC 47. τοῖς τεκοῦσι γὰρ οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν 509. Nam cum τοῖς τεκοῦσι εἰ πονεῖ coniungenda sint, distingui post γάρ non debet. ἀλλ' εἰ θέλοντάς [οὐ θελόντων Dind. c. Goebel.] γ' οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν 590. *si ne tibi quidem decorum* v. Herm. οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί 998. ἄνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω 1345. οὔτοι ποθ' οὐχθρός, οὐδ' ὅταν θάνῃ φίλος Ant. 522. οὐ γάρ ποτε, οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς 563. ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν 884. κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὑμὶν εἰμι 1034. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας Tr. 126 ch. ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες 280. ὡς οὐδ' εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα 592. οὐκ ἔστιν . . . οὐδ' ἐλπίς 726. καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτὲ τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα 1072. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς 1128. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83. κοὐκ ἀρκέσει πόθ' ὑμιν οὐδ' ἡσσημένοις εἴκειν 1242. εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων ἔτ' ἴσχει μνῆστιν 1268. ὃν οὐδαμοῦ φῂς οὐδὲ συμβῆναι ποδί 1281. οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε El. 595. οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαί με 630. δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν 697. ἔκλυον ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν 1281 m. ἃς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν 1287 m. κοὐδ' ἄν σε λυπήσασα δεξαίμην βραχὺ αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος 1304. πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται fr. Thyest. 234 b. τὸν Ἀΐδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν Iobat. 280. ἐπεὶ οὐδ' ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ . . . φίλος . . . ἂν ἐλθὼν . . . ὄφλοι Polyx. 470, 3. ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει Ζεύς Phaedr. 607, 4. ἀλλ' οὐδ' ὁρῶντες εἰσορῶσι inc. 663, 2.

5. *Cumulari* cum aliis negandi vocabulis οὐδέ sic demum posse manifestum est, ut si *sequatur* alias, adverbiascat et significet *ne quidem*: sin *praecedat*, aut firmandae acrius negandi formulae constitutum sit, aut sequatur partitivum οὔτε, ipsum autem οὐδέ sententiam opponendo adnectat priori. Illud genus in his, quae attulimus, exemplis videbis OC 799. Ph. 106. OR 287. Ant. 563. Tr. 280. Ai. 561. 1240. 1345. El. 359. 595. 630. Alterius generis prima illa species haec exempla habet: οὐδὲ — οὐδαμοῦ Ai. 877. οὐδὲ — οὐδαμῶς OC 770. οὐδὲ — οὐδέν 1273, quae omnia aliis locis memorabimus. Partitionem sequentem haec monstrant: El. 913. OC 925. Polyx. fr. 470, 3 ipsa quoque iam alibi allata. (II p. 422, 7.)

6. Quae de *uno* οὐδέ post οὐ illato dicta sunt, ea suo iure sunt, etiam cum οὐδέ *aliquoties* sequitur deinceps. οὐκ ἔχων βάσιν, οὐδέ τιν' ἐγχώρων ... οὐδ' ὃς θερμοτάταν αἱμάδα . . . κατευνάσειεν Ph. 691—699. LA ὃς τὰν θερμοτάταν, quod cum metro non conveniat, Erf. τάν, Herm. οὐδ' expunxit, articulum vix abesse posse scribens, id quod non persuadet. κοὐ βλέπεις, ἵν' εἶ κακοῦ, οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα OR 414. οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναόν, οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν 899. 900 ch. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε, οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη, οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾤόμην τὰ σὰ κηρύγματα Ant. 451—53. οὐ δέχονται λιτὰς ἔτι θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα, οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς 1020. 1021. οὐ γάρ σοι θέμις, οὐδ' ὅσιον ἱστάναι κτερίσματ', οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν El. 433. 434. καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ, οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ Tr. 146. οὐ τἀπὶ Λυδοῖς, οὐδ' . . . λατρεύματ' οὐδ' . . . Ἰφίτου μόρος 356. 357. Horum quaedam specie tenus non pari ordine coniunctas sed inferiore dignitate alteram alteri adiunctam sententiam monstrare videantur, velut OR 414. Ant. 1020. El. 433. Sed subaudiendis in altero membro verbis βλέπεις, δέχονται, ὅσιόν ἐστι omnia plana redduntur.

7. Sed et οὐδέ *bis* aut *ter deinceps positum* exstat, cum videatur οὔτε postulari. || Hoc primum ita fit, ut colloquentium alter alterius sermonem respiciat iungatque dictis illius sua. Cum Creon dixisset πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκεθ', ὡς ἀπεστάλη, Oed. pergit rogans οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ κατεῖδε; OR 116. Cum El. dixisset se a matre omnibus modis vexari, Orestes quaerit οὐδ' οὑπαρήξων, οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα; El. 1197. Cum Neopt. affirmasset se non nosse Philoctetam, quippe nunquam visum antea, Philoctetes infert οὐδ' ὄνομ' ἄρ' οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος ᾔσθου; Ph. 251. — || *Altera* ratio est, cum primum οὐδέ rem prioribus adiungit simpliciter, insequens ascensionem habet a minoribus ad maius: sic aliquando *terna* οὐδέ inferuntur deinceps: οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ· οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων ἀγάλμαθ' ἱερά OR 1378. 1379. sc. ἐφίμερα ἦν, quod praecesserat interrogative dictum cum negandi significatione ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος. *Bina* se excipiunt: νόμοι, ὧν Ὄλυμπος πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ μή ποτε λάθα κατακοιμάσει OR 868—870 ch. ἐς δεινὸν, οὐδ' ἀκουστὸν, οὐδ' ἐπόψιμον 1312. Herm. οὐκ ἀκουστόν sec. L B. C. Flor. Γ. Δ. nihil monito lectore. Cur vulgata scriptura, etiam in LA reperta expellatur, causam non video. ὠκύτοκος πεδίων ἐπινίσσεται . . . οὐδὲ Μουσᾶν χοροί νιν ἀπεστύγησαν, οὐδ' ἁ [αὖ LA] χρυσάνιος Ἀφροδίτα OC 691. 692 ch. κλάον, οὐδ' ἀνίεσαν στέρνων ἀραγμοὺς οὐδὲ παμμήκεις γόους 1608. 1609. Eadem nectendarum sententiarum ratio est, significatio particulae paulo diversa, cum prius οὐδέ adverbiascit, *neque etiam* vel *ne quidem* significans. καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ Tr. 340. 341. ὁδοῦ τέλος τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινι ἔξεσθ' ἑταίρων, οὐδ' ἀποστρέψαι πάλιν OC 1402. Unum denique exemplum est, quod praegressa negante particula *bis* deinceps οὐδέ adverbiascens et *ne quidem* significans illatum ostendat, quorum alterum praefracte negando gravius firmat sententiam. τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε, οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους· οὐδ' ὣς . . . θάπτειν παρήσω κεῖνον Ant. 1040—1042. Hunc locum totum non satis accurate pertractavit Frank. l. c. p. 12. (II p. 423, 20.)

8. οὐδέ et οὔτε — οὔτε nisi in *partitione* dici coniuncta non posse diximus. Sed recte post *duo*

οὔτε *cum partitione* dicta tertium infertur οὐδέ, quando sententia non pari prioribus dignitate neque partitione illa comprehensa est, sed cum maiore vi tanquam additamentum ante dictis infertur. οὔτε νικήσας λόγῳ οὔτ᾽ εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ᾽ ἔργου μολών OC 1297. *nedum;* libri manifesto mendo οὔτ᾽ ἔργου. Vera scriptura in Aldina reperitur; corrupit locum Reisig. οὔτ᾽ ἔδρασ᾽ οὔτ᾽ εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν, οὐδ᾽ ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι Ant. 240. Est hoc ex prioribus consequens. Sed οὐδέ post *unum* quoddam οὔτε longe plurimis locis librariorum aut incuriae aut imperitiae tribuendum; nec defendi potest, nisi et pluribus interpositis a recta sermonis componendi ratione descitum fuerit. Rectius quam Boeckhium ad Pind. Pyth. 5, 48. Schaeferum ad Dion. de c. v. p. 36. Welckerum ad Theogn. p. 93. eosque plurimos, quos conferri iubet C. F. Herm. ad Luc. de hist. conscr. p. 230. consules Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 56. Engelh. ad Lachet. p. 18. Vitiosam quorundam codd. scripturam Ant. 606. si non respexeris, unum est eius formulae exemplum: οὔτ᾽ εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον . . . θαυμάσας ἔχω, οὐδ᾽ εἰ πρὸ τοὐμοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ᾽ ἔπη OC 1141., quod cum invitis libris Elmsl. [quem sequitur Dind.] οὔτ᾽ εἰ scripsisset, refutatur ab Herm. quanquam is quidem iusto longius progressus ne dici quidem recte potuisse οὔτε affirmat. (II p. 424.)

9. Cum *aliis particulis* iungitur οὐδέ non mutata alterius utrius vi: exempla iam apposuimus omnia. — || οὐδ᾽ ἄν Ph. 536. 948. OC 273. 921. Ant. 240. 731. El. 365. 697. 1281. 1287. Phin. fr. 637. κοὐδ᾽ ἄν El. 1304. οὐδ᾽ ἄν — ποτέ El. 373. et οὐδ᾽ ἂν εἴς ποτέ Tr. 1072. — || οὐδ᾽ αὖ El. 911. 1034. Ai. 1118. OR 1373. Phaedr. fr. 607, 2. — || οὐδὲ γάρ El. 285. 770. OC 1702 m. [ex em. Herm.: LA γέρων.] *neque etiam* vel *ne quidem* significatur. οὐδ᾽ εἰ γάρ cum hyperbato, cum οὐδὲ γάρ εἰ coniungenda fuerint, OR 255. — || οὐδέ γε iuncta sunt El. 1347.; seiuncta aliis intermediis OR 1378. Sed οὐδ᾽ ὑφηγητοῦ γ᾽ ἄνευ, quae est trium codd. et Tricl. scriptura OC 502. correctum est οὐδ᾽ ὑφηγητῶν ἄνευ. [Dind. c. Herm. οὐδ᾽ ὑφ. δίχα.] LA manifesto vitio δέ pro γε. — || οὐδ᾽ ἐάν Ai. 1345. et ex verisimili emendatione Hermanni [qui tamen ipse postea abiecit] OR 1062. ubi vulgata οὐδ᾽ ἂν ἐκ. — || οὐδ᾽ εἰ El. 359. Tr. 592. Ph. 1198. OR 255. OC 509. 925. 1141. [Dind. c. Elmsl. οὔτ᾽ εἰ], quod εἰ interrogativum habet Ant. 1040. inc. fr. 659, 2. — || οὐδ᾽ ἦν Ph. 982. 999. El. 1053. inc. fr. 779, 8. ubi vitiose οὐδ᾽ ἄν in cod. Ioann. Damasc. — || οὐδὲ μέν Alet. fr. 92, 1. [sic libri Stobaei: οὐδὲ μήν Dind. c. Brunck.] οὐδὲ μὲν δή Ai. 877 ubi olim οὐδ᾽ ἐμοὶ δή legebatur. Tr. 1128.] El. 913. Sed οὐδὲ μέντοι pro οὐδ᾽ ἐμοί τοι vitiosa scriptura est OC 47. — || οὐδὲ μή El. 43. 1052. v. οὐ μή. Interponitur aliquid Ai. 83. OC 1701. [οὐδὲ μή ποτε OR 870 Dind. c. Elmsl.: οὐδὲ μήν ποτε libri.] — || οὐδὲ μάν i. q. μήν coni. Herm. OC 694. Sed OR 870. nunc οὐδὲ μήποτε emendatius legitur. [De fr. Alet. 92, 1 v. s. οὐδὲ μέν.] — || οὐδέποτε, οὐδέπω, οὐδεπώποτε cum sui iuris vocabula sint, suo loco tractabimus. Sed οὐδέ ποτ᾽ ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι El. 231 m. *nec unquam* significans divisim scribendum. Ita et οὔ, ποτε καταλύσιμον, οὐδέ ποτε λησόμενον 1247 m. — ηὐδᾶτο οὐδέ πω λήξαντ᾽ ἔχει OR 731. — || οὐδ᾽ ἔτι *neque amplius* s. *posthac* OR 1290. OC 1622. El. 186. οὐδ᾽ ἔτ᾽ ἂν OC 1110. [sic apogr.: ὅταν LA] — || οὐδέ τοι Ph. 1252. — οὐδὲ . . . . τοι OC 47. — || οὐδ᾽ οὖν OC 1135.

10. Aliquando in *hyperbato* est οὐδέ, plane ut οὐ ipsum. Primum hoc coniunctio patitur altero membro inserta, communiter referenda ad utrumque. ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής El. 929. i. q. ἡδὺς μητρὶ οὐδὲ δυσχερής: igitur distingui post ἡδύς non debuit. Aliud est, coniunctione longiore intervallo pluribus interpositis ab eo, quod spectat, remota. κοὐδ᾽ ἄν σε λυπήσασα δεξαίμην βραχὺ αὐτὴ μέγ᾽ εὑρεῖν κέρδος El. 1304. i. e. κοὐδ᾽ ἂν δεξαίμην εὑρεῖν, λυπήσασά σε βραχύ. Alia *adverbiascens* οὐδέ spectant. οὔκουν ἐάσεις οὐδ᾽ ὑπ᾽ εὐφήμου βοῆς θῦσαί με El. 630. Dicendum fuit οὐδὲ θῦσαι ἐάσεις. Sic explicandum exemplum Trach. 126.: ἀνάλγητα γὰρ οὐδ᾽ ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας. οὐδέ postponi non posse, ut ἀνάλγητα spectare non possit, recte animadvertit Herm., idem tamen perperam, si quid video, interpretatus *doloris vacua ne Iuppiter quidem dedit mortalibus:* quasi praeter Iovem quisquam daret. Coniungenda videntur οὐδ᾽ ἐπέβαλε, *ne imposuit quidem omnino:* idque scholiastam puto vidisse, cum scribat οὐδὲ γὰρ ἄλυπα τοῖς ἀνθρώποις ὁ Ζεὺς τὰ πράγματα πεποίηκε. (II p. 425. 12.)

11. Praeter ea, quae iam attigimus, *scripturae* causa aliquot exempla consideranda sunt. De OC 1220. v. ἰσοτέλεστος. El. 1197. vitiose LA οὐδ᾽ οὑπαρήξων οὔθ᾽ ὁ κωλύσων πάρα; Recte utrobique οὐδέ LB alia. Contra vitiose οὐδέ pro οὔτε olim scriptum fr. Ach. Am. 162, 6. Synd. 153, 3 et 5., quae exhibebuntur in οὔτε.

|| De crasi particulae et καί v. καί.

Οὐδείς. || Adiective dictum *nullus.* — *Nom.* οὐδείς. στίβου γ᾽ οὐδεὶς κτύπος Ph. 29. ναυβάτης οὐδεὶς 301. οὐδεὶς ἀρωγός OR 127. nisi ἀρωγός velis ad ἐγίγνετο trahi. ὅτι οὐδεὶς ποτ᾽ αὐτοὺς ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων OC 942. οὐδεὶς μῦθος Ant. 11. οὐδεὶς γάμος 637. μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων 1160. quod etiam substantivum esse quis dicat sicut Ai. 1419 an. κοὐδεὶς τόπος Ai. 869. κοὐδεὶς οἶκτος El. 100 an. τοῦ βίου δ᾽ οὐδεὶς πόθος 822. οὐδεὶς λόγος fr. Alet. 91, 3. Laoc. 343 b. οὐδεὶς ἐχθρός Alead. 109, 4. οὐδεὶς τῶν μελλόντων ταμίας Ter. 515, 3. ὅρκος οὐδεὶς inc. 672. — οὐδεμία. ἀνάλυσις οὐδεμία κακῶν El. 142 m. — οὐδέν. Κρέων δέ σοι πῆμ᾽ οὐδέν OR 379. κοὐδέν γε θαῦμα 1132. καὶ θαῦμά γ᾽ οὐδέν 1319. θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆρας OC 954. οὐδὲν ἄλγος 955. Scyr. fr. 500. βάρος οὐδέν 1142. οὐδὲν γάρ, οἷον ἄργυρος, κακὸν νόμισμ᾽ ἔβλαστεν Ant. 295. οὐδὲν κτῆμα 702. οὐδὲν ἄλλό σοι πρόσχημ᾽ ἀεί El. 525. οὐδὲν κέρδος 1015. ψεῦδος οὐδέν 1220. οὐδὲν ἔργον 1372. Ai. 11. 852. οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν Ai. 486. οὐδὲν ψεῦδος fr. Acris. 59. κλῆθρον γὰρ οὐδὲν inc. 673, 2. Sed in eiusdem particulae versu primo μή μοι χρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος pro οὐδέν iure scriptum a Brunck. — *Gen.* οὐδενός *masc.* οὐδενὸς λόγου Ai. 477. Ph. 730. οὐδενὸς νόμου Ai. 1247. ἀνδρὸς οὐδενός Ph. 334. Ant. 458. — οὐδεμιᾶς non magis legitur, quam οὐδενός neutrum adiective dictum est; nec *dativum* οὐδενί nisi substantive posuit Soph., οὐδεμιᾷ plane abstinuit. — *acc.* οὐδένα. ἄνδρα δ᾽ οὐδένα Ph. 280. OC 806. οὐδέν᾽ ἄνδρα Ph. 436. νοῦν οὐδένα Ant. 68. — οὐδεμίαν dictum non est. οὐδέν. οὐδὲν ἄλγος Ai. 1397. οὐδὲν ῥῆμα El. 61. κλέος οὐδέν Ph. 252. ὄνειδος οὐδέν OC

967. πρᾶγος οὐδέν 1153. Sic LA pr.: οὐδέν' corr. οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων 1452 ch. κοὐδὲ τῆς ἀληθείας ἔπος Ant. 1193. οὐδὲν ἕλκος fr. Past. 449 a. οὐδὲν μεῖζον κακόν Phaedr. 608, 1.

2. *Substantive* dictum et *neminem* et *nullum* significat. *Nom.* οὐδείς. οὐδεὶς θέλει Ph. 310. οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν 1127 m. οὐδεὶς ὁρᾷ OR 293. ἅ σοὶ οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ 373. οὐδεὶς ἀνδρῶν 1259. Ai. 244 an. οὐδεὶς οἷός τε φέρειν OR 1415. οὐκ ἔστιν οὐδείς 1501. οὐδεὶς ἐφαίνετο OC 436. κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδεὶς 1723 ch. κοὐδεὶς ἐναργής Ant. 263. sc. ἦν. στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν 277. κοὐδεὶς οἶδεν 457. ἀθανάτων οὐδείς 787 ch. οὐδεὶς φίλων 882 m. οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν El. 1082 ch. οὐδεὶς οἶδε Tr. 41. κοὐδεὶς ἐτόλμα 785. κοὐδεὶς τροπαῖ' ἔστησε 1102. οὐδεὶς ἐφορᾷ 1270 an. οὐδεὶς ἐρεῖ Ai. 481. οὐδεὶς ἂν τλαίη 917. οὐδείς ποτ' ἄλλος, ἢ σύ 1158. οὐδεὶς ἐρᾷ fr. Acris. 64. κοὐδεὶς ἂν οὕτως εὐτύχει Alet. 94, 10. δοκῶ μέν, οὐδείς Alead. 106, 1. οὐδεὶς δοκεῖ εἶναι πένης ὢν ἄνοσος Creus. 325, 6. ἄμοχθος γὰρ οὐδείς Mys. 359. οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλος ἔβλαστεν ἄλλου Ter. 518, 2., quanquam exempla, quae ἄλλος habent, omnia etiam ita intelligi possunt, ut οὐδείς adiective dictum videatur. — οὐδεμία substantivum non est. — οὐδέν. κοὐδέν ἐσθ' ὑπόστεγον; Ph. 34. τούτων οὐδέν ἐστ' ἀρνήσιμον 74. οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί 191 an. οὐδὲν δεινόν 733. οὐδέν ἐστιν OR 56. βρότειον οὐδέν 709. ἦν σοι οὐδέν 1016. κακῶν ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν 1285. Nam non refertur οὐδέν nec ad ὀνόματα, nec ad κακά, sed absolute dictum *nihil* significat. ἄνων τούτων αὐθαίρετον οὐδὲν OC 523 m. cf. s. v. ἐθελητός. ἔστι μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο 573. κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν 1605. οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν Ant. 4. οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον 268. κοὐδὲν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει 332 ch. βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον 388. ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν 500. ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει 585 ch. *οὐδὲν ἕρπει ἐκτὸς ἄτας 613 ch. [delevit vbb. subditicia Dind.] τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ Tr. 1172. κοὐδὲν ἀντειρήσεται 1184. οὐδὲν εἴργει 1257. *κοὐδὲν τούτων ὅτι μὴ Ζεύς 1278 an. [secl. Dind.] κοὐκ' ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν Ai. 648. γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὢν El. 245 m. πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ 945. βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς 1047. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω 1048. οὐ γὰρ οὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει fr. Alet. 93, 3. οὐδέν ἐσμεν Ter. 517, 3. βροτῷ δὲ πιστὸν οὐδὲν Tyr. 583 a, 3. γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται inc. 673, 3. οὐδὲν ἐσμεν πλὴν σκιαῖς ἐοικότες 682, 2. οὐδὲν ἐμβριθέστερον 696, 3. — *Genit.* οὐδενός *masc.* οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου Tr. 1132. οὐδενὸς ὕστερος Ph. 181 ch. μετ' οὐδενὸς ἀνδρῶν 1104 m. ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων OC 1588, quod οὐδενὸς φίλων ἡγουμένου. — *Neutr.* θεσπίσματα ἄξι' οὐδενός OR 971. πρόνοια οὐδενός 978. ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο Ant. 435. διάβορον πρὸς οὐδενὸς τῶν ἔνδον Tr. 676, quod ad homines referre insipientis foret. ἄτιμος οὐδενὸς σύ El. 1216. — *Dat.* οὐδενί. ἔνορκος οὐδενί Ph. 72. οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται OC 228 ch. *κοὐδενὶ λῷονι Ai. 1416 an., sed is versus Sophoclis non est. — *Accus.* οὐδένα. οὐδέν' ἄλλον Ai. 20. OR 1051. οὐδέν' οἶδα Ai. 121. οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ Ph. 1051. κοὐδέν' ἄλλον OR 63. De ξένον οὐδέν' ὄντα OC 565 v. infra nr. 5. — οὐδέν. οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ El. 319. κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις 344. οὐδὲν ἐντρέπει 519. φείδοντο κέντρων οὐδέν 716. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν 957. λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν 1005. ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας 1017. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω 1048. οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν 1185. οὐδὲν ἐλλείψω Tr. 90. ὧν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας 337. οὐδὲν φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν 346. οὐδὲν ἱστορῶν 382. Post praecedentia τί ποτε ποικίλας ἔχεις; infertur οὐδέν nude 413. ἴδριες οὐδέν 649 ch. παρῆκα θεσμῶν οὐδέν 682. ὁ δ' οὐδὲν εἰδώς 775. OC 273. οὔτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδὲν Tr. 937. οὐδὲν ξυνίημι 1121. ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω 1232. ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές Ai. 23. οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν 125. οὐδὲν σθένομεν 165 an. ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν 553. κοὐδὲν ἀναύδατον φατίξαιμι (φατίσαιμι) 715 ch. κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον 874. πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος 1018. οὐδὲν λῷον φράσαι 1265. οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδὲν 1273. τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς Ph. 66. οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν 88. εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν 283. οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος 375. οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι 553. κλύει οὐδέν 839 m. οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σὺ δρᾷς 904. οὐδέν σε κρύψω 915. οὐδὲν εἰδέναι κακόν 960. quod οὐδέν etiam adiective dictum videri potest. ὃς οὐδὲν ᾔδει 1010. οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι 1020. νέον μὲν οὐδὲν 1230. οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν 1244. οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον OR 37. οὐδὲν εἶχε φράσαι 119. ἄλλο ἀστεργὲς οὐδέν 229. παρήσω γ' οὐδέν 345. οὐδὲν ἂν πράξαιμ' ἂν 862. οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ 918. πρὸς δίκης οὐδὲ τρέμων 1014. εἰδὼς οὐδέν 1151. τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων, τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν ὦ τλᾶμον Οἰδιπόδα βροτῶν, οὐδὲν μακαρίζω· ὅστις . . . ἐκράτησε 1196 ch. Sic dedit et distinxit Herm. Vulgo post Οἰδιπόδα distinguunt; οὐδένα, quod cum βροτῶν coniungendum, et ἐκράτησας scribitur in libris omnibus, quorum illud cum versus lege non optime convenit, hoc pugnat aperte; v. Herm. Sed infitias iri non potest, aliquanto durius interiectis pluribus ἐκράτησε et in sequentibus κατὰ μὲν φθίσας ad δαίμων referri, praesertim cum verbis πύργος ἀνέστας ad secundam personam et Oedipum significandum sermo redeat. οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων 1353 m. νῦν τίν' ἥκειν λόγος οὐδὲν ἅζοντα OC 134 ch. οὐδὲν ἴδριν 525 m. πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις 651. οὐδὲν σθένω 846. κραίνουσαν οὐδὲν 914. οὐδὲν πονεῖν 1022. οὐδὲν μεμπτὸν ἐρεῖς 1036. ἐψευσάμην οὐδέν σε 1146. ἀνταμείβει μ' οὐδὲν 1273. ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων [σῆμα τῶν Dind.] προκειμένων 1512. οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον Ant. 16. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδὲν 97. ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται 360 ch. ἐγὼ μὲν οὐδέν sc. θέλω 498. οὐδὲν γὰρ αἰσχρόν 511. οὐδὲν ὠφελουμένη 550. εἰδότι δ' οὐδὲν 618 ch. ἦθος κοὐδὲν ἄλλο 706. αἰσχρὸν οὐδέν 711. οὐδὲν παραμυθοῦμαι 935 an. κοὐδὲν ἀντειπών 1232. ἐρῶ δεινὸν οὐδέν fr. Synd. 153, 1. ὅπου τὸ δεινὸν, ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ Eriph. 205, 2. τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή Iphig. 288. αἰδὼς οὐδὲν ὠφελεῖ inc. 667, 1. εἰδὼς τὸ μέλλον οὐδέν 725, 2. (II p. 428, 22.)

3. Iam *adverbiascentes* vocabuli partes videamus. In his primum satis frequenter οὐδέν legitur aut pro simplici negatione οὐ dictum aut pro fortius negante οὐδαμῶς. Qua via ad hunc usum perventum fuerit, exempla monstrant a verbo suspensa tali, cui addi accusativum licet: velut quae attulimus Ai. 1273. El. 1005. OR 1014. OC 1022. Ant. 550. 935. fr. Eriph. 205, 2. inc. 667, 1. et quod addimus supra non appositum Ἄρης γὰρ οὐδὲν

τῶν κακῶν λογίζεται Phryg. 649, 4.; non apposuimus autem de ea re, quod λογίζεσθαι illic genitivum obiective dictum adsumpsit. [De mutanda scriptura v. s. λωτίζομαι.] Item afferri potest 'φείδοντο κέντρων οὐδέν El. 716., et paulo durius dictum τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς Ph. 66. — *Verbis* igitur *intransitivis* aut *passivis* additur οὐδέν *adverbiascens:* οἴομαι δὲ δεῖν οὐδέν OC 29. sc. μαθεῖν. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα Ant. 48. ἡ χαρὰ ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ 393. οὐ τἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν Tr. 322. οὐδὲν διοίσει γλῶσσαν iungenda docuit Herm.; *non differet a se loquendo* i. e. tacebit, ut ante tacuit. [v. s. διίημι.] σοὶ παῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται 344. θεοῖς ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι Ai. 590. Iungenda οὐδέν εἰμ' ὀφειλέτης. ἐστρατεύσατο . . . σοῦ δ' οὐδέν (sc. ἕνεκα) 1114. quod *minime* significat. οὐδὲν ἐντρέπει ἐμοῦ γε El. 519. οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε 1045. μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ 1194. Aliquando etiam *active dictis verbis* iungitur, ita tamen ut de obiecta notione cogitari non possit. οὐ μᾶλλον οὐδὲν (ἐξέφυσε) τοῦδε τἀνδρός, ἀλλ' ἴσον OR 1018. ὅτ' οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέροι OC 779. οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν Ai. 124. οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι 940. Dein magis adhuc adverbiascit, cum *adiectiva* comitatur. ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν Ph. 1058. χὤτι τῆς ἐς αὔριον οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας OC 568. ἡμεῖς δ' ὁμοίως οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος Ai. 276. sc. ἐληλάμεθα λύπῃ. Λίγαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ Tr. 773. οὐδὲν κακίων πτωχός, εἰ καλῶς φρονοῖ fr. inc. 718, 2. — Aliquando non apte subrogari οὐ potest. κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδέν ..., οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν Tr. 937. οὐδὲν enim est οὐδαμῶς s. οὐδαμῇ, *haudquaquam* s. *nulla ex parte.* Est etiam ubi οὐδείς substantivo additum non desideres. τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος El. 822. i. q. οὐκ ἔστι. — δι' οὐδενός ποεῖσθαι *minimi pendere.* τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἴσχεις, ἢ δι' οὐδενὸς ποιεῖ OC 584. — παρ' οὐδέν simili significatione praeditum. ταῦθ' ὅτῳ παρ' οὐδέν ἐστι OR 983. καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδὲν Ant. 35. ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν παρ' οὐδὲν ἄλγος 466. πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι El. 1327. v. Erf. ad Ant. l. c. Adverbiascit etiam πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος Ai. 1018.

4. *Cumulatur* οὐδείς aliis illatum vel antepositum negandi vocabulis. *Postpositum* negat fortius. οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι Ph. 1020. οὐκ ἂν λάβοις ... μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ 1051. κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν Ai. 648. οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν 1273. οὐτἄρα . . . οὐδὲν ἐξ ἴσου διοίσει Tr. 322. οὐ μᾶλλον οὐδὲν OR 1018. οὐκ ἔστιν οὐδείς 1501. οὔκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν . . . φέροις OC 651. οὐκ ἐψευσάμην οὐδέν σε 1146. οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐδέν; 1273. κοὐκ ἦν ἔτ' οὐδὲν ἀργὸν 1605. οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα Ant. 68. οὐ γάρ ποτ' αὐτῶν οὐδέν ἐν ταὐτῷ μένει Alet. fr. 93, 3. Item fortius negat, cum *partitive* dici solitum οὔτε sive sequitur sive praecedit. οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς OR 56. οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν οὔτ' ἄτης ἄτερ ... ἐστίν Ant. 4. οὔτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδέν, οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν Tr. 937. σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενί, οὔτ' ἐξ ἀνάγκης Ph. 72. Sed alio modo negandi voculis praemissum affirmat. γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται inc. fr. 673, 3. Eo referendae etiam locutiones sunt οὐδεὶς ὃς οὐ et οὐδεὶς ὅστις οὐ. ἃ σοὶ οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα OR 373. Alterum ap. Soph. nunc non legitur, verum *οὐδὲν ὅτι μή Tr. 1278. [secl. Dind.] (II p. 430.)

5. In *usu* vocabuli *peculiari* unum illud notandum cum οὐδέν εἰμι dicitur; de quo cum auctores non satis distincte praeceperint et falsa quaedam Dorvill. ad Char. p. 218. Valck. ad Eur. Phoen. 601. Locell. ad Xen. Ephes. p. 143. Reisig. enarr. OC p. 125. Wex. syll. ad Ant. 1294, ad ea remittimus legentes quae in μηδείς exposuimus. Plura tamen sunt, quibus οὐδείς et μηδείς differant. Namque nec praefigitur articulus, nec flectitur οὐδείς secundum casus, nec plurali dicitur numero, quanquam μηδείς utrumque vel ap. Soph. patitur, et οὐδένες exstat Eur. Andr. 691. IA 372. Arist. Eq. 158. Via et ratio, qua ad varium eius formulae usum perventum est, aliquot exemplis ostenditur. γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὤν El. 245 m. οὐδέν εἰμι Ter. fr. 517, 1. οὐδὲν ἐσμεν ib. 3. ὡς οὐδὲν ἐσμεν, πλὴν σκιαῖς ἐοικότες inc. 682, 2. Verum non uno ea formula sensu praedita est. Alia quippe de *mortuis* dicta. νῦν οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν El. 1129. Gestabat enim urnam, in qua cineres Orestis inesse putaret. Alia *mortuo aequiparandum* quendam indicant. ὃς οὐδέν εἰμι καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι Ph. 1030. Alia *perisse* i. e. *in extremam adductum esse calamitatem.* οὐδὲν εἰμ' ὁ δύσμορος Ph. 951. ἔτ' οὐδέν εἰμι 1217 m. ἀπωλόμην δύστηνος, οὐδέν εἰμ' ἔτι El. 677. Alii *hominem nihili.* ὅτ' οὐδὲν ὢν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ Ai. 1231. ξένον οὐδὲν ὄντα OC 565. quam plerorumque librorum scripturam [Dind. ex PA Ricc. a. οὐδέν' i. e. neminem hospes qui sit] defensam v. ap. Herm.

6. οὐθείς ἀναττικόν non emergit ap. tragicos: v. Lob. ad Phryn. p. 182. — οὐδὲ εἷς (θνητῶν δὲ οὐδὲ εἷς) semel dictum circumfertur fr. inc. 769; sed cum sententiam poetae suis usibus Philo accommodatam retulerit, ut ne versus quidem vestigium maneat, illo documento abstinendum erit. [Recte reposuit Bergk. ex Aristot. Eth. Eud. 7, 10. p. 1242, 37 θν. οὐδείς.]

Οὐδέποτε *nunquam.* Cum *futuro:* οὐκ ἔμελλον ἄρα λείψειν οὐδέποτε Ph. 1084 m. subauditur *futurum* aut *imperativus:* οὐδέποτε γε (sc. αἱρήσω καὶ κατασκάψω) Ph. 899. οὐδέποτ', οὐδέποτε (sc. βήσομαι) 1197 m. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ', ὅρα cum Neopt. dixisset. Phil. respondet οὐδέποθ' ἑκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν 1392. Haec exempla cum nec adverbiascens οὐδέ (*ne quidem*), nec cum alia praecedente coniunctam monstrent sententiam, ineptum foret divisim scribere οὐδὲ ποτε.

Οὐδέπω *nondum.* ἐπεὶ οὐδέπω κακόν γ' ἀπώλετο Ph. 446. sic cum LA paene omnia apogr. Herm. Buttm. Dind. ex uno apogr. οὐδέν πω. οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες OR 16. Consensus est in scriptura. De locis divisim οὐδὲ πω scriptis v. supra.

Οὐδεπώποτε *nunquam adhuc.* πῶς γὰρ κάτοιδ', ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; Ph. 250. πώποτε ὑφ' ἓν scribendum; οὐδεπώποτε non magis divelli poterit, quandoquidem ap. Soph. non significat *ne unquam quidem.*

Οὐκ v. οὐ. (II p. 431, 3.)

Οὐκέτι *non amplius.* Qui divisim οὐκ ἔτι scribunt, μηκέτι ignorare videntur. Libri varie scriptum habent; regnat tamen scriptura ὑφ' ἕν. —‖ *Proprie* dictum, de *re praesenti:* ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα Ph. 556. τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαι μ' ἐᾷ 820. De Ph. 1094 m. v. s. ἴσχω

p. 342 b. οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν 1154 m. ἀγγελῶν ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον OR 956. ὅτ' οὐκέτ' εἰμί OC 393. κοὐκέτ' ἔστ' ἀποστροφή 1473. ἴσχειν δ' οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων Ant. 802 an. οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα θέμις ὁρᾶν 877 m. Nam θέμις prohibet, quominus ἔσται, non ἐστί subaudiatur. κοὐκέτι μέλλω 939 an. κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην παρεισδέδεγμαι Tr. 536. ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ 711. φέγγος οὐκέτ' ἔστι μοι 1144. πατὴρ γὰρ οὐκέτ' ἔστι σοι 1146. ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς ὅτι βλέπω Ai. 514. οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ 639 ch. Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν 972. ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος 1257. οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν 1273. ἵν οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός El. 22. ἄγειν οὐκέτι σωκῶ ἄχθος 119 an. φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ 611. ἡνίκ' οὐκέτ' ἐστίν 954. οὐκέτ' ἐξισοῦται 1071 ch. κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω 1175. κοὐκέτ' ἀμμένει 1397 ch. Huc adde, quod choro de Aiacis insania querenti τὸν αἰσ' ἄπλατος ἴσχει respondet Tecmessa οὐκέτι Ai. 257 an. θυμῷ δ' οὐκέτι φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγατὴρ coni. Brunck. fr. inc. 704, 1.; ap. Athen. 15. p. 688, a. legitur οὔ τι, [οὔ τις epitome] sane violato anapaestico versu: sed quis sponsor exstat, non excidisse aliquid? — *De re olim praesenti, cum fiebat aliud quid*, cui usui maxime imperfectum constitutum est, vel participio utuntur imperfecto adhibito resolvendo: ἡνίχ' ἕσπεροι λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον Ai. 286. ὀμνύντες βλέπειν τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν Ph. 358. ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ σύμβολαιά σου ἐφαίνετο 884. — *De re iamiam praeterita:* ἐπεὶ . . . ἐξῆλθεν, οὐκέτ' εἶδεν El. 778. πάλιν πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκετο OR 115. — *De re futura*, cui indicandae non solum tamen futurum tempus constitutum: ὅρα σύ, μὴ . . . τότ' οὐκέθ' αὑτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς Ph. 521. ἔμ' ὧδέ σοι οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον 1133 m. φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων πελᾶτε 1149 m. v. Herm. οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλόν OR 897 ch. τάνδ' ἄρ' οὐκέτι νέμω πόλιν OC 879 ch. *non videbitur amplius*; si νεμῶ praetuleris, idem sensus erit, paulo debilior sententia. κοὐκέτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφὴν 1613. οὐκέτι μ', οὐκ ἔτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα Ai. 415 m. sc. καθέξετε. οὐκέτ' ἄνδρα μὴ τόνδ' ἴδητε 421 m. — Aliquid *tralatae* sic inest *significationis*, cum non de *tempore* potissimum actionis alicuius, sed de *ratione et habitu* dicitur. σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ Ai. 1262. Non enim iam quidquam didicerat, pergere ut ita possit *iam non audiam amplius;* sed hic sensus est: *minime impetro a me, te ut audiam.* Paulo aliter dictum χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται OR 1251., quod etsi a re deinde sequente significanda deflexum, *non amplius*, *iam non*, *posthac non* interpretari non licet. Rursum aliud est ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ ἄβουλος οὔτ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν πεσὼν ἀκεῖται Ant. 1025. *Iam non* dicas Latine, verum non de tempore sed de animo mutato intelligendum. — οὐκ ἔτι aliis interpositis dirempta quaerenda in ἔτι.

(II p. 432, 11.)

Οὔκουν et οὐκοῦν. [cf. L. Breitenbach, üb. d. Partikeln οὐκοῦν und οὔκουν in ZAW 1841. p. 105—120.] Οὔκουν est ‖ particula *fortius negandi*, ita quidem ut una *sententiam cum prioribus connexam* indicet. Haec colligendi significatio raro manifesta apparet, ut vix unquam interpreteris *ergo non*, *non igitur*, sed sic fere: *non quidem*, *ut nunc est*, *non sane*, *quantum quidem expertus didici*. οὔκουν Ἀτρεῖδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως οὕτως ἐνεγκεῖν Ph. 872. οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς (sc. αἰσχρὸς φανεῖ) 907. οὔκουν ἔγωγε 1389. οὔκουν ἐμοῦ γ' ἑστῶτος οὐδαμοῦ πέλας (ἐμνήσατο) OR 565. οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς ἦλθον 1357 m. οὔκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις OC 651. οὔκουν πότ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι ὁδοιπορήσεις 848. οὔκουν . . . . οὐθ' εἷλκον, οὔτ' ἂν ἦγον 924. οὔκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ (εἰμί) Ant. 321. οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός 993. οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε El. 795. — ‖ Particula *cum ratiocinatione ex prioribus facta interrogandi*, ut affirmans responsum rei consentaneum sit, et sperare, nec pro certo tamen exspectare videaris. Latine *nonne igitur* vertitur, quod tamen, cum ἆρ' οὐ potius sic reddas, non optime ad sensum convenit. οὔκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινά . . .; Ph. 624. Sperat, Neoptolemo quoque talia visum iri. οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; 1270. *spero concedi poenitentiam.* οὔκουν μ' ἐάσεις, κἀκτὸς εἶ; OR 676. οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι; 973. οὔκουν τις . . . πάντ' ἀναγκάσει λεὼν . . . σπεύδειν OC 897. οὔκουν ἐρεῖς ποτέ . . .; Ant. 244. οὔκουν ὅμαιμος χὠ καταντίον θανών; 512. οὔκουν ἐάσεις θῦσαί με El. 630. οὔκουν . . . ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν; Tr. 419. οὔκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν; Ai. 79. οὔκουν ἂν εἴποις. . .; 1051. De scriptura Ai. 1339 ubi legebatur et sensu minus aptum et propter locum in media sententia suspectum οὔκουν LA a m. ant., sed m. pr. οὐκ ἂν v. s. ἀτιμάζω, ἀντατιμάζω. — Libri vocem utroque significatu ὑφ' ἕν scriptam fere perpetuo exhibent, accentu aliquoties vitioso; velut οὐκοῦν Flor. Θ. in Ai. 79. Ea toni collocandi incertitudo per omnes omnium scriptorum veterum codd. reperitur: v. Stallb. ad Plat. Phaedr. p. 258, c. Bornem. ad Xen. Memorab. 2, 2, 3. Quin Monkius ubique οὔκουν sive, quod informe monstrum nondum cuiquam neque visum neque auditum arbitror, οὐκ οὖν scribendum pronuntiat ad Eur. Alcest. 150. —‖ 3. Οὐκοῦν. Non video causam desciscendi a veterum praeceptis de οὔκουν et οὐκοῦν discernendis datis: v. Ammon. p. 105. Is recte οὔκουν ἀποφατικόν (vitiose vulgo ἀποφαντικόν editur, id quod vidit Valck. ad Phoen. 1583.), οὐκοῦν συλλογιστικόν vocat; nec pugnat, quod οὔκουν etiam interrogandi cum argumentatione constitutum est, quippe sic etiam negandi particula vi sua nativa praedita est. At nuper exortus Elmsl. est, qui eam regulam cadentis Graecitatis scriptoribus accommodari posse, ap. Atticos autem cum utraque particula suam vim retineat, semper οὐκ οὖν scribendum esse affirmaret. Hunc temere sequuntur Monk. l. c. et Blomf. Sed antequam sua perscripsisset, copiose hunc locum tractavit et exhausit Herm. ad Vig. n. 261. p. 794 sqq. Cum in exemplis illis, quae recte, non depravate scriptum οὐκοῦν monstrant, negationis vis plane quiescat, ut *ergo*, *igitur certe* significare videatur, quanquam aliquando vis particulae conclusiva Latine reddi ne potest quidem, ut quae non aliud quidquam, nisi ex prioribus nexam pendere sententiam indicet, scire pervelim, quomodo ea exempla Elmsleii sententiam sequentes, nisi ad interrogativam sententiae formam confugiant, explicaturi sint. Et ne ea quidem satis convenit omnibus. Scilicet fraudem Elmsleio fecit, quod regulam suam ex pauculis illis exemplis duxit, in quibus οὐκ οὖν interrogative dictum necessario dirimendum fuit, cum *assumptioni inferendae* sit; quo in genere ne οὔκουν quidem plane abiiciendum

erat, sed ἀσύνδετον efficit sententiam: v. OR 440. 581., quae in v. οὖν recensebuntur. Iam vide haec: οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ, τότε στελοῦμεν Ph. 639. Ne interrogative quidem proferendo οὐκ οὖν tolerabilem sensum efficias; sin affirmative, quomodo suam provinciam tuebitur negatio? οὐκοῦν ἅ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί OR 342. οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι Ant. 91. οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ' ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων 817 an. *quippe.* οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ El. 799. [quod interrogative protulit Dind. et οὔκουν scripsit.]

Οὔλιος *exitiosus.* οὐλίῳ σὺν πάθει Ai. 933 ch. [οὐλίαισι συναλλαγαῖς Tr. 845 Dind. c. Wund. pro ὀλεθρίαις.]

***Οὐλόμενος.** Vitiosa scriptura est οὐλομέναν Ant. 840. v. ὄλλυμι. (II p. 434.)

Οὖν particulam optime tractavit Matth. gr. Gr. §. 625. p. 1272. [adde Rost, üb. Ableit., Bedeutung und Gebrauch der Partikel οὖν. Gotha 1859. 4°.] *Argumentationi* ex rebus praegressis *faciendae* constituta est, sicut *ergo* et *igitur.* —‖ Aliquando perspicue exprimitur ratiocinatio. τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπήν Ph. 45. Spectatur v. 41. κἄστ' οὐχ ἕκας που, unde sumendum ὅτι οὐκ ἔστιν ἕκας. τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε 305. Spectat antecedentia vbb. 304. οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν. ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων 1343. Refertur hoc ad narrata de Heleni vaticiniis. κείνῳ προσαρκῶν οὖν ἐμαυτὸν ὠφελῶ OR 141. ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω 325. sc. ὅτι ὁρῶ τοῦτο, ποιῶ s. ἀποστερῶ φάτιν. πῶς οὖν ποιήσεις; OC 652. Respicit ad Thesei verba v. 651. οὐκ ἔγωγέ σε, οὐδ' οὖν ἐάσω 1135. v. Herm. ἥδ' οὖν θανεῖται Ant. 751. ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ οὐκ εἶ ξυνέρξων Tr. 82. ἥδ' οὖν ἐάσθω 329. ἔδοξεν οὖν μοι πρός σε δηλῶσαι τὸ πᾶν 369. ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι 550. *haec igitur cum ita sint, metuo.* ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, δεῖ σ' αὖ γενέσθαι σύμμαχον 1174. περὶ οὖν τιν' ἐξοδοιπορεῖν στέγης, ξυνάπτετον λόγοισιν El. 20. τίς οὖν ... ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται; 1001. ποῖ τις οὖν φύγῃ Ai. 403. m. τί οὖν δή 873 ch. quibus verbis ut eis quae sequuntur ἔχεις οὖν; 875. exquiritur, num etiam circumeundo et perscrutando quid perfecerint adventantes, ut id consequens esse ex eorum ingressu colligatur. πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ Eriph. fr. 205, 1.—.— ‖ In *interrogandi* formulis maxime *assumptioni cum obiectione ponenda* constitutum est, etsi in cursu ac tenore colloquii frequentibus quaestionibus procedentis et interrupti ea sermonis forma non ubique satis manifesto apparet. τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν; Ph. 100. Cum Ulixes dolum et insidias suasisset, obiicit Neoptolemus turpe esse mendacium, ut inde concludat, non esse cur fallaciis potius quam persuasione utatur v. 102. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν; 110. Pergit in his quae v. 108. coeperat Neoptolemus, eaque ad conclusionem faciendam eis adducuntur, quae v. 111. 112. Ulixes et ipse Neoptolemus inferunt. πῶς οὖν ὁ λῃστὴς . . . ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; OR 124. Sumptionem Creon protulerat v. 122., conclusionem quanquam non manifesta illa forma promit Oedipus v. 128. Quae si unius ore dicerentur, sententiae ratio talis futura erat: ἐπεὶ λῃσταὶ ἀποκτεῖναι Λάϊον ἐλέγοντο, οὗτοι δὲ οὐκ ἂν εἰς τόδε τόλμης ἔβησαν, κακόν τι ἐμποδίσαι τὸ μὴ γιγνώσκειν τοῦτο φαίνεται. — οὐκ οὖν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς; 440. Haec assumuntur prioribus Oedipo loquente prolatis αἰνικτὰ κἄσαφῆ λέγεις a Tiresia, conclusio reticetur ab eodem, talis futura: οὐκ ἐμὸν τόδ' ἀλλὰ σὸν εἴη ἂν ἐξηγεῖσθαι. In libris est οὐκοῦν sine interrogatione, quod sententiae adversatur; paulo melius Brunck. [quem sequitur Dind.] οὔκουν cum interrogatione; illud ab Elmsl. est longe significantius. τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ 562. Conclusio sequitur v. 564., quam dempta interrogatione talem esse oportuit μνησθῆναι αὐτὸν ἐμοῦ εἰκὸς ἦν: nunc interrogative profertur: ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ; — πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε; 568. Sumptio inest in κοὐκ ἠκούσαμεν v. 567., concluditur ex utroque v. 570. οὐκ οὖν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος; 581. Libri, Brunck., Elmsl. ut v. 440. Conclusio ex argumentis sequitur in v. 582. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών 1128. Conclusio v. 1131. inest. παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε; OC 416. Sumptio praecedit v. 414., concluditur v. 418. ὁρᾷς . . . ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρεις μαντεύματα 1424. Sumitur aliquid v. 1417, concluditur v. 1427. οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον; Tr. 1191. Concluditur v. 1193. πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε; 1247. Conclusio infertur v. 1249. ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τἀληθῆ φίλῳ . . . ξυνηρετμεῖν; Ai. 1328. Concludit argumentationem v. 1332. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν; 1364. quae nescio cur Herm. dempta interrogatione scribi voluerit. Conficitur argumentatio v. 1366. — ‖ Saepe *continuat sermonem* **οὖν**, ut vel *priora respiciat,* et recte explices *ut nunc est, sic igitur,* vel *nectatur oratio ulterius,* ut *porro* interpreteris, vel etiam *confirmentur* priora, quod *sane vero* Latine reddas. Ex primo genere significandi haec sunt. νῦν οὖν . . . βουλευτέον El. 15. ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστι 307. τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει Ai. 28. πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί 34. ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα 535. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν τέρψις ἐπέσται; 1215 ch. ὅδ' οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος ζῶντα μ' ἔκτεινεν θανών Tr. 1162. οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πάντ' ἐκπορίζει Ph. 298. λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος με 766. οἶσθ' οὖν ἃ χρῄζεις; OR 655. ἕως δ' ἂν οὖν ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα 834; οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι; 1517. φῂς τάδ' οὖν; 1520. ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενί Ant. 84. καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι . . . βουλεῦσαι 489. σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι 741. ταῦτ' οὖν φρόνησον 1023. cf. ταῦτ' οὖν φυλαξώμεσθα fr. inc. 779, 10. — οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι OC 980. Tertia ratio cum prima sua natura coniuncta haec videtur exempla habere. ἀλλ' ἓν γὰρ οὖν ἔξοιδα OC 985. οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν· εὖ γὰρ οὖν λέγεις Ant. 771. τοῦδέ σοι μέλειν ἐφίεθ' ἁνὴρ κεῖνος, ὥσπερ οὖν μέλει Ai. 991 (*wie denn auch*). ἀλλ' οὖν τοσοῦτον γ' ἴσθι Ph. 1305. *at hoc certe discas velim.* His simile videtur τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν OC 1539., quo simul sermonem deponi significatur, nec amplius in ea re morandum esse. Finis fit etiam v. 1766.: ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν χὠ πάντ' ἀΐων Διὸς ὅρκος. Finitima his duo exempla sunt, in quibus omissa rei mentione amplius facienda aliis cedere sese et quidquid voluerint agendi arbitrium permittere loquentes significant. ὅδ' [ὁ δ' Dind.] οὖν ἴτω OR 669. οἱ δ' οὖν γελώντων Ai. 961. *Progrediendi sermone* significatio, quam secundam supra posuimus, his videtur exemplis firmari. ἦ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρῄνεσα;

Ph. 121. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πλεῖν ἦν ἑτοῖμος 569. πῶς οὖν ἔχει κἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι; El. 1339. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; 1343. Haec enim non sunt argumentantium, sed plura deinceps rogando audire cupientium. —.— ‖ Aliquando etiam *dialectice inferendo contrario servit*, ut *rursum* s. *contra* interpretere. λέγοντες εἴτ' ἀληθές, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην Ph. 345. οὔτε γὰρ θρασύς, οὔτ' οὖν προδείσας εἰμί OR 90. μήτ' ἀροτὸν αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινά, μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας 271. et primo membro additum εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών; 1049. εἴτ' οὖν θεὸς εἴτε βροτῶν ἦν ὁ ταῦτα πράσσων El. 199 ch. et cum negatione εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; (sc. δικαίως ἔκτεινας) 560. εἰ δ' οὖν Ant. 722. cum eleganti reticentia. Huic generi attribuerim etiam, quod propter mutilam sententiam non planissime patet, εἰ μέν τις οὖν ἕξεισιν, εἰ δὲ μή, λέγε Niptr. fr. 402, quanquam hoc prioribus diversum propter particulam in priore membro inclusam. — ‖ Vitiose scriptum οὖν aliquoties repertum est. τίς ἂν οὖν εὔπατρις ὧδε βλάστοι; El. 1081. syllaba abundante libri paene omnes exhibent. οὖν eius videtur, qui ἄρα interpretari voluerit, et necessario eiectum inde a Brunck. In OC 179. ἔτ' οὖν, ἔτι προβῶ legitur in libris, et contra numeros antistrophicos et inepte inculcato ἔτι, nec οὖν ulla probabili significatione praedito. Both., quem Reis. et Elms. sequuntur, ἔτι προβῶ eiecit, ἔτ' οὖν servato; probabilius Herm. προβῶ retinuit, ἔτ' οὖν ἔτι eiectis. —.— ‖ Cum aliis particulis coniectum οὖν partim iam pertractavimus; ἀλλ' οὖν ... γε s. v. ἀλλά p. 33 a. cf. Elmsl. ad Med. 1375. —.— γὰρ οὖν s. v. γάρ p. 136 a. — δ' οὖν s. v. δέ p. 159 a. — μὲν οὖν v. s. μέν p. 435 b. et consuli praeterea licet de illo Reisig. enarr. OC p. 175. C. F. Herm. ad Luc. de hist. conscr. p. 254.; de hoc Stallb. ad Plat. Phileb. p. 99. — ‖ εἴτ' οὖν *oppositis inferendis* inventum est, velut οὖν ipsum ex Niptris enotavimus dici: cetera exempla Ph. 345. OR 1049. El. 199 ch. 560. vid. supra apposita. v. εἴτε. ‖ ὅτ' οὖν *quandoquidem igitur*. ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν εἰς πλέον ποιῶ OR 918. ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι ὤλοντο Ant. 170. ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν El. 38. ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἐξήκεις ὁδόν 1318. — τίς οὖν, τί οὖν, τί δ' οὖν v. τίς, et de hoc etiam v. δέ.

Οὕνεκα. ‖ *Adverbium* praepositioni aequiparandum — a. *proprie* significare videtur *propter*, causam quid faciendi omittendive et patiendi indicans. οὔ ποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' οὕνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου Ph. 1038. εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεκα ... μ' ἐκβαλεῖν ἱμείρεται OR 383. ὧν οὕνεκ' ἦλθον 447. οὐχὶ μαντείας γ' ἂν βλέψαιμ' ἂν οὕνεκα 858. ἄξιος γὰρ εἶ τῆς εὐεπείας οὕνεκα 932. ὧν οὕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρὰν ἀπῳκεῖτο 997. τῶνδε φεύγεις οὕνεκα 1010. χρόνου μὲν οὕνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε OC 22. ὧν οὕνεκ' ἐκφοβεῖ με 269. τοῦ πέμψαντος οὕνεκ' εἰπών 1346. καί σε τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον Ant. 19. τούτου γὰρ οὕνεκ' ἄνδρες εὔχονται γονὰς κατηκόους ἔχειν 641. μὴ φρένας γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς 649. τῆσδ' οὕνεχ' ἡ ... καθῃρέθη Οἰχαλία Tr. 477. τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην Ai. 328. ὧν οὕνεκ' αὐτὸν οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι 1062. οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο γυναικός, ἀλλ' οὕνεχ' ὅρκων 1111. τούτου θανεῖν χρῆν αὐτὸν οὕνεκ' ἐκ σέθεν; El. 579. ἐχθροῖς γαμεῖσθαι τῆς θυγατρὸς οὕνεκα 594. τιμᾶν ἅπαντας οὕνεκ' ἀνδρείας χρεών 983. Ex οὕτινος ἕνεκα οὕνεκα haud inscite advertit EM p. 641, 44. compositum videri, sed negat factum secundum Apoll. de coni. p. 503, 6. Idem Apoll. cum ἕνεκα significans ad vim coniunctionis ὅτι detorqueri dudum vidisset p. 502, 30., mirum est, quod Ammonius p. 106. et Gr. Herm. p. 327. οὕνεκα pro ἕνεκα vitiose dici pronuntiaverint. —.— ‖ b. Hinc plane adverbiascit ita, ut *hactenus*, *huius rei causa*, *de* significet. v. Markland. ad Eur. IA p. 121. Valck. ad Herod. p. 466, b. et ad Phalar. p. XIII. Brunck. ad Ph. 774. Schaef. ad Long. p. 421. ἕνεκα eodem modo dictum ὅσον ἐς bene explicat Thom. p. 184. Alia tamen aliis propius a primitivo vocabuli usu distant. ἀλλ' ἐξίκοιτο τοὐδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει El. 387. τοῦδέ γ' οὕνεκα κήρυσσε 605. Haec quasi viam audacioris tralationis indicio monstrant. Longius ab origine discedunt haec duo: νῦν δ' ἔκηλά που τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ' ἡμερεύσομεν El. 787. θάρσει προνοίας οὕνεκ'· οὐ δοθήσεται Ph. 774. Ante Gedikium post θάρσει distinguebatur, eamque distinctionem, modo minore maximae subrogata Buttm. miro usus argumento restituit. cf. Herm. — Locum οὕνεκα cum casu dictum fere suum et legitimum eum habet, ut nomini postponatur. Certe praeponitur in his paucis exemplis: El. 983. Ph. 1038. et interponitur pronomini et substantivo Ai. 1111. —.— ‖ *Coniunctio* est ὅτι significans, cum ad *causam rei factae verbo adhibito indicandam*, tum ad *sententiam obiecti modo a verbo cogitandi sentiendi dicendi pendentem inferendam*. *Causam* indicat: οὗτος δέ μοι φίλος μέγιστος, οὕνεκ' Ἀτρείδας στυγεῖ Ph. 586. οὕνεχ' ἧμιν αἴσιος σκοπὸς προσήκεις τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι OC 34. ἀπεστάλην ... οὕνεχ' ἧκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ' εἰς πλεῖστον πόλεως 738. ἐξελήλαμαι, τοῖς σοῖς οὕνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις γονῇ πεφυκὼς ἠξίουν γεραίτερος 1293. οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων, καὶ ταῦτ' ἀκούειν (sc. χρή, quod liberiore quodam loquendi genere ex illo, quod praecessit, ὅτι χρή repetendum videtur: placet Hermanni de lacuna suspicio) Ant. 63. — *Obiective* dicitur: ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα Ἕλληνες ἐσμέν Ph. 232. ὁρῶ οὕνεκα θήραν τήνδ' ἀλίως ἔχομεν τόξων 839 m. μάθ' οὕνεκ' ἐστί σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης OR 708. κἀξάγγελ' ... οὕνεκ' Οἰδίπους τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὑτοῦ γέρα OC 1395. ὑφ' ἐκδιδαχθεὶς ... οὕνεκα ἄκουσα ... ἔρξειεν τάδε Tr. 934. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα; El. 1478. Hac vi dictum οὕνεκα distinctione separandum a verbo sensum et cogitationem indicante non videtur, id quod vulgo fieri videmus.

Οὔνομα v. ὄνομα. (Π p. 438, 9.)

Οὗπερ (cf. ὅς) *ubi quidem*. De locis: ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος οὗπερ οὐκ ἐγώ Ai. 1237. αὐτοῦ μέν', οὗπερ κἀφάνης OC 77. A locis tralata sunt εἰσ' οὗπέρ εἰσι OC 336. quae formula est rem ingratam silentio transeundi vel abrumpendi sermonis. [similis illi 273 ἱκόμην ἵν' ἱκόμην.] ὦ φίλτατε, σχὲς οὗπερ εἶ 1169. quod rogantis est, ne ultra loquatur alter.

Οὔποτε *nunquam*. supra v. tractatum et cum οὔ ποτε compositum s. οὔ p. 515.

Οὔπω. ‖ Proprie *nondum* significat. ὃν λεύσσων περὶ πᾶν οὔπω δύναμαι τέμενος γνῶναι ποῦ μοί ποτε ναίει OC 135 an. ἓν δ', οἷον οὔπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερῶ Tr. 154. ἁμοὶ πρόσθεν οὐκ ἔτλη οὔπω φράσαι 159. κοὔπω τις λόγον κακὸν ἠνέγκατο 461. οἷον ἀναρσίων οὔπω ... ἐπέμολεν πάθος οἰκτίσαι 854 ch. Scholiastae οὐχί et οὐδέποτε explicant, illud falso,

hoc non optime, Herm. *ne — quidem* interpretatur; quanquam illam, quae nunc in Herculem ingruit, cladem cum aerumnis ante toleratis componi puto aptissime. Eadem plane ab Hercule ipso sententia promitur v. 1047: κοὔπω τοιοῦτον οὔτ᾽ ἄκοιτις ἡ Διὸς προὔθηκεν, οὔθ᾽ ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς οἷον τόδ᾽ ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη καθῆψεν ὤμοις ἀμφίβληστρον. — ἄταν, ἂν οὔπω τις ἔθρεψεν δίων Αἰακιδᾶν Ai. 644 ch. οὔπω δέος ... καταπεσεῖν fr. inc. 751. Eadem ratio, si accuratius inspexeris, est Ai. 663., ne οὔπω ibi οὐκέτι significare putes: ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ᾽ ἐδεξάμην δώρημα, οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα. Poterat dici οὐκέτι, fortius tamen οὔπω, *ad hunc usque diem non vidi dum.* — ‖ Minus usitata significatio particulae inest in OR 594: οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ, ὥστ᾽ ἄλλα χρῄζειν. οὔπω τοσοῦτον enim coniungenda, nec temporis significandi est sed verecundius negandi: cf. Pflugk. ad Eur. Hecub. 1278. et inprimis Lob. ad Phryn. p. 458. Eam epicis significationem tribuit Eust. p. 418, 11. et de μήπω idem observat p. 467, 12. — Divisim scribendi, nisi forte quis unum illud OR 594. excipere velit, causa nulla apparet.

Οὐπώποτε *nunquam*, de *praeterita* quidem re: v. Lob. ad Phryn. p. 457 sq. ὑφ᾽ ἓν scribendum πώποτε sec. Apoll. de pron. p. 45, a. 48, b., nec significatio οὐ avellendum esse arguit. ὕβρις δέ τοι οὐπώποτ᾽ ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο fr. inc. 705, 2. [οὐπώποθ᾽ ὑμᾶς συμβαλεῖν ἐπίσταμαι inc. 969, a.]

Οὐρά *cauda.* ἔσαιν᾽ ἐπ᾽ οὐρὰν ὦτα κυλλαίνων κάτω fr. Phaedr. 619., ap. Hesych. v. κυλλαίνων κάτω vitiose scriptus versus, ut tamen ἐπ᾽ οὐράν accurate noscatur. — οὐρὰν αἰδοῖον explicans ex satyrica opinor fabula Soph. affert Phot. p. 361, 16. (inc. fr. 925). — De tono v. Arcad. p. 97, 1.

Οὐραῖον *cauda piscis.* χορὸς δ᾽ ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει, σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην fr. inc. 700, 2. cf. i. v. σαίνω. — Iure peninflectitur e neutro adiectivi οὐραῖος ortum non incertius inflectendo quam τροπαῖος et ἀρχαῖος: eandemque antiquitus τόνωσιν etiam substantivorum ex adiectivis eiusmodi subnatorum fuisse, Atticus ille in τροπαῖον accentus ostendit. (II p. 439, 14.)

Οὐράνη *matula.* τὴν κάκοσμον οὐράνην ἔρριψεν Synd. fr. 147, 1. Eadem fere verba etiam Aeschylus posuisse fertur Ostol. fr. 166. — Accentus regulam habet Arcad. p. 110, 27.

Οὐράνιος *caelestis.* ‖ *quod est caeli.* οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ OR 301. οὐρανίαν δι᾽ αἰθέρα 866 ch. [in LA a m. rec. superscriptum οὐρανίας δι᾽ αἰθέρος.] οὐράνιον φῶς Ant. 944 ch. οὐρανίας ἕδρας προλιπὼν Ph. 1413 an. Hinc de *caelo demissa* significat. οὐρανίας ὑπ᾽ ἄχνας OC 681 ch. *rore* et *pluvia.* οὐράνια σήματα Naupl. fr. 379, 3., διοσημίαν significat. Addendi duo loci dubitatione varia non expertes. οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν 1466 ch. Hanc librorum omnium scripturam in LA explicatam reperias ἀντὶ τοῦ ταχεῖα. quod idem est ap. Suid. v. οὐρ. ἀστρ. Anapaestum in senario choricis interposito ferendum putabat Lob. ad Ai. p. 327. ed. 1. Reisigio duae postremae syllabae in unam contrahi videbantur, quam viam Herm. praeiverat. EDM p. 54. et 122. Elmsl. οὐρία coniecit ad Heracl. 822., id quod ad Oedipi quidem mentem faustum sibi vitae exitum portendi significantis convenit, sed chori sermoni aptum non est. [recepit Dind.] Herm. nunc οὐράνια adverbiascens reposuit, cum pridem ita corrigi iussisset ad Hec. p. 167. Probo emendationem; sed minime illud, quod interpretari videtur *vehementissimum.* Nam ne illud quidem rem tangit, quod Gr. Bekk. An. p. 4, 20. advocat ἀνεβόησεν οὐράνιον ὅσον: σημαίνει τὸ ὑπερβεβηκὸς καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἦχον: cf. p. 400, 33. Quippe *ad caelum usque*, ut clamor, fulgur non tollitur, et οὐράνιον ὅσον comicorum comice loquentium est, *insane,* nostrum *ungeheuer*, *verteufelt* significans. Igitur de *caelo demissum* fulgur interpretamur. Huic simillimum est οὐράνια πεσοῦσα γᾶ Eur. Troad. 1298; ubi idem accentus in libris vitium, quanquam non de caelo proprie, sed tralate de culmine et fastigio decidisse dicitur, sed *vehementer* interpretari non licet; nec male comparaveris ἀντίτυπα πεσεῖν Soph. Ant. 134 ch. et χερσαῖα τινάσσεσθαι i. q. ἐπὶ χέρσου Arat. Dios. 918. *Graviter* quidem significat praeter alia multa οὐρανία βρέμων Eur. Troad. 521.; sed id de fulgure perquam debilem sententiam daret. Novum aliquid et Atticis inauditum reperit Dind., ὀρανία ut scriberetur, qua quippe scribendi ratione Soph. usus esset. cf. eius annot. Oxon. Si est usus, quod dubitandum magnopere (v. ἀναλίσκω), certe pronuntiaverunt et ille et aequales οὐρανία. A paucitate quidem exemplorum neque ὀρανός nec, quae comparat quamvis diversa, πός et τρίπος impugnare licet, sed licet ita, donec quidquid epicis et Aeolicis poetis dicere permissum fuit, etiam Atticis hominibus concessum fuisse ostendatur; de coniectura talia invehere inconsideratum est. Alterum exemplum quamvis ab Herm. comparatum illi dissimillimum est, Ant. 418: τυφὼς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος, πίμπλησι πεδίον. ἄχος nominativum esse et ad τυφώς referri consentaneum, quanquam libri non distinguunt post σκηπτόν, et Eust. p. 345, 41. et 1196, 50. secum ipse pugnat. Ceterum Phot. et Hesych. οὐράνιον ἄχος τὸν κονιορτόν explicant, *ingens malum* Erf. comparatis dissimillimis Ai. 196. Aesch. Pers. 571.; eumque sequitur Herm. quaesitam dicens tertiam explicandi viam a schol., Eust. l. c. et p. 151, 19., Eudocia p. 407. et Phavor. v. Τυφωέα initam, de *caelo contristato* ut intelligatur, qua ratione nihil verius nec ad poetarum usum accommodatius cogitari potest. [*'calamitas divinitus orta'* expl. Blomf. glossar. Aesch. Pers. 579.] — ‖ *caelicola.* τὰν οὐρανίαν Θέμιν El. 1064 ch. — ‖ Tralate *vehementissimus*, *ingens.* ἄταν οὐρανίαν φλέγων Ai. 196 ch. εἰς οὐράνιον ὕψος ἀνάπτων τὴν βλάβην schol. rec. Aliam viam iniit schol. vet. τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν scribens, quod si παρὰ τοῦ δαίμονος πεμφθεῖσαν substituto interpreteris, paene dubito veriusne sit. Inepte autem alius schol. vet. ad alteram interpretandi rationem redit addens ἤγουν μετέωρον καὶ μεγάλην, quae et inter se dissident, nec ex illo ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν ullo modo elici possunt. Cf. Wyttenb. ad Plut. de Superstit. p. 168, a.

Οὐρανός *caelum.* Proprie dicitur maxime. ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεύς El. 174 ch. Sic libri, redundante syllaba; Herm. ἔστι deleto scripsit μέγας ἔτ᾽ ἐν οὐρανῷ, Heathius ἔτι μ. ο., id quod LA firmari videtur, in quo ἔτι, sed retinetur ἐν. ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν Ἥλιε Ai. 845. οὐρανοῦ δ᾽ ἄπο ἤστραψε fr. Teucr. 507, 1. οὐρανοῦ τ᾽ ἀναπτυχάς inc. 655, 2. v. ἀναπτυχή. — Transfertur πρὸς οὐρανὸν βιβῶν OC 381. de laude alicui parienda dictum: v. βιβάζω. — Adverbiascit οὐρανῷ σκέλη προφαίνων

El. 752. de eo qui praeceps raptus sursum deorsum lata crura et caput monstret.

Οὔρειος v. ὄρειος. (II p. 441, 3.)

Οὐρεσιβώτας. ἔθνη θηρῶν, οὓς ὅδ' ἔχει χῶρος οὐρεσιβώτας Ph. 1148 m. locus silvester et horridus, *montana feris pascua exhibens*, quod a poeta redditur *montibus eos pascens*. Pascua enim in illis terris aestivo calore exustis non alia nisi in montibus, quod multis Homerus exemplis docet. [In LA scriptum est οὐρεσσιβ.]

Οὐρίζω *prospera fortuna rego*. ὅς τ' ἐμὰν γᾶν φίλας ἐν πόνοις ἀλύουσαν κατ' ὀρθὸν οὔρισας OR 696 ch. Eust. ex hoc loco (praeter p. 661, 45. et p. 1282, 16.) p. 1452, 46.; οὐρίσαι: τὸ ἀποκαταστῆσαι εἰς οὔριον, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. καὶ κατουρίζειν, ῥῆμα τραγικῶς. Hinc ineptam fere omnium, ut videtur, librorum scripturam οὔρησας (Flor. Γ. veram videtur servasse), corr. Brunck.

Οὔριος *secundus*, a vento et navigatione ad alia tralatum. οὐρίῳ πλάτῃ. Ph. 355. γένοιτο δὲ πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλής 780. ἐμὲ ... οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ Ai. 889. οὐρίαν τρόπιν Synd. fr. 151. *navem cursum suum tenentem*. De Elmslei coni. οὐρία γὰρ ἀστραπὴ OC 1466 ch. pro οὐρανία v. s. οὐράνιος. — Adverbiascit ἐξ οὐρίων. ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν Ai. 1083. De sententia v. Musgr. et Lob. p. 389.

Οὖρος *ventus secundus*. Quanquam proprie dictum Sophocli non est. οὖρός τοι, τέκνον, οὖρος Ph. 855 ch. ὁ ἐπιτήδειος καιρός schol. ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον Tr. 468. i. q. χαιρέτω, *missa faciamus*. ὁ περὶ τούτων λόγος ἐρρίφθω εἰς τὸν ἀέρα schol. v. Stanl. ad Aesch. Sept. 696. [ubi est ἴτω κατ' οὖρον] Lennep. ad Phal. Epp. p. 100. Lips. (88 Bat.). οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ 815. *secundo vento* ex conspectu meo abeat, i. e. *quam celerrime* et *longissime*.

Οὖς *auris*. ‖ Proprie de *corpore*. ὀρθὸν οὖς ἵστησεν El. 27. de equo. ὦτα κυλλαίνων κάτω Phaedr. fr. 619. — Admiscetur *audiendi* significatio. τυφλὸς τά τ' ὦτα τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ OR 371. — τῆς ἀκουούσης πηγῆς δι' ὤτων φραγμός 1387. καί με φθογγὸς οἰκείου κακοῦ βάλλει δι' ὤτων Ant. 1188. ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς πώλοις El. 737., de qua locutione et similibus consule Valck. ad schol. Eur. Phoen. 916. δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς ἠπίως ἐννέπειν 1439 ch. λόγους ψιθυροὺς πλάσσων εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς Ai. 149 an. ἐν λόγοισι προσβολὴ μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται fr. inc. 739, 2. — *Audiendi sensus* dicitur. ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει; Ant. 317. ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ 319. *De fr. inc. LXXVII. ap. Brunck. v. s. κριτικός. (II p. 442, 2.)

Οὐσία *res familiaris*. *τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας Tr. 911. Scholiasta cum alia inepte, tum κοίτας et συνουσίας explicat contra universae Graecitatis usum et morem, v. ἄπαις. [Dind. versum absurde interpolatum aut totum ab interpolatore confictum iudicat. Alias inierunt rationes Meinek. et Camp.]

Οὔτε *neque*. 1. Legitima particulae provincia est, ut *a pluribus idem vel ab eodem plura abiudicet*, ut bis terve dicta ponatur in fronte membrorum sententiae singulorum. *Bis* igitur posita haec habet exempla. οὔτε λοιβῆς ἡμιν, οὔτε θυμάτων προσθιγεῖν Ph. 8. οὔτ' αὐτός, οὔτ' οὐκφύσας ἐμέ 89. οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρίς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ (πέρσει Ἴλιον) 115. cf. 1434. γῆν οὔτ' εὔορμον οὔτ' οἰκουμένην 221. ὅς οὔτ' ἔρξας τιν' οὔτε νοσφίσας 684 ch. οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασείεις σοφά 1245. οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν 1304. οὔτε συγγνώμην ἔχειν οὔτ' ἐποικτείρειν 1319. οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις ἑλεῖν οὔθ' οὗτος σέθεν 1434. cf. 115. οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς OR 56. οὔτε γὰρ θρασύς, οὔτ' οὖν προδείσας εἰμί 89. οὔτε γὰρ ἔκγονα ... αὔξεται, οὔτε ... ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες 171 sq. ch. οὔτ' ἔκτανον γάρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω δεῖξαι 277. οὔτ' ἔννομ' εἶπας, οὔτε προσφιλῆ πόλει 322. οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν οὔτ' ἐκ θεῶν του 395. οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκοντα 485 ch. οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω 488 ch. οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ' οὔτε τὰ νῦν πω ἔμαθον 491 ch. οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν, οὔτ' ἄλλος 587. οὔτ' ἐραστὴς ... ἔφυν, οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ 602. οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακούς 609. οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσεν φονέα γενέσθαι οὔτε Λάϊον ... θανεῖν 720. οὔτε τῆδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὔτε τῇδε 857. οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος οὔτ' ἐγώ 1020. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι 1227. οὔθ' οἷ' ἔπασχεν, οὔθ' ὁποῖ' ἔδρα κακά 1272. οὔθ' ὁρῶν οὔθ' ἱστορῶν πατὴρ ἐφάνθην 1484. οὔτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα ἔχει, ... οὔτ' ἂν οὑξεληλυθὼς ἔλθοι OC 425. οὔτ' ἐν ἀνδράσιν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει 612. οὔτε γὰρ τὰ νῦν δίκαια πράσσεις, οὔθ' ἃ πρόσθεν εἴργασαι 824. οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω 853. οὔθ' εἷλκον, οὔτ' ἂν ἦγον 927. οὔτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων οὔτ' ἄβουλον 939. οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν, οὔθ' οὓς ἐμφέρεις φόνους πατρῴους 988. οὔτ' ἂν ἀστῶν ἐξείποιμί τῳ, οὔτ' ἂν τέκνοισι 1528. οὔτ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ φράσαι πάρεστιν, οὐδὲ τἄργα 1581. μῦθος οὔθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετο Ant. 12. οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον οὔτ' ἀτωμένη 17. οὔτ' ἂν κελεύσαιμ', οὔτ' ἂν ... δρῴης 69. Hic etsi non de duobus idem videtur dici, ratio tamen constat, communis enim utrique sententiae est notio πράσσειν, idque et ad κελεύσαιμι subaudiendum ex interposito enuntiato εἰ θέλοις ἔτι πράσσειν, et in δρῴης ἄν quamvis alio verbo subrogato inest. οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι ... οὔτ' ἂν φίλον ... θείμην 185. οὔτ' ἔδρασ', οὔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν 239. σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν ἐξεφαίνετο 257. οὐ γὰρ εἴχομεν οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔθ' ὅπως δρῶντες καλῶς πράξαιμεν 271. οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην 539. sc. ὥστε τὴν αἰτίαν φέρειν, quod ex prioribus subaudiendum, sicut v. 69. τὰν οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως οὔτ' ἀκάματοι θεῶν μῆνες 607 ch. σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδείς, οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων 787 ch. οὔθ' ὑμεναίων ἔγκληρον, οὔτ' ἐπινυμφίδιός με ὕμνος ὕμνησεν 812 m. οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις, οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσα 819 an. οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν, οὔτ' εἰ πόσις μοι ἐτήκετο 905. οὔτε του γάμου μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς 917. ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω θεοῖσιν 1072. βίον οὔτ' αἰνέσαιμ' ἄν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ 1157. αἰῶνα ... οὔτ' εἰ χρηστός, οὔτ' εἴ τῳ κακός Tr. 3. προὔφηνεν οὔτε μεῖζον' οὔτ' ἐλάσσονα (γλῶσσαν) 324. οὔτ' εἶπε κρύπτειν, οὔτ' ἀπηρνήθη 480. οὔτε πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων, οὔτε λαίφεσιν νεώς 560. οὔτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδὲν οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν 936. οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραθεν ἔστι μοι ἐξανύσαι 1021. τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς προὔθηκεν, οὔθ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεύς 1048. οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἁμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν ἀνθρώπων Ai. 398 m. πατέρ' ἀνστάσεις οὔτε γόοις οὔτε λιταῖς [γόοισιν οὔτ' ἄνταις

Dind.] El. 139 ch. οὔτε γὰρ παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος, οὐθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων 180 ch. οὔτε σωφρονεῖν οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν 307. οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν 780. οὔτ' ἐμοῦ κατάξι' ἂν πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου 800. οὔτε του τάφου ἀντιάσας οὔτε γόων 868 m. οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν 913. cf. Ant. 69. 539. οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους 1050. κοὔτε λουτροῖς ἐκόσμησ' οὔτε παμφλέκτου πυρὸς ἀνειλόμην βάρος 1138. οἷ' ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσαιτ', οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών 1324. ὁ χυμὸς οὐθ' ὅπως ἀφῇ (οὔτ' ἀφεθῆναι πῶς) θέλει, οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν Ach. Am. fr. 162, 6. οὔτε γὰρ γάμον οὔτ' ἂν ὄλβον εὐξαίμαν ἔχειν Creus. 324, 1. οὔτε μ' εἰς Δώδωνος οὔτε Πυθικῶν ... τις ἂν πείσειεν Niptr. 401, 1. οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας φίλος Polyx. 470, 4. οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν ... ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. 499, 2. οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλός, οὔτ' ἀχρείων τὸ λίαν κακός Tyr. 583 a, 2. ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν ᾔδει inc. 709, 2. —

Ter ponitur: πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενί, οὔτ' ἐξ ἀνάγκης, οὔτε τοῦ πρώτου στόλου Ph. 72. δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως, οὐθ' ὧν πέφυκας αὐτός, οὔτε σῆς χθονός OC 911. μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ βροτοῖσιν οὔτε Κῆρες οὔτε πλοῦτος Tr. 132 ch. De Ai. 1232 sq. qui locus huc pertinere fortasse alicui videatur v. infra nr. 3. ἐρῶ σε δεινὸν οὐδέν, οὐθ' ὅπως φυγὰς ἐξελήλασαι χθονός, οὐθ' ὡς ὁ Τυδεὺς ἐν Ἄργει ξεῖνος ὢν οἰκίζεται, οὐθ' ὡς ... ἐδαίσατο τὸν Ἀστάκειον παῖδα Synd. 153, 1—5. Dudum enim et iure correctum, quod v. 3. interiectum duobus οὔτε legebatur οὐδέ. — || *Quater* deinceps ponitur οὔτε στεφάνων οὔτε βαθειᾶν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν, οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον οὔτ' ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν Ai. 1199., quo tamen loco οὐ in primo membro Herm.; item Ant. 4. οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν οὔτ' ἄτης ἄτερ οὔτ' αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμόν ἐστι, verum etiam hoc, si recte duabus virgulis circumpositis ἄτης ἄτερ a ceteris segregavimus, ad ter positi οὔτε exempla referendum erit. — || *Quinquies* positum, verum non pari membrorum dignitate, sed ut ultima duo cum tertio accuratius colligentur, semel exstat. κοὐ ταῦτα λόγχη πεδιάς, οὐθ' ὁ γηγενὴς στρατὸς Γιγάντων, οὔτε θήρειος βία, οὐθ' Ἑλλάς, οὔτ' ἄγλωσσος, οὐθ' ὅσην ἐγὼ γαῖαν καθαίρων ἱκόμην, ἔδρασέ πω Tr. 1057—1060. Sententiae enim quadrifariam divisae membra sunt οὐ λόγχη, οὔτε στρατὸς Γιγάντων, οὔτε θήρειος βία, denique terrae hominibus cultae, quod quartum membrum rursum tripliciter dividitur, Ἑλλάς, βάρβαρος, ἡτισοῦν. De Ai. 1199. mox videbimus. (II p. 444, 16.)

2. Sed aliter etiam varie ponitur. Primum enim aliquando οὔτε *infertur cum praecessit negandi particula simplex;* de quo genere Herm. disseruit ad Ai. 289. 1199. et in censura Medeae Elmsleianae ad v. 4. et 1321., acutius ille aliquanto, quam verius; contra quae disputavit Reisig. ad OC comm. cr. p. 259. ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν ᾠκτείρεθ' οὗτος, οὐθ' ὁ γεννήσας πατὴρ El. 1412. Librorum paene omnium consensus est. Sed sic demum probari ea scriptura poterit, si in recitando paulisper subsistas post ᾠκτείρετο, quo facto οὗτος οὐθ' ὁ γεννήσας πατὴρ una complectimur et ᾠκτείρετο utrumque spectat, ante οὗτος subaudito οὔτε. Alia exempla ab hoc diversa et insuper in coniectura posita sunt, OC 702. τὸ μέν τις οὐ νέος οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει. Libri bis οὔτε, praeter pauca apogr., in quibus οὐδέν: de reliqua varietate cf. s. v. νέος p. 467 a. Illud Herm. coniecit, sed certe usitatius esset οὐδέ. Par ratio Ai. 1199. οὐ στεφάνων οὔτε βαθειᾶν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν. Libri omnes οὔτε. Herm. correxit propter antistrophicum versum, quem ipsum Tricl., cum strophico non congruentem corruperat. Non minor dubitatio inest in οὔτοι — οὔτε. οὔτοι σ' ἀπείργειν οὐθ' ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω Ai. 428. οὐδέ suadente Elmsleio. recepit Dind. [οὔτ' οὖν — οὐθ' volebat Herm.]. Quanquam οὔτε aliquanto plus excusationis habet post οὔτοι illatum, et firmari videtur ab Eust. p. 914, 32.: οὕτω καὶ Σοφ. ἐν Αἴαντι δυσὶν ἐννοίαις μίαν αἰτίαν ἐπάγει, ἔνθα λέγει ὡς οὔτε κωλύειν ἔχω σε τοῦ λαλεῖν οὔτε συγχωρεῖν, τοιαῦτα παθόντα κακά. Nam illud οὔτοι ποθ' οὑχθρός, οὐθ' ὅταν θάνῃ, φίλος Ant. 522. aperte vitiosum, ut in quo non insit ulla divisio: opus igitur adverbio οὐδέ, *ne — quidem*, id quod est in LA. Incertum est etiam οὔ τι μή sequente οὔτε. ἀλλ' οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου, οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ ὄνησις ἥξει OC 450. Elmsl. de coniectura οὔτε μή; id minime placet, cum suo iure dicatur et longe significantius οὔ τι: illud dubites, anne potius οὐδέ corrigendum sit in altera sententiae parte. — V. Frank. de part. neg. t. 2. p. 21. Aliquoties iteratum οὔτε post οὐ inferri bene potest, a simplici negandi ratione cum ad partitionem transitur: v. Tr. 1058.

3. Reperitur etiam οὔτε specie quidem oppositum alteri οὔτε in sententiae divisione, sed ut revera non opponatur, sed subaudienda sit negandi particula. οὔτε ναυάρχους μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω Ai. 1232. οὔτε σου minime colligandum cum prioribus οὔτε bis positis. Haec enim dividunt sententiam; sequitur inde altera divisio qualem in Tr. 1048. videmus, quam consentaneum erat hoc modo inferri, καὶ δὴ οὔτ' Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ vel sic, οὐχ Ἀχαιῶν, οὐδὲ σου. Et οὐδέ quidem dici non potuit nisi ante Ἀχαιῶν etiam inserta negatione; quod si non fieret, auditores Graecorum quidem, sed non de Aiace imperium penes Atridas fuisse dici putarent. Est igitur oratio ἀνακόλουθος quadam necessitate expressa. (II p. 445, 21.)

4. Οὔτε ita dictum, ut altera sententiae pars οὐ in principio positum praeferat, tractavimus. Infertur autem τε post οὔτε in eiusmodi partitione, ut prior sententiae pars affirmetur, altera negetur, quod iam in μήτε tetigimus. Nam quod contrarium est, ut praecedat τε, inferatur οὔτε, id cogitari quidem recte potest, sed ap. Soph. exemplum non habet. Quod unum erat ἐγώ τ' ἐμαυτόν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ OR 332, a Brunckio inde correctum ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτόν, ut ipse dicit, ex uno suorum codd. quem magnopere vereor ne ipsius fuerit ingenium, et Athenaeo 10. p. 453, e.: [cf. Dind. annot. in ed. Ox. 3.] In gl. ap. Brunck. legitur ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐ. Id ferri non potest. — οὔτε — τε his exemplis firmantur. κοὔτε σύμβουλον δέχει, ἐάν τε νουθετῇ τις ..., στυγεῖς Ph. 1321. τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν καταίδεσαι OR 653 ch. sic LA m. p.: οὔποτε a m. recentissima. οὔτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς ξυνήδομαί σοι, νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν OC 1397. οὐ δῆτα ... οὐθ' ἧδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμὰ τοὐμὸν προσόψει κρᾶτα Ant. 763. οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις El. 350. οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθής, τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα 1078 ch. οὐδεὶς ἐχθρὸς οὔτε φύεται πρὸς χρήμαθ' οἵ τε φύντες ἀρνοῦνται στυγεῖν Alead. fr. 109, 4. v. Elmsl. ad Med. 431.

not. r. (iniuria tamen is Tr. 1153. Herm. in eius loquendi rationis exemplis enumerat), et Stallb. ad Plat. Protag. p. 309, b. (p. 20.). Hic *gradationem* ita aliquoties significari scite observavit, firmaturque hoc Sophocleis exemplis OR 653. Ph. 1321. El. 350.

5. At δέ post οὔτε illatum non minus descivisse a legitima sententiae ratione scriptorem arguit, quam si οὔτε semel dictum et οὐδέ componantur. v. Franck. l. c. p. 18. Herm. cens. Med. Elmsl. 431. et ad OC 423. Matth. gr. Gr. p. 1226. Unum est ap. Soph. exemplum Tr. 1151. ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίᾳ Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἕδραν· παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει, τοὺς δ' αὖ τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις. — οὐδέ post οὔτε illatum in οὐδέ pertractavimus (v. n. 8.), ibidem dictum est οὐδέ primum inferri, οὔτε bis aut saepius iteratum sequi nisi in partitione non posse sine anacolutho (v. n. 5.). (II p. 446, 16.)

6. Cum aliis negandi vocabulis οὔτε uno enuntiato recte colligatur, ita ut altero οὔτε sequente fiat partitio eius, quod principio simpliciter negavimus. οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ' ἐμὲ ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ', οὔθ' ὑμᾶς ἐμοῦ Ph. 230. οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακούς OR 609. οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον 857. οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος οὔτ' ἐγώ 1020. ὁθούνεκ' οὐκ ὄψοιντό νιν οὔθ' οἷ' ἔπασχεν, οὔθ' ὁποῖ' ἔδρα κακά 1272. πνεῦμα ταὐτὸν οὔ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει OC 612. οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἁλώσομαι κακὸς γάμοισιν, οὔθ' οὓς αἰὲν ἐμφορεῖς σύ μοι φόνους πατρῴους 988. οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ κεραυνὸς ἐξέπραξεν, οὔτε ποντία θύελλα 1658. οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν οὔτ' ἄτης ἄτερ οὔτ' αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμόν ἐστι Ant. 4. οὐδεὶς μῦθος οὔθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετο 12. οὐ γὰρ εἴχομεν οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔθ' ὅπως δρῶντες καλῶς πράξαιμεν 271. *οὐ γάρ ποτ', οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν, οὔτ' εἰ πόσις μοι ἐτήκετο, βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον 905. [secl. Lehrs.] οὐκ ἔσθ' ὁποῖον βίον οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν οὔτε μεμψαίμην 1156. Hic quidem οὐκ abundare nobis videbitur. οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν ... οὔτ' ἂν στρατὸς ἄρχοιτο Ai. 1073. Eadem ratio est, cum secundum membrum affirmando adiungitur particula τε. οὐ δῆτ' ἔμοιγε ... οὔθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμὰ τοὐμὸν προσόψει κρᾶτα Ant. 763. οὐδεὶς ἐχθρὸς οὔτε φύεται πρὸς χρήμαθ' οἵ τε φύντες ἀρνοῦνται στυγεῖν Alead. fr. 109, 4. Cum οὔτε bis positum partitionis significans est, et priori infertur aliud negandi vocabulum, fortius negatur sententia. πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενί, οὔτ' ἐξ ἀνάγκης Ph. 72. σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων Ant. 787 ch. (II p. 447, 2.)

7. Semel οὔτε in altero membro sententiae μήτε excipit. Id sic fit, ut partitione instituta alterum tamen caput eo sensu dictum inferatur, cui οὐ negatio accommodata non sit. οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην κλύειν Ant. 686. Primum potentiali modo dictum, alterum optandi. [cf. Matth. §. 608, 4.]

8. Praeter ea quae iam tetigimus, haec de vitiosa aut incerta quorundam exemplorum scriptura monenda sunt. Illud librorum οὔτ' ἐν βροτοῖσιν οὔτ' ἐν νεκροῖσιν Ant. 851 m. significationem particulae legitimam habet, sed in disparitate antistrophici versus dubiam scripturam: ut aliis alia coniicere, Hermanno nunc lacunae signum ponere placuerit. [versum secl. Dind.] Denique in Ai. 289. iniuria librorum scripturam τί τήνδ' ἄκλητος, οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς ἀφορμᾷς πεῖραν, οὔτε του κλύων σάλπιγγος; Herm. mutavit οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων corrigendo ex Suida v. χρήματα et πεῖραν, orationem ἀνακόλουθον et per se dubiae fidei ex lexico innumeris eiusmodi scatente mendis ingerendo. Molestam dicit nominis ἄκλητος per duo diversa explicationem, quae molestia tollitur, siquidem ἄκλητος ipse interpretatur *sponte*. Nemini quidquam molestum videretur, si scriptum esset καὶ δὴ οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς οὔτε σάλπιγγος κλύων. Copula καί autem aequo animo carebimus.

Οὔτοι *non sane*. Scribendum ὑφ' ἓν videtur, nec ullum ap. Soph. documentum est, quod cogat secus. οὔτοι νεμεσητόν Ph. 1193 m. οὔτοι βίου μοι ... πόθος OR 518. οὔτοι σ' ἀφήσω OC 857. οὔτοι καθέξω θυμόν 874. οὔτοι [Dind. οὔ τοι] κατάμεμπτ' ἐβήτην 1695 ch. οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν Ant. 523. κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα 678. οὔτοι σ' ἀπείργειν ... ἐγὼ Ai. 428. οὔτοι θεατός 915. οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις El. 137 ch. οὔτοι σοὶ μούνᾳ ἄχος ἐφάνη 153 ch. οὔτοι σύ 791. οὔτοι χρὴ ... καλεῖσθαι παῖδα Synd. fr. 148, 1. — Inferuntur aliae particulae: οὔτοι ἄρα in οὔτἄρα coalescens in ἄρα exposuimus. οὔτοι γε eatenus dicitur ut interponatur medium aliquid. οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος OR 629. οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γε ... πιστώσομαι OC 650. κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα Tr. 492. οὔτοι μάτην γε El. 773. — οὔτοι [οὔ ποι Dind.] μήποτε σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων τις ἄξει OC 176 ch. — οὔτοι — μή non dicitur nisi interposito vocabulo. οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσῃ Ai. 560. — οὔτοι ποτέ. οὔτοι ποτ' ἄλλην ἤ 'μὲ δυσφημεῖς El. 1182. οὔτοι ποθ' οὐχθρὸς οὐδ' ὅταν θάνῃ φίλος Ant. 522. cf. Ai. 428. οὔτοι πόθ' ἄψει τῶν ἄκρων Polyid. fr. 463. Insuper additur aliis interpositis γε: οὔτοι πότ', ὦναξ, τόν [σόν Dind. c. Both.] γε Λαΐου φόνον φανεῖ δικαίως OR 852. Turbari particula γε sententiam, quod post δικαίως inseri debuerit, Herm. putat; vix assentior. Probabilis tamen cod. Flor. scriptura τόνδε Λαΐου. Cum alia particula negante coniungitur, ut neget fortius, Ant. 678. Ipsum οὔτοι infertur post ἀλλά El. 137. Utrumque iam apposuimus. Fere omnia haec initio versus positum οὔτοι habent; ut non potissimum Aeschylo is particulae locus placuerit, quod visum censori Eumenidum a Muellero editarum p. 75. (II p. 448, 13.)

Οὗτος. I. Primum recensebimus, quae οὗτος aut adiective aut substantive aut adverbialiter dictum exhibent exempla.

1. *Adiectivum* est igitur, et cum *articulo* dictum. *Sing. nom.* οὗτος: οὗτος ὁ ... δόλιος Ὀδυσσεύς Ph. 606. τὸν ἄνδρα οὗτός ἐστιν ἐνθάδε OR 451. Subaudiendum enim ἀνήρ. ὁ μάντις οὗτος 562. οὗτος ὁ σοφός 568. ὁ χῶρος οὗτος 732. οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος 1452. ὁ μισθός γ' οὗτος Ant. 221. ὁ σκληρὸς οὗτος ... Πάλλας Aeg. fr. 19, 4. — αὕτη. αὕτη ... ἡ λόγοισι γενναία γυνή El. 287. αὕτη ... ἡ τύχη OR 442. — τοῦτο. τοῦτο τοὔνειδος 523. τοῦτο ... τοὔπος Ant. 933 an. Ai. 1138. τοῦτο ... τοὔργον OR 847. τοὐπίκλημα τοῦτο OR 529. τὸ συγγενὲς τοῦτο OC 771. τοὔργον ... τοῦτο Ant. 273. τὸ πῆμα τοῦτο Ph. 765. τὸ δῶρον τοῦτο fr. inc. 749, 1. — *gen.* τούτου τἀνδρός Tr. 351. Ai. 119. OR 1044. τοῦ λόγου τούτου OR 520. — ταύτης. τῆς κόρης ταύτης ἕκατι. Tr. 353. ταύτης ... τῆς νόσου Ant. 1052.

— *neutrum.* τούτου adiective dictum non legitur. — *dat.* τούτῳ. τῷ ξένῳ τούτῳ OR 814. — ταύτῃ τῇ πόλει Tr. 246. ταύτῃ ... τῇ τόδ' ἡμέρᾳ Ai. 497. — *neutrum* τούτῳ Sophocli adiectivum non est. — *accus.* τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα Ph. 128. τὸν ἄνδρα τοῦτον OR 236. 449. τοῦτον ... τὸν ἄνδρα 947. Ant. 668. τὸν τύραννον τοῦτον OR 799. — ταύτην ... τὴν πόλιν Ai. 1082. τὴν παῖδα ταύτην Ant. 693. — τοῦτο τοὔνειδος Tr. 254. τοῦτο ... τοὔπος Ai. 864. OR 1144. *OC 302. [secl. H. Hirzel.] τοῦτο ... τὸ φάρμακον Ai. 1255. et τὸ φάρμακον τοῦτο Tr. 685. τοῦτο ... τὸ δῶρον OC 431. τοῦτο ... τοὔργον Ant. 84. et τοὔργον ... τοῦτο OR 349. Ant. 273. τό γ' ἔργον τοῦτο Ant. 321. τοῦτο τἀγαθόν 275. τὸ δεινὸν τοῦτο Ant. 96. — *Dualis* cum articulo non dicitur substantive. — *Pluralis nom.* τἄργα ταῦτα Ai. 39. τἄπη ταῦτα 505. et ταῦτα τἄπη 745. τὰ λῷστα ... ταῦτα OR 1067., nisi ταῦτα subiecti vices ibi tuetur. ταῦτα τἀξευρήματα OR 378. Ceterae nominativi partes cum articulo sociatae non exstant. — *gen.* adiective dictus non legitur. — *dat.* τούτοις τοῖς νόμοις El. 1043. τοῖς λόγοις τούτοις Ph. 521. — ταύταις omnino non est ap. Soph., τούτοις genere neutro non legitur nisi substantive dictum. — *accus.* τούτους τοὺς ἄνδρας Ph. 458. τοὺς νόμους τούτους Ant. 519. Femininum ταύτας articulo caret. ταῦτα τἄπη El. 401. τὰ τόξα ταῦτα Ph. 113. 975. τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτα 1056. ταῦτα τὰ κλεινὰ τόξα Ph. 654. τὰ λαμπρὰ ταῦτα ἔπη OC 721. τὰ πάντα ταῦτα μοχθήματα 1616. — *Abest* autem *articulus* persaepe. *Sing. nom.* οὗτος σύ OR 532. 1121. ubi necessario abest articulus. πατὴρ οὗτος σός El. 530. [ubi σ. οὗ Dind. c. Erf.] τίς ὄρνις οὗτος Tyr. fr. 578.; hic non magis articulus ferri potuit. χῶρος οὗτος inc. 757, 1. — αὕτη ἀγορὰ Λύκειος El. 6. παῦλά τοι κακῶν αὕτη Tr. 1256. αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις Ph. 1034. τίς αὕτη [sic Dind. ex apogr.: τοσαύτη LA] τέρψις OC 775. αὕτη κέλευθος Ant. 990. αὕτη πόλις inc. fr. 674a, 2. — τοῦτο. φθέγμα τοῦτο OC 1177. νόσημα τοῦτο Ach. Am. fr. 162, 1. — *gen.* τούτου. τίς ἂν τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων El. 559. Subaudiendum enim λόγου, pariter atque in ἀρχῆς ad ταύτης OR 385. χθονός Ant. 189. τύχης ταύτης OR 1036. — *dat.* ταύτῃ subaudito ἡμέρᾳ El. 280. ταύτῃ σὺν ὁρμῇ Tr. 720. ταύτῃ sc. νήσῳ Ph. 301. — *acc.* τοῦτον ἆθλον Tr. 86. — ταύτην Ἰόλην 419. μητέρα El. 274. φύσιν Ph. 164. γνώμαν 853 ch. δάμαρτα Tr. 428. 1222. ἡμέραν OR 831. παῦλαν OC. 88. ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην Capt. fr. 38. — τοῦτο κακόν El. 1191. et inverso ordine Ai. 513. OR 1033. *τέλος Tr. 167. [secl. Dobr.] λέχος 1227. δώρημα Ai. 661. κλέος 769. ξίφος 1034. μύσος OR 138. μίασμα Ant. 1042. τοῦτ' ἐκεῖν' ἄχθος El. 1116. nisi post τοῦτ' ἐκεῖν' interpungendum est. τεκμήριον El. 904. χεῦμα OC 471. κήρυγμα Ant. 7. — *Dualis.* τούτοιν σκήπτροιν OC 848. — *Plur. nom.* ταῦτα χειμήλια El. 438. ἔργα Ph. 406. — κακά Ai. 277. κράτη Ant. 485. ταὐτά γ' ἄλλα ῥάκη Ph. 38. — *gen.* πεντάεθλ' ἃ νομίζεται, τούτων ἐνεγκὼν κἀπινίκια El. 692. — *dat.* τούτοισιν οὐκ ἄλλοισιν (νόμοις) OC 908. — *accus.* ταύτας ἄτας El. 224 m. στολὰς ταύτας OC 1357. τάξεις ταύτας Naupl. fr. 379, 3. — ταῦτ' ἔπη Ph. 1238. [ubi Dind. c. Brunck. ταὐτά.] OC 629. μνημεῖα El. 933. τέλη inc. fr. 719, 2.

2. Longe frequentius *substantivum* est, aliquando addito adiectivo vel pronomine alio, saepius nude dictum. *Sing. nom.* οὗτος Ph. 180 ch. 414. 424. 435. οὗτος δέ μοι φίλος μέγιστος 585. οὗτος 597. 987. 1073. 1078. 1435. 1437. οὗτος σύ OR 532. 1121. τίς οὗτος 1041 (clarum est enim, τίς praedicati vice fungi, velut OC 68. 1252. El. 1346.) οὗτος OR 672. 954. 1045. 1055. 1139. 1150. 1156. 1180. 1181. 1493. OC 1627. Ant. 1014., quod tamen etiam aliter explicare possis. 1088. ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος El. 301. οὗτος 928. 1073. 1412. 1431. Tr. 358. 402. 443. 475. Ai. 71. 89. 411. 524, quod ipsum quoque adiectivum dixeris. 970. 1012. 1032. 1047. 1060. 1087. 1214 ch. 1274. 1282. 1336. 1372. fr. Naupl. 379, 1. 380, 1. — αὕτη Ph. 758. Ant. 402. 426. 480. 673. El. 371. 993. 1474. — τοῦτο Ph. 410. 522. 648. 658. 1121 ch. OR 199. 370. 739. 786. 1013. 1058. 1356 ch. OC 46. 409. 512 m. 543 m. 546 ch. 861. 1176. [1586 v. ταῦτα.] Ant. 296. 334. 650. 722. Ai. 786. El. 59. 238. 409. 1215. Tr. 289. 455. 458. 575. 676. 679. — *genit.* τούτου *masc.* Ai. 124. Ph. 441. OR 106. 429. — ταύτης El. 675. *Tr. 362. 431. 476. — τούτου *neutr.* El. 578. Ai. 1265. Ph. 284. OC 291. 404. Ant. 641. — *dativ.* τούτῳ *masc.* Ph. 853 ch. 1075. Ai. 1383. — ταύτῃ non legitur substantive dictum. — τούτῳ *neutr.* Ph. 1078. — *accusat.* τοῦτον Ph. 112. 442. 444. 591. 842 m. OR 226. 1120. OC 904. 1522. Ant. 183. 203. 665. 1167. Ai. 80. 1140. 1308. 1343. — ταύτην Ant. 750. Tr. 1222. OR 1070. El. 375. — τοῦτο Ph. 77. 117. 231. 232. 233. 238. 289. 292. 419. 436. 438. 477. 603. 648. 763. 803. 869. 872. 906. 913. 981. 1022. 1173 ch. 1421. 1440. OR. 129. 287. 355. 547. 548. 584. 728. 737. 766. 849. 860. 958. 1005. 1061. 1071. 1366. 1438. 1512. OC 25. 269. 359. 403. 452. 504. 575. 597. 817. 971. 1168. *1474. [delev. Dind.] Ant. 61. 72. 98. 188. 216. 218. 305. 328. 496. 498. 504. 508. 538. 706. 762. 1244. Tr. 71. 97. 148. *295 [secl. Wund.]. 403. 408. 413. 578. 917. 1211. Ai. 116. 270. 417 m. 535. 552. 556. 979. 1134. 1370. 1395. El. 408. 415. 591 [ubi Dind. c. Dobr. ταῦτα]. 605. 877. 910. 988. *1008 [secl. Nauck.] 1046. *1173 [secl. Bergk.]. 1176. 1206. 1504. Ter. fr. 515, 2. an. — *Dualis* ταύταιν OC 859. 1149. OR 1504. hic quidem dativus. — τούτω El. 981. — *Pluralis nom.* οὗτοι Ph. 307. 372. Ant. 709. — αὗται Tr. 242. — ταῦτα Ph. 642. 667. 779. 988. 990. OR 126. 291. 731. 834. 935. 982. 984. 1096 ch. 1336 m. 1442. OC 62. 263. 382. 787. 893. 1431. 1443. 1586 ubi PA τοῦτ'. 1769 an. Ant. 37. 211. 274. 439. 457. 1334. Tr. 449. 467. 1174. 1216. Ai. 277. 378. 470. 1087. 1271. El. 315. 351. 438. 546. 761. 766. 938. 1049. 1149. fr. Alead. 103, 1. Creus. 321. Scyr. 501, 4. — *genit.* τούτων *masc.* El. 271. 348. 1371. — τούτων *neutr.* El. 100 an. 400. 426. 431. 437. Tr. 338. 1248. *1265 an. *1278 an. [secl. utrumque Dind.] Ai. 163 an. 328. Ph. 66. 74. 191 an. 430. 618. 853 ex apogr.: τούτωι LA. 922. 1059. 1359. OR 1140. OC 396. 482. 485. 523 m. *640 [secl. Nauck.] 1034. 1142. Ant. 35. 458. 931 an. 1074. 1170. — *dativus* τούτοις *masc.* Ph. 892. 1319. Ant. 504. El. 239 m. 361. 703. 1370. — τούτοις *neutr.* OR 871 ch. nisi referendum ad νόμων mentionem. OC 388. 1262. Ant. 39. 483. Tr. 1164, rectius enim de priorum vaticiniorum sententia et argumento intelliges, quam de vaticiniis ipsis κατὰ τὸ σημαινόμενον, id quod fieri necesse, cum non praecesserit pluralis numeri nomen. Ai. 684. El.

1343. Past. fr. 447, 1. — *accus.* τούτους Ph. 890. 1044. OR 1385. Ant. 293. Tr. 344. El. 355. — ταύτας Tr. 244. 299. OR 1522. — ταῦτα Ph. 11. 67. 110. 294. 348. 380. 411. 413. 451. 566. 567. 595. 614. 626. 655. 772. 875. 921. 1024. 1073. 1178. 1248. 1325. 1336. 1339. 1343. 1354. 1382. 1397. 1399. 1433. 1468 an. OR 37. 235. 252. 269. 317. 332. 368. 372. 426. 440. 460. 537. 553. 575 [ubi Dind. c. Brunck. ταὔθ᾽]. 658. 794. 828. 973. 984. 1038. 1166. OC 295. 366. 414. 420. 455. 490. 763. 797. 809. 838. 871. 882. 935. 951. 956. 986. 1035. 1289. 1344. 1393. 1453 [Dind. πάντ᾽]. 1638. 1764 an. 1766 m. Ant. 33. 64. 93. 289. 324. 439. 515. 550. 658. 908. 914. 1015. 1023. 1077. 1102. Tr. 188. 285. 371. 422. 424. 479. 490. 495. 550. 600. *898. [secl. Herm.] 1058. 1077. 1235. Ai. 165 an. 392. 852. 942, qui et nominativus haberi potest. 971. 1023. 1036. 1066. 1115. 1235. 1271. 1280. 1282. 1288. 1313. 1346. El. 73. 200. 256. 300 [ubi ταὐτά Dind. c. Blomf.] 385. 447. 448. 578. 591 *bis*. 620. 645. 655. 825. 933. 1030. 1033. 1041. 1156. 1251. 1366. 1471. fr. Alead. 105, 1. Erig. 224. Hippon. 284, 1. Lac. 337, 3. Ter. 517, 11. inc. 668, 1. 779, 10. Ceterum substantive dictum pronomen ita etiam positum notavimus, ut esset quidem, quod ex prioribus intelligeretur, sed longiore intervallo diremptum, ut id faciendi nulla sit necessitas.

3. Ad *adverbiorum* significationem hae formae deflexae sunt. Scilicet non enumeramus ea, quibus praepositiones adiunctae vim illam efficiunt; ea enim ad substantivi pronominis naturam commode revocantur. *Dativum* refert ταύτῃ *hac parte*, cum gestu monstrantis prolatum: ὡς ἂν οὗτος ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ᾽ αὖ δύνῃ πάλιν Ph. 1330. Sed saepius demonstrandi manu nulla mentio inest, quanquam a locis desumpta dicendi formula. κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι Ph. 1448 ch. Corrigit γνώμην ταύτην Elmsl. ad Heracl. 1053., sec. Aristoph. Eccl. 658.; contra ex Soph. comicum corrigendum putabat Toupius. Sed intelligendum ψῆφον: v. Hemsterhus. ad Thom. M. v. θέσθαι p. 443. φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν Ant. 722. v. ῥέπω. μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι 936 an. *hac via confirmatum iri*, i. e. *eventum eum fore.* κἀπὸ μάντεων ταύτῃ κλύων OC 1300. *eadem illa;* proprie eodem vergentia. — Accusativum refert τοῦτο. Id bifariam dicitur; τοῦτο μέν illato deinceps τοῦτο δέ s. τοῦτ᾽ ἄλλο s. εἶτα δέ, *cum — tum* s. *et — et* significat. τοῦτο μέν, παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν· εἶτα ... κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν Ph. 1345. τοῦτο μέν, πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ᾽ ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δέ ... OC 440. τοῦτο μέν, τὰ Λαΐου σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη· τοῦτ᾽ αὖθις ... Ant. 165. τοῦτο μέν, νιφοστιβεῖς χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει· ἐξίσταται δέ Ai. 670. καὶ τῶνδ᾽ ἔλεγχον τοῦτο μὲν Πυθώδ᾽ ἰὼν πεύθου ... τοῦτ᾽ ἄλλο OR 603. v. Herm. Ratio apparet huius usus, si consideres Ant. 61.: ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μέν, γυναῖχ᾽ ὅτι ἔφυμεν ..., ἔπειτα δέ: ibi enim τοῦτο, quanquam obiective suspensum ab ἐννοεῖν, continuativas particulas ἔπειτα δέ sequentes habet. Deinde τοῦτο *consilio significando* dicitur, velut πρὸς τοῦτο, cf. Elmsl. ad OR 1005. coll. Intpp. Greg. Cor. p. 30. μάλιστα τοῦτ᾽ ἀφικόμην OR 1005. τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν πόντου χωρεῖ Ant. 334 ch. rectius eximitur, ut generalis sententia sit relata ad illud quod intelligitur, τὸ δεινὸν ἐκεῖνο, ἤγουν ὁ ἄνθρωπος: quanquam Brunckio dici visum pro κατὰ τοῦτο.

II. De significatione pronominis nihili faciendum Matthiae decretum (Gr. Gr. §. 470, 1.) ὅδε sequentia, οὗτος praecedentia spectare maxime; id quod ne tum quidem, cum componuntur illa inter se et cum pronomine ἐκεῖνος, verum esse reperitur. Vide quae in ὅδε disputavimus.

1. Igitur οὗτος longe minus graviter et manifesto demonstrans quam ὅδε, quando praesens aliquid vel circa positum indicat, in eam provinciam quasi precario admissum est; quod sentientes Attici scriptores οὑτοσί procuderunt. Legitimam enim hanc significationem habet, ut, quanquam paulo fortius, quam αὐτοῦ αὐτῷ αὐτόν aut *rei iam memoratae referat mentionem et imaginem*, aut *sequentibus* quasi *ante nuntiando praeludat.* (II p. 452, 26.)

a. Inprimis *substantive* dictum ita *refertur ad priora*, *ut in alia insit enuntiatione.* οὗτος κἀκ᾽ ἐξήρυκε Ph. 424. χοὖτος τεθνηκὼς ἦν 435. οὗτος γὰρ πλέον τὸ θάρσος εἶχε 597. παρῴσας οὗτος ἐμπάλιν λέγει Tr. 358. ὥσπερ οὗτος ἐννέπει 475. Discesserat nuntius; non est igitur *iste.* οὗτος τί κρύψει; Ai. 1012. οὐκ ᾤκτείρεθ᾽ οὗτος El. 1412. — ἥκει γὰρ αὕτη Ph. 758. — ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτο Ph. 292. οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι Ai. 1214 ch. οὔτι τοῦτο θαῦμ᾽ ἔμοιγε Ph. 410. καὶ τοῦτο κἄλλο τῶν ἐμῶν ... γενήσεται 658. εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ᾽ ἐπ᾽ ἦμαρ ἔρχεται OR 199 ch. σοὶ δὲ τοῦτ᾽ οὐκ ἔστι 370. τί δ᾽ ἐστί σοι τοῦτ᾽ ἐνθύμιον; 739. ὅμως δ᾽ ἔκνιζε μ᾽ αἰεὶ τοῦτο 786. θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ᾽ ἂν ἦν 1356. τοῦτο νῦν πεπράξεται OC 861. De 1586 v. ταῦτα. τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ Ant. 296. τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν πόντου χωρεῖ 334 ch. φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν 722. τοῦτο γὰρ ... ἥδιστον κλύειν Tr. 289. τοῦτ᾽ ἠφάνισται 676. ἐν τίνι τοῦτ᾽ ἔβλαστ᾽ ἀνθρώπων; El. 238 m. τῷ τοῦτ᾽ ἤρεσεν; 409. τοῦτο δ᾽ οὐχὶ σόν 1215. — *gen.* ποίου γε τούτου πλὴν Ὀδυσσέως ἐρεῖς; Ph. 441. πατρίδα *τὴν ταύτης Tr. 362. [secl. Hartung.] ταύτης πόθῳ 431. ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερος 476. omnia Iolen spectant, quae cum ceteris captivis intra abducta non adest amplius. τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν Ph. 284. τὰ δὲ μεταξὺ τούτου OC 291. *quod intercedit temporis.* τούτου θανεῖν χρῆν αὐτὸν οὕνεκα El. 578. τούτου γὰρ οὕνεκ᾽ ἄνδρες εὔχονται Ant. 641. τούτου χάριν OC 404. cf. v. 396. τούτου γὰρ οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι Ai. 1265. — *dat.* εἰ ταύταν τούτῳ γνώμαν ἴσχεις Ph. 853 ch. ἐν τούτῳ *interea*, 1078. — *acc.* κέρδος δέ μοι τί τοῦτον εἰς Τροίαν μολεῖν; Ph. 112. οὐ τοῦτον εἶπον 442. τοῦτον οἶσθ᾽ εἰ ζῶν κυρεῖ; 444. τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν 842 m. τοῦτον (interfectorem) κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί OR 226. τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς 1120., in qua sententia τοῦτον quanquam proxime colligatum videtur cum relativo statim insequente, interno tamen vinculo prioribus applicatur; sic enim nuntius Oedipo respondet, quaerenti ἦ τόνδε φράζεις; — τοῦτον δ᾽ ἐγὼ ἄτρωτον οὐ μεθῆκ᾽ ἂν OC 904. Creon dicitur, quem allocutus modo Theseus ipsum erat eodem versu, et redit ad alloquendum v. 909. Insigne in ea re cernitur poetae artificium, irati regis ut describatur ingenium verba ita dispensantis, ut praecipua orationis momenta ad hostem conversus proferat, explicando quasi interposita ad chorum. τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ᾽ ἀνθρώπων τινί 1522. τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω Ant. 183. τοῦτον πόλει τῇδ᾽ ἐκκεκήρυκται τάφῳ μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαι 203. οὐκ ἔστ᾽ ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν 665. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν Ai. 80. Aiacem, de

quo collocuti erant. ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει OR 1070. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν Ant. 404. ἤκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων El. 375. — τοῦτό γ' ἔρξας Ph. 117. ἐμὲ ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γε 231. τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν 233. γέγωνέ μοι πᾶν τοῦτο 238. ἐπίστω τοῦτό γε 419. λόγῳ δέ σε βραχεῖ τοῦτ' ἐκδιδάξω 436. σοὶ δ' ἐκλιπόντι τοῦτ' ὄνειδος οὐ καλόν 477. Inscite quidam τοῦτο ad ὄνειδος retulerunt; quanquam distinctionibus circumpositis post δέ et τοῦτο minime opus. ἐγώ σε τοῦτο πᾶν ἐκδιδάξω 603. μὴ δῆτα τοῦτό γε 763. τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν 803. οὔκουν Ἀτρεῖδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως οὕτως ἐνεγκεῖν 872. τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι 906. 913. τοῦτο μὲν οὐδ' ἣν θέλῃ δράσει 981. ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι τοῦτ' αὐτὸ 1022. τί τοῦτ' ἔλεξας; 1173. *quid est quod dicis?* καὶ σοὶ τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν 1421. κακὸν δὲ ποῖον ... εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι; OR 129. οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην 287. ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; 355. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς λέγεις; 728. τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει 737. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; 766. μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς 860. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς 958. μὴ ματεύσῃς τοῦτο 1061. τοῦτο γάρ σ' ἔχω μόνον προσειπεῖν 1071. εὖ τοῦτ' ἴσθι 1438. πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτό γ' ἡμῖν OC 25. τοῦτ' ἐγὼ καλῶς ἔξοιδα 269. τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς ἔξοιδα 359. κἄνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι 403. τοῦτ' ἐγᾦδα 452. πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ 597. τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις 817. πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί 971. ὅστις ἂν τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν 1168. τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις; 1474. [Dind. deleto τοῦτο addidit πάτερ.] τοῦτο ποιούσῃ Ant. 72. τοῦτο βαστάζειν 216. τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι; 218. τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ 328. χὤταν τις ... τοῦτο καλλύνειν θέλῃ 496. τοῦτ' ἔχων 498. σὺ τοῦτο μούνη ὁρᾷς 508. οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σε 538. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις El. 408. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο 415. ἦ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς 591. [Dind. c. Dobr. ταῦτ'.] εὖ τοῦτ' ἴσθι 605. ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ κλύουσα 877. τοῦτ' ἐπίσταμαι 910. *ὅταν τις ... μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν 1008. [secl. Nauck.] καὶ τοῦτ' ἀληθές 1046. *πᾶσιν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν 1173. [secl. Bergk.] πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς; 1176. ἐν τῷ διέγνως τοῦτο 1186. μὴ τοῦτό μ' ἐργάσῃ 1206. φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν 1504. εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη Tr. 71. τοῦτο χαρῦξαι 97 ex apogr.: τούτωι LA. *τῇδε τοῦτο συντρέχειν 295. [secl. Wund.] τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; 403. τοῦτ' αὔτ' ἔχρῃζον, τοῦτό σου μαθεῖν 408. τοῦτο δρῶν 413. τοῦτ' ἐννοήσασα 578. ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτο 917. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; Ai. 270. τοῦτό τις φρονῶν ἴστω 417 m. τοῦτό γ' ἀρκέσαι 535. τοῦτ' ἐπίστασο 979. τοῦτ' ἠπίστασο 1134. μὴ τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ 1395. Adde πρὸς τοῦτο Tr. 1211. Ai. 556. Ph. 292. (II p. 454, 23.)

Dualis exemplum certum hac significatione dicti non est. — *Plur. nom.* οὗτοί μ' ἐλεοῦσι Ph. 307. δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε 372. non sunt enim qui praesentes commonstrantur, sed iudices, de quarum in armis decernendis iniustitia questus Neoptolemus erat. οὗτοι ὤφθησαν κενοί Ant. 709. — κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία Ph. 642. παρέσται ταῦτά σοι 667. γένοιτο ταῦτα νῷν 779. ᾧ δέδοκται ταῦτα 990. δοκοῦντα ταῦτ' ἦν OR 126. ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτα 731. ἡμῖν μὲν ταῦτ' ὀκνηρά 834. ταῦθ' ὅτῳ παρ' οὐδέν ἐστι 982. σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη 1096 ch. ἦν ταῦτα 1336 ch. οὕτως ἐλέχθη ταῦτα 1442. τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν OC 62. κἀμοί γέ που ταῦτ' ἐστίν 263. ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν λόγων 382. οὐκ ἔστι σοι ταῦτα 787. ταῦτά σοι δεδογμένα 1431. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι 1443. ταῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον 1586 ubi PA τοῦτ'. ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ 1769 an. οὕτως ἔχει σοι ταῦτα Ant. 37. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει 211. καὶ ταῦτ' ἐνίκα 274. ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα 457. μέλλοντα ταῦτα 1334. οὐκ ἔστι ταῦτα Tr. 449. Ai. 470. ταῦτα μὲν ῥείτω Tr. 467. ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει 1174. ἀρκέσει καὶ ταῦτα 1216. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦτα Ai. 378. ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα 1087. εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει El. 315. οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει; 351. οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός; 546. τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν 761. τί ταῦτα λέγω 766. οὕτως ἔχει σοι ταῦτα 938. δέδοκται ταῦτα 1049. νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτα 1149. τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἐστί σοι; Alead. fr. 103, 1. — *gen.* τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς Ph. 66. τούτων οὐδέν 74. οὐδὲν τούτων 191 an. ἀντὶ τούτων 430. τούτων μὴ τυχών 618. πολλὴ κρατεῖ τούτων ἀνάγκη 922. τούτων κρατύνειν 1059. puto enim dici *illum saepe memoratum arcum;* potest tamen etiam spectari illud, quod eum manibus tenet et demonstrat. παθεῖν πρὸς τούτων 1359. λέγω τι τούτων ἢ οὐ λέγω OR 1140. τούτων χάριν OC 396. cf. v. 404. ὅταν δὲ τούτων τύχῃ; 482. τούτων ἀκοῦσαι 485. ἄνων τούτων ἐθελητὸν οὐδέν 523 m. v. s. ἐθελητός. *τούτων δίδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι 640. [secl. Nauck.] νοεῖς τί τούτων; 1034. βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει 1142. ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ Ant. 35. τούτων τὴν δίκην δώσειν 458. τούτων κλαύμαθ' ὑπάρξει 931 an. τούτων σε λοχῶσιν Ἐρινύες 1074. ἐὰν δ' ἀπῇ τούτων τὸ χαίρειν 1170. κοὐδεὶς τούτων οἶκτος El. 100 an. τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν 271. τὸ τούτων μῖσος 348. τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει 400. πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα 426. τούτων μὲν ... προσάψῃς μηδέν 431. ἔνθα τούτων πρόσεισι μηδέν 437. ἄλλοισι τούτων πλείοσιν 1371. τούτων ἔχω γὰρ ἐπιστήμην ἐγώ Tr. 338. τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς 1248. *τούτων θέμενοι ξυγγνωμοσύνην 1265 an. *κοὐδὲν τούτων 1278 an. [secl. Dind.] τούτων γνώμας προδιδάσκειν Ai. 163 an. τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην 328. — ‖ *dat.* ἅλις πόνος τούτοισι Ph. 892. τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν δίκαιόν ἐστιν 1319. μέγας ἐν τούτοις θεός OR 871 ch. τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν λέγοιτ' ἂν Ant. 504. μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις El. 239 m. οὐκ ἂν τούτοις ὑπεικάθοιμι 361. τούτοις ... μαχούμενοι 1370. — χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; El. 1343. ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει Ai. 684. ἀδελφὰ τούτοισιν OC 1262. εἰ τάδ' ἐν τούτοις Ant. 39. τούτοις ἐπαυχεῖν 483. τούτοισι συμβαίνοντα Tr. 1164. — ‖ *accus.* εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας τούτους Ph. 1044. ἔμελλον τούτους δρᾶν; OR 1385. ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγμένους μισθοῖσιν Ant. 293. λυπῶ δὲ τούτους El. 355. — μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου OR 1522. non *has qui adsunt,* sed *filias multum dilectas,* de quibus iam sermocinati ante fuerant. ταύτας ἐκεῖνος ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα Tr. 244. Quanquam enim adstant illae, de quibus Lichas loquitur, respondet tamen ille ad id, quod Deianira ex eo quaesiverat, τοῦ πότ' εἰσὶ καὶ τίνες. — ταῦτα μὲν τί δεῖ λέγειν; Ph. 11. εἰ δ' ἐργάσει μὴ ταῦτα 67. πῶς τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν; 110. ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας ἐμηχανώμην 294. ταῦτ' οὕτως ἐννέποντες 348. ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις 380. ταῦθ' ὁρῶν 411. ταῦτ' ἐσυλήθην 413. ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα 451., quod ταῦτα etiam sequentia praenuntiare potest. ἢ ταῦτα δὴ δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν; 566. ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμενα 567. ταῦτα ... πάντες ἤκουον σαφῶς Ὀδυσσέως λέγοντος 595. ταῦθ' ὅπως ἤκουσε 614. οὐκ οἶδ'

ἐγὼ ταῦτα 626. κείνοις μεθεῖναί ταῦτα 772. καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; 921. οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς 1024. φίλα ταῦτα παρήγγειλας ἑκόντι πράσσειν 1178 ch. οἶδα ταῦτα, τῇδ' ἔχοντα 1336. δεῖ γενέσθαι ταῦτα 1339. ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα 1343. ταῦτα λέξας 1382. καὶ σοὶ ταῦτα παρῄνεσα 1433. δαίμων ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν 1468 an. ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν OR 269. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ εἰδὼς διώλεσα 317. τί ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις; 332. ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς; 368. ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν; 429. οὐκ οὖν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς; 440. ταῦτ' ἰὼν εἴσω λογίζου 460. ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν; 537. ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι 553. ταῦθ' ὅταν ζητῇς 658. κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα 794. ἆρ' οὐκ ἂν ταῦτα κρίνων ἂν ὀρθοίη λόγον; 828. οὐκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι; 973. ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῷον φρονεῖ 1038. εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν 1166. ταῦτα διειδέναι OC 295. ταῦτα Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ; 414. ἀλγῶ κλύουσα ταῦτα 420. ταὐτά σοι δράσαντι 490. τί ταῦτα πειρᾷ —; 763. οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων 797. ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις 809. οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ; 838. ὁρᾶτε ταῦτα; 871. Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη 882. [quo loco lacunoso ζεῦστ' ἂν habet LA in Ζεὺς ταῦτ' ἂν mutatum a diorthota, ut est in apographis.] ταῦτα σοι . . . λέγω 935. ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρασσον 951. ταῦτα δυστομεῖν 986. ταῦτ' ἐμηχάνω 1035. ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν βουλήσομαι κυρεῖν ἐμοί 1289. ταῦτα ἔστι μοι κομπεῖν 1344. ταῦτ' ἀκούσας στεῖχε 1393. ὁρᾷ ταῦτ' [πάντ' Dind.] ἀεὶ χρόνος 1453 ch. ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν 1638. ταῦτα πράσσοντα 1764 an. ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων 1766 an. ταῦτα προκηρύξοντα Ant. 33. ταῦτ' ἀκούειν 64. εἰ ταῦτα λέξεις 94. ταῦτα ἐρρόθουν ἐμοί 289. εἰ δὲ ταῦτα μὴ φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας 324. οὐ μαρτυρήσει ταῦτα 515. τί ταῦτ' ἀνιᾷς με 550. ταῦτα λέγω 908. ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν 914. ταῦτα νοσεῖ πόλις 1015. ταῦτ' οὖν φρόνησον 1023. ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος λέγω 1077. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς —; 1102. θροεῖ Λίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα Tr. 188. ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς ἐφεῖτο 285. ταῦτα πολλοὶ συνεξήκουον 371. πολύς σου ταῦτα γ' εἰσήκουσ' ὄχλος 424. ταῦτα οὔτ' εἶπε κρύπτειν . . . 479. ταῦτα δρᾶν 490. καὶ ταῦτ' ἄγῃς 495. *ταῦτ' ἔτλη χεὶρ γυναικεία κτίσαι; 898 ch. [secl. Herm.] κοὐ ταῦτα λόγχῃ . . . ἔδρασέ πω 1058. ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο πέπονθα 1077. ὅταν κατεύχῃ ταῦτα Ai. 392. ταῦτα θρηνεῖσθαι 852. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστι 942. ταῦτα μηχανᾶν θεούς 1036. ταῦτ' οὐκ ἀκούειν 1235. τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; 1280. ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα 1288. σὺ ταῦτα ὑπερμαχεῖς 1346. εἴρηκα ταῦτα El. 73. θεὸς ἦν ὁ ταῦτα πράσσων 200 ch. ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν 256. σὺν δ' ἐποτρύνει ταῦτα [ταὐτὰ Dind. c. Blomf.] νυμφίος 300. ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; 385. ταῦτα μὲν μέθες 448. ταῦτ' ἔδρα 578. πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; 591. ἦ καὶ ταῦτ' ἐρεῖς; ibid. τὰ σὰ ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν 620. ταῦτα ἵλεως κλύων 655. ταῦτ' ἐφορῶντες 825 ch. τὸ κρῖναι ταῦτα 1030. ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν 1041. εἰ ποιήσεις ταῦτα 1044. ταῦθ' ὁ δυστυχὴς δαίμων ἐξαφείλετο 1156. ἔξοιδα ταῦτα 1251. αἳ ταὐτά σοι δείξουσιν 1366. ταῦθ' ὁρᾶν 1471. ξυναινέσαντο ταῦτα fr. Lac. 337, 3. ταῦτα χρεὼν ἐπαινεῖν Ter. 517, 11. τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; inc. 668, 1. ταῦτ' οὖν φυλαξώμεσθα 779, 10. Adde locutionem πρὸς ταῦτα OR 426. OC 455. 956. Ant. 658. Ai. 165 an. 972. 1066. 1115. 1313. Alead. fr. 105, 1. Hipp. 274, 1. — || Eadem ratio pronominis cum alio pronomine aut adiectivo dicti. τοῦτ' αὐτὸ τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ OR 1013. — ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι τοῦτ' αὐτό Ph. 1022. τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἐρῶ OR 547. τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζε 548. τοῦτ' αὐτὸ νῦν δίδασκε OC 575. τοῦτ' αὔτ' ἔχρῃζον τοῦτό σου μαθεῖν Tr. 408. κατ' αὐτὸ τοῦτό γε Ph. 438. — ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω Tr. 600. — πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ ἔθου Ph. 875. ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν OR 252. καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι 984. πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας Ant. 439. ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος εὑρόμην Ai. 1023. οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα 1271. μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ El. 1033. τὰ ποῖα ταῦτα; OR 291. 935. OC 893.

Adde καὶ οὗτος *et is* s. *et quidem*. ἐξέλυσας δασμόν ..., καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον OR 37. τοιαῦτα ὕβρισεν, καὶ ταῦτα τηλικοῦτος El. 614. καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργυρῷ γε τὴν ψυχὴν προδούς Ant. 322., qui Creontis sermo nuntii verba explet v. 321. (II p. 457, 25.)

b. Sed si *adiective* dictum nominibus additur, non modo priora respicit, sed significat etiam *illud quod memoravimus, cuius apud nos recordatio movetur, id quod sermone trivimus, quod notum omnibus, qui adsunt.* Haec igitur pronominis vis non *dialectica* potius, quam *ethica* vocanda est. — || *nom. sing.* οὗτος . . . οὐδενὸς ὕστερος Ph. 180 ch. ὅσ' ἂν οὗτος (ὁ παῖς) λέγῃ 1073. τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; OR 562. ille multum memoratus Tiresias. πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε; 568. ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος 732. Quod enim sequitur οὗ explicationem priorem continet, nec refertur eo pronomen. οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστί; 954. τίς οὗτος; 1041. κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος. 1045. quae omnia synesin habent substantivorum ποιμήν et βοτήρ, proximis praecedentium versibus; plane ut ἣν εὑρίσκον ἴασιν μόνην, ταύτην ἔπραξα OR 60. τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν 849. sc. τοὔπος. τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους 1366 m. sc. τὸ κακόν. τούτοισι, κοὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται OC 908. sc. νόμοις. τούτων ἐνεγκὼν τἀπινίκια El. 692. sc. δρόμων καὶ διαύλων. κἀκεῖνος ἐν τούτοισι 703. sc. ἁρματηλάταις s. ἁρμάτων ἐπιστάταις, et fortasse alia quaedam. — ἔνθα κλῄζεται οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος OR 1452. τίς οὗτος ἔσται 1493. sc. ὁ γαμῶν ὑμᾶς, quod ex prioribus sumendum κατὰ τὸ σημαινόμενον. οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ; OC 68. τίς οὗτος; 1252. sc. ξένος ὁ πορευόμενος. Quanquam hic sicut in omnibus exemplis τίς exhibentibus non minus recte subtantivi inesse vim dixeris. καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος Ant. 221. οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν Tr. 443. sc. ἔρως. ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος El. 301. *ille ignavissimus, quem nostis, omnium.* πατὴρ οὗτος σός 530. Quanquam sequitur ὃν θρηνεῖς ἀεί, οὗτος tamen significat ἐκεῖνον τὸν πολυθρύλητον. καὶ ποῦ 'στὶν οὗτος; 928. sc. ὁ πλησίον παρών, ὃν λέγεις. ὁ σκληρὸς οὗτος Πάλλας fr. Aeg. 19, 4. χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν inc. 757, 1. — αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ Ph. 1034. αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν OR 442. τίς αὕτη τέρψις; OC 775 rec. Dind. pro τοσαύτη. αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσιν Ant. 673. sc. ἡ ἀναρχία. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει 990. *talis;* refertur ad prius dictum ἥκομεν δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε. — τὸ πῆμα τοῦτο τὸ νῦν παρὸν

Ph. 765. ἦλθε τοῦτο τοὔνειδος OR 523. κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα 529. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον 847. ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος OC 409. τὸ συγγενὲς τοῦτο 771. *quam crepas consanguinitatem.* ἔχθιστον φθέγμα τοῦθ' ἥκει 1177. ἀνοιστέον σοι τοὔργον τοῦτο Ant. 273. θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται 933 an. ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον τῆς Ἡρακλείας Tr. 575. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι Ai. 1138. νόσημ' ἔρωτος τοῦτο Ach. Am. fr. 162, 1. — ‖ *gen.* τούτου θανόντος OR 106. sc. Λαΐου, *huius, qui mortuus est.* Substantivum sic tantum convenit τούτου putare, ut genitivi illi absoluti sint; id quod a sententiae ratione alienissimum. τοῦ λόγου τούτου 520. τούτου τἀνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ 1044. *illius quem dicis.* τίς ἂν τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι El. 559. — ταύτης (sc. τῆς ἀρχῆς) Κρέων μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται OR 385. ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ 1036. ὅτι ταύτης (τῆς χθονός) ἔπι πλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα Ant. 189. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς 1052. τῆς κόρης ταύτης ἕκατι Tr. 353. — ‖ *dat.* τῷ ξένῳ τούτῳ OR 814. *illi, quem dicimus.* — ἡμέραν . . . ταύτῃ χοροὺς ἵστησι El. 280. κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει Tr. 246. κεῖνος εἰ σφαλήσεται, ταύτῃ σὺν ὁρμῇ κἀμὲ συνθανεῖν 720. ταύτῃ νόμιζε τῇ τόθ' ἡμέρᾳ δουλίαν ἕξειν τροφὴν Ai. 497. — ‖ *accus.* ἢ τοῦτον ἄρας ἆθλον Tr. 80. τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα Ph. 128. τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον OR 236. *percussorem Laii*, de quo edicit. τὸν ἄνδρα τοῦτον ..., οὗτός ἐστιν ἐνθάδε 449. *ille multum memoratus:* quod proxime infertur ὃν ζητεῖς ei significationi non obstat. τὸν τύραννον τοῦτον 799. *Laium*, de quo colloquebantur. τοῦτον τὸν ἄνδρα 947. *Polybum*, de quo nuntiatum. τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην καλῶς μὲν ἄρχειν Ant. 668. *talem, qualem descripsimus.* — ταύτην βιοτῆς φύσιν Ph. 164 an. εἰ ταύταν γνώμαν ἴσχες 853 ch. μὴ ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν OR 831. ταύτην ἔλεξε παῦλαν OC 88. τὴν παῖδα ταύτην Ant. 693. οὐκ δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν; Tr. 428. ταύτην . . . πρόσθου δάμαρτα 1222. ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν εἰς βυθὸν πεσεῖν Ai. 1082. μητέρ' εἰ χρεὼν ταύτην προσαυδᾶν El. 274. — τοῦτο τοὔνειδος Ph. 522. cf. Tr. 254. — τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος OR 138. καὶ τοὔργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην 349. τοὔργον τοῦτο Ant. 273. τό γ' ἔργον τοῦτο 321. πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς; 1141. καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασι κήρυγμα θεῖναι; Ant. 7. *hoc quod modo accepimus.* προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ τοὔργον 84. παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο 96. κἀμὲ πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν 275. μίασμα τοῦτο 1042. ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις; 1049; *τίς δ' ἔσθ' ὁ τοῦτο τοὔπος ἀγγελῶν; OC 302. [secl. Hirzel.] τοῦτο τὸ δῶρον 431. ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω; 471. *τοῦτο τὸ χρόνου τέλος Tr. 167. [secl. Dobr.] τοῦτο τοὔνειδος λαβὼν 254. cf. Ph. 522. τὸ φάρμακον τοῦτο σώζειν 685. τοῦτο κήδευσον λέχος 1227. Ὀρέστου τοῦθ' ὁρᾶν τεκμήριον El. 904. πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν; 1191. ὅσον κακὸν τοῦθ' ὅταν θάνῃς, νεμεῖς Ai. 513. πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος 769. τοῦθ' ὕμιν Αἴας τοὔπος ὕστατον θροεῖ 864. οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος 1034. καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ὁρῶ 1255. — ‖ *Pluralis nom.* Κρέοντος ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα; OR 378. τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτα μ' ἀλγυνεῖ πάλαι 1067. εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη Ant. 485. ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι Ai. 39. ἆρ' ἔστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά; 277. σοὶ δ' αἰσχρὰ τἄπη ταῦτα 505. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα 745. κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω El. 438. ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια 915. ταῦτ' ἔργα Ph. 406. — ‖ *Genitivus* adiective non dicitur. — ‖ *dat.* τοῖς λόγοις τούτοις Ph. 521. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι El. 1043. illis, quae tibi placent. — ποίοισι τούτοις; OC 388. sc. μαντεύμασιν. — ‖ *accus.* τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω Ph. 458. i. q. τοιούτους. ὅ γ' Ἅιδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ Ant. 519. de scriptura v. s. ἴσος. — οὐ σχήσω ταύτας ἄτας El. 224 m. τάξεις τε ταύτας Naupl. fr. 379, 3. — δὶς ταῦτα βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη; Ph. 1238. Haec enim librorum scriptura bene defendi potest; Brunck. Herm. [Dind.] alii ταὐτά. — τὰ τόξα ταῦτα Ph. 113. μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτα 975. quod tamen sicut τά γ' ὅπλα ταῦτα 1056. etiam commonstrantis esse poterit. ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη OC 629. μνημεῖα ταῦτα El. 933. De illa significandi parte, qua *notum illum* τοῦτον dicimus, multi interpretum observarunt; Wolfius ad Dem. Lept. p. 295. Boeckh. ad Plat. Min. p. 55. Heind. ad Plat. Phaed. p. 69, c. (p. 60.) Dissen. expl. Pind. p. 459.

c. Hinc est, quod *praegnanti modo* (velut nostrum *er) homini cum laude aut contemtu memorando* constitutum sit. ὃν οὗτος, ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη δόλιος Ὀδυσσεὺς εἷλε Ph. 607. αὕτη γὰρ ἡ λόγοισι γενναία γυνή El. 287. τούτῳ φιλεῖν χρή 981. quod tamen etiam commonstrantis esse potest. ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη πότ' ἂν Ai. 411. De Aiace quanquam praesente, sed non ut commonstretur tamen, Tecmessa loquitur. ἆρ' ὕμιν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα; 1282. αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε Ant. 402. *illa* fuit; non *ista*, plane ut οὕτω δὲ χαὔτη 426. ἵνα τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ 1088. ὅς σου παρὼν ἤκουσεν, ὡς ταύτης πόθῳ πόλις δαμείη πᾶσα Tr. 431. ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ' Ἡρακλῆ διῆλθε 476. οὗτος δ' ἐφεῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ fr. Naupl. 379, 1., quanquam incerta sententia. οὐ λιμὸν οὗτος τῶνδ' ἀπῶσεν 380, 1. cuius dicti eadem ratio. (II p. 460, 15.)

d. Ita sententiae postpositum infertur cum vi absolvendae, resumendaeve orationi interpellatae. ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις, τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν δίκαιόν ἐστιν Ph. 1319. τὸν τόπον δ', ἵνα χρῇ 'σται μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν OC 504. ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων, τούτοισι κοὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται 906. μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω Ant. 183. ὃς γῆν πατρῴαν ἠθέλησε μὲν πυρὶ πρῆσαι, . . . τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρῦχθαι 203. μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει, ὡς φῂς σύ, κοὐδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν 706. ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ . . . οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί 709. ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε πατέρα κατέκτανεν, ταύτῃ χοροὺς ἵστησι El. 280. ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν . . . τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια ὠλβίζετο 692. ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται Tr. 455. τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἂν 458. τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν ..., οὗτός ἐστιν ἐνθάδε OR 451.

e. Ceterum *relativum pronomen*, etiamsi οὗτος non dicatur gravius, non *sequitur* modo, sed etiam *praemittitur.* ὅσ' ἂν οὗτος λέγῃ σοι, ταὐτά σοι χἠμεῖς φαμέν Ph. 1073. ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς, πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; 1248. ἃ δ' ᾔνεσάς μοι . . . ταῦτά μοι πρᾶξον 1399. ἣν εὕρισκον ἴασιν μόνην, ταύτην ἔπραξα OR 69. ἁκ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν

235. ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν παίδοιν κακὰ νῦν ἐστι, ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα OC 366. ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται . . . οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν Ant. 665. ἃ δῶρα χρὴ προσαρμόσαι, καὶ ταῦτ' ἄγῃς Tr. 495. ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως ἔχριον . . . . τοῦτ' ἠφάνισται 676. ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος, οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ Ai. 524. ὅποι γὰρ οἱ φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων, οὐκ ἔστιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις inc. 674 a, 2. ἃ γὰρ προσεῖδον φάσματα, ταῦτά μοι δὸς τελεσφόρα El. 645. ἃ δὲ δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω Erig. fr. 224.

f. Sed et *praemittitur sententiae quasi praenuntiandae*, ut *sequentia* spectet, rarius adiectivi, substantivi frequentius vice fungens. καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει μὴ φιλότητ' ἀπώσῃ Ph. 1121 ch. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος OR 1058. τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρόν, κλύειν; OC 1176. Distinguitur sine idonea quidem ratione, sed necessario tamen post λυπηρόν, ne putemus dici rem *auditu molestam*. ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται, γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις Ant. 650. — τοῦτο γιγνώσκουσ' ὅτι ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν. El. 988. Ἅλιον αἰτῶ τοῦτο καρῦξαι, τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοὶ . . . ναίει Tr. 97. Brunck. αἰτῶ τοῦτο coniungebat, quod nescio quomodo frigere videtur Hermanno. ἐς τοῦθ' ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ 148. παῦλά τοι κακῶν αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη 1256. τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι, τοιάνδ' ἀεί μοι σύμμαχον παρεστάναι Ai. 116. [expulso τοῦτο Dind. post ἐφ. addidit θεά] τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω, ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν 552. τοῦτ' ἐπίστασ', ὡς ἐγὼ σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν 1370. αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων Ph. 77. ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα Ἕλληνές ἐσμεν 232. οὐ γάρ ποτε τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγώ, τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα μεῖναι 869. ἀλγύνομαι τοῦτ' αὔθ', ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς 1022. τοῦτο δ' ἐννοεῖσθε, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς 1440. σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς ἄρχειν ἑλέσθαι OR 584. τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως εὖ πράξαιμί τι 1005. ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μέν, γυναῖχ' ὅτι ἔφυμεν Ant. 61. τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι ἄνους μὲν ἔρχει 98. τοῦτο γιγνώσκων ὅτι ἥδ' ἐστὶν ἡ σῴζουσα 188. εὖ τοῦτ' ἐπίστασο, εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα ... ἐκφανεῖτε . . ., οὐχ ὑμὶν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει 305. οὐ δῆτα, τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ, οὐθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία 762. τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν φρούδη 1244. quod si vincta oratione coniunxeris, haec sententia exibit: τί εἰκάσειας τοῦτο, ὅτι ἡ γυνὴ πάλιν φρούδη. τοῦτο κατειδότας, ὡς οὐκ ἔστιν πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων ταμίας Ter. fr. 515, 2. *Pluralis* ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά, εἴ μ' οὗτος ἀπάξεται βίᾳ; Ph. 988. ταῦτ' ἐστὶν ἄλγιστ', ἣν παρὸν θέσθαι καλῶς αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων Creus. fr. 321. — καὶ ταῦτ' ἐπίστω .... σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης Ph. 1325.

g. Eadem ratio, quando cum *relativo pronomine insequente* proxime consociatur. πρὸς δὲ τοῦθ', ὅ μοι βάλοι νευροσπαδὴς ἄτρακτος, . . . εἰλυόμην Ph. 289. τί τοῦθ', ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι 648. ἔα με πάσχειν ταῦθ', ἅπερ παθεῖν με δεῖ 1397. ταῦτ' ὀνειδίζων, ἅ σοι οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ OR 372. εἰ γὰρ οὗτος εἶ, ὅν φησιν οὗτος 1180. τοῦτ' εὔχεσθέ μοι, οὗ καιρὸς αἰεὶ 1512. στολὰς ταύτας φορεῖν, ἃς νῦν δακρύεις εἰσορῶν OC 1357. οὔκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς, Ἰόλην ἔφασκες ἄγειν; Tr. 419. τούτων μέν, ὧν ἔχεις χεροῖν, τύμβῳ προσάψῃς μηδέν El. 431. Sed hoc rectius pro demonstrativo fortiore habebitur. Praeterea invitis libris omnibus inde a Brunckio scriptum ἐγὼ δὲ σοῦ μαθεῖν δικαιῶ ταῦθ', ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν OR 575., et servavit Herm., quanquam scriptura librorum ταῦθ' et optime defendi possit, et dissimillimam sententiam Brunck. comparaverit OR 284., ubi ταὐτά sane scribi iubet necessitas. (II p. 462, 10.)

2. Secunda significatio pronominis illa est, ut de *praesentibus demonstratis* dicatur: longe illa priore rarior, ut quae in ὅδε potissimum cadat. a. *Quae conspiciuntur* et *adsunt* quasi monstrantur. οὗτος δέ μοι φίλος μέγιστος Ph. 585. ἐπὶ τοῦτον ἄνδρε τώδε πλέουσιν 591. ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά, εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ 987. μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ 1075. χοὗτος τάχ' ἂν φρόνησιν λάβοι 1078. ὡς ἂν οὗτος ἥλιος αἴρῃ 1330. [ex Bruncki coni. quam recepp. Erf. Herm. : αὐτός LA. αὐτός Dind. c. Doederl.] οὐθ' οὗτος σέθεν (ἄνευ) 1435. νοεῖς ἐκεῖνον ... τὸν θ' οὗτος λέγει; OR 1055. τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ 1150. 1156. ὅν φησιν οὗτος 1181. θεοῖς τέθνηκεν οὗτος Ai. 970. quibus verbis Aiacis mortui corpus demonstratur, ut in his ceteris ex ea fabula exemplis: οὗτος δ' ἂν ἔζῃ 1060. πρόσθεν οὗτος ἦν αἴθων ὑβριστής 1087. ἡνίκα ἐρχέων πόθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλῃμένους . . . ἐρρύσατο 1274. κἀμοὶ γὰρ ἦν πόθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ 1336. οὗτος δὲ κἀκεῖ ἔχθιστος ἔσται 1372. τίς οὗτος ἐστί; El. 1346. τίς ὄρνις οὗτος; Tyr. fr. 578. — εἰ φρενῶν ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν El. 993. αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο Ant. 480. — ἢ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν; OR 429. τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγὼ Tr. 351. — τούτου τίς ἄν σοι τἀνδρὸς ἢ προνούστερος . . . εὑρέθη; Ai. 119. τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν 124. Quanquam Aiax, cum haec dicebantur, iam abierat, tamen eum tanquam praesentem sibi demonstrant. μὴ ταύτης κλύε El. 675. — τούτῳ γὰρ ὢν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ Ai. 1383. μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ Ph. 1075. — τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις Ant. 693. ταύτην πότ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς 750. ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην παρ' Ἕκτορος δώρημα Ai. 661. Aiax gladium intuitus loquitur. τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που, βαλεῖτε χἠμᾶς 1308. οὐ γάρ τι τοῦτον φθείροις ἂν 1343. — οὔκουν πότ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι ὁδοιπορήσεις OC 848. ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν 859. ἅ γ' εἴσει καὐτὸς ἐκ ταύταιν 1149. ἐπεὶ μόνος πατὴρ ταύταιν λέλειψαι OR 1504. — αὗται δὲ τοῦ ποτ' εἰσὶ καὶ τίνες; Tr. 242. αὗται δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ μὲν παῖδε OC 530. — τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν λέγοιτ' ἂν Ant. 504. τούτοις γὰρ ὄντες δεσπόται δουλεύομεν Past. fr. 447, 1. τούτους δ' ἔασον Ph. 890. — τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτα Ph. 1056. ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους ἐπὶ ξένης χώρας ἀλωμένας Tr. 299. —.— b. || Raro de *locis circumiectis* οὗτος dicitur. αὕτη δὲ ἀγορὰ Λύκειος El. 6. Consentaneum est enim in eo foro colloquentes versari. ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι ταῦτα Ph. 1354. ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην Capt. fr. 38. si de sententia decurtata iudicare licet. —.—. c. || De *statu rerum secundum tempus* cernendarum dicti certum exemplum non habeo, nisi illud forte OC 1616. ἓν γὰρ μόνον τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα: dicuntur enim *aerumnae*, *in quibus adhuc versati erant, necdum evaserunt.* (II p. 463, 13.)

d. Ab hac vi deflectuntur tralatae dictiones pronominis plures. Aliquando enim, quanquam rarius

quam ὅδε, adverbiascit *en* significans, ut cum verbo proxime colligandum sit: v. Schaef. mel. crit. p. 78. ἐφ' ἡμῖν οὗτος ἐκ προαστίου χωρεῖ El. 1431. αὕτη πέλας σοῦ 1474. Adde familiaris colloquii illud τοῦτ' ἐκεῖνο semel dictum Sophocli, multo saepius Euripidi vulgaris sermonis sectatori: τοῦτ' ἐκεῖν'· ἤδη σαφὲς πρόχειρον ἄχθος δέρκομαι El. 1115. — Deinde οὗτος in alloquendi positum formulis dictum [quod iam ap. Homer. extat, ut Il. κ. 82.] vocativum refert. Sed a praesente compellando ortum hoc esse etsi negari non potest, tamen una inest aliquid principis significationis, ac si *tu* dicas, *quem mihi compellare*, s. *quicum colloqui animus est.* Id perspicuum inde, quod nunquam ὦ ὅδε, nec ὅδε σύ dicuntur. Cf. Apoll. de pron. p. 25, b. Greg. Cor. p. 117. et Intpp. Valck. ad Phoen. 1332. Ruhnk. ad Tim. p. 279. Lennep. ad Phalar. epp. p. 94. Matth. §. 312, 1. Et Gregorius et schol. Ai. 942. eum nominativi vocativo subrogandi morem Atticum dicunt, quippe cuius apud illos scriptores exempla prostarent illustrissima; quanquam Apollonius Sophronem auctorem affert. Sic aut *nude* dicitur οὗτος: οὗτος, βλέφ' ὧδε Tr. 402. οὗτος, σέ . . . προσμολεῖν καλῶ Ai. 71. οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν μὴ συγκομίζειν 1047. Aut additur σύ: οὗτος σύ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; OR 532. οὗτος σύ, πρέσβυ 1121. Aut infertur *vocativus:* ὦ οὗτος, οὗτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν χωρεῖν; OC 1627. ὦ οὗτος, Αἴας Ai. 89.

3. Quando *pronominibus personalibus* opponitur, *praesentium monstrandorum* vim habent. τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον, οὗτος δ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά OR 1139. ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμών, ἄλλοις δ' ἐγώ Ant. 1014. οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν Ai. 124. Sed cum ὅδε *iunctum* aut *diversis membris oppositum* eidem usitatissimum est utrumque eadem significatione dici. τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν Ph. 841 m. ὡς ἂν ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν 1331. οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον, οὔθ' οὗτος σέθεν 1435. φυλάσσετον, οὗτός σε, καὶ σὺ τόνδε 1437. Utrobique de Philoctete et Neoptolemo. ἦ τόνδε φράζεις; Α. τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾷς OR 1120. Rogarat Oedipus, nuntius respondet: uterque pastorem significat. Tamen ita differunt ista, quod τοῦτον proxime cum ὅνπερ colligandum relativa quadam vi praeditum est. Sed Ant. 189. utrumque relative dicitur: γιγνώσκων ὅτι ἥδ' ἐστὶν ἡ σῴζουσα, καὶ ταύτης ἔπι πλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα. Et ἥδε et αὕτη *civitatem* significat, de qua augenda et fovenda dicere instituit. — τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον Ai. 1140. Haec dicenti Menelao Teucer respondet: ἀλλ' ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται 1140. Aiax utroque demonstratur. Ἄργος τόδε . . . αὕτη δὲ . . . ἀγορὰ Λύκειος El. 6. εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῇσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη 371. τούτῳ φιλεῖν χρή, τῷδε χρὴ πάντας σέβειν 981. Sed alia exempla sic iuncta ὅδε et οὗτος ostendunt, ut ὅδε revera commonstret eum, qui adsit, οὗτος ad prius dicta referatur. ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς· ὅσ' ἂν οὗτος λέγῃ σοι *(quidquid is s. ille dixerit)*, ταῦτά σοι χἠμεῖς φαμὲν 1073. οὐχ' ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε . . . ; ἆρ' ὕμιν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα; Ai. 1282. ὅδε Aiacem demonstrat: οὗτος est *ille, quem memoravi.* Sic videtur etiam intelligi debere οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων Ai. 1032. Aiax dicitur: οὗτος oppositum habet Ἕκτωρ v. 1029.; τήνδε δωρεάν gladium significat, in quem ille incubuerat, ut una cum corpore iacentis, quam contecti demonstrari possit. Plane contra videtur Ant. 293.: ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε. Nam τῶνδε ad eos refertur, de quorum questus erat malevolentia, τούτους ad hos, qui facinus commiserant et quasi praesentes accusantur. Sed acerbe a Creonte demonstrari chorum adstantem existimo, ut cuius ipse animum talem expertus esset. Similis, sed non eadem ratio est Tr. 344.: σοὶ ταῖσδε τ' οὐδὲν εἴργεται· τούτους δ' ἔα. Nam αἵδε Trachiniae mulieres sunt, a quibus sermo loquentis alienus futurus non erat, οὗτοι captivi Oechalienses, quorum non erat, ut praesentes audirent. Rursus aliter habet sententia Ph. 1075.: ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως πρὸς τοῦδ'· ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ. Et Ulixes enim et Neoptolemus adsunt et demonstrantur; aptum autem erat alium alio modo demonstrare. In OC 787.: οὐκ ἔστι σοι ταῦτ'. ἀλλά σοι τάδ' ἐστί priora respicit ταῦτα, insequentia praeparat τάδε.

4. Iam ad *proprietatem sermonis* in οὗτος observandam procedimus. In eadem sententia *bis dictum* reperi diversissima significans. εἰ γὰρ οὗτος εἶ, ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγὼς OR 1180. Primum relative, alterum demonstrative dictum: *si is es, quem iste memorat.* Deinde *iteratur anadiplosi* fortius efferendae sententiae. τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ OR 1013. τοῦτ' αὔτ' ἔχρῃζον, τοῦτό σου μαθεῖν Tr. 408. Et in alloquendi formula: ὦ οὗτος, οὗτος Οἰδίπους OC 1627. Tum aliquanto minus eleganter *cumulatur*, quod Brunckio calidorum consiliorum amatori praepropere corrigendi ansam praebuit Ant. 504.: τοῖσδε τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν λέγοιτ' ἄν. Sed librorum omnium scripturam τούτοις τοῦτο πᾶσιν bene defenderunt Schaef. mel. crit. p. 133. et Erf. l. c. Praeterea *impariliter* aliquando dicitur. Refertur enim ad relativum singularis numeri ipsum plurali positum. ὅστις . . . φρονεῖν δοκεῖ, ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί Ant. 709. Diversissimum sensu exemplum est v. 1022. ab Erfurdtio comparatum; est autem σχῆμα κατὰ τὸ σημαινόμενον, cum in ὅστις, velut in Latino *quisquis*, insit *omnium* significatio. Plane contra οὗτος singulari numero pluralem praecedentem respicit. τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον Ant. 1165. Sed usum pronominum liberrime dispensantes Graeci, Graecorum inprimis poetae, plurali numero persaepe utuntur de *una* re: v. ὅδε et Stallb. ad Plat. apol. Socr. p. 19, d. Gorg. p. 447, b. Civit. 6. p. 504, d. Phaedr. p. 253, a. — τίς ταῦτ' ἄν, ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ, ἕλοιτο; Tr. 1235. *talia*, i. e. unius Iolae matrimonium. Sententia enim generatim posita pluralis numeri patiens est; unde etiam *generis* imparilitatem animadvertere tibi videare. τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους πολλαὶ κυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι, αἳ ταὐτά σοι δείξουσιν El. 1366. — Cum *ellipsi* dictum in responso, cum quaesitum fuisset βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου, videtur μὴ δῆτα τοῦτό γε Ph. 763. — Postremo *cum elisione* in *fine versus* ponitur semel quidem, proxime praecedente distinctione, oratione membratim structa. τί ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις; OR 332.

(II p. 465, 29.)

Οὕτω et οὕτως. [cf. Frohwein. de adverb. Gr. (in Curt. gr. Stud. 1, 77 sqq.).] Notum est quid de his formis decreverit Thomas p. 262, 13. Ritschl., non ipse quidem, ut videtur, tam inconsiderate, quippe imperitior; sed antiquiores secutus. Sed

quoties οὕτως ante consonas positum exstat, mendose scriptum cum illo dicere temerarium facinus est; imprudentius etiam eo, quod οὕτως legitimam et sui iuris formam esse, decurtatam οὕτω, haud spernendis argumentis evicit Apoll. de adv. p. 578, 11. Ap. Soph. vix est exemplum certum οὕτως consonam praecedentis; οὕτω praemittitur Ph. 470. 487. 566. 598. 690. m. 751., ubi Flor. Γ. ἐστὶ τοῦτο pro ἐστὶν οὕτω. 798. 888., ubi οὕτως apogr. pleraque 970. 1259. 1277. 1370. OR 129. 636. 1427. OC 964. 1423. *1696 m., ubi οὕτω importune additum, ignoratum a schol., eiectum est a Burton. Ant. 220., ubi LA tamen οὕτως. 426. 501. 639. 916. 959 ch. 1062. El. 367. 1358. Tr. 65. 116 ch. 304. 610. 1163. Ai. 823. 1147. Alet. fr. 94, 5. Ach. Am. 162, 8. [ex coni. Meineki: codd. Stob. οὔτε] Phaedr. 608, 1. Multis locis propter insequens σ vel ζ insignis exsisteret, οὕτως adscito, soni deformitas. Sed El. 1296. οὕτως δέ libri praeter duo apogr.; οὕτω malum dicit Herm., sed causam non video. — *Significationum* || regnat ea, ut *qui quid fiat* vel *comparatum sit* dicatur: *sic, ita.* Cum *verbo* coniungitur: ταῦτ᾽ . . . οὕτως ἐννέποντες Ph. 348. τὸν δ᾽ ἔρωθ᾽ οὕτως ἔχω 660. ἐπείπερ οὕτω σοί τ᾽ ἔδοξ᾽ ἐμοί τε δρᾶν 888. κἂν τὰ λοίφ᾽ οὕτω φρονῇς 1259. οὕτω δέδοκται; 1277. χοὕτω διπλῆν ... κτήσει χάριν 1370. τυραννίδος οὕτω πεσούσης OR 129. οὕτω δ᾽ ἂν θανὼν εἴη ᾽ξ ἐμοῦ 970. οὕτως ἐλέχθη ταῦτα 1442. οὕτως; OC 194 ch. sc. προβῶ, i. q. εἰς τάδε. οὕτως ἔχει μοι 599. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον 964. τὸ πρεσβεύοντ᾽ ἐμὲ οὕτω γελᾶσθαι 1423. χοὕτως ἀδῆον τήνδ᾽ ἐνοικήσεις πόλιν 1533. χοὕτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά Ant. 232. οὕτω δὲ χαὔτη γόοισιν ἐξῴμωξεν 426. οὕτως ἔμοιγε παρ᾽ οὐδὲν ἄλγος (ἐστί) 465. οὕτω δὲ καὶ σοὶ τἄμ᾽ ἀφανδάνοντ᾽ ἔφυ 501. Non est enim ad ἀφανδάνοντα referendum οὕτω. οὕτω χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν 639. ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβών 916. significata gravi contumelia. οὕτω δεινὸν ἀποστάζει . . . μένος 959 ch. οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ 1062. οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακή El. 367. ἢ καὶ . . . οὕτως, ὡς κείνῳ δυστάνῳ (sc. μόρος ἔφυ) 862 m. οὕτως ἔχει σοι 938. Ant. 37. οὕτω δ᾽ ὅπως μήτηρ σε μὴ ᾽πιγνώσεται El. 1296. οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ᾽ αὔξει βιότου πολύπονον ὥσπερ πέλαγος Tr. 116 ch. De δέ post οὗτος et οὕτως abundante in apodosi v. Schaef. mel. cr. p. 59. οὕτως ἐκεῖνος ξύνεστι 198. χοὕτως ἐδήχθη 254. πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντα 304. οὕτως ὅπως ἥδιστα 330. ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὗτος ἐννέπει 475. οὕτως ἔχει γ᾽ ἡ πίστις 590. οὕτω γὰρ ηὔγμην 610. ἔχει γὰρ οὕτως 1126. ὡς τὸ θεῖον ἦν πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ᾽ ἔκτεινεν θανών 1163. οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν Ai. 823. οὕτω δὲ καὶ σὲ χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν 1147. οὐ χρῆν τάδ᾽ οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι πράσσειν fr. Alet. 94, 5. κοὐδεὶς ἂν οὕτως εὐτύχει ib. οὕτω τοὺς ἐρῶντας ἵμερος δρᾶν προΐεται Ach. Am. 162, 8. καὶ τὰς τελευτὰς εἰκός ἐσθ᾽ οὕτως ἔχειν inc. 715, 2. — || Cum *adiectivo*: μὴ λίπῃς μ᾽ οὕτω μόνον Ph. 470. *sic, ut nunc sum.* μή μ᾽ ἀφῇς ἐρῆμον οὕτω 487. ἄγος ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι OR 1427. ἀμέριμνος οὕτως Ai. 1208 ch. — Cum *adverbio*: οὕτω καθ᾽ ὁρμὴν δρῶσιν Ph. 566. εὐφόρως οὕτως ἐνεγκεῖν 873. *sic facile*, sc. *ut — tu.* (II p. 467, 2.)

|| Ab hac prima significatione plures *tralatae* oriuntur. Primam pono eam, quae significat *eodem modo*, ὡσαύτως. οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ᾽ ἂν Phaedr. fr. 608, 1. Certe sic intelligentibus sensus optime constat; sed cum priora interciderint, satis iudicari res non potest. Deinde *dialecticam* vim habet, *sic igitur* s. *ergo* significans. οὕτως ἄρ᾽ ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ᾽ ὕπερ; OR 1444. cf. C. Fr. Hermann. ad Luc. de hist. conscr. p. 161. οὕτως ἄρ᾽, ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα; OC 1431. οὕτως ἀμυντέ᾽ ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις Ant. 677. Praeterea significat *sic sine respectu*, *sic statim*, v. Monk. ad Eur. Alc. 690. Elmsl. ad Heracl. 374. Stallb. ad Plat. Gorg. p. 79., et quos hic producit testes. οὕτως ἄπει; Ph. 1067. ἀκάθαρτον οὕτως ἐᾶν OR 256. *sic, ut nunc est, nulla cura adhibita.* ὡς μή γ᾽ ἄτιμον οὕτως μ᾽ ἀφῇ γε OC 1279. ἢ στραφεὶς οὕτως ἴω; Ant. 315. — || Altera significatio est *augendi*, similis Latinis *adeo* et *tam*. — Cum *verbo* dictum: τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς; Ph. 736. ἀεὶ καλούμενος οὕτω κατ᾽ ἦμαρ 798. οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι 970. γῆς οὕτω νοσούσης OR 636. οὕτως ἐγὼ δέδοικα Tr. 306. — Cum *adiectivo* coniunctum: οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος; Ph. 104. nisi hoc ratiocinandi est et significat *ergo*. πανδάκρυτον οὕτω βιοτάν 690 ch. in quibus tamen verbis οὕτω non minus recte verbo κατέσχεν accommodabitur. τί δ᾽ ἔστιν οὕτω νεοχμόν 751. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος Ant. 220. ἄζηλον οὕτως ἔργον Tr. 745. οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος; El. 1214. — Cum *adverbio* alio: οὕτως αἰκῶς El. 101 an. 216 an. πῶς οὕτω πάλαι ξυνών μ᾽ ἔληθες 1358. πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου Tr. 65. τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου; Ai. 90. ἄγαν οὕτω χρόνῳ τοσῷδ᾽ ἐπεστρέφοντο Ph. 598. οὕτως ἀνειδῶς ἐξεκίνησας OR 354. οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον OC 428. —.— || De loco adverbii notandum, quod aliquoties *postponitur illi, cui additur explicando*, siquidem ita versui expedit: Ph. 487. 598. 690. 798. OR 256. 1427. OC 964. Tr. 745. 1126. Ai. 90. 1207. Horum unum fere necessariam traiectionem habet Tr. 1126., in quo οὕτως ὥστε proxime colligata sunt.

Οὐχί v. οὐ.

Ὀφειλέτης *debitor*. οὐ κάτοισθ᾽ ἐγὼ θεοῖς ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ᾽ ὀφειλέτης ἔτι; Ai. 590. Recte explicuit Tricl. post ἀρκεῖν subaudito τινί vel σοί: *nescisne me non amplius hoc debere diis ut opituler*, i. e. frustra per deos non ita meritos obtestaris, ut opituler. Cf. Jacobs. lectt. Stob. p. 98. — De tono v. Apoll. de adv. p. 545, 25. (II p. 468.)

Ὀφείλω *debeo*. || Proprie dictum: ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν Ant. 331. *Passivum*: καὶ σοὶ τοῦτ᾽ ὀφείλεται παθεῖν Ph. 1421. *πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ᾽ ὀφείλεται παθεῖν El. 1173. [spurium v. notavit Bergk.] [τὸν δρῶντα γάρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται fr. Hercul. Taen. 216, 2. cui simillimus δράσαντι γάρ τι κ. π. ὀ. Aeschylo tribuitur.] — || ὤφελον notum in eo optato dici, cui satisfieri iam non potest. μή ποτ᾽ ὤφελον λιπεῖν τὴν Σκῦρον Ph. 969. ὀλέσθαι δ᾽ ὤφελον τῇδ᾽ ἡμέρᾳ OR 1157. λώβαν, ἥν μή ποτ᾽ ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας ὤφελον Tr. 999 an. ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον El. 1131.; ὤφελες in LA corr. m. ant.: sed quanquam paulo melius hoc iudicat Porsonus, ferri, nisi in sequentibus κλέψασαν pro κλέψασα scribatur, non potest; hoc autem ne adsciscatur metrum prohibet. — εἴθ᾽ ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην εἶναι El. 1021. — ὤφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι . . . ἀνήρ Ai. 1192 ch. Dubito an scri-

bendum sit ὤφελε ex LA.B. — Impersonale ὤφελε ap. Soph. exemplum non habet.

Ὄφελμα: αὔξημα Σοφ. (fr. inc. 925.) ap. Phot. p. 363, 19.

Ὄφελος *utilitas*. λέγεις δ' Ἀτρείδαις ὄφελος ἤ 'π' ἐμοὶ τάδε; Ph. 1384. LA τόδε ut Dind.: apogr. τάδε. V. Herm.

Ὀφθαλμός. ‖ Proprie *oculus*; adsignificatur tamen aut *os* universe, velut χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν El. 1468, aut *intuendi* sensus, ut ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος Tr. 549. διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας 795. οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλός [sic Dind. c. schol.: καλῶς LA] 815. εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ Ai. 84. *si aeque cernit atque ante*. ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ 993. οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ (προσλεύσσειν) OR 1377. εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς Ant. 307. *palam constituetis*. σύ τ' οὐδαμὰ τοὐμὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν 764. ἴσον μετρῶν ὀφθαλμόν Oenom. fr. 421, 4. dubia sententia: v. μετρέω. — ‖ Figuratam dictionem semel habet. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι OR 987. *lux* quasi *vitam collustratura*, i. e. levamen et solatium acceptum inde, quod metus parricidii sublatus erat. Sic Erf. Herm. collato Eur. Andr. 407. Matthiae *praesidium* interpretatur, id quod refutavit Herm. Cf. etiam Blomf. gl. Aesch. Pers. 173. Herm. not. ad Pind. p. 338. Boeckh. explic. ad Pind. p. 123.

Ὄφις *anguis*. ὃς σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις Ph. 1328. κρήνης φύλακα χωρίτην ὄφιν Herc. Taen. fr. 219. Cf. schol. Nicandr. Ther. 343. Aelian. HA 6, 51. (II p. 460, 6.)

Ὀφλισκάνω et ὄφλειν s. ὀφλεῖν. Cum nusquam fere compareat scriptura inflexa, Elmsl. ad Arist. Acham. 689. Heracl. 985. praesens unum esse ὀφλισκάνω pronuntiavit; cui sententiae non calculum modo sed etiam rationem adiecit Schaef. app. cr. ad Dem. t. 4. p. 205; quippe ὀφείλειν *debere*, ὀφλεῖν *debiti damnatum esse* significare, nec omnes ὀφείλοντας protinus ὀφλεῖν. Sed sensum non continuo secum ferre toni rationem perite monuit Lehrs. de Arist. stud. Hom. p. 263; quippe de antepenacuendo ἔρεσθαι, penacuendis πίτνειν καταδάρθειν diserta testimonia exstare Herodiani ad Il. π. 47. 827. schol. Ar. Nub. 38; Aristarchi schol. Il. π. 837. p. 539. Arc. p. 173, 20. 276, 22. Quibus nollem διωκάθειν admiscuisset vir doctus, de quo nec testatus est veterum quisquam et nos accurate exposuisse speramus in v. εἰκάθειν. Sed de ὄφλειν Elmsleio propter documentum Photii assentiri non audeo: is enim p. 364, 16: ὄφλειν καὶ ῥόφειν. τὰς πρώτας συλλαβὰς τῶν τοιούτων οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνουσιν. Idem l. c. 18. ὀφλίσκουσι (scr. ὀφλισκάνουσι) καὶ ὄφλουσι, χρεωστοῦσιν; quae excerpsit Suidas. Sed ῥόφειν ap. Phot. corruptum est. Quod ὀφλήσω et ὀφλῆσαι dicitur, certe non efficit, ut ὀφλεῖν anthypotactum credatur esse. — Propria sua vi, de qua exposuit Ruhnk. ad Tim. p. 202. ap. tragicum dici vix potuit; proxime tamen abest de Iove dictum mortalibus non satis faciente dispensanda caeli temperie: Ζεὺς οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας φίλος βροτοῖς ἂν ἐλθὼν ἐς λόγον δίκην ὄφλοι Polyx. fr. 470, 5. ὄφλοι pro ὄφλαι Brunck. corr. Paulo magis absunt ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν OR 512 ch. *male facti arguetur*. μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω Ant. 470. αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει 1028. = *rea reperitur*.

Ὄφρᾰ *donec*. [vocula ab Aeschylo certe bis, ab Eurip. non posita.] ὄφρα με βίος ἔχῃ El. 225 m. *donec vivam*. ο producitur, ut in arsi.

Ὀφρύς *supercilium*. Hac significatione non legitur nisi in sententia incertissimae fidei, * συνάγοντα ὀφρῦς fr. inc. 752, quam Aristophanis esse memoriaque deceptum, qui Sophocli eam tribuit, Eustathium, probabilis est Brunckii suspicio. Item proprie dictum, ut tamen *oculi* ipsi intelligantur, Ant. 528 an. νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει. De Niobe in saxum conversa dicitur τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις δειράδας Ant. 831 m. — ο in arsi producitur. Inflexus in ultima accentus, de quo Herodian. praecipit π. μ. λ. p. 31, 15 non magis usquam quam in ἰχθῦς comparet; in accusativis aliquanto saepius ea scriptura deprehenditur: v. Buttm. gr. mai. p. 174. not. Ceterum acui iubet Orio p. 637, 50. (II p. 470, 7.)

** Ὀχέω *fero*. ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς οἰμωγᾶς ὑπ' ὀχεῖται Ph. 190 ch. *fertur*, i. e. *insonat*, ingeniosa est et prope vera Hermanni emendatio sensu plane destitutae scripturae ὑπόκειται vel ὑπὸ κεῖται, quam Brunck. item eleganter sed audacius correxerat ὑπακούει. [ὠχεῖτο El. 742 pro ὠρθοῦτο con. Nauck.]

* Ὀχεύω. Dubium an eo verbo Soph. usus sit, nam Schol. Ven. Il. ω. 257: ἐντεῦθεν Σοφ. ἐν Τρωΐλῳ φησὶν αὐτὸν ὀχευθῆναι ὑπὸ Ἀχιλλέως ἵππους γυμνάζοντα παρὰ τὸ Θυμβραῖον καὶ ἀποθανεῖν. Hinc et Troili casus, qualis a Soph. propositus est, declaratur, et Θυμβραῖον ab eodem dictum esse videbitur; haud dubie ea narrabantur a nuntio. [Cum ap. Eustath. l. c. sit ὅν φασιν ἵππους ἐν τῷ Θυμβραίῳ γυμνάζοντα λόγχῃ πεσεῖν ὑπὸ Ἀχιλλέως Welcker. p. 124. ὀχευθῆναι mutavit in λογχευθῆναι. φονευθῆναι coni. Heyn. Cf. Dind. ante fr. 548].

Ὄχημα *vehiculum*. κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων El. 740. Accommodatur *currui*, quod est *equi*: v. Toup. ad Longin. p. 322. Weisk. Transfertur ad *navem*: μὴ σταίη πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ Tr. 656 ch. Simillimum huic exemplum est Aesch. Prom. 468.

Ὄχθη. Distinguit ab ὄχθος Ammon. p. 108. ὄχθαι μέν εἰσι ποταμῶν χείλη, ὄχθοι δὲ ἐπάρματα γῆς. cf. Mehlhorn. ad Anacr. p. 98. Eam autem distinctionem adeo non ubique tenent poetae, de quo iam schol. Arat. Phaen. 33. observavit, ut Νυσαίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι Ant. 1132 ch. non admittant ullam interpretandi rationem, quam de *tumulis* et *collibus*. Et ea haud dubie primitiva significatio, ut ad *ripam fluminum collibus septorum* transferatur demum: velut Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαις [ὄχθας Dind.] Ph. 726 ch. Utramque vocabuli vim agnoscit EM p. 645, 17. Accentus universe regulam sequitur ab Arc. positam p. 106, 1; isque in vocabulo concreta significatione ab ἔχω ducto legitimus. V. EM l. c. Eust. p. 1291, 44. 1385, 32.

Ὄχθος *tumulus*. Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων Ph. 729 ch. τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ Tr. 524 ch. cf. ὄχθη.

Ὀχλέω *molestus sum*. ὡς παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς OR 446. gl. ταράττεις. Brunck. τά γ' ἐμποδὼν scripsit c. apogr. plerisque.

Ὄχλος *turba*. πολύς σου ταὐτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος Tr. 424. ἀγρώστην ὄχλον Alexandr. fr. 83. Prima syllaba in arsi producitur. Tonum notavit Arc. p. 53, 26. (II p. 471, 3.)

[* Ὀχμάζομαι. *domo*. ἵππον ὀχμάζεται Ant. 351. e coni. Franzi dedit Nck. v. s. ἵππος].

Ὄχος *currus*. ὄχου παραστείχοντα τηρήσας OR 808. Etiamsi omni dubitatione vacaret, παραστείχειν necessario cum quarto casu componi, qua de re Schaeferus ὄχον [ὄχους Doederl.] correxit, minime tamen virgula ab Hermanno post ὄχου posita opus; nam vel sic ὄχου καθίκετο coniungi possunt. δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον El. 708 i. e. ὥστε δέκα γενέσθαι. Βαρκαίοις ὄχοις 727. ὄχοις Ἀκεσσαίοισιν ἐμβεβώς Hydroph. fr. 599. cf. s. Ἀκεσταῖος.

Ὄψ *vox*. ὦ χθονία φάμα, κατά μοι βόασον οἰκτρὰν ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις El. 1067 ch. *nuntia*.

Ὀψέ *sero*. ὀψ' ἄγαν ἐκμανθάνω OC 1264. θεοὶ γὰρ εὖ μέν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσι 1536. ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν Ant. 1270. ὀψ' ἐκδιδαχθείς Tr. 934. — De accentu v. Apoll. de adv. p. 573, 10. EM p. 646, 7.

Ὄψις. || *adspectus*. ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα OC 1238. v. Herm. ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος 1375. αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν Ph. 1412 an. Hinc est adverbialis locutio εἰς ὄψιν, *visu*. δῶρον οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν OC 577. κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον Ai. 876. *non profecisse se videndo* dicit, i. e. *non reperisse, quem quaerebat*. Huc traho ἀντάρης νυκτερὶς (f. νυκτέραις) ὄψεσι fr. inc. 839. *nocturno visu oblatum* s. *in somnis conspectum* interpretando. Quanquam etiam φάσμασι licet explicare. cf. νυκτερίς. —.— || *visus*. πέμφιγι πλήσας ὄφιν ἀγγέλῳ πυρός Salm. fr. 483. ut emendavit Bentl. pro ὀφιαγέλων quod erat ap. Galen. 9. p. 483. πλήσας certa est Hermanni (Opusc. 4, 277) emendatio pro πᾶσαν. Inde *oculi* ὄψεις dicuntur. πῶς ἔτλης ποιαῦτα σὰς ὄψεις μαρᾶναι OR 1328. διπλᾶς ὄψεις ἀράξας αὐτός Ant. 52. Sed eximendum Oenom. fr. 421, 1. in quo verisimiliter Πέλοψ corrigitur pro ἐν ὄψει, τοιάνδ' ἐν ὄψει λύγγα θηρατηρίαν ἔρωτος, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει. —.— || *visum*. εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν El. 413. Paulo aliter dicitur σελήνης ὄψις inc. fr. 713, 3; ut tamen *id quod conspicitur* dicatur, non *adspectus*.

Π.

Παγετώδης *frigidus*. πέτρας γύαλον θερμὸν καὶ παγετῶδες Ph. 1082 m. De Philoctetae antro dictum lucem accipit ex versibus 17—19. Respicit hoc Gr. Bekk. An. p. 58, 15. παγετῶδες, καὶ ψυχρόν. (II p. 472.)

Πάγη *laqueus*. Ναυπλίου πάγας ὑποπύρους *fallaces ignes* Soph. dixit, quibus Nauplius Graecos redeuntes a Troia illexit in scopulos: Naupl. fr. 378. Illustravit Lennep. ad Phalar. Epp. p. 57. (66 Lips.).

Πάγκακος *nequam*. ὦ παγκάκιστε Ant. 472. Tr. 1124. Priore loco Pors. ad Or. 301. ex Plutarcho t. 2. p. 483. corrigi iubet ὦ παῖ κάκιστε, parum quidem apte. — cf. πλεῖστον κάκιστος OC 743.

Παγκαρπία *frugum copia*. ἐνῆν δὲ συμμιγὴς ὀλαῖς παγκαρπία Polyid. fr. 464, 3. ap. Clem. Al. Str. 4. p. 565. [quae vbb. sic habet Porphyr. ἐ. δ. παγκαρπεία σ. ὀ.]

Πάγκαρπος *dives frugum*. παγκάρπου δάφνης OR 83. θύματα πάγκαρπα El. 635.

Παγκευθής *recondens omnia*. τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα OC 1563 ch.

Πάγκλαυστος s. πάγκλαυτος. Transitive dictum *aeternum flens:* πάγκλαυστος αἰὲν ὤλλυτο Tr. 652 ch. ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις [παγκλαύτους LA] Ant. 831 m. Passive *multum defletus*, *luctuosus:* πάγκλαυστον αἰῶνα κοινὸν εἵλου El. 1085 ch. Scripturam pleniorem στ vetustiorem videri in ἄκλαυστος significavi; sed consensus vix erit unquam. Discrimen enim utriusque formae ab Herm. positum ad OC 1362. nullum est, et perpetua librorum dissensio: [at in LA regnat tenuior scriptura ut in PA].

Παγκληρία *patrimonium*. Αἶα Θεσσαλῶν παγκληρία fr. inc. 774.

Πάγκοινος *communis omnium*. ἐξ Ἀΐδα παγκοίνου λίμνας El. 138 ch. De Baccho mystico dictum μέδεις δὲ παγκοίνοις Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποις Ant. 1126 ch. Sic et clare scriptum in apogr. aliquot et legit schol. [recte qui explicat ἐν οἷς πάντες συνάγονται διὰ τὰς πανηγύρεις. ut posuit de Olympia πάγκοινον χώραν Pind. Ol. 6, 108.]: eodem ducit lemma scholio praefixum παγκοίνους, quod LA exhibet. Vulgabatur παγκοίνου. De sententia v. κοινός, epigr. in anal. Brunckii t. 3. p. 290. Lennep. anim. ad Coluth. p. 162. — Paulo aliter dictum ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις; Ant. 1049. *ad omnes spectans*, *tangens omnes*. πᾶσι κοινὸν καὶ φανερόν schol.

Παγκοίτας. *Omnes consopientem* significat de Orco dictum: τὸν παγκοίταν θάλαμον Ant. 804 an. ὁ παγκοίτας Ἅιδας 810 m. Prius cum anapaestorum exemplum sit ne in τῇνδε quidem Dorismi vestigium aliud ullum prae se ferentium, reconditoris usus vox aut perpetuo Δωριστί pronuntiata tragicis, aut corrigendum παγκοίτην videtur: [altero loco πάγκοινος coni. Blaydes.] (II p. 473.)

Παγκόνιτος *pulverulentus*. πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων, Tr. 506 ch.

Παγκρατής *omnium potens*, sic enim malo quam *omnipotentem* interpretari. *Iovis* cognomentum: ὁ παγκρατὴς Κρόνου παῖς Ph. 680 ch. ὁ παγκρατὴς Ζεύς Phaedr. fr. 607, 4. De *rebus* praevalidis: ὁ παγκρατὴς χρόνος OC 609. ὁ παγκρατὴς ὕπνος Ai. 675. τὸ παγκρατὲς σέλας Ἡφαιστότευκτον Ph. 986. Schol.: τὸ Ἡφαίστειον πῦρ. ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ τὰ τοῦ Ἡφαίστου ἐργαστήρια, ἔνθα καὶ κρατῆρές εἰσι πυρός.

Πάγξενος *hospitibus communis*. πολὺν δ' ἀγῶνα πάγξενον κηρύσσεται Acris. fr. 68, 1. Cod. πάνξενα ap. Athen. 10. p. 466, b.; Casaub. παγξένοις, illud Nauckio debetur. Dicuntur ludi editi esse ad quos peregre omnium gentium homines conveniret.

Πάγος *locus editus*. Ἄρεος εὔβουλον πάγον OC 947. Δήμητρος εἰς προσόψιον πάγου μολόντε 1601. apogr. ἐπόψιον. καθήμεθ' ἄκρων ἐν πάγων Ant. 411. [De Ant. 985 v. infra πάγος.] πάγους Οἴτας παραναιετάοντες Tr. 634 ch. τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον 1191. culmen Iovi sacrum. ἀπ' ὀρθίων πάγων

Alead. fr. 110, 1. Ἥρας κε πάγοις Inach. 256, 3. ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις Camic. 300, 2. Χρύσης τ' ἀγχιτέρμονες πάγοι Lemn. 349.

Πάγος *glacies* et *pruina*, quanquam et ipsum est a πηγνύναι et correpta prima syllaba priori vocabulo simile, sui tamen iuris vocem putari consentaneum. πάγου χυθέντος Ph. 293. δυσαύλων πάγων αἴθρια Ant. 356 chor. ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου 985 ch. v. ὀρθόπους. πάγου φανέντος αἰθρίου Ach. Am. fr. 162, 3.

Πάγχαλκος *totus aereus*. ἔλιπον Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη Ant. 143 an. *arma* sunt Septem ducum Iovi dono consecranda, v. τέλος. Sed τὰ ὁπλιτικὰ τάγματα Eust. interpretatur p. 686, 19. παγχάλκων γενύων ὡρμάθη πλαγά El. 195 ch.

Πάγχορτος *opiparus*. σίτοισι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν Tyr. fr. 579. Athen. 3. p. 99 f. eius versus usus documento plura affert exempla quibus χορτασθῆναι et eius originis vocabula *explendi* et *satiandi* vi praedita ostenduntur. Cf. Sturz. de dial. Alex. p. 200. Iacobs. lectt. Stobens. p. 20.

Πάγχριστος *penitus perunctus*. τᾶς πειθοῦς *παγχρίστῳ συγκραθείς Tr. 661. Scholiastae sententiam non intellexerunt; dure explicat Herm. τὸ πάγχριστον *vestis illa* est *adeo peruncta, ut ipsa unguentum videatur*; idque *suadae unguentum* dicitur, quod Herculem rursus ad Deianirae amorem illecturum videretur. Sic recte C. Matthiae Qu. Sophocl. p. 91. [Dind. seclusit vocabulum dativum subst. alicuius excidisse ratus.] (II p. 474.)

Παγχρύσεος et πάγχρυσος *aureus* et *auratus*. σε παγχρύσοις ἐγὼ στέψω λαφύροις Ai. 92. Alterum restituit Herm. de coniectura El. 510 ch. παγχρυσέων δίφρων: eadem de causa, quod librorum scriptura παγχρύσων cum mensura strophici versus conciliari non potest, Dind. παγχρύσων ἐκ δίφρων dedit.

Πάθη *casus*. μελέαν πάθαν κλαῖον Ant. 979 ch. στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὠ χρόνος διδάσκει OC 7. τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας Ai. 295. Tricliniani τύχας ex interpretatione. Ceterum πάθαι dicuntur propter strages editas ab Aiace, de quibus certe infelicissime ominabatur Tecmessa.

Πάθημα *casus, calamitas*. De malo externo et illato: τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη Ph. 193 an. τὸ δὲ πάθημ', ὁποῖον φῄς παθεῖν, δίδασκέ με OR 554. *insidias*. πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα 1240. *mortem*. τὰ μὲν παθήμαθ' ἄπαθον OC 361. *itineris molestias* et quae *ingrata* Thebis post patris absentiam Ismene passa erat, dicit. Sed *animum maestum* et *affectum* haec spectant: πότερον τὰ σὸν πάθημ' ἐλέγχω Ph. 338. *maerorem* de morte patris: πεπυσμένη μὲν πάρει πάθημα τοὐμόν Tr. 141. *angorem* de absente marito.

Πάθος *malum, calamitas*. ‖ de *casu* et *malo externo*. ἄπορα ἐνιδεῖν πάθη Ph. 854 ch. v. Herm. ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗ τόδ' ἦν πάθος; OR 732, quo occisus Laius. ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος 840. occisi culpam. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος 1297 an. κακὰ τελῶν ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα 1331 m. ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρηστηρίων; OC 604. τᾶν δεινὰ τλασᾶν δεινὰ δ' εὑρουσᾶν πάθη 1078 ch. παιδὸς τόδ' ᾔσθετ' ὀξυκωκυτὸν πάθος Ant. 1316. οἷς θεὸς ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι El. 210. — τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους Tr. 256. i. e. τοῦ ἀνδραποδισμοῦ: eodem spectat μεταίτιον μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους 261. κέχυται νόσος οἷον ἐπέμολεν πάθος οἰκτίσαι 855 ch. *οἷ τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη 1269 an. [secl. Dind.] θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει Ai. 215 an. *insani Aiacis facinora* dicit. [in LA super π et θ est β et ρ scriptum. apogr. partim πάθος partim βάρος.] εἰσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη Ai. 260 an. πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος 313. ὦ περισπερχὲς πάθος 982. — ‖ *calamitas ex culpa contracta*. ἀεὶ δ' ὁρώσας πάντα τἀν βροτοῖς πάθη Ai. 836. Furias, *scelerum ultrices* compellat. — ‖ Hinc facilis transitus est ad significandum *malum*, quo *animum premi* sentimus. πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην Tr. 153. Longe enim significantius *flere ex affecto animo (Leiden beweinen)*, quam *mala accepta (Unglücksfälle)*. ἀνεστέναζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις οὐλίῳ σὺν πάθει Ai. 933 ch. ἀλλ' ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ Ph. 899. Animo angebatur, quod nec reddere sagittas vellet, et turpi fraude deceptum a se Philocteten animadverteret. Recte schol.: πάθους (f. scr. πάθος) λέγει τῆς ἀπορίας, ἀντὶ τοῦ ἀπορῶν τυγχάνω. Hinc est, quod aliquando *passionem mali* significare potest. ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη Ant. 541. — Vitiose scriptum παθῶν OC 1494, ubi a Brunckio inde παθών legitur. In Ant. 53. μήτηρ καὶ γύνη, διπλοῦν ἔπος in LA est ab S superscr. πάθος quod et apogr. quaedam habent. Sed ἔπος explicatum dederunt Valck. ad Phoen. 415 et Lennep. ad Phalar. epp. p. 100. De OC 1268. v. πυνθάνομαι.

Παιάν. ‖ *Cognomentum Apollinis sospitatoris:* v. Lennep. ad Phalar. Epp. p. 310 (338 Lips.). ἰήϊε Δάλιε Παιάν OR 154 ch. ἰὼ ἰὼ Παιὰν Παιάν [addidit Dind.] Tr. 221 ch. Utrumque tanquam fausta exclamatio mediae interpositum orationi. — ‖ *hymnus:* laetus inprimis et fausto omine plenus, qualem inprimis cessante malo, velut sublata pestilentia canere convenit, v. Ilgen. ad Hom. hymn. Apoll. 94. Mueller. Doriens. 1. p. 297. Schneider. ad Plat. t. I. p. 208. παιᾶνα, παιᾶν' ἀνάγετε Tr. 210 ch. Ibi παιᾶνα ἀνάγετε Ἄρτεμιν coniungenda: v. Herm. Id ignorans, ut videtur, Tricl. ὁμοῦ δὲ καὶ Παιᾶνα dedit, quasi Apollo et Paean diversa numina essent. πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων OR 5. παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος 187 ch. Utroque Oedipi loco gemitum de malo praesente et faustas precationes coniungi videmus. — Accentus rationem in vocabulo non ᾱ et ῶ contracta, sed ῶ extritum monstrare viso cognoscere licet ex Eust. p. 1275, 38. Arc. p. 8, 6. Gr. Herm. ad Prosod. p. 423.

Παιδαγωγέω *duco*. γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ Phthiot. fr. 623.

[*] Παίδειος *quod liberorum est*. οὔτε του γάμου μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς Ant. 918. Sic ex paucis apogr. restituit Dind. pro παιδίου, quod et παιδίων dici debuit, nec tragicos decet vocabulum. [οὔτε παῖδα θρέψασαν schol. Totum locum notavit Dind.].

[*] Παίδευμα *institutio, disciplina*. τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα, μουσικῆς παιδεύματα inc. fr. 779, 3. [Inferiori tribuit poetae Nauck.] (II. p. 476.)

Παιδεύω. Antiquissima significatio *enutriendi* fuisse videtur [ut expl. Hesych. παιδεύειν· τρέφειν, παιδοτροφεῖν.] λευκὸν αὐτὴν ὧδ' ἐπαίδευσεν γάλα Peliae fr. 433. Apud Erotian. p. 304. legitur ὅδ' pro ὧδ'; idem explicuit: παιδικὸν πάθος. παιδείαν νῦν τὴν παιδοτροφίαν, ὅθεν καὶ Σοφ. ἐν Πελίᾳ κ. τ. λ. [De quo usu verbi παιδεύειν pro τρέφειν dixit

Cobet. in Mnemos. 9, 84.] Inde ad *assuefaciendum* et *formandum animum* traducitur cum ad bonos mores, tum ad malos. σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν OC 919. — εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὧδε παιδεύεις Tr. 451. εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς Ai. 595. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακά [κακοὺς Dind. c. Dobr.] Ph. 1361. Brunck. et Buttm. παιδεύει interpretantur *docet*, usitatissimae prolepseos securi, qua cum verbis adiectiva ita dicuntur, ut id, quod inde efficiatur, indicent. V. Herm. l. c. Musgr. ad Eur. El. 379. Hemsterhus. ad Ar. Plut. p. 4. Schaefer. ad OC 919. et ad Dion. de c. v. p. 413. — Adsignificatur *usus rebus ingratis experiendis partus:* οἶδα κἀυτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος OC 562.

*Παιδιά v. παῖς.

Παιδικά v. i. παιδικός.

Παιδικός *puerilis.* ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικὸν προσῇ fr. inc. 721. i. q. παιδικοῦ [ut dedit Valcken.] ea metalepsi, de qua in v. μεσόμφαλος copiosius egimus. — ‖ Παιδικά *deliciae.* De puero amato dici constat: v. Hesych. i. v. Heind. ad Plat. Phaedr. p. 73, d. Schol. Vesp. 1021: παιδικὰ ἐπὶ ἀρρένων καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς (fr. 165.) ἐξείληπται ... τὰ παιδίχ', ὡς ὁρᾷς, ἀπώλεσας [cf. Phot. 369, 10. Suid. v. παιδικά. gr. Coisl. ap. Bachm. A. 1, 324.]

Παιδοκτόνος *filii parricida.* σοὶ κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ Ant. 1305.

Παιδοποιέω *liberos pario.* μεθ' οὗ ... καὶ παιδοποιεῖς El. 589, de quo verbi sensu v. Schaef. append. ad Plut. Hemsterh. ed. Lips. p. 507. Lob. ad Phryn. p. 200.

Παιδοτρόφος *pueris alendis idoneum.* γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλάας OC 701 ch. Explicat hoc Hesych. v. στέφανον ἐκφέρειν: ἔθος ἦν, ὁπότε παιδίον ἄρρεν γένοιτο παρὰ Ἀττικοῖς, στέφανον ἐλαίας τιθέναι πρὸ τῶν θυρῶν· ἐπὶ δὲ τῶν θηλειῶν ἔρια, διὰ τὴν ταλασίαν. Propter usum igitur olei in palaestra faciendi corona oleaginea ianuae praeponebatur: palaestra enim marium, velut lanificium feminarum munus.

Παιδουργία *liberorum procreatio.* τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν OR 1248. Iocasta ipsa dicitur, non ut adverbiascat παιδουργίαν. ὁμηλικίη pro ὁμῆλιξ, λαλήματα pro λάλοι, πρεσβεύματα pro πρέσβεις dicta Musgravius contulit, quibus innumera addi similia possunt.

Παίζω *ludo.* De venatione dictum videtur θεᾶς παίζων κατ' ἄλσος El. 567. [De quo usu v. Dind. annot. in ed. Ox. 3.] (II p. 477, 4.)

[Παιήων Ph. 832 ch. coni. Dind. v. i. παιών.]

Παῖς. 1. Antiquissima videtur *nondum adultae aetatis* significandae vis esse. Igitur *puerum* significat: παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας Ph. 702 ch. πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ fr. Pel. 434, 3. *παῖς δ' ὢν inc. 779, 6. [not. Nauck.] — παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα Ant. 1012. neque enim consentaneum de servo cogitare, qui Tiresiam adduxerit, cum emptorum servorum heroica aetate summa paucitas fuerit, et id cognomentum in allocutione maxime cernatur. τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδ' ἐγὼ διόλλυμαι Dan. fr. 176, 2. — τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγειν Ai. 568. τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου 578. παῖδά μοί τινα δοὺς OR 1142. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδα 1150. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδε; 1156. — οἵδε παῖδες OR 32. ὅταν ... κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες ἀσταγῆ Ach. Am. fr. 162, 4. sic emend. Scalig., quod legitur ap. Stobaeum παιδιαῖς ἄγῃ. *Puellam* significat: παῖς ἔτ' οὖσα Tr. 557. adsignificatur una conditio *non nuptae.* ἡ παῖς ὁρᾶται Ant. 423. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδός 472. — *τήνδε τὴν παῖδα Tr. 585. [secl. Wund.] μέθες χεροῖν τὴν παῖδα θᾶσσον OC 839. τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην Ant. 378 an. μέθες τὴν παῖδ' ἐν Ἅιδου τήνδε νυμφεύειν τινί 654. τὴν παῖδα ταύτην 693. — τὼ παῖδέ φημι τώδε τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δὲ ... Ant. 561. αὐτός τε παῖδές θ' αἵδε OC 462. ποῦ δ' αἵ τε παῖδες 1667. — τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινὰ OC 932. εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις τὰς παῖδας 1021. ταῖς αἰχμαλώτοις παισίν Tr. 532. Aliquantum ex sua et propria significatione evagatur, cum *adolescentem* significat magisque *firmum aetate*, quae significatio in mulierum genus non cadit. ὅδ' ἐστὶν ἡμῖν ναυκράτωρ ὁ παῖς Ph. 1072. — παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοί Ph. 1008. Triplex genus explicationis admittit El. 455: καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί. Haec Electra Agamemnonem precata aut *puerum* Oresten vocat, qualem olim hostium suorum manibus ereptum peregre ablegarat: aut *adolescentem*, in quam aetatem iam succrevisse illum sciret, ad quod magis inclino: aut *filium*, Agamemnonis modo nominati ut habeatur ratio. — ‖ Inde ad *liberos* utriusque sexus significandos traductum est: perfacile enim intelligitur, quomodo *pueri* nomen ad *filium*, sed minime, quomodo *filii* ad *puerum* indicandum conveniat. *Filius* igitur dicitur addito nomine patris: Ἀχιλλέως παῖς Ph. 57. vocat. et 1298 nominat. παῖς Ἀχιλλέως Νεοπτόλεμος 240. ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης 263. ὁ Τυδέως παῖς 570. 592. ὁ παγκρατὴς Κρόνου παῖς 680 ch. ὁ παῖς οὑξ Ἀχιλλέως 940. ὁ Λαρτίου παῖς 1286. παῖς ὁ Δρύαντος Ant. 955 ch. παῖς Ἀγαμεμνονίδας El. 182 ch. ὁ Μαίας παῖς Ἑρμῆς 1395 ch. Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς Tr. 19. κάρυξαι τὸν Ἀλκμάνας πόθι παῖς ναίει 98 ch. παῖς Διός 513 ch. χὠ Ζηνὸς παῖς 566. παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου Ai. 101. Φάμενος Τειρεσίου παῖς fr. Polyid. 462 d. — τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου Ph. 1357. τῷ Λαβδακείῳ παιδί OR 267. — τὸν τοῦ Διὸς παῖδα Ph. 802. παῖδα Μενοικέως OR 69. τὸν Ἀστάκειον παῖδα Synd. fr. 153, 6. — παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου Ant. 193. τοῖσιν Ἀτρέως ἐμὲ ξυνόντα παισίν Ph. 1356. — *Filia* dicitur: σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνα OC 1090 ch. Iovis enim nomen, quod praecessit, in precatione subaudiendum. Λητοῦς παῖς ἑκηβόλος θεά Meleag. fr. 357. 2. *Vocativi* sic dicti exempla post seorsim ponimus. At *filius filiave* et plurative *liberi* saepius dicuntur parentum quidem mentione adiecta sed sine nomine. ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς Ai. 437. ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή 1169. παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν OR 1015. κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλῄζετο 1171. ἀνοσίων δὲ παῖς 1361. *παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός Ant. 910. [secl. Iacob.] θεῶν παῖς 986 ch. — ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδός Ph. 719 ch. — παιδὶ τῷ σαυτῆς Tr. 732. τῷ παιδὶ τῆς τεχνωμένης 928. παιδὶ τῷ σῷ Ai. 498. — παῖδα τὸν σόν 510. παῖδα σήν OC 322. — τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν OC 365. — πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐχ ἦσαν διπλοῖ; El. 539. εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου Phaedr. fr. 612. — ψαύσας ὧν παίδων OC 1639. παίδων τῶν σῶν νέατον γέννημα Ant. 626 ch. — παισὶ τοῖς αὐτοῦ OR 457. OC 1396. — γυναικῶν παῖδας OR 271. τοὺς κείνων ἔτι παῖδας Ant. 169. — Deinde omnis abest, sed ut subaudiri aliquando possit, parentum mentio. κοινῶν τε παίδων κοίν' ἂν ἦν

ἂν ἐκπεφυκότα OR 261. πρὸς παιδὸς θανεῖν 713. 722. [h. l. παθεῖν apogr. pleraque.] cf. OC 970. παιδὸς δὲ βλάστας 717. ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο 1021. παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν 1209 ch. πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας 1406. παίδων δὲ τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι πρόσθῃ μέριμναν 1459. παίδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ ἔπεμψα OC 818. πρὸς παίδων θανεῖν 970. cf. OR. 713. 722. παῖδας ἐξέφυσέ μοι 984. οἵ σ' ἀντὶ παίδων ... ἱκετεύομεν 1326. φύσας παῖδας 1598. τί πρὸς παίδων πατρί (sc. ἄγαλμα μεῖζον); Ant. 704. κλύουσα παιδός 1182. παιδός με σαίνει φθόγγος 1214. παπτήνας ὁ παῖς 1231. ὅπως παιδὸς τόδ' ᾔσθετο πάθος 1316. κἀφύσαμεν δὴ παῖδας Tr. 31. παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις 54. ξὺν παιδὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι 257 ubi v. Dind. ed. Ox. 3. τὴν παῖδα δοῦναι 360. παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε 901. κἀγὼ ... τῷ παιδὶ φράζω τάδε 928. ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν 932. ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδέν 936. παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει 1153. πυθέσθαι παιδὸς δύσφορον ἄταν Ai. 643. παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν 653. σοφά σ' ἀριστά τε παῖς κεκλῆσθαι El. 1089 ch. ὡς ἵ τέκοι παῖδα Oenom. fr. 418. ὠδῖνα παίδων inc. 671, 2. *partum.* παῖδας γὰρ οὓς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει 764, 1. — Denique *ore parentis* liberi appellantur. χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν OR 854. παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε; OC 416. αὗται δύ' ἐξ ἐμοῦ μὲν παῖδε 532 m. παισὶ τοῖς ἐμοῖσι 789. τὴν παῖδ' ἔχεις μου; 821. παῖς οὑμός 1173. εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφοὺς τὰς παῖδας 1366. γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς Tr. 1053. παῖδα τὸν ἐμόν Ai. 530. τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ παίδων El. 545. ὀλόμενε παίδων Epig. fr. 198. (an Aeschyli fr. 51.) — ‖ Compellandi formulam παῖ et ὦ παῖ [complures loci habent τέκνον et ὦ τέκνον alternis positum] constat et in liberis et in quibuslibet non senioris aetatis hominibus alloquendis reperiri, id quod secundum sententiae rationem expendendum. παῖ Ph. [79, quo loco ἔξοιδα, παῖ Dind. e coni. Erf. dedit ut El. 1251 de coni. Meineki] 201. 268. 372. 589. 776. 804. 863. 981. OR 444. OC 188 an. Ai. 1409 an. Creus. fr. 327. — ὦ παῖ Ph. 315. 478. 533. 578. 620. 628. 750. 753. 782. 869. 889. 896. 967. OR 1008. OC 322. 329. 722. 846. 1104. 1112. 1420. 1431. Ant. 632. 639. 648. 987. 1087. 1340 m. Tr. 61. 92. 738. 744. 797. 1018. 1064. 1227. 1253. Ai. 541. 550. 1171. 1180. El. 251. 828 ch. 1130. 1220. 1230. fr. Acris. 65, 1. Alead. 102. Phryg. 649, 1. ὦ παῖ, παῖ El. 121 ch. ubi LA contra metrum ἰὼ παῖ, παῖ. Omittunt παῖ alterum apogr. quaedam et Suid. v. δύστηνος, ut sic scribendum videatur potius. 1084 ch. Ant. 949 ch. In Tr. 1023 m. libri ὦ παῖ, παῖ, quod non magis ad versum quadrat antistrophicum, quam cod. Flor. scriptura ὦ παῖ, ὦ παῖ. Herm. παῖ, παῖ scripsit, Seidlero [et Dind.] alterum παῖ delendum videtur. — ἰὼ παῖ Tr. 1031 m. OC 1492 ch., quod Herm. ἰὼ ἰὼ παῖ correxit. Ant. 1266 m. ἰὼ παῖ, παῖ Ai. 339 m. — παῖδες OR 142. OC 1255. 1615. 1633. 1751 an. fr. inc. 779, 2. — ὦ παῖδες El. 1430. Tr. 821 ch. 871. OR 147. OC 1472. 1542. 1755 an. 1760 an. fr. inc. 678, 1. 779, 11. — Amplificatur ea compellatio: ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ... Ἀγαμέμνονος παῖ El. 2. ἰὼ παῖ (ὦ παῖ, παῖ) δυστανοτάτας ματρός 121 ch. παῖ γέροντος Οἰνέως Tr. 569. ὦ παῖ Λαρτίου Ai. 1. Τελαμώνιε παῖ 134 an. παῖ Τελαμῶνος 184 ch. παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος 210 m. παῖ Τελεύταντος 331. παῖ Εὐρύσακες 574. ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε Ph. 4. Ἀχιλλέως παῖ 50. 542. 1237. Λαερτίου παῖ 87. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ 96. ὦ φιλτάτου παῖ πατρός 242. ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως 260. ὦ παῖ Ποίαντος 329. ὦ Ποίαντος παῖ 1261. παῖ Ποίαντος 1410 an. ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως OR 85. ὦ παῖ Μενοικέως 1503. ὦ παῖ Λαΐου OC 553. 1507. ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ 607. ὦ παῖ Κρόνου 712 ch. ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου 1574 ch. παῖ Μενοικέως Κρέον Ant. 211. 1098. παῖ, Διὸς γένεθλον 1149 ch. παῖ τοῦ κρηνῶν πατρὸς Ὠκεανοῦ Inach. fr. 256, 1. — σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες El. 112 an. ὦ παῖδες οἰκτροί OR 58. ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου OC 106. ὦ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες 1405. — ‖ De *sermonis* in hoc vocabulo *proprietate* haec observanda. Ellipsin patitur *filiam* significans: μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν βασίλεια, Λαομέδοντος Ai. 1301. Deinde formula notabilis ξὺν παιδὶ σὺν γυναικὶ δουλώσειν ἔτι Tr. 257. Inde a Turnebo contra codd. fidem obtinuit scriptura παισί. Illud revocandum fuit, non quo Iole significaretur, sed quia sic locuti videntur Graeci, ubi vel non constaret, vel non quaereretur, haberetne quis liberos, an nullos, an plures haberet. Recte ita Herm. comparans illud σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι. Schaeferus quidem sine mendi suspicione formulam illustravit mel. cr. p. 116. Dind. ex LA καὶ γυναικί dedit: probabiliter Herm. σὺν γυναικί rescripsit. Deinde cum heroum aetate bonorum bona crederetur progenies esse, πατρὸς παῖς *genuinam* et *quasi gentilem nobilitatem filii* significat. Viam monstrat ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας Ph. 719 ch. — δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρός, οὗ σὺ παῖς ἔφυς, κείνου λελῆσθαι El. 341. — ἐξὸν πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι καλοῦ τῆς μητρός El. 366. Hinc deflexum παρῳδικῶς illud γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρὸς παρόν Synd. fr. 148, 3. de eo, qui gulositate et voracitate conspicuus esset. [μητρὸς dedit Dind. c. Nauck.] Cf. Phot. p. 586, 23. et censuram Aeschyli Eumenidum a Muellero editarum p. 74. — Falsa scriptura est Ἀφροδισία λάταξ παισὶν ἐπεισκύπτει δόμοις Inach. fr. 257, 2. ἅπασι νῦν emendatum a Toupio, quanquam haec dubio maior correctio non est. (II p. 480, 27.)

Παίω *ferio.* ‖ Proprie de *vulnere* et *ictu*, item de *illidendo:* τὸν ἐκτρέποντα ... παίω δι' ὀργῆς OR 807. ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων 1270. ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις ἀλλ' ἐγώ 1332 m. παίσαντές τε καὶ πληγέντες Ant. 171. de *caede mutua* dictum. τί μ' οὐχ ἀνταίαν ἔπαισέν τις 1309 m. Latet in ἔπαισε nomen πλαγάν. παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὑτήν 1315. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν El. 1415. παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κλῆδος Tr. 1035 m. τὸν δὲ ... παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ Ai. 242 an. παίσας κάρα 'θώϋξεν 308. κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων [cod. πλεῖον] Aeg. fr. 21, 2. — ὦ Διὸς ἀκτίς, παῖσον Tr. 1086. Hunc et priorem versiculum, qui tanquam melica exclamatio senariis interpositi sunt, in trimetrum redacturus Valcken. ad Eur. Hippol. 1378, πέσον scribebat. — λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας El. 745. de *rota* metae *illisa.* — ‖ Tralate bis dictum de *gravi calamitate,* quasi *infligenda;* δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον OC 544 m. Oedipus de patre a se interfecto rogatus loquitur. ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ θεὸς μέγα βάρος μ' ἔχων ἔπαισεν Ant. 1273 m.

(II p. 481, 3.)

Παιών *medicus.* οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν Ph. 168 an. θεράπειαν expl. schol. ἐπινωμᾶν autem ἐξευρίσκειν. In LA αὐτῷ, ἐπινωμᾶν ut *accedendi* videatur vi praeditum esse, id quod sane

blanditur. v. ἐπινωμάω. ἴθι ἴθι μοι παιών Ph. 832 ch. [Dind. παιήων metri causa.]

Παιώνιος *medicus, salutaris.* παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν Ph. 1345. Substantivum est ὧν ἔχω παιώνιον, καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν (sc. ἐκκαλοῦμαί σε γενέσθαι) Tr. 1208. Hanc significationem ignorant grammatici veteres, θεραπευτήριον, θεραπευτικόν, ἰατρικόν explicantes.

Πακτόω *obsero.* καὶ δῶμα πάκτου Ai. 579. LA et apogr. mendose δῶμ. ἀπάκτου ut Suid. et schol. uterque. Veram scripturam ab Eust. servatam p. 742, 43. 1532, 59. 1937, 62. commendavit Valck. ad Herod. 2. p. 146, restituit Brunck.

Πακτωλός *fluvius.* τὸν μέγαν Πακτωλόν Ph. 394 ch. Accentus regulam ponit Arc. p. 57, 11.

Πάλαι. ‖ de *re longo abhinc tempore gesta (dudum).* οὐδέν εἰμι, καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι Ph. 1030. τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι OR 947. ὧν οὕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρὰν ἀπῳκεῖτο 997. τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρόν 1245. τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακόν OC 510 ch. θεοῖς ..., τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι 965, quod nescio an tertiae dicam significationis documentum esse. τὸν πάλαι ... ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα El. 124 ch. ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι Tr. 1159. — ‖ Sed, sicut Latinorum *dudum*, saepe praesentibus ita opponitur, ut non significet nisi id, quod *nunc ipsum non fiat.* v. Valck. ad Hippol. 1085. Wolf. ad Plat. sympos. p. 20. Stallbaum. ad apol. Socr. p. 18, B. cf. Phavor. s. v.: πάλαι οὐχ ἀεὶ μακρὸν χρόνον σημαίνει, ἀλλ' ἔστιν οὗ καὶ πρόσφατον Ἀττικῶν. Tamen de re *nuperrime* gesta ap. Soph. non legitur. Praecipuus illi usus est in *cogitatione* et *sensu* significandis, quibus identidem volvendis diu assuevisse videmur. πάλαι μέλημά μοι λέγεις Ph. 150 ch. σκοπῶ κἀγὼ πάλαι 589. ἀλγῶ πάλαι δή 806. τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι 906. 913. οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι 966. καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ᾖ 1218. πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται OR 289. i. e. πάλαι ἐθαυμάζετο, καὶ νῦν ἔτι. ὃν πάλαι ζητεῖς ἀπειλῶν 449. οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι; 973. τὰ λῷστα ταὐτά μ' ἀλγύνει πάλαι 1067. ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν 1112. εἶπον ὡς δοίην πάλαι 1161. γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἥ σ' εἶχεν πάλαι 1477. πάλαι ... τοιαῦτ' ἔπη ... ὡς τελῶν ἐφαίνετο OC 629. ὅνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν γνώμῃ 1252. πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται 1628. νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ Ant. 181. [quae est formula loquendi El. 676. Ph. 966. cf. Hom. Il. 9, 105.] ἐμοὶ ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι 279. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοί 289. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν 559. ἐξημπόλημαι κἀμπεφόρτισμαι πάλαι 1036. ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι El. 920. πάλαι δέδοκται ταῦτα κοὐ νεωστί μοι 1049. Αἴγισθον ... ἱστορῶ πάλαι 1101. ὁρῶν σ' ἐποικτείρω πάλαι 1199. εἰ μὴ 'κύρουν ἐγὼ πάλαι φυλάσσων 1332. πῶς οὕτω πάλαι ξυνών μ' ἔληθες 1358. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι —; 1477. ἐσφάλλου πάλαι; 1481. *diu est, quod errasti,* i. e. errasti plane. κἂν πάλαι παρῇ Tr. 87. μῶρος δ' ἦ πάλαι κλύων σέθεν 414. οὐδὲν ... ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι 1121. σε ὁρῶ πάλαι κυνηγετοῦντα Ai. 5. κεῖνον γὰρ ἰχνεύω πάλαι 20. πάλαι φύλαξ ἔβην 36. — ‖ Aliquando dicitur de *infinito tempore praeterito*, non relato illo ad illud, in quo quasi medio constituti loquimur: *olim.* οὖσα σὴ πάλαι τροφός OC 760. Thebis enim natus Oedipus. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν Tr. 1141. — ‖ Cum *articulo* et *nomine* dictum et *qui dudum* significat et *qui olim fuerit.* Illo modo dicta haec sunt: κακοῖς κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι OR 668 ch. *pestilentiam* dicit. δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι 1214 ch. Sic certe libri, componendaque ita verba sunt τὸν πάλαι ἄγαμον γάμον. Asyndeti insuavioris causa τ' ἄγαμον Herm. correxit; sed vel sic non cum δικάζει, ut ille, sed cum γάμον coniunxerim πάλαι. οἱ πάλαι θανόντες El. 1420 ch. longo enim fortiore sententia *dudum mortui* percussorum nefas ulcisci dicuntur, quam *olim mortui.* ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν μόνον γένοιτο πημάτων λυτήριον 1490. *quibus diu est, quod affligor.* — ‖ Alterius rationis documenta haec habeo. δεσπόταισι τοῖς πάλαι El. 764. *Agamemnonis* domum significat: nec enim nunc regnabat illa sed Aegisthus. τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς ἀνωφελήτου 1143. μαντεῖα καινά, τοῖς πάλαι ξυνήγορα Tr. 1165. ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν ἢ τοῖς πάλαι νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι Ai. 337. *morbo, qui olim urgebat, dolere,* i. e. recuperata sana mente dolere de facinoribus. Κάδμου τοῦ πάλαι OR 1. τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος 268. *vetustissimi illius, generis principis.* οὐδὲ ... τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται 916. ἢ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ; 1043 ille. i. e. τοῦ πάλαι βασιλεύοντος τῆσδε γῆς. τὴν πάλαι γένους φθοράν OC 369. (II p. 483.)

Παλαιός. ‖ *vetus*, i. e. quod ex antiquo tempore mansit. παλαιᾷ κηρί Ph. 42. παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμνασας 1170. m. ὁ πρὶν παλαιὸς ὄλβος OR 1282. τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα 1395. πάτρια λόγῳ coniungenda sunt; *veterem, quae patris ferebatur, domum* dicit; nec enim Polybus Oedipum genuerat. παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον Ant. 999. τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος τόδε El. 4. μῖσος παλαιόν 1311. παλαιὰν δέλτον Tr. 157. τὴν παλαιὰν φηγόν 171. quercum Dodonaeam. ξένον παλαιὸν ὄντα 263. ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ θηρός 555, de quibus ἐκ παραλλήλου compositis v. ἀρχαῖος. Φοίβου παλαιὸν κῆπον fr. inc. 655, 3. — ‖ Hinc etiam de *tempore* et *aetate* dictum exstat. παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος ... μίμνει Ai. 600 ch. *diu est, quod.* v. s. μίμνω. cf. Musgr. ad Eur. Phoen. 554. ὃν δὴ παλαί' ἂν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγώ, μή μοι βεβήκῃ Ph. 493, quod explicuit Brunck. [Dind. c. Tricl. παλαιόν.] μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι OR 561. Hinc ad *homines senes* transfertur, cuius loquendi rationis inveniendae viam monstrat παλαιᾷ ἔντροφος ἁμέρᾳ ... μάτηρ Ai. 622 ch. [quod Dind. mutavit in ταλαίνᾳ σύντροφος.] — παλαιὰ σώματα OR 961. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες χρόνῳ παλαιοί OC 112. τί δ', ὃς παλαιὸς κἀγαθός, φίλος τ' ἐμός, Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν; Ph. 421. [τί δ' ὁ παλ. Dind.]. Cum παλαιὸς κἀγαθός sic simpliciter iungi non possint, quippe in una aliqua re convenientia, recte Herm. docet, παλαιόν voce erigendum esse hoc sensu: *qui senex est, et in senectute strenuus.* — ‖ *vetus* id, quod in antiquum tempus recedit. ἁ παλαιὰ χαλκόπλακτος γένυς El. 486 ch. Λαΐου *παλαιὰ θέσφατα OR 907 ch. [quo loco παλ. ex interpretatione ortum extat in apogr.] παλαιῶν σπερμάτων 1246. ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς; OC 596. Hinc et *pristinum*, quod nunc non est amplius, significat, et *vetustate obsoletum.* τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη Ai. 808. ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας OR 109. καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη 290 gl. σαθρά. v. Schuetz. ad Aesch. Prom. 317. Media syllaba Sophocli non corripitur; de ceteris tragi-

cis incerta res est, nec verisimilis tamen: v. Matth. ad Eur. El. 493. Seidler. ad v. 492.

Πάλαισμα *prudens consilium, ars.* τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι OR 879 ch. Schol. rec.: πάλαισμα, ἤγουν τὴν ζήτησιν τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου. Hoc verum esse non potest; quaerebant enim cognoscere magnopere. πάλαισμα *consilium* intelligo, quo regnum adeptus Oedipus est; cuius imperium cum salutare civitati fuerit, ut maneat, chorus precatur.

Πᾰλαιστής. Cum *luctatorem* significat proprie, iam tralate dictum sec. Plut. Mor. 640 a. videtur de Troianis eorumque pugnandi ratione φίλιπποι καὶ κερουλκοί, σὺν σάκει δὲ κωδωνοκρότῳ παλαισταί fr. inc. 738. Magis abest ab legitima dicendi ratione, cum hominem *artis plenum* et *versutum* significat. σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος Ph. 431. v. Valck. ad Eur. Hippol. 921. (II p. 484, 8.)

Παλαίφᾰτος *antiqua memoria.* [παλαίφατα· ἐκ παλαιοῦ χρόνου πεφατισμένα ὅ ἐστι μεμαντευμένα. οἱ δὲ πάλαι τέλος ἔχοντα Hesych.] Pars compositi altera conspicua est in *vaticiniorum* origine indicanda: τοὔπος τὸ θεοπρόπον τᾶς παλαιφάτου προνοίας Tr. 823 ch. Schol.: γράφεται παλαιφοίβου, ἵν' ᾖ τῆς πάλαι μαντευσαμένης· φοιβᾶσθαι γὰρ τὸ μαντεύεσθαι. Et in vulgata scriptura is inest sensus, nec sermonis lex tale compositum velut παλαίφοιβος admittit, et numeri antistrophici respuunt. Ceterum qui ita scripserint, τᾶς πάλαι Φοίβου προνοίας daturos fuisse credibile est. Huic aliquantum dissimile, quippe obiective dictum τῆσδέ τε μαντεῖα τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφαθ', ἁμοὶ Φοῖβος ἤνυσέν ποτε OC 454. Vetus oraculum de occidendo patre et connubio matris in mente habet: v. Herm. — Minus perspicua vis est verbi φημί in ἡ παλαίφατος Δίκη OC 1381, quanquam vel hoc *Iustitiae vim Deorum olim cura et quasi ore hominibus patefactam esse* significat.

Πᾰλαίω *luctor;* inde *congredior pugna* universe. τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν; fr. inc. 678. 13. de invicta Amoris vi dictum.

Πᾰλάμη *manus.* [π.: τέχνη. χείρ Hesych.] Transfertur ad *valendi* et *efficaciae* significationem. ὦ παλάμαι θνητῶν Ph. 176. Miratur quidem chorus quomodo feram tolerare Philoctetes vitam potuerit, nec inest tamen *artis* et *solertiae* notio, ut scholiastae visum scribenti ὦ τέχναι καὶ γνῶμαι. Miseratus enim calamitatem dicit *o misere infirmae hominum vires, quam non valetis ad talem aerumnam levandam.* Vidit hoc Erf. [ὦ π. θεῶν Dind. metri causa c. Lachm.] — *Rem manu efficiendam* significat, *caedem* quidem: ὡς τίνα δὴ ῥέξῃς παλάμαν ποτέ; Ph. 1206. schol. πρᾶξιν ἢ ἔργον. significatur enim id quod v. seq. dicit Phil. κρᾶτα καὶ ἄρθρα ἀποτέμνειν. — De accentu v. Arc. p. 110, 6.

[Παλαμήδης *n. pr.* Sic inscriptae fabulae Sophocliae sunt ap. Dind. fr. 426—428].

Πᾰλαμναῖος. π. πικρὸς καὶ φόνιος καὶ σοβαρός Gr. Bekk. p. 293, 12. ἀποτρόπαιος, σκληρός. φονεύς, ὁ αὐτοχειρίᾳ τινὰ ἀνελών. ὁ ἐνεχόμενος μιάσματι οἰκείῳ. Hesych. Significationem ἀποτροπαίου quanquam etiam Gr. Bekk. l. c. p. 193, 10. firmat, scribens ὁ δαίμων ὁ τὰ μύση καὶ τὰ μιάσματα ἀποτρέπων, longe tamen Phot. melius p. 371, 13. παλαμναῖος ... καὶ Ζεὺς παλαμναῖος, ὁ τοὺς τοιούτους τιμωρούμενος· καὶ προστρόπαιος, ὁ προστρέπων τὸ ἄγος αὐτοῖς. Hoc αὐτοῖς ad ἀνδροφονοῦντας respicit, quod praecessit. Uno vocabulo ἀλάστορα dici licebat. Ap. Soph. non videtur nisi de *auctore caedis* dici. φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν Tr. 1207. ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ El. 587.

[*Παλίγγλωσσος pro πολύγλ. coni. El. 641. Meinek. et 798 Bergk.] (II p. 485, 3.)

Πᾰ́λιν. ‖ Antiquissimam significationem solamque Homericam non esse *rursus* sed *retro* accurate observavit Passov. in lexico, firmavit Lehrs. de Arist. p. 100. Eundem ap. Atticos persaepe reperiri adverbii usum, nec Valckenarium latuit ad Phoen. 732. 1409, nec Schneiderum ad Plat. civ. p. 584, D. (t. 3. p. 161). τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν Ph. 125. v. Herm. δεῦρ' αὖθις ἐκπέμψω πάλιν τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα 127. Iterata actio in αὖθις inest, πάλιν minime abundat, sed *viae remetiendae* significatione praeditum est. ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες ἢ λόγοις πάλιν; 563. Male distinguitur post ἄξοντες, hoc enim et πάλιν coniungenda sunt. ὡς μεθήσων μήποθ' ὧδ' ὁρᾷ πάλιν 935. non est *iam rursus me intuetur*, sed in adverbio addito *obtutus oculorum* quasi *ultro citroque inter utrumque remeantis* significatio cernitur. αὖθις αὖ πάλιν εἴσειμι πρός σε ψιλός 952. οὐκ εἶ πάλιν; 975. αὖθις πάλιν δοῦναι 1232. *reddere in manus dando.* πάλιν μεθεῖναι ταῦτα 1248. πάλιν πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκετο OR 114. τί μοι ... περιτελλομέναις ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος 156 ch. πάλιν περιτελλομέναις coniungenda. οὐ πάλιν ἄψορρος ... ἄπει; 430. πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἥμιν ἐν τάχει πάλιν; 765. πορεύεσθαι πάλιν OC 80. τῶνδ' ἑδράνων πάλιν ἔκτοπος ... χθονὸς ἔκθορε 233 ch. πάλιν κατελθεῖν 601. *ab exsilio redire.* τὸν ἄνδρα ... ἔκπεμψαι πάλιν 1347. νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν 1398. οὐδ' ἀποστρέψαι πάλιν 1403. πῶς γὰρ αὖθις αὖ [ἂν Dind. c. Vauvill.] πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι 1418. πάλιν, φίλα, συθῶμεν 1724 m. τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ ... ὤρθωσαν πάλιν Ant. 163. *inclinantem ad casum erexerunt.* ἡ γυνὴ πάλιν φρούδη 1244. ἄψορρον ἥξομεν πάλιν El. 53. σὺν κακῷ μέτει πάλιν 430. πότερον ἐκείνους δεῦρ' αὖθις πάλιν καλῶμεν Tr. 342. ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια Ai. 131. cf. Ant. 163. ἐπᾴξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν 305. — Sed iam ap. Homer. aliquoties transfertur ad significandam *actionem eam, qua aut tollitur ante facta res*, aut *mutata in pristinam conditionem restituitur*, id quod Latinis *rursus* adverbio dicitur, tamen ut de actione iterata minime cogites. v. Spohn. lectt. Theocr. spec. I. p. 32. Matth. ad Eur. Herc. fur. 728. βλέπειν ... ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν Ph. 358. quasi *vitae redditum*, mors ut irrita fieri videretur. εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετοίσεις 961. μεταγνῶναι πάλιν 1270. ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν 1331. εἰ πάλιν σώσουσ', ὅρα 1391. φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας OR 100. cf. (εἰ) οἱ μὴ πάλιν δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας El. 247 m. κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν OR 849. *irritum reddere.* πάλιν σε δαίμων δίκαιος αὔξοι OC 1567 ch. Αἴας λαθίπονος πάλιν Ai. 711 ch. δεῖ με δουλεύειν πάλιν El. 814. Sperarat enim serviendi necessitate sese exsolutum iri. Πηλέα γεροντάγωγῶ κἀναπαιδεύω πάλιν Pel. fr. 434, 2. πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ ib. 3. ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ πάλιν φθίνει (ἡ ὕβρις) inc. 705, 3. χὤταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ, πάλιν διαρρεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται (ἡ σελήνη) 713, 8. — Paulo aliter dicuntur haec, ut tamen ad idem significandi genus referenda sint: τὰ πρὶν εὖ θέμενοι τάδ' ὡς πάλιν El. 1436 ch. sc. θῆσθε, transitum ab uno ad alterum

significante πάλιν. ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν OR 619. *rursum a mea parte etiam properandum consilio;* significatur adversus insidiatorem suscepta et quasi directa actio. εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῇσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν El. 371. — || Aliquando tamen *actioni iteratae* significandae constitutum est. τὸ σὸν φράσον αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμα Ph. 342. Via transferendi a locis ad tempora significanda vocabuli hoc exemplo monstratur. Orsum enim suum casum narrare Neoptolemum, sed interiecta aliarum rerum mentione avocatum quasi in viam Philoctetes deducit unde degressus erat. πάλιν πάλιν παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμνασας Ph. 1169 m. ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν OR 1166. φυτεύσαντες πάλιν ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα 1404. δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι πονοῦσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν OC 364. οὐράνια [οὐρία Dind. c. Elmsl.] γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν 1466 ch. Non τὸ δεύτερον, *iterum*, sed *rursus* interpreteris, sed in re consimili: δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν Tr. 1088. de accessu morbi gravescentis. — || Exemplorum αὖθις s. αὖ et πάλιν composita monstrantium αὖθις πάλιν *prima* significatione praeditum exhibent Tr. 342. Ai. 305. Ph. 127. 1232, αὖθις αὖ πάλιν Ph. 952. αὖ πάλιν secundam prae se fert Tr. 1088. Pel. fr. 434, 2 et 3.; αὖθις πάλιν rursum tertiam Ph. 342. OC 364.

Παλίνσκιος *tenebrosus, opacus.* V. Wernick. ad Tryphiod. p. 217. χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ Inach. fr. 272., Harpocrationi explicatum ζοφερῷ. Glossam παλινσκίῳ habent Phot. p. 373, 25. σκοτεινῷ explicans, et Suid. cui cum Harpocratione convenit.

Παλίντονος *tentus.* [v. de vocis Homericae usu O. Mueller kl. Schr. 1, 107.] παλίντονα τόξα Tr. 511 ch. *reciproca tela* ut Attius interpretatus est.

†Παλιντράπελος Eust. p. 1135, 19: ὅθεν συγκείμενος ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ παλιντράπελος οὐκ ἐπαινετῶς ἔχει. δηλοῖ γὰρ τὸν ἀνάπαλιν τραπέντα τοῦ φρονεῖν. Particula nemini dum animadversa apud Dind. post 962 inserenda. (I p. 487.)

Παλιντριβής *versutus.* τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου Ph. 448. Schol. τετριμμένα τοῖς κακοῖς. Spectant haec Sisyphum: v. Herm. et v. 621.

Παλίντροπος *retro versus.* ἥντιν' αὖ παλίντροπος κέλευθον ἕρπεις Ph. 1222. ὅταν δαίμων... πλάστιγγ' [μάστιγ' ap. Stob.] ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον Ai. Locr. fr. 14, 5. *irritam fortunam* reddit. [Meinek in ann. Fleckeis. 87. p. 378 scribi iubet παλίρροπον, quod de trutina dicatur ῥέπει, non τρέπεται.]

Παλιρροία *aestus.* στενωπὸς Ἅιδου καὶ παλιρροία βυθοῦ fr. inc. 716. De ultima (metri causa) producta et accentu v. ἄγνοια s. ἀγνοία et ἀλήθεια.

[*Παλίρροπος fr. Ai. Locr. 14, 5 v. παλίντροπος].

[*Παλίρρυτος *refluus, invicem fluens.* De vindicta παλίρρυτον αἷμα El. 1420 ch. Dind. Schdw. Wff. Nauck. c. Both. pro πολύρρυτον. Παλίρρους (δίκη, πότμος) Eurip. dixit: παλίρρυτος nemo.]

Παλίσσυτος *retro properans.* παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον OR 193 ch. Spectat hoc fortasse Hesychius, παλίσσυτον explicans ἐξ ὑποστροφῆς.

Παλλάς *dea.* σεμνά τε παῖς (Διὸς) Παλλὰς Ἀθάνα OC 1090 ch. Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς Παλλάς Ai. 953. ὦ Παλλάς Tr. 1031 m. [quo loco alterum Παλλάς addidit Dind.] πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς OR 20. ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις OC 107. Παλλάδος θεᾶς Ant. 1184.

Πάλλας n. pr. ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων ... Πάλλας Aeg. fr. 19, 4. Pallas est Pandionis filius, Aegei frater et Pallantidarum stirpis auctor, de quorum cum Aegidis controversiis multi erant Atticarum antiquitatum scriptores.

Πάλλω *quatio.* χερὶ πάλλων τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν Ph. 1125 m. *tela.* De sortitione: ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς κλήροις ἔπηλαν El. 710. *locum secundum sortem assignarunt.* [ὅπου νιν ... κλήρους Dind. c. Wund. dedit.] Magis proprie in hoc genere dictum κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο Ant. 396. — Intransitive dictum de *territo* et *tremente* ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα δείματι πάλλων OR 153 ch. Verbi ille usus idem reperitur Eur. El. 435. 477. cf. Seidler. ad El. 433 (=435). Porsonus idem testatus metri causa ἀμπάλλεσθε Orest. 316. dempto σ ἀμπάλλετε corrigendum esse putavit, numero dochmiaco plane contrarium iuberi ignarus.

Πᾰλος *sors.* κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα πάλος καθαιρεῖ Ant. 275.

Παλτός *vibratus.* παλτῷ ῥιπτεῖ πυρί Ant. 131 an. *fulmine.*

Πᾰλῡνω *inspergo.* κἀπὶ χρωτὶ διψίαν κόνιν παλύνας Ant. 247. Hoc haud dubie respexit Hesych. scribens παλύνας, τὸ λεπτὸν τῆς γῆς ἐπιβαλών, τὴν καλουμένην χυτήν. Iniuria enim χύτην scribunt.

Παμβῶτις *omnia alens.* παμβῶτι Γᾶ Ph. 392 ch. vocabulum παμβῶτις affert Eust. p. 71, 13. 978, 4. 1602, 4. (II p. 488.)

Παμμήκης *longissimus.* ἀνίεσαν... οὐδὲ παμμήκεις γόους OC 1609.

Πάμμηνος *longinquus, perpetuus.* πανσύρτῳ παμμήνῳ δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων αἰῶνι El. 851 m. si recte addidit Herm. αἰῶνι. Schol. παμμήνῳ: τῷ πολυχρονίῳ καὶ διηνεκεῖ: is quidem πανσύρτῳ et παμμήνῳ substantivorum munus implere, quod vix ita potest fieri, putavit. Alius χρόνου πάντας μῆνας ἐπιδεχομένου. Triclinius: ἐν τῷ πανσύρτῳ καὶ παμμήνῳ καὶ διηνεκεῖ χρόνῳ. Dicitur αἰών (vita) πάνσυρτος πᾶσι μησὶ πολλῶν δεινῶν στυγνῶν τε, *vita perpetuo nil nisi gravia afferens.*

Παμμήτωρ *quae mater vocatur optimo iure.* γυνή, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ Ant. 1282. Expl. schol. De falsa cod. Aug. scriptura παμμήτηρ v. Lob. parerg. ad Phryn. p. 659.

Πάμμορος *infelicissima sorte usus.* ξένε πάμμορε OC 161 ch. [κάμμορε Schneidew. in Philol. 8. (1853) p. 555.]

Παμπήδην *omnino.* ἀλλά νιν περιπτυχεῖ φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην Ai. 916. v. Lob. Schol. Suidas, Hesychius παντελῶς explicant, ille praeterea adiecto ὅλον τὸ σῶμα, hic ὁλοσχερῶς. — De tono v. Apoll. de adv. p. 611, 23.

Παμπληθία *turba.* πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν Laoc. fr. 342, 4.

Πάμπληκτος *multis gravibusve ictibus plenus.* πάμπληκτα παγκόνιτα τ' ἐξῆλθον ἄεθλα ἀγώνων Tr. 504 ch. ἀγωνίσματα πληγῶν μεστά schol.

Πάμπλουτος *ditissimus*. πάμπλουτον ὄλβον Tynd. fr. 572, 5.

Πάμπολις. τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει νόμος ὅδ', ... θνατῶν βιότῳ πάμπολις ... Ant. 614 ch. omnium librorum est scriptura; idque et glossae scriptor legit, παγκόσμιος explicans, et scholiastae ὁ κατὰ πᾶσαν πόλιν ἕρπων νόμος, ὅ ἐστι νόμος ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν interpretati, quorum alter vel legit vel coniecit ἕρπων. Nec profecto πάμπολις explicari aliter potest, nisi cum ἕρπων coniunctum, *mortalia omnia peragrans*: nam *civitatis* notionem non censuerim urgendam, ut ne ineptum quidem sit, sicut Hermanno visum, qui de gentibus, familiis, domibus potius, quam de civitate dicendum fuisse ait. Recte autem idem monet πάμπολις mediae sententiae pendenti insertum dici durissime. Hanc duritiem evitaturus Wex. incredibili distinguendi pariter atque explicandi ratione usus est, quam nihil moror. Rursum ἕρπειν legisse scholiastarum unum annotata docent: ὁ νόμος ὁ πάντων ἀνθρώπων κοινὸς τοῦτο ἔχει, μηδένα ζῆν ἄνευ λύπης. Heath. sententia bene perspecta πάμπολυ γ' ἐκτὸς ἄτας correxit, Erf. ἕρπειν intulit, ut sensus sit *aeternam valere legem, ut nihil in mortalium vita diu expers culpae sit*. [cf. de h. l. L. Lange in *annall. Fleckeis.* 75. (1857.) p. 164—170. et Rauchenstein *ibid.* p. 265 sq.] Sed ut de verbis multum vexatis meam etiam sententiam promam, et expeditior et elegantior ratio videtur ut scribatur ἐπαρκέσει νόμος ὅδ', οὐδὲν ἕρπειν θνατῶν βίοτον πάμπολιν ἐκτὸς ἄτας. Sic οὐδέν pro οὐδαμοῦ dicto sententia talis erit βίοτον θνητῶν πάμπολιν *(universum qualiumcunque hominum)* ἕρπειν ἐκτὸς ἄτης οὐδαμοῦ.

Πάμπολυς v. πάμπολις. (II p. 489, 5.)

Παμφαής *totus fulgens*. θείῳ πυρὶ παμφαὴς Ph. 728 ch. de Heracle ex rogi ignibus ad Deos sublato.

Παμφεγγής *splendidissimus*. παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπάς El. 105 an.

Πάμφλεκτος *ardens*. Certe apud Sophoclem non est active dicti adiectivi exemplum. παμφλέκτου πυρὸς ἀνειλόμην El. 1139. de *ossilegio* dictum: ab *omni parte incensum* i. e. *magno ardore flagrantem ignem* significat. βωμοῖσι παμφλέκτοισιν Ant. 1006. *incensas* aras.

Πάμψυχος *immortalis*. [cf. de hoc vocabulo Nauckium in Philol. 12. (1857.) p. 643 sq.] ὑπὸ γαίας πάμψυχος ἀνάσσει El. 841 ch. Suidas v. πάμψυχος scholia fere tota exscripsit. Glossae scriptor explicat ζῶν, scholiastarum alter ὁ διασώσας πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν, ἢ ὁ διὰ παντὸς τὴν ψυχὴν σώζων, ὅ ἐστιν ἀθάνατος. Alterius explicationem ἀντὶ τοῦ πασῶν ψυχῶν ἀνάσσει, αἳ δὴ ἐν χρείᾳ καθεστᾶσι τῆς ἐκείνου μαντικῆς probat Herm., obversatum poetae affirmans illud Achillis Hom. Od. λ. 490.; quod ut toto caelo diversum est, ita nec πάμψυχον ἀνάσσειν potest πασῶν ψυχῶν ἀνάσσειν significare et scholiastae illud commentum de usu augurii et divinationis apud inferos ineptissimum. Ne Tiresias quidem mortuis, sed iis vaticinatur, qui ad consulendum eum ad inferorum loca descendunt. ἀνάσσει non urgendum; dicitur *regnare* Amphiaraus, quippe qui in vivis rex fuisset, et debito sanctitati suae honore apud inferos adhuc fruatur, velut Agamemno fertur ap. Aeschylum Choe. 352., quo Herm. ipse testimonio usus est: φίλος φίλοισι τοῖς ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων σεμνότιμος ἀνάκτωρ. Recte igitur Brunck. glossatoris et scholiastae alterius interpretationem calculo suo comprobavit.

Πάν *deus*. ἰὼ ἰὼ Πάν, Πάν, ὦ Πάν, Πὰν ἁλίπλαγκτε φάνηθι Ai. 694 sq. ch. [de qua geminata invocatione cf. Fritzsch. ad Theocr. I, 123.] (θυγάτηρ) Πανὸς ὀρεσσιβάτα προσπελασθεῖσα OR 1100 ch. [immutato loco Dind. Νύμφα ὀρεσσιβάτα που Πανὶ πλαθεῖσ' Dind.] — Πᾶνας [καὶ Σιληνοὺς] ἀκρατεῖς Aeschylus Glauco, Sophocles Andromeda induxisse dicitur schol. Theocr. 4, 62 (Andr. fr. 131). — De tono v. Arcad. p. 124, 22.

Πανάθλιος *miserrimus*. ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον Ph. 1026. οὐδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος θανὼν ἂν εἴην OC 1110.

Πανάμερος v. πανήμερος.

Πανάργῠρος *argenteus*. πανάργυρα ἐκπώματα Acris. fr. 68, 3. (II p. 490.)

Πάναρχος *regius*. τοῖς σοῖς πανάρχοις ἐνθακεῖν θρόνοις OC 1293.

Πανδάκρῡτος *lacrimosus*. πανδάκρυτον βιοτάν Ph. 690 ch. πανδάκρυτ' ὀδύρματα Tr. 50.

Πανδᾰμᾰ́τωρ *omnia perdomans* i. e. *potens omnium*. χὠ πανδαμάτωρ δαίμων Ph. 1467 an. *Iovem* dici puto, v. δαίμων.

Πάνδαμος v. i. πάνδημος.

*Πανδημεί (ex EM p. 514, 9.) v. s. κίναδος.

**Πανδήμιος i. q. πάνδημος. Herm. corr. πανδήμιος πόλις Ant. 1141 ch. v. πάνδημος.

Πάνδημος *quod est universi populi, totius civitatis*. πανδήμῳ πόλει Ant. 7. πάνδημος πόλις 1141 ch. quod cum antistrophico versu non congruit: ea de re probabilis est Hermanni emendatio πανδήμιος. [πάνδαμος Dind.] ἔν τε πανδήμῳ πόλει El. 982. μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ Ai. 844. — ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας Ai. 175 ch. hi quidem sunt *universi exercitus*, non *singulorum in usum segregati a ceteris*, λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα v. 54. dicta. — Mirum illo Antigonae loco ne vestigium quidem Dorismi in libris relictum esse: sed vel sic πάνδαμος s. πανδάμιος scripserim.

Πάνδῐκος *iustissimus*. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἂν ... πανδίκῳ φρενί; Tr. 294.

Πανδίκως *recte et ordine*. πανδίκως στελεῖν χιτῶνι Tr. 611. *pro merito s. praemii et decoris ergo*. [schol. expl. ἀνενδοιάστως referens vocem ad praecedens κλύοιμι cf. Doederl.] πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε; 1247. *recte igitur factum, tua quidem sententia, erit?* ὅπως ... θάνοιμι πανδίκως OC 1306. *plane* Reisig., et πάσῃ τέχνῃ Graece reddit, quod sic non dicitur, et comparat diversissima sententia dictum Tr. 611. Eadem Doederlini ratio est, longe dissimiliora comparantis Tr. 294. 1247. δικαίως Ai. 547. ἐνδίκως Aesch. Sept. 562. Non melius Musgr. πανδίκως et ἀγείρας colligari iubet. Cum aut vincere aut mori Polynices sibi proposuisset, apte dicit *recte et ordine* sibi esse moriendum, si quidem victoriae spes nulla portenderetur.

Πάνδοχος *communis* (omnes excipiens) Polluc. 9, 50: πανδοχεῖον καὶ ξενὼν καὶ ὡς ἐν Ἰνάχῳ Σοφ. (fr. 258) 'Πανδόκος ξενόστασις'. Cf. Blomf. gl. Aesch. Sept. 858.

**Πάνδυρτος *lacrimosus, querulus*. ἁ πάν-

δυρτος ἀηδὼν El. 1077. Porsoni coniectura metro iubente necessaria. Libri πανόδυρτος.

[Πανδώρα n. pr. Drama satyricum sic sive Σφυροκόποι inscripsit Soph. V. fr. 429—432 ap. Dind.] (II p. 491.)

Πανήμερος. [Quid intersit inter πανήμερος et πανημέριος pluribus expl. H. Weber in Philol. 11. (1856) p. 445—449.] ὅθεν μόλοι πανάμερος Trach. 660 ch. significat πάντως τῇδε τῇ ἡμέρᾳ. πανημέριος et παννύχιος non semper de totis diebus noctibusque intelligendum esse pervulgatum est et iam antiquis Homeri interpretibus observatum. cf. schol. et Herm. πανημέριος, οὐχ ὁ δι' ὅλης ἡμέρας, ἀλλ' ὁ ἀφ' οὗ τις ἂν ἄρξηται μέρους Hesychius. Sophoclem fortasse Eust. spectavit, cum scribit: ἰστέον δέ, ὅτι τὸ πανημέριοι παρὰ ἑτέροις ποιηταῖς εὕρηται πανήμεροι, ὁμοίως τῷ ἐφήμεροι, ἐκβληθέντος τοῦ Ὁμηρικοῦ ἰῶτα. Π. μ. 279. [Dind. l. c. dedit c. Mudgio πανίμερος *desiderio ardens*].

Πάνθυτος *omni sacrificii genere cultus*, inde *religiose colendus.* De Aiace mentis rursum compote facto θεῶν δ' αὖ πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσ' εὐνομίᾳ σέβων μεγίστᾳ Ai. 712 ch. πάνσεπτα schol. Suidas v. πάνθυτα interpretatur πανσέβαστα νόμιμα ἐξεπλήρωσε.

[*Πανίμερος v. s. πανήμερος.]

Παννύχιος *per noctem durans.* θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παννυχίοις πάντας ἐπέλθωμεν Ant. 153 ch. Numeris antistrophicis ipsis quidem non certissimis vulgatum ex LA παννύχοις non congruit. Recepit illud Erf. ex apogrr.

Παννυχίς *pervigilium* non *festum* quidem sed *maerentis.* τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγεραὶ ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων, ὅσα ... θρηνῶ El. 92. Virgula nec post παννυχίδων nec post ἤδη posita opus, sed recte tamen παννυχίδων ἤδη sensu colligari monet Herm. — De tono v. Etym. M. p. 333, 22.

Πάννυχος i. q. παννύχιος. (Βάκχαι) αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι χορεύουσι Ant. 1152 ch. τοιά μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις Ai. 930. *noctu et interdiu.*

*Πανόδυρτος v. πάνδυρτος.

Πᾱνός *fax.* πανόν: ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέντα, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σοφ. Ἑλένης γάμῳ (fr. 192). Phot. p. 371, 21. Distinctionem post φ positam tollendam puto; accusativi enim πάνον et σχηματισθέντα ostendunt, pendere sententiam omisso, ut saepe faciunt Grammatici, φησί vel λέγει. — De vocabulo v. [Eust. p. 1189, 24. Dind. in ThLGr. i. v.] Piers. verisim. p. 4.

Πᾰνουργέω *dolose delinquo.* ὅσια πανουργήσασ' Ant. 74. de se cum oxymoro Antigona.

Πανούργημα *dolosum facinus.* μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες El. 1387 ch. *Dirae.*

Πανουργία *nequitia* cum animi, tum facti. πανουργίας δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον Ph. 927. ipsum Neoptolemum Phil. conviciatus appellat. Cupidius Buttmanno adversatus Herm., cum ille sic dici eum existimabat, qui se sua ipsius πανουργίᾳ totum finxisset, Brunckii rationem τεχνίτην πανουργίας interpretatam sequitur sed diversum contendens nostrum *ein Gewebe von Betrug*, quod ipsum Buttmannianae rationi favet. Dicit *ein Geschöpf des Betruges*, non ab Ulixe quidem subornatum significans, sed *fraudum plenissimum.* πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν Ant. 300. (ὁ ἄργυρος). — παντὸς ἂν λόγου κακοῦ γλώσσῃ θιγόντα καὶ πανουργίας Ph. 408.

Πανοῦργος *omnia audens*, *facinorosus*, *nequam.* *τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ El. 1507. [secl. Dind.] τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ Ph. 448. πανοῦργα κέντρα Phaedr. fr. 606, 4., quasi *fraudis stimulum*; dictum de *malo civitatis rectore* sumpta a iumentis regendis locutione. [μάντιν πανοῦργον OR 705 pro κακοῦργον coni. Nauck.] — De accentu v. Arc. p. 87, 20. EG p. 256, 11.

Πανσᾱγία *plenus belli apparatus*, *iusta armatura.* τὸν λεύκασπιν ... φῶτα βάντα πανσαγίᾳ Ant. 107 ch. *Iusto instructum exercitu* Polynicen venisse dicit, quod deinceps amplificatur πολλῶν μεθ' ὅπλων σύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσιν, qui sunt πεζοί θ' ἱππῆές τε Homeri; nec cogitandum de ipsius Polynicis πανοπλίᾳ. (II p. 492, 15.)

Πανσέληνος *plenilunium.* τὰν αὔριον [ἑτέραν Dind.] πανσέληνον OR 1090 ch. Inepte πανσέληνον Ὄλυμπον coniungit Tricl.

Πάνσοφος *callidissimus.* Sic certe intelligendum est de Ulixe dictum Sophocli. τὸ πάνσοφον κρότημα Λαέρτου γόνος inc. fr. 784. De scriptura v. Schneider. ad Plat. civit. 10, 598. d. (203. t. 3), quanquam et illa et πάσσοφος a libris satis vulgo patrocinii habet.

Πάνσυρτος *undique congestus et coarcervatus*, inde *plenissimus.* πανσύρτῳ παμμήνῳ δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων (πολλῶν δεινῶν τ') αἰῶνι El. 851 m. Schol.: πανσύρτῳ, τῷ πάντα σύροντι τὰ κακά. ἢ πανσύρτῳ, τῷ μετὰ πάσης ὁρμῆς τῶν κακῶν ὁρμωμένῳ. Neutrum satis recte dictum. Si αἰῶνι, quod a libris abest, recte ab Herm. additur, ut videtur, *vita* quasi *ex malorum omnium genere cumulata* dicitur i. e. *quasi molibus malorum plena.* V. Herm.

[*Πανταγρεύς cuncta qui capessit Ant. 606 ch. coni. Wolff. pro παντογήρως. cf. Schneidew. in Philol. 7, 637.]

*Παντάμορφος v. παντόμορφος.

Παντάρχης v. πάνταρχος.

Πάνταρχος *omnium dominus.* OC 1085 ch. libri plerique ἰὼ Ζεῦ πάνταρχε θεῶν, παντόπτα, non convenienter numeris antistrophicis. Brunck. ἰὼ θεῶν παντάρχα Ζεῦ. Reisig. violentissima medicina παντάρχα θεῶν παντόπτα, ἰὼ Ζεῦ, Ζεῦ, πόροις. Doederlinus ex Hermanni quondam coniectura ἰὼ θεῶν παντάρχα, παντόπτα Ζεῦ. Dind. c. Herm. ἰὼ πάνταρχε θεῶν, παντόπτα Ζεῦ. Mihi probabilior videtur ratio [olim a Dind. proposita] in versu strophico eiecto ὡς ut scribatur ἔρδουσιν ἢ μέλλουσι; πρόμνᾶταί τί μοι et in hoc ἰὼ Ζεῦ θεῶν πάνταρχε παντόπτα πόροις. Unum mutaverim, ὦ pro ἰὼ scribendo. (II p. 493, 3.)

Πανταχῇ *usquequaque.* De *locis* proprium est. προσδέρκου πανταχῇ OC 122 ch. Transfertur ad *animum* et *facta.* ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι; Ant. 634. δρῶντες πανταχῇ, *quidquid fecerimus* coniungenda, v. Herm. Num in libris illic adscribatur ῑ certiores nos nemo facit; adscribendum autem ut in similibus: v. λάθρᾳ, μηδαμῇ, ὅπῃ. Et adscribitur certe in LA Ant. 634 et Ai. 1369. Sic enim hic dandum c. Brunck.: ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει. πανταχοῦ alii codd., Thom. p. 934. Phavor. v. ὡς ἄν. Utrumque per se bonum, aliter atque Brunckio visum.

Πανταχοῦ *ubique*. Proprie dictum de locis non comparet, verum traductum ad res humanas et factorum conditiones. Propius tamen haec absunt a significatione loci: οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ Ai. 1252. τὰ γὰρ περισσὰ πανταχοῦ λυπήρ' ἔπη Alead. fr. 103, 2. ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς ἔνδηλος ἐν σοὶ πανταχοῦ μητρὸς πατήρ Synd. 155, 2. [quo loco Dind. c. Vater. πάντα χὼ dedit.] Alia aliquantum hinc distant. νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν Ph. 1052. εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί Ai. 1241. De Ai. 1369. v. πανταχῇ.

Παντελής. || *qui summo iure est*. ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ OR 930 gl. τέκνα ἔχουσα, absurde. Elmsleio eo videtur explicandum, quod τέλος et τέλειος pro γάμος et γεγαμηκώς dicitur: v. Hesych. v. προτέλεια et τέλειοι. Proprie *consummatum* significat; uxor talis dicitur, quae *legitima dignitate fruitur, iustis iuncta nuptiis*. παντελῆ μοναρχίαν Ant. 1163. — || Sed aliquando subobscura vis est alterius componendi vocabuli partis. ἐσχάραι τε παντελεῖς Ant. 1016. *omnes* enim sunt.

Παντελῶς *omnino*, *utique*. κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν OR 669. πρὶν ... παντελῶς ἤδη βίος διεκπερανθῇ Tyndar. fr. 572, 2.

**Πάντῃ s. Doricum potius παντᾷ ex Bothii probabili emendatione Dind. reddidit Sophocli Tr. 648 ch.: ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν παντᾷ δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι χρόνον. Herm. vulgatum πάντα servavit. Adscribi ῑ, etsi nunquam πάντος nomen in usu fuerit, propter similitudinem γενικοφανῶν et δοτικοφανῶν in ου, οι, η inclinatorum consentaneum est, nec obscure multis locis significat Apollon. de adv., maxime p. 586, 28 sqq., ex cuius disputatione simul de accentu Dorico constat. Illos miror, qui πανταχῇ scribentes πάντῃ s. παντᾶ ῑ privant.

Πάντιμος *honestissimus*. νίκης ἔχων πάντιμον γέρας El. 687. (II p. 494, 3.)

Παντλήμων *miserrimus*. ὁ παντλήμων ἐγώ OR 1379. ἰὼ παντλάμων Νιόβα El. 150 m. [sic LA. Dind. ex duobus apogr. παντλᾶμον.]

Παντογήρως. ὕπνος ὁ παντογήρως. Ant. 606 ch. *qui ad senium adducit omnia* Erf. explicat; melius Wex. *quid omnia senio afficit*, et *senium* metaphorice *languorem*, *imbecillitatem*. *Marcidum* igitur vertas. [παντοθήρας coni. Bamberger. cf. Dind. ed. Ox. 3. παντ' ἀγήρως Schneidew.]

Παντοδαπός *varius*. παντοδαπᾶν βουλᾶν Phaedr. fr. 604 siquidem haec Sophoclis verba sunt. v. βουλή. — De tono v. ποδαπός.

Πάντοθεν *undique*. πάντοθεν βόρειος ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται OC 1240 ch. Elegans est, sed minime necessaria Reisigii coniectura πόντοθεν. Ceterum illud ad Oedipum communiter ac litus, quocum comparatur, referendum censeo; Hermannum, cum Oedipum solum spectari dicat, post πάντοθεν distinguere oportebat. — De tono v. Apoll. de adv. p. 605, 16.

Παντοῖος *multiplex*. παντοίᾳ τέχνῃ Ai. 752. λύπαισι παντοίαισιν OR 915. παντοίας φιλότητος El. 134 m. nihil nisi *multum* s. *magnum* significat.

Παντόμορφος *multiformis*. τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακείς ποτε Troil. fr. 548, 2. Ap. schol. Pind. Nem. 3, 60. inepte scribebatur πανταμόρφῳ. Verum restituit Heath. De variis formis, quas induerat Thetis, ut fugeret Pelei concubitum, ipsius Sophoclis testimonium exstat apud eundem scholiasten ex Achillis Amatoribus fr. 163.

Παντόπορος *sollers*. καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα καὶ ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο ... παντόπορος Ant. 360 ch. vulgo παντόπορος cum sequentibus ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον continuatur. Longe argutior sententia mutata sec. Passov. et Herm. distinctione ostenditur, ut παντόπορος ad sollertiae humanae documenta prius allata omnia respiciat.

Παντόπτης *omnia cernens*. ἰὼ πάνταρχε θεῶν παντόπτα Ζεῦ OC 1086 ch. v. πάνταρχος. De illo Iovis cognomine cf. censuram Eumenidum Aeschyli a Muellero editarum p. I. p. 129.

Πανουργός *omnia audens*, *nequam*. φωτὶ πανουργῷ Ai. 445. Idem l. c. p. 1848, 51. abusione apud poetas in eam invasisse provinciam observat, ut idem quod πανοῦργος significaret. — De accentu v. EGud. p. 256, 11. Thom. M. p. 677.

Πάντως *utique*. πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος OC 1779 an. πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν Ai. 1068.

Πάνυ *omnino*. ὥστε πραΰνειν πάνυ (τόδ' ἕλκος) Ph. 650. [cf. Seyff.] οὐ πάνυ ... εὐδαιμονίσαι OC 144 an. (II p. 495, 4.)

Πανύστατος *ultimus*. βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἁπασῶν Tr. 874. — Adverbiascit Ἥλιον προσεννέπω πανύστατον δὴ Ai. 858.

Πανώλεθρος *perditissimus*. Proprie dictum πανωλέθρους τὸ πᾶν ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι El. 1009. Cum prolepsi: *καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους ξυναρπάσειαν Ai. 839. cuius loci vim et virtutem totam perdit scriptura cod. Dresd. b. πανωλέθρως, Elmsleio probata. [Totum locum notavit schol.] Tralatum ad *convicii* usum: τοῖς πανωλέθροις Ἀτρείδαις Ph. 322.

Πανώλης *exitiosus*. αἱ δὲ ξυμφοραὶ αὐτοῦ πανώλεις OC 1015. — *perditissimus* cum convicio dictum: ἀγὼ πανώλης ὄψ' ἄγαν ἐκμανθάνω OC 1264. τῷ πανώλει πατρί El. 544. τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου Ph. 1357.

[Πάομαι gustari v. i. πάσασθαι.]

[*Πάομαι *nanciscor*. Cuius verbi poetici ap. Aesch. est πάσομαι et ἐπασάμην, πέπαμαι ap. Eurip. Aorist. ἐπάσω intulit de coni. Nauck. in OC 528 ch. pro ἐπλήσω.]

Παπαῖ *vae* doloris et *vah* mirandi exclamatio, de qua inflectenda auctores sunt Herodian. π. μ. λ. p. 27, 13. EGud. p. 451, 19. Arcad. p. 183, 18. τὴν συνήθειαν ὀξύνειν τὸ παπαί addens, quae eadem ἀτταταί adiecto habet Gr. Herm. de prosod. p. 460, 174. Illa priore significatione praeditum est [extrema sententiae parte βρύχομαι, τέκνον· παπαῖ Ph. 745. contra initio positum παπαῖ, δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον OC 544. nude positum El. 867 ch. Aliae adduntur voces παπαῖ φεῦ Ph. 785 m. φεῦ παπαῖ 792 m. παπαῖ μάλα Ph. 786 m. παπαῖ μάλ' αὖθις 793 m. Quibus locis observatione dignum per geminationem quandam inferri vocem παπαῖ, φεῦ· παπαῖ μάλα et φεῦ, παπαῖ, παπαῖ μάλ' αὖθις.] Dolorem indignabundum facti inhonesti causa susceptum cum trepidatione et consilii inopia coniunctum significat παπαῖ· τί δῆτα δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε; Ph. 895. — Altera vocabuli vis exstat in Ach. Am. fr. 165.: παπαῖ· τὰ παιδίχ', ὡς ὁρᾷς, ἀπώλεσας. Scripturae multa diversitas in his non constat; esse ta-

men aliquam inde coniicias, quod Brunck., Elmsl. in OC et Arist. Acharn. 1214., Matthiae Eur. Cycl. 568. acuere consueverunt. El. 867 acute exstat in LA m. pr.; sed inflexo accentu reliquis locis. —.— || Π α π π α π α π π α π α ῖ gravescentis doloris exclamatio. Sic a Brunckio inde scriptum Ph. 754. desiderante senario: in LA sic scriptum πάπ(π)απάπ(π)ᾶπαῖ duobus π serius additis. Ceterum acuerunt Brunck., Erf. Buttm. —.— || Π α π α π π α π α π π α π α π π α π α ῖ Herm. dedit Ph. 746., praecedente ad senarium implendum ἀπαππαπαῖ. [In LA est sic scriptum et interpunctum ἀπα. παπᾶ. παπᾶ. παπᾶ. παπᾶπαπαῖ.] Tricl. Buttm. παπᾶ quinquies iterato παπαῖ inferunt. Herm. similitudinem breviorem παππαπαῖ et παππαπαππαπαῖ iure secutus est, apta dolori efferendo παπᾶ et πᾶ esse negans. Alii aliter. (II p. 496, 4.)

Π ά π π ο ς. ἄκανθα. ἐπὰν γηράσῃ καὶ ἀποξηρανθῇ καὶ ὑπὸ ἀνέμων ἐκριπίζηται καὶ τόπον ἐκ τόπου μεταβάλλῃ. Hesych. Spectant haec versum Soph. ap. Plutarch. Moral. p. 1100, c.: γραίας ἀκάνθης πάππος ὡς φυσώμενος fr. inc. 746. V. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 316.

Π α π τ α ί ν ω *oculorum coniectu uti.* Adsignificatur *trepidatio* vel *animi motus*, cum *introspiciendi* tum *adspiciendi* potestate dicto verbo. εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης Ai. 11. τὸν δ᾽ ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς Ant. 1231.

Π ᾰ ρ ᾰ. I. *Penacuitur* pro π ά ρ ε σ τ ι positum; pro πάρειμι enim ap. Soph. non dicitur. [Apparet ubique in extrema versus sede praeter Ai. 709 ch. et 982.] Proprie *adesse* significatur. ἥδε σοι κείνη πάρα El. 665. οὐδ᾽ ὁ κωλύσων πάρα; 1197. εἰ τὸ τῶνδ᾽ εὔνουν πάρα 1203. ἄναξ ὅδ᾽ ἡμιν Αἰγέως γόνος ... πάρα OC 550. ἐκ δὲ δωμάτων πάρα (ἡ Εὐρυδίκη) Ant. 1182. [quo loco Dind. c. Brunck. περᾷ dedit.] Et de *rebus*, quarum quaedam in locorum et spatiorum rationem conveniunt: ἀλλά σοι μάθησις οὐ πάρα El. 1032. Differt hoc ab eo quod Electra versu proximo dixerat σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι: hoc enim de bono dictum, quod in mente et animo situm praesto est et promi potest; illud de adsciscendo bono ab aliis allato. πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνον, πάρα ξίφος χεροῖν Ph. 747. ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα OC 1238. ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα OC 810. [In Tr. 422 τίς πόθεν μολὼν σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ᾽ ἐμοῦ κλύειν πάρα; Dind. c. Both. pro παρών dedit.] — Deinde *in promptu esse aliquid* indicat. οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα El. 285. quod cave ἔξεστι interpreteris. νῦν ... πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος Ai. 709 ch. ὅτῳ πάρα μηδ᾽ εὐτυχοῦντι μηδὲν ἵλεων γελᾶν 1011. ἔνεστι interpreteris. ᾧ βιάζεσθαι πάρα 1160. παρῇ LA a pr. m. et Stob. Flor. 2, 28. [cf. infra Ai. 1081.] πάρα a m. rec. ἄτῃ πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα Ant. 1097. Deflectitur ad id, *cuius faciendi causa idonea et manifesta adest*, significandum. νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα El. 778. αἰάζειν πάρα Ai. 904. πάρα στενάζειν 982. πάντα γὰρ ... εἰκάσαι πάρα OC 1504. ὡς ὧδ᾽ ἐχόντων τἄλλα βουλεύειν πάρα Ant. 1179. Ne illud quidem Aiacis 1081. ita intelligo, ut πάρα pro ἔξεστι dictum videatur: ὅπου δ᾽ ὑβρίζειν δρᾶν θ᾽ ἃ βούλεται πάρα, ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ ... εἰς βυθὸν πεσεῖν. *Ubi civium animis infixum et paratum est*, dicit, non *ubi licet protervum esse.* Hic etiam LA m. pr. et Stob. Serm. 43, 17. παρῇ. [quod ut v. 1160 recep. Dind.]; sed πάρα margo LA a m. rec. (II p. 497, 2.)

II. Praepositionis forma π α ρ α ί non legitur; πὰρ λίμναν ex Triclinianis Brunck. Tr. 636 ch. versus causa dedit. [παραλίμναν LA.] Anastrophen patitur πάρα vocabulo recto postpositum (v. ἀπό et κατά) [et ubique praeter Tr. 744. OR 184 in exitu versuum comparens]: θεοῦ πάρα OR 95. ἄλλου πάρα 704. κἀκείνου πάρα 714. τοῦ κασιγνήτου πάρα OC 1423. παιδὸς τοῦδε ... πάρα Ant. 1012. τῶν φονευσάντων πάρα El. 34. τοῦδε μαθὼν πάρα Tr. 370. τοῦ πάρ᾽ ἀνθρώπων μαθών ...; 744. Ἀργείων πάρα Ai. 663. τοῦδε ... πάρα 1029. θεῶν πάρα Alet. fr. 94, 7. Cum alio casu non exstat retracto accentu scribendum, nisi ἀκτὰν πάρα OR 184. [ἀκτὰν παρὰ βώμιον Dind.] Ea autem exempla quae adiectivo et substantivo praepositionem interpositam monstrant, secundum potiorum doctrinam ex hoc numero eximenda docuimus. Nec in tmesi usum illa vocula Sophoclem reperio.

1. Significatio primaria cum *genitivo* dictae est ut *rem aliquam ab aliqua parte proficisci* indicet; nec tamen de *locis* usurpavit Soph. nisi bis: παρὰ δὲ Κυανεᾶν σπιλάδων [sic Dind. c. Wiesel.: κυανέων πελάγεων LA] Ant. 966 ch. et ναιετῶν παρ᾽ ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥείθρων 1123 ch. quod non est παρὰ ῥείθροις. Cf. Erf. ad v. 955. Schaef. ad v. 1123. et ad Dion. de c. v. p. 118. Sed de *accipiendo*, *audiendo*, *comperiendo*: παρ᾽ οὗπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξα Ph. 1232. ἦ γὰρ παρ᾽ ἄλλου μ᾽ ἔλαβες; OR 1039. τὰ δὲ κέρδη παρ᾽ αὐτοῦ κρείσσον᾽, ἢ μορφὴ καλή OC 578. τέρψιν παρ᾽ ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην 1122. κακὰ παρ᾽ ἀλαοῦ ξένου 1449 ch. οὔτε τάφου ἀντιάσας οὔτε γόων παρ᾽ ἡμῶν El. 870 m. ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ᾽ ἐδεξάμην παρ᾽ Ἕκτορος δώρημα Ai. 662. ᾧ δὴ τοῦτ᾽ ἐδωρήθη πάρα 1029. cf. κἀτ᾽ οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι θεοὶ παρ᾽ ἡμῶν Ant. 1020. ὅτῳ τρόπῳ πατρὶ δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα El. 34. ὁ τοῦ δασυστέρνου παρὰ Νέσσου ... ἐκ φονῶν ἀνειλόμην Tr. 557. ἔχειν τι κέρδος ... θεῶν πάρα Alet. fr. 94, 7. — παρ᾽ ἀγγέλων ἄλλων ἀκούειν OR 6. οἷ᾽ ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα 95. παρ᾽ οὗ τις ἂν ... ἐκμάθοι 285. μαθὼν ἄλλου πάρα 704. ἆρ᾽ ἂν παρ᾽ ὑμῶν μάθοιμι 924. τάδ᾽ εἴσεται Κρέων ἄλλου παρ᾽ ἀνδρός Ant. 230. παιδὸς τοῦδ᾽ ἐμάνθανον πάρα 1012. ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα Tr. 370. τοῦ παρ᾽ ἀνθρώπων μαθών; 744. ὡς παρ᾽ εἰδυίας μάθῃς Ai. 13. *αὐτὸς παρ᾽ αὐτοῦ μανθάνων fr. inc. 779, 7. [not. Nauck.] παρ᾽ ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων El. 45. σιγὴ παρ᾽ ὑμῶν ἔστω 469. φέρων ἥκω λόγους ἡδεῖς φίλου παρ᾽ ἀνδρός 667. παρὰ φίλου γὰρ ὢν ἀνδρός 671. παρὰ τίνος δ᾽ ἀφιγμένος; OR 935. ubi tamen an non exquisitior scriptura πρὸς [quam LA fortasse m. pr. radendo effecit] recipienda sit, quod fecit Elmsl., dubito. τὰ δ᾽ εὐκτὰ παρὰ θεῶν ᾐτησάμην fr. inc. 723, 2. Aliquando π ρ ὸ ς ὑ π ὸ ἐ κ sine magno sensus discrimine substitui possunt, ut π α ρ ά tamen suae significationis retinens sit. μόνον παρ᾽ ὑμῶν εὖ στεγοίμεθα Tr. 596. τίς αὖ παρ᾽ ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος —; OC 1500. — παιδός, ὅστις γένοιτ᾽ ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα OR 714. (II p. 498, 5.)

2. Cum *dativo* dictum inprimis *illam rem* indicat, *cui quid prope situm*; ut tum *prope*, tum *ad* et *apud* interpreteris. || De *locis* igitur dictum: Σπερχειοῦ τε παρ᾽ ὄχθαις [ὄχθας Dind.] Ph. 726 ch. παρ᾽ ἄντροις 1263. βωμῷ ... παρ᾽ ᾧ θύων ἔκυρον OC 1158. παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις ὅσα δένδρων ὑπείκει Ant. 712. τηλαυγεῖ παρ᾽ ὄχθῳ ἧστο Tr. 524 ch. μόνος παρὰ σκηναῖσιν Ai. 985. *παρ᾽ ἄκμονι fr. inc. 724. [si verba certa sunt ap. Plut. Mor. p. 802 b.] —

|| Hinc varie transfertur. Primum a *locis* ad *res*, *in quibus versamur*. καλεῖ παρ' οἴνῳ OR 780. Paulo aliter dictum ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς ... ὄντες οὐ γιγνώσκετε; El. 1329. Deinde de illis dicitur, qui *cum aliquo quasi habitantes consortio tenentur*. οὐδέ τιν' ἔγχωρον κακογείτονα, παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον ἀποκλαύσειεν Ph. 695 ch. πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ' ἡμῖν 1058. τὸν παρ' αὐτῷ (αὑτῷ) βίοτον OR 612. i. e. τὸν ἑαυτοῦ s. τὸ συμβιῶναι ἑαυτῷ, v. Erf. κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος 972. ὅτῳ ... παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία; OC 633. ἠπιστάμην ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών 928. τό γ' εὐσεβὲς μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον 1126. ἀδάματον φύλακα παρ' Ἀΐδᾳ 1572 ch. ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν Tr. 40. παρὰ τοῖσι βροτῶν κεῖμαι ...; 984 an. χήραν παρ' ἐχθροῖς ... λιπεῖν Ai. 653. Hinc a consortio loci transfertur ad *potestatem* cum *faciendi* tum *iudicandi*. ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται OR 382. *apud vos custoditur invidia*, i. e. invidiosa estis. γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται Ph. 139. *penes quam est, ut regat*; id quod vix potuit παρ' ὅτου ἀνάσσεται dici, sed πρός. V. Herm. Diversum hinc ἔργα ... ἄφιλα παρ' ἀφίλοις ἔπεσ' ἔπεσε μελέοις Ἀτρείδαις Ai. 620 ch. τὰ δὲ πρότερα αὐτοῦ ἀνδραγαθήματα φροῦδα παρὰ τοῖς Ἀτρείδαις. schol. Pal. Huic simile est δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς Tr. 589. *nostro iudicio*. Aliquantum distat, ut genitivum subrogare liceat ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν Ai. 924. Rursum differt κοὐ δυνήσομαι κακὸν κρύψαι παρ' ὑμῖν Ph. 743. *vos celare non potero*: κρύψαι ὥστε παρ' ὑμῖν αἰσθητὸν μὴ γενέσθαι.

3. Cum *accusativo* dictum inprimis *aliquid iuxta et praeter alterum quasi in longitudinem protrahi* significat. ἀκτὰν πάρα βώμιον ... ἱκετῆρες ἐπιστενάχουσιν OR 184 ch. LA. παραβώμιον. Numerus supplicum aris circumfusus quasi longa serie cogitatur conspici. πάγους Οἴτας παραναιετάοντες, οἵ τε μέσσαν Μηλίδα πὰρ λίμναν Tr. 636 ch. Possit ferre Μηλίδι λίμνᾳ, sed exquisitius alterum de sedibus per litora quasi porrectis. Sic dicitur ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων El. 184 ch. Inde de *euntibus iuxta aliquid* legitur (nos *längs*). παρὰ στάθμην ἰόντος fr. Oenom. 421, 5. De στείχοντα παρ' ἁλίαν πέτραν Past. 445, 3. v. i. παράλιος. Tertia significatio est *motus versum aliquid facti*. ἕρπω τὸν τελευταῖον βίον κρύψων παρ' Ἅιδην OC 1552. Quanquam enim non iunguntur ἕρπω παρ' Ἅιδην sed κρύψων, tamen motus factus adsignificatur. Cf. Elmsl. ad Eur. Med. 1027. A *praetereundo* denique, quod *aberrandi* proximam significationem habet, deflectitur illa praepositionis vis, qua *rem cum altera non convenientem*, *sed discrepantem potius et incongruam* indicat (*contra*). σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα ἀνώδυνον βλέποντα ... ἔτι Ph. 883. παρὰ νοῦν θροεῖν 1195 m. ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά Ant. 392. — Denique *locutiones* quaedam hoc casu *adverbiascentes* conficiuntur. παρὰ πόδα. καιρὸς ... πολύ τι, πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται Ph. 838. Schol. πλησίον, συνεγγύς, ἐν ἑτοίμῳ tres tribus modis explicant; nullus satis recte, ita tamen ut primus minime apte παρὰ πόδα κράτος coniunxisse videatur. Herm. vertit *si statim utare*, τὸ παρόν. Vide etiam Boeckh. not. crit. ad Pind. p. 349. — παρ' ἦμαρ. τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν; Ai. 475. *alternis diebus* significat, inde *diem cum die alternantem* s. *alterum alteri succedentem*. Plura v. ap. Lob. ad v. 475. Schaef. ad Long. p. 339. app. Demosth. 1, 540. cf. Herm. ad OC 1455., ubi schol. παρ' ἦμαρ, Herm. ἐπ' ἦμαρ. — παρ' οὐδέν *nihili*, *minime*. πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι El. 1327. ταῦθ' ὅτῳ παρ' οὐδέν ἐστιν OR 983. τὸ πρᾶγμ' ἄγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδέν Ant. 35. Explicatius hoc dicitur τοὐδε τοῦ μόρου τυχεῖν παρ' οὐδὲν ἄλγος Ant. 466. V. Erf. ad v. 35. Valck. Diatr. p. 9. a. Blomf. gloss. Aesch. Ag. 221. Ducta haec locutio ab usu appositionis in comparandis duabus rebus quasi iuxta positis, cuius ap. Soph. exemplum non est. — Cur versum ἔνδον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέταις λόγος a Suida servatum Sophoclis potius, quam Euripidis, cui assignatur a lexicographo, voluerint esse Toup. em. in Suid. t. 2. p. 133. et Valck. diatr. p. 4. 6., non intelligo.

Παραβαίνω *praetereo*. τὰ μὲν θεῶν παρέβαν Tr. 499 ch.

Παραβάλλω *rependo (appono)*. ἀπάτα δ' ἀπάταις ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα OC 232 ch. *fraus fraude repensa*. (II p. 500.)

Παραβατός *egrediendus*, *violandus*. κράτος ... παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει Ant. 874 ch.

Παραγγέλλω *iubeo*. φίλα ταῦτα παρήγγειλας ἑκόντι πράσσειν Ph. 1178.

Παραγκάλισμα *amplexatio*. ψυχρὸν παραγκάλισμα Ant. 650. ipsa uxor dicitur.

Παράγορος v. παρήγορος.

Παράγω *duco*, *adduco*, *induco*. Proprie de *locis* dictum passivum reperio. παράγεται γὰρ ἐνέρων δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας El. 1391 ch. — *adduci ad faciendum*: τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε Ant. 294. cf. Bornem. ad Xen. Mem. 4, 8, 5. p. 323. — *abducere*: μή με νῦν μηκέτι παραγάγῃς El. 855 ch. quod minus recte Suid. scholiastae verbis παρηγορήσῃς explicat. — *decipere*, proprie *praetervehere ubi consistendum fuit*: ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην OR 974. ἠπατώμην schol. rec.

Παράδειγμα *exemplum*. τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων OR 1193 ch. Schol. cum explicet τὸν σὸν βίον παράδειγμα ἔχων οὐδένα μακαρίζω καὶ εὐδαιμονίζω non protinus τὸν σόν legisse verisimile, sed verba sua ad id quod sequitur δαίμονα, quem βίον (*sortem vitae*) interpretatur, accommodavit.

Παραδίδωμι *trado*. τὰ πάτρια τεύχη παρεδίδοσαν ... τῷ Λαερτίου Ph. 399 ch. παραδίδοσαν LA. — ἀλλ' αὔτ' Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν Ph. 64.

Παραινέω *suadeo*, *moneo*. τὸ σπεύδειν δέ σοι ... παραινῶ Ph. 621. εὖ παραινεῖς El. 1472. κέρδη παραινεῖς Ant. 1326. ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ OR 918. — σφῷν πόλλ' ἂν παρῄνουν OR 1512. — ἢ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρῄνεσα; Ph. 121. ὃς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρῄνεσεν 1351. καὶ σοὶ ταῦτα παρῄνεσα 1434. παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα OC 464. δρῶσαν ἂν ἐγὼ παραινέσω El. 943. ὥστε μή ποτ' ἂν προθυμίαν ἄδηλον ἔργου τῳ παραινέσαι λαβεῖν Tr. 670. Sed OC 1181. παραινέσω futurum est: πιθοῦ μοι, κεἰ νέα παραινέσω: etsi *adolescentula sum*, *quae tibi suadere audeam* s. *suasura sum*.

[*Παραιρέω *tollo*. νόμους παραιρῶν [παρείρων libri] χθονὸς θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν Ant. 368 ch. dedit Dind. ut vertatur cum Camerar. et Boeckhio: *patriae leges convellit et divina iura violat*.]

Παράκειμαι *adiaceo*. ἀλλ' ὥς τίς σ' Ἀΐδᾳ παρακείμενος ὁρᾷ Ph. 861 ch. σε Herm. inseruit, qui quomodo in ceteris haec ordinaverit in v. βλέπω re-

tulimus; *apud Orcum iacens* i. e. *leto simili somno sopitus* Philoctetes dicitur. Dind. τ' pro σ' posuit.

Παράκτιος *litoralis.* παρακτίαν στείχων ... ὁδὸν Thes. fr. 233a. παρακτίους λειμῶνας Ai. 654.

Παράλιος *maritimus.* ὄρνισι παραλίοις Ai. 1065. [εἶδον στρατὸν στείχοντα παραλίαν ἄκραν fr. Past. 445, 3. quo loco παραλίαν pro παρ' ἁλίαν Harpocrationi restitutum est ex codd.: ap. eundem est πέτραν, ἄκραν ap. Athen.] (II p. 501.)

Παραλλάξ *vicissim.* ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα Ai. 1087. κατὰ διαδοχὴν schol. rec. *res altera in alterius vicem succedit.* Raram vocem illustravit Lob. — De accentu v. Apoll. de adv. p. 25, 7. cf. ἅπαξ.

Παραλλάσσω *immuto.* τόδε ... παραλλάσσει φρένας Ant. 298. Qui sequitur infinitivus a verbo praecedente ἐκδιδάσκει pendet, cui παραλλάσσει explicandi gratia additum est.

Πάραλος *maritimus.* πάραλά τ' ἄντρα Ai. 413 m.

Παραμείβω. *supero (praecurro).* σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν παραμείψειεν ἀνήρ OR 504. Medium *praetereo.* ἃς τρέμομεν λέγειν καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως OC 129 ch. de Furiarum tremendo numine.

Παραμιμνήσκω. Medium *meminisse* s. *mentionem* facere significat. παρεμνήσω γὰρ αὖ τῆς πατροφόντου μητρός Tr. 1114. Adsignificatur *per occasionem* et *timide* iniecta mentio.

Παραμυθέομαι *suadeo.* θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι Ant. 935 an. Adsignificatio *firmandi verbis animi* inest.

Παραμύθιον *solamen.* ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον El. 130 m. V. Schaef. ad Bos. p. 492. Lob. ad Phryn. p. 517.

Παραναιετάω *accolo.* ὦ πάγους Οἴτας παραναιετάοντες Tr. 635 ch.

*Παράνους v. παρά.

Παραπέμπω *adveho.* πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον Ph. 1459 an. βοῶντι ἀντεφθέγξατο schol. *percussum reddidit.*

[*] Παραπέτομαι *praetervolo.* ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερσὶ παραπτομένα πλάτα OC 717 ch. v. πέτομαι. [Non est *aor.* verbi παραπέτομαι, sed *praes.* verbi παράπτομαι q. v.]

Παράπληκτος *furibundus.* παραπλήκτῳ χερὶ συγκατακτὰς ... βοτὰ καὶ βοτῆρας Ai. 230 ch. Schol. Pal. τῆς μανικῆς explicat. Secunda syllaba, ut in arsi, producitur.

Παραπράσσω *faciendum iuvo, consors sum.* μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος Ai. 261 an. Schol. vet. postquam bene explicuit συμπράξαντος καὶ μεταςχόντος, inepte addit περισσὴ δὲ ἡ παρὰ πρόθεσις. Mire schol. Pal. παραπλήσια παθόντος.

[Παράπτω *applico.* ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερσὶ παραπτομένα πλάτα OC 717 ch. Alii παραπτομένα ducebant a παραπέτομαι q. v. s.]

Παραρρέω *excido.* εἴ μοί τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον παρερρύηκεν Ph. 653.

Παραρρήγνυμι. Perfectum intransitive significans semel dicitur. μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς αἱμορραγὴς φλέψ Ph. 824. ἄκρου παρέρρωγεν, *in summo pede* iungenda; *ruptam venam* esse, ut destillet cruor, dicit. (II p. 502, 2.)

Παραρρίπτω *proicio.* τίς παραρρίψει, τέκνα, τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων OR 1493. Schol.: τίς λαμβάνων ὑμᾶς εἰς γυναῖκας παρόψεται τοιαῦτ' ὀνείδη. Brunck. intransitive dictum affirmat, vertit autem *quis tam proiecta erit audacia*, i. e. *quis sese ad eam audaciam abiiciet*, quae minime intransitiva est, sed reflexiva significatio, subaudiendo ἑαυτόν. At praestat secundum schol. subaudito ἑαυτῷ *suis sibi oculis quotidie contemplanda obiicere dedecora* interpretari. Plane aliter de *periclitandis mercimoniis* dicitur ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραρρίπτοντες Scyr. fr. 499, 5.

Παράρυμα. Hesych.: Σοφ. Πολυξένη (fr. 475.) παράρυμα ποδός, ὡς κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ εἵματος (ἅρματος cod.) πρὸς κάλλος, τινὲς δὲ σχοίνιον ἐν ταῖς ναυσίν. οἱ δὲ ὑπόδημα. Ex quibus haec hausit lexici conditor, eos Sophoclis fabulam non amplius legisse integram manifestum est: non potuissent enim dubitare *pes hominisne* an *navis* intelligendus esset, nec de *instita* et *calceo* ambigere. *Institam* enim malo, quam *partem vestis quae trahitur* interpretari: rectius enim convenit in κρεμάμενα illa ὑφάσματα. Ceterum Phot. p. 389, 1. παράρυμα ποδός: τὰ ὑποδήματα τὰ ῥυόμενα τοὺς πόδας· παραρύματα: δέρρεις, ὑποδήματα. [cf. Boeckh. Att. Seew. p. 159 et alias ubi et λευκά et τρίχινα commemorantur.]

Παρασάγγης. [cf. Boettich. Aric. p. 24.] EM p. 652, 12. et Gud. p. 452, 31: παρασάγγαι: ... παρὰ Σοφ. ἐν Ἀνδρομάχῃ ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἴρηται. Gudianum Ἀνδρομάχῳ. Nemo praeter Etymologum Sophoclis Andromacham memorat, ut de Andromeda potius fabula quis cogitare cogatur, in qua cum ap. orientis gentes gesta referantur, peregrinum vocabulum apte dici potuit. Sed Claudius Casil. (post Lexic. Vindob. Naucki p. 353, 4.) et in Milleri Mélanges d. l. Gr. 1868. p. 397: σαγγάνδαι δὲ οἱ ἀποστελλόμενοι καλοῦνται. Σοφ. δὲ ἐν τοῖς Ποιμέσι (fr. 459) καὶ Εὐριπίδης ἐν Σκυρίαις παρασάγγας αὐτοὺς καλοῦσιν· ἔχρην δὲ εἰπεῖν σαγγάδες (cod. σαγγάδοις)· ὁ γὰρ παρασάγγης μέτρον ἐστίν. Cf. s. ὁροσάγγης. Ita Etymologi fides de Andromacha fabula valde elevatur. Ceterum παρασάγγας ex errore Soph. quos ἀγγάρους dici oportuit. [Nisi vera Sophoclis verba servavit Hesych. παρασσαγγιλόγῳ: οἱ Πέρσαι τοὺς διαγγέλλοντας οὕτω λέγουσι, ubi παρασάγγῃ λόγῳ scribendum.]

Παρασπάω *averto, abstraho.* Proprie dictum οὑξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος ἔξω παρασπᾷ κἀνακωχεύει El. 732. *educit de medio quadrigam*, ne turbatis et eversis immisceatur. Hinc traductum σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ Ant. 792 ch. *pellicis, inducis ad iniuriam* a praetervehendo recto dictum; *abducendi* vim habet οὐ γάρ σε πρὸς βίαν παρασπάσει γνώμης OC 1185.

Παραστατέω *assisto.* θρόνοις παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας OR 400. *potentem futurum apud illum.* Paulo aliter τοῖς αὐτοῖσί τοι οὐχ αὑτὸς ἀεὶ δαιμόνων παραστατεῖ El. 917. *iuvat.*

Παραστάτης *qui ad latus adstat, comes, adiutor.* δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην Ant. 671. Rei militaris vocabulum: v. Valck. ad Phoen. 248.

Παραστάτις *quae adstat.* ὡς δὴ πλησία παραστάτις Tr. 889. *comes:* ἡ σὴ δύσμορος παραστάτις OC 559. — De tono v. schol. Il. ι. 571. τ. 87. EM p. 676. 31. cf. Schaef. ad schol. Apoll. Rh. p. 219.

Παραστείχω *iuxta incedo.* ὄχου παραστείχοντα

τηρήσας ... καθίκετο OR 808. Nondum mihi persuadeo παραστείχειν τινός contra sermonis esse rationem: sed etiamsi est ita, et coniungenda ὄχου καθίκετο c. Herm., distinctionibus tamen post ὄχου et τηρήσας ponendis opus non fuit. [Dind. c. Doederl. ὄχους.] δόμους παραστείχοντες Ant. 1255. *ingressi.*

Παρασύρω *auferre.* ἰκτῖνος ... παρασύρας κρέας fr. inc. 890. *Praetervolando trahere* significari videtur. (II p. 503, 17.)

Πάραυλος *vicinus.* ὡς πάραυλον οἰκίσῃς OC 785. Male schol. ἀντὶ τοῦ ἐν ἀγροῖς. τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους; Ai. 892. quo loco eorum, quae Suid. i. v. habet ex schol. desumpta, unum ad explicandum aptum est ἐγγύς, quanquam ambigit Lob. an non potius sec. illos et Eust. p. 1157, 54. interpretetur δύσφημον, δυσοιώνιστον, θρηνητικήν. [fr. Past. 446 πάραυλος Bergk. correxit pro πάροικος quod erat in ἔνθ' ἡ πάροικος πηλαμὺς χειμάζεται, πάραυλος Ἑλλησποντίς comparato Hesychio i. v.]

Παραφέρω *affero.* ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν ἰδόντε καὶ παθόντε OC 1675 m. Verbum *afferendi s. memorandi* vi praeditum Herm. illustrat ex Eur. IA 981.

Παραφρονέω *insanio.* τί παραφρονεῖς αὖ; Ph. 814.

Παραφρόνιμος *insanus.* ἴσθι δὲ παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι OR 691 ch.; gl. Brunckii: ἴσθι δὲ δεδεῖχθαι με παράφρονα, ἀτυχῆ ἐπὶ τὰ συνετά, ἐάν σε παραλογίζωμαι.

Παράφρων *stultus.* εἰ μὴ 'γὼ παράφρων μάντις ἔφυν καὶ γνώμας λειπομένα σοφᾶς El. 472 ch. ἀνόητος schol. et Hesych. ψευδόμαντιν si quis interpretatur, non intercedo, sed hoc ipsum vitium est imperiti.

Παρδαλήφορος *quod est pantherae.* σπολὰς Λίβυσσα, παρδαλήφορον δέρος Ai. Locr. fr. 16, 2. Perperam apud omnes παρδαληφόρον scribitur.

Παρεγγυάω *spondeo, polliceor.* σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα OC 94. Libri veteres plerique cum LA παρεγγύα, pauca apogr. παρηγγύα; παρεγγυᾷ Reisigii coniectura neque scriptura verisimilis est, nec sensui apta. (II p. 504, 2.)

Πάρεδρος *qui assidet,* inde *consors* et *particeps:* ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς θεσμῶν Ant. 797 ch. *amore* dicit *in consilium vocato Haemonem, quid summum ius sit, iudicare.* A iudiciis sumpta locutio: v. Wyttenb. ad Plut. de Fort. p. 99. a. Wex. l. c. πάρεδρος schol. monet fuisse qui Dorice pro παρέδρους dici putaret, quali Dorismo in tragoedia locus non est. Hermanno arsis choriambici versus soluta suspicionem movit ut σύνδικος scriptum a poeta coniiceret; sic videbitur tamen selectius vocabulum communi et quotidiano explicando adhibitum esse. Media, ut in thesi, corripitur; producitur eadem Eur. Hel. 879. [Dind. gravius temptato loco τῶν μεγ. ἐκτὸς ὁμιλῶν θεσμῶν dedit.]

Παρειά *gena.* νεφέλη ... τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν Ant. 530 an. *nubes* est *doloris* genam lacrimis irrigantis. ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος 1239. — Ἔρως ... ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεανίδος ἐννυχεύεις Ant. 783 ch. quod expressit Horat. carm. 4, 13. 6. De fr. Tyr. πελιδνὴ τὰς παρειάς v. πελιδνός. — De tono, qui periectiorum est, docent schol. Il. γ. 35. EM p. 653, 26. Arc. p. 98, 23.

Παρεικαθεῖν *cedere.* πιθέσθαι καὶ παρεικαθεῖν OC 1334. δοκεῖς παρεικαθεῖν; Ant. 1102. v. εἰκαθεῖν.

Παρείκω *concedo.* πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη, εἴ μοι παρείκοι Ph. 1048. εἰ καιρὸς ἐπιτρέψειέ μοι schol., nec καιρός tamen infinita notio rei praesentis intelligenda: *si mihi integrum esset:* v. Bast. de Plat. Sympos. p. 120. Poppo ad Thucyd. t. 1. p. 247. Moschop. dictt. Att. v. παρείκῃ verbum illud a παρίημι repetens sine nomine auctoris affert ὅποι παρείκοι.

Πάρειμι. I. *Formae.* ‖ 1. *praes. ind.* πάρειμι Ph. 564. OR 515. OC 1146. Ant. 276. Tr. 397. πάρει Ph. 53. 56. OC 1280. Ant. 633. El. 1100. Tr. 141. Ai. 1317. πάρεστι Ph. 18. 364. 649. 1056. 1420. OR 766. 1130. 1416. OC 1253. 1582. Ant. [*213 Dind. con.] 1293. El. 306. 517. 877. 959. 1454. 1455. Tr. 60. 224 ch. 733. Ai. 96. 432. 720. 796. Alead. fr. 109, 12. Synd. 150, 2. Creus. 326, 3. Laoc. 342, 2. πάρεστον OC 1102. πάρεσμεν El. 1236. Tr. 1155. πάρεστε Ph. 1266. πάρεισιν OR 648. El. 857 m. 1422. Ai. 1169. — *coniunct.* παρῇς Ph. 519. παρῇ Ph. 644. OC 289. 499. 1229 ch. Oenom. fr. 424, 2. [Ai. 1081. 1160 LA quibus locis LA habet πάρα a m. rec.] — *imp.* παρέστω OC 1644. — *inf.* παρεῖναι Ai. 1414 an. — *partic.* παρών Ph. 124. 373. 410. 1405. OR. 289. 445. 757. OC 1587. Ant. 1112. 1192. Tr. 422. 431. Ai. 338. 742. 748. 1131. 1156. 1288. 1384. El. 300. 1255 m. παροῦσα El. 634. Tr. 332. 896. παρόν Ph. 765. OC 1540. παρόντος *masc.* OR 835. OC 666. El. 392. 424. 648. 927. Tr. 174. fr. inc. 671, 4. παρούσης El. 640. 939. παρόντος *neutr.* fr. Thyest. III, 3 ap. Brunck. παρόντι *masc.* El. 3. 1293. 1306. Tr. 1169. OC 580. Ant. 761. παρόντα El. 882. Ai. 83. Ph. 45. 871. OC 31. 1649. Tyr. fr. 585, 1. παροῦσαν Tr. 946. OR 1477. παρόν Ph. 149 an. 283. 1098 ch. Synd. fr. 148, 3. Creus. 321, 1. — *plur.* παρόντων *masc.* Tr. 292. 352. παρουσῶν Tr. 737. παροῦσι *masc.* Tr. 386. Ph. 939. *neutr.* Ph. 970. El. 333. παρούσας Ph. 885. παρόντα OR 971. El. 215 ch. — 2. *impf.* 1. *pers.* παρῆ [libri παρῆν] Tr. 87. 3. *pers.* παρῆν Tr. 348. Ph. 9. 295. [425 Dind. c. Musgr.] Ant. 254. 261. παρῆμεν OR 1259. παρῆσαν El. 810. — 3. *futur.* παρέσται El. 1300. Ph. 667. 1291. OC 726. Reliquae partes et formae non leguntur; in his quae attulimus, notabilis scripturae discrepantia non est.

II. *Usus.* 1. Pervagatum est πάρειμι *adsum* significare de *hominibus* dictum: maxime sine casu, aliquando cum dativo vel cum praepositione; nec mirum δεῦρο adiici, cum saepe apte vertatur *adveni.* Eius usus exempla adnotabo breviter. τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπὴν Ph. 45. ὡς ὑπερέτης πάρει 53. πόθεν πάρει 56. μὴ κατοπτευθῶ παρών 124. *ne, si maneam, conspiciar.* [ἐπεὶ θανὼν Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, ὅς παρῆν, γόνος 425 Dind. c. Musgr. pro ὅσπερ ἦν]. ὅρα μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς 519. ἄκουσας ἄγγελος πάρειμί σοι 564. παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι 871. adsignificato *praesentis adiumento,* velut ἐγὼ παρὼν βέλεσι τοῖς Ἡρακλέους εἴρξω 1405. — ὑμῖν ... ἀνακλάομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν Ph. 939. vivos enim et audientes fingit portus et saxa, adesse mentis compotes feras, quae quasi homines alloquitur. πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ' ἡμῖν 1056. πάρεστε . . . πέμποντες κακόν; 1266.

πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται OR 289. παρὼν . . . ὀχλεῖς 445. πάρειμ' ἀτλητῶν 515. τούσδε θ', οἵ πάρεισί σοι 648. κἂν ὅμοισι τυγχάνει τανῦν παρών; 757. πάρεστιν 766. *statim aderit*, quod longe significantius quam quod glossa habet δυνατόν ἐστι τοῦτο, et Phot. p. 396, 14. ἐκ παντὸς δυνατόν ἐστιν, quod unde huc spectare Brunck. resciverit, ignoro. τόνδ', ὃς πάρεστιν 1130. οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν 1259. πάρεσθ' ὅδε Κρέων 1416. καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα (ὁρῶ) OC 31. ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ 289. ἢν εὔνους παρῇ 499. κἀμοῦ μὴ παρόντος 666. ἦ πάρεστον; 1102. τάσδε γὰρ πάρειμ' ἀγών 1146. πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης 1253. ὧν χρείᾳ πάρει 1280. καὶ σύ που παρὼν ἔξοισθα 1587. Θησεὺς παρέστω 1644. τὸν ἄνδρα τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντα 1649. οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν Ant. 261. πάρειμι δ' ἄκων 276. λυσσαίνων πάρει; 633. παρὼν ἐρῶ 1192. *cum adfuerim.* κἂν πάλαι παρῇ Tr. 87. πεπυσμένη . . . πάρει πάθημα τοὐμόν 141. τῶν μὲν παρόντων 292. et quae *adsunt captivas* significare potest, et *rerum qui nunc est statum*, in melius quippe mutatum. ἄγγελος παρῆν 348. παρόντων μαρτύρων 352. πάρειμ' ἐγώ 397. πάρεστι 733. ὅσοι πάρεσμεν 1155. οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83. Τεῦκρος πάρεστιν 720. πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχοι 742. παρὼν ἐτύγχανον 748. πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι 796. οἵδε πλησίοι [multa apogr. πλησίον] πάρεισιν 1169. συλλύσων πάρει 1317. φίλος ὅστις ἀνὴρ φησὶ παρεῖναι 1414 an. τοιαῦτα τοῦ παρόντος. . . ἔκλυον El. 424. οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος 517. παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί 640. πάρεστ' Ὀρέστης ἧμιν 877. ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν 882. τοῦ πλησίον παρόντος 927. τί βουληθεὶς πάρει; 1100. πάρεσμεν 1236. πάρεισιν οἵδε 1422. πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν . . . ; 1454. πάρεστι δῆτα 1455. νέμ' εἴ τις οὐ πάρεστιν fr. Synd. 150, 2. ἐν πύλαισιν Αἰνέας πάρεστι Laoc. 342, 2. *Exstare* significat ἵν' οὐ πάρεισιν ἐλπίδων . . . ἀρωγαί El. 857 m. Participium hac significatione dictum quaedam peculiaria habet. παρών aliquando is dicitur, qui *ipse adest suis oculis visurus auribusve auditurus.* [Qui usus tragicis est communis cf. παρών γε κοὐ λόγους ἄλλων κλύων Aesch. Pers. 266. παρὼν δὲ καὶ τὸ πρᾶγμ' ὁρῶν λέγω Eurip. IA 1677. παροῦσ' ὁρᾷς Or. 81. ὅρα παροῦσα 208.] νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί El. 3. εἰ παροῦσα πλησία ἔλευσσες Tr. 896. εἰ παρὼν Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὁρῶν ἀνείχετο Ph. 410. Minime abundat παρών, sed iungendum cum ὁρῶν, *si patienter tulit ipse suis oculis cernens.* ἕως θ' ἂν οὖν πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς OR 835. *ab oculato teste.* Et cum cumulo similium: ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ Ant. 761. Sic contra ponitur αὐτός. αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι Ant. 1112. De *aurito* teste: ὅς σου παρὼν ἤκουσεν Tr. 431. Hinc *apparitorem* vel *pedissequum* significat. ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ', ἡ παροῦσά μοι El. 634. 2. ‖ De *rebus* dicitur quae aut *adsunt* et *conspiciuntur*, aut *penes nos sunt*, aut *praesto sunt* et *in promptu*, aut *quae nunc ipsum geruntur praesentes.* διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησις Ph. 18. nisi hoc *tertiae* significationis est. πῦρ' ἂν οὐ παρῆν 295. φύλλον τί μοι πάρεστιν 649. τοὔργον παρέσται φανερόν 1291. παρέσται (τέρμα σωτηρίας) OC 726. εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ 1229 ch. *dum adest florens aetas.* πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν Ant. 254. αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων El. 810. Crebriore usu *participium* teritur. εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν Ph. 283. τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρόν 765. πρὸς τὰς παρούσας ξυμφοράς 885. οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι 970. τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος OR 971. *quae data erant.* γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν 1477. ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρόν OC 1540. i. e. σημεῖον ἐκ θεοῦ δοθέν. ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα (λύπη) Tr. 332. λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν 386. i. e. τοῖς ῥηθεῖσιν. λῴους φρένας τῶν νῦν παρουσῶν 737. ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν El. 333. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις; 392. πλούτου τοῦ παρόντος 648. τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος 939. τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν Thyest. III. 3. Brck. si hoc Sophoclis est. [Eurip. tribuit Dind.] τὸν παρόντα δαίμονα Tyr. 585, 1. cf. ὑπηρετοίην τῷ παρόντι δαίμονι El. 1306. τοῦ παρόντος ἱμέρου inc. fr. 671, 4. Paulo aliter atque illa dicitur πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν Ph. 149 an. *te accommodare illis quae evenerint.* τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ El. 1293. χρόνου τοῦ νῦν παρόντος Tr. 174. τὴν παροῦσαν ἡμέραν 946. χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν|1169. χρόνῳ μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι που OC 580. Hinc adverbiascit τὰ παρόντα i. q. τὰ νῦν, *nunc* El. 215 ch. De re proxime instante dictum πλὴν ὅταν τόκος παρῇ Oenom. fr. 424, 2. — ‖ 3. Inde impersonaliter dicitur πάρεστι, primum ut sit *in promptu est*, *licet*, de re quasi iuxta nos posita dictum, qua potiri manum tendentes possimus. παρῆν ἐκηλοις προσθιγεῖν Ph. 9. τἄλλα μὲν πάρεστί σοι πατρῷ' ἑλέσθαι 364. παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν 667. ὡς πάρεσθ' ὁρᾶν 1420. ὁρᾶν πάρεστιν Ant. 1293. πάρεστι χρῆσθαι τἀνδρί Tr. 60. βλέπειν πάρεστι 224. οὔτε σωφρονεῖν οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν El. 308. χαίρειν παρέσται 1300. Huius usus ratio ex his exemplis patefit. χαίρειν κοὐ νοσεῖν ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ Alead. fr. 109, 12. ὅτῳ πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ Creus. 326, 3. i. q. πάρεστι λαμβάνειν. Paulo alia sententia horum exemplorum: οὐδ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ φράσαι πάρεστιν OC 1582. *non est quomodo*, i. e. *vix potest.* ὅταν παρῇ κλέψαι Ph. 644. *quando copia datur.* ἣ πάρεστι μὲν στένειν El. 959. *est cur gemas.* κόμπος πάρεστι Ai. 96. *est cur glorier.* νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοί 432. —. — 4. ‖ Ex hac verbi vi *absolute* dictum participium παρόν repertum est: praecipue manifesta ratio constabit, si contuleris Ph. 283. παρὸν φρονῆσαι Ph. 1098 ch. — γαστρὸς [μητρὸς Dind. c. Nauck.] καλεῖσθαι παῖδα τοῦ πατρὸς παρόν fr. Synd. 148, 3. παρὸν θέσθαι καλῶς Creus. 321, 1. —. — 5. ‖ Denique φράσεως ἕνεκα adiicitur παρών: v. quae in ἄγω ἔχω λαμβάνω dedimus, et Lob. ad Ai. 58. Sed alia aliis liberius dicta: non ita aliena sunt a legitima verbi significatione haec: σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταὐτὰ νυμφίος παρών El. 300. τίς μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών [πάρα Dind. c. Both.]; Tr. 422. ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρών, ὁ δοῦλος Ai. 1288. οὐδ' ἔτλης παρὼν ... ἐφυβρίσαι 1384. ἐγὼ γὰρ αὔτ' ἔσωσα κἀκεῖνον παρών Ph. 373. Et de *tempore* dictum ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν τῆδε δίκᾳ χρόνος El. 1255 m. Magis ex abundanti additum παρών in his: ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν ἢ τοῖς πάλαι νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών Ai. 338. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών 1131. τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών 1156.

[*] Παρείρω. De sollerte hominum genere dicitur ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει, νόμους παρείρων χθονὸς θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν ὑψίπολις Ant. 368 ch., quae sententia est vexatissima.

παρείρειν semper *inserere* significare constat, quod pro *adhibendo, colendo, observando* dici minime posse clare demonstravit Herm. A libris nihil emendatioris scripturae suppetit. Schol. scribit ὁ πληρῶν τοὺς νόμους καὶ τὴν δικαιοσύνην ὑψίπολις γίγνεται, hisque similia glossator Brunckii ὁ φυλάττων τοὺς ἐν γῇ ὄντας νόμους. Non male coniecerat Musgr. γεραίρων i. e. *colens:* [Dind. dedit παραιρῶν ita, ut σοφία μηχανόεσσα referatur ad tyrannum, sententia autem per partic. παραιρῶν instituta non ad proxima ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει, quae parenthesis vices tenent, sed ad remotiora ποτὲ μὲν κακὸν. Quomodo interpretandus sit locus v. s. παραιρέω.]

Παρεισδέχομαι *recipio.* κόρην . . . παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος Tr. 537. *ab ignara receptam* adsignificatur. (II p. 508, 19.)

Παρέξειμι *egredior, violo.* εἰ νόμου βίᾳ ψῆφον τυράννων . . . παρέξιμεν Ant. 60.

Παρεξέρχομαι *egredior, violo.* ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην; Ant. 921.

Πάρεργον. ἐν παρέργῳ θοῦ με Ph. 473. Rogat haec Neoptolemum Philoct., ut sese qualicunque modo et vel minima cura adhibita patriae reddat. „Sic dicuntur facere, qui obiter, in transitu et praeter propositum aliquid faciunt." *Brunck.*, qui eum usum pluribus illustrat. v. τίθημι.

Παρέρχομαι. Proprie *praetereo:* ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι OC 902. adsignificata *evadendi notione. ingredior:* v. Dorvill. ad Char. p. 355. Elmsl. ad Eur. Med. 1105. Sluiter lectt. Andoc. p. 194. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 564.: εἴσω παρέλθετε El. 1337. ἐπεὶ παρῆλθε [γὰρ ἦλθε Dind. c. Schaef.] δωμάτων εἴσω Tr. 900. ὅπως . . . παρῆλθ' ἔσω θυρῶνος OR 1241. — Tralatum a *praetereundo* est *fugiendi* vis: οὐδέ μ' ὄμματος φρουρὰ [φρουρὰν Dind. c. Musgr.] παρῆλθε Tr. 226. De *tempore et rebus actis* dicitur: τἄλγος τῶν παρελθόντων Phil. 1342. ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς OC 1397. τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν Ant. 1213. τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον Tr. 69. μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος Laoc. fr. 343.

Παρέστιος *quod ad aram focumve fit.* παρεστίους σπένδοντα λοιβάς El. 269. — *domus consors.* μήτ' ἐμοὶ παρέστιος γένοιτο Ant. 373 ch.

Παρευθύνω *rego.* schol. παρακλίνειν. Hesych. παραφέρειν, βιάζεσθαι. πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς, χερσὶν παρευθύνοντες Ai. 1069. a *regendo cursu* dictum, tamen ut significetur *cogi ad obsequium.* (II p. 509, 7.)

Παρέχω *praebeo.* ‖ proprie de *corpore, alimento, tributo.* ὦ ψυχή . . . . λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα Tr. 1261 an. v. λιθοκόλλητος. αὐτὸς θανὼν παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην Ph. 957. σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν ὃν παρείχομεν OR 36. τροφῆς ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ . . . παρέσχον El. 1145. — ‖ Tralate de *auditione, silentio, voce, animi sensibus, fortuna.* Aliquando *praebere,* aliquando *ostendere,* etiam *efficere* licet interpretari. πόθεν γὰρ ἄν ποτε . . . ὁ θὴρ ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν; Tr. 708 σιγὴν παρασχὼν κλῦθι Tr. 1115. ῥήματα . . . παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά OC 1283. δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθών 1498 ch. *par pari beneficio rependere.* Paulo aliter dictum est τὸν ἄνδρ' ἔασον ... τῇ θ' αὑτοῦ φρενὶ χάριν παρασχεῖν OC 1183. i. e. ἐπιχαρίζεσθαι, *explere desiderium,* concessis quae cupierat. τοίαν φρίκην παρέχεις μοι OR 1306 an. — ὑφ' εἵματος κρυφεὶς πατεῖν παρέσχε τῷ θέλοντι ναυτίλων Ai. 1146, quod etsi de *proculcando corpore* dictum est, tamen cum non ipsi corpori praebeatur vel adhibeatur aliquid, sed *licentia faciendi* conceditur, proprie dictum existimari non potest. — ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην παρέσχες ἡμῖν OR 53. De Sphinge sublata loquitur. — παρέσχομεν (ἔρευναν) 567. Quod haec dicuntur ad Oedipi quaestionem οὐκ ἔρευναν ἔσχετε; non protinus παρέχειν pro ἔχειν usurpari credendum, de qua re multa multi confuse; non magis de benevolo animo dictum Tr. 708. sed de animo factis ostenso.

Παρηγορέω *suadeo (moneo).* χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου Hel. fr. 186, 2. [quo loco plerique codd. προσηγορεῖ.]

Παρήγορος *solator.* ἄνετέ, μ', ἄνετε, παράγοροι El. 229 m.

Παρήκω *excedo.* τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης μὴ 'ξω παρήκειν Ai. 742. pro ἔνδον μένειν dictum; παρήκειν male schol. pro simplici ἥκειν dictum existimat. Elmsl. autem utrumque ferri posse negavit, credo quod ἔνδοθεν *intus* significare usu legitimo sibi persuasisset; quod cum suo iure sibi illam deposcat provinciam, ut sit *ab interiore parte,* παρήκειν autem προελθεῖν, *in publicum procedere* non minus bene quam παρελθεῖν et παριέναι significet, nihil est, quod iure reprehendatur. De OC 570. v. παρίημι. (II p. 510, 2.)

Παρθενοπαῖος n. pr. ἔκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται OC 1320. [quo loco eponomasia fit cf. Aesch. Sept. 536 sq.]

Παρθένος *virgo.* ‖ Suo iure dicitur. ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν OR 1462. ἐκ ταῖνδε δ', οὔσαιν παρθένοιν OC 445. αἱ δὲ παρθένοι ῥίγησαν 1606. σὺν ταῖς παρθένοις στένοντες ὡμαρτοῦμεν 1646. ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶνα . . . παρθένῳ προσπτύσσεται Ant. 1237. Brunck. παρθένον, sed falsum hoc esse arguit v. Tr. 767. — ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ Tr. 148. παιᾶν' ἀνάγετ', ὦ παρθένοι 211 ch. τίς δὲ παρθένος νέα δέξαιτ' ἄν; fr. Phil. Troi. 632, 1. —.— ‖ *mulier* universe: nam nuptas etiam et devirginatas non modo νύμφας, quod legitimum nomen, sed etiam κόρας et παρθένους dictas esse certum. Sic dicitur τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον; Tr. 1219. *λείπου μηδὲ σύ, παρθέν', ἐπ' οἴκων 1275 an. [secl. Dind.] Illo modo muliebris sexus indicatur his: ὥστε παρθένος βέβρυχα κλάων Tr. 1071. κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν, ὥστε παρθένοι OC 343. —.— ‖ *Dearum cognomentum* est. — καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους, ἀεὶ θ' ὁρώσας πάντα τἀν βροτοῖς πάθη, σεμνὰς Ἐρινῦς Ai. 835. σεμνὰ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια fr. inc. Precatus aliquis Cererem, Proserpinam, quae in mysteriis Κόρη, appellat. — Et hinc et quod muliebri specie praedita ferebatur Sphingem eo nomine dici puto, τὰν γαμψώνυχα παρθένον OR 1199 ch. — De accentu v. Herod. π. μ. λ. p. 8, 26.

Παρίημι. ῑ in trimetris perpetuo producitur, cuius rei ap. Soph. unum exemplum prostat OR 688.; in dactylicis et quae ad epicorum consuetudinem applicantur versibus aliquando corripi ab ἵημι composita certum, velut ξυνίημι El. 129. παρίεσαν OC 597. aucta forma est. [Formae apparent hae: *Activ. praes. indicat.* παρίεις OR 688 a Dind. c. Hartungio mutata in παρίῃς. *Imperf.* παρίεσαν OC 591. *Perf.* παρεῖκα Cedal. fr. 305. *Aor. 1.* παρῆκα Tr. 682. παρῆκεν OC 570. *Aor. 2. coni.* παρῇς OR 283.

Ph. 967. *imp.* πάρες Ph. 661. El. 1482. παρείς Ph. 132. OC 1212 ch. El. 732. Tr. 939 παρεῖσα El. 819. OC 363. *Futur.* παρήσω OR 345. Ant. 1043. 1193. — *Passiv. Plsqpf.* παρεῖτο El. 545. — ‖ *Medium. Aor.* παρείμην OC 1666.—.] *Activi* ‖ *Proprie* significationes *duae* sunt, altera *praeteriri sinendi, quod extra est,* altera *corpus applicandi.* παρεὶς κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον El. 732, quod Winshemius Brunckio melius vertit *sinit praetervehi procellam equestrem.* Nec schol. recte ἀντὶ τοῦ ἀφείς, ἤγουν καταλιπών· τὸ γὰρ παρεὶς δηλοῖ τὸ ἐνδούς. — πλευρόθεν πλευρὰν παρείς Tr. 939. Simili modo interpretor ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ παρεῖσ' ἐμαυτὴν ἄφιλος αὐανῶ βίον El. 819. — Recte quidem πρὸς πύλῃ παρεῖσα iungenda dicit Herm., sed quomodo alienissimis rebus subauditis haec constet sententia: *me permittens* i. e. *mei copiam faciens ad quodvis malum inferendum*, non perspicio. Ante *ianuam proiectam, sic statim, vitam se deponere velle* dicit. —.— ‖ Ab his proprie dictis rursus *duplex tralatio* orta est. Altera exemplum unum habet: τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ OR 688. [παρίης καὶ καταμβλύνεις Dind. c. Hartung.] gl. ἐκλύων, καταμβλύνων, ἄθυμον ποιῶν. *laxari* et *resolvi* precibus animum suum Oed. dicit, quod effectum illis est, ne Creon debitam, quae quidem videretur, poenam subiret. Ex lexicographis veteribus huic illustrandae significationi quaedam affert Dorvill. ad Char. p. 600 Lips. — Alterum genus cum ad loquentem spectat, *praetermittendi*, *omittendi*, *negligendi* vim prae se fert, cum ad alium quendam, *sinendi* et *permittendi.* παρῆκα θεσμῶν οὐδέν Tr. 682. εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἄν· εἰ δὲ μή, πάρες Ph. 661. *omitte* i. e. ne facias. μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι OR 283. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν 345. *nihil non dicam.* κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος Ant. 1193. τὰ μὲν παθήματα . . . παρεῖσ' ἐάσω OC 363. *tacebo, omitto memorare.* Hoc loquendi genus copiose illustravit Valck. diatr. p. 71 sqq. Non plane perspicua, sed haud dispar sententia videtur καὶ δή τι καὶ παρεῖκα τῶν ἀρτυμάτων ὑπὸ τοῦ δέατος Cedal. fr. 305. *omisi addere* interpretor. Praeterea unum quoddam exemplum est verbi hac potestate cum *genitivo* dici visi, τοῦ μετρίου παρείς OC 1212 ch.; quod cum multis suspectum esset, Reisk. coniecit τοὐκ μετρίου, quod cum ζώειν colligandum iudicat, Both. τοῦ μητρίου πάρα sc. χρῄζει, Doederl. ex hoc subaudiendum censet infinitivum χρῄζειν, et hunc Elmsl. sequitur; Reisig. πλέονος τοῦ μετρίου ζώειν χρῄζει coniungit, παρείς ex abundanti adiectum affirmans. Sed rectius Herm. sic ordinat sententiam: ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρῄζει, παρεὶς ζώειν τοῦ μετρίου χρῄζων. Quanquam utcunque explicueris durior sententiae ratio erit. — ἀλλά μοι πάρες κἂν σμικρὸν εἰπεῖν El. 1482. *sine paucula loqui me.* ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν OC 591. οὐδ' ὡς . . . θάπτειν παρήσω κεῖνον Ant. 1043. ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρεὶς τάδε Ph. 132. *rei agendae tibi data potestate.* His similia sunt μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος Ph. 967. *tui ignominiam ne permitte*, i. e. *ne sine te ignominia cooperiri.* Et, quod aliter tamen dictum τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκεν ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι OC 570. *ostensa est*, vel *emicuit* interpretantur. Rectius Doederl. a παριέναι non a παρήκειν repetendum iudicat, hoc sensu: *tua humanitas paucis verbis permisit* i. e. *effecit, ut mea res brevi oratione indigeat.* — *Passivum* uno loco legitur *negligendi* vel *omittendi* significatione: ἦ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν; El. 545. — *Medium* non frequentius. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν, οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν OC 1666. Phrynich. app. Soph. p. 53, 19.: οὐδέν σου παρίεμαι: οὐδὲν παραιτοῦμαι, οὐδὲν ἀποτρέπομαι. Similiter, sed brevius Timaeus p. 207., παρίεμαι, παραιτοῦμαι, quae copiose illustravit Ruhnk. Significat *in meas partes adducere studeo*, inde *exoro.* Elmsl. ἐκείνων subaudiri vult: sed etiam cum accusativo iungi verbum illud ostendit exemplum a Ruhnk. allatum Plat. legg. 5. p. 742, B.

Πάρις n. pr. Πάριν . . . νοσφιεῖς βίου Ph. 1426.

Παρίστημι. I. *Formae.* ‖ *Activi* praeter *perfectum* et *aoristum alterum* nulla pars legitur. Illius sunt: παρέστατε imperat. Ai. 1183. παρεστάναι Ai. 117. παρεστός OR 633. Legitur vulgo παρεστώς et sic Florr. Sed παρεστός LA pr. m., quod Elmsleio librariorum vitio accidisse videbatur, sed recepit Herm. a Buttm. defensum gramm. 2. p. 158. copiosius etiam a Schneidero ad Plat. civit. 8. p. 564, e (t. 3. p. 88.). παρεστῶτος Ph. 1340. παρεστώσης Ph. 734. OC 1030. παρεστώτων OR 1047. Mys. fr. 358. παρεστώτοιν El. 1367. παρεστῶσαιν OC 1111. — Alterius haec: παρέστης Ai. 92. 1384. παρέστη Ai. 48. παρασταίην OC 491. Sic emendate duo apogr.: cetera cum LA παρασταίμην. παραστάς Tr. 195. OC 993. παραστᾶσα El. 295. παραστάντες Ant. 1215. —.— ‖ *Passivi aoristus* παρεστάθη OR 911. παρασταθήτω OC 1269. —.— ‖ Medii praesens παρίστασαι Tr. 748. OC 916. *παρίσταται Iph. fr. 288. [nisi Menandri est.]

II. De *usu* primum omnium notamus *activi* eas partes, quae transitive dicantur, non legi ap. Soph. Intransitive significantes, ad quas *medii praesens* accedit, ‖ proprie *adstandi* vim monstrant haec. βοᾷ παραστᾶσα El. 295. σφῷν δ' ἐννέπω 'γὼ τοῖν παρεστώτοιν 1367. κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς κρίνει παραστάς Tr. 195. ὑμεῖς δὲ μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας παρέστατε Ai. 1183. εἴ τίς σε . . . κτείνοι παραστάς OC 993. παραστάντες τάφῳ Ant. 1215. — *Accedere* significatur ἦ καὶ παρέστη κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο; Ai. 48. non τέρματι παρέστη, sed ἡμῖν, quod refertur ad Minervae verba praecedente versu prolata, νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς ὁρμᾶται. Horum nullum φράσεως causa adiectum verbum habet, nam in El. 295. Tr. 195. *instandi* et *interrogatione urgendi* inest significatio. *Medium accedendi* vim monstrat Tr. 748.: ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρὶ καὶ παρίστασαι; —.— ‖ Adsignificatur *adiumentum* datum. ὡς εὖ παρέστης Ai. 92. σοὶ δ' ἐφίεμαι, τοιάνδ' ἀεί μοι σύμμαχον παρεστάναι. 117. Et *standi* significatio aliquando plane obliterata cernitur. μόνος παρέστης χερσὶν Ai. 1384. *θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῦσιν οὐ παρίσταται Iph. fr. 288. [nisi Menandri est.] —— ‖ Ab *adstando* facilis transitus est ad *manendi* et *commercia cum aliquo miscendi* significationem. ταὐτά σοι δράσαντι θαρσῶν ἂν παρασταίην ἐγώ OC 491. —.— ‖ *Adesse praesentem* de *homine* dicitur. οὐκέτ' ἂν πανάθλιος θανὼν ἂν εἴην σφῷν παρεστώσαιν ἐμοί 1111. Sic similiter cum προσωποποιΐας figura *Passivum* dictum Αἰδὼς . . : καὶ πρὸς σοί, πάτερ, παρασταθήτω OC 1269. De *rebus nunc ipsum gestis*: τῆς παρεστώσης νόσου Ph. 734. τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος OR 633. ὕβριν τόλμης τῆς παρεστώσης τὰ νῦν OC 1030.

λαθέσθαι τῶν παρεστώτων κακῶν Mys. fr. 358. De *temporis spatio* nondum absoluto: τοῦ παρεστῶτος θέρους Ph. 1340. —.— || *Medii* non forma, sed significatione unum exemplum est ἄγεις θ' ἃ χρῄζεις καὶ παρίστασαι βίᾳ OC 916. καταδουλοῖς καὶ ὑποχείριον ποιεῖς schol., recte, modo quod σοί addi oportuit. —.— || *Passivi* praeter illud *assistendi* vi dictum OC 1269. unum exemplum exstat, *in mentem venire* s. *incidere* significans. δόξα μοι παρεστάθη OR 911. Formulam multi notarunt et illustrarunt: v. Hemsterhus. ad Lucian. contempl. p. 392. t. 3. Bip. Dorvill. ad Char. p. 438. Lennep. ad Phalar. p. 244. Bat. Taylor. ad Lys. p. 83. Reisk.

[Παρνάσιος v. i. Παρνήσιος.]

Παρνᾱσός mons. ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος φάμα Παρνασοῦ OR 475 ch. pauca apogr. Παρνασσοῦ. Duplicari σ recentiorum consuetudinem Eust. vocat p. 1872, 50. itaque secundum potiores lectionis fontes scriptum a Wolfio in hoc et in Ἁλικαρνασός Λυρνησός Κηφισός similibus. Nec pugnat schol. Il. μ. 20. nec ipse Eust. secum p. 890, 3, cum sec. Aristarchum acui ea vocabula dicit, quae plus quam disyllaba σ duplex habeant. Nam propenacuti Κάρησσος exemplum, quod comparatur cum Ἁλικαρνησσός, Λυκαβησσός, Ταρτησσός perspicue ostendit, non cavisse veteres magistros, ne uno σ illa scriberentur, sed ne acuerentur, quae nunquam assumerent σ duplex. De his igitur aliter sentio ac Muetzell. de em. theog. Hesiod. p. 35. coll. p. 205. Apud alios autem, inprimis Atticos poetas et scriptores adeo inconstans scriptura est (v. Valck. ad Phoen. 1107. Elmsl. ad Med. 814. Poppo de eloc. Thucyd. vol. 1. p. 211.), ut in concordiam secum redigere eos non audeam. Nec enim satis diserta sunt veterum magistrorum praecepta, et quaedam certe sermonis Attici veteris et recentioris confinia reperiuntur, in quibus duplicatum vel simpliciter prolatum σ eo rectius numerari poterit, quia pronuntiatio, utut scriptum olim est, eadem aut persimilis fuisse videbitur. Graecos enim et Romanos σ acri quodam sibilo protulisse constat. Sunt tamen, quanquam paulo alio habitu vocabula, quae alterutram sibi iure deposcere scripturam videntur, velut Ἄντισσα et contra Πῖσα Κρῖσα, Ἐρεσός Ἰαλυσός. — De accentu docent schol. Il. μ. 20. Eust. p. 890, 30. (II p. 514, 5.)

Παρνήσιος *Parnasius*. Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτύν Ant. 1143 ch. Παρνασίαν Dind. ex duobus apogr. recepit et si a Parnasso monte dictum illud, certe Παρνασσίαν ab Herm. scribi, non Παρνησσίαν in carmine chorico conveniebat Sed a Parnethe monte recte Παρνήσιος procuditur adiectivum, quod num usquam Dorismi patiens fuerit, dubito, quanquam et Suidas v. Παρνάσσιος eum retineat et libri aliquot apud Aristoph. Acharn. 348.

Πάροιθεν. || *prius*. αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο OR 856. ὅπως μηδεὶς βροτῶν κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ Tr. 605. πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, πρὶν ... σε ... ἐκπέμψαι El. 1131. — || *ante* s. *olim*. κἀνάπαυλαν ὧν πάροιθεν εἶχες κακῶν El. 874. Hoc exemplum medium quasi inter certi et infiniti temporis notionum locum tenet, *pristina* s. *quae adhuc fuerunt mala* significans. οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγε, οὔτε τὰ νῦν πω ἔμαθον OR 491 ch. ὁ πρὶν παλαιὸς ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν ὄλβος δικαίως OR 1282.

Πάροικος *accola*. Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος Ant. 1155. cives Thebani. ἔνθ' ἡ πάροικος πηλαμὺς χειμάζεται, πάροικος Ἑλλησποντίς Past. fr. 446, 2. Quanquam bis positum πάροικος, cum epiphorae figuram vix apte videatur consequi voluisse poeta, minime placere fateor. [Bergk. corr. πάραυλος q. v. s.]

Παροιμία *proverbium*. ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία Ai. 664. ὥσπερ ἡ παροιμία Inach. fr. 255, 1.

Πάρος *ante*. || De locis. στεῖχε δωμάτων πάρος Ai. 73. *egredere*. σοὶ βαδιστέον πάρος El. 1502. — ||Hinc tralatum ad rem *alteram altera potiorem indicandam*. πάρος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα; OC 418. De pleonasmo v. προτίθημι. τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος Tr. 724. —|| De *tempore* inprimis eo dicitur, quod *praeteritum illi opponitur*, quo loquimur. Sic inprimis nominibus cum articulo iunctum praemittitur, aut cum articulo adverbiascit. ὑπερτέραν τᾶς πάρος ἔτι χάριτος El. 1265 m. ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ 1445 ut OC 551. τὸν πάρος μῦθον Tr. 340. τὴν πάρος συγχεῖ χάριν 1229. πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος, τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί Ai. 34. τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ τῶν πάρος, ὧν προὔφαινες Ph. 1192 ch. τῆς πάρος προθυμίας OR 48. τὰ γὰρ πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός 1421. ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν 1423. κλάουσα τὴν πάρος φόβην Tyr. fr. 587, 10. Cum verbo sic dicitur: εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος ἐξῄρετ' ἀνδρὸς τοῦδε El. 1460. οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος Tr. 996. οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος (λύπῃ ἐληλάμεθα) Ai. 276. σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν 1329. τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος OR 1116. καὶ πάρος ἀπέφυγε τὰ σφῷν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς OC 1739 ch. v. ἀποφεύγω. καὶ πάρος ἔπειχε 1744 ch. [sic Dind. c. Wunder.: ἐπεί libri.] οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός Ant. 993. — Raro dicitur de tempore incerto cum re futura quadam composito. μή πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος Ai. 829. sc. antequam Teucer inventum sepeliverit. — De tono v. Apoll. de adv. p. 595, 26.

Παρουσία *praesentia*. τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; Ai. 540. i. e. τί οὐκ ἤδη πάρεστιν; τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν; El. 1104. τὴν παρουσίαν τῶν ἐγγὺς ὄντων Niptr. fr. 406. [quod ἐπὶ τοῦ παρεῖναι proferri observant Phot. p. 400, 5 et Suid. i. v.] — Adsignificatur, ut in παρεῖναι, aliquando *iuvare* et *opem ferre*. παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων ὡς οὔτις ἡμὶν ἔστιν El. 948. — His diversum est ὅταν παρουσία φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών El. 1251. Recte Herm.: *cum res praesens admonebit, tum haec recordari oportebit.*

Παρωθέω *removeo* abscondendi et dissimulandi adsignificata notione. ὃν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει Tr. 358. Hesych.: παρώσας, ἐάσας. ὤσας, ὠθήσας. ἐκβαλών. Dissimularat sive alia re praetexenda occultaverat Lichas amorem Ioles, quae vera Herculi causa fuerat Oechaliam bello incessendi. ὃν παρώσας igitur ad ἔρωτα, rem primariam, refertur, quanquam tribus ille versibus ante memoratur: nam quae interponuntur, ea levem et in transcursu factam mentionem habent. (II p. 515, 27.)

Πᾶς I. *Omnis* i. q. *totus*; ut colligantur, quae corpus quoddam efficiant, non respiciantur singulae partes. Aliquando *universus* vertas. 1. *Adiective* dictum. Sine articulo: *nom.* στρατὸς πᾶς Ph. 357.

λόγος λέλεκται πᾶς 389. ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος (εἰμί); OR 823. χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἐστί OC 54. πᾶς σε Καδμείων λεὼς καλεῖ δικαίως 741. πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός 1067 ch. i. e. πάντες ἱππεῖς s. ἡ ἵππος πᾶσα. πᾶς ἐμεστώθη δρόμος El. 713. κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ Ai. 275. πᾶς εὕδει στρατός 291. πᾶς στρατός 408 m. πέτροισι πᾶς καταξανθείς 728. — πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων Ph. 386. ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει 396 ch. πᾶσ' ἀνάγκη OR 986. El. 1497. πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμπυκτήρια... ἄμβασις OC 1068 ch. πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις Ant. 776. ὡς πόλις δαμείη πᾶσα Tr. 432. Τροία πᾶσα Ai. 459. ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σῴζομαι 519. *πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη ... ὀπώρα Thyest. 239, 7. [v. annot. Dind.]. Οἰνωτρία τε πᾶσα Tript. 527, 2. — πᾶν δ' ἐπίμπλατο ... πέδον El. 729. ῥεῖ πᾶν ἄδηλον Tr. 698. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν Ai. 874. πᾶν κράτος ὠγύγιον Ph. 142 ch. πᾶν δεῖμα 927. — *gen.* πόλεως ἐκ πάσης Ant. 656. — *dat.* ἐν πάσῃ πόλει Ai. 851. εὐνοίᾳ πάσᾳ πελάταν Ph. 1164. non *quaque* benevolentia, sed *tota*, i. e. *plena*, quantae quis compos est. — *acc.* πάντ' ἀκήκοας λόγον Ph. 1240. Ai. 480. πάντα λόγον Ai. 734. πάντα λεών OC 898. πάντ' ἐδερκόμην τόπον El. 899. πάντ' ἐπίστασαι λόγον Tr. 484. πάντα γύην fr. Phoen. 643. πόντον πάντα Orith. 655, 1. Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν Ph. 1341. *totam* i. e. *penitus.* πᾶσαν εὐθύνων πόλιν Ant. 178. πᾶσαν κόνιν σήραντες 409 *quidquid erat.* πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης 419. εἰς πᾶσαν πόλιν El. 642. πᾶσαν πυθέσθαι ἀλήθειαν Tr. 91. πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν Laoc. fr. 342, 4. — χαλᾶτε πᾶν κάλυμμα El. 1468. πᾶν στρατόπεδον Ph. 10. γέγωνέ μοι πᾶν τοῦτο 238, quod si articulum haberet, πᾶν substantive diceretur. τοῦτο ... πᾶν ἐκδιδάξω 604. πᾶν δέμας 823. ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα OR 313. πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα 706. *totum, quantum est*, i. e. *plane.* περὶ πᾶν τέμενος OC 135 an.

Adest articulus *nominativo:* ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων OC 437. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης Ant. 748. πᾶς ὁ χειρῶναξ λεὼς inc. fr. 724, 1. ὁ πᾶς χρόνος El. 1253 m. ἡ γ' ἐκείνου πᾶς ἐδηλώθη φάτις OR 1440. τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι... ἔφθαρται γένος El. 764. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος Ant. 1055. φιλάργυρον γὰρ πᾶν τὸ βάρβαρον γένος Ter. fr. 512. — *gen.* εἴθ' ὁμαιμονεστέρας τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκείου κυρεῖ Ant. 487. — *acc.* εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος Ai. 313. τοὐξειργασμένον ἔλεξα πᾶν 316. πᾶν τἀληθές Tr. 453. 474. *πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ inc. fr. 779, 1. [not. Nauck.] πᾶσαν τὴν Μυκηναίων χθόνα El. 423. ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον El. 40. γένος τὸ πᾶν 1121. OC 773. τὸ πᾶν γένος OC 754. τὸ πᾶν σόφισμα Ph. 13. ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν Ai. 1003. διέφθαρμαι δέμας τὸ πᾶν Tr. 1057. κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα τῶν ὁμαιμόνων 1147. τὸ πᾶν σπουδαῖον inc. fr. 678, 5. — *Vocativum* necessario articulo destitutum proferri oportuit. ἰὼ πᾶς λεὼς OC 884. ch. Significationis autem pro tragicorum more discrimen nullum, quando articulus cum substantivo aut adiectivo proxime colligatur, velut πᾶσαν τὴν Μυκηναίων χθόνα El. 423. et Μυκηναίων χθόνα πᾶσιν nihil differunt. Verum si ὁ πᾶς, τὸ πᾶν copulantur, non *omnis* significatur *totusve, cunctus.* — ‖ Praeterea in multis inprimis nominativi exemplis πᾶς nomini quidem accommodatur, sed sensu tenus cum verbo cohaeret. Velut πᾶς ἐμεστώθη δρόμος El. 713. πᾶν δ' ἐπίμπλατο πέδον 729. ῥεῖ πᾶν ἄδηλον Tr. 698. λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ Ai. 275. ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σῴζομαι 519. πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων Ph. 386. ἡ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις OR 1440. Sic etiam intellexerim πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν Ai. 874. Accusativi unum reperi exemplum τοὐξειργασμένον ἔλεξα πᾶν Ai. 316. idque dubia sententia; reliquorum casuum nullum. (II p. 517, 5.)

2. *Substantive* dicti praeter unum non sunt nisi *accusativi* exempla, eaque generis neutrius. ἐξερῶ σοι πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγώ El. 378. πᾶν ἀναπτύξαι 639. τὸ πᾶν φράσω 680. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν 892. [πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω 1022. Dind. c. Dawes. pro πάντα γ. κ. ut est in LA] ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς 1205. πᾶν ὅσον νοεῖς Tr. 349. δηλῶσαι τὸ πᾶν 369. εἰ τὸ πᾶν μάθοις 1134. οἶσθα δὴ τὸ πᾶν Ph. 240. ὡς εἰδῶ τὸ πᾶν OC 889. ψυχὴ γὰρ εὔνους... κρείσσων σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὑρετίς Alet. fr. 88, 2. παντός i. e. παντὸς χρήματος. Horum ipsorum quaedam ad *omnis* s. *cuiusque* significandi vim accommodari posse scio.

3. *Adverbiascunt* hoc in genere significandi διὰ παντός *perpetuo* Ai. 705 ch. τὸ πᾶν *plane.* πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι El. 1009.

II. Cum significat *quisque*, i. e. omne secundum singulas sui partes consideratum, articuli patiens non esse constat, nec est substantive et adiective dicti discrimen. — *nom.* φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν El. 972. νῦν με πᾶς ἀσπάζεται OR 596. [*πᾶς ὃν ἐζήλου πολιτῶν 1526 Dind. coni. pro ὅστις οὐ ζήλῳ π.] πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ OC 597. σὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται Ai. 383. πᾶς ἀνήρ 1366. ἀλλ' ἄγε πᾶς, φίλος ὅστις ἀνὴρ φησὶ παρεῖναι, σούσθω 1413 an. πᾶς ἐφίεται φυγεῖν Acris. fr. 67. πᾶς γὰρ οἰνωθεὶς ἀνήρ inc. 668, 1. ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός 737, 3. πᾶς προσκυνεῖ 771. πᾶς τις. ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει Ai. 28. πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν El. 984. πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτο OC 25. — τῷ τεκόντι πᾶν φίλον OC 1108. γένοιτο μένταν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου Ai. 86. — *gen.* παντὸς λόγου κακοῦ Ph. 407. π. λόγου δικαίου OC 761. δίχα τε παντός 1732 m. παντὸς ἀνδρός Ant. 175. παντὸς οἰωνοῦ 987. παντὸς ἥδιον [ἥδιστον libri] γέρας Acris. fr. 65, 1. — πάσας ἀρετᾶς Tr. 645 ch. — παντὸς ἔργου Ant. 301. ἔργου παντός El. 76. inc. 715, 1. *παντὸς κτήματος Ph. 673 [secl. Dind.] παντὸς δρῶντος OC 1604. — *dat.* ἐπὶ παντί τῳ χρείας ἱσταμένῳ Ph. 174 ch. [παντὶ τῷ est ap. Aristid. Vol. 1. p. 34, 12.] νόμῳ ... παντί Ant. 213. ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ Captiv. fr. 35. — *accus.* κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί OR 226. πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον 291. τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν 476 ch. πάντα subiectum, ἄνδρα obiectum est. πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς Ph. 120. πᾶσαν εὔκλειαν φέρων Ai. 436. πᾶσαν ἵης γλῶσσαν El. 596. — χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον El. 615. πᾶν λέγειν 631. πᾶν ἀναπτύξαι 639. πᾶν τοίνυν κλύοι τις ἂν Tr. 71. οὐδ' ἦν χρῇ με πᾶν παθεῖν κακόν Ph. 999. προσαρκεῖν πᾶν OR 12. ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος 145. τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἔνι 598. Sic ex duobus apogr.: ἅπαν LA. Tricl. ἅπαντα, et sic olim editum. Ceterum casus est ambiguitas. πᾶν ἐν ἡσύχῳ ... ἔξεστι φωνεῖν OC 82. ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προξένει 465. πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει fr. Acris. 60, 2. ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα Epig. 197, 1. πᾶν μῆλον θηρῶντα inc. 911. — Solitarium exemplum est πᾶς ὁ κλύων Ai. 151 an., in quo opus articulo, quippe sic solvenda sententia πᾶς ὅστις ἂν κλύῃ. (II p. 518, 9.)

III. *Pluralis* numeri maxime divulgata significatio est, ut *nemine excepto omnes* indicet. —. 1. ‖ *Adiective* dicitur *nominativus:* τοὺς ναύτας ὅτι σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεναυστοληκότες [συννεναυ. Dind. c. Dobr.]

Ph. 550. Ἀχαιοὶ πάντες 595. ἐρρέτω Ἴλιον οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ πάντες 1201 m. χωρῶμεν πάντες ἀολλεῖς 1470 an. ἱκετευόμέν σε πάντες OR 41. ὅτι νοσεῖτε πάντες 60. πάντες σε προσκυνοῦμεν οἵδε 327. πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτε 328. ὀκνοῦμεν πάντες 922. φέρουσι τοὔνομα ... πάντες OC 61. λύγδην ἔκλαον πάντες 1621. πάντες τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε Ant. 1033. ὀρθοὶ πάντες ἔστασαν δίφροι El. 723. Ἅιδου πάντες εἴσ' οἰκήτορες Tr. 282. χωρῶμεν ἤδη πάντες 333. πάντες οἱ κακοί 383, quod etiam ita componi licet, ut subiecti munus suscipiat πάντες. θεᾶσθε πάντες 1079. — πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι OR 1103. *πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις Ant. 1080. [secl. Wund.] — τὰ κείνων πάντα El. 1345, ut Tr. 383. πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα Ai. 1271. ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμά OC 1613. πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν πέφυκε Ant. 439. πάντα γὰρ λέχρια τἀν χεροῖν 1344 m. πάντα τἀνθρώπων fr. Alead. 98, 1. πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακά inc. 684, 1. si πάντα pro παντοῖα dictum; aliter etiam κακά adiectivum haberi poterit. — *genitivus.* πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν Ph. 85. διὰ πόνων πάντων 760. πάντων θεῶν OR 660 ch. πάντων χειμώνων OC 677 ch. ἀνδρῶν ὑπὸ πάντων κελευσθείς 738. βροτῶν πάντων El. 463. 904. πάντων ἀρίστου φωτός Tr. 177. πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονί 811. πάντων Ἑλλάνων 1011 m. *ἀνδρῶν πάντων 1273 an. [secl. Dind.] — καλούμεναι πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις OC 108. πασῶν γυναικῶν Ant. 694. τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς ὑπερτάταν πόλεων 1137 ch. [quem locum sic refinxit Dind. τὰν ἔκπαγλα τ. ὑπὲρ πασᾶν πολ.] ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἁμέρα ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι El. 201 m. τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν 440. ὁδῶν πασῶν Ai. 994. — ἔργων τε πάντων OR 865 ch. κακῶν ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματα 1285. πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην 1465. πάντων χρημάτων Ant. 684. [κτημάτων Dind. cum sit κτ. m. ant. in LA superscr.] αἴσχιστα πάντων ἔργα El. 586. μέγιστα πάντων ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν 763. πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων 896. πάντων ἄπειρος τῶνδε Tr. 309. *πάντων ὀνομάτων inc. fr. 678, 2. [ap. Stob. 63, 6; at ap. Plut. Mor. p. 767 a est πολλῶν.] — *dativus.* πᾶσιν Ἀργείοις Ph. 67. Ai. 67. πᾶσι Καδμείοις OR 223. π. Καδμείοισι OC 1394. πᾶσιν βροτοῖς OR 902. πᾶσι τοῖς ἐκεῖ El. 685. πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος 860 ch. πᾶσιν ἡμῖν 656. *1173. [secl. Bergk.] ἡμῖν πᾶσιν OC 1589. τούτοις πᾶσιν Ant. 504. πᾶσιν Μυκηναίοισιν El. 1459. Ἕλλησι πᾶσιν Ai. 1363. θεοῖς πᾶσι Ph. 728 ch. πάσαις ὥραις Ter. fr. 519, 3. — πᾶσιν κακοῖς El. 1196. ἐπ' ἔργοις πᾶσι OC 1268. — *accus.* τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους ὠρθοῦτο El. 741. θεῶν τε ναοὺς πάντας ἐπέλθωμεν Ant. 153 ch. Ἀχαιοὺς πάντας Ai. 999. ποίμνας τε πάσας Ai. 63. ναῦς πάσας βεβῶσας Ph. 280. — τὰ δ' ἄλλα πάντα El. 657. OC 609. τἄλλα πάντα Ai. 1398. *Ph. 1442. [secl. Dind.] τά τ' ἄλλα πάντα Ph. 610. τἄλλ' ἐκεῖνος πάντ' ἀριστεύων Tr. 488. πάντα τἀπινίκια El. 692. ταῦτα πάντ' ἔξειπε 1033. ταῦτα πάντα εὑρόμην Ai. 1023. πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ ἔθου Ph. 875. ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν OR 252. πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος, τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί Ai. 34. πάντα τἀν βροτοῖς πάθη 836. ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη δόλιος Ὀδυσσεύς Ph. 607. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ χερί 1208 m. ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις OR 439. Sic componenda verba: ὡς αἰνικτὰ λέγεις, καὶ πάντα δῆτα. μαντεῖ' ἄγουσα πάντα OC 354. κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω Ant. 173. πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα τἀντεταλμένα fr. Ulix. Fur. 411, 1. πάντα τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα inc. 678, 16. πάντα προσφέρων σοφά 702, 1. πάντα τυρβάζει κακά 720, 2. Articulus, cum sensus fert, additus vel omissus discrimen sententiae non facit.

2. Paene crebrior *substantive* dicti usus est. *nominativus.* πάντες φείδοντο κέντρων οὐδὲν El. 715. τοῖς θανοῦσι [ἐχθροῖσι Dind. c. Herw.] τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν Ai. 989. — πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων Tr. 664. πάντα δεινά Ph. 502. ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά 633. μάτην γὰρ πάντ' εἰρήσεται 1276. πάντα γὰρ καιρῷ καλά OR 1516. νῦν ἀφεῖται πάντα Ant. 1165. πάντα ... ἀραχνᾶν βρίθει fr. Inach. 269. τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά inc. 719, 4. — *gen.* πατρὸς πάντων ἀρίστου El. 366. non πατέρων, sed ἀνδρῶν: est igitur substantive dictum, omisso ἀνδρῶν. πάντων [ἁπάντων Dind.] καγχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητα Ai. 199 ch. πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακὴς ὕπνος Ph. 847 ch. ὁ πάντων, ὁ πάντων ἀκορεστότατος OC 120 ch. ὑμᾶς ἐκ πάντων δίχα ἔστειλ' ἱκέσθαι Ant. 164. — πάντων ἄμμορος Ph. 182 ch. καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων 837 ch. πάντων ἀνάσσων OR 904 ch. Vulgo πάντα: v. Herm. ὦ δεινότατον πάντων 1298 an. πάντων ἐρήμους 1509. τὰ πάντων ἐνδικώτατα OC 925. *πατέρα πάντων inc. fr. 772, 3. [not. Bernhardy.] — *dat.* ἡχὼ πᾶσι προφωνεῖν El. 109 an. πῆμα καὶ χαρὰν πᾶσι κυκλοῦσιν Tr. 130 ch. πᾶσιν ἀγγέλλειν 1110. λόγους εἰς ὦτα φέρειν πᾶσιν Ὀδυσσεύς Ai. 149 an. πᾶσιν περίφαντος 599 ch. ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος OR 8. νῦν πᾶσι χαίρω 596. ἵνα πᾶσι νόμος OC 168 an. ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν 1446. *omnibus hominibus, omnium iudicio*, non ut Schaef., qui πᾶσι neutrius generis affirmat esse ad Tr. 338. v. Herm. ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε Ant. 87. πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν 254. — *accus.* τῶδε χρὴ πάντας σέβειν El. 981. ἐς πάντας αὐδᾶ OR 93. ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας 241. τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας OC 306. ὥστε πάντας ὀρθίας στῆσαι τρίχας 1624. πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι Ant. 269. πάντας ἀνοία τρέφει Ter. fr. 517, 5. — ὃς ἐφορᾷ πάντα El. 175 ch. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα 340. ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης 349, quo genere exemplorum ad adverbiascentem significationem via patefit. πάνθ' ὁρᾶν 659. πάντα γὰρ [πᾶν γὰρ ἂν Dind. c. Dawes.] κατειργάσω 1022. πάντα συναρπάσας 1150. ὁ πάντα κραίνων βασιλεύς Tr. 127 ch. πάντα δὴ φωνεῖν χρεών 749. πάντ' ἀκήκοας 876. πάνθ' ὁρῶν Ai. 379 m. Herm. paulo mutata Elmsleii quadam correctione πᾶν θ' ὁρῶν. πάντ' ἔγωγε πείσομαι 529. πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει 713 ch. ἢ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ 1366. potest πάντα etiam adverbialiter dictum, sed minus bene intelligi. πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι 1381. πάντα σκοπῶν Ph. 282. πάντ' ἐκπορίζει 299. ἤκουσας πάντα 620. πάντα γὰρ φράσεις μάτην 1280. πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός OR 77. ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία 300. πάντ' ἐμοῦ κομίζεται 580. πάντ' ἄνευ φόβου φέρω 590. ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος 1213 ch. τὴν πάντα βόσκουσαν φλόγα Ἡλίου 1425. πάντα μὴ βούλου κρατεῖν 1522. τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας OC 42. πάντ' ἐπιστήσει 53. πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν 74. εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει 290. ὦ πάντα τολμῶν 761. ὁ πάντα λεύσσων Ἥλιος 869. πάντα ... εἰκάσαι 1503. χὼ πάντ' αἴων Διὸς Ὅρκος 1767 an. πάνθ' ὁπόσ' ἂν μέλλω πράσσειν 1773 an. Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεί Ant. 184. πάντ' ἀριστεύσας δόρει 195. i. e. πάντα τἄριστα ποιήσας. πάντ' ἐπίστασαι 402. πάνθ' ὄπισθεν ἑστάναι 640. πάντα προσκοπεῖν 688. κατά τε δρία πάντα καθαίρων Tr. 1011 m. μὴ πάντ' ἐρεύνα Alead. fr.

104. ὁ πάνθ' ὁρῶν καὶ πάντ' ἀκούων χρόνος Hippon. 284. γῆρας διδάσκει πάντα Tyr. 586. λήθην τὴν πάντ' ἀπεστερημένην Hybr. 595, 1. [λ. ἅπαντ' Dind. c. Wagner.] πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει inc. 657. εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν 659, 2.

3. Adverbiascit πάντα et τὰ πάντα significans ἐν πᾶσι s. κατὰ πάντα, aliquando πάνυ et πάντως. Illustrant Lob. ad Ai. 1415. ubi futilis coniectura Bothii prostat πανταγαθῷ, Schaef. ad Ai. 1415. ad Tr. 339 et in Ind. ad Hom. Odyss. p. 175. Huius inveniendi usus viam ante indicavimus. Additur autem πάντα et verbis et adiectivis. ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος El. 301. τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην Tr. 338. est *plenam et perfectam scientiam.* ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάντ' ἄϊδρις Ai. 911 ch. τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ 1415 an. βροτοῖς τὴν γλῶσσαν πάνθ' ἡγουμένην Ph. 99. (sc. ὁρῶ). λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορα... πάντ' ἂν εὐτυχεῖν OR 88. *utique.* τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου 1197 ch. τὰ γὰρ πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός 1421. ὦ πάντα τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε OC 337. τὸν πάντ' ἄριστον Θησέα 1458. φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων Ant. 721. cf. Tr. 338 et Herm. τὰ δ' εὐτυχοῦντα πάντ' ἀριθμῆσαι βροτῶν Phaedr. fr. 610, 1. Vulgatur τό, quod sensus causa ferri non potest. Correxerunt τὸν εὐτυχοῦντα et ἀριθμήσας, ut πάντα accusativus singularis sit, nec improbo; illud quod nos correximus si sequeris, τὰ πάντα εὐτυχοῦντα erit τὰ διὰ παντός. [τὸ δ' εὐτυχοῦν πᾶν ἐξαριθμήσας βρ. dedit Nauck.].

IV. At *praefixo articulo* pluralis non *omnes nemine excepto,* id est singulos tanquam totius cuiusdam corporis partes significat, sed *cunctos* sive *universos*, id est singulos in unum corpus colligatos. —. — 1. || Sic *adiective* dictum his exemplis firmatur. οἱ πάντες θεοί OR 275. — ἤρασσον κακοῖς τοῖς πᾶσιν Ph. 375. τοῖς πᾶσι Καδμείοισι OR 1288. ἀνθρώποισι γὰρ τοῖς πᾶσι Ant. 1024. τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις Ai. 722. — τοὺς πάντας Ἀργείους Ph. 47. τὰ πάντα κνώδαλα Tr. 716. τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα 761. τὰ πάντα μοχθήματα OC 1616. ἡμᾶς τοὺς πάντας Ter. fr. 518, 2. Vocativum articuli patientem non esse, qui eius casus nullus sit, manifestum; sed significatione tenus hic adnumerandum ὦ πάντες ἀστοί Ant. 1183. Inprimis autem perspicua *cunctorum* significandorum vis ὁμοῦ addito, velut Ai. 722. Tr. 761. 2. || *Substantive* dictum. τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῆ OR 1182. τὰ πάντ' ὄνου σκιά Cedal. fr. 308. — *χρὴν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην El. 1505. [secl. Dind.] τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προσαρκέσαι χάριν Polyx. fr. 470. 2. — ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοῦ κύκλοι Ph. 1354. τὰ πάντ' ἀεὶ φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς Ai. 1036. τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι Ant. 196.

V. Selectioris usus formulae quaedam enotandae, quibus πᾶς efficiendis adhibetur. ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη El. 301. homo totus, quantus est, nequitia plenus dicitur. ἢ κεῖνος ἡ πᾶσα βλάβη ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν; Ph. 622. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα 927. non *omne terriculamentum,* sed *qui totus terror es.* Accommodatur enim adiectivum liberius substantivo cui proxime adiicitur, nec potuit fieri aliter, nisi adiecto participio ὤν. — Deinde variae locutiones sunt *extrema conandi* et *ultima experiundi* vim prae se ferentes. ἣ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν El. 596, quod tetigit Markland. ad Eur. IT 362. κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι OR 265. [πᾶν Nauck., quod sic fere ea in formula loqueudi v. annal. Fleckeis. 85. (1862.) p. 157.] ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι Epig. fr. 197, 1. ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος OR 145. de quibus v. Heindorf. ad Plat. Phaedr. p. 249. Dissen. expl. Pind. p. 507; de universis autem Kuster. ad Ar. Equ. 753. Valck. diatr. p. 233. His paulo diversam vim habent χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον El. 615, *proiectam audaciam* significans, et ὦ πάντα πράσσων Synd. fr. 155, 1. fortius hoc quam notior formula πολλὰ πράσσειν. — Deinde de *confectis* et *absolutis* inprimis dictione et auditu ponitur. πάντ' ἀκήκοας Tr. 876. πάντ' ἀκήκοας λόγον Ai. 480. πάντ' ἐπίστασαι λόγον Tr. 484. πάντ' ἐπίστασαι Ant. 402. Iam πᾶσ' ἀνάγκη de *rebus utique necessariis* dici solet. πᾶσ' ἀνάγκη... ὀκνεῖν OR 986. ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά; El. 1497. — Denique mera *affirmandi* formula est μάλιστα πάντων *omnino,* El. 665.

Πάσασθαι *gustare.* ἠθέλησε δ' αἵματος κοινοῦ πάσασθαι Ant. 202. tralatum de Polynice fratrem et patriam bello civili petente. (II p. 522, 19.)

Παστάς. κωκυμάτων κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα Ant. 1207. Sic subterraneum, quo condita Ant. erat, sepulcrum vocatur, et παστάς quidem i. e. θάλαμος, respecto νυμφεῖον de eodem dicto v. 1205, ἀκτέριστον autem, quia Ἅιδου νυμφεῖον.

Πάσχω. I. *Formae. praes.* πάσχω Tr. 535. Ant. 942 an. πάσχετε Ph. 1004. πάσχειν Ph. 1397. OC 667. 1203. πάσχοντι El. 771. — *imperf.* ἔπασχον OC 274. 1489. ἔπασχεν OR 1272. Sed inepte in plurimis codd. ἔπασχον legitur Ph. 349. Vera scriptura est ἐπέσχον q. v. — *perf.* πέπονθα Tr. 1077. OC *516 m. 595. 892. 896. πέπονθας Ph. 740. πέπονθε fr. inc. 750. πεπονθέναι OR 516. πεπονθὼς OC 873. 953. Ant. 995. πεπονθότος Ai. 523. πεπονθότα *n. plur.* OC 267. — *fut.* πείσομαι Ant. 96. πείσεται OR 228. — *aor.* ἔπαθον OC 361. 537 m. Ph. 1012. ἔπαθες OC 537 ch. 1196. ἔπαθε El. 169 m. πάθω OR 325. OC 215 m. Tr. 973 m. πάθῃς El. 390. 1029. πάθῃ Tr. 946. πάθοι Ai. 521. *πάθοιεν Ant. 928. παθεῖν El. 210 m. *1173. Ph. 316. 503 bis. 999. 1359. 1397. 1421. OR 251. 554. OC 1538. Ant. 96. 236. Ai. Locr. fr. 11, 1. παθὼν Ph. 323. *672. OR 403. 1530. OC 271. 1498 ch. sic certe legendum quanquam solus Farn. a corr. manu habet; ceteri omnes παθῶν, quod satis arguit ineptiarum Brunck. Phaedr. fr. 608, 3. παθοῦσα El. 384. Tr. 143. παθὸν El. 1508 an. παθόντα OC 1203. Naupl. fr. 377, 2. παθόντες OC 1017. *Ant. 927. παθούσα dualis recte scribitur ex LA PA in OC 1676. ceteri παθοῦσαι. Brunck. propter praecedens ἰδόντε scripturus erat παθόντε [id quod recep. Dind.].

II. *Usus.* — 1. || Vulgatissima est *patiendi* inprimis *mali* quo afficimur, significatio; id aliquando adiicitur aperte, aliquando intelligitur. ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν Ph. 316. θυμοῦσθαι παθὼν 323. *propter iniuriam.* πᾶν παθεῖν κακόν 999. οἷα πάσχετε 1004. οἷς τ' ἐγὼ 'παθον 1012. οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι δοκῶ προλεύσσειν 1359. ἔα με πάσχειν ταῦθ' ἅπερ παθεῖν με δεῖ 1397. πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν ἀστεργὲς οὐδὲν OR 228. παθεῖν ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην 251. παθὼν ἔγνως ἂν 403. *malo tuo.* πεπονθέναι... εἰς βλάβην φέρον 516. τὸ δὲ πάθημ' ὁποῖον φῂς παθεῖν 554. οὐθ' οἷ' ἔπασχεν, οὐθ' ὁποῖ' ἔδρα κακά 1272. μηδὲν ἀλγεινὸν παθὼν 1530. παθὼν μὲν ἀντέδρων OC 271. ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον 274. τὰ παθήμαθ' ἄπαθον 361. *ἃ πέπονθ' ἀναιδῆ 516 m. Aut sic scribendum c. Herm. aut πάθον ἔργ' ἀναιδῆ c. Lachm.

de chor. syst. p. 240. Martinus infeliciter πέπον' ἔργ' ἀναιδῆ. Libri ἀμέτρως: πέπονθ' ἔργ' ἀναιδῆ. [Dind. c. Bothio τᾶς σᾶς, πέπον, ἔργ' ἀναιδῆ.] ἔπαθες ἔπαθον ἄλαστ' ἔχων 537. πέπονθα δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά 595. ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι 873. πέπονθα δεινά 892. οἷά περ πέπονθ' ἀκήκοας 896. πεπονθὼς ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν 953. ἡμεῖς δ' οἱ παθόντες ἔσταμεν 1017. πῆμαθ', ἄπαθες 1196. παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο Ant. 96. πείσομαι γὰρ οὖν τοσοῦτον οὐδέν ib. τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον 236. *παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες 926. *μὴ πλείω κακὰ πάθοιεν 928. [utrumque v. secl. Dind.] οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω 942 an. οἷα πάσχω συγκατοικτιουμένη Tr. 535. de *animi affectu graviter cruciante* dictum. ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο πέπονθα 1077. ὧν τ' ἔπαθε El. 169 m. v. δαῆναι. ποίνιμα πάθεα παθεῖν 210 m. καί με μὴ ποθ' ὕστερον παθοῦσα μέμψῃ 384. ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; 390. οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε 1029. *πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν 1173. [secl. Bergk.] ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες 1508 an. εἰ δεῖν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ fr. Ai. Locr. 11, 1. ὃς μὴ πέπονθε τἀμὰ μὴ βουλευέτω inc. 750. —.— 2. ‖ Sed vox media est, ut etiam de *experiendo in sese nanciscendoque* dicatur. ἰδόντε καὶ παθοῦσα [παθόντε Dind. c. Brck.] OC 1676 m. μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα Tr. 143. quae utraque etsi graviter affecti animi adsignificationem habent, tamen explicanda sunt de *expertis* solum. De *re qualicunque oblata* haec dicuntur. καὶ σοὶ τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν Ph. 1421, quod etsi spectat sequentem sententiam ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον, tamen non significant nisi *tibi quoque illud fato praestitum est.* ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταὐτὸν πάθω OR 325. sc. τὸ ἄκαιρα λέγειν. ὁ μὴ σὺ βούλου παθεῖν OC 1538. *cave facias.* παθὼν δ' ἕκαστος ὧν τύχῃ λέγει Phaedr. fr. 608, 3. *ut expertus fuerit*, sive bene evenerit, sive secus. De *bona re* haec: ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα Ant. 995. τερπνὸν εἴ τί που πάθοι Ai. 521. δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθὼν OC 1498 ch. i. e. εὖ παθών. Hinc est formula τί ποτε πέπονθας; *quid tibi accidit* s. *factum est* Ph. 740, hinc etiam τί πάθω OC 215 m. Tr. 973 an. *quid de me fiet* significans. V. Dorvill. ad Char. p. 361. Valck. ad Phoen. 902. Blomf. gl. Aesch. Pers. 909. Pflugk. ad Eur. Hec. 614. [Wund. ad OC 212.] Ex eodem genere locutio ἀλλ' οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε El. 1029, ubi quod codd. plurimos insedit μάθῃς [LA, π super μ a m. rec.] correctoris est, qui melius illud cum his, quae proxime Chrysothemis dixerat κλύουσα χὤταν εὖ λέγῃς, congruere putaret. — 3. ‖ Ex eodem fonte fluxere locutiones εὖ et κακῶς πάσχειν. Illud prius de *accipiendo beneficio* dictum: εὖ πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν OC 1203. ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν 1489. ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος Ai. 523, quanquam hoc quidem aliter intelligi potest. *ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται Ph. 672. [secl. Dind.] Sed *immediative*, quod vocant, de *fausta sorte* et *felicibus vitae eventis* dicitur: παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θἀτέρα Ph. 503. πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν Tr. 946. εὖ παθόντα θἀτέρα θανεῖν Naupl. fr. 377, 2. [quo loco π. εἶθ' ἑτέρα dedit Dind.: εὐπαθοῦντα θάτ. malebat Meinek.] Sed κακῶς πάσχειν non dicitur ita. ὅτι τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς OC 607. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται El. 771. utrumque de *malo inferendo* positum. —.— 4. ‖ De *sermonis proprietate* observamus πάσχειν et δρᾶν s. ἀντιδρᾶν contra posita OR 1272. OC 268. 271. 953. *Ph. 672. Ai. Locr. fr. 11, 1. [qui usus Euripidi quoque est in deliciis.] —. Deinde insignem participii pro adiectivo dictionem τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα OC 267. v. Herm. Postremo abundare videatur θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν Ph. 316. Sed eiusmodi copiae dicendi exempla innumera apud poetas.

Πᾰτᾰγέω *strepo.* παταγοῦσιν ἅπερ πτηνῶν ἀγέλαι Ai. 168. an. (II p. 525.)

Πάτᾰγος *strepitus.* τόξων πάταγος Tr. 517 ch. πάταγος Ἄρεος Ant. 125 ch.

Πατάσσω *percutio.* Proprie de ictu teli. πάταξον εἰς ἄκρον πόδα Ph. 748. Transfertur eo, ut ἄτῃ πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα Ant. 1097. sit *propter iram magno sese infortunio mactare.* βλαβῆναι schol. cuius ceteroqui mutila verba videntur. V. Herm.

*Πατέομαι v. πάσασθαι.

Πᾰτέω. ‖ Proprie *insistere pedibus*, inde et *proculcare* et *morari.* χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν Ph. 1060. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν OC 37. πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων Ai. 1146 *pedibus se proteri.* — De Capt. fr. 33. v. πυκνομματέω. — ‖ Hinc tralata *proculcandi cum contemptu et contumelia* significatio. τὴν δίκην πατεῖν Ai. 1335. τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν Ant. 745. τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται Phaedr. fr. 606, 3.

Πατήρ *pater.* 1. Proprie dictum. *nom.* πατὴρ ἐμός Ph. 347. ἐμὸς πατὴρ El. 205. πατὴρ οὗτος σός [σὸς οὗτος Dind. c. Erf.] 530. πατὴρ οὑμός 566. σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα Ai. 1008. οὑκείνου πατήρ Ph. 625. ἡμᾶς πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν 996. ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ OR 458. πατὴρ μὲν Πόλυβος 774. μήτηρ τε πατήρ τε 1453. ὑμῖν πατὴρ ἐφάνθην 1485. τὸν πατέρα πατὴρ ὑμῶν ἔπεφνε 1496. εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι OC 352. Ζηνός, ὃς κείνου πατήρ 793. εἰ πατήρ σ' ὁ καίνων 994. πατὴρ Ταλαός 1317. οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν πατήρ 1612. πατὴρ ἀπώλετο Ant. 49. ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ 572. εἰ μὴ πατὴρ ἦσθα 755. σοὶ μόνῃ πατὴρ τέθνηκεν; El. 289. πατὴρ... συγγνώμην ἔχει 400. πατὴρ... ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν sc. ὁ σός 525. ὡς πατὴρ... ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην 571. οἴχεται πατήρ 1151. εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο 1316. ὁ γεννήσας πατήρ sc. ἐκεῖνον 1412. inc. 785, 2. τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ sc. σέ Tr. 311. Ai. 1296. πατὴρ γὰρ οὐκέτ' ἐστί σοι Tr. 1146. ὅτου πατὴρ... Ai. 434. πατὴρ καλεῖ σε 541. σοῦ πατρὸς ὃς προύφυ πατήρ 1291. ὥρισεν πατὴρ fr. Aeg. 19, 6. πατὴρ Capt. 43. χὠ μητρὸς πατὴρ Sisyph. 155, 2. cf. i. φθορεύς. πατὴρ Ἴναχος Inach. 268. πατὴρ ... ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς Scyr. 501, 6. — *genitivus.* ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς Ἀχιλλέως παῖ Ph. 3. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ 96. ὦ φιλτάτου παῖ πατρός 242. ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως 260. τοὐμοῦ πατρὸς 344. OR 264. πατρὸς τοὐμοῦ OC 243 m., ubi LA τοῦ μόνου, Tricl. τοὐμοῦ, Herm. metri indicio utrumque coniunxit. σοῦ πατρὸς Ai. 1291. *Ph. 1366. [delev. Brunck.] *Tr. 84. [secl. Bentl.] πατρὸς τοῦ σοῦ τε κἀμοῦ El. 417. ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρὸς Ph. 453. ἀρίστου πατρός 1284. οὐχὶ Σισύφου πατρός, ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως 1311. τοῦ φυτεύσαντος πατρὸς OR 793. 1514. τοῦ φυτουργοῦ πατρός 1482. κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγὼς OC 571. πατρὸς γέροντος 1256. τυφλοῦ πατρὸς 1378. πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου 1406. αἱ τοῦδ' ἀραὶ πατρὸς 1408. πρὸς τοῦδε πατρὸς 1434. πατρὸς ἡμετέρου 1757 an. El. 116 an. πατρὸς ἑνὸς

Ant. 144. δυστήνου πατρὸς Οἰδιπόδα 380 an. ὠμοῦ πατρός 471. ταὐτοῦ πατρός 513. πατρὸς θάλλοντος 703. πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον 858 an. ἐκ δ' ὁρμωμένου πατρὸς φυγαῖσιν 1234. πατρὸς ἐν δόμοισιν Οἰνέως Tr. 6. πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου 380. πατρὸς ὠμόφρονος 975 an. πατρὸς ἄλλου γενοῦ του 1204. ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός Ai. 487. καλῶς λέγοντος πατρός 763. πατρός, ὅς σ' ἐγείνατο 1172. ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς 1299. ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρός 1393. ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν El. 325. σ' οὖσαν πατρός, οὗ σὺ παῖς ἔφυς 341. πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι 365. ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός 546. ἐκ πατρὸς κάτω θανόντος 968. πατρὸς θνήσκοντος 1021. θνητοῦ πέφυκας πατρός 1171. τοῦδε κεκλῆσθαι πατρός fr. Alead. 107, 1. γαστρὸς [μητρός Dind. c. Nauck.] καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρὸς παρόν Synd. 148, 3. παῖ τοῦ κρηνῶν πατρὸς Ὠκεανοῦ Inach. 256, 2. [πατρὸς κυμάτων 266, 1 ex Lehrsi emend. legitur.] ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς Scyr. 497, 2. κἀποδημοῦντος πατρός inc. 779, 12. — τοῦ πατρός Ph. 362. ὅς σου πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα 434. πατρὸς γέρας 1365. (χάριν) διπλῆν δὲ πατρός 1371. τοῦ πατρὸς ὁμόσπορος OR 459. φονέα γενέσθαι πατρός 721. οἱ πατρὸς τάφοι 987. πατρὸς φονεὺς εἶναι 1001. πατρὸς ἂν φονεὺς ἦλθον 1357 m. τοὐμὸν αἷμα … πατρός 1401. — πατρὸς ἀδελφεαί OC 535 m. ἔθου φόνον … πατρός; 544 ch. τὴν πατρὸς ψυχήν 998. πατρὸς … στόμα 1276. ἀφ' ὑμῶν … καὶ πατρός 1290. γούνατα πατρός 1608. πατρὸς αἷμα 1671 m. πατρὸς ὧδ' ἐρήμας 1719 m. τὰν χθονίον ἑστίαν πατρός 1727 m. πατρὸς οἶκτον (οἶτον) Ant. 858 m. πατρὸς ἔργα 1225. μ' ἐξῄτει πατρός Tr. 10. εἰ πατρὸς νέμοι τίν' ὥραν 56. πατρὸς ἐξενωμένου 65. ὁ ξυνήθης πότμος πατρός 88. μαστὴρ πατρός 733. πατρὸς βαρεῖαν ξυμφοράν 746. στῆθι πλησίον πατρός 1076. ἐκ πατρός 1159. ἐν νόμοις πατρός Ai. 548. πατρὸς εὐτυχέστερος 550. πατρὸς ἐν ἐχθροῖς 556. πατρὸς … θιγών 1409 an. πατρὸς ἐκ φονῶν El. 11. πατρὸς τύμβον 51. πατρὸς χέοντες λουτρά 84. θαλάμους πατρός 190 m. τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρός 263. 358. φονεῦσι πατρός 816. τοῖς πατρός scil. φονεῦσι 1192. εἰς εὐνὴν πατρός El. 436. πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν 811. πατρὸς ἀρχαῖον τάφον 893. θήκην πατρός 896. πατρὸς πρὸς τάφον 931. φόνου πράκτορ' ἵξεσθαι πατρός 953. πατρὸς [γόον Dind.] στενάχουσα 1075 ch. σφραγῖδα πατρός 1222. πατρὸς φόνῳ 1352. πατρὸς εἰς ἑδώλια 1394 ch. — *dativus.* πατρί μ' ὡς δείξῃς φίλῳ Ph. 490. Ποίαντι πατρί 1430. *πατρὶ γεραιῷ OC 1691 m. [delevit ea Dind.] πατρὶ ἐμῷ Tr. 807. τὠμῷ πατρί 820. πατρὶ Τελαμῶνι Ai. 462. γέροντι πατρί 471. 849. ἐν Ἅιδου κειμένῳ κοινῷ πατρί El. 463. τῷ πανώλει πατρί 544. φυταλμίῳ inc. fr. 957. — πλαστὸς ὡς εἴην πατρί OR 780. πατρὶ μαντεῖ' ἄγουσα OC 353. μῦθον πατρὶ φέρουσα 357. ἐπωφελεῖν τῷ πατρί 442. θέσφατον πατρὶ ἱκνεῖτο 969. εἰς χεῖρας ἦλθον πατρί 975. προσέλθετε πατρί 1104. φθέγμα τοὐθ' ἥκει πατρί 1177. σφὼ πατρί sc. ἡγεμόνες πέφασθε 1543. ἐπιστολὰς πατρὶ πόρευσαν 1601. πατρὶ λυσσαίνων Ant. 633. τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί 644. διὰ δίκης ἰὼν πατρί; 742. φίλη μὲν ἥξειν πατρί 898. πατρὶ μηνίσας φόνου 1177. ὅπως ἀντῴη πατρί Tr. 902. πειθαρχεῖν πατρί 1178. μηδ' ἀπιστήσῃς πατρί 1224. πατρὶ τιμωρὸν φόνου El. 14. πατρὶ τιμωρουμένης 349. πατρὶ τιμωρούμενοι 399. πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς 406. λουτρὰ προσφέρειν πατρὶ 434. συμπόνει πατρί 986. —.— *accusativus* πατέρα τὸν σόν OR 955. Ai. 506. πατέρα σόν Tr. 1137. πατέρα τὸν ἐμόν Ph. 1314. [ubi Dind. c. Tricl. ἀμόν] OR 967. τὸν δ' ἐμὸν λέγω πατέρα Tr. 740. πατέρα τὸν ἀμόν El. 279. 588. 1496. [Ph. 1314 LA ἐμόν.] τὸν δύστηνον ἐμὸν πατέρα El. 95. τὸν ἐμὸν πατέρ' ἄθλιον 133 m. γεραὸν (ἀλαὸν) πατέρα τόνδ' ἐμόν OC 238 m. πατέρα τόνδε 508. πατέρα *Πόλυβον [delev. Wund.] OR 826. θανόντα πατέρα El. 368. τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας OC 1356 τόν γ' ἐξ Ἀΐδα παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις El. 138 ch. πατέρα φῂς κτεῖναι 558. πατέρα εἰσορᾶν 1361. *ἄνακτα πατέρα τῆσδε Tr. 364. [secl. Hartung.] πατέρα πρέσβυν Ph. 665. πατέρα ματεύων 1210 m. πατέρα πότ' ἂν προσεῖδον OR 1372. τὸν πατέρα πατὴρ ὑμῶν ἔπεφνε 1496. πατέρ' ἔχων Laoc. fr. 342, 2. His adde ea exempla, quae π α τ ή ρ et μ ή τ η ρ vel etiam *liberorum, fratrum, sororum* nomen contra posita monstrant. πατρὸς καὶ μητρὸς ὄντας El. 540. πρός νύν σε πατρός, πρός τε μητρὸς ἱκνοῦμαι Ph. 468. μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς OR 417. ἰὼν πέλας μητρὸς πατρός τ' ἤλεγχον 783. λάθρα μητρὸς καὶ πατρός 787. γάμοις δεῖ μητρὸς ζυγῆναι καὶ πατέρα κατακτανεῖν 826. πρὸς μητρὸς ἢ πατρός; 1037. τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς OC 268. ὅς οὔτε βλάστας … πατρός, οὐ μητρὸς εἶχον 972. πατρὶ δυσμόρου ματρός Ant. 865 m. μητρὸς δ' ἐν Ἅιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν 911. μί' ἔδειξε πατρὸς καὶ ματρὸς ἡμᾶς ἁμέρα Ter. fr. 518, 1. μητρὶ καὶ φυταλμίῳ πατρί inc. 957. — παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν OR 1209 ch. τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί; Ant. 704. — πατρὸς καὶ κασιγνήτης προσφωνήματα OC 324. πατρός τ' ἐκείνης τ' (μητρός sc.) ὠρφανισμένος βίου Tr. 942. σοῦ (τοῦ ἀδελφοῦ) τ' ἀπεστερημένη καὶ πατρὸς El. 814. — *vocativus* [saepissime comparens in exitu versuum]. πάτερ OC 82. 183 m. 197 m. 313. 332. 361. 723. 1117. 1181. 1190. 1268. 1291. 1326. 1459. Ant. 635. 683. 701. Tr. 972. 1088. 1114. 1155. 1203. 1206. 1245. 1251. 1258. Ai. 767. El. 101 an. πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπους OC 14. ὦ πάτερ El. 1361. Tr. 1179. 1236. OC 171 an. 382. 397. 407. 1250. 1272. 1309. 1700 m. 1709 m. ὦ τλᾶμον πάτερ Ai. 641 ch. ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾶν OC 327. ὦ πάτερ, πάτερ OC 1099. — *Pluralis* duo sola exempla prostant, κἀπεδείξατε πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας OR 1406. *οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι πατέρες Tr. 1269 an. [secl. Dind.] — Articulum in omni genere significandi longe rarius addi quam omitti vidimus in ὁ ἡ τό, nec ullum omissi discrimen est, etiamsi de certo certi patre, velut loquentis ipsius oratio instituitur. — 2. ‖ Transfertur ad *numina*, cum proprie tum figurate; proprium usum duobus exemplis firmo. *Ἥλιον … πατέρα πάντων inc. fr. 772, 3. quippe vi sua procreante omnia et procreata fovente. [in suspitionem vocat Bernhardy GLG. 2, 797.] νόμοι … ὧν Ὄλυμπος πατὴρ μόνος OR 868 ch. de *legum origine divina* dictum. Altero modo Iovis inprimis cognomen est omnia paterna quasi tutela regentis. ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος Tr. 275. quod exemplum viam traducendi vocabulo monstrat. *πατὴρ Ζεύς Ph. 1442. [secl. Dind.] ὦ Ζεῦ πάτερ OR 202 ch. cf. Herm. Significatur eo nomine Iupiter: Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ Ai. 1389. — 3. ‖ De *homine* etiam dicitur, *qui orborum curam patris loco gerit.* ἐπεὶ μόνος πατὴρ ταύταιν λέλειψαι OR 1503. — 4. ‖ *Proprietatem sermonis* quandam habet πατρὸς κεκλῆσθαι *genuinum patris sui filium quasi cum laude vocare*, v. παῖς. καταρκεῖ τοῦδε κεκλῆσθαι πατρός Alead. fr. 107, 1, quanquam hoc κεκλῆσθαι *fama*

et *opinionis* vim habens viam demum inveniendae formulae praemonstrat. γαστρὸς [μητρός Dind. c. Nauck.] καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρὸς παρόν Synd. 148, 3. Similem rationem item ellipticam hoc habet OC 441: οἱ δ' ἐπωφελεῖν, οἱ τοῦ πατρός, τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν. οἱ τοῦ πατρός *veros et genuinos filios* significat, explicatius dictum pro οἱ ἐμοί propter antitheton τῷ πατρί, sed nefariae impietatis in se a filiis, ut a se in patrem olim Laium commissae significationem, quae Hermanno placet, non video. Postremo tritam ellipsin habet ἐν πατρός sc. οἴκῳ Ter. 517, 3. — Casus obliqui bisyllabi in arsi producunt, in thesi corripiunt priorem syllabam, nec trimetrorum anapaestorum canticorum ratio ab ea lege quidquam discrepat.

Πάτρα *patria* vel *terra* vel *civitas*, prout sententia fert. Illud reperias: εἴρξω πελάζειν *σῆς πάτρας Ph. 1407. [delevit Dind.] πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα 1430. παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον OR 193 ch. πάτραν κατασκάψαντι OC 1421. ἐξ ὅτου πάτραν διήνεμον λέλοιπεν Tr. 326. Alterum his exemplis firmatur: ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι OR 1524. *cives* enim, non *incolas* qualescunque compellat. κἀξελήλακεν πάτρας OC 376. κἀπεσύλησεν πάτρας 1330. μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας φίλον νομίζει Ant. 182. Ambigua sententia est Ph. 222: ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ τύχοιμ' ἂν εἰπών; sed *terra* tamen *patria* cum *stirpe* et *genere* aptius videtur componi [Dind. coni. π. ἂν ὑμᾶς πατρίδος ἢ]. — Prima syllaba non legitur nisi in thesi. De accentu ex eo colligi licet, quod nominativum πάτρα ex accusativo τὸν πατέρα anadrome facta ortum tradunt: v. Eust. p. 665, 6.

Πάτριος. De πάτριος et πατρῷος uberius in hac altera voce tractanda disputabimus. Illud *patrium* significat: ὦ γᾶς πατρίας πολῖται Ant. 806 m. ὦ πόλις ὦ πατρία Ph. 1213 m. κυάμῳ πατρίῳ Meleag. fr. 355. *patrio more receptum* dixit Sophocles teste Hesychio, qui addit ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμευόντων. *paternum:* τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα OR 1394. Polybi regiam dicit; gl. πατρῷα. Omnem dubitationem excludit ὅτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδοσαν Ph. 397 ch. τὰ πατρικά schol. — Prima syllaba producitur in arsi senariorum semel OR 1394; in thesi corripitur, item in arsi melica soluta Ph. 397.

Πατρίς *patria,* cum *terra* tum *civitas*. γῆς ἀπώσαι πατρίδος OR 641. ἐμβατεύειν πατρίδος 825. πατρίδος ἐξωθούμενον OC 428. [ποίας ἂν ὑμᾶς πατρίδος ἢ γένους ποτὲ τύχοιμ' ἂν εἰπών; Ph. 222 coni. Dind. pro πάτρας q. v.] ἐπιστρατεύει πατρίδα *τὴν ταύτης Tr. 362. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἤστωσας δόρει Ai. 515, quae quanquam de locis potissimum dicta videntur, vix tamen dignoscas accurate. Sed *civitatis* et *civium* eius *consortii* inest paulo manifestior ratio τίν' ἂν σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν; OC 206 ch. νικᾶν θέλεις πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους 850. τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς; Ai. 518. Tecmessa loquitur, mortuis parentibus excisa patria omnem in Aiace spem repositam habens. — Prima in arsi producitur Ai. 515, in thesi corripitur OC 206. 850. Ai. 518, in arsi trimetri soluta item corripitur Tr. 361. OR 641. 825. OC 428.

Πατριώτης *popularis*. ἀπείρων, ὦ Κιθαιρών, οὐκέτι τὰν ἑτέραν πανσέληνον, μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν OR 1091 ch. Schol.: πατριῶται, οἱ ἐν τῇ αὐτῇ πατρίδι στρεφόμενοι. Corrige τρεφόμενοι. Hesychii et Photii explicationes a Soph. alienae sunt. — De accentu v. in δεσμώτης notata. (II p. 529, 30.)

*Πατρογενής v. προγενής Ant. 338.

Πατρόθεν *paterna origine*. εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν Ai. 547. *indolem paternae similem* adsignificans. τίνος εἶ σπέρματος, φώνει πατρόθεν; OC 215 ch. — Tonum generis docet Apoll. de adv. p. 605, 10. ᾱ OC 215. incerta mensura est.

Πάτροκλος n. pr. Πάτροκλος, ὃς σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα Ph. 432. Media, ut in arsi, producitur.

Πατροκτόνος *parricida*. δηλοῦν Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον OR 1288. κατελθεῖν μήποτ', ὡς πατροκτόνῳ (ἔστι) OC 601. ἄνδρα καὶ πατροκτόνον κἄναγνον 944. Unum dubitationem habet aliquam ἡ πατροκτόνος δίκη κεκλῆτ' ἂν αὐτῷ Phthiot. fr. 624. Nostro enim sensui πατρόκτονος i. e. διὰ πατέρα φονευθέντα magis placet, sed exquisitius Graeci πατροκτόνος δίκη i. q. πατροκτόνου ὄντος. [Pluribus in eandem sententiam, Fr. Vater, miscell. fasc. 3. Supplem. annal. Jahnii 1851. vol. 17. p. 181].

Πατροφόντης *parricida*. τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ OR 1441. τῆς πατροφόντου μητρός Tr. 1125. De masculino inclinamento cum nomine feminino dicto Lob. ad Ai. 323. p. 269 sqq.

Πατρῷος. De *forma* omnes vulgo consentiunt subscribi ῑ, quod epicis poetis quatuor syllabis dicitur, et sunt eius scripturae testes Theodos. p. 66, 1. Phavor. p. 85. Dind. EM p. 204, 35. cf. Barker. annot. ad EM p. 1086. Deinde media syllaba Sophocli corripitur nunquam, Euripidi aliquoties: IT 153. 187. [delev. verba Hartung.] Troad. 163. El. 1323. πατρίων Dind. c. Hartung. coni. Alc. 249; cf. Herm. ad Hec. l. c. ad Bacch. 1364, Seidler. ad IT 151. Quanquam ne Euripidi quidem eam loquendi libertatem, quamvis multa sibi sumserit, concedendam arbitrati sunt Pors. ad Hecub. 80. (= 78.) et Elmsl. ad Bacch. 1365. uterque significandi discrimen vocabuli illius et πάτριος esse apud tragicos negantes. Sed anceps videtur tot et plura etiam exempla librorum consensu tuta corrigendo tollere [id quod Dind. et Hartung. certatim fecerunt], etsi aliquando certe a librariis confundi πάτριος et πατρῷος potuere, velut de ἠρίοις et ἡρῴοις observat Hemsterhus. ad Lucian. t. 1. p. 518. (II 530, 23.)

De *usu* vocabuli recentioris aetatis doctoribus multa observata sunt, quorum parti longe maximae, ut confundi πατρῷος, πάτριος, quin et πατρικός putarent, convenit. V. Bergler. ad Alciphr. t. 1. p. 357. Wagn. Graev. ad Lucian. Soloecist. t. 3. p. 561. Hemsterhus. ad Luc. t. 1. p. 384. (t. 2, p. 471. Bip.). Brunck. ad Soph. Ph. 398. ad OR 1394. Quin Wyttenb. ad Phil. praec. coniug. p. 138, B. πάτριος et πατρικός praecipuas dicit et quasi legitimas formas, πατρῷος quasi precario iure in usum hominum irrepsisse, ceterum idem fere esse quod πατρικός. Et hoc quidem non optime, melius tamen Hermanno, qui ad Med. Elmsl. commentatus v. 420. (p. 195. Opusc. t. 3.) plane novam doctrinam protulit, ut πάτρια esse diceret quae sint *patris*, πατρῷα, *quae veniant a patre*, πατρικά, *qualia sint patris*. Quod addit, πατρῷα minime esse πάτρια, sed κατὰ τὰ πάτρια, non intelligo. Hermannum sequitur Krueg. ad Xen. Anab. 3, 2, 17, qui ipso scriptoris eius testimonio accuratius introspecto redargui sese sentiret. Veterum doctrina ex his ducta, qui norma loquendi habiti sunt, satis sibi constat. Cum Ammonio

enim p. 111. scribente πατρῷα ... τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα, πατρικοὶ δὲ ἢ φίλοι ἢ ξένοι, πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθη bene congruunt paulo explicatius loquentes Gr. Bekk. Anecd. p. 297, 30, Phot. p. 402, 22, Suid. v. πατρῷος, omnes πατρῷα maxime χρήματα κτήματα τόπους vocari affirmantes; πάτρια non ἔθη modo sed etiam νόμιμα, μυστήρια, ἑορτάς, πατρικός autem Phot. et Suid. generatim de personis dici memorant. Similia Gr. Herm. p. 327, 57. cf. 350, 186 et Hesych.: πατρώιον: τὸ τοῦ πατρός· καὶ ἀπὸ προγόνων, et πατρώιος: πατρικός quae maxime Wyttenbachius secutus in finiendo videtur. Aliquanto his liberalior Pollux II. 2. π. γονέων. ἡ δὲ διὰ τούτων κτῆσις, πατρῷα, πατρική, πάτριος. Scilicet hic ex omnibus Graecorum literis penum colligens, accuratioris Atticorum consuetudinis memor non fuit. Nam ab hac depromptae grammaticorum finitiones sunt, eique optime, pauca si excipias exempla, congruunt; poetae autem Attici non πατρικός quidem (id enim semel dictum Eur. Ion. 1304.) et πάτριος, sed πάτριος et πατρῷος confundunt, ita quidem ut πάτριος, quod patet latius, pro πατρῷος dicatur, sed minime ut hoc pro illo. Igitur πάτρια vocantur, *quae apud omnes cives more recepto et a maioribus tradito vigent.* Ita θυσίαι πάτριοι dicuntur Lysiae c. Nicom. p. 377, 19. Areop. p. 163, 29. 218, 35. πάτριοι θεῶν τιμαί Lycurg. c. Leocr. p. 222, 97. ἱερὰ πάτρια quae arcessiverat Leocrates p. 211, 56: quae si πατρῷα dicerentur, *gentilitia* essent et *hereditaria;* sic sunt, quae omnibus Atheniensibus coli mos est: quae ea sint docet Plato Euthyd. p. 302, c. cf. Schoemann. ad Isaeum p. 201. et 218. ὁλοκαυτεῖν χοίρους τῷ πατρίῳ νόμῳ Xen. Anab. 7, 8, 5, quo loco, ut saepe, codd. Eton. F. I. πατρῴῳ. ἱερὰ πάτρια Thuc. 2, 16. πάτριοι θεοί Herod. 1, 172. De Areopagitarum institutis dicitur οὐ γὰρ ἡμῖν πάτριον Aesch. c. Timarch. p. 277, 83. c. Ctesiph. p. 386, 20. ὡς αὐτῇ πάτριόν ἐστιν. Dinarch. c. Demosth. p. 184, 4. ἐτολμήσατε τῷ πατρίῳ φρονήματι ἰέναι εἰς αὐτούς Xen. Mem. 3, 2, 16. quod quomodo non intelligere potuerit Krueger., ambigo; ineptissimum esset πατρῷος, cum hoc dicatur: *adoriri hostes more maiorum audacter.* Inde traductum ad paulo alieniorem speciem, quando σχῆμα πάτριον urbe Athenarum post cladem ad Aegos flumen acceptam retinuisse dicatur apud Arrian. 1, 11, 3. cum et augustam speciem et instituta maiorum servaverit, moenium solorum et navium iactura facta. Hoc modo πάτριος dictum Sophocli in Meleagro vidimus. Inde πάτριος etiam de *natali* et *genitali solo* dici mos est, quippe omnibus communi civibus. At πατρικός id est, *quod iam patris et maiorum aetate cum his consortium vel necessitatem habuit ad nos usque tramissam hereditario quodam iure.* Inprimis crebro sic ἐχθροί, φίλοι, ξένοι dicuntur, quod praecipiunt grammatici, sed ipsae etiam necessitates et simultates a maioribus initae, iuraque illis concessa et posteris tradita eo nomine appellantur. Quis ignorat βασιλείαν πατρικήν? Hoc modo φιλίαν πατρικήν Isocrates posuit ad Demon. p. 4, 2. πατρικὰς βασιλείας Euag. p. 218, 35. εὔνοιαν πατρικήν Aeschin. de falsa legat. p. 322, 26. φίλοι autem, ξένοι, ἐχθροὶ πατρικοί adeo trita sunt scriptoribus, ut exempla enumerare otiosum sit. At Euripides πατρικήν sc. οὐσίαν in Ione dixit, quam πατρῴαν dici oportebat, in quo genere recentiores progressi longius πατρικόν etiam ἀδελφόν ausi sunt, qui πατρός dicendus fuit secundum EM p. 203, 31. Πατρῷον vero (πατρωός enim vitricum significans EM p. 656, 28. Gud. p. 455, 48. Gr. Herm. p. 350, 26 et iniuria ι adscriptum vulgo gerit, et longe rectius scribitur πατρυιός, ut μητρυιά, quae comparat Eust. p. 560, 26.) — id est, *quod patris vel quondam fuit, vel nunc adhuc est*, ut de *sua cuiusque re privata* semper dicatur, inprimis de bonis, domo, sede, hereditate, nec ita, ut de mortui solum re ad filium perveniente usurpetur, sed universe. Quanquam enim πατρὸς κλῆρον et πατρῷον ita distingui EM iubet p. 203, 31, ille ut vivi, hic ut mortui sit, non tamen significavit aliud quidquam, nisi hereditatem quae patri venerit alicunde, πατρός, quae filio a patre venerit, πατρῷον κλῆρον esse. Sic πατρῷος et poetis dicitur et prosariis, et his quidem tam vulgatum est, ut pauca delibem, quae contrarium arguere videantur. πατρῷος Ἑρμῆς Lysiae c. Andoc. p. 208, 11. non est *more maiorum cultus*, sed *gentilis* et *domesticus.* πατρῷα ἱερά Lycurg. c. Leocr. p. 197, 8. *sacella sacris gentilitiis faciendis a maioribus* exstructa esse oportet. Sed τὰ ἐν χώρᾳ ἱερὰ τῶν πατρῴων νομίμων ἀποστερεῖν Lyc. l. c. p. 212, 59. corrigendum est et πατρίων scribendum, *receptos et omnibus cultos ritus* significans; de quo corruptelae genere v. Schoemann. ad Isaeum p. 218. De diis πατρῴοις dicimus cum Sophoclea exempla pertractabimus.

Igitur recte et ordine Soph. πατρῷος dixit || de *re paterna*, subiective quod vocant. ὦ πατρῷον δῶμα El. 69. πατρῴων πρὸ θυρῶν 108 an. ἐν κοίταις πατρῴοις 194 ch. θρόνοις ... τοῖσιν πατρῴοις 268. μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν 881. cf. ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον Ai. 847. πλούτου πατρῴου κτῆσιν El. 960. τὸν πατρῷον οἶκον 978. τύμβου πατρῴου 1135. πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων ἀντλεῖ 1290. οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας 1500. id quod perspicue ostendit, liberius dictam poetis vocem, quam Etymologo placet p. 203, 31. Sic τὸν πατρῷον στόλον ... ἑσπόμην Tr. 562 i. e. *a patre missa.* πατρῴων ὁρκίων μεμνημένος 1223. *quibus te pater adegit.* γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι dictum Ant. 640. θυέλλαισιν ἐν πατρῴαις 984 ch. de Boreae filia, et quod clarissimum est, πότερα πατρῴας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός; 1176. — τἄλλα μὲν πάρεστί σοι πατρῷ' ἑλέσθαι Ph. 365. πατρῴαν [πατρίαν Dind. c. Pors.] ἄγει πρὸς αὐλάν 728 ch. πατρῷον αἷμα OR 996. πατρῷαι ἄλοχες 1212 ch. δόμους μολεῖν τοὺς σοὺς πατρῴους OC 758. πατρῷον ἔρεβος 1390. v. Herm. πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός Tr. 1168. *Iovi sacrae.* Si πατρῷον ξένον Eurip. dixit Hec. 78. *eum* dixit *qui patris fuit*, si πάτριον, quod ex cod. M reposuit Dind., καταχρηστικῶς locutus est. Magis aliquanto a vulgari consuetudine discedunt, cum *aliquid* dicitur *patri illatum*, vel *quod passus sit*, illud obiective. ἐμφορεῖς σύ μοι φόνους πατρῴους OC 990. *caedes a me in patre patrata.* ἐγκαλῶν δέ μοι φόνους πατρῴους El. 779. τὸν αὐτόχειρα πατρῴου φόνου 943. πατρῷ' ὁρῶσα πήματα El. 258. Sed εἰς ἐκεῖνα ἀποσκόπει πατρῷα καὶ μητρῷα πήμαθ', ἅπαθες OC 1196. non sunt *quae parentes tui passi sunt mala*, sed *quae in te a parte parentium ingruerunt*, caedes patris, matris connubium. Compares πατρῷον δ' ἐκτίνεις τίν' ἆθλον Ant. 856 ch. *a patre in te devolutum.* Medium inter hoc et priora locum occupavit ὃς ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος Ai. 637 ch. *paterno genere nobilis* i. e. vel a parte patris, vel genere quod patris est. —.— || Sed dicitur etiam de *locis*, terra, urbe *patriis*, non *paternis*, quod visum Latinis. Quae si accurate consideraveris, non πατρῷον et πάτριον confundi intelliges,

sed πατρῷον dici, quod natale solum et patria urbs a genitoribus insessa est. Recte haec Matth. ad Eur. Hec. 78. Hoc inprimis perspicuum his exemplis redditur: καθῃρέθη πατρῷος Οἰχαλία δόρει Tr. 478. *in qua pater Ioles Eurytus regnavit.* πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει OC 297. rex Theseus Athenas iam Aegeo et maioribus regnatas. τόδε πατρῷον ἄστυ OR 1450. Thebae, Laii regia. ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον Ant. 937 an. Hinc ducuntur haec: ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐγχώριοι El. 67. ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐπόψιοι Ph. 1040. γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι OC 1292. γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς ... πρῆσαι Ant. 199. γῆν πατρῴαν ... ἔπερσε Tr. 466. ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαίου πέδον Herm. fr. 211. ποῦ γῆς; πατρῴας εἴτε βαρβάρου; Tr. 236. ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός El. 760. πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα ἴδῃς Ai. 846. φυγὰς πατρῴας ἐξελήλασαι χθονός Synd. fr. 153, 2. πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη θεῶν El. 1374. aras in publico ante aedes maxime paternas constitutas; maxime hoc Lysiae illi loco simile ante apposito, quo legitur Ἑρμῆς πατρῷος. Sed μοῖραν πατρῴας γῆς Tr. 163. non refero huc nisi propter γῆ vocabulum; κλῆρος enim significatur, ut primi ordinis exemplis accensendum sit. —.— ‖ *Deorum* quorundam cognomentum est, maxime eorum, quos sui generis principes tutelares Graeci colebant. Sic Apollo Atheniensibus (Plat. Euthyd. p. 301. d.), Iuppiter inprimis Doriensium stirpi, quippe Herculis pater (cf. Plat. Legg. 3. p. 391. e.), aliis alii, eidem γενάρχαι et γενέται vocati et πρόγονοι: v. Lobeck. Aglaoph. 1. p. 769. 2. p. 1206. 1238.; Romanis *dii generis*, *dii paterni*, *dii parentum* dicti. Eadem nobilibus Graecorum gentibus singulis religio, velut Andocides Mercurium πατρῷον coluisse traditur l. c. quod Κηρύκων stirpem cognatione attingebat, hi autem non alia de causa illam originem iactabant, quam qua Minerva et Vulcanus πρόγονοι τῶν δημιουργῶν vocantur: v. Plat. Legg. 11, 920. d. cf. Schoemann. ad Isaeum p. 201. 218. Adde veterum testium Harpocr. v. Ἀπόλλων πατρῷος, schol. Plat. Euthyd. l. c., Eudociam Viol. p. 200. Recte igitur Apollinem πατρῷον ἐξηγητὴν dici secundum scripturam a Stallb. receptam Plat. Civ. p. 427. c. posse negat Schneider., idem optime, cur πάτριος ἐξηγητής appelletur, ostendens. Quod si tragici πατρῷον Iovem memorant, propter ceterorum Graecorum receptam consuetudinem, non gentis suae more faciunt; nec enim fabulae memoriam illius cognominis testantes Athenis aguntur. Recte igitur Hercules *patri Iovi*, πατρῴῳ Ζηνί sacra fecisse dicitur propter captam Oechaliam Tr. 288. πατρῴῳ Διί 753. Magis generatim ὦ θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν El. 411. Pelopidarum gentilitii. πρὸς θεῶν πατρῴων Phil. 933. Neoptolemum per sanctissimas religiones obtestatur Phil. πρὸ θεῶν πατρῴων, Οἰδίπους, κρύψον OC 756. τί με, πρὸς θεῶν πατρῴων, οὐκ οἰχομέναν ὑβρίζεις; Ant. 838 m. διεμπολώμεθα θεῶν πατρῴων τῶν τε φυσάντων ἄπο Ter. fr. 517, 8. quam sententiam explicuit Lob. Aglaoph. p. 1206 not.

*Παύεσκον v. παύω.

Παῦλα *requies.* παῦλά τοι κακῶν αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη Tr. 1255. ὅς μοι ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ OC 88. Adsignificatur *sanatio:* καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μή ποτ' ἂν τυχεῖν νόσου βαρείας Ph. 1329. Iniuria παῦλαν dicit ἀδόκιμον Thomas p. 59.; nam ut de tragicis taceam, minime rarum est ap. Platonem. Accentus haud dubie adiectivum παῦρος sequitur, notatus a gr. Herm. de prosod. p. 425, 19.

Παῦρος *paucus*, quod scio singulari numero dici non solere. χὤπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω El. 688. ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν 1188. παῦρά γ' ὡς ἠπίως ἐννέπειν 1439 ch. τὰ παῦρ' ἔπη Acris. fr. 62, 2. *breviloquentia.* In Ai. 1022 libri plerique ἐν Τροίᾳ δέ μοι πολλοὶ μὲν ἐχθροί, παῦρα δ' ὠφελήσιμοι, quod Toup. em. ad Suid. vol. 2. p. 87. sic interpretatur, *qui* ὠφελήσιμοι, *in paucis* ὠφελήσιμοι sunt, quod etsi liberrime articuli usum tragicis tractari scimus, ea tamen contracta brevitate dici non potuit. παῦροι Suid. et duo apogr.; Brunck., Herm. [Dind. c. Iohns.], παῦρα δ' ὠφελήσιμα dederunt. (II p. 535, 2.)

Παυσανίας *aerumnae depulsor.* νόστον τὸν νικομάχαν καὶ παυσανίαν fr. inc. 765 D. v. schol. Ar. Nub. 1162. et, qui hunc exscripsit, Suidam v. λυσανίας. De ῐ ambiguo v. Pors. ad Phoen. 1334.

Παυσίλυπος *aerumnae depulsor.* Ζεῦ παυσίλυπε Naupl. fr. 375, 1. V. Dorvill. ad Char. p. 418.

Παυστήρ *qui finem facit*, inprimis *mali depulsor.* Ἀσκληπιὸν παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον Ph. 1438. Ὀρέστην τῶνδε ... παυστῆρ' ἐφήξειν El. 304.

Παυστήριος i. q. παυστήρ. Nam σωτήριος, λυτήριος, θελκτήριος, alia poetae cum genitivo rei servatae, liberatae, pulsae coniungunt. Φοῖβος ... σωτὴρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος OR 150.

Παύω. I. *Formae.* 1. *Activi praes.* παῦε Ph. 1275. Libri veteres omnes παῦσαι contra versus mensuram. παύετε OC 1751 an. — *Imperfecti* vices gerit παύεσκε Ant. 963 ch. — *Fut.* παύσετον El. 795. παύσομεν El. 796. 1295. παύσων Ant. 575. παύσοντας Ph. 1379. — *aor.* ἔπαυσα OR 397. ἔπαυσας El. 798. παῦσον El. 987. 988. — 2. *Passivi perfectum* πέπαυμαι Ph. 1280. πέπαυται Ai. 263. πεπαύμεθα El. 796. πεπαυμένος Ai. 279. πεπαυμένην 787. — *fut.* 3. πεπαύσομαι Ant. 91. *Tr. 587, ubi apogr. pauca πεπαύσεται. [Dind. secl. versum.] — Alteram futuri formam παύσομαι OC 1040. παύσει Ph. 1424., tantum abest ut *medio*, quod vocant, tribuam, ut in Philocteta certe ne intelligi quidem, nisi ut sit passivum, possit. — 3. *Medii* igitur non relinquitur nisi *aoristus* παύσαιτο Ant. 884. παῦσαι Ant. 280. Ai. 483. 1353. Alead. fr. 107, 1. παύσασθε OR 631. El. 1428 ch. Et haec, nisi forma obstaret, passivo accenserentur; nec significationis quidquam obstat. — II. *Usus.* 1. *Activi* legitimus est, ut *finem imponere, facere ut quis desinat* significet. Plerumque unum *accusativum* regit, aut personae illum aut rei significandae; illud primum loquendi genus addendo expletur participio. οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε El. 795. οὐχ ὅπως σὲ παύσομεν 796. ἔπαυσά νιν OR 397. παύετε θρῆνον OC 1751 an. apogr. plurima. LA θρήνων. Ἅιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἐμοί Ant. 575. παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναῖκας 963. Sed *accusativo* personae insuper *genitivus* rei adiicitur. εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς El. 798. cf. Herm. σὲ ... παύσοντας ἄλγους Ph. 1379. Genitivo additur ἐκ. παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ, παῦσον δὲ σαυτὴν El. 987. 988. Sic explicandum παῦε *desine loqui* Ph. 1275. inprimis tritum illud Aristophani; nec tamen ita, ut eodem quo παῦσαι iure sit, quae Brunckii sententia est ad Ph. 1275. et ad Ar. Ran. 269., sed ut σεαυτόν intelligatur. Nimis severe igitur Thomas p. 84, 1. et 284, 1. ed. Ritschl. παύω, διαπαύω, ἀναπαύω de alio com-

pellendo, παύομαι de quiescente ipso dici affirmat. Illud rarius, genitivum addi, velut παῦε μάχης Hesiod. Scut. 449. Verum ne παύετε quidem sic Atticis dici mos est, sed παῦε solum sibi familiaris loquendi consuetudo indulsit. Denique παύειν participium actionem significans, cui finis imponitur, secum habet. γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν El. 1295. —.— 2. || *Passivum*, ut oportet, significat *pati sibi finem imponi*, inde *desinere;* maxime sic *nominativus subiecti* solus aut additur aut in verbo inest. πέπαυμαι Phil. 1280. *iam destiti loqui*, i. e. mitto loqui, taceo. *εἰ δὲ μή, πεπαύσομαι Tr. 587. [secl. Dind.] Non necessario τοὔργον subaudietur. ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι Ant. 91. εἰ πέπαυται, χάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ Ai. 263. εἰ πεπαυμένος μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται 279. πεπαύμεθ' ἡμεῖς El. 796. οὐχὶ παύσομαι OC 1040. Additur *genitivus* rei significandae: πεπαυμένην κακῶν ἀτρύτων Ai. 787. πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς Ph. 1424. i. q. παυθήσῃ, *sanaberis a.* —.— 3. || Similis dicendi *aoristi*, quem *medii* vocant, ratio est, ut explicetur sententia subaudiendo secundum prosae orationis morem *participio*, id quod tamen per se necesse non est fieri. παῦσαι Ai. 1353. Ant. 280. Alead. fr. 107, 1. παύσασθ', ἄνακτες OR 631. παύσασθε El. 1428 ch. Haec *dictionem* spectant. ἄρ' ἴστ', ἀοιδὰς καὶ γόους ... ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρείη λέγειν; Ant. 884. quae quomodo componenda essent, Herm. docuit, παῦσαί γε μέντοι Ai. 483. Haec duo exempla *actionis* sunt significantia. Cum *infinitivo*, cuius rationis documenta Schaef. dedit ad schol. Apoll. Rh. vol. 2. p. 223. coll. app. ad Dem. t. I. p. 888., apud tragicos non dicitur. παύσασθαι pro παύειν transitive dici iure negavit Dorvill. ad Char. p. 254., aliorum quorundam errores ad rectam rationem revocans. Aristophanis verba Pac. 446. in eius usum exemplum advocare, quanquam Kustero inutiliter emendandi in mentem videtur venisse, imperitissimum esset.

Πεδάω *devincio.* ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος λύει πεδήσας οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει Ai. 675. ἐν libri; ἐκ Both.

Πέδη *compes.* ἀγρίας πέδας νομάδος ἐπιποδίας OR 1349 m. Sunt διάτοροι ποδῶν ἀκμαί v. 1034. Sed cum figura venenatum pallium membris inhaerens dicitur ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ Tr. 1056. — Accentum enotavit Arc. p. 105, 25.

Πεδιάς *campestris.* φόβην ὕλης πεδιάδος Ant. 420. λόγχη πεδιάς Tr. 1058. Scholiastarum prior verum vidit, τὴν ἐν τῷ πεδίῳ βαλλομένην interpretatus: v. Wakef. Porsono videbantur haec respici a Plutarcho, apud quem t. 2, 813. E. corrupte scripta sunt οὐ ταῦτα λόγχης πεδία. Sed Hermanno alia quaedam, quam haec Sophoclea, in illis latere videntur. (II p. 537, 6.)

Πεδίον. Proprie *campus*, *locus campestris.* πηδῶντα πεδία Ai. 30. ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε 459. τὰ Τρωϊκὰ πεδία προσαυδῶ 863. αἰὲν ἐπ' ἤματι ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται (Κηρισσός) OC 689 ch. ὠκυτόκος ἐπινίσσεται πεδίων στερνούχου χθονός coniungenda; scholiastae placet ὠκυτόκος πεδίων, quod explicat ὠκυτόκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγκαρπα. ὠκύτοκος mire interpretatus scribit Herm. τυφῶς ἀείρας σκηπτὸν ... πίμπλησι πεδίον Ant. 419. ἑσπόμην πόσει πεδίον ἐπ' ἄκρον 1197. — Saepe *urbis* est *circumlocutio* v. πέδον: haud dubie a significando ἐδάφει τῆς πόλεως deprompta tralatione. τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν OC 1312. *Thebas urbem* obsessuri circumsederunt. τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι Ph. 920. *urbem*, nam agris vastandis nec opus erat Philocteta et dudum confecta res. σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ 1297. πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς 1332. πρὸς τὰ Τροίας πεδία 1376. ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον 1435. — Accentus communiter receptus eo nititur, quod deminutivum non sit: ita enim distinguunt πεδίον et πέδιον, hoc a πέδη, EM p. 658, 29. EGud. p. 456, 52. De accentu idem tradit schol. Il. β. 648. Illae quidem argutiae sunt. Deminutivi enim formam habere, nemo negat; usus autem nec Homerus deminutivis est nec adeo tragici, ut de natura vocabuli ex illo certe fonte Graecitatis existimari non possit; sed παράδοσιν talem fuisse, quod sese torquent in explicanda accentus specie abnormi veteres, dubium non est.

Πέδον || *solum.* νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θαναταφόρα κεῖται OR 180 ch. κατέστειψας πέδον OC 467. ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον Σαλαμῖνος Ai. 859. *solum* enim *natale*, non *patriam* dicit, sicut alia etiam testatur eiusmodi, κρήνας et ποταμούς. ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαίου πέδον Hermion. fr. 211. Inde aliquando adverbiascunt πέδῳ et εἰς πέδον. τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ El. 747. ἐς πέδον κάρα νεῦσαι Ant. 269. σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα 441. — || Hinc, ut πεδίον, *locis urbium* et *terrarum appellandis* adhibetur. τὸ Φωκέων πέδον El. 1349. πέρσαι τὸ Δαρδάνου πέδον Ph. 69. ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον 1464 an. i. e. ὦ Λῆμνε. τὸ Καδμείων πέδον OC 380. 736. εἰς Θήβης πέδον 415. Sic nomine terrae non adiecto dicitur. πρὸς ταὐτὸν ὁρμισθεὶς πέδον Ph. 546. ὦ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον OC 720. Athenas et Athenienses incolas alloquitur. — || Semel *planus* dicitur et *campestris locus*, ut in quo quadrigae decurrant. πᾶν δ' ἐπίμπλατο ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον El. 730.

Πέδονδε *humum.* ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος Tr. 786. (II p. 538, 4.)

Πεζός. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Λοκρῷ (fr. 15.) καὶ πεζὰ καὶ φορμικτά. καὶ πεζαὶ δέ τινες ἑταῖραι λέγονται, αἳ χωρὶς ὀργάνου εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσι schol. Eur. Alc. 446., πέζαι penacuitur apud EM p. 658, 36. ex Oro vocabulum eo eisdem fere verbis interpretatum, item ap. Hesych. explicantem οὕτως ἐκάλουν τὰς μισθαρνούσας ἑταίρας ἄνευ ὀργάνου. Perperam hoc fieri Photius ostendit, qui cum p. 404, 16. scribat πεζὰς μόσχους: ἀντὶ τοῦ ἑταίρας· ἐλέγοντο γάρ τινες οὕτως, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ· τὰς χωρὶς ὀργάνων, quod Canthari dein et Eupolidis auctoritate firmatur, addit v. 24. v. πεζῇ: τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέγουσιν· καὶ πεζῇ φράσαι τὸ ἄνευ μελῶν —· τὰς ἑταίρας τὰς μὴ μουσικάς, ἀλλ' ἄνευ ὀργάνων καὶ ψιλὰς πεζὰς καλοῦσιν. Et p. 415, 17. πεζῷ γόῳ (f. λόγῳ)· ἄνευ αὐλοῦ ἢ λύρας, ὡς καὶ πεζαὶ ἑταῖραι αἱ χωρὶς ὀργάνων μισθαρνοῦσαι. Dictae igitur ita sunt, quod non musicae artis peritia sed solo corpore placere student.

Πειθαρχέω *obedio.* πειθαρχεῖν πατρί Tr. 1178.

Πειθαρχία *obedientia.* τῶν δ' ὀρθουμένων σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία Ant. 676.

Πείθω. I. *Formae.* 1. *Activi praesens* πεί-

θεις OC 1516. πείθει Ai. 150 an. πείθοι Ai. 156 an. πεῖθε OC 1442. πείθειν OC 803. [Ph. 1394. Dind. pro πείσειν.] πείθων OC 797. — *imperfectum* ἔπειθες OR 555. ἔπειθε Tr. 359. — *perfectum* 2. πέποιθα El. 323. Ai. 769. — *futurum* πείσειν [πείθειν Dind.] Ph. 1394. πείσων OC 736. — *aor.* ἔπεισας inc. fr. 736. ἔπεισεν Ph. 901. πείσειεν Niptr. fr. 401, 2. πείσας Ph. 623. OC 1298. πείσαντα Ph. 102. πείσαντες Ph. 594. 612. — 2. *Passivi praesens* πείθομαι Ph. 1252. πείθου El. 1015. Brunckii cod. C πιθοῦ, quod cum illo magis Atticum putantes Erf. Schaef. [Dind.] receperunt cf. quae contra disputavi in Jbb. f. w. Kritik. 1838. p. 697. 1207. Flor. Δ. LB a pr. m. rursus πιθοῦ, quod sine codicum testimonio Brunck. corrigendo invexit OC 520 ch. Ibi metrum prohibet πιθοῦ subrogari. Tr. 470. Dind. 1228. Brunck. πιθοῦ. πείθεσθε OR 1414. LC πείσεσθε, Elmsl. πίθεσθε, libri ceteri et Suid. v. θίγειν, πείθεσθε. — *futur.* πεισθήσομαι Ph. 624. — *aor.* πείσθητι Ph. 485. El. 986. πεισθῆναι OC 1414. Ph. 1278. πεισθείς Ph. 1269. OR 526. OC 756. πεισθεῖσα El. 409. 976. — 3. *Medii futur.* πείσομαι Ant. 67. 1099. Ai. 529. Tr. 1185. πείσει Ai. 592. El. 402. — *aoristus* solus medii constituendi necessitatem efficit; nam ἐπείσθην et πεισθήσομαι etsi vulgo significatione discrepant ab ἐπιθόμην et πείσομαι, tamen nec perpetua est differentia, nec quidquam prohibuit, quominus significatio harum prioribus formis adderetur a conditoribus linguae. πίθῃ El. 938. Tr. 570. OR 321. πίθηται Ph. 103. πιθοίμην OR 1065. πιθοῦ OR 649 ch. 1064. 1434. OC 1181. 1441. [El. 1015. Dind. ut Tr. 470.] Ant. 992. πιθέσθαι El. 429. OC 1334. πιθόμενος Ph. 1226. —.— (II p. 539, 9.)

Usus. || Activum *permovendo dictis* s. *persuadendi* vim habet, cum ad *credendum*, tum ad *faciendum*. Illius generis exempla haec sunt. σφόδρα πείθει Ai. 150 an. κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι 156 an. ἔπειθες ὡς χρείη μ' ἐπὶ τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα; OR 555. *Conatus* adsignificatur. οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων OC 797. εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε τούσδε τοὺς πέλας 808. Persuadebat enim Creon, ut probabilia crederent dicta sua: quanquam si quis ad reditum Oedipi Thebas efficiendum haec referre voluerit, non intercedo. πείθεις με 1516. Alterius haec documenta vide paulo plura. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν; Ph. 102. sc. ut volens eat. ἢ λόγῳ πείσαντες ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος 594. πείσαντες λόγῳ 612. ἢ κεῖνος ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν; 623. οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος ἔπεισεν ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην 901. ἄνδρα τόνδε ἀπεστάλην πείσων ἕπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον OC 736. πόλιν δὲ πείσας 1298. μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ 1442. ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον τὴν παῖδα δοῦναι Tr. 359. Eodem modo duae mancae sententiae intelligendae videntur: νῦν δ' οὔτε μ' ἐκ Δωδῶνος οὔτε Πυθικῶν γύαν τις ἂν πείσειεν (ἰέναι χρηστηριάζοντα?) Niptr. fr. 401, 2. et ἔπεισας, ἐξέθωψας inc. 736. Plane incerta res est Ph. 1394. εἰ σέ γ' ἐν λόγοις πείσειν [πείθειν Dind. c. Schaef.] δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω. Non minus enim recte de veritate dictorum, quam de suadenda actione intelligas. Accusativus personae, et si res fert, rei utraque significatione dicto verbo additur; de faciendo dictum etiam infinitivum adiici sinit etiam cum ὥστε particula: sed ὡς cum verbo finito de persuadenda solum dictorum veritate exstat. —.— || *Perfectum* πέποιθα intransitive *persuasum habere* significat: πέποιθα (ἐσθλὸν εἶναι) El. 323. et *confidere*: καὶ δίχα κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος Ai. 769. —.— || De usu *passivi* et *medii*. *Passivum* est *permoveri dictis*. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα El. 409. σοῖς πεισθεὶς λόγοις Ph. 1269. ταῖς ἐμαῖς γνώμαις πεισθείς OR 526. inde *persuaderi sibi sinere*, et *obsequi*, qua vi utraque cum *medio*, quod vocant, planissime convenit. πείσθητι El. 986. Ph. 485. πεισθεῖσ' ἐμοί El. 976. σὲ πεισθῆναι λόγοις ἐμοῖσιν Ph. 1278. πεισθεὶς ἐμοί OC 756. ἱκετεύω σε πεισθῆναί τί μοι 1414. Sic inprimis praesens dicitur, quod non alia ratione ab aoristo medio differt, nisi quod hic repentinam ad obsequendum animi conversionem, illud lentam persuasionis ad parendum moventis vim significat. Satis haec Herm. recte ad El. 1003., quanquam non eis, quibus vellem, verbis: quem non erat cur cavillaretur Reisig. enarr. OC p. 86., qui plenius πείθου prae tenuiore πιθοῦ grandiloquo ore tragicis placuisse, hoc autem Aristophani maxime dilectum fuisse affirmat, quanquam nec ratio est, utrique formulae eandem sententiam tribuere, nec Aristophanes magis quam Plato a πείθου dicendo abstinuit, cuius rei ipse Reisig. exempla collegit coni. in Ar. p. 204., et tragicis aliquando quidem saepius dictum est, quam comico, ita tamen, ut πίθῃ πίθηται πιθοίμην πιθοῖ πίθεσθε πιθέσθαι rursum longe crebriore usu vel apud hos terantur. Nec mirum: pleniores enim formae versui senario faciendo minime expeditae sunt. πείθου sic nude legitur El. 1015. Tr. 1228. OC 520 ch. πείθου λέγοντι El. 1207. πείθου λεγούσῃ χρηστά Tr. 470. πείθεσθε, μὴ δείσητε OR 1414. οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν Ph. 1252. Aoristus medii his Sophocleis firmatur exemplis: οὐ μὴ πίθηται Ph. 103. σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ 1226. ἣν ἐμοὶ πίθῃ OR 321. πιθοῦ θελήσας 649 ch. ὅμως πιθοῦ μοι 1064. πιθοῦ τί μοι 1434. πιθοῦ μοι OC 1181. ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ 1441. καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ Ant. 992. ἐὰν δ' ἐμοὶ πίθῃ El. 938. ἐὰν πίθῃ Tr. 570. οὐκ ἂν πιθοίμην OR 1065. πιθέσθαι καὶ παρεικαθεῖν OC 1334. ἐμοὶ πιθέσθαι El. 429. Aliud ac Brunckio commentum de πείθου eximendo ex tragicis in mentem venerat Monkio ad Eur. Alc. 802.; sic enim faciendum esse affirmat, quando per metrum liceat. Scilicet hoc quoque ex illo quorundam Anglorum decreto manavit, quintum trimetri pedem a spondeo immunem, si fieri possit, servandum esse. Iure rident hoc Hermannus et Matthiae. — *Futurum passivi* semel legitur *credendi* significatione. πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἂξ Ἅιδου θανὼν πρὸς φῶς ἀνελθεῖν Ph. 624. *Medii futurum* praeditum est *obsequendi* vi, quae quam facile ad passivi rationem revocetur, non opus dicere. τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι Ant. 67. πείσομαι δ' ἐγὼ 1099. πείσομαι δ' ἅ σοι δοκεῖ Tr. 1180. πάντ' ἔγωγε πείσομαι Ai. 529. σὺ δ' οὐχὶ πείσει; 592. σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ συναινέσεις ἐμοί; El. 402.

Πειθώ *suadela*. ἀλλά σ' ἔσπασεν πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός El. 562. ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ fr. inc. 714. τᾶς πειθοῦς (παγχρίστῳ) συγκραθείς Tr. 661 ch. v. πάγχριστος. — δεινὸν τὸ τᾶς Πειθοῦς πρόσωπον fr. inc. 743. videtur ἀνυπόστατον quandam Suadae vim dicere. (II p. 541, 2.)

Πεινάω *esurio*. ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὖ πρὸς ἴτρια βλέπω Erig. fr. 199.

Πεῖρα *periculum experiendo factum*. πείρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω Tr. 591. πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τῆνδε τολμήσειν ἔτι El. 471. ἐπιχείρησιν scholia-

stae interpretantur; rectius μετὰ κινδύνου τοιαῦτα πειράσεσθαι. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πεῖραν Dan. fr. 176. Ab Acrisio haec dici videntur, qui a recens nato Perseo periculum sibi metuens neget se experimento capto certiorem fieri velle, rectene an iniuria metuat. — Hinc ad *conatum* cum *consilio et vigilantia* exsequendum transfertur significandum. δέδορκά σε πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον Ai. 2. τί τήνδ' ... ἀφορμᾷς πεῖραν 290. Male schol. vet. πορείαν, ὁδόν, quippe propter adiectum ἀφορμᾶν. πεῖρά τις ζητητέα, ἀφ' ἧς δηλώσω 471. κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν 1057. — De tono v. Herod. π. μ. λ. p. 38, 11. Arcad. p. 96, 27.

Πειραίνω v. περαίνω.

Πειράω (ᾱσ). || *Conandi* s. *suscipiendi* significatione activa forma a medio s. deponente non discrepat. ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν OR 399. πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς στόμα OC 1276. — μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν El. 83. πειρωμένῃ δὲ τῶνδε τῶν ἔργων 468. πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν Ph. 149 an. πειρᾷ μετασπᾶν OC 774. πειρᾶσθαι δὲ χρή Thyest. fr. 236, 1. — τὴν ἁμαρτίαν ... ἀναλαβεῖν πειράσομαι Phil. 1249. ἀντιδρᾶν πειράσομαι OC 959. Adsignificatur *fraudulentum consilium:* τί ταῦτα πειρᾷ OC 763, quod fortasse iam in OR 399 quaerendum fuit. —.— || Sed *experiendi* vim soli medio servari videmus. De *faciendo ad discendum experimento* dictum οὐδ' εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη Tr. 593. De *his*, *quae quis in se patiendo aut faciendo expertus* est: εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που El. 1244. In hanc significationem probabilis correctio Hermanni est καὶ πάρος ἐπειρῶ OC 1744 ch. sc. μόγου. Dind. c. Wundero ἐπεῖχε, libri ἐπεί, quod cum nec sequentibus nec prioribus sensu cohaereat, plerique lacunae signum editores posuerunt. Paulo aliter dictum εἰ γῆς μὴ πεπείρασαι ξένης Ter. fr. 516, 2, de eo, qui peregre versatus non est, maxime qui non *exsulavit*.

Πειστέος *parendus*. πειστέον τάδε Ph. 994. πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ OR. 1516.

Πελάγιος *in mari versatus*. ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν ... πελάγιον Tr. 649 ch. Schol. ἀντὶ τοῦ ἄπωθεν τῆς πόλεως ἐν τῷ πελάγει, et ὅτι πολλάκις καὶ διὰ θαλάττης ἔπλει, εἴ ποτε εἰς νῆσον (νήσους Tricl. Br.) ἀπῄει. Haec postrema nihili sunt; de Hercule inde ex quo tempore in Asiam abierat Omphalae serviturus, in mari fortasse iactato loquuntur.

Πέλαγος. Proprie *mare*, secundum certa maxime loca distinctum. παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων διδυμᾶς ἁλὸς ἀκταὶ Βοσπόριαι Ant. 966 ch. v. παρά. In codd. post πελαγέων additur πετρῶν, explicando quippe κυανέων adiectum, non ab inepte quodam interpretante, sed quo πελαγέων expelleretur [Dind. recepit Wieseleri em. Κυανεᾶν σπιλάδων διδύμας ἁ.] ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον Tr. 120 ch. πέλαγος Αἰγαῖον περῶ; Ai. 461. Ἰκαρίων ὑπὲρ πελαγέων μολών 702 ch. ἡμᾶς πολὺ πέλαγος ὁρίζῃ τῆς Ὀδυσσέως νεώς Ph. 636. — || Tralationem duo exempla habent. Ab *itinere maritimo* faciendo sumptum κείνοις (Thebanis Oedipum vi dolove ad se repetituris) φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, οὐδὲ πλώσιμον OC 663. de *conamine* dictum *difficili ad exsequendum*. Memorat versum Suidas v. πλώσιμον. A *iactatione maris* dictum μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλαχέτην τι OC 1746. de perpessis gravia fortunae mala. — [Bis patitur πελαγέων synizesin Ant. 966. Ai. 702, quibus locis solis in melicis quidem Soph. anapaesticas voces synizesi affecit.] (II p. 542, 2.)

Πελάζω (ᾰσ). || Intransitive *appropinquo*, *accedo*. ταύτῃ πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἑκών Ph. 301. *appellit*. πρὸς θεῶν, πέλασσον 1163 ch. recte schol. πρόσελθε, nam πελάταν, quod sequitur, non a πέλασσον sed ab εἴ τι σέβει regitur. εἴρξω πελάζειν *σῆς πάτρας 1407. [delevit extrema verba Dind.] αἶδ' ὁμοῦ πελάζομεν OC 1107. πελάζειν ἐς τούσδε τόπους 1761 an. ἐμὲ ... οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ Ai. 889 ch. δρόμῳ instrumentali casu dictum. Schol. μὴ εὐθυδρομῆσαι εἰς τὸ τῆς ζητήσεως μέρος, καθ' ὃ Αἴας ἐποιήσατο τὴν ἔφοδον, et μὴ ἐπιτετυχηκέναι αὐτῷ. — || Transitive *propius admoveo*, *facio ut accedat*. φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων πελᾶτε Ph. 1150 ch. schol. ἀντὶ τοῦ οὐκέτι φεύξεσθέ με, οὐκέτι μετὰ φυγῆς καὶ φόβου προσπελάζετέ μοι. Haec cum inepta sint, Canter. μηκέτ' ἀπ' αὐλίων ἐλᾶτε, [quem secutus Heimsoeth. φυγαῖς οὐκέτ' ἀ. αὐ. ἐλᾶτε scripsit, quod Dind. recepit.] Erf. οὐκέτι ἐλᾶτε vel περᾶτε coniecerunt, Buttm. μ' pro μοι dici, ut videtur, ratus *ad me appropinquabitis* explicuit, pessime omnium Brunck. πελᾶτε imperativum esse putavit. Recte Herm. *non amplius fuga vestra me ab antro meo ad vos adducetis;* sectabatur enim feras, quae ad antrum accedentes ipso conspectu fugerent. Sed πελάζω origine transitivum esse non credam Hermanno, nec id ex inclinamento verbo efficitur. [μή ποτ' ... ἀψεγὲς πελᾶν τέρας El. 497 ch. cf. i. πελάω.] — Cum figura dictum νῦν πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος θοᾶν ὠκυάλων νεῶν Ai. 709 ch. *redonare prosperitatem*. — Hinc *passivum* πελασθῆναι intransitive dicitur. Χρύσης πελασθεὶς φύλαχος Ph. 1327. πελασθῆναι ... ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν OR 213 ch.

Πέλᾱς *prope*. || Proprie dictum de *locis:* στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που Ph. 163 an. εἰ μὴ πέλας Ὀδυσσέα στείχοντα ... ἐλεύσσομεν 1219. καὶ πέλας γ' ὁρᾷς (ἐμὲ τὸν Ὀδυσσέα) 1296. ἐμοῦ γ' ἑστῶτος οὐδαμοῦ πέλας OR 565. ἰὼν πέλας μητρὸς πατρός τε 782. ὅτ' ἦ κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας 801. ὑμῶν τῶν παρεστώτων πέλας 1047. πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῷν ὁρῶ OC 29. ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας sc. οὔσης 83. ὥστ' ἐλθεῖν πέλας 300. σε προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι 404. i. e. κατοικίζειν ἐν τοῖς μεθορίοις. ἔστη ... κοίλου πέλας κρατῆρος 1593. πέλας ὁ κλεινὸς αὐτῇ νυμφίος παρῶν El. 299. ὄντος Αἰγίσθου πέλας 310. εἴπερ ἦν πέλας 312. τὼ δ' ἐφέστατον πέλας 1401. αὕτη πέλας σου 1474. οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83. πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται 539. τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας ἵστω 774. adsignificato *auxilio*. σταθεὶς πέλας 1171. μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας παρέστατε 1182.—.— || Aliquid metaphorae in his inest exemplis: δοκῶν θρόνοις παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας OR 400. ὅταν πέλας ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου Ant. 580. Genitivi et dativi discrimen, de quo secundum Pindari usum egit Herm. de dial. Pind. t. 3. p. 260., ap. Soph. nullum est. —.— || Inprimis notabilis formula est οἱ πέλας, *alios quosdam qualescunque* significans, cuius ex Soph. exempla collegit Elmsl. ad Med. 86. idem ὁ πέλας singulari numero dictum adeo infrequenti usu esse observans, ut apud scenicos certe in dubium vocari recte possit; explicuerunt Brunck. ad Ant. 479., et Intpp. Thucyd. 1, 32 (p. 242. t. 7. Popp.). Huius locutionis reperiendae via monstratur OC. 803. εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ πείθειν οἷός τ' εἶ μήτε τούσδε τοὺς πέλας: significan-

tur enim proxime adstantes choreutae, Colonenses pagani, quorum tutelae commissus Oed., ut tamen *ipse* et *alii quidam* opponuntur sibi vicissim. — ὅς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας Ai. 1151. ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν Ph. 340. ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας Ant. 479. δοῦλον αὐτὸν ὄντα τῶν πέλας κλύειν Alead. fr. 106, 3. Sed revera *proximos*, quippe *genere coniunctissimos* significare oportet τοὺς πέλας ψέγε El. 551., quod, ut sententia constet, Agamemnonem spectare oportet. Recte sic scholiastarum unus, scribens ἡμᾶς, μὴ τὸ πᾶν ὀργῇ καταχαριζομένη. τινὲς τοὺς πέλας τοὺς περὶ Ἀγαμέμνονα ἔγνωσαν. Sed ad Clytaemnestram quomodo referri possint, ignoro. — Colch. fr. 319, 1. πέμφιξιν οὐ πέλας φόρου Bentleius Ἰονίου πέλας πόρου, longe certius Herm. opusc. 4. p. 277. emendavit ἰπνοῦ σελασφόρου. In Ai. 405 πέλας explicando ὁμοῦ adiectum videri significavimus in ὁμοῦ. — De accentu docet Apoll. de adv. p. 570, 29.

Πελασγός *Pelasgus*, gentis nomen. Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς Inach. fr. 256, 3. Spectat hoc schol. Apoll. Rh. 1, 580.

Πελάτης *qui prope accedit*. εἴ τι σέβει ξένον,— πέλασσον, εὐνοίᾳ πάσᾳ πελάταν Ph. 1164 ch. v. Herm. — De Ixione Iunonis cupiente adulterium dicitur τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διός Phil. 677 ch. — De accentu generis observavit Apoll. de adv. p. 545, 25. (II p. 544, 2.)

[*] Πελάω *admoveo* et *accedo prope*. Exemimus hinc, πελάζω tractantes, exemplum Ph. 1150, quod aperte futurum monstrat, non praesens. Sunt vero, qui πελᾶν omnino exterminandum censeant [ut Dind. in Th. LGr. i. v.], quod bis praeterea legi ap. Soph. videtur: ἤ που τὸν ἐφέσπερον πέτρας νιφάδος πελῶσ' Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ OC 1059 ch. et πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει μήποτε μήποθ' ἡμῖν ἀψεγὲς πελᾶν τέρας τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν El. 497 ch. Priori loco adscriptum in LA ab S. γρ. πελάζουσι. Imo πελάσουσι, ait Elmsl., quae non est varia lectio, sed interpretatio. Hunc Herm. sequitur, qui Reisigium refellere cupiens versum ignoti poetae apud Plut. p. 457, c., βαῖνε λὰξ ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πέλα χθονί affert. Quo in versu illa est dilecta multis formula de proculcanda adversariorum insolentia, λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι Theogn. 847. de proterenda superbia malisque ingruentibus, ut ap. Meleagrum ep. 28. λὰξ ἐπίβαινε κατ' αὐχένος: adscito illo sensu versus Archilocho aut Hipponacte dignus colorem amitteret. Sin vero, ut videtur, poetae communi dialecto usi exemplum requirebat Herm., quomodo sic tot voces et formas Homericas, quin etiam Doriensium quasdam tolerabimus? Praeterea cum sententia praecedat οἶμαι Θησέα αὐταρκεῖ τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ, πελῶσι praesens esse necessario videtur; in πού addito inest *de re gesta suspicandi* significatio, idque et Herm. sensit, qui interpretatur *nisi forte occidentem versus aufugerunt* (ad v. 1059.) et schol. προσπελάζουσι explicans. In Electrae loco πελᾶν futurum tolerari vix potest; de somnio enim loquuntur, quod compererant narrante Chrysothemide; iungenda autem πελᾶν ἡμῖν, et ἀψεγὲς τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν, quae ad Clytaemnestram et Aegisthum pertinere scholiastarum unus vidit, hac sententia *confido comperisse somnium nunquam non vituperandum caedis auctori et adiutori* i. e. βλαβερόν, δυσώνυμον. — Passivum non dubia emendatione restituit Reisk. Tyr. fr. 587, 5. ἥτις ... πλαθεῖσα (σπασθεῖσα libri) δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον. [At aor. med. ἔπλησο OC 528 ch. Bergk. pro ἐπλήσω immerito invexit: tragici enim aor. pass. ἐπλάθην utuntur, id quod recte monuit A. Nauck. Eurip. Stud. 1, 113.]

Πέλεια *columba*. πεφόβημαι πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας Ai. 140 an. φήνης coniiciebat Piers. veris. lib. I. 1. cui Valck. ad Phoen. p. 152. et Musgr. praepropere adstipulati sunt. Defendit ex ipso Soph. et aliis scriptoribus Lob., tuetur Suid. v. πελειάδες. De sententia v. ὄμμα. τὰς ὑποπτέρους βάλλον πελείας Ph. 289. — De accentu v. schol. Il. φ. 493.

Πελειάς *columba*. ἀελλαία ταχύρρωστος πελειάς OC 1081 ch. De columbis Dodonaeis fatidicis φηγὸν αὐδῆσαί ποτε Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων Tr. 172. Docta de his scholia sunt.

Πέλεκυς *securis*. σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει El. 99 an. Accentus flexioni convenit: v. Arc. p. 91, 21. (II p. 545, 4.)

[Πελίας n. pr. Sic inscriptam fabulam Soph. citat Erotianus p. 304. cf. παιδεύω.]

*Πελιδνός *lividus*. Pollux 4, 141, ubi tragicas personas describit: Τυρὼ πελιδνὴ τὰς παρειὰς παρὰ Σοφ. (Dind. ante fr. Tyr. 573.) Hinc non certissima de vocabulo a poeta posito coniectura fit. Atticum πελιτνός.

[Πελλός v. i. πέλος.]

Πελοπίδης *Pelopida*. δῶμα Πελοπιδῶν El. 10. τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά 1498.

Πέλος *fuscus*. Erotian. p. 306.: πέλον: ὑπόφαιον ..., ὡς καὶ Σοφ. ἐν Ποιμέσι καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ (fr. 122.) φησί. κυνὸς πέλλης τε μηκάδος βοὸς ῥινόν [quae verba Duentzer. in Philol. 3. p. 138. sic corr. αἰγός τε πελλῆς μηκάδος]. (ῥινέων vel ῥηνέων libri, Brunck. ῥινὸν βοός, recte, nisi βοός in fine versus positum fuit). Duplici λ scribunt Galen. gl. Hippocr. p. 542. et Hesych. v. πελλόν explicantes φαιὸν χρῶμα, ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ. Ea scriptura ne Sophocleo quidem versu certissime redargui potest et placuit Salmasio ad Tertull. Pall. p. 131. Sed acuendum arbitror cum eodem et Valcken. ad Theocr. 5, 99., et sic ap. Hesych. scribitur, velut πολιός et πελιός (Arcad. p. 41, 3.); quanquam penacuit πέλλη βούς EM p. 659, 38. Acuendi vocabuli testimonium fortasse ab urbe Macedoniae Pella peti poterit, quam a fusca bove nomen traxisse ait Ulpian. ad Dem. de falsa leg. p. 376, B. Id enim nomen penacuitur.

Πέλοψ n. pr. ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος Oed. Col. 702 ch. ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν πολύπονος ἱππεία El. 494 ch. οὐκ οἶσθα ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα; Ai. 1271. In Oenom. fr. 421 recte Brunck. videtur correxisse τοίαν Πέλοψ pro τοιάνδ' ἐν ὄψει. — De tono v. Arc. p. 94, 15.

Πέλω et πέλομαι. Haec enim, ut ap. Homer. videmus, nullo dicuntur discrimine. *Versandi* et *se gerendi* vim raro habet, nec plus semel ap. Soph. eo sensu dictum reperitur: ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω OR 245. *ingero me, profiteor, id munus mihi sumpsi*. Hinc item semel impersonali ratione dicitur: κἀκ τῶνδέ μοι λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει El. 265. *contingit* inde, *pendet* ab illorum arbitrio. Eius loquendi rationis viam monstrat τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει Ant. 990. i.

e. ἡ ἐκ προηγητοῦ. Longe usitatius verbo substantivo subrogari. ὅστις Ἅιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι Tr. 1161. libri πέλει, sed LA οι supra scripto. Si explicas ὑπάρχοι, noli verbum substantivum agnoscere, nimis inepte de *obversante* aut quasi *vagante* apud inferos cogitaveris. — κοὐδὲν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει Ant. 833 ch. κράτος ... παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει 874 ch. ὅστις ... ἀκεῖται, μηδ᾽ ἀκίνητος πέλει 1027. LA a m. pr. supra scripto η. [Ai. 406. Dind. τίσις δ᾽ ὁμοῦ πέλει coni. pro τοῖς δ᾽ ὁμοῦ πέλας.] — *Medium.* σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται Ai. 159 an. Explices γίγνεσθαι in fr. Tyr. 583, a, 1. πέλεται οὔτ᾽ ἀπ᾽ εὐγενέων ἐσθλός, οὔτ᾽ ἀχρείων τὸ λίαν κακός (f. ὁ λίαν). Sed accurate consideranti non opus ea ratione videbitur. (II p. 546, 8.)

Πέμπτος *quintus.* ὁ πέμπτος El. 704. ὁ πέμπτος ... Καπανεύς OC 1318.

Πέμπω. I. *Formae.* || 1. *Activi praesens.* [*πέμπω Ph. 913. libri multi pro πέμπων.] πέμπεις Tr. 55. πέμπει Ph. 19. 1162 m. Ant. 1133 m. ch. El. 406. 427. Ai. 781. πέμπε Ph. 846 ch. πεμπόντων OC 455. πέμπειν Ph. 1399. πέμπων Ph. 133. 495. 913. multi libri πέμπω. Tr. 366. Ai. 739. πέμποντες Ph. 1266. — *imperf.* ἔπεμπε Tr. 35. ἔπεμπεν OC 298. aptius hoc, quod supra scripto in LA exstat, quam quod LA habet a pr. m. ἔπεμψεν. — *fut.* πέμψω Ph. 1438. OR 861. πέμψεις OC 1274. Ph. 1429. OR 1518. ubi πέμψῃς LA ab emendatore. πέμψειν El. 380. — *aor.* ἔπεμψα OR 71. 288. 763. OC 819. Tr. 571. ἔπεμψας Tr. 417. ἔπεμψεν Ai. 739. ἔπεμψε OR 1474. πέμψον Ai. 826. Ph. 45. 1368. 1465 an. OR 189 ch. 860. OC 1770 an. πέμψατε El. 117 an. OC 1461. πέμψαι El. 460. OR 761. πέμψας Ph. 1445 an. OR 149. Ant. 161 an. πέμψαντος OC 1346. OR 278. πέμψαντα Ph. 496. πέμψασιν OR 306. OC 93. — 2. *Passivi imperf.* ἐπεμπόμην El. 680. *aor.* ἐπέμφθην OC 430. πεμφθείς El. 1163. Ph. 93. — 3. *Medii aor.* πεμψαίατο OC 602. πέμψασθαι OR 556.

II. *Usus.* Dicitur et de *rebus* et de *hominibus* et 1. significat *mittere* simpliciter i. e. *aliquo* vel *aliqua via.* σκῦλά τ᾽ εἰς μέλαθρα σὰ πέμψεις Ph. 1429. Ἀσκληπιὸν παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον 1438. Potest hoc etiam alterius significationis esse. ἀγρούς σφε πέμψαι OR 761. κἄπεμψ᾽ ἐγώ νιν 763. πέμψαθ᾽ ὡς τάχος OC 1461. Θήβας δ᾽ ἡμᾶς τὰς ὠγυγίους πέμψον 1770 an. αἰὼν εἰς δόμους τε κἀκ δόμων ἀεὶ τὸν ἄνδρ᾽ ἔπεμπε Tr. 35. ἥκει δόμους ὡς τούσδε πέμπων 366. τὴν αἰχμαλωτόν, ἣν ἔπεμψας εἰς δόμους 417. βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ᾽ ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν πέμπων ἔπεμψεν Ai. 739. μέλλουσι γάρ σε ... ἐνταῦθα πέμψειν ἔνθα μή ποθ᾽ ἡλίου φέγγος προσόψει El. 380. ὦ δεινοτάτας πεμφθεὶς κελεύθους 1163. Sic de *legatis missis*, non tamen ut mandata eorum memorentur: Κρέοντα ἐς τὰ Πυθικὰ ἔπεμψα Φοίβου δώματα OR 71. ἔπεμψα γὰρ διπλοῦς πομπούς 288. Φοῖβος γὰρ πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν 306. *per legatos respondit.* —.— || Deinde est *mittere ad perficiendum aliquid.* τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπήν Ph. 45. πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης 93. τὸν ἐργάτην πέμψον τινὰ στελοῦντα OR 860. πέμψω ταχύνασα 861. Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ μαστῆρα OC 455. πῶς ... ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά Tr. 55. πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ᾽ ἐπιστολάς φυλάσσειν Ai. 781. μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς El. 406. πέμπει μ᾽ ἐκείνη 427. de eadem re. κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα 680. Sic praecise dictum αὐτόστολον πέμψαντά μ᾽ ἐκσῶσαι δόμοις Ph. 496. scil. τινάς s. στόλον: minime enim est i. q. μεταπέμψασθαι. προὔθετο λέσχην κοινῷ κηρύγματι πέμψας Ant. 161. sc. καθ᾽ ἡμῶν. —.— || Deinde *eundi in missione varia genera* significat. προσπέμπειν. καί μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ᾽ ἀδελφόν El. 117 an. σκοπός, ὃς κἀμὲ δεῦρ᾽ ἔπεμπεν OC 298. τοῦ πέμψαντος οὕνεκα 1346. πέμψον τίν᾽ ἡμῖν ἄγγελον Ai. 826. καί σε ... χλωρά τ᾽ ἀκτὰ πολυστάφυλος πέμπει Ant. 1133 ch. Bacchum Thebas ingredientem. ἔπεμψέ μοι τὰ φίλτατ᾽ ἐκγόνοιν ἐμοῖν; OR 1474. — ἀποπέμπειν. γῆς μ᾽ ὅπως πέμψεις ἄποικον 1518. τοῖς πέμψασιν, οἵ μ᾽ ἀπήλασαν OC 93. ἀνάστατος αὐτοῖν ἐπέμφθην 430. τὴν μὲν ξυναρπάσας ἔπεμψα 819. ἀτιμάσας πέμψεις ἄναυδος 1274. *comitari* s. *devehere domum.* λυπηρῶς δὲ μὴ πέμπων σε μᾶλλον, τοῦτ᾽ ἀνιῶμαι Ph. 913. Elegantius subauditur ex prioribus στείλω, quam πέμπω scribitur. καί μ᾽ εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως 1465 an. Idem explicatius dicitur πέμψον πρὸς οἴκους Ph. 1368. πέμπειν πρὸς οἴκους 1399. Denique Nessus πορθμεύς de se ipse dicit ὁθούνεχ᾽ ὑστάτην ἔπεμψ᾽ ἐγώ Tr. 571. Ab hac verbi vi Ἑρμῆς ὁ πέμπων nomen habet Ph. 133., quod πομπαῖος a nonnullis explicatur, quanquam non alium significat, nisi cuius ductu illuc venerant qui loquuntur; est dei cognomentum, non participium actionis indicium. —.— || *Tralate* de rebus variis dicitur, inprimis ut προσπέμπειν s. ἐπιπέμπειν significat. Nam pro ἀναπέμπειν semel reperi dictum de terra fetum fundente, ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα Ph. 1162 m. Illius generis haec sunt: ἔστελλον αὐτὸν ἱκεσίους πέμπων λιτάς Ph. 495. i. e. ἱκετεύων δι᾽ ἀγγέλων. βαιάν μοι ... πέμπε λόγων φάμαν 846. i. e. βαιὰ φώνησον. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας 1445 an. Φοῖβος δ᾽ ὁ πέμψας τάσδε μαντείας ἅμα σωτήρ θ᾽ ἵκοιτο OR 149. Similiter sed praecise dictum τοῦ πέμψαντος ἦν Φοίβου 278. πέμψαι τάδ᾽ αὐτῇ δυσπρόσοπτ᾽ ὀνείρατα El. 460. Suo genere aliquantum differunt haec: ὕπνον δι᾽ ἀμφιτρήτος αὐλίου πέμπει πνοή Ph. 19. μῶν τί μοι μέγα πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν; 1266. εὐῶπα πέμψον ἀλκάν OR 189 ch. — || *Medium* pro *activo* dictum non est. ὡς χρείῃ μ᾽ ἐπὶ τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα OR 556. i. e. *mittere sua causa*, ut ad se veniret Tiresias. Elmsl. medio offensus et alia tragicorum correxit et ap. Soph. μετά pro μ᾽ ἐπί. Pro μεταπέμπομαι legitur OC 602: πῶς δῆτά σ᾽ ἂν πεμψαίαθ᾽, ὥστ᾽ οἰκεῖν δίχα; schol. μεταπέμψαιντο. Schaeferus Brunckium testatus est ad Aesch. Sept. 878. commentantem, et Eur. Hec. 971. Pors. Ipse autem alienissima Sophoclea admiscet, OC 297. et 1461., quae et activi sunt, nec magis necessario pro μετατέμπεσθαι dicta, quam Ant. 161., quae vir quamvis egregius activi pro medio dicti exemplum protulit. (II p. 548, 12.)

Πέμφιξ (ιγ). *flatus.* πέμφιξ, πνοή. Αἰσχύλος Ξαντρίαις (fr. 164.) ἐπὶ τῶν ἀκτίνων Photius p. 409, 10. πνοή, ψυχή, καὶ αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες Hesychius. De *flatu ignis* Soph. dixisse videtur: ἀπῇξε πέμφιξ [πέμφιξιν libri] ὡς ἰπνοῦ σελασφόρου Colch. fr. 319, 1. Galenus vol. 9. p. 385. ἐπὶ τῆς πνοῆς dictum illic censet, in dubia re incertus. Idem ibid. ἐπὶ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν item incertus dictum putat ἐθαύμασας τηλέσκοπον πέμφιγα χρυσέαν ἰδών, quae utraque correxit Herm. opusc. 4. p. 277. v. θαυμάζω et ἰπνός. Quae ex Salmoneo fabula (fr. 483) a Galeno l. c. memorantur utrumque de *afflatu fulminis fumoso et sulfureo* dicta putarim, quanquam alterum

πνοήν explicuerit, alterum νέφος: καὶ τάχ᾽ ἂν κεραυνίᾳ πέμφιγι βροντῆς καὶ δυσοσμίας λάβοι, et πέμφιγι πλήσας ὄψιν ἀγγέλῳ πυρός. Etiam de his bene meruit Herm.; in priore versu πέμφιξι (Pors. πέμφιξ σε), in altero πᾶσαν ὀφιαγέλων legebatur.

Πένης pauper. οἷ᾽ ἀνὴρ πένης Ph. 584. πένης ἀνήρ fr. Alead. 109, 7. ἐμοὶ δ᾽ οὐδεὶς δοκεῖ εἶναι πένης ὢν ἄνοσος Creus. 325, 7.

Πενθερός socer. λαβὼν Ἄδραστον πενθερόν OC 1302. Sed σὺ δ᾽ ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν Iphig. fr. 293a. sec. Photium p. 410, 10. et Suid. v. πενθερός, pro γαμβρός dictum vocabulum habet; idem spectat, quanquam non addito nomine fabulae, EM p. 220, 40.

Πενθέω lugeo. διπλᾶ σε πενθεῖν ... κακά OR 1320. ἧκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ᾽ εἰς πλεῖστον πόλεως OC 739. πενθεῖν οὐ χρή 1753 an. αἰσχύναισιν οἷα μαίνεται πενθοῦσα Tyr. fr. 587, 9.

Πένθος luctus. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος OR 94. i. q. μᾶλλον πενθῶ. ὅσον δ᾽ ἀρεῖσθε πένθος 1225. οὐδὲ πένθος ἔλιπ᾽ ἄκλαυστον OC 1708 m. ἔσω δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν Ant. 1249. πένθος οἷον εἰσορῶ ἕξουσαν Tr. 1112. πένθος λαγχάνω Tyr. fr. 588, 1. ἐν πένθει εἶναι *lugere*. ἄλλος δ᾽ οὔτις ἐν πένθει βροτῶν; El. 290. ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει 846 m. — Is, *de quo quis merito luget*, πένθος dicitur Ai. 616 ch.: νῦν δ᾽ αὖ φρενὸς οἰοβώτας φίλοις μέγα πένθος εὕρηται. Aiax. (II p. 549, 6.)

Πενία paupertas. [Quae sunt ap. Stob. 96, 9. πενία δὲ τοῖς ἔχουσιν οὐ σμικρὰ νόσος· πενίας γὰρ οὐδείς ἐστι μείζων πολέμιος aperte sunt comici poetae: at quae ibi leguntur ascripto lemmate Διφίλου: πενία δὲ συγκραθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ ἄρδην ἀνεῖλε καὶ κατέστρεψεν βίον recte Sophocli (fr. 681.) tribuuntur.]

[*] Πεντάεθλον quinquertium. δρόμων, διαύλων, πεντάεθλ᾽ ἃ νομίζεται, τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια ὠλβίζετο El. 691. Sic libri, modo quod non distinguunt post δρόμων et διαύλων, et Laur. ABC πένταθλα, quod etiam ap. Suid. exstat v. βραβεῖς. Ita distincta sententia cum sensu plane carere videatur, Pors. ap. Kidd. p. 221. ἆθλ᾽ ἅπερ correxit, quod vix [licet Dind. receperit] probaveris, quod nec librarii nec scholiastae in πεντάεθλα ultro incidere potuissent, nisi aliquid scriptum reperissent, quod eius rei ansam praeberet. Herm. et πεντάδ᾽ ἣ νομίζεται, et olim audaci conatu, sed inprimis eleganter πέντε θ᾽ ὧν νομίζεται coniecit; nunc librorum scripturam, numeris quamvis minime elegantem retentam explicat attractione, ut πεντάεθλα ἃ νομίζεται sit τῶν ἃ πεντάεθλα νομίζεται: legitimam enim vocabuli formam ut vulgarem spretam poetae videri.

Πέντε quinque. πέντ᾽ ἦσαν οἱ ξύμπαντες OR 752. δέκα μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντε Tr. 45.

Πεντέγραμμος. πεσσὰ πεντέγραμμα in Palamedis inventis recensentur Naupl. fr. 381. ap. Hesych. v. πεσσὰ πεντέγραμμα, addita explicatione πάροσοί πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον. Plenus est locus apud Poll. 9, 97. ἐπειδὴ ψῆφοι μέν εἰσιν οἱ πεσσοί, πέντε δὲ ἑκάτερος εἶχε τῶν παιζόντων ἐπὶ πέντε γραμμῶν, εἰκότως εἴρηται Σοφ. καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολαί. Eodem spectat Eust. p. 1396, 60. et EM p. 666, 18. πεντάγραμμα scriptum exhibens, ut Orio p. 127, 1., quam scripturam minus Atticam convicit Lob. ad Phryn. p. 413. Cur πεντέγραμμα dicantur πεσσά, ex Etymologis discitur; *abaci* erant *quinque lineis distincti*, et in singulis singuli ponebantur calculi.

Πεντηκοντάς *quinquagenarius numerus*. κἀκ τῶν δέκ᾽ αὖθις εὗρε πεντηκοντάδας Naupl. fr. 379, 5. de Palamede numerorum inventore.

*Πέξος s. πεξός v. πεζός.

Πεπάρηθος insulae nomen. τὴν εὔβοτρυν Πεπάρηθον Ph. 549.

Πέπειρος *mollis*, *mitis*. ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα Tr. 728. schol. πεπεμμένη καὶ πραεῖα καὶ συγγνωστή, illud inepte, ut πεπαινομένη corrigere in mentem veniat. Illustrat figurate dictum Dorvill. ad Char. p. 322. (II p. 550.)

Πέπλος *amiculum*. Nam et virorum mulierumque commune vocabulum apud tragicos, et de tunica pallioque promiscuum. τόνδε ταναΰφῆ [sic Dind. c. Wund.: γ᾽ εὐΰφῆ libri] πέπλον Tr. 602. τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως ἔχριον 674. θανάσιμον πέπλον 758. τόνδε πέπλον 774. Haec de amictu Herculis. λύει τὸν αὑτῆς πέπλον 924. de Deianirae vestitu, utrumque de *tunica*. Sed *pallium* dici oportet πέπλους τε νῆσαι λινογενεῖς (vulgo νεοπλυνεῖς) τ᾽ ἐπενδύτας Naus. fr. 391. (ε̄ in arsi).

Πέπλωμα *amictus*. φανεῖν θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι Tr. 613.

Πεπρωμένος v. πορέω.

Πέπων *mitis*. Proprie de *fructibus arborum mitescentibus*, quanquam in comparatione et simili πέπων ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν Hel. fr. 190. ap. Athenaeum 3. p. 76, d. [qui observat πέπων δ᾽ ἐρινὸς εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ πέπον ἐρινόν]: de sententia satis certo iudicari non potest. Transfertur ad *sensum mali et doloris mitigatum*. ὅτ᾽ ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων OC 437 v. Musgr. [Vocativum epicorum πέπον qui est blanditiarum, Dind. in τᾶς σᾶς, πέπον, ἔργ᾽ ἀναιδῆ OC 516 m. ex Bothi emend. scripsit pro πέπονθ᾽]: πέπονα minime verisimilis est Martini coniectura v. πάσχω. Alienissimum est enim Oedipum, ne de suis calamitatibus ex se quaeratur precantem dicere *concocta iam et mitia sunt turpia illa facinora*.

Πέρ. Particula inclinari solita, cui reddendae impar est Romanorum sermo. Apposita vel suffixa ad vocabulum aliquod vel sententiam maiorem quandam vim addit, inprimis *restringendi* illam, revocandis dictis ad certas quasdam leges vel conditiones. ἐάν περ καὶ λέγῃς El. 593. *etiamsi ad id audaciae dicendo progrediare*. ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν OC 1210. *siquidem s. dummodo*; utrumque enim aptum. ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε Ph. 767. *ὅταν περ τοὔνομ᾽ αἴσθηται τὸ σόν OC 301. [secl. H. Hirzel] *siquidem*, adsignificato tamen *dummodo*. ὅταν περ οἴκαδ᾽ Αἴγισθος μόλῃ El. 386. χὤταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ inc. fr. 713, 7. *ut primum*. — ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ Ai. 1117. παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς OR 403. οἷά περ πέπονθ᾽ ἀκήκοας OC 896. *qualia passus sane* (quod vix credas) *sum*. ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη OR 1498. βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει OC 1226 ch. cum attractione v. κεῖθεν. — Semel secundum Homeri morem nomini applicatur pro καίπερ usitatiore dictum. μὴ πρόσλευσσε, γενναῖός περ ὤν Ph. 1068. — De scriptura nec ipse certus sum, nec alios reperio; magna enim et impedita quaestio est de toto illo ὑφ᾽ ἕν. Particula καίπερ sic scribenda utique videtur; de εἴπερ, ἐπείπερ, ἐπειδήπερ, ἐάν-

περ, ὅτανπερ s. εἴ περ, ἐπεί περ, ἐπειδή περ, ἐάν περ, ὅταν περ non definio, quanquam εἴπερ magnopere blanditur; pronominum ὅσπερ placet, ut ὅστις, οἷός περ propter duplicem accentum nulla ratione defendi posse putamus. Adiectivum ὅσοσπερ s. ὅσος περ et adverbia ἔνθα περ ὅθεν περ ὅπῃ περ ὅπως περ, quae num ὑφ' ἓν scribas non interest, suis locis tractavimus. (II p. 551, 2.)

Πέρᾱ et πέραν; ea enim distinguuntur ita, ut prius ante vocalem non ponatur, alterum non dicatur tralate, cf. Herm. et Elmsl. ad OC 885., Buttm. Lexil. vol. 2. p. 25. — || Proprie de locis *ultra*, progressionem in longinquum significans. πολιοῦ πέραν πόντου ... χωρεῖ Ant. 334 ch. de humana audacia. ἐπεὶ πέραν περῶσ' οἵδε δή OC 885 ch. de *profectis*. — || Tralate dicitur cum de *egrediendo faciendi fine et termino*, tum de *tempore*. φράσῃς μοι μὴ πέρα Ph. 332. παῦε, μὴ λέξῃς πέρα 1275. ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι El. 633. μὴ πέρα λέγειν ἔα 1483. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι OR 343. φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων OC 257. — θρασεῖα καὶ πέρα δίκης ἄρχω El. 521. *ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νομῶν θέλοι 1506. [secl. Dind.] μὴ 'πεύξῃ πέρα Ph. 1286. μηδ' ἐξετάσῃς πέρα ματεύων OC 211 m. [καὶ λόγων πέρα Tr. 1046 Dind. c. Wunder. pro λόγῳ κακά dedit.] ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι Epig. fr. 197, 1. — τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου OR 74. Pors. πέρα, deleto versu altero, quem glossema esse ex Suida liqueat v. τοῦ καθήκοντος. Sed neque liquet hoc, et sana vulgata est significans *secus quam verisimile erat*, velut Latinorum *praeter* pro *contra* dicitur. —.— || Inde item tralate *supra* s. *magis* significat, aliquid aliis insuper additum esse vel accedere indicans. Huius dictionis viam munire videtur exemplum Ph. 666. ὃς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα, *supra inimicos me sustulisti*, ἐχθρῶν ut bis dicatur, cum ἔνερθεν ὄντα et cum πέρα. — μή τι πέρα χρέος ἐμᾷ πόλει προσάψῃς OC 235 ch. metuit chorus, ne quid detrimenti ab Oed. praesente civitas accipiat. οὔκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις 651. sc. ὅρκῳ, *non magis proficeris*. μόγος ἔχει τοτὲ πέρα, τοτὲ δ' ὕπερθεν 1745 m. *nunc supra modum*, *nunc etiam amplius*. [Dind. c. Wunder. τοτὲ μὲν ἄπορα, τοτὲ δ' ὑ.] Sic intelligenda sententia ineptis vexata coniecturis Ph. 1277. Νεοπτ. οὕτω δέδοκται; Φιλ. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω. *supra quam dico* sc. ἴσθι δεδογμένον, *firmius etiam*, *quam verbis possum proloqui*. v. Herm., adde Fritzsch. qu. Luc. p. 121. — *Comparativus* semel dicitur ita, ut propria dictione proxime absit. πότερα πρότερον ἐπιστένω, πότερα μέλεα περαιτέρω, δύσκριτ' ἔμοιγε Tr. 947. *quae prima*, *quae postrema fleam*. Semel translate: ὡς δέδοικα, μὴ περαιτέρω πεπραγμέν' ᾖ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων Tr. 664, quod πλέον interpretatur Valcken. diatr. p. 249, a., sed *ultra*, *quam decebat*, *progressam*, *nimia ausam*, τὸ πολυπραγμονῆσαι significat. Hunc comparativum a nonnullis apposito ultimae syllabae ῐ scribi observatur refelliturque idem ap. EM p. 663, 21. De ᾱ positivi gradus producendo adnotarunt Brunck. ad Hippol. 1044, et quasi non satisfaceret, Monk. ad v. 1036. — De accentu regulam posuit Apoll. de adv. p. 562, 3. (II p. 552, 2.)

Περαίνω *perficio*. πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας Ai. 22. καὶ πεπείρανται τάδε Tr. 581. schol. κατείργασται, τετελείωται καὶ ἤνυσται. PA πεπείραται. Sententiam vulgatae scripturae defendit Schaef. ad Dion. de c. v. p. 355; Herm. cod. Paris. praefert, illud ex epicorum consuetudine librariis haesisse ratus. Mihi poetis potius haesisse videtur.

Πέραν Ant. 334 ch. OC. 885 ch. v. s. πέρα.

Πέρᾱσις *transitus*. ἀλλά μοι, θεαί, βίου ... δότε πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφήν τινα OC 103. Suidas v. πέρασις βίου, explicat ἡ τελευτή. *transitum* ille qualem optet, ex addito καὶ καταστροφὴν efficitur, cum ἓν διὰ δυοῖν dicto, quasi πέρασιν βίου τελευταίαν.

Περάω. || Proprie dicitur de *transgredientibus pernavigando*. πότερα πρὸς οἴκους ... πέλαγος Αἰγαῖον περῶ; Ai. 461. περῶν ὑπ' οἴδμασιν Ant. 337 ch. apogr. multa πτερῶν. item de *egredientibus*. ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ OR 531. ὅδ' ἐκ δόμων ἄψορρος ἐς δέον περᾷ Ant. 386. Cf. Stanl. ad Aesch. Choe. 653. De *positos fines excedentibus*. περᾷς γάρ, περᾷς OC 155 ch. ultra enim, quam debebat, progresso Oedipo cavet chorus, ne lucum Furiarum intret. Sic intelligendum ἐπεὶ πέραν περῶσ' οἵδε δή OC 895. nam fines Atticae excedere properabant cum puellis; sin de violanda lege vel sanctimonia dici velis, non poterit πέραν defendi. Ceterum LA περῶσι δή contra versum. Alia v. δή: illud ab Elmsl. est. —.— || Cum figura dictum de *morientibus*. πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ OR 1530. Paulo aliter βαρὺς (εἶ) δ', ὅταν θυμοῦ περάσῃς OR 674. gl. διαπεράσῃς, εἰς πέρας ἔλθῃς, quod recte amplectuntur Brunck. et Herm., hic *qualis posita ira futurus esset* significari observans, quod praedixerit poeta, quia mox iniuriam Creonti factam cogniturus Oedipus fuerit, et in fabulae fine eo animo producatur.

Πέργαμα. Paulo quidem longius progressus Servius ad Virg. Aen. 2, 556. omnia *alta aedificia* πέργαμα dici ap. Aeschyl. affirmat, respiciens Prom. 958 (955 Stanl.): tamen Homero de arce Troiana et singulari quidem numero, de qualicunque recentioribus poetis dici haud dubie recte testantur schol. Il. δ. 508. Eust. p. 503, 5, hic eundem illum Aeschyli versum antestatus, cf. Apoll. Soph. lex. Hom. v. πέργαμον p. 545 Toll. Stanl. ad Aesch. Prom. 955. (= 958). Tamen apud Sophoclem tanquam appellativum quidem nomen, ita tamen maxime, ut de una arce Troiana intelligatur, dictum videmus. τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμα Ph. 353. 611. τὰ πέργαμ' ἄλλον ἢ μ' ἑλεῖν 347. πρὶν ἂν ... τὰ πέργαμα ξὺν τοῖσδε τόξοις ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇς 1335.

Πέρδιξ *perdix*. ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος πέρδικος Cam. fr. 300. Hic quidem *avem* significat, de cuius nominis syllaba trium media producenda observat Athen. 9. p. 388 F. Sed pro *nomine proprio* idem a Soph. positum adnotarunt Phot. p. 413, 15 et Suid. v. Πέρδικος ἱερόν: ... Σοφ. δὲ ἐν Καμικίοις (libri κωμικοῖς) τὸν ὑπὸ Δαιδάλου ἀναιρεθέντα Πέρδικα εἶναι τοὔνομα fr. 301. De tono v. Gr. Hermanni de prosod. p. 435. (II p. 553, 9.)

Πέρθω. Verbi de *devastandis* maxime urbibus dici soliti non leguntur nisi *futurum* et *aoristus*. Haec proprie dicuntur: οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων εἴμ' ἐγώ; Ph. 114. καὶ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε πέρσοιεν 611. πέρσεις τε Τροίαν 1428. — οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον Ph. 69. πρὶν ἂν ... τὰ πέργαμα ... πέρσας φανῇς 1335. Εὐρύτου πέρσας πόλιν Tr. 244. καὶ πόλιν ἔπερσε 365. ὡς ... κοὐχ ἡ Λυδία πέρσειεν αὐτήν 433. ὅτι γῆν πατρῴαν ... ἔπερσε 467. de *urbe Oechalia* dictum sola. Εὐρύτου

πέρσας πόλιν 750. Et de *excidenda olea sacra* in arce Athenarum reperta: τὸ μέν τις οὐ νέος οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας OC 704 ch. v. ἁλιόω et νεαρός. — Transfertur ad *homines necandos*. κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους Ai. 1198 ch. (belli auctor). τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἂν νόσον μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν OR 1456. *me perdere posse*, minime, ut Erfurdtio visum, *me periturum esse*. v. Lob. ad Ai. ed. 1. p. 401, Dissen. expl. ad Pind. p. 370. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 340, a.

Περί. Tanquam *adverbium* nusquam ap. Soph. legitur dictum, nec ut in tmesi positum exstet, nec ut sine casu de locis, neque ut praestans quid aliis et insigne significet, qui Homero loquendi usus est. Tanquam *praepositio* proprie, id est de *locis* dictum et *in spatiorum notionem cadentibus*, ut significet *circum*, cuius potestatis explicatior in πέριξ iudicium inest (v. Bernhardy Synt. p. 259.) infrequenti apud omnes usu esse reperitur. —.— || Cum *dativo* sic dicitur de *circumdante* aliud alio. πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει Ai. 828. de Aiace in gladium incubituro, ut is corpori infixus haereat: v. Valck. ad Phoen. 888. Dissen. expl. ad Pind. p. 446. Similiter de *incumbente* altero alteri, adsignificato *amplexu*. κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ Ant. 1240. Paulo aliter περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ τεῦχος Synd. fr. 147, 2. de matula capiti illisa, quod Latine *in*, nostra lingua *an* dicitur, utroque sermone disertius et significantius Graece. — || Cum *accusativo* dictum. ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν οὔπω δύναμαι τέμενος γνῶναι ποῦ μοί ποτε ναίει OC 135 an. *oculos per lucum circumferens;* nec tamen tmesin agnoveris. —.— || Cum *genitivo* non dicitur nisi tralate, ut significet cogitata sensa dicta facta ad aliquam rem referri eisque intercedere consortium; *de* Latini, nos modo *von*, modo *in Ansehung*, *was betrifft* dicimus. De *mente et sensis*: οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι Ph. 553. κεἴ τινος κήδει πέρι 621. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι OR 94. ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι; 736. δαίμονας λέγων πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι Ant. 283. πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι Tr. 91. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι; El. 412. τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι; Ai. 747. [quo loco Dind. c. Schneidew. πάρει]. Αἴαντος δ' ὅτι ... οὐ θαρσῶ πέρι 793. — De *dictis*: ὧν λέγεις πέρι OR 707. κηρύξας ἔχω ... παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι Ant. 193. λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι 678. durior verborum collocatio, v. Herm. περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπιστα λέγει Ai. 150 an. γέρων ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι El. 1111. Inde de *oraculorum responsis* dictum ἔλειπέ μοι μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι Tr. 77. — De *re facienda* ponitur: ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι OC 423. νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί που πάρεστί σοι καὶ τῶν θανόντων χὠπόσοι ζῶμεν πέρι Ant. 214. εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι κρίνειν ἔμελλε Ai. 442. ἦμος ἀριστόχειρ ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι 936 ch. λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστὶν ἀγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι El. 1492. οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι πράσσειν Alet. fr. 94, 5. περί pro ὑπέρ *(alicuius gratia, pro)*, de qua re Bremium et Schaeferum conferre licet app. Dem. t. 1. p. 190, Sophocli dictum non est, Euripidi est. — *Anastrophe* praepositionis nomini postpositae legitima dativo et accusativo accommodatae non exstat, cum genitivo dictae adeo regnat, ut unum contrarium exemplum reperiatur Ai. 150; id quod maxime eo efficitur, quod ubique versus finem occupavit. Imperite περί ab uno eorum, quorum praecepta colliguntur ap. EM p. 123, 28, ab anastrophe immune esse errore, ut videtur, fortuito affirmatur. Nam sic solum ne retraheretur accentus doctrina solidior cavit, cum περί significaret περισσῶς: schol. Il. δ 46. v. 52. — Quae de raro compositorum eius praepositionis usu apud tragicos, inprimis eorum, quae περί vocali praemissum monstrant, observavit Pors. ad Eur. Med. 284, eius rei in angusto praepositionis ipsius usu praecipua causa, nec nisi fortuita est.

Περίαλλα *maxime*. δύρομαι γὰρ ὡς περίαλλ' ἰαχχίων ἐκ στομάτων OR 1218 ch. De adverbio rariore cf. Porson. ad Eur. Med. 284. [Fritzsch. ad Theocr. 12, 28.] Apparet ap. Soph. praeterea in fragmento Thamyr. 232b ap. Plut. Mor. 2. p. 1093 d. οὓς Θαμύρας περίαλλα μουσοποιεῖ.

Περιβαίνω *circumeo*. De *voce ad aures accidente* dictum τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς Ant. 1209. Verbum propter dativum additum Schaefero suspicionem movit, Wundero numeri offensioni fuerunt. cf. Hermanni annot. Scholiasta τὰ κακὰ σύμβολα τῆς βοῆς περιστοιχίζεται. Hoc περιστοιχίζεται ipsi περιβαίνει, quanquam paulo quaesitius, explicando constitutum arbitror. (II p. 555, 12.)

Περιβλέπω *circumspicio*. Tralate οὐδὲ τοὔνδικον περιβλέποις (ἄν) OC 996. *rationem habeas* (ῐ in arsi).

Περιβόητος *clamore plenus et clamores concitans*. Ἄρεα ... ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων OR 191 ch. Musgr. active interpretatur περιβοῶν, schol. unus περὶ ὃν ἕκαστος βοᾷ, quod verum visum Passovio ad Musaeum p. 196. Melior alterius ratio μετὰ βοῆς καὶ οἰμωγῆς ἐπιών, non suo clamore et fletu, sed eorum, quorum incessebat incolumitatem; passive igitur dictum legitime. Eorum quae discernendis διαβόητος et περιβόητος Ammonius habet, nihil hic aptum, quanquam visum Valckenario anim. p. 65. [περιβόατον, ἀντιάζω Dind. dedit. cuius v. ed. Oxon. 3.]

Περιβρύχιος *circum aestuans*. περιβρυχίοισιν περῶν ὑπ' οἴδμασιν Ant. 336 ch. (ῑ ut in arsi).

Περιδινέω *circumvolvi* cum *ingruendi* s. *appropinquandi* significatione. ἀνταῖον περιδινέοντα οὐχ ὁρᾶτε Clytaemn. fr. 310. Nec Ionismi tamen evellendi nec aliquid de sententia suspicandi in corrupte scripto loco libido est, inprimis cum vocabuli ἀνταῖος incertissima sit interpretandi ratio; v. ἀνταῖος.

Περίθους n. pr. Θησέως Περίθου τε κεῖται ... ξυνθήματα OC 1594. v. ξύνθημα.

Περιιδεῖν v. περιοράω.

Περιμένω *maneo*, *exspecto*. τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει; Ant. 1296 m.

Πέριξ *circum*. ἥδε βωμία πέριξ λύει κελαινὰ βλέφαρα Ant. 1301. de sententia v. λύω. [de scriptura suspecta Dind. Oxon. ed. 3.] βωμία πέριξ est περιβωμία, *ad aram proiecta* s. *aram amplexa*. — De tono consensus est Herodiani π. μ. λ. p. 46, 4. schol. Il. α 148. Eust. p. 842, 45. 966, 64. EM p. 781, 89.

*Περιοράω *negligo*. Legitur in libris omnibus μή σφε παρίδῃς πτωχὰς ἀνάνδρους ἐγγενεῖς ἀλωμένας OR 1505 versu ruente. Quare Dawesii correctionem misc. crit. p. 268. cupide amplexus Brunck. est, περιΐδῃς. Tamen si Florentini codd. cum ed. Brunckii

satis accurate collati sunt, περιίδῃς nunc in Flor. Δ. repertum est. Erf. autem Porsoni decreto de περί ante vocalem in senariis trochaicis et anapaestis legitimis apud tragicos non recepto motus μή σφ' ἀτιμάσῃς coniecit, Pors. ipse μὴ παρά σφ' ἴδῃς, id quod ad sententiam non convenit. Porsoni lex etsi utilis est, multa tamen fortuita et non satis curata verborum proprietate admixta habet; nec dubito Hermannum et Elmsleium sequi, Dawesii emendationem ceteris unam praestare probabilitate ratos. Praeterea παριδεῖν et περιιδεῖν et a librariorum errore et a scriptoribus cadentis aetatis confunduntur, quo facilius commutari potuerunt: v. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 709. (II p. 556, 9.)

Περιπετής de *amplexante* dictum ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον (ὁρῶμεν Αἵμονα) Ant. 1223. Sed audacissime novator verborum Soph. de gladio in quem Aiax incubuerat quasi circumdatum corpore, igitur *passive* dicit ἐν γὰρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ Ai. 907. Recte explicant Suidas v. περιπετές: ἤγουν ᾧ περιέπεσεν ὁ Αἴας, et Eust. p. 644, 47. ᾧ περιπέπτωκεν, male tamen ille prior haec praefixit περιπετές, περιπεπηγὸς αὐτῷ, nisi forte grammatico, quem excerpsit, αὐτῷ pro ὑπ' αὐτοῦ et περιπεπηγός passive dicere in mentem venit. Memoriam huius sententiae praeterea ap. Phot. reperias v. πηκτὸς θάνατος p. 415, 1. quae pleraque ad se transtulit Hesych. in v., item fortasse p. 420, 19. ubi legitur περιπετῆ γενέσθαι, περιπεπτωκέναι. Similia conferunt Lob. l. c. Abresch. ad Aesch. Ag. 241. Blomf. gl. Agam. 225. Choeph. 568. Fons significationis quaerendus in ipso Aiacis versu 828. πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει.

Περιπολέω *circumire, vagari.* εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν OR 1254.

Περίπολος *comes.* προφάνηθ' ὦ Ναξίαις σαῖς ἅμα περιπόλοις Θυίαισιν Ant. 1150 ch. v. Θυιάς. De Baccho sermo. De tono v. ἐπίπολος.

Περιποτάομαι *circumvolito.* τὰ δ' αἰεὶ ζῶντα περιποτᾶται (μαντεῖα) OR 482 ch. sc. Laii interfectorem.

Περιπτύσσω *involvo, tego.* κατηρεφεῖ τύμβῳ περιπτύξαντες Ant. 886. i. q. καλύψαντες.

Περιπτυχής. Proprie est *circumplicatus* s. *circumvolutus.* ἀλλά νιν περιπτυχεῖ φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην Ai. 915. Sed eo quo περιπετής modo dictum de Aiace κεῖται κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής Ai. 899. Bene schol. vet. τὸ δὲ περιπτυχὴς κυριώτατα μὲν ὠνόμασται, ἡμῖν δὲ δυσμετάβλητον. τινὲς δὲ περικεχυλισμένος: quae Suid. assumpsit v. περιπτυχής. (II p. 557.)

Περιρρέω *diffluo.* De divitiis enim et lautitia vitae sic dici Latinis mos est, propria autem *circumfluendi* significatione verbum non legitur. σοὶ δὲ πλουσία τράπεζα κείσθω καὶ περιρρείτω βίος El. 362.

Περίρρυτος *mari circumfusus.* τῆς περιρρύτου χθονὸς Λήμνου Ph. 1. Herm. post χθονός virgula distinxit. τῆς περιρρύτου Σκύρου 239.

Περισκελής *retorridus, rigidus.* Proprie dictum: τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις Ant. 475. Tralate: χαὶ περισκελεῖς φρένες Ai. 649. Schol. vet. αἱ ἄγαν σκληραὶ ψυχαί. Durum et inflexibilem simili ratione *retorridum* Latini, ἀμάλακτον καὶ ἄτεγκτον. Uberrime explicuit Lob.

Περισκοπέω *circumspicio.* Proprie dictum: ἔσχον θαῦμα καὶ περισκοπῶ El. 897. Tralate de *rimandis* et *indagandis.* μισῶ μὲν ὅστις τἀφανῆ περισκοπεῖ inc. 770, dictum de μετεωροσόφοις.

Περισπερχής. Hesych.: περισπερχής: περιώδυνος. Suid. i. v. βαρύ. Eust. p. 442, 9. (cf. 1385, 23): ἐστὶ δὲ ἀσπερχὲς τὸ πολυσπούδαστον, ὃ περισπερχὲς λέγει ὁ Σοφ. κατ' ἐπίτασιν καὶ αὐτός. Haec omnia rem non magis tangunt quam ab Alberto ad Hesych. et Valcken. ad Theocr. Adon. p. 228 et Herod. 7. p. 387. collata. Melius schol. Ai. l. c. postquam minus probata praemisit, περισπούδαστον, ἀμηχανίαν ἐμποιοῦν, addit περισσῶς κατεπεῖγον, ἀπὸ τοῦ περισπέρχεσθαι, τὸ περιστρέφεσθαι. Nam ὦ περισπερχὲς πάθος Ai. 982 est *praeceps facinus* et cui ea praecavendo, clandestino insuper, par nemo fuerit.

Περισσεύω *nimius sum.* τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες El. 1288. Non loquitur de tacendis rebus ad dicendum inutilibus, sed de cohibendo flumine verborum.

Περισσός. ‖ *excedens alios* magnitudine. Non de re dicitur sed de sensu animi οὔ τοι σοὶ μούνᾳ ἄχος ἐφάνη βροτῶν, πρὸς ὅτι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά El. 155 ch. Schol.: πρὸς τὸ ἄχος περισσή, ἀντὶ τοῦ ἄμετρος τῷ θρηνεῖν. — ‖ Hinc proxima transferendi via repetitur ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον; OR 841. *prae ceteris animadversione dignum,* singularem. — ‖ Inprimis autem cum *reprehensione* dicitur adsignificata. Sic simpliciter τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις Ai. 758. propter *imprudentem superbiam molesta et gravia dicuntur.* περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὂν αἰεί El. 1241. sc. ἀξιώσω τρέσαι, quod vulgo male posita seiungitur virgula, Monkiumque induxit, ut περισσὸν ἄχθος nominativos esse putaret. Sed non persuadet Herm. *nimiam severitatem* Clytaemnestrae non metuendam Electrae dici. *Aegre tolerare* sese illam dicit. Simile, non idem est βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφώμενοι inc. fr. 682, 3. de hominibus, ἄχθεσιν ἀρούρης. Sed inprimis ex tragicorum consuetudine haec dicuntur: περισσὰ δρᾶν Tr. 617. i. e. πολυπραγμονεῖν, πολλὰ πράττειν. τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα Ant. 68. v. Valck. Diatr. p. 86. et ad Eur. Hipp. 785. Morum ad Longin. p. 244. Weisk. πονὸς περισσός ἐστι τἀν Ἅιδου σέβειν Ant. 780. adsignificato negotii *periculo.* Sed *superfluum* et propterea molestum significat τὰ γὰρ περισσὰ πανταχοῦ λυπήρ' ἔπη Alead. 103, 2. — De tono v. Arc. p. 77, 12. (II p. 558, 15.)

Περιστέλλω *curo.* Proprium de *cultu mortuorum sepulcrali.* τὸ σὸν δέμας περιστέλλουσα Ant. 903, quod quid sit versus 901 docet, ἔλουσα κἀκόσμησα κἀπιτυμβίους χοὰς ἔδωκα. τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ Ai. 1170. — Item proprie, sed aliter tamen dictum ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγώ (τὸν σφαγέα, gladium) Ai. 821. εὐτρεπίσας, διαχειρισάμενος, περισφίγξας ἐν τῇ γῇ schol. vet. quae exscripsit Suid. v. περιστείλας. — Tralate dictum a prima significatione ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες Ph. 447. sc. τὰ κακά, *curant et fovent,* quasi dilecta sibi.

Περιστερά *columba.* τιθασὸν δὲ χῆνα καὶ περιστερὰν ἐφέστιον οἰκέτιν τε inc. fr. 744. — Tonum docet Arc. p. 101, 7.

Περιστεφής *coronatus.* ὁρῶ ... περιστεφῆ κύ-

κλῳ πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός El. 895. De casu genitivo addito v. Schaef. mel. cr. p. 137.

Περιστροφή *circumactio.* ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφάς Naupl. fr. 379, 9. in Palamedis hoc recensetur inventis.

Περιτέλλομαι *circumlabor.* Non legitur nisi passivum de *circumactione temporis et anni*, περιτελλομέναις ὥραις OR 156 ch.

Περιφᾰνής *conspicuus*, *manifestus.* δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον Ai. 66.

Περίφαντος *conspicuus*, *manifestus.* οἴμοι, περίφαντος ἀνὴρ θανεῖται Ai. 229 ch. *manifesto* i. e. *certo morietur.* — *illustris.* ὦ κλεινὰ Σαλαμίς, σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλακτος εὐδαίμων, πᾶσιν περίφαντος αἰεί Ai. 599 ch. (II p. 559.)

Περιφανῶς *manifeste.* μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν; Ai. 81. περιφανῶς ἰδεῖν coniunguntur.

Περιφραδής *plenus consilii.* περιφραδὴς ἀνήρ Ant. 348 ch. cf. ἀριφραδής.

Περιχᾰρής *gaudio plenus.* περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν Ai. 693 ch.

Περιώσιος *ingens.* περιώσι' ἄφυκτά τε μήδεα παντοδαπᾶν βουλᾶν. Fato tribuuntur Phaedr. fr. 604, quae tamen sententia an Sophoclis sit, ambiguum.

Περκώσιος *Percosius*, gentile nomen [ab urbe Percota Troadis]. Ἀρτακῆς τε καὶ Περκώσιοι fr. inc. 776.

Περόνη *fibula.* ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους περόνας OR 1269. — De tono v. EM p. 194, 48.

Περονίς *fibula.* λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ᾗ χρυσήλατος προὔκειτο μαστῶν περονίς Tr. 925. — Tonum docet Arc. p. 29, 3.

Περραιβός nomen gentis. *Perrhaebus.* ῥεῖ... ἀπὸ Περραιβῶν Inach. fr. 265, 2. ρ duplicari versus iubet.

Περσέφασσα *Proserpina* dea. ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ' ὀλωλότων Ant. 894. LA Φερσέφασσ' σ post ρ ex ρ facto, [dixere enim veteres Φερρέφασσα], LB Φερσέφασα, quorum illud non fuisse nisi recentioris Atticismi videtur, ut simul duobus ττ scriberetur nomen. [Cf. de his formis Th. LGr. 6. p. 1000 et Boeckh. CI. 4, 7433.]

Περσεφόνη *Proserpina* dea. ὦ δῶμ' Ἀΐδου καὶ Περσεφόνης El. 110 an.

Πέσημα *casus* (procumbentis). πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι Ai. 1033.

Πεσσεία *ludus* πεσσῶν. πεττεία, ἡ πεσσεία, ὡς Σοφοκλῆς. Pollux 7, 203, ut videtur, ex Nauplio (fr. 381.).

Πεσσόν *abacus* ὁ πεττευτικός. πεσσὰ πεντέγραμμα Naupl. fr. 381. v. πεντέγραμμος ibique locum Photii 9, 97.

Πεσσός *calculus*, quo ludebant in abaco πεσσόν dicto. πεσσοὺς κύβους τε Palam. fr. 380, 4.

Πέτομαι. Propria sive certe a propria, quae est *volandi*, significatione deflexa quadam ratione dicitur de *pueris senili aetate oppositis* οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες OR 17. quem esse aoristi infinitivum iam Herm. fatetur, olim aoristum πτάσθαι, praesens non πέτεσθαι modo sed etiam πτέσθαι esse defendens in ed. OR secunda. Idem Elmsl. refutans, qui ἐπτάμην πτάσθαι solum Atticis usitatum dixerat, contra ac Pors., qui secundum codicum suffragia et πτάσθαι et πτέσθαι dicta videri decreverat, post hunc ad Med. 1. Seidler. ad Eur. El. 938. Lob. ad Ai. 280. Schneider. ad Plat. Civ. p. 365, a. optime quaestionem iudicavit ita, ut secundum Homerum, cuius constanti usu πέτομαι praesens, ἐπετόμην imperfectum, ἐπτάμην aoristus est, uno Il. 4, 126 excepto, magis placuerit πτάσθαι Atticis, sed ut certis in formis vel certis de causis aliquando πτέσθαι praetulerint tamen; sic grammaticos ex Aiace ἀνεπτόμην et ex OR l. c. πτέσθαι tanquam memoriae digna enotasse. Horum Eust. primas tenet, πτέσθαι quinquies afferens p. 452, 30. 527, 1. 961, 42. 1419, 45. 1929, 2; accedit schol. Il. 4, 126. Sane quibus locis vulgo πτέσθαι et similia leguntur, consensus vel optimorum librorum fere nusquam est; velut Ai. 693. ἀνεπτάμαν LA, in apographis ἀνεπτάμην, ἀνεπτόμαν, ἀνεπτόμην quod ap. Suid. est et ap. Eust. Ceterum Sophoclis et sententia lucem accipit et audacia excusatur, quod pueros et infantes aliquoties νεοσσούς dici poetis videmus, velut Eur. Troad. 752. Herc. fur. 72. 984. — Figurate dictum de *incertis consiliis* et *modo metu modo spe plenis.* πέτομαι δ' ἐλπίσιν OR 487 ch. quod tetigerunt Valck. ad Phalar. epp. p. 16. (20 Lips.) Dorvill. ad Char. p. 407. Pflugk. ad Eur. Hel. 666. hic tamen diversa miscens.

Πέτρα *rupes.* δίστομος πέτρα Ph. 16. rupes cum antro bifori. Ex hoc et similibus exemplis iusto cupidius colligit πέτραν significare ἄντρον Elmsl. ad Med. 1326. ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον 952. κρᾶτ' ἐμὸν πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω 1002. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον 1081 m. πέτρας νιφάδος OC 1060 ch. ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν Tr. 780. ἀφύλλωτον πέτραν: ἄφορον, ἄδενδρον, οἷον λεωπετρίαν. Σοφ. Ἰοβάτῃ (fr. 281.) πουλύπους ὅπως πέτρᾳ fr. Iph. 289, 2. v. νοέω. ἔνθα Σαρπηδὼν πέτρα Tymp. 571. — ὦ καταρρῶγες πέτραι Ph. 937. ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι Tr. 787. De Parnasso monte dictum σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέροψ ὄπωπε λιγνύς Ant. 1126 ch. v. Elmsl. ad Eur. Bacch. 306. 559. et ἁ θεσπιέπεια Δελφὶς εἶπε πέτρα OR 463 ch. v. Pflugk. ad Eur. Androm. 999. De Dorvilli coni. πέτρας ἅτε ταῦρος OR 478. v. πετραῖος. — ε̄ in arsi producitur.

Πετραῖος *saxosus.* ἡ πετραία Σκῦρος Ph. 459. πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθι Ai. 696 ch. ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα θερμὰ λοῦτρα . . . παραναιετάοντες Tr. 633. Pro πέτρινος, quae vocabula etiam alias commutari docet Iacobs. ad Anthol. Pal. t. 3. p. 870, dicitur πετραία βλάστα δάμασεν (Νιόβην) Ant. 827 m. Musgr. ante posita distinctione cum his etiam adiectivum ἀτενής colligat, vulgo ad κισσός praecedens referri solitum. De eadem Niobe ἅ τ' ἐν τάφῳ πετραίῳ δακρύεις El. 148 m. — Praeterea cum legatur φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας ὡς ταῦρος OR 478 ch., quod propter spondeum dactylo oppositum pluribus suspectum visum esset, ut Dorvill. corrigeret ἅτε ταῦρος, nunc Herm. longe elegantiorem scripturam ex LA eruit πετραῖος ὁ ταῦρος i. e. ἀνὰ πέτρας. Quippe Flor. Γ. πέτραις, LA m. rec. πετραῖος ὡς ταῦρος m. pr. πετραῖος ὁ τ.

Πετρήρης *saxeus.* ἔξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας Ph. 1262. *antrum* est, v. πέτρα. Accentus adiectivorum in ηρης exeuntium communis est. (II p. 561, 5.)

Πέτρῖνος *saxeus.* οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον πετρίνης κοίτης Ph. 160 an. *antrum.*

Πέτρος *saxum.* Legitima vocabuli vis illa est, ut *lapidem* quemvis *maiorem* significet. ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων Ph. 296. de igne silicis venis abstruso excudendo, ut dixit Virg. Georg. 1, 135. a Wakef. comparatus. τὸ λευσθῆναι πέτροις OC 435. ὡς οὐκ ἀρκέσοι τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν Ai. 728. Sed confunditur cum πέτρα. Dubia quidem sententia et quasi intermedium positum est καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας OR 334. v. ὀργαίνω. Sed certiora haec. οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου OC 19. πάγου scribi schol. adnotat, quod absurdum puto cum Reisigio, quanquam negat Hermannus. τοῦ τε Θορικίου πέτρου 1595. εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ Ph. 272. quod antrum est Philoctetae, saepe πέτρα, πετρήρεις στέγαι, οἶκος πετρίνης κοίτης dictum.

Πετρώδης *saxeus.* πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι Ant. 774. de saxea sepulcri compage. πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ 958 ch. de antro montis Pangaei, in quo inclusus a Baccho Lycurgus secundum Apollod. 3, 5.

Πεύθομαι *quaero* et *quaerendo exquiro.* Πυθώδ' ἰὼν πεύθου τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι OR 604. τὰ χρησθέντα communiter ad πεύθου et ἤγγειλα referendum abstinendumque ab interpunctione. [πυθοῦ Dind. dedit. πεύθου habet LA in litura: fuerat επυθου.] πεύθου μολοῦσα τἀνδρός Tr. 387 [ubi πυθοῦ Nauck.].

Πεύκη *fax picea.* πελασθῆναι φλέγοντ' ἀγλαῶπι πεύκᾳ OR 214 ch. — Tonum enotavit Arc. p. 106, 11.

Πευκήεις *piceus.* πρὶν ... στεφάνωμα πύργων πευκάενθ' Ἥφαιστον ἑλεῖν Ant. 123 ch. de igne.

Πεύκινος *ex ligno pinus piceae confectus,* quanquam etiam *piceum* significare potest. πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας Tr. 1198.

Πεφνεῖν *occidere.* τὸν πατέρα πατὴρ ὑμῶν ἔπεφνε [ἔπεφνεν LA] OR 1497. Aoristum Herodian. putabat, sed Aristarch. contra senserat: v. schol. Il. π 827.

Πῇ *qua via* et *qua parte* significans. De adscribendo ι satis dictum in μηδαμῇ et λάθρᾳ [et est ubique ascriptum in LA.] Nec ambigi de significatione potest; nec enim ap. Soph. cum ποῖ confunditur, nec usquam πῇ γῆς comparat, de quo exterminando ex Atticorum scriptis iniquissimam litem Elmsl. movit ad Eur. Heracl. 19. 46. πᾷ μοι φθογγὰ φοράδην (sc. διαπέταται) OR 1310 an. *qua vagatur,* quod minime pugnat cum coniunctis ποῖ γᾶς φέρομαι; οὐδ' ἔχω πᾷ θῶ Ant. 1342. i. q. ὅπῃ. Respicit Creon corpus Haemonis manibus gestatum. [Dind. c. Kaysero οὐδ' ἔ. ὅπα πρὸς πότερα κλιθῶ dedit.] τᾷ δ' αὖ φορεῖ νιν; Tr. 965 ch. sc. ξένων ἐξόμιλος βάσις τὸν Ἡρακλέα. Sed non *quo eum portant* interpretor cum Hermanno, sed *a qua parte huc accedunt.* πᾷ μου ψαύεις; 1006. *qua parte me tangis* i. e. *quomodo tangis;* nec hoc cum sequentibus ποῖ κλίνεις ullo modo pugnat. πᾷ πᾷ πᾷ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ; Ai. 867 ch. [quo loco priora duo πᾷ πᾷ Dind. c. Lachm. mutavit in παπαῖ παπαῖ.] πᾷ πᾷ κεῖται ὁ δυστράπελος δυσώνυμος Αἴας; 913 ch. *qua parte,* quod est diligentius scrutantis quam generatim quaerens ποῦ.

Πηγή. Propria *fontis* significatione non legitur. Proxime tamen inde haec absunt: ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους πηγὰς γάλακτος El. 893. τρισσάς γε πηγάς (sc. χεῖ) OC 479. utrumque de libatione. ἴσχειν δ' οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων Ant. 803 an. ἔρρωγεν παγὰ δακρύων Tr. 852 ch. — Tralatam dictionem haec habent. εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν πηγῆς δι' ὤτων φραγμός OR 1387. de *auditu obturando.* φραγμὸς δι' ὤτων coniungenda videntur. ἐπ' ἔσχατα χθονὸς νυκτός τε πηγὰς οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχάς Orith. fr. 655, 2. πηγαὶ νυκτός videntur Oceani orientalis regiones dici, ex quibus oriri nox pariter et sol credebantur, velut occidentali mergi. — Accentus verbali origine illustratur, quam a πηδᾶν repetebant; v. EM p. 669, 17.

Πήγνυμι *figo.* εἶτα τόνδ' ἐφέστιον πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον El. 420. ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγώ Ai. 821. de gladio eodem figendo, de quo fixo dictum πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρῳάδι 819.

Πηδάω *insilio.* εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος Ai. 1279. *percurro.* εἰσιδὼν μόνον πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει Ai. 30. De construendi verbi ratione advertit Pflugk. ad Eur. Hel. 532; sed plus centenis is usus firmari tragicorum exemplis potuit, qui non propter intransitivum verbum transitive dictum sed verbo simplici pro composito sive praepositionem et casum comites habente memorabilis est. — Tralate dictum τίς ὁ πηδήσας μείζονα δαίμων τῶν μακίστων πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ; OR 1300 an. de irruente invido numine.

Πήδημα *saltus.* ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι πλεύραν διαρρήξαντα Ai. 833. de corpore in ensem incumbente.

Πηκτίς *genus citharae Lydae.* πηκτίδων μέλη fr. Tham. 226, 1. ἀντίσπαστά τε Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία Mys. 361, 2. — De tono v. Arcad. p. 35, 7. (II p. 563.)

Πηκτός *compactus.* πηκταί τε λύραι καὶ μαγάδιδες Tham. fr. 227, 1. *fixus.* ἐν γὰρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος Ai. 908.

Πηλᾰμύς *pelamys,* genus piscis. ἔνθα πηλαμὺς χειμάζεται πάραυλος Ἑλλησποντίς Past. fr. 446, 2. — De tono v. Arc. p. 92, 2.

Πηλεύς n. pr. ὁ Πηλέως γόνος Ph. 333. Πηλέα τὸν Αἰάκειον Pel. fr. 434, 1. correpta, ut aliquando, ultima syllaba. [Cognominis fabulae sunt ap. Dind. fr. 434—442.]

Πήλιον *mons.* ἐν τῷ Πηλίῳ inc. fr. 911, quae Eustathii verba sunt p. 877, 51, sed sententia ex Soph. desumpta.

Πηλιωτικός *in Pelio monte alitus.* σὺ δ', ὦ Σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος Ach. Am. fr. 166. [De cane dictum.]

Πηλός *lutum.* ἀργὸν (ἀρχόν) πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν Pand. fr. 432. Ex eadem fabula sumpta iure Dind. putat verba θέλοιμι πηλὸν ὀργάσαι (ib.) ap. EM p. 629, 34. cf. s. v. ὀργάζω. — πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται inc. fr. 927. ap. EM p. 490, 3. Gud. p. 298, 3. *vinum* utrique explicatur, scilicet ut καπήλου nomen et οἴνου aliquid habere necessitudinis ostenderent; quasi non limus etiam vini et faeces ex doliis protrudi et elui possint.

Πῆμα *calamitas.* τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρόν Ph. 765. εἴ ποτε ... ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος OR 166 ch. v. ἀνύω et ἐκτόπιος. σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν Tr. 43. χἄστιν τι δεινὸν πῆμα 46. ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰν πᾶσι

κυκλοῦσιν 129 ch. i. q. κυκλοῦσιν ἐπὶ πᾶσιν, v. Herm. μὴ πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει Ai. 363. θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι 582. [ubi γρ. τραύματι LA a diorthoto, quam eandem lectionem habet Moschop. π. σχεδῶν p. 25.] τοιόνδε μέντοι ... Παλλὰς φυτεύει πῆμα 953. μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς El. 581. εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς Epig. fr. 197, 3. — ἐκτὸς ὄντα πημάτων Ph. 504. τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα μίμνειν 870. de morbo dictum. ἀνάριθμα γὰρ φέρω πήματα OR 168 ch. ἐν τοσοῖσδε πήμασι 1319. τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα OC 739. σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα, μὴ τὰ νῦν, ἀποσκόπει πατρῷα καὶ μητρῷα πήματα 1196. v. νῦν. πολλῶν γὰρ ἂν καὶ μάταν πημάτων ἱκνουμένων 1586 ch. τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι πήματ' ἄλλ' ἄλλοις [sic Dind.: πήματα φθιμένων LA] ἐπὶ πήμασι πίπτοντα Ant. 595 ch. *ἰδοῦσα νέους θανάτους, πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ Tr. 1277 m. [secl. Dind.] πατρῷ' ὁρῶσα πήματα El. 258. τῶν ἐμῶν πημάτων ἄρηξιν 875. μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων Ai. 935 ch. τὰν ἀνθρώπου ζοὰν ποικιλομήτιδες ἆται πημάτων πάσαις μεταλλάσσουσιν ὥραις Ter. fr. 519, 3. Horum pleraque sensu et cogitatione comprehensam *(abstractam)* mali notionem referunt; de re ipsa gravi et calamitosa unum est Ph. 870, quod *morbum* significat. Huic adde selectius de *homine* dictum, *a quo calamitatem metuimus:* Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί OR 379. De proprietate sermonis praeterea notabilia sunt κακά et πήματα composita: ἐν τοσοῖσδε πήμασιν διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά OR 1319. πῆμα et ἄτη: μὴ πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει Ai. 363. Bene Herm. sec. Eust. p. 1461, 63. πῆμα γῆς ἄτης, ut ap. Homer. πῆμα κακοῦ dictum est, id est τὸ πημαῖνον, schol. implicatius interpretatur μὴ τὸ πῆμα πλέον τίθει τῆς ἄτης, πῆμα de morte, ἄτην de furore intelligi volens. Aliter dictum ἀνθρώπου ζοὰν ἆται πημάτων μεταλλάσσουσι Ter. fr. 519, 3. ἀλλάσσουσι πήματα εἰσφέροντες, ut ἆται pariant πήματα hominibus tanquam invida numina. De πήματα ἐπὶ πήμασι Ant. 595, dilecta veteribus figura, v. Wesseling. ad Herod. 1, 68. — Vitiosa scriptura plerorumque librorum est τάδε πήματα pro τάδε παρ' ἦμαρ OC 1455 ch. V. Herm. (II p. 564, 17.)

Πημαίνω *malum infero.* εἴ τι πημαίνεις ἐμέ OC 837. [ubi Dind. c. Pors. πημανεῖς dedit.] εἴ με πημανεῖς τι Ai. 1314. τίς δ' ὁ πημήνας; OC 893. τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν Χείρωνα πημήναντα Tr. 715, quod mire Passov. de sagitta veneno inficienda interpretatur non satis inspecta sententia, cum manifestum sit de vulnerato Chirone dici. δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή El. 336. ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει (ἄνθρωπος) fr. inc. 757, 2. — Medium *mali contrahendi* significatione videtur dici. εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος Ai. 1155. *scito malum tibi contractum iri.*

Πημονή *calamitas, malum,* i. q. πῆμα. πημονῆς ἄτερ Tr. 48. πημονὴν ὑπόστεγον (εἰσδέδεγμαι) 376. τῆς νῦν παρούσης πημονῆς El. 939. ἢ χἀμὸν γένος βλαστεῖν ἐᾶσαι, πημονὴν αὐτῷ (αὑτῷ) σαφῆ; 966. [σὲ μόνον δέδορκα πημονὰν ἐπαρκέσοντα Ai. 360 Dind. c. Reisk.: libri ποιμένων]. τὸ μεθύειν πημονῆς λυτήριον fr. inc. 697. — πημονὰς εὔχου λαβεῖν Tr. 1189 i. e. καταρῶ σοῦ. οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς OR 363. τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ', αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι 1230. ὅτι τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται Ant. 326. Horum pauca concretam quam dicunt rei gravis et damnosae significatione praedita sunt, de Iole muliere Tr. 367. de convicio OR 362; nec necessario sic intelligas El. 966. — Accentum generis (verbalia sunt) v. ap. Arc. p. 112, 12.

Πίειρα *pinguis,* feminina forma defectiva cum πίων et πιαρός cognata. πιείρας δρυός Tr. 766. ἀπὸ λιπαροῦ ξύλου. δρῦν γὰρ λέγει πᾶν δένδρον schol. De *pinu* tamen proprium. (II p. 565.)

Πιερίδες Musarum cognomentum. λάθα Πιερίδων στυγερά Synd. fr. 146, 1. memoria gestorum Musarum opera i. e. carmine cum posteritate aequatur.

Πίθος *dolium.* πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται inc. fr. 927. v. πηλός. — Tonum generis Arcad. notavit p. 49, 8.

Πικρός. Si vera est Buttmanni Lexil. 1, 17 disputatio, et profecto vera est, πικρός primitiva significatione *acuti* et *penetrantis,* tralata demum *amari* et *acerbi* praeditum esse, propriam illam vim, etsi non incorruptam sed aliquantum deflexam ap. Soph. monstrant haec. πικροῦ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος Ai. 1024. non *acuti* ensis, sed *acuto dolore et certa necandi vi corpus permeantis.* πικρὰς ὠδῖνας αὐτοῦ Tr. 41. quod etsi de animo dictum est, similitudinem tamen a *pariendi doloribus acutis* repetitam habet. velut πικρὰν ὠδῖνα παίδων inc. 671, 1. Sed πικρᾷ γλωχῖνι Tr. 681. inprimis Homerico more dictum. Hinc de *sapore* dictum πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ inc. fr. 733, varie scriptum ap. Plut. Mor. p. 468 b, 463 f, 923 a; primum, ut dedimus, altero loco πικρῷ πικρὰν κλ. φ. χολήν, tertio πικρὰν πικροῖς κλ. φαρμακοῖς. Proxima tralatio est de *voce acuta,* inde *flebili* et *querula.* πικρᾶς οἰμωγᾶς Ph. 189 ch. φθόγγον πικρόν OC 1610. Inde ductum πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον Ant. 423. quod *querulae avis,* quam *tristis* interpretari malo. Inde earum rerum cognomentum est, quae *acerbitatem dolendi* vel *molestiam* gignunt. Proxime absunt a propria vi κατις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ Ai. 500. εἰ μή μοι πικρὰς ἀρὰς ἠρᾶτο OC 951. τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστιν ἢ λύπη πικρά El. 654. quod cave ne de tristitia animi intelligas. φυλάξαι δεῖ με τοῦτο σοὶ πικρόν 1504. Magis discedunt ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς Ai. 1004. de quo loco sec. Eust. p. 409, 45. explicando v. Lob. πικροὺς τῶν Ἀχιλλείων ἀγῶνας 1239. πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι El. 470. πικρὸν Σίγειον Ph. 355. de quo loco verum vidit Buttm.; argutatur Herm. τοῦ πικροῦ βίου OR 1487. τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καὖθις φίλα OC 615. Quin de *hominibus* ea significatione dicitur. εἰ δὲ πικροὺς ἔχθεις Ἀτρείδας Ph. 510 ch. Sed paulo aliter dicitur *ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς, αὑτῷ δὲ τερπνός Ai. 966 [secl. Dind.] Postremo de *hostili* rerum humanarum *statu* infensoque animo dicitur. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά; OC 606. ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καὖθις πικροί Ai. 1359. v. Valck. ad Phoen. 963. Quomodo eo dictionis perventum sit, monstrat illud ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρος, ὦ πικρὸς θεοῖς Ph. 254. quod etsi schol. ἐχθρός interpretantur, *ingratum* tamen potius s. *invisum* significat. — Prima plurimum brevis est et sic manifesto constat El. 470. 654. 1504. Tr. 41. 681. Ai. 500. *966. 1004. 1024. 1359. Ph. 189. 510. OC 606. 951. 1610. Ant. 423. inc. fr. 671, 1. Semel in arsi producitur, OC 615. Ceteris locis ambigua mensura est. (II p. 566, 4.)

Πικρῶς *acerbe*. ἐξονειδίζων πικρῶς OC 990. ἀξίως ἔλεξας, οὐδὲ μὴν πικρῶς Alet. fr. 92, 1.

Πῖμελή *adeps*. καταρρυεῖς μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς Ant. 1011. v. καλυπτός. — Tonum v. ap. Arc. p. 109, 2.

Πίμπλημι *impleo*. χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων El. 906. χθονὸς τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν πίμπλησι πεδίον Ant. 419. τοῦ τόνδε (κρατῆρα) πλήσας θῶ; OC 480. πέμφιγι πλήσας ὄψιν Salm. fr. 483, 3. [sic emend. Herm. opusc. 4. p. 277: πᾶσαν libri Galeni.] — *Passivum*. πᾶν δ' ἐπίμπλατο ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον El. 729. πρίν ποθ' ἁμετέρων αἱμάτων γένυσιν πλησθῆναι Ant. 121 ch., quod viam aperit ad inveniendam tralatam *satietatis* et *fastidiendi* significationem, cuius unum exemplum est ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ Ph. 520. de quo casu minus convenire regulae viso non assentior Matthiae Gr. Gr. § 352. p. 663. vel c. dativo iunctum videri vel c. genit. τῆς νόσου, ut ξυνουσίᾳ causae reddendae adiectum sit pro διὰ ξυνουσίαν dictum statuenti. Mihi τῆς νόσου ξυνουσίᾳ inprimis eleganti metonymia dictum videtur pro τῷ ξυνεῖναι νοσοῦντι, πλησθῆναι vero absolute additum pro *satiari* dici, ut κόρου subaudiendo sententiam expleas. — Medium unum exemplum habet ἦ ματρόθεν δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω; OC 582 ch. *tuum tibi torum*. [ἐπάσω Nauck. probante Meinekio. ἔπλησο Bergk. in annal. Fleckeis. 97 (1868). p. 368.]

Πίμπρημι *cremo*. σῶμα ... πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας πρῆσαι Tr. 1199. ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς φυγὰς κατελθὼν ἠθέλησε μὲν πυρὶ πρῆσαι κατάκρας Ant. 201.

Πίνδος *Pindus* mons. ῥεῖ (ὁ Ἀχελῷος) γὰρ ἀπ' ἄκρας Πίνδου Λάκμου τ' ἀπὸ Περραιβῶν εἰς Ἀμφιλόχους Inach. fr. 265, 2.

Πιννοτήρης *pinnoteres*, genus cancri perparvum. [schol. Arist. Vesp. 1501 πινν.: καρκίνιόν τι σύννομον καὶ ἀεὶ ταύτῃ προσερχόμενον.] ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ Amphiar. fr. 116, quod de homine brevissimo corpore dictum explicare studuimus v. μάντις.

**Πῖνος *sordes, squalor*. ἐσθῆτι ... τῆς ὁ δυσφιλὴς γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος OC 1259. Libri omnes πόνος. Illa coniectura Scaligeri est. — Accentum notarunt Arc. p. 63, 21. Gr. Herm. de prosod. p. 424. (II p. 567, 2.)

Πΐνω *bibo*. ζῇ, πῖνε, φέρβου fr. Dan. 181. τὸ πρὸς βίαν πίνειν inc. 701, 2. οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς inc. 702, 2. [sic Casaub. restituit locum: ἢ 'μπιεῖν malebat Porso. De loquendi usu cf. Fritzsch. ad Theocr. 10, 53.] Tralatam dictionem haec habent. ὁδοῖς, αἳ τοὐμὸν αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο ἐπίετε πατρός OR 1401. ἵν' οὑμὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται OC 622. De locutione observavit Abresch. ad Aesch. Eumen. 979. ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν ἤδη Tr. 1056 de morbo exanimante.

Πιπράσκω *vendo*. Proprie dictum πραθεὶς Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ Tr. 252. Tralate πέπραμαι κἀπόλωλα Ph. 978. *proditus sum et pessumdatus*, velut et ἐμπολᾶν cum compositis haud infrequenter dicitur.

Πίπτω. I. *Formae*. *Praesens* πίπτεις Ant. 782 ch. *πίπτομεν Tr. 84. [secl. Bentl.] πίπτουσι Ant. 1045. Tr. 62. inc. fr. 762. πίπτειν Ai. 759. Ant. 474. πίπτοντος El. 747. πίπτοντα *sing.* *Ai. 841. [notav. Schol.] πίπτοντα *acc. plur.* Ant. 595 ch. — *perf.* πέπτωκα El. 1477. πέπτωκεν OC 749. πεπτωκός *acc.* El. 1467. πεπτωκότες OR 146. πεπτῶτος Ant. 1018. πεπτῶτα Ai. 828. 922. Ant. 697. Falsa olim erat inepta scriptura πέπτωκεν Tr. 1045. pro πέπωκεν. — *futurum* πεσεῖ Tr. 597. OC 1374. πεσούμεθα El. 399. πεσοῦνται Ai. 633 ch. — *aor.* ἔπεσ' ἔπεσε Ai. 621 ch. πέσε Ant. 134 ch. πέσω Tr. 705. πέσῃς Ai. 1090. πέσῃ Ph. 826. OC 395. 1219 ch. πέσοιμι Ant. 240. πεσεῖν OR 376. 616. 1209 ch. OC 748. Ai. 1061. 1083. El. 398. 429. πεσών Ph. 1002. Ant. 1027. Ai. 325. 375. quo loco πεσόν scribi posse suspicatur Herm. perturbata, ut saepe apud tragicos constructione; sic non opus ὀλέσσας pro ὀλέσας in antistrophico versu scribi. πεσούσης OR 129. πεσοῦσαν Tr. 1038 m. πεσόντες OR 50. πεσοῦσαι OC 1608. πέσον pro παῖσον mala coniectura Sophocli Tr. 1086. Valcken. impertiturus erat ad Hippol. 1378. — II. *Usus*. 1. Propria verbo *cadendi* vis est, id est, ut deorsum aliquid feratur, maxime humum. κρᾶτ' ἐμὸν πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών Ph. 1002. παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν OR 1209 ch. quod de congressu coniugali dictum iam proxime a tralata significatione abest. ἐς δὲ γόνατα πατρὸς πεσοῦσαι OC 1608. ἐπὶ γᾷ πέσε ταντανλωθεὶς πυρφόρος Ant. 134 ch. τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ El. 747. ἐν μέσοις βοτοῖς ἥσυχος θακεῖ πεσών Ai. 325. ὥς με βαστάσῃ πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει Ai. 828. *ἐμὲ αὐτοσφαγῆ πίπτοντα 841. [notavit schol.]. Mediam quandam inter hoc et primum transferendi vocabuli genus partem haec tenent: πρόσθεν αἵματι πεσεῖ μιανθεὶς OC 1374. αὐτάδελφον ἐν φοναῖς πεπτῶτ' ἄθαπτον Ant. 697. Nec ad figuratam magis quam ad propriam dictionem referendum est χερόπληκτοι δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι Ai. 633 ch. a *manibus deorsum in pectus illatis* sumptum. — || Tralationis primum genus est de mortuis, *occumbendi* significatio. Praeter illa OC 1374. Ant. 697. inprimis ex Ai. 1090. via patefit: ὅπως μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς. — τυραννίδος οὕτω πεσούσης OR 129. *occiso rege*. τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου Ant. 1018. τὰν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν ... ὥς μ' ὤλεσεν Tr. 1038 m. πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι Ai. 922. δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ πεπτωκός El. 1467. εὖ πεπτωκός, Tyrwhitti coniecturam Brunckio receptam recte refutans Hermannus nollem tamen *corpus prostratum* interpretatus esset; melius est, quod addit illi explicando, *cecidit invidia deorum*. — A *labe molis* deflexum videtur ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα πίπτειν μάλιστα Ant. 474. *corruunt*. Explicatiora sunt, cum *pessum eundi* vi praeditum verbum est. Eius usus ratio clarescit ex Ai. 1083: ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν. — στάντες τ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον OR 50. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς ... φανούμεθ' ἢ πεπτωκότες 146. οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν 376. γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ OC 395. καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν El. 398. Respondet Chrysothemidi Electra πεσούμεθ', εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι 399. Priore versu ne *errandi* aut *peccandi* vim in verbo quaeramus, alter obstat; quominus in hoc *moriendi* significatione dictum credamus, priore prohibemur: una igitur *intereundi* ratio relinquitur. Bis diversa significans dici putare ineptum acumen esset. ἢ σεσώσμεθα *ἢ πίπτομεν Tr. 84. [secl. extrema Bentl.] πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις Ai. 759. His proxime

absunt, quae ab *incidendi* significatione repetuntur. De eo, qui in *insidias* cadit: τίνων πότ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις πέπτωχ' ὁ τλήμων; El. 1477. in *malum* qualecunque: τὴν ἐγὼ τάλας οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἔδοξ', ὅσον πέπτωκεν ἤδη OC 748. οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι Ant. 240. ὅστις ἐς κακὸν πεσὼν ἀκεῖται 1027. in *somnum:* ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ Ph. 826. His simile est ὡς σκότῳ, κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ Tr. 597. Inde de *peccantibus* vocabulum est. καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν OR 616. ἐμοὶ πιθέσθαι μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν El. 429. quanquam hoc etiam de incidente in infortunium intelligas. Denique incerta consilii Deianira dicit οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω Tr. 705. *quo accidam*, i. e. quo me vertam de forte in aliquid delatis dictum; velut ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος OC 1219 ch. *si quis in cupiendo nimius est*, v. Herm. His omnibus contraria sunt, quae ab *incidente* vel *irruente in aliquid vi et mole* deflectuntur. Sic de *cumulatione malorum* τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι πήματ' ἄλλ' ἄλλοις ἐπὶ πήμασι πίπτοντα Ant. 595. De *irruente* vel *ingruente vi* maxime *armata* ἐν δ' ἑλίκεσσι βουσὶ καὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις Ai. 375 m. nisi ad tmesin haec revocaveris; ea vero non inest in Ai. 1061: τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν. De *Amore omnia domante* Ἔρως, ὃς ἐν ἀνδράσι πίπτεις Ant. 782 ch. v. κτῆμα. — Postremum tralationis genus est de *forte factis*, ductum illud ab alea iacta, de qua quanquam ipsum quoque figurate dictum ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι inc. fr. 762. cf. Pflugk. ad Eur. Hel. 1082. [deque proverbio tragico Dind. annot.] Inde κἄξ ἀγεννήτων ἄρα μῦθοι καλῶς πίπτουσιν Tr. 62. cf. Musgr. l. c. Monk. ad Eur. Hippol. 715. Porson. advers. p. 256. Sic intelligendum videtur τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν . . . ἄφιλα παρ' ἀφίλοις ἔπεσ' ἔπεσε μελέοις Ἀτρείδαις Ai. 621 ch. ἐν ὀλιγωρίᾳ ἐστίν schol. vet. φροῦδα schol. Pal.

Πιστεύω. ‖ *confido.* θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις Ph. 1374. σοὶ πιστεύσας OC 175 an., quae sententia vulgo nimiis et parum aptis distinguendi notis turbatur: v. μετανίστημι. τίνος βροτῶν λόγον τόνδ' εἰσακούσασ' ὧδε πιστεύεις ἄγαν; El. 884. *tanta fiducia plena es.* ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλων σαφῆ σημεῖ' ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ 886. ὥστ' εἰ πατὴρ . . . ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν τέρας νομίζειν αὐτό, πιστεύειν δ' ὁρᾶν 1317. μύθοις εἴ τι πιστεύειν χρεὼν Tr. 67. non *si credi potest*, sed si *fides habenda.* — ‖ *credo, sino mihi persuaderi.* ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις OR 625. ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε 646. — ‖ Hinc deflexa *parendi* et *dicto audientem sese praestandi* vis. τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν Tr. 1228. Num v. 1251. huic accenseam an primae significationi ambigo: οὐ γὰρ ἄν ποτε κακὸς φανείην σοί γε πιστεύσας, πάτερ. Sententiarum nexus illud suadet, sed *confidere* ipsum quoque ad sensum aptum est. (II p. 569, 33.)

Πίστις. ‖ *fides.* Subiective dictum de *animo fido.* θνῄσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία OC 612. Obiective de *praestanda:* νῦν τὰν τῷ θεῷ πίστιν φέροις OR 1445. ᾧ πίστιν ἴσχων τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν OC 950. εἴ τίς ἐστι πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις Tr. 588. si *licet fidem habere.* οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὡς τὸ μὲν δοκεῖν ἔνεστι 590. Ὀρέστης τῷ τέλει πίστιν φέρων El. 735. Contrarium est τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; OR 1420. *quomodo iure fidem alicuius implorare potero?* nam *quomodo mihi iure fides haberi poterit* ad sensum minus aptum. — ‖ *documentum fidei.* Sic inprimis de *manu data* solenne. ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν Ph. 813. δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις OC 1632. Hinc sunt, quae sequuntur: τίν', ὦ τάλαιν', ἰδοῦσα πίστιν El. 887. λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι Tr. 623. *confirmare.* ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; 1182. Postularat enim dextra data fidei sponsionem.

Πιστός *fidus.* ‖ de *homine* dici solitum. Κρέων ὁ πιστός OR 385. ἦν, εἴπερ τις ἄλλος, πιστός, ὡς νομεὺς ἀνήρ 1118. ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ OC 334. φύλαξ δέ μου πιστὴ κατέστης 355. πιστὸς Ἀταλάντης γόνος 1322. τοῖς σαυτοῦ πιστοῖσι συμμάχοισι 1395. ἐγὼ δὲ πιστὸς ὢν κείνῳ τελῶ Tr. 286. Ἡρακλῆς, ὁ πιστὸς ἡμῖν κἀγαθὸς καλούμενος 541. μάτηρ ὡσεί τις πιστά El. 234 ch. ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς 1204. ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσηῦρον πιστόν 1352. πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας Camic. fr. 303. Hinc aliquando *fide dignum* significat, s. *fidem facientem.* ᾖσθα τοῖς λόγοισι πιστός . . ., ἀτηρὸς λάθρᾳ Ph. 1272. item *fretum* s. *confisum.* ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἕδρας τάδε OC 1031. Multa similia congessit Schaef. ad Hec. Pors. 1117. —.— ‖ de *re*, ut vel *fide dignum* vel etiam *tutum* s. cui quis se committere possit, indicet. Hac altera significatione dictum vide ὡς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὁμιλία πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε Ph. 71. Altera sunt haec: ὧν με . . . οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος OC 97. εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων 1331. ὡς ἔλειπέ μοι μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι Tr. 77. πίστ' ἔχων τεκμήρια προσῆλθες El. 774. βροτῷ δὲ πιστὸν οὐδέν Tyr. fr. 583 a, 3. Paulo aliter dictum οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα OC 1594. *sancta* enim sunt. Sed de *fido animo* haec intelligo dici. τὸ σὸν μόνον πιστὸν φυλάσσων OC 626. non τὸ σὸν πιστόν *tuam fidem*, sed τὸ σὸν φυλάσσων, ὥστε πιστὸν μένειν, *a tua parte fidem servare.* ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις; Tr. 398. *num vera fideliter nuntias?* — Aliquid dubitationis habet illud: τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; OC 1488. [Iacobs. τὸ πιστόν expl. τὸ ὀρθὸν τῆς φρενός.] Schol. τί βούλει πιθανὸν ἀνακοινώσασθαι τῷ Θησεῖ. Nec hoc recte dictum, nec Reisigii interpretatio vera, *quidnam arcani vis insitum eius animo*; sed sic constat sententia: *de cuiusnam rei fide illius animo persuaderi vis;* quod usitatius sane active dicitur, *fidem facere*, sed minime necesse de transitivo ἐμφῦσαι cogitare.

Πιστόω. Activa forma non legitur. Passivum πιστωθεὶς ὅτι . . . οὐχὶ παύσομαι OC 1030. quasi *ad fidem adactus*, id est *certus, confisus.* πίσυνος. Medium *in suam fidem adigere*, sive *sibi fide obstringere* significat. οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ' ὡς κακὸν πιστώσομαι OC 650. (II p. 571, 2.)

Πίτνω *incido* s. *irruo.* ἐν ποίμναις πίτνων Ai. 185 ch. 300. — *occido*, i. e. *morior.* ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός OC 1732 m. — *evenio.* καὶ πάρος ἀπέφυγε τὰ σφῷν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς OC 1740 ch. Penacute LA hic et perpetuo ita libri fluctuant. Doctorum longe plurimos in eam abire sententiam video, ut praesens πιτνεῖν, aoristum authypotactum ἔπιτνον esse putent; eamque omnium clarissime exposuit Herm. in cens. Med. Elmsl. ad v. 53. p. 164. opusc. t. 3. Buttmanno Gr. vol. 2. p. 219. et πιτνῶ et πίτνω uso tragicorum et lyricorum receptum fuisse

videtur, alios autem poetas non magis id verbum consuetudine trivisse, quam prosarios constat. Contra Elmsl. exortus est, qui cum ad Eur. Heracl. 77. Med. 53. unice vera πίτνω, πίτνων, πίτνειν decrevisset, explicatius rem persecutus ad Soph. OC 1732. ratione etiam, quam maxime desiderabat Herm. pugnavit: ν enim insertum brevi radici firmandae πετ, unde ἔπεσον et ex reduplicatione et syncopa πίπτω, quod idem accidisse in τέμνω, δάκνω, κάμνω, ἱκνοῦμαι, ὑπισχνοῦμαι; formam igitur in ον exeuntem et ν literae servilis retinentem non posse nisi imperfectum haberi. Idem iure contra Hermannum significavit, etsi non ostendit fusius exsequendo, ἔπιτνε non necessario aoristum haberi OC 1732; quippe perpetua est aoristi et imperfecti, item praeteriti et aoristi apud poetas confusio. Nec sane ex illis grammaticis, quos Herm. memorat l. c. in alterutram partem satis certo colligitur, Moschopulo π. σχεδῶν p. 86, Hesychio v. πιτνεῖ, Phavorino v. πίπτω, Eust. p. 1173, 52, schol. Ms. Aesch. Sept. 765, quibus adde EM p. 673, 36, ex cuius breviata disputatione Herodianum etiam eorum fontem fuisse agnoscimus, quae parum distincte Eustathius profert. At ego testem dabo omni exceptione maiorem, quem esse Herodianum ipsum non dubitamus, ap. schol. Il. π 827. Is enim modeste, ut solet, oblocutus Aristarcho πέφνων penacute scribenti, sine ulla ambiguitate de ceteris participiis ν insertum habentibus concedit, una coniungens τέμνων κάμνων πίτνων. Praesens illi visum πίτνω clarum erit totam percogitanti disputationem, inprimis illud, quod πεφνών eo argumento acui iubet, quod πέφνε quidem et πέφνω πέφνῃς πέφνῃ dicatur, sed nusquam compareat πέφνω πέφνεις πέφνει. Cf. ἐμπίτνω.

Πίων *pinguis.* πίονος ποτοῦ Tr. 703. aut *musti*, ut schol. videtur explicare, aut *meri*, quae Hermanni sententia est. (II p. 572.)

Πλάζω. Passivum solum reperitur, proprie *oberrare* significans. τὸν ὠμόθυμον, εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων, ἀπύοι Ai. 886 ch. Tralate dicitur τίς πλάγχθη πολὺ μόχθος ἔξω; OC 1231 ch. *quis longe discedit labor* sc. a vita hominis, cum iuventutem ingressus est. De dubia scriptura v. πολύμοχθος.

Πλάθω *accedo, appropinquo.* Tralate dicitur de Hercule ad deos sublato ἵν' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς πλάθει πᾶσιν Ph. 728 ch. τάδε τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν El. 220 ch. Scribitur vulgo τὰ δέ, in quo explicando se torserunt interpretes. Herm. τάδε corrigens infinitivum a praegresso τίκτουσα πολέμους suspendi vult, ὥστε πλάθειν τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστά, explicans πλάθειν pro ἐρίζειν dictum, *ut expostules non altercabilia cum potentioribus.* Sic infinitivus durissime dictus est. Ego correxerim τά γε, τά ut pro ἅ dictum sit: *quibus in rebus concurrere cum potentibus controversias serentem ratio non est.*

Πλανάω. Activa forma de *opinione in incerto quasi vagante* dicta ἆρ' ἔστιν; ἆρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανᾷ; OC 316. LA πλανῶ, supra scripto m. pr. αι, quod merito Elmsl. et Herm. praetulerunt. Ap. Suid. v. ἆρ' ἔστιν legitur ἡ γνώμη πλανᾷ, recte, sed minus venuste. — Passivum, quod medium vulgo dicunt *oberrare* significat proprie: ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη OC 347; tralate dicitur de *incertis rumoribus circumlatis:* *πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη φιλεῖ πλανᾶσθαι OC 304. [secl. H. Hirzel.]

*Πλάνη v. πλάνος.

Πλάνημα. οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρενῶν OR 727. οἵα φροντὶς καὶ στροφὴ ψυχῆς καὶ ἀνακίνησις φρενῶν, ἤγουν ταραχὴ λογισμῶν schol. quae omnia rem non tangunt. Repente ortam et sollicitam quidem cum spe elatam, tum metu depressam cogitationem significat.

Πλάνης *qui vagatur; erronem* enim non dixerim famulum cum grege pascua invisentem. ποίμνην γὰρ ἦσθα κἀπὶ θητείᾳ πλάνης; OR 1029.

Πλανήτης *erro.* τὸν πλανήτην Οἰδίπουν OC 3. πλανάτας, πλανάτας τις ὁ πρέσβυς οὐδ' ἔγχωρος 123 ch. — De tono v. ἀλήτης.

Πλάνος *oberratio.* Proprie dictum τοῦδε δυστήνου πλάνου OC 1114. Tralate de morbo alternis incessente et desaeviente ἥκει γὰρ αὕτη (ἡ νόσος) διὰ χρόνου πλάνοις ἴσως [ἴσοις Both.] ὡς ἐξεπλήσθῃ Ph. 758. v. ἴσως. Et de *cogitatione omnia pererrante* πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις OR 67. πλάναις apogr. minus Attice; LA πλάνας, sed in πλάνοις mutatum quod reposuit Brunck. — Est Atticum: v. Pierson. ad Moer. p. 315. Elmsl. ad OR 67.

Πλάξ *locus planus.* Sed qualiacunque fere loca sic dicuntur; *agri:* τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι OR 1103 ch. πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα Ph. 1430. *solum dehiscens:* ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν OC 1681 m. v. ἄσκοπος. *loca inferorum:* τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα OC 1564 ch. νερτέρας νεκρῶν πλάκας 1577 ch. *summitas promontorii:* ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου Ai. 1220 ch. denique *summa turris:* ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός Tr. 273. κατεκρήμνισεν ἀπὸ τοῦ πύργου Diod. Sic. 4, 31. quod videtur verius quam scholiastae verba ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐδίσκευσεν.

Πλάσσω *confingo.* λόγους ψιθυροὺς πλάσσων Ai. 148 an. (II p. 573, 20.)

†**Πλάστιγξ *examen trutinae.* Sic emendandum dudum putavi ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν πλάστιγγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον Ai. Locr. fr. 14, 5, quam correctionem cum Lobeckio communicans ab illo eandem factam comperi. Legitur μάστιγα ap. Stob. 114, 6. quod de *mutata in deterius fortuna* perversum. [παλίντροπον in παλίρροπον mutavit Meinek.]

Πλαστός *subditus.* πλαστὸς ὡς εἴην πατρί OR 780.

Πλάτη *remus.* Proprie dicuntur ἅλιον ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν Ai. 357 m. ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρώσκει OC 717 ch. Dubia sententia est ναύκληρον πλάτην Naupl. fr. 387. ναυτικὴν explicatum Hesychio. Figurato dicendi genere universe *navigandi* notione praedita haec sunt: τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε *ναυτίλῳ πλάτῃ κατέσχετε Ph. 220. [sic apogr. pleraque: κἀκ ποίας πάτρας LA. κἀκ ποίας τύχης Dind. c. Nauckio.] πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ κατηγόμην 355. — De tono v. Arc. p. 113, 26.

Πλατύς proprie *latus*, sed est *hominis magno corpore praediti* appellatio οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι Ai. 1250.

Πλεκτός *nexus.* πλεκταῖς ἑώραις OR 1264. πλεκταῖσιν ἀρτάναισι Ant. 54. χημοῖσι πλεκτοῖς Past. fr. 449 b. (II p. 574.)

Πλέος et πλέως *plenus.* Ab illo enim formae femininae et neutrae repetuntur. ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως Ph. 1074. φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης

πλέῳ Ant. 721. Omnes libri praeter unum apogr. πλέῳ, quod correxit Brunck. sua conferri iubens ad OC 1162 data, ubi legitur βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον οὐκ ὄγκου πλέων, ἄνδρα μωρίας πλέων Ai. 1150. Libri consentiunt. Selectius genus loquendi est οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ Ai. 1112. i. e. οἱ φιλοκίνδυνοι, rerum novarum laudisque cupidine ducti pericula quaerentes, *Abenteurer:* cf. censuram Aeschyli Eumenidum a Muellero editarum p. 20. — ἀναιδείας πλέαν El. 607. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα Ai. 745. ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα Ph. 39. ἰὼ στέγαι φίλων ἐρῆμοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι El. 1405. Herm. nunc miram Elmsleii sententiam (v. ad Med. 259 h.) secutus πλέᾳ scripsit. Sed nec fieri potest, ut a vocabulo Attice in ως inclinato feminina forma deflectatur, eaque omnia ad ος finitionem redeunt, nec ullus veterum magistrorum tam portentosae doctrinae auctor est.

Πλεύμων v. πνεύμων.

Πλευρά *latus.* Proprie dictum, ut tamen ad totum corpus translatum videatur: πίνος πλευρὰν μαραίνων OC 1260. πονῶν πλευρὰν πικρᾷ γλωχῖνι Tr. 681. ἐκ δ' ἐλώπισεν πλευρὰν ἅπασαν 926. φασγάνῳ πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην 931. πλευρόθεν πλευρὰν παρείς 938. πλευρὰν διαρρήξαντι τῷδε φασγάνῳ Ai. 834. — ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος Ant. 1236. προσπτύσσεται πλευραῖσιν ἀρτίκολλος... χιτών Tr. 768. πλευραῖσι γὰρ προσμαχθέν (ἀμφίβληστρον) 1053. σπασμὸς διῇξε πλευρῶν 1083. πατρὸς... θιγὼν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ τάσδ' ἐπικούφιζε Ai. 1410 an. Hunc pluralem τὰ πλευρά solum probans ex tragicis exempturus erat Elmsl. ad Eur. Heracl. 824. abusus Porsoni auctoritate cui nihil eiusmodi in mentem venit commentanti ad Hec. 820. Or. 217. Illi satis responsum ab Hermanno ad Ai. 1410. — Tralatum reperitur ad *circumlocutionem* efficiendam, ut σῶμα, *corpus:* μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται Ai. 1253. Haec scriptura longe elegantissima: in LA a prima manu πλευρᾶς. De Tr. 833. v. πλευρόν. — De tono v. schol. Il. γ 35. cf. α 464. Arc. p. 97, 2.

Πλευρόθεν *a latere.* πλευρόθεν πλευρὰν παρείς Tr. 938. De accentu v. Apoll. de adv. p. 605, 10.

Πλευροκοπέω *latera scindo.* τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ Ai. 236 an. (II p. 575.)

Πλευρόν *latus.* Proprie: πλευρὸν ἀμφιδέξιον OC 1112. πλευρὰ προστακέντος ἰοῦ Tr. 833 ch. Libri πλευρᾷ metro ruente. Emendavit Erf. τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ κλιθεῖσαν 1225. κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων Aeg. fr. 21, 1. Tralate *partem* significat: πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν Ai. 874. castra cogitantur dextra s. orientem versus ad Rhoeteum, sinistra s. occidentem versus ad Sigeum promontorium porrecta, cornuum exercitus in acie constituti similia. — De tono v. πλευρά et adde Arcad. p. 122, 27.

Πλευρών *urbs.* ναίουσ' ἔτ' ἐν Πλευρῶνι Tr. 7. Tonus periecticorum est: v. Arcad. p. 15, 11. 16, 19.

*Πλευρώνιος *Pleuronius:* κόρην Πλευρωνίαν Ledam. fr. Pseudosoph. cf. s. v. βαθμός.

Πλέω. I. *Formae praes.* πλέω Ph. 240. 383. πλεῖς Ph. 58. πλέουσιν 593. πλέωμεν Ph. 526. πλεῖν El. 335. Ai. 1143. Ph. 529. 569. 881. 915. 963. 1275. πλέων Ph. 244. 302. 547. inc. fr. 774. πλέοντι Ph. 354. πλέοντες 840 m. Ant. 190. — *imperf.* ἔπλει Ai. 1234. Ph. 572. — *perf.* πέπλευκας Ph. 72. πεπλεύκατε Ph. 404. — *aor.* *ἔπλευσας Ai. 1105. [secl. Schneidew.] ἐπλεύσατε Ph. 1038. πλεύσαντος Ph. 1033. πλεύσαντα Ph. 1027. Reliquae verbi partes non leguntur. — II. *Usus.* || Propria *navigandi* significatio tralaticia est πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον Ph. 58. πλέω δ' ἐς οἶκον 240. πόθεν πλέων; 244. ὅποι πλέων 302. ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι 354. πλέω πρὸς οἴκους 383. πλέωμεν 526. ὅποι βουλοίμεσθα πλεῖν 529. πλέων... πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὔβοτρυν Πεπάρηθον 547. πλεῖν ἦν ἑτοῖμος; 569. ἐπὶ τοῦτον... διώμοτοι πλέουσιν 593. δίχα τοῦδε πλέοντες 840. μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν 881. δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν 915. ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ, ἤδη 'στί 963. πλεῖν μεθ' ἡμῶν 1275. ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν Ai. 1143. εἰς Αἴαν πλέων inc. fr. 774. αὐτὸς ἄρχων Αἴας ἔπλει; Ai. 1234. πρὸς ποῖον ἂν... οὑδυσσεὺς ἔπλει; Ph. 572. ἔπλεις ἅμ' αὐτοῖς 1026. — πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενί Ph. 72. πρὸς ἡμᾶς πεπλεύκατε 404. — ἑκόντα πλεύσανθ' ἑπτὰ ναυσὶ ναυβάτην 1027. ἐμοῦ πλεύσαντος 1033. *ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας Ai. 1105 [secl. Schneidew.]. —.— || Tralatam dictionem duo exempla monstrant. ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔπι πλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα Ant. 190. sc. τῆς πατρίδος. Suam sortem et salutem omnem ad patriae commoda referri iubet, quae salva cum nave non eversa confertur. Contendit Erf. Cic. ad Div. 12, 25. — ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ El. 335. Qui angusta et sollicita sorte utuntur, cum eis comparantur, qui velo contractiore, velut in tempestate, navigant. — || Uno exemplo firmatur casus quartus verbo additus. ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσατ' ἂν τόνδε Ph. 1038.

Πλέως v. πλέος. (II p. 576, 4.)

Πληγή. || Proprie *ictus*, inde etiam *vulnus* et *verberatio*, cum *manuum*, tum *tempestatis.* οὗ... ἐτέγχθη κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου Ph. 1457 an. LA πληγῆσι. κἂν ἐγίγνετο πληγὴ τελευτῶσα Ant. 261. ἔκ τε φοινίας πληγῆς Ai. 919. πολλὰς δ' ἀντήρεις ᾔσθου στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων El. 90 an. In Dorismo cum LA concinit Suid. v. ἀντήρεις et πλαγάς. ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγά 196 ch. τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες inc. fr. 724. πληγαῖς non multum abest, quin interpretatio selectioris vocabuli τυπάς videatur, quanquam *malleum* hoc significat. πρίονος πληγαί inc. 787. v. πρίων. — || Cum metaphora dictum inprimis *calamitatem* scilicet affligentem et quasi prosternentem significat. σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ... ἐπιβῇ Ai. 137 an. νόσον interpretatur schol. Vet., nimis anguste; nondum enim de vesania Aiacis certa chorus compererat. δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ πληγή τις ἥκῃ 279. μεγάλοι δὲ λόγοι μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων ἀποτίσαντες Ant. 1351 an. θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός inc. fr. 656.

Πλῆγμα *ictus.* Non dicitur nisi proprie; de *pugilantibus* μετώπων ὀλόεντα πλήγματα Tr. 522 ch.; de *vulnere* τέθνηκε... νεοτόμοισι πλήγμασιν Ant. 1283; de *ligone in terram depresso* οὔτε του γενῆδος ἦν πλῆγμα Ant. 250.

Πλῆθος *multitudo.* || de *numerandis*, πλήθει πολλῶν μηνῶν Ph. 721 ch. *post multorum mensium morationem*, raro dativi usu. οὐ μιᾷ ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν OR 123. ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται 541. 542. πλούτου inutilis ignoti cuius dam coniectura [quam Dind. recepit] ab Erfurdti

memoratur. συνοπάζεται [συμπλάζεται Dind.] δὲ πλῆθος . . . Φρυγῶν Laoc. fr. 342, 5. Haec duo exempla viam monstrant, quomodo *vulgus*, *populus* illo vocabulo appelletur. ἄρχει τις αὐτῶν ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος; OC 66. Medium huius et alterius significationis locum occupavit illud Antig. 585 ch.: ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον. *tota gens* familiari calamitate corripi dicitur. —.— || de *ponderandis*, ut *vis* et *copia* spectetur. πόνου γε πλῆθος Ai. 876. ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν OR 424.

Πληθύω *abundo*. πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις; Tr. 54. intransitive *copiose adsum*. κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην Phoen. fr. 643. Hinc transfertur ad *sermonem frequentem* et *multorum celebratum ore*. ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος OC 377. Item ad *senectutem* s. annorum accrescentem multitudinem: ὁ πληθύων χρόνος 930. Tricliniani πληθύνων. (II p. 577, 7.)

Πλῆκτρον *pulsandi instrumentum* qualecunque. *Remum* significat: Pollux 10, 133: τὰ δὲ ναυτικὰ σκεύη .... πλῆκτρα, ὡς Σοφ. ἐν Ἀχ. συλλ. (fr. 151.) πλήκτροις ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν. cf. Herod. 1, 194. *Cuspidem hastae*: ἢ δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον Ach. Am. fr. 164. v. διχόστομος.

Πλήν. || Praepositio adverbiascens cum genitivo dicta, *praeter*. ποίου δὲ τούτου πλήν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς; Ph. 441. πλὴν ἐμοῦ 537. OR 1415. ἐπείπερ εἶ γενναῖος ... πλὴν τοῦ δαίμονος OC 76. πλὴν τοῖν στυγεραῖν Ant. 144 an. ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὅτι βλέπω πλὴν σοῦ Ai. 514. ἄριστον Ἀργείων ... πλὴν Ἀχιλλέως 1341. μή του τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν El. 908. τῷ γὰρ προσήκει πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε; 909. πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων ταμίας Ter. fr. 515, 3. —.— || Magis adverbiascit, quando *praeterquam* significat. Ita vel cum *nomine* dicitur *participiove*: τί μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν; Ph. 100. οὐ δοθήσεται πλὴν σοί τε κἀμοί 775. θνήσκουσι γάρ, πλὴν εἷς τις OR 118. πλὴν ἕν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι 119. ἀλλ' ἔστι (sc. ἀληθείας μένος), πλὴν σοί 370. οὐκ οἶδα πλὴν ἓν OC 1161. οὐδ' ἂν εἷς θνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ Θησέως κάρα 1657. τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον Ant. 236. οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν εἴδωλα Ai. 125, quam sententiam iterum posuit Soph. inc. fr. 682, 2: ὡς οὐδέν ἐσμεν πλὴν σκιαῖς ἐοικότες. ἀλλ' οὐκ Ὀρέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον El. 1217. οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν inc. fr. 683. οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε; Ai. 1238. — *Dicta adverbiorum similia* adhibito maxime nomine conficiuntur: νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν, πλὴν εἰς σέ Ph. 1052. πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος OR 1509. — Deinde cum *verbo finito* dicitur s. *tota* quadam *a se suspensa sententia*. πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων ... ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν Ph. 710 ch. πλὴν ὁ κύριος Θησεὺς παρέστω OC 1643. πλὴν ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται Tr. 41. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς ἥξοντ' Ὀρέστην El. 293. πλὴν ὅτι πέμπει μ' ἐκείνη 426. πλὴν ὅταν τόκος παρῇ Oenom. fr. 424, 2. Denique cum *infinitivo*: εὑρίσκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν Ph. 283. πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ 299. οὐδὲν ᾔδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν 1010. τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ Tr. 1172. ὥστ' ἐστί μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἰπεῖν ἃ χρῄζω OC 573. θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν θανεῖν 958. τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνους φῦσαι Ant. 646. Formulam οὐδὲν ἄλλο πλὴν exemplis firmavit Dawes. misc. cr. p. 185.

Πλήρης *plenus*. || proprie. βωμοὶ ... πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς Ant. 1017. πλῆρες ἄτης στέγος Ai. 307. Significantur enim pecudes mactatae, insaniae documenta. πλῆρες ἐκπιόντι χρύσεον κέρας Pand. fr. 429, 1. v. ἐκπίνω. γαστήρ τε γὰρ σοῦ καὶ γνάθος πλήρης inc. 727, 2. Item *superlativus* sic dictus. ὦ πληρέστατον αὔλιον λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ Ph. 1087 ch. antrum enim dicit gemitu vocis repleri solitum. —.— || Proxime abest a propria dictione, quod πλήρη μασχαλισμάτων *interfectorem* appellasse Soph. fertur Troilo fr. 562 b. A corpore transfertur ad *animum refertum*: ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς Ant. 1052. *satiatum*: πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις OC 778. — Tonum notavit Arcad. p. 117, 14, efficiturque is originationibus a veteribus creditis: v. EM. p. 676, 52.

Πληρόω *impleo*. Proprie dictum *passivum* de luna: πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη inc. fr. 713, 6. Tralate significat *exsatiare*. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε Ph. 324. v. θυμός.

Πλήρωμα *exstructio*. πυρᾶς πλήρωμα Tr. 1213.

Πλησιάζω *adsum*. εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν OR 91. *una versor*. ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους ... ἐκμήνους χρόνους 1136.

Πλησίος *propinquus;* non dicitur nisi *de locis*. ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ Ant. 761. ἥδ' ὀλεῖται πλησία 763. παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί El. 640. ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις Tr. 889. εἰ παροῦσα πλησία ἔλευσσες 896. — οἱ δὲ πλήσιοι γύαι OC 58. *loca circumsita* sunt. In LA a diorthota γρ. αἱ δὲ πλησίον γύαι. Sic procul dubio ex LA aliisque scribendum οἵδε πλησίοι πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή Ai. 1168. — Adverbiascunt τοῦ πλησίον παρόντος El. 927. στῆθι πλησίον πατρός Tr. 1076. πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν Ph. 371. v. κυρέω. — De tono v. Herod. π. μ. λ. p. 19, 32.

Πλήσσω *ferio*. Proprie dictum de *vulnere*. τῆς ἀνδροφθόρου πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι Ph. 267. παίσαντές τε καὶ πληγέντες Ant. 172. cf. s. v. παίω. ὁρῶμεν αὐτὴν φασγάνῳ πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην Tr. 931. ὤμοι πέπληγμαι El. 1415. Aliter dictum παροιμία. ὁ ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει. κέχρηται Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ (fr. 118.) λέγων· ἔτ' αὖ **ὥσπερ ἁλιεὺς πληγεὶς* ενων διδάσκαλος. Lacunosum locum explere ambiguum; clara sententia: *verberibus opus ad condocefaciendum stultum*. [proverbium ipsum explicat Zenob. 2, 14.] — Transfertur ad *cladis* acceptae significationem. ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονὶ OC 605. ad *fractum morbo corpus*: οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις Ant. 819 an. (II. p. 579, 5.)

*Πλοῖον *navigium*. ὑπτίοις κάτω στρέψας τὸ πλοῖον σέλμασιν ναυτίλλεται Ant. 713. Sic Herm. coniecit pro τὸ λοιπόν, quod otiosum additamentum dicit. Fateor non admodum necessarium videri; sed illa emendatione non magis opus est.

Πλόκος *cincinnus*. αὔτως ὅπωσπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον Ai. 1179.

Πλοῦς || *navigatio*. οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν Ph. 304. ὁπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμῖν εἴκῃ 465. πλοῦν ... ἐγγύθεν σκοπεῖν 467. τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι 552. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἐστί 641. γένοιτο δὲ πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλής 780. προδούς μ' ἔοικε ... τὸν πλοῦν στελεῖν 911. — || *opportunitas*

navigandi, cuius rationis radices monstrantur exemplo Ph. 641. καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν 1450 an. — || *iter maritimum*, στόλος. ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν El. 541. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν Ai. 1045.

Πλούσιος *opulentus*. πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου OR 455. σοὶ δὲ πλουσία τράπεζα κείσθω El. 361. Adsignificantur *regales* opes: ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει OR 1070.

Πλουτέω *opulentus sum*. πλούτει κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα Ant. 1168.

Πλουτίζω *dito*. (ὑπὸ λοιμοῦ) Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται OR 30.

Πλοῦτος *opes*, de *divitiis* solis dicitur: μακροῦ πλούτου βάθει Ai. 130. v. βάθος. δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς βέβηλα fr. Alead. 109. 6. v. s. ἄβατος. οἷς (ναύταις καὶ ἐμπόροις) οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν νέμων πλούτου ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. 499, 3. Haec cum valde dura sit verborum ratio νέμων πλούτου χάριν ἀξίαν ἂν χάριν νείμειεν, eum sensum tamen esse conveniat hunc: *mercatoribus pro aerumnis suis et periculis dii tribuendis divitiis idoneam mercedem persolvere non possunt*, emendandum censuerim πλοῦτον. εἰ κακόβουλος φροντὶς ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον Ter. fr. 519, 6. *Opes* et *regales* quidem dicuntur. ὦ πλοῦτε καὶ τυραννί OR 380. πλούτου τοῦ παρόντος El. 648. et, quanquam paulo aliter dicta πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένη 960. ζῴης μοι καθύπερθεν χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν 1091 ch. πατρός, εἴπερ τινός, σθένοντος ἐν πλούτῳ Ai. 488. Dubia significatione est μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ βροτοῖσιν οὔτε κῆρες οὔτε πλοῦτος Tr. 134 ch. Tralatum dicitur de *eo*, *cuius apud nos maximum constat pretium*, s. *cui plurimum tribuimus*. τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς; τίς πλοῦτος Ai. 519. Tecmessa sibi parentibus domo gente orbae Aiacem omnium instar esse debere significat. (II p. 580, 5.)

Πλούτων *Pluto deus*. αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν Πλούτωνά τ' ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν Ant. 1200. Sed non *inferorum deum*, sed Plutum opum auctorem eo nomine dixit Soph. in Inacho satyrica bis, Πλούτωνος δ' ἐπείσοδος et τοιόνδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν (fr. Inach. 259.) Sic testis est schol. Ar. Plut. 727, ubi v. Hemsterhusium.

[Πλύντριαι v. Ναυσικάα.]

Πλώσιμος *navigabilis*. φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, οὐδὲ πλώσιμον OC 662. Sic dicitur imagine a navigantibus sumpta iter Oedipi ex Attica per vim abducendi causa ingrediendum. [πλεύσιμον coni. Meinek.]

Πλωτός *natans*. ἰχθύων πλωτῷ γένει inc. fr. 678, 9.

Πνεῦμα *flatus* || Proprie dictum de *vento*. πνεῦμα τοὐκ πρῴρας Ph. 639. οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον 643. ὀξυτόνου διὰ πνεύματος 1093 ch. τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι El. 564. καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ, οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ Tr. 146. tralatum illud ad tutam puerilis aetatis vitam, nullis quasi procellis vexari solitam; in quam sententiam confer τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου Ai. 558, quod eleganter explicuit Lob. — δεινῶν ἄημα πνευμάτων Ai. 674. v. δεινός. — Aliter dicitur proverbiali locutione ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον Ai. Locr. fr. 13. De Colch. fr. 320, 2. v. πνεύμων. — || Figurate dicti vocabuli unum exemplum est πνεῦμα ταὐτὸν οὔ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει OC 612, quasi de *spirante animo benevolo et amoris pleno*: cf. Markl. ad Eur. Suppl. 553.

Πνεύμων *pulmo*; ut Latinum vocabulum plurali numero dicitur, et proprie quidem: ἐς δὲ πνεύμονας στέρνων διερροίζησεν Tr. 567. πλεύμονας est in LA a pr. m. ν eadem m. superpositum ut v. 1054.: quod (sc. πνεύμ.) praetulit Brunck. [Dind. ubique per λ scripsit etiam contra auctoritatem Laurentiani libri, quod sec. grammaticorum testimonia constet veteres Atticos dixisse πλεύμων cf. Thes. LGr. 6. p. 1261.] — Tralate de *visceribus* dicitur ὡς σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο Tr. 778. *ad viscera penetrabat*, prorsus ut ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας, πνεύμονός τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ ξυνοικοῦν 1054. in apogr. est σάρκας πνευμονάς τε: certe πνευμόνων sive πλευμόνων dici oportuit. ἐντήκεται γὰρ πνευμόνων ὅσοις ἔνι ψυχή (ἔρως) inc. fr. 678, 7. Ad *animum* significandum transfertur ib. v. 15: Διὸς τυραννεῖ πνευμόνων. Utrobique ap. Stob. Floril. 63, 6. πλευμόνων legitur nisi quod cod. B. habet πνευμόνων. Reddendum Sophocli ex Colch. fr. 320, 2. ἐκπνέουσα πνευμόνων ἄπο ex certa emendatione Bergkii comm. de fragmentis Soph. p. 16, pro πνευμάτων; dictum de ignivomis Aeetae tauris. (II p. 581, 8.)

Πνέω *spiro*. Proprium est de *vento*, sed sic non dicitur. Traducta autem inde locutio τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν, ὄναρ πνεύσαντα νυκτός, ἡμέρας μαλάσσεται Acris. fr. 63, 2, de gravibus visis nocturnis cum ingruente tempestate comparatis. — ἰὼ πῦρ πνεόντων χοράγ' ἄστρων Ant. 1146 ch. *igneorum*. πνειόντων Brunck. contra librorum fidem et tragicorum usum, de quo docte expositum ab Herm. De sententia v. χοραγός. — *Vivi* significantur: πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο Tr. 1160. sic LA. Dind. c. Erf. τῶν ἐμπνεόντων, offensus duabus praepositionibus. v. πρός. — *Ferox animi* dicitur: ὁρῶ μένος πνέουσαν El. 610. locutio permultis tractata, Abreschio ad Aesch. Eum. 843. Lob. ad Ai. p. 342. Intpp. Tryphiodori ap. Wernick. p. 400. Boeckh. expl. Pind. p. 341. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 394. — Denique de *olentibus* usitatum est: v. Spanhem. ad Callim. h. Apoll. 38. περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον in satyricae fab. Synd. fr. 147, 3 quippe *matula*. Crebrior genitivi usus est.

Πνοή || *flatus*. ὕπνον δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή Ph. 19. δυσπνόοις Θρῄσσαισιν πνοαῖς Ant. 589 ch. — || *ventus*. ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον νιν El. 435 aut defodere inferias aut abiiciendo ventis dare iubet, loquendi formula perusitata veteribus. Quanquam κρύψον est in zeugmate, id quod animum advertit schol. De sententia v. Dorvill. ad Char. p. 442 Lips. — || *halitus*. ἱππικαὶ πνοαί El. 719. ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος Ant. 1238. αἷμα ἐξέπνευσε bene schol. Mirum non modo LB sed optimum omnium LA ieiuna sententia scripturam ῥοὴν exhibere.

Ποδαγός *pedissequus*. σῷ ποδαγὸς ἑσπόμην πόσει Ant. 1196. Accentum generis Arc. enotavit p. 88, 1.

Ποδαπός *cuias*. ποδαπόν; sc. ἄνδρα καθῆσθαί φασιν OC 1160. ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων ὤμοις Niptr. fr. 403. Hoc etiam in illis exemplis est, quae male intellecta iam antiquo tempore in

suspicionem adduxere legem Atticistarum a Phrynicho sancitam, ποδαπός de gente et ortu, ποῖος de qualitate dici: de qua re exposuit Lob. ad Phryn. p. 56. — Verum schol. Dion. Thr. p. 872, 18. τῷ ποδαπὸς τὰ ἐθνικά, Ῥόδιος, Θρᾴξ, ἔσθ' ὅτε καὶ τὰ ποιότητος, λευκός, ξανθός, haec ex recentiorum consuetudine. Deinde pergit: Σοφ. ἐν Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι τῷ ποδαπὸς ἀντὶ τοῦ ποῖος χρησάμενος ἀκυρολογεῖ (fortasse οὐκ ἀκριβολογεῖ scribendum): ποδαπὸν τὸ δῶρον κ. τ. λ. Falso de Soph.; qui enim nunquam mare vidissent, remum ventilabrum esse putantes mirabundi interrogabant Ulixen adventantem, cuias et ubi terrarum tam mira instrumenti figura usitata esset. Grammaticus Sophoclem perperam intellexit: [videtur ποδαπόν pro ποῖον accepisse. At quaeriter *a quo* venerit illud donum.]

Ποδίζω *compede vincio.* κῶλον ποδισθείς (ἀνήρ) Acris. fr. 60, 2. Emendavimus haec v. δῆλος.

Ποδώκης *pernix.* θεῶν ποδώκεις βλάβαι Ant. 1104. — De tono v. schol. Il. β 764.

Ποθεινός *desideratus.* ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας Ph. 1454 an. ποθεινὸν ἐμοί coniungenda. ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν El. 1104.

Πόθεν *unde.* Proprie dicta haec: τίς τε καὶ πόθεν πάρει; Ph. 56. πόθεν πλέων; 244. πόθεν λαβών OR 1162. Ant. 401. Hoc loco πόθεν λαβών cum altera interrogatione τῷ τρόπῳ ita colligantur, ut interpungendum non sit, et recte virgulam delevit Herm.; plane ita τίς πόθεν μολὼν σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν πάρα Tr. 421. σήμαιν' ὅτου τ' εἶ καὶ πόθεν Alet. fr. 91, 2. Legitur ap. Stob. Flor. 88, 11 etiam γὠπόθεν, nec minus recte: alii codd. ὁπόθεν. — Tralatae dictionis haec sunt: τοῦ ποτὲ τεύξομαι σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος; Ph. 1091 m. Vulgo post μέλεος signo interrogandi distinguitur, intellecta nec elegantia formulae ἐλπὶς σιτονόμος, nec duplici interrogatione in unum coniuncta, quae res adhuc Erfurdtium movit ut ποθέν scriberet. πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; 1159 m. πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον Ant. 502. πόθεν δ' ἂν εὕροις... ἄρηξιν; El. 875. πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν; 1191. πόθεν γὰρ ἄν ποτ' ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θὴρ ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν...; Tr. 707. πόθεν ποτ' ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθος ἀνίας; Dionys. fr. 182, 1. Horum quaedam, Ph. 1159. Ant. 502. El. 875. Tr. 707. responsum negans faciunt exspectari; qua de re pinguius quidam nescio quam negandi vim in πόθεν velut in ποῦ et πῶς animadvertere sibi visi sunt: v. Valck. ad Phoen. 1611. Monk. ad Alc. 94. Intpp. Greg. Cor. p. 144. — Semel καταχρηστικῶς nonnullis πόθεν pro ποῦ dici visum Tr. 1009 m.: πόθεν ἔστ', ὦ πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες, de quo versu vel Schaefer. erravit mel. cr. p. 78. Sed nec Hermannum probaverim *unde mihi auxilio adeste* interpretatum, esse enim nullum. Non videtur de ope ferenda cogitare Soph.; proprie dictum puto, *unde estis*, i. e. quorum hominum progenies, unde prosati, qui Graeci videmini quidem, sed beneficiorum gratiam non eam, quae Graecos decet, refertis.

Ποθέν *alicunde.* μὴ προσπεσών με λάθῃ ποθέν Ph. 156 ch. ἠνώγει ῥυτῶν ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν OC 1599. λῴους φρένας... ἀμείψασθαί ποθεν Tr. 737. οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν; El. 1202. Ellipticam loquendi rationem monstrat ξίφος, εἴ ποθεν, ἢ γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε Ph. 1204 m. (II p. 583, 12.)

Ποθέω *desidero.* τὸ γὰρ νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν Ph. 675. ποθοῦντι προυφάνης OC 1505. ὅ γ' Αιδης τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ Ant. 519. κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν Ai. 962. τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὑπόθεις; τόδε El. 4. ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ, ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι (Ὀρέστης) 171 m. ποθῶ τοῦ σοῦ θανοῦσα μἀπολείπεσθαι τάφου 1168. τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων οὐκ ἂν μεθεῖτο Tr. 196. Schol. et Erf. τὸ ποθούμενον interpretantur, quasi activum pro passivo dici possit, quia activa quaedam deponentis forma utuntur ex abundanti. Refutat hoc commentum et docte Herm.; τὸ ποθοῦν *desiderium* est *in populi animis regnans*, inde *populus ipse desiderio plenus*, cui vocabulo explicando adiicitur ἕκαστος θέλων ἐκμαθεῖν. [cf. Dind. in ed. Ox. 3.] — *Passivum:* τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα Tr. 632 ab Hercule scil. v. Hermann. Cod. Harl. ποθουμένα, quod noli ποθοῦντα explicare, cum subaudiendum sit ἐστί, i. e. εἰ ποθεῖται τὰ ἐξ ἐμοῦ ἐκεῖθεν: bene enim sic τἀκεῖθεν ut τὰ νῦν pro νῦν dici potuit. — *Deponens mediae formae* est ποθουμένᾳ γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι Tr. 103 ch. Pluribus exemplis collatis defendit Eust. p. 806, 37. hunc secutus Stephanus de dial. Att. p. 65.

Πόθι *ubi.* καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι πόθι παῖς ναίει Tr. 98 ch. De structura dixit Pors. ad Hec. 1038. LA πόθι μοι πόθι μοι, PA πόθι πόθι πόθι μοι παῖς.

Ποθί *alicubi.* τίς... τὸν ὠμόθυμον, εἴ ποθι, πλαζόμενον λεύσσων ἀπύοι Ai. 886 ch. de ellipsi v. εἰ.

Πόθος *desiderium.* τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετο Ph. 601. ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει 646. οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος OR 518. πότερα πόθοισι (ἦλθες); OC 333. i. e. πόθῳ. σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις 1106. ὡς μάλιστ' ἄν, εἰ [ἐν Dind. c. Canter.] πόθῳ λάβοις 1678 m. sc. βαίης s. λάβοις. v. Herm. πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις 1697 m. ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον Tr. 107 ch. εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ 368. *amore,* velut ταύτης πόθῳ 431. et τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον 1142. τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ i. e. ἐμόν Tr. 631. οὔ νιν ἐσεῖδον ἄσμενος πόθῳ 755. τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος El. 822. Selectiora propter pronominis possessivi dicendi rationem sunt τὠμῷ πόθῳ OR 969. *mei desiderio,* et πάρος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα; OC 419. Doctius de hoc vocabulo egit Ilgen. opusc. philol. vol. I. p. 29. Accentum enotavit EM. p. 678, 36. Arcad. p. 49, 9. (II p. 584, 9.)

Ποῖ *quo.* Non confunduntur Sophocli πῇ et ποῖ, ne specie quidem, quod in ὅπῃ et ὅποι fit, nec, si recte introspexeris, ποῖ et ποῦ. — ‖ De *locis* dictum proprie ποῖ λέγεις; relatum ad ἐκεῖσε Ph. 814. ποῖ μεθῶ (σε) 816. ὅρα ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει 834 ch. ποῦ LA. Flor. Γ. βήσει ut στήσει tralatam dictionem monstrant, sed adverbium propria uti censendum est verbo motus significanti additum, nisi addiiciatur vocabulum figuratae dictionis indicio, velut fit Ph. 896. OC 167. ποῖ γᾶς φέρομαι τλάμων; OR 1308 an. ποῖ φύγω OC 828. ἀλλὰ ποῖ φύγω; 1738 m. ποῖ μόλωμεν; 1748 m. ποῖ γᾶς ἥκω Tr. 984 an. πᾷ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις; 1006 m., quae voculae una compositae perspicue quid differant intelligi faciunt. ποῖ τις οὖν φύγῃ; ποῖ μολὼν μενῶ; Ai. 403 sq. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, εἰς ποίους βροτούς; 1006. Affert Suid. v. ποῖ falso explicans ποῦ. ποῖ βλέπων πότ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290. βλέπει enim tralate

dictum, ποῖ non est. ποῖ δ' ἐμπορεύει; El. 405. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν; 812. ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος αὐτή θ' ὁπλίζει —; 995. —.— || Transfertur ποῖ inprimis ad *cogitationem aliquo accidentem et relatam, dictaque aliquo pertinentia* significanda. ποῖ πότ' ἐξέβης λόγῳ; Ph. 896. λόγων Harl. quod coniectura assecutus Brunck. est ficta elegantiae specie captus, nec animadverterunt Erf. et Buttm. id minime ad sententiam aptum esse, quam talem constitui oportet: *quonam tendit oratio tua.* ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ OC 170 an. ποῖ φρενῶν ἔλθω; 310. ποῖ λόγων ἀμηχανῶν ἔλθω; El. 1174. οὐκ ἔχω τάλαινα, ποῖ γνώμης πέσω Tr. 705, quod exemplum cum altero Ph. 834. interrogationem indirectam solum monstrat. —.— || Sed perperam ποῖ et ποῦ confundi credideris in his exemplis. Propria dictio, cuius rara exempla apud omnes scriptores sunt, σχῆμα κατὰ τὸ σημαινόμενον vel intelligi aliquid extrinsecus postulat. ποῖ γᾶς; Ph. 1211 ch. Proximum est πατέρα ματεύων, inde autem sumi oportet εἶ, *quonam abire patrem quaesituro animus est?* ποῖ δῆτ' αὖθις ὧδ' ἐρῆμος ἄπορος αἰῶνα τλάμον' ἕξω; OC 1734. Non diceret Ismena, sed vel πῇ, *quanam via*, vel ποῦ, *ubi*, nisi dudum de quaerendo perfugio sollicita, ad quam rem iterum et saepius revolvuntur sorores v. 1738. 1747. — Transferuntur haec: ἃ δ' ὑπέσχεο, ποῖ καταθήσεις; OC 227 m. *"quorsum persolves* sic est dictum, ut significetur, quonam adducturus sit effectionem promissorum suorum chorus, ut rata sint." *Herm.* Male Musgr. *quomodo* interpretatur, id quod πῇ dici debuisse animadvertit quidem Schaef., sed in eo fallitur, quod ποῖ et πῇ idem significare genere solo diversa existimat. Eadem *finis attingendi* inest vis OC 476. τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή; *„reliqua vero quonam adducere me oportet."* *Herm.* ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος, εἰς τίν' ἐλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; El. 958. ποῖ, ἐς τινὰ χρόνον. schol. et Suid. v. ποῖ ποτέ, quos Seidl. sequitur ad Eur. IT 346, et exquisitior illa sententia: quanquam facilitate intelligendi altera commendatur ratio, ab Elmsl. (ad IT Markl. 358 in mus. cr. Cantabr. fasc. 6. p. 287) et Hermanno l. c. probata, ut ποῖ βλέψασα coniungantur, cf. v. 995. Unum relinquitur οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῖ νεανίαι πονεῖν; OC 335, ad quae verba Ismene respondet εἴσ' οὗπέρ εἰσι. Brunck. [et Dind.] ποῦ, in schol. et LB repertum, sed in illo κυρεῖν pro πονεῖν. Both. olim et Spalding. πόνων suadebant, non minore errore quam λόγων Brunck. Ph. 896. Sed nec Reisigium nec Hermannum probo illum ἔβησαν subaudientem, hunc *quo illi abierunt, ut non ipsi potius hunc laborem suspiciant* interpretantem; in huius enim ratione *non* particulam ubi apud Sophoclem quaeram, ambigo. Coniungo ποῖ πονεῖν, nec ἔβησαν sed εἰσίν intelligo mente addi: *quousque aliis rebus indulserunt*, *illius ut rationem habere non possint.* — Haec satis accurate introspecta voculis πῇ et ποῖ etiam secundum aliorum scriptorum sermonem explicandis accommodari poterunt; certe ap. Soph. dubitandi causa nulla, ut haerendum non sit in his, quae cum veteres doctores, velut EG p. 464, 41. Ammon. p. 112. 121; tum recentiores multi velut Elmsl. ad IT 358. Monk. ad Alcest. 874. Pors. et Schaef. ad Hec. 1062, hic etiam ad OC 227 ad Phalar. Epp. p. 296. Lips. et in Passovii lex. v. ποῖ, denique Heindorf. ad Plat. Parm. p. 215 parum distincte disseruerunt.

Ποί proprie *alicubi.* ἤ μάθω μολοῦσά ποι OC 26. Tralate: ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μή ποτ' εἰσίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι Tr. 304 *quoquam.* „Optat Deianira, ut Iupiter nulli non suorum parcat." *Schaefer.* (II p. 686.)

*Ποιά *pascuum.* Ἰδαίαν μίμνω λειμωνίαν ποίᾳ μήλων Ai. 601 ch. πεδίον τὸ Τρωϊκόν est. Haec librorum lectio (modo quod πόᾳ est in nonnullis, ut optimo Flor. Γ.) ad metrum non quadrat, etsi scholiastae convenit explicationibus. Locum in paucis Sophoclis desperatum Herm. coniectura sic refingit Ἰδαῖα μίμνω λειμώνια κῆλ' ἀμύνων; v. ἄποινα et λειμώνιος: felicissime sanavit Lob. λειμώνι' ἔπαυλα μήλων corrigendo. Ceterum ποιά acui iubent EM p. 704, 59. Greg. Cor. p. 220. ποιά pro πόα Doricum dicens, Eust. p. 70, 34. coll. Reiz. de Acc. Incl. p. 121.

Ποίας n. pr. *Poeas*, *Oetaei filius.* Ποίαντος υἱόν Ph. 5. ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης 263. Ποίαντος τέκνον 318. 461. ὦ παῖ Ποίαντος 329. τῷ Ποίαντος τόκῳ 1230. ὦ Ποίαντος παῖ 1261. παῖ Ποίαντος 1410 an. Ποίαντι πατρί 1430.

Ποιέω. I. *Formae.* || *Activi praesens* ποιῶ. OR 918. ποιεῖς Ph. 589. 752. El. 624. ποιεῖ Ph. 926. El. 319. 623. — ποιῶ *coni.* Ai. 1395. ποιῶσι Thyest. fr. 237, 2. — ποιεῖν Ph. 409. 949. apogr. quaedam pro με ὁρᾶν, quod est in LA Flor. Γ. 1010. OR 537. OC 1018. 1037. 1517. Tr. 385. 390. 598. 743. El. 337. 385. ποιοῦσῃ Ant. 72. — *futur.* ποιήσω Ph. 120. El. 1045. Tr. 1249. ποιήσεις OC 652. Ai. 1155. 1356. El. 1044. — *aor. coni.* ποιήσω El. 1276. ποιήσῃς Ai. 1369. ποιήσεις LA pr. ποιήσῃς m. ant. ποίησον OR 543. ποιῆσαι OC 1033. ποιήσας Ant. 321. —.— || [In his LA et paene ubique faciens cum eo Flor. Γ. habent scriptum ποῶ OR 918. ποεῖς Ph. 752. El. 624. ποεῖ (ποεῖν LA) Ph. 926. El. 319 et eraso quidem ι ut 623 et in ποεῖν 385 et coni. ποῶ Ai. 1395. — ποεῖν Ph. 1010. OR 537. OC 1018. 1037. 1517. Tr. 385. 390. 598. 743. El. 337. 385. — ποήσω Ph. 120. — πόησον OR 543 (LA m. pr.) ποῆσαι OC 1033. cum passivi nulla forma, medii autem tantum ποεῖσθαι Ph. 552. OC 1144 per ο scripta extet.]. —.—. || *Passivi* nulla pars exstat praeter participium ποιουμένων OC 116. ποιουμένοις El. 277. —.— || *Medii praesens* ποιοῦμαι Ant. 78. ποιεῖ OC 584. ποιούμεθα Ant. 190. ποιοῦ Ph. 590. Ant. 547. ποιεῖσθε OC 278. ποιεῖσθαι Ph. 552. OR 240. OC 459. 1144. ποιούμενος Ph. 375. OC 1285. El. 302. ποιουμένη Ant. 541. apogr.; ποιουμένην LA. ποιούμενοι Ph. 499. Memorabile est ποῶ, ποεῖς in optimis libris Flor. Γ. LA tam crebro reperiri, quanquam non tam constans eius usus est, ut nimis diligentibus codicum cultoribus mutandae scripturae religio esse debeat. Sed ea scriptura, Doriensium potius quam Atheniensium propria putanda (v. Intpp. Greg. Cor. p. 72 et Weckleini cur. epigr. p. 54), a nimia correctorum quorundam diligentia profecta videtur, οι ne in thesi corriperetur caventium; nec tamen ποῖος et τοιοῦτος quisquam aliter scribere aggressus est. Hermannus quam sententiam de ποῶ Attico olim professus est praef. ad Hec. p. XXV. dudum abiecit.

II. *Usus.* || *Activi* duae potissimum significationes sunt, altera *faciendi* i. e. *exsequendi* et *perficiendi* quod constitueris tu vel alius, *efficiendi* altera. Prior haec exempla habet. ἴτω ποιήσω Ph. 120. ὅρα τί ποιεῖς 589. ὅτου τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ

ποιεῖς; 752. ὅς οὐδὲν ᾔδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν 1010. τοίγαρ ποιήσω κοὐκ ἀπώσομαι Tr. 1249. ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν; OR 537. οἶσθ' ὡς ποίησον; 543. v. οἶδα. LA πόησον m. pr. ποιήσων m. rec. πῶς οὖν ποιήσεις; OC 652. τί δῆτ' ἀμαυρῷ φωτὶ προστάσσεις ποιεῖν; 1018. μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν 1033. εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖ 1037. χὤτι χρὴ ποιεῖν λέγε 1517. καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν Ant. 72. οὔκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ 321. εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος Ai. 1155. τί ποτε ποιήσεις; 1356. ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει 1369. μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ 1395. οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ El. 319. τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν 337. εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμὲ 1044. καὶ μὴν ποιήσω 1045. τί μὴ ποιήσω; 1267. Adde tritam formulam τί χρὴ ποιεῖν; Tr. 385. 390. 598. (et in quibusdam apogr. Ph. 949.) Eiusdem significationis *passivum* retinens est. ἔνεστιν ηὐλάβεια τῶν ποιουμένων OC 116. ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις El. 277. — || Altera verbi vis pauciora ex Soph. documenta sibi postulat. πανουργίας, ἀφ' ἧς μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν Ph. 409. τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν τό τ' ἔνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ 926. ἥ σ' ἐγὼ ... καὶ τἄργα τἀμὰ πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ El. 623. σὺ γὰρ ποιεῖς τοὔργον 624. *tu rei auctor es.* τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν; Tr. 743. λήθην ὅταν ποιῶσι τῶν ὄντων κακῶν (sc. οἱ λόγοι) Thyest. fr. 237, 2. Orta hinc locutio est ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ OR 918 *proficio.* — Relinquitur unum exemplum verbi cum duobus accusativis dicti, quod *aliquem aliqua re afficere* significat. ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευται ποιεῖν; El. 385. — || *Usus medii*, quod dicitur, *veri* duplex reperitur, alter, cum *nobis aliquid*, alter, cum *nostrum aliquid* aut facimus aut exsequimur. Illius rationis exemplum est οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος Ph. 375. *nihil* (mihi) *reliquum faciens.* Alterius plura. ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος El. 302. ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι Ph. 552. οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι OC 1144. μηδ' ἃ μὴ 'θιγες ποιοῦ σεαυτῆς Ant. 547. Ab hac altera potestate illa exorta est, qua aut *se alteri* aut *alterum sibi* quis *comitem addere* aut *eiusdem rei participem* dicitur. τὸν ἄνδρα ... μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν κοινὸν ποιεῖσθαι OR 240. πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος ἀρωγόν OC 1285. τοὺς φίλους ποιούμεθα Ant. 190. οὐκ αἰσχύνομαι ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη 541. cf. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 556. — Sed veri medii vis in ea forma minime semper cernitur. Quippe *figuratae dictioni* constitutum *deponens* est aliquando. Nam *pendendi* vel *existimandi* significationem refert. τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος ποιούμενοι Ph. 499. καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς OC 278. μοίραις LA, μοίρας pars apogr. Dind. μοίρᾳ dedit. Sed μοῖραν ex compluribus apogr. iure revocavit Schaef., cum Brunck. ὤραν scripsisset; de loquendi ratione ad sensum instituta disputavit Herm., quanquam quod comparat δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ totum dissimile est. τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἴσχεις, ἢ δι' οὐδενὸς ποιεῖ 584. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι Ant. 78. i. q. ἀτιμάζω sc. τὰ θεῶν ἔντιμα. Ex hoc versu locutionem enotavit Phrynichus app. Soph. p. 35, 3. Tralatum dicendi genus etiam haec duo exempla monstrant, a quo genere Graeci cum efficiendi exsequendi gignendi vim alienam esse viderent, qua erant iudicii elegantia, medio uti communiter decreverunt. ἐὰν θέληθ' ὁμοῦ σὺν προστάτισι ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς ἀλκὴν ποιεῖσθαι OC 459. Cum nuntius dixisset σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον, Neopt. respondet ποιοῦ λέγων Ph. 590.

Ποιήεις *pascuus.* νάπει ποιάεντι OC 157 ch.

Ποικίλλω tralate *varie et insidiose loquor.* ὡς ἐγὼ νοσῶν οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι Tr. 1121. De Tr. 412. v. ποικίλος.

Ποικιλόμητις *vario et versuto consilio.* ποικιλομήτιδες ἆται Ter. fr. 519, 2.

Ποικίλος *varius* i. e. variegatus cum forma tum colore. ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει Ter. fr. 525. τὸ ποικιλώτατον ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον Polyid. 464, 4. *favi melle pleni.* — Tralate *varius* i. e. *de versutia et insidiis suspectus.* κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον OC 762. τί ποτε ποικίλας ἔχεις Tr. 412. quaed. apogr. ποικίλλας', sed LA ποικίλας', quae est vera scriptura ab antiquioris libri descriptore non recte intellecta. Ridiculi sunt, qui hoc non mutatum retinentes repente ad Deianiram converti Lichae sermonem velle videntur.

Ποικιλόστολος. ἦλθόν με νηῒ ποικιλοστόλῳ μέτα Ph. 343. Non κυανόπρῳρος, μιλτοπάρῃος, περικαλλής Homerica vocabula respici videntur, sed νῆες εὔσσελμοι, πολύζυγοι, πολυκλήϊδες. [At Eust. p. 310, 41. δαίδαλόν τι χρῆμα, ὡς πολλοῖς χρώμασι ποικιλλόμενον explicat.] (II. p. 589.)

Ποικιλῳδός *implicata et dolosa canens.* ἡ ποικιλῳδὸς Σφίγξ OR 130. Cf. Stanl. ad Aesch. Prom. 662. Valck. ad Phoen. 50.

Ποικίλως *varie*, eisdem adsignificationibus, quae in ποικίλος et compositis insunt. ποικίλως αὐδωμένου Ph. 130.

Ποιμαντήρ proprio *pastor*, sed *rectorem* significat νεῶν τε ποιμαντῆρσιν Naupl. fr. 379, 10. ex Heathi emend. pro πημαντῆρσιν.

Ποιμήν *pastor.* ποιμὴν ἀγροβότας Ph. 214 ch. ποιμὴν γὰρ ἦσθα OR 1029. ποιμὴν ἄλλος 1040. — Tralatam dicendi rationem habet σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα Ai. 360 m. Aiax chorum nautarum alloquitur. Schol. τῶν ἐμὲ ποιμαινόντων καὶ θαλπόντων, inepte: non erant enim ulli, nec video, quomodo rem adeo diversam Hermannus cum illo, quod praecessit, μόνοι ἐμῶν φίλων contendere potuerit. Recte de Aiace *rege* dici intellexere Musgr. et Lob.; illi obiectum est, quod ἐπαρκεῖν cum genitivo dictum putaret, huic, proferri debuisse exempla participii articulo carentis pro substantivo dicti. Tamen Musgravii ratio sequenda erit. [Dind. c. Reiskio πημονάν dedit sicuti dicat Hom. ἐπαρκέσαι λυγρὸν ὄλεθρον.] —. —. [Ποιμένες inscripta erat Soph. fabula, cuius sunt ap. Dind. fr. 443 — 461 b.] Tonum docet Herod. π. μ. λ. p. 32, 6.

Ποίμνη *armentum* et *grex armentorum.* Singularis semel dictus. δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν Ai. 234 an. Scribendum ποίμνην, quanquam adversis codd. — ποίμναις . . . ξυνειπόμην OR 1125. τί ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; Ai. 42. πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω 53. ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται 63. ἐν ποίμναις πίτνων 184 ch. 300, illo loco ποίμναισι LA. πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν 1061. ποίμνας Ὀλύμπου συναγαγὼν θυηπόλει Polyx. fr. 468, 2.

Ποιμνίον *armentum* et *grex armentorum*. Deminutivi formam et accentum gerit, usu a primitivo ποίμνη non differt. ἀγρούς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομάς OR 761. ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν 1028. διπλοῖσι ποιμνίοις oppositum ἑνί 1135. *gregis* aperte prae se fert significationem. λείας κατηναρισμένας ... αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις Ai. 27.

Ποινή *ultio*. Ἄρτεμιν, τίνος ποινὰς τὰ πολλὰ πνεύματ᾽ ἔσχ᾽ ἐν Αὐλίδι El. 564. [Dind. expl. τί ἐκδικήσουσα ut τίνος ποινάς dicatur sicut τίνος χάριν. — In ποινὰς LA habet ἀ mutatum in ῆ a m. rec., ποινῆς apogr. multa.] Schol. ἕνεκα τίνος ἀντεκτίσεως. Item λείπει ἡ διά.

Ποίνιμος *ultorius* (scio apud solum Tertullianum legi, sed unice aptum est). De *re* ultionem et vindictam spectante οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι El. 210 m. De *diis* vindictae auctoribus ποίνιμος Δίκη Tr. 808. ἴτ᾽, ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ᾽ Ἐρινύες Ai. 843. Cf. Boeckh. not. cr. in Pind. p. 444. (Π p. 590, 2.)

Ποῖος *qualis*. || ἔστιν δὲ ποῖον τοὔπος; OR 89. κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν... εἶργε τοῦτ᾽ ἐξειδέναι; 128. ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν, ποῖος Κιθαιρὼν 420. 421. ποίᾳ ξύμμετρος προὔβην τύχῃ; Ant. 387. ποία πόλις ἂν τάδ᾽ ἐνέγκοι; Alead. fr. 105, 4. — ποίου ἀνδρὸς ...; Ai. 1236. OR 102. ποίας φροντίδος El. 612. ποίας πάτρας [πατρίδος Dind.] Ph. 222. ποίου δὲ τούτου πλήν γ᾽ Ὀδυσσέως ἐρεῖς; 441. ποίας μερίμνης OR 728. ποίας γυναικός 989. κἀκ ποίας στέγης 1164. ποίας φανείσης συναλλαγῆς; OC 410. πράγματος ποίου; 1170. — ποίῳ καθαρμῷ; OR 99. ποίῳ τρόπῳ OC 474. ποίῳ sc. χρόνῳ; 581. ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ᾽ ἀπειλήσας ἔχεις; 817. μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν; Ant. 772. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ᾽ ἐν φοναῖς τρόπῳ 1314. ποίῳ νόμῳ El. 579. ποίῳ; i. e. τινὶ ἀνδρί 1349. — ποίαν μ᾽ ἀνάστασιν δοκεῖς... ἐξ ὕπνου στῆναι τότε; Ph. 276. πρὸς ποῖον αὖ τόνδ᾽ αὐτὸς οὐδυσσεὺς ἔπλει; 572. ποῖον μάθημα; 918. ποῖον ἐρεῖς τόδ᾽ ἔπος; 1204 ch. ἔπραξας ἔργον ποῖον...; 1227. τὸν ποῖον; 1229. ποῖον λόγον; OR 359. δέδρακε ποῖον ἔργον; 559. ποῖον τόδε; 571. ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον; 841. ποίαν δύναμιν ὧδ᾽ ἔχει διπλῆν; 938. ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα; 1124. ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις; 1129. ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων; OC 579. ποῖον πάθος δείσαντας; 604. ποίαν λάβω θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; 828. ποῖόν τινα; 1163. ποῖόν τι κινδύνευμα; Ant. 42. ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην; 921. ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις; 1049. ποῖον; sc. λόγον Tr. 64. ποῖον; i. e. τί Ai. 747. ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην...; Tr. 410. ποίαν δόκησιν; 427. ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω...; Ai. 462. ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν; 1012. ποῖον εἴρηκας λόγον; Epig. fr. 198. τὸ ποῖον; El. 671. OR 120. OC 1415. 1705 m. — ποίω; *Ph. 118. — τὰ ποῖα ταῦτα; OR 291. — ποίων; OR 1176. — ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; Tr. 421. ποίαις ἐνέγκοι μηχαναῖς πέπλον 774. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε Ai. 46. ποίοισι; OR 437. ὀμμάσιν ποίοις 1371. ποίοισι τούτοις OC 388. τρόποισι ποίοις; 468. — ποίας ἡμέρας El. 266. τὰ ποῖα sc. μαντεῖα; Tr. 78. εἰς ποίους βροτούς; Ai. 1006. ποίους; 1322. αὐλὰς ποίας Ph. 153 ch. ποῖ᾽ ἐκδακρῦσαι, ποῖ᾽ ἀποιμῶξαι κακά; 278. τὰ ποῖα ταῦτα; OR 935. OC 893. ποίας ἀστῶν ὁμιλίας, ποίας ἑορτάς 1489. —. || De *usu* vocabuli praeter exempla notanda haec sunt. Raro *substantivum* est: El. 1349. Ai. 747. Utroque loco prorsus in *interrogativi* τίς dictionem invasit, cuius usus praeterea tertium exemplum est OR 437. Praeterea substantivi vice dicitur cum articulo OC 1415. 1705. OR 120. El. 671. In El. 1349. ποίῳ interrogantis respondet alterius quaestioni οὐκ οἶσθ᾽ ὅτῳ μ᾽ ἔδωκας εἰς χεῖρας. Sed una aliquando sententia cum τίς colligatur, etiamsi non desciscit a vera natura sua: ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα; OR 1124. Rectius enim τίς ibi pro ποῖος dici affirmaveris. Deinde sic aliquando interrogat, ut *neganti* sententiae quaestio aequari possit, quod si negatio in quaestione inest, *affirmanti*. βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν, ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα; OR 420. ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ᾽ εἰς ὁμιλίας, ποίας δ᾽ ἑορτάς —; 1489. ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν; Ai. 1012. cf. Elmsl. ad OR l. c. Talis quaestio aliquando est cum *irrisione refutantis vel coarguentis*. ποίαν δόκησιν; Tr. 427. Haec nuntius Licham mendacii convicturus respondet dicenti ταὐτὸ δ᾽ οὐχὶ γίγνεται δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον, hac sententia: ληρεῖς δοκήσεις εἰπών. V. Heindorf. ad Plat. Euthyd. t. 3. p. 365. Porro ἄλλος omitti videtur OC 471. θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν; ἢ ποίῳ τρόπῳ; v. Schaefer. ad Eur. Or. 467. — Sed dicitur aliquando ratione quadam a nostro more aliena. Solum enim positum *articulum* comitem adsciscit: τὸν ποῖον; Ph. 1229. τὸ ποῖον; OR 120. OC 1415. 1705. τὰ ποῖα; Tr. 78, ut si, quando omittatur, id a vulgato usu abhorrere videatur, v. Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 79. Ita cum *articulo et demonstrativo* coniungitur τὰ ποῖα ταῦτα; OR 291. 935. OC 893. At si cum *demonstrativo* solo aut *pronomine* τίς colligatur, elegans ea breviloquentia est ambage aliqua reddenda nobis. ποίου δὲ τούτου πλήν γ᾽ Ὀδυσσέως ἐρεῖς; Ph. 441. i. e. οὗτος, περὶ οὗ λέγεις, ποῖός ἐστιν, εἰ μὴ Ὀδυσσεύς. ποῖος autem τίς τοιοῦτος una continet. πρὸς ποῖον αὖ τόνδ᾽ αὐτὸς οὐδυσσεὺς ἔπλει; 572. ποῖον ἐρεῖς τόδ᾽ ἔπος; 1204. ποῖον τόδε; OR 571. ποίοισι τούτοις; OC 388. ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις; Ant. 1049. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε Ai. 46. — ποῖόν τινα...; sc. μῦθον i. e. τίνα καὶ ποῖον τοῦτον OC 1163. ποῖόν τι κινδύνευμα; Ant. 42. — *In El. 856 ch. post τί φῄς; in libris vulgo additur αὐδᾷς δὲ ποῖον. Haec indice versu antistrophico praeeunte Triclinio editores eiecerunt.

Πόκος *villus lanae*. ἀργῆτ᾽ οἰὸς εὐέρου πόκῳ Tr. 675. [ἀργῆς... πόκος Dind. c. Lob. ad Ai. 801.] v. s. ἀργής.

Πολεμέω tralate significatione *pugnandi* reperitur καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν OC 191 an. [ubi v. Wunderi adnot.] (Π p. 592.)

Πολέμιος *hostis*. ἄνδρα πολέμιον ἐχθρόν τε Ph. 1302. πολέμιον δυσμενῆ θ᾽ ἡγούμενος 1323. τούς γ᾽ αὐτὸς αὑτοῦ πολεμίους Ai. 1132. ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ; 1133. *πενίας γὰρ οὐδείς ἐστι μείζων πολέμιος inc. XXVI. 2. Brunck. [Diphilo tribuendum]. — *hostilis*. ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρῳάδι Ai. 819. — *bellicus*. τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον Ai. 1013. Teucer se ipsum dicit.

Πόλεμος *bellum*. πόλεμος οὐδέν᾽ ἄνδρ᾽ ἑκὼν αἱρεῖ πονηρόν Ph. 436. ἐκ μὲν δὴ πολέμων Ant. 150 ch. ἀνόρεος πόλεμος Naupl. fr. 384. v. s. ἀνόρεος. φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους Scyr. 498. — Figurate dictum σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ᾽ αἰεὶ ψυχᾷ πολέμους El. 219 an. *rixas* cum Aegistho et Clytaemnestra habitas. θυμῷ instrumenti casus est. — [πόλεμος αἴρεται OC 841 ch. coni. Bergk. pro πόλις ἐναίρεται, illustrans locutionem in annal. Fleckeis. 97. (1868) p. 373.]

Πολεύω *verso*. Hominum genus dicitur Γᾶν ἄφθιτον ἀκαμάταν ἀποτρύεται.... ἱππείῳ γένει πολεῦον Ant. 341. Vulgo πολεύων. Quod reponendum iudicaverat Stephanus, πολεῦον LA corr., nam m. pr. πόλευον. Illustrant Hesychii intpp. in v. Valck. Diatr. p. 246 a. Wyttenb. ad Plut. de disc. adul. et am. p. 52, B.

Πολιάς *urbis tutrix* Minervae cognomen. Ἀθάνα Πολιάς Ph. 134.

Πολιός *canus*. πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας Ai. 634 ch. πολιαὶ ματέρες OR 183 ch. πολιοῦ πέραν πόντου Ant. 334 ch. πολιᾶς πόντου θινὸς ἐφήμενος Ph. 1123 m. Nisi verisimile esset Homero legendo quasi innutritos poetas illud θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς ante oculos habuisse, non protinus sequendos Hermannum l. c. et Lobeckium ad Ai. 7. putarem, hypallagen quandam epitheti rectius mari accommodandi inesse existimantes. *Canas* arenas dicere poetam minime dedecet. (II p. 592, 20.)

Πόλις. De forma unus genitivus πόλεος memorabilis, metro expressus Ant. 162. [πόλεως aliquotiens cum aliis trimetri sedibus tum ter extrema synizesin patitur cf. I. Rumpel in Philol. 26. p. 250]. — Significatur || *urbs*, hominum sedes. πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει OR 4. τίνας χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν; OC 2. πύργοι μέν, οἳ πόλιν στέγουσιν 15. πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις 108. οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις 1013. φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει Ant. 36. τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ 296. αὕτη πόλεις ὄλλυσιν 673. sc. ἡ ἀναρχία. *φέρων ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν 1083. [secl. Wund.] τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς ὑπερτάταν πόλεων 1138 ch. [quo loco τ. ἔκπαγλα τ. ὑπὲρ πασᾶν πολ. Dind. de coni. dedit.] Εὐρύτου πόλιν ἐπιστρατεύειν αὐτόν Tr. 74. Εὐρύτου πέρσας πόλιν 244. 750. κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει... βεβὼς ἦν 246. ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν 259. καὶ πόλιν ἔπερσε 364. ὡς ταύτης πόθῳ πόλις δαμείη πᾶσα 432. πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε 654 ch. ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει Ai. 851. Cum hac sententia recte contendas ἐς πόλιν γόους οὐκ ἀξιώσειν sc. στένειν Ant. 1247 et μή... σπείρῃ ματαίαν βάξιν εἰς πᾶσαν πόλιν El. 642. τώδ' ἔν θ' ἑορταῖς ἔν τε πανδήμῳ πόλει τιμᾶν... χρεών 982. πόλις δὲ Μυσῶν Μυσίᾳ προσήγορος Mys. fr. 360, 2. — || Longe frequentius *urbem civium communem* s. *civitatem* significat, quae vocabuli vis regnat, ubicunque aut hominum rei publicae aut institutorum sive decretorum mentio fit aut movetur cogitatio. πόλις γὰρ ἐστὶ πᾶσα τῶν ἡγουμένων Ph. 386. πόλις γὰρ ἤδη σαλεύει OR 22. θεὸς ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν 28. ἴθ' ἀνόρθωσον πόλιν 46. ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν 51. i. e. ὥστε ἀσφαλῆ γίγνεσθαι. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καί σ' ὁμοῦ στένει 64. ὅτι δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν 72. ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν 101. Λάϊος (ἦν) ἡγεμὼν... πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν 104. ἄτας ὕπερ ὀρνυμένας πόλει 165 ch. πόλιν μέν... φρονεῖς δ' ὅμως οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν 302. ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν 312. οὔτ' ἔννομ' εἶπας οὔτε προσφιλὲς πόλει 322. ἐννοεῖς... καταφθεῖραι πόλιν; 331. ἔπη κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν 340. ἀρχῆς, ἣν ἐμοὶ πόλις δωρητόν, οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισεν 383. Ad sententiam Suidae commemoratam illam v. δωρητόν, bene contuleris τοῦτ' ἐμοὶ τότε πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνεσεν OC 432. κακᾷ μ' ἐν εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ 525 m. δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι 541 m. — εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσα OR 443. εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει... κεκλήσομαι 521. apud *cives*. ὦ πόλις, πόλις 629. κἀμοὶ πόλεως μέτεστιν 630. σχεδόν τι πρόσθεν... τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει 737. πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε 850. i. q. πολῖται, v. Valck. ad Phoen. 932. τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι 879 ch. ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος OC 47. *sine decreto* s. *mandato publico*. [ubi cf. Wunderi adnot.] τόλμα ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυγεῖν 185 ch. μή τι πέρα χρέος ἐμᾷ πόλει προσάψῃς 236 ch. εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὑτοῦ πόλει ἐμοί τε 308. μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν 368. *cives* enim piaculo afficiuntur, πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον 440. Κρέοντα κεἴ τις ἄλκος ἐν πόλει σθένει 456. τῇδε μὲν πόλει μέγαν σωτῆρ' ἀρεῖσθε 459. τίνα πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων 558. πνεῦμα ταὐτὸν οὔτ' ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει 613. πρὸς πόλιν σ' ἐπίσταμαι σθένουσαν μέγα 733. ἧκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ' εἰς πλεῖστον πόλεως 739. τήνδε τὴν πόλιν φίλως εἰπὼν 758. ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι ξυνοῦσαν εὔνουν 772. ἵνα... πόλις δέ σοι κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός 789. ἰὼ πόλις 833 m. πόλει μαγεῖ γὰρ 837. πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμά 842 ch. καὶ μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις 858. τἀνδ' ἄρ' οὐκέτι νεμῶ πόλιν 879 ch. δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν 913. καί μοι πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ ἔδοξας εἶναι 917. σὺ δ' αἰσχύνεις πόλιν τὴν αὐτὸς αὑτοῦ 929. οὔτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν νέμων 939. [quo loco LA λέγω, apogr. λέγων, νέμων Dind. c. Schneidew., ἄγων Bergk.] ὃς οὐκ ἐᾷ τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει 949. hoc et *in urbe* et *inter cives* significare potest. μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν 1032. πόλιν δὲ πείσας 1298. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν κείνην ἐρεῖ τις [ἐρείψεις Dind. c. Turnebo.] 1372. μή σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ 1417. καὶ σὲ ... θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν 1509. ἅ σοι γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει 1519. αἱ δὲ μυρίαι πόλεις ... ῥᾳδίως καθύβρισαν 1534. καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγόν; Ant. 7. ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει; 44. τὰ μὲν δὴ πόλεος... θεοὶ... ὤρθωσαν πάλιν 162. ἡνίκ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν 167. ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν 178. τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν 191. Ἐτεοκλέα ... ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν ὄλωλε τῆσδε 194. τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκήρυκται τάφῳ μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαί τινα 203. ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει 209. τὸν τῇδε δύσνουν κὰς τὸν εὐμενῆ πόλει 212. ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως ἄνδρες... ἐρρόθουν ἐμοί 289. πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην 656. ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει 657. φανεῖται κἀν πόλει δίκαιος ὤν 662. ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν 666. τὴν παῖδα ταύτην οἵ' ὀδύρεται πόλις 693. πόλις γὰρ ἡμῖν ἁμὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ; 734. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός 737. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται; 738. ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις 776. ὦ πόλις, ὦ πόλεως πολυκτήμονες ἄνδρες 842 m. de *urbe* haec dici putare, cum statim sequatur Θήβας εὐαρμάτου ἄλσος, minime verum videtur. δι' ὀρθῆς τήνδ' ἐναυκλήρεις πόλιν 994. ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις 1015. Agitur de piaculo, conferrique potest ὡς βιαίας ἔχεται πάνδαμος ἁμὰ [addidit Boeckh.] πόλις ἐπὶ νόσου 1141 ch. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν 1058. μηπώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν 1094. ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα El. 1413 ch. πόλις δὲ δούλη

Tr. 283. οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἄν Ai. 1073. ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν... εἰς βυθὸν πεσεῖν 1083. ποία πόλις ἂν τάδ' ἐνέγκοι; fr. Alead. 105, 4. αἱμόρρυτον κούρειον ᾑρέθη πόλει Andromed. 132, 1. ὅπου... νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χείρονα Eriph. 204, 2. οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις Phaedr. 606, 1. κωτίλος δ' ἀνὴρ... κηδεύει πόλιν ib. 4. σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις inc. 674, 2. — Hinc est quod aliquando *numerum* et *multitudinem civium* significat. ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται OR 179 ch. — Latius significat *patriae* et *agrorum* adsignificatione indita. [v. Pollux. 9, 27. τοῖς γὰρ ποιηταῖς καὶ τὰς χώρας λέγουσι πόλεις οὐ προσεκτέον, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ... ἐν Τημενίδαις 'ἅπασα Πελοπόννησος εὐτυχεῖ πόλις'. cf. Aesch. Eum. 77. Pers. 781. Eurip. Ion. 294. Andr. 1176.] ὦ πόλις, ὦ πόλις πατρία Ph. 1213 m. ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν OC 1533. *urbem et terram Atticam*, ad quod posterius accuratius accommodatur ἀδῆος. — || Prima significatione contra positum πόλις habet *domus* notionem Ant. 296. 673. 1247. Altera στρατόν Ph. 386. Ai. 1073.; γενεάν El. 1413; τὰ οἰκεῖα s. *res domesticas* et *familiares* Ant. 662; *singulorum hominum* appellationes OR 64. 312. 521. 850. OC 308. 558. 613. 1415. — Articulum huic nomini, etiamsi de certa certorum civitate dicatur, longe crebrius non addi, cum prosae orationis mos desideret, in v. ὁ ἡ τό vidimus.

Πόλισμα *urbs*. ἐλθὼν πρὸς τὸ Τρωικὸν πόλισμα Ph. 1423. — *civitas*. ὁ γὰρ ξένος σὲ καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθὼν OC 1496 ch. (II p. 595, 12.)

Πολίτης *civis*. ἄνδρες πολῖται OR 513. OC 1579. ὦ γᾶς πατρίας πολῖται Ant. 806 m. τίνος πολιτῶν τῶνδε OR 1164. ζήλῳ πολιτῶν 1526. sententia [et scriptura] perambigua: v. ζῆλος. γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις OC 1095. βίᾳ πολιτῶν δρᾶν Ant. 79. οὔτε ... βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ᾐρόμην πόνον 907. — De tono v. ἀλήτης.

Πολῖτις *civis femina*. ὦ πολίτιδες El. 1227. — De tono v. EM p. 595, 37. Arcad. p. 35, 27. ubi vitiose πολίτις scriptum.

Πολλάκις *saepe*. καί σοι πολλάκις τόδ' εὐξάμην Ph. 1019 graviores enim dirae iteratae. οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου 1456 an. πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα OR 1275. ὑπ' ἐλπίδων ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν Ant. 222. ἥ σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν Ai. 508. οὗ σὺ πολλάκις τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δόρει 1269. εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας El. 62. ἐμοὶ σὺ πολλάκις φήμας λάθρα προὔπεμπες 1154. τοὺς ἐρῶντας αὐτὸς ἵμερος δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προσίεται fr. Ach. Am. 162, 9. πολλάκις ... ἔβλεψα Ter. fr. 517, 1. — Formam πολλάκι semel versu expressam vidimus Ph. 1456 an. — De tono tralaticia monet EM p. 169, 28.

Πολλαχῇ *multifariam*. καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός OC 1625 [in LA est πολλαχεῖ m. pr. ῃ ab eadem suprascr.]

Πολυάρμᾰτος *curribus dives*. τᾷ πολυαρμάτῳ Θήβᾳ Ant. 149 ch.

Πόλῠβος n. pr. Corinthiorum rex. πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος OR 774. ὁ πρέσβυς Πόλυβος 941. ἦ τέθνηκε Πόλυβος; 943. κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος 972. Μερόπης Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα 990. ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει 1016. οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με; 1017. ὦ Πόλυβε 1394. — τῷ Πολύβου OR 490 ch. πατέρα κατακτανεῖν Πόλυβον 827. οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα 956. (II p. 596.)

Πολύγλωσσος *multilinguis*. πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός Tr. 1168. de quercu Dodonaea varia variis oraculo edente. σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ El. 641. de invidiosa vociferatione. εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς 798.

Πολύδωρος n. pr. Cadmi filius. τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε καὶ τοῦ πρόσθε Κάδμου OR 267.

Πολύζηλος *multum amatus*. τὸν πολύζηλον πόσιν Tr. 185. — *variis studiis plenus*. τῷ πολυζήλῳ βίῳ OR 381. Sententiam primus demum recte Herm. intellexit.

*Πολύθετος v. πολύθυτος.

Πολύθῡτος *multum immolando celeber*. πολυθύτους τεύχειν σφαγάς Tr. 756.

Πολύϊδος n. pr. [Inscripta erat Soph. fabula Πολύϊδος ἢ Μάντεις, cuius sunt fr. 462—467.] — Πολυΐδου τοῦ μάντεως Polyid. fr. 462 a. Πολυΐδῳ τῷ Κοιράνου ib. 2. v. Κοίρανος. Cetera sic legebantur in Etym. Ms. Valckenarii diatr. p. 200. [p. 1921. ap. Gaisf. et ap. Cyrill. in Crameri AP 4. p. 188, 29. In EM p. 681, 24. illo loco Πολύϊδος, hoc Πολυείδῳ, quae scriptura vitii manifesta est. [sed deinde cum veri vestigio τ κοινΐνάχου et κονΐναχου codd. Gaisf.] Corruptissime scriptum utrumque in Gudiano [p. 474.]

Πολύκερως *multicornis*. πολύκερων φόνον Ai. 55. *multorum armentorum* caedes dicitur. [expl. Wex in Thucydideis (1851) p. 3.]

Πολύκοινος *multis*, quin omnibus, *communis*: τὸν πολύκοινον Ἅιδαν Ai. 1193 ch. Sed plane singulari modo πολύκοινον Ἀμφιτρίταν dixit in Hydroph. fr. 597., si fides schol. Ant. 1. scribenti: τὸ δὲ κοινὸν ὁ Σοφ. συνεχῶς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τίθησιν, οἷον καὶ ἐν ταῖς Ὑδροφόροις τέταχεν πολύκοινον Ἀμφιτρίταν, ἀντὶ τοῦ πολυάδελφον. Hesychius idem affert v. κοινόν.

Πολυκτήμων *opulentus*, *princeps*. ὦ πόλεως πολυκτήμονες ἄνδρες Ant. 843 m.

Πολύκωπος *multis remis instructus*. πολύκωπον ὄχημα ναός Tr. 656 ch.

Πολυμήχᾰνος *artibus et fraude plenus*. πολυμηχάνου ἀνδρός Ph. 1135 m. *Solertem* interpretari non convenit invidiose Philoctetae dictum de Ulixis fraudibus.

Πολύμοχθος *aerumnosus*. ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα OC 165 ch. τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω 1231 ch. [κακότατος malebat Dind.] librorum scriptura est mire sane explicata scholiastae τίς ἔξω τοῦ πολύμοχθος εἶναι ἐπλανήθη, quasi πολύμοχθος ἔξω idem quod ἔξω πολλῶν μόχθων significare possit. Valde blanditur facillima emendatio ab Herm. olim proposita πολὺ μόχθος, v. πλάζω. Sed nescio an verum Reisig. viderit, explicans τίς πολύμοχθος ἐπλάγχθη ἔξω sc. τοῦ πολύμοχθος εἶναι, quod alteroqui non aptis aliis abundantiae et prolepseos exemplis firmare studet; sed eo commendari videtur aliquatenus, quod, cum τίς πολύμοχθος sit τίς τῶν πολυμόχθων βροτῶν, illud ἔξω πλαγχθῆναι *desciscere* s. *eximi de communi mortalium sorte* significare possit.

Πολυνείκης n. pr. Oedipi filius. De recte flectendo vocabulo Herodianus Hermanni praecipit,

p. 306. XI. πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε OC 1253. ὃν Πολυνείκης ἀρθεὶς ... ὑπερέπτα Ant. 110 an. [sic LA: ὃς Πολυνείκους ὀρθ. ὑπ. Dind. c. Scalig. — Eodem loco notabilis est eponomasia Πολ. ἀρθεὶς νεικέων κ. τ. λ. qua ludit Soph. secutus Aesch. Sept. 576 et 658.] Πολύνεικες OC 1397. 1414. Ant. 902. Πολυνείκους νέκυν Ant. 26. νηλεὲς κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους 1198. — τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη OC 375. LA ut dedimus; plerique libri Πολυνείκην. Formam illam magis Atticam exemplis firmavit Elmsl. Ceterum locus ab antiquis grammaticis litera χ notatus est, quod natu maiorem Polynicen Soph., alii contra tradiderint. τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω Ant. 198. Sic cum LA codd. omnes, nec mutandum: [at dedit Dind. Πολυνείκη.] (II p. 597, 17.)

[Πολυξένη n. pr. Fabulae Soph. sic inscriptae sunt ap. Dind. fr. 468—475.]

Πολύξεστος *multum politus.* Inprimis Homerico nomine dictum ἐν πύλαισι πολυξέστοις OC 1570 ch. de porta Orci. Insolens Herm. vocat, cum ad eum perveniatur *per speluncas saxis structas asperis perdentibus.* Has Hom. ignorat, deos pariter omnes in domibus regie structis habitare ratus. Elegans est, sed nihil amplius, Musgr. coniectura πολυξένοις [quam recepit Dind.]

[*Πολυπήμων *opulentus.* πολυπάμονας οἴκους pro πολύπονος αἰκία El. 515 ch. coni. Bergk. concesso Aeolismo v. Lob. Par. p. 180.]

Πολύπλαγκτος *multivagus.* ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπίς Ant. 615 ch. cf. Dorvill. ad Char. p. 604. Et *varie vagantem* et quasi *oberrantem*, et *in vagos varie errores adducentem spem* intelligas licet. Hoc modo scholiastae intellexere, quorum alter οὐδὲν περὶ τῶν μελλόντων ἐπίστανται οἱ ἄνθρωποι, alter brevius et melius ἡ πολλοὺς πλανῶσα. Consimilis illi dubitatio de Aiacis loco nascitur v. 1186 ch.: τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός; — Schol. vet.: ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν ἐμοὶ πόνους παρασκευάζων, τουτέστι τῶν κατὰ τὸν πόλεμον μόχθων. πολυπλάγκτων, καθὸ πολλὰ πλανώμεθα ἐν ἀλλοδαπῇ. Schol. Pal. brevius et obscurius: ὁ ἀριθμὸς τῶν πολυστρόφων ἐτῶν. Hic igitur de ἐνιαυτοῖς περιτελλομένοις cogitasse videtur. Melius ille, ut tamen πολύπλαγκτα ἔτη non dicantur transitive, sed *errorum* s. *oberrationis pleni.*

Πολυπληθία *multitudo.* πολλῶν δ' ἐν πολυπληθίᾳ Tyr. fr. 583, 1. Parum venuste πολλῶν πολυπληθία.

Πολύπονος *laboris* (aerumnae) *plenus.* μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά Ph. 777 arcus Herculis; cur ille Herculi et Philoctetae ipsi, quanquam de causa non plane eadem, πολύπονος fuerit, contra Iacobum qu. Soph. I. p. 311. exposuerunt Wunder. advers. p. 13 et Herm. l. c. τίς ὁ πολύπονος ἄγει; OC 205 ch. πολυπόνων Ἀχαίων Ai. 638 ch. τὸ βιότου πολύπονον Tr. 118 ch. Verborum rationem Herm. exposuit. ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν πολύπονος ἱππεία El. 505 ch. *infortunii* Pelopidarum *causa.* Valcken., olim secundum nescio cuius apud Eust. p. 184, 1 narrationem πολύποινος coniecit: v. Herm. πολύποινος αἰκία El. 515 ch. illud infortunium inde prosatum dicitur. Utroque loco Tricl. ignorantia metri πολύπονος scripsit. — De El. 1275. τί με πολύπονον ὧδ' ἰδών v. πολύστονος.

Πολύπους et πουλύπους. Adiectivum *multipes* de ultione divina repente et ut evadere nequeas ingruente: ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἁ ... Ἐρινύς El. 487 ch. — Substantive animal *polypus:* πουλύπους ὅπως Iphig. fr. 289, 1. De sententia exposuit Lennep. ad Phalar. epp. p. 216. Lips. [De forma vocabuli Athen. 7. p. 316 a. 318 e. f.]

Πολύρρᾰφος *multum* i. e. firmiter *consutus.* διὰ πολυρράφου πόρπακος Ai. 575.

Πολύρρῠτος *abunde fusus.* πολύρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες El. 1420 ch. [In LA ut in LB πολλύρυτον, quod Dind. c. Both. mutavit in παλίρρυτον].

Πολύς. Inprimis *multum* significat, ut tamen singulari numero dicto vocabulo magis aliquando conveniat *magnus:* et vel *adiective* vel *substantive* vel *adverbialiter* dicitur. (II p. 598, 22.)

1. *Adiective* dictum. ‖ *positivo* gradu. *nominat.* δυσχέρεια μὲν πολλή Ph. 473. πολὺ πέλαγος 635 i. e. *latum.* πολλὴ κρατεῖ τούτων ἀνάγκη 921. πολλὰ κέλευθος ἐρατύει OC 162 ch. πολλή 'στ' ἀνάγκη 293. El. 309. *Tr. 295 [secl. Wund.] ἡ μάτην πολλὴ βοή Ant. 1252. *τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ El. 1507. [secl. Dind.] πολὺς ὄχλος Tr. 426. πολὺς χρόνος Ai. 1402. πολὺς Φρὺξ τρίγωνος fr. Mys. 361, 1. ἡ πολλὴ ζόη Scyr. 500. *multa* i. e. *longa* vita. πολὺς πηλός inc. 927. — *gen.* ἐκ πολλοῦ σάλου Ph. 271. λόγου πολλοῦ καλῶς λεχθέντος Tr. 290. πολλῆς ἀνοίας El. 1054. τάπη μωρίας πολλῆς πλέα Ai. 745. οἱ πόνου πολλοῦ πλέω 1112. — *dat.* πολλῷ στόλῳ Ph. 547. Tr. 496. πολλῷ ῥεύματι Ant. 129 an. πολλῷ σάλῳ 163. οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ Tr. 193. χρόνῳ πολλῷ 228. ἐν πολλῷ στρατῷ 795. — *accus.* πολλὴν εὐμάρειαν Ph. 284. οὐ πολὺν χρόνον 348. πολὺ παρὰ πόδα κράτος 838 ch. πολλὴν στόμωσιν OC 795. τὸν πολὺν πόνον 1673 m. ὄκνον πολύν Ant. 243. πολλὴν χάριν 331. πολὺν γέλων 647. [ἐς Δίκας βάθρον πολὺν 855 ch. Dind. pro πάλιν in LA et πολύ in apogr.] γέλων πολὺν Ai. 303. πολὺν γέλωτα 382. 958 ch. πολλὴν ὕλην πολλὸν δ' ἄρσεν' ... ἔλαιον Tr. 1195. 1196. [de qua repetitione vocis v. Fritzsch. ad Theocr. 1, 74.] πολύν, πολύν με δαρόν τε δὴ ... χρόνον Ai. 414 m. τὴν πολλὴν βοήν 1149. πολὺν ἀγῶνα fr. Acris. 68, 1. πολλὴν γλῶσσαν inc. 668, 3. τὸν πολὺν χρόνον 696, 1. — *plur. nom.* *πολλὰ ἔπη OC 303. [secl. Hirzel.] πολλαὶ δ' ἀπειλαί 658. τὰ πολλὰ ῥήματα 1281. τὰ πολλὰ ... βέλη 1514. πολλὰ τὰ δεινά (ἐστι) Ant. 332 ch. τὰ πολλὰ κτερίσματα El. 931. πολλαὶ νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι 1365. — *genit.* πολλῶν δυσοίστων πόνων Ph. 508 ch. πολλῶν μηνῶν 723 ch. πρὸ πολλῶν ἀσπίδων OC 1524. πολλῶν ... πημάτων ἱκνουμένων 1565 ch. πολλῶν μεθ' ὅπλων Ant. 115. πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα El. 700. παμμήνῳ δειμῶν στυγνῶν τ' (ἀχέων) αἰῶνι 851 m. [quo loco Dind. πολλῶν delevit.] πολλῶν καλῶν 919 inc. fr. 675, 1., quod et substantive dictum potest esse. ἐκ πολλῶν πόνων 1356. πολλῶν παρόντων μαρτύρων Tr. 352. πολλῶν ἐτῶν Ai. 508. πολλῶν ῥημάτων Alead. fr. 103, 1. τῶν πολλῶν καλῶν Ter. 519, 4. πολλῶν χαλινῶν ἔργον οἰάκων τε inc. 712. *πολέων κτεάνων Tham. 230, 3. [cyclici sunt carminis.] — [πολλῶν (sic Plut.: πάντων Stob.) ὀνομάτων fr. 678, 2.] — *dat.* σὺν κακοῖς πολλοῖς Ph. 1022. πολλοῖσι δ' ὄμβροις ἡλίου τε καύμασιν OC 350. ἐν πολλοῖσιν κακοῖς Ant. 463. τοῖς πολλοῖσιν κριταῖς Ai. 1243. πολλοῖσι θρήνοις El. 255. κακοῖς πολλοῖς 600. πολλοῖς ἄλγεσιν 1187. — *accus.* πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο δρῶν ἀντι-

πάσχω χρηστά γε Ph. 583. πολλὰς δ' ὁδοὺς OR 67. πολλοὺς ἔχων ἄνδρας λοχίτας 750. τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά OC 87. πολλὰ δὴ μάτην ἔπη κατηπείλησαν 658. πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις Ant. 225. σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία 676. μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν 1064. πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδάς, πολλὰς δ' ἀντήρεις ᾔσθου στέρνων πλαγὰς El. 88 an. τὰ πολλὰ πνεύματα 564. πολλὰ πανδάκρυτ' ὀδύρματα Tr. 49. πολλὰ κύματα 112 ch. πάθη πόλλ' ἐκλαυσάμην 153. πολλοὺς ἀγῶνας 159. *πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ 1277 an. [secl. Dind.] πολλὰ κακά Ai. 1137. ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη 1272. πόλλ' ἔχει σιγὴ καλά Alead. fr. 102; certe rectius explicabitur καλὰ καὶ ταῦτα πολλά, quam πολλὰ καὶ ταῦτα καλά, quod idem etiam in κακά verum esse credo. πολλὰ σοφά Alet. 89. inc. 658, 3.

2. *Comparativus* gradus. ὅτ' οὐδὲν ἦν ... πλέον Ant. 268. cf. Valck. diatr. p. 150. τοῦ πλέονος μέρους OC 1211 ch. [τοῦ πλέονος δαίμονος Ph. 1100. restituit Herm. pro λῴονος ex scholio ἀντὶ τοῦ λυσιτελεστέρου καὶ συμφόρου.] πλείων χρόνος Ant. 74. — τὸν πλείω χρόνον Tr. 731. ubi LA suprascriptum m. ant. γρ. λόγον habet. μὴ πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει Ai. 363. κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον 876. οὗτος γὰρ πλέον τὸ θάρσος εἶχε Ph. 596. οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον OR 37. ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου 75. v. πέρα. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος 93. πλέον φέρεται 501 ch. [illustrat Fritzsch. ad Theocr. 1, 20.] τῆς ἐς αὔριον οὐδὲν πλέον μοί σου μέτεστιν ἡμέρας OC 567. εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον 1139. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχετε 1617. — *plur.* πλείοσιν λόγοις El. 1353. τούτοις τε καὶ σοφωτέροις ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι 1371. — εἴ τις δύο ἢ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογίζεται Tr. 943. πλείους κήρυκας Ai. 1115. κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείονα OC 796. *πλείω κακά Ant. 927. [secl. Dind.] (II p. 600, 2.)

3. *Superlativus* gradus. πλεῖστον εὐκλείας γέρας Ph. 478. i. q. μέγιστον. πλείστη βλάβη Ant. 1051. — τὸν μὲν πλεῖστον χρόνον Tr. 248. Ai. 311. ἀριθμὸν πλεῖστον Ant. 894. — *plur.* χἀτέρας πλείστας Tr. 460. χὤς τις πλεῖστ' ἀνὴρ ἤθλησα κινδυνεύματα OC 563.

II. *Substantive* dictum ‖ *positivo* gradu. πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω El. 217 an. Unum hoc exemplum singularis numeri reperio. — πολλοὶ συνεξήκουον Tr. 371. πολλοὶ γάρ, οἵ φράσουσ' ἐμοί 456. κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι Ai. 1359. πολλὰ γὰρ τάδε .... γένοιτ' ἂν Ph. 305, neque enim adverbiascit πολλά, cum non de eo agatur, quod *saepe* fiat, sed de *multis* et *variis* vicissitudinibus sortis humanae. μὴ πόλλ' ἄγαν εἰρημέν' ᾖ μοι OR 767. *ne nimia dixerim.* πολλοὶ γὰρ μητρὶ ξυνευνάσθησαν 981. τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν Acris. fr. 63, 1. πολλοὶ γὰρ ᾠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί Niptr. 408, 2. Possit hoc etiam adiective dictum videri. τὰ πολλὰ φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημένα fr. inc. 964, 6, quanquam subiecti notionem etiam in καλῶς εἰρημένοις quaeri licet. — πολλῶν ἂν ἥκοις ἄξιος τυχεῖν El. 797. ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσεῦρον πιστόν 1351. καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο Ph. 647. εἷς ἀπὸ πολλῶν ταχθεὶς 1143 ch. ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν OR 874 ch. πολλῶν ἀκούων OC 551. πολλῶν ἐν πολυπληθίᾳ Tyr. fr. 583 a, 1. — ἐν πολλοῖσι ταὖρα λέγω El. 688. πολλοῖσιν ἀστῶν Tr. 423. πολλοῖσιν οἰκτρόν 1071. τοῖς πολλοῖσι βροτῶν Ai. 682. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος OR 845. πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν Ant. 616 ch. μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα Tyr. fr. 585, 1. i. e. ἐν πολλοῖς. σκαιοῖσι πολλοῖς inc. 660, quod et adiective dictum putes. — πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ ἐξεῖπας El. 520. πόλλ' ἄγαν λέγειν 623. πόλλ' ἀντιφωνεῖς 1501. πολλὰ παθόν 1508 an. ὃς αὐτὸν πολλὰ μὲν λόγοις ἐπερρόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενί Tr. 263. πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν 790. πόλλ' ἀναστένων 939. πολλὰ καθαίρων 1011 m. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ κοὐ λόγῳ κακὰ [λόγων πέρα Dind. c. Wund.] ... μοχθήσας ἐγώ 1045. πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς Ai. 592. ἦ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν γνῶναι 1418 an. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη Ph. 1047. ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δή OR 66. ἐν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν 120. πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων 591. πόλλ' ἀνερέσθαι, πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι 1304 an. σφῷ πόλλ' ἂν παρῄνουν 1512. χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια OC 808. ὧδ' ἐπαινῶν πολλά 1005. i. q. πολλοὺς ἐπαίνους λέγων. ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω 1215 m. πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ 1516. καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός 1626. ψυχὴ γὰρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη Ant. 227. τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδέν 711. πολλὰ καὶ λαθεῖν καλόν fr. Alead. 104. De fr. Thyest. III. 3 ap. Brck. v. s. ἀμήχανος. πολλά σε ζηλῶ βίου Ter. 516, 1. πολλὰ βίου recte coniunguntur. πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ Tyr. 581. πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ καὶ πόλλ' ἀκοῦσαι Phthiot. 622, 1. ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν inc. 687. [at ap. schol. Eurip. Phoen. 396 et Menandr. monost. 42 legitur τ. κενοὺς βρ.]

2. *Comparativus* gradus. πρὶν ἂν τί δράσῃς ἢ τί κερδάνῃς πλέον Ai. 107. εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς Ph. 818. μὴ ἱστόρει πλέον OR 1165. τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει 1190 ch. ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος OC 1219 ch. τί δὲ προσθείμην πλέον; Ant. 40. ὅτου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον fr. Eriph. 209, 2. γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ σθένος χερῶν inc. 676. — *plur.* πλειόνων μέτα OR 247. πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα El. 426. μὴ νῦν μ' ἔρῃ τὰ πλείονα Ph. 576. πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἱστορεῖν OC 36. τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἂν Ant. 313. μή γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας Hel. fr. 185, 2. [nunc legitur μή τι πλείους.] (II p. 601, 17.)

3. *Superlativus* gradus. τἀληθὲς αἰεὶ πλεῖστον ἰσχύει λόγου inc. fr. 690. — *plur.* οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακή El. 367. ὦ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον OC 720, qui accusativus obiecti est, εὐλογεῖν enim τινά τι non minus recte dicitur, quam λέγειν τινά τι. τὰ πλεῖστα φωρῶν αἰσχρὰ φωράσεις βροτῶν inc. 732.

III. *Casus adverbiascentes* et *dicta adverbialiter.*

1. *Positivi* gradus a *dativo singularis* deflexum πολλῷ, *multo.* πολλῷ γε μᾶλλον OR 1159. πολλῷ sc. ἄμεινον OC 792. πολλῷ πρῶτον Ant. 1347 an. — Ab *accusativo* πολύ et πολλόν eadem vi praedita. πολὺ δεύτερον OC 1228 ch. *longe secundum* i. e. ceteris multo anteferendum. πολλὸν ἐχθίων ἔσει Ant. 86. Sed frequentius πολύ significat *multum.* μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ OR 743. τίς πλάγχθη πολὺ μόχθος ἔξω. OC 1231 ch., si vera Hermanni emendatio, de qua re dubitari posse in v. πολύμοχθος significavimus. φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολύ Ant. 720. ἐς Δίκας βάθρον προσέπεσες πολύ [LA πολύν, Dind. con. πάλιν.] 855 ch. *graviter.* νικᾷ γὰρ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ Ai. 1357. καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ 1382. — Ab *accusativo plurali* πολλά deflexum, quod aliquando *multum* significat.

πολλὰ μὲν κατ᾽ ἀγρίαν ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ᾽ ἀλωμένη OC 348. Usitatius est *in multis* significari. ὦ πόλλ᾽ ἐγὼ μόχθηρος Ph. 254. *ἡ τυραννὶς πολλά τ᾽ ἄλλ᾽ εὐδαιμονεῖ Ant. 506. [secl. Iacob.] πίπτουσι βροτῶν χοἰ πολλὰ δεινοὶ πτώματ᾽ αἰσχρά 1046. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη βροτούς El. 415. ἀνθ᾽ ὧν βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβάς 575. ad utrumque participium referendum πολλά, quod etiam *multum* s. *graviter* significare possit. Sed et de *rebus crebro factis* dicitur. πολλὰ γὰρ τοῖς ἰγμένοις ἔστελλον Ph. 494. πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας Ἕρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον 1458 an. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς OC 1514. νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ Tr. 544. πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ ῥίπτων ἑαυτόν 789. ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω 1192. ὃν πολλὰ δή μέ σοι τρέφειν μιάστορα ἐπητιάσω El. 603. ἥ σε πολλὰ δὴ ἀφ᾽ ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προύστην χερί 1377. Horum partem a verbis suspensum πολλά monstrantem facile ad obiectivi casus notionem revocari posse video; nec adverbium esse sed adverbio simile aio. — *Praepositione* adhibita ἐς πολλά idem quod πολλά, *multifariam* significat. ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω Tr. 1243.

2. *Comparativi* gradus πλεῖον et frequentius illo πλέον *magis* significat, velut etiam Latine *plus* et *magis*, nisi adiectivis additum hoc sit, confunduntur. ἐκτετίμηνται πλέον El. 64. πασᾶν κείνα πλέον ἁμέρα ἐλθοῦσ᾽ ἐχθίστα δή μοι 201 m. ὥστε μή τιν᾽ εἰσιδὼν στέρξαι γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον Tr. 577. μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον 1065. εἴ τινος πλέον ἢ χειρὶ βρίθεις Ai. 129. τόνδε κοσμῆσαι πλέον 1103. ἵν᾽ ὀργίζῃ πλέον OR 364. οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον 446. ἡ δ᾽ οἴκοι (πόλις) πλέον δίκῃ σέβοιτ᾽ ἂν OC 759. φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια νικᾶν ἐπ᾽ αἰσχροῖς ....πλέον fr. Epig. 196, 2. οὐκ ἂν πλέον τέρψειας inc. 702, 2. *Potius* videtur interpretandum in his exemplis. ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τίν᾽ ἵμερον τέκνων ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον; El. 543. οὐ λόγοις τιμώμεν᾽, ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον OC 63. v. συνουσία. [In LA πλέον, sed ω a m. pr. superscr.] πλεῖον [πλέον Dind.] φυλάσσων αὐτὸς ἢ φυλάσσομαι inc. 754, 2. — Adhibita *praepositione* dicitur ἐπὶ πλείω *magis*. μηδ᾽ ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε OC 1777. cf. Schaef. ad Bos. ell. p. 552. Heindorf. ad Plat. Phaedr. p. 93 b. Sicut enim ἐπὶ πλεῖστα pro πλεῖστα solo dici solet, ita bene illud pro πλέον dictum haud male intelligatur. Quanquam si quis ἐπί ad ἐγείρετε referri velit, non intercedo. ἐς πλέον idem quod πλέον, progressu adsignificato ad plura. σὲ γὰρ τῶνδ᾽ ἐς πλέον σέβων OR 700. Inde ἐς πλέον ποιῶ *proficio:* οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ OR 918. Cf. Valck. diatr. p. 150. Alias locutiones v. infra sub IV 4. (II p. 602, 6 a f.)

3. *Superlativi* gradus singularis πλεῖστον *plurimum* significat. βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ OR 612. ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ᾽ ἄποπτος ἄστεως 762. εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν κάκιστος OC 743. τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ ἐχίδνης Ph. 631, de quibus duobus exemplis mox agemus iterum. ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖστον ᾤκτισα Tr. 312. Pluralis eodem sensu legitur sed ut substantivi usum facile agnoscas: αἷς (Νύμφαις) πλεῖστα συμπαίζει OR 1109 ch. et cum articulo ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην OR 1125. Sed aperte adverbium est, non adverbiascit solum ὦ πλεῖστα μῶροι El. 1326. ὦ πλεῖστ᾽ ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον OC 720. σίδηρον... θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ᾽ ἂν εἰσίδοις Ant. 476. Cum *praepositione* dictum ἧκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ᾽ εἰς πλεῖστον πόλεως OC 739 *potissimum*, adsignificato progressu ad aliquem terminum usque.

IV. *Proprietas sermonis* in eo vocabulo.

1. Aliquando cum *verbo* sociatur ut vel ex adverbiascenti usu interpreteris vel plane convertas orationem. ἔκνιζέ μ᾽ αἰεὶ τοῦθ᾽· ὑφεῖρπε γὰρ πολύ OR 786. sc. convicium in eum coniectum, quod *clam apud multos serpendo invaluisse* dicitur. πολὺ γάρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας OC 305. *celebratum est.* τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον χρῄζω, ξέν᾽, ὀρθὸν ἄκουσμ᾽ ἀκοῦσαι 517 ch. v. Reisig. enarr. p. 86. ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς ἔνδηλος ἐν σοί Synd. fr. 155, 1. πῦρ τῆς εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος, τῷ δι᾽ Ὀλύμπου πολλὴ φέρεται καὶ γῆς Rhizot. 480, 4, in quibus verbis si quid corruptum est, quod Valckenario videtur diatr. p. 167 et Bergkio comm. de fr. Sophoclis p. 25, certe nihil amplius est quam τῷ, nec tamen corrigendum, cum et illud pro μεθ᾽ οὗ dictum bene defendatur. Sed in viali et multivaga Dea πολλὴ φέρεται nec ineptum est nec attrectandum ullo modo, ut iniuria indulserit ingenio Bergkius τὸ δι᾽ Ὀλύμπου πάλλουσα φέρει scribendo. [πωλοῦσα φέρει Diad. c. Keil.] (II p. 603, 23.)

2. Πολύς *cum articulo* dictum plerumque quidem de *certis* quibusdam et *definitis multis*, ut par est, dicitur. οὐ γὰρ γένοιτ᾽ ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος OR 845. quinam οἱ πολλοί sint v. in ὁ ἡ τό. τὰ πόλλ᾽ ἐκεῖν᾽ ὅτ᾽ ἐξέχρῃ κακά OC 87. τὰ πολλὰ ῥήματα 1281. v. Herm. ᾧτινι τὸν πολὺν ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν 1674 m., quod et *magnum* interpretere, v. Valck. ad Phoen. init. Schaef. ad Long. p. 353. χἡ μάτην πολλὴ βόη Ant. 1252. i. e. ἡ πολλὴ βοὴ ἡ μάτην γενομένη. τάχ᾽ ἄν τις χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοὴν Ai. 1149. *hunc* s. *eiusmodi magnum clamorem.* τίνος ποινὰς τὰ πολλὰ πνεύματ᾽ ἔσχ᾽ ἐν Αὐλίδι El. 564. Bene observavit Herm. spectari ventosam Euripi naturam. τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα 919. *multa illa.* ὦ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον inc. fr. 696, 1. Sic *comparativus* dictus. τοῦ πλέονος [λῴονος LA] δαίμονος Ph. 1100. τοῦ πλέονος μέρους OC 1211. iam sunt apposita. μὴ νῦν μ᾽ ἔρῃ τὰ πλείονα Ph. 576. πρὶν νῦν τὰ πλείον᾽ ἱστορεῖν OC 36. utrumque plane ut nos dicimus *das Weitere.* [cf. de ea locutione Wunder. ad h. l.] σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον [χρόνον LA m. pr.] Tr. 731. Sic intellige ἐν δὲ τῷ λέγειν κἀκ᾽ ἂν λάβοις τὰ πλεῖον᾽ ἢ σωτήρια OC 796. cum breviloquentia dictum pro ἃ ἂν λάβῃς, πλείω ἂν εἴη τὰ κακά, cuius relativi causa articulo opus. τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους Ant. 313. — Sed οἱ πολλοί etiam *plurimos* significat: τὰ πολλά *pleraque.* τοῖς πολλοῖσι βροτῶν Ai. 682. τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς 1243. τῶν δ᾽ ὀρθουμένων σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ᾽ ἡ πειθαρχία Ant. 676. τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν Acris. fr. 63, 1. τοὺς πολλοὺς βροτῶν inc. 687. τὰ πολλὰ φροῦδα inc. 964, 6. Sic intellige ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος *plurima vitae pars*, i. e. *vis vitalis potissima*, El. 185 m.

3. De superlativis cumulatis πλεῖστον κάκιστος, πλεῖστον ἐχθίστης OC 743. Ph. 618. collecta exempla sunt a Porsono ad Hecub. 618. Matthiaeo Gr. Gr. p. 859. vol. 2. nec explicata tamen. Sunt in eis, quae coacervationem non alia nisi fortius firmandi causa factam habent; sed πλεῖστον κάκιστος est *a plurimis partibus pessimus*, id est *longe pessimus;* τῆς πλεῖ-

στον ἐχθίστης ἐμοὶ ἐχίδνης *longe inimicissimi anguis.* cf. παγκάκιστος, πανύστατος et h. s.

4. Locutiones notabiliores aliis locis iam appositae sunt ἐς πλέον ποιῶ *proficio* OR 918, cui οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον Ant. 268 tanquam passivum apponendum. πλέον φέρειν *lucrari* OR 1189 ch. τοῦ πλέονος μέρους χρῄζειν *nimia cupere* OC 1211 ch. ἐς πλέον τοῦ θέλοντος πεσεῖν simili sententia OC 1219 ch. v. Herm. πλέον φρονεῖν *rectius sapere* adsignificata miratione dubitantis Ph. 818. cf. Herm.

V. De *forma.* notanda forma πολλόν pro πολύ adverbiascente Ant. 86, quod Pors. ad Hec. 624. parum circumspecte in μᾶλλον aut πλεῖον mutandum censuit, firmavit autem Erf.; quippe pro πολύν ita ut neque id neque aliud quidquam aut propter sensum aut metri causa ullo modo substitui possit, legitur Tr. 1196. cf. Schaef. ad Gregor. Cor. p. 395. *πολέων pro πολλῶν adeo solitarium ut corrigendum videretur, legebatur in particula olim ad Thamyr. fr. 230, 3 [nunc a Kirchhoffio ad cyclici cuiusdam carmen recte relata.] πλέων, πλέω, πλέους pro πλείων, πλείω, πλείους dicta reprehensa Porsono (ad Phoen. 1388.) ab Atticis abiudicabat Reisig. in coniectt. Aristoph. p. 43; sed ut πλέω Aesch. Ag. 1299 incerta fide esse concedam, πλέους certe eripi sibi non patietur Sophocles Tr. 944, quod cum in LA πλείους scriptum esset, et ab Eust. ita laudetur p. 801, 1. Reisigius ει diphthongum inaudita correptione affici vult. [Dind. leviter immutato loco πλείους retinuit: πλέους habent apogr.]

Πολυστάφυλος *uvis ferax.* Ὁμηρικῶς: ἀκτὰ πολυστάφυλος Ant. 1133 ch. Tricl. πουλυστάφυλος.

Πολυστεφής *coronatus.* οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε παγκάρπου δάφνης OR 83.

Πολύστονος *multos gemitus ciens.* τὴν πολύστονον Τροίαν Ph. 1346. *multum gemens.* μή τί με πολύστονον ὧδ' ἰδών El. 1275 m. [Dind. ut] Herm. ex cod. Ien. πολύπονον scripsit scilicet metri causa. Sed eius in epodo magna incertitudo.

Πολύσχιστος *varie discissus* i. e. *diversus.* ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ OC 1592. Librorum scriptura πολυσχίστῳ emendata ab Heathio.

Πολύτλας *multa perpessus.* πολύτλας ἀνήρ Ai. 955 ch. Ulixes est ὁ ταλασίφρων.

Πολύφθορος *cladis plenus.* ἡ πολύφθορος πατρῷος Οἰχαλία Tr. 478. πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε El. 10. Sed οἱ πολύφθοροι Scyr. fr. 499, 5 de mercatoribus merces et vitam periclitantibus dictum *audacissimos* et *cladi expositos* videbitur significare. (II p. 605, 15.)

Πολύχειρ *multimanus.* ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἁ ... Ἐρινύς El. 488 ch. et *celeritas* et *certitudo ultionis,* quam nemo effugiat, significatur.

Πολύχρυσος *auro dives.* τᾶς πολυχρύσου Πυθῶνος OR 151 ch. Μυκήνας τὰς πολυχρύσους El. 9.

Πολυώνυμος *multa nomina habens.* πολυώνυμε, Καδμείας ἄγαλμα νύμφας Ant. 1115 ch. Bacchi appellatio. Ad Lyaei, Euii, Dithyrambi, alia cognomina respici monet schol.

Πομπαῖος *comitator.* πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον Ai. 832. De cognomine illo v. Stanl. ad Aesch. Eum. 90. Elmsl. ad Med. 744. cens. Eumen. a Muellero editarum p. 10. τὸν ψυχοπομπόν explicat scholiasta. — De tono v. ἀρχαῖος.

Πομπεύω *comitantis et nuntii officio praesum.* εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον Tr. 620. In brevius contracta sententia, quam talem esse oportebat: εἰ πομπὸς ὢν ἐκείνην τὴν Ἑρμοῦ τέχνην πιστῶς διαπράττω s. φυλάττω.

Πόμπιμος *adducens* s. *prosequens.* πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων Tr. 560. Sed passive dictum de *misso* κακῶν ἦρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον 872. Distinctionibus hic nullis opus, struenda autem verba τὸ δῶρον τὸ πόμπιμον Ἡρακλεῖ olim significavimus.

Πομπός *qui prosequitur, adducit, comitatur, nuntiat.* πομπὸς ὤν Tr. 617. Lichas et quod nuntius et captivarum comes venerat, dicitur. — ἔπεμψα γὰρ διπλοῦς πομπούς OR 289. *arcessituros* Tiresiam. ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι; OC 70. Theseum; non necessario de nuntio intelligitur. τίς ἐκ θεῶν πομπός 1661. ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα ἔστειλ' ἱκέσθαι Ant. 164. — εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον ἥκω Ph. 500. sperat enim ad Neoptolemum sese in Graeciam devectum iri. — ἄσσον ἔρχεται Κρέων ὅδ' ἡμῖν οὐκ ἄνευ πομπῶν OC 723. *satellites* sunt. — Hinc *Mercurii internuntii* et *comitis,* inprimis ad inferos abeuntium cognomen est Ἑρμῆς ὁ πομπός OC 1548. v. s. πομπαῖος. — Componendi cum aliis vocabuli ratione unum memorabile exemplum est ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δέ με χωρεῖν sc. προστάσσω σοι OC 1019. Librorum hanc omnium scripturam Herm. in δ' ἐμέ mutavit Schaeferum in explicando secutus, *ego vero tibi comes esse volo;* quae et durissima ratio est, cum subaudiri ex προστάσσω opus sit βούλομαι, et non necessaria correctio, cum iam Erf. recte perspexerit πομπός, ut solent verbalia, cum accusativo dici; *ipsum* enim *Creontem sibi praemonstrare viam* Theseus iubet. Quod Herm. ait, sic emendandum fore τέ με, id nec violentius illo est, quod ipsi placuit, et satis refutatum in v. δέ. Mirum autem de hac sententia Elmsleii iudicium, πομπόν — με durum, Schaeferi rationem absimilem vero rati, et ad Heathii coniecturam πομπὸν δέ μοι revoluti.

Πονέω. ‖ *laboro* i. e. *laborem habeo,* universe. πονοῦσα τ' ἀλγεῖν, καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν OC 364. οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν 509. ὃν (ἔπαινον) κομίζετον τοῦδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον 1412. ἢ καὶ πρὸς καιρὸν πονῶ; Ai. 38. ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον Ph. 1419, quod unum activi est extra praesentis formas exemplum. De figura, quae inest, v. Lobeck. monogr. fig. gr. ed. 1832. p. 6. τοὺς πονοῦντας ὠφελεῖν fr. inc. 661. — Speciatim de *aerumnis* et *morbo:* ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων Ph. 195 an. de *vulnere:* πονῶν πλευρὰν πικρᾷ γλωχῖνι Tr. 680. de *serviendo:* Λυδῇ γυναικί φασί νιν λάτριν πονεῖν Tr. 70. — ‖ *operam dare* et *suscipere.* ἢ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ Ai. 1369. cf. Lob. Est facere, *quod cuique consentaneum sit.* τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκός, ἢ 'μαυτῷ πονεῖν; 1367. ὅσον χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς 1380. τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν 1415 an. *eius gratia laborem oppetere.* πρὸς τὸ καίριον πονεῖν Ph. 525. οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῖ νεανίαι πονεῖν; OC 335. v. ποῖ. οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε 342. οὐδὲν δεῖ πονεῖν 1022. —.— ‖ Alios explicatus hoc exemplum habet. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ OR 1151. μάτην, ἔξω τοῦ προσήκοντος κοπιᾷ schol. Non hoc dicit, sed *inaniter tumultuatur, tanquam magnam rem expiscaturus, cum tamen nihil veri subsit.* — *Passivi* exemplum unum. κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήκτοις

ὀδύναις Tr. 985 an. *confectus.* Medio hoc vulgo adscribunt. (II p. 607.)

Πονηρία *pravitas.* ἡ δὲ μωρία μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ inc. fr. 663, 5.

Πονηρός *ignavus.* πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν αἱρεῖ πονηρόν Ph. 437. — Acuendum sane hoc: v. μοχθηρός s. μόχθηρος.

Πόνος. ‖ *labor* universe. πόνου λήξαντος Ph. 638. τοῦ πόνου γὰρ οὐχ ὄκνος 887. οὔπι νηΐ γὰρ ἅλις πόνος 892. πόνου μνήμην ἔχειν OC 509. ὅτ' ἐν πόνῳ ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί 1358. τὸν πολὺν ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν 1674 m. εἴ τις τοῦδ' ἀκηδήσοι πόνου Ant. 414. πόνος περισσός ἐστι τὰν Ἅιδου σέβειν 780. οὐ γὰρ τόνδ' ἂν ᾐρόμην πόνον 907. πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ El. 945. πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον (τροφήν) 1145. τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ Ai. 24. πόνος πόνῳ πόνον φέρει 866 ch. *laborem labor* (insuper afferendo alio) *auget.* v. Lob. πόνου γε πλῆθος Ai. 876. πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς Laoc. fr. 343 a. f. κόπου scribendum: v. in μεταλλάσσω. πόνῳ πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν fr. Niob. 400, 2. οὔτοι πόθ' ἄψει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου Polyid. 463. *μανθάνων ἄνευ πόνου inc. 779, 7. [inferiori poetae tribuit Nauck.] — *Pluralis* ea significatione minimo frequens adest. ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ... κάλλιστος πόνων OR 315. Plerique codd. ut LA m. pr. πόνος [quod recepit Dind.]. Sed πόνων LA a diorthota et Flor. Γ. ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι Ant. 1276 m. ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων Ai. 888 ch. i. e. μακρὰ ἀλώμενον ἐπιπόνως. Fr. Laoc. 343 a. iam allatum est. — ‖ *aerumna* aut ex *morbo*, aut *gravi malo*, velut *periculo, bello, insidiis, servitute.* ὅς τόνδε κἄμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων El. 1356. τρόπον μὲν ἂν πόνων οὐκ ἂν διείποιμι Tr. 21. de *pugna* Herculis et Acheloi. *τῶν Ἡρακλείων πόνων 170. [secl. Wund.] οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων λατρεύματα 356. ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων 825 ch. ἔμελλες ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων Ai. 929 ch. de *infausto* Aiacis *exitio.* τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ 1007. ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων 1197 ch. de Troici belli causis et initiis. [quo loco Dind. ἰὼ πόνοι πρόπονοι dedit, deleto πόνων.] τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους 1306. de Aiace mortuo de sepultura periclitante. πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων ἆθλα Ph. 508. de miseria Philoctetae. ἰὼ δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανεὶς 760. ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους 1419. Hercules de se loquitur. ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον 1422. λυγρῶν πόνων ἱκτῆρες ἐπιστενάχουσιν OR 185 ch. de supplicibus propter *pestilentiam.* De eadem re ὅστ' ἐμὰν γᾶν φίλαν ἐν πόνοις ἀλύουσαν κατ' ὀρθὸν οὔρισας 694 ch. τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις ξύνοικος 1205 ch. [sic Dind. sec. Herm.: τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις LA.] τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ πόνους κατοικτιοῦσιν OC 385. τῇδε τῇ πόλει μέγαν σωτῆρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους 461. τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνους φῦσαι Ant. 646. in LA γρ. πέδας ab diorthota, quod explicatur in scholio et recepit Erf. Sic de Troiano bello quaesiturus rogat Philoctetes ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου; Ph. 248. Ex eodem genere sunt οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ Ai. 1112, quos duce uno scholiastarum ridicule Brunck. interpretatur *qui labori nulli parcentes merent stipendia.* Sunt vero, quod alius schol. vidit, οἱ φιλοκίνδυνοι, *Abenteurer*, qui gloriae et praedae quaerendae causa conscensis navibus maria currunt orasque maritimas latrocinio et plagiis vexant, quod genus Homerica aetate honestum a Soph. suae aetatis morem observante contemptim memoratur. [F. C. Wex. in Soph. analect. 1863. Lacedaemonios tangi putat.] —.— ‖ *cura, sollicitudo animi.* νὺξ γὰρ εἰσάγει καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον Tr. 30. —.— ‖ *opera, negotio susceptum.* πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος Ph. 864 ch. —.— ‖ *ingratum quodvis.* ἀπάτα δ' ἀπάταις ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα πόνον, οὐ χάριν, ἀντιδίδωσιν ἔχειν OC 232 ch. „*qui deceptus vicissim decipit, non quod gratum, sed quod ingratum est, reddit.*" Vitiosa scriptura, quanquam librorum omnium est πόνος OC 1259, qui cum in *veste* esse non possit, πίνος iure a Scaligero correctum. πόνος pro πόντος apud schol. et in cod. Vat. exstat OC 1680 m., quod iam Dorvillius viderat ad Char. p. 497 Lips., ut mirum sit in hac re errasse Reisigium νοῦσος corrigentem, secundum scholiastae scilicet mentem. — Ai. 61. longe elegantius scribitur ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου ex apogr. aliquot: cetera cum LA φόνου quenquam id vix dici recte potuit, v. λωφάω.

Ποντίζω *mari mergo.* ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος El. 508 ch.

Πόντιος *marinus.* ποντίους αὐλῶνας Tr. 100 ch. v. αὐλών. Scribendum fortasse ποντίας, quod in LA exstat a pr. m. πόντιον κλύδωνα OC 1686 m. — ποντία θύελλα OC 1659. ποντίαις δυσπνόοις Θρῄσσαισιν πνοαῖς Ant. 587 ch. Legebatur ποντίας ἁλός, sed ἁλός scholiastae non lectum delevit Elmsl.: ποντίαις autem LA suppeditavit ι ante σ a m. ant. illato. — ἐκ τῆς ποντίας Χρύσης Ph. 269. de *insula*, quam cum nec *marinam* nec *maritimam* Latine dicas, optimum videtur priori significationi exemplum accensere, quippe cum insula mari circumfusa maris ipsius esse videatur. — *Neptuni* cognomen est τὸν πόντιον γαιάοχον Ῥέας φίλον υἱόν OC 1072 ch.

Ποντοναύτης *qui maria navigat.* οἱ ποντοναῦται Scyr. fr. 499, 1. *mercatores* sunt, mercium divendendarum causa maria currentes.

Ποντοπόρος *mare traiiciens.* ποντοπόρῳ δούρατι Ph. 721 ch. de *nave*, sicut ποντοπόρῳ ναΐ Ai. 250 ch. (II p. 609, 9.)

Πόντος *mare.* πολιᾶς πόντου θινός Ph. 1123 ch. v. πολιός. κτύπος ἄρσην πόντου προβολῆς (προβλῆς) 1455 an. ὅτῳ μήτ' Ἄρης μήτε πόντος ἀντέκυρσεν OC 1680 ch. schol. interpretatur μήτε νόσος ἐπῆλθεν, quasi πόνος, quod est in cod. Vat., legerit vel metro consulens νοῦσος, quod Reisig. proposuit. πολιοῦ πέραν πόντου Ant. 335 ch. πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν 345 ch. *pisces.* εὑρέϊ πόντῳ Tr. 114. πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν 780. πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατά τε δριὰ πάντα καθαίρων 1011 m. ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον Ai. 674. ὑλᾶεν πόντου πρόβλημ' ἁλίκλυστον 1218 ch. de *promontorio.* κἀπὶ πόντον ἔρχεται fr. Phaedr. 607, 3. ὑπέρ τε πόντον πάντα Orith. 655, 1.

Πόποι. Exclamatio dolentis est ὦ πόποι OR 167 ch. initio sententiae posita, Tr. 853 ch. mediae sententiae inserta. Et veterum et recentioris aetatis doctorum de hoc vocabulo disputationes notae sunt. [cf. de Homerico usu Z A W 1837 p. 625—631. de inferioribus poetis Meinek. ad Euphorion. 99. p. 157.] Unum dico, etsi ante inepte ostentantes eruditionem Alexandrinos non sit indicium vocabuli aliter quam in exclamatione dicti, tamen interiectionem suapte vi et natura, velut ὦ, ὤ, ἰώ, παπαῖ

haberi non posse, cum quia nec fieri potest nec fit usquam, ut inter ὦ et πόποι virgula distinguatur, tum quod accentus prohibet, de quo secundum praecepta generatim ab Apollonio constituta de adv. p. 588, 23. communis omnium consensus est: v. EM 823, 29. Gud. p. 579, 56. Theognost. ap. Bekk. Anecd. p. 1433. — OR 167 diphthongus corripitur.

Ποππύζω. [*poppysmo:* nostrum *schnalze.*] Latine recte verti vocabulum posse negavit Gellius Noctt. Att. 9, 9. [factum igitur ut Plin. *poppysmus*, Juvenalis *poppysma* vocabulum ipsum ponerent.]: certe cognatum illud Theocriteum ποππυλιάσδω. — ποππύζεται ζευγηλατρίς Soph. ap. Poll. 7, 185. (inc. 883.) quod vel *stridulo linguae sono signum accipit*, aut deponentis in modum dicto verbo *stridore linguae incitat*, significare videtur.

Πορεῖν *dare, praebere.* ὅπως λύσιν τιν' ἡμὶν εὐαγῆ πόρῃς OR 921 minus bene πόροις apogr. complura et Eust. p. 1112, 37. ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν 1255. πόροις ... δαμούχοις τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον OC 1086 ch. σοὶ θεοὶ πόροιεν ὡς ἐγὼ θέλω 1124. ὡς ὁ τάδε πορὼν ὄλοιτο El. 126 ch. οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι 209 m. — De *homine* dictum est *copiam eius facere, adducere.* πῶς ἄν, εἴ τις ἔντοπος, τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι; OC 1458. — *Passivi* perfectum participii solum usitatum *rem sorte vel fato certam et constitutam* significans. τὴν πεπρωμένην ἔριν OC 421. [in LA est τῶν πεπραγμένων, litteris η et η a m. pr. vel a diorthota supra scriptis.] πεπρωμένης συμφορᾶς Ant. 1337. (II p. 610, 6.)

Πορευτέος *eundus.* ἡ δ' ὁδὸς πορευτέα Ph. 993. ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐκεῖσ', ὅποι πορευτέον Ai. 690.

Πορεύω. ‖ Activum *adducendi*, etiam *advehendi* et *transvehendi*, cum de homine, *afferendi*, cum de re dicitur, significatione praeditum est. ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεὼς πορεύσαιμ' ἂν ἐς δόμους Ph. 516 ch. ἄνακτα χώρας τῆσδέ τις πορευσάτω OC 1476. ἐπιστολὰς πατρὶ ταχεῖ 'πόρευσαν σὺν χρόνῳ 1602. ὃς ... ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς μισθοῦ 'πόρευε χερσίν Tr. 560. τοῦ πορεύσαντος ξένου El. 801. *qui te misit.* ἀποστείλαντος. πορεύομαι ἐγώ, καὶ πορεύω ἕτερον, ἀντὶ τοῦ ἄγω deinde addita Platonis auctoritate schol. — ‖ Passivum, quod medium vulgo vocant, inprimis est *ire*, vel sic simpliciter, vel *prodire, abire, proficisci.* Praeter futurum non legitur ap. Soph. nisi praesens. Passiva verbi natura optime perspicitur Ai. 1254: βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται, *cogitur ut eat.* et OC 845: πρὸς βίαν πορεύομαι, *vi abducor.* — πορεύομαι Πυθῶδε OR 787. εἰ χρή σε μίμνειν ἢ πορεύεσθαι πάλιν OC 80. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες χρόνῳ παλαιοί 111. οἳ πορεύομαι πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς Ant. 892. πορευέσθω στέγας Tr. 329. αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται 392. ἄμισθος ὁ ξένος πορεύεται fr. inc. 832. — πορεύσομαι OR 676. *in exsilium* sc. εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται OC 827. [LA habet σ in πορεύσεται a diorthota insertum.] τάφον χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι Ant. 81. — Semel, ut βαίνειν et ἰέναι, tralate dictum de vita et moribus. εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται OR 884 ch. Sensus est εἴ τις ἔργῳ ἢ νῷ ὑβριστικῷ χρῆται.

Πορθέω *devasto.* τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι Ph. 920. ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν 1405. ὅταν πορθῆτε γαῖαν 1441. τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ Ant. 297. πορθῶν δὲ τήνδε γῆν 518. *conandi* adsignificatione, πορθεῖν ζητῶν.

Πορθμεύω *aveho.* ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς πόρθμευσον ὡς τάχιστα Tr. 802.

Πορθμός ‖ abstracta s. mentali significatione *vectio* s. *transvectio.* τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν πορθμῶν Tr. 571. ‖ concreta *fretum* s. *mare.* προφάνηθι Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτὺν ἢ στονόεντα πορθμόν Ant. 1145 ch. Schol.: πορθμὸν δὲ ἔνιοι τὸν ἀπ' Εὐβοίας εἰς Βοιωτίαν, οἱ δὲ τὴν Σικελικὴν θάλασσαν. Haud dubie illi rectius, si quidem Νύσια ὄρη et χλωρὰ ἀκτή priorum Nysam Euboeae spectant.

**Πορίζω *adduco.* εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν πρὸς ἁμέτερα μέλαθρα El. 1267. LA m. pr. ἐπόρσεν, corr. ἐπῶρσεν ut est in apographis, minime conveniens metro, siquidem versus dochmiacus est. Recte intellexit Herm. esse illam explicationem veteris scripturae, qualem ministrare Hesychius videtur ἐπούρισεν, ὥρμησεν, ἀπέπεμψεν interpretatus; non minus certa videtur Dindorfii emendatio ἐπόρισεν, similiter dicto verbo ac πορεῖν OC 1458; ea aliquantum ponderis a pr. m. cod. LA nanciscitur, quae est ἐπόρσεν. (II p. 611, 10.)

[Πόρκης n. pr. Eo nomine dictum fuisse a Soph. alterum anguem, qui Laocoontem petiit, coniecit Nauck. coll. C. Keilii anal. epigr. p. 191.]

Πόρος *vadum, fretum.* ἰὼ πόροι ἁλίρροθοι Ai. 412 m. Suid. in v. πόρος et Harpocr. v. πόριος explicant ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες, quod verum esse potest, ut tamen non minus bene *freta maris*, inprimis Hellespontus, cui opposita castra Graecorum erant, intelligi possint. Similiter de *fluctibus marinis* Lob. — *fluvius*, quem quis transvehitur, significatur: ἡνίκ' ἢ μέσῳ πόρῳ Tr. 564. Longe aliter habet Ph. 705 ch. εἶρπε ... ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχοι πόρων, ἀνίκ' ἐξανίησι δακέθυμος ἄτα. schol. autem manifesto πόρον legit ut est in LA. Herm. πόρων dedit: [πόρου Dind. c. Wakef.] Sic εἶρπε πόρων ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχοι coniungenda, *loca adibat, ubi salutares herbae nascerentur*, quod vidit schol. — πόρου coniectura Bentleii est Colch. fr. 319, 1. v. σελασφόρος.

Πόρπαξ (ᾱ) *fibula scuti.* διὰ πολυρράφου στρέφων πόρπακος ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος Ai. 576. ἔστι δὲ πόρπαξ ὁ λῶρος, δι' οὗ κατέχουσι τὴν ἀσπίδα, ὃς λέγεται καὶ ὄχανον schol. Aiacis scutum πόρπακα habuisse negat Eust. p. 995, 19. antiquos secutus magistros et eruditior sane semidoctis illis, quos Both. in nupera editione sequitur. Nam duplex illud ὄχανον brachio et manui inserendo aptum apud Lacedaemonios adhuc, veteris moris retinentes, in usu non fuisse scitur, sed uno τελαμῶνι gestata scuta.

[*] Πόρρω *procul.* πόρρω δὲ λεύσσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός fr. inc. 737, 3. Intelligendum ἐστί, ut λεύσσων *oculatum* significet. Ceterum non multum absum, quin πόρρω pedestre vocabulum iniuria illatum et πρόσω scribendum iudicem: v. Matth. ad Eur. Bacch. 371. Monk. ad Alc. 921. (II p. 612.)

Πόρρωθεν *ex longinquo.* θαῦμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμην Tr. 1004 an. v. Herm. [Dind. Th. LGr. 6, p. 1503 analogiam secutus ubi longa opus esset syllaba tragicos πόρσωθεν dixisse suspicatus est.]

Πορσύνω *praebeo, apparo.* τἄξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί OC 341. πρᾶγμα πορσύνων μέγα El. 670. de *praebendo quasi per nuntium*, i. e. *nuntiando.*

τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων Ter. fr. 520, 1. — ἐγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ Ai. 1398. ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε OR 1476. — Passivum: ὅποι ...χὠ στόλος πορσύνεται Ph. 781. Respicit Phot. p. 444, 22. scribens πορσύνεται: ὁδεύεται, ἀπὸ τοῦ πόρου. Σοφ.

Πόρσω *ultra, porro.* Proprium de *locis.* ἐπίβαινε πόρσω OC 179 ch. Both. emendavit: libri πρόσω. ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας 226 ch. Sic Tricliniani. Veterum librorum scriptura πρόσω metrum vitiat, cui parum probabili Elmsl. transpositione mederi studet. — Tralate: μὴ πόρσω φωνεῖν El. 213 ch. πρόσω apogr. duo. — De tono v. Apoll. de adv. p. 577, 9. coll. 17. V. etiam πρόσω.

Πόρτις *iuvenca.* ὥστε πόρτις ἐρήμα Tr. 530 ch. — Tonum notavit Arcad. p. 35, 3.

Πορφύρα *purpura.* χηλοῖσι πλεκτοῖς πορφύρας Past. fr. 449 b. v. χηλός. — De tono Gr. Herm. p. 437. Arc. p. 97, 7. (II p. 612, 20.)

Ποσειδάν v. Ποσειδῶν.

Ποσειδάων deus. Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας Tr. 502. sic apogr. pleraque: LA contra versus legem Ποσειδῶνα. V. infra Ποσειδῶν.

Ποσειδαώνιος, Ποσειδαόνιος, Ποσειδάνιος v. Ποσειδώνιος.

Ποσειδῶν deus. σεμνὸς Ποσειδῶν OC 55. βωμῷ τῷ Ποσειδῶνος 1158. Πόσειδον ὃς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας. Laoc. fr. 341. Doricum ἄναξ Ποσειδάν in chorico cantico exstat OC 713. [acui iubent Herodian. π. μ. λ. 10, 13 et AO 3, 241. 1017: at apud Pindar. Ol. 1, 39. 8, 41 et alibi inflectitur. cf. Ahrens, dial. Gr. 2, 246.]

Ποσειδώνιος *Neptunius.* Ποσειδωνίῳ θεῷ OC 1494 ch. Sic scribendum ex cod. Vat. secundum maxime probabilem loci impeditioris constituendi rationem a C. Matthiae duce Seidlero expositam qu. Soph. p. 163. Herm. [et Dind.] ex Ricc. Ποσειδαονίῳ, quod non video cum lege linguae conciliari posse. Ceteri libri aut cum LA Ποσειδαωνίῳ aut Ποσειδαωῖῳ. Seidlerus olim Ποσειδανίῳ coniecit. De Ποσειδωνίῳ θεῷ, id est ipso Neptuno, bene exposuit Doederl. cf. schol.

Ποσίδειος *Neptunius.* τειχέων καὶ δὴ τοὺς Ποσιδείους θριγκοὺς ἀποσεισαμένη Past. fr. 451. ap. Herod. π. μ. λ. p. 11, 3. Videtur haec de muris urbis Troiae dici ab Apolline et Neptuno communi opera aedificatis.

Πόσις *coniux.* υἱὸς καὶ πόσις OR 459. Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις 639. πόσει τῷ σῷ 934. *εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο Ant. 906. *πόσις μὲν ἄλλος ἦν 913 [utrumque versum secl. Dind.] σῷ ποδαγὸς ἑσπόμην πόσει 1196. τὸν πολύζηλον πόσιν ἥξειν Tr. 185. πόσις τε σὸς ἐφεῖτο 285. Unum est selectioris usus exemplum 550: μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ, quo πόσις *coniux* est *legitimus*, ἀνήρ *is, quo mulier potitur.* v. ἀνήρ. [Mehler. in annot. ad Heraclit. p. 38 commendat ἄρ' ᾖ.] Vidimus ap. Soph. τρίπτωτον esse, vocativum duplicem πόσι et πόσις Euripides habet Hel. 644. 670. 689. 1399. Alcest. 335, pluralem πόσεις idem IA 174; genitivum singularis numeri reperisse se negat Pors. ad Med. 906. (II p.613, 8.)

Πόσος *quantus.* πόσον τίν' ἤδη δηθ' ὁ Λάϊος χρόνον ἄφαντος ἔρρει...; OR 558.

Ποταίνιος *insolitus.* πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποταινίου Ant. 848 m. πρόσφατον vulgo veteres interpretes explicant, velut Phot. p. 445, 13, Δώριος ἡ λέξις addens. Ex Doriensium sermone Aeschylo adhaesit: v. Blomf. gl. Prom. 102. Koen. ad Greg. Cor. p. 556, qui cum Oedipum Regem in vocabuli documentum advocet, Antigonen memoraturus fuisse videtur. — ἔχουσιν ἡδονὰς ποταινίους Ach. Am. fr. 162, 5. de pueris glacie hiberna delectatis, re sane plerisque Graecorum non quotidiana.

Ποτάμιος *fluvialis.* ποταμίων ποτῶν Tyr. fr. 588, 5. De ipso flumine dictum.

Ποταμός *fluvius.* τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὔηνον Tr. 559. κρῆναί τε ποταμοί θ' οἵδε Ai. 862. ῥυτῶν Βοσπορίων ποταμῶν 885 ch. incertum an de deis fluvialibus dicatur, velut personae habitus non satis constat in πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος Inach. fr. 268, 1. Sed *deum fluvialem* intelligi necesse in his: μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῷον λέγω Tr. 9. et ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος... Ἀχελῷος 507 ch.

Ποτάομαι *evolo.* ὡς ἂν ποταθείην ὑπὲρ ἀτρυγέτου γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας Oenom. fr. 423, 2.

Πότε *quando.* τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς —; Ai. 1185 ch. *in quem finem usque durabit, donec absolvatur.* Librorum veterum rationem, in quibus non distinguitur post νέατος, iure revocavit Herm.; sic more inprimis Graeco duae una comprehenduntur interrogationes. Cf. Seidler. ad Antig. 2. Herm.

Ποτέ. I. *Particula tempus* significans, Latine *olim, aliquando.*

1. De *praeterita* re. Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε Ph. 5. χαὐτὸς ὢν νέος ποτὲ γλῶσσαν μὲν ἀργὸν ... εἶχον 96. νεὸς ποτὲ ὢν coniungenda. κἀγώ τοί ποτε ἐπηξίωσα δρᾶν 798. ἦν ἡμῖν Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν OR 103. εἴ ποτε... ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος 165 ch. ἦλθε κόρα ποτέ 509 ch. χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτέ 711. εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ χρῆναι μιγῆναι μητρί 994. δῶρόν ποτε τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβὼν 1022. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ; 1122. παλαίφαθ' ἁμοὶ Φοῖβος ἤνυσέν ποτε OC 454. πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμόν 1549. ἐφάνθης ποτέ Ant. 103 ch. οἵων ἐγὼ ποθ' ἁ ταλαίφρων ἔφυν 866 m. Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὡς ἐμοί, ποτέ 1161. οὓς κεῖνός ποτε... προσεῖδε Tr. 31. ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε ἔφη 171. πατρὸς Εὐρύτου ποτὲ Ἰόλη 'καλεῖτο 380. ταύτης ἵμερός ποθ' Ἡρακλῆ διῆλθε 476. οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ 480. ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ θηρός 555. i. e. τοῦ γενομένου ποτέ. οἵ ποτε λέοντα βίᾳ κατειργάσασθε 1091. ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δὴ ποτε θουρίῳ κρατοῦντ' ἐν Ἄρει Ai. 612 ch. ἤδη πότ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασύν 1142. ἐρκέων πόθ' ὑμᾶς ἐγκεκλῃμένους 1274. κἀμοὶ γὰρ ἦν πόθ' οὗτος ἔχθιστος 1336. γενναῖός ποτ' ἦν 1355. τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ Ἀγαμέμνονος παῖ El. 1. ὅθεν σε... ποτὲ... λαβὼν ἤνεγκα κἀξέσωσα 11. σκῆπτρον οὑφόρει ποτέ 420. πατὴρ ποθ' οὑμὸς παίζων ἐξεκίνησεν ποδοῖν ἔλαφον 566. Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε 695. τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτέ 979. ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖράς ποτε 1348. ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσεῦρον πιστόν 1351. Εἰδυῖα πρίν ποτε... 'τικτεν fr. Scyth. 491. Θέτιδι συμπλακείς ποτε Troil. 548, 2. τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὠλβίσθη ποτέ inc. 679, 1. — Verbum abest: τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διός Ph. 678 ch. ἢ

τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ; OR 1043. οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ 1377.

2. De re *futura*. οἷς θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν Ph. 316. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε 324. nisi hoc alterius significationis est. ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ 880. οὐκ . . . ἐξερεῖς ποτέ OR 335, quod et tertiae significationis potest exemplum haberi. καί σε . . . ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά 418. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε 428. Certe haec particulae vis optime ad Tiresiae vaticinationem quadrat, quanquam etiam secunda significatio inepta non est. ὥστε σωθῆναί ποτε OC 386. σὲ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ θανόντ' ἔσεσθαι 389. ἔσται πότ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος 409. ἵν' οὑμὸς νέκυς ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται 622. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ 805. ἣν σ' ἕλω ποτέ 814. οὔκουν πότ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι ὁδοιπορήσῃς 848. Ἥλιος δοίη βίον τοιοῦτον, οἷον κἀμέ, γηρᾶναί ποτε 870. μήτε νοστῆσαί ποτε τὸ κοῖλον Ἄργος 1386. *οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλάστοι ποτέ Ant. 912. [secl. Dind.] *adhuc;* nisi ad tertiam significationem, στοχασμόν hoc referas. σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε El. 811. φόνου πότ' αὐτὸν πράκτορ' ἵξεσθαι πατρός 953. ὥστε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος βλαστεῖν ἐᾶσαι 965. cf. 811. *πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε Tr. 17. [secl. Bergk.] μηδ' ἄλλος ἀντὶ σοῦ λάβῃ ποτέ 1226. Potest etiam ad alteram significationem referri. ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ . . . εἰς βυθὸν πεσεῖν Ai. 1082. βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον 1314. οὐκ ἔστιν οὐδ' ἔσται ποτέ Epig. fr. 197, 2. — De re praesente hoc significatu dici non potuit. (II p. 615, 4.)

II. Altera significatio *temporis* quidem est, sed *incertissime prolati*, inprimis ut negandi particula praecedat, quod *unquam* et *usquam* Latine redditur. τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ Ph. 458. τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε πέρσοιεν 611. οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτέ; 798. fortius hoc quam ad στοχασμόν referri. τὰν οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν 1127 m. ὥστε μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον βλάψαι πότ' ἂν OR 375. οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ' οὔτε τανῦν πω ἔμαθον 491 ch. οὔτ' ἂν τλαίην ποτέ 602. cf. Ph. 798. οὔτοι πότ' . . . Λαΐου φόνον φανεῖ 852. θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων 881 ch. ὥς σ' ἠθέλησα μηδέ σ' ἂν γνῶναί ποτε 1348. οὐ δῆτα . . . ποτέ 1377. ὥστε μὴ σπάνιν ποτὲ σχεῖν 1461. οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε OC 408. οὔτ' ἂν . . . πόλιν ἔλθοι πότ' αὖθις 427. οὐδέ σφιν . . . ποτὲ ὄνησις ἥξει 451. οὐτἄν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο 1351. μήτε νοστῆσαί ποτε Ἄργος 1386. οὐδὲ γὰρ ὢν ἀφίλητος ἐμοί ποτε μὴ κυρήσῃς 1702 m. οὔτ' ἂν φίλον πότ' ἄνδρα . . . θείμην Ant. 187. μηδ' ἀρεσθείη ποτέ 500. ταύτην πότ' οὐκ ἔστ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς 750. cum hyperbato particulae. οὔτε μεμψαίμην ποτέ 1157, quod et tertia significatione dictum esse potest, ut οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἐμᾶς ἁρμόσει πότ' ἐξ αἰτίας 1318 m. μηδέν ποτ' εἴπῃς ἔπος Ai. 128. ἃ οὐκ ἔτλη πότ' ἂν 411. cf. Tr. 158. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι ζῶν πότ' ἠθέλησε 1070. ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ; 1133. interrogatio cum negatione responderi postulans. ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ Tr. 812. ὥστε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος βλαστεῖν ἐᾶσαι El. 965. μόνος βροτῶν νῦν ἴσθ' ἐποικτείρας ποτέ 1200. μηκέτ' ἐκφοβοῦ μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ 1427. οὐ σφαλεῖ ποτέ Ter. fr. 513.

III. Tertia significatio non cernitur in tempore significando sed *dialectica* est, sive στοχαστική potius, verisimilem quandam suspicionem apud nos ortam prae se ferens aliquando cum aliorum percontatione coniunctam. Nos *etwa, denn, wohl, vielleicht, doch, am Ende.* Latini *forte, fortasse,* etiam *maxime, potissimum, profecto* dicunt.

1. In sententia *affirmante.* τὸν Λαερτίου ἔμ' ἐλπίσαι πότ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς δεῖξαι Ph. 629. *(wirklich, profecto.)* ὅποι ποτὲ θεὸς δικαιοί 780. μέθες ποτέ 816 *(doch, utique.)* τοῦτο μέν, οὐδ' ἣν θέλῃ, δράσει ποτέ 982. τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ 1041. *(certe, am Ende.)* ὅστις πόθ' ὑμῶν Λάϊον κάτοιδεν OR 224. ὅστις εἴργασταί ποτε 279. ὅτου ποτὲ μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις; 698. τὸν μὲν ξένοι ποτὲ λῃσταὶ φονεύουσι 715. *latrones, puto.* Possit etiam primae significationi accenseri. *οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι πότ' ἄλλος 1085. [secl. Dind.] οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων πατέρα πότ' ἂν προσεῖδον 1372. οὐ γὰρ ἄν ποτε θνήσκων ἐσώθην 1456. μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας, οὐδὲ κατθανεῖν ποτέ OC 608. non *aliquando* s. *tandem*, nec *unquam*, sed *nec, puto, mori obtigit.* ὅτι οὐδείς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων 942. μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ 1207. *nemo certe;* quanquam si *unquam* verteris non repugno. οὐ γὰρ ἄλιον ἀφορμᾷ ποτέ 1468 ch. Non est *unquam*, sed dubitanter dicit *haud facile in vanum prodigia portendi*, cum sollicitus animi vana esse cupiat. ἀλλ' ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα Ant. 456. τὰν οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ πόθ' ὁ παντογήρως 606 ch. *non sane, non facile:* alienum *unquam.* τὸ κακὸν δοκεῖν πότ' ἐσθλὸν τῷδ' ἔμμεν 622 ch., quod si *aliquando* vertes, unum est cum praesente quanquam aoristo dictae particulae exemplum. οὔτ' εἶπε κρύπτειν, οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ Tr. 480. ὅπου μακραίωνι στηρίζει ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ Ai. 195 ch. [ubi ποτί Dind. c. Ritschelio.] πρὸς γὰρ κακοῦ γόους τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν 320. οὐδεὶς ἐρεῖ ποτέ 481. *nemo, puto.* ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν τὸν ἀπότροπον Ἀιδαν 607. εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ 755. εἴ ποτε *si forte* coniungenda. *ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε 1106. *adeo;* sed poteris *unquam* interpretari. [secl. locum Schneidew.] οὐδείς ποτ' ἄλλος ἢ σύ 1158. κοὐχ ἁμαρτήσει ποτέ El. 1207. *non sane, puto (wohl nicht).* οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅψεταί ποτε fr. Thyest. 235, 2. οὔτοι πόθ' ἥξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου Polyid. 463. [οὐδέποτ' ἐφίξει volebat Cobet.] οἷς οὔτε δαίμων . . . πότ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. 499, 3. οὐ χρή ποτ' ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι Ter. 520, 4. οὐ χρή ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας ἀνδρός Tynd. 572, 1. οὐ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις Phaedr. 606, 1. οὐδ' ἂν εἷς φύγοι βροτῶν ποτέ ibid. 611, 2. χαίρειν . . . οὐ χρή ποτε inc. 665. χρὴ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ διδῶσι φεύγειν μηδέν, ὦ τέκνον, ποτέ 748, 2. — Subauditur verbum: οὔκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ (εἰμί) Ant. 321. (II p. 616, 31.)

2. In enuntiato *interrogante.* ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ τύχοιμ' ἂν εἰπών; Ph. 222. οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος ᾔσθου πότ' οὐδέν —; 252. *unquam* alienissimum. τί με κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης; 578. τί δή ποθ' ὧδ' ἐξ οὐδενός λόγου σιωπᾷς —; 730. οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτέ; 798. ποῖ πότ' ἐξέβης λόγῳ; 896. τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε; 918. ὡς τίνα δὴ ῥέξῃς παλάμαν ποτέ; 1206 ch. τί φῄς ποτε; 1380. οὐκ ἐξερεῖς ποτέ . . .; OR 335. τίς ἦν ποτε ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 754. πρὸς τίνος πότ' αἰτίας 1236. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ —; OC 805.

ἐκ τίνος φόβου ποτὲ βουθυτοῦντά μ' ἔχετε —; 886. οὐκοῦν ἐρεῖς ποτέ —; Ant. 244. κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτέ Ai. 314. πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν 463. ποῖ βλέπων πότ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290. τίνι γάρ ποτ' ἂν πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος —; El. 226 m. ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; 940.

IV. ποτέ *cum aliis colligatum particulis* aut *nominibus*. (II p. 617, 6.)

1. Ad *primam* significationem referentur ἔτι ποτέ, ἤδη ποτέ, quae in ἔτι et ἤδη tractavimus. — ἤν ποτε. ἤν σ' ἕλω ποτέ OC 814. οὐδὲ... ποτέ. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ OC 805. οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἔσται ποτέ Epig. fr. 197, 2. πάλαι ποτέ. ἢ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ; OR 1043. i. e. τοῦ πάλαι ποτὲ τυραννεύοντος. — πρίν ποτε. *πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε Tr. 17. [secl. Bergk.] τὴν δ' Εἰδυῖα πρίν ποτε ... 'τικτεν Scyth. fr. 491. — πρόσθε πού ποτε *olim aliquando*. ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμόν OC 1549.

2. Ad *alteram* haec spectant. μήποτε et μή ποτε, μήπω s. μή πω v. μή. μηδέποτε et μηδὲ...ποτέ v. μηδέ. μηδείς ποτε eiusque reliquos casus v. μηδείς. μήτε ποτέ *neque unquam*, alio praegresso μήτε. μήτε νοστῆσαί ποτε τὸ κοῖλον Ἄργος OC 1387. —. ‖ οὔποτε et οὔ ποτε, οὐ γὰρ ἄν ποτε, οὐ γάρ ποτε etiam ἄν et γε subiunctis, οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἄν quod etiam tertiae significationis esse potest, οὐκ ἄν ποτε, οὐ μή ποτε et οὐ μὴ...ποτέ, οὔ τι μὴ...ποτέ, v. οὐ. —.— ‖ οὐδ' ἂν εἷς ποτέ, οὐδ' ἄν ποτε, οὐδὲ μήν ποτε, οὐδέ ποτε etiam subiuncto γε v. οὐδέ. — ‖ οὐδείς ποτε et casus obliquos v. οὐδείς. — ‖ πάροιθέν ποτε v. πάροιθεν. —.— ‖ Interpositis vocabulis aliis οὐ ...ποτέ. τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ Ph. 458. θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων OR 881 ch. οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ 1377. οὐκ ἔτλη ποτέ Tr. 157. ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ 812. ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη πότ' ἄν Ai. 411 οὐ σφαλεῖ ποτέ Ter. fr. 513. — οὐδὲ... ποτέ. οὐδὲ γὰρ ὧν ἀφίλητος ἐμοί ποτε... κυρήσῃς OC 1702 ch. — οὔτε ... ποτέ. οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ' οὔτε τὰ νῦν πω ἔμαθον OR 491 ch. οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ 602. οὔτ' ἂν οὐξεληλυθὼς πόλιν ἔλθοι πότ' αὖθις OC 427. οὐδέ σφιν ἀρχῆς ... ποτὲ ὄνησις ἥξει 451. οὔτ' ἂν φίλον πότ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς θείμην ἐμαυτῷ Ant. 187. οὔτ' αἰνέσαιμ' ἄν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ 1157. — ‖ οὔτε ποτέ v. οὔτοι. (II p. 618, 2.)

3. Ad *tertiam* significationem illa refero.

ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα Ant. 456. πρὸς βαρυψύχου γόους τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν Ai. 320. — ‖ εἴ ποτε v. εἰ. — ‖ ὅποι ποτέ, ὅπου ποτέ, ὅστις ποτέ v. ὅποι, ὅπου, ὅστις. — ‖ οὐ δή ποτε v. οὐ. — ‖ *οὐκ ἔτι ποτέ. οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι πότ' ἄλλος OR 1085. [secl. Dind.] — ‖ μήτε...ποτέ interpositis aliis vocabulis. χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν, ἡμᾶς τ' ἀπείργειν Ph. 1363. — ‖ οὐ... ποτέ etiam hanc significationem aliquando sibi deposcit. κοὐχ ἁμαρτήσει ποτέ El. 1207. ὦ θάνατε... οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτέ...; Ph. 798; quanquam id *tandem aliquando* fortasse rectius interpreteris, cf. Stallbaum. ad Plat. Protag. p. 36. οὐκ... ἐξερεῖς ποτέ...; OR 335. οὐ γὰρ ἄν ποτε θνήσκων ἐσώθην 1456. οὐ γὰρ ἄλιον ἀφορμᾷ ποτέ OC 1468 ch. τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἐμᾶς ἁρμόσει πότ' ἐξ αἰτίας Ant. 1318 m. οὐ χρή ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας ἀνδρός Tynd. fr. 572, 1. οὐ χρή ποτε Ter. fr. 520, 4. inc. 665. —. ‖ οὐδὲ... ποτέ. μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτέ OC 608. οὐδ' ἂν εἷς φύγοι βροτῶν ποτέ Phaedr. fr. 611, 2. —. ‖ οὐδέποτε et οὐδέπω cum sui iuris vocabula sint seorsim tractavimus. — ‖ οὔκουν ποτὲ v. οὔκουν. — ‖ οὔτε ... ποτέ aliis interpositis. οὔτ' εἶπε κρύπτειν, οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ Tr. 480. τὰν οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ πόθ' ὁ παντογήρως Ant. 606 ch. οὔτε γάρ ποτε μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος El. 1145. οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν νέμων πλούτου πότ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. fr. 499, 3. —. ‖ πόθεν ποτέ, πόθι ποτέ, ποῖ ποτέ, ποῦ ποτέ, πῶς ποτέ v. πόθεν, πόθι, ποῖ, ποῦ, πῶς. — ‖ πρίν ποτε. πρίν ποθ' ἁμετέρων αἱμάτων γένυσιν πλησθῆναι Ant. 120 ch. — ‖ τί ποτε, τίς ποτε v. τίς. — ‖ σχολῇ ποτέ *vix, credo*. ἐπεὶ σχολῇ πόθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ Ant. 390. Cur Triclinii interpolationem σχολῇ γ' ἄν elegantiorem putaverit Erf. et nunc adhuc sequatur Herm., non video. (II p. 619, 2.)

4. ποτέ *alii adverbio oppositum* in diversa sententia. Quod fere legitimum in hoc genere, ποτὲ μὲν...ποτὲ δέ opponi sibi invicem, non exstat, sed ποτὲ μὲν ... ἄλλοτε. ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει Ant. 366 ch.

V. *Traiectum* ὑπερβάτως semel reperio ποτέ. ταύτην πότ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς Ant. 750.

Πότερα et πότερον v. πότερος.

Πότερος *uter*. ‖ Interrogandi vocabulum inter plura dubitantium primo interrogationis membro poni solitum. Adiectivum quidem uno loco certam fidem habet. πότερ' ἄρα πρότερ' ἐπιστένω, πότερα τέλεα περαιτέρω, δύσκριτ' ἔμοιγε Tr. 947 ch. Quae sint dubitabilia, versus sequentes declarant, τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν... τάδε δὲ μελόμενα. Ceterum LA πότερ' ἂν πρότερα ἐπιστένω. PA πότερ' ἂν πότερ' ἐπιστένω. Aperte vera est illa ratio. [Dind. dedit πότερα πρότερον ἐπιστένω, πότερα μέλεα (sic Musgr.) π. — Herm. πότερα πρότερ' ἐπ., πότερ' ὁλοὰ παρ.] Sed in Ant. 1342 m. librorum plurimorum scriptura οὐδ' ἔχω ὅπᾳ πρὸς πότερον [πρότ. LA] ἴδω, πᾷ καὶ θῶ cum aliis partibus suspecta est, tum propter bis dictum idem in ὅπᾳ πρὸς πότερον. [ὅπα πρὸς πότερα κλιθῶ Dind. c. Kaysero.] Herm. πᾷ θῶ, ὅπᾳ πρότερον ἴδω. Usitatissimam sic de duobus aut pluribus interrogandi rationem πότερον s. πότερα adverbiascens primo, ἤ altero membro ponendi expositum in v. ἤ. — ‖ Aliquando autem in una et simplici interrogatione reperitur, Latinum *ne* et *num forte* referens. πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε; Ph. 1235. πότερα πόθοισι sc. ἦλθες; OC 333. πότερα πρὸς οἴκους... πέλαγος Αἴγαιον περῶ; Ai. 460. Quanquam altera dein interrogationis pars sequitur v. 466, tamen et pluribus interpositis et non usitata ratione fit, sed particulis ἀλλὰ δῆτα adhibitis ad speciem unius sententiae non divisae efficiendam. Sic plane πότερον Ἀργείων ἐρεῖς; El. 535. cf. ἀλλὰ ... κτανών v. 537. et Bornemann. ad Xen. Memorab. p. 289.

Ποτί i. q. πρός. De homine μουσολήπτῳ dictum ποτὶ δειρὰν ἔρχομαί γ' ἔκ τε λύρας ἔκ τε νόμων Thamyr. fr. 232 b. Probabiliter δειράδα Brunckius; universe sententia ap. Plut. Mor. p. 1093 d. vitiose scripta. [στηρίζει ποτὶ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ Ai. 194 ch. Dind. de Ritscheli coniectura pro ποτέ.]

[*]Ποτιμάστιος *uberi admotus, lactens*. Quan-

quam universe *infantis* cognomentum est ἐκ μὲν Ἐριχθονίου ποτιμάστιον ἔσχεθε κοῦρον Αὐτόλυκον Tham. fr. 230. [A Sophoclis fabula abiudicatos versus recte ad cyclicum carmen Epigonos revocavit Kirchhoff.] (II p. 620.)

Ποτιψαύω *attingere*. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν Tr. 1214.

Πότμος. || *sors* fato hominibus obtingens, πότμος, πότμος σε δαιμόνων τάδ', οὐδέ σε δόλος ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς Ph. 1116 ch. i. e. θεία μοῖρα, idque etiam schol. voluit adscribens λείπει ἡ ἐξ: est enim haud dubie *divinitus missa sors*. ὁ ξυνήθης πότμος Tr. 88. in sententia dubitabili et ad tenorem ceterorum dictorum non conveniente. τίς ἄρα με πότμος αὖθις ἐπαμμένει OC 1715 ch. Quanquam enim parum fausta fortasse praesagiunt, tamen universe *vicissitudines fortunae* pavent. οὑμὸς ἀεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεῶν τροχῷ κυκλεῖται inc. 713, 1. — || Inprimis *calamitosam sortem* significat. τῷ πότμῳ τῷ νῦν φθερεῖσθαι OR 271. τοῦ κακοῦ πότμου φυτευθεὶς OC 1324. τοῦ τε πρόπαντος ἁμετέρου πότμου Ant. 860 m. τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλων στενάζει 881 m. τίς με πότμος ἔτι περιμένει; 1296 m. πότμος δυσκόμιστος 1346 m. — Hoc, quippe longe exquisitius, vulgato subrogandum viderunt Intpp. Ant. 83. sec. schol.: μή μου προτάρβει, τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον. Hoc nunc repertum in LA addito ab S. γρ. βίον, quemadmodum vulgo legebatur. ο in arsi producitur, Tr. 88. inc. 713, 1. iambica, OC 1715. Ant. 1296 melica. — Accentum notavit Arc. p. 58, 19.

Πότνια *verenda*, Deorum cognomentum. μᾶτερ πότνια Ph. 394 ch. de Tellure. ὦ πότνιαι δεινῶπες OC 84. de Furiis. οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν 1050 ch. de Dis Initionum praesidibus, Cerere et Libera: v. IH. Voss. ad h. Cer. p. 44 et 63. πότνι' Ἀρὰ El. 111 ch. de Diris Agamemnonis. — Accentum v. ap. Arc. p. 95, 16.

Ποτόν. || *potus*. εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν Ph. 292. ὥστε πίονος ποτοῦ χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου Tr. 703. Pariter dictum de *vino*. τέμνεται ὀπώρα κἀνακίρναται ποτόν Thyest. fr. 239, 8. — || *lympha*. τάχ' ἂν ἴδοις ποτὸν κρηναῖον Ph. 21. *fontem*. ὦ κρῆναι Λύκιόν τε ποτόν 1461 an. per hendiadyn. κρήνη Λυκίου ποτοῦ s. ὕδατος, ἢ Λυκία ὄνομά ἐστι. v. Λύκιος. κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει OC 159 ch. quod recte de *aqua* interpretatur Eust. p. 775, 18. v. κρατήρ et μειλίχιος. LA πότων quod paene praeferendum visum Elmsleio. πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά Troil. fr. 560. ποταμίων ποτῶν Tyr. 588, 5. Medium quendam prioris et alterius significationis locum habet ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ Tr. 14. Cur Elmsleius πότων praeferre maluerit, non intelligo. Nam cum schol. Il. ζ. 202. EM. p. 656, 15. πότος penacui iubent quippe δισύλλαβον μονογενὲς brevi penultima, hoc quomodo circumscribendum sit docent EM p. 685, 5. Gud. p. 477, 62. πότον enim συμπόσιον, ποτὸν τὸ πινόμενον πόμα esse; nec convenit aliter in adiectivo verbali fieri; idem perspicue iubet Eust. p. 137, 13. cf. Arc. p. 78, 23. (II p. 621, 6.)

Ποῦ interrogativum *ubi*. || Proprium de *locis*. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν; Ph. 161 an. ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι Πάτροκλος; 433. ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι 544. εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τάδ' εὑρεθήσεται ἴχνος … αἰτίας; OR 108. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος; 732. ποῦ πότ' ἐστέ; 1480. ποῦ ναίει; ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθεὶς …; OC 117. 118 ch. ποῦ μοί ποτε ναίει 137 an. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας; 296. ποῦ κατοικοίης 362. ποῦ, τέκνον, εἶ μοι; 845. ποῦ ποῦ; τί φῄς; 1099. ποῦ δῆτα, ποῦ 'στόν; 1107. ποῦ δ' αἵ τε παῖδες …; 1667. ποῦ Κρέων; Ant. 385. τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στίν … Tr. 66. καὶ ποῦ κλύεις νιν ἱδρῦσθαι χθονός; 68. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἀγγέλλεται; 73. ποῦ γῆς; πατρῴας εἴτε βαρβάρου; 236; ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρὶ καὶ παρίστασαι; 748. ποῦ πότ' εἶ; 1023 m. Ai. 341. ποῦ Τεῦκρος; Ai. 342. 921. ἀλλ' ἥμιν Αἴας ποῦ 'στίν; 733. ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος; 984. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός, ἢ ποῦ φαέθων Ἅλιος —; El. 824. καὶ ποῦ 'στὶν οὗτος; 928. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος; 1218. ποῦ πότ' ὢν κυρεῖς; 1409. Ph. 805. ποῦ πόθ' οἱ Φωκῆς ξένοι El. 1442. ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; 1450. — || Transfertur inprimis ad *statum rerum* vel *mentis sententiam*, et via inprimis manifesto patet, cum verbum consentanea significatione praeditum adest. ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν ἔξεστ' ἀνάσσειν; Ai. 1100. *quibus locis*, i. e. qua ex parte, quomodo. Longe magis perspicuum illo hoc est: ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ; Ai. 1237. Herm., ut in indignatione prodenda soleat, πῶς interpretatur; aliis in mentem venit ποῖ corrigere. Mihi neutrum placet: v. βαίνω. De *re aestimanda iudicandave* cum simili verbo loci significante dictum ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν —; Ph. 451. cum prolepsi usitata dictum, nec corrigendum ποῖ. Sic ad *statum rerum* qualemcunque transfertur indicandum. εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; OR 390. ποῦ πότ' εἰμὶ πράγματος; Tr. 375. ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν Ai. 102. De *mente* dictum: ποῦ πότ' εἶ φρενῶν; El. 390. *sanan' es?* v. Matth. ad Eur. Hippol. 1009. ποῦ γνώμης πότ' εἶ; Ant. 42, cave ποῖ corrigas et εἶ ab εἶμι duci putes cum Doederlino. "Quasi non ποῦ vel ποῖ εἶ ab εἶναι derivatum idem sit quod ποῖ ἦλθες γνώμης." *Herm.* Ceterum ποῦ ex PA datur. LA ποῖ. [quod si retineatur, εἶ pro futuro verbi ἰέναι habendum esse monet Dind. ed. Ox. 3.] — Sunt vero, quae de scriptura controversiam moveant. καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; OR 355. cum in libris omnibus repertum esset, quod haud male *quomodo* explicueris, Brunck. correxit που, *et fortasse adeo effugiturum te putas* significans; hoc Dind. probat et Herm., aliter Sophoclem ποῦ σύ dicturum fuisse ratus, improbat Porsonus. Elegantius aliquanto inclinari cum irrisione tacita dictum fateor; sed ultra libros probabilis sententiae auctores sapere anceps videtur. Quare utique retinendum ποῦ. Accedit, quod adnectente argumentationem particula καί, quam Herm. damnat, aegre caremus. OC 264. ex Triclinianis, Suida et explicatione scholiastae, κἀμοί γε ποῦ ταῦτ' ἐστίν legendum cum recentioribus, *quomodo id mihi contingit* significans. V. Herm., qui recte distinguit, aliter ac Reisig. et Elmsl. LA που. — [El. 1430 Dind. de Hermanni coniectura που pro ποῦ.] || Nota res additi genitivi γῆς, γνώμης, φρενός. Quae aliis quibusdam interrogationibus addita videmus, δῆτα et ποτέ, sic differunt, ut confirmet δῆτα, paulo incertiorem στοχασμόν contineat ποτέ, quam tertiam eius particulae significationem posuimus. Aliquando inest in interrogatione *negandi* mens, velut Ai. 1100. 1237. cf. Elmsl. ad Eur. Heracl. 371. (II p. 622, 21.)

Που || De locis *alicubi*, *nescio ubi*. κἄστ' οὐχ ἑκάς που Ph. 41. στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που 163 an. οὗ μηδὲ κληδὼν... μηδαμοῦ διῆλθέ που 256. μηδαμοῦ που coniungenda; sic accuratius firmatur sententia, velut Latinis *nunquam quidquam* et similia componere mos est. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών; OR 1128. ἔξω μέ που καλύψατε 1410. ἕως νιν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που Tr. 687. quod et tralate dictum putes. — || Extra locorum significandorum provinciam de rerum statu, tempore, conditionibus faciendi secundum coniecturam quandam loquentis interpretamur *aliqua parte*, *aliquo modo*, *puto*, *fortasse*, *forte*; significatio στοχαστική. Sic simpliciter dicitur: ἀξία δέ που μαθεῖν κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντα OR 769. ἤ που τὸν ἐφέσπερον... πελῶσι OC 1059 ch. ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμόν 1549. καὶ σύ που παρὼν ἔξοισθα 1587. καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος Ant. 1256. ἤ που ὀλοὰ στένει ἤ που ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν Tr. 846. ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που Ai. 469. καί που... γελᾷ μου Ph. 1125. σοί που φίλος γ' ὢν 1385. θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που Ai. 489. [De *v. 546 v. s. ποῦ. et in fine huius articuli.] σὺ μέν που ναίεις... εὐδαίμων 596 ch. αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που 1244. ὃ (*vas*) καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά που κεκρυμμένον El. 55. [Dind. μοι, cum videatur in LA που ex μοι (vel ποι) factum.] νῦν δ' ἔκηλά που... ἡμερεύσομεν 786. παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων ὡς οὔτις ἡμῖν ἐστίν 948. εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που 1244. ἔξοισθά που coniunguntur. His omnibus pariter Latinorum *puto* παρενθέτως interpositum optime convenit. *Forte* et aliquando *fortasse* explicueris in his exemplis. καί που πάγου χυθέντος Ph. 293. καί πού τι καὶ βορᾶς μέρος προσέδοσαν οἰκτείραντες 308. τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου προὔχοις τάχ' ἄν που, τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος OR 1116. χρόνῳ μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι που OC 580. κἀκεῖ τὸν Ἅιδην αἰτουμένη που τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν Ant. 778. Eadem coniectandi opinandive ratio est in *dictis praecaventibus*. μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι Ai. 533. μή πού τις ἐγγὺς ἧμιν ἐγχρίμπτῃ βροτῶν El. 898. *conditionalibus*. ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που Ph. 44. εἴτε του θεῶν φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που OR 43. εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει El. 1473. τερπνὸν εἴ τί που πάθοι Ai. 521. τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που, βαλεῖτε χἠμᾶς 1308. — *interrogantibus*. εἰσορᾶτέ που τὸν ἄνδρα; El. 1430. Herm. contra librorum omnium et Suidae fidem v. προάστειον dedit εἰσορᾶτε ποῦ, languere affirmans *videtisne fortasse*, quod mihi aptissime dici ad Electrae interpellationem ὦ παῖδες, οὐκ ἄψορρον; videtur: sic enim de rebus magnis et gravibus quanquam certa fide constant, iterum iterumque percontari solemus. Aliquid interrogationi simile inest etiam Ph. 553; οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι. — Hoc in genere δή που et οὐ δή που s. οὔ τί που inprimis usitata sunt; illud satis certo nobis persuasum esse de veritate rogatorum ostendit, hoc aut vereri nos ne sit, ut dicamus, velle autem aliter esse, aut vix nobis persuaderi posse de veritate eorum, quae optemus. τὴν αἰχμάλωτον... κάτοισθα δή που; Tr. 418. [quo loco Dind. c. Brunckio κάτοισθα δῆτ'; AI. οὔ φημι dedit.] οὐ δή κλύω που...τοῖν μοι φίλοιν —; OR 1472. insperata res est. οὐ δή πού σέ γ' ἀπιστοῦσαν τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις...; Ant. 381 an. οὔ τί που δοῦναι νοεῖς; Ph. 1233. Cf. Brunck. ad Arist. Eccles. 756. Herm. ad Eur. IT 904. — Nonnullis locis scriptura est ad diiudicandum ambigua. In Ph. 791. codd. aliquot εἴθε που διαμπερὲς στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε, explicari nequit που, cum στοχασμός ad gravem laborantis affectum minime conveniat. Nunc ex LA scribitur εἴθε σου. Tr. 908 pro εἴ του nunc in PA et LA reperto vulgabatur ante Herm. που. Ant. 213. libri νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί πού τ' ἔνεστί σοι. Non absimilis veri Dind. π. που πάρεστι. cf. quae dixi Jbb. f. w. Kr. 1838. p. 691. *In Ai. 546 nunc legere consentaneum νεοσφαγῆ τοῦτόν γε προσλεύσσων φόνον ex Flor. Γ. Alii codd. που τόνδε, LA τοῦ τόνδε. De OC 263, v. ποῦ. In Tyr. fr. 588, 6. certa videtur emendatio Meineckii ad Menandr. p. 571, αὐγασθεῖσά που pro αὐγασθεῖσ' ὕπο. Non minus vera Dindorfii emendatio, sed alius generis est, quippe που expellens: λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά πω τυχεῖν Past. fr. 449 a. — ἤ που et ἤ που v. ἤ et ἤ.

Πουλύπους v. πολύπους. (II p. 624, 8.)

Πούς *pes*. [Dativum πόδεσι Soph. metri causa admisit in fr. Thamyr. 228, 2. τὰ δ' ὅσα κλύομεν τρόχιμα, βάσιμα, χέρεσι, πόδεσι, quo loco cod. Ambros. ap. Keil. An. Gr. p. 8, 10 πόδεσσιν exhibet.] || Proprie dictum significationes duas habet, *pedis in corpore* et *pedis in nave*; quod posterius semel legitur ἐγκρατῆ πόδα τείνας Ant. 715. cf. Wyttenb. ad Plut. de amic. multit. p. 95. e. Altera prior perfrequens. νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα Ph. 7. ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτ' ἂν 291. ἐνθήρου ποδός 698 ch. v. ἔνθηρος. πάταξον εἰς ἄκρον πόδα 748. ὦ πούς 786. ὦ πούς, πούς 1188 m. ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς ... φλέψ ibid. 824. οὐ χερός, οὐ ποδός, οὔ τινος ἄρχων 860 ch. ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον 1201 m. τῷδε δυστήνῳ ποδὶ 1377. μάρψας ποδός νιν Tr. 779. παράρυμα ποδός Polyx. fr. 475, v. παράρυμα. ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός inc. 938, 2. i. e. ῥαθαπυγίζων, v. ῥυτήρ. — ἄρθρα ἐνζεύξας ποδοῖν OR 718. ποδῶν ἄρθρα 1032. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδῶν ἀκμάς 1034. ἥδιστον δ' ἔχων ποδῶν ὑπηρέτημα El. 1358. oppositi *manibus* pedes. τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται Ai. 814. τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται inc. fr. 873. v. ἔγχος. [πόδεσι *dativum* v. supra in fr. Thamyr. 228, 2.] — || Hinc primum ad *motum* refertur, *itionem* et *gressum*. Id *propria* dictione adhibita fit in his: ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι Ai. 246 ch. i. e. *clam profugere*, de qua eadem re φυγᾷ πόδα νωμᾶν OR 468 ch. et φοιτᾷ... μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων 479. ch. σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον κατ' ἄλσος OC 113. *deducas me in lucum, ut lateam*, adest σχῆμα καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος. [Dind. commendavit Martini inventum τόδε pro πόδα, nuperrime M. Schmidti τόδ' αὖ.] μηκέτι τοὐδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς 193 ch. μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτύν Ant. 1144 ch. His addendum videtur ἀποπλήκτῳ ποδὶ Thyest. fr. 247, μανιώδει explicatum ab Hesychio. Manifestus a pedum ipsorum ministerio repetuntur haec, ceterorum quasi viam praemunientia: οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα; Ai. 369. ὃν οὐδαμοῦ φῂς οὐδὲ συμβῆναι ποδί; 1281. *adstitisse*, v. Herm. δεῦρ' ἦξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδὸς OC 890. ἐξεκίνησεν ποδοῖν στικτὸν κεράστην ἔλαφον El. 567. κοῦφον ἐξάρας πόδα Ant. 224. ὄχοις ἐμβεβὼς πόδα Hydroph. fr. 599. *insistens*. Cf. Pflugk. ad Eur. Hecub. 812. *Gradiendi* vim *tralate* positam haec referunt: ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται OR 878. de eo qui in lubricum quasi et praecipitem locum deductus firmitatem et certitudinem agendi non habet, facile

ruit ad perniciem. πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ Ant. 619 ch. βέβηκε τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἁπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδὸς Tr. 875. et de *recedentibus* et *evitantibus* τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα Tr. 549. Ex eodem fonte repetenda locutio ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα Ph. 1260. cf. Blomf. gl. Aesch. Prom. 271. Boeckh. expl. Pind. p. 281. — ‖ *Circumlocutioni* adhibetur. οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται Ph. 91. i. q. μόνος ὤν. Minus probabilis videtur scholiastae ratio ἤγουν χωλὸς ὤν interpretati. Quae Musgr. comparavit, plane diversa sunt. Inde ζῶντι ποδί est *vivus vigensque*. ζῶντι ποδὶ χρώμενον inc. fr. 751. Huic simile est sed structura diversum Ὀρέστην ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί El. 456. ductum a pede cervicibus imponendo. — ‖ Addo locutiones adverbiales *res* inprimis *praesentes* et *instantes* significantes, ἐν ποσί, πρὸς ποσί, παρὰ πόδα. βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά Ant. 1328. cf. Herm. l. c. et C. F. Hermann. ad Lucian. de hist. conscr. p. 15. ἡ Σφὶγξ τὸ πρὸς ποσὶ [ποσὶν LA] σκοπεῖν μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ προσήγετο OR 130. τά apogr. καιρὸς...πολύ τι παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται Ph. 838 ch. schol.: ἐν ἑτοίμῳ, συνεγγύς, πλησίον: *si statim utare* Herm. — De tono vocabuli observavit EM p. 686, 10. Arc. p. 126, 6 et horum fons Herod. π. μ. λ. p. 14, 35. (II p. 625, 21.)

Πρᾶγμα. ‖ *facinus*. πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα El. 320. πῶς γ' ἂν τό γ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; OC 977. τὸ γὰρ πρᾶγμ' οὔτ' ἔδρασα Ant. 239. τῷ ξυνειδέναι τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι 267. ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί Ai. 853. — τόδ' ἐκδιδάσκει ...φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι βροτῶν Ant. 299. αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται El. 621. Num his accenseam de re certa magna et gravi dictum ambigo inc. fr. 696, 2.: ὦ γλῶσσα..., πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ' ἐπεξελθεῖν τόδε; — ‖ *res*. πρᾶγμα πορσύνων μέγα El. 670. *nuntians*. τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι [πάρει Dind. c. Schneidew.]; Ai. 747. τὸ σὸν φράσον αὖθις πάλιν πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν Ph. 342. τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω... ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν; 599. ἔχετε τὸ πρᾶγμα 789. *morbum* dicit. εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον OR 255. ὅτου ποτὲ μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις 699. hoc etiam *facinus* vel *conatum* significare potest. πράγματος ποίου; OC 1170. τὸ πρᾶγμ' ἄγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδέν Ant. 34. κἀποφράγνυσαι κύκλῳ τὸ πρᾶγμα 242. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμα 407. *sic res gesta est*: id exemplum viam facit ad inveniendam tertiam significationem. — ‖ *rerum ratio* et *status*, in quo quis constitutus est. κἀνήρετ', ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτέ Ai. 314. *quid sibi accidisset*. ποῦ πότ' εἰμὶ πράγματος; Tr. 375. *in quod malum incucurri*.

Πρᾶγος. ‖ *facinus*. νυκτὸς πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας Ai. 21. προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι τὰ τοῦδε πράγη 347. quanquam etiam de *rebus* intelligi dictum potest. — ‖ *res*. πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεών OC 1153. sic recte ex schol.: ἀνθρώπων codd. V. Porson. advers. p. 167.

Πρακτέος *faciendus*. ἐκμαθεῖν τί πρακτέον OR 1439. (II p. 626, 8.)

Πράκτωρ. ‖ *auctor*. Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ Tr. 251. ἁ δ' ἀμφίπολος Κύπρις ... τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ 862 ch. — ‖ *ultor*, ab *exactoris pecuniarum* significatione deflexum: v. πράσσω. φόνου πότ' αὐτὸν πράκτορ' ἥξεσθαι πατρός El. 953. Suid. v. πράκτορα explicat ἔκδικον.

Πρᾶξις. ‖ *effectio*. σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν Tr. 879. sc. θανεῖν αὐτήν φημι. Schol. σχετλιώτατα ἦλθε πρὸς τὴν ἀναίρεσιν scribens aliud quoddam legisse videtur: v. σχέτλιος. — ‖ *actio*, *res* quatenus *patratur*. δεινὴν γὰρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας, ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγώ OC 561. — εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι OR 895 ch. πρὸς δὲ τὰς πράξεις... ἀντιδρᾶν πειράσομαι OC 958. τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἠλέγχομεν πράξεις Ant. 435. — ‖ *res* quatenus *accidit*, inde universe dictum de *fortunarum* statu. ἥκει φέρων Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν Ai. 790. Coniecturam olim quorundam βάξιν refutavit Erf. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν 792. quae cum nuntius ad Tecmessae dictum μῶν ὀλώλαμεν respondet, una omen respuere sese significat. *τὴν αὐτοῦ σκοπῶν πρᾶξιν Tr. 152. [secl. Dind.] ἀνδρὸς εὐτυχῆ κλύουσα πρᾶξιν τήνδε 294. σοὶ κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ Ant. 1305.

Πρᾶσις *venditio*. ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν inc. fr. 756, 1. *mercatum instituisti*.

Πράσσω. I. *Formae*. ‖ *Activi praesens* πράσσω Tr. 600. El. 618. πράσσεις OC 825. πράσσει Ph. 424. OR 74. Ant. 625 ch. 689. πράσσουσι El. 1400. — πράσσῃς Tr. 597. — πρᾶσσε El. 678. πράσσετον OC 500. — πράσσειν Ph. 87. 88. 836 ch. 1178 ch. 1449 an. OR 1417. OC 1774 an. Ant. 68. 70. 447. 565. 1335. Tr. *57. 93. *587. 1156. 1247. Ai. 1401. El. 914. 1026. *1506. Alet. fr. 94, 2 et 6. — πράσσων Ph. 1250. OR 1351 m. Ai. 1288. El. 200 ch. 320. Synd. fr. 155, 1. πράσσοντος Ant. 701. Tynd. fr. 562, 1. πράσσοντι Naupl. fr. 377, 1. inc. 964, 3. πράσσοντα Tr. 230. 297. Ai. 136 an. OC 1764 an. πράσσοντε El. 1002. πράσσοντες inc. fr. 663, 1. πράσσουσιν Ant. 564. Mys. fr. 358, 1. — *imperfectum* ἔπρασσον OR 1403. OC 272. 951. — *futurum* πράξω Tr. 1215. πράξεις Ph. 851 ch. OC 645. 956. πράξει Ai. 1420 an. πράξειν Tr. 1171. — *aor.* ἔπραξα Ph. 1269. OR 69. ἔπραξας Ph. 1226. ἔπραξε et ἔπραξεν OC 1704 ch. 1705 m. Eandem librorum scripturam ἔρξε correxit Herm. Ai. 905. ἔπραξαν Ai. 446. πράξαιμι OR 862. 1006. πράξειας El. 801. fr. Oicl. 415 b, 1. πράξειεν OC 391. πράξαιμεν Ant. 272. πρᾶξον Ph. 1399. πραξάτω OC 497. πράξαντος inc. fr. 773. — ‖ *Passivi praesens* πρασσομένων Tr. 1267 an. — *imperf.* ἐπράσσετο OR 125. — *perf.* *πέπρακται inc. fr. 779, 1. πεπραγμένον OR 1140. πεπραγμένα OR 621. Tr. 664. πεπραγμένοις El. 549. — *fut.* 3. πεπράξεται OC 861. — *aor.* ἐπράχθη Tr. 679. πραχθέντος OR 220. πραχθέντα *nom.* OC 1581. *acc.* OC 1115. πραχθέντων OR 1237. — ‖ *Medii* unum *aoristi* exemplum legitur ἐπραξάμην OR 287. — Scriptura legitima tragicorum πράσσω, non πράττω, summo librorum consensu servatur, praeter πράττειν Tr. 1156. mire a libro etiam LA et Ph. 1442 et ab hoc et Flor. Γ. retento. Quanquam ξύμπραττε legitur in Flor. Γ. Δ. Θ. LA. LB Ai. 1396.

II. *Usus*. 1. Perfrequens prima significatione *faciendi*, i. e. *perficiendi* et *exsequendi*, contraria illa *dicendo*, *suadendo*, *consultando*. τοὺς δὲ (λόγους) καὶ πράσσειν στυγῶ Ph. 87. ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς 88. πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν; 836 ch. v. Herm. ἐξιδοῦ ὅτι πράξεις 851 ch. [Dind. pro ὅτι recepit gl.] φίλα ταῦτα παρήγγειλας ἑκόντι πράσσειν 1178 ch. ἔπραξας ἔργον ποῖον...; 1226. πράσ-

σων τάδε 1250. hoc cum solum *factum* spectet, non minus apte conveniret ποιῶν. ταῦτά μοι πρᾶξον 1399. μὴ νῦν μέλλετε πράσσειν 1449 an. οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὧν οὔ σοι φίλον OR 862. v. Ph. 1250. ὁποῖ' ἔπρασσον αὖθις 1403. adsignificato atroci et foedo facinore. ὧν ἐπαιτεῖς εἰς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν 1417. εἰ φρονῶν ἔπρασσον OC 272. ἁτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε 497. ἐν τάχει τι πράσσετον 500. ἐν ᾧ (χώρῳ) τί πράξεις; 645. οὔτε γὰρ τὰ νῦν δίκαια πράσσεις 825. καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρασσον 951. πράξεις οἷον ἂν θέλῃς 956. v. Ph. 1250. ταῦτα ... πράσσοντα 1764 an. ὁπόσ' ἂν μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν 1774 an. εἰ θέλοις ἔτι πράσσειν Ant. 70. τὰ κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε 447. εἵλου σὺν κακοῖς πράσσειν κακά 565. ὅσα... πράσσει τις 689. τῶν προκειμένων τι χρὴ πράσσειν 1335. κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς Tr. 597. εἴ τι χρὴ πράσσειν 1156. τὰ δ' ἄλλα πράξω 1215. πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε; 1247. *τίνος πότ' ἄρ' ἔπραξε χειρί Ai. 905 ch. *caedem patravit.* Verisimilis Hermanni [quam Dind. recepit] coniectura ἔρξε, cum versui chorico trimetri speciem ab imperito correctore inditam esse iure suspiceris. ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα 1288. εἰ δὲ μή 'στί σοι φίλον πράσσειν τάδ' ἡμᾶς 1401. εἴτ' οὖν θεὸς ... ἦν ὁ ταῦτα πράσσων El. 200 ch. μανθάνω δ' ὁθούνεκα ἔξωρα πράσσω 618. οὔτ' ἐμοῦ καταξίως [κατάξι' ἂν Dind. c. Both.] πράξειας 801. οὐδὲ...ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν 914. τί νῦν πράσσουσιν; 1400. οὐ χρῆν τάδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι πράσσειν Alet. fr. 94, 6. *Suscepti ad faciendum consilii adsignificatio* aliquando praevalet. πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα El. 320. *Rem magnam volvens* significatur. Cf. Markl. ad Eur. Suppl. 324. *εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον Tr. 587. [secl. Dind.] αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω 600. ἴασιν ... ταύτην ἔπραξα OR 69. Eodem modo dicitur *passivum,* cuius participia aliquando *eventorum* et *rerum gestarum* significatione praedita sunt. εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ' ἐνθένδε OR 125. ad *subornandum* latronem spectat: *nisi hinc transactum esset.* ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος 220. τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα 621. λέγω τι τούτων ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον; 1140. *verane?* τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγιστ' ἄπεστιν 1237. ἢ τοῦτ' ἐπράχθη Tr. 679. *rei gerendae viam.* θεοῖς ἀγνωμοσύνην εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων 1266 an. οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις δύσθυμος El. 549. τοῦτο νῦν πεπράξεται OC 861. τὰ πραχθέντ' εἴπατε 1115. ἃ δ' ἦν τὰ πραχθέντα 1581. *ἐπεὶ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς inc. fr. 779, 1. [in suspitionem vocavit Nauck.]. —.— ‖ Peculiarem sermonis usum ab illa vi verbi deflexum exempla monstrant haec. σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσε El. 678. *tuas res cura.* τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα Ant. 68. ὦ πάντα πράσσων Synd. fr. 155, 1. fortius quam ὦ πολλά. *ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει El. 1506. *si ius violaverit.* [secl. Dind.] δέδοικα μὴ περαιτέρω πεπραγμέν' ᾖ μοι πάντα Tr. 664. *ne longius in faciendo sim progressus*, i. e. ne sim nimia ausa: v. πέρα. οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων OR 1351 m. *minime gratificatus,* i. e. pessime de me meritus; sensu, non dictione simile huic est αὐτ' Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας ἔπραξαν Ai. 446. sc. τὰ ὅπλα, *in gratiam concesserunt,* κατεχαρίσαντο. Dukerum ad Thuc. 4, 89. antestatur Lob. — Deinde contra ponuntur αἰνεῖν *polliceri.* ἃ δ' ᾔνεσάς μοι ... ταῦτά μοι πρᾶξον Ph. 1399. βουλεύειν *consultare.* ὧν ἐπαιτεῖς εἰς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν OR 1417. [κλύειν *audire:* οὖς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ.] λέγειν et λόγος *dicere, dictum.* ὅσα λέγει τις ἢ πράσσει τις Ant. 689. ξένος μὲν τοῦ λόγου τάδ' ἐξερῶ, ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος OR 220. —.— ‖ Sed dicitur etiam de *statu et rebus, in quibus quis constitutus est et versatur*, specie quidem intransitivo verbi genere, revera ut aliquod nomen rei gestae intelligatur. Additur id OC 391. 1704. de quibus statim dicetur, et OR 1006. ὅπως σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πράξαιμί τι, idem quod κερδάναιμι, in quam sententiam Musgr. contulit Tr. 190: cf. Krueger. ad Xen. Anab. 6, 2. p. 336. *Universe* igitur de *rerum statu* haec dicta sunt. τί πράσσει OR 74. ἔπραξεν οἷον ἤθελεν OC 1704 m. *effecit, quod voluit*, i. e. eam fortunam nactus est, quam cupiverat. πράσσει δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας Ant. 625 ch. οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων, ὅτι πράξει Ai. 1420 an. πράξειας κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν fr. Oicl. 415 b, 1. De *faustis* rebus: εὖ πράσσειν. τό γ' εὖ πράσσειν κέρδος ἐμπολᾷ Tr. 93. ἔνεστι ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτέ 297. σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω Ai. 136 an. εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας ἀνδρός Tynd. fr. 562, 1. τίς δ' ἄν τι τοιοῦδ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν; OC 391, quod paulo aliter dictum prioribus, significans *quale commodum quis ab eiusmodi sene accipiat?* Libri τίς δ' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρός. τι addidit Herm. [fortasse praeferendum videatur Blaydesi τί δ' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀ.] εὐτυχῶς. σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς Ant. 701. καλῶς. *τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν Tr. 57. [secl. Dind.] ἄνδρα καλῶς πράσσοντα 230. κἀδόκουν πράξειν καλῶς 1171. τούσδε μὲν πράσσειν καλῶς Alet. fr. 94, 2. Paulum ab his differt οὐ γὰρ εἴχομεν...ὅπως δρῶντες καλῶς πράξαιμεν Ant. 272. *quomodo incolumitatem assequeremur.* — De *adversis* rebus dicitur: κακῶς πράσσειν. κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς Ph. 424. ἐκ λόγων καλῶς κακῶς ἔπραξα 1269. οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν Ant. 564. ὅρα, κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ κτησώμεθ', εἴ τις τούσδ' ἀκούσεται λόγους El. 1004. Hermanni explicatio *si res male cedat* plane abundare facit εἴ τις ἀκούσεται, haec enim ipsa illa κακὴ πρᾶξίς est. Sed interpretandum puto *cum iam simus miserae*, *cavendum ne maiorem calamitatem trahamus.* εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς 1026. καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι fr. inc. 964, 3. τοῖς κακῶς πράσσουσιν Mys. 358, 1. τῷ κακῶς πράσσοντι μυρία μία νύξ ἐστιν Naupl. 377, 1. οἱ κακῶς πράσσοντες οὐ κωφοὶ μόνον inc. 663, 1. φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδὼν φίλοι inc. 773. — ‖ *Medio* οὐδ' ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην OR 287. sua sententia constat, ut *perficientis plurimum ut perficiatur interesse dicatur*, v. C. Matthiae qu. Sophocl. p. 98. [nisi ἐπράξαμεν cum Meinekio scribendum.]

Πρᾱτός *venumdatus.* πρατόν νιν ἐξέπεμψεν Tr. 276.

Πρᾱΰνω (ῡ) *lenio.* κοιμῶ τόδ' ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ Ph. 650. (II p. 630.)

[*Πρεπόντως. γῆρᾳ πρεπόντως σῶζε τὴν εὐφημίαν fr. 206. coni. Nauck. pro προσόντως vel προσηκόντως, quod est in libris Stobaei 117, 3.]

Πρέπω v. Buttm. Lexil. 1. p. 19. Sed falso vulgo imperfecto tenus flecti iudicant, si quidem πρέψει legitur Aesch. Eum. 992. ‖ *decoro adspectu esse* et fortasse *videri* universe significat πρέπει γὰρ ὡς

τύραννος εἰσορᾶν El. 664. Hesych. πρέπον: ὅμοιον explicat, v. Abresch. ad Aesch. Ag. 330. Musgr. ad Eur. Suppl. 1059. — ‖ *decere.* Adest subiecti casus *nominativus*: ὁ πᾶς ἐμοί, ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν τάδε δίκᾳ χρόνος El. 1255 m. ῥῆσις βραχεῖα τοῖς φρονοῦσι σώφρονα πρέπει fr. Acris. 6, 2. οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει Alex. 81, 1. Sed cum *infinitivo* dicitur: οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει πρὸς φῶς El. 639. τῆς σε τυγχάνειν πρέπει Tr. 728. ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν 1126. οὐκ ὀκνεῖν πρέπει Ph. 111. θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα Ant. 92. ὀξηρὸν ἄγγος οὐ μελιττοῦσθαι πρέπει fr. Iphig. 293 b. θέσθαι πρέπει σοφὸν κυβευτὴν inc. 686, 1. — ‖ Separatim poni oportet *participii* exempla. Id dicitur aut cum ἐστί coniunctum, aut tanquam adiectivum additur nomini. ἔπραξας ἔργον ποῖον ὧν οὔ σοι πρέπον; Ph. 1227. ταῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον OC 1586. πρέπον γε τἂν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε Ai. 534. Hoc cum genitivo paulo insolentius dictum explicat inde Stallb. ad Plat. Menex. p. 239 c., quod πρέπον pro ἄξιον ponatur; mihi ea potius causa videtur, quod substantivi naturam induerit. ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακὰ Tr. 384. πρέπων ἔφυς πρὸ τῶνδε φωνεῖν OR 9. σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων Tyr. fr. 585, 2.

Πρεσβεῖον. τῆσδε γῆς πρεσβεῖα νείμας Aeg. fr. 19, 3, de praecipua terrae Atticae parte Aegeo concessa in honorem aetatis.

Πρεσβεύω. ‖ Transitive *colo.* μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον Tr. 1065. — ‖ Intransitive *maiorem natu esse.* τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα OC 1422. Haec antiquissima et praecipue legitima verbi videtur significatio; ab ea tralatum illud, quod *in honore esse*, *coli* sic dicitur. Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ Ai. 1389. Ἴναχε ... μέγα πρεσβεύων Ἄργους τε γύαις Inach. fr. 256, 2. Hinc est *praestare.* φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ Ant. 720.

Πρέσβυς. ‖ Positivus non significat nisi *senem.* Φοῖνιξ θ' ὁ πρέσβυς Ph. 562. πατέρα πρέσβυν 665. κἀξ ὁδοῦ μ' ὅ θ' ἡγεμὼν αὐτός θ' ὁ πρέσβυς ἠλαυνέτην OR 805. ὁ πρέσβυς κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο 807. ὁ πρέσβυς Πόλυβος 941. πλανάτας τις ὁ πρέσβυς OC 124 ch. τίς ποθ' ὁ πρέσβυς 143 an. ὦ πρέσβυ OC 1209. Ant. 1033. πρέσβυ OR 1013. 1121. 1147. OC 1146. πρέσβεις *senes* in alloquendi formula recte puto Neuium et Hermannum adscivisse OR 1111. scriptum a pr. m. in LA erasa una post ι littera. Certo exquisitius est quam a Brunckio receptum πρέσβυ, quod legitur in apogr. compluribus; plerique codd. πρέσβυν, quod schol. secundus explicat, sed inutile est, cum non opus sit pastorem memorari qui statim βοτὴρ vocatur, cum chorum in novae scenae initio appellari mos et consuetudo postulent. Pluralis eum usum Musgravio πρέσβει corrigenti dubitabilem visum Hermannus firmavit Aesch. Pers. 842. — ‖ Comparativus semel dictus *maioris* et *valentioris* significatu. εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν, τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους OR 1364 m. Schol. non recte εἴ τι κακοῦ κάκιον. — ‖ Superlativus *honoratissimum* s. *maxime honore cultum* significat. Ἥλιε, φιλίπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέλας fr. Ter. 523, v. σέβας. ἦλθεν δὲ δαὶς θάλεια πρεσβίστη θεῶν Tript. 539. [quod Hesych. explicat ἡ δι' ἐράνων εὐωχία· ἔνιοι δὲ τὰς Μούσας.]

Πρήθω v. πίμπρημι.

Πρίαμος n. pr. Πριάμου μὲν υἱός Ph. 605. [Cognominis tragoediae Soph. sunt fr. 476 sq. ap. Dind.] (II p. 631, 15.)

Πρίασθαι *redimere.* Est enim authypotactum, aoristo minus bonae notae ὠνήσασθαι ab Atticis subrogatum: v. Herod. Philet. p. 453. Hellad. p. 951. Schol. Ar. Plut. 7, quorum verba tractat Lob. ad Phryn. p. 138. — τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὸν ἡδονήν Ant. 1170. v. πρός. οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν, ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται Ai. 477. Utrobique tralate dictum verbum.

Πρίν. A regula produci iubente excipi observat EM p. 405, 33. ‖ *Adverbium* est, *ante*, *prius*, etiam *olim* significans. ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας Ph. 52. ἀρχάς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρίν OR 259. τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν 652 ch. πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις (f. ἔρως) OC 367. τῶν πρὶν ἡμαρτημένων 439. τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως Ant. 1303. πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι El. 723. αἳ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως ἀνδρῶν Tr. 301. ὃς πρὶν ᾤχετο 733 ὃν ἐξεπέμψω πρὶν ... κρατοῦντα Ai. 612 ch. πρὶν μὲν ... δείματος ἦν μοι προβολὰ ... Αἴας 1211 ch. τὴν δ' Εἰδυῖα πρίν ποτε ἔτικτε Scyth. fr. 491. Eadem aliquando vis inest, cum *articulus* additur. ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν inc. fr. 964, 4. Sed τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἔπραξα Ph. 1269. nominis vice a verbo ἔπραξα suspensum habere videtur τὰ πρίν. — Nam cum articulo *substantivi*, vel cum adest substantivum, *adiectivi* munere fungitur. ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ Ph. 1224. ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία OR 1024. ὁ πρὶν παλαιὸς ὄλβος 1282. Θησεὺς τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος OC 69. *eius*, *qui olim fuit*, mortui. τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει νόμος ὅδε Ant. 612 ch. v. ἔπειτα. Non puto τὸ πρίν adverbium esse, sed adverbii simile. τὰ πρὶν εὖ θέμενοι El. 1434. *priora.* τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν Ai. 618 ch. Unum memorabile est ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων Ph. 1171 m. non enim dicuntur qui *olim*, nec qui *ante adfuerunt*, adsunt enim; qui *adhuc* s. *hucusque ad me accesserunt* significari par est. (II p. 632, 4.)

2. πρίν *coniunctio.* De usu eius minime explicate disseruere veterum gr. Bekk. An. p. 164, 8. gr. Herm. p. 341, 146. —.— a. ‖ cum *indicativo* rei gestae indice et *aoristi* quidem *antequam* significans. πρίν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέστη OR 776. —.— b. cum *coniunctivo* rei incertum an proximo aliove tempore futuro exspectandae indice ἄν additum habet his locis. φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν τὰ μάθω πρῶτον τόδε Ph. 332. παῦλαν ἴσθι μή ποτ' ἂν τυχεῖν ... πρὶν ἂν τὰ Τροίης πέδι' ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς 1332. μήπω γε (στεῖχε) πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων αἴῃς μύθων 1409 an. λόγος μέν ἐστ' ἀρχαῖος ... ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν θάνῃ τις Tr. 2. quo loco LA et PA coniunctivum sua cum firment auctoritate, poeta in orationem rectam recidisse videtur. οὔ (sc. ἄπει). πρίν γ' ἂν εἴπῃς Tr. 415. πρὶν ἄν τι δράσῃς (sc. οὐ θέλεις); Ai. 107. πρὶν ἂν δεθεὶς ... θάνῃ [δαμῇ Dind.] 108—110. quae inter Aiacis et Minervae personam, huius rogantis, respondentis illius divisa sunt. μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ OR 1529. οὐδ' ἐμοὶ ... ἐστὶ θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω OC 48. οὐ γάρ ποτ' ἕξει ... πρὶν ἂν κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων 909. οὐχὶ παύσομαι, πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων 1041. ἀμήχανον ... ἐκμαθεῖν ... πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ Ant. 176. οὐχ ὕμιν Ἄιδης μοῦνος

ἀρκέσει, πρὶν ἂν ... δηλώσηθ' ὕβριν 308. οὐ, πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς ... ἐργάζεται Synd. fr. 149, 2. — Sed ἄν sensus discrimine nullo omittitur. μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς Ph. 917. εἰδότι δ' οὐδὲν ἕρπει, πρὶν πυρὶ πόδα τις προσαύσῃ Ant. 619 ch. ὅπως ... μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου ... πρὶν κεῖνος ... δείξῃ Tr. 608. οὐ γὰρ ἔσθ' ἥ γ' αὔριον, πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν 946. μὴ 'ξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ Ai. 742. Quod cum orationis obliquae a praeterito suspensae (ἀπηύδα) sit, legitimus erat optativi usus; quanquam si infinitivus a verbo pendens praesentis aut futuri est, non raro coniunctivus subrogatur. Ceterum τύχοι ex apogr. paucos recepit Dind. — οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ Ai. 965. οὐ χρὴ ... ὀλβίσαι τύχας ... πρὶν αὐτῷ ... βίος διεκπερανθῇ Tynd. fr. 572, 2. μήπω μέγ' εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς Tyr. 583 b. Praeceptum Elmsleii de recte dicendo πρίν cum coniunctivo (v. ad Med. 215.), ut insit negandi vel prohibendi sententia, a Soph., quantum noscitur, observatum est. Nam in Ant. 176. ἀμήχανος negandi particulam continet. Regulam illam firmare aggressus Herm. in Censura p. 180. Opusc. t. 3. in exemplo Eur. Or. 1218, quod repugnare videretur, non felicius Elmsleio rem gessit; quippe hic φύλασσε δ' ἤν τις idem quod φύλασσε μή τις significare decrevit, qua ratione negantia affirmare et negare affirmantia omnia demonstrare facillimum esset; ille autem negandi vim in verbo φθῇ inesse dicit, quod quomodo ad praecedens πρὶν τελευτηθῇ valeat, nemo intellexerit. Repugnant illi praecepto Strato nr. 235. A. Pal. t. 3. p. 523. et exempla a Jacobsio congesta ad Achill. Tat. p. 568.

c. cum *optativo* non aliter nisi in *obliqua oratione* legitur, et vel ita, ut dicta sensave alicuius ipsa memorentur aut ex mente alicuius pendeat optativus ille explendae sententiae principali adhibita secundaria constitutus. Ex illo genere haec sunt. οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτῃ, τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη, πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος Ph. 199 an. Schaefero placebat ἐξήκῃ, quo non opus, cum μελέτῃ θεοῦ contineat θεοῦ μελετήσαντος i. e. ἐπεὶ θεὸς ἐμελέτησε. Et addito ἄν olim edebatur λόγος μέν ἐστ' ἀρχαῖος ... ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις Tr. 2. Sic apogr. pleraque, sed θάνῃ LA et PA v. supra. μὴ 'ξω παρήκειν πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχοι Ai. 742. ex paucis apogr. recepit Dind.: τύχῃ LA. — Alteram rationem dicendi monstrant haec. μὴ σταίη πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ, πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε Tr. 658 ch. ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι, τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι Ph. 551. ὄλοιο μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ ... 961. οὔποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων ἂν καταφαίην OR 505 ch.

d. cum *infinitivo* prius allatorum dicendi generum omnium significationes in se recipit. πρὶν οὖν τίν' ... ἐξοδοιπορεῖν στέγης, ξυνάπτετον λόγοισιν El. 20. πρίν γε φωνεῖν ... ἐσῴζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν 992. πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος, κατάσχες ὀργήν 1009. ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, πρὶν εἰς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι 1132. ἢ 'τολμήσατε ... δοῦναι τὰ τεύχη τἀμά, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ Ph. 370. ἦν Λάϊός ποθ' ἡγεμών, πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν OR 104. πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἱστορεῖν, ἔξελθε OC 36. παῦσαι, πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων Ant. 280. κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου 896. ἡ γυνὴ πάλιν φρούδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον 1245. ᾄσσεις, πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους Tr. 396. μὴ πρῴ λέγοις ἂν ... πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα 632. πρὶν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός 1133. sc. τέθνηκε. ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμὸν ... ἐς πυράν με θῇς 1253. πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι νόσον, ἀνάπαυε βοήν 1259 an. πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων Ai. 1419 an. πρίν τιν' αὐλιτῶν ὁρᾶν, θαλλὸν προσφέρων Past. fr. 445, 1. (II p. 634, 4.)

3. πρίν cum *aliis particulis* coniunctum. πρίν *adverbium* eatenus exiguum usum habet. πρίν ποτε sic vidimus dici Scyth. fr. 491. πρὶν δή ποτε Ai. 612 ch. — πρίν coniunctio cum γε consociatur huic praeposita OC 48. Tr. 415. El. 992. 1009. quae iam apposuimus. πρὶν ... καί *etiam (gar)* Ant. 280. Tr. 396. πρὶν νῦν OC 36. πρὶν οὖν El. 20. πρίν ποτε Ant. 120. ἔβα, πρίν ποθ' ἁμετέρων αἱμάτων ... πλησθῆναι. αἰεὶ κατθανεῖν ἐπευχόμην, *πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε Tr. 17. [secl. Bergk.] — *Postponitur* πρίν praemisso καί *adhuc.* καὶ πρὶν εἰς Ἅιδου μολεῖν Tr. 4. et πάροιθεν, quibus consociatis magis firmatur particulae vis: ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι El. 1132. Mireris igitur non componi Homerico exemplo duo πρίν, adverbium alterum, alteram coniunctionem. Non magis Atticum est πρὶν ἤ, v. Herm. in cens. Med. Elmsl. v. 1024, quod Sophocli nolenti obtrusit Tricl. Tr. 657.

Πρίω *constringo dentibus, mordeo.* ὀδόντι πρῖε τὸ στόμα inc. fr. 777. Tralate *firmiter constringo* universe, *alligo.* ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ai. 1030 schol. ἐξαφθείς, δεσμευθείς, δεθείς, cuius explicationis veritatem demonstravit Lob.

Πρίων *serra.* πρίονος ἐκβρώματ' ἐν τομῇ ξύλου Tr. 699. οὐδὲ πρίονος πληγαί inc. fr. 787.

Πρό praepositio usus minime late patentis et proxime ad adverbii naturam propendens. ‖ *ante*, de locis. πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη Ant. 526 an. μὴ οὐ ... πρὸ θυρῶν ἠχῶ πᾶσι προφωνεῖν El. 109 an. — πρὸ Θηβῶν Synd. fr. 153, 5. Hinc de rebus *extrinsecus accedentibus* dicitur. χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετόν τι θαῦμα Tr. 961 ch. πλησίον που τῆς οἰκίας χωρεῖν schol. Apportabatur enim aegrotans Hercules. Sed vitiose scribitur in libris vel optimis πρὸ Σάρδεων Ant. 1037 v. πρός. — Hinc adverbiascens locutio repetitur τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις ... κακά Ant. 1279. [προχειρῶν τὰ δέ LA]. *manibus palam ferens;* ferebat enim Haemonis corpus. ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυΐδου Polyid. fr. 462 a, 1. — ‖ *ante*, de tempore. εἰ πρὸ τοὐμοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη OC 1141. si quis de *praeferendo* explicuerit, non repugno. πρὸ τοῦ θανεῖν Ant. 883. τίνες ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων Tr. 504 ch. οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἡ τύχη βιάζεται Phaedr. fr. 603, 2. Huic similis locutio adverbiascens est πρὸ τοῦ δέοντος Ph. 891. — ‖ tertia significatio *moralis* est bipartita, altera *alicui aliquid dignitate praestare* aut *praeferendum esse*, altera *in vices succedere* indicans. Illud *prae* et *praeter* dicas, ἐπεὶ πρέπων ἔφυς πρὸ τῶνδε φωνεῖν OR 10. non est ἀντὶ τῶνδε nec ὑπὲρ τῶνδε, sed μᾶλλον s. μάλιστα τῶνδε, *prae ceteris dignus* propter auctoritatem et aetatem. — Alterum Latine *pro* dicitur. ἀξίως πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν OR 134. LA ut plerique libri πρός, sed eraso ς. Equidem πρός praeferendum censuerim *in gratiam mortui* significans. ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε OC 811. Et hoc et OR 10. de tempore intelligit Reisig. enarr. p. 115. ὡς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων

ἀλκὴν ὅδε δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῇ 1525 i. q. ἀντί. Paulo aliter dictum πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει μήποτε μήποθ' ἡμῖν ἀψεγὲς πελᾶν τέρας τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν El. 495 ch. i. q. θάρσος μ' ἔχει ὑπὲρ τούτων *de illis confido*, ut schol. explicat.

Προάστιον *suburbium*. ἐκ προαστίου χωρεῖ El. 1431. Codd. plerique προαστείου, quod placere eis debet, qui de ει ante vocalem correpto somniant. Verum LA servavit et diserte uno ι scribi ap. Soph. in Electra testis Suidas est v. προάστειον, προάστιος.

Προάστιος *suburbanus*. Ap. Steph. Byz. v. ἄστυ: ... προάστιος. οὕτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὑρίσκεται, προαστία γῆ, ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους (fr. 647): Ὅρια κελεύθου τῆσδε γῆς προαστίας.

Προβαίνω *procedo*, *accedo*. Illa significatione tralate legitur dictum. προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους Ant. 853 et de tempore ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι Ph. 285. Altera proprie. προβᾶθ' ὧδε . . . προβᾶθ' ὧδέ μοι OC 841 — 843 ch. Hanc scripturam nunc omnibus placere video; olim πρόβατε Hermanno placuit Eur. Herc. f. 1041, et codd. fluctuant: v. Iacobs. ad Phil. Imagg. p. 527. Et ratio sane propenacui iubet, cum nemo προστῆτε scribat, sed πρόστητε et similia. ποίᾳ ξύμμετρος προὔβην τύχῃ Ant. 387. *huc accessi*, s. *prodii*. Legitur in codd. προὔβη δίκη, sed LA τύχηι, et ἐξέβην supra scripto προὔβην. (II p. 636.)

Προβάλλω || *proiicio, coniicio*. Illa significatione *medium* legitur. ἐν ῇ (ἀκτῇ) με προὐβάλου ἄφιλον, ἐρῆμον Ph. 1017. προὔβαλον Flor. Γ. Altera *activum*, sed tralate. ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι OR 745. Sed similis certe activi significatio est et propria quidem τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἅτερος κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων El. 740. — || *Abiicere* s. *proiicere conculcandum* significat. ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ προὔβαλες Tr. 810. LA προὔλαβες. Scholiasta explicat ἀπέρριψας καὶ παρεῖδες.

*Πρόβατον iniuria olim Sophocli vindicatum Pel. fr. 435. Nam Aristophanes Av. 852. sua Sophocleis immiscuit.

Προβιβάζω *promoveo*. προβίβαζε, κούρα, πρόσω OC 180 ch. aliquanto longius ut abducat Antigona Oedipum chorus suadet. Plerique codd. cum LA parum apte προσβίβαζε.

Πρόβλημα || *omne quod proiicitur*. ἄκρα s. promontorium dicitur ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου πρόβλημα Ai. 1217 ch. ἐξοχὴ τῆς θαλάττης schol. non recte, est enim *quod in mare prominet*, non *quod e mari eminet*. || Hinc proxime tralatum μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων Ai. 1076. ἤγουν μὴ προτείνων φόβον μηδὲ αἰδῶ, et πρόβλημα, φυλακήν scholiastae, neuter satis recte, puto. Dicitur enim is qui nec pudore nec metu cohibeatur, πρόβλημα ut κωλύμην potius interpreter, ut φόβου μοχλόν *obicem metus* Soph. passive dixit τὸ κωλῦον φοβεῖσθαι, hic tamen active φόβος ὁ κωλύων ὑβρίζειν. Alia tralatione inde facta, quod πρόβλημα et *munimentum* et *arma corpus tutantia* (πρόβλημα καὶ ἀσφάλεια Suid.) significat, dictum λαβὼν πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοί Ph. 1008. Neoptolemum dicit, cuius ope tutus consilio exsequeretur. De hac vocabuli vi et verbo προβάλλεσθαι consuli possunt Dorvill. ad Char. p. 568. Valck. ad Eur. Phoen. 786. ad fr. Callim. p. 291. Ilgen. ad scol. p. 106. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 440. Herm. ad Ar. Nub. 973.

Προβλής *quidquid proiectum est*. Inde prominens in mare ἄκρα dicitur. ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες Ph. 936, velut πρόβλημα et ἐκβολή (Iacobs. ad Achill. Tat. p. 398.) προβολή (Bernhardy ad Dion. Perieg. p. 601.) ἔκβολον (Seidl. ad Eur. IT 1012), cum synesi vocabuli πέτρος vel σκοπελός dictum, quod addere Homero mos est, v. Il. β. 396. π. 407. cf. Valck. de glossis Homericis Hesychianis p. 227. Opusc. t. 2. Lips. et Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 358. — Sed admodum lubrica res est Ph. 1455 an. ubi libri omnes καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβλῆς, οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτα. Hoc cum non intelligeretur, Musgr. et Schaef. προβλῆς θ', scopulos litoris dici rati, ut v. 936. Sed τε egregie languet. Herm. προβολῆς et facili et ingeniosa emendatione, cum προβολή et προβλής haud raro confundantur, v. Oppian. Cyneg. 2, 602. Bast. Comm. palaeogr. p. 729. προχοαί autem significabuntur ita: v. Iacobs. ad A. Pal. t. 8. p. 98. Nescio tamen an vera sit librorum scriptura, κτύπος πόντου προβλῆς ut sit κτύπος προβλήτων πόντου, *sonitus maris saxis litoralibus illisi*; de quo loquendi genere aliqua attulimus, etsi non plane similia, in v. μεσόμφαλος. — De tono v. ἀγνώς et ἀδμής et schol. Il. ζ. 235. π. 44. EM p. 358, 2. (II p. 637, 12.)

Πρόβλητος *proiectus*, μὴ ... ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἕλωρ Ai. 830. De abundantia sermonis explicuit Lob.

Προβοάω *proclamo*, προβοᾷ τι γὰρ δεινόν Ph. 218 ch.

Προβολή *munimentum*, hinc praesidium. πρὶν μὲν ... δείματος ἦν μοι προβολὰ καὶ βελέων θούριος Αἴας Ai. 1212. v. in πρόβλημα notata. [κτύπος ἄρσην πόντου προβολῆς 1455 an. *fragor vehemens illisorum fluctuum*. ex Hermanni emendatione scribitur pro προβλής q. v.]

Προγενής *avitus*, i. e. *antiquissimus*. θεοὶ προγενεῖς Ant. 938 m. apogr. pleraque πατρογενεῖς. Vocem firmavit et qui sint προγενεῖς θεοί explicuit Herm.

Πρόγονος. Proprie *maiores* dicuntur plurative. ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ Ai. 387 m. Tralate πόνοι πρόγονοι πόνων Ai. 1197 ch. *labores laborum praecursores et auctores*. Hoc cum audacius videatur dici, nec accurate aequentur metra, Dind. ingeniose coniecit ἰὼ πόνοι πρόπονοι, et oppositum versum correxit ἀν' εὐρώδη Τροΐαν.

Προγυμνάζω *exercitando praeparare*. προγυμνάσαι χέρα Past. fr. 450.

Προδείδω *praemetuo*. οὔτε γὰρ θρασύς, οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ OR 90.

Προδείκνυμι *praemonstro*. Sibi, non aliis praemonstrandi, i. e. *praetentandi viam* propriam habet significandi vim σκήπτρῳ προδεικνὺς γαῖαν ἐμπορεύσεται OR 456. Explicuerunt Brunck. et Erf. Tralate dicitur ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τοφθονεῖν OR 624. Praepositio *ante monstrandi* vim verbo imponit. v. Herm. (II p. 638.)

Πρόδηλος *manifestus*. λεύσσω γὰρ Αἴγισθον ἐκ προδήλου El. 1428 ch. i. q. προδήλως.

Προδήλως *manifesto*, *palam*. καλόν μοι τοὐδ' ὑπερπονουμένῳ θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός Ai. 1311. θάνατον πρόδηλον ex aliis fontibus firmavit Lob. Suid. v. προδήλως, explicat ἀνδρείως.

Προδιδάσκω *edoceo*. Praepositio enim non alii

rei constituta est, nisi ut monita tempore priora esse, quam quod inde redundet factorum indicet. [cf. de usu Brunck. ad Aristoph. Nub. 987. eique adversantem Weiskium in praemonitis de pleonasmo Gr. p. 182. Bonitz, Beiträge (1856) p. 28. et v. i. προμανθάνω.] ἡ κακὴ σὴ ... ψυχή νιν ἀφυᾶ τ' ὄντα κοὐ θέλονθ' ὅμως εὖ προυδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν Ph. 1015. οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους τούτων γνώμας προδιδάσκειν Ai. 163 an. — *Medium:* ὧν ὁ θήρ με Κένταυρος προυδιδάξατο, παρῆκα θεσμῶν οὐδέν Tr. 681. Sensu hoc ab activo non differt, ut aveam scire, quomodo Apitz. (ad v. 462. p. 201. 202.) pronomen desiderari in hoc et similibus exemplis sibi persuaserit. Certe ἑαυτόν subaudiendo ineptiveris, magnopere, ἐμέ intelligendo non expeditur medii usus.

Προδίδωμι *prodo.* Quanquam haec primaria significatio non convenit optime nisi uni exemplo *passivi*, ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι Ph. 923. Plurimis *deserendi* inprimis *officii*, quod quis suscepit. μή με ταρβήσας προδῷς Ph. 757. ἀνὴρ ... προδούς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν στελεῖν 911. *Violati officii* in προδούς vis inest, unde deseri hominem sequitur. ἐννοεῖς ἡμᾶς προδοῦναι OR 331. οὔ σε μὴ προδῶ OC 649. ἦ προδώσετε; 822. μή ποτε προδώσειν τάσδ' ἑκὼν 1634. *οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἁλώσομαι Ant. 46. [notavit Didymus.] μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ Ai. 588. τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ σε 1014. πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σοὺς El. 368. Similiter cum metonymia de animi sensibus dictum ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦσ' ἁλίσκεται Ai. 1267. — Adsignificatur *in discrimen dandi* s. *perdendi* notio. ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς Ant. 322. Simile est τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρες 1166. Libri ἀνδρός cum distinctione apposita.

Προδότης *proditor* i. e. fidei datae desertor et violator. ὀκνῶ προδότης καλεῖσθαι Ph. 94. De tono v. EM p. 435, 49.

Πρόδοτος *proditus, desertus et ope destitutus.* Illa significatione dicitur Ἀγαμέμνονα κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον El. 126 ch. foeda morte una comprehensa. Altera θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν, αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον πρόδοτον 207 m. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει Ἠλέκτρα 1074 ch. (II p. 639.)

Πρόδρομος *praecurrens alios, festinans.* φῶτα ... φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ Ant. 108 ch.

**Προειπεῖν. προερεῖν enim cum non compareat, illuc quaerentes, ut fecimus in εἰπεῖν, amandare non potuimus: nec προεῖπαι ponere conveniebat, quod is infinitivus usu non teritur. τῷ κηρύγματι ᾧπερ προεῖπας ἐμμένειν OR 351. Libri προσεῖπας: illud Brunck. reperit de προς et προ compositorum saepe confusis monens. Adde Herm. ad Eur. IT 363.

Προεννέπω v. προυννέπω.

Προεξεφίεμαι v. προυξεφίεμαι.

Προέχω v. προύχω.

Προηγητής *dux.* τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει Ant. 990. ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς δεῖται OR 1292. Oedipus caecus.

Προθυμέομαι *cupio.* ἐν οἷς χαίρειν προθυμεῖ Tr. 1119.

Προθυμία *animi proclivitas.* δέδοιχ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν Ai. 583. σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει τῆς πάρος προθυμίας OR 48. *promptum* ad praesidium ferendum *animum* dicit, quo eodem ut nunc esse velit, chorus orat. Longe exquisitius hoc, quam quod Elmsleio ex Flor. Γ recipi placebat, προμηθίας. — πεφασμένου δὲ τίς ποθ' ἡ προθυμία; 838. Sensum bene explicat glossa τί διανοῇ δρᾶσαι; Ad *consilium cupide capiendum* refertur. ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν ἄδηλον ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν Tr. 669. — De El. 990. v. προμήθεια.

Πρόθυμος *cupidus.* ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί El. 3. *Bene cupiendi* alicui significatio inest Ai. 37: πάλαι φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ.

[*Πρόθυρα, τά. *vestibulum, limen primum,* de Wolffi coni. τῶνδε πατρῴων προθύρων El. 109 m. pro πρὸ θυρῶν.]

Προΐημι. Medium *a se dimittere,* inde *efficere* s. *cogere, ut aliquid facias* significat. τοὺς ἐρῶντας αὑτὸς ἵμερος δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προΐεται Ach. Am. fr. 162, 9. Facit huc Hesychii glossa προΐενται, προάγονται. [Dind. de Meineki coni. προσιέται.]

[*] Προῖκα *gratis* i. e. *sponte,* nec docente nec volente quoquam. κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ' ἐπίσταται inc. fr. 779, 6, quod uberius exsequuntur versus sequentes αὐτὸς παρ' αὑτοῦ μανθάνων et τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἢν τὸν διδάσκαλον λάβῃ, ἐμνημόνευσεν. [Poetae inferiori tribuit Nauck.]

Προΐστημι. Solus *activi* aoristus alter intransitive significans *adstare, prostare* in usu. Sic simpliciter dicitur προστῆναι μέσην τράπεζαν ἀμφὶ σῖτα καὶ καρχήσια Tyr. fr. 580, 1, quod quia προσεληλυθέναι πρὸς τὴν τράπεζαν explicat Athen. 11. p. 475, a., non protinus a προσίστημι repetendum est. [Bergk. secutus librorum vestigia ap. Macrob. Sat. 5, 21. προσπτῆναι emendavit.] — *Adstare adversarium, instare hostem* significat. ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ; Ai. 1133. Contra *adsistere defensorem:* οἳ 'γώ, φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης Ai. 803. Dicitur enim, si accuratius introspicias, sese medium interponere inter ingruens discrimen et eum, quem defendere velis. ἐπίκουροι γίνεσθε schol. vet.; βοηθοί, προστάται γένεσθε schol. rec. Huic affine est, quod *assistere precantem et donantem* significat. ἥ σε πολλὰ δὴ ... λιπαρεῖ προὔστην χερί El. 1378. cogitatur enim libans et rem sacram faciens ad aram adstare. — Quod in El. 980. legitur ὦ τοῖσιν ἐχθροῖς ... προυστήτην φόνου, etsi certum est *caedem administrarunt* significare (v. Musgr. ad Eur. Androm. 221.) tamen non videtur cum Ai. 1133. posse contendi, ut fecit Herm. — *Passivum* unum exemplum habet. τὰ σὰ βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι ἀρωγὰ προσταθέντα OR 206 ch. i. e. προστάντα, sive, ut explicat Erf., προστατήρια, quod in Aug. b. scriptum, cum interpretis manus in tenorem verborum poetae invaserit. [Dind. scripsit προσταχθέντα.]

[*] Προκαλέω. Medium est *provocare, invitare.* προὐκαλεῖτο με βαυβᾶν μετ' αὐτῆς olim inc. fr. 903. [reiecit Dind. tribuitque Euripidi fr. 695.]

Προκάμνω *laboro pro aliquo.* οὐ σὺ πολλάκις τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί Ai. 1270.

Πρόκειμαι. ‖ Proprie *proiectus iaceo.* ἡμεῖς μὲν ἂν ... προυκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ Ai. 1059. κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον Ant. 1101. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν προὔκειτ' ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί Tr.

702. Item de locis *inesse*. λύει τὸν αὑτῆς πέπλον, ᾗ χρυσήλατος προὔκειτο μαστῶν περονίς Tr. 923. ᾧ προὔκειτο *in quo inerat*. Wakef ᾗ [recep. Dind.] Schaeferus οὗ coniecit. — ‖ Proxime a prima propria significatione tralatum est τὰ νῦν δ' ἄτιμος ὧδε πρόκειμαι Ai. 427 m. *ignominia affectus destituor*. Alia tralatio est *rei palam factae*. De portentis: θεοὶ … ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων [σῆμα τῶν Dind.] προκειμένων OC 1512. Inprimis usitatum de *lege et edictis propositis et poena sancitis*. νόμοι πρόκεινται OR 865 ch. φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει Ant. 36. νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους 481. De *re praesente et qualem praesens necessitas iubet* dictum τῶν προκειμένων τι χρὴ πράσσειν Ant. 1334. Erectus accentus τί sensu destituit.

Προκήδομαι *curam gero*. σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι Ant. 741. ὡς φίλου προκηδομένα [προκηδομέναν LA] Tr. 966 ch.

Προκηραίνω *sollicitus sum*. κείνου προκηραίνουσα Tr. 29. Comparat scholiasta Eur. Hippol. 223. quanquam vitiose scripto κηραίνετε pro κηραίνεις, explicans ἀγωνιᾶν, μεριμνᾶν κατὰ τὸ κέαρ, ὅ ἐστιν ἐν ἤθει, βουλεύεσθαι.

Προκηρύσσω *publice pronuntio*, proprie de praecone dictum. ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων δρόμον προκηρύξαντος El. 684. δρόμου [quod est in LA, haud dubie illud librarii oculo ad v. 686 aberrante illatum.] durissima structura, ut ex sequentibus assumatur κρίσιν, Herm. praetulit. ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσιν σαφῆ προκηρύξοντα Ant. 34. κεἰ μὴ σὺ προυκήρυξας 461. (II p. 641, 4.)

Προκλαίω *palam lamentor*. ἀγχοῦ δ' ἄρα κοὐ μακρὰν προὔκλαιον Tr. 963 ch. Sic vett. libri: Tricl. ἔκλαιον, cum illis etiam scholiasta facit, quanquam male explicans. Ceterum Atticismum canticis non obtrudo.

Προκλύνω *inclino pronus*. γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν προκλίνας φιλίαν ἐμάν OC 201 m. Tricl. πρόσκλινον, v. Herm. (ō ut in arsi.)

[Πρόκρις n. pr. Soph. fabula sic inscribebatur. fr. 478 Dind.]

Πρόκνη n. pr. ἀλγεινά, Πρόκνη, δῆλον Ter. fr. 521, 1. Prior, ut in arsi, producitur.

Προλαμβάνω *antefero*. εἰ πρὸ τοὐμοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη OC 1141. Dure subauditur ἔπους.

Προλέγω *praedico*. οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι; OR 973.

Προλείπω *relinquo*. De *locis:* οὐρανίας ἕδρας προλιπὼν Ph. 1414 an. De *statu :* πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ γήρᾳ προλείπων Ai. 507. Hinc tralatum οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον El. 132 m. *non desistam*.

Προλεύσσω *praevideo* (quasi *procul*). οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι δοκῶ προλεύσσειν Phil. 1360. Flor. Γ. πρὸς λεύσειν.

Προμανθάνω *disco*. ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν κακά Ph. 538. Praepositionis vis in ea sola re cernitur, quod *in discendo quis morari et progredi* cogitatur, ut perdiscat accuratius. [cf. Weisk. de pleonasmo Gr. pr. p. 182. Bonitz, Beiträge (1856.) p. 27.]

Πρόμαντις *vates*, *futura portendens*. εἰσὶν ἁ πρόμαντις Δίκα El. 475 ch. ἡ προμαντευομένη τὰ μέλλοντα, ἢ τοῖς συνετοῖς προγιγνωσκομένη schol.; alius ἡ τὴν μαντείαν προπέμψασα διὰ τῶν ὀνείρων, quarum trium media interpretatio falsa est.

Πρόμαχος *propugnans*. ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός Tr. 856 ch. τοῦ προμάχου δορός Tricl. Non est προβεβλημένου, ut uni scholiastarum visum, sed *hastae*, *quam primores gestant*. Id voluisse videtur alius, qui scripsit τὸ προμάχου ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ληπτέον, οἷον τοῦ πρὸ πάντων μαχομένου.

Προμήθεια et προμηθία *provida cura*. De eiusmodi formis non satis distinctis vocabulorum generibus et origine observarunt Dorvill. ad Char. p. 446. Valck. Diatr. p. 71. Herm. ad Electr. 1025; ipse ita sentio. Certissimum est longe pleraque nomina ab adiectivis in ης exeuntibus ducta inclinamento productiore uti (εια) et ultimam syllabam corripere. Ut prosarios taceam, apud quos ingens sane scripturae discrepantia est, ἀσέβεια, εὐσέβεια, εὐέπεια, εὐλάβεια, εὐμάρεια, δυσχέρεια, δυσγένεια, αἰσχροκέρδεια centena alia cum constanti codicum scriptura, tum mensura penultimae productae apud poetas extra dubitationem certissima sunt. De quibusdam contrarium praecipitur, ut de ἀμαθία Theod. p. 67, nec usquam aliter nisi penultima correpta comparet; item nec a πλῆθος composita aliter inclinantur, in quo genere παμπληθία et πολυπληθία Sophocli dicta reperiuntur, nec quae a μαίνομαι et ἔτος producta sunt, velut γυναικομανία et τριετία, ut ipsum μανία praeteream, cui adiectivum in ης nullum subditum est. Praeter ἀμαθία cetera a μαθεῖν, δεῖν, χαίρειν s. χαρά, ἰδεῖν s. εἶδος ducta, velut ὀψιμάθεια, ἔνδεια, περιχάρεια, ὁμοείδεια dubiam habent et a grammaticis hic illic pro dubia agnitam finitionem. Quin quae communiter feruntur usu omnibus composita a τύχη in ια exire solita, poetarum lubidini ita subiecta fuerunt, ut Soph. εὐτύχειαν dicere ausus sit. In tanta licentia mirum non est, illa primo loco posita communiter in εια finiri solita, ἀσέβεια, εὐσέβεια et his similia alia apud prosarios secundum maiorem codicum consensum iudicanda esse videri, non ut singulis locis pro codicum ratione diversa in ordinem recipiantur, quod Schneider. fecit Plat. civ. p. 441, e. 618, d., sed ut, quod plurimis locis optimos sponsores habet, verum putetur. Sic δυσχερίαν indictum omnibus existimo, nec curandum, si quando in uno alterove libro emergat. Apud poetas aut versus pangendi lex discrimen facit, aut, si non refert quidquam, libri potiores sequendi sunt. Sed προμήθεια vereor ut ap. Soph. [pariter atque apud ceteros tragg.] certa fide constet. Nam tribus, ubi vulgo legitur locis, inter quartam et quintam iambici versus sedem distribuitur sono vastiore, et optimos codices adversos habet. Extat in apogr. nonnullis προμηθείας δέ σου El. 1036. σῇ προμηθείᾳ 1350. ἡ χάρις … τῆς προμηθείας Ph. 557, [LA nusquam adstipulante nisi quod El. 1350 m. ant. ει super ι positum habet.] Alterius formae haec sunt exempla, iam cum illis concinentia, unum inter primum et secundum, cetera inter quintum et sextum senarii pedem distributum vocabulum monstrantia. σῇ προμηθίᾳ OC 332, quod passive dictum *propter tui curam*. τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας 1043. ἐστὶν ἡ προμηθία καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος El. 990. προμηθία γὰρ κέρδος ἀνθρώποις μέγα inc. fr. 688, 3. In OC 1043. duo apogr. προμηθείας ἀμέτρως. In El. 990. Aug. b. Flor. Γ. προθυμία, quod non esse a librario peccatum ostendit scholion illius codicis, his verbis finitum: οἱ δὲ γράφοντες προμηθία ληροῦσιν.

Προμηθεύς n. pr. Titan. Τιτὰν Προμηθεύς OC 56. οὐχ ἄρ' ἦστε τὸν Προμηθέα Colch. fr. 317. [Prometheum unguentum intellegit Welck.]

Προμηθής *providus, curans.* οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθής El. 1078 ch. Eust. p. 645, 16 et cod. PA τοῦ μὴ θανεῖν. [et sic explicat schol. πρόνοιαν οὐκ ἔχουσα τοῦ μὴ ἀποθανεῖν.] (II p. 643, 6.)

Προμηνύω *ante indico, prodo.* προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ τοὔργον Ant. 84. προμηνύσεις Tricl.

Προμνάομαι *praesagio.* προμνᾶταί [προμᾶται Nck.] τί μοι γνώμα OC 1075 ch. Proprium est de conciliando matrimonio; v. etiam Wyttenb. ad Plut. de recta aud. rat. p. 38 b.

Πρόμος *princeps.* ἰὼ γᾶς πρόμοι OC 884 m. τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἅλιον OR 660 ch. πρόμον θεόν suadebat Reisig. coni. in Arist. p. 77. v. Herm. l. c.

Προνέμω. Medium exstat *progrediendi* vi dictum. ἴδεθ' ὅποι προνέμεται τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης El. 1384. προβιβάζει et προάγει schol., hic ἅρμα pro αἷμα praeferens, quod est in cod. Ien. *properare ad ultionem* dicitur.

Πρόνοια. ‖ *providentia, provida cura.* προνοίας οὕνεκα Ph. 774. πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής OR 978. Est rerum futurarum scientia, unde sibi quis caveat. μή μοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα OC 1180. *cavendum de deo,* ne irascatur. δαίμονας λέγων πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι Ant. 283. ἐπῄνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν, ἣν ἔθου Ai. 536. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον El. 1015. — ‖ *vis numinis futura praesciens.* τοὔπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν τῆς παλαιφάτου προνοίας Tr. 823 ch.

Πρόνους *providus, prudens.* τούτου τίς ἄν σοι τἀνδρὸς ἢ προνούστερος ἢ δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη —; Ai. 119. Ap. Phot. p. 465, 16. eadem Sophoclis testatum προνούστερος corrigendum pro προυνούστερος. Alius codex eiusdem προυνουστέρως et in explicatione προνοητικωτέρως. Sic recte explicat ipse quoque Sophoclem testatus Antiatt. Bekk. p. 111, 25.

Προξενέω proprie *adduco et commendo tanquam hospitem:* tralate *efficio.* ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ Tr. 726. χέρας, αἳ... πατρὸς ὑμὶν ὧδ' ὁρᾶν τὰ πρόσθε λαμπρὰ προυξένησαν ὄμματα OR 1483. εἰργάσαντο, αἴτιοι ἐγένοντο schol. cf. Krueger. ad Xen. Anab. 6, 3, 14. Herm. *exceperunt:* quod non intelligo. — *praebeo* ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προξένει OC 465. Suid. v. προξένει explicat λέγε.

Πρόξενος *hospes.* φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν El. 1451. v. κατανύω. (II p. 644, 2.)

Πρόοπτος v. προὔπτος.

Πρόπας *omnis.* πρόπας στόλος OR 169 ch. *universus populus.* ἵνα πρόπαντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ OC 1237 ch. τοῦ τε πρόπαντος ἁμετέρου πότμου Ant. 860 m.

Προπάσχω *ante perpetior.* οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται ὧν προπάθῃ τὸ τίνειν OC 229 ch. [LA προμάθηι, sed π a diorthota supra posito.] τίσις ὧν προπάθῃ coniungenda. v. Herm. *existit fatalis poena rependere quantum (quatenus) quis ante passus est.* [de genetivo ὧν cf. Bernhardy, Synt. p. 141. Wilke, coniect. p. 14.]

Προπάτωρ *atavus, generis auctor.* ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ Ai. 387 m. Tricl. πάτερ, sane vulgatae consuetudini convenientius.

Προπέμπω. ‖ Proprie *mitto.* Φοῖβος εἰ προὔπεμψέ σε OC 665. Adsignificatur tamen tutela. ἐμοὶ ... πολλάκις φήμας λάθρα προὔπεμπες El. 1155. ὅς σ' ὧδέ μοι προὔπεμψεν ... σποδόν τε καὶ σκιὰν 1158. Item *comitor.* χοὶ προπέμψαντες φίλων OC 1667. — ‖ Tralate *praebeo.* ξίφος ἢ γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε Ph. 1205 m. *immitto.* ἰοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον Ph. 105. *nuntio.* ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη Ant. 1287 m.

Προπετής *prociduus.* ζῇ γὰρ προπετής Tr. 976 an. Schol. εἰς τὸν θάνατον προνενευκώς· ἢ παρειμένος εἰς τὴν γῆν πεσών· ἢ ἐπὶ πρόσωπον κοιμώμενος· ἢ καὶ μόνον κείμενος. Duae postremae interpretationes pariter concinunt ad sententiam. [Dindorfio prima videtur ceteris probabilior.] — *humi abiectus.* τοιόνδε κεῖται προπετές Tr. 701.

Προπηλακίζω *contumelia afficio.* καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα προπηλάκιζε OR 427.

**Προπίπτω *incido,* de aberrante et viae ignaro. ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει OC 156 ch. Emendatio Hermanni est, propter metrum necessaria. Libri προσπέσῃς. Elmsleio placebat προπεσεῖ, quod cum ἵνα non congruit, προπίπτω fere inusitatum dicebat vir immensa lectione, sed ut erat illa aetas, metrorum ignarus Hemsterhus. ad Xen. Ephes. p. 269. Locell. Hic tamen ex ipso Homero verbum firmavit.

Προπίτνω *supplicor.* αἰτῶ, προπίτνω, λίσσομαι El. 1380. Suid. v. ἐξ οἴων habet προσπιτνῶ, id quod etsi metrum evertit, in codd. LB Flor. Γ. Δ. repertum est. In LA vestigium erasi in media syllaba accentus comparet, qualem iure desiderabat Elmsl. ad Eur. Heracl. 618. v. πίτνω. — In OC 1754 an. cum LA et PA plerique ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίπτομέν σοι, quo metrum perditur; duo apogr. προσπιτνοῦμεν, Herm. προπιτνοῦμεν, quod προπίτνομεν debuit esse. Mihi προσπίτνομεν unice placet, quod est in Par. F. (II p. 645, 4.)

[Πρόποδα μέλεα codd. fr. 228. v. s. πρόσοδα.]

Προπονέω s. προπονέομαι *laboro.* γᾶς προπονουμένας OR 685 ch. Schol. κακουμένης, Tricl. ἐπεὶ δυστυχεῖ.

*Πρόπονος. πόνοι πρόπονοι Ai. 1197 ch. v. s. πρόγονος.

Πρόπυλον *vestibulum.* θεῶν ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε El. 1375.

[*] Πρόρρητος *praedictus, iussus.* καί μοι τόδ' ἦν πρόρρητα καὶ τοιαῦτ' ἔδρων Tr. 684. [secl. Wund.]

Πρόρριζος *radicitus evulsus,* i. e. *plane totus.* Μυρτίλος ... δίφρων πρόρριζος ἐκριφθείς El. 512 ch. — τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι πρόρριζον ἔφθαρται γένος 755. V. Bergl. ad Ar. Ran. 595. Wesseling. ad Diod. t. 2. p. 145.

Πρός tanquam *adverbium* non legitur. Nam OC 813. aliter explicandum [aut scribendum.] Tanquam *praepositio* I. cum *genitivo* positum praecipuam provinciam habet, quod *aliqua ex parte proficiscitur oriturve* significandi. — 1. Sic nude dicitur ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον *Ant.* 1037., *Sardianum* id quod Sardibus ad Graecos commercio facto perfertur. Sic certe apogr. complura agnoscitque Eust. p. 1483, 27. 368, 30; firmavit autem ex

ipsius sententiae ratione Herm. [At cf. s. v. ἤλεκτρον.] —.— 2. Inprimis cum *verbis* ita dicitur, ut *ex quorum aut consilio vel voluntate res orta sit*, *aut quam originem habeat* omnino praepositione reddatur ratio, aliquando ut παρά, frequentius ὑπό subrogare liceat, illud maxime in activis, aliquando in intransitivis, hoc maxime in passivis verbis eisque, quae neutrali forma, passiva vi utuntur. ‖ Cum *activis.* φόνον ... τίσω τάλας πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν Ph. 960. πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν ἔοικας ἥκειν αἰσχρά 971. ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως πρὸς τοῦδε 1075. i. e. *dicar.* velut κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν El. 524. οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων Ph. 1359. ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν; OR 429. εἰ ... νομίζει πρός γ' ἐμοῦ [τί μου Dind. c. Hartung.] πεπονθέναι λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον 516. ἕως δ' ἂν οὖν πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς 835. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν ξένοι πρὸς ἀστῶν OC 13. δεινὰ δ' εὑρουσᾶν πρὸς αὐθαίμων πάθη 1078 ch. ὅπως ... πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι Tr. 191. οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις; 318. μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ νέαν λάβοι 331. ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; Ai. 1235. τὰς ἡδονὰς πρὸς σοῦ λαβοῦσα κοὐκ ἐμὰς ἐκτησάμην El. 1303. — ‖ Cum *passivis.* τῶν ἐμῶν τητώμενος πρὸς τοῦ κακίστου Ὀδυσσέως Ph. 384. γελώμενος πρὸς σοῦ τε καὶ τῶν Ἀτρέως διπλῶν στρατηγῶν 1023. πρὸς ὑμῶν λειφθήσομαι 1070. πρὸς τοῦ διδαχθείς; OR 357. respondetur: πρὸς σοῦ 358. μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός 374. εἰ κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι 522. τοῦ πρὸς δ' ἐφάνθη ...; 525. recentiora apogr. πρὸς τοῦ δ'. antiquiora τοὔπος δ', quare illud praetulit Herm. [τοὔπος dedit ex apogr. Dind.] πρὸς μητρὸς ἢ πατρός; 1037 sc. ὠνομάσθην. ἀπείρων οὐκ ἔσει ... χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν 1093 ch. ἀπηλάθην πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων OC 600. καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν Ant. 205. v. αἰκίζω. πρὸς σοῦ τὰ δείν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι 408. διδαξόμεσθα δὴ φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε 727. [quo loco nunc ex LA datur ὑπ' ἀνδρ.] πότερα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χερός; 1176. ὡς αἰτίαν ... ἔχων πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου 1313. πρὸς θεῶν εἱμαρμένα Tr. 169. ἐθηλύνθην στόμα πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός Ai. 652. ὡς μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς ῥιφθῶ 829. ἔρχομαι δίκῃ καθαρτὴς πρὸς θεῶν ὡρμημένος El. 70. πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει μητρός 790. ὅταν οἵ τ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγενῶν κατανικῶνται fr. Alead. 105, 2. πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικωμένη inc. 671, 4. — ‖ Cum *intransitivis.* θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων OR 292. οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν 367. ὡς αὐτὸν ἥξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν 713. τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο πρὸς παιδὸς θανεῖν 722. [Dind. παθεῖν, quod est in apogr. plerisque et in LA manus recentissima ascripsit addito γρ.] πρὸς τῆς τυχῆς ὄλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ὕπο 949, quod exemplum propter πρός et ὑπό pari significatione composita ceteris memorabilius. Tricl. et quidam codd. minus boni πρὸ τῆς τύχης. βίον, οἷον βιῶναί σφω πρὸς ἀνθρώπων χρεών 1488. ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν OC 970. ἀπώλετο πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων Ant. 51. πρὸς διπλῆς μοίρας ... ὤλοντο 170. πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν 679. οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω 942 an. πρὸς τοῦ; sc. τέθνηκεν Tr. 1131. οὐδενὸς πρὸς ἐντόπου 1132. πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο 1160, de qua sententia adhuc dicendum postea. ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ Ai. 527. πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι 838. *πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο 842. [notavit schol.] πρὸς τοῦδ' ὄλωλε 1033. κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη inc. fr. 703, 1.

3. Sed etiam *sine verbo* sic dicitur, ut origo facti ex consilio et voluntate alicuius repetatur. καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις; OC 73. ὁδὸς δυσποτμός τε καὶ κακὴ πρὸς τοῦδε πατρός 1434. ἐρῆμος πρὸς φίλον Ant. 919. διάβορον πρὸς οὐδενός Tr. 676. οὕνεκ' ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε 935. ἃ ... εἰσεγραψάμην πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός 1168. sc. μαντεῖα. τὰ γὰρ περισσὰ σώματα πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις Ai. 759. Non enim coniungenda πίπτειν πρὸς θεῶν, sed δυσπραξίαις πρὸς θεῶν, quae sunt *a diis effectae calamitates.* πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός El. 562. ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι [sive ἀπηλλάγην] φόβου πρὸς τῆσδ' ἐκείνου τε 784. φόβου πρὸς τῆσδε coniunguntur. σπουδὴ ... οὐ πρὸς τῶν θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη inc. fr. 823, 2. (II p. 647, 4.)

4. Ad eandem voculae vim haec referuntur sermonis proprietatem propius tangentia. ‖ Locutio αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ, in qua verbum aut adesse aut intelligi solet. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς sc. τέθνηκε OR 1237. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ sc. αἱμάσσεται Ant. 1177. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς sc. τέθνηκε Tr. 1132, quod ceteris memorabilius, quod verbum assumendum est ex v. 1130, interposita Herculis interrogatione. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ Ai. 906. sc. ὤλετο s. τέθνηκε, quod ex verbo praecedente ἔρξεν sumendum, ἔργον enim illud *mors* est. Adest verbum: αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται τάδε Tr. 891. — ‖ Deinde εἶναι πρός τινος *rebus alicuius* vel *ingenio convenire.* πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους ... ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν Ai. 319. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι 581. κακοῦ πρὸς ἀνδρός 1071. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι El. 401. κακὸν τὸ κεύθειν κοὐ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς Alead. fr. 100. V. Valck. ad schol. Eur. Phoen. 1686. Matth. Gr. Gr. § 590 a. Monk. ad Eur. Alc. 57. Hinc τὸ πρός τινος est *quod alicuius rebus favet* sive *commodum est.* δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν Tr. 479. πρὸς σοῦ γάρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω OR. 1434. v. Brunck. l. c. Koen. ad Greg. Cor. p. 106. Heindorf. ad Plat. Hipp. Mai. p. 285, b. Sic scribendum videri posse πρὸς τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν OR 134. secundum LA significavimus v. πρό. Sed significatur ita etiam *quod alicuius est* universe, sive *quod ad eius res spectat.* τὰ πρὸς σφῷν OR 668 ch. i. e. τὰ ὑμέτερα. τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ El. 1071 ch. Sic intelligendum τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί; Ant. 704. Inde *a parte* s. *quod attinet* (sic nos solemus; Latine sic non dici scio) significat. *πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη Tr. 150. [secl. Dind.] τί δ' ἐστὶν ... πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον; 738. — ‖ Ex eodem fonte circumlocutiones quaedam fluxere. *Consanguinei* dicuntur τοὺς πρὸς αἵματος Ai. 305. *Adverbiascit* πρὸς δίκης i. q. δικαίως OR 1014. El. 1211. *Instrumentalem casum* exprimit πρὸς ὅτου βασάνῳ OR 493 ch. πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας 1236 i. q. τίνι βασάνῳ, τίνι αἰτίᾳ s. ἐκ τίνος αἰτίας, quae paulum inter se diversa. Inde est etiam illud OC 546 ch.: ἔχει δέ μοι ... πρὸς δίκας τι, *aliquantum veniae a facti iustitia*, i. e. *propter facti iustitiam.*

5. Formulis *iurandi* et *obtestandi* πρός adhibetur. πρός νύν σε πατρός, πρός τε μητρός, πρός τ' εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλὲς ἱκέτης ἱκνοῦμαι Ph.

468. πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου 484. μή, πρὸς ἀραίου Διός, ἔλθῃς 1181 m. μή, πρὸς ξενίας, ἀνοίξῃς, τᾶς σᾶς OC 515 m. μή, πρός σε τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος Tr. 436. καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς εὐνῆς τε τῆς σῆς Ai. 492. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι 587. μή, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα El. 1208. μή, πρὸς θεῶν Ai. 76. Formulae πρὸς θεῶν nude positae item formularum ὦ πρ. θ., πρ. θ. πατρῴων, πρ. νῦν θ. exempla v. s. θεός p. 318 b.

6. De sermonis usu peculiari advertenda haec: || *Ellipsis* sive potius σχῆμα ἀπὸ κοινοῦ cernitur, cum praepositio ex altero sententiae membro assumenda est. πρὸς μητρὸς ἢ πατρός; OR 1037. πότερα πατρῴας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός; Ant. 1176, quod exemplum priore memorabilius ob praepositionem secundo membro inclusam. — || Rursum *abundare* videtur. Taceo πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός El. 562, etsi omitti praepositio potuit, nec commemoro ἐρῆμος πρὸς φίλων Ant. 919, in qua sententia πρὸς φίλων epexegesin vocabuli ἐρῆμος habet, item Ai. 319, in quo confusas duas locutiones puto ἔχειν πρός τινος dicto quasi εἶναι dictum foret. Illustrius ad speciem est, πρὸς τῶν θανόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο Tr. 1160, etsi sic fortius dictum concedam Hermanno; graviter autem ineptit diversissima et toto caelo aliena miscens Apitz. p. 204. — || In obtestandi formula paulo durius omittitur pronomen. πρός σ' ὅτι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι OC 250 m. i. e. πρὸς τούτου. πρός τ' εἴ τί σοι κατ' οἰκόν ἐστι προσφιλές Ph. 469. — || In eadem obtestandi formula inter πρός et casum pendentem aliquid aliquando interponitur: levius id, quod unum aut duo vocabula breviora sunt; velut πρός νύν σε πατρός Ph. 468. πρός σε τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος Tr. 436. πρός νύν σε κρηνῶν OC 1333. Observarunt Burtonus ad OC 250. Elmsl.; Elmsleius ad Eur. Med. 137. Iacobs. ad Anthol. Pal. t. 3. p. 83: ante hos Valck. ad Eur. Phoen. 1659.

II. Cum *dativo* dictum πρός

1. inprimis *res locis proxime coniunctas* significat, quam provinciam Latinis praepositionibus *ad*, *apud*, *iuxta* datam videmus. πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς OR 20. non *in templis*, sed *in gradibus templorum, ante templa*. νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ κεῖται 181 ch. *in terram procubuerunt*. ὡς ὁ Λάϊος κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς 730, quod non magis *in trivio* significare oportet, quam θάκησιν ... ἢ πρὸς βεβήλοις, ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν OC 10. male intellectum Doederlino. Illud est cum *ad trivium accederet*, hoc *ad* s. *pone loca sacra profanave*. πρὸς Πυθίαις ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς OC 1047 ch. καὶ πρὸς σοὶ παρασταθήτω 1268. Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ Ant. 825 m. πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις ἐλθοῦσα φωνεῖς El. 328. ἐλθοῦσα dictum est φράσεως causa. τῇδε πρὸς πύλῃ ... αὐανῶ βίον 818. *Accedendi* diserta mentio sed in tralata dictione inest: πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν OR 1169. τίς ὁ πηδήσας δαίμων ... πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ; 1302 an. Inde nata locutio τὸ πρὸς ποσί *praesentia* OR 130. τά plerique cod.; sed τό LA, Flor. Γ. — Ab *accedendi* adsignificatione proxime deflectitur proprie dictum ὑπτία δὲ κλίνομαι δείσασα πρὸς δμωαῖσι Ant. 1189. *in manus earum recido;* tralate vero ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; Ai. 95. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα; 97. Ad *statum rei* significandum transfertur θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι Ai. 582. Ceterum aliquando πρός dicitur, cum rei altera quadam inclusae vel circumdatae non minus bene conveniret ἐν. ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ συνεξήκουον Tr. 371. Bene Erf. comparat Romanorum *apud forum*, παρ' ὄχθῳ Sophocleum Tr. 524, iubens conferri Ruhnk. ad Ter. Andr. I. 5, 19.

2. Semel, si de loco scriptura non certissima iudicare licet, *secundum* significat. νόει πρὸς ἀνδρὶ σχῆμα, πουλύπους ὅπως πέτρᾳ, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος Iph. fr. 289. Legitur σῶμα: magis probo Bergkium olim σχῆμα corrigentem, referendum illud ad φρονήματος, quam Porsonum νοῦν δεῖ pro νόει. Quanquam utrumque de mente coniugis viro se accommodantis dictum videtur. [Dind. servato σῶμα dedit νοῦν δεῖ πρὸς ἀνδρὶ, σῶμα πουλύπους ὅπως πέτρᾳ]. (II p. 649, 28.)

3. Addi aliquid aliis significat, sicut Latina *praeter* et *insuper:* v. Dorvill. vann. crit. p. 145. Valck. ad Eur. Phoen. 1348. Wyttenb. ad Plut. Cons. ad Apoll. p. 115 b. μῶν ... πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν; Ph. 1266. πρὸς τοῖσδ' ἔτι 1339. πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῄς; OR 1233. ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν OC 866. δέκα μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντε Tr. 45. μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ νέαν λάβοι 330. [de quo usu praepositionis mutata vi repetitae cf. Bernhardy Synt. p. 200 et F. Gu. Schmidt. in Ann. Iahni supplem. v. 17. (1851.) p. 291.] πρὸς θανάτῳ θάνατον ἀνύσασα 885 ch. *mortem morti adiiciens.* χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς 1217. οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει; El. 351. ἵλεως αὐτοῖν κλύε, ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν 1377. Paulo discrepat a nonnullis ante appositorum, quae ipsa duplex genus referunt, prout in commemoratione aliud alteri, aut rebus ipsis alia nova accedit, hoc: πέπονθα δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά OC 595. *mala mea iam per se gravia accedentibus aliis aucta sunt.* (II p. 650, 2.)

4. Figura praepositionis ex altero divisae sententiae membro assumendae inest in πρὸς Πυθίαις ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς OC 1047 ch. Abundat eadem iuxta verbum a praepositione locum significante compositam: Αἰδὼς ... καὶ πρὸς σοὶ παρασταθήτω OC 1268.

III. Cum *accusativo* positum πρός

1. *motum aliquo versum institutum* significat; *versus, ad, in.* πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον Ph. 58. πλέω πρὸς οἴκους 383. πλέων ... πρὸς οἶκον εἰς Πεπάρηθον 548. apte coniuncta cursus instituti et finis assequendi significatione. πέμψον πρὸς οἴκους 1368. πέμπειν πρὸς οἴκους 1399. πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκετο OR 115. πρὸς οἶκον ἴξεσθε 1491. ἴκου πρὸς οἴκους OC 741. λύσις στρατῷ πρὸς οἶκον El. 574. πρὸς οἶκον ἦλθε Ai. 436. πότερα πρὸς οἴκους; 460. — πρὸς δόμους μολεῖν 509. τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων 568. σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος OR 1006. σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους Ant. 1087. — τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ Ph. 125. πρὸς ναῦν εἶμι 132. εἶμι πρὸς ναῦν 461. — τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου Ph. 247. πρὸς δὲ τοῦτο ... εἰλυόμην δύστηνος 289. *adrepebam.* ἐλθὼν Ἀτρείδας πρὸς φίλους 361. πρὸς ἡμᾶς πεπλεύκατε 404. ἐὰν μόλω πρὸς Οἰταίαν χθόνα 479. πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά 489. πρὸς ταὐτὸν ὁρμισθεὶς πέδον 546. πατρίαν ἄγει πρὸς αὐλάν 723 ch. ἐς Τροίαν πλεῖν πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς 916. εἴσειμι πρός σε ψιλός 953. πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντα 1221. πρὸς τὰ Τροίας πεδία sc. ἐκπλεῖν 1376. πρὸς τοὺς σὲ παύσοντας ἄλγους 1378. ἐλθὼν πρὸς τὸ Τρωϊκὸν πόλισμα 1423. πέμψεις πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα 1430. πρὸς πυρὰν ἐμὴν κόμιζε 1432. πέμψω πρὸς Ἴλιον 1438. ὅρμενον ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ

OR 178 ch. πρὸς σὲ ... ἱκέτις ἀφῖγμαι 919. ἴετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη 1242. ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ 1433. πρὸς οὐρανὸν βιβῶν OC 381. πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι ἥκων 733. ἕπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον 736. μολὼν πρὸς τούσδε βωμούς 898. κινοῦνται λόχοι πρὸς ἄστυ Θήβης 1372. μ' αὐτίκ' ἄξεται βροντὴ πρὸς Ἅιδην 1461. πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι Ant. 848 m. πρὸς οὓς ... μέτοικος ἔρχομαι 867 m. πορεύομαι πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς 893. πρὸς λιθόστρωτον κόρης νυμφεῖον εἰσεβαίνομεν 1204. δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον 1217. ἔσω χωρεῖ πρὸς αὐτόν 1227. ἵκετο Τιρυνθίαν πρὸς κλιτὺν Tr. 271. χωροῦσι πρὸς σέ 285. πρὸς δὲ δώματα χωρῶμεν ἤδη πάντες 332. πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε 657 ch. ῥίπτει πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν 780. πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις 804. χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα 870. πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω Ai. 53. cf. ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν 1061. δεθεὶς πρὸς κίονα 108. ἰὼν πρὸς ἔρυμα Τρώων 467. φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα 918. Wakef. coniecit ῥινός, *ex naribus,* quo non opus. χωρεῖ πρὸς ἧπαρ γενναία δύη 938. ἧπαρ non proprie quidem dictum, sed et mentio eius viscerum partis facta et verbum χωρεῖν efficit, ut propriae dictioni formula tota accenseatur, plane ut πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν 944. πᾶν ἀναπτύξαι πρὸς φῶς El. 640. cf. τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν Scyr. fr. 501, 5. φορούμενος πρὸς οὖδας El. 752. εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν ἁμέτερα πρὸς μέλαθρα 1268 m. Ἑρμῆς σφ' ἄγει πρὸς αὐτὸ τέρμα 1397. δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς βέβηλα fr. Alead. 109, 7. [quo loco ap. Plut. Moral. p. 21. πρός τε τἄβ. scriptum est. v. s. ἄβατος.] ὠθούμεθ' ἔξω ... αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας Ter. 517, 9. πρὸς ναρὰ δὴ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά Troil. 560. *πρὸς λέκτρον ἤει inc. L. 8 ap. Brck. [Pseudosoph. cf. s. βαθμός.] πρὸς δ' οἷον ἥξεις δαίμονα 709, 1. ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται [sic scriptum ap. Plut. Mor. p. 33 d. 204 e. Vita Pomp. c. 78. p. 661: ὡς habent Dio Cassius, Diog. Laert., Zonaras, Macarius.] αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην 730. His adde στάντα πρὸς πρώτην ἕω *ad orientem conversum* OC 477. et cf. Ph. 23. χῶρον πρὸς αὐτόν. (II p. 651, 15.)

2. Proxima tralatio ab hac significatione est || *oculorum coniectorum* et, quod eisdem aliquando verbis fit, *animi conversi* indicandi. φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν El. 972. ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσα OR 746. βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν, βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς OC 279. 280. πρὸς ἴτρια βλέπω Erid. fr. 199. v. Markl. ad Eur. Suppl. 679. — || Deinde de *actione* vel *mente aliquo spectante et directa* ponitur, ut vel *facere aggredi*, vel *adoriri aliquid hostili impetu*, etiam de *malo ingruente* dicatur. Sic saepe Latine redditur *adversus.* μή ποτ' εἰσίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι Tr. 304. *incessentem.* πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν Ph. 148 an. *te manui* i. e. *ductui meo accommodans.* τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν ... ἐπέβη 193 an. ἤ σε λανθάνει πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά; Ant. 10. ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν 624 ch. l. c. ἐμβάλλει. χωρῶ πρὸς ἔργον Ai. 116, id exemplum viam praemunit ad consilii indicandi adsignificationem. πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει 157 an. πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης 743. ἐχθρὸς οὔτε φύεται πρὸς χρήματα fr. Alead. 109, 5. ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται Creus. 322, 1. De *defensione* dicitur οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' ἀπαλέξασθαι Ai. 165 an. Similis prioribus sententia subest in his: σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί Tr. 469. πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός OR 1421. δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος El. 612. πρὸς δὲ τὰς πράξεις ἀντιδρᾶν πειράσομαι OC 958. cf. πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται Thyest. fr. 234 b. πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα Ant. 62. ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους 142 an. — || Inprimis usitatum de *verbis* et *sermone aliquo directo.* τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν; Ph. 136. δηχθεὶς πρὸς ἀξήκουσεν ὧδ' ἠμείψατο 378. v. ὅς. τί με κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης; 579. λέγειν εἰς φῶς πρὸς σὲ κἀμὲ τούσδε τε 581. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη 1047. τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος; OR 1419. τῶν πρός σε νῦν εἰρημένων OC 257. πρὸς δὲ τοὺς φίλους οἱ ἀνταμείβει ῥήματα 813. Reisigium πρὸς δὲ adverbiascere et *insuper* significare ratum, quod ἀνταμείβεσθαι πρός non dicatur, refutat Herm. Sed ἀνταμείβεσθαι cum *respondere* significet, quidni secundum sensum dici ut ἀποκρίνομαι potuit? [Immutato loco Dind. dedit οὐχί σ', ὃς γνώσει φίλους κ. τ. λ.] πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν Ant. 753. πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ ἐξεῖπας El. 520. ἥ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης 911. *ad deos precandos accidentem.* πρὸς πιστὰς ἐρεῖς 1204. ἐννέπειν πρὸς ἄνδρα τόνδε 1440. πρός σε δηλῶσαι τὸ πᾶν Tr. 369. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς; 402. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν 405, quod responsum est ad v. 402. prolatam interrogationem. πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί 469. εἰπέ πρός με βαιά Ai. 292. ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξαι τὰ σά 1261. ῥῆσις βραχεῖα πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας πρέπει Acris. fr. 62. ὅτι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν Alead. 105, 1. Hinc locutio est αὐτὴ πρὸς αὐτήν *ipsa apud me.* κἀπικωκύω πατρὸς τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην αὐτὴ πρὸς αὑτήν El. 285. — || Aliquando sic exponitur *ratio inter duos intercedens.* σοὶ δ' ὁμιλία πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος Ph. 71. πνεῦμα ταὐτὸν οὔ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει OC 613. Huic usui contiguus ille est, cum φοβεῖσθαι, θυμοῦσθαι, θαυμάζειν πρός τι dicuntur. μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές OC 1119. πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος Ai. 1018. εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο Tr. 1211. Ductum videtur ab his, qui accedentes ad aliquid repente horrent adspectum, mirantur, irascuntur. Diversissima in hoc genere iudicando permiscet et Musgr. ad Tr. 1211. et Matthiae Gr. Gr. § 591. c. β. — || Postremo loco memoratis simile est πρὸς ταῦτα s. πρὸς τάδε, quo altero Sophocles tamen usus non est, quod *propterea* s. *qua de re* interpretantur Valck. ad Phoen. 524. Herm. ad Vig. p. 863. Matth. l. c. Nec male, modo ne de vera facti causa cogites. Significatur enim, quod ab *accedendi aliquo* notione deflexum est, res duas, alteram tempore priorem, mutuo quodam necessitudinis vinculo colligari; quare *proinde*, *sic igitur* longe aptiora sunt. πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα προπηλάκιζε OR 426. πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων OC 455. πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν θέλῃς OC 956, quod exemplum propius ceteris a propria significatione abest. πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία ξύναιμον Ant. 658. πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω Ai. 971. πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος 1066, quod dubito tamen anne potius ad secundam transferendae praepositionis rationem referendum sit. πρὸς ταῦτα πλείους δῆτα κήρυκας λαβὼν καὶ τὸν στρατηγὸν ἧκε 1115. πρὸς ταῦθ' ὅρα μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν 1313. πρὸς ταῦτα φράζου

El. 383. πρὸς ταῦτα καινέτω τις, εἰ βαρύνεται 820. πρὸς ταῦτα κρύπτε μηδέν Hippon. fr. 284, 1. —.— 3. ‖ Dicitur de locis etiam ita, ut de *statu* solo cogitari possit. σήμαιν', εἴτ' ἔχει χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ Ph. 23. Sed sane accessisse illuc versantem in eo loco oportet. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων πότ' ἦν τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα; El. 931. Possint, nec minus bene πρὸς τάφῳ dici; significantur enim ἐπιτύμβιοι χοαί (Ant. 901). Sed gravior sententia est, de superfusis sepulcro inferiis cogitationem iniicere. Cf. Matth. ad Eur. El. 313. Inde adverbialis locutio est τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον εἴληχε Πάλλας Aeg. fr. 19, 3 *meridionalem partem.* — 4. ‖ De *assequendo fine et termino* usurpatur. ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο Ai. 556. ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς OR 1492. ὡς δὲ πρὸς τέλος γόων ἀφίκοντο OC 1621. — (II p. 653, 13.)

5. ‖ Hinc tralatio fit ad *consilium aliquod facto assequendum.* ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτο Ph. 292. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος πλεῖν ἦν ἑτοῖμος; 568. πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν; 836 ch. Ad structuram sermonis dissimile ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν; OC 71. et inspice Reisigio adnotata. πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; OR 766. ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους; 1027. πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς; 1144. ὡς πρὸς τί χρείας; 1174. εἰκαθεῖν ὁρμωμένῳ πρὸς κασιγνήτου τίσιν OC 1329. παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι Ant. 299. πρὸς ἔξοδον στείχουσα 1184. καταστεφῆ στείχονθ' ὁρῶ τίν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων Tr. 179. Brunck. de coniectura χάριν, non probabiliter, sed pessime; explicandum enim χαρτὰ λέξοντα. πρὸς τί δ' ἱστορεῖς; 418. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; 1182. πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἦξεν χέρα; Ai. 40. κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα El. 680. πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς; 1167. σὺ δ' ἐκτὸς ἦξας πρὸς τί; 1402. λαθραῖον ὡς ὁρούσῃ πρὸς δίκας ἀγῶνα 1441. πρὸς ἅσπερ οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι inc. fr. 722, quanquam hoc etiam rationem inter res duas intercedentem significet. Huc an ad colloquium cum aliquo miscendi vim referam ambigo OC 167 an.: λόγον εἴ τιν' ἴσχειν πρὸς ἐμὰν λέσχαν, ἀβάτων ἀποβάς, ἵνα πᾶσι νόμος, φώνει. Hermannus post λέσχαν distinxit cum plerisque, sed altera ratio minus fortasse vulgaris. De Ph. 1406. v. προσωφέλησις. — Finitimum illius rationis est, cum *res aliquo modo effecta* significatur. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρόν OR 325. ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει El. 628. (II p. 654.)

6. ‖ Plurimae sunt locutiones adverbiales, *aliquid aliquo spectare* significantes, aliae aliis magis cum proxima praepositionis vi copulatae. εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς Ph. 1441. ταῖσι Θήβαις εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὰ πρὸς σέ OC 617. — κακοὺς ὄντας πρὸς αἰχμήν Ph. 1307. *manu minime fortes*, proprie si *ad arma tractanda aggrediendum* est. — πρὸς βίαν, sive si *vi*, sive si *invito aliquo* significat, undecim locis prolatum v. s. βία p. 121 b. Eadem significatione praeditum πρὸς ἰσχύος κράτος Ph. 594. v. Elmsl. ad Med. 525. — πρὸς εὐσέβειαν ἁ κόρη λέγει El. 464. — πρὸς ἡδονήν *gratum* significat El. 921. fr. Acris. 60, 2, sed *comparatum cum volupate* Ant. 1171. cf. s. ἡδονή p. 505 b. Ita *comparata cum divitiis* κἄστι πρὸς τὰ χρήματα θνητοῖσι τἄλλα δεύτερα Creus. fr. 325, 4. V. Musgr. ad Eur. Ion. 1532. — πρὸς καιρόν. *opportune, apte ad rem.* ter prolatum v. s. καιρός p. 361 a. Pariter πρὸς τὸ καίριον πονεῖν dictum Ph. 525. i. e. καιρίως. Similia attigit Elmsl. cens. Eur. Suppl. Hermanni ad v. 881. — πρὸς κρίσιν. ὡς τῶν σῶν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν Tr. 266. — πρὸς ὀργήν *iracunde.* μηδὲν πρὸς ὀργήν El. 369. — πρὸς πρᾶξιν. σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν Tr. 879 m. sc. ἔθανε, i. e. δεινοτάτῳ τρόπῳ. — πρὸς φύσιν i. q. φύσει. πρὸς μὲν γὰρ φύσιν πάντων ἄπειρος τῶνδε Tr. 308. ἢ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν El. 1125. i. e. συγγενὴς οὖσα. — πρὸς χάριν *ut volupe est.* κορέσαι στόμα πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας Ph. 1156 m. οἰωνοῖς εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς Ant. 30. v. Herm. — *in gratiam*: τῷ κατὰ γᾶς, ὃς νέον ἔρρει, πρὸς χάριν OC 1776 an. πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ λέγω Aeth. fr. 26, 1, inde *causa*: τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω; Ant. 908. Plane aliter σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς OR 1152. *leniter et amice rogatus*, quod *coacto* contrarium. — Ultimum his simile generatim dictum est πρὸς ὅτι, *quatenus, qua in re.* οὔτοι σοι μούνᾳ ἄχος ἐφάνη βροτῶν, πρὸς ὅτι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά El. 155 ch. — Sed plane absimile est ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο Ph. 885. i. e. *si spectes, pro ratione.* Confert Musgr. Eur. Hippol. 698. Hel. 329, quae non simillima sunt, quia adverbiascentem locutionem verbo accommodatam monstrant.

7. ‖ De proprietate sermonis sola notanda exempla sunt speciem quandam pleonasmi prae se ferentia. Horum unum eximendum, quod variis variorum coniecturis vexatus est, OC 71: ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν, quod Musgr. intellexerat, ut tamen perperam πρός τι scriberet, explicuit Reisig.: ὡς μολεῖν (sc. πομπός, quod priore versu inest, *numquis vestrum nuntiabit, ut veniat*) πρὸς τί, λέξων ἢ καταρτύσων; [ὡς πρὸς τί, λέξων ἢ καταρτύσων, παρῇ; Dind.] — πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν; Ph. 836 ch. Infinitivus epexegesi additus. Alia sunt, in quibus est verbum compositum, ut alia praepositione opus non sit. καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη Ph. 194 an. πρὸς λιθόστρωτον κόρης νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν Ant. 1204. Explicandum autem εἴσειμι πρός σε ψιλός Ph. 953, quod εἰσιέναι non facile cum solo accusativo dicitur. (II p. 655, 11.)

Προσάγω *adduco.* Proprie dictum: τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα Tr. 762. τίς σε προσήγαγεν χρεία; Ph. 236. Tralate: ἡ Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ προσήγετο OR 131.

Προσᾴδω *concino.* καί μοι προσᾴδετε Ph. 405. Explicuit sententiae nexum Herm. [Bonitz. composuit Platonis Phaedr. p. 86. E ἐάν τι δοκῶσι προσᾴδειν.]

[Προσαίρω. πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσάρῃ Ant. 620 pro προσαύσῃ apogr. multa. Imitatus locum Eust. opusc. p. 5, 12. ὥσπερ πυρὶ προσάραι πόδα].

Προσάπτω. Transitive *addo, adhibeo;* non dicitur nisi tralate. τῷ τεθνηκότι τιμὰς προσάπτειν El. 365. τούτων προσάψῃς μηδέν 432, utrumque de inferiis faciendis. μή τι πέρα χρέος ἐμᾷ πόλει προσάψῃς OC 236 ch. *ne piaculum urbi contrahas.* ὅστις μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον Ter. fr. 514, 4. — Intransitive dictum proprie semel. κἀμοὶ Δωτιεὺς ἀνὴρ ἀγχοῦ προσῆψεν Ἔλατος ἐν δισκήματι Laris. fr. 69, 2. *iactu me sibi applicuit*, i. e. proxime a me abfuit disco iaciendo. Semel item tralate dicitur. γᾶ φθινὰς τρύχει ψυχὰν τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν OR 667. Tricl.

προσψαύσει. Sed recte gl. Br. συναφθήσεται, συνελεύσεται, in Aug. b. συνέλθῃ. Ita dictum προσάπτειν comparato συνάπτειν Erf., ipsum illud ex Aesch. Ag. 1575. adducens Herm. firmavit: his adde Iacobs. ad Callistr. stat. p. 681.

Προσαρκέω *opitulor.* ὡς θέλοντος ἂν ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν OR 12. κείνῳ προσαρκῶν 141. — *praebeo, concedo* universe. ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνῃ μέγα OC 72. προσαρκέσαι χάριν Polyx. fr. 470, 2. *grata facere, placere.*

Προσαρμόζω. ἅ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι Tr. 494. Explicant de *donis addendis* s. *accedentibus* sc. ad mandata ore perferenda (λόγων ἐπιστολάς v. 493): nescio an rectius de ipso Hercule donis augendo, iam ut tacite praeludatur mortifero pallii invento, de quo legitimum est προσαρμόζειν. Tertiam explicandi viam, nec improbabilem illam schol. iniit, de dono acceptis consentaneo hisque rependendis: ὅπως ἂν αὐτῷ παρ' ἡμῶν κομίσῃς ἀντίποινα καὶ σύμφωνα οἷς ἤγαγες. (II p. 656, 4.)

Προσαυδάω *alloquor, compello.* προσαυδᾶν μήτε τούσδε; μήτ' ἐμέ OC 352. σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω ξυνών Ai. 855. καὶ τὰ Τρωϊκὰ πεδία προσαυδῶ 863. μητέρ' εἰ χρεὼν ταύτην προσαυδᾶν El. 274. — *pass.* ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην ἀεί El. 1148. LA a pr. m. προσηυδόμην.

*Προσαυρεῖν *attingo.* πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύρῃ Ant. 619 ch. Pro προσαύσῃ coniectura Seidleri apud Schaef. add. ad Greg. Cor. p. 915. olim probata Herm. et Buttm. Lexil. I. p. 82. Hesych. προσαυρῶν, προστυχών. Scr. προσαυρών. — Vide προσαύω.

[Προσαύω *adhibeo, admoveo.* πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ Ant. 619 ch. recte extat in LA (suprascripto αἴρει) et idem est lemma scholii: πρὶν τοῖς δεινοῖς ἐπικύρσῃ, καὶ εἰς αὐτὸν ἐμπέσῃ τὸν κίνδυνον. Apogr. habent προσάρῃ, προσψαύσῃ, προσαρμόσῃ orta ex glossis verbi προσαύειν, cuius simplex idem valere quod αἴρειν docuit Lob. ad Ai. v. 805. p. 297 ed. 3. — Arnold in Eos v. 1. (1864.) de προσκαύσῃ cogitavit, quo tamen verbo nec Soph. nec ceterorum tragicorum quisquam videtur esse usus.]

Προσβαίνω *accedo, gradior.* προσέβα γὰρ οὐκ ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν OC 125 ch. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ . /. προσβαίη μακράν; Ph. 42. Haeserunt interpretes in verbo προσβαίῃ, quod videbatur προβαίῃ fuisse dicendum; sed optime defendit ex ipsa sententia Herm. — Tralate dictum: τίς σε προσέβη μανία; OR 1300 an.

Προσβάλλω || *affero, infero, adhibeo.* ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας ... προσβαλὼν ἀποίχεται Tr. 42 ὅρκον αὐτῷ προσβαλών 255. *ad iusiurandum sese adigens.* εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς El. 974. Omittitur casus pendens a verbo: στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν Tr. 1138. sc. σοί. — || Plane contraria ratione dicitur μή μ' ἀνάγκῃ προσβάλῃς τάδ' εἰκαθεῖν OC 1178. *cave adigas me.* v. Dorvill. ad Char. p. 598. — || Figurate dicitur de *attendente* s. *animum advertente*, haud dubia tralatione ab oculis adiiciendis facta: v. Wyttenb. ad Plut. Conv. Sap. p. 149 d. προσβαλοῦσ' ὅσα ζῶν κεῖνος εἶπε Tr. 580. Male schol. καὶ ἄλλα τινὰ συμμίξασα. Recte *attendens omnia* Schaef. τὰ μὲν οὔτι προσέβαλε 844 ch. Hic bene schol. οὐ συνῆκεν. v. Dorvill. ad Char. p. 318. Lips.

Προσβλέπω *adspicio.* ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν OR 1183. προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω (ὑμᾶς) 1486. τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν Ant. 1299 m. ἐπεί σφ' ἐγὼ ᾤκτειρα δὴ μάλιστα προσβλέψασα Tr. 464. καί με προσβλέψας καλεῖ 796. προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι τὰ τοῦδε πράγη Ai. 347. προσβλέψασά μου σφραγῖδα πατρός El. 1222.

Προσβολή *accessio.* βραδεῖα μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προσβολὴ μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου inc. fr. 737, 1. Tardam per aures, si cum oculis compares, rerum perceptionem dicere videtur. (II p. 657, 5.)

Προσγίγνομαι *efficior, accido.* γνώσει κακοῦ θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσγίγνεται OC 1198. τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίγνεται Tr. 1173. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται El. 771. In LA his tribus locis scriptum est προσγίνεται.

[*] Πρόσδεγμα *excipiendi modus.* οἶσθα τὰ τῆς ξένης ὁρῶν προσδέγματ' αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως Tr. 628. Schol. ὑποδοχάς. [secl. versum Nauck.] Cod. Harl. προσδέργματ', eoque spectat, quod Turnebianam sequentes editiones habent, αὐτήν θ'.

Προσδεῖ. ξύλα μή μοι μεταξὺ προσδεήσειεν Herc. Taen. fr. 218, 2. *ne indigerem.*

Προσδέρκομαι *adspicio.* Circumspiciendi significatio efficitur addito adverbio OC 122 ch.: προσπεύθου λεῦσσέ νιν, προσδέρκου πανταχῇ.

Προσδέχομαι *recipio.* εἰ ζῶνθ' Ἡρακλέα προσδέξομαι Tr. 233. ἄγος ... τὸ μήτε γῆ μήτ' ὄμβρος ἱερὸς μήτε φῶς προσδέξεται OR 1428. προσδέρξεται Corais coniectura est ad Isocr. p. 242. Respui dicitur scelere coopertus Oedipus ab omni rerum natura. — *exspecto.* τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη Tr. 15.

Προσδιαφθείρω *insuper perdo.* ὄλωλα, καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών Ph. 76.

Προσδίδωμι *addo.* καί πού τι καὶ βορᾶς μέρας προσέδοσαν Ph. 309.

Προσδοκάω *exspecto.* καί τι προσδοκῶ νέον Ph. 784. μηδὲ προσδόκα τόδε Tr. 367. LA m. pr. τῶδε vel τόνδε.

Πρόσεδρος *circumsitus.* ἐκ προσέδρου λιγνύος Tr. 794. De morbo explicant: ego aliter interpretatus sum v. λιγνύς. ε̄, ut in arsi, producitur.

Πρόσειμι *adsum,* de statu inprimis rerum et sensibus animi. ὡς ἂν ἀγνοίᾳ προσῇ Ph. 129. *ut ignoretur, quis sit.* γνώμη γὰρ εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου πρόσεστιν Ant. 720. *comes est*, i. e. *inest.* ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ προσεῖναι χἠ μάτην πολλὴ βοή 1252. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι Tr. 251. i. q. φθονεῖσθαι. κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή 454. ἀνδρί τοι χρεὼν μνήμην προσεῖναι Ai. 521. δέος ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ 1079. τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστιν El. 654. *quorum non premor invidia.* ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ προσῇ inc. fr. 721, ut emendavit Valck. ad Phoen. 386. Apud Plut. Moral. p. 77 b et 619 a legitur παιδικόν. — Magis proprie dicitur de *re accedente*, ut significetur *insuper addi,* cum adsignificatione rei auctae. ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προσῆν Ph. 352. [Incerta est scriptura fr. Eriph. 206. qui locus cum olim sic esset datus: γήρως προσόντως σῶζε τὴν εὐφημίαν, nunc a Nauckio sic emendatus est γήρᾳ πρεπόντως σῶζε τὴν δ. libri habent προσόντως aut προσηκόντως.]

Πρόσειμι accedo. ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς τούτων πρόσεισι μηδέν El. 437. προσόδια ... προσιέναι θεοῖσιν Pel. fr. 435, 4.

Προσειπεῖν alloqui. τοῦτο γάρ σ' ἔχω μόνον προσειπεῖν OR 1072. δός μοι προσειπεῖν αὐτόν Ai. 538. τὰς ἱερὰς ὅπως προσείποιμεν Ἀθάνας 1221 ch. de consalutantibus patriam reducibus. De προσεῖπας OR 351. v. προειπεῖν. (II p. 658, 17.)

Προσεμβαίνω insulto. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή; Ai. 1348. Eust. p. 1047, 29. προσεπεμβαίνειν affert, versu anapaesto vitiato. Eodem spectare videtur Hesychii glossa προσεπεμβαίνει, ἐπιβαίνει, ἐπιτωθάζει, ἐπιγελᾷ.

Προσεννέπω alloquor. τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω πανύστατον δή Ai. 857.

Προσέοικα Participium convenientis rei et decorae significatione solum dictum est. ὅταν ... τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα Ph. 903. ὁθούνεκα ἔξωρα πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα El. 618. apogr. προσήκοντα, LA προσηκότα, ut Flor. Γ, ut fons corruptelae pateat.

Προσέρπω adrependi vel subrependi significatione proprie non dicitur, verum tralate de insidiis. τοὔργον δόλῳ προσέρπον OR 539. — accedere significat τύμβου προσεῖρπον ἄσσον El. 900. De rebus futuris: φοβοῦμαι τὸ προσέρπον Ai. 229 ch. de poena imminente: καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ὁρῶ τάχα 1255. de gravescente dolore: προσέρπει, προσέρχεται τόδ' ἐγγύς Ph. 787.

Προσέρχομαι. || Proprie accedere et venire: non legitur autem omnino nisi aoristus uno excepto exemplo. προσελθὼν σῖγα Ph. 22. γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ' ἱμείροντες OR 59. προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρί OC 1104. κἀπεὶ προσῆλθεν 1631. πρόσελθε δεῦρο Ai. 1171. πρόσελθε Tr. 797. προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ Tr. 496. προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρός 1076. εἴ μοι πίστ' ἔχων τεκμήρια προσῆλθες El. 775. προσῆλθε μητρί inc. fr. 957. — || Tralate de ingravescente dolore: προσέρχεται τόδ' ἐγγύς Ph. 788. (II p. 659, 3.)

Προσευρίσκω reperio. ὃν μόνον προσεῦρον πιστόν El. 1352. [Dind. προσηῦρον.]

Προσεύχομαι precor. μὴ νῦν προσεύχου μηδέν Ant. 1337.

Προσέχω. Transitive admoveo s. adduco. τίς σε προσέσχε, τίς προσήγαγεν χρεία; Ph. 236. — Intransitive appello: τίνι στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; Ph. 244. Tricliniani γῆν cum πλέων quod deinceps sequitur coniungunt. — De προσέξουσ' Ant. 208. v. προύχω.

Προσηγορέω alloquor. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν, τὸ ταὐθ' ὁρᾶν τε καὶ προσηγορεῖν φίλως El. 1470. v. φίλως.

Προσήγορος. || alloquio compellatus. τῷ προσήγορος; Ph. 1353. Schol. min.: τίς με προσαγορεύσει. Schaef. τοῦ coniiciebat mel. cr. p. 137. Sed mutuum alloquium indicari Buttm. vidit. τί δῆτ' ἐμοὶ ... προσήγορον ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλοι; OR 1338 m. v. Herm. ὅπου θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος 1437. Sic elegantius explicabis πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος Mys. fr. 360, 2. i. e. ὑπὸ Μυσῶν προσηγορεῖται Μυσία, non ut cognomen Mysorum significet necessario. Sunt qui Μυσίᾳ corrigant. — || Sed active significat alloquio compellantem Ant. 1185: Παλλάδος θεᾶς ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος. Tricl.: προσήγορος καὶ συνόμιλος τῆς Παλλάδος, εὐγματῶν καὶ εὐχῶν, τουτέστιν ἵνα εὐχὰς αὐτῇ προσφέρω. Melius et brevius schol. vet. δι' εὐχῶν προσαγορεύουσα. Huc spectat Hesychii glossa προσήγορος, προσκυνητής.

[*Προσηκόντως fr. 206. libri Stobaei. Cf. Hesych. i. v. προσηκόντως: ὀφειλόντως. πρεπόντως. δεόντως. Alii codd. προσόντως. Nauck. coni. πρεπόντως. q. v.]

Προσήκω. || adsum. εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε Ph. 229. οὕνεχ' ἡμῖν αἴσιος σκοπὸς προσήκεις OC 35. σμικρὸς προσήκεις ὄγκος El. 1142. — || Impersonali modo dictum convenire in aliquem. Proxime a propria significatione abest εἰ δὲ τῷ ξένῳ τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενές OR 814. Both. probante Elmsleio Λαΐου. si necessitudo cum Laio in eum cadit: hinc οἱ προσήκοντες aliquando, apud alios quidem tragicos, cognatos significat. Inde ad officium indicandum traducitur: τῷ γὰρ προσήκει πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε; El. 909, item generatim dicitur οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν 1213. tuum non est. De Eriph. fr. 206. v. πρόσειμι, προσηκόντως, πρεπόντως. (II p. 660.)

Πρόσημαι assideo. ἡλίκοι προσήμεθα βωμοῖσι OR 15.

Προσθακέω assideo. τήνδ' ὁ προσθακῶν ἕδραν OC 1164. De casu quarto addito v. θοάζω et Abresch. ad Aesch. Ag. 673. Lob. ad Ai. p. 249.

Πρόσθε et πρόσθεν. De forma mirum est Lobeckii sententiam ad Phryn. p. 284. adeo non intellectam esse, ut Schaef. app. ad Dem. t. 2. p. 273. propterea quod scenicorum indubitata decurtatae scripturae exempla sint, eandem etiam prosariis redonandam putaret, reprehendens Lobeckium, qui πρόσθε ex Platone eximendum decreverat: Matthiae autem add. ad Eur. Androm. 54. t. 7. p. 507. eam Lobeckio rationem tribuit, quasi a veteribus illa abiudicanda sint, concedenda recentioribus, cum tamen tragicorum et Aristophanis multa certaque documenta constent. Sed poetae Attici maxime cum metro expediret πρόσθε dixerunt et similia; igitur sic potissimum, ut postrema vocabuli pars aut eliderctur, aut in thesin parium trimetri sedium incideret. Quod si non fieret, nec ingratior sonus prohiberet aut caesura (velut πρόσθε νῦν ἴθι, quod vix πρόσθεν dici potuit Ar. Ran. 286.) productior forma praelata videtur, in eaque re etiam codd. non consentire quidem, sed inclinare tamen videmus. V. exempla a Lob. collecta et Elmsl. ad Heracl. 583. Idem Elmsleius tamen ν aliquando addi docet, cum versui noceat. De prosariis decretum suum copiose firmavit Lob. in diss. VII. Pathol. 2. p. 145—154. Soph. brevioris formae exempla sunt Ph. 958. OC 375. 394. 1375. 1549. OR 268. 1483. et cum elisione ultimae OC 1114. Tr. 1073. Ph. 778. Nec plus tribus exempla accedunt, πρόσθεν ante consonam positum referentia, El. 504. 918. Ant. 434. Horum El. 918. Flor. Γ. Ant. 434. LA πρόσθε exhibent. [cf. Lob. l. c. p. 151.]

Significationum || prima localis Aristophani multo usu trita ap. Soph. tralate semel, proprie omnino non legitur. εἰ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν Ai. 1249. praeferemus, efferemus supra alios, de laude victorum dictum. — || De tempore maxime est ante, et sic dicitur explicatissime, ut aut genitivus sequatur, aut ἤ. ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ Ph. 778. εἰ δὲ τοῦ χρόνου πρόσθεν θανοῦμαι Ant. 462. σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς

ἀργὴν ἐφαίνου OR 736. ἐκ βροτῶν βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν κηλῖδα ... ἀφιγμένην 832. Locos El. 82. 1335. v. post. Deinde rarius refertur ad id quod *futurum* est: eo referenda etiam imperativi et optativi exempla praeter illud OR 832. haec sunt: πρόσθεν δ' ἀπερύκου OC 169. *ante quam id factum erit.* ἣν μὴ φθάνω 'γὼ πρόσθεν 1040. πότερα τἀμαυτοῦ κακὰ πρόσθεν δακρύσω 1255. πρόσθεν αἵματι πεσεῖ μιανθεὶς 1373. μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν El. 82. ἣν ἂν ὕμιν ἐν δόμοις τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα 1333. Usitatius est de *ante actis.* καί μ' οὓς ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν Ph. 958. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; OR 360. ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν 1052. ἃ πρόσθεν ᾔδεμεν 1232. τὰ πρόσθε λαμπρὰ ὄμματα 1483. σὺ πρόσθεν μὲν ἐξίκου OC 353. νῦν γὰρ θεοί σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν 394. πρόσθεν τε ... οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν 765. οὔτε γὰρ τὰ νῦν δίκαια πράσσεις, οὔθ' ἃ πρόσθεν εἴργασαι 825. οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω 854. εἰπὼν μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν 932. τῆς πρόσθεν ἀδμήτης μητρὸς λοχευθεὶς 1321. τοιάσδ' ἀρὰς σφῷν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγώ, νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι 1375. ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμὸν 1549. τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἠλέγχομεν πράξεις Ant. 434. φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι κλοπεὺς 493. ἓν δ' οἷον οὔπω πρόσθεν (πάθος ἐκλαυσάμην) Tr. 154. ἁμοὶ πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ φράσαι 158. ἢ νῦν κακὸς ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν 348. οὐδ' ἂν εἷς ποτε τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα 1073. τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις 1127. πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν; Ai. 77. οἰμωγὰς ἃς οὔποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ 318. φωνεῖν ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη πότ' ἂν 411. πρόσθεν οὗτος ἦν αἴθων ὑβριστὴς 1087. τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς ... ἐκβαλοῦσ' ἔχεις El. 589. νῦν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνὸς (δαίμων) 918. τά τ' ὄντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὑρίσκω κακὰ 937. ὁ πρόσθεν ἐλθὼν Polyid. fr. 467 a. Horum quaedam accuratius colligatum praeteritum tempus cum eo, quo quis loquitur, habent, ut πρόσθεν liceat interpretari *hucusque*: Tr. 154. 158. El. 918. — Sed sunt etiam plane *incerto* et quasi *antiquitate obsoleto tempore* gestam rem reddentia, in quibus *olim* vertas. ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν πολύπονος ἱππεία El. 504 ch. i. e. ὦ ἀρχαία καὶ πολύπονος ἀρχῆθεν. μεθ' οὗ πατέρα τὸν ἁμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας 588. Non licet enim referri ad priora ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ. — ‖ Cum *articulo* nominis speciem induit. τοῦ πρόσθε Κάδμου OR 268. τοῦ πρόσθεν λόγου 851. τοῖς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν OC 867. τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦδε δυστήνου πλάνου 1114. τῷ γε πρόσθεν ἐξ ἴσου χρόνῳ Tr. 322. τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκὰν Ph. 1151 m. — ‖ Unum memorabile de *natu maiore* dictum τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη OC 375.

Προσθήκη *auxilium.* προσθήκη θεοῦ λέγει νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον OR 38. συμβουλή, ἐπικουρία schol. Sic dictum a προστίθεσθαι.

Προσθιγγάνω *tango.* ἀπό μ' ὀλεῖς, ἢν προσθίγῃς Ph. 817. πρόσθιγε νῦν μου OC 173 an. De *sacris faciendis:* οὔτε λοιβῆς ἡμῖν οὔτε θυμάτων παρῆν ἐκήλοις προσθιγεῖν Ph. 9. (II p. 662.)

Προσιδεῖν v. προσοράω.

[Προσίημι. προσίεται fr. 162, 9. v. s. προΐημι.]

*Προσίστημι. προσστῆναι fr. 580. v. προΐστημι.

Προσκαλέω *advoco, compello.* δεύτερόν σε προσκαλῶ Ai. 89.

Πρόσκειμαι. ‖ Proprie *adiaceo s. pone iaceo.* ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον Ant. 1223, inde *adiungor.* ἀνεὶς σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον El. 722. — ‖ Illinc dicitur de *statu quodam rerum utentibus.* εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ El. 240 m. v. Herm. ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ 1040. Ab altero autem de *rebus ipsis, quae cum aliquo iunctae sunt.* τὴν ἀβουλίαν, ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν Ant. 1243. χἠ χάρις προσκείσεται OR 232. βραχεῖ λόγῳ καὶ πολλὰ πρόσκειται σοφά Alet. fr. 89. — ‖ Ab significatione *incumbendi*, qua proprie non dicitur, transfertur μώραις δ' ἄγραις προσκείμεθα Ai. 406 m. ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκῃ Ant. 94. δυσμενὴς ἔσῃ schol.; proprie tanquam *inimicus inhaerebis*, velut simili significatione προσφύεσθαι usitatum est. Dissimilia comparat Erf.

Προσκοπέω *provideo.* Magis enim *cavendi*, quam *praevidendi* vis inest Ant. 688: σὺ δ' οὐ πέφυκας πάντα προσκοπεῖν. De scriptura σοί et σοῦ, πέφυκα, πέφυκας et πέφυκε, v. Herm.

Προσκυνέω *adoro.* Hac propria verbi vi dicuntur haec: γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα καὶ τὸν θεῶν Ὄλυμπον OC 1654. πᾶς προσκυνεῖ τὸν στρέφοντα κύκλον ἡλίου inc. 771. προσκύσαι θ', ὥσπερ θεὸν Ph. 657. et adsignificata consalutatione πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη θεῶν El. 1374. προσκύσαντε τὴν ἔσω ἄοικον εἰσοίκησιν Ph. 533. Sic Pors. ad Eur. Phoen. 1419. Plerique libri προσκύσαντες, sed ς in LA corrector videtur delere voluisse. Flor. Γ. προσκύσοντες. στεῖχε προσκύσας χθόνα 1407, item adsignificata devitatione invidiae divinae τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον, Ph. 776, de qua re melius quam Monkium ad Eur. Alc. 1140. consules Valck. ad Herod. 3, 40. (p. 210, 59). — *Venerabundum supplicari* significat πάντες σε προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι OR 327.

Προσκύρω. ὦ δεινότατον πάντων (παθῶν) ὅσ' ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη OR 1299 an. Hesych.: προσκυρεῖ: προσεγγίζει. *quotquot experiendo audiendove cognoverit* dicit. Casus quartus sic resolvenda locutione πρὸς ὅσα ἐγὼ ἤδη ἔκυρσα explicandus.

Προσλαμβάνω. Proprie *manum adhibeo.* τᾳδέ με πρόσλαβε κουφίσας Tr. 1025 m. Tralate *adscisco;* de incremento sciendi et cognitionis προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν ἀεί inc. fr. 779, 4; de sociis et cognatione προσλαμβάνει κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους OC 378.

Προσλεύσσω *adspicio.* μὴ πρόσλευσσε Ph. 1068. uno σ LA. ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος προσλεύσσειν ἐμοί OR 1376. ταρβήσει γὰρ οὐ *νεοσφαγῆ προσλεύσσων φόνον Ai. 546. secl. Dind. προσλεύσων Flor. Γ. LA, hic a pr. m. — *conspicio.* τίς δ' ἐστίν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ; Ai. 1044. προσλεύσεις Flor. Δ. προλεύσεις LA a pr. m.

[*] Προσμανθάνω *addisco.* ἀεί τι βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν Phthiot. fr. 622, 3. [Versum aliunde sumptum esse monuit Nauck.]

Προσμάσσω. Passivum *inhaerere* significat. πλευραῖσι προσμαχθὲν (ἀμφίβληστρον) Tr. 1053.

Προσμένω. ‖ *maneo.* σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε El. 1236. ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε 1399. His duobus exemplis non inest quidquam praeter *temporis* durantis significationem; eisque simili sensu praeditum εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ OR 620, adsignificata inertia patiendi. — ‖ *exspecto*, i. e. maneo dum veniat. Proxime abest a prima significatione τὸν βοτῆρα

προσμεῖναι OR 837. — τὸν ὃν προσμένουσ' ἀκοίταν Tr. 525 ch. ὅν γ' ἐγὼ ἀκάματα προσμένουσα El. 164 m. Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ παυστῆρ' ἐφήξειν 303.

Π ρ ο σ μ ί γ ν υ μ ι proprie non dicitur. Tralate *evenire* significat. οἷον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ τοὔπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν τᾶς παλαιφάτου προνοίας Tr. 821 ch., quocum apte θέσφατα ἱκάνει Homericum Od. ι. 507. contulit Wakef. προσμίξας, προσελθών Hesych. — *accedere* adsignificata *aggressione armata* οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμίξαι θρασύ; Ph. 106. LA προσμῖξαι, et sic vulgo nunc video scribi, sed rationem non assequor.

Π ρ ο σ μ ο λ ε ῖ ν *accedere*. σὲ ... προσμολεῖν καλῶ Ai. 72. μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον 721. προσμόλοι μόνον Tr. 1109.

Π ρ ο σ ν έ μ ω. Medium *addendi* et *tribuendi* vim habet: πρόσνειμαι δέ μοι χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς Tr. 1216. [LA m. pr. προνεῖμαι, m. ant. πρόσνειμαι.] Schol. expl. πρόσθες.

Π ρ ο σ ν ί σ σ ο μ α ι *ingruo*, et hostiliter quidem. σφᾶς ἐσιδὼν πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους Ant. 129 an. LA προσνισομένους. De scriptura διφθόγγῳ v. ἐπινίσσομαι.

Π ρ ο σ ν ω μ ά ω *admoveo*. λεύσσων δ' ὅπου [εἴ που Dind. c. Brck.] γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ αἰεὶ προσενώμα Ph. 716 ch. Artificiosius quam vere haec explicat Herm. de aqua ad cibum sumptum parce dispensanda. Non dubito quin vere schol. ἑαυτὸν ἐκίνει, ἤγουν ἐπορεύετο. V. C. Matthiae qu. Soph. p. 112.

Π ρ ο σ ό δ ι ο ν *cantus in pompa et supplicatione usitatus*. Explicat Suid. v. προσόδιον, et brevius Hesych. v. προσόδιον: ᾠδή, θεοῦ ὕμνον περιέχουσα. προσόδια μεγάλα σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν Pel. 435, 2.

[Π ρ ό σ ο δ ο ς. πρόσοδα μέλεα fr. Thamyr. 228. Nauck. volebat dici quae vulgo προσόδια appellantur. In codice est πρόσωδα. Bergk. malebat πρόφορα, Dind. πρόποδα q. v.]

*Π ρ ο σ ό ν τ ω ς fr. 206. v. πρεπόντως.

Π ρ ο σ ο μ ι λ έ ω. A *commercio habendo* tralatum πείρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω Tr. 591. *nondum sum experta*. (II p. 664, 6.)

Π ρ ο σ ο ρ ά ω. ‖ *adspicio*. σύ τ' οὐδαμὰ τοὐμὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν Ant. 764. Sic minime abundat ὁρῶν, quod si interpretaremur *conspicere*, fieret haud dubie. ἄλλον δ' ἂν προσίδοις ... ὅρμενον ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ OR 175 ch. ὄμμασιν ποίοις βλέπων πατέρα πότ' ἂν προσεῖδον 1372. τύμβον θέλομεν προσιδεῖν πατρὸς ἡμετέρου OC 1757 an. οὓς σπείρων μόνον προσεῖδε κάξαμῶν ἅπαξ Tr. 33. ἴσως γὰρ τόπον ... προσιδεῖν ἐθέλεις Ph. 145 an. — ‖ *conspicio* de forte oblatis aut obtutu assequendis. ἔνθα μή ποθ' ἡλίου φέγγος προσόψει El. 381. ἄοκνος μεγάλαν προσορῶσα δόμοισι βλάβαν νέων ἀϊσσόντων γάμων Tr. 842 ch., si βλάβαν γάμων *Iolen* ipsam γαμηθεῖσαν σὺν βλάβῃ δόμων interpreteris, velut ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους v. 1139; sin *detrimentum* ex nuptiis instans, *mente cernere* significat. Sic Herm.; nec repugno. προσεῖδον φάσματα δισσῶν ὀνείρων El. 644. ἂν (λώβαν) μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας ὤφελον ὄσσοις Tr. 998 an. θεαμάτων ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς Ai. 993. — ‖ Adsignificatur *consideratio*. μή μ', ἱκετεύω, προσίδητ' ἄνομον OC 142 an. *ne me pro impuro habete*. — *Deponentis* forma semel legitur prima verbi vi. οὐκ ἀλαοῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν OC 243 m.

Π ρ ό σ ο υ ρ ο ς *vicinus*. ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος Ph. 691 ch. Schol. ὅπου αὐτὸς μόνος ὑπὸ ἀνέμων βαλλόμενος, πρὸς ἄνεμον τετραμμένος ἦν inepte. [Seyff. coni. πρόδουλον οὐκ ἔχων βάσιν conlato Aesch. Ag. 945 πρόδουλον ἔμβασιν ποδός.] Brunckii interpretationem *ubi ipse sibi vicinus erat* iniquius ab Herm. iudicatam, αὐτῷ sic requiri additum dicente, copiose firmavit C. Matthiae qu. Soph. p. 110 sqq., nec urgendum illud *sibi*. [cf. Schneidew. ad Ph. l. c.] Tragici cum sibi ἄπουρος, ἔπουρος, οὔρειος, οὐρεσιβώτας sumpserint, non potest intelligi, quidni Ionismum Hermanno intolerandum visum non in hoc etiam vocabulo adsciverint; nec profecto ξύνουρος ab οὖρος sed ab ὅρος ducendum est. — De accentu v. Reisig. em. in Aesch. Prom. v. 1. (p. 21. Hal.)

Π ρ ό σ ο ψ ι ς *adspectus*. σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν Ai. 70. φιλτάτην ἔχων πρόσοψιν El. 1286 m.

[*Π ρ ο σ ό ψ ι ο ς *conspicuus*. εἰς προσόψιον πάγον μολόντε OC 1600 LA et Suid. tuentur: apogr. omnia ἐπόψιον q. v.]

*Π ρ ο σ π α ί ω v. προσπνέω.

[*] Π ρ ο σ π ε λ ά ζ ω *admoveo*. Passivum *accedo* adsignificato commercio concubitus: Πανὸς ὀρεσσιβάτα τις προσπελασθεῖσα ... θυγάτηρ OR 1101 ch. [Dind. inmutato loco dedit Νύμφα ὀρεσσιβάτα που Πανὶ πλαθεῖσα.] (II p. 665.)

Π ρ ο σ π έ μ π ω *mitto*. τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι OC 1101. εἰ ... μὴ τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ Θησεύς 1349.

Π ρ ο σ π έ τ ο μ α ι *advolo*. Malum *repente* immissum et exortum significatur Ai. 282: τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο; [De loquendi usu cf. Schneidew. h. l.] v. πέτομαι.

Π ρ ο σ π ε ύ θ ο μ α ι *exquiro*. προσπεύθου, λεῦσσέ νιν, προσδέρκου πανταχῇ OC 121 ch. [LA λεύσατ' αὐτὸν, προσδέρκου, προσπεύθου πανταχῇ: apographa varie.]

Π ρ ο σ π ί π τ ω. Proprie *accido*. βωμοῖσι προσπίπτουσα Tr. 904. προσπεσὼν ἔχου Ai. 1181. de accumbente in genua. Viam transferendi verbi monstrat προσπεσόντα πως βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος OC 1157. de supplice; hinc universe *supplicari* est, quanquam 1754 an. plerorumque librorum cum LA scriptura προσπίπτομεν metrum evertit. v. προπίτνω. *Illidere* i. e. *offendere* significat ἐς Δίκας βάθρον προσέπεσες, ὦ τέκνον, πολύ Ant. 855 ch. Plerique codd. ab interprete προσέπαισας, quod male secutus Brunck. est. *Forte incidere in aliquem* sive *obviam fieri*: μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών Ph. 46. μὴ προσπεσών με λάθῃ ποθέν 156 ch. Libri μή με λάθῃ προσπεσών ποθεν contra metrum. Illud Herm. ita correxit.

Π ρ ο σ π ί τ ν ω *accido in genua*, inde *supplicor*. προσπίτνω σε γόνασι Ph. 485. Vulgatur προσπιτνῶ, memoriam recti accentus LA servavit, scriptum enim προσπίτνῶ. v. πίτνω. αἰτοῦ δὲ προσπίτνουσα El. 452. Sic LB; [LA circumflexo a m. rec. addito]. ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι iure in ea varietate scripturae praefertur, quae exstat OC 1754. Herm. προπιτνοῦμεν.

*Π ρ ο σ π ν έ ω *afflo*. δεῖμα προσπνέοντα Clytaemn. fr. 310. Corrupte scripta tota sententia. v.

ἀνταῖος. Codex Erotiani Cantabrigiensis p. 62. προσπαίοντα. [Parisini προσπέοντα.]

Προσπολέω *comitor.* τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ αὖθις ὧδε προσπολουμένας OC 1098. Schaef. *accedere* explicat. Herm. *sedulo curari.* Cum προσπολέω sit προσπόλου munere fungi, vix aliter recte interpreteris quam *a comitibus curari,* id est *adduci.* Et hoc voluisse Eustathium p. 394, 29. existimo, quem active verbum dici putasse rebatur Herm. scribentem παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν ὁ Κρέων τὴν Ἰσμήνην πρόσπολον Οἰδίποδος εἰπών (Antigonen potius, v. 750.) προϊὼν ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν ἐν τῷ, τὰς κόρας τάσδε ἄσσον προσπολουμένας, i. e. cum *famulam* Oedipi abusione quadam dixisset filiam eius, post veram originationem secutus puellas *a famulis* s. *comitibus curari* dicit. (II p. 666, 6.)

Πρόσπολος ‖ *minister,* i. e. *famulus.* τὶς προσπόλων OC 897, πρόσπολοί τε σοί 1553. πρόσπολοι Ant. 1214. ἰὼ πρόσπολοι 1320 m. Brunck. πρόσπολοι iteravit: v. Herm. ad v. 1323. προσπόλοις φυλάσσεται Ai. 539. δεῦρο προσπόλων ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ εὐθύνων κυρεῖς 541. προσπόλων ὅδε 544. ἀνδρῶν προσπόλων El. 23. *πρόσπολος θροεῖ Λίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα Tr. 188. Hanc librorum scripturam, vocabulum plane otiosum habentem, Herm. ex verisimili coniectura πρὸς πολλοὺς immutavit, non audeo tamen sequi, κήρυκας apte βασιλέων προσπόλους dici memor. — Tralate de *sacrorum administris* dictum: προσπόλων Εὐμολπιδᾶν OC 1052. — ‖ *famula, ancilla.* ὦ πρόσπολε OR 945. Iocasta enim loquitur. ἔδοξα προσπόλων τινὸς ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι El. 78. Tralate Antigone Oedipi comes sic dicitur. κἀπὶ προσπόλου μιᾶς βιοστερῆ χωροῦντα OC 746. — De tono v. ἀμφίπολος; sed ibi pro schol. Il. φ. 16. corrigendum ε. 523.

Προσπτύσσω *applico.* Proprie dictum προσπτύσσεται πλευραῖσιν ἀρτίκολλος χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον Tr. 767. Libri προσπτύσσετο contra tragicorum usum. Illa Musgravii emendatio est et Porsoni ad Med. 1138., probata Schaefero. — Tralatum ad *amplexantem* est Ant. 1237: ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται. [cf. Hesych. προσπτύσσεται: προσάγεται. προσέλκεται. ἀσπάζεται.] Utroque loco dativum paulo insolentius adsciscere verbum Soph. iussit, in Antigona temere mutatum in accusativum ex cod. E, ut ait, a Brunckio. Is Hemsterhusium sequebatur ad Luc. dial. mort. p. 303. t. 2. Bip., poetarum immemoris.

Προσσαίνω *blandior.* Phrynichus app. Soph. p. 21, 27: αἰκάλλοντες: σημαίνει τὸ σαίνοντες, ὥσπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. ὁ μέντοι Σοφοκλῆς καὶ προσσαίνειν. χρῶ οὖν, εἰ μὲν φιλοτίμως, τῷ αἰκάλλειν, εἰ δὲ πολιτικῶς, τῷ προσσαίνειν (inc. fr. 929.).

[Προσστείχω OR 79. v. i. προστείχω.]

Προστάσσω. Proprie *passivum* semel dicitur de *adstantibus in acie.* δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην Ant. 676. Malo cum Valckenario (ad Phoen. 248.) hinc expressum putare illud Platonis apol. Socr. p. 28, d. οὗ ἄν τις ταχθῇ, ἐνταῦθα δεῖ μένοντα κινδυνεύειν, quanquam παρατάττειν in hoc significandi genere legitimum, quam cum Musgravio explicare *iussum* i. e. *ubi iussus est.* — Tralate *edico, iubeo.* χὤ τι δεῖ πρόστασσε δρᾶν OC 494. τί δῆτ' ἀμαυρῷ φωτὶ προστάσσεις ποιεῖν; 1018. Passive ὃς οὐδὲν ᾔδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν Ph. 1010. [De προσταχθέντα OR 206 ch. v. s. προΐστημι.] (II p. 667, 4.)

Προστατέω *insto.* ὁ προστατῶν χρόνος El. 781. ὁ ἐνιστάμενος schol. rec. Suid. v. προστατῶν. ὁ ἐπιγινόμενος.

Προστᾰτήριος *tutelaris, patronus.* π. Ἀπόλλων: ἐπεὶ πρὸ θυρῶν αὐτὸν ἱδρύοντο Photius p. 461, 20. τὸν Ἀπόλλωνα οὕτω λέγουσι, παρόσον πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἀφιδρύοντο Hesych. Is igitur Ἀγυιεύς esset. κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε El. 637. Haud inepte tamen de Apollinis patrocinio cogites: supplicum enim est proximas quasque in publico sitas aras insidere.

Προστᾰ́της. Proprie de eo dictum, qui ante aliquem consistit, unde est Ἀπόλλωνα προστάταν Tr. 209 ch. i. e. προστατήριον, Ἀγυιέα. Iniuria h. l. Photium et Hesychium vituperat Herm., quos in προστατήριος attulimus. Tralatum diversis provinciis praeficitur. ‖ *patronum* significat. ἧς (νόσου) σε προστάτην σωτῆρά τε μοῦνον ἐξευρίσκομεν OR 303. *nostrum* a morbo *praesidium.* Ex intima autem Attica antiquitate ductum ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι OR 411. Hesychius v. προστάτου nomine quidem poetae non addito scribit: ὥστ' οὐ Κ. π. γ. ἀπὸ τοῦ Ἀθήνησι νομίμου. ἀνάγει δὲ εἰς τοὺς ἥρωας. εἶχον γὰρ προστάτην οἱ μέτοικοι· καὶ οἱ μὴ ἀπογραφόμενοι (scr. ἐπιγραφόμενοι) τοῦτον ἀπροστασίου δίκην ὤφειλον (scr. ὦφλον). Verisimili coniectura Sophocli Herm. reddidit Καρχηδόνος δὲ προστάτην ἀσπάζομαι Triptol. fr. 536, cf. s. κράσπεδον. Legitur apud schol. Eur. Troad. 218. δὲ κράσπεδ'. V. Herm. de fr. poet. in schol. Vat. ad Eur. Troad. et Rhes. p. 5. Hinc de *divina tutela* θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων OR 882 ch. De OC 458. v. προστάτις. — ‖ *supplex:* de etymo v. Schaef. ad OC 1171: ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης 1171. τοῦ θεοῦ γε προστάτην 1278.

**Προστάτις *patrona.* OC 458. in LA πρὸς ταῖσι ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς. a m. ant. σὺν supra πρὸς posito. Canterus dedit ταῖσδε ταῖς. Hoc erat velare ulcus, non sanare. Bene Herm. σὺν προστάταις σεμναῖσι, melius Dind. προστάτισι ταῖς: non articulus enim sed praepositio de mendo suspecta. — De tono v. ἐργάτις. (II p. 668.)

Προστάττω v. προστάσσω.

Προστείχω *procedo, accedo.* οἵδε ἀρτίως Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσι OR 79. [quo loco Dind. c. Erf. προσστείχοντα dedit ut de suo OC 30. 320.] ἦ δεῦρο προστείχοντα κἀξορμώμενον; OC 30. φαιδρὰ σαίνει με προστείχουσα 320. His duobus locis cum librorum unum σ servasset Herm., in OR l. c. προσστείχοντα scribit, ut olim Erf., et Matthiae adversatus sane non simillima comparanti προπέμπειν et προχωρεῖν (aptius erat προστῆναι) et Elmsleio l. c. δύστηνος contendenti. Sed quisquis loquentem versus *procedit,* cum etiam *propius accedere* oportet, ut de πρός praepositione cogitare minime opus sit. [Cf. de scriptura Lob. Parall. p. 17. Path. 2, 143 n. 1.]

Προστέλλω. Passivum *via pergendi* vi dicitur. μακρὰν γάρ, ὡς γέροντι, προυστάλης ὁδὸν OC 20. προῆλθες schol.

Προστήκω Passivum *agglutinor, firmiter inhaereo,* eademque vi praeteritum activi praeditum. προστακέντος ἰοῦ Tr. 833 ch. sc. αὐτῷ δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προστετακὼς φάσματι ~~873~~ ch. schol. προσκε-

κολλημένος τῷ ἰῷ τῆς ὕδρας: v. φάσμα. Suid.: προστέτηκεν, προσκεκόλληται.

Προστίθημι *addo.* ‖ Proprie dicitur μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναί τινα El. 933. de cincinno et libatione ad sepulcrum Agamemnonis. — ‖ Cum figura, *insuper addo.* κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν πρόσθες Tr. 1253. — *efficio.* τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ' ὄκνον πολύν Ant. 243. ἢν ... αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων Creus. fr. 321, 2. — *impono.* ἐπ' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς OR 820. οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ προσθήσεις τάσδ' ἀράς OC 154 ch. Sic passive dicitur ὅρκου δὲ προστεθέντος Oenom. fr. 419, 1. His similis elliptica locutio ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προστιθείς El. 47, quod cum Reisk. [quem sequitur Dind.] ὅρκον dici vellet, recte tamen Wunderl. obss. in Aesch. p. 84. et Erf. ad Ant. 24. ed. min. sic explicant, quasi αὐτόν, τὸν ὅρκον intelligendum sit. Schaef. τὰ ἀγγελλόμενα subaudiens, rem nuntiatam quasi in additamentum iurisiurandi convertit, quod contra esse oportebat. Non satis intelligo Stallbaumium ad Plat. Phaedr. p. 64. De προσθεὶς χεῖρα Ph. 942 v. προτίθημι. — *Addendi* vis inesse videtur etiam in Ai. 476: τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν; v. ἀνατίθημι. — ‖ Medium significat *sibi addere* et *apponere.* ταύτην πρόσθου δάμαρτα Tr. 1224. [Dind. προσθοῦ.] σὲ προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι OC 404. *prope suae terrae fines.* — *se addere,* i. e. adiutorem accedere alicuius partibus. οἷς ἂν σὺ πρόσθῃ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος 1332. De accentu v. Buttm. comm. soc. philol. Lips. vol. 4. p. I. p. 40. Bast. ep. cr. p. 276. secundum regulam grammatici cod. Paris. 2662. — προσθέσθαι μέριμναν i. q. *iniicere curam.* παίδων ... τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι πρόσθῃ μέριμναν OR 1460. Elmsl. [et Dind.] προσθῇ, v. Herm. χάριν i. q. ἐπιχαρίζεσθαι. οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν OC 767. πλέον *proficere.* τί ... λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα προσθείμην πλέον; Ant. 40. (II p. 669, 2.)

Προστρέπω *supplicor* (precibus quasi adigo; supplicibus enim parendi quaedam cogitabatur esse necessitas). τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω Ai. 831. [Sic LA et in margine schol. προστρέπω δὲ, κατευκτικῶς λέγω. προστρόπαιοι γὰρ οἱ ἱκέται. LB aliaque apogr. multa c. Suida προτρέπω.] ὧν σε προστρέπω φράσαι OC 50. PA προτρέπω. — Eadem in *medii* forma vis inesse videtur. οἳ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε inc. fr. 724, 3. Hesych.: λείκνοισι προστρέπεσθε· λεῖκνα ἱστάντες προσάγεσθε.

Προστρόπαιος *supplex.* Et substantivam et adiectivam vim respicit Hesychii glossa προστροπαίων: ἱκετευσίμων καὶ ἱκετῶν. Quae idem habet v. προστρόπαιος, ad Soph. non faciunt. Suidas versus Ai. 1173. 1174. afferens explicat προστετραμμένος, ἱκέτης, παρακαλῶν. οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὁρῶν τὸν προστρόπαιον, τὸν ἱκέτην; Ph. 930. θάκει δὲ προστρόπαιος Ai. 1173. — σοὶ προστροπαίους λιτὰς ἔχων OC 1309.

Προστροπή *causa supplicandi.* τίνα πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων OC 558. Hesych.: προστροπῇ, ἱκετείᾳ.

Πρόστροπος *supplex.* μή ... κἄμ', ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένῃ Ph. 773. ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι OR 41. Suid. v. πρόστροποι explicat προσπεπτωκότες, προστετραμμένοι.

Προστυγχάνω *nanciscor.* προστυχόντι τῶν ἴσων Ph. 552. *consecuto quod aequum est:* v. Herm. ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν El. 1463.

Πρόσφατος *recens.* προσφάτους ἐπιστολάς Andromed. fr. 130. cf. Phrynich. p. 374. Lob. πολλὴν διατριβὴν ἐποιησάμην ἐπισκοπούμενος εἰ μόνον λέγεται πρόσφατος νεκρὸς καὶ μὴ πρόσφατον πρᾶγμα. εὑρίσκετο δὲ Σοφ. ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ τιθεὶς οὕτω· μηδὲν φοβεῖσθαι πρ. ἐπ.

Προσφέρω *affero.* Proprie dicuntur haec. δότε προσφέροντες El. 1123. urnam. μηδὲ προσφέρειν μέθυ OC 481. cui dicto simile λουτρὰ προσφέρειν πατρί El. 434. v. λουτρόν. θαλλὸν χιμαίραις [χιμαίρᾳ Dind.] προσφέρων νεοσπάδα Past. fr. 445, 2, et subaudito pronomine personali οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων Ph. 1107 m. schol.: ἀντὶ τοῦ προσφερόμενος. v. Lob. ad Ai. 129. ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε sc. τὰ τόξα Ph. 775. est δός. Tralate dici videntur, quorum prius proxime ad propriam vim accedit: διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ inc. fr. 702, 1. *quasi pro potu ministrando* sapientia suadere. [qua eadem locutione utuntur Eurip. Med. 298. Aristoph. Thesm. 1130.] τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί, λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά OC 781.

*Προσφθέγγομαι v. προσπεύθομαι.

Πρόσφθεγκτος *alloquium expertus.* οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι γενήσομαι πρόσφθεγκτος; Ph. 1067.

Πρόσφθεγμα *alloquium.* λαβεῖν πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρός Ph. 235. καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ Ai. 500.

Προσφιλής *amicus.* De homine: ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ Ph. 532. ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλῆ 587. Quidam v. προσφιλῆ cum sq. λόγον coniungunt. φίλη μὲν ἥξειν πατρί, προσφιλὴς δὲ σοί Ant. 898. — De re: πρός τ' εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές Ph. 469. ἡ χάρις ... προσφιλὴς μενεῖ 558. χάρις προσφιλής est χάρις παρὰ φίλῳ καὶ ἐπιτήδειος τούτῳ. οὔτ' ἔννομ' εἶπας, οὔτε προσφιλὲς πόλει OR 322. [Dind. προσφιλῆ quod habet LA m. pr., sed ες item m. pr. aut diorthota supra posuit.] προσφιλεῖς λέξας λόγους El. 672. — Sic superlativus. σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί Ph. 224.

Προσφιλῶς *benevole.* εἴ σοι προσφιλῶς δοκεῖ γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς El. 442.

Προσφορά *accessio* i. e. augmentum. τῶν γὰρ ἡμαρτημένων ἄκη μέν ἐστι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι OC 1270. *non est ut augeantur.* v. Herm. Hinc *donum, beneficium.* ποίῳ (χρόνῳ) γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται OC 581. Suid. i. v. explicat προσθήκη, πρόσοδοσις, schol. secutus.

Πρόσφορος *utilis.* τίνι γὰρ ποτ' ἂν πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος, τίνι φρονοῦντι καίρια; El. 228 m. — πάνθ' ὁπόσ' ἂν μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν καὶ τῷ κατὰ γᾶς OC 1774 an.

Προσφωνέω *alloquor.* ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι Ph. 934. μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινά OR 238. μὴ δόμοις δέχεσθαι μηδὲ προσφωνεῖν 818. ὁ προσφωνῶν ἐμέ El. 1480. Passivum εὖ δὲ προσφωνούμεθα Tr. 229. — *Alloquio proferre* significat οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν El. 1213.

Προσφώνημα *alloquium, vox.* ὦ δισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ ἥδιστα προσφωνήματα OC 324. ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημά σου 891.

Πρόσχημα || *decus*. τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος El. 682. ludos Pythios dicit. Thom. Mag. πρόσχημα expl. καλλώπισμα, sicut schol., qui praeterea adiicit εἶδος, inepte autem pergit λέγει δὲ τοὺς Δελφούς. — || *praetextus*. οὐδὲν ἄλλο, σοὶ πρόσχημ' ἀεὶ El. 525. Hesych. i. v. πρόφασις. ὑπόκρισις. προκάλυμμα. Suid. v. πρόσχημα expl. παρακάλυμμα τοῦ ἤθους, ἢ πρόφασις, hoc recte, illud autem communem utriusque, qua Soph. usus est, significationis fontem indicat. (II p. 671.)

Προσχρῄζω *desidero*. τί προσχρῄζων μαθεῖν; OR 1155. πείθου· κἀγὼ γάρ, ὅσον σὺ προσχρῄζεις OC 520 ch. τί προσχρῄζοντα τῷ θακήματι; 1160. ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν 1168. δίκαια προσχρῄζουσιν 1202. Adsignificatur *indigere*. οὐδὲ σοῦ προσχρῄζομεν Ph. 1055.

Προσχωρέω *accedo* (concedo sententiae alicuius). τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις Ph. 964.

Πρόσχωρος *vicinus*. πρόσχωρος τόπος OR 1127. — *accola*. τῶνδε προσχώρων ξένων OC 493. δεινὸς ὁ προσχώρων Ἄρης 1065 ch. Colonensium: v. Herm. Recte ante δεινός veteres libri distinctionem positam habent.

Προσψαύω *attingo*. μηδὲ προσψαύσητ' ἔτι Ph. 1054. πρόσψαυσον OC 329.

Πρόσω || *ultra* de locis. V. supra πόρσω. βῆναι πρόσω Tr. 195. ἐπίβαινε πρόσω OC 179 ch. προβίβαζε πρόσω 180 ch. [Utroque loco Dind. πόρσω] Hinc tralatio est ὁρῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω Tr. 547. — || *procul*. v. Vaclk. ad Phoen. 599. πύργοι μέν, οἳ πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω OC 15. Cur *longinquam* urbem esse dicat, exposuit Reisig. [πρόσω (πόρρω Plut. Mor. p. 625 d.) δὲ λεύσσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός fr. inc. 737.] — Superlativus prima significatione propria utitur El. 391. ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω [προσωτάτω φύγω Dind.]: tralata Ai. 731. λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.

Πρόσωθεν *ex longinquo*. De adventante dictum στείχοντα γὰρ πρόσωθεν Ai. 723. Cf. s. πόρρωθεν.

Πρόσωπον || *facies*. κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει OC 314. v. Θεσσαλίς. πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη inc. fr. 713, b. de luna qualis plenilunii tempore apparet. τυφλὸς οὐδ' ὁρῶν Ἄρης συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά inc. 720, 2. — || *vultus*. πτύσας προσώπῳ Ant. 1232. *vultu abominans,* οἷον ἀποστραφεὶς καὶ σκυθρωπάσας καὶ ἐκ τοῦ προσώπου καταμεμψάμενος, οὐ κυρίως προσπτύσας τῷ πατρί schol. Inficete Musgr. *patris faciem inspuens.* μή μ' ἀποστερήσῃς τῶν σῶν προσώπων ἁδονὰν μεθέσθαι El. 1277 m. φαιδρῷ προσώπῳ 1297. δεινὸν τὸ τᾶς Πειθοῦς πρόσωπον inc. fr. 743. Figuratam dictionem duo monstrant exempla. οὐ τὸ σὸν δείσας πρόσωπον OR 448. gl. ἀξίωμα, sed *supercilium* potius est, *vultus minax* ad perterrendum aptus. ἢ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον 533. de audaci impudentia. gl. Brunckii ἤγουν ὧδε θρασὺς καὶ ἀναιδὴς εἶ. (II p. 672.)

Προσωφέλησις *commodum*. τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις; Ph. 1406. Plerique codd. πρὸς ὠφέλησιν quod est in LA a m. rec.

Προταρβέω *timeo* (alicui). μή μου προτάρβει Ant. 83. cf. Abresch. ad Aesch. Sept. 338. ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἐᾷ πατρὸς ἡμᾶς προταρβεῖν Tr. 89. suspectus locus.

Προτάσσω *praestituo*. χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἡνίκα χώρας ἀπείη κἀνιαύσιον βεβώς, τότ' ἢ θανεῖν χρείη... ἢ... ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ Tr. 164. Verba quomodo componenda sint, Herm. docet.

Προτείνω. || Proprie *protendo*. δεξιὰν πρότεινε χεῖρα Ph. 1292. ἰδοὺ προτείνω Tr. 1184. — || A manu praesidium ferente ductum. οὗ σὺ πολλάκις τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δόρει Ai. 1270. Sed *praetendere* s. *praetexere* significat. θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης Ph. 992. V. Valck. ad fragm. Callim. p. 224.

Πρότερος. Adiectivum, *prior*. προτέρας ἄτας ὕπερ OR 164 ch. ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ φανὲν Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος Ant. 102 ch. Apogr. pleraque πρότερον. — Adverbium, *prius*. τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη Ph. 197 an. κοὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον 768. ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι μέγαν κεῖνος ἀνήρ Ai. 1192 ch.

Προτίθημι. Formarum nihil memoratu dignius; ne illa quidem tralaticia scripturae discrepantia τίθης et τιθεῖς. *Activum* || proprie est *propono, appono, expono, affero*. Primum de *mensa* Ἀτρέα προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων Ai. 1294. Alterum de *cultu et victu*. ῥάκη προθέντες βαιά Ph. 274. φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος, μόνον προθείς Ant. 775. Tertium de *homine*. μ' ἐκεῖνοι προθέντες ἐνθάδε Ph. 268. Quartum: ὅς ἦν γάρ μοι σὺ προὔθηκας σποδόν El. 1198. de urna cum fictis Orestis cineribus. *Tradendi* adsignificatio inest in κτανὼν πρόθες ταφεῦσιν 1487. De *iungenda dextra* dictum adsignificata ut videtur, ficta fidei specie προθεὶς δὲ χεῖρα δεξιάν Ph. 940. Sic LA m. pr. Nec tamen diiudicaverim, an non προσθείς scribendum sit ex optimis codd. LA m. sec. Flor. Γ. — || Tralate de *re communicanda:* προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν Ant. 1249. de *mandanda* et *imponenda:* νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βαστάζειν πρόθες Ant. 216. κοὔπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς προὔθηκεν, οὔθ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεύς Tr. 1049. De *praetendenda* s. *praetexenda:* ἥντιν' αἰτίαν προθείς Ai. 1051. — *Medium* propria dictione caret. Transfertur ad *concionem indicendam* ita, ut non populus in ea decernat, sed rex ipse edicat aliquid; huius igitur usibus ea concio servit, in quo medii ratio constat. Indicavit hoc Hemsterhus. ad Luc. Necyom. t. 3. p. 362. Bip. ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων προὔθετο λέσχην Ant. 160 an. Dein ad *praeferendum* aliquid alteri, quippe quo utamur ipsi. πάρος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα; OC 419. De abundantia, quae inest, sermonis v. Lob. ad Ai. 741. ad Phryn. p. 10. Denique ut θέσθαι, ita προθέσθαι εὐλάβειαν de *praecavendo* dicitur, νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προυθέμην ἐγώ El. 1334. [προθέσθαι μέριμναν. OR 1460 si recte scripserunt Elmsl. Dind. προθῇ pro προσθῇ.]

Προτιμάω *maioris facio*. ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι Tr. 722. (II p. 673, 8.)

Προτίω (ῑσ) *prae aliis honoro*. οὐ γὰρ τάφου νῷν τὼ κασιγνήτω Κρέων τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει; Ant. 22.

Προτρέπω. Active *impello, cogo*. ὃς πάντας ἐς πέδον χαρᾷ νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν Ant. 270. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν; El. 1193. προστρέπει Reiskio placebat: est autem ἀνάγκη

προτρέπει id quod ἀναγκάζει. Verum de OC 50. v. προστρέπω. — Medium vix hinc significatione distat. σὺ γάρ μ' ἄκοντα προυτρέψω λέγειν OR 358 gl. παρεκίνησας. Sed σοί γ' ἐπισκήπτω τε καὶ προτρέψομαι [προστρέψομαι LA] 1446. est *deprecabor a te*, πρόστροπος γενήσομαι. Schol. αἰτήσομαι.

Προυννέπω *eloquor*. χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προυννέπω Tr. 227. Male Brunck. προὐνέπω. ἐνέπω et composita a senariis aliena sunt.

Προυξεφίεμαι *ante iubeo*. ὡς σὺ προυξεφίεσο Tr. 759.

Προῦπτος [Lob. Path. 2, 63.] *manifestus*. εἰς προῦπτον Ἅιδην OC 1440. v. Valck. ad Eur. Hippol. 1366. Hesych. πρ.: πρόδηλον. φανερόν.

Προὔχω *supero*. τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας προὔχει Ph. 138 ch. τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου προὔχοις τάχ' ἂν OR 1116. προὔχεις Flor. Γ. — κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων Ant. 208. Herm. ex cod. Aug. προσέξουσι, argutatus in eo, quod non de praeferendis sed aequandis dictum sit; sed longe significantius προέξουσι. Nam mali bonis eodem loco habiti hos profecto multo antecedunt, et quid iuvat bonum esse, si non plus quam nequitia in honore proficias? — *Medium* est *praetendere*, προφασίζεσθαι, ut Hesych. explicat. σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοιο Ant. 80. Cf. Valck. ad fr. Callim. p. 223.

Προφαίνω. || Activum *monstro videndum*. οὐρανῷ σκέλη προφαίνων El. 753. *profero dicta*. προὔφηνεν οὔτε μεῖζον' οὔτ' ἐλάσσονα Tr. 324. *patefacio*. μοῖρα προφαίνει δολίαν καὶ μεγάλαν ἄταν Tr. 851 ch. v. Herm. de *mente ostendenda*: τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ τῶν πάρος ὧν προὔφαινες; Ph. 1192 ch. Sic post Hermannum ex Flor. Γ pro plerorumque librorum cum LA scriptura προὔφανες, quod ne Graecum quidem. — || Passivum *appareo*, *cernor*. προυφάνης δὲ φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν El. 1285 m. ποθοῦντι προυφάνης OC 1505. προφάνηθ' ὦ Ναξίαις σαῖς ἅμα περιπόλοις Ant. 1150 ch. Similis sed tralata significatio inest in his exemplis. τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι OR 163 ch. Non enim cerni averruncos vult, sed vim salutiferam eos ostendere iubet. ἣν (μαντείαν) οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προυφάνης ἔχων οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωστόν 395. ἀλλὰ δ' ἄθλια καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προυφάνη λέγων 790. [Dind. c. Herm. προὔφηνεν.] Apollo *improvisa et inexspectata* vaticinatus significatur. ὥς τις ἀφ' αἵματος ὑμετέρου προφανεῖσα OC 246 m. *similis*, i. e. existimanda talis. Sic facile transfertur ad *rem auditu perceptam*. προυφάνη κτύπος Ph. 202 ch.

[Πρόφανσις Tr. 661 ch. v. i. πρόφασις.]

Πρόφαντος *praedictus*. ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι Tr. 1159. ὡς τὸ θεῖον ἦν πρόφαντον 1163. πρόφαντον: λόγιον, θεοπρόπιον, προδεδηλωμένον Hesych. (II p. 674, 16.)

Πρόφᾰσις *praetextus*. αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ Ph. 1034. — *suasio*. Certe sic adhibito v. 1141. rectius explicabimus ἐπὶ προφάσει θηρός Tr. 662 ch., quam cum Hermanno *praedictionem*. [Dind. dedit προφάνσει.]

Προφερής. ἡ φίλη τῶνδε τοῦ προφερτέρου Niob. fr. 399. τῷ προφερτάτῳ μόνῳ σήμαινε OC 1531. *Natu maior*, *maximus* significantur, quae epicis προφερέστερος, προφερέστατος dicere mos est.

Πρόφρων *propitius*. γενοῦ πρόφρων ἡμῖν ἀρωγός El. 1380.

Προφυτεύω *procreo*. Tralate δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες μορφάν El. 189 m. de sceleris forma excogitanda.

Προφύω. Aoristus *ante genitum esse* significat, de maioribus dictum. σοῦ πατρὸς ὃς προύφυ πατήρ Ai. 1291.

Προφωνέω proprie *voce profero*. ἐπὶ κωκυτῷ ... ἠχῶ πᾶσι προφωνεῖν El. 109 an. Tralate *edico*. καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν Ai. 1089. ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε OR 223.

Πρόχειρος *paratus*. De homine: πῶς ... κοὐ πρόχειρος εἶ κτανεῖν El. 1494. De re: πρόχειρον εἴ τί σοι πάρα ξίφος χεροῖν Ph. 747. cum duplici insigni orationis abundantia. ἤδη σαφὲς πρόχειρον ἄχθος δέρχομαι El. 1116. *quod praesens adest*, quasi in manus sumendum. Hesych. expl. ἕτοιμος, εὐχερής.

[*]Προχοή *ostium fluminis* significat: Βουθοίη Δρίλωνος ἐπὶ προχοαῖσιν ἐνάσθη fr. inc. 795. Scribunt vulgo προχοῇσιν in EM p. 207, 17. [Euphorioni assignare malebat versum Meinek., Callimacho O. Schneider.]

Πρόχους *guttus*. εὐκροτήτου χαλκέας πρόχου Ant. 430. (II p. 675.)

[*]Προχρίω *perungo*. κάταγμα ... *ᾧ προύχριον (προὔχρειον LA) Tr. 696. [secl. Dobr.]

Προχωρέω *accedo*. πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν Ph. 148 an. De *paratis*, qui quasi *ad manum sint*, *praesto sint* Herm. explicat, sed nescio an aptius sit de illis cogitare, *qui se manu alicuius regi patiuntur*. Hoc voluisse videtur schol., quanquam pinguius elocutus: ὥσπερ ἐγὼ προχωρῶ, οὕτως ἀκολουθῶν.

Πρύμνα s. πρύμνη *puppis*. Utramque formam probat Phrynich. app. Soph. p. 66, 23, et nollem analogiae convenientius πρύμναν dixisset Lob. ad Phryn. p. 332, grammaticum secutus in Hortis Adon. p. 145, b. Iure igitur πρύμνη veteri Atticismo tribuere videntur Elmsl. ad Heracl. 19. et IT 118. Herm. ad Ph. 482. Schneider. ad Plat. Civ. 9. p. 585, a., hic quidem iusto liberalius complexus una θέρμη et νάρκη, cum δέρμα et νάρκα plane damnentur a Phrynicho, illud p. 331., hoc app. Soph. l. c. Vitiosa scriptura vel poetas infuscavit, quorum etiam recentiores metro satisfacturos productiorem formam elegisse par est, cum ᾰ breve esse conveniat, Arist. Vesp. 399. Soph. Ph. l. c. — εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμνην Ph. 482. Omnes libri πρύμναν, et videtur τε quod in apogr. Tricl. inferatur, stabiliendo metro excogitatum esse. καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμνην 1451 an. Sic Herm.; Dind. ut libri πρύμναν. De locutione v. Valck. Diatr. p. 234, a.

Πρῷ s. πρώ. Constat enim ex πρό productum πρώ et adiectum ι (EGud. p. 484, 17), sed illud ambigitur, num hoc ι paragogicum ab epicis poetis adsciverint Attici et prosarii, ut subscriberent, an simpliciter producta vocali usi sint, quae Buttmanni sententia est in Lexil. vol. I. p. 49. probata Passovio in lex. Mihi anceps videtur bonos libros deserere. De accentu constat. Nam Apoll. de adv. p. 573, 7. coll. Eust. p. 1142, 55. EM p. 607, 19. 692, 12. satis ostendunt scripturam peninflexam contra usum receptum a nonnullis propter analogiae speciem

probatam esse. [Cf. Lob. Path. 2. p. 47. 277.] — δέδοικα γάρ, μὴ πρῴ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ Tr. 631. *praemature*, prius quam debuisti. LA πρῶι m. pr., πρίν m. recentissima et apogr. complura.

Πρών. [Lob. Path. 1, 471.] πρῶνες: ὀρῶν ἐξοχαί, βουνοί Phot., Suid. et Phavorin. πρώονας, ὀρῶν ἐξοχάς Hesych. Argivorum vox appellatur schol. Il. π. 299. Verum *promontoria* dicuntur Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Tr. 788. Fortasse etiam Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας Laoc. fr. 341. ap. schol. Aristoph. Ran. 678. [Αἰγαίους ἔχεις πρῶνας malebat Bergk, quod] πρῶνας cum verbo μέδεις conciliari non potest.

[Πρῷος *matutinus*. Schol. Aristoph. Pac. 1164: Καί Σοφ. (fr. inc. 821.) οὔτ' ἄλλο φῖτυ πρῷον λέγει ὅ ἐστι πρώϊμον καὶ ὥριμον. Cf. Hesych. πρώϊον· κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. οἱ δὲ πρὸ καιροῦ, ταχύ. ἢ ἀντὶ τοῦ πρώην.] (II p. 676.)

Πρῷρα *prora*. εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμνην Ph. 482. ᾧ πρῷρα λοιβῆς ἑστία Chrys. fr. 650 b. v. ἑστία. — ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ Ph. 639 i. e. τὸ ἐναντίον, v. Valck. diatr. p. 234. Dorvill. ad Char. p. 269. — Subscribendum ι secundum EM p. 692, 25. 823, 20. Quanquam Eust. p. 63, 5. 308, 19. ex προόρα contractum affirmans videtur adversari, addubitatque de regula illa Bernhardy. ad Dion. Per. p. 907. [Cf. praeterea Lob. Path. 2. p. 67. I. Bekker in Monatsber. d. Berl. Akad. 1860. p. 321.] Sed ι perspicue adscribitur in LA utroque Philoctetae loco, sicut in Thucydidis codice Palatino: v. Poppo ad 7, 34. 5. — De accentu certus testis Arcad. est p. 101, 17. apud quem errore penacuitur.

Πρῳράτης *proreta;* sed si tenorem sententiae et fabulae nomen consideres, vix dubitabis *ducem* significari, cum dicatur πρῳρατὴς στρατοῦ Polyx. fr. 470, 1. [ap. Stob. 49, 13 ubi accentus aut abest a libris aut vitiosus πρῳρατῆς.] Penacute scribitur ap. Suid., et cum nominale sit, non video, quae opponatur, regulam.

Πρώτιστα *primum*. πρώτιστος nunc ap. Soph. non legitur. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι Tr. 1181. εἰ μὴ ... πρώτιστ' ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν OR 1439. εἰδέναι δέ σου πρώτιστα χρῄζω El. 669.

Πρωτόγονος *princeps*. πρωτογόνων οἴκων Ph. 180 ch. εὐγενῶν schol., quod εὐγενεστάτων oportuit. Spectat hoc fortasse Hesych. πρώτων φανέντων interpretatus.

Πρῶτον v. πρῶτος.

Πρῶτος. I. Nomen raro significat nec nisi tralate ‖ eum, *qui loco princeps* est. χαὐτὸς ἐν πρώτοις ἔπει El. 28. Inde *principem genere*, *dignitate, factis* significat, etiam de rebus dictum, quae longe aliis anteferantur dignis. τοὺς πρώτους στρατοῦ Ph. 1305. ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος 1425. ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου κρίνοντες OR 33. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης OC 145 an. γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας πρῶτοι καλοῦνται καὶ τετίμηνται δόρει 1304. Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς 1313. πατὴρ τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ Ai. 435. Τελαμῶνος ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας 1300. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει Ant. 1349 an. Erf. defendit a cavillatione Musgravii. — ‖ Finitima significatio est *primi eius, in quem quid praeter ceteros cadat:* quanquam aliquando haec et tertia nominis vis aegre divelluntur. πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι, δίδαξον Tr. 232. σὺ πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις El. 583. σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον Ai. 824. ἀμηχανῶ δὲ πότερον τὸ σὸν πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω Ph. 338. ἀλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσον τίς ἐστίν 573. Utrumque etiam de tempore potest dictum putari. — ‖ *Tempore primus*. τοῦ πρώτου στόλου Ph. 73. ἴσθι τοῦτο πρῶτον οὕνεκα Ἕλληνές ἐσμεν 232. πρὶν ἂν μάθω πρῶτον τάδε 333. ἕδρας πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγὼ OC 85. πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσα 99. χαλινὸν πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς 715 ch. ὅπως ὁ πρῶτος ἡμεροσκόπος δείκνυσι Ant. 253. πρῶτος ἀγγέλων ὄκνου σε λύσω Tr. 180. ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε ... κερδάναιμι 190. δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις El. 684. v. δρόμος. ἄνδρες, φίλον τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω Ai. 706. Libri φίλοι, sed necessaria videtur illa Musgravii emendatio. Ominis causa orsurus a faustis nuntius est. Τεύκρῳ πρῶτος ὥς με βαστάσῃ 827. κλῆρον ... ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν 1287. Hinc de *sacro ad solis ortum* facto dicitur χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἕω OC 477. — ‖ Rebus secundum legitimum ordinem enumerandis constitutum est, quae *dialectica* est significatio, adverbio inprimis insita, in adiectivo semel reperta. ᾗ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς ἔχθιστα συμβέβηκεν, εἶτα ... El. 261. (II p. 677, 14.)

II. *Adverbium* πρῶτον ‖ *sine articulo* prima significatione et secunda non dicitur; tertiae haec sunt exempla. οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι Ph. 966. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι OR 958. quod video non minus recte pro adiectivo posse haberi. πρῶτον μὲν ... χοὰς ἐνεγκοῦ OC 469. πρὶν ἂν ... μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ Ai. 110. Cave πρότερον desideres; πρῶτον φοινιχθεὶς θάνῃ est πρῶτον φ. ἔπειτα θ. τύμβον λοιβαῖσι πρῶτον ... στέψαντες εἶτ' ἄψορρον ἥξομεν El. 52. αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἀμμείνασα Tr. 335. *ante*. πρῶτον ἀργὸν πηλὸν ὀργάσας χεροῖν fr. Pand. 432. πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν Polyd. 462 b. 1. πρῶτον ἔρχεται νέα (σελήνη) 713, 5. ἅπαντα τἀγέννητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ 739. — Quartum significandi genus his exemplis firmatur. πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς Ph. 1424. σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον OR 584. ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος ... ἐστιν ἑστία; ἔπειτα δὲ ... OC 632. πρῶτον μὲν τὸν θεὸν ποιούμενος ἀρωγὸν 1285. πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ... οἴσει ... ἔπειτα δὲ — El. 968. — ‖ Cum articulo τὸ πρῶτον non legitur nisi tertia significatione. τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον τὸ πρῶτον ἐσπόμην Tr. 563. δαιμόνων ἐφ' ἃς τὸ πρῶτον ἵκου OC 467. — ‖ πρῶτα articulo destitutum et secundam et tertiam significationem praecipuam habet. τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον OR 547. σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ 1119. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ Ant. 238, quod adiectivum πρῶτα habeat. τὴν δ' (ἄνουν πεφάνθαι) ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ 562. πρῶτα μὲν δείλαιος ἵλεῳ φρενὶ ... κατεύχετο Tr. 763. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ' ἔπειτα δὲ ... Ph. 919. πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω κεκλημάτωται ... εἶτα Thyest. fr. 239, 3. — Quartam vero: φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον τὸ μὴ 'πιθυμεῖν ... περισσὰ δρᾶν ἔπειτα Tr. 616. Videtur etiam hoc eo sensu dictum inc. fr. 764: εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω. Sed incerta sententia. Prima autem significatione *principem prae ceteris invocari* dictum videtur πρῶτα σὲ κεκλόμενος OR 159 ch. — ‖ τὰ πρῶτα cum articulo tertiam monstrat significationem. οὔ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον Tr. 755.

prima vice. τὰ πρῶτ' ἔχουσιν ἡδονάς Ach. Am. fr. 162, 5. (II p. 678, 6.)

Πταίω *offendo* (pede). ἤ που πταίων ... βοᾷ Ph. 215 ch.

Πτερόεις *pinnatus.* πτερόεσσα κορά Sphinx OR 508 ch. v. Valck. ad Eur. Phoen. 1026.

Πτερόν. Proprie *pinna*, inde *ala.* πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν Ant. 1004. Transfertur primum ad *frondes arborum.* κάρα (αἰγείρου) κινήσῃς αὔραις κἀνακουφίζει πτερόν Aeg. fr. 24, 3. Deinde ad *augurium* et *omen* eo praenuntiatum. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος OC 97. Similiter inc. fr. 678, 11. νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης (Κύπριδος) πτερόν, ἐν θηρσίν ... *ductus* et *imperium* videtur significari. — Accentus (Arc. p. 123, 2.) ex origine intelligitur; ferebant enim a πέτομαι verbo duci comparantes ταχερός, θαλερός: v. EM p. 694, 12.

*Πτερόω v. περάω.

Πτερύξ (ῠγ) *ala.* Proprie dicitur λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός Ant. 114 an. Nam etsi Polynices spectatur Argivorum instar albatum clipeum gerens (Eust. p. 1055, 28. Hesych.: πτέρυγες, σκέπαι), tamen is cum aquila comparatur pinnis involante, ut figurae in sententia, non in verbis insit significatio. Deinde πτερύγας: τὰ πηδάλια. Σοφοκλῆς. inc. fr. 929. Phot. p. 470, 2. Eodem Hesychii verba spectant, πτέρυγες: εὐθυντῆρες, τὰ πηδάλια. Cf. Pflugk. ad Eur. Helen. 147. — Sed figurate dictum est γονέων ἐκτίμους ἴσχουσα πτερύγας ὀξυτόνων γόων El. 242 m. cf. ἔκτιμος. *alae lamentorum* pro *cursu* dicuntur: v. Herm. — Acuebat vocabulum Aristarchus propter τάσιν περιεκτικήν, adversantibus ceteris praeter Herodianum summo magistro obloqui veritum: schol. Il. β. 316. ψ. 875. Eust. p. 230, 40. 1334, 20. Sed Eustathii verba illo priore loco talia sunt, ut non regulae causa accentus necessitatem sibi finxerit ille, sed, ut solebat, summa religione veterem usum sciscitatus sit; quare Herodianum ab eo non discessisse non magis mirum est, quam homines minus diligentes, quorum aetate recta pronuntiatio in oblivionem cecidisset, Aristarcho quasi pro lubidine regulam ponente non credidisse. Nimis acuti illi erant, qui πτέρυξ et πτερύξ significatione differre dicebant: EM p. 694, 20. Gud. p. 485, 28. coll. Lehrs. Arist. p. 312. (II p. 679.)

Πτερωτός *alatus.* Tralatum ad *celeritatem* significandam est Διὸς πτερωτὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται βροντὴ πρὸς Ἅιδην OC 1460.

Πτηνός *volucer.* πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας Ai. 140 an. Piers. veris. p. 7. φήνης coniiciebat, contra quem v. Lob. πτηνὸν ὄρνιν Ph. 955. *ἤ τις πτηνὸς οἰωνός Ant. 1082. [secl. Wund.] Cum synesi ὄρνις dictum πτηνῶν ἀγέλαι Ai. 168 an. — De sagittis πτηνοῖς ἰοῖς Ph. 166 an. πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων πτανοῖς ἰοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν 711 ch. Sic Erf. praeeunte Brunckio: apogr. pleraque τόξων πτανῶν πτανοῖς ἀνύσειε, Flor. Γ. cum LA πτανῶν ἀνύσειε πτανοῖς, in qua scriptura πτανῶν misere hiulcum est, πτανοῖς vero sensu caret, quia nemo non *aves* dici putaret. πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων 1109 m. — Eleganti metaphora ὦ πταναὶ θῆραι dicuntur Ph. 1146 m., quae sunt πτηνῶν. — In Dorismo ubique consentiunt, nisi quod v. 1146. πτηναί LA Flor. Γ.

Πτήσσω *expavesco.* ἔπτηξα θυμόν OC 1466. in senario cantico immisto. θυμόν adverbiascit, etsi Hom. πτήσσειν transitive dixit Il. ξ. 40. σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι (ἄν) Ai. 171 an. — In Tyr. fr. 588, 9. haud dubie scribendum πτήσσουσαν αἰσχύναισιν οἷα μαίνεται.

*Πτίλον *pluma.* πτίλον κύκνειον in fr. subditicio v. s. ἐπαμφιέννυμι.

Πτύον *vannus.* Eust. p. 948, 19. τὸ πτύον καὶ πτέον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὕστερον, ὡς Αἴλιος Διονύσιός φησι· πτύον δὲ Σοφοκλῆς, ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ (inc. fr. 930). cf. Lob. ad Phryn. p. 321.

Πτύσσω *plico.* Proprium de veste. ἅς ἔτ' ἄστολος χιτὼν θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται, Ἑρμιόναν fr. inc. 791, 3, [quod Plutarch. Lyc. et Num. comp. 3. p. 77a. apponit illustrans sua de Lacaenis φαινομηρίσι. τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες ... ἀνεπτύσσοντο καὶ συνανεγύμνουν ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρόν.] De manibus amplexu quasi circumplicatis πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας OC 1611.

Πτυχή. Propria *plicae* vi de veste legitur εἵματος διὰ πτυχῶν Pel. fr. 437. De complicatis tabellis γραμμάτων πτυχὰς ἔχων Synd. fr. 150, 1. πτυχάς Boeckh., πτύχας schol. Pind. Isthm. 2, 68, sed fortasse ἔχων πτύχας scribendum. Praetervidit hunc locum Matth. ad Eur. Bacch. 62. et Phoen. 84, cum negat usquam πτύχας necessario legendum esse, recte autem Elmsleio adversatur πτυχάς damnanti ad Med. 1264. Quid enim? siquidem non πτύξ sed πτύχες Homericum est, nonne etiam tragicis ita licuit dicere? et si singularis tertiae declinationis in usu, quidni etiam pluralis? Est autem πτύχα Eur. Suppl. 979. Sed ne πτυχαί quidem et πτύχας abiici debet et a codicibus standum, siquidem ipse Soph. de *montium convallibus* dixit ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς OR 1026. (II p. 680, 2.)

Πτύω *abominor.* πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ Ant. 653. πτύσας προσώπῳ 1232. v. πρόσωπον.

Πτωκάς *fugax.* ἴθ', αἰθέρος ἄνω πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος ἕλωσί με Ph. 1092 m. ἴθ' pro εἴθ' est Hermanni emendatio. πτωκάδες libri omnes, et *aves* dicuntur, a quibus per stridulas auras abripi Phil. cupit. Scholiasta qui de Harpyiis intellegi vult πτωκάδες variam, sed aliam alia ineptiorem scripturam commemorat γρ. πτωμάδες, πτωχάδες, πρωτάδες, δρομάδες. Gedik. πλωτάδες, Brunck. et Pors. ap. Kidd. p. 220. πλωάδες, I. H. Voss. epp. mythol. I. p. 211. πτωάδες scribi voluerunt ipsi quoque de Harpyiis intelligentes, quod refutavit Herm.

Πτῶμα *lapsus.* πίπτουσι βροτῶν χοἱ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἰσχρὰ Ant. 1046.

Πτωχός *mendicus.* Semel de *victu* dictum: πτωχῷ διαίτῃ OC 751. Sic LA m. pr. Reliqui libri πτωχῇ, et supra scriptum m. pr. in LA ῃι. — De *homine:* πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου OR 455: μή σφε περιΐδης πτωχάς ... ἀλωμένας 1506. φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην OC 444. πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς καὶ ξένοι 1335. In sqq. pro ξένος δὲ σύ est πτωχὸς δὲ σύ in apogr. nonnullis. οὐδὲν κακίων πτωχός, εἰ καλῶς φρονοῖ inc. fr. 718, 2. — Accentum notavit Arc. p. 85, 3.

Πύγαργος [*albinates*, i. e. λευκόπυγος, λευκόπρωκτος.] EM p. 695, 50. πύγαργος: εἶδος ἀετοῦ· Σοφοκλῆς (inc. fr. 931.) ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πυγῆς, ὥσπερ ἐναντίως μελάμπυγος ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς. Postrema inepta sunt et corrigenda videntur ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ. [C. W. Lucas in

annal. Fleckeis. 79. (a. 1859.) p. 601. scribi vult μελάμπυγος ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ ἀπὸ τῆς μελαίνης πυγῆς.]

Πυθιάς i. q. Πυθία. Πυθιὰς βοά Pel. fr. 435, 5. cantus Apollini sacer, Paean. Hoc fortasse respexit Suid. v. Πυθιὰς βοή, explicans ἡ μετ' αὐλοῦ γενομένη βοή, τὸ Πύθιον μέλος sec. schol. Arist. Av. 852.

Πυθικός *Pythicus* i. e. Delphicus. τὸ Πυθικὸν μαντεῖον El. 32. τὸ Πυθικὸν θεοῦ μαντεῖον OR 242. ἐς τὰ Πυθικὰ Φοίβου δώματα OR 70. νῦν δ' οὔτε μ' ἐκ Δώδωνος οὔτε Πυθικῶν γύας (cod. Coisl. Steph. Byz. v. Δωδώνη γυ, ceteris adustis) ... τις ἂν πείσειεν Niptr. fr. 401, 1. Fortasse corrigendum Πυθικούς, v. γύης. — ἄθλοισι Πυθικοῖσιν El. 49.

Πύθιος *Pythius*. ἢ πρὸς Πυθίαις ἢ λαμπράσιν ἀκταῖς OC 1048 ch. ἀκτή urgendum non esse cum Πυθίαις coniunctum, Herm. docet; Marathonium litus, quod videbatur Elmsleio, intelligi non posse, explicuit Reisig.: Philochorus enim ap. schol. de Pythio apud Oenoam fano loquitur. [Bene expedivit locum Dind. in annot. ed. Ox. 3.]

Πυθμήν *fundus*, *radix*, de ostio *cardo*. ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα OR 1261. — De tono v. Arc. p. 9, 9. (II p. 681, 4.)

Πυθόμαντις *Delphis vaticinans*. τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν OR 965. [idcirco sic dicta quia focus prope aberat a tripode cf. Diod. 16, 57. Aelian. V. H. 6, 9 τὰ περὶ τὴν ἑστίαν καὶ τὸν τρίποδα. v. Eurip. Ion. 461 sqq.]

Πυθώδε *Delphos versus*. Πυθώδ' ἰών OR 603. πορεύομαι Πυθώδε 788. — Accentum docet Apoll. de pron. p. 112, B.

Πυθών *Delphi* urbs. τᾶς πολυχρύσου Πυθῶνος OR 152 ch. — De tono v. Arc. p. 11, 25.

Πυκάζω *occludo*. πύκαζε θᾶσσον (δῶμα) Ai. 581. [Ὁμηρικῶς cf. μὴ ἐντὸς πυκάζοιεν σφέας αὐτούς Od. 12, 225.]

Πυκινός *frequens*, *solidus:* inde de hominis moribus *strenuus et prudens*. πυκιναῖς δρόσοις Ai. 1208 ch. — μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη Ph. 854 ch. *sapientibus*, v. Herm.

Πυκνομματέω *crebro perforatus sum*. ἀσπὶς μὲν ἡμῖν λίγδος ὣς πυκνομματεῖ Capt. fr. 33. pro πυκνὸν ap. Pollucem 10, 190. πατεῖ ingeniosissima emendatione restituit Bentl.; non multum abfuit Kuehn. corrigens πύκν' ὀμματεῖ.

Πυκνόπτερος. πυκνόπτεροι δ' εἴσω εὐστομοῦσ' ἀηδόνες OC 17. Ceterum nondum persuadent Reisig. c. cr. ad v. 709. et Herm., *frequentes* dici luscinias, non *denso plumarum tegmine instructas*.

Πυκνός *creber*. πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακίδος Tymp. fr. 563, 3. οὑμὸς πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ τροχῷ κυκλεῖται inc. 713, 1. *frequenti quasi circumactione immutatur*. De πυκνὸν πατεῖ Capt. fr. 33. v. πυκνομματέω.

Πυκνόστικτος *variegatus*. πυκνοστίκτων ἐλάφων OC 1092 ch.

Πύκτης *pugil*. Ἔρωτι ὅστις ἀντανίσταται πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας Tr. 442.

Πυλάδης n. pr. φίλτατε ξένων Πυλάδη El. 16. Πυλάδη 1373.

Πυλᾶτις *Pylaica*. Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες Tr. 639 ch. [πυλάτιδες ἀγοραί· ὅπου συνίασιν οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν ἐν τῇ πανηγύρει Hesych.] Accentus regitur secundum eorum similitudinem femininorum, quae afficta sunt masculinis nominalibus penacutis in ατης, ετης, ητης, ωτης.

Πύλη *ianua*, *porta*. Proprie dictum: κλῇθρ' ἀνασπάστου πύλης χαλῶσα Ant. 1186. εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης Ai. 11. [πύλης ἄναξ θυρωρέ in fr. inc. nuper reperto (erit ap. Dind. 889 b.) de quo v. p. 5. ἄναξ p. 55 b, 40.] τῇδε πρὸς πύλῃ El. 818. — κἀναδεικνύναι πύλας El. 1458. v. ἀναδείκνυμι. δισσαῖς στρατηγίσιν πύλαις Ai. 49. *fores praetorii*. πύλας ἐπιρρήξασ' ἔσω OR 1244. πύλαις διπλαῖς ἐνήλατο 1261. κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε διοίγεται 1294. ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν Ant. 18. ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις ταχθέντες 141 ch. πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη 526 an. ἐν πύλαισιν Αἰνέας πάρεστι Laoc. fr. 342, 1. Θήβας τὰς πύλας ἑπταστόμους inc. 778, 1. — Tralationem monstrat formula θηρός, ὃν ἐν πύλαισί φασι πολυξένοις εὐνᾶσθαι OC 1569 ch. de limine Ditis. [πολυξέστοις LA, illud Dind. de coni. Musgr.] Mirum est singularis numeri πύλην ab Euripide abiudicari a Porsono ad Or. 1080; inutiliter enim Iacobsius licet olim πύλης pro πυρᾶς coniecerit v. 1017. certe quod Sophocli dicere licuit, nonne idem Euripidi? De *inferis* quidem singularem neuter usurpavit, verum Theocritus 2, 160. [Fortasse de anima ab inferis magica arte resuscitanda intellegi possunt verba ψυχῆς ἀνοῖξαι τὴν κεκλῃμένην πύλην fr. Polyid. 467 b.] — De accentu v. Herod. π. μ. λ. p. 39, 31.

Πύλιος *Pylius*. Νέστωρ ὁ Πύλιος Ph. 422.

Πυλωρός [Lob. Path. 2, p. 79. Curt. Et. p. 311.] *custos*. τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω Ai. 562. Non esse proprie dictum schol. rec. sensit, scribens ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φυλασσόντων τὰς πύλας. λέγει οὖν ἀποσοβοῦντα καὶ μὴ ἐῶντα προσβαλεῖν κακόν τι. [Cf. Hesych. πυλωρός: ὁ πυθμὴν τῆς κοιλίας. Sed πυλαωρούς: τοὺς πύλας φυλάσσοντας.] — Accentum notavit Arc. p. 72, 14.

Πύματος *ultimus*. τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε πύματον... γῆρας OC 1236 ch. ἄθεος, ἄφιλος, ὅτι πύματον ὀλοίμαν OR 663 ch. Non intellegebat Elmsl. recte explicatum in scholio φθαρείην ὅπερ ἔσχατον, ἤγουν ἀπώλειαν ἥτις ἐσχάτη, τουτέστι φθαρείην ἐσχάτην ἀπώλειαν. — [Secundum h. l. Dind. c. Reiskio ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος ἔρχομαι τὰν πυμάταν ὁδόν Ant. 877 m. pro τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν.] Adverbiascit ἐν πυμάτῳ *ad extremum* OC 1675 m. (II p. 682, 20.)

Πύνδαξ [Lob. Proll. 447. Curt. Et. p. 461.] Hesych. v. ἀπυνδάκωτος: Σοφ. ἐν Ἰφιγενείᾳ πύνδακα τοῦ ξίφους τὴν λαβὴν ἔφη fr. 291. Eadem omisso nomine fabulae Suid. et Eust. p. 870, 28. e Pausaniae lexico. πύνδαξ: ὁ πυθμὴν Hesych. i. v. et Phot. p. 475, 2, quod eodem fortasse spectat, siquidem Suid. πυθμένα τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον οὗτινος οὖν σκεύους κατὰ βάθος explicant, βάθος erit autem in gladio qua parte manu retinetur; simili tralatione caulis plantae et radix qua humo quasi innititur, πυθμὴν vocatur.

Πυνθάνομαι. Formae praesentis, perfecti πέπυσμαι, futuri πεύσομαι, aoristi ἐπυθόμην, qui indicativo modo non legitur, non habent memorabile quidquam. Significat ‖ *quaerere*, *percontari*. πότερα πυνθάνοι' ἄν, εἰ πατήρ σ' ὁ καίνων OC 993. μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνει 1155. — τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στίν (ὁ πατήρ) Tr. 66. πᾶσαν πυθέσθαι

τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι 91. ὡς πύθοιθ' ὅτι δρῶν ... ρυσαίμην πόλιν OR 71. πολλὰ πυθέσθαι 1304 an. ἔραμαι πυθέσθαι OC 511 ch. — ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ; OR 1444. de sciscitando oraculo. — ‖ *comperire.* πυνθάνομαι ... Δηϊάνειραν οὔποτ' εὐνάζειν βλεφάρων πόθον Tr. 103 ch. — πεπυσμένη πάρει πάθημα τοὐμόν 141. τὰ δὲ πεπυσμένῃ λόγῳ 292. δεῖν' ἔπη πεπυσμένος κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν OR 513. — μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ El. 1225. ἐπεὶ πύθοιτο (τὸ εὖ πράσσειν) Tr. 93. τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν 458. ὡς τελευταίαν ἐμοῦ φήμην πύθησθε θεσφάτων 1150. πυθέσθαι παιδὸς δύσφορον ἄταν Ai. 642 ch. τάχ' ἄν με πύθοισθε σεσωσμένον 692. αἰσχρόν, εἰ πύθοιτό τις, λόγοις κολάζειν 1159. οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου OR 333. ὡς πυθοίμεθ' ἄν, ὅπου πότ' ἐσμέν OC 11. εἰ πυθοίατο συλῶντα τἀμὰ 921. — χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πεύσει τάχα El. 35. εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται 470. *πεύσει δὲ Tr. 899. [secl. Herm.] πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα OR 1240. Unde comperias, plerumque non additur; semel genitivo casu fit OR 333. Nam Tr. 1150. ἐμοῦ melius obiecti genitivus esse putabitur. Quod sciscitaris vel comperias, accusativo vel infinitivo, raro interrogatione vel participio redditur, illud OR 71. OC 11, hoc Ai. 692. Tr. 66. OC 921. — Unum reliquum est OC 1265. μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς ταῖς σαῖσιν ἥκειν τἄλλα μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ. Sic libri. Brunckius correxit τοῦτο μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ, distinctione ante τοῦτο posita. Elmsl. Reisigiusque Reiskium et Musgravium secuti τἀμὰ μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ, quod etiam Porsono placuit Adv. p. 168. Mihi Brunckii ratio elegantissima videtur; fortasse tamen distinctione post τἄλλα posita recepta scriptura servari poterit, ut τἄλλα adverbialiter dicatur: *haec sero didici et fateor me ceteroqui etiam* (καί) *pessime tibi consuluisse: ne ab alio comperias.* (II p.683, 27.)

Πῦρ *ignis.* ‖ Proprie dicitur. πῦρ ἂν οὐ παρῆν Ph. 295. πυρὸς μέτα 298. τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ ἔμπρησον 800. v. Λήμνιος. κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρός OR 177 ch. ὃς γῆν ... πυρὶ πρῆσαι κατάκρας Ant. 200. πῦρ διέρπειν 265. σιδηρὸν ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ 475. παμφλέκτου πυρός El. 1139. οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει; Tr. 1013 m. [Dind. ἐπιτρέψει.] v. ἀποτρέπω. πυρὸς φλέγοντος Ai. 1278. πῦρ, ὕδωρ Ach. Am. fr. 163, 2. πέμφιγι ἀγγέλῳ πυρός Salm. fr. 483, 3. βωμὸς ἀτμίζων πυρί Laoc. 340, 1. κόρον ἀϊστώσας πῦρ Rhizot. 481. a. [quod scribendum κηρὸν ἀϊστώσας πυρί cum Kustero.] Huc adde de *taedis* dictum εὔιόν τε πῦρ Ant. 964 ch. cf. OR 214. Eur. Bacch. 146. πῦρ ἱερόν, τῆς εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος Rhizot. fr. 480, 3., de *fulmine* πυρὶ καὶ στερόπαις OR 470 ch., quae hendiadyn monstrant. παλτῷ ῥίπτει πυρί Ant. 131 ch.; de *fulgore astrorum* πῦρ πνεόντων χοράγ' ἄστρων Ant. 1146 ch. Ambiguum, utrum de igne rogi, an de fulgure divinitus immisso, quo rogus exustus Herculesque in caelum sublatus est, videtur Ph. 728 ch.: ἵν' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς πλάθει πᾶσιν, θείῳ πυρὶ παμφαής. Ad posterius inclino secundum narrata ab Apollod. 2, 7, 7. §. 14. Diod. Sic. 4, 38. — ‖ Usum figuratum haec exempla monstrant. De *periculo:* πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύρῃ Ant. 619 ch. v. s. προσαύω. De *spe inani,* qua quasi animum *refovemus* et refectum tanquam a torpedine sentimus: θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρὶ El. 888. schol.: ἀνιάτῳ ἐλπίδι. Inepte alius de febri cogitat, quem secutus tamen Musgr. Denique convicium est ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα Ph. 927. schol. male: παρὰ τὸ ὄνομα, καλεῖται γὰρ Πύρρος. Eadem Eustathii sententia fuit p. 1187, 21. 1463, 34. At tragici *Neoptolemum* dicunt, Pyrrhum ignorant. Explicuerunt Musgr. et Brunck. (II p. 684, 14.)

Πυρά *rogus.* πυρᾶς πλήρωμα Tr. 1213. ὡς ἐς πυράν με θῇς 1254. νιν πυρᾷ κέαντες El. 757. — *bustum* et *sepulcrum* in loco busti constitutum: σκῦλα πρὸς πυρὰν ἐμὴν κόμιζε Ph. 1432. ἐσχάτης δ' ὁρῶ πυρᾶς βόστρυχον El. 901. Schaefer. coniiciebat ἐσχάτῃ δ' ὁρῶ πυρᾷ: v. Herm. — De significatione v. Hemst. ad Luc. Tim. p. 348. t. I. Bip.

Πύργος. ‖ Proprie *turris.* οὔτε πύργος οὔτε ναῦς OR 56. οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος 1378. πύργοι μέν, οἳ πόλιν στέγουσιν OC 14. πρὶν καὶ στεφάνωμα πύργων ... Ἥφαιστον ἑλεῖν Ant. 122 ch. Sed *munimenta* vel *loca munita* universe dicuntur οὔτ' ἄν νιν (μοιριδίαν δύνησιν) ὄλβος οὔτ' Ἄρης, οὐ πύργος, οὐχ ἁλίκτυποι ... νᾶες ἐκφύγοιεν Ant. 953. Miram eius sententiae et πύργου explicationem excogitavit Welck.: v. Herm. — ‖ Tralate *praesidium.* θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας OR 1200 ch. σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται Ai. 159 an. Recte Lob. pro πύργος dici existimat; Herm. *civitatis munimentum* explicat, quasi πύργος civitatem significet. —

Πυργώδης *turri similis.* ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός Tr. 273. v. πλάξ.

Πυρεῖον *igniarium.* πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε (ἐστί) Ph. 36. Quale fuerit, v. ap. Herm.

Πυρόω *comburo.* ὅστις ... ναοὺς πυρώσων ἦλθε Ant. 286.

Πυρφόρος *ignifer.* De homine: ἐπὶ γᾷ πέσε ταντα λωθεὶς πυρφόρος Ant. 135 ch. Capaneus. Aliter post Wunderum haec Herm. distinxit. De deo: πυρφόρος ἀστεροπητής Ph. 1198 m. ὁ Ζεύς schol. ὁ πυρφόρος θεὸς Τιτὰν Προμηθεύς OC 55. v. Reisig. et inprimis Hemsterh. ad Luc. t. I. p. 466. Item de *pestilentia* dei perniciosi imagine praetexta: ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν OR 27. Sed de fulmine dicitur τὰν πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη OR 200. πυρφόρος θεοῦ κεραυνός OC 1658., quod ambigo an potius πύρφορος scribatur, *fulmen cum igne demissum.* De taedis: τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἴγλας OR 206 ch. v. αἴγλη.

Πώ *dum.* Extra negandi formulas semel dicitur. ἦ ξυναλλάξας τί πως; OR 1130 sc. οἶσθα. In negandi formula iuxta posita οὔπω, μήπω in unam vocem coalescentia suis locis memoravimus. Interiecto vocabulo separantur haec. οὐκ οἶδά πω τί φησι Ph. 580. οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω OR 105. In Par. B adscriptum γρ. που. [γ' ἐγὼ Hartung.] πείρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω Tr. 591. Tricl. που. κοὐ ταῦτα λόγχῃ ... ἔδρασέ πω 1061. θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔ τί πω θέλω Ai. 106. οὔ τί πω ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου αἰκία El. 513 ch. οὔ τίς πω ante Herm. legebatur contra metrum. ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς ... εἶχον OC 972. πῶς LA πως: πω Tricl. οὔ τί πω ὡς αὐτίκα 1370. LA a pr. m. που, ω a m. pr. supra scripto. — οὔτε τὰ νῦν πω ἔμαθον OR 492 ch. οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει 731. οὔτ' ἐπινυμφίδιός πώ μέ τις ὕμνος ὕμνησεν Ant. 814 m. λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά πω τυχεῖν Past. fr. 449 a. που, quod est in cod. ut ap. Suid. v. θρηνῶν, correxit Dind. Eundem recte consuluisse putamus delendo ineptissimo additamento, cum legatur in libris Ai. 1416 an. κού-

δενί πω λῴονι θνητῶν *Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ. Verba Αἴαντος ὅτ' ἦν et seqq. Dind. sustulit. — μή ... πω diremptum vocabulo interposito semel dictum est. μή ξυναλλάξαντά πω OR 1110.

[Πωλέω *versor, commeo.* Cf. Hesych. πωλεῖται: συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεται· Ἑκάτης ἔγχος, τῷ δι' Ὀλύμπου πωλοῦσα φέρει fr. Rhizot. 480, 4. bene emendavit H. Keil. pro πολοῦσα quod cod. habet schol. Ap. Rh. 2, 1213. πάλλουσα malebat Dobraeus.]

Πωλικός *quod est pulli equini.* κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς OR 802. *equis iunctum* interpretor, non cogitans de pullis.

Πωλοδαμνέω *equos domo*, tralatum ad *formandum alicuius indolem*: αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ πωλοδαμνεῖν κἀξομοιοῦσθαι φύσιν Ai. 549. Schol. vet.: ὡς πῶλον γυμνάζειν. Cf. Wyttenb. ad Plut. de educ. puer. p. 13. E.

Πῶλος *pullus equinus;* sed eius aetatis significatio aut nulla est, aut pertenuis. Αἰτναίας ἐπὶ πώλου βεβῶσαν OC 314. v. Αἰτναῖος. πώλοισιν, ἢ ῥιμφαρμάτοις φεύγοντες ἁμίλλαις 1062 ch. πᾶσα δ' ὁρμᾶται ... *πώλων ἄμβασις 1068 ch. i. q. πώλων ἀναβάται, v. ἄμβασις. [Dind. πώλων eiecit, ut ab interpolatore ex v. 1063 inlatum.] ξανθαῖσι πώλοις El. 705. πῶλοι βίᾳ φέρουσιν 725. v. βία. ὑστέρας ἔχων πώλους 735. v. ἔσχατος. ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς πώλοις 738. πίπτοντος πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον 748. πώλου δίκην Tyr. fr. 588, 1. σὺ δὲ σφαδάζεις, πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ inc. 727, 1. (II p. 686, 5.)

Πῶμα *potus.* οἰνοχύτου πώματος Ph. 715 ch. LA πόματος, sed recta scriptura est a m. pr. supra posita: illud ignorari ab Atticis monuit Pors. ad Eur. Hec. 396, cuius dictis adiunge Matthiae adnotata ad v. 389, quo nolente in Bacchis v. 260. πόμα relictum; omnino emendatus sermo verbalia in μα brevi penultima ignorat, ut neque δέμα neque θέμα probate scriptoribus dicta sint, sed aut producitur vocalis aut consona adhibita efficitur positio. Unum ἔρυμα est, de quo dubitari possit: στόμα enim et ὄνομα ex alio genere sunt. Hanc quaestionem totam absolutissime pertractavit Lob. ad Phryn. 456. Paralip. 425. — De Aeg. fr. 20. v. ταύρειος.

Πώποτε *unquam.* Unum vocabulum est: v. Apoll. de pron. p. 45. A. 48. B. Erant autem, qui iuberent inflecti contra et rationem et consuetudinem: v. Eust. p. 147, 10. 417, 17. cf. 1254, 33. — ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω ... πώποτε βλαστὸν OC 696 ch. Tricl. ποτέ. — μηπώποτε et οὐπώποτε suis quaerantur locis.

Πῶς. || *quomodo.* In quaestione *recta:* πῶς γὰρ ἂν ... προσβαίη μακράν; Ph. 41. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν; 110. πῶς ποτέ, πῶς δύσμορος ἀντέχει; 175 ch. πῶς γὰρ κάτοιδα; 250. πῶς ἂν ὑμὶν ἐμφανὴς ἔργῳ γενοίμην —; 531. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς ... πλεῖν ἦν ἑτοῖμος; 568. πῶς ποτέ, πῶς ποτέ ... πῶς ἄρα ... βιοτὰν κατέσχεν 688. 689 ch. πῶς οὐκ οἶσθα; 754. πῶς ἂν ... τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; 794. πῶς ... οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτέ; 797. πῶς δέ μοι τἀντεῦθεν φροντίδος (sc. ὅρα) 834 ch. v. Herm. πῶς θεοῖς εὔξεσθε αἴθειν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι; 1032. 1033. πῶς ἂν εἰσίδοιμ' ἄθλιός σ' ἀνήρ; 1214 ch. πῶς δίκαιον ... πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; 1247. πῶς ἀπιστήσω λόγοις τοῖς τοῦδε; 1350. πῶς ὁ δύσμορος εἰς φῶς ... εἶμι; 1352. πῶς ταῦτ' ἐξανασχήσεσθε —; 1355. πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου (sc. ξυνόντα); 1357. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος; 1383. πῶς οὖν ὁ λῃστὴς ... εἰς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; OR 124. πῶς οὐχ ... ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον; 391. πῶς δεῦρ' ἦλθες; 532. παρέσχομεν, πῶς δ' οὐχί; 567. πῶς οὖν ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε; 568. πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν ... ἔφυ; 592. πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμι; 599. πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμὶν ἐν τάχει πάλιν; 765. πῶς δ' οὐκ ἄν; 937. καὶ πῶς ... οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ; 976. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί; 1019. πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ; 1177. πῶς ποτέ, πῶς πόθ' αἱ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέρειν σῖγ' ἐδυνάθησαν; 1210. πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς ὄψεις μαρᾶναι; 1327. πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν; OC 270. πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίατο ...; 602. πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά; 606. πῶς οὖν ποιήσεις; 652. πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί; 971. πῶς [πῶς γ' LA] ἂν τό γ' ἆκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; 977. πῶς δ' ἂν ... θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς ... 1132. πῶς γὰρ αὖθις αὖ [ἂν Dind. c. Vauv.] πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι ταυτὸν —; 1418. πῶς ἂν ... τις ... Θησέα πόροι; 1457. πῶς οἶσθα; 1474. πῶς εἶπας δηλοῦσθαι τάδε; 1513. πῶς γὰρ ... δύσοιστον ἕξομεν τροφάν; 1685 m. θέμις δὲ πῶς τάδ' ἐστί; 1729 m. πῶς ἂν σκοποὶ νῦν εἴτε τῶν εἰρημένων Ant. 215. Dind. probabiliter pro ὡς ἂν σ. ν. ἦτε. πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; 230. πῶς ... ἀντιλογήσω ...; 376 an. πῶς ὁρᾶται ...; 406. πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; 464. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν; 514. πῶς παισὶ ... πληθύεις, ἀτὰρ ... οὐ πέμπεις τινά; Tr. 54. πῶς ἄπεστιν; 192. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἄν; 293. πῶς δ' οὐ χἀτέρας; 444. πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; 718. πῶς γὰρ ἂν ... ἔχοι θανὼν λατρείαν; 830 ch. πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι; 835 ch. πῶς ἐμήσατο πρὸς θανάτῳ θάνατον ...; 884 ch. πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰῴμην τὸ σόν; 1210. πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; Ai. 50. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον; 214 an. πῶς ἂν ... τέλος θάνοιμι καὐτός; 387 m. πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν; 463. πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν; 677. πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα; 969. rectius τί δῆτα scribitur quod habent LA m. pr. Flor. Γ. πῶς σ' ἀποσπάσω τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; 1024. πῶς ἀμελεῖν καλόν; El. 237 m. πῶς γὰρ ... οὐ δρῴη τάδ' ἄν; 257. πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; 591. πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς, εἰ ... 660. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις; 773. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδα; 923. πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν; 1189. πῶς ... οὐ δίκῃ στένω; 1212. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγώ; 1313. πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι; 1339. πῶς ἦλθες; 1355. πῶς ... ξυνών μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες; 1358. πῶς δή 1400. πῶς κυρεῖ δέ; 1424. πῶς σκότου δεῖ; 1493. πῶς δῆθ' ὁδουρὸν ἐξέβης λαθών; fr. Aeg. 23. πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ; Eriph. 205, 1. πῶς δῆτ' ἐγώγ' ἂν ... Διὸς γενοίμην εὖ φρονεῖν σοφώτερος; Polyx. 470, 6. πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ' ὑπεξελθεῖν τόδε; inc. 696, 2. πῶς ἂν οὐκ ἂν ἐν δίκῃ θάνοιμ' ἂν inc. 789. [Dind. suspicatur fuisse πῶς ἄρ' οὐκ.] — [De πῶς οὖν assumptioni cum obiectione ponenda constituto v. s. οὖν p. 575 a et b.]

His adde formulas rogandi subaudiendo verbo in brevius coactas. πῶς δ' οὐκ ἄν sc. ἥδοιο OR 937. iam retulimus. πῶς, simplex aut subnexa sententia coniunctionali —; Ph. 1386. OR 1009. OC 1585. Ai. 84. Tr. 890 ch. El. 831 ch. πῶς γάρ; Ai. 279. El. 911. πῶς γὰρ οὔ, οὐκ, οὐχί; El. 865 m. 1307. 1448. Ai. 1010. πῶς δ' οὐχί; OR

567. 1015. Deinde formulas quasdam quasi legitimas interrogandi cum mirationis sensu. πῶς εἶπας; El. 407. 1220. Tr. 744. Ph. 246. 414. 1288. OR 943. 1017. OC 322. 896. 1099. 1513. 1759 an. Tr. 744. El. 407. 1220. πῶς φῄς; Tr. 977 an. OR 746. OC 531 ch., quod tamen etiam ulterius quaerentis esse poterit, velut πῶς τοῦτ' ἔλεξας; Ai. 270. cf. τί τοῦτ' ἔλεξας; Ph. 1173 ch. Sed πῶς λέγεις ex illo genere, Ph. 1407, quod sensit Abresch. ad Aesch. Pers. 792. Sed a vulgari illo et plebeio πῶς δοκεῖς, quod Eurip. a comicis desumpsit (cf. Toup. em. in Suid. t. 2. p. 109. Valck. ad Eur. Hipp. 446. Iacobs An. in Ath. p. 52. Pflugk. ad Eur. Hec. 1160.) Soph. abstinuit. — || *Indirectae* autem quaestionis exempla reperi non plus duobus. οὐδ' ἔχω πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος OC 1711 m. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων Tr. 992 an. (II p. 688, 11.)

2. Horum exemplorum quaedam percommode admittunt, ut πῶς vertatur *cur*. Sunt haec Ph. 568. 1032. OR 391. 568. OC. 602. Ant. 514. Tr. 54. 192. El. 1493, quae omnia ante apposuimus, quia ex breviata illa explicatiore formula orta sunt, qua de facti ratione quaerentes *quomodo* dicimus. Velut El. 1493: καὶ πῶς σκότου δεῖ *cur tenebris opus*, id est quod πῶς ἂν γένοιτο ὥστε σκότου δεῖν, *quomodo efficiatur, ut tenebris opus sit*.

3. De *sermonis proprietate* primum notamus *iterari* πῶς s. πῶς ποτέ gravitati sententiae augendae Ph. 175 ch. OR 1210 ch. imo *ter* poni Phil. 687 — 689 ch. — Deinde iterandis cum hac particula verbis eius, qui ante locutus erat, in *exprobrando* vel *refellendo* utebantur. OC 832. Chorus: ὦ ξέν', οὐ δίκαια δρᾷς. Creon: δίκαια. Chorus: πῶς δίκαια; Tr. 412. Nuntius: ἢν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν; Lichas: πῶς μὴ δίκαιος; — Porro πῶς aliquando ita interrogat, ut de *neganda re*, qui rogat, certus sit. Primus hoc advertit Gataker. de S. N. I. c. 11. p. 73, executi sunt Hemsterhus. ad Luc. Tim. t. 1. p. 330. Bip. Valck. ad Eur. Phoen. 1614; cf. Koen. ad Greg. Cor. p. 144. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ ... προσβαίη μακράν; Ph. 41. πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; 250. πῶς οὐκ οἶσθα; 754. Alia minus necessario ea ratione explicanda ante attulimus. — Denique in eo quaerendi genere *desiderandi* est et *optandi* significatio. Observarunt Valck. ad Eur. Hippol. 208. Markl. ad Suppl. 796; accuratius finivit Schaef. ad OC 1100, *utinam aliquo modo* sic reddi: addo esse eius, qui vix confidat fore, quod optaverit. πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; Ph. 794. ὦ πόλις πατρία, πῶς ἂν εἰσίδοιμί σ' ἄθλιός γ' ἀνὴρ 1214 m. πῶς ἂν τὸν αἱμυλώτατον ... τούς τε δισσάρχας ὀλέσσας βασιλῆς τέλος θάνοιμι καὐτός Ai. 387 m.

Πώς *aliquo modo*. καί πως τὰ μὲν πανοῦργα ... χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου Ph. 448. τύχῃ δέ πως πρὸς ταὐτὸν ὁρμισθεὶς πέδον 542. προσπεσόντα πως βωμῷ καθῆσθαι OC 1157. τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματα ... κατοικτίσαντά πως 1282. μηδ' ... ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως 1483 ch. ἔμφρων μόλις πως σὺν χρόνῳ καθίσταται Ai. 306. εἴθ' εὖ φρονήσαντ' εἰσίδοιμί πως φρενῶν ἐπήβολον καλῶν σε Alcm. fr. 95. Sic Porphyr. qu. Hom. I.; ex eo Eust. p. 1448, 6. sed πῶς omittit. Praestare fortasse καί Dind. ait; mihi sententia absoluta non videtur, nec iudicari de particula posse. — *Fere* interpreteris: ἡθάς εἰμί πως τῶν τῇσδε μύθων El. 372. *τοιαῦτα γάρ πως καὶ γελᾷ κὠδύρεται Ai. 327. [secl. Nauck.] *Forte*, inprimis in interrogatione indirecta: ἐάν πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον τοῖσιν ὁμαίμοις OC 1770 m. *ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα τὴν παῖδα Tr. 584. [secl. Dind.] *num forte*. Extra illud loquendi genus: τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως τῆς οἰός Tr. 695. — Vitiose πως vel πῶς scribitur in LA OC 972. v. πω.

P.

Ῥά coniecturae faciendae constituta particula id quod ἄρα significare fertur, minus tamen explicata et manifestaria vi praedita est. Apollonius de coni. p. 525, 16. ἰσοδυναμεῖν τῷ δή ait θήν, ῥά, νύ, πού, sed μᾶλλον ποιητικούς esse. ἦ ῥά σε ... Ἄρτεμις ... ὤρμασε ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας Ai. 172 ch. ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνήρ 954 ch. Latinum *fortasse* et *forte* longe gravius est et molestius, quam levicula illa et quasi volitans Graecorum particula. Sed ἤ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν, ἤ ῥα κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα Ai. 177. suspectum est, quod in altero interrogationis membro ne Homero quidem dicitur ῥά: inde Herm. olim ἦρα coniecit.

Ῥά. Σοφοκλῆς (inc. fr. 932.) δὲ καὶ Ἴων τὸ ῥ ά δ ι ο ν (λέγουσι) ῥᾷ. Strabo 8. p. 364. [adstipulante Eustath. p. 295, 5.] Docta est de hoc vocabulo disputatio Apollonii de adv. p. 566, 10. et accentum, quem inflexum esse oporteret, et traditum certe a plerisque ι subscriptum adversari, quominus ex ῥέα contractum putetur [quam sententiam tuetur Nauck.]; apocope igitur breviatum ex ῥᾴδιος. Ea disputatio transiit in EM p. 700, 26, illic tamen de adscribendo ι confidentius, quam ab Apollonio traditur.

Ῥαβδονομέω *certamini iudex praesum*. εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμει ξυνοῦσα Tr. 515 ch. Schol.: ἐβράβευε καὶ διέταττε. Brunck. libris et sensu adversis ῥαβδονομεῖ. Mire a ῥαίω (vitiose scriptum ῥάω) ῥάβδος ducit et adscribi ι docet EGud. p. 489, 21. Erant etiam, qui ab ῥᾷον βαδίζειν ducentes inflecterent, quos ipsos etiam ι addidisse consentaneum est: verius alii ab ῥαπίζειν repetentes penacuebant; v. Eust. p. 906, 2. 1353, 39. 1951, 23.

Ῥᾴδιος *facilis*. τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον Ai. 1350. τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντέχειν οὐ ῥᾴδιον Alead. fr. 99. — ῥᾷστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι Ph. 1395. — Reliqua exempla sunt adverbii. ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σύ, κἀγὼ διοίσω τοὐμόν OR 320. ῥᾷστα τὸν βίον φέρει 983. Cui sententiae similis est ὡς ῥᾷστα τἀναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν Thyest. fr. 236, 2. Sed vitiose scribebatur τὰ ῥᾷστα pro τἄριστα Eriph. fr. 204, 1. — De vocabulo cf. Apoll. de adv. p. 567, 2. (II p. 690, 10.)

Ῥᾳδίως *facile*. ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ OR 725. πόλεις, κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν OC 1535. *proclives* ad temeritatem sunt. — [De superlativo adverbii ῥᾷστα v. s. ῥᾴδιος.]

Ῥᾴθυμος socors. ποῖ γὰρ μενεῖς ῥᾴθυμος; El. 958.

Ῥαικός. Ῥαικούς: οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας. Σοφ. τῇ λέξει κέχρηται. inc. fr. 933. Phot. p. 480, 15. Eust. p. 890, 14. similia tradit: v. quae in v. Γραικός attulimus, ubi etiam accentus videndus. Quam ibi suspicionem protulimus, barbaris, i. e. *Romanis* tribui Ῥαικός formam a grammaticis Γραικός et Ῥαικός poetis pariter usitatum distincturis, ea confirmatur aliquatenus ab Hesychio v. Ῥαικός: Ἕλλην. Ῥωμαῖοι δὲ τὸ γ προσθέντες, Γραικόν φασι, in quibus cum Photii et Eustathii dictis conciliandis operam interpretes perdiderunt. Nihil autem frequentius, quam alios aliarum scholarum grammaticos in rebus dubiis et controversis plane contrariam viam tentare. Suid.: Ῥαικός, ὁ Ῥωμαῖος, quod non vitiosum, sed breviatum, desunt enim verba τὸν Ἕλληνα.

Ῥαίω *tundo, pulso,* hinc *labore frango.* δοῦλος ἀνδρὸς ἀντ' (libri ὡς) ἐλευθέρου ῥαίοιτο Tr. 267. de Hercule Eurysthei iussu laboribus vexato. Hesychius Sophoclis verba, ut videtur, respiciens: ῥαίοιτο: φθείροιτο: πλανῷτο. cf. ῥαίεται: πλανᾶται. φθίνει.

Ῥάκος *pannus.* θάλπεται ῥάκη Ph. 39. οἷα φωτὶ δυσμόρφῳ ῥάκη προθέντες βαιά 274.

Ῥακτήριος. ῥακτηρίοις κέντροισιν: ἀντὶ τοῦ ταῖς κώπαις, διὰ τὸ ῥάττεσθαι. καὶ ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ μέλη βοῶν ἄναυλα καὶ ῥακτήρια, ἀντὶ τοῦ ψοφώδη καὶ θορυβώδη. fr. Phil. 631. Hesych. His non efficitur κέντρα ῥακτήρια dictum Sophocli esse, certe non in illa fabula. Alterum autem voces i. e. lamenta *fracta* et *dissona* significare par est.

Ῥάξ *acinus, uva.* ῥὰξ εὖ τεθησαυρισμένη Polyid. fr. 464, 2. in penoris apparatu enumeratur. De forma (ἀναττικὸν ῥώξ) v. Lob. ad Phryn. p. 76, qui idem Draconem refutat inflecti vocabulum docentem p. 19. et 80. Cf. Gr. Herm. de prosod. p. 434.

Ῥᾷστα v. ῥᾴδιος. (II p. 691, 3.)

Ῥαχία *praeruptum littus.* EM p. 702, 54. cf. Gud. p. 491, 3. πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς ῥαχίας καλεῖται. καὶ γῆ δέ τις ἐν τοῖς μετάλλοις οὕτω καλουμένη· παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ῥαχία λέγεται ἡ τοῦ ὄρους (inc. fr. 934). Igitur Soph. ῥαχίαν, quae ab aliis ῥάχις dicta est.

Ῥαχίζω *spinam dorsi seco.* κύκλῳ ῥαχίζων Ai. 56. τοὺς δ' ... ἔσφαζε κἀρράχιζε 299. ἐδίχαζε schol. rec. Priorem locum Hesych. respicit ῥαχίζων explicans διακόπτων, διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ τὴν ῥάχιν γίνεσθαι. Eadem enim verba Suid. habet v. ῥαχίζων, uterque scholiis usus ad v. 56.

Ῥάχις *spina dorsi.* κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων Aeg. fr. 21. — Ap. Arcad. p. 36, 12. perperam scribitur ῥᾶχις: is enim non aliud nisi gravari vocabulum significaturus erat, α autem corripitur.

Ῥάχος. Phot. p. 484, 12: ῥάχοι (scr. ῥᾶχοι): αἱ μυρίκιναι ῥάβδοι. ῥάχοισιν ὀρχάδος στέγης Σοφοκλῆς (fr. inc. 935.) δὲ τοὺς φραγμοὺς ποίμνης. Male vulgo interpungitur post στέγης, et ne Dind. quidem aliter. Inprimis autem usitatus ille particulae δέ locus in explicationibus grammaticorum v. ὀρχάς. [Photio pleniora habet Hesych. i. v. ῥᾶχοι: χοιράδες. στοιβαί. σάγματα. ἔνιοι τοὺς σφακέλους τῶν ξύλων· ἄλλοι τὰς μυρικίνας ῥάβδους. ἔστι δὲ ἀκανθῶδες φυτόν, ἀφ' οὗ τὸ περίφραγμα· et Ῥᾶχος: ... ὁ φραγμὸς τῶν τειχῶν. cf. Eust. 1540, 28. Pollux. 1, 225. 10, 131. De Ionico ῥῆχος v. ῥηχός v. Dind. in Th. LGr.]

Ῥαψῳδός *carmina texens.* ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων OR 391. Sphinx est.

Ῥέα Rhea dea. τὸν πόντιον γαιάοχον Ῥέας φίλον υἱόν OC 1073 ch. Una syllaba pronuntiatur quod rarissime admissum a tragg. v. s. θεός, Κρέων, λέως. — De vocabulo v. Muetzell. de em. theog. Hesiod. p. 140.

Ῥέεθρον v. ῥεῖθρον.

Ῥέζω *facio.* [ῥέξαι: ποιῆσαι, πρᾶξαι. Ἀθηναῖοι δὲ θῦσαι· παρ' Ἐπιχάρμῳ τὸ βάψαι.] Propria *immolandi* significatione. εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως Tr. 288. Hanc spectavit, quem Suid. exscripsit: ῥέζειν: θυσιάζειν, ποιεῖν, ἱερατεύειν, παρασκευάζειν. At Hesych. converso ordine ῥέζει: πράττει, θύει, ἱερεύει, παρασκευάζει. ἐτῆρας ἀμνοὺς θεοῖς ἔρεξ' ἐπακτίοις fr. inc. 708 quo loco θεοῖσι ῥέζ' scribi mavult Lob. Prol. 464. n. 50.] — Generatim *facere* significat: τί ῥέξοντες Ph. 1191 ch. ὡς τίνα δὴ ῥέξῃς παλάμαν ποτέ; 1206 ch. δή fulciendo metro inseruit Herm. cum eadem de causa Tricl. imperite scripsisset ῥέξειας. Flor. Γ. ῥέξεις. ἔρεξας; OC 539 ch. οὐκ ἔρεξα. ib. quae Oedip. respondet, utrumque ad scelestum matrimonium ineundum refertur. ὥς τι ῥέξομεν 1725 m. Sic LB. Ricc.: LA et ceteri codd. adverso metro ῥέξωμεν. In Ph. 684. pro ἔρξας scribendum ex Eustathio videri ῥέξας significavi v. κατευνάζω.

Ῥέθος *facies.* νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει Ant. 529 an. πρόσωπον explicant Philemo p. 109. Suid., Hesych (is παρειά addit) et Aeolicum esse vocabulum ait Eust. p. 1090, 27.

Ῥεῖθρον et ῥέεθρον *flumen.* [ῥεῖθρον· ῥεῦμα. λέγεται δὲ καὶ ῥέεθρον Hesych. De tragicorum usu cf. Gerth., in Curtius, gramm. Stud. 1, p. 230.] παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις Ant. 712. Hunc vel huic similem locum ante oculos habuisse Ammonius videtur, cum ῥεῖθρον dicat *alveum torrentis*, ipsum *torrentem* ῥεῦμα, p. 122. Ceterum codd. plerique cum LA ad pronuntiandi rationem παραρρείθροισι. Divisim scribitur ap. Eust. p. 1409, 38. 1612, 17. et in aliquot apogr. *Fluenta* significantur: κρῆναι Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων OC 687 ch. Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων Ant. 105 ch. ναίων παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥεέθρων 1124 ch. Plerique codd. cum LA ὑργόν et ῥέεθρον: illud et ῥεέθρων Tricl., Herm. ῥείθρων dedit. (II p. 692, 15.)

Ῥειτά: ἐν Ἐλευσῖνι δύο ναμάτια φερόμενα ἐκ μιᾶς πηγῆς, καλούμενα Ῥειτά, οὕτως Σοφοκλῆς (inc. fr. 936.). Phot. p. 485, 10. Sophoclis verba videntur esse quae statim insequuntur ap. Phot.: ῥειτῶν τόπος: ἱερῶν ῥευμάτων. In altero Photii cod. post ῥειτῶν distinguitur. Eadem fluenta etiam ῥειτούς dicta esse ex Hesychio i. v. Ῥειτοί colligas [et ex Thuc. 2, 19. Pausan. 1, 38. Nam qui ap. Thuc. 4, 42 dicitur Ῥεῖτος lacus est prope Solygiam Corinthiorum.]

Ῥέπω *vergo, cado versus* vel *in aliquem.* φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν Ant. 722. σαφῶς τοῦτ' ἔστι τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον OR 847.

Ῥεῦμα *flumen.* Proprie dicitur: κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει OC 158 ch.

Quomodo explicandum videatur, significavi v. κρατήρ. Tralate: ἐσιδὼν πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους Ant. 129 ch. *magna vi*, v. Erf.

Ῥέω *fluo*, *diffluo*. Proprie dictum ῥεῖ (Ἴναχος) γὰρ ἀπ' ἄκρας Πίνδου ... εἰς Ἀμφιλόχους Inach. fr. 265, 1. Proxime hinc abest ῥεῖ πᾶν ἄδηλον (τὸ κάταγμα) Tr. 698. de *villo laneo*, cum in solis aestum proiectus esset, veneni violentia *diffluente et absumpto*. Hinc ad *famam sparsam* transfertur. δόξης ἢ κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης OC 259. A prima autem significatione sumptum ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον Tr. 468. *vento committantur dispellenda*, v. οὖρος.

Ῥήγνυμι *frango* (*rumpo*). ‖ Proprie dictum: ῥηγνὺς χρυσόδετον κέρας ῥηγνὺς ἁρμονίαν χορδοτόνου λύρας, Tham. fr. 232a. σίδηρον ... θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις Ant. 476. et aliter dictum: ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις Amphiar. fr. 781, 1. de dehiscente terra. — ‖ Tralate dictum active *irrumpo*. ἐρρηξάτην ἐς κύκλα χαλκέων ὅπλων inc. fr. 731. De tonitru deorsum quasi *diruptis* nubilis delato βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς Teucr. fr. 507, quae verba suis inseruit Aristoph. Nubb. 583. De *rumpendo* s. quasi aperiendo lacrimarum fonte δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα Tr. 919. Hinc intransitive dictum ἔρρωγεν παγὰ δακρύων Tr. 852 ch. v. Valck. ad Eur. Hipp. 1338. Inde de *malo* universe, quod graviter et insperato *erupit*. *τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν (κακά) OR 1280. quem versum merito secl. Dind. Sic dictum etiam ὁποῖα χρῄζει ῥηγνύτω OR 1076. relatum illud ad praegressa chori verba δέδοιχ' ὅπως μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά. [Incertum qua vi protulerit Soph. ῥήξασα κίρκους quae verba sola supersunt fr. inc. 786.]

Ῥῆμα *dictum*. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε τὸ ῥῆμα; OR 355. πρὸς δὲ τοὺς φίλους οἷ' ἀνταμείβει ῥήματα OC 814. ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι 873. τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι ἢ δυσχεράναντ' ἢ κατοικτίσαντά πως παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά 1281. κακὰ δεννάζων ῥήματα Ai. 243 an., non tam *convicia*, quam *insanas et male ominatas contumelias*. τὰ δεινὰ ῥήματα χανεῖν 1226. δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν El. 61. τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἔστι σοι; Alead. fr. 103, 1. (II p. 639, 16.)

Ῥῆσις *oratio*. ῥῆσις βραχεῖα τοῖς φρονοῦσι σώφρονα πρὸς τοὺς τεκόντας πρέπει Acris. fr. 62, 1.

Ῥητός *effabilis*. ἢ ῥητόν; ἢ οὐ θεμιστὸν ἄλλον εἰδέναι; OR 993. αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι 1289. ῥητὸν ἄρρητόν τ' ἔπος OC 1001, quid fas et nefas dici non curans: v. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 844. δεινὸν γάρ, οὐδὲ ῥητόν (τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος) Ph. 756.

Ῥήτωρ. Phot. p. 488, 12. et ex eo Suid.: ῥήτωρ: συνήγορος, δικολόγος, καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην κριτὴς παρὰ Σοφοκλεῖ (inc. fr. 937).

Ῥιγέω *cohorreo*. αἱ δὲ παρθένοι ῥίγησαν, ὡς ἤκουσαν OC 1607. Aut sic scribendum, aut 'ρίγησαν (s. potius 'ῥίγησαν) cum Brunckio; 'ρρίγησαν, quod Elmsleio placuit, portentum est.

Ῥίζα *radix*. Proprie dictum: κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς Rhizot. fr. 479, 5. Tralate de *stirpe* et *genere*. γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος Ai. 1178. Paulo aliter νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ ῥίζας ὃ τέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις, κατ' αὖ νιν θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κόνις Ant. 600 ch. ῥίζας φάος est ῥίζα φωσφόρος i. e. σωτήριος: ῥίζαν ipsam λείψανον γενεᾶς explicat schol. Longe aliter haec Wexius administrat, v. τείνω. — Accentum docet Arc. p. 96, 9, firmat accuratius Herod. π. μ. λ. p. 31, 19.

[Ῥιζοτόμοι inscribebatur Soph. tragoedia. V. fr. 479 — 481b. Dind.]

Ῥιζόω *fundo*, *firmo*. καταρράκτην ὀδὸν χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον OC 1591. v. καταρράκτης. (II p. 694.)

Ῥικνός *gelu contractus*, inde tralate *rugosus*, *horridus*. ῥικνός· ὁ πεφρικὼς παρὰ Σοφ. (Ichneut. fr. 297.) Phot. p. 488, 22. Etiam Hesych. similia, quamvis sine nomine poetae: ῥιγνόν: ῥιγεδανόν, φρικῶδες et ῥικνὴν ὄψιν: φρικτήν. Sed male scribitur ῥιγνός, quod tam prope non abest ab ῥιγεῖν, quin radicalis litera mutetur. Soph. autem in satyrica fabula *horrentem rugosum* appellare bene potuit.

Ῥικνόω. Phot. p. 489, 1. et Suid.: ῥικνοῦσθαι: τὸ διέλκεσθαι καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ ῥιγνοῦσθαι (ῥικνοῦσθαι, Suid.) τὸ καμπύλον γίγνεσθαι ἀσχημόνως, καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν. Σ. Ἰχνευταῖς (fr. 297.) Primam horum partem etiam Hesych. v. ῥικνοῦσθαι et ῥιγνοῦσθαι habet. [Adde Polluc. 4, 99, εἴδη δὲ ὀρχημάτων ... ῥικνοῦσθαι, ὅπερ ἦν τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν.] V. Intpp. Moeridis p. 335.

Ῥιμφάρματος *celeri curru utens*. ῥιμφαρμάτοις φεύγοντες ἁμίλλαις OC 1062 ch. v. Boeckh. expl. ad Pind. p. 140.

**Ῥινός *pellis* inprimis bovina. [ἐνδύντα πέλλης ῥινὸν ἀγραύλου βοός fr. Amphiar. 122 (ut emendavit Schneidew. coni. cr. p. 99 depravata verba cod. πέλλεις οἷ' ἄγραυλος βότος). Coaluerat olim particula cum alia ex Ποιμέσι ap. Erotian. p. 306 κυνὸς πέλλης τε μηκάδος βοὸς ῥινόν, ubi libri βοὸς ῥινέων vel ῥηνέων.] Illud Brunck. restituit.

Ῥιπή *coniectus*, *impetus*, velut βολή, ὁρμή, φορά varie transfertur: ad *flatum venti* quasi irruentis, quod ipsum Sophocli maxime dictum de *mente* et *animi motibus*: βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Ant. 137 ch. Erf.: *odii acerbissimi flatu*. Herm. sec. schol. »*flammam cogitat vehementi ventorum impetu illatam*, *qui* ἔχθιστοι *dicuntur*, *quod urbi interitum minantur.*« Non definio: v. ἄνεμος. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν Ant. 929 an. v. αὐτός. Herm. αὐταί, quasi αἱ αὐταί. [Dind. verba αὐταὶ ψυχῆς delevit.] — De *astrorum micantium coruscatione*: παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπάς El. 106m. Sic plerique interpretantur αἱ δὲ νυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν OC 1248 ch. [ubi αἱ δ' ἐννυχιᾶν Lachmannus ex verbis scholiastae ἐννύχια ὄρη]; sed cum de variis caeli plagis dicatur, aptius cum Hermanno de *vento* intelligetur, sed de vento *a septem trionibus flante*, non, ut ipse vult, *nocturno*, quod noctu maxime auribus percipiatur. [Alii de Rhipaeis montibus intellegunt.]

[**Ῥιπίς, ἡ: *flabellum*, deinde *vestis stragula*. λεπταῖς ἐπὶ ῥιπῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραρρίπτοντες fr. Scyr. 499, 4. Libri Stob. 59, 3 ἐπιρροπῆσιν vel ἐπιροπῆσιν. Corr. Meinek. Cf. Herodian. περὶ διχρόνων II p. 18, 24. Lentz.]

Ῥιπτέω. De hoc verbo [ultra praesens et imperfectum non adhibito] et ῥίπτω quae veteres et recentiores ex paucis exemplis forte oblatis disseruerunt,

cum non videam ulla in codicibus, non Sophoclis, sed omnium scriptorum certa fide stabiliri, nec profecto multum plerumque intersit, utrum dicatur, libros sequor. EM p. 463, 56. ῥιπτῶ, inquit, ἀττικὸν ἢ ποιητικόν: eadem ap. Arcad. sed omisso ἢ leguntur p. 150, 15. At tamen a tragicis abiudicat Elmsl. ad Eur. Heracl. 150. Schol. Soph. Ai. 239. et Phavorinus: ῥίπτειν: τὸ ἁπλῶς ῥίπτειν. ῥιπτεῖν δὲ, τὸ μετὰ σφοδρότητος. Sic igitur bene libri παλτῷ ῥιπτεῖ πυρί Ant. 131 ch. Iupiter Capaneum. Erf. Herm. ῥίπτει. μάρψας ποδός νιν … ῥιπτεῖ πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν Tr. 788. Non libri modo, sed etiam Athenaeus 2. p. 65, f. id agnoscunt, hic enim ῥιπτοῦντα habet Sophoclis narrationem brevians; Erf. ῥίπτει dedit. τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν ῥιπτεῖ θερίσας Ai. 239 an. Sic libri praeter unum apogr., schol., Thom. M. p. 66; Herm. ῥίπτει, quod ῥίπτειν *iacere*, ῥιπτεῖν *iactare* significare sibi persuaserat.

Ῥιπτός *deiectus.* ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος Tr. 357. *detrusi* de turre. (II p. 695, 7.)

Ῥίπτω *iacio.* καί μοι τρίτον ῥίπτοντι fr. Acris. 69, 1. τὴν κάκοσμον οὐρανὴν ἔρριψεν Synd. 147, 1. hinc *proiicio.* τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασα ἐς μέσην φλόγα Tr. 695. ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος OR 719. et de *exposito* et *deserto.* ὃν ἔρριψεν αἰσχρῶς ὧδ' ἔρημον Ph. 265. *eiicio.* ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτόν Tr. 269. De *extorre* ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν OR 1290. ῥῖψόν με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχιστα 1436. codd., ut videtur omnes, ῥίψον (v. Drac. p. 79, 21); quod nescio an defendatur praecepto grammaticorum ante ξ et ψ corripi quamvis alias productum ῡ et ῑ praescribentium: nisi ad finitiones solas ea regula pertinet. Relinquitur unum Tr. 790: πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ ῥίπτων ἑαυτόν, quod cum *volutare sese*, significare videatur, non mutavit tamen contra libros Herm., minus ille religiosus v. 780. Et recte fecit; cave enim de *volutando* cógites, sed de *iteratis vicibus humi proruente et exsiliente;* qua de re additum πολλά non desiderat ῥιπτεῖν. — Passivum μὴ … ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος Ai. 830. Sic libri omnes. Minus tamen circumspecte eam aoristi formam a tragicis praeferri decrevit Brunck. ad Eur. Hec. 335. cf. Herm. ad v. 333. A potioribus enim codd. standum. [cf. de ea forma reliquisque verbi ῥίπτω et ῥιπτέω Veitch, Greek verbs irregular p. 496.] — Tralate dictum ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα Ai. 1271. *abiecta* per oblivionem et contemptum.

Ῥίς s. ῥῖνες *nares.* βλέπειν φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας ἔκ τε φοινίας πληγῆς μελανθὲν αἷμα Ai. 918. *naribus efflantem.* Wakef. silv. cr. t. 3. p. 105. ῥινός.

Ῥοή *fluentum.* ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαί Ai. 419 m.

Ῥοθέω *fremo.* Transitive ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοί Ant. 290. Sed ταῦτα a φέροντες suspenditur. — Intransitive λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί Ant. 259.

Ῥόθιον *unda ad litus cum fremitu illisa.* ῥόθιον: ῥεῦμα, κῦμα τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον Hesych. τὸ μετὰ ψόφου κῦμα ἢ ῥεῦμα Phot. p. 490, 19. et Suid. Subaudiendum certe κῦμα. πῶς πότ' ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων (LA κλύζων) … βιοτὰν κατέσχεν Ph. 688 ch. (II p. 696.)

Ῥοῖβδος *strepitus.* πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν Ant. 1004. Hesychius: ῥοῖβδος: ῥόγχος, ψόφος ποιός. ῥοῖζος: ψόφος, ἦχος. V. Spanh. ad Callim. Lav. Pall. p. 634.

Ῥόπαλον *clava.* τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων Tr. 513 ch. Hercules.

Ῥοπή *momentum.* σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή OR 961. ποντοναῦται λεπταῖς ἐπὶ ῥοπῆσιν ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραρρίπτοντες Scyr. fr. 499, 4. i. e. *merces secundum levissima momenta in discrimen dantes*, num iacturam an lucrum facturi sint, subducto calculo. Brunck. olim ῥιπῆσιν coniecerat. [bene ῥιπῖσιν Meinek. V. ῥιπίς. et Gerth. de dial. tragg. p. 227.] — Hinc est *discrimen.* ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ Tr. 82. Schol.: ἐν κινδύνῳ καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἱσταμένῳ. — *Momentum vitae* dicitur cum mors instat: ῥοπὴ βίου μοι (ἐστί) OC 1508. Cf. Toup. ad Longin. p. 531. Weisk.

Ῥοφέω *exsorbeo.* De penetrante per viscera veneni dolore: ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας πνεύμονάς τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ ξυνοικοῦν Tr. 1055.

Ῥυθμίζω *dispono.* τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; Ant. 318. Schol.: σχηματίζεις, διατυποῖς. Refertur ad nuntii verba priore versu proximo quaerentis ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει;

Ῥῦμα *munimentum.* σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται Ai. 159 an. i. q. πύργος, praesidium: v. πύργος. [Tralate significare ἴαμα apparet ex Plut. consol. ad Apoll. p. 106. ὅπερ μέγιστον ῥῦμα τῶν πολλῶν κακῶν, ubi in codd. aliquot ex glossa est μέγιστον ἴαμα. Eadem vi protulerunt Aeschyl. fr. 314. Herm. et εὑρεῖν τι ῥῦμα Eurip. Hippol. 715 ex emend. H. Weili nuper facta.]

Ῥύομαι (v. Aesch. Suppl. 504. Sept. 806. sed ῥύσομαι, ἔρρῡτο) *tueor*, *servo.* ῥύου με κἀκφύλασσε OC 285. ἡνίκα τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς ἐρρύσατο Ai. 1276. ὅτι δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν OR 72. LA p. m. τήνδ' ἐρυσάμην, Par. 467. τήνδ' ἐρυσαίμην, unde Hermanno subnata coniectura minime necessaria τήνδε γ' ἐρυσαίμην, ne ε finale ante ρ corriperetur. ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμὲ, ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος 312. 313. quae ultima zeugma habent, cum dicendum fuerit ῥῦσαι δὲ τοῦ μιάσματος, i. e. κάθηρον τὸ μίασμα, ut schol. explicant. — ὄλοιθ' ὅστις … μ' ἀπό τε φόνου ἔρρυτο κἀνέσωσεν 1352 m. [ubi Dind. ἔρυτο scripsit.]

[*Ῥυπάω *inquino.* ῥυπωμένου δι' ὠτός fr. inc. 737, 2 coni. Meinek. in annal. Fleckeis. 1863. p. 379 pro τρυπωμένου.]

Ῥύσιον: ἑλκυστόν, λύτρον, τίμημα, ἢ τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, Hesych. ῥύσια: ἐνεχυράσματα, σωτηρία, λύτρα, λεηλασία, *idem.* ῥύσια: ἐνέχυρα Phot. p. 492, 21. Horum unum τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον convenit in OC 858. καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις. Creon loquitur, etiam Oedipum, ut ante filias, abducturus. ῥύσιον ipse Oedipus est, πόλις autem Thebanorum; *pignus* ille vocatur, quod captus ab illis, repetendus et pretio redimendus est ab his, unde ablatus est. Sic fere Herm.: perperam Brunckius: *facies ut civitati tuae mox aliquod maius pignus a me auferendum sit.* Nec multo melius Reisig. de *pretio pro raptis puellis et Oedipo persolvendo.* — In alterum locum Ph. 959: φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν Eustathii verba quadrant p. 877, 37: τὰ δὲ ῥύσια δηλοῖ τὰ ἀντί τινων ῥυόμενα, ὃ ἔστιν ἑλκόμενα, καὶ ἀντὶ τῶν προαρπασθέντων ἁρπα-

ζόμενα. Etiam λύτρον interpreteris; *necem necis piamentum se persoluturum* dicit Philoctetes, id est interfectum iri ab illis avibus, quae olim vescendi causa venari solitus erat. (II p. 697, 11.)

Ῥυτήρ *lorum*. De *habenis*: σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος OC 900. De *verbere* ex habenis facto: μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν Ai. 241 m. v. Lob. Hinc translatum illud inc. fr. 938, 2. Κύκνος λέγει· καὶ μὴ ὑβρίζων αὐτίκ' ἐκ βάθρων ὅλῳ ῥυτῆρι κρούων (γλουτὸν) ὑπτίου ποδός: ἔνιοι δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ Κύκνου, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πολεμίων, ὥστε εἶναι τὸν λόγον, φεύγοντας αὐτοὺς τῷ ὑπτίῳ ποδὶ τοὺς ἰδίους γλουτοὺς ποιήσω τύπτειν. Hesych. Qui sic explicarent, eos clarum est legisse κρούειν, i. e. ὥστε κρούειν. Sed servandum κρούων, verbaque componenda sic: ῥυτῆρι ὑπτίου ποδὸς κρούων γλουτόν, *pede supino tanquam flagello usus*, ad contumeliosum illum, quem Graeci vocabant, ῥαθαπυγισμόν. γλουτόν omissum ex Photio, qui versum alterum affert p. 493, 13 inseruit Brunck.

Ῥυτός *fluens*. De aqua fontium ῥυτῶν ὑδάτων λουτρὰ καὶ χοάς OC 1598. de fluviis ῥυτῶν Βοσπορίων ποταμῶν Ai. 884 ch.

Ῥώμη *robur*. ληστὰς ... οὐ μιᾷ ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν OR 123. ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς δεῖναι 1292. τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν Tr. 1018 m.

Σ.

Σάγη. Suid. v. σάγμα: ἡ θήκη τοῦ ὅπλου· σάγη δὲ τὸ ὅπλον. Σοφοκλῆς. (fr. inc. 939.) Apollon. lex. Hom. v. σάκος: ἀσπίς. ἀφ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι σάγην τὴν ὅλην πανοπλίαν λέγουσιν, ὡς Σοφ. Apud Apollonium legebatur σακτήν, emendandum ex Hesychio v. σάγη: ἡ ὅλη πανοπλία, et EM p. 707, 24. De accentu dissensum fuisse ex Herodian. ap. Arcad. discitur p. 104. 25. recte tamen significatione *concreta*, quam vocant, penacuemus.

[*Σάγμα olim ex fr. inc. 939. Sophocli tributum, nunc Eurip. Androm. 617. restitutum.]

Σαίνω *blandior*. De *cane* proprium, Phot. p. 496, 9. equos addit EM p. 709, 18. ἔσαιν' ἐπ' οὐρὰν ὦτα κυλλαίνων κάτω Phaedr. fr. 619. Sic emendatus Hesychius est v. κυλλαίνων κάτω, cuius cod. ἔσται ἐποῦραν. σαίνουσα δάκνεις inc. fr. 902, quod de insidiante quidem dictum, sed cum cane comparato. [Quod adstipulante schol. Arist. Eqq. 1028. inter proverbia rettulit Sueton. Tranq. in libello περὶ βλασφημιῶν in Milleri libro (Mélanges etc.) s. v. ἄναξ indicato p. 417.] Hinc *pisces* etiam caudis agitandis dominam consalutasse laetae dicuntur: χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει σαίνουσιν οὐραίοισι τὴν κεκτημένην inc. 700, 2. Brunck. σαίνοντες. Illud prius si verum est, ἐπιρροθεῖ scribendum, ut fortasse inter colloquentes duos versus distribuantur. Copiose illustravit haec Valck. ad Eur. Hippol. 862. cf. Pierson. verisim. p. 72. Blomf. gl. Sept. 379. — Hinc de *voce aures pulsante* παιδός με σαίνει φθόγγος Ant. 1214. De *adspectu* φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με προστείχουσα OC 320. ἀπ' ὀμμάτων σαίνει coniungenda, *blando oculorum nutu* se cognoscendam praebet, non ut ἀπ' ὀμμάτων sit πόρρωθεν. De *insidiis* et *malo blanda specie latente* ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με ἔσαιν' Ἐρινὺς ἡδοναῖς ἐψευσμένον Teucr. fr. 508, 4. [Cf. de usu Blomf. gl. Aesch. Sept. 379.]

Σαίρω *averro*. πᾶσαν κόνιν σήραντες Ant. 409. v. Valck. ad fr. Callim. p. 106.

Σακεσφόρος *scutatus*. Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ Ai. 19.

Σακοδερμηστής v. σακοδερμίτης.

Σακοδερμίτης. Phot. p. 497, 3. et Anecd. Bachm. 1. p. 361, 9. Σοφ. Τρωΐλῳ (fr. 562 a.). σακοδερμίτης (ap. Bachm. σακοδερμήτης) οἱ μὲν τὸν ὄφιν, οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα διεσθίοντα. ἄμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα. Haec partim illustrat Hesych. v. σακοδερμιστής: ὄφιν σάκος ἔχοντα (excidit οἱ μέν vel simile quiddam). οἱ δὲ σκώληκα παρ' ὅσον δερμιστὴς οὗτος (scr. δερμηστής). βέλτιον δὲ τὸν χαλκοῦν ἔχοντα δέρμα νοεῖν. Prima explicatio Aristarchi est, quem etiam δερμηστήν de *angue* interpretatum, quanquam non eo modo, scimus; altera Didymi: v. δερμηστής. Praeterea ap. Hesych., si quidem δέρμα de *corio scuti* intelligendum putes, corrigendum videtur τὸν ἐπίχαλκον ἔχοντα δέρμα. — De tono generis v. Arc. p. 27, 1.

Σάκος *scutum*. ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος Ai. 576. — σὺν σάκει δὲ κωδωνοκρότῳ inc. fr. 738.

Σαλάβη, σαλάμβη. σαλάβην Σοφ. τὴν ὀπήν, σαλάμβη: ὀπή, καπνοδόχη. οὕτως Σοφοκλῆς. Phot. p. 497, 12. et Lex. Bachm. An. 1. p. 361, 20. Utriusque formae memoriam etiam Hesychius servavit. σαλάβη: καὶ θύρας ὀπή. σαλάβους: θυρῶν ὀπάς. σαλάμβη ἡ ὀπὴ δι' ἧς τὸ σέλας βαίνει, ἢ πύλη, καπνοδόχη, θυρίς. Veram unam vocabuli formam esse σαλάμβη docuit Dind. in annot. ad fr. Soph. inc. 940. — (ᾰ?)

Σᾰλᾰμίς (ῑ) insula. ὦ κλεινὰ Σαλαμίς Ai. 596 ch. τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος Ai. 135 an. — ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον Σαλαμῖνος 860.

Σαλεύω *iactor*, *quassor*, a navibus sumpto simili. πόλις γὰρ ἄγαν ἤδη σαλεύει OR 23. schol.: ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χειμαζομένων νεῶν: et πάνυ ταράττεται, ἐν μεγάλῳ κλύδωνί ἐστιν, ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ. Cf. Dorvill. ad Char. p. 307. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει Ἠλέκτρα El. 1075 ch. *conflictatur cum malis.*

Σαλητόν v. σαρητόν.

[Σαλμωνεύς n. pr. Satyrica Soph. fabula sic erat inscripta. V. fr. 482—485 Dind.]

Σαλμυδησσός urbs. ὁ Θρηκῶν ἄξενος Σαλμυδησσός Ant. 970 ch. Sic duplicato σ Herm. ex libris omnibus, recte quidem in ea incertitudine scripturae, de qua significatum v. Κηφισός et Παρνασσός. Brunck. Erf. [Dind.] Σαλμυδησός. LA h. l. Σαλμυδισσός, sed Aesch. Prom. 726. Σαλμυδησός.

Σάλος proprie *maris iactatio*. ἐκ πολλοῦ σάλου εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς Ph. 271. Transfertur ad concussam periculo civitatem. τὰ μὲν δὴ πόλεος πολλῷ σάλῳ

σείσαντες ὤρθωσαν πάλιν Ant. 163. Sed πόλις ... κάνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου OR 24. *mari* quasi *ipso* mersa civitas vix attolli dicitur; φοίνιος σάλος propter pestilentiae calamitatem dicitur. — Tenorem notavit Arc. p. 52, 18.

Σάλπιγξ *tuba.* οὔτε του κλύων σάλπιγγος Ai. 291. στάντες δ' . . . χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν El. 711.

Σαρδάνιος *Sardonius.* Schol. Plat. p. 396. Σαρδάνιος γέλως .... ὅθεν ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι διὰ τὴν φλόγα τὸν σαρδάνιόν φησι λεχθῆναι γέλωτα (Σιμωνίδης). ὁμοίως καὶ Σοφ. ἐν Δαιδάλῳ (fr. 171.). cf. paroemiographos in v. Σαρδώνιος γέλως. Ad σεσηρέναι etiam Hesych. revocat. Alia v. ap. Eust. ad Od. 20, 301.

Σάρδεις urbs. τἀπὸ Σάρδεων ἤλεκτρον Ant. 1037. cf. s. ἤλεκτρον.

Σαρητόν s. σάρητον. Hanc tonosin habet Phot. p. 501, 24, et ne dubitemus de genere vocabuli, addit βαρβαρικὸς χιτών. Hesych. autem: σαλητόν: Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ (fr. 139.). Ἀντίπατρος βαρβαρικὸν χιτῶνα· οἱ δὲ καὶ μεσόλευκον αὐτὸν εἶναί φασι. Idem: Σαρητόν. ὁ σάραπις, εἶδος χιτῶνος. σάραπις autem secundum Ctesiam Περσικὸς χιτὼν μεσόλευκος explicatur ab Hesychio i. v. (II p. 700.)

Σάρξ *caro.* κορέσαι στόμα ... ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας Ph. 1157 m. ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας Tr. 1054. de morbo Herculem rodente.

Σαρπηδών. Herodian. π. μ. λ. p. 9, 8.: Σαρπηδών, Σαρπηδόνος: εἴτε ὁ ἥρως, εἴτε ἡ πέτρα, εἴτε ἡ ἀκτή, εἴτε ἡ νῆσος. ὡς π. Σοφ. ἐν Αἰχμαλωτίσιν (fr. 40) εἴρηται Σαρπηδὼν ἀκτή. ἐν Τυμπανισταῖς (fr. 571.): ἡμεῖς δ' ἐν ἄντροις, ἔνθα Σαρπηδὼν πέτρα. Pro Σαρπηδονία dixisse illud poetam confirmat Hesych. v. Σαρπηδὼν ἀκτή: ἀντὶ τοῦ Σαρπηδονία. τόπος δὲ οὗτος Θρᾴκης ἀεὶ κλύδωνας ἔχων καὶ κυματιζόμενος, ἱερὸν Ποσειδῶνος. [Cui add. Phot. p. 502, 3 Σαρπηδὼν ἀκτή: ἄκρα τῆς Θρᾴκης.] Accentus nominativo semper acutus: de flexione et tonosi obliquorum v. schol. Ven. Il. μ. 379.

Σαυτοῦ pronomen reflexivum secundae personae. || Re vera *reflexivum* est, ut αὐτός, quod inest, legitimam vim ostendat eius, de quo dicimus, aliis, quibuscunque coniunctus est, opponendi et praeferendi. *genit.* οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι Ph. 553. τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς 752. λαβὼν πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδε 1008. εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου κήδει OR 1060. μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατῇς OC 405. δυστυχεῖν σ' εἰς τὰ σαυτοῦ 801. πότερον ἐμοῦ γέροντος ἢ σαυτοῦ 961. πᾶσι Καδμείοισι τοῖς σαυτοῦ θ' ἅμα πιστοῖσι συμμάχοισι 1394. κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου; Ant. 568. στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον; 574. εἴπ' ... ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς Tr. 320. τῆς σαυτοῦ φρενός (λόγον) Ai. 482. κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ τρίτου 1174. κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις El. 344. σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσε 678. κἀπὶ τοῖς σαυτῆς κακοῖσι γελᾷς; 878. — *dativ.* εἰ διδοίης ... σαυτῷ λόγον OR 583. μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς El. 581. εὔκλειαν ὅσην σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς 974. — *accus.* παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ, παῦσον δὲ σαυτήν El. 988. μὴ σαυτόν θ' ἅμα κἀμὲ κτείνας γένῃ Ph. 772. νῦν δ' αἷρε σαυτόν 886. ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν OR 312. τῆσδε γῆς σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ OC 463. σῶσον σεαυτήν Ant. 553. — || Sed pro simplici σοῦ σοί σέ pronomen ponitur et quidem *genitivo* casu: κἄμ' ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον Ph. 773. μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος 968. *dativo* μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει Ant. 705. — || De *sermonis proprietate* una locutio memorabilis ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ Ph. 950. Brunckius ἐν σαυτοῦ dedit ex apogr. aliquot, et utrumque dicitur, v. ἐν p. 597 i. f. et Herm. l. c. Valck. not. ad suas et Hemsterhusii orationes p. 383. Abresch. ad Aesch. Pers. 162. — σεαυτοῦ suo loco memorabitur.

Σάφα *perspicue, certo.* σάφ' οἶδα El. 672. ὡς εἰδῶ σάφα Tr. 1067. σάφ' ἴσθι Ph. 122. 977. 980. 1296. 1421. OR 1117. *ὡς σάφ' εἰκάσαι OC 16. Suid. et Zonar. v. ἱρός habent ὡς ἀπεικάσαι, ut schol., σάφ' εἰκάσαι enotatum ex duobus apogr. In LA ὡς ἀφεικάσαι π super φ posito, unde fontem vitii agnoscas. — Tonum docet Apoll. de adv. p. 565, 20. schol. Il. β. 655. EM p. 424, 8.

Σαφηνής *certus.* σαφηνῆ (φωνῶ) Tr. 892 m.

Σαφής *manifestus, certus* (de quo errari non possit). σύμβολον σαφὲς λύπης Ph. 403. πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής OR 978. τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῆ 1182. κοινὸς ἡγεῖται κτύπος, σαφὴς μὲν αὐτῶν [ἀστῶν Dind. c. Reisk.] OC 1501. σαφῆ προκηρύξοντα Ant. 34. ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω; 405. ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ El. 18. κινεῖ σαφῆ iuncta prolepsi sunt. σαφῆ σημεῖα φαίνεις 23. ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμὶν ἀγγείλῃς σαφῆ 41. σαφῆ σημεῖ' ἰδοῦσα 885. πημονὴν αὐτῷ (αὑτῷ) σαφῆ 966. σαφὲς πρόχειρον ἄχθος δέρκομαι 1116. ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω 1223. ἡμέραι, αἵ ταὐτά σοι δείξουσιν σαφῆ 1366. ὡς τάχ' ἂν σαφῆ λέξειεν Tr. 387. — Exquisitius dicitur de *vatibus* et *dis* vaticiniis vel portentis futura praenuntiantibus. ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; OR 390. μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής 1011. εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς, χὠ Διὸς Φοῖβος σαφής OC 623. *non fallacium oraculorum auctor.* — Hoc eodem sensu *comparativus* dictus est: ὅσῳπερ ἐκ σαφεστέρων κλύω, Φοίβου τε καὐτοῦ Ζηνός OC 792. Pro ἐκ apogr. aliquot καί habent. — *Superlativus.* παρ' οὗ τις ἂν σκοπῶν τάδ' ἐκμάθοι σαφέστατα OR 286. — Tonum adiectivi docet Apoll. de adv. p. 565, 20.

Σαφῶς *manifesto, certo.* ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς Ph. 40. ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς Ὀδυσσέως λέγοντος 595. σαφῶς φρόνει 810. *certo tibi persuade.* ἡμᾶς δούλους σαφῶς πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν 995. ὃς λέγει σαφῶς, ὡς ... 1338. ἐπιστέλλει σαφῶς τοὺς αὐτοέντας ... τιμωρεῖν OR 106. εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι 604. *perspicue,* i. e. recte, ne fallaris. εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς 702. *certis de causis, iure.* σαφῶς τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον 846. δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς 958. τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς 1065. σαφῶς ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν 1132 i. e. ὥστε εὐθὺς μνησθῆναι. γιγνώσκω σαφῶς καίπερ σκοτεινὸς τήν γε σὴν αὐδὴν 1325. σαφῶς ἔξοιδα OC 359. πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς El. 660. σαφῶς μοι φράζε πᾶν Tr. 349. ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω fr. Erig. 225. ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον σαφῶς Lemn. 352. σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα Tyr. 573. (II p. 702.)

Σβέννυμι *restinguo.* Tralate dictum κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν Ai. 1057. ὁρμὴν ἔπαυσεν schol. rec. Malo *irritum reddidisset* explicare.

Σεαυτοῦ pronomen reflexivum secundae personae. *gen.* μηδ' ἃ μὴ 'θιγες ποιοῦ σεαυτῆς Ant.

547. — *dat.* εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι φρονεῖν, φρόνει El. 1055. — *accus.* ἔκπλει σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς Ph. 576. ἀφεὶς σεαυτόν OR 707. τῆσδε γῆς σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ OC 462. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις Ant. 444. δός μοι σεαυτόν Tr. 1117. Ph. 84. v. δίδωμι. — Nullum horum exemplum legitimam habet eius pronominis vim, sed simplicibus σοῦ, σοί, σέ subrogata sunt omnia.

Σέβας || *veneratio.* εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας Ant. 304. — || *quod veneramur.* ἀπώμοσ' ἁγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας Ph. 1289. Dind. c. Wakef. mavult ἁγνὸν . . . ὑψίστου, v. ἁγνός. ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας OR 830. quo utroque loco circumlocutionem efficit. Paulo aliter *concreta*, quam dicunt significatione, Ἥλιε, φιλίπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέβας Ter. fr. 523. Apud schol. Hom. Il. 15, 705. σέλας legitur; illud est ex emendatione Bothii, comprobata Lobeckio Aglaoph. t. 1. p. 296. — De *cultis reverentia admirabunda* dictum εἰσῆλθε λαμπρὸς (Ὀρέστης) πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας El. 685. De *honorifica re:* ὅτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδοσαν, ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων ἔφεδρε, τῷ Λαερτίου σέβας ὑπέρτατον Ph. 402 ch. Schol. ἡ Ῥέα. ἢ νοητέον τοῦτο ἐπὶ τῶν ὅπλων. Recte hoc posterius.

Σεβίζω et σεβίζομαι. || *veneror.* εἰ θέμις τὰν ἀφανῆ θεὸν καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν, Αἰδωνεῦ OC 1557 ch. — || *revereor.* θεοὺς τιμαῖς σεβίζειν OC 1007. Et de *religione sancitis:* τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα Ant. 943 ch. ἀγὼ σεβισθείς OC 636. *iura hospitalia* potissimum.

Σέβω et σέβομαι. Haec *deponentis* forma duo praesentis exempla habet Ph. 1163. OC 187. choricorum utrumque, et ἐσέφθην Daed. fr. 175, ab Hesychio explicatum ἐσεβάσθην, ἡσυχάσας ᾐσχύνθην, item a Photio memoratum p. 19, 7, sed contra rationem factum: nullum enim verbum barytonon in βω medii futurum legitimum habet, quare ἐσέφθην et σεφθεῖσα Sophocli et Platoni dicta enotantur a Choerobosco Bekk. p. 1418. Male est in Crameri AO 4. p. 338, 17 ἐσέβθην. *Passivum* uno firmatur exemplo σέβοιτο OC 760. — Significat || *veneror* inprimis *deos* et *loca sacra.* δαιμόνων ἕδη σέβων OR 886 ch. οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων 898 ch. Αιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν Ant. 777. — || *revereor res divinas* et *instituta religione sancita.* τὰν Ἅιδου σέβειν Ant. 780. θεῶν θέσμ' ἐξῄνυσ' εὐνομίᾳ σέβων μεγίστᾳ Ai. 713 ch. σέβειν μὲν εὐσέβειά τις Ant. 872 ch. — *urbem* et *instituta patria.* ἡ δ' οἴκοι πλέον δίκῃ σέβοιτ' ἂν (πόλις) OC 760. ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυγεῖν καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι OC 187 ch. — *parentes, consanguineos, hospites.* τοὺς φυτεύσαντας σέβειν OC 1377. τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν Ant. 511. εἴ τι σέβει ξένον Ph. 1163 ch. — *reges.* τὰ Λαΐου σέβοντας θρόνων ἀεὶ κράτη Ant. 166. Ἀτρείδας σέβειν Ai. 667. Ita rex, qui non vult sua edicta sperni, dicit ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων; Ant. 744. οὐ γὰρ σέβεις 745. — || *colo universe.* τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν Ant. 730. σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον σέβω OR 700. τῷδε χρὴ πάντας σέβειν El. 981. (II p. 703, 8.)

Σειραῖος *funalis.* δεξιὸν δ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον El. 722. Suid.: σειραῖος ἵππος, ὁ ἔξω τοῦ ζυγοῦ, ὁ δεξιός. Hoc δεξιός ad Electrae versum pertinet a Suida exscriptum, quem etiam Eust. hinc memorat p. 700, 47. 754, 26. Nam proprie σειραῖος ἵππος Sophocli non dicitur, sed dexter iugalis, nec de trigis, sed de bigis sermo. Eodem Hesychii glossa spectat: σειραφόρον ἵππον: τὸν ἡγεμονικόν.

Σειρήν *Siren.* Σειρῆνας εἰσαφικόμην inc. fr. 407. v. Brunckium, et nostra in v. θροέω. — De tono v. Herod. π. μ. λ. p. 16, 16.

Σείριος *canicula, astrum.* Σειρίου κυνὸς δίκην Σοφ. (fr. inc. 941.) τὸν ἀστρῷον κύνα· ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον, Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα Hesych. cf. Iacobs. ad Archil. fr. 42. p. 112. Gaisf. Lips.

Σεισμός *terrae motus.* σημεῖα δ' ἥξειν . . . ἢ σεισμὸν ἢ βροντήν τιν' ἢ Διὸς σέλας OC 95.

Σείω *quatio.* Proprie dictum κρυφῇ κάρα σείοντες Ant. 291. ἡνίας χεροῖν ἔσεισαν El. 713. Matthiaeum χαλινοὺς σείειν Graece dici negantem, quod ingeniosa emendatione assecutus Blomf. erat ad Eur. IA 149. recte confutavit Hermannus, ubique terrarum quatiendis frenis ad cursum equos incitari monens, et quod res ipsa poscat, quavis lingua dici posse. Hunc tamen dicti Sophoclei immemorem fuisse miror. — Tralatum est a *terrae motu* οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος Ant. 584 ch. a *maris iactatione* τὰ μὲν δὴ πόλεος θεοὶ πολλῷ σάλῳ σείσαντες ὤρθωσαν πάλιν Ant. 163. *Gravis calamitatis* divinitus immissae *impetus* significatur Ant. 1274 m. θεὸς . . . ἔπαισεν ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς, nam minus placet ab ἐνσείω hoc repeti.

Σέλας *fulgor;* et quidem *ignis:* τὸ παγκρατὲς σέλας ἡφαιστότευκτον Ph. 986, montis illud ignivomi Mosychli, ut videtur. ἐφέστιον σέλας Tr. 607, quod Herm. iniuria de lumine fenestris immisso interpretatur. v. ἐφέστιος. *taedae:* πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας Tr. 1198. *fulguris:* βροντήν τιν' ἢ Διὸς σέλας OC 95. *solis,* de qua re Eust. p. 1908, 39: ἰστέον δὲ ὅτε σέλας οὐ μόνον πυρός, ἀλλὰ καὶ ἡλίου. λαμπρὸν ἡλίου σέλας El. 17. inde et *lux diei:* ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας Ai. 856. Sed eximendum est Ter. fr. 523, v. σέβας. (II p. 704, 3.)

**Σελασφόρος *fulgens.* Verisimillima emendatione Herm. hoc restituit Colch. fr. 319: πέμφιξ ὡς ἰπνοῦ σελασφόρου pro πέμφιξιν οὐ πέλας φόρου, v. ἰπνός. — ὀπὴ σελασφόρος nos Sophocli reddendum putavimus v. s. ἐφέστιος, Eustathium emendantes p. 1908, 34.

Σελήνη *luna.* σελήνης ὄψις inc. fr. 713, 3. — De tono praecipit Arc. p. 111, 17.

Σελλοί *Selli* sacerdotes, administri oraculi Dodonaei. μαντεῖα . . . ἃ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην Tr. 1167. Margo Turnebi Ἑλλῶν, quemadmodum quosdam scribere etiam schol. adnotavit, quippe secundum diversitatem iudicii ab Homeri interpretibus agitatam; v. schol. Il. β. 659. π. 234. Eust. l. c. Homericam scripturam Sophocles, aliam Pindarus secutus: v. Strab. 7. p. 328. v. Boeckh. ad fr. Pind. p. 571. Certe Aristarcheorum sententia sibilanti scripturae favebat: v. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 239, altera etiam post patronos invenit: v. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 568.

Σέλμα *transtrum.* ὑπτίοις . . . σέλμασιν ναυτίλλεται Ant. 717. navem evertit.

Σεμνόμαντις *verenda canens.* τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα OR 556. Tiresiam.

Σεμνός. || *reverendus;* inprimis *deorum* cognomentum est. σεμνὸς Ποσειδῶν OC 55. σεμνά τε παῖς

Παλλὰς Ἀθάνα 1090 ch. De *Furiis* dicitur σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες El. 112 an. σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας Ai. 837. Nomen inprimis Atticum est θεῶν σεμνῶν OC 90. σὺν ταῖσδε ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς 458. v. δημοῦχος. Hinc τὸ σεμνὸν ὄνομα illarum dearum est OC 41. cf. I. H. Vossium ad h. Cer. 1. Inde de *re sacra:* σεμνῶν ὀργίων Tr. 765. i. e. θυμάτων, ut explicat schol. προσόδια μεγάλα σεμνά Pel. fr. 435, 4. et de *sacro operto* et *arcanis initiis:* οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη βροτοῖσιν OC 1050 ch. Libri σεμναί, quod ἄμετρον tacite correxerat Valck. ad Eur. Hipp. 25. σεμνὰ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια inc. fr. 943. Hesychius: τὰ ἄρρητα καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια. Phot. p. 503, 22: σεμνά: τὰ ἄρρητα μυστήρια κ. τ. λ. Eleusinia sunt. Cererem enim alloquio peti verisimile est et παρθένον σήν esse Κόρην. Sic *locus deis sacer* vocatur σεμνὸν βάθρων τόδ' ἀσκέπαρνον OC 100, quippe in luco Furiarum situm. — τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα OR 953. schol.: εἰρωνικῶς, ἀντὶ τοῦ, τὰ μάτην τιμώμενα. Nihilo minus *verenda* dicuntur. — ‖ *superbus*, ὑπερήφανος. τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους Ai. 1107. v. Valck. ad Eur. Hippol. 93. Elmsl. ad Med. 210. Photius p. 506, 15: σεμνόν, ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ λέγουσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου τιθέασιν. Deinde utrumque illud ex Euripide exemplum adscribit.

Σεύομαι *properare, ire, abire.* σεῦται . . . ἐπ' οἴκους Tr. 645 ch. ὁ δ' ἐσσύθη μόνος Ai. 294. *exiit.* συθείς τ' ἂν οὐδὲν ἀλγύναις πλέον OR 446. Opponitur παρών. ποῦ χωρεῖ ἐκτόπιος συθείς; OC 119 ch. ἐκτόπιος συθείς coniungenda; — πάλιν, φίλα, συθῶμεν 1724 m. *redeamus.* (II p. 705, 12.)

Σηκός *cella, septum templorum sanctius.* Suidas: ὁ ἐνδότερος οἶκος τοῦ ναοῦ. Reliqua quae ille habet, Phot. p. 508, 21; Ammon. v. ναός, praetereo; illud optime illustravit Valck. ad Ammon. p. 153. — Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις Ph. 1328. — De tono v. Arc. p. 50, 5. schol. Il. υ. 72.

Σῆμα *signum.* τῶνδ' ἀποίσεις σῆμα Tr. 614. — De *deorum portentis:* φεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων OC 1512. — De *caelestibus signis:* ἐφηῦρε . . . οὐράνιά τε σήματα Naupl. fr. 379, 3, si haec amplificatio est praecedentium ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφάς, sed possunt etiam τὰ ἀπ' οὐρανοῦ προφαινόμενα explicari, Διοσημεία, v. I. H. Vossium ad Arat. 771.

Σημαίνω. Formarum *praesens* plurima exempla, *futurum* unum certum OC 366. ubi pars librorum cum LA contra metrum σημαίνουσα; praeterea Ant. 242. σημανῶν Brunck. Herm. Dind. ex schol. dederunt, cum LA σημαίνων praebeat, quod ipsum ad sententiam bene convenire Hermannus fatetur, item Tr. 870, ubi codd. omnes σημαίνουσα, quod non modo Brunck. et Herm. reiecerunt, sed etiam paulo religiosior librorum cultor Elmsleius ad Eur. Heracl. 799, ubique fere futura formae verborum huiusmodi a librariis expulsa affirmans: non alio, ut videtur, argumento usus, nisi inani illo de iambo, si fieri possit, in quinta senarii sede spondeo praeferendo. Aoristi exempla sunt σημήνατε OR 1050. Ai. 688. σημῆναι OR 933. Libri, ut scripsimus; nisi quod Flor. Γ. Δ. σημήνασθε OR 1050. [σημήνας OR 957. In LA in quo videtur fuisse σημάνας, ascripsit diorthota γρ. σημάντωρ.] Omnino in hoc et ceteris verbis in μαινω exeuntibus perraro emicat α Atticistis damnatum: v. Phryn. App. Soph. p. 62, 29. Lobeck. ad Phryn. p. 25. Matth. ad Eur. Hecub. 1191. — Significat ‖ *indicare* cum *signis*, tum *verbis.* σημαίνει δ' ὅτι μόνης τόδ' ἐστὶ δῆλον [ἔστ' ἀδελφὸν Dind. c. Herw.] Ἰσμήνης κάρα OC 320. de oculorum nutu. γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας OC 1669. de auditu. — De *verbis* haec sunt: σήμαιν', εἴτ' ἔχει χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε Ph. 22. Cave praecedens σῖγα referas ad σήμαινε. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε 37. Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι OR 79. τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί 226. χὤτι σημῆναι θέλων 933. σημήνατε 1050. *dicite,* ut σήμαινε OC 51. *dic.* ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα 366. τῷ προφερτάτῳ μόνῳ σήμαινε 1532. δηλοῖς δ' ὥς τι σημαίνων νέον Ant. 242. Κρέοντι σημαίνει μολών 1208. χὠ λόγος σημαινέτω Tr. 345. χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημαίνουσά τι 870. σήμαιν' ὅπου φανέντες γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν El. 1294. σήμαιν' ὅτου τ' εἶ καὶ πόθεν Alet. fr. 91, 2. — ‖ Adsignificatur *monitum* vel *iussum.* τί χρὴ ποιεῖν; σήμαινε Tr. 598. Τεύκρῳ σημήνατε μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν Ai. 688. Hinc fit, ut τὸ μέν τις οὐ νέος [οὐθ' ἁβὸς Dind.] οὔτε γήρᾳ σημαίνων, quibus verbis Xerxes iuvenis et Archidamus senex Atticae olim hostes significantur, *iuvenem* et *senem imperatorem* indicent OC 704 ch., v. Reisig. enarr. p. 103. — ‖ Medium τὰ μὲν σημαίνομαι Ai. 32. ap. Suid. v. σημαίνομαι explicatum σηματίζομαι, διὰ σημείων γιγνώσκω. Significat autem *in suos usus signa colligere,* ut inde coniectura fiat. (II p. 706, 20.)

[Σημαντήριον *signum.* σημαντήρια ἔδειξε κἀνέφηνεν οὐ δεδειγμένα fr. Naupl. 379, 7. Nauplius de Palamede rerum caelestium inventore.]

Σημάντωρ *nuntius.* αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ OR 957. [Sic enim addito γρ. ascripsit S in LA pro σημήνας s. σημάνας. Ritschel. respiciens ad Hom. Il. 4, 429 proponebat γηρὰς σημάντωρ.]

Σημεῖον *signum, indicium;* quod quis *conspicit:* σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν . . . ἐξεφαίνετο Ant. 257. σαφῆ σημεῖ' ἰδοῦσα El. 886. — quod *sentitur* universe: σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρεγγύα ἢ σεισμόν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας OC 94. — quod *intelligitur:* σαφῆ σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς El. 24. φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα OR 710. λαβὼν σημεῖα τοιαῦτα 1059. τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων Ant. 998.

Σήραγξ. χάσμα, κοιλάς· καὶ ὕφαλος πέτρα, ῥήγματα ἔχουσα Phot. p. 510, 3. et Suid. Ille etiam σήραγγες, αἱ ὑπὸ γῆν ὑπομήκεις ἐκρήξεις. . . ἃς ὑποτρέχον τὸ ὕδωρ ζητεῖ διέξοδον. *hiatum* igitur et *fissuram terrae* significat. κρημνούς τε καὶ σήραγγας ἤδ' ἐπακτίας αὐλῶνας Scyth. fr. 493.

Σθενᾰρός *fortis.* De *celeritate* ἀελλάδων ἵππων σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν OR 468 ch. Comparavit Ἄτη σθεναρή Il. 9, 501. Erf.

Σθένος *vis.* ‖ *corporis.* γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν, ἢ σθένος χερῶν fr. inc. 676. ‖ *copiarum* et *opum.* οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ; OC 68 ch. regio imperio. τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος 727. ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει Ai. 438. — ‖ *vis moralis.* εἰ σθένος λάβοιμι El. 333. *si vires suppeterent,* i. e. si possem tantum. εἰ λάβοις σθένος 348. μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας Tr. 497 ch. i. e. *vim victorias efficientem,* quod differt ab exemplo OC 1088 ch.: σθένει 'πινικείῳ τὸν εὔαγρον τε-

λειῶσαι λόγον i. e. ἐπὶ νίκῃ, v. Herm. εἴπερ τί γ' ἔστι τῆς ἀληθείας σθένος OR 369. — || *vis alicui illata.* πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμά, σθένει OC 842 ch. — || Circumlocutioni faciendae constitutum est. ποταμοῦ σθένος... Ἀχελῷος Tr. 508 ch., quod Wakef. illustravit comparando Il. 1, 604. Od. 14, 158.

Σθένω. Ultra imperfectum non flectitur, et hoc ipsum duo exempla sola habet Tr. 927. El. 604. Significat *valere*, *vi praeditum esse* || *corporis.* οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε εἷλεν με Ph. 947. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω 1403. Utrobique Philoctetes claudus de se loquitur. [De coniectura Heimsoeth. ὁ σθένων φυγεῖν El. 697 scripsit pro ἰσχύων.] οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες OR 17. προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω 1486. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας ἐρῆμον ἕρπειν OC 501. οὐδὲν σθένω 846. δρομαία βᾶσ' ὅσονπερ ἔσθενον Tr. 927. εἶμι κἀγὼ κεῖσ' ὅποιπερ ἂν σθένω Ai.810, quae duo exempla etiam secundae significationis testes existimare licet; certe viam ei praemuniunt. — || *animi*, item universe *valere* ut aliquid efficias. οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον οὔθ' οὗτος σέθεν Ph. 1434. οὐ σθένοιμεν ἂν φωνεῖν πέρα OC 256. ἄνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω 1345. ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι Ant. 91. οἶδ' ὅτι θεοὺς μιαίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει 1044. χἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' ἀπαλέξασθαι Ai. 165 an. τόδ', εἴπερ ἔσθενον, ἔδρων ἂν El. 604. ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω 946. κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω 1175. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν 1415. commode hoc interpretaberis *si a te impetras.* — || *valere opibus, potentia, imperio.* ὅπου θ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει Ph. 456. κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει OC 455. πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι σθένουσαν ἥκων μέγα 733. οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ κηρύγματα Ant. 453. πατρός, εἴπερ τινός, σθένοντος ἐν πλούτῳ Ai. 488. οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ 1062. σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίον χερί El. 998. σθένουσα μηδὲν τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν 1014. ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει fr. Alead. 108, 1. ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον Eriph. 209, 2. ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει Ζεύς; Phaedr. 607, 4.

Σῐαγών *mala.* σιαγόνας τε δὴ μαλθακὰς τίθησι Amyc. fr. 114.

Σῖγα. || *tacite.* σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε El. 1236. ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε 1399. τί σῖγ' ἀφέρπεις; Tr. 813. οὐ σῖγ' ἀνέξει...; Ai. 75. ἅ μοι προσελθὼν σῖγα σήμαινε Ph. 22. προσελθὼν σῖγα coniunguntur, non tamen ut virgula post id vocabulum posita opus sit. μὴ σῖγα τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι 552. ἄκουε σῖγα inc. fr. 819. — || Hinc σῖγ' ἔχοντες Ph. 258. est *quiescentes*, *immoti;* huic similiter dicitur πῶς πόθ' αἱ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέρειν σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε; OR 1212 ch. *celare in occulto*, *ferre*, *ut scelus non revelaretur.* Iam consequitur hinc ut *clam* significet. τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις Ant. 700. — Accentum docet schol. Ai. 75. Apoll. de adv. p. 549, 28. (II p. 708, 8.)

Σῑγάω *taceo.* Praeter *praesens* et *aoristum*, quae tralaticia sunt, *futurum* bis legitur OC 113. 980. *Passivi* unum exemplum est σιγώμενος Tyr. fr. 585, 2. — τί σιγᾷς; Ph. 805. OC 1271. σιγᾶν κελεύω Ph. 865. σιγᾶν φιλῶ OR 569. ἐχθίων ἔσει σιγῶσα Ant. 87. σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε Tr. 731. ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ 814. ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν 1126. σιγᾶν ἄμεινον El. 1238. σιγᾶν ἐπῄνεσα 1322. σιγᾶν ἄνωγα 1458. σύγγνωτε, κἀνάσχεσθε σιγῶσαι Phaedr. fr. 609, 1. σιγᾶν ἀνάγκη inc. fr. 669, 2. ὦ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον inc. 696, 1. — σιγήσομαι OC 113. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι 980. — σίγα OC 111. Tr. 974 an. σίγα νυν ἑστώς Ai. 87. σίγησον Ai. 975. — σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων Tyr. fr. 585, 2. sc. ὁ δαίμων, *infortunium tacite deflere decet.* Falso Passovius σιγᾶν intransitive dici ait.

Σίγειον promontorium. πικρὸν Σίγειον Ph. 355. — De tono Arcad. praecipit p. 121, 2. verum sine arte; sequitur autem τεμενικῶν rationem.

Σιγή *silentium.* κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω OR 341. ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ προσεῖναι Ant. 1251. καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος 1256. σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἤνυτον Tr. 319. σιγῇ κεύθειν 989 an. σιγὴν παρασχὼν κλῦθι 1115. τάχ' ἂν σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι Ai. 171 an. φρίκῃ πτήξειαν Wakef. silv. cr. t. 3. p. 25. Refellit Lob. γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει 293. Similis illa est Acris. fr. 61, 4: κόρῃ τε κἀργείᾳ γένος, αἷς κόσμος ἡ σιγή τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη. Alia Wyttenb. contulit ad Plut. Mor. p. 39, B. σιγὴ παρ' ὑμῶν ἔστω El. 469. τίς οὖν ἂν ἀξίαν μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων; 1262 m. v. μεταβάλλω. πόλλ' ἔχει σιγὴ καλά Alead. fr. 102. Similes aliorum sententias illustravit Hermann. diss. de Prom. Sol. (p. 282. Opusc. t. 4.). (II p. 709.)

Σιγηλός *taciturnus.* οὐ σιγηλὸς εἶ Tr. 416. h. e. *loquax.* ὧδ' ἔσει σιγηλός; Ph. 741. — Tenorem observavit EM p. 379, 20.

[Σίγλης. σίγλαι fortasse Soph. (fr. inc. 944.) dixit. Cf. i. σίκλος quae allata sunt.]

Σιδήρεος, ους *ferreus.* κέστρα σιδηρᾶ Aeg. fr. 21.

Σιδηροβρώς *ferrum rodens* i. e. acuens. σφαγεὺς... σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής Ai. 820. — De tono v. ἀγνώς.

Σῐδηρŏκμής *ferro caesus.* ἐν μέσοις βοτοῖς σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσὼν Ai. 325. De vocabuli sensu et componendi cum neutro (βοτά) ratione exposuit Lob. — De tono v. ἀγνώς.

Σίδηρος *ferrum.* Proprie dictum: ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε, βαφῇ σίδηρος ὥς, ἐθηλύνθην Ai. 651. τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα ἂν εἰσίδοις Ant. 475. Alias de *telo* dicitur: στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου Tr. 886 m. κτείνοντ' αἴθωνι σιδήρῳ Ai. 147 an. ἄνευ δορός, ἄνευ σιδήρου inc. fr. 678, 16.

Σιδηρώ n. pr. σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα Tyr. fr. 573. Ea Tyronis noverca fuit; sententia sic constat, ut Σιδηρώ quasi σιδηρᾶ dicatur, *ferrea es, atque eius rei cognomento praedita.* cf. Eust. p. 158, 24. — De eo genere nominum diffingendorum erudite egit Muetzell. de em. Theog. Hesiod. p. 148.

Σῐδώνιος *Sidonius.* Σιδώνιος κάπηλος inc. fr. 756.

Σίκλος (σίγλος grammaticus Bachm. An. 1. p. 364, 9.) καὶ τὸ ἐνώτιον, καὶ σταθμὸς βαρβαρικὸς δυνάμενος ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς. οὕτως Σοφοκλῆς (inc. 944). Phot. p. 511, 15. Hesych. habet σίκλαι: ἐνώτια. et σίκλος: τετράδραχμον Ἀττικόν, sed idem σίγλαι: ἐνώτια. et σίγλον: νόμισμα Περσικὸν δυνάμενον ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς· καὶ εἶδος ἐνωτίων. Ξενοφῶν ἐν ἕκτῃ ἀναβάσεως (I, 5, 6) λέγει.

δύναται δὲ ὁ σίγλος δύο δραχμὰς Ἀττικάς. Sed et Hebraeorum fuisse σίκλον et Babyloniorum constat: v. Intpp. Hesychii v. σίγλος et σίγλαι. Iosephus σίκλος scribit Antiqq. 3, 8, 2.

Σίλφιον *silphium, laserpitium.* Hesych.: Σιλφίου λειμών: Σοφ. (fr. inc. 945.) περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σίλφιον φερούσης (inc. fr. 945). Malim λιμήν, eius enim portus in regione Cyrenaica non infrequens memoria, deinde περὶ γῆν et φέρουσαν. v. tamen Hemsterhus. ad schol. Ar. Plut. p. 320 (t. 3. p. 177 Dind.) [et M. Schmidt. ad Hesych. l. c.]

Σινδών *sindon,* genus textilis Indici. cf. Bast. ep. crit. p. 180. κρεμαστὴν . . . βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην Ant. 1222. ζώνη ἀπὸ σινδόνος schol. cf. μιτώδης. — De tono v. Arc. p. 11, 7.

[*] Σίνις *noxius.* κτεάνων σίνιν. *furem,* s. *surreptorem* dici puto [in particula olim ad Thamyr. (fr. 230), a Kirchhoffio recte ad cyclicorum carmen quoddam relata.] (II p. 710.)

[Σίνων n. pr. Fabulae Soph. sic inscriptae sunt fr. 486—489. Dind.]

[*] Σιπύη: *vasculum* s. *saccus.* ἡ μὲν σιπύη μεστὴ 'στι λευκῶν ἀλφίτων. ad quae Aristoph. Plut. 807 verba schol. ἡ ἀρτοθήκη. ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους (fr. 259). De forma s. scriptura ᾱ an η̄ v. Lob. ad Phryn. p. 301.

Σίπυλον mons. Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ Ant. 825 m.

Σισυρνώδης *penulae similis.* σισυρνώδη στολὴν Mys. fr. 362. [Hesych.: σισυρνώδη στολήν: τὸν ἐκ τῆς σισύρνης στολισμόν.] v. Valck. ad Ammon. p. 205. Ruhnk. ad Tim. p. 231.

Σισυφίδης *Sisyphida.* τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς Ai. 190 ch. sc. βασιλεύς, dicitur enim Ulixes. [De vocabuli forma cf. Angermann. in Curtius, gramm. Stud. 1. p. 14.]

Σίσυφος n. pr. οὐμπόλητος Σισύφου Λαερτίῳ Ph. 417. v. Λαέρτης. οὐχὶ Σισύφου πατρός 1311. ὁ Σίσυφος πολὺς ἔνδηλος ἐν σοί Synd. fr. 155. — [Fabulae Soph. sic inscriptae versiculo utitur Hesych. v. ζεῦγος τριπάρθενον. Sed suspitio est Aeschylo esse tribuendum. Est fr. 490 Dind.]

*Σίτιον v. σῖτος.

Σιτονόμος *cibum praebens.* τοῦ ποτὲ τεύξομαι σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος; Ph. 1091 m. Haud dubie σιτονόμου ἐλπίδος coniungenda.

Σῖτος *cibus.* ἀμφὶ σῖτα καὶ καρχήσια Tyr. fr. 508, 2. Non dici σῖτοι, sed σῖτα ignorabat adhuc Piers. ad Moer. p. 127. Meliora docuerunt Musgr. ad Eur. Hel. 428. Pors. ad Med. 494. Schaefer. ad Soph. El. 1366, eoque ducere quaerentes poterat Herodianus ap. EM p. 714, 49. — σίτοισι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν Tyr. fr. 579, ut emendarunt alter alterius ignorans inventum, Pors. in Adversariis, Iacobs. in anim. ad Athenaeum.

Σιωπάω *taceo.* τί δὴ ποθ' ὧδ' ἐξ οὐδενὸς λόγου σιωπᾷς; Ph. 731. σιωπᾷς; 951. μὴ σιωπάτω OR 231. εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε 233. οὐ σιωπήσας ἔσει; 1146. αὐδῶ σιωπᾶν OC 864. οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι Ant. 185. καὶ σιωπώσης ἐμοῦ El. 657. σιώπα fr. Alead. 102. τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπώντων κλύειν Past. 447, 2. v. κλύω.

Σιωπή *silentium.* δέδοιχ' ὅπως μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά OR 1075. ἢν μὲν σιωπῇ OC 1623. ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος inc. 667, 2.

Σκαιός *sinister.* Tralate dicitur de adverso et male ominato σκαιὸν ἐκλύσων στόμα Ai. 1225. λόγους κακοὺς schol. rec. Sed *inscitum* et *rudem* (ἀπαίδευτον in vocabuli significationibus idem ille scholiasta recenset, μωρός, ἀπαίδευτος, ἀμαθής praeter alia explicat Hesychius) indicat: σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται fr. inc. 660. σκαιοῖς δὲ φαῦλον κἂν βραχεῖ διδάσκαλον inc. 707, 3, quod explicuimus v. διδάσκαλος. Eam vocabuli vim accurate tractavit Wyttenb. ad Plut. de aud. poet. p. 31, F. — De accentu docet Arcad. p. 37, 5. (II p. 711, 2.)

Σκαιοσύνη *stultitia.* σκαιοσύναν φυλάσσων OC 1213 ch.

Σκαιότης *stultitia.* αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει Ant. 1028.

Σκαλμή barbarum gladii genus. ξίφους δὲ ὄνομα ἔοικεν εἶναι βαρβαρικὸν ἡ σκαλμή, Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Τρωΐλῳ (fr. 549.)· σκαλμῇ γὰρ ὄρχεις βασιλὶς ἐκτέμνουσ' ἐμούς Pollux 10, 165. [Dind. accentum corr. σκάλμη et σκάλμῃ.]

Σκαμάνδριος *Scamandrius.* ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαί Ai. 418 m.

Σκάφος *alveus navis.* Sic explicatius dicitur εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη πηδῶντος Ἕκτορος Ai. 1278. Brevius ἐν μέσῳ σκάφει θέντες σφε Tr. 803.

Σκεδάννυμι *dispello.* μὴ σκεδάσαι τῶδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον Tr. 989 an. Bene explicat Abresch. ad Aesch. Pers. 502.

Σκείρων n. pr. Σκείρωνος ἀκτῆς Aeg. fr. 19, 3. [*Scironides rupes* dicit de quibus pluribus disputavi in libro '*über die windgottheiten*' mox edendo.)

Σκέλος *crus.* οὐρανῷ σκέλη προφαίνων El. 753.

Σκέπαρνος *genus securis.* ὁ σκέπαρνος οὐδὲ πρίονος πληγαί inc. fr. 787. Scribendum οὐ σκέπαρνος cum Blochio codicis Herodiani descriptore. Inde intelligitur, cur Herodian. π. μ. λ. p. 34, 3 caveat, ne quis σκέπαρνος genitivum casum esse putet.

Σκέπτομαι *adspicio.* σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο πέπονθα Tr. 1077. — *considero.* σκέψαι γὰρ El. 442. σκέψασθε τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν Ai. 1028. σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον OR 584. Praesens apud Atticos non legi observat Elmsl. ad Eur. Heracl. 148.

Σκευή *habitus* (vestitus). σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κάρα δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὃς εἶ OC 555.

Σκηνή *tentorium.* ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ Αἴαντος Ai. 3. σκηνῆς ἔνδον 218 an. εἶρξαι Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι 754. ἐκεῖνον εἴργειν σκηνῆς ὕπαυλον 796. μόνος παρὰ σκηναῖσιν 985. — Accentum vocabuli ea re solitarii docet Herod. π. μ. λ. p. 16, 30.

Σκηπτοβάμων *sceptro insistens.* ὁ σκηπτοβάμων αἰετός, κύων Διός fr. inc. 766.

*Σκῆπτον v. σκῆπτρον.

Σκηπτός *procella cum fulgure.* τυφὼς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος Ant. 418. [Aristot. de mundo c. 4: κατασκῆψαν εἰς τὴν γῆν (κεραυνός, πρηστήρ, τυφών) σκηπτὸς ὀνομάζεται.] Phot. p. 519, 9.: σκηπτός: κεραυνὸς ἄνωθεν διάπυρος. Eadem Hesych. et Suid.; κεραυνὸς ἄνωθεν coniungenda. Sed non tam *fulgur,* sed *violentam procellam,* aliquando cum fulmine coniunctam dici et ea ostendunt, quae Toup.

ad Longin. p. 307. Valck. ad Hippol. 438. Blomf. gl. Aesch. Pers. 721. collegerunt, et ipse ille, quem Suidas attulit, Theophylacti locus. (II p. 712.)

Σκηπτροβάμων v. σκηπτοβάμων.

Σκῆπτρον || proprie *scipio*. ἐφέστιον πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον El. 420. *baculus*. σκήπτρῳ προδεικνύς OR 456. de caeco viatore. σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρός 811. — || A proxima significatione transfertur, cum *comite*, *quibus quis innititur*, σκῆπτρα dicuntur. οὔκουν πότ᾽ ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι ὁδοιπορήσεις OC 848. ὦ σκῆπτρα φωτός 1109. — A priore deflexum est, quod pluralis dicitur de *imperii insignibus* ipso *imperio*. ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει OC 425. θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν 449. σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων 1354. δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ᾽ ἀμφέπειν τάδε El. 651. — Medium propriae et tralatae huiusce significationis locum obtinet γνώμα, παρ᾽ ὅτῳ τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται Ph. 140 ch. *cui regitur sceptrum Iovis:* v. Herm.

Σκήπτω *irruo*. ἐν δ᾽ ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει πόλιν OR 28. Num coniungam ἐνσκήψας an ἐν *in eo* adverbiascenti modo explicem, ambigo.

Σκῆψις *causa praetexta*. εἰσόρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς El. 584. Suid. v. σκῆψις, cuius explicationem πρόφασις convenit optime.

Σκιά *umbra*. || proprie. σκιᾶς εἴδωλον Tyr. fr. 587, 6. Eodem referenda illa τὰ πάντ᾽ ὄνου σκιά Cedal. fr. 308. de quo proverbio cf. s. ὄνος. et κοὐκ οἶδ᾽ ἐναίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν Ph. 946. hoc de *homine perdito* dictum; quae etsi figuratam dictionem habent universe, verba tamen inter se composita propriam monstrant. — || Tralate de *specie falsa* insanientis menti obversante: σκιᾷ τινὶ λόγους ἀνέσπα Ai. 301. Deinde de *re* qualicunque *vana et vilipendenda*. σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ El. 1159. Maxime de *sortis humanae iniquitate miseranda* in proverbium hoc abiit. ἡμᾶς οὐδὲν ἄλλο, πλὴν εἴδωλα ἢ κούφην σκιάν Ai. 126. ἀνδρὸς οὐκέτ᾽ ὄντος, ἀλλ᾽ ἤδη σκιᾶς 1257. ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον Ai. Locr. fr. 13. οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν σκιαῖς ἐοικότες inc. fr. 682, 2. v. Wesseling. ad Herod. 1, 32, 6. Boeckh. expl. Pind. p. 320. Pindaricum illud σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι tetigit etiam schol. Ai. 126. — Hinc dictum τἄλλ᾽ ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην Ant. 1170. Affert et cum Pindari verbis comparat Eust. p. 757, 31. — Accentus iure sequitur περιεκτικὴν τάσιν.

Σκιάζω *obumbro*. Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός Lemn. fr. 348. Sic EM p. 26, 16. Pro σκιάζει in hoc versu proverbiali scriptores alii καλύπτει alii καλύψει. Cf. s. Ἄθως et Ruhnk. ep. cr. p. 197. it. Piers. ad Moer. p. 267. (II p. 713.)

Σκληρός *durus*. σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμόν OR 36. *crudelis* Sphingis. ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων Πάλλας Aeg. fr. 19, 4. — τὰ σκλήρ᾽ ἄγαν φρονήματα Ant. 473. τὰ σκληρὰ γάρ, κἂν ὑπέρδικ᾽ ᾖ, δάκνει Ai. 1119. σκληρὰ μαλθακῶς λέγων OC 774. *gravia et intoleranda*. τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ᾽ ἀρωμένου 1406. — σκληρὰν ψυχὴν Ai. 1361. *rigidam mentem*. Paulo aliter dictum ὦ ψυχὴ σκληρά, χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα Tr. 1260 ch. *dura* dicitur malis facta, *obdurata*. — *durum* i. q. *molestum* et *ingratum* significat σκληρὰν μέν, οἶδα sc. τρόφην ἕξετε OC 1615.

[Σκόμβροι barbara gens. Ἄβροι... βαρύνεται ὡς Κίμβροι... Σκόμβροι, καὶ οὗτοι ἔθνος, ὡς Σοφ. (fr. inc. 971.) Steph. Byz.]

Σκοπέω || *speculor* oculis. σκοπεῖν θ᾽, ὅπου ᾽στ᾽ ἐνταῦθα διστόμος πέτρα Ph. 16. μηκέτ᾽ ἄλλοσε σκόπει El. 1474. *ne aliorsum tuearis*. — || *speculor apud me, circumspicio, considero*. πάντα σκοπῶν Ph. 282. τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν 428. πλοῦν μὴ ᾽ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ ᾽γγύθεν σκοπεῖν 467. τὸν βίον σκοπεῖν 506. σκοπῶ κἀγώ 589. ἣν εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν OR 68. τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν 130. παρ᾽ οὗ τις ἂν σκοπῶν τάδ᾽ ἐκμάθοι σαφέστατα 286. *a quo certissime discat, qui est pervestigaturus haec*. Non coniungo enim παρ᾽ οὗ σκοπῶν, sed παρ᾽ οὗ τις ἐκμάθοι. πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον 291. τόδε σκοπεῖν 407. σκόπει κλύων 952. σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθορὰν OC 369. σκόπει μή σοι πρόνοι᾽ ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα 1179. εἰ... ξυνεργάσει, σκόπει Ant. 41. σκόπει, ὅσῳ κάκιστ᾽ ὀλούμεθα 58. οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν 729. τὴν αὑτοῦ σκοπῶν πρᾶξιν Tr. 151. οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκωπῶν Ai. 124. οὐδ᾽ εἰ πάντ᾽ ἐπεξέλθοις σκοπῶν inc. fr. 659, 2. — Forma *medii* s. *deponentis* nullo sensus discrimine legitur bis. τί δῆτ᾽ ἂν σκοποῖτό τις τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν OR 964. ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις ταρβεῖν Tr. 296. σκοπουμένοις pro σκοποῦσιν dictum attigit Eust. p. 806, 57. — *De τῇδε σκοπῶν fr. Colch. 319, 3. v. τηλέσκοπος. Non legitur igitur praeter praesens quidquam ap. Soph.

Σκοπιά *specula*. Θρῇσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἀθῴου Tham. fr. 229. mons dicitur Athos. Accentus periecticorum est et notatur ab Arcadio p. 100, 2.

Σκοπός || *speculator*. τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν Ph. 125. τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς ὡς ψευδόμαντις OC 1096. *sese* ipse chorus dicit, filias Oedipi adventare prospectans. Adsignificatur *nuntii munus*, a quo quid discas quasi ante speculato: οὕνεχ᾽ ἡμῖν αἴσιος σκοπὸς προσήκεις OC 35. σκοπὸς δέ νιν οἴχεται στελῶν 297. *custodis:* πῶς ἂν σκοποὶ νῦν εὖτε τῶν εἰρημένων Ant. 215. *Inimici nocituri* ἐπιτηροῦντες dicuntur: πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν, οἷοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποί Ai. 945. οἱ Ἀτρεῖδαι schol. vet. — || *scopus*. πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ, τοξεύετ᾽ ἀνδρὸς τοῦδε Ant. 1033. — Accentus verbalium ea significatione legitimus ab Arcadio enotatur p. 67, 4. (II p. 714, 2.)

Σκορπίος *scorpius*. ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ Capt. fr. 35. Proverbialis sententia. — Tenorem observavit Arc. p. 32, 3.

Σκοτεινός *tenebrosus*. De *caeco* dictum γιγνώσκω σαφῶς, καίπερ σκοτεινός, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως OR 1326.

Σκότος *caligo*, *tenebrae*. Post Homerum ὁ et τὸ σκότος pariter invaluit adeo, ut optime Eust. apud scriptores inprimis Atticos utrumque, masculino tamen genere paulo frequentius reperiri dicat p. 73, 45. 432, 15. 1869, 46; praeiverat Athenaeus 11. p. 498 a. Photius Amipsiam antestatus p. 525, 4, et iure secuti recentiorum Valck. ad Phoen. 380. Bast. ad Greg. Cor. p. 22. not. Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 187. Stallbaum. ad Civ. p. 518 a. Sed Ael. Dionysius ap. Eustath. p. 1390, 56. ὁ σκότος, Moeris p. 354. τὸ σκότος Atticis dilectum affirmant, Aelium Lecapenus sequitur Lectt. Mosq. vol. I, p. 76, et Porsonus in edendo Euripide, quanquam non sine codicum fide, paruit (v. ad Hec. 819). Librorum

scriptura fluctuat, ut singulis locis a potiorum auctoritate standum videatur. Ap. Soph. unum exemplum est, cui neutrum genus non videatur evelli posse, ἰὼ σκότος ἐμὸν φάος Ai. 394 m. — *Proprie* dictum non exstat, nisi de *caligine inferorum*. ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος, ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί Ai. 394 m. ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος OC 1701 m. Et ea significatione προσωποποιίας figurae capax est. Γῆς τε καὶ σκότου κόραι OC 40. LA σκότους, quod ea significatione aptum non videtur. Sed v. 106. ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου σκότου libri omnes. Utroque loco maiuscula littera Dind. — Transfertur ad *caliginem caecitatis*. ἰὼ σκότου νέφος ἐμόν OR 1313 m. Inde oxymora sunt βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον OR 419. i. e. μηδὲν βλέποντα ὀθούνεκ' .... ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει ὀψοίατο 1273. v. Seidler. ad Eur. Troad. 566. Iacobs. ad Anthol. vol. 2. p. 3. p. 203. Deinde traducitur ad res *clam faciendas celandasve*. δόλον σκότῳ κρύψας El. 1396 ch. πῶς, τόδ' εἰ καλὸν τοὔργον, σκότου δεῖ 1494. ὡς σκότῳ, κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ Tr. 596. Sic adverbiascunt ἐν σκότῳ, κατὰ, ὑπὸ σκότον. τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων Ant. 494. ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με ἔσαιν' Ἐρινύς Teucr. fr. 508, 3, quod tamen aliquantum ceteris exemplis dissimile. τί με κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης; Ph. 578. ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε Ant. 692. *clam prolata, clam* igitur Creonte etiam *audita*. (II p. 715.)

Σκοτόω *caligine involvo*. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα Ai. 85.

*Σκυδάζω pro σκυδμαίνω dictum ex Aiace memorat schol. Il. ω. 592. Sed κυδάζεται, et alio quidem sensu dicitur v. 722.

Σκύθης *Scytha*. ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον, ὡς ἀσπιδοῦχος, ἢ Σκύθης τοξεύμασιν Naupl. fr. 376, 2.; iterum intellige πεφραγμένος. τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ Phin. fr. 637. — [Σκύθαι inscripta erat Soph. fabula cf. fr. 491—495 Dind.]

Σκυθιστί *Scytharum more*. Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος Oenom. fr. 420. v. Barker. ad EM 1082. [Hesych. Σκυθιστὶ χειρόμακτρον: οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ἐν πολέμοις ἀνθρώπων τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες ἦσαν ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο.] v. ἐκκείρω. — ι pro versus ratione aut producitur (de νεωστί Attico v. Apoll. de adv. p. 572, 15), aut corripitur, quae in his gentilem morem significantibus adverbiis legitima ratio. De accentu v. l. c.

Σκύλαξ *canis*. Ἅιδου τρίκρανον σκύλακα Tr. 1098.

Σκῦλον *spolium*. σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ πέμψεις Ph. 1428. ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα — πρὸς πυρὰν ἐμὴν κόμιζε 1431.

Σκύμνος *catulus*. μή τις, ὡς κενῆς σκύμνον λεαίνης, δυσμενῶν ἀναρπάσῃ Ai. 987. v. Lob. et Herm. — De tono praecepit schol. Il. σ. 319. Ineptit EM p. 720, 23.

[Σκύριαι vel Σκύριοι inscribebatur Soph. fabula. V. fr. 496—505 Dind.]

Σκῦρος *Scyrus* insula. τῆς περιρρύτου Σκύρου Ph. 240. ὅτι χὴ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ 326. ἐς τὴν Σκῦρον 381. ἡ πετραία Σκῦρος 459. μήποτ' ὤφελον λιπεῖν τὴν Σκῦρον 970. ἐν Σκύρῳ μένων 1368. — Σκῦρος, νῆσος, ἣν ὁ θεῖος Σοφοκλῆς ἀνεμώδεα καλεῖ Scyr. fr. 496. Philostrati iunioris verba sunt Imagg. II. p. 863 (111 Iac.). — Falso aliquando penacute scribitur in longa penultima, velut EM p. 720, 25. et ap. Hesychium. Rectius docet Arcad. p. 69, 7.

Σμῆνος *examen, turba*. βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος inc. fr. 693; v. ἄλη.

Σμῑκρός. Longe hoc tenuiore μικρός apud Atticos poetas frequentius; nec tamen, nisi hoc versus lege aliquando postuletur, aliam quam bonorum librorum fidem in adsciscenda alterutra scriptura sequendam videri in μικρός diximus. Quanquam σ a librariis saepe expulsum scimus: v. Schaef. ad Greg. Cor. p. 500. Aliter, ac nos, existimat Elmsl. ad Eur. Med. 361. — || *corpore* vel *specie parvus*. σμικρῷ χαλινῷ Ant. 477. σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει El. 1142. Suid. v. ὄγκος habet μικρός, rursum Flor. Δ. Θ. μικρῷ. σμικροῦ νέφους Ai. 1148. ὑπὸ σμικρᾶς μάστιγος 1253. σμικροῖσιν αὐλίσκοις inc. fr. 753, 1. — || *parvus* de *pretio*, *pondere, momento*. βορᾶς ἐπωφέλημα σμικρόν Ph. 275. σμικρὰ ῥοπή OR 961. τοὐμὸν . . . κεἰ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι 1077. σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα OC 5. Mirum apogr. tria σμικροῦ, reliqua cum LA μικροῦ praebere, προσαρκῶν σμικρά 72. Libri omnes μικρά, idque reponendum arbitror. οὐ γὰρ ἂν . . . κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν 148. Reisig. de Antigone intelligens σμικρᾶς scripturus erat, nec melius perspexerat Elmsl.; v. ὁρμέω. ἔπους σμικροῦ χάριν 443. apogr. aliquot ἀλλά που σμικροῦ. Ceteri partim corrupte, partim recte reliqua, μικροῦ et σμικροῦ pari momento stabilitis. σμικροῦ quin verum sit dubitari non potest. ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκεν 569. οὐ σμικρός, οὐκ, ἀγὼν ὅδε 587. In σμικρός consentiunt. ἐκ σμικροῦ λόγου 620. *levi praetextu*. apogr. unum σμικροῦ χρόνου cum γρ. λόγου, alia μακροῦ χρόνου. δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει 635. σμικρὸς λόγος 1116. Mire μικρός praefert Elmsl. ex LB Ricc. Vat. σμικρὸς μὲν εἰπεῖν (λόγος) 1152. σμικροῦ λόγου 1163. καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τἀναντία (κλύειν) Ant. 667. οὐ σμικρῶν κακῶν Tr. 871. σμικροῖς ἀπιστεῖν 1229. ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ Ai. 1078. σμικροὶ λόγοι El. 415. σμικρὰ μὲν τάδε 450. *οὐ σμικρὰ νόσος inc. fr. XXVI. ap. Brck. [comici poetae est.] — Ita σμικρὸν εἰπεῖν El. 1483. *pauca dicere*. ἐπὶ μικρόν Flor. Γ'. LA coniunctim, et c. gl. σμικρόν; mira res, cum nec sensui nec versui sic satisfiat. — *Hominem* σμικρός aliquando significat *infirmum*, *nihil opibus valentem*. ἐρημία με . . . σμικρὸν τίθησιν OC 958. καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται Ai. 158 an. — || Locutio notanda ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν Ai. 1120, ubi quod contra libros olim et schol. Ar. Ach. 710. Eust. p. 851, 60. a Lob. et Herm. receptum est, σμικρόν (σμικρά vulgabatur), nunc prima manu LA firmatur. —.— || Notandae etiam locutiones *adverbiales*. οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι El. 414. LA σμικροῦ, ων a m. pr. suprascripto: m. ant. alia σμικρόν. οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων ἔτ' ἴσχει μνῆστιν (σου) Ai. 1268. *ne verbis quidem tenus* i. e. *ne minimum quidem*. [quo loco Wunder. volebat ἐπὶ σμικρῷ λόγῳ cum propter praepositionis usum tum propter numerum singularem constanter positum in talibus (ut OC 443. 589. 620. 1116. 1152.)] τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος ποιούμενοι Ph. 498. *vilipendentes*. v. μέρος. [Dind. dedit μέρει, comparato Herodot. 2,

172 ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλῃ.] — Gradus comparationis huius formae non comparent.

[**Σμυγερός i. q. μογερός. θηροβολοῦντα πτηνοῖς ἰοῖς σμυγερὸν σμυγερῶς Ph. 166 m. Brunck. de verisimillima coni. pro στυρενὸν στυγερῶς scripsit, comparatis quae Hesychius habet: σμυγερόν: ἐπίπονον, οἰκτρόν, μοχθηρόν· et σμυγερῶς: ἐπιπόνως.]

Σμύρνα *myrrha.* βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ σμύρνης σταλαγμούς, βαρβάρους εὐοσμίας Laoc. fr. 340, 2.

Σός *tuus.* || Legitimus usus *adiectivi* et *transitivus* est. *Sing. nom.* ἔργον ἤδη σόν Ph. 15. ἡ φύσις ... ἡ σή 875. ἡ κακὴ σὴ ... ψυχή 1013. τὸ σὸν γέρας 1061. ὁ σὸς πόσις OR 639. ἡ δ' ἔσω ... σὴ γυνή 1172. τὸ σὸν ὄνομα OC 305. ὁ τύμβος ὁ σός 402. ἡ σὴ δύσμορος παραστάτις 559. τὸ σὸν γενναῖον 569. ἡ σὴ προσφορά 581. οὖσα σὴ πάλαι τροφός 760. τὸ σὸν ... ὑπόβλητον στόμα 794. ὁ σὸς ξύναιμος 1355. τὸ σὸν λέχος Ant. 573. *quas crepas nuptias.* Illustrat Brunck. τὸ σὸν ὄμμα 690. πατὴρ οὗτος σός El. 530. ὁ δυστυχὴς δαίμων ὁ σός τε κἀμός 1157. πόσις σός Tr. 285. σὰ ματὴρ ἄθεος 1036 m. σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα Ai. 1008. σὸν ἆρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται 1368, quod etiam alio modo componi potest. — *gen.* νεὼς σῆς Ph. 540. 543. *σῆς πάτρας 1407. [delevit Dind.] σῆς νόσου 1438. ἀρχῆς τῆς σῆς OR 49. τοῦ σοῦ πατρός 417. βοῆς τε τῆς σῆς 420. μορφῆς τῆς σῆς 743. σῆς ἕδρας OC 112. τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς 411. πρὸς ξενίας τᾶς σᾶς 516 m. τῆς σῆς ἀγωγῆς 662. σῆς χθονός 912. 924. οὔσης ὁμαίμου σῆς 979. χερὸς σῆς 1632. τοῦ σοῦ μόρου Ant. 554. σῆς ἀπεστάτουν φρενός 993. τῆς σῆς ἐκ φρενός 1015. πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης El. 12. τῆς σῆς τιμῆς 364. πατρὸς τοῦ σοῦ τε κἀμοῦ 418. σῆς δίχα γνώμης 547. σῆς κασιγνήτης δίχα 1137. σῆς τροφῆς 1183. τῆς σῆς ταφῆς 1210. σῆς ψυχῆς πέρι 1492. *σοῦ πατρὸς ἐξωλότος Tr. 84. [secl. Bentl.] τοῦ σοῦ κακοῦ 773. εὐνῆς τε τῆς σῆς Ai. 493. πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου 587. τῆς σῆς οὕνεκα ... γυναικός 1111. τοῦ δὲ σοῦ ψόφου 1116. σοῦ πατρός 1291. τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός, ἢ τοῦ σοῦ γ' ὁμαίμονος 1311. τῆς σῆς παρθένου inc. fr. 943. —.— | *dat.* σᾷ δυσθύμῳ ψυχᾷ El. 218 ch. μητρὶ σῇ 1033. τῷ σῷ δικαίῳ 1037. σῇ προμηθίᾳ 1350. σῇ χερί OR 1510. Ai. 35. 490. τῇ σῇ κυνηγίᾳ Ai. 37. παιδὶ τῷ σῷ 499. σοὶ καὶ τῷ σῷ γένει 505. ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ Ph. 151 ch. σῇ χειρί 1252. ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ OR 202 ch. ψήφῳ τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ 607. δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ 934. πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ 1302 an. σῷ πόσει Ant. 1196. —.— || *accus.* *τὸ σὸν ὄμμα Ph. 150 ch. [verba τὸ σὸν delevit Tricl.] τὸ σὸν πάθημα 337. τὸ σὸν πρᾶγμα 341. πρὸς οἶκον τὸν σόν 488. σὰν ἱερὰν λιβάδα 1215 m. βάσιν σήν 1403. τὴν σὴν χάριν 1413. τὸ σὸν φώνημα OR 324. ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ ναίουσαν οὐ κατεῖδες; 337, nisi probanda explicandi, qua usus Herm., ratio [aut ex apogr. aliquot scribendum c. Dind. σοί.] τὸ σὸν πρόσωπον 447. τὸ γὰρ σὸν ἐποικτείρω στόμα 671. τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀργάν 905 ch. τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων, τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σόν 1193 ch. τήν γε σὴν αὐδήν 1326. τὸ σὸν μέρος 1509. γεραιὸν σῶμα σόν OC 200 m. ὄμμα σόν 245 m. τοὔνομα τὸ σόν 301. παῖδα σήν, ἐμὴν δ' ὁρᾶν ὅμαιμον 322. τὴν σὴν τροφήν 362. τὸν σὸν ἄθλιον δόμον 370. κατ' ὀμφὴν σήν 550. σὲ καὶ τὸ σὸν κάρα 750. πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους 850. γένος τὸ σόν 868. τήνδε σὴν [τήνδε τὴν Dind. c. Musgr.] τέρψιν 1121. τὸ σὸν κάρα 1131. τὴν σὴν Ἐρινύν 1299. τὸ σὸν μέρος 1366. Ant. 1062. τὸ σὸν θάκημα OC 1380. τὸ σὸν ἄχος 1712 m. [quo loco τόσονδ' LA habet: τόσον malebat Arndt.] τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν ἀδελφόν Ant. 45. τὸν σὸν βίον 83. τὸ σὸν δέμας 902. τὸ σὸν χρέος El. 74. τὴν σὴν ὅμαιμον 325. 531. χεῖρα σήν 601. τὴν σὴν φύσιν 609. τὴν σὴν ξυμφοράν 789. σὸν ἢ κἀμὸν γένος 965. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόνα 1110. *quod memoras omen.* εἰς τὸ σὸν τόδε στέγος 1165. δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν; Tr. 409. τὸ σὸν στέρνον 481. σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν 485. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τόν δ' ἐμὸν λέγω πατέρα 739. τὸ σὸν φέρων δώρημα 758. τὸ σὸν μόνης δώρημα 775. στόμα σόν 977 an. πατέρα σόν 1137. τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον 1142. σῶμα τὸ σόν 1210. τὸ σὸν θεοῖσι δεικνὺς ἔργον 1249. σὴν πρόσοψιν Ai. 70. τὸν σὸν ἐνστάτην 104. τὸ σὸν ὄμμα 167 an. τὸ σὸν λέχος 491. πατέρα τὸν σόν 506. OR 955. παῖδα τὸν σὸν Ai. 510. τὴν σὴν πρᾶξιν 792. τὸν σὸν μόρον 996. τὸ σὸν στόμα 1110. Ant. 997. καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα 1147. τὴν σὴν ψυχήν 1270. τὴν σὴν πεῖραν Dan. fr. 176, 1. *quam dicis.* — *Dualis.* χεροῖν σαῖν Tr. 1066. ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν OC 365. — *Pluralis nominativus.* τὰ σὰ ἔργα El. 619. ἄρθρα τὰ σά OR 1032. τὰ σὰ ἔπη 1147. πρόσπολοί τε σοί OC 1553. — *gen.* τῶν σῶν προσώπων El. 1277 m. τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων Tr. 668. σῶν ὁμαιμόνων 1147. τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν Ai. 495. Ph. τῶν σῶν ὅπλων 1292. τῶν σῶν ἐκγόνων OC 588. τῶν σῶν τέκνων 1041. τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων 1200. τῶν σῶν τε κἀμῶν κακῶν Ant. 6. τῶν σῶν λόγων 499. παίδων τῶν σῶν 628 ch. τῶν σῶν ἐκ σπλάγχνων 1066. σῶν φρενῶν inc. fr. 726, 2. — *dat.* τοῖσι σοῖς κακοῖς El. 1201. [sic corr. in LA: τοῖς ἴσοις m. pr.] OC 744. τοῖς σοῖς ἄχεσιν Ai. 153 an. τοῖς σοῖς ἐν πόνοισι 1007. σοῖς λόγοις Ph. 1269. τοῖς σοῖς μύθοις 1447 an. βωμοῖσι τοῖς σοῖς OR 16. σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις 425. σοῖς τάφοις OC 411. τροφαῖς ταῖς σαῖσιν 1266. τοῖς σοῖς θρόνοις 1293. ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς 1342. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς Ant. 391. ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν 540. σοῖς δόμοις 1079. ἐμαῖς οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις 1269 m. τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν Cedal. fr. 307, 1. — || *accus.* τὰ σὰ ἀλγήματα Ph. 339. εἰς μέλαθρα σά 1428. ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ OR 202. τὰς σὰς οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς 295. τὰ σ' ἐκφήνω κακά 329. cf. El. 1498. καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη καὶ τὰ σά OR 405. σὰς ὄψεις 1327. τοὺς σοὺς πόνους OC 383. δόμους τοὺς σοὺς πατρῴους 758. τοὺς σοὺς θρόνους 1380. τὰ σὰ κηρύγματα Ant. 453. λόγους τοὺς σούς El. 315. τὰ σὰ δῶρα 359. φίλους σούς 368. τοὺς σοὺς τρόπους 1051. ἐς δόμους σούς Tr. 185. τὰ σὰ κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς Ai. 1016. — His pauca adde exempla, in quibus σός non attributum est, sed praedicatae notionis munere praeditum. ἐγὼ δὲ σός, κεἰ μὴ σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ πότμου φυτευθείς OC 1323. Hoc enim si resolvas, exit ὅς εἰμι σός. πάτερ, σός εἰμι Ant. 635. οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον El. 296. ἢ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε; 1177. τοῦτο δ' οὐχὶ σόν 1215. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν 1470. ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεναυστοληκότες Ph. 550, quanquam σοί non minus recte pronominis σύ dativus haberi potest. [Dind. c. Dobraeo συννεναυστοληκότες dedit.] — De articulo firmatum videmus, quod in ὁ ἡ τό generatim dictum, adiectivis addi et omitti sensus discrimine nullo; sic etiam in pronominibus possessivis fieri solet.

2. At pauca exempla *adiectivi* sunt *passive* dicti, i. e. ut de re *suscepta propter alium*, non *nos tangente*

dicatur. σῇ, πάτερ, προμηθίᾳ OC 332. τὸ σὸν ... ἄχος 1711 m. τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον Ph. 1251. i. e. τὸν ἀπὸ σοῦ. Similiter τὴν σὴν ὀργήν Hermannus explicat OR 337, quod non probo. — Notarunt Blomf. gl. Aesch. Prom. 396. Meinek. ad Menandr. p. 105.

3. Substantive dicitur. εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ Ph. 988. *ex tua ditione.* ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σύ, κἀγὼ διοίσω τοὐμόν OR 320. τὸ σὸν μόνον πιστὸν φυλάσσων OC 625. *quod tuum est.* ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ Ai. 99. *tua dicta.* ὅρα μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν 1313. *tuam rem, tuum commodum.* Cf. τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα El. 251. v. Markl. ad Eur. Suppl. 257. Valck. ad Phoen. 476. [F. G. Schmidt, de ubertate Soph. 2. p. 31. Fritzsch. ad Theocr. 3, 27.] ἐπαινέσας τὸ σόν Ai. 1401. *quod tibi videtur, decretum tuum, tuas rationes.* Minime Locella probandus ad Xen. Eph. p. 189, δόγμα subaudiri iubentem, quod in universa sententia inest. ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σόν El. 577. *e re tua dicam.* [Inutiliter Dind. dedit εὖ γνῶθ' ὅτι σὸν (libri σοί) κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν Ph. 1165 ch. *tuum esse hanc luem subterfugere.*] — εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν El. 371. *quae loquitur, suadet, suppeditat.* καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά 522. *te tuaque,* i. e. quae te tangunt. εὖ φρονῶ τὰ σά Ai. 491. ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά 1261. Sed *o i* σοί *cognati* sunt. ἐχθρὸς ὢν τοῖς σοῖσιν αὑτοῦ OR 416. ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ 1448.

4. Praeterea singulatim advertenda haec. a. De *Dorismo* disceptari vix potest; si enim articulum exceperis et quaedam demonstrativi generis pronomina, nullum vocabuli genus eius affectionis videtur patientius. Scripturae varietas nulla est. [Nunquam elidi σά nec τά docuit Meinek. in Annal. Fleckeis. 87. (1863.) p. 385. Crasin statuit τὰ σῶ Ph. 339. σἀκφήνω OR 329. σὠδίπου 405.] — b. Non necessario semel ponitur, ut tamen vim sententiae addat. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρόν OR 324. Semel etiam molestius, cum membrum orationis alterum pari dignitate praeditum eo careat. καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά OR 417. — c. Aliquando vocalis brevis in σά apostropho eliditur, etsi in pronomine vis aliqua pronuntiandi inest; quae vis iam Marklandum offendit ad Eur. Suppl. 257. v. σύ. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας, ἀλγήματα Ph. 339. οὐ μήποτε τἄμ', ὡς ἂν εἴπω, μὴ τὰ σ', ἐκφήνω κακά OR 330. καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη ὀργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ 405. τὰ γοῦν σ' · ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος El. 1499. Eo molestior res est, quod insequitur distinctio. v. infra. — d. De scriptura dicendum aliquorum locorum. OC 534. v. τεός. In OR 570. cum opus esse videatur adversativa particula, recte pro τοσόνδε videntur Brunckius et Hermannus quanquam improbante Porsono ad Med. 461. dedisse τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν. Sic cum LA paene omnia apogr. Triclinius sensu melius τόσον δέ γ' οἶσθα. — [In El. 1499. Meinek. σὰ γοῦν · ἐγώ σοι κ. τ. λ. scribi iubet.]

Σόομαι, σοῦμαι *propero.* φίλος ὅστις ἀνὴρ φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω Ai. 1414 an. v. Valck. ad Theocr. Adon. p. 265. (II p. 720, 11.)

Σούνιον promontorium. ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου Ai. 1220 ch.

Σοφία *sapientia.* σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν παραμείψειεν ἀνήρ OR 503 ch. σοφίᾳ γὰρ ἔκ του κλεινὸν ἔπος πέφανται Ant. 620 ch.

Σοφίζω *callida arte perficio.* ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι Ph. 77. Suid. v. σοφίζω: λόγοις ἀπατῶ, αἰτιατικῇ.

Σόφισμα *artificium.* μὴ ... κἀκχέω τὸ πᾶν σόφισμα Ph. 14.

Σοφιστής *sapiens.* ψυχὴ γὰρ εὔνους κρείσσων σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὑρέτις Alet. fr. 88, 2. παντὸς εὑρέτις coniungi puto. μέν' εἰς σοφιστὴν τὸν ἐμόν inc. 946. apud schol. Pind. Isthm. 5, 36. praemittentem verba σοφιστὰς μὲν καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς. Idem schol. Il. 15, 410. spectat (... Σοφοκλῆς δὲ τὸν κιθαρῳδὸν σοφιστὴν λέγει), exscriptus ab Eust. p. 1023, 13, et Hesychius cum scribit v. σοφιστήν: πᾶσαν τέχνην σοφίαν ἔλεγον, καὶ σοφιστὰς τοὺς περὶ μουσικὴν διατρίβοντας καὶ τοὺς μετὰ κιθάρας ᾄδοντας. Cf. Athen. p. 632, b. Tonum generis docet EM p. 436, 12.

Σοφός. ‖ *sapiens, peritus, mente* vel *arte valens.* σοφὸς ὤφθη OR 509 ch. ἄνδρα, κεἴ τις ᾖ σοφός, τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδέν Ant. 710. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ Ai. 581. ὅστις σε μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν φῦναι, μωρός ἐστ' ἀνήρ 1374. σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ fr. Ai. Locr. 12. σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται inc. fr. 660. οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν 688, 1. θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι, σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεί 707, 2. ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν 772, 2. χωρῶμεν εἰς τὰ τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα 779, 2. ·Inprimis etiam de *vate* dicitur. σοφὸς οἰωνοθέτας OR 484 ch. σοφός γ' ὁμοίως (ὁ μάντις ἦν) 563. πῶς οὖν τότ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε; 568. σοφὸς σὺ μάντις Ant. 1059. εἰ Κάλχας σοφός Ai. 783. — ‖ Aliquando *prudentis* potius et *callidi* significandi vis inest. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα Ph. 119. σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος 431. φωτὸς γλώσσῃ δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ 440. ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν 1015. σοφὸς πεφυκὼς οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν 1244. De Ulixe sermo est. ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνῄσκοντας El. 62. σοφά τ' ἄριστά τε παῖς κεκλῆσθαι 1089 ch. ὥσπερ οἱ σοφοί fr. Aeth. 26, 2. γλώσσῃ σοφόν Alead. fr. 109, 10. v. s. γλῶσσα. σοφὸν κυβευτήν inc. fr. 686, 2. — ‖ De *re* dictum, inprimis *mente* et *inventis* eius. βουλεύων σοφά Ph. 423. αἱ σοφαὶ γνῶμαι 431. οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασείεις σοφά 1245. τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε 1246. γνώμας ὑποστήσας σοφάς Ai. 1091. γνώμας λειπομένα σοφᾶς El. 474 ch. νοῦ σοφοῦ 1016. σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων Ant. 365 ch. *artis solertia praeditus.* Sed non persuadet C. Matthiae qu. Soph. p. 14 sqq. haec prioribus continuanda esse. βραχεῖ λόγῳ καὶ πολλὰ πρόσκειται σοφά Alet. fr. 89. χρόνος πόλλ' ἀνευρίσκει σοφὰ μαιομένοις inc. fr. 658, 3. πάντα προσφέρων σοφά fr. 702, 1. — *Comparativus* prima significatione dictus est: πῶς ... Διὸς γενοίμην εὖ φρονεῖν σοφώτερος; Polyx. fr. 470, 7. Altera: φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι El. 1370. — *Superlativus* prima significatione praeditus est: τοὺς δ' αὖ μεγίστους καὶ σοφωτάτους φρενί fr. inc. 964, 1; *de re solerter inventa* idem dicitur χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας ἐφεῦρε Palam. fr. 380, 2.

Σοφῶς *sapienter.* Ridicule dicitur ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς Phaeac. fr. 601. Olim legebatur; nunc ex LA σοφά. *βουλεύων σοφῶς Ph. 423.

Σπάνις *indigentia.* ὥστε μὴ σπάνιν ποτὲ σχεῖν τοῦ βίου OR 1461. ἦν δέ του σπάνιν τίν' ἴσχῃς OC 506.

Σπανιστός *parcus*. σπανιστοῖς δωρήμασιν OC 4.

[*] Σπάραγμα. ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν Ant. 1081. [secl. Wund.] *lacera mortuorum cadavera*. V. Abresch. ad Aesch. Sept. 1036.

Σπαραγμός *convulsio*. ὡς διώδυνος σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο Tr. 778. πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμὸν ἤ τιν' οἶστρον 1254.

Σπάργανον. Pluralis usitatus *fascias*, quibus pueri in cunis involvuntur, significans, inde *quidquid de illa infantiae aetate admonet, monumenta, crepundia*. δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην OR 1035. V. Intpp. Pedum perforatorum notae significantur.

Σπάρτη urbs. ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν ἡ Σπάρτη τε Ph. 325. Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες Ai. 1102. εἰς ἀπὸ Σπάρτης (ἦν) El. 701. νὴ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς Lac. fr. 339, 2.

Σπαρτός *satus*. σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν OC 1534. Thebanorum cognomentum. (II p. 722, 5.)

Σπασμός *convulsio*. βρυχώμενον σπασμοῖσι Tr. 805. ἔθαλψεν ἄτης σπασμός 1082.

Σπάω proprie *vello*. σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην Tr. 690. κόμην σπῶσα OR 1243. σημεῖα δ' οὔτε θηρός, οὔτε του κυνῶν ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο Ant. 258. adsignificata *laceratione*. *Passivum:* ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος Tr. 786. de *humi proiecto*. Proprio significandi generi adiicio etiam de *avibus* dictum *unguibus se incessentibus* σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς ἔγνων Ant. 1003. σπαράττοντας ἀλλήλους φονικοῖς ὄνυξι schol. rec. bene, dum ne φοναῖς male esset interpretatus. — Tralatam dictionem habet ἀλλά σ' ἔσπασεν πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός El. 561. *abripuit, pellexit*. — Tyr. fr. 588, 5 pro σπασθεῖσα corrigendum πλαθεῖσα diximus v. πελάω.

Σπεῖρα *spira*. Proprium de *anguibus*. στεφανωσαμένη δρυῒ καὶ πλεκταῖς ὠμῶν σπείραισι δρακόντων Rhizot. fr. 480, 7. — De *tortis retium funibus:* ἄγει πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν σπείραισι δικτυοκλώστοις Ant. 346 ch. — De tono v. πεῖρα.

Σπείρω *sero, spargo*. Illa priore significatione de *generanda prole* dicitur. οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ ὅτ' ἔσπειρε El. 533. παῖδας, οὓς κεῖνός ποτε γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν σπείρων μόνον προσεῖδε κάξαμῶν ἅπαξ Tr. 33. Locutio γήτου notione accommodatio; nec enim παῖδας σπείρων προσορᾷ. — Ἀτρέα δ', ὅς αὖ σ' ἔσπειρε Ai. 1293. Item *passivum:* ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη OR 1498 illud quidem de *matre* dictum, ut persaepe γεννᾶν et φύειν. Multis hanc verbi vim exponit Schrader. anim. ad Musaeum p. 222. (161 Lips.). — Altera vi dicitur de *dictis* et *fama spargendis*. μὴ σπείρῃ ματαίαν βάξιν εἰς πᾶσαν πόλιν El. 642. μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα Tyr. fr. 585, 1. Dativum in eiusmodi locutionibus minus legitimum tetigit Valck. ad Herod. 9, 16. p. 1060.

Σπένδω *libo*. παρεστίους σπένδοντα λοιβὰς El. 270. πῶς θεοῖς εὔξεσθε αἴθειν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι; Ph. 1033. ἔσπεισα βαιᾶς κύλικος ὥστε δεύτερα Capt. fr. 49. ὥστε dubitabile videtur.

Σπέρμα *semen*. Non dicitur proprie, sed vel de *subole*, vel de *origine humana* et *genere*. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως Ph. 364. 582. 1066. ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρός Ai. 1393. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως El. 1508. ὦ σπέρμ' ὅμαιμον OC 330. ὦ Ζεῦ μή ποτ' εἰσίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι Tr. 304. κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων 1147. Rarus eo sensu *pluralis*. πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων OC 600. ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδε 1275. — Eius significationis fons et via aliquando prostat manifestius: ὦ γάμοι, γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς καὶ φυτεύσαντες πάλιν ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα OR 1405. μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσα OR 1246. gl. παιδῶν. τουτέστι τοῦ Οἰδίποδος. — Alterius significationis origo ex his patet: τίνος εἶ σπέρματος πατρόθεν OC 214 ch. Reis. σπέρμα τὸ σόν. — ἁ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν Ant. 982 ch. i. e. μετέσχε τοῦ σπέρματος. Hinc semel audacissima licentia posuit poeta: τοὐμὸν δ' ἐγώ, κεἰ σμικρόν ἐστιν, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι OR 1077. quod cum audientes libenter ita sint intellecturi *meam prolem cognoscere desidero*, significat tamen *a quo prosatus sum*. gl. γένος γνῶναι. Eodem modo Euripides in Bellerophonte dixit fr. 287, 4. χὤτῳ σπέρμα γενναῖον προσῇ et v. 11. ὅστις δὲ γαῦρον σπέρμα γενναῖόν τ' ἔχων βίου σπανίζει. (II p. 723, 15.)

Σπερχειός *Sperchius* fluvius. τὸν εὔροον Σπερχειόν Ph. 492. Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαις 726 ch. Accentum docet Arcad. p. 44, 20.

Σπεύδω. || *festino facere*, adsignificata vi *intente* et *studiose faciendi*. ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπευδον El. 935. ὡς σύ θ' οἱ θέλεις σπεύδῃς Tr. 334. σπεύσαθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν Ai. 804. *festinate efficere*. ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην τόνδ' ὁρμώμενον 1223. τὸ σπεύδειν δὲ σοὶ κἀυτῷ παραινῶ Ph. 620. σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος OC 900. οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι σπεύδουσιν 1017. *festinant cum praeda effugere*. — || *operam do, facio studiose*. καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμὸν αὐτῆς El. 251. *ὃς σπεύδῃ θανεῖν Ai. 812. *qui decrevit*. [delevit v. Dind.] σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν 1165. quod etiam ad prius significandi genus referri poterit. ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες OC 1023. i. e. οἷς μέλει τοῦτο. — Quo sensu dictum sit σπεύδουσαν αὐτήν, Ter. fr. 525. non clarissime perspicitur; videtur autem de Philomela dici casum suum pallio intexentem studiose.

Σπίζα *fringilla*. κάτω κρέμανται σπίζ' ὅπως ἐν ἕρκεσιν Naupl. fr. 382. Corr. Dind.: ap. Herod. π. μ. λ. p. 31, 21. vitiose σπίζα τέως.

Σπιλάς *scopulus*. [Κυανεᾶν σπιλάδων Ant. 966 ch. Dind. de Wieseleri coniectura. V. s. Κυάνεος. Et Τραχινίαν τι σπιλάδα pro Τρ. τ. δειράδα Ph. 491 coniecit Meinek. probante Schneidewino.] ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι Laoc. fr. 341. — || *glarea*. ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος Tr. 678. *intus* enim proiectum in domo villum dicit, sed et *lapidem* apte interpreteris. [cf. Meinek. ad OC p. 296.] (II p. 724.)

Σπλάγχνον. Non legitur nisi tralate, et bifariam quidem. τῶν σῶν ἐκ σπλάγχνων ἕνα νέκυν ἀντιδοὺς ἔσει Ant. 1066. *de visceribus*, i. e. *genere proximum*. ὁδὸς ἀνιάσασα δὴ μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον Ai. 995. *meum animum*.

Σποδός *cineres;* et *arae* quidem s. *sacrificii:* ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ OR 21. ἐπὶ σποδῷ μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο Ant. 1007. Sed *mortui cremati:* ἐν βραχεῖ χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν El. 758. v. σῶμα. ξὺν τῇδε σποδῷ 1122. ὅς σ' ὧδέ μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης μορφῆς σποδόν τε καὶ σκιάν 1159. ὃς ἦν γάρ μοι σὺ προὔθηκας σποδὸν 1198. — Accentum enotavit Arc. p. 47, 23.

Σπολάς *vestis e pellibus confecta.* Schol. Aristoph. Av. 934. σπολάς: διφθέρα ὁποιαοῦν. Σοφ. Αἴαντι Λοκρῷ (fr. 16.) καταστίκτου κυνὸς σπολὰς Λίβυσσα, παρδαλήφορον δέρος, [τὸ δὲ Σοφόκλειον ἐπὶ τοῦ δέρματος εἴρηται, τοῦ κρεμαμένου πρὸς τῇ τοῦ Ἀντήνορος οἰκίᾳ. cf. Polluc. 7, 70. Eust. p. 405 qui Strabonem p. 608 excerpsit. Hesych. explicat χιτωνίσκος βαθὺς σκύτινος, ὁ βύρσινος θώραξ.] Suid. ἐφαπτὸν δερμάτινον. παρήχθη γὰρ ἴσος ἐκ τοῦ ἐπιφέρεσθαι.

Σπονδή proprie *libatio.* Διὸς σωτηρίου σπονδὴ τρίτου κρατῆρος Naupl. fr. 375, 2. v. τρίτος. Tralate *vinum.* ἣν δὲ κἀμπέλου σπονδή Polyid. 464, 2. in penu bene instructo recensetur. De inc. fr. 823, 1. v. σπουδή.

Σπορά. || *genus.* τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν; Ai. 1298. — || *suboles.* Εὐρύτου σπορά τις ἦν; Tr. 316. οὔκουν Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν; 420. θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ Ant. 1164. — Apud *Thebanos*, qui eidem σπαρτοί, paulo aliter dicitur Bacchus ἐνναίων ... ἀγρίου τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος Ant. 1125. quippe ex *satis draconis dentibus* orti.

Σπόρος *fetus.* φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον Ph. 706.

Σπουδάζω *operam do.* οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις OC 1143.

Σπουδαῖος *gnavus, industrius.* τὸ πᾶν σπουδαῖον, ἡσυχαῖον inc. fr. 678, 6. — Inde δώσων ἱκάνω τοὐμὸν ἄθλιον δέμας σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν OC 577. *quod expetatur non dignum.* — Regulam accentus sanxit Arc. p. 42, 28.

Σπουδή *studium, opera.* ἥ τοι καίριος σπουδὴ ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν Ph. 637. *post laborem quiescere licet.* σὺν σπουδῇ ταχύς 1223. non *celeriter festinans*, sed *tanto studio festinans.* ὅτου χάριν σπουδὴν ἔθου τήνδε Ai. 13. οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅψεταί ποτε Thyest. fr. 235. Etsi enim praecedit ὡς τάχος σπεύδωμεν, sententia sequens magis *causam festinandi* quam ipsam *festinationem* tangit. [Adde ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως σπουδῆς ὕπο δύσπνους ἱκάνω Ant. 223. ut dedit pro τάχους ὕπο Dind. v. τάχος.] — Eodem refero σπουδὴ γὰρ ἡ κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη inc. fr. 823, 1 *res intus gnaviter peragenda.* Vitiose apud Brunck. σπονδή. [Probabiliter Nauck. ποῦ δή.] — *strenuitatem* s. *gnavum ingenium* significat τύχη ... σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία OR 778. (II p. 725, 8.)

Σταγών *gutta.* φόνου μυδώσας σταγόνας OR 1278. — De accentu eius generis sanxit Arc. p. 10, 20.

Στάζω *stillo.* στάζει φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα Ph. 784. ὀπὸν ἀργινεφῆ στάζοντα τομῆς Rhizot. fr. 479, 2. — *mano.* κάρα στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους Ai. 10. Cur στάζων ἱδρῶτι *sudore fatigatum* interpretetur Herm., non dispicio. χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος El. 1423.

Σταθμάομαι. Proprie *metior*, inde *pondero.* Tralate *aestimo, iudico.* [cf. σταθμήσασθαι: συμβαλεῖν, εἰκάσαι Hesych.] εἰ χρή τι κἀμὲ σταθμᾶσθαι OR 1111. V. C. F. Hermann. ad Luc. de hist. conscr. p. 360.

Στάθμη *amussis:* v. Valck. Anim. ad Ammon. p. 108. Dissen. Expl. ad Pind. p. 404. τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι, οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη Cedal. fr. 307, 2. Scilicet filum dealbatum in albo lapide vestigium sui non efficit, v. Phot. 217, 9. schol. Plat. p. 323. et Suid. v. λευκὴ στάθμη. [quibus adde Hesych. s. v. λευκὴ στάθμη, Zenob. Prov. 4, 89., Eust. p. 1023, 2. qui λευκὴν στάθμην habet.] Minime opus in poeta ἢ 'ν λευκῷ λίθῳ corrigere. τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος Oen. fr. 421, 5. *lineam regula indicatam persequentis.* — De Naupl. fr. 379, 2. v. σταθμός, ibidem de accentu.

Σταθμός. A duabus significationibus verbi ἱστάναι, de *collocando* pariter et de *pendendo* dicti, duae diversissimae exoriuntur vocabuli σταθμός significationes; altera *sedis* et *habitaculi*, etiam *stabulorum*, ἔκσωσόν μ' ἄγων, ἢ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά Ph. 489. χειμῶνι τἀμὰ τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον, οὗτός τ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά OR 1139. Eodem redit εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ πάλαι φυλάσσων El. 1331. ἐν ταῖς παραστάσιν schol. rec., *ad ianuam.* Altera *ponderum* est. ἐφεῦρε σταθμῶν τ' ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα Naupl. fr. 379, 2. [ex Salmasi emendatione, cui τ' addidit Dind. Comparanda sunt verba Philostr. Heroic. p. 708. πρὸ γὰρ δὴ Παλαμήδους ... οὐδὲ νόμισμα ἦν οὐδὲ σταθμὰ καὶ μέτρα οὐδὲ ἀριθμοί.] — Accentus verbalium in μος legitimus ab Arcadio notatur p. 58, 13. indeque simul de στάθμη contrario tenore notando constat.

Στάλαγμα *stilla.* φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν φοινίου σταλάγματος Ant. 1238. αἷμα ἐξέπνευσε schol.

Σταλαγμός *stilla.* σμύρνης σταλαγμούς Laoc. fr. 340, 2. (II p. 726.)

Στάσις *dissidium, controversia.* τί τὴν ἄβουλον στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε OR 634. Respicit hoc Phrynichus App. Soph. p. 18, 3. ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθών Tr. 1179. φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι OC 1233 ch.

Στατός *constitutus.* στατοῖς λίκνοισι inc. fr. 724, 2. v. λίκνον. — *stagnans*, de aqua. στατὸν εἰς ὕδωρ Ph. 717 ch.

Στάχυς *spica.* λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν fr. Polyid. 462b, 1. — Tenorem docet Herod. π. μ. λ. p. 31, 18.

Στεγάζω secundum formam *tegere* significet oportet. At El. 781. ὕπνον ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν dubium non est, quin scholiasta recte explicuerit ἔχειν: dictum igitur de somno *membra fessi amplexo.*

Στεγανός *tectus.* λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός Ant. 114 an. Active idem vocabulum posuit Aeschylus Ag. 349.

Στέγη *tectum.* Praecipue de *domo* dicitur, eoque sensus *singularis* promiscuus est et *pluralis* numeri usus. κἀκ ποίας στέγης; OR 1164. νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην 1228. ἴθι στέγης ἔσω 1515. ὑπὸ στέγης ἔσω Ant. 1248. εἴσω στέγης Tr. 202. εἴσω στέγης χωρῶμεν 492. καί τι καινίζει στέγη 867. πρὶν οὖν τίν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης El. 20. τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης 912. τήνδε τὴν στέγην 1497. ὑπὸ στέγῃ Tymp. fr. 563, 2. — τὰς ἐμὰς στέγας ἵκου OR 533. στέγαι μὲν αἵδε 927. εἴσω στέγας (παράγεται) El. 1392. ἰὼ στέγαι φίλων ἐρῆμοι 1404. πορευέσθω στέγας Tr. 329. Inprimis autem cum *domi* et *intus* significatur, *pluralis* numerus solus reperitur. οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους σύ τε κατὰ στέγας OR 637. κατὰ στέγας θακοῦσιν ἱστουργοῦντες OC 339.

κατὰ στέγας κλάω El. 282. Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας 1308. — Semel de *conclavi* dictum est. κάμπίπτει στέγῃ OR 1262. — Sed de quolibet habitaculi genere dicitur, *antro*, *tentorio*, etiam *lustris* s. *latibulis* ferarum, et sic quidem, ut *pluralis* numerus *uno* solo exemplo comprobetur Ph. 1262: ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας. De eodem *antro* dicta haec sunt: βαιᾶ τῆδ' ὑπὸ στέγῃ Ph. 286. οἰκουμένη στέγη 298. De *scrobe subterranea:* ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύειν στέγῃ Ant. 888. ἐκ κατώρυχος στέγης 1100. ἐν κατηρεφεῖ στέγῃ El. 382. — De *tentorio:* πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης Ai. 108. ἔνδοθεν στέγης μὴ 'ξω παρήκειν 742. Quanquam haec secundum κλισίας Homeri magis domuum similia finguntur. — De *latibulo leporis:* δραπέτιν στέγην ἔχων Dolop. fr. 184a. — De *corde:* ῥάχοισιν ὀρχάδος στέγης inc. fr. 935. v. ὀρχάς. — Tonum notavit Arc. p. 104, 24.

Στέγος *domus.* πλῆρες ἄτης στέγος Ai. 307. χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος inc. fr. 742, 2. — Sic *urna* dicitur, in qua *cineres Orestis* defuncti repositi credebantur: σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος El. 1165. (II p. 727, 2.)

Στέγω *tego.* Vim a propria habet deflexam duplicem *tuendi:* πύργοι μέν, οἳ πόλιν στέγουσιν OC 15. Wakef. coniectabat στέφουσιν, quod refutavit Reisig. c. cr. p. 174, ipse male interpretatus *occulunt*, v. Herm. — et *continendi rem reconditam:* τόδ' ἄγγος ἴσθε σῶμα τοὐκείνου στέγον El. 1118. — Transfertur ultra ad *celandi silentio* significationem. τί χρὴ στέγειν ἢ τί λέγειν Ph. 136 ch. ἥξει κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω OR 341. τὸ γὰρ γυναιξὶν αἰσχρὸν ἐν γυναιξὶ δεῖ στέγειν Phaedr. fr. 609, 2. [ubi pars codd. Stob. 74, 16 σύν pro ἐν habent.] Ita *passive:* μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθα Tr. 596. De OR 11. v. στέργω.

[Στείβω *calco.* i. q. στιβέω et στιβεύω. cf. Hesych. v. στιβεύειν: ἰχνεύειν, πατεῖν, πορεύεσθαι. καὶ στείβειν ὁμοίως. — πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν Ai. 874.]

Στειπτός *constipatus.* στειπτή γε φυλλάς Ph. 33. Sic exhibet Eust. p. 778, 51, et interpretationem verbis poetae substituens χαμαὶ στρωταὶ φυλλάδες p. 434, 11. [LA στιπτή quod praetulit Dind. V. i. στιπτός.]

Στείχω. Imperfecto tenus flectitur, ipsiusque illius unum exemplum est Tr. 47. Proprie significat || *eo*, *incedo.* στείχειν ἔσω OR 92. ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην 632. στείχων δ' ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους 798. στεῖχε νῦν 1521. γυναῖχ' ὁρῶ στείχουσαν ἡμῶν ἆσσον OC 311. ἐμοῦ στείχειν μέτα 639. δόμους στείχειν ἐμούς 643. ἐμοὶ στείχοντι δεῦρο 1151. στείχωμεν ἤδη 1541. τὰν νεάταν ὁδὸν στείχουσαν Ant. 807 m. ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἂν 1108. ἔνθα Νύμφαι στείχουσι Βακχίδες 1130 ch. [στίχουσι Dind. sec. Hesychi glossas στίχουσι: βαδίζουσι, πορεύονται. στίχωμεν: πορευθῶμεν, βαδίσωμεν.] πρὸς ἔξοδον στείχουσα 1184. στεῖχε δωμάτων πάρος Ai. 73. στείχοντα πρόσωθεν 723. στείχειν ἅμ' αὐτοῖς Ph. 983. στεῖχε προσκύσας χθόνα 1407. παρακτίαν στείχων ὁδόν Thes. fr. 233a. ὡς νῦν τάχος, στείχωμεν Thyest. 235, 1. εἶδον στρατὸν στείχοντα παραλίαν πέτραν Past. 445, 3. — || Item *venio*, *accedo*, ita quidem ut ea vis non insit in addito aliquo vocabulo, velut δεῦρο, qualia ante apposuimus. εἰ μὴ πέλας Ὀδυσσέα στείχοντα ἐλεύσσομεν Ph. 1220. πέλας enim ad ἐλεύσσομεν refertur. στείχονθ' ὁρῶ τίν' ἄνδρα Tr. 179. στείχων ἀγρώστην ὄχλον Alex. fr. 83. — || Item *discedo*, *abscedo.* μή μ' ἀντιφώνει μηδέν, ὡς στείχοντα δή Ph. 1065. ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς 1217. non est ἔστειχον, v. Herm. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν 1402. φέρε νῦν στείχων χώραν καλέσω 1452 an. ταῦτ' ἀκούσας στεῖχε OC 1393. εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε Ant. 98. Non intercedo ad *eundi* hoc significationem referentibus. δέλτον λιπὼν ἔστειχε Tr. 47. στείχοις ἂν ἤδη 624. — || Duo sola exempla *tralatam* significationem habent. ἤ σε λανθάνει πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά; Ant. 10. τὴν ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ἀστοῖς 186. utrumque de *ingruente malo* dictum. — Non minus memorabile tam vulgari significatione verbum in fabula Electra tota non legi. (II p. 728, 2.)

Στέλλω. I. *Formae.* || *Activi imperfectum* ἔστελλον Ph. 495. 571. — *fut.* στελοῦμεν Ph. 640. στελοῦσι 983. στελεῖν Ph. 623. 911. Tr. 612. στελῶν OC 298. στελοῦντα OR 860. — *aor.* ἔστειλα Ant. 165. ἐστείλαμεν Ai. 1045. στείλωσι Ph. 1077. στείλαντος OC 737. στείλαντες Ph. 60. — || *Passivi praesens* (medii solum aoristum etiam in hoc verbo agnosco, significationem alias desiderans reflexivam) στέλλει Ph. 1416. στέλλεσθε Ph. 466. — *perf.* ἐσταλμένον Tr. 776. — *aor.* ἐστάλην El. 404. Ai. 328. ὃς ἐστάλη Herm. et prioribus aliter scriptis Dind. dederunt OC 550. cum libri omnes contra sensum ἀπεστάλη scriptum habeant, a Turnebo inde vulgatum sit ἀποσταλείς. — || *Medii aoristus* ἐστειλάμην OR 434. στεῖλαι Niob. fr. 393.

II. *Usus.* || Prima significatio videtur *apparandi* inprimis *itineris* et *rerum eo pertinentium.* κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ὁ Τυδέως τε παῖς ἔστελλον Ph. 571. τότε στελοῦμεν 640. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν Ai. 1045. προδούς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν στελεῖν Ph. 911., quae duo exempla propter additum πλοῦν explicatius dicta ceteris sunt [cf. Kolster, Soph. Stud. p. 288.]. His affine est εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς στείλωσι ναῦται Ph. 1077. v. Herm. — || Hinc est *mittere* et *mittendo mandare* s. *iubere.* ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν; Ph. 623. ἢ βίᾳ στελοῦσί σε 983. τὸν ἐργάτην πέμψον τινὰ στελοῦντα OR 860. σκοπὸς δέ νιν οἴχεται στελῶν OC 298., quae duo exempla etsi ceteris aliquantum dissimilia sunt, non significant tamen quod μεταπέμπεσθαι, sed simpliciter *efficere*, *ut quis veniat.* Rursus hinc distant haec: οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν Ph. 60. ὑμᾶς δ' ἐγὼ ἔστειλ' ἱκέσθαι Ant. 165. Est enim nostrum *beschicken (mittere cum mandatis).* Simile est, sed ut non iubeatur quis *venire* sed aliquid *facere*, Ph. 495: πολλὰ γὰρ τοῖς ἱγμένοις ἔστελλον αὐτὸν ἱκεσίους πέμπων λιτὰς αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις, ubi vereor ut recte Herm. eos reprehenderit, qui ἔστελλον explicant ἐπέστελλον. Verba enim sic componenda: τοῖς ἱγμένοις (recte Herm. *per eos*, *qui huc venerunt*) ἱκεσίους πέμπων λιτὰς ἔστελλον αὐτὸν ... μ' ἐκσῶσαι. *Mittere cum mandato* significat etiam οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὑπὸ πάντων κελευσθείς OC 737. — || Ab *apparandi* significatione ductum εὔγμην ... πανδίκως στελεῖν χιτῶνι τῷδε Tr. 612. schol.: σκεπάσειν, ἐνδύσειν, περιβαλεῖν αὐτὸν τούτῳ τῷ χιτῶνι. *instruere ornandi causa.* — || At *passivum* significat *missum venire* et *venire* universe. τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην Ai. 328. Θησεύς, κατ' ὀμφὴν σὴν ὃς ἐστάλη, πάρα OC 550. Dind. probabilius etiam ἐφ' ἀστάλη, quod propius abest a similitudine mendose scripti ἀπε-

στάλη. Hoc si sequimur, *mitti* s. *arcessi* significat. De *misso* dictum videas etiam El. 404: χωρήσομαι τἀρ', οἶπερ ἐστάλην ὁδοῦ. — Deinde *proficisci;* inprimis de *maritimo itinere* veteres dici aiebant, EM p. 728, 13. Hesych. v. στειλάμενοι: συστείλαντες. πλεύσαντες, Suid. v. στείλασθαι: ὁδεῦσαι, πλεῦσαι interpretatus, coll. Gr. apud Creuz. ad Plotin. de Pulchr. p. 356. Wessel. ad Herod. I. 21. Intpp. Tryphiodori p. 457. Wern. — ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε; Ph. 466. Explicatius dictum est κατερητύσων δ' ὁδόν, ἣν στέλλει Ph. 1416 an. — Denique *mandare*, inprimis *misso nuntio*. τὸ σὸν μόνης δώρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἐσταλμένον Tr. 776. Interpretor ἐπεσταλμένον. At schol. ὡς ἀπέσταλται ὑπὸ σοῦ sc. ὁ πέπλος, unde colligas, distinxisse eum ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν, ἐσταλμένον. — || *Medium* est μεταπέμψασθαι, *ad se vocare.* ἐπεὶ σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην OR 434. gl. μετεστειλάμην. Eo sensu et στέλλειν et στέλλεσθαι Sophocli dici affirmans diversissima miscet Brunck. — Sed manifestum etiam principalis mediorum significationis exemplum agnoscere videor Niob. fr. 393., ὦ ἀμφ' ἐμοῦ στεῖλαι, quod secundum Athenaei verba 13. p. 601 a. non potest nisi *in me curando te occupa* significare.

Στέναγμα *gemitus.* πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων OR 5. v. Intpp.

Στεναγμός *gemitus.* μέλας δ' Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται OR 30. στεναγμός, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη, ... οὐδέν ἐστ' ἀπόν 1284.

Στενάζω *gemo.* μὴ στέναζε Ph. 917. πατρὸς ἔμφυτον ἄλαστον αἷμα στενάζειν OC 1672 m. τὸν δ' ἐμὸν πότμον ... οὐδεὶς φίλων στενάζει Ant. 882 m. cum prolepsi, v. ἀγαθός et Lob. ad Ai. 515. p. 299. et Erf. l. c. πάρα στενάζειν Ai. 982. ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ στέναζε El. 1299. — βοῶν, στενάζων Ph. 11.

Στενακτός *deflendus.* ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτός, οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετο OC 1663.

Στενάχω *defleo.* στενάχω fortior a στένω paragoge, et inde ductum στεναχίζω, contra a στοναχή prosatum στοναχέω regulae conveniunt et solis antiquorum fontium testimoniis pendenda sunt: v. Spitzn. exc. 3. ad Il. 2, 95. Buttm. Lexil. I. p. 214., ubi quae iusto durius in Aristarchum dicta sunt, eorum correctionem petas ex Lehrsii Arist. p. 314. — ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι El. 141 ch. τὸν ἀεὶ πατρὸς [γόον Dind.] δειλαία στενάχουσα 1076 ch. — De τὸν ἐμὸν στενάχειν πατέρα El. 133. v. στοναχέω.

Στενός *angustus.* στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα Lac. fr. 336. (II p. 730.)

Στένω. Ap. Soph. non exstant nisi *praesentis* exempla. || *gemo* et *defleo.* Intransitive dicitur: ἢ πάρεστι μὲν στένειν El. 959. ὥστε μὴ λίαν στένε 1172. τί μοί ποτ' ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις 1182. πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις 1211. ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις στένοντες ὡμαρτοῦμεν OC 1647. Transitive: ἢ κεῖνον στένω Ph. 338. τὰ τῶν πέλας στένειν 340. τἀπὶ σοὶ στένων κακά 806. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει OR 64. ἀεὶ [ἀνὰ Dind. c. Herm.] γὰρ ὄμμα σε τόδ' ἐμὸν στένει δακρῦον OC 1709 m. ἔσω δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν Ant. 1249. οὐ δή ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε; El. 1180. πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκῃ στένω; 1212. στένειν τύχην inc. fr. 686, 2. σὺ δ' ἄνδρα θνητὸν στένεις 725, 1. Dubium an transitive dictum sit videtur ἢ που ὀλοὰ στένει Tr. 846 ch. v. ὀλοός. — || Semel tralatum est ad *mare procellarum vi ingemiscens.* δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισεν στένοντα πόντον Ai. 675.

Στενωπός *angustiae.* δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς OR 1399. de montana via σχιστῇ. Sed στενωπὸς Ἅιδου inc. fr. 716. *fauces* videtur significare. — De accentu v. Arc. p. 67, 22. 86, 28.

Στέργημα *amoris concitandi medicamen.* στέργημα [στέργηθρα Nauck.] γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν Tr. 1138. Ἅπαξ εἰρημένον est.

Στέργω. *Imperfectum* uno exemplo firmatur ἔστεργε inc. fr. 709, 3. [si fides Clementi Strom. 2. p. 494., nam ap. Plut. Mor. p. 761 f. est στέρξαι] item uno *futurum* στέρξω Ph. 458; *aoristus* quinque habet: ἔστερξεν OR 1023. [ἔστερξε fr. inc. 709, 3.]; στέρξαιμι Tr. 992 an., ubi perinutilis coniectura Valckenarii ad Hippol. 874. στέξαιμι a Brunckio recepta est. στέρξας Ai. 212 an., ubi schol. στέρξασαν scribi memorat. στέρξαντες OR 11. In LA m. pr. στέξαντες. στέρξον OC 518 ch. Longe plura *praesentis* exempla sunt. — Significat || *amare* et *diligere*, paulo rarius de *viro* et *muliere.* ὥστε μήτινα ... στέρξαι γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον Tr. 577. ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας Ai. 212 an. De *parentum* in *liberos* amore: κᾆθ' ὧδ' ... ἔστερξεν μέγα OR 1023. οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ, οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, στέργων ὅμως OC 1529. sic ex apogr.: LA στέργω νόμωι. LB στέργων νόμω. De *pietate* civium erga *reges:* ὡς στέργειν ἐμέ Ant. 292. Adsignificatur *placendi* notio: στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν Ant. 277. λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην 543. τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ Ph. 458. ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες Tr. 280. μόνην δ' ἔστεργε [s. ἔστερξε] τὴν ἁπλῶς δίκην inc. fr. 709, 3. — Item adsignificatur *probare* et *praeferre.* κεῖνός τ' ἐκεῖνα [τὰ κείνου Monk.] στεργέτω, κἀγὼ τάδε Ai. 1039. de quo loco Suid. v. ὅτῳ: γέγονε δὲ τοῦτο καὶ παροιμιακόν. Hac significatione legitimum est accusativum verbo addi, quanquam iniuria illi soli vindicatur ab EM p. 725, 55. Gud. p. 510. extr. cf. Gataker. ad M. Anton. 6. p. 248. Valck. ad Phoen. 1679. Locell. ad Xen. Ephes. p. 28, 7. —.— || Proximum hinc est *petere* et *rogare.* καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω καὶ κασιγνήταν ... στέργω OC 1094 ch. Recte schol.: νῦν δὲ διὰ τοῦ στέργω σημαίνει μὲν οἷον προσίεμαι, τελευτᾷ δὲ εἰς ἴσον τῷ προκαλοῦμαι. Brunck. non optime comparat Latinum *amabo*, quod mediae orationi inseri solet; melius Hermannus Orph. Argon. 772., estque ab amatorio desiderio perfacilis ad optandum transgressio. Simillimum est τίνι τρόπῳ καθέστατε, δείσαντες ἢ στέρξαντες; OR 11. στέξαντες LA m. pr. Infeliciter Reisig. alterius scripturae patrocinium suscepit c. cr. ad OC 14. p. 174., affirmans στέξαντες recte a scholiasta explicari παθόντες (idem Musgr. sequebatur, quem quomodo *perpessi* vertere potuerit, miratur Erf.), sed non *pati*, sed *sustinere*, ὑπομένειν significare; id quomodo ab arcendo periculo, impetu, telo, de quibus rebus στέγειν dici certum est, ad ferendam vel depellendam calamitatem accommodari possit, nemo dixerit. Sed non melius Herm. interpretatur *acquiescentes ferendo quod evitari non potuit.* Cur enim sic cum vittis supplices adessent? Hoc quaerit Oedipus: *num metum vestrum an desideria mecum communicaturi adestis?* — || *Contentum esse*,

acquiescere; inde etiam *patienter ferre.* ἐγὼ δὲ ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν κακά Ph. 538. στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὠ χρόνος ξυνὼν μακρὸς διδάσκει OC 7. στέργειν δὲ τἀκπεσόντα (τἀμπεσόντα) καὶ θέσθαι πρέπει σοφὸν κυβευτὴν inc. fr. 686, 1. — καὶ στέργε τὴν γυναῖκα Tr. 486. *tolera*, patere adesse domi. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων 992 an. Recte schol.: ἀδυνάτως ἔχω καρτερεῖν ἐπὶ τηλικούτῳ κακῷ. Qui Valckenarii coniecturam στέξαιμι, quod aliquanto quidem hic aptius dictum est quam στέξαντες OR 11. praetulerunt, στέρξαιμι κακὸν τόδε videntur coniunxisse; sed κακὸν τόδε λεύσσων proxime cohaerent. — Ab his exemplis aliquantum diversum est στέρξον, ἱκετεύω OC 518 ch., quod v. 520. admonitione πείθου accuratius exponitur; *ut ferat interrogari se et cedat respondendo* rogat chorus.

Στερεός *durus* (crudelis). ἁμαρτήματα στερεά, θανατόεντα Ant. 1262 m. — De tono colligitur ex στερρός (Arc. p. 74, 17.) et στερεόν (Herod. π. μ. λ. p. 38, 1.). (II p. 732.)

Στερεόφρων *dure animatus.* ἔμελλες χρόνῳ στερεόφρων ἄρ' ὧδ' ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων Ai. 928 ch.

Στερέω *privo. Activum* uno exemplo firmatur. ἦ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον; Ant. 574. *Passivum:* φωτὸς ἐστερημένην Tr. 177. τῶνδέ γ' ἐστερημένος OC 857. πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένη El. 960. Propter insequens membrum γηράσκουσαν Elmsl. ad Med. 1207. ἐστερημένην corrigebat, quod refutavit Herm. in Censura. — τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς El. 1210. μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται Ant. 890. φίλων τοιούτων οἱ μὲν ἐστερημένοι χαίρουσιν fr. inc. 741, 1. [opponitur οἱ ἔχοντες] fr. inc. 741, 1. — νεᾶς τροφῆς στερηθεὶς Ai. 511. εἴ σου στερηθῶ OC 1442. v. εἰ. δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο Ant. 13. κοὐ μὴ στερηθῇς γε OR 771. sc. τοῦ μαθεῖν, quod assumendum ex v. 769.

Στέρημα *rem ademptam* significans in particula Thamyr. fr. 226, 3. legitur adeo corrupte scripta, ut non audeam de emendatione coniectare.

Στερκτός *dilectus.* τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν ἢ στερκτόν OR 1338 m. v. Herm.

Στερνόμαντις i. q. ἐγγαστρίμυθος *pectore futura qui promit.* [Sophocles videtur posuisse (fr. Capt. 52.) dat. pl. στερνομάντεσιν quum Hesych. in corrupta gl. interpretatus sit ἐγγαστριμύθοις. Idem refert ex Pythone rhetore στερνόμαντις: ὁ ἐγγαστρίμυθος. Poll. 2, 162. schol. Plat. p. 372. Phot. quaest. Amphiloch. 81. p. 148. Suid. v. ἐγγαστρίμυθος Sophocli στερνόμαντιν tribuunt.

Στέρνον *pectus.* ‖ Proprie dictum. εἴθε σοῦ διαμπερὲς στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε Ph. 792., quod tamen de *intimis* magis visceribus, quam de solo pectore dictum. στέρνων ἀραγμούς OC 1609. *planctus*, de quibus dictum etiam ἀντήρεις στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων El. 90 an.; item χερόπληκτοι δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι Ai. 633 ch. Mirum LA cum aliquot apogr. ἄμετρον referre στέρνοις. ἐς δὲ πλεύμονας στερνῶν διερροίζησεν (ἰός) Tr. 568. ὦ νῶτα καὶ στέρνα 1090. — ‖ Tralate de *animo* dicitur. τὸ σὸν μὴ στέρνον ἀλγύναιμι Tr. 482. ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην OC 487. οὕτω χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν Ant. 639. *sic animatum esse.* ἀνδρῶν γὰρ ἐσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται Eriph. fr. 203. *non commovetur importuna commiseratione.* στέρνον: διάνοια, φρένες Hesych.

Στερνοῦχος *campester.* πεδίων ... στερνούχου χθονός OC 691 ch. Schol.: ἴσον τῷ γονίμου γῆς. ἢ πεδιούχου χθονός. μεταφορικῶς γὰρ καὶ στέρνα καὶ νῶτα φασὶ τὰ πεδιώδη καὶ εὐρέα, καθάπερ αὖ πάλιν αὐχένας τὰ στενά. Eadem fere Suid. habet v. στέρνα χθονός: sequitur etiam explicationem de *locis patentibus et campestribus* Eustath. p. 309, 35., qui quomodo interpretatus sit sciri posse negat Reisigius, primam rationem suo suffragio probans. Hunc refellit Herm. [E. Curtius illa loca itinere permensus στερνοῦχος significare censet saxosa loca et edita sed plano fastigio scil. ἀργῆς Κολωνός et πάγος Δήμητρος εὐχλόου v. 1600.]. (II p. 733.)

Στέρομαι *careo.* χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι Tr. 136 ch. Ad hanc sententiam quadrat, cum aliis bonorum scriptorum dictis pugnat Buttmanni doctrina de verbis στέρομαι et στεροῦμαι: v. Popponem ad Thucyd. 8, 1.

Στεροπή proprie *fulgur.* λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς ἄξας ὀξὺς νότος ὣς λήγει Ai. 257 an. v. Lob. πυρὶ καὶ στεροπαῖς OR 470 ch. Non puto ἀστραπὰς Πυθίας spectari, de quibus Herm. dixit ad Eur. Ion. 298. et C. O. Muellerus Dor. vol. I. p. 240., sed Apollinem fulmine Iovis armatum in piacularem hominem ingruere dici. — Transfertur ad *solis fulgorem.* ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων Tr. 99 ch. — Accentum notavit Arc. p. 113, 14.

Στέροψ *lucidus.* στέροψ λιγνύς Ant. 1126 ch. v. λιγνύς. cf. Intpp. et Hemsterhus. ad Luc. Dial. Mort. t. 2. p. 527. Bip. — De tono v. Arc. p. 94, 15.

Στέφανος *corona.* Proprie dictum οὔτε στεφάνων οὔτε βαθεῖαν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν Ai. 1199 ch. Transfertur ad *laudem victoriae* significandam: τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος Ph. 841 ch. ὧν (ἀριστείων) αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν Ai. 465. i. q. ὧν στέφανον εὐκλεᾶ. — Tonum Arc. docet p. 64, 12.

Στεφανόω *corono.* στεφανωσαμένη δρυῒ καὶ πλεκταῖς ὠμῶν σπείραισι δρακόντων Rhizot. fr. 480, 5.

Στεφάνωμα *quidquid cingit* s. *circumdat.* στεφάνωμα πύργων Ant. 122 ch. τὸν κύκλον τοῦ ἄστεος schol.; melius erat περίβολος τείχους. [cf. s. στέγω.] — *coronamentum.* νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν ἀρχαῖον στεφάνωμα OC 684 ch. v. μέγας et θεά.

Στέφος *corona.* τάδ' ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ OR 913.

Στέφω universe *circumdo* [ut voluit στέφουσι pro στέγουσι OC 14 de turribus dici Wakef.] a *stipatis* proprie et *consertis* ductum: v. Herm. ad Eur. Bacch. 115. Buttm. Lexil. 1. p. 96. Nec male generale στέφειν et partem generis referens στεφανοῦν distinguit EM p. 726, 45. Ab illa propria dictione transferuntur haec: χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει Ant. 431. *lac, vinum, mel fundit*, secundum Hom. Il. λ. 26. Et cum zeugmate figura τύμβον λοιβαῖσι καὶ καρατόμοις χλιδαῖς στέψαντες El. 53. cf. Eust. p. 692, 58. De quo sententiae genere v. Stanl. ad Aesch. Choeph. 93. et Nitzsch. ad Hom. Odyss. 1, 149. Inde in Choephoris ipsae χοαί dicuntur στέφη, quippe *circumfusae sepulcro*, et καταστέφειν et καλύπτειν γῇ Euripides iunxit Phoen. 1633. Nec στεφανοῦν τύμβον αἵματι explicuerim τιμᾶν cum Pflugkio Eur. Hec. 128. Wesselingium testato ad Diod. t. 1. p. 684., sed diversissima miscente, ut ne ab Aiacis quidem v. 93. abstinuerit: est enim αἷμα τύμβῳ ἐπιστέφειν, quo verbo Soph. usus in simili re El. 441. — Hinc a parte ad totam rem significandam

traducitur ὅπως αὐτὸν ἀφνεωτέραις χερσὶ στέφωμεν, ἢ τὰ νῦν δωρούμεθα El. 458., *corollis*, *libatione*, *sacris faciendis* honoremus, inest tamen, ut στέφειν sua significatione constet, *ponendi in sepulcro* vel *ad sepulcrum faciendae rei sacrae notio*. Iam καί σε παγχρύσοις ἐγὼ στέψω λαφύροις Ai. 93. *spolia ex praeda cum honore sacrabo* sumptum a templo, ara, statua, corollis devincienda. (II p. 734, 10.)

Στήλη *meta*. ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων El. 720. λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας 744. — De tono praecipit Arc. p. 108, 9.

Στηρίζω. A rebus *impositis*, *infixis*, *stabilitis*, *firmatis* passivum s. medium ad *desidis morae* deflexa est significationem: ὅπου μακραίωνι στηρίζει ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ Ai. 195 ch. ὅπου πολὺν χρόνον σεαυτὸν ἐνεστήριξας schol.

[Στιβαδοποιοῦμαι *stramenta facere*. Schol. Soph. ad Ph. 1108. ἐνίοτε δὲ ἔμπαλίν φησι (Σοφ.) διακονούμενος ἀντὶ τοῦ διακονῶν καὶ στιβαδοποιούμενος ἀντὶ τοῦ στιβαδοποιῶν. (fr. inc. 974.)]

Στιβέω *eo*, adsignificata *pervestigandi* notione. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν Ai. 874. διώδευται schol. Pal., melius erat διερεύνηται. [Nemo praeter Soph. usus est magnaque est suspitio ducendam esse formam a verbo στείβω q. v. s.]

Στίβος. ‖ *via*, *semita*. ἄγων ἔρημος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν στίβος Ant. 769. Hesychius: στίβος: τρίβος, ὁδός. τίν' ἔχει στίβον, ἔναυλον ἢ θυραῖον; Ph. 157 ch. στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που 163 an. v. s. ὀγμεύω. — φθογγά του στίβου κατ' ἀνάγκαν ἕρποντος 206 ch., quod non *laborioso incessu ingredientis*, ut Herm., sed *viam ingredientis cum labore* explicandum puto. — ‖ *vestigium*. στίβου γ' οὐδεὶς τύπος Ph. 29. κτύπος pro τύπος scriptum in apogr. aliquot pro discrepante scriptura, in aliis quibusdam ut ipsum τύπος a secunda manu adiectum sit. Redarguit hoc Herm. φυλάξεται στίβος 48. Sed ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου 487. utrum primae an alteri significationi accensendum sit, ambiguum est.

Στικτός *variegatus*. στικτῶν ἢ λασίων μετὰ θηρῶν Ph. 184 ch. ἐξεκίνησεν ποδοῖν στικτὸν κεράστην ἔλαφον El. 568.

[Στιπτός *constipatus*. στιπτή γε φυλλάς Ph. 33. de toro foliis extructo. Sic enim ap. Suid. v. στιπτοί et in LA ut v. 2. ἄστιπτος. Neque Hesychius agnoscit στειπτός. Apographa στειπτή quod est idem ap. Eust. p. 434, 11. 778, 54.]

*Στῖφος v. τρεῖς.

[Στίχω v. s. στείχω].

Στολή ‖ *habitus*, *cultus* inprimis *vestitu* cernendus. σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί Ph. 224. κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ Tr. 764. ἀεικεῖ σὺν στολᾷ El. 191 m. — ‖ *vestis* ipsa. βορᾶς μέρος προσέδοσαν, ἤ τινα στολὴν Ph. 309. στολὰς ταύτας φορεῖν OC 1357. ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς 1597. σισυρνώδη στολήν Mys. fr. 362. v. s. σισυρνώδης. (II p. 735, 2.)

Στόλος ‖ *apparatus itineris*. κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ Ph. 270. *classe*. πλέων γὰρ οὐ πολλῷ στόλῳ 547. sc. *una* nave. διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ 561. *navibus*. — ‖ *expeditio* et *iter*, inprimis *maritimum*, v. Seidler. ad Eur. IT 1105. et v. στέλλω. σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος ... οὔτε τοῦ πρώτου στόλου Ph. 73. κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου 247. — κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος 490. τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον 499. χὠ στόλος πορσύνεται 781. οὔποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσατ' ἄν 1037. — ‖ Hinc *exercitus*, *agmen*, *comitatus*. πρὸς τοὺς Ἀτρείδας καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον Ph. 916. τὸν ἑπτάλογχον ἐς Θήβας στόλον ἀγείρας OC 1305. τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον Tr. 226. *agmen adventantium*. προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ 496. Ita νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος OR 169 ch. *universus populus* est. — ‖ *Causa profectionis*, *expeditionis*, *itineris*. τίνι στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; Ph. 244., quod ne quis de *classe* vel *comitibus* intelligat, versum sequentem considerato. τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος; OR 358. τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον ξὺν Ἡρακλεῖ ἑσπόμην Tr. 562., quod primus Schaeferus quomodo intelligendum esset, docuit. Codd. multi τῶν πατρῴων στόλων. Brunck. τῶν στόλων πατρῴων ἡνίκα, metro et grammatica adversante. Male explicuit schol. — ‖ δρυοπαγῆ στόλον: τὸν πάσσαλον explicans Hesych. affert ex Phil. Troi. (fr. 629.).

Στόμα *os*. ‖ Proprie dictum. ἴσχε δακὼν στόμα σόν Tr. 977 an. i. q. ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύς, cui similis locutio est πρῖε τὸ στόμα inc. fr. 777. De *deosculante* dictum οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν Tr. 938. — De *feris*: νῦν καλὸν ἀντίφονον κορέσαι στόμα ἐμᾶς σαρκός Ph. 1156 m. — ‖ Inprimis frequens *oris*, quatenus *verba* inde *exeunt*, mentio. Cuius usus viam monstrant περίαλλ' ἰαχχίων ἐκ στομάτων OR 1219 ch. γάμους καὶ συμφορὰς τοῦ σοῦ διῆκας στόματος OC 962. — καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα προπηλάκιζε OR 426. Male Brunck. secundum gl. τοὺς ἐμοὺς λόγους interpretatur. *Os suum* vates contumeliae haberi indignatur. Rursus male *sermonem* dici putat Brunck. τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα OR 706. v. ἐλευθερόω et Herm. l. c. τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες OC 132 ch. i. e. εὐφημοῦντες τῷ στόματι. Musgr. rursum de *dictis* interpretatus diversissima miscet. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάσει στόμα 603. non *vaticinia*, sed *deus vates*. πατρὸς τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα OC 1277. σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα Ant. 509. ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα 997. minime *sermonem tuum*, sed *te vaticinio canendo os reclusurum*. τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα Tr. 1176. ἐθηλύνθην στόμα Ai. 651. *os mitigatum sensi*; reliqui aberrant a vero scholiastae, sed bene schol. Pal. in fine annotationis εἰκότως δὲ εἶπε τὸ στόμα, ἐπειδὴ καὶ τὰ σκληρὰ ἐκεῖνα διὰ γλώσσης ἔφερεν. οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα 1110. σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα 1147. *te cum impudenti tuo ore*, non *dictis*, ut Herm. δῆλος δὲ μοὐστὶ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα 1225. μηδ' ἐπαιτιῶ τοὐμὸν στόμα El. 633. μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα 1257. v. Herm. ad v. 1248. Sic *verbosi* et *loquacis* hominis circumlocutione proferendi vim habet: τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα OC 794. — ‖ *Loquela*. τὸ γὰρ σὸν ἐποικτείρω στόμα ἐλεινόν OR 671. σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα OC 981. adsignificata *impudentia* dictorum. κἂν καλὸν φέρῃ στόμα inc. fr. 669., *etiamsi quis pulchris sermonibus utatur*. — ‖ ἑπτάπυλον στόμα Ant. 119 ch. *septem urbis Thebarum portae* sunt, ἑπτάστομον πύργωμα dictae Euripidi Phoen. 629. — *Mare late patens* significari videtur Laoc. fr. 341.: ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων. [Herwerd. suspicatus est στομάτων e participio aliquo corruptum esse.] (II p. 736, 19.)

Στόμαργος *dictis protervus*. κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρῇς κακήν, εἴτε στόμαργον εἴτ' ἀναιδείας πλέαν. El. 607. Suid. v. στόμαργος expl. φλυαρός, schol. ἀναιδής.

Στόμιον || *os speluncae* s. *scrobis*. δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον Ant. 1217. — Hac significatione vocabulum forma tenus diminutivum prosarii etiam scriptores usurparunt, Plato civ. 10. p. 619, d. Strabo t. 3. p. 358. Diod. 19, 94. Lucian. Necyom. 21. — || *frenum*. ὦ ψυχὴ σκληρά, χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα Tr. 1261 an. v. λιθοκόλλητος. Tralate enim dictum de *compescendo dolore*, ut de *obedientia* praestanda El. 1462: ὡς, εἴ τις ἐλπίσιν κεναῖς πάρος ἐξῄρετο ... στόμια δέχηται τἀμά, de qua locutione v. Valck. ad Eur. Hippol. 1223.

Στομώδης. στομώδη: τὰ εὔστομα καὶ εὔφημα Σοφ. (inc. fr. 947.) Pollux 2, 101.

Στόμωσις. Proprie significare fertur *aciei durandae et producendae rationem et artificium*. Transfertur ad *linguae vim* et *acrimoniam dicendi*. στόμα πολλὴν ἔχον στόμωσιν OC 795. v. schol. Ar. Nub. 1106. ed. Kuest. Reisig. enarr. p. 113.

Στοναχέω *defleo*. μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον El. 133 m. Contra et libros et rationem στενάχειν correcturus erat Elmsl. ad OR 181. [secutus est Dind.] (II p. 737.)

Στοναχή *gemitus*. ἔχομεν στοναχάς Ai. 203 an. i. q. ἔχομεν στένειν.

Στονόεις || *querulus*. στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος OR 187 ch. ἁ στονόεσσα ... ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται, ὄρνις El. 147 m. — || *fremens*, de mari. ὑπὲρ στονόεντα πορθμόν Ant. 1145 ch. — || *gemitus ciens*. στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου Tr. 886 m. [De soluta forma v. Gerth., de dial. tragg. p. 232.]

Στόνος || *gemitus*. στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτα Ph. 693 ch. Herm. lacunae signa posuit, offensus cum compositis στόνος βαρυβρὼς αἱματηρός tum numeris strophicis aliquantum dissimilibus, qui tamen ipsi incertissima scriptura sunt. στόνον σαυτοῦ ποιεῖς 752. στόνον ἀντίτυπον 1460 an. Haec quidem *calamitosi* sunt, sed gemitus *pugnantium* dicuntur ictibus gravissimis sese petentium invicem Tr. 522 ch.: ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα πλήγματα καὶ στόνος ἀμφοῖν. — || *sonitus maris* litori illisi. στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἀκταί Ant. 592 ch. De hac vocabuli vi v. Bentl. ad Hor. Carm. 3, 27, 23. — De legitimo tono v. λόγος.

Στόρθυγξ. De *cornibus cervi* dictum: ἄρασα μύξας καὶ κερασφόρους στόρθυγγας Alead. fr. 110, 4. v. Iacobs. ad Anthol. Pal. t. 3. p. 149.

Στόρνυμι *sterno*. παῖδα εἶδε κοῖλα δέμνια στορνύντα Tr. 902. sequitur ὅπως. Tricl. στρώννυνθ', quod etiam Turn. daturum fuisse certum, apud quem στρόννυνθ' exstat. [Ἄρης αὖ στρωθεὶς Tr. 653 ch. Dind. de Musgravi coniectura dedit pro οἰστρηθείς, ut dicatur Mars compositus s. sedatus.]

Στοχάζομαι. εὖ γε στοχάζει κἀποφράγνυσαι κύκλῳ τὸ πρᾶγμα Ant. 241. Nec *coniicere*, nec cum C. F. Hermanno ad Luc. de hist. conscr. p. 348. *tergiversari* explicuerim, sed *tentare et pervestigare omnem praesidii rationem*.

[Στραβαλοκόμας *crispus*. Pollux 2, 23. οὐλόκομος, οὐλοκέφαλος. τὸν δὲ τοιοῦτον στραβολοκόμαν (corr. στραβαλοκόμαν) Σοφοκλῆς (fr. inc. 948) ὠνόμασεν. Hesychius στραβαλοκόμαν: οὐλοκόμην. στραβαλοκομᾶν: οὐλοκομᾶν. στροβαλοκομᾶς: οὐλοκομᾶς. quae omnia eiusdem glossae veteris στραβαλοκόμας: οὐλοκόμης corruptelas parum probabiliter Dind. censet.]

Στράβηλος *genus conchae*. ἁλίας στραβήλου Camic. fr. 299, 1. — Tonum generis notavit Arc. p. 55, 12.

Στράπτω *fulguro*. τὰ πολλά τε στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη OC 1515. Veritas emendationis a Piersono factae (Veris. p. 139.) firmatur scriptura LB b., τ' ἀστράψαντα: reliqui libri στρέψαντα.

Στράτευμα *exercitus*. πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος Ph. 1425. ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος 1429. στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος OC 1416. πῶς πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι ταὐτόν —; 1418. τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος στράτευμ' ἀγείραντος El. 695. Sic intellige ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν στράτευμ' Ἀχαιῶν Ph. 59., non *castra*, sed *exercitum castra ad mare et naves posita obtinentem*. [II p. 738, 2.]

Στρατεύομαι *in bellum proficiscor*. οὐ τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο γυναικός Ai. 1111.

Στρατηγέω *belli dux sum*. ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ Ἀγαμέμνονος παῖ El. 1. ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; Ai. 1100. gl. ἀντὶ τοῦ ἐστρατήγεις.

Στρατήγιον *castra*, s. *exercitus* positus *in castris*. μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον Ai. 721. Vox bonis scriptoribus rara, ea significatione solitaria: v. Lob., et quem producit, Spanhem. ad Iulian. p. 213.

Στρατηγίς *praetorius*. καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις Ai. 49.

Στρατηγός *dux exercitus* s. *belli*. οἱ δισσοὶ στρατηγοί Ph. 264. πρὸς τῶν Ἀτρέως διπλῶν στρατηγῶν 1024. *οὐχ ὅλων στρατηγός Ai. 1106. [secl. Schneidew.] ἅτερος στρατηγός 1109. πλείους κήρυκας λαβὼν καὶ τὸν στρατηγὸν ἧκε 1116. Agamemnonem. κοὔτε στρατηγοὺς οὔτε ναυάρχους μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν διωμόσω 1232. ὁ στρατηγὸς οὑπιβρόντητος 1386. φασὶ κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγόν Ant. 8. Bene sic Antigona Creontem, ad quem Eteocle occiso imperium quasi tumultuarium delatum erat; minus illa, quam chorus, reverenter, apud quem βασιλεὺς χώρας audit v. 155.

Στρατηλάτης *dux exercitus*. στρατηλάτου χρηστοῦ OC 1429. τὸν στρατηλάτην Ἀγαμέμνονα Ai. 1223. — ὦ διπλοῖ στρατηλάται Ph. 793. Ἀτρεῖδαι, ἀγαθοὶ στρατηλάται 873. ἄλλοτ' ἄλλον στρατηλατῶν Ai. 58.

Στρατόπεδον *castra* s. *exercitus qui in castris consedit*. κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις Ph. 10.

Στρατός || *exercitus*. στρατὸς πᾶς Ph. 356. Ai. 291. 407 m. σύμπας Ph. 387. τῷ σύμπαντι στρατῷ 1226. 1257. σύμπαντος στρατοῦ 1294. στρατῷ ξύμπαντι Ai. 1055.— ἐν Ἀργείων στρατῷ Ph. 420. πρὸς Ἀργείων στρατῷ Ai. 95. φρουδός ἐστιν Ἀργείων στρατός Ant. 15. Libri nonnulli Ἀργεῖος, quod in LA supra scriptum. ἔφευρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ Naupl. fr. 379, 1. ἄγω τὸν Ἄργους ἄφοβον ἐς Θήβας στρατόν OC 1325. Ἑλλήνων στρατός Ai. 458. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ; Ph. 1250. — μή με διαβάλῃς στρατῷ Ph. 582. τοὺς πρώτους στρατοῦ 1305. ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ 1431. *in* s. *una cum Achivis*, ne quis cogitet στρατείᾳ explicare. στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν Tr. 259. κακοπινέστατον ἄλημα στρατοῦ Ai. 381 m. οὔτινα Τροία στρατοῦ δέρχθη 425. τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ 435. Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ 502.

τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ [στρατῷ Dind. c. Schaef.] ξύναιμον 726. μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ 844. τίς ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ; 1044. ὃς κραίνει στρατοῦ 1050. οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι 1075. τὶς στρατοῦ 1175. στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας 1300. ἔχθιστος στρατοῦ 1336. κεἴ τινα στρατοῦ θέλεις κομίζειν 1396. ἄσκευον ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ El. 36. οὐ γὰρ ἦν λύσις ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον 574. στρατοῦ καθαρτής fr. Capt. 32, 1. στρατῷ [cod. Vat. στρατοῦ] φρυκτωρίαν ἔδειξε Naupl. 379, 6. εἶδον στρατὸν στείχοντα Past. 445, 3. πρῳρατὴς στρατοῦ Polyx. fr. 470, 1. v. πρῳρατής. — || Paulo selectiore significatione sunt haec. γηγενὴς στρατὸς Γιγάντων Tr. 1059. *turba*, quae propter pugnae cum illis commissae discrimen στρατός dicitur, sicut διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν 1095. *Coetum* hominum et *ad ludos quidem spectandos congregatorum* significat στρατὸς δ' ... ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν El. 749. cf. Markl. ad Eur. Suppl. 653. Pors. ad Suppl. Marklandi 601. Sed eo facilius ad id significationis perveniri potuit, cum heroica aetate res acta fingatur et ex moribus aetatis, qua iam qui domo exibant, magis igitur multitudo peregre versantium armati incedebant. Sic (quanquam hoc non simillimum) de multitudine eorum, qui rei sacrae intersunt, dictum εἶδέ μ' ἐν πολλῷ στρατῷ δακρυρροοῦντα Tr. 795.; pars enim certe maxima στρατός ille ἐπακτός erat, quocum Oechaliam Hercules exciderat. — De accentu praecipit Arc. p. 78, 24., et eius fons schol. Il. ζ. 202.

Στρέφω (ἄφ) *verto, torqueo.* || Proprie dictum. διὰ πολυρράφου στρέφων πόρπακος σάκος Ai. 576. ὑπτίοις κάτω στρέψας σέλμασιν ναυτίλλεται Ant. 717. *navem evertit.* Intransitive dici videtur de sole *circumacto* στρέφοντα κύκλον ἡλίου inc. fr. 771, 2. *Passivum* est *se convertere* s. *retro verti* χρόνῳ βραχεῖ στραφέντες OC 1644. στραφεὶς οὕτως ἴω; Ant. 315. Medium *secum convertere* s. *retro vertere.* στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος OC 1416. — || Tralatam dictionem *activa* forma non admittit, verum *passivum*. τοῦ δὲ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην Ai. 1117. a retro vertendo se ad *curandi* significationem traductum, velut ἐντραπῆναι et ἐπιστραφῆναι, item ad *mutati animi:* κἂν σοῦ στραφείη θυμός Tr. 1134. Iam et *circumvagandi* vis inest, quam vulgo *medio* adiudicant: ἀνειμένη μὲν αὖ στρέφει El. 516. v. Musgr. — De στρέψαντα OC 1515. v. στράπτω.

Στροφάς *circumactus.* ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι Tr. 131 ch. *circumactiones* sunt.

Στροφή *circumactio.* ἄρκτου στροφάς Naupl. fr. 379, 11.

Στρόφιος n. pr. γέρων Στρόφιος El. 1111. Hoc accentu vulgo scribitur firmaturque ea de regula exceptio ab Eust. p. 1030, 11., cuius non tantam in exscribendis veteribus doctoribus negligentiam esse puto, ut manifesto falsam τόνωσιν in exemplum similium adhiberet, quanquam ea Lehrsii sententia est Arist. p. 280. [In LA exstat στροφίος.]

Στρωτός *stratus.* στρωτὰ βάλλουσαν φάρη Tr. 916 i. e. ἐπιστρωννύουσαν. (II p. 740, 5.)

Στρωφάομαι *vagor.* ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη Tr. 907.

Στυγερός *abominandus.* στυγερὰν ἔχε δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις Ph. 1119 ch. τὰν ἐμοὶ στυγερὰν Τρῳάδα γαῖαν 1174 m. *infelix.* πλὴν τοῖν στυγεροῖν Ant. 144 an. βίου τοῦ στυγεροῦ Tr. 1017 m. στυγερῶν ὅπλων Ai. 1194 ch. mali enim inde origo. ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι 1214 ch. στυγεραὶ εὐναί El. 92 an. θρήνων στυγερῶν τε γόων 104 an. λάθα Πιερίδων στυγερά Synd. fr. 146, 1. — *miser.* θηροβολοῦντα πτηνοῖς ἰοῖς στυγερὸν στυγερῶς Ph. 166 an. ἐπιπόνως, schol. quod cum vitiose scriptum esset ἐπιμόνως, Brunck. corr. σμυγερὸν σμυγερῶς [idque recepit Dind.].

Στυγερῶς *misere.* θηροβολοῦντα ... στυγερὸν στυγερῶς Ph. 166 an. v. στυγερός.

Στυγέω *odi.* τοὺς δὲ (λόγους) καὶ πράσσειν στυγῶ Ph. 87. ὁ δ' Ἀτρείδας στυγῶν 389. οὕνεκ' Ἀτρείδας στυγεῖ 586. ἐάν τε νουθετῇ τις ... στυγεῖς 1322. οἷον (θέαμα) καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι OR 1296. τάς τε τολμώσας στυγῶ Tr. 583. θεοὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς Ai. 133. opponitur φιλοῦσι. τῆς δὲ δειλίας (σε) στυγῶ El. 1027. ἀρνοῦνται στυγεῖν Alead. fr. 109, 5. De structura memorandum κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱέσι στυγῶ Ant. 571. Coniungenda γυναῖκας υἱέσι. — *Passivum.* τί δ' ἐστὶν ... πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον; Tr. 738. οὗτος δὲ στυγήσεται OR 672. [quod unicum esse eiusmodi futurum a verbis, quorum radices in vocales α, ε, ι, ο, υ desinant, ductum docuit G. Ianson in annall. Fleckeis. supplem. 19. (1853.) p. 518. Quorum radices consonanti littera finiantur, eorum plura ap. Soph. extant eius generis futura.]

Στύγιος *Stygius.* Στύγιον δόμον OC 1564 ch.

Στυγνός || *odiosus.* ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεύς Tr. 1049. στυγναῖσι λώβαις Ai. 561. στυγνὸν δὲ φῶτα Ph. 1137 m. παῖς οὑμὸς στυγνός OC 1173. τὸ Ταρτάρου στυγνὸν πατρῷον ἔρεβος 1390. — *infelix.* ὦ στυγνὸς αἰών Ph. 1348. id etiam *odiosam vitam* significare poterit. νῷν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός (δαίμων) El. 918. Eodem redit δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων El. 852 m. ubi ἀχέων delevit metri causa Herm., melius Dindorfius id quod praecedit, πολλῶν. στυγνὸν οἰμώξας Ant. 1226. num sic interpreter, an *moestum* s. *tristem gemitum* mittens ambigo. — || Sed *tristem* i. e. *morosum* significat στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ OR 673. de eo, qui invitus cedit.

Στυφελίζω *pello, pulso.* De impetu belli ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας Ἄρης Ant. 139 ch.

Στυφλός (ῠ in thesi) *asper.* στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος Ant. 250. (II p. 741.)

Σύ pronomen personale secundae personae, *tu.* I. *Formae.* 1. *Singularis nominativus* σύ Ph. 24. 49. 72. 115. 123. 246. 248. 276. 322. 461. 501 bis. 519. 553. 759. 803. 898. 904. 922. 927. 971. 1021. 1024. 1025. 1028. 1063. 1095 ch. bis. 1174 m. 1245. 1261. 1286. 1319. 1321. 1326. 1365. 1417 an. 1431. 1434. 1437. OR 78. 133. 320. 335. 340. 358. 372. 379. 390. 395. 399. 413. 432. 440. 444. 532. 545. 575. 637 bis. 707. 724. 736. 799. 803. 931. 957. 980. 1025. 1062. 1115. 1121. 1122. 1152. 1177. 1322 m. 1336 ch. 1445. OC 113. 181 ch. 188 an. 222 ch. 233 ch. 282. 488. 507. 520 ch. 563. 565. 571. 582. 712 ch. 754. 781. 791. 802. 806. 809. 816. 863. 882. 929. 940. 989. 1000. 1008. 1031. 1036. 1038. 1123. 1137. 1155. 1195. 1209. 1284. 1332. 1335. 1336. 1340. 1362. 1363. 1383. 1441. 1538. 1587. Ant. 45. 80. 230. 329. 404. 444. 446. 461. 508. 510. 531. 534. 546. 549. 555. 557. 559. 573. 635. 685. 688. ut ex schol. Herm. [In marg. diorthota γρ. σὺ δ' οὐ πέφυκας] Brunck. Dind. σοῦ, quod in LA m. pr. supra scripto ι exstat. v. φύω. 691. 706. 741. 763. 791 ch. 793 ch. 992. 1052. 1058. 1086. Tr. 333. 403. 413. 1019 m. *1275 an. [secl.

Dind.] Ai. 114. 496. 515. 574. 592. 596 ch. 684. 824. 845. 1097. 1100. 1108. 1134. 1137. *1141. [LA ἀλλ' ἀντακούσῃ, m. saeculi 13. γρ. σὺ δ' ἀντακ.] 1158. 1234. 1269. 1306. 1346. 1360. 1362. 1398. 1409. El. 15. 29. 39. 55. 69. 253. 295. 328. 339. 341 357. 365. 370. 394. 397. 402. 448. 464. 582. 624 bis. 634. 678. 791. 795. 875. 891. 911. 948. 1038. 1040. 1050. 1085 ch. 1146. 1154. 1165. 1198. 1215. 1222. 1309. 1355. 1402. 1470. 1472. fr. Aeth. 26, 2. Synd. 150, 1. Ach. Am. 166. Epig. 197, 1. Iphig. 293 a. Polyx. 468, 1. Scyr. 497, 1. inc. 703, 1. 725, 1. 727, 1.

Genitivus recto tono σοῦ Ph. 115. 524. 554. (Dind. σοὔνεκα). 812. 1009. 1023. 1055. 1058. 1060. 1066. 1362. OR 349. 358. 378. 427. 522. 546. 574. 590. 677. 729. 1006. 1030. 1418. 1434. OC 206 ch. 293. 488. 568. 836 ch. 981. 1161. 1344. 1345. 1361. [1482 Dind. c. Cobet.] 1628. Ant. 408. 548. 638. 701. 741. 749. 1073. El. 69. 101 an. 553. 599. 813. 909. 1261 m. 1303. 1474. Tr. 191. 431. 577. 792. 971 m. 972 m. σου in libris; correxit Brunck. 1226. Ai. 150 an. 166 an. 393. 511. 515. 518. 1010. 1023. 1114. 1233. 1261. 1262. 1268. inc. fr. 727, 2. — Praeterea libri omnes οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γε σοῦ πεσεῖν OR 376., plane alienum a sensu. Correxit Brunck. οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ, et firmavit emendationem Herm. — || σου inclinatum Ph. 761. 791., Tricl. σου, idque servandum. 884 [LA σοι]. 1273. 1315. 1364. OR 538. 574. 729.: his duobus locis sic Herm. Ceteri σοῦ, nec certe illud minore vi praeditum, quam aliis locis nonnullis. OC 307. [σοῦ Dind. ex LA.] 891. 1443. Ant. 82. 1084., ubi Erf. iniuria σοι subrogavit ex cod. Aug., quod ἀφιέναι cum dativo personae dicatur. v. Herm. El. 668. 1036. Ai. 15. [Dind. σοῦ ex LA] 584. 998. 1124. Capt. fr. 34. Teucr. 508, 2. — || σέθεν, ut omne pronominum genus, diverbiis longe magis frequentatur quam carminibus. Ph. 1435. OR 597. 1221 ch. OC 250 m., ubi pro ἐκ σέθεν habeant ἔκαθεν, Elmsl. coni. οἴκοθεν. 1363. Tr. 414. 1138. 1207. El. 524. 579. 1209. 1411.

Dativus σοί accentu recto Ph. 70. 93. 132. 339. 477. 658. 753. 775. 806. 888. 920. 963. 1053. 1165 ch. [σόν Dind.] 1226. 1253. 1304. 1381. 1385. 1421. 1433. OR 155 ch. ubi inclinat Flor. Γ. 324. 370. 372. 379. 410. 425. 435. 572. 630. 770. 773. 840. 862. ubi Erf. et Dind. c. LA m. pr. οὔ σοι φίλον, quod ferri potest, ut tamen cum Ph. 1227., ubi utique opus σοι, male comparetur. 1096 ch. 1294. 1446. OC 175 an. 392. 492. 577. 590. 648. 810. 840. 1118. 1124. 1156. 1164. 1268. 1309. 1485 ch. Ant. 31. ex correctione Schaeferi: libri σοι 76. [ubi σύ Dind. c. Elmsl.] 211. 234. 273. 469. 501. 509. 545. 557. [Dind. ex schol.: γοῦ LA.] 565. 577. 634. 898. 899. 1072. 1304. Tr. 344. 422. 468. 621. 1019 m. 1234. 1251. 1257. Ai. 66. [116.] 340. 505. 519. 533. 781. 942. 1100. 1103. 1123. 1133. 1255. 1329. 1371. 1373. El. 73. 153 ch. 289. 361. 461. 525. [550.] 631. 666. 1031. 1032. 1144. 1148., ut restitutum ex LA pr. m.: ab eadem σή supra scriptum est quod ante Brunck. ferebatur [et a Dind. est revocatum.] 1150. 1166. 1168. 1301. 1502. — σοι inclinatur Ph. 69. 121. 143 ch. 261. 433. 469. 620. 659. 667. 747. 777. 886. 1019. (καί σοι, pro quo Wakef. καίτοι coniecit, quod ad sensum maxime languidum). 1031. [1034]. 1073. 1219. 1227. 1274. 1415 an. [1418.] El. 316. 343. [378, sed τοι a m. sec: LA.] 432. 442. 558. 560. 603. 614. 617. 665. 688. 761. 891. 892. 924. 938. 1012. 1041. 1052. [1152 de coni. Erf. σύ: σοι libri] 1213. 1292. 1319. 1366. 1457. 1499. 1504. Oed. R. 379. 449. 553. 649. 651 m. 708. 739. 800. 973. 984. 1016. 1066. 1173. OC 31. 62. 268. 464. 490. 640. 770. 776. 785. 787. 818. 935. 1003. 1034. 1100. 1168. 1180. 1291. 1385. 1398. 1431. 1505. 1524.; Ant. 37. 98. 213. 245. 305. [551.] 748. 1031. Tr. 291. 474. 600. 618. 1180. Ai. 102. 114. 119. 278. 346. 990. 1140. 1342. 1400. fr. Alead. 103, 1. Synd. 153, 1. nisi scribendum σε, quod visum nobis v. ἐρεῖν inc. 699, 1. — || *Accusativus* σέ accentu recto Ph. 76. 141 ch. 500. 581. 590. 671. 953. 982. 1028. 1053. 1116 ch. 1393. 1395. 1437. OR. 47. 104. 332. 342. 700. 759. 905 ch. 1091 ch. 1101 ch. 1119. OC 254. 257. 390. 623. *638. [secl. Dind.] 754. 813. 868. 872. 985. 1129. 1191. 1417. 1558 ch. 1567 ch. [Dind. c. Reisk. σφε.] 1578. 1718 m. Ant. 381 an. 441 bis. 724. 725. 875 ch. 1126 ch. 1340 m. 1349 m. El. 150 m. 337. 522. 811. 954. 1445. ter. Tr. 65. 137 ch. 285. 321. 369. Ai. 71. 136 an. 137 an. 143 an. 358 m. bis. 855. 856. 1015. 1047. 1104. 1147. 1226. 1228. 1393. — σε inclinato tenore El. 39. 291. 317. 341. 379. 428. 517. 523. 529. 561. 595. 597. 622. 658. 669. 796. 920. 943. 957. 1018. 1027. 1034. 1045. 1093 ch. 1130. 1132. 1158. 1187. 1193. 1199. 1226. 1263 m. 1267 m. 1271. [1285.] 1296. 1304. 1312. 1314. 1340. 1362. 1377. 1413. 1427. 1503. Ph. 50. 54. 56. 60. 79. 101. 236. 342. 379. 394 ch. 435. 462. 468. 485. 544. 561. 587. 603. 646. 675. 811. *861 ch., σε Herm., probabili quidem correctione, invexit. 870. 882. 887. 900. 913. 915. 932. 983. 998. 1062. nisi σὲ χρῆν ex apogr. scribendum est. 1082 m. 1188 m. 1196 ch. 1214 m. 1241. 1257. 1258. 1278. 1297. 1363. 1373. 1378. 1388. 1389. OR 41. 159 ch. 303. 323. 327. 362. 366. 376. 417. 433. 438. 442. 546. 623. 626. 644. 657 ch. 693 ch. 746. 839. 1020. 1034. 1071. 1098 ch. bis. 1105 ch. 1122. 1166. 1211 ch. 1217 ch. bis. 1299 an. 1303 an. 1320. 1328. 1348. 1367. 1477. 1478. OC 80. 176 ch. 183 m. 250 m. 358. 394. 399. 404. 407. 555. 656. 665. 667. 741. 745. 750. 797. 814. 855. 857. 873. 919. 930. 991. 992. 994. 1026. 1028. 1041. 1132. 1134. 1146. 1185. 1189. 1326. 1333. 1342. 1370. 1390. 1414. 1420. 1439. 1496. 1508. 1516. [1567 LA, ceteri σέ]. 1709 m. Ant. 9. 18. 319. 552. 553. 572. 743. 755. 787 ch. *904. *913. [secl. Dind.] 1074. 1151. 1194. 1230. 1319 m. bis. Herm.: semel libri. Tr. 126 ch. 181. 303. 404. 436. 728. 731. 734. 749. 798. 808. 1116. 1175. 1201. 1221. Ai. 1. 3. 7. 11. 83. 92. 102. 112. 172 ch. 211 an. 368. 428. 492. 508. 525. 541. 552. 556. 560. 587. 641 ch. 825. 831. 920. 940. 1024. 1027. 1176. 1180. 1325. 1334. 1348. 1381. fr. Ai. Locr. 11. Alcm. 95, 2. [fr. Thamyr. 228, 1. ut est ap. gramm. Ambros.: nam pro τάδε σε est τὰ δ' ὅσα ap. schol. Hephaest.] inc. ap. Plut. Mor. p. 35 f., loco a Valckenario Diatr. p. 150. Alcmaeoni Sophoclis adscripto. Phthiot. 622, 1., 623, 1.

Ceterum in recensendis recti accentus exemplis ea etiam retulimus, in quibus pronomen tenorem gerit inclinatae vocis insequentis; quod etsi natura et significatio pronominis plerumque fieri patitur, est

tamen, ubi per se inclinandum foret, velut El. 631. Deinde in quibus rectus accentus inclinato, inclinatus recto mutari aut posset, aut deberet etiam, in considerando usu pronominis indicabimus exempla. Ea sola hic attingamus, quae *inclinationem pronominis post praepositionem* monstrant. Inclinatio cum sola sententiae indole iudicetur, longe autem plurima exempla eiusmodi sint, quae et gravius et levius pronuntiari casuum obliquorum pronomina sinant, per se mirum non est, non constanter eandem in libris tonosin observari (quin nulla est eorum auctoritas): illud mirum, cum veteres doctores post praepositiones inclinari vetuerint, nec in σύ eadem inclinandi cernatur, quam in ἐγώ observavimus, necessitas, adeo non sibi constitisse nostrae aetatis doctos, ut nullo discrimine sensus intercedente utramque toni rationem toleraverint. ἀμφὶ σοί scribitur, nec potest aliter pro sententia, Ai. 340. Scribitur etiam ἀμφὶ σοί El. 1144. OC 492. OR 155 ch., etsi haec tria non minus bene σοι sine elatione vocis dictum ferrent, et sequitur adeo in tenore eiusdem sententiae 159 πρῶτά σε κεκλόμενος, quod in allocutione haud paulo melius πρῶτα σέ scriberetur. His adde ἀμφὶ σοὔνεκα Ph. 554. [Dind. recepit Aurati emendationem ἀμφὶ σοῦ νέα.] At vero Ai. 562. ἀμφί σοι [praeter Dind. PSG. ed. 5.] omnes; sententia plane eadem atque El. 1144. OC 492., et longe gravior quam OR 155. — πρὸς σέ legitur Ph. 953. Tr. 285. 369., nulla pronominis vi; at πρός σε in iurandi formula Tr. 436. OC 250 m. 1333., et extra eam OR 746. sententia plane eadem qua Ph. 953. Tr. 285. 369. σὺν s. ξὺν σοί legitur Ant. 545. El. 1166. Haec recto tono donanda omnia censeo. — (II p. 744, 22.)

2. *Dualis nominativus* σφώ OC 344. 1543. et ex emendatione necessaria OC 1407. [libri σφῷν.] — *genitivus* σφῷν OR 668 ch. OC 342. 497. 1111. 1740 ch. — *dativus* σφῷν El. 1367. Ai. 1265. Ph. 627. OR 581. 1495. 1511. OC 1257. 1375. 1392. 1411., qui etiam genitivus haberi potest 1425. 1444. v. ἀντάω. 1543. — *Accusativus* σφώ OR 1486. 1488. Utroque loco Hermannus inclinavit; dubito an non recte, nec libri addicunt. Ex emendatione Hermanni idem iure legitur OC 1435. De adscribendo ι v. ἐγώ. — 3. *Pluralis nom.* ὑμεῖς Ph. 1080. Tr. 1091. Ai. 687. 691. 1182. OR 142. 1046. OC 457. 847. 1276. 1369. 1405. 1633. Colch. fr. 317. — *gen.* ὑμῶν Ph. 231. 1070. OR 61. 62. 224. 924. 1047. 1497. OC 70. 85. 97. 289. 724. 1289. 1500. El. 469. 1103. 1333. 1441. Tr. 596. — Reliquorum casuum obliquorum eandem atque in ἡμῖν ἡμᾶς rationem esse, si vera sunt, quae in ἐγώ disputavimus, consentaneum est, et ultimam recto tono notati vocabuli syllabam perpetuo produci, inclinati autem corripi, et si inclinetur, falso poni discrimen inter ὗμιν, ὕμιν, ὑμίν, cum sit unus omnium idemque tenor inflexus in penultima. — *Dativus* igitur ὑμῖν manifesto producit ultimam OC 247. 826. Ai. 689. [in LA ὑμῶν ἅμα et γρ. ὑπέρμεγα ab S.] El. 255., ubi sensus commodior inclinati esset, plane ut OR 631. ubi apogr. quaedam ἡμῖν. *Novies* ante consonam legitur Ph. 938. 1030., ubi cave inclines ὗμιν, nam τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι significat *quantum ad vos* s. *vestras res*, *dudum sum mortuus*, OR 223. 252. 273. Tr. 554., ubi inclinari propter explicationem versus manifesto veram, quam Herm. protulit, non potest; distingui tamen ante ὑμῖν non oportebat; 673., ubi etiam ὗμιν sensu tenus probari posset, Ai. 43. 566. *Quinquies* in eum versus locum incidit, ut de mensura certo existimari non possit, Ph. 743. OR 382. OC 99. 1126., et in fine anapaestici dimetri, ut tamen insequens versus a consona incipiat OC 1774. Item *Accusativus* ὑμᾶς ante vocalem legitur Ai. 1274. OR 1187 ch. 1499. Ph. 222. 231. 1039. *Ant. 900. [secl. Dind.] [fr. inc. 969 a.] Ante consonam quater legitur, Ai. 47. OR 1502. Ant. 164. Tr. 533. At *inclinata dativi* forma ὑμιν sine controversia ultimam corripit *novies* OR 991. 1402. 1484. Ant. 308. Ai. 864. 1242. 1264. 1282. El. 804. Quibus duo exempla adde, in quibus iure inclinatur, ne cretico finiatur senarius praegresso spondeo, OC 1167. 1408. *Decies* de mensura ambigendi locus est; legitur enim ante consonam OR 755. OC 1205. 1612. Sed haec etiam recti toni patientia sunt, ut est aliquando de sententia anceps iudicium, et Herm. omnia inflexit: in impari autem senariorum sede exstat Ph. 531. OR 1482. OC 1167. 1408. Ant. 1035. El. 1328. 1332.; eadem, quam in ἐγώ observavimus, inconstantia Herm. mox inflectit, mox acuit, peninflectit etiam Tr. 640 ch. inclinatio pari strophici versus mensura commendatur. — ὑμας inclinatum sensus videtur ita postulare, ut tamen correptae ultimae exemplum certum non sit: *bis* enim in impari senarii loco legitur: OR 256 (Herm. ὗμας). OC 729. (Herm. ὑμᾶς), *quater* ante consonam: OR 1502. OC 275. 325. Ph. 1462 m. Herm. omnia inflexit, nec plane improbo. Quae propter versum inflecti, sensu inclinari potius videntur, aliqua etiam horum dubia, in tractando usu pronominis commemorabimus. — ὔμμε [ὔμμ' LA] *accusativus Aeolicus* in cantico ἀπὸ σκηνῆς exstat Ant. 846. (II p. 745, 35.)

II. *Usus* pronominis. || Sic plerumque *nominativum* σύ dici constat, ut vi quadam in sententia insigni praeditum sit; inprimis in *oppositis contrariis*, velut cum coniunguntur σὺ et σός, σὺ et ἐγώ, σὺ et ἐμός, σὺ et ἄλλος: qualia exempla, quae apponimus, non exscribimus, haec sunt: Ph. 24. 72. 115. 123. 803. 1021. 1025. 1434. 1437. OR 78. 133 320. 379. 401. 545. 575. 1115. OC 488. 582. 882. 929. 1123. 1335. 1336. Ant. 80. 444. 446. 555. 557. 559. 573. 706. 763. 992. Ai. 496. 1108. 1269. 1398. El. 39. 339. 370. 397. 624. 678. 791. 911. 1050. Saepe *intelligitur* opponi quiddam, non *dicitur*. ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου; Ph. 248. ἦ γάρ τι καὶ σὺ ... ἔχεις ἔγκλημα 322. σὺ τοῖς ἐμοῖς ὅπλοισι κοσμηθεὶς φανεῖ; 1063. sc. σὺ ἀντ' ἐμοῦ. σύ τοι σύ τοι κατηξίωσας 1095 ch. σὺ δ' ἠγρίωσαι 1321. πρὸς σοῦ. σὺ γάρ μ' ἅπαντα προυτρέψω λέγειν OR 358. οὐκ οὖν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς; 440. καὶ σύ γε 931. σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ... ἐκφανεῖ κακή 1062. σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος 1322 m. *tu praeter alios.* τοιαῦτα καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί OC 781. ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις 809. σὺ δ' ... ὀνειδίζεις με 1000. σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε 1137. σὺ δὲ σῶς ἴσθι 1209. οἷς ἂν σὺ [σοί LA m. pr.] προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος 1332. σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον, σύ μ' ἐξέωσας 1362. 1363. καὶ σύ που παρὼν ἔξοισθα 1587. ἢν σὺ μὴ θέλῃς (sc. ἐγὼ θάψω) Ant. 45. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς 508. καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου φήσεις μετασχεῖν 534. σύ μοι γνώμας ἔχων χρηστὰς ἀπορθοῖς 635. *λείπου μηδὲ σύ, παρθέν', ἐπ' οἴκων Tr. 1275 an. [secl. Dind.] σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἤστωσας δορύ Ai. 515. ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; 1100. καὶ σὺ τοῦτ' ἐπίστασο 1134. πόλλ' ἂν

κακῶς λάθρᾳ σὺ κλέψειας κακά 1137. ὡς σὺ φῄς 1234. *ut tu quidem ais.* ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά μοι κεκρυμμένον El. 55. σὺ δὲ ... μισεῖς μὲν λόγῳ 357. παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων ὡς οὔτις ἡμὶν ἔστιν 948. ὡς καὶ σὺ πάγκλαυστον αἰῶνα κοινὸν εἵλου 1085 ch. ὃς ἦν γάρ μοι, σὺ προύθηκας σποδόν 1198. αὐτὸς σὺ βάσταζε 1470. Sic σύ refertur ad aliquod ἐγώ in prioribus cogitandum, non additum. ἆρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τἀν Θήβαις φρονῶ; OC 791. τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ ... μεθάρμοσον El. 29. τῆς σῆς δ' οὐκ ἐγὼ τιμῆς τυχεῖν, οὐδ' ἂν σύ, σώφρων γ' οὖσα 365. σύ τοι πρώτη θάνοις ἄν 582. ἦ σὺ κεῖνος εἶ ...; 1355. (II p. 746,29.)

|| Deinde *compellandi formulis* σύ additur. [qua in re saepe non sine admirationis significatione poni monet Fritzsch. ad Theocr. 7, 21.] καὶ σύ, Ποίαντος τέκνον, χαῖρε Ph. 461. δύστηνε σύ 759. ὦ πῦρ σύ 927. καὶ σύ, παῖ, κόμιζέ με OR 444. οὗτος σύ 532. οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας 637. οὗτος σύ, πρέσβυ 1121. Λαΐου πότ' ἦσθα σύ; 1122. καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα [τόδε Dind. c. Martino] κρύψον OC 113. σὺ δ' ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε 233 ch. Ἀντιγόνη, σὺ δ' ἐνθάδε φύλασσε πατέρα 507. ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἷσας αὔχημα 712 ch. σύ νυν, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ κρύψον 755. ἦ σὺ γὰρ ψαύσεις 863. σὺ δ' ἡμὶν, Οἰδίπους ἔκηλος αὐτοῦ μίμνε 1039. ὃ μὴ σύ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν 1538. σὺ δὲ ... φέρ' εἰπὲ δή μοι Ant. 531. ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους 1087. ἀλλ' αὐτό μοι σύ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον, Εὐρύσακες, ἴσχε Ai. 574. σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, ... ἄρκεσον 824. σὺ δ' ... Ἥλιε 845. σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί; 1346. Ὀρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων Πυλάδη El. 15. σύ τ', ὦ πατρῷον δῶμα, (δέξαι με) 69. ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ', ἡ παροῦσά μοι 634. σὺ δ', ὦ Σύαγρε fr. Ach. Am. 166. ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι Epig. 197, 1. σὺ δ' ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν Iph. 293, a. σὺ δ' ᾧ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους, ξαίνεις Scyr. 497, 1. (II p. 747, 7.)

|| Sed ubicunque oratio ab aliis rebus paulo incitatior ad eum convertitur, quibuscum loquimur, infertur σύ. σὺ δ' εἴ τι χρῄζεις, φράζε Ph. 49. καὶ σὺ μὴ θυμοῦ 922. σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, ἔξελθε 1261. hic enim σὺ δέ non propter alloquutionem sequentem dictum, sed illis verbis a sermone cum Ulixe habito Neoptolemus ad Philocteten transit. σὺ καὶ δέδορκας OR 413. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς 1152. σὺ γὰρ ... εἰρηκὼς κυρεῖς OC 571. σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα ἀποσκόπει 1195. σὺ δ' ἔρρ' ἀποπτυστός τε κἀπάτωρ ἐμοῦ 1383. σὺ καὶ δικαίων φρένας παρασπᾷς Ant. 791 ch. σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἔχεις ταράξας 793 ch. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς 1052. σὺ δὲ σύλλαβε Tr. 1019 m. σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλακτος, εὐδαίμων Ai. 596 ch. σὺ δ' ἔσω θεοῖς ἐλθοῦσα εὔχου 684. ἦ σὺ φῂς ἄγειν τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών; 1097. σὺ δ' οὐχὶ πείσει; El. 402. ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας ... δός 448. σὺ δέ, εἰ σωφρονήσεις, δράσεις τάδε 464. σὺ δ' οὖν λέγε 891. σὺ δ' ἐκτὸς ἧξας πρὸς τί; 1402. σὺ δὲ ... κάλει 1472. σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτυχὰς ἔχων ἀπόνειμον fr. Synd. 150, 1. σὺ δ' αὖθι μίμνων ... θυηπόλει Polyx. 468, 1. κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη inc. 703, 1. σὺ δ' ἄνδρα θνητὸν στένεις 725, 1. σὺ δὲ σφαδάζεις 727, 1. — Sic additur σύ quasi δεικτικῶς, orationem ut manifestiorem reddat et graviorem. σὺ γὰρ ὅδ' εἶ; OC 222 ch. οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε El. 795. ἦ σὺ κεῖνος εἶ; 1355. σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον Ph. 501. Et in eiusmodi demonstratione, cum verbum alii cuidam vocabulum accommodatur, abesse σύ omnino non potest. ὄλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ ὁ Λαρτίου παῖς, καὶ σύ Ph. 1286. κἄστιν οὐδείς ποτ' ἄλλος ἢ σύ Ai. 1158. οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε El. 795. οἶδα καὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος, ὥσπερ σύ OC 563. ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδὲν ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν, ὑπεκτραποίμην 565. Item cum verbum plane omittitur. τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών sc. εἶ Ant. 549. σοφὸς σὺ μάντις 1059. οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία; El. 295. ἄτιμος οὐδενὸς σύ 1215. ἦ γὰρ σὺ κεῖνος; 1222. γλώσσῃ σὺ δεινός OC 806. — Ad orationem aliquo conversam refer σὺ δέ in *responsionibus* maxime poni solitum, figura inprimis tragicis usitata, cf. Buttm. ad Phil. 1116. Bornemann. ad Xen. Symp. p. 157., et v. particulam δέ. σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; Tr. 403. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ ...; Ant. 510. σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων OR 372. σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τυχών μ' αὐτῷ δίδως; 1025. σὺ δ' οὖν χρῶ χειρί Ai. 114. σὺ δ' οὐχὶ πείσει; 592. σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται 1141. [ut est in LA a m. saec. 13.: ἀλλ' ἀντ. m. pr. idque recep. Dind.] (II p. 748, 5.)

2. Est vero ubi σύ sine ulla vi additum reperiatur, nec incommodius omitti possit. οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης ἡμῖν Ph. 246. σὺ δὴ ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς στῆναι τότε; 276. ὅρα σύ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς 519. οὐδὲν σύ που κάτοισθα 553. ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ; 898. οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε δρᾷς 904. οὐκ εἶ κακὸς σύ 971. οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς 1024. ἄτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φῄς 1028. εἰ σὺ τὰν Τρῳάδα γᾶν μ' ἤλπισας ἄξειν 1174 m. σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης 1326. εἶτα τοῖσδε σὺ εἶ ξυμμαχήσων 1365. ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα κόμιζε 1431. καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας OR 335. ἔπη κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν 340. ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; 390. ἣν (μαντείαν) οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προυφάνης ἔχων οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωστόν 395. ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν 399. ὡς παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς 445. ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν 724. πρόσθεν ἢ σὺ τήνδ' ἔχων χθονὸς ἀρχὴν ἐφαίνου 736. ἐν οἷς σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὀλλύσθαι λέγεις 799. ἀνὴρ οἷον σὺ φῄς 803. αὐτός μοι σὺ σημάντωρ (σημήνας) γενοῦ 957. πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ; 1177. ἣν ταῦθ' ὅπως περ καὶ σὺ φῂς 1336 ch. καὶ γὰρ σὺ νῦν τἂν τῷ θεῷ πίστιν φέροις 1445. ἄγε νῦν σύ με, παῖ OC 188 an. ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας 282. ὅσον σὺ προσχρῄζεις 520 ch. ubi cave opposita censeas κἀγώ et σύ. εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ πείθειν οἷός τ' εἶ μήτε τούσδε 802. ἦ μὴν σὺ κἄνευ τοῦδε λυπηθεὶς ἔσει 816. ὡς σὺ φῄς 940. οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρῴους 989. ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην αὐτόν τ' ἐγείρου 1008. ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε 1031. οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὢν ἐρεῖς ἐμοί 1035. εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνει 1155. καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σύ μοι 1284. εἰ σὺ τῇ μῇ ξυμπαραστήσει φρενί 1340. πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; Ant. 230. Non sunt opposita σύ et ἄλλου παρ' ἀνδρός. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με 329. θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας 404. κεἰ μὴ σὺ προυκήρυξας 461. μή μοι θάνῃς σὺ κοινά 546. ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε, οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν 685. λόγοις οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων 691. καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος 739. τοξεύματα βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ 1085.

οὓς νῦν σὺ ὠθεῖς ἀθάπτους Ai. 1307. τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους 1360. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θἠμέρᾳ φανεῖς 1362. Specie tantum tenus opposita sunt ἡμᾶς et σύ. εἰ δὲ μὴ καλῶς λέγω, σὺ νίκα El. 252. τίν' αὖ σὺ τήνδε φωνεῖς φάτιν; 328. πατρός, οὗ σὺ παῖς ἔφυς 341. ἤν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο 394. πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων ἄρηξιν; 875. τόθ' ἡγήσει σὺ νῷν 1038. ᾧ σὺ πρόςκεισαι κακῷ 1040., quod video tamen σύ *tu quidem* explicari posse. οὔτε μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος 1146. μήτηρ ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις φήμας λάθρᾳ προὔπεμπες 1154. τοίγαρ σὺ δέξαι μ' εἰς τὸ σὸν στέγος 1165. ἣν (μητέρα) σὺ μὴ δείσῃς πόθ' ὡς γέλωτι τοὐμὸν φαιδρὸν ὄψεται κάρα 1309. Hanc nominativi abundantiam tetigere Markl. et Seidl. ad Eur. IT 1326. (II p. 749, 9.)

3. *Casus obliqui*, ut nunc quidem scripti feruntur, longe rarius ita dicti reperiuntur, ut formae inclinatae in dictionem recto tono notatarum invaserint, hae in illarum vices successisse videantur; tamen et sunt eius confusionis exempla, nec editores sibi constant, quin ne librorum quidem scripturam quatenus sint secuti in talibus adnotant. σοῦ melius quam σου videri potest OC 1443. ubi δυστάλαινά τἄρ' ἐγώ, εἴ σου στερηθῶ codd. et editores plerique. Inclinatum agnoscit etiam Gr. Bekk. p. 144, 26. Minus gratum enim σου in arsi positum, minime illud, quod vox atona εἰ vim sententiae in se recipere cogitur. οἵ γέ σου καθύβρισαν Ph. 1364. σοί melius recto tono notari videtur, inprimis cum appositio sequitur. τὸ σπεύδειν δέ σοι καὐτῷ παραινῶ κεἴ τινος κήδει πέρι Ph. 620., ubi accedit etiam oppositum κεἴ τινος (ἄλλου). σκέψαι γάρ, εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ ... δέξασθαι El. 442. ubi de varia iuncturae ratione v. Herm. Item extra appositionis nexum ὃν πολλὰ δή μέ σοι τρέφειν μιάστορα ἐπῃτιάσω El. 603. Cogit paene praecedens με, ut σοί scribatur. Contra σοί legitur, ubi paulo melius constaret σοι. πατήρ, οὐδὲν ἄλλο, σοὶ πρόσχημ' ἀεί El. 525. ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην ἀεί 1148. omnes ante Brunckium σή, id quod a m. pr. in LA scriptum. Ceteri et schol. σοὶ. καὶ σοὶ θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ θέλω, αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδε OC 1124. δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον Ai. 66., ubi haudquaquam componuntur καὶ σοί *tibi etiam*, sed potius καὶ δείξω δέ *et vero monstrabo.* Non numero El. 631., ubi accentus particulae γε insequentis esse potest. Contrarium est *καί σοι, γύναι, τἀληθὲς ἐξερῶ OR 800. ubi alloquendi formula non mediocriter rectum tenorem tueri videatur [secl. Dind.]. Non affero OC 577. Ant. 234.; in quibus sensus haud dubie suadet inclinari, sed in principio versus rectus tonus valuit. — σε etsi omnium facillime toleratur, est tamen, ubi commendetur σέ. Primum in *oppositis contrariis.* ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ παρασχεῖν OC 1496 ch. Deinde cum *appositum* habet aliquod. ὁρῶν σε τὸν δύστηνον OC 745. εἴ τίς σε τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε κτείνοι 992. Elmsl. σέ scripsit; de codd. non constat. Et sic sane dicitur σὲ τὰν ἄνασσαν Tr. 137 ch. σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα Ai. 71. Denique in *alloquutione.* πρῶτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διός OR 159 ch. Eadem res in *pluralivis* formis. πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν El. 255., ubi Pors. transponere verba tentabat, a quo conatu ut abstineamus, ἀδείας ποιητικῆς, cuius nunc et in ἐγώ exempla vidimus, ratio prohibet; possis interpretari *vobis quidem*, sed nemo tam graviter pronuntiari desideraret. καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ OR 631. ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ... τύχοιμ' ἂν εἰπών Ph. 222. εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ 1039. *ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ ἔλουσα Ant. 900. [secl. Dind.] Antitheti species tantum inest, non veritas. — Sed iniuria dubitares, rectene an secus scribatur. ὑπερδέδοικά σου Ant. 82. ἆρ' οὔ σοι δοκεῖ El. 614. [sic m. rec. LA. ἀρά σοι m. pr.] Iam antiquitus de hoc genere ambigi potuisse docet schol. Il. β. 190., ubi cum scribatur δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε κακὸν ὡς δειδίσσεσθαι, interpres ἡ μὲν ἀκρίβεια, inquit, ὀρθοτονεῖ, ἐγκλίνει δὲ ἡ συνήθεια. (II p. 750, 16.)

4. Ad τόνωσιν etiam haec spectant. Pro sententiae diversitate eadem pronominis forma eodem versu tenorem mutat. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί OR 379. Deinde σέ recto tono notatum, quin oppositum aliis vocabulis, omnino vi praeditum in sententia, tamen eliditur. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει OR 64. ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτόν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ 332. πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἶ, ἱκέτις ἀφῖγμαι 919. Sic scriptum in scholiis Romanis, unde receperunt Schaef. Elmsl. Herm. Libri πρός σ'. πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' εἰς τὰ σά, ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον —; OC 801. τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἥν σε χρῆν ἔχειν Ph. 1062. Brunck. c. LA. ἥν σ' ἐχρῆν. — V. etiam Apoll. de synt. p. 126.

5. De *significatione* memoranda haec. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν El. 1209. Triclinius: τὸ σέθεν πρὸς τὸ ὦ τάλαινα, ἔξωθεν λαμβανομένου τοῦ ἕνεκα, recte, etsi de adsumendo adverbio non facile nunc quis assentiatur. Deinde paulo insolentius dictus dativus commodi reperitur Ph. 1165 ch.: ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ὅτι σοι (sc. πελάσει), κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν. v. Herm. [Dind. scripsit σόν.] Porro dativus significat *quantum ad vos*, vel *quantum vestras res tangit* s. *refert.* τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι Ph. 1030. Simile, etsi non plane geminum est πῶς νῦν οὐκ εἰμί σοι χωλός, δυσώδης; 1031. Hinc est τί σοί; *quid tibi vis?* ΦΙ. οἶσθ', ὦ παῖ. ΝΕ. τί σοί; Ph. 753. Ex huius significationis fonte *dativus ethicus*, quem vocant, explicandus. ὅδ' εἰμ' ἐγώ σοι κεῖνος Ph. 261. Πάτροκλος, ὅς σοι πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα 434. Brunck. [Dind.] Hemsterhusii correctionem secuti σοῦ scripserunt. Significatur autem *qui patri (etenim scis) maxime diligebatur.* ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε 571. ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ἦ σοι τῆς ἐμῆς 1219. Schol. σοί παρέλκειν affirmat. ἥδε σοι κείνη πάρα El. 665. οὕτως ἔχει σοι ταῦτα 938. Ant. 37. ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος 1499. μάθ' οὕνεκ' ἐστί σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης OR 708. παῖδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ ξυναρπάσας ἔπεμψα OC 818.

6. Aliquando pronomen locum quasi non suum tenet. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας Ant. 404. attractio inest. [Compellatae personae nomini postponitur OC 507. 712.] Inprimis notabile σέ *formulis obtestandi mediis* insertum; cuius rei exempla in praepositione πρός notavimus. Locum suum quidem tenet, sed paulo minus usitatum in alloquendo vel exclamando in fine versus positum, ut δύστηνε σύ Ph. 759. V. Toup. ad Suid. t. 3. p. 8.

7. *Ellipsin* indicat μὴ σύ γε OC 1441. *cave facias.* οὐκ ἔγωγέ σε OC 1134 sc. θιγεῖν ἐμοῦ θελήσαιμι, v. Hermann. σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα, φῂς ἢ καταρνεῖ Ant. 441. Cf. Valck. ad Eur. Phoen. 994. Musgr. ad Hel. 554. Schaefer. ad L. Bos. p. 628., quem nollem advocasse Ph. 1261.

8. Cum *particulis* componitur. σὺ δέ in alloquendi formulis inprimis tragicum colorem habere indicavimus. σύ γε una voce, sicut ἔγωγε coalescere ait EM p. 732, 29. Sed non ab omnibus agnitam esse scripturam ὑφ' ἕν satis docet Apoll. de Pron. p. 68, A., sed ab analogia inprimis dialectorum ipsi quoque commendari videtur. Tamen si illud μὴ σύ γε excipias, non est, ubi sensus in unam vocem coniungi σύγε postulet, cum ἔγωγε permultis firmetur. Suam enim et legitimam vim γε ubique prae se fert. De casibus obliquis controversia nulla esse potest. [Extat σύ γε praeter Ph. 904. El. 1146. noviens, nam OC 488 nunc ex apogr. rectius scribitur σύ τε: σοῦ γε praeter OC 981 ter, σοί γε deciens (p. 137 b, 34 adde El. 631. Ai. 533.): σέ γε praeter OC 1417, ubi Dind. c. Brunck. τε scripsit, octiens: quos locos supra p. 137 b exscripsimus.] Horum paene otiosam particulam exhibent Ph. 1117. OR 1091. El. 631. — || Sed σὲ δή et σέ τοι in anadiplosi reperiuntur, *instandi acriter* vel *contentim insultandi* vi dicta. σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα, φῄς, ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; Ant. 442. σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω Ai. 1228. σέ τοι, σὲ κρίνω, ναί σε, τὴν ἐν τῷ πάρος χρόνῳ θρασεῖαν El. 1445. *Asseverat* autem simpliciter σέ τοι, σέ τοι μόνου δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα Ai. 360 m. (II p. 752.)

Σύαγρος (ᾰ in arsi). *qui aprum tenet* s. *venatur.* De cane dictum. Σοφοκλῆς μὲν γὰρ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς (fr. 166.) ἐπὶ κυνὸς ἔταξε τοὔνομα, ἀπὸ τοῦ σῦς ἀγρεύειν, λέγων· σὺ δ', ὦ Σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος. Athenaeus p. 401, d. Eadem respiciunt Eust. (apud quem, ut in epitome Athenaei, βρέφος scribitur) p. 1872, 12. et lex. Gr. apud Herm. de em. r. gr. gr. p. 320, 8.

Σύγ... κτλ. Vocabulorum cum hac praepositione compositorum hic recensebuntur quae aut per σ solum aut per ξ et σ promiscue scripta ap. Soph. extant.

Συγγενής. || *cognatus.* ἄνδρα σοὶ μὲν ἔμπολιν οὐκ ὄντα, συγγενῆ δέ OC 1157. οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν; El. 1202. ἄνδρα συγγενῆ OR 551. ἀνδρὸς αἷμα συγγενοῦς Synd. fr. 153, 3. Hinc συγγενεῖ χερί OC 1385. i. e. *fratris. Substantive* sic dicitur τὸ συγγενές *cognatio*, *generis communio* El. 1469. OR 814, ubi cum legatur εἰ δὲ τῷ ξένῳ τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενές, Both. olim probante quidem Elmsleio Λαΐου coniecit. — || *una natus et coniunctus.* οἱ δὲ συγγενεῖς μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν OR 1082. μοῖραι male corrigebat Coraes ad Plut. Vit. t. 1. p. 374. At vide Hermannum et ab Erf. testem productum Philemonem Ἀποκαρτεροῦντι p. 294. (p. 360 Meinek.).

Συγγίγνομαι *adsum opitulans.* ὦ θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν El. 411.

Συγγιγνώσκω. || *fateor.* παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες Ant. 926. — || *ignosco.* σύγγνωτε κἀνάσχεσθε σιγῶσαι Phaedr. fr. 609, 1. Ζεὺς τἂν ξυνέγνω Tr. 279.

Συγγνώμη *venia.* Locutio συγγνώμην ἔχειν maxime *ignoscere* significat. πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει El. 400. ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω Ai. 1322. τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν Ph. 1319. Sed ἥδε τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει Tr. 328. significat *habet, cur ignoscas.* ξ his exemplis versus lege excluditur.

[*] Συγγνωμοσύνη *venia.* μεγάλην μὲν ἐμοὶ τούτων θέμενοι συγγνωμοσύνην Tr. 1265 an. i. q πάνυ συγγνόντες. Brunck. ξ.

Συγγνωστός *venia dignus.* συγγνωστὸν εἰπεῖν ἐστὶ καὶ τὸ μὴ καλόν Creus. fr. 323, 3.

Σύγγονος *patrius* (nativus). σύγγονον θ' ὕδωρ inc. fr. 758, 1. de fonte quodam in patria loquentis noto.

Συγκαθαρμόζω *una compono.* πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι Ai. 922. Schol. Pal. κατατάξαι, sed dictum de *sepultura.* — ξ metro excluditur.

Συγκάμνω *una laboro.* σύγκαμν' ἀδελφῷ El. 987. ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε Ai. 988. Brunck. utrobique ξ.

Συγκαταζεύγνυμι *devincio.* ὁθούνεκ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ Ai. 123.

Συγκαταίθω *concremo.* ἐν νεοσπάσιν θαλλοῖς ὃ δὴ λέλειπτο συγκατήθομεν Ant. 1202. Polynicis corpus.

Συγκατακτείνω *una occido.* παραπλήκτῳ χερὶ συγκατακτὰς βοτὰ καὶ βοτῆρας Ai. 230 ch. ξ metro excluditur.

Συγκατεύχομαι *una precor.* ὧν ἐρῶμεν, ταῦτα συγκατηυξάμην Ant. 1336. *simul precibus expeto.* ξ metro excluditur: augmentum extat in LA, sed abiiciendum fuit.

Συγκατοικέω *cohabito.* ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε, τῆς ὁ δυσφιλὴς γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος OC 1259.

Συγκατοικτίζω *commiseror.* οἷα πάσχω συγκατοικτιουμένη Tr. 535. σὺν ἡμῖν θρηνοῦσα schol. In *communicando maerore* vis medii cernitur.

Σύγκειμαι *una iaceo.* τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που, βαλεῖτε χἠμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους Ai. 1309. *una* s. *coniunctos* significat; συγκείμενοι dicuntur, quia de Aiace inhumato proiiciendo sermo est. Brunck. ξ: LA per σ, addito γρ. συνεμπόρους ab S.

Συγκεράννυμι *commisceo:* tralate passivum (nec aliud quid reperitur) *proximam coniunctionem* s. *contagionem* significat. πενία δὲ συγκραθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ inc. fr. 681, 1. [δυσκραθεῖσα duo codd. Stob. 96, 9.) De *luctu* et *malo mersis* dicuntur δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ Ant. 1311 m. Similis figurae exempla Musgravius collegit, cui adde Boeckh. expl. ad Pind. p. 204. Τέκμησσαν, οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην Ai. 895. συμμεμιγμένην schol. — A propria dictione proxime abest παγχρίστῳ συγκραθείς Tr. 661 ch. si sana sunt verba poetae. Schol.: λείπει τῷ πέπλῳ, συγκεκραμένος καὶ ἁρμοσθεὶς τῇ πειθοῖ τοῦ θηρός. Herculi per metonymiae figuram tribuitur, quod pallii erat, ut applicandi quasi contagione complecteretur artus eius. Herm. συγκραθεὶς ἐπὶ προφάσει coniungit, *conciliatus praedictioni Centauri* interpretando. — Hoc loco et Ant. 1311. ξ versui non adversatur, verum vastiorem sonum reddit.

Σύγκλητος *convocatus.* σύγκλητον τήνδε γερόντων προὔθετο λέσχην Ant. 159 an.

Συγκοιμάομαι *concumbo* i. e. *nupsi.* τῷδε (τῷ αὐτοέντῃ) συγκοιμωμένην El. 274. (II p. 754.)

Σύγκολλος *conglutinatus.* λόγος σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται inc. fr. 745, 2. σύγκολλα verbo additum cum prolepsi.

Συγκομίζω *una fero.* ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα

συγκομίζεται OC 585. *coniuncta esse* s. *una sibi contingere* illa Oedipus dicit cum sepultura: ut recte explicat schol. προσδοκῶν γὰρ σὺ ὠφεληθήσεσθαι παρ' ἐμοῦ, ὅταν ἀποθάνω, ζῶντά με γηροβοσκήσεις. — De *curanda sepultura*, tralatum ab *efferendo* mortuo dicitur σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν μὴ συγκομίζειν Ai. 1048. Brunck. ξ, Oedipi versus ξ non fert. (II p. 754, 8.)

Συγκύρω s. συγκυρέω (v. κυρέω) *obire.* τῇδε συγκῦρσαι τύχῃ OC 1404. in LA συγκύρσαι corr.

Συγχέω *confundo* i. e. *everto.* τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος OC 609. τὸ γὰρ σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν Tr. 1229. Brunck. sine codd. ξυγχεῖ.

Συγχορδία *chordarum iunctura.* Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία Mys. fr. 361, 2.

Συγχωρέω *cedo.* συγχώρει θέλων Ph. 1343.

Συγχωρητέος *cedendus.* ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα OC 1426.

Συλάω *spolio, adimo.* πατρὸς γέρας συλῶντες Ph. 1365. συλῶντα τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν OC 922. — οὐ γὰρ ἄν ποτε ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ Ph. 413.

Συλλαμβάνω. || Proprie *manibus comprehendo.* κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί Ai. 310. Hinc proxime abest *comprehendendi hominis* significatio, cum ut *capiatur*, tum ut *retineatur.* συλλαβὼν ... ἔμπρησον Ph. 799. ὅδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβών με 979. ξυλλάβετέ γ' αὐτόν 1003. Rell. consentiunt. [Dind. de Bernhardyi coniectura ξυλλάβετον αὐ.: Nauck. c. M. Schmidtio ξυμμάρψατ' αὐ.] — || Iam aliquid tralatae significationis inest in his: ἔκπλει σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς Ph. 577. *festina te hinc auferre.* τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος OR 971. *secum abstulit.* Brunck. ξυλλαβών. τάσδε συλλαβὼν ἀράς OC 1384. Paulo aliter dictum παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει Tr. 1153. *secum habens.* De scriptura consensus est. — || Figurate dicitur *adiuvo*, a manu una adhibenda dictum: v. Ruhnk. ad Tim. p. 268. Abresch. lectt. Arist. p. 46. Bast. in app. ep. cr. p. 41. σὺ δὲ σύλλαβε Tr. 1019 m. οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει inc. fr. 666. — οὐδένα... οὐδ' ὅστις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο Ph. 282. quo et casu nominis et genere verbi offensus Buttm. νόσον ex apogr. revocavit. Sed utrumque iam Brunck. satis firmarat Aristophanis versu Lysistr. 313. v. Herm. Ceterum συμβάλλοιτο LA m. pr. Correxit diorthota.

Συλλέγω *colligo.* συνέλεγον τὰ ξύλα Herc. Taen. fr. 218, 1. (II p. 755.)

[Σύλλογος. Ἀχαιῶν σύλλογος vel σύνδειπνον inscribebatur Soph. fabula, cuius v. ap. Dind. fr. 146—161.]

Συλλύω. Proprie *una solvo.* Transfertur ad *rixam una cum alio componendam.* εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει Ai. 1317. v. Herm. et Lob., qui recte monet συλλύειν significare ortas inter alios discordias componere, συνάπτειν autem μάχην, πόλεμον, νεῖκος et h. s. capessere.

Συμβαίνω. || Proprie *una eo, adsto* s. *concedo aliquo*, et *concedo universe.* ὃν οὐδαμοῦ φὴς οὐδὲ συμβῆναι ποδί Ai. 1281. Schol. referens illud ad Agamemnonis dictum v. 1237. aperte ineptit, v. Herm. Adsignificatur autem auxilium in pugnarum discrimine Achivis ab Aiace latum. Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἕδραν Tr. 1152. *migravit.* Schaefer. expl.: ἐν Τίρυνθι τυγχάνει κατοικοῦσα. — || Transfertur ad *congruendi* s. *conveniendi* significationem. φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα [συμβαίνοντά σοι Dind. c. Wund.] μαντεῖα καινά Tr. 1164. ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει 1174. [sic enim dicitur συμβ. de oraculo quod eventu comprobatur.] Ita *eveniendo ratum* aliquid *fieri* dicitur. τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου τοῦ νῦν παρόντος Tr. 173. — Inde a *rebus* in aliquem *cadentibus* deflexum *obtingere* significat. ᾗ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς ἔχθιστα συμβέβηκεν El. 262. — Forte factum ut in hoc verbo ξ scripturam versus respuat.

Συμβάλλω. || A propria significatione proxime abest intransitive dictum de *viis concurrentibus.* ἔνθα δίστοιμοι μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί OC 901. Deinde transitive de *miscendo iurgio.* συμβαλεῖν ἔπη κακά Ai. 1323. *maledicta regerere*, quasi verborum pugnam committendo. Sed *ratiocinatio* et *coniectura* significatur: τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις; OC 1474. [deleto τοῦτο Dind. addidit πάτερ post ἔχεις. — Utrum hac an alia verbi vi dictum sit οὐπώποθ' ὑμᾶς συμβαλεῖν ἐπίσταμαι fr. inc. 969 a., in medio relinquitur.] — || Medium est *apud se reputare.* συμβαλοῦ γνώμην OC 1151. — De scriptura non video dissensum.

Συμβόλαιον *signum, indicium.* ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο Ph. 884. σοι LA, nec deterius. Non coniungenda enim οὐκέτ' ὄντος σοῦ.

Σύμβολον *indicium.* ἔχοντες σύμβολον σαφὲς λύπης Ph. 403. *manifesto proditis iniuriam illatam.* v. Herm. μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον OR 221. *nisi aliquod indicium haberem.* σύμβ. τῆς γνώσεως schol. [dictum de oraculo a Creonte allato.]

Συμβουλεύω *suadeo, consilium do.* μηδὲ συμβούλευ' ἔτι OR 1370.

Σύμβουλος *qui consilio iuvat.* σὺ δ' ἠγρίωσαι κοὔτε σύμβουλον δέχει Ph. 1321.

Συμμανθάνω *conscius fio.* κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος Ai. 869. Sententiae ab Elmsl. et Herm. perspicue falso explicatae quodnam argumentum videatur esse, diximus in ἐπίσταμαι. cf. Lob.

Συμμαρτυρέω *testis sum alicui.* ξυμμαρτυρῶ σοι Ph. 438. ξυμμαρτυρῶ El. 1224. [Cf. ξύμμαρτυς p. 481 b, post quod propter constantiam scripturae erat inserendum.] (II p. 756.)

Συμμαχέω *adiutor adsum.* τοῖσδε σὺ εἶ ξυμμαχήσων; Ph. 1352. ὅδ' ὡς ἔοικε τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ Ant. 740. nollem Hermannum συμμαχεῖν a Brunckio recepisse. Ceterum in eo struendi sermonis genere male scribi video uno tenore omnia, virgulis nullis distincta. Sed comparationis indicium ὡς a prioribus distinctione separandum esse consentaneum est; constructionis confusio a verbo demum ἔοικε exoritur.

Σύμμαχος. || *belli socius.* ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν OC 1310. τοῖς σαυτοῦ πιστοῖσι συμμάχοισιν 1395. Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον Ai. 1053. ἄγειν τὸν ἄνδρα δεῦρο σύμμαχον λαβὼν 1098. Medium huius et tralatae significationis locum haec tenent: τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου; Ai. 90. τοιάνδ' ἀεί μοι ξύμμαχον παρεστάναι 117. In debellandis enim inimicis suis Minervam sociam sese habuisse Aiax insaniens sibi persuaserat. Ceterum

hoc utroque loco LA σ scriptum praefert. —‖ *adiutor.* ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον OR 135. τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω 245. ἥ τε σύμμαχος Δίκη 274. οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου OC 450. v. OC 135. τίς ἄν με τῶνδε συμμάχων ἕλοι βίᾳ; 815. ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους τε 1012. sc. τὰς θεάς. [τε Dind. ex PA addidit.] ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοί 1376. τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων; Ant. 923. Malim ξύμμαχον. ἡ προμηθία καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος El. 991. δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον Tr. 1175. Sic LA et apogr. nonnulla et schol. Hom. Il. 18, 100. In ceteris ξύμμαχον. οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη Cam. fr. 302. ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος inc. 667, 2, sententia similis illi Tr. 814.

Συμμετρέω propria *mensura* hinc et *tempore aequare*, item *ratione expendere* et *computare.* καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ λυπεῖ τί πράσσει OR 73. aegre ferebat, nondum redisse legatos, cum iam legitimum videretur itineris tempus exiisse. καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ (ἔφθιτο) 963. non *quod vivendo emensus est, tempore,* sed *longum tempus vita aequando,* i. e. senex. [συμμετρήσασθαι τὸν βίον, *emensum esse vitam* i. e. *mori* saepe scriptores Byzantios dixisse docuit Dind. annot. ed. Ox. 3.] (II p. 757.)

Συμμιγής *mixtus.* ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα Tr. 762. συμμιγὴς ὀλαῖς παγκαρπία Polyid. fr. 464, 3. — ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά OR 1281. *coniunctim* sunt *utrumque tangentia.*

*Συμμίγνυμι num Soph. dixerit, valde incertum, v. κίναδος.

Σύμμικτος *mixtus.* συμμικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα Ai. 53. v. ἄδαστος.

Συμπαίζω *colludo.* Νυμφᾶν, αἷς πλεῖστα συμπαίζει OR 1109 ch. sc. Bacchus.

Συμπαίω *collido, impingo.* πῶλοι... μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις El. 727.

Συμπαραινέω *comprobo.* συμπαραινέσας ἔχω Pel. fr. 435, 2. — *consilia do.* καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι fr. inc. 964, 3.

Σύμπας *cunctus.* στρατός τε σύμπας Ph. 387. τῷ σύμπαντι στρατῷ 1220. 1257. στρατῷ ξύμπαντι Ai. 1055. τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ Ph. 1294. ξύμπας Ἀχαιῶν λαός Ph. 1243. — *universus.* Ἀσία μὲν ἡ σύμπασα κλῄζεται Mys. fr. 360, 1. sc. γῆ. — Pluralis *cunctos* significat: τίσασθε... ξύμπαντας αὐτούς Ph. 1042. κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας OR 813. οἵ σ' ἱκετεύομεν ξύμπαντες OC 1327. τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν ξύμπαντες 1646. — *universos:* πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες OR 752.

Συμπίπτω proprie *concurro pugnando.* εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης Tr. 20. ξυμπεσὼν μόνος μόνοις (Τρωοί) Ai. 467. Tralate *incido in.* κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα Ai. 429. συμπίπτει φόνῳ OR 113.

[Συμπλάζομαι *una vagor.* συμπλάζεται δὲ πλῆθος... Φρυγῶν fr. Laoc. 342, 5. Sic nunc recte datur pro συνοπάζεται aut συμπάζεται quod est in deterioribus libris Dionysi. Halic. Ant. 1, 48.]

Συμπλέκω *colligo, coniungo.* Tralatum ad *nuptias* et concubitum τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακείς ποτε Troil. fr. 548, 2.

Συμπονέω *labore adiuvo.* αἴδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες εἰς τὸ συμπονεῖν OC 1368. εἰ ξυμπονήσεις Ant. 41. τόνδε συνθάπτειν θέλω καὶ ξυμπονεῖν Ai. 1379. συμπόνει πατρί El. 986.

Συμπράκτωρ *qui una facit.* συμπράκτωρ ὁδοῦ OR 116. *viae comes.*

Συμπράσσω *una facio.* τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε Ai. 1396. *partem curae cape.* Mirum omnes codd. in ξύμπραττε conspirare. δεῖ σ' αὐτὸν εἰκαθόντα συμπράσσειν Tr. 1177. *explendae voluntatis* inest adsignificatio.

Συμπταίω v. συμπαίω.

Συμπτύσσω *complico.* κἄθηκα συμπτύξασα... δῶρον Tr. 691. (II p. 758.)

Συμφέρω. ‖ *confero.* ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω El. 946. i. q. συμπονήσω, *faciam a mea parte.* — ‖ Paulo aliter dicitur: ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν El. 1465. *ut me applicem, me conferam ad eorum partes,* v. Elmsl. ad Eur. Med. 13. Similiter *medium* dicitur. *τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι OC 641. i. e. γνώμην θήσομαι, *gratum mihi erit, sequar.* [secl. Dind. c. Nauck.] — ‖ A prima *aliquid aliquo conferendi* significatione illa usitatissima oritur *conducendi.* παῦρά γ' ὡς ἠπίως ἐννέπειν πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι El. 1440 ch. τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων Ph. 131. *quidquid conducere visum erit.* τό τ' ἔνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ 926. ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα OR 875 ch. ἅ μή σοι συμφέροντα λέξεται OC 1186. *quae ad res tuas non conducunt.* τελεῖν δ' ὅσ' ἂν μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεί 1635. Simile sensu sed non plane idem est ὁποῖον ἄν σοι ξυμφέρῃ, γενήσεται Ph. 659. *quidquid tibi commodum visum erit,* i. e. placuerit. — ‖ Aliter ac Buttmanno visum, explicandus versus Ph. 627: σφῷν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός; non *conducat vobis deus,* i. e. *utilis, beneficus sit,* sed *eodem cedat, conspiret vobiscum.* V. Pflugk. ad Eur. Med. 13. — ‖ Inde omnino est *congruere,* ductum ab eventis et exitu cum primordiis concordante. τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς Ai. 431. dictum de nomine Aiacis ex querentium voce αἶ explicando. Diversa miscet comparando Elmsl. ad Eur. Herc. 919. — ‖ Medii formam καὶ θνήσκοντι συνοίσει Ph. 1085 ch. eodem modo *conveniendi* s. *congruendi* significatione praeditum ait Herm., de rebus *aptis* et *idoneis* dictum. Exstat Elmsleii coniectura perelegans ξυνείσει, *conscius eris.* Generum verbi distinguendorum non curiosior Sophocle Aristophanes fuit Nub. 589. 593.

Συμφιλέω *una amo, amoris consortium habeo.* οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν Ant. 523.

Συμφορά. ‖ *quidquid fit, geritur, accidit* universe; de *fatis* et *eventis vitae* intellige ἔν τε συμφοραῖς βίου... ἔν τε δαιμόνων συναλλαγαῖς OR 33. [ξυναλλαγαῖς LA m. paullo recentiore.] αἱ δὲ συμφοραὶ αὐτοῦ πανώλεις OC 1014. *Malae* enim sortis vis in adiectivo demum inest. — De *rebus nunc ipsum gestis* interpretor εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς ταῖς νῦν νομίζει... πεπονθέναι... εἰς βλάβην φέρον OR 515; quanquam etiam mala et calamitatem urbis significari posse animadverto. — *Exitus* et *eventus* rerum significatur: τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων OR 44. gl. τὰς ἀποβάσεις. — *Fortunam* universe nulla adsignificatione video dici: συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης El. 1448. quod ambigue dictum ad fallendum Aegisthum, v. ἐμός. φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἕσταμεν Tr. 1145. — *Res magna et gravis* portento

tonitruum crebro iteratorum praenuntiata significatur: οὐ γὰρ ἅλιον ἀφορμᾷ πότ', οὐδ' ἄνευ ξυμφορᾶς OC 1470 ch. — || Sed *laetus casus* significatur κἀπὶ συμφοραῖσί μοι γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο El. 1230. Quanquam *conversionem fortunae* interpreteris. —|| *Casus tristis* et *calamitas*. πρὸς τὰς παρούσας ξυμφοράς Ph. 885. τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς; OR 99. [In LA librarius ipse σ quod scribere inceperat in ξ mutavit.] μίασμα χώρας significatur. τοιάνδ' ἰδεῖν κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην 833. δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον 1347. κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς 1527. ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς OC 46. v. Reisig. σὲ οἰκτείρομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν 255. ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς; 596. ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ συμφορὰς τοῦ σοῦ διῆκας στόματος 962. συμφοράς prioribus explicative adiectum. εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με Tr. 243, quod in v. κλέπτω explicuimus. καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἥτις εἶ 321. ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος 325. βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν πατρὸς δεδορκὼς 746. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφοράς 1044. σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο πέπονθα 1077. οἰμῶξαι τὴν σὴν ξυμφοράν El. 789. οἴμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς 1179. μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα Ai. 68. *concreta*, quam dicunt, significatione usurpatum. V. Herm. ἐν τῷ συμφορᾶς διεφθάρης Ant. 1229. — Sed non certissima sententia est *δεινότατος ἀπομακτής τε μεγάλων συμφορῶν Capt. fr. 32, 2. [cf. s. δεινός p. 162 b, extr.]

Σύμφορος *utilis*, *commodus*. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα τόξον τόδ' ἐξηύρισκε Ph. 287. παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα OC 464. θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον 592. εἰπὼν ὁποῖα ξύμφορα 1347. οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν (θέλει) Ach. Am. fr. 162, 7. *commode*, *satis recte* teneri non potest.

Σύμφωνος. Proprie *consonans*, *resonans ad vocem*. βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν, ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα; OR 421. — Tralate τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα OC 619. a sonis concinentibus ad *benevolum animorum* et *amicum habitum* deflexum.

Σύν, ξύν *cum*. || De *scriptura* Elmsl. in praef. OR p. 12. eam sententiam protulit, post breves vocales σύν praeferendum nisi versus lex prohibeat [cf. Lob. Path. 2. p. 342.]; post longas autem et diphthongos et consonas, item initio versuum ξύν. At Pors., inprimis Atticum ratus ξύν (v. Intpp. Greg. Cor. p. 27), hoc ubique praeoptavit, ubi incolumi metro fieret. Contra Herm., unice codicum fidem sequendam esse decrevit praef. ad Ai. p. 19; ipse tamen multis locis propter simulacrum quoddam soni iucundioris, in quo genere nihil dum exploratum est, contra librorum scripturam et ne monito quidem lectore σύν in tragicos intulit. [Nuperrime Herwerden. praef. OR iussit scribi σύν ante consonantes (initio tamen versuum etiam ante consonam praeoptandum esse ξύν): contra ξύν scribi ante vocales, sed ita ut euphoniae caussa post ξ, et si sequens syllaba per ξ, κ, χ terminetur, σὺν etiam ante vocalem ponendum esse censeat.] —.— Certam unius scripturae observandae legem ne ego quidem in eo scriptorum fontium dissensu obtrudendam censeo tragicis; video enim de canticis nihil constare, in trimetris autem, cum versus admittat, omnibus versuum locis et σύν et ξύν ferri. *Duas* res solas certas arbitror, alteram, *initio senarii* versus perpetuo fere ξύν reperiri: El. 273. 956. 1122. 1168. Tr. 257. 563. Ai. 499. 833. 1125. Ph. 268. 920. 1251. 1335. OR 55. OC 282. 334. 1306. Item in *compositis*: ξύγγνοιαν Ant. 66. ξυλλάβετε Ph. 1003. ξύμπας 1243. ξύμπαντες OC 1646. ξύμπλουν Ant. 541. ξύμφημι El. 1257. Ai. 278. Ph. 1310. OR 553. 642. ξύναιμον Ai. 727. Ant. 659. ξυνάπτετον El. 21. *ξυναρπάσειαν Ai. 839. [notavit schol.] ξυναρπάσας OC 819. ξύνειμι El. 264. ξύνεστι 276. 611. Tr. 199. ξυνών El. 1359. ξυνηγορεῖς Tr. 814. ξυνήδομαι OC 1398. ξυνθήματα Tr. 158. ξύνοικος El. 785. 818. Contra σύν praefertur OR 146. secundum LA. OC 458 eximendus est, de quo v. προστάτις. Item in composito σύγκαμνε legitur El. 987, et σύγγνωτε fr. Phaedr. 609, 1. Alterum illud est, non videri recte ξ circumferri, cum *spondeum* aut *molossum* uno maxime vocabulo confectum *creticus finem senarii faciens* excipiat. Recte igitur συννόμου scribitur El. 600. σὺν δίκῃ 610. σὺν χρόνῳ OC 1653. σὺν νόσοις 1663. σύμμαχον OR 135. Tr. 1175; σύμμετρος OR 1113, quanquam codd. omnes ξύμμετρος tueri videntur; συμμάχου OC 450. συμμαχεῖ Ant. 740. σύμμαχος El. 991. σύντομα OR 710. συντόμως Ant. 446. OR 810. συντρέχειν Tr. 295. σύντροφος El. 1190. Cetera omnia promiscue haberi video. In *arsi* iambica *prima* legitur σ El. 302. 641, certe sic LA; sed ξ Ant. 41. 537. Ph. 979. In *thesi secunda* ξ OC 943., sed σ Tr. 720. OC 817. In *arsi tertia* ξ Tr. 279. Ai. 306. Ph. 775. OR 585.; in *thesi tertia* Ant. 43. OC 1327. 1355.; sed σ in *arsi tertia* El. 430. *1485. [secl. Dind.]; 1491. Tr. 395. Ai. 30. 765. 779. Ph. 543. OC 904. 1106. Ant. 565; in *thesi tertia* El. 1150. In *thesi quarta* ξ legitur OR 929. Tr. 1194; σ non reperio. In *thesi quinta* ξ exstat OR 124. OC 1288. 1311; σ El. 1166. In *thesi* denique *sexta* ξ reperitur OR 1184. Haec praepositionis solius maxime exempla apposuimus; sed non modo eadem compositorum a praepositione ratio est, sed et σ et ξ in his peraeque crebro usu teri facile quis intellexerit.

II. Σύν *adverbiascit* inprimis cum δέ et τε consociatum *una* significans, etiam *pariter*. ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς Ai. 959 ch. ὁ δ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρών 1288. κρυφῇ δὲ κεῦθε· σὺν δ' αὔτως ἐγώ Ant. 85. σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρών El. 299. nisi *tmesis* exemplis hoc adnumeraveris. Ea certiora duo exempla habet. σὺν δ' ἑλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι El. 746. σὺν δέ νιν θηρώμεθ' εὐθύς Ant. 432. V. quae Pflugk. contulit ad Eur. Hel. 106. (II p. 761, 12.)

III. Σύν *praepositio* inprimis *communionem et consortium una versantium et coniunctorum* significat.

|| De *hominibus* aut pari ordine coniunctis, aut subiuncto alteri altero. νεὼς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ Ph. 543. ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι 920. πρὶν ἂν ... τὰ πέργαμα ... ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇς 1335. ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν πόλισμα 1423. σὺν τοῖς φιλτάτοις αἴσχισθ' ὁμιλοῦντα OR 366. cf. ξὺν οἷς τ' οὐ χρῆν ὁμιλῶν 1184. ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ γένοιτο 929. ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν OC 334. ὃν σὺν σφῶν ἐφεύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον 1257. εἰς Θήβας στόλον ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας 1306. οἳ νῦν σὺν ἑπτὰ τάξεσιν σὺν ἑπτά τε λόγχαις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν 1311. τάξεις *exercitus*. λόγχαι *duces* significant. σὺν ταῖς παρθένοις στένοντες ὡμαρτοῦμεν 1646. εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί Ant. 43. i. q. σὺν ἐμοί. θανεῖν τε σὺν σοί 545. ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ 1139 ch. ξὺν παιδὶ σὺν γυναικί Tr. 257, ut Herm. quidem custodiendae legitimae formulae causa scripsit pro eo, quod ante vulgabatur καὶ γυναικί. προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ 496.

Captivi enim sunt. ξὺν οἷς χρῄζεις φίλων 1194. ξὺν παιδὶ τῷ σῷ Ai. 499. πλευρὰς σὺν ἐμοὶ τάσδ' ἐπικούφιζε 1410 an. τὸν αὐτοέντην ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί El. 273. ὅπως ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις θανεῖν Αἴγισθον 956. ὅπως ἐμαυτὴν ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῷ 1122. alloquitur enim Orestis cineres tanquam vivos. ἐκλέλοιπε ταῦτα... θανόντι σὺν σοί 1150. In Phaedra fr. 609, 2. Grotii emendatio ἐν γυναιξί haud paulo melior vulgata apud Stobaeum scriptura σὺν γυναικί, ferri tamen σύν possit si corrigatur γυναιξί: τὸ γὰρ γυναιξὶν αἰσχρὸν σὺν γυναιξὶ δεῖ στέγειν. — Illis exemplis tanquam affine adde ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος El. 302. i. q. πρός: cogitantur autem quasi in unum coniuncti pugnantes. Addenda item formula σὺν θεῷ *deo iuvante:* βούλου κρατεῖν μέν, σὺν θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν Ai. 765. τάχ' ἂν γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι 779. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς σὺν τῷ θεῷ φανούμεθα OR 146. ξὺν θεῷ εἰπεῖν Palam. fr. 380, 1. Hinc aliquantum discrepat ξὺν τῷ θεῷ [ξύν τοι θ. Dind. c. Schneidero.] πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται Ai. 383. cum propter oraculum additum, tum quia significat *prout deo visum est.* (II p. 762, 5.)

2. Raro de *rebus* dicitur *pari dignitate compositis commixtisve.* πεδίων ἐπινίσσεται ἀκηράτῳ σὺν ὄμβρῳ (ὁ Κηφισός) OC 690 ch. quanquam video non continuo aquam imbrium una cum Cephisso fluvio agros fecundantem, sed etiam ipsius Cephissi aquas intelligi licere; sic ξύν abundaret. διδοὺς ἐμοὶ λέξαι τ' ἀκοῦσαι τ' ἀσφαλεῖ σὺν ἐξόδῳ OC 1288. χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ Inach. fr. 272. Paulo aliter his dicitur *βροτῶν σὺν κακοῖς μεμιγμένων El. 1485. [quem versum secl. Dind.] βροτῶν si refertur ad θνήσκειν ὁ μέλλων, non hoc spectat exemplum, sed res forte accidens praepositione significatur; elegantius autem τὰ βροτά i. e. τὰ θνητῶν dici putaverim.

3. Longe creberrime dicitur de his quae *nobiscum habemus*, vel *in nobis inesse sentimus*, vel *quae in nos fortuito cadunt*, denique de *adiumentis* vel *praesidio* adhibito. || De *rebus corpus tangentibus*, velut *veste, armis,* vel *eis quae gestantur manibus.* αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκι' ὄρεα διάσσει OR 207 ch. ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσιν Ant. 116 an. ἀεικεῖ σὺν στολᾷ El. 191 m. πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει Ai. 30. σὺν σάκει δὲ κωδωνοκρότῳ παλαισταί inc. fr. 738. His proxime affine est γῆς ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν OR 55. Cogitatur enim *inesse* s. *adesse* populus in terra et urbe tanquam complementum necessarium. — || De *animo, dictis, factis.* μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ σπείρῃ ματαίαν βάξιν El. 641. σὺν φθόνῳ est φθονερῶς s. διὰ φθόνον, dativus autem alter instrumentalis. ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα 1283 m. ταύτῃ σὺν ὀργῇ κἀμὲ συνθανεῖν Tr. 720. [LA ὁρμῇ, γ a m. pr. superscripto.] si ὁρμῇ vera scriptura esset, ξύν casui instrumentali additum abundaret. ἀνεστέναζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις οὐλίῳ σὺν πάθει Ai. 934 ch. Non puto enim πάθος *mala,* quae passus sit, s. *statum rerum*, quo utatur, sed *maerorem* animi significare. κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος Ph. 842 m. i. e. ψευδόμενον. εἴ τιν' ἂν δοκεῖς ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι OR 585. ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν [κατάργμασιν Dind. c. Wund.] 920. ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις; OC 817. non ποίῳ ἔργῳ instrumentali casu, sed τί ποιήσας ἀπειλεῖς ἔτι; σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις 1106. i. q. ποθουμένη. ὃς τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Ant. 135 ch. quod etiam instrumentali casu aequiparetur. πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι 172. i. q. μιανθέντες αὐτοχειρίᾳ: quod siquis *eventus* s. *effecti* significans dixerit, non prohibeo. — || De *rerum statu.* ξὺν ᾗ (νόσῳ) μ' ἐκεῖνοι προθέντες ἐνθάδε ᾤχοντο Ph. 268. morbus quasi *comes* cogitatur. Cf. οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετο OC 1664, quod si interpretere οὐδὲ νόσῳ ἀλγυνθείς, non intercedo, sed haud peius sic licet οὐδὲ σὺν νόσῳ *(morbo vexatum)* ὥστε ἀλγύνεσθαι. ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας Ph. 1022. φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ Tr. 186. *victorem.* οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς OR 17. non necessario γήρᾳ βαρυνόμενοι, sed γήρως προσόντος. Sic explico ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν Ai. 1125. *iure usum.* ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον Ph. 1251. —.— || Hinc propendet *eventus* significatio, factum quasi comitantis. ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε Ph. 775. *bono omine.* ὅθ' εἵλου σὺν κακοῖς πράσσειν κακά Ant. 565. κακῷ et κακῇ Herm. intelligebat de eventu facti et de consortio cum Antigona; ego vero sequentis versus sententiam minime id interpretandi genus exigere arbitror. δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν El. 61. σὺν κακῷ μέτει πάλιν 430.

4. Proxime hinc loquendi *formulae adverbiales* absunt. σὺν τύχῃ Ph. 775. attulimus. ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς Ph. 1223. i. e. ταχέως σπεύδων. σὺν τάχει μολεῖν El. 872. i. q. ταχέως. χωροῖς ἂν εἴσω σ. τ. El. 1491. μόλετε σ. τ. OC 885. ἴτε σ. τ. 904. ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί Ai. 853. ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπευδον El. 934. i. q. χαίρουσα ἔσπευδον, id quod etiam ad *animi habitum* referas, ut τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς 1336. σὺν δίκῃ λέγειν El. 1041. *ὡς λέγουσι σ. δ. Ant. 23. [secl. Dind.] ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ Tr. 279. ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν Tr. 201. σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν 395. ἔμφρων ξὺν χρόνῳ καθίσταται Ai. 306. ἐπιστολὰς πατρὶ ταχεῖ πόρευσαν σὺν χρόνῳ OC 1602. βαιὸν οὐδὲ σὺν χρόνῳ ὁρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦντα καὶ τὸν Ὄλυμπον 1653. — His adde adverbialiter quidem, sed plane aliter dictum ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας OC 281, quod si non c. Reisig. interpreteris *proinde, quapropter* (sc. *ut nunc est,* ab eventus significatione ducta formula) sed cum scholiasta ξὺν οἷς ad θεοῖς referas, sensus non constabit commodus. Quid enim esset ξὺν θεοῖς, nisi *deorum ope?* V. Reisig. enarr. p. 64. [Dind. gravius immutato loco ξυνείς dedit.]

5. Si quando ab *instrumentali dativo* vix differre videtur, interest tamen plerumque illud, ut σύν *rem forte allatam* sive *adhibitam ad aliquem usum* significat. πρὶν τὰ Πέργαμα ξὺν τοῖσδε τόξοις ... πέρσας φανῇς Ph. 1335. *Iuvant* enim excidium tela, non sola efficiunt. λῃστὰς κτανεῖν νιν σὺν πλήθει χερῶν OR 123. δρῶντα γάρ νιν κακῶς εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ 643. i. e. καὶ τοῦτο τέχνῃ κακῇ. τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ σὺν ἀφανεῖ λόγῳ σ' ἄτιμον βαλεῖν 657 ch. ἧδε σὺν μάχῃ δορὸς τροπὰς καταρρήγνυσι Ant. 674 [sic apographa: συμμάχηι LA, unde συμμάχου δορὸς Reisk.: id quod recepit Dind.] v. Herm. νέος νέῳ ξὺν μόρῳ ἔθανες 1266 m. ξυμμόρωι LA, unde ξὺμ μόρῳ scripturam elicias. [cf. ξυμμάχηι pro ξὺν μάχῃ 674.] ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ Ai. 833, quod ad *effecti* trahas significationem, ὥστε πηδᾶν ἄνευ σφαδασμοῦ. ἢ (ἡμᾶς) σὺν δόλῳ κεντήσετε 1245. (II p. 764, 5.)

6. In his *abundantia sermonis* nulla inest. Inest

autem aliquando cum in una sententia colligatur cum verbo ab eadem praepositione composito, vel cuius significatio σύν pati non videtur. ἡνίκα στόλον ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὔνις ἑσπόμην Tr. 564. εἰ δὲ σὺν δίκῃ ξύνεστι El. 610. si vera scholiastae explicatio; sin Hermanni σὺν δίκῃ ξύνεστι τῷ μένει interpretati, referendum erit ad significationis genus quartum. Male ex abundantia Matthiaeus explicabat Ant. 43; non melius Schaeferus ap. Erf. — Contra *deesse* σύν videtur El. 705: ἔκτος ἐξ Αἰτωλίας, ξανθαῖσι πώλοις, i. q. ξανθὰς πώλους ἔχων. Praeterea v. αὐτός, p. 106 b, 33. (II p. 764, 15.)

Συνάγω *conduco.* ποίμνας συναγαγὼν fr. Polyx. 468, 2. *συνάγοντα τὰς ὀφρῦς inc. 752, vix Sophoclis visum, v. λέγω. p. 411 a.

Συναινέω *una probo*, inde etiam *adnuo.* σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ συναινέσεις ἐμοί; El. 402. ξυναινεῖς; 1279 m. ἐπείπερ εἰσάπαξ συνήνεσα Ph. 122. Triclin. ξυνῄνεσα. ἅπερ ξυνῄνεσα OC 1508. *pollicitus sum.* [Quod est fr. Lacaen. 337, 3 ap. Priscian. 18. (2. p. 302 Hertz.) in cod. Monac. ξυναινεωταταυτα et Paris. ξυναινέσω τὰ ταῦτα recte Madvig. correxit θεοὶ γὰρ οὔποτ'.... ξυναινέσονται ταῦτα.]

*Συναίρω. Phryg. fr. 649, 2. v. s. ἐναίρω.

Συναλλαγή *interventus, casus.* ἔν τε δαιμόνων συναλλαγαῖς OR 34. [ξυναλλαγαῖς LA m. paullo recentiore.] gl. καταλλαγαῖς, φιλιώσεσι, male; sunt a deis praeter solitum immissa. νόσου ξυναλλαγῇ; 960. sc. ἔθανε. ποίας φανείσης συναλλαγῆς; OC 410. *quid accidit*, ut ita fieret. τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαισι συναλλαγαῖς Tr. 845 ch. *mortifero eventu.* Male de *conciliatione* intellexit Brunck. Ab interveniendo *conciliandi* significatio prodit. λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου Ai. 732. *„Idem est, quod* τῶν γερόντων συναλλασσόντων αὐτοὺς διὰ λόγων." *Herm.*

Συναλλάσσω *convenio cum aliquo.* μὴ συναλλάξαντά πω OR 1110. ἢ ξυναλλάξας τί πως; 1130. sc. οἶσθα. v. Wyttenb. ad Plut. de recta aud. r. p. 42, F. Pflugk. ad Eur. Heracl. 4. Adsignificatur *passivo* φιλία ὁμιλία: καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς εὐνῆς τε τῆς σῆς, ᾗ συνηλλάχθης ἐμοί Ai. 493. Errore scribae συναλλάχθης LA.

Συναντιάζω *occurro.* ἐμοὶ κήρυξ τε κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς ξυνηντίαζον OR 804. [Propter scripturae per ξ fidem supra fuit inserendum.] (II p. 765, 15.)

Συναρπάζω *corripio.* Proprie dictum: βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὕπο Ai. 498. i. q. ἑλκυσθεῖσαν ὡς δούλην. παῖδοιν τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ ξυναρπάσας ἔπεμψα OC 819. συναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο Tyr. fr. 587, 2. de *equa.* — Proxime a propria dictione haec absunt: *καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους ξυναρπάσειαν Ai. 839. [notavit schol.] sc. αἱ Ἐρινύες, de *perdendis* et *pessumdandis* hominibus dictum. πάντα γὰρ συναρπάσας θύελλ' ὅπως βέβηκας El. 1150. de spe in mortuo Oreste temere reposita. — Figurate *arripere auditu et mente* significat. ὡς εὐμαθές σου ... φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενί Ai. 16. Explicatum dedit Lob.

Συνδαΐζω *una occido.* ἀλλά με συνδάϊξον Ai. 361 m. Suid. i. v. σφάξον σὺν τοῖς θρέμμασιν interpretatur.

[Σύνδειπνοι vel Σύνδειπνον v. Ἀχαιός.]

Σύνδετος *vinctus, ligatus.* συνδέτους αἰκίζεται Ai. 65. συνδέτους ἄγων ὁμοῦ ταύρους κύνας βοτῆρας 296.

Συνδέω *constringo, vincio.* τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν Ai. 62. ἐμὲ συνδήσας νοεῖς ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδε Ph. 1016.

Συνδράω (ᾱσ) *facio cum aliquo.* τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν El. 498 ch. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε 1025. (II p. 766.)

Σύνεδρος *assidens ad deliberandum.* ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου Κάλχας μεταστὰς Ai. 750. Media syllaba arseos vi producitur: idque iterum OC 1382: εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαίφατος Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις. Elmsleio ἔστιν scribendum visum. *Custos* autem *Iovis legum* dicitur Iustitia.

Σύνειμι. Ultra praesens non flectitur Sophocli. Ex illis vocabulis est, quae mira constantia ξ scriptum monstrant; unum mitioris scripturae exemplum relinquitur σύνεστιν OR 303 in codd. ut videtur omnibus praeter Flor. Θ. —. — || Usitatissimum est, cum *una versari homines* significat. ὅποι ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν Ph. 483. τοῖσιν Ἀτρέως ἐμὲ ξυνόντα παισίν 1356. φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνὼν ἀδελφὸς καὶ πατὴρ OR 457. ἐκεῖνος οὐχ ἑκών, ἑκοῦσι δὲ ξύνεστιν Tr. 199. καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος Ai. 610 ch. Ἀπόλλων ἐμοὶ ξυνείη διὰ παντὸς εὔφρων 705 ch. ξυνείης LA m. rec. et apogr. multa. τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνειμι El. 264. φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν 652. πῶς οὕτω πάλαι ξυνών μ' ἔληθες; 1359. λέληθεν αὐτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς Alet. fr. 90, 2. Inprimis crebro usu *participium* est, aliquando cum abundantia sermonis additum ad imaginem rei manifestius proponendam spectanti. εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμει ξυνοῦσα Tr. 515 ch. καί σε προσδιαφθερῶ ξυνών Ph. 76. ἅ γ' εἴσει καὐτὸς ἐκ ταύταιν ξυνών OC 1149. ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνει ξυνών [σ super ξ in LA m. pr. posuit.] Ant. 765. v. μαίνομαι. κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών Ai. 267. ἡμᾶς δὲ ... ἡνία ξυνὼν 273. ὅπως μοι Νύσια ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃς 700 ch. σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω ξυνών 855. — || Adsignificatur *matrimonium.* τῷ μιάστορι ξύνεστι El. 276. τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει 358. κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ᾧ τὰ νῦν ξύνει 562. Adsignificatur *tutela et praesidium.* ὑμῖν Δίκη χοἰ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί OR 275. ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι ξυνοῦσαν εὔνουν τήνδε OC 772. — || *Versari in aliquo rerum statu.* πόλιν φρονεῖς δ' ὅμως οἵᾳ νόσῳ σύνεστιν OR 303. κακοῖς πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα El. 600. εἰ δὲ σὺν δίκῃ ξύνεστι 611. v. σύν. — || Rursum de *his* dicitur, *quae adsunt*, *quasi nobiscum habitantia.* εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν OR 863 ch. χὠ χρόνος ξυνὼν μακρὸς διδάσκει OC 7. παρὼν ex interpretatione partim libri Tricliniani. ὅτῳ γάμοι ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι 946. ὡς καὶ τόνδε... ἆται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι 1244 ch. ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι Ant. 371 ch. τοῖς πάλαι νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι Ai. 338. τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος inc. fr. 688, 2.

Συνεκσώζω *una incolumem praesto.* ξένον... συνεκσώζειν OC 576. (II p. 767.)

[Συνελίσσω El. 746. v. s. ἑλίσσω.]

Συνεξακούω *una audio.* ταῦτα πολλοὶ ... συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί Tr. 372.

Συνέπομαι *consequor.* Proprie ποίμναις τὰ

πλεῖστα τοῦ βίου συνειπόμην OR 1125. Tralate: καὶ γὰρ ἃ 'κράτησας οὔ σοι τῷ βίῳ συνέσπετο 1523.

Συνέχθω odi una s. cum aliquo. οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν Ant. 523. Sententiam similibus collatis illustrant Valck. ad Phoen. 397. Wyttenb. ad Plut. p. 64 c.

Συνήθης suetus. τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος Ph. 894. ὁ ξυνήθης πότμος πατρός Tr. 88. ἐμπαίει τί μοι ψυχῇ σύνηθες ὄμμα El. 902. species cui assueveram, i. e. animo observari solita. ψυχῆς LA m. pr. Flor. Γ.

Σύνθᾱκος qui assidet, inde comes. ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι OC 1267.

Συνθάπτω una sepelio. τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω Ai. 1378.

Συνθέλω una s. idem volo et cupio. ὁμορροθῶ, συνθέλω, συμπαραινέσας ἔχω Pel. fr. 435, 1. σοῦ μὲν ξυνθέλοντος OC 1344.

Σύνθημα v. ξύνθημα.

Συνθηράω comprehendo, capio. χεῖρες... ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι Ph. 1005. ἁλοῦσαι καὶ συλλαμβανόμεναι schol. Nec hoc nec συνδήσας v. 1016. de vinculis manibus iniectis intelligi debere iure Buttmannus monuit.

Συνθνήσκω commorior. Proprie dictum: *πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῷ OC 1691 m. [delevit Dind.] κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα Tr. 720. μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί 798. θανόντι κείνῳ συνθανεῖν ἔρως μ' ἔχει inc. fr. 690, 1. — Tralate: *ἡ γὰρ (οὐ γὰρ) εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς Ph. 1443. De sententia fortasse mutila, certe ambigua et ardua ad intelligendum quid mihi videatur in v. θνήσκω aperui. Certe quod ludicrae dictionis esse συνθνήσκειν, ad inferos descendere Herm. dicit, minime mihi ponderis videtur esse. (II p. 768, 6.)

Συνίημι. I. Formae. praes. ξυνίημι s. συνίημι El. 131 m. Tr. 90. 1121. [ξυνείημ' LA, ῑ a m. rec.] OR 346. 988. Ant. 1218. ξυνίης OR 628. Haec unice vera scriptura agnoscitur ex quatuor Brunckii codd. LA ξυνίεις. Brunck. ipse ξυνιεῖς, ut Flor. Δ. videtur exhibere, in quo ficto Atticismo restituendo ille sibi placebat. v. ἵημι. Eadem discrepantia exstat Ant. 402. item El. 1347, ubi Brunckii duo ξυνίης. ξυνιείς OC 976. — aor. 1. ξυνῆκα El. 1479. Ai. 99. ξυνῆκας OR 360. — aor. 2. ξύνες Tr. 868 ch. — Etiam hoc verbum perpetuum videtur ξ sibi depostulare. Unum vulgo excipitur exemplum Ant. 1218. [ξυνείς OC 282 Dind. pro ξὺν οἷς dedit. At nusquam alibi invenitur id participium.] ῑ in ἵημι produci solet, exempla pauca dactylicorum numerorum si exceperis. Unum eiusmodi exstat El. 131. — II. Usus. Proprie non dicitur, sed tralate de rebus cum mente et intelligentia quasi commissis et invicem inter se accommodatis. Hinc est ‖ animadvertere s. considerare. ξύνες δὲ τήνδ' ὡς ἀηδής... χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα Tr. 868. viden' eam? — ‖ Hinc noscere. οὐχὶ ξυνίης; El. 1347. sc. ὅστις ἐστί. Et de audientibus: εἰ τὸν Αἵμονος φθόγγον συνίημι Ant. 1218. Audivisse, i. e. accepisse narrando significat etiam νῦν δ' ὡς ξυνίημι sc. θεσφάτων βάξιν Tr. 90. — ‖ intelligere. οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδε El. 131 m. ξυνῆκα τοὔπος 1479. οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι Tr. 1121. ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ Ai. 99. ἅπερ ξυνίημι OR 346. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν 360. ξυνίημι 988. Adsignificatur recta intelligentia. εἰ δὲ ξυνίης μηδέν; OR 628. μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων εἰς οὕς τ' ἔδρων OC 976. ἦ καὶ ξυνίης καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς; Ant. 403. Haec duo posteriora exempla recte interpreteris de sciendo.

Συνναίω communi habitatione utor, una versor. Proprie dicitur: τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ Tr. 1237. ἅλις πόνοις τούτοισι συνναίειν ἐμοί Ph. 892. Tralate: μήτ' εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ, ξυνναίοιμ' εὔκηλος El. 240 m. (II p. 769.)

[**Συνναυστολέω una navigo. ὡς ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι σοὶ πάντες εἶεν συννεναυστοληκότες Ph. 550. Dind. c. Dobraeo scripsit: οἱ νεναυστοληκότες libri.]

Συνναύτης navigationis consors. κατέπεφνες, ἄναξ, σὸν τόνδε συνναύταν Ai. 902 ch. [σόν addidit Herm.]

Συννοέω reputo. συννοῶν τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφατα OC 454. τε hyperbaton habet, quapropter Heath. Brunck. Reisig. [Dind.] τε τάξ ἐμοῦ scripserunt, Herm. autem, si quid video, perperam distinguit.

Σύννομος una pascens, inde consors. Proprie dictum quamvis in simili: ὡς λέοντε συννόμω Ph. 1436. [cf. Fritzsch. ad Theocr. 8, 56.] Tralate dicitur de coniugibus, v. Wyttenb. ad Plut. de Amic. Mult. p. 93, E. et Matth. ad Eur. Hippol. 976. αἱ δὲ σύννομοι τάξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί OC 340. ἔκ τε σοῦ κακοῖς πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμου El. 600. — [Quod extat Ph. 1132 m. τὸν Ἡράκλειον ἄθλιον, addito a diorthota in LA γρ. ἆθλον, Dind. de metris p. 138 coniectura mutavit τ. Ἡρ. σύννομον, socium belli intellegens.]

Σύνοιδα conscius sum. στυγεραὶ ξυνίσασ' εὐναὶ ... ὅσα θρηνῶ El. 93 an. ἐμοῦ συνειδότος OR 250. αὐτὸς ξυνειδὼς ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα; 704. τὸ μήτε δρᾶσαι μήτε τῳ ξυνειδέναι τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι Ant. 266. ἡνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὢν αὑτῷ συνειδῇ inc. fr. 670. — scio. ξυνειδὼς οὐ φράσεις; OR 330. Ἄρεος πάγον ἐγὼ ξυνῄδη χθόνιον ὄντα OC 948. Libri ξυνῄδειν.

Σύνοικος cohabitans. Proprie οὔ τε μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου ξύνοικος εἴσειμι El. 818 [sic Dind. c. Herm.: ξ. ἔσομ' s. ἔσσομ' LA., ἔτ' οἶκον εἴσειμ' Heimsoeth.] οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη Ant. 451. Deflexum ad hominem significandum malis onustum: τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου; OR 1204 ch. [sic Dind. c. Herm.: τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀργίαις LA.] Schol. male συνοικῶν τῇ τοῦ βίου μεταβολῇ, quae coniungenda non sunt. Et inversum ad mala, quibuscum versari videatur. ᾧ τις οὐκ ἔνι κηλὶς κακῶν ξύνοικος OC 1134. Utriusque figurae quasi via et ratio patet El. 785: ἥδε γὰρ μείζων βλάβη ξύνοικος ἦν μοι, quae de Electra cum Clytaemnestra cohabitante dicta sunt. — [Qua vi sit positum in particula s. v. βαρύς indicata (fr. inc. 962 b.) βαρὺς, βαρὺς σύνοικος, ὦ ξένοι, βαρύς parum liquet: at scriptura per σ quum trium qui eo versu usi sunt auctorum muniatur testimoniis, tum stabilitur Philodemi libro Herculanensi s. v. βαρύς indicato.]

[*] Συνοπάζομαι sequor, comitor. συνοπάζεται δὲ πλῆθος... Φρυγῶν Laoc. fr. 342, 5. [συμπλάζεται ex optimis libris Dionys. Hal. Antiq. 1, 48 recipiendum est: pars deteriorum συμπάζεται.]

Συνουσία convictus. Proprie dictum: ὦ ξυνου-

σίαι θηρῶν ὀρείων Ph. 936. i. e. θῆρες ξυνόντες. μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς ξυνουσίας OC 647. σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ Ai. Locr. fr. 12. — Tralate dictum ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ Ph. 520. — Difficilior sententia est OC 63.: τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὦ ξέν', οὐ λόγοις τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον. Haec de Colono hospes advena Oedipo. Brunck. *non fama magis quam ipso usu nota;* Musgr. *non sermone tantum honestata, sed multo magis, quando praesens consueveris.* Longo verborum ambitu sententiam infuscarunt Heller. et Doederl. Aut Reisigii vera sententia, *illorum deorum honorem, quae est vera religionis sanctitas, non verbis, sed re magis et factis declarari,* maxime ut Eumenidum sacra spectentur, aut Hermanni *non tam sermonibus hominum et fama haec celebrari, quam consuetudine et usu in honore haberi*, quibus verbis praecipue de Colono dicta respiciantur, quo eius herois apud alios obscuritas honore populari aliquantum videatur compensari. (II p. 770, 6.)

Συνοφρυόομαι *frontem et supercilia contraho.* ὡς ἀηδὴς καὶ συνωφρυωμένη χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα Tr. 869, tristitiae signum. Brunck. ξ.

Συνταλαιπωρέω *miseriarum partem capio.* τοῖς γὰρ ἐμπείροις μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε OC 1136.

[*] Συνταράσσω *conturbo.* ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις Ant. 1080. *irritantur* ad instaurandum bellum. [secl. Wund.]

Συντέμνω tralate *brevio, contraho* de sermone μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν [f. συντέμνων Dind.] βραχύς Ulix. Eur. fr. 411, 2. [cf. schol. Pind. Isthm. 5, 86 σύντομοι δὲ οὐ μόνον Λάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι.] *praecido,* a via praecurrentibus ductum: συντέμνουσι γὰρ θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι Ant. 1103. gl. καταβάλλουσι male; melius schol. συντόμως κατακόπτουσι καὶ βλάπτουσι. Est autem dictum κατὰ τὸ σημαινόμενον accusativo addito propter significationem καταλήψεως, quae in *praecidenda via* inest. — Medium *recidendi* i. e. *irritum faciendi* significatione dictum videtur. ἄνευ δορὸς, ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα inc. fr. 678, 16.

Συντίθημι *compono.* Proxime a propria verbi vi abest ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω El. 673. *brevibus dico.* Plane figuratam dictionem habent haec: συντιθεὶς γέλων πολὺν Ai. 303. *irridens.* χὡ συνθεὶς τάδε OR 401. *doli auctor.*

Σύντομος *brevis.* *εἰπέ μοι, μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα Ant. 446. apographa: nam συντόμως LA. — φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα OR 710. adiectivo ad verbum acccommodato, quod substantivo applicari debuit.

Συντόμως *breviter.* εἰπέ μοι, μὴ μῆκος, ἀλλὰ συντόμως Ant. 446. apogr. σύντομα. Sic superlativus dictus est. [de quo prudenter disseruit E. Frohwein, de adverbiis Graecis in Curtius, gramm. Stud. I. 1 p. 99.] ξυντομωτάτως μὲν ἂν τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα OC 1579. Sed *confestim* videtur significari OR 810: συντόμως σκήπτρῳ τυπείς. Quippe brevissimum tempus inter enarratas res intercessisse significatur. — De superlativi illa forma iniuria addubitat Reisig. comm. cr. p. 389.

Σύντονος *intentus, vehemens.* συντόνῳ χερὶ τὸν αὐτῆς πέπλον Tr. 923.

Συντρέχω *concurro.* Proprie dictum κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει OC 160 ch. v. κρατήρ. Tralate dicta sunt εἰπέ, τῷ μόρῳ ξυντρέχει Tr. 879 ch. *in quale genus mortis sponte incucurrit*, i. q. quomodo se interemit: τίνι θανάτῳ συνέπεσεν schol. Et de *conveniendo* et *conspirando*: *πολλή 'στ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν Tr. 295. v. Herm. συμπράττειν Vat. et Paris. ap. Herm. [secl. Wund.] (II p. 771, 4.)

Σύντροφος *una enutritus*, inde et *cognatus* et *consors.* Proprie dictum: τὸ σύντροφον γένος Ai. 861. ab Aiace Athenienses populares appellantur. εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος El. 1190. *una vivere cogor.* Similiter dictum μηδὲ σύντροφον ὄμμ' ἔχων Ph. 171 ch. ὄμμα male explicat schol., cetera bene: μὴ δὲ ὁρῶν εἰς ἄνθρωπον σύνοικον. *vicinum* Hermannus, ego potius *vitae consortem* interpreter. Brunck. ξ, metro scilicet consulturus. — [Ai. 622 ch. σύντροφος Nauck. pro ἔντροφος.] — Tralate: προυφάνη κτύπος, φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου του Ph. 203 ch. *sonitus laborantis comes,* i. e. proprius ei. De Aiace insaniente: οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ Ai. 639 ch. *a sueto et ingenito more et ingenio descivit.*

Συντυγχάνω || *offendo, forte invenio.* λῃστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μιᾷ ῥώμῃ κτανεῖν νιν OR 122. Adsignificatur *commercium cum aliquo habitum,* qua vi *genitivum* adiunxit Soph.: ἐναισίου δὲ συντύχοιμι OC 1482 ch. [σοῦ τύχοιμι Dind. c. Cobeto nov. lectt. p. 201.] Elmsl. et Schaef. ἐναισίῳ scribunt. Sed hoc non semel dictum Sophocli. συντυχὼν κακῶν ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν Ph. 320. Brunck. ad Eur. Or. 1291. [προστυχών temptabat Meinek. ad OC p. 314.] — Nec vero veteris interpretis ratio probanda, σὺν σοὶ τυχών explicantis. Cf. ἐντυγχάνω. — De *re*, et *sorte* quidem et *fato oblata* dicitur μοίρᾳ τοὔδ' ἐχθίονι συντυχόντα Ph. 682 ch. — || *Accido,* de *rebus* et quidem *infaustis.* πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος Ai. 313.

Συντυχία *eventus* et *faustus* quidem. νεαραῖσι [νεοχμοῖσι Dind.] θεῶν ἐπὶ συντυχίαις Ant. 158 an. τῇ προσφάτῳ παρὰ τῶν θεῶν αὐτῷ δεδομένῃ ἐπιτυχίᾳ schol.

Σύριγξ. || Proprie *fistula pastoritia.* οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων Ph. 213 ch. — || Transfertur ad *venas sanguinem magno impetu emittentes.* ἔτι γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος Ai. 1412 an. Medicorum vocabulum est: v. Dorvill. ad Char. p. 662. Lips.; similibus dictis illustrat Lob. Sed confundi non debet cum Homerico illo αὐλὸς αἵματος, ipsius sanguinis emissi appellatione, de qua schol. Il. ρ. 297. Eust. ad Od. χ. p. 1917, 13. EM p. 338, 4. et Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 257. — || Ab eadem *concavitatis* similitudine repetendum, quod *modiolum rotae* significat. ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα El. 721. Suid. v. σύριγξ, explicat καὶ ἡ ὀπὴ τροχοῦ οὕτω καλεῖται. Ita Eur. Hippol. 1224. Aesch. Sept. 187. Suppl. 180. v. Stanl. ad Supplicum l. c. (187). — De tono generis non satis accurate praecipit Arc. p. 18, 18 sqq. cf. EM. p. 36, 55. (II p. 772, 7.)

Σύρος *Syrus.* Σύρων ἔθνος Tymp. fr. 564. — De tono v. Arc. p. 69, 5.

Σῦς *aper.* συὸς μέγιστον χρῆμα fr. Meleag. 57, 1. Ἄρης συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά inc 720, 2. — Tonum docet EM p. 736, 44.

Σφαγεύς *percussor.* De *gladio* incubiturus Aiax dicit ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν Ai. 815. Affert ξίφος

explicans hinc Pollux 7, 192, qui praeter hunc nullum eius fabulae locum usurpavit.

Σφᾰγή *caedes.* δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς El. 37. ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας 568. (Herm. coni. κατασφαγάς, sed v. κατά p. 371 a, 36.) αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς Ai. 919. Adsignificatur *locus caedis inflictae* sive *vulnus*: ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν Tr. 573. ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; 717. *virus ex sagitta vulneri instillatum.* — De *immolandis victimis:* πολυθύτους τεύχειν σφαγάς Tr. 756.

Σφάγιον *hostia caesa.* De *pecudibus* ab Aiace interfectis dictum χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ Ai. 219 an.

Σφάγιος *caesus.* σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον Ant. 1291 m. σφάγιος μόρος *caedes* est.

Σφᾰδάζω *gestio.* σὺ δὲ σφαδάζεις, πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ inc. fr. 727, 1. De *moribundi palpitatione* s. *calcitratione* (δυσθανατᾶν Moeris, δυσανασχετεῖν μετά τινος ὥσπερ σπασμοῦ Timaeus explicat), quae legitima fertur significatio, non magis Soph. quam ceteri tragici dixerunt; Aeschylus enim de *reluctante* Pers. 190, Euripidis autem correctio a Valcken. proposite ἐσφάδαζε pro ἠλάλαζε El. 843. multum abest ut certa sit, quamvis et ipsi visum et Piersono ad Moer. p. 356. Sed ἀσφάδαστον et Aeschylus et Sophocles ea sententia praeditum esse voluerunt. V. Ruhnk. ad Tim. p. 272. De ι adscribendo praecipiunt Etym. p. 737, 20. Draco p. 21, 15. horumque fons Herod. π. μ. λ. p. 23, 7, cuius verba de grammaticorum commento usu non comprobato cogitare plane vetant. (II. p. 773.)

Σφάζω *macto.* ὧν τὴν μὲν (ποίμνην) ἔσω 'σφάζ' ἐπὶ γαίας Ai. 235 an. ἔσφαξ' Flor. Θ. Lips. a. τοὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαζε κἀρράχιζε 299.

Σφᾰλερός *labi obnoxius.* σφαλερὸν πύργου ῥῦμα Ai. 159 an.

Σφάλλω. *Activi praesens* σφάλλουσι legitur Eriph. fr. 204, 3.; *aoristus* ἔσφηλεν Ai. 452. ἔσφηλαν El 416. — *Passivi imperfectum* ἐσφάλλου El. 1481. ἐσφάλου LA m. pr. Flor. Γ. — *futurum* σφαλεῖ Ter. fr. 513 [ubi in libris Stob. σφαλῇ vel σφάλλῃ]. σφαλήσεται Tr. 719. 1113. — *aor.* ἐσφάλη Ai. 1136. σφαλῶ Tr. 621. σφαλῇς OC 75. σφαλῇ Tr. 297. σφαλεῖσι 727. — || Significatio propria *pedes fallendi* (Liv. 21, 36.) v. Valck. ad Herod. 7, 16. Verum figurate dicitur de *labe* et *ruina adducenda.* ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν Eriph. fr. 204, 3. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς El. 416. De componendis σφάλλειν et κατορθοῦν similibusque v. cens. Eumen. a Muellero editarum p. 73. — In *errorem* et *calamitosum* quidem *inducere* significatur Ai. 452: ἡ Διὸς θεὰ ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν ἔσφηλεν. — || Passivum inprimis est *labi in infortunium malumve.* ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτέ Tr. 297. κεῖνος εἰ σφαλήσεται... συνθανεῖν 719. Inde etiam *privari cum infortunio* significat. ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλήσεται (Ἑλλάς) 1113. — Dein maxime est *delinquere.* οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε Tr. 621. ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα 727. ἐν τοῖς δικασταῖς, κοὐκ ἐμοί, τόδ' ἐσφάλη Ai. 1136. οἶσθ' ὡς νῦν μὴ σφαλῇς; OC 75. de *violandis religionibus* dictum. λέγων τἀληθὲς οὐ σφαλεῖ ποτέ Ter. fr. 513. — Denique *errare.* καὶ μάντις ὢν ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι; El. 1481.

Σφέ, σφεῖς, σφί, σφίσι etc. v. ἵ.

Σφηκιά *nidus vesparum.* σφηκιὰν βλίσσουσιν εὑρόντες τινά inc. fr. 856. — Accentus periecticorum legitimus est; quis praeterea adverterit, ignoro.

Σφηκός *attenuatus, coartatus.* τετράπτεροι γάρ, νῶτον ἐν δεσμώμασι σφηκοί Aeth. fr. 27. ap. Phot. p. 22, 15. v. ἐσφηκωμένον explicantem ἐσφιγμένον. σφηκοί: οὐ κεχυμένοι εἰς σάρκωσιν, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι Hesych. Sophocles de *formicis* dixit; Accentum qui observaverit, non reperio; genus totum enotavit Arc. p. 50, 5. [cf. Lob. Parall. p. 136.]

Σφήκωμα *cuneus galeae, cui crista imponitur.* φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι Colch. fr. 314 a, 2 de viris terra editis. v. εὔλοφος.

Σφί v. s. ἵ.

Σφίγξ *Sphinx.* ἡ ποικιλῳδὸς Σφίγξ OR 130.

Σφόδρα *vehementer.* σφόδρ' ἱμείρουσα El. 1053. σφόδρα πείθει Ai. 150 an. — De tono v. Apoll. de adv. p. 562, 2. (II p. 774, 2.)

Σφραγίς *sigillum.* σφραγῖδος ἕρκει Tr. 615. [cf. Lob. Pathol. 1. p. 495.] σφραγῖδα πατρός El. 1223. — De accentu et mensura ultimae syllabae observavit EM p. 184, 4. 518, 16.

[Σφυροκόποι secundaria est fabulae Pandorae inscriptio ap. Hesych. v. Κεχήλωμαι.]

Σχεδόν *circiter, fere, quodam modo.* σχεδόν τι πρόσθεν... τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει OR 736. σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω Ant. 470. σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν Tr. 43. *non multum absum, quin persuadear,* i. e. *satis scio.* σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν El. 609. Hoc de *re certa:* v. Schaef. ad Long. p. 357. mel. cr. p. 54. — De tono v. Apoll. de adv. p. 609, 31. 611, 15. Herod. π. μ. λ. p. 25, 15.

[*Σχεθεῖν *habere.* Olim Sophocli tribuebatur ex particula ap. Schol. OC 378 quam ad Epigonos, cyclicum carmen, recte rettulit Kirchhoff. V. s. Αὐτόλυκος.]

Σχέτλιος *nefarie audax.* ὦ σχετλία Ant. 47. ὦ σχέτλιε Ph. 369. 930. Sic *superlativus* adverbiascens dictus: σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν sc. ἀπέθανε Tr. 879. Schol.: ὡς ἄν τις ἰδὼν ἢ ἀκούων σχετλιάσειε τὴν πρᾶξιν. Hic, ut in thesi iambica, prima syllaba corripitur. — *gravis, indignus.* σχέτλια γάρ Ai. 887 ch. Hic quoque arsi cretici prima soluta prima syllaba corripi videtur; certe si cum Seidlero et Hermanno ultimam solvi putaveris, multum de elegantia versus amittet.

Σχῆμα *habitus, species.* σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει Ph. 223. τύραννον σχῆμ' ἔχων Ant. 1169. Adsignificatur ibi *dignitas et magnificentia.* — Circumlocutioni adhibetur faciendae: ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον Ph. 952. De Iphig. fr. 289, 1. v. σῶμα.

Σχίζω *scindo.* σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει El. 99 an.

Σχιστός *scissus, divisus.* σχιστὴ δ' ὁδὸς ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει OR 733. Notissimus per omnem rerum Graecarum aetatem locus hoc nomine quasi legitimo vocatus: v. Pausan. 10, 5, 9. C. O. Muellerum Orchom. p. 37.

Σχολή || *otium.* μακραίωνι σχολᾷ Ai 195 ch. — εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή 816. τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή Iph. fr. 288. *supina otiatio.* Hinc dicitur νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ; OR 1286. non quid *otii a malo habet,* i. e. *num in qua pausa mali est?* — || *mora.* ἤνυτον σχολῇ ταχύς Ant. 231. *tam celeriter, quam frequenter morando fieri potest.* Libri βραδύς, quae verborum σχολῇ ταχύς explicatio videtur. Veram scripturam schol. servavit. — Ab hac significatione vis adverbialis desumpta, qua σχολῇ *vix* significat. σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην (σέ) OR 434. ἐπεὶ σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ Ant. 390. V. Erf. in ed. mai. — Tonum dicas ex EM p. 741, 1.

(II p. 775, 7.)

Σώζω. I. *Formae.* 1. *Activi praesens* σώζω El. 768. σώζεις Ph. 802. σώζει Ph. 134. 297. Ant. 674. σώζῃ OC 1210. σώζοιεν Ph. 528. σῶζε Ph. 766. OC 1530. Eriph. fr. 206. σωζόντων Ai. 660. σώζειν Tr. 686. 1019 m. *Ai. 812. [secl. Dind.] OC 262. σώζουσα Ant. 189. σώζοντα 1114. — *fut.* σώσουσι Ph. 1391. [quae forma propter tria sigmata in suspitione est. LA m. pr. σώουσ' exhibet quod Bergk. in annall. Fleckeis. (a. 1868.) 97. p. 368 usus inscriptione quadam (CIGr. 1, 70 σώω καὶ ἀποδώσω) tutatus est.] — *aor.* ἔσωσα Ph. 373. El. 321. 1320. ἔσωσας 1356. ἔσωσεν OR 1180. ἔσωσαν OC 1103. Scyr. fr. 499, 6. σῶσον Ph. 501. Ant. 553. σώσατε OC 276. σῶσαι Ph. 311. 919. σώσας OC 1117. Ant. 1058. 1163. σώσαντος Tr. 85. — 2. *Passivi praesens* σώζομαι Ai. 519. σώζεται OC 1027. σωζέσθω El. 438. — *perf.* σεσώσμεθα Tr. 83. σεσωσμένος Ai. 1129. σεσωσμένον El. 1229. Ai. 692. σεσωσμένην Tr. 735. σεσωσμένα Tr. 626. σεσωσμένους Ant. 314. — *aor.* ἐσώθην OR 1457. σωθῶ El. 60. σωθῆναι Ph. 109. OC 386. 1345. σωθείς Ant. 331. σωθέντα Tr. 611. — 3. *Medii praesens* σώζεται El. 994. σώζου El. 1256. — *imperf.* ἐσωζόμην Tr. 682. ἐσώζετο El. 993. — Erant, qui ι subscribendum censerent quippe ex σωΐζω contracto verbo; adversabantur alii in quibus Didymus, σαόζω s. potius σαώζω primitivam formam esse affirmantes: v. EM p. 741, 27. Gud. p. 214, 28. Barker. ad EM p. 1086. [Grammaticorum rationes disposuit et iudicavit accuratissime H. Usener. in Fleckeis. annall. 91. p. 238—242. cui adde Weckleini cur. epigr. p. 45. — Antiquae illius scripturae vestigia haeserunt in LA σώιζεις Ph. 803. σώιζει Ph. 297. Ant. 676. σώιζοιεν Ph. 528. σῶιζε OC 1530. σῶιζ' Ph. 766. σώιζεις Tr. 686. 1020. OC 262. συνεκσώιζειν OC 566. σώιζουσα Ant. 189. ἐκσώιζουσιν OC 1367. σώιζομαι Ai. 519. σώιζεται El. 994. OC 1027. ἐκσώιζεται Ant. 713. ἐσωιζόμην Tr. 682. ἐσώιζετ' El. 993.]

II. *Usus.* || *incolumem praestare* s. *servare* significat: Ἀθάνα Πολιάς, ἣ σώζει μ' ἀεί Ph. 134. σῶσαί μ' ἐς οἴκους 311. De 373 in quo zeugma inest v. infra. σὺ σῶσον 501. μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ τε τῆσδε γῆς ἡμᾶς 528. σῶσαι (σε) κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδε 919. ὁ δὲ κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν (σε) OR 1180. Ἀθήνας τὸν κακούμενον ξένον σώζειν οἵας τε OC 262. ὥσπερ με κἀνεστήσαθ', ὧδε σώσατε 276. αἵδε γὰρ χέρες Θησέως ἔσωσαν 1103. ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας 1117. ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν 1210. ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα Ant. 189. σῶσον σεαυτήν 553. τῶν δ' ὀρθουμένων σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία 674. schol. comparat Hom. Il. ε. 531. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν 1058. σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα 1162. κείνου βίον σώσαντος Tr. 85. cf. εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς El. 768. καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ El. 321. ἢ γὰρ ἂν καλῶς ἔσωσ' ἐμαυτὴν 1320. ὃς τόνδε κἀμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων 1356. *σώζειν θέλοντες ἄνδρα Ai. 812. [secl. Dind.] σῶζε τὴν εὐφημίαν Eriph. fr. 206. ἐμπολὰς ... ἢ ῎σωσαν ἢ 'κέρδαναν ἢ διώλεσαν Scyr. fr. 499, 6. [sic Porso pro ἧς ὡς ἄν. Dind. c. Meinek. dedit ἀκέρδαναν.] Sic item *passivum* dicitur: εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει Ph. 109. οὐ γὰρ ἄν ποτε θνήσκων ἐσώθην OR 1457. Marklandi ad IT 1201. coniectura inutilis prostat, θνήσκειν. ἄνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω OC 1345. τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους Ant. 314. ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθείς 331. ἢ σεσώσμεθα ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα; Tr. 83. εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους ἴδοιμι σωθέντα 611. σεσωσμένην ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρα (εἱλόμην ἄν σε) 735. ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι Ai. 519. τάχ' ἄν μ' ἴσως πύθοισθε, κεἰ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον 692. id quod etiam de *adipiscenda salute* intelligas. θεοῖς σεσωσμένος 1129. ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ El. 60. μηχαναῖς σεσωσμένον 1229. De *re* eodem modo dictum φράσω σεσωσμένα (τἀν δόμοις) Tr. 626. δόλῳ κτήματ' οὐχὶ σώζεται OC 1027. — || Paulo aliter, de *salute adipiscenda* aut *iuvanda* dicitur ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' ἀεί Ph. 297. — ὡς ἐμοῦ θεοὺς ὥραν τίν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε OC 386. σοί τε γὰρ ὄμμα ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν Tr. 1019 m. de *allevando Herculis malo.* ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ', ὅρα Ph. 1391. — || Rursum aliter *servare* dicitur, ut *custodiendi* insit adsignificatio. τὸ φάρμακον ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμέ Tr. 686. Cum zeugmate significationis ἐγὼ γὰρ αὔτ' (sc. τὰ τεύχη) ἔσωσα κἀκεῖνον παρών Ph. 373.] σῶζ' αὐτὰ καὶ φύλασσε Ph. 766. *tela.* τῶνδε τῶν ὅπλων, ἃ νῦν σὺ σώζεις 802. ἀλλ' αὐτὸ (τὸ βέλος) νὺξ ῞Αιδης τε σωζόντων κάτω Ai. 660. Sic *passive* dicitur. κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω El. 438. Transfertur hoc ad *custodiendas servandasque leges.* δέδοικα γάρ, μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους ἄριστον ᾖ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν Ant. 1114. Item ad *res arcanas occultandas.* ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε OC 1530. — || At *medium* legitimam et suam significationem retinet rei *sibi servandae retinendaeque* quasi in suos usus. εἰ φρενῶν ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται El. 993. 994. Transfertur hoc ad *res memoria servandas retinendasque:* τοιγαροῦν σώζου τόδε El. 1256. *cave obliviscaris, sed facto potius observa.* παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμην, χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν Tr. 682. Male gl. ἀντὶ τοῦ ἔσωσα. Legitimum est et iure deposcitur medium, de quo observarunt Erf. l. c. Brunck. et Monk. ad Eur. Hippol. 391 (382). Pors. Suppl. praef. ad Hec. p. 33. Elmsl. ad Eur. Bacch. 791. Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 318. De sententia cf. δέλτος.

Σωκέω *valeo.* ἰσχύω, δύναμαι Suid. explicat Sophoclis testimonio usus El. 119 an.: μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης ἀντίρροπον ἄχθος. schol. δύναμαι. cf. Etym. Ms. apud Villoison. ad Apoll. lex. Hom. v. σῶκος. EM p. 742, 2, Eust. p. 854, 63. — [De coniectura Dind. ἐν τῷ μήτε σωκεῖν μήθ' ὁρᾶν OC 496: ἐν τῷ μὴ δύνασθαι LA. (II p. 777, 2.)

Σῶμα || *corpus,* aliquando etiam *mortui cadaver.* τῷ σώματι Ph. 51. ἐς χέρα σῶμα σὸν προκλίνας OC 200. φθίνει δὲ σώματος (ἰσχύς) 610. σῶμα βαστάσαι δότε 1105. μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ Ant. 410. νηλεὲς κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους 1198.

τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου στέγον El. 1118. ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον 1181. εἴπερ γ' Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τόδε 1216. Hoc exemplum viam circumlocutionis eo nomine efficiendae praemunit. τοὐμὸν ἐξάραντά σε σῶμα Tr. 1194. πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰῴμην τὸ σόν 1210. σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ Ai. 1063. κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα 1077. δυσειδὲς σῶμα καὶ δυσώνυμον Alead. fr. 109, 9. νοῦν δεῖ πρὸς ἀνδρί, σῶμα πουλύπους ὅπως πέτρᾳ, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος Iphig. fr. 289. Aut sic cum Porsono νοῦν δεῖ pro νόει scribendum, aut cum Bergkio servato νόει corrigendum σχῆμα, et distinguendum post id vocabulum, ut σχῆμα προνήματος coniungantur. εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος inc. 677. Quo sensu ἀκόλαστον σῶμα dictum sit inc. fr. 817, non satis clarum est. [Fortasse στόμα corrigendum est.] Elegantem figuram elocutionis monstrat sententia El. 758.: ἐν βραχεῖ χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν. Fictam quandam antiptosin deprehendere sibi visi sunt schol. et Brunck., nec melius Schaef. iungit ἐν βραχεῖ χαλκῷ δειλαίας σποδοῦ. Sed σῶμα σποδοῦ μέγιστον est σῶμα μέγιστον νῦν σποδωθέν s. σποδοῦ ὄν. — *Vis* et *magnitudo* corporis adsignificatur: ὄνομα μόνον δείσαντες· οὐ γὰρ δὴ τό γε σῶμ', οὐδὲ τἄργα τἀμά OC 266. Nec ad circumlocutionem cum Erfurdtio referam illud τῶν δ' ὀρθουμένων σῴζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία Ant. 675. Apta sit explicatio τοὺς ὀρθουμένους: at vero in servanda per bella et proelia incolumitate et salute percommode σώματα σῴζεσθαι dicuntur, quae interimantur et saucientur sola. — || Talem circumlocutionem, a qua ne prosarii quidem scriptores abstinuerunt, rectius in his quaeras: μαντεῖ' ἄγουσα πάντα ... ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος OC 355. ἰὼ γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων El. 1233 m. Via et ratio eius usus ostenditur 1333: ἣν ἂν ὕμιν ἐν δόμοις τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα. Adsignificatur *vis* et *robur corporis:* τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα πίπτειν ... δυσπραξίαις Ai. 758. Rursus *infirmitas:* σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή OR 961. Adsignificatur *salus* universa et incolumitas. δρῶντα γάρ νιν ... κακῶς εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ OR 643. i. e. ἐμέ. Notarunt Erf. ad Ant. 672. Seidl. ad Eur. Troad. 206. et de prosae orationis usu inprimis Lobeckius ad Phryn. p. 378. — || Ita de *Cerberi monstro* dictum exstat σῶμά τ' ἀνικάτου θηρός OC 1568 ch.

Σῶς *salvus.* Legitimum de *homine.* σὺ δ' ὢν σῶς ἴσθι OC 1210. Libri σῶν. Scaligeri emendationem receperunt omnes. De *fonte:* τάχ' ἂν ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἴπερ ἐστὶ σῶν Ph. 21. *si perennat adhuc.* — σῶν τε pro ζῶντα olim coniectura Schaeferi fuit (ad Long. p. 346.) ad Tr. 235. Sic corrigi posse videri diximus v. 363. — De forma et accentu (unum enim in ως exiens monosyllabum masculinum inflexum est), v. schol. Il. ε 887, quae haud dubie Herodiani contra Ptolemaeum Ascalonitam disputatio habenda. Hanc in compendium redegit EM p. 413, 39. Eust. p. 63, 5. 482, 19. 618, 11. 959, 9. Phavor. p. 413. Dind. Cf. Goettling. ad Theodos. p. 227. Poppo Thucyd. vol. 1. p. 225. [cf. Lob. Pathol. 1. p. 301 sq. 2. p. 65.] (II p. 778, 15.)

Σωτήρ *sospitator, auctor salutis.* σωτῆρας αὐτοὺς (τοὺς θεοὺς) ἠπίους θ' ἡμῖν μολεῖν Ph. 737. σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει OR 48. Φοῖβον δ' ἅμα σωτὴρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος 150. ἧς (νόσου) σὲ προστάτην σωτῆρά τε μοῦνον ἐξευρίσκομεν 304. σοῦ δὲ σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ 1030. τῇδε μὲν πόλει μέγαν σωτῆρ' ἀρεῖσθε OC 461. ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς σωτῆρα σαυτὸν ... ἐπεμβάλλεις 464. ὦ μόνος σωτὴρ δόμων Ἀγαμέμνονος El. 1354. Praeterea propter singularem verborum iuncturam paulo memorabiliora sunt duo exempla. Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι Ph. 1470 an. et longe audacius dictum, quippe in una sententia colligato masculino et feminino εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη OR 81. Eius imparilitatis admonuit Hemsterhus. ad Luc. dial. deor. t. 2. p. 341 Bip., exsecutus est Lob. ad Ai. 323.

Σωτηρία *salus.* ζῆν ὥσπερ ἤδη ζῇς ἄνευ σωτηρίας Ph. 1396. ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας OC 725. ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας Ant. 186. De sententia cf. Muetzell. de em. Theog. Hesiod. p. 118. πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας 440. σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο Ai. 1080. ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν Eriph. fr. 204, 3.

Σωτήριος *salutifer.* τάχ' ἂν γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι Ai. 779. ἐν δὲ τῷ λέγειν κἀκ' ἂν λάβοις τὰ πλεῖον' ἢ σωτήρια OC 796. τἀκείνου δέ σοι σωτήρι' ἔρρει El. 925. *salus illius, vita deperiit;* memorantur pro vita et salute gignendae idonea. Genitivum obiecti ut l. c. et Ai. 779. eius inclinationis adiectivis etiam aliis Soph. adiungi voluit, v. λυτήριος. — Hinc *deorum cognomentum est.* Διὸς σωτηρίου σπονδὴ τρίτου κρατῆρος Naupl. fr. 375, 1, quod illustrat schol. Pind. Isthm. 5, 10. [et schol. Platonis p. 43. ed. Siebenk.] μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις El. 281. — Sed *salvum* manifesto significat OC 487: δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον. Bothio quidem et Reisigio active dici videtur, sed minime recte respiceretur ad illud quod Oed. sese salutem terrae Atticae afferre dixerat v. 460; eius enim beneficii in supplici deorum precatione mentionem fieri ab re est. Iure tamen significationis inusitatae fideiussores requirit Elmsleius; cui quae Herm. opponit Aesch. Ag. 655. Choeph. 234, ut quae *salutem spectantia* non *salva* significent, non rectius advocaveris quam Soph. El. 925. (II p. 779, 12.)

Σωφρονέω || *prudenti et modesto consilio utor.* ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστι El. 308. εἰ σωφρονήσεις, δράσεις τάδε 465. σωφρονεῖν καλόν Ai. 586. πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν; 677. εἴθ' ὕμιν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν 1264. ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται OR 589. — || *sapere* et *resipiscere.* ἐσωφρόνησας Ph. 1259. οὐ σωφρονήσεις; Ai. 1259.

Σωφρόνως *modeste.* οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι Ai. 1075.

Σώφρων *sapiens;* maxime *ut animi, dictorum et factorum spectetur modestia.* οὐδ' ἂν σύ, σώφρων γ' οὖσα El. 365. τοὺς δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι Ai. 132. τοὺς φρονοῦσι σώφρονα fr. Acris. 62. πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται fr. Phaedr. 606, 2. οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἄν, οὐδὲ σώφρονος κρεῖσσον 608, 2. σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις inc. 674 a, 2. Sic recte correxit inc. 705, 2. Piers. ad Moerin p. 181: ὕβρις δέ τοι οὐπώποθ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο, cum legeretur ap. EM p. 601 extr. ἡβήσει τῷ σώφρονι. — Aliquando autem *mentis et intelligendi prudentia* significatur. τὸ γὰρ νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος Tr. 435. οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν Ph. 304.

T.

Τᾰγός *imperator*. ἆρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας, ἂν λέγῃς, λέγων; Ant. 1054. ᾱ apud Atticos poetas perpetuo producitur: v. Dawes. misc. cr. p. 245. (202 Lips.); Blomf. gl. Aesch. Prom. 96; ap. Homer. corripitur Il. ψ. 160. Sed ταγή ut omnia feminina perfecti secundi rationem sequentia advocari ad correptionem defendendam non debet. De tono res certa est. (II p. 780, 3.)

Τᾰλαίπωρος *miser*. πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπους OC 14. τὸν ταλαίπωρον βίον 91. ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους 740. ὦ ταλαίπωρε 1280. ἀδελφῷ . . . τῷ ταλαιπώρῳ Ant. 56. ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος El. 1218. τῶν ταλαιπώρων βροτῶν Scyr. fr. 499, 1. ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος inc. 682, 1. Adsignificatur *quaedam indignatio* in allocutione ὦ ταλαίπωροι OR 634. — A πῶρος, Antimacho pro πένθος dicto, ducebant: v. schol. Ar. Plut. 33. ubi v. Hemsterhus. Inde simul de accentu constat. [cf. praeterea H. L. Ahrens. in Philol. 27. (a. 1868) p. 257 sqq.]

Ταλαίφρων *miser*. ὦ ταλαίφρων γύναι Ai. 903 ch. sic LA: Dind. ταλαῖφρον ex Flor. Γ. LB ὦ ταλαῖφρον Ant. 39. [cf. Lob. Path. 2. p. 201 coll. p. 72.] ἐγὼ ἁ ταλαίφρων 866 m. ἄκλαυστος . . . ταλαίφρων ἄγομαι τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν 876 m. [immutato loco Dind. dedit ἄκλ. ἀνυμέναιος ἄγομαι τὰν πυμάταν ὁδόν.]

Ταλᾰκάρδιος *aerumnosus*. ἐγὼ ταλακάρδιος OC 540 m.

Τᾰλᾰός n. pr. Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ Ταλαός OC 1318. — Nominis proprii accentus ab adiectivo eius formae non videtur deflectere.

Τᾰ̆λᾱς (ἄν). || *miser*, de homine et genere. αὐτὸς ἂν τάλας εἱλυόμην Ph. 290. ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας ἐμηχανώμην 294. ἀπόλλυμαι τάλας 311. αὐτὸς τάλας θανών 957. φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας 959. ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας 1022. τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι 1105 m. ἀπόλωλ' ὁ τάλας 1187 m. τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ τεύξω τῷ μετόπιν τάλας 1189 m. δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας OR 1265. ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας 1363 m. ἐγὼ τάλας OC 747. 963. ἆρα θείᾳ κἀπόνῳ τάλας τύχῃ; 1585. sc. τὸν βίον λέλοιπε. κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας Ant. 1295. ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον, τάλας 1297 m. οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω Tr. 705. πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ ῥίπτων ἑαυτόν 789. ἔγνω γὰρ τάλας 932. ἐγὼ . . . ὁ τάλας 998 m. ὠλεκόμαν ὁ τάλας 1012 m. θῆλυς εὕρημαι τάλας 1075. ἐκπεπόρθημαι τάλας 1104. οἴχομαι τάλας 1143. τάλαιν' ἐγὼ Ai. 341. διόλλυμαι τάλας 838. ἦ που τάλαινα . . . ἥσει μέγαν κωκυτόν 850. τάλαιν' ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ El. 165 m. εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν . . . κείσεται τάλας 246 m. ἐγὼ δ' ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι 304. ἡ τάλαιν' ἐγὼ 1138. ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας 1141. οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς 1143. ὦ γενεὰ τάλαινα 1413 ch. τέθνηκεν ἡ τάλαινα; 1426. Tr. 877. Non satis certe constat de versu Triptol. fr. 531: οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταριχηροῦ γάρου. — κἀμοῦ ταλαίνης El. 450. 812. οἴμοι ταλαίνης, ὡς ὑπερδέδοικά σου Ant. 82. ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί El. 273. οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα θέμις ὁρᾶν ταλαίνᾳ Ant. 880 m. Sic Tricl.: LA τάλαινα m. pr. ταλᾶινα sec. ταλαίνα tert., sensu nullo; nullus enim hic exclamationi locus. [ἦ που ταλαίνᾳ μὲν σύντροφος ἀμέρᾳ 622 ch. Dind. coni. pro παλαιᾷ quod in libris est.] — τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην Tr. 1148. τί μ' αὖ τάλαιναν . . . ἀνίστατε; Ai. 787. τάλαιναν μητέρα OR 1373. πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῷ τάλαιναν (με) OC 1691 m. [verba ante τάλαιναν delevit Dind.] πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος 1711 m. τάλαιναν Εὐρυδίκην Ant. 1180. —.— || Inprimis in *allocutione*, etiam *sui ipsius*, et *exclamatione* frequens. ὦ τάλαν Ph. 1196 ch. τάλας Ai. 925 ch. OR 1211. Ant. 228. τάλαινα OC 318. 1683 m. τάλαιν' ἐγὼ OC 1728 m. ἰὼ τάλας sc. ἐγώ OC 876 m. φεῦ τάλας Ai. 983. ὦ τάλας Ai. 902 ch. 1025. Tr. 1081. [αἰαῖ τάλας Dind.] Ph. 339. 1082 m. ὦ τάλας ἐγώ OC 753. 1338. 1401. Ant. 1211. ὦ τάλας ἐγώ, τάλας OC 847. Ai. 981. δύστηνος, ὦ τάλας ἐγώ Ph. 744. ὦ τάλαινα El. 388. 879. 887. 924. Tr. 320. OC 1715 m. ὦ τάλαιν' ἐγώ El. 807. OC 1438. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν El. 1209. De his omnibus v. ὦ et ὤ, scribitur enim apud alios aliter. ὤμοι τάλας Ph. 934. ὤμοι τάλαινα Ai. 340. Sed de τάλας cum οἴ et οἴμοι composito v. locos supra v. οἴ p. 514 a, 35 indicatos. — De *rebus*, non continuo *miserum* interpretari licet, etsi commiseratio semper inest. τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια OC 1263. Misera enim eius sors est, qui alendi sui causa stipem mendicatur. οἴμοι ταλαίνης ἆρα τῆσδε συμφορᾶς El. 1179. ὦ πληρέστατον αὔλιον λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν Ph. 1088 m. Sic vocatur quasi miseriarum Philoctetae consors. —

|| Paulo selectius dicendi genus haec exempla monstrant. *Detestabilem* significat ἡ τάλαινα διάβορος νόσος Tr. 1084. Idem de homine pronuntiatur cum horrore quodam: τὸ δυσπάρευνον λέκτρον σοῦ τῆς ταλαίνης Tr. 792. τάλαιν' ὀλεθρία 878. Deinde *miserationem sui ipsius* quidem, sed paulo aliam vulgari haec habent. τάλαινα OC 318. Haec sibi Antigona, sitne necne sit Ismene, quam procul prospicit adventantem, incerta. Ad Ismenen hoc commodo referri non potest. εὐθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον El. 902. ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα ἁ τάλαινα 1285 m. ἁ Herm. metri indicio addidit, quanquam incerta res in sententia lacunosa. Cum alio similis significationis adiectivo componi vidimus Tr. 878. Nam Ph. 290. posita post τάλας virgula hinc segregavit Herm., cum quod coacervationi in sermone placido non est locus, tum quod verbum εἱλυόμην interponitur. Non persuadet enim Dind. δύστηνον scribi iubens ad πόδα referendum, etsi verisimillima eiusdem est et elegans emendatio τάλαιναν δυστάλαινα καρδίαν Tr. 651 ch. pro τάλαινα. (II p. 782.)

Τᾶλις *puella, virgo nubilis*. ἀγνύμενος τῆς μελλογάμου τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης Ant. 629 an. Verba τῆς μελλογάμου νύμφης Triclinius expulit. Aeolica vox τᾶλις fertur a schol., et Hesychius explicat ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη τινί· οἱ δὲ γυναῖκα γαμετήν, οἱ δὲ νύμφην. Et vocabulo eodem νύμφη Zonar. explicandi gratia utitur

p. 1711, Phot. autem τάλιδος, τῆς μελλογάμου (vulgo μεσογάμου), ex Aristophane documentum petens, p. 567, 17. [τᾶλις: μελλέγαμος Arcad. p. 33, 6.] A ταλάω Eust. repetit p. 962, 35. ex Soph. memoriter et cum errore afferens μελλόνυμφον p. 699, 26. Ap. Suid. v. τᾶλις scriptum, ut in libris, ut tamen id caput totum a Leidensi cod. absit. Livin. liber p. νύμφης non habet; nec minus tamen bene Triclinii ratio constat, quanquam verisimile est, νύμφης ex interpretatione in verba poetae invasisse, μελλογάμου non item, quod Pollux 3, 45. p. 117 ex Soph. afferens μελλονύμφη interpretatur.

Τάλως n. pr. Eius mentio in Daedalo fr. 171. 172. facta narratur apud schol. Platonis p. 396 et schol. Apoll. Rh. 4, 1638, apud quem quod scribitur ἐν Τάλῳ, iure Brunckius correxit.

Ταμίας *dispensator*. οὐκ ἔστιν πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων ταμίας, ὅτι χρὴ τετελέσθαι Ter. fr. 515, 4. — τὸν ταμίαν Ἴακχον Ant. 1152 ch. δεσπότην, rectius κύριον apte advocatis aliis poetarum locis explicat Musgr., cui adde Tafel. dilucc. Pind. t. 1. p. 186. Pflugk. ad Eur. Med. 168.

Ταμιεύεσκον. καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους Ant. 950 ch. de Danae. schol.: ἀντὶ τοῦ, ἐν αὐτῇ εἶχε τὰς γονὰς τοῦ Διός, ὅ ἐστιν ἔγκυος ἦν. Rectius erat *deprompsit*, *quantum cupiebat*, *elicuit*, *in se avertit*: cf. Wyttenb. ad Plut. praec. sanct. tuend. p. 131, D.

Τάν s. τᾶν v. ὦ.

[**Ταναϋφής *textus in longum*, *ut fluctuet*. ταναϋφῆ πέπλον Tr. 602 Dind. c. Wundero pro εὐυφῆ q. s. v.]

Τάνταλος h. pr. τὰν Φρυγίαν ξέναν Ταντάλου Ant. 825 m. Nioben. — [v. Dind. ad fr. inc. 964.]

Ταντἄλόω *iactare*. ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταντάλωθεὶς πυρφόρος Ant. 135 ch. Schol. explicant διασεισθείς, et cognatum est ταντἄλίζειν, unde Hesych. ἐταντἀλίσθη; ἐσείσθη: id et intransitiva potestate praeditum, qua de re idem ἐταντάλιζεν, ἔτρεμεν. A τάλαντον ductum proprie *librandi* significatione uti verisimilis Erfurdtii sententia est.

Τανῦν v. νῦν.

Τἄνύπους *longo* s. *extenso gressu incedens*. σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας Ai. 837. De eo et similibus Furiarum cognomentis v. Abresch. ad Aesch. Eum. 374. et Wyttenb. ad Plut. de ser. num. vind. p. 17. (t. 2. p. 488 Lips.). Duplicem eius vocabuli originationem veteres procuderunt. Apollonius lex. Hom. p. 636. τανύποδα (scr. ταναύποδα) ὁ μὲν Ἀπίων ταναόποδα, ὁ δὲ Ἡλιόδωρος προσεχέστερον, τανύποδα, τεταμένῃ τῇ πορείᾳ χρώμενα τῶν ποδῶν. Villoisonus quomodo haec constituerit, ignoro, Tollii autem ratio, ταναύποδα pro ταναόποδα corrigendo substituentis et in antiqua scripturae discrepantia Apionem ταναύποδα, Heliodorum τανύποδα praetulisse existimantis, minime verisimilis est, et quia vix cuiquam in mentem venire potuit τανύποδα adverso metro in Homerum inferre, et quia non satis intelligitur cur bis eandem scripturam posuerit grammaticus. Sed erat una, ταναύποδα, ut ante correximus, eamque de *longis cruribus* Apio, Heliodorus de *extenso gressu* interpretabatur. Sic schol. Hom. Od. α. 464: τεταμένοις τοῖς ποσὶ βαδίζοντα, ἢ ἰσχνόποδα, ἢ τανόποδα· τανὸν γὰρ τὸ ἐπίμηκες. [quibuscum comparanda glossa Hesychi ταναύποδα: τεταμένοις τοῖς ποσὶ κατὰ τὴν οἰδοπορίαν.] Eudocia Viol. p. 152. ex Aiace Sophoclis: τανύποδες διὰ τὸ οἷον μακροσκελὲς καὶ οὕτω πλατὺ τῆς διαβάσεως καὶ ταχὺ καὶ εὐκίνητον. Sophoclem respexit Hesych., τανύποδας Ἐρινῦς: ταχύποδας, ἐν τάχει τιμωρουμένας interpretatus, et Suid. v. τανύποδας, qui scholiasten breviavit, minime apte explicantem τὰς ἀκοπιάστως ἐπιούσας. συναπτέον δὲ τῷ μαθεῖν τὸ τανύποδας, οἷον ταχέως μαθεῖν τὸ κατ' ἐμέ, quae postremo plane absurda. Melius pergit: ἢ καθ' ἑαυτὸ τὸ τανύποδας λεπτέον, τὰς πανταχοῦ τεινούσας τὰς πόδας, quanquam πανταχοῦ ex Sophoclis verbis nemo eliciat. Et *certitudo et celeritas ultionis* a sceleratis repetenda significatur. (II p. 783, 21.)

Τανύφλοιος *longo cortice*, i. e. *longo trunco praeditus*, *procerus*. τανυφλοίου αἰγείρου Ter. fr. 520, 5.

Τάξις. || *statio*. Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει Ai. 4. — De *locis* astrorum dictum videtur ἐφεῦρε (Παλαμήδης) τάξεις τε ταύτας οὐράνιά τε σήματα Naupl. fr. 379, 3. — || *ordo militaris*, inde *exercitus*. οἳ νῦν σὺν ἑπτὰ τάξεσι σὺν ἑπτά τε λόγχαις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν OC 1311.

Τἄράσσω *turbo*. σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταράξας Ant. 794 ch. i. e. συνετάραξας. θεῶν ἄνω ψυχὰς ταράσσει (ἔρως) Phaedr. fr. 607, 3.; siquidem vera est Clementis scriptura Strom. 6. p. 745. Nam Stob. 63, 25. χαράσσει, quod v. — δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας OR 483 ch. — Passivum de *animo* et *consilio turbato*: ταράσσομαι φρένας Ant. 1095. στασιάζω πρὸς ἐμαυτὸν καὶ οὐκ ἔχω ὅτι γένωμαι gl. apud Brunckium. — Significationem *turbando concitandi*, quam vides Ant. 794. eleganter illustravit Ruhnkenius praef. ad Schelleri lexicon p. 14. in v. *turbator*.

Ταρβἄλέος *pavidus*. μὴ ταρβαλέα θάνοιμι Tr. 957 ch. (II p. 784.)

Ταρβέω *timeo*. Intransitive dictum: μή με ταρβήσας προδῷς Ph. 757. ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής OR 1011. Sic ex apogr. aliquot Erf. iure, cum in LA scriptum sit ταρβῶ. μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω Tr. 37. ὥσθ' ἡδέως εὕδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ φόβῳ ταρβοῦσαν 176. Rectius Hermanno φόβῳ ἐκπηδᾶν coniungente φόβῳ ταρβοῦσαν copulat Seidlerus, eamque rationem Pors. et Reisig. probant enarr. OC p. 199; quanquam ea certe Oedipi sententia longe aliter intelligenda. ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτέ Tr. 297. quod specie tantum accusativum a verbo suspensum monstrat. οὐ καλῶς ταρβεῖς 457. ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθὼν 1179. ταρβήσει γὰρ οὔ Ai. 545. ταρβῶ γάρ 593. — Transitive dictum: ταρβεῖν μὲν τἀνθυμήματα τἀπὸ σοῦ OC 292. ταρβεῖν μὲν ἔργα δείν' ἀναγκαίως ἔχει Tr. 723. Unum ceteris memorabilius exemplum est τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον Ph. 1251. i. e. τὸν ἀπὸ σοῦ. V. Lob. monogr. fig. gramm. p. 13.

Τάρβος *timor*. ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος οὐδ' ἔπος φοβεῖ OR 296. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι; El. 412. *somnium* dicitur, quod Clytaemnestram perterruerat. θυμῷ δ' οὔτις φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγάτηρ inc. fr. 704, 2. v. φαιδρός.

Ταριχηρός *salsus*, *sale conditus*. ταριχηροῦ γάρου fr. Triptol. 531. ubi v. adnot. Dind.

Τάρῖχος *salsamentum*, *salsus piscis*. νεκρὸς τάριχος εἰσορᾶν Αἰγύπτιος Phin. fr. 636. Atticos τὸ τάριχος dixisse grammatici auctores sunt, gr. Herm.

p. 324. Chionide teste usus, eodemque Suidas convenit v. τάριχος: v. Piers. ad Moer. p. 369. Sed Athen. p. 119, b. c. de industria utrumque Atticorum suffragiis confirmare studuit, locupletissimis sponsoribus Cratete, Platone, Aristophane, comicis poetis prolatis.

Τάρταρος. *Tartarus* s. sedes inferorum. καλῶ τὸ Ταρτάρου στυγνὸν πατρῷον ἔρεβος OC 1389. Sic Herm. ad Hec. 341. emendavit librorum scripturam τούς et τοῦ exhibentium. Id cur initiali maiuscula scribatur, intelligi non potest. Rectius ita scribitur ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου OC 1574 ch. de Cerbero dictum, quippe προσωποποιίαν habens.

Τάσσω. || *colloco.* ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις ταχθέντες Ant. 142. — || *constituo.* *σέ νιν τάξω φυλάσσειν OC 639. [secl. Dind.] οἱ τεταγμένοι βραβῆς El. 709. ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι 759. sc. πρὸς τοῦτο. ἴωμεν ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακται Ph. 1180 ch. — || *iubeo* et *mando.* μὴ τάσσε El. 1495. πόλις γὰρ ἡμὶν ἁμὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ; Ant. 734. ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο Ph. 6. κεῖνος δ' εἷς ἀπὸ πολλῶν ταχθείς 1144 ch. ὑφ' ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τάδ' ἔρδω OC 851. Inde τὸ ταχθέν est τὸ προσταχθέν. ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν Ai. 528.

Ταύρειος *taurinus.* ταυρείων κεράτων Tr. 517 ch. αἷμα ταύρειον πιεῖν Hel. fr. 185. — Longe aliter a flumine Troezeniae Tauro dictum Ταύρειον ὕδωρ Aeg. fr. 20. Athen. 3. p. 122 f. quidem τὸ δὲ Ταύρειον ὕδωρ ὠνόμασεν Σοφ. Contra Hesych. Ταύρειον πῶμα: Σοφ. Αἰγεῖ. ἀπὸ Ταύρου ποταμοῦ περὶ Τροιζῆνα, παρ' ᾧ καὶ κρήνη Ὑόεσσα. Ταύρειον πόμα critici correxerunt. Dubium vero, πῶμα an ὕδωρ Soph. posuerit [στόμα? M. Schmidt.]. Athenaeum quidem sequi videtur etiam Eust. p. 881, 22.

Ταυροκτονέω *tauros macto.* ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων βοῦς Tr. 760.

Ταυροκτόνος *tauros necans.* ταυροκτόνων λεόντων Ph. 400 ch. (II p. 785, 18.)

Ταυροπόλα Dianae cognomen. Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις Ai. 172 ch. In ea scriptura [propter terminationem femininam memorabili] cum libris conspirant non Photius quidem p. 571, 3 (is enim, sicut usitatum erat, Ταυροπόλον, τὴν Ἄρτεμιν), sed Hesych. v. Ταυροπόλαι et Suid. v. Ταυριώνη, nec tentari debet, cum vel ap. Phot. perfacile a librario peccari potuerit Ταυροπόλαν daturo. A venatione dictum Lobeck., feritatem et crudelitatem adsignificari Herm. putat; rem incertissimam et Photii verba docent visam esse, et Lobeck. Aglaoph. 2. p. 1089.

Ταῦρος *taurus.* οὔρειον τ' ἀκμῆτα ταῦρον Ant. 351. φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος Tr. 11. de Acheloo tauriformi. τετραόρου φάσμα ταύρου 508 ch. συνδέτους ἄγων ὁμοῦ ταύρους, κύνας βοτῆρας Ai. 296. ταῦρος ὡς βρυχώμενος 322. φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ πετραῖος ὁ ταῦρος OR 478 ch. ubi *occisor fugiens metu* cum tauro caeco impetu ruente comparatur: [πέτρας ἅτε Dind. c. Dorvill.] cf. πετραῖος.

Ταυροσφάγος *bubus mactandis constitutus.* ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ Tr. 609. *solennis sacrificii die.*

Ταυροφάγος EM p. 747, 49. ταυροφάγον. τὸν Διόνυσον Σοφ. ἐν Τυροῖ (fr. 594.), ὅτι τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο. ἢ τὸν ὠμηστήν. Eadem Phot. p. 571, 13. et Suid. additis ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τὸν Κρατῖνον μετήνεγκε τοὔνομα Ἀριστοφάνης. Huius versum ex Ran. 360. Suidas adscripsit. Eiusdem vocabuli Sophoclei etiam schol. Aristophanis memor est, de vinositate Cratini praeterea intelligi posse addens. Propter *victoriae pretium taurum* Bacchus ταυροφάγος nisi in satyrico dramate dici non potuit; *bacchantem* potius et *comissationibus exsultantem* et a Soph. deum et a comico ebriosum poetam appellatum putaverim. (II p. 786, 6.)

Ταφεύς *sepultor* (scio ante Tertullianum dictum hoc non videri). ὅταν θάνω 'γὼ καὶ σύ μου ταφεὺς γένῃ OC 582. *Vespillones* intelligam El. 1488. κτανὼν πρόθες ταφεῦσιν.

Ταφή *sepultura.* τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς El. 1210. ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς ἄμοιρον Ai. 1326. λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ 1388. Sed *sepulcrum* dicitur Ai. 1109: τόνδε δ' εἰς ταφὰς θήσω δικαίως. Eius abusionis viam sternit illud ὅπως μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς Ai. 1090, quod quodam modo sic intelligi licet, *ne sepultura tibi contingat*, i. e. ne ipse moriaris.

Τάφος. || *sepulcrum.* ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει OR 942. ὃν (Κιθαίρωνα) ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον 1453. σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις OC 411. ἐν τάφοισι θέσθε κἂν κτερίσμασιν 1410. i. e. θάπτετε καὶ κτερίζετε. κἀπὸ Λαΐου τάφου 1596. Πολυνείκους νέκυν μὴ τάφῳ καλύψαι Ant. 28. τάφον χώσουσ' ἀδελφῷ 80. Ἐτεοκλέα... τάφῳ κρύψαι 196. τάφον κοσμοῦσα 395. τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ τιθεῖσα 503. πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποταινίου 849 m. τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε 1039. ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας 1069. κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον 1101. παραστάντες τάφῳ 1215. ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζου τὸν ἄνδρα Ai. 1040. ὥστε σῶμα τυμβεύσει τάφῳ 1053. ἀείμνηστον τάφον εὑρώεντα 1167 an. τάφου τοῦδ' ἐπιψαύειν 1394, quod etiam de sepultura dictum esse potest. ἐν τάφῳ πετραίῳ El. 151 m. *saxum* sic vocatur, quod Nioben incluserat. οὐν τάφοισι νέκυς 443. οὔτε του τάφου ἀντιάσας οὔτε γόων παρ' ἡμῶν 869 m. του additum de *sepultura* cogitari vetat. ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον 893. τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα 931. τοῦ σοῦ θανοῦσα μἀπολείπεσθαι τάφου 1169. *communi sepulcro iungi.* ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τάφος; 1218. τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος 1219. τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν Scyr. fr. 501, 5. Pluralis et singularis discrimen non esse exemplum ostendit OC 411; sed non ex eodem genere sunt OC 1410. El. 443. — || *Sepultura;* de qua abusione significandi adverterunt Markl. ad Eur. Suppl. 26. Abresch. dilucidd. Thucyd. p. 222, nec infrequens iam ap. Homer. ἡ μὲν ἐς τάφον λέβητα κοσμεῖ El. 1400. τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ 1170. τάφου μεληθῶ τῷδε 1185. τῆς μὲν κατ' οἴκους ὃν θέλεις τάφον θοῦ OR 1447. οὐ γὰρ τάφου νῷν τὼ κασιγνήτω Κρέων τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει; Ant. 21. τοῦτον τάφῳ... κτερίζειν 203. τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου 306. κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου 490. καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου φήσεις μετασχεῖν 534. — || Plane solitarium est illud OR 987. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς ταφοί, quod cum de *morte* dictum sit, proprie *sepulti* statum et conditionem significat. — Tonum notavit Arc. p. 84, 15.

Τάφρος *fossa.* εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος τάφρων ὕπερ Ai. 1279. — De tono existimare licet ex originatione quamvis inepta ap. EM p. 748, 45. (II. p. 787, 11.)

Τάχα. || *cito*, *mox*. Ea enim antiquissima et Homero una usitata significatio. V. Lehrs. de Arist. p. 101. τάχ' εἰσόμεσθα OR 84. Ant. 631. ἃ σοὶ οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα OR 373. βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν, ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα; 421. θέαμα δ' εἰσόψει τάχα τοιοῦτον 1295. τοιγαροῦν τεύξει τάχα 1519. τὴν δ' ἄξω τάχα OC 819. τάχ' ἕξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε 820. τάχ' εἰς βάσανον εἶ χερῶν 834 ch. καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις 858. οἵους ἐρῶ τάχα 980. ὅθι δαΐων ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ τὸν χαλκοβόαν Ἄρη μίξουσιν 1045 ch. ἔνθ' οἶμαι Θησέα ... αὐταρκεῖ τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ 1057 ch. τάχ' ἂν δώσειν (ἐνδώσειν) τὰν δεινὰ τλᾶσαν 1076 ch. de quo loco dubitationi obnoxio v. ἄν. τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν τάχα 1319. [ut est in apogr. PA et Venet., reliqui cum LA πυρὶ quod praetulit Dind.] δείξεις τάχα Ant. 37. ὧν πεύσει τάχα El. 35. Interpretare *statim*, v. Schneider. ad Plat. civ. 10. p. 596, C. Ruhnk. ad Tim. p. 151. Schaef. append. ad Ar. Plut. ed. Hemsterhus. p. 538. Lips. τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν ἥξειν Tr. 185. ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν 640 ch. τάχ', ὡς ἔοικε, ὡς νοσεῖς φράσεις 1241. τάχ', ὡς ἔοικε, μᾶλλον Ai. 334. χὤτι μυθήσει τάχα 1041. οὕτω ... τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοὴν 1148. Longe fortior sententia videtur, si *statim* concidere Teucri ferocia dicatur. καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ὁρῶ τάχα 1256. — || A *tempore* cito instante facilis est ad *coniecturam* capiendam transitus, cum significatur id, in quod *non interposita multa mora* s. *non haesitanter incidas*. Sic est *fortasse* s. *facile*, quam significationem unam prosariis concedit Gr. Bekk. An. p. 309, 20. schol. Dion. Thr. p. 948, 12. Hic διασταγμόν inesse dicit. ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἂν ἴδοις ποτὸν κρηναῖον Ph. 20. τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε 305. *fieri potest*, *ut quis invitus appellat*. καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν 1061. χοὖτος τάχ' ἂν φρόνησιν λάβοι λώω 1078. τάχ' ἂν κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι OR 139. ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν ὀργῇ βιασθέν 523. τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν ἥδοιο μέν. πῶς δ' οὐκ ἄν; 936. τάχ' ἄν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος 1116. θεοῖς τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι OC 965. ὡς τάχ' ἂν σαφῆ λέξειεν Tr. 387., quod tamen vel primae significationi accenseri poterit, plane ut εἰ φανήσομαι τάχα κακὸν μέγ' ἐκπράξασα 666., quanquam hoc certe loco metuenti de malo Herculi illato Deianirae et ex amicis solatium quaerente coniecturae species quam maxime convenit. τάχ' ἂν ἐξαίφνης σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι Ai. 170 an. τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι 345. τάχ' ἄν μ' ἴσως πύθοισθε σεσωσμένον 691. τάχ' ἂν γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι 778. τάχ' ἂν κακοῖς γελῶν ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ 1042. τάχ' ἂν γελῶν coniungenda videntur; quod si nolueris, *cito* significabit, qua significatione quidni futurum potius dictum sit, quam optativus, non assequaris. τάχ' ἂν κεραυνίᾳ πέμφιγι βροντῆς καὶ δυσοσμίαν λάβοι Salm. fr. 483, 1. De particulis τάχ' ἂν hac maxime significatione coniungi solitis dictum v. ἄν. Optativum eae potentialem potissimum sibi deposcunt, sed participio addi vidimus OR 523. 1116. OC 965. Ai. 1042.; indicativo Tr. 640. 666. v. Ai. 1148. OC 1076., quanquam haec sententia habet, de quo dubitetur. — De tono v. Apoll. de adv. p. 563, 5.

Τάχος *celeritas*. || *Corporis*. τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται Ai. 814. *ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὕπο δύσπνους ἱκάνω Ant. 223. [sic libri. At σπουδῆς ὕπο Dind. dedit ex Arist. Rhet. 3, 14 et schol. qui ait οὐ τοῦτο λέγω, ὅτι μετὰ σπουδῆς ἀσθμαίνων πρὸς σὲ πεπόρευμαι.] — || *Facti*. Praeter Ai. 814. quod propter zeugma significandi iam apposuimus, cetera exempla adverbiascentem dictionem habent. διὰ τάχους, ἐν τάχει, σὺν τάχει *celeriter*. διὰ τάχους θανεῖν Ai. 822. διὰ τάχους ἐλεύσεται Tr. 595. — πῶς ἂν μόλοι δῆτ' ἡμὶν ἐν τάχει πάλιν; OR 765. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει 1131. ἀλλ' ἐν τάχει τι πράσσετον OC 501. ἐν τάχει βουλευτέον El. 16. ἐξίκοιτο τοὐδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει 387. Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν Ai. 804. — σὺν τάχει δ' ἀμβλύνεται inc. fr. 761, 2. μόλετε σὺν τάχει OC 885. ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει 904. σὺν τάχει μολεῖν El. 872. χωροῖς ἂν εἴσω σὺν τάχει 1491. ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί Ai. 853. — ὅσον τάχος, ὅτι τάχος, ὡς τάχος *quam celerrime*. ὅσον τάχος ἔκπλει Ph. 576. ὅσον τάχος χωρεῖν ἔσω El. 1373. οὐχ ὅσον τάχος δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο ...; Ai. 985. ἄγετέ μ' ὅτι τάχος Ant. 1321 m. ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι Ph. 924. οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος μολοῦσα λέξεις; OR 945. οὐχ ὡς τάχος τις τοὐδ' ἀποστρέψει χέρας; 1154. νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν OC 1398. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος 1461. ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου Ai. 578. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος; 593. ὡς νῦν τάχος στείχωμεν Thyest. fr. 235, 1. (II p. 789.)

Ταχύνω *festino*. πέμψω ταχύνασα OR 861. ἀλλὰ τάχυνε OC 219 ch. Sic Elmsl. correxit librorum scripturam ταχύνετε et ταχύνατε. ὡς δύνασαι ταχύνας Ai. 1164 an. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνετε 1404 an. Sic LA, Flor. Γ. alii; pauca apogr. ταχύνατε. [quod Dind. recepit.]

Ταχύρρωστος *celerivolus*. ἀελλαία ταχύρρωστος πελειάς OC 1081 ch.

Ταχύς *celer*. 1. *Positivus* gradus. || de *motu celeri*. ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεώς Ph. 516 ch. πλέωμεν, ὁρμάσθω ταχύς 526. ὑμεῖς δ' ὁρμᾶσθαι ταχεῖς 1080. ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς 1223. δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς OC 307. ἀνὴρ βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς Ant. 766. ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι Ai. 833. Adverbiascunt haec. ὡς ἐκ ταχείας ᾄσσεις Tr. 395. μή με ναυστολεῖν ταχύ Ph. 349. quanquam utrumque ad celeritatem facti referri potest. — || de *facto*. ἥδε (ἡ νόσος) μοι ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται Ph. 808. ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθρᾳ χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν OR 618. ταχεῖ πόρευσον σὺν χρόνῳ OC 1602. *celeriter*. κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν πρόσθες Tr. 1253. ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐρινύες Ai. 843. sic enim propter ultionis celeritatem vocantur. ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ 1266. *ταχὺς δὲ βαθμοῖς νυμφικοῖς ἐπεστάθη ὁ μοιχός inc. L. 5. Brunck. [est Pseudosophocleum v. s. βαθμός.] ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ inc. 714., in quibus ταχεῖα διαρρεῖ, ταχὺς ἐπεστάθη, ταχεῖα ὁδοιπορεῖ coniungenda. — Ita inest *praepropere festinantis* significatio. φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς OR 617. φρονεῖν utrique adiectivo applicandum.

2. *Comparativi* gradus unum exemplum *adiectivi* exstat, de pedum celeritate dicti. ἡ μὲν ὡς ἵ θάσσον' ἡ δ' ὡς ἵ τέκοι παῖδα Oenom. fr. 418. Cetera *adverbiascunt*, et de *motu* quidem δεῦρ' ἧξα θᾶσσον OC 890.; de *facto:* οὐ θᾶσσον οἴσεις Tr. 1183. πύκαζε θᾶσσον Ai. 581. θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ κλύοιμ' ἐχίδνης Ph. 631.; adsigni-

ficatur *libentius* factum. οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον OR 430. *celerius, quam factum adhuc*, i. e. *non statim?* χώρει ἔξω θᾶσσον OC 824. μέθες χεροῖν τὴν παῖδα θᾶσσον 839. — Alterius comparativi formae, de qua v. Pierson. ad Moer. p. 436. Lob. ad Phryn. p. 76., vestigium non superest. — ‖ *Superlativus* ipse quoque unum *adiectivi* exemplum monstrat, de *facti* celeritâte dicti. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων OR 1234. Cetera *adverbiascunt*, et de *facti* quidem celeritate explicanda omnia sunt. ὅπως τάχιστα ἔξω μέ που καλύψατε OR 1410. ῥῖψόν με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχιστα 1436. ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα Ant. 1103. βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα El. 1433. — ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστά με OR 1341 m. — ὡς τάχιστα κτεῖνε El. 1487. ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς πόρθμευσον ὡς τάχιστα Tr. 802. ἀπάμησον ὡς τάχιστα Ph. 749. ὡς τάχιστα βάθρων ἵστασθε OR 142. ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον εἰσκομίζετε 1429. οὔκουν τις ὡς τάχιστα ... μολὼν ... ἀναγκάσει OC 897. τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινά 933. βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει ... ὡς τάχιστα 1228 ch. στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος ὡς τάχιστά γε 1416. ὡς τάχιστά μοι μολὼν ἄνακτα χώρας τῆσδέ τις πορευσάτω 1475. ἕρπεθ' ὡς τάχιστα 1643. οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα; Ant. 885. (II p. 790, 9.)

Τε *que*. Particula non, ut καί, *coniunctiva*, sed *adiunctiva;* illa pari ordine et dignitate duos coniungit in unum, haec secundariam priori infert, ut illa prior nihilo minus suo iure constet, haec autem per se nihil valeat. V. Hermann. cens. Med. Elmsl. p. 152. Opusc. vol. 3. quibus correcta dedit, quae tumultuaria magis opera fuderat ad Viger. p. 835.: coll. Wellauer. in Iahnii Annal. (a. 1832.) Supplement. Vol. 1. fasc. 3. [cf. Hartung. Partikell. 1. p. 58 sqq. Nägelsb. Exc. I. ad Il.] Ex τοι asseverandi particula detritum inque eam significandi tenuitatem usu paulatim reiectum fuisse verisimile est.

1. Praecipuum illud munus est, ut τε *singulas notiones* iungat, non tam in unum, quam forte alteram alteri illatam nectens. Ἀτρεῖδαί μ' ἥ τ' Ὀδυσσέως βίᾳ Ph. 314. κακῶν ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν τῆς τ' Ὀδυσσέως βίας 321. αἱ Μυκῆναι ἡ Σπάρτη τε 325. πρὸς νῦν (νύν) σε πατρὸς, πρός τε μητρός 468. οἵοις ὁρᾷς ὅσοισί τ' ἐξήκουσας 472. ὁ Τυδέως παῖς ἥ τ' Ὀδυσσέως βία 592. πατρῴαν ἄγει πρὸς αὐλὰν Μηλιάδων νυμφᾶν, Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαις 726 ch. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον, τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα 367. Τεῦκρος παρ' ἡμῖν ἐγώ τε 1057. ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη 1112 m. αἰσχρὰς ἀπάτας στυγνόν τε φῶτα 1137 m. πταναὶ θῆραι χαρόπων τ' ἔθνη θηρῶν 1146 m. Ἴλιον οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ 1200 m. Ὀδυσσέα στείχοντα τόν τ' Ἀχιλλέως γόνον 1220. σοὶ τῷ τε σύμπαντι στρατῷ 1226. ἄνδρα πολέμιον ἐχθρόν τε 1302. πολέμιον δυσμενῆ τε 1323. ξὺν τοῖσδε τόξοις ξύν τ' ἐμοί 1335. σὲ τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν 1378. ὦ μέλαθρον ... Νύμφαι τ' ἔνυδροι 1454 an. ὦ κρῆναι Λύκιόν τε ποτόν 1461 an. ἀγέλαις βουνόμοις τόκοισί τε ἀγόνοις γυναικῶν OR 26. γῇ τῇδε τῷ θεῷ θ' ἅμα 136. σὲ κεκλόμενος ... γαιάοχόν τ' ἀδελφεάν 160 ch. ἄλοχοι πολιαί τε ματέρες 183 ch. παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος 186 ch. τὰ σὰ βέλεα ... τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἴγλας 206 ch. Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος 268. σε προστάτην σωτῆρά τε 304. φονεὺς ὢν λῃστής τε 535. μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι 561. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ' ἄναξ 650 ch. φύσιν τίν' ἦλθε, τίνα τ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων 741. λόγων ἔργων τε πάντων 865 ch. σὲ τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν 905. ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα 1256. τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς 1347. νύκτας ἡμέρας τε OC 618. φυλλάδα ... ἀνήλιον ἀνήνεμόν τε 676 ch. νάρκισσος ... ὅ τε χρυσαυγὴς κρόκος 684 ch. ὧν ἔδρων εἰς οὕς τ' ἔδρων 976. ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους τε 1012. παντόπτα Ζεῦ, πόροις ... τελειῶσαι λόχον, σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνα 1090 ch. Quomodo post λόχον interpungi distinctione media possit, ut Παλλὰς Ἀθάνα cum sequentibus accusativis Ἀπόλλω καὶ κασιγνήταν, a verbo στέργειν pendentibus coniungatur, non perspicio. ἐλθεῖν μολόντ' αἰτεῖν ἀπελθεῖν τε 1165. τε addidit Heath.: a libris abest, quod defendit Reisig. v. Herm. θανεῖν κτανεῖν τε 1388. οἴμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας 1399. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς τὰ πολλά τε στράψαντα βέλη 1514. ἀσπίδων ... δορός τ' ἐπακτοῦ 1525. Ἑρμῆς ὁ πομπὸς ἥ τε νερτέρα θεός 1548. ὦ χθόνιαι θεαὶ σῶμά τ' ἀνικάτου θηρός 1568 ch. εὐνᾶσθαι κνυζᾶσθαί τε 1570 ch. Θησέως Περίθου τε 1594. τίς ἄρα με πότμος ... ἐπαμμένει, σέ τε 1719 m. ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός 1732 m. ἀπεχθὴς δυσκλεής τε Ant. 50. πολλῶν μεθ' ὅπλων ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσιν 116 an. πατρὸς ἑνὸς μητρός τε μιᾶς 145 an. ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς 330. θηρῶν ἀγρίων ἔθνη πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν 345 ch. νόμους παρείρων ... θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν 369 ch. κόνιν σήραντες ... μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ 410. *δρᾶν λέγειν τε 507. [secl. Iacob.] ἐκείνῳ τῇδε τε 570. ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας ... τοῦ τε πρόπαντος ἁμετέρου πότμου 859 m. ἆται κοιμήματά τ' αὐτογέννητα 864 m. δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρόν τε μένος 960 ch. τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν τὸν νοῦν τ' ἀμείνω 1090. στέροψ ὄπωπε λιγνὺς ... Κασταλίας τε νᾶμα 1130 ch. κισσήρεις ὄχθαι χλωρά τ' ἀκτά 1132 ch. τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' ἀεί 1159. ἐνοδίαν θεὸν Πλούτωνά τε 1200. Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς Tr. 19. τίκτει κατευνάζει τε 95 ch. Ἄρτεμιν ... γείτονάς τε Νύμφας 215 ch. βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα 238. ἀοίκους ἀπάτοράς τε 300. σοὶ ταῖσδέ τε 344. Οἰνέως κόρην δάμαρτά θ' Ἡρακλέους 406. πάμπληκτα παγκόνιτα ... ἄεθλα 506 ch. τόξων πάταγος ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων 519 ch. ἄπυρον ἀκτῖνός τ' ἀεὶ θερμῆς ἄθικτον 685. Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι 788. Δίκη τίσαιτ' Ἐρινύς τε 809. πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον 926. τὸ κεῖσε δεῦρό τε 929. ἐν πόντῳ κατά τε δρία 1011 m. σάρκας πνεύμονός τ' ἀρτηρίας 1054. ἐν οἷς νῦν ἐστὶν οἷς θ' ἥμαρτεν 1123. τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν ποίμνας τε πάσας Ai. 63. ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὔερόν τ' ἄγραν 297. μόνοι ἐμῶν φίλων μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ 350 m. ἐχθρὸν ἄλημα τούς τε δισσάρχας ὀλέσας βασιλῆς 390 m. πολύν με δαρόν τε ... χρόνον 414 m. ναυλόχους λιπὼν ἕδρας μόνους τ' Ἀτρείδας 461. μητέρα ... τὸν φύσαντά τε 516. Τελαμῶνι μητρί τε 569. δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος 773. κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς τε 830. ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμόν 848. γέροντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ 849. φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας ἔκ τε φοινίας πληγῆς μελανθὲν αἷμα 919. σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα 1008. δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ 1073. ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἃ βούλεται 1081. Μυκήνας ... πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν El. 10. ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐγχώριοι 67. θρήνων στυγερῶν τε γόων 194 m. ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον 126 ch. ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν ἔκ τε μητρός 326. τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ 555. δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν 651. τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ'

ἤδη δρόμον 726. πολλῶν στυγνῶν τ' ἀχέων αἰῶνι 852 m. ἐλπίδων κοινοτόκων εὐπατρίδων τε 859 m. ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ θάλλοντά τ' εἰσήκουον 952. [sic LA: θάλλοντ' ἔτ' Dind. c. Reiskio.] ζώσαιν θανούσαιν τε 985. αὐτοχειρί μοι μόνῃ τε 1019. ἀφράστως ἀέλπτως τε 1263 m. ἵλεως αὐτοῖν κλύε ἐμοῦ τε 1377. δεινότατος ἀπομάκτης τε fr. Capt. 32, 2. τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς ἔκ τε γενναίων ἅμα γεγῶτας Alet. 94, 3. λέων δράκων τε Ach. Am. 163, 2. Πίνδου Λάκμου τε Inach. 265, 2. τρίγωνος ἀντίσπαστά τε ἐφυμνεῖ συγχορδία Mys. 361, 1. πεσσοὺς κύβους τε Naupl. 380, 4. θεῶν πατρώων τῶν τε φυσάντων ἄπο Ter. 517, 8. (II p. 792, 18.)

2. Longe rarius *integras sententias* coniungit τε, et duplici quidem modo; cum enim tenorem sententiarum propagat, tum novas introducit. Ex illo genere haec sunt. μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ γε [τε Dind. c. Gernhard.] τῆσδε γῆς ἡμᾶς, ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν Ph. 529. ὡς μάθῃς ἀφ' ὧν διέζων ὥς τ' ἔφυν εὐκάρδιος 535. φορβάδος ἔκ τε γᾶς ἑλεῖν 700 ch. cum anacolutho; v. Herm. [deleto τε Dind. ἐκ γαίας scripsit.] ἱδρὼς καταστάζει δέμας μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς αἱμορραγὴς φλέψ 824. ὡς παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς συθείς τ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον OR 446. χρείη μιγῆναι μητρὶ ... τό τε πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν 995. ὅντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα τόν θ' οὗτος λέγει 1055. ὅς μ' ἀπ' ἀγρίας πέδας ἔλαβεν ἀπό τε φόνου ἔρυτο 1350 ch. ἄκων ἔγημα φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε OC 987. μέθεσθε δ' ἤδη χαίρετόν τε 1437. χωρεῖ ... θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν ... ἀποτρύεται Ant. 338. φέρει κόνιν ἔκ τ' εὐκροτήτου ... πρόχου στέφει 430. ἄρχεσθαι θέλειν, δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι μένειν 670. ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας 1069. ἦν ζηλωτὸς σώσας μὲν ... λαβών τε ... μοναρχίαν ηὔθυνε 1163. ἕως τις ... γυνὴ κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος Tr. 149. ἐπιστρατεύει πατρίδα ... *κτείνει τ' ἄνακτα 364. [extrema seclusit Hartung.] τόδ' ἄγγος δεῖξαι λόγων τε πίστιν ἐφαρμόσαι 623. τόλμησον οἰκτειρόν τέ με 1070. ἣ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη μεταίτιος, σοί τ' αὖθις ὡς ἔχεις ἔχειν 1224. σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω, καλῶ θ' [δ' ex LA Dind.] ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν Ai. 831. γελᾷ ... πολὺν γέλωτα, ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς 958 ch. σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη El. 19. ἐχθρὸς οὔτε φύεται πρὸς χρῆμαθ', οἵ τε φύντες ἀρνοῦνται στυγεῖν fr. Alead. 109, 5. λιμὸν τῶνδ' ἀπῶσε ... χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας ἐφεῦρε Naupl. 380, 2. — Alterius rationis haec exempla reperi, quorum plerisque δέ non minus accommodatum est. προσθείς τε χεῖρα δεξιὰν τὰ τόξα μου ... ἔχει Ph. 942. νῦν τ' ... ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι OR 40. Ἀρέα τε τὸν μαλερὸν ... νωτίσαι 190 ch. τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω ... Βάκχον 209 ch. τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε γῆρας OC 1234 ch. οἵ τ' ὀπάονες ... ὁρμᾶσθε Ant. 1108 ch. v. ὃς. οἵτ' PA. Brunck. [Dind.] c. Tricl. ἴτ' ἴτ' ὀπάονες scribendo locum corruperunt. ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας παρέστατε Ai. 1182. Quanquam sermone ad alios homines converso malim scribi ὑμεῖς δέ. ἥδε τ' οὐδ' ἂν εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν sc. λόγον κακὸν οἴσεται Tr. 462. πῆξαι σκῆπτρον ... ἔκ τε τοῦδ' ἄνω βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν El. 421. δέ optime congruit cum sententia. Horum, quae cum sententia absoluta dictum τε habent, minime omnia *que* et *et* latinis particulis converteris; aliqua enim res ex prioribus consequentes monstrantia *praeterea* s. *porro* interpreteris, velut El. 421. OC 1234.; alia ex prioribus argumentationem continentia *sic igitur*, velut Tr. 462. OR 40. Ant. 1108. — Eodem modo iudicanda exempla sunt τε in colloquio ad alterius collocutoris sermonem relatum ostendentia. πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι OR 1001. *Et praeterea* interpretare, v. Schaef. Sed quod Herm. scripsit contra libros τήνδε τ' οὐ μακροῦ χρόνου OC 821., rectius corrigi τὴν δέ γ' οὐ in v. δέ diximus. (II p. 793, 24.)

3. Quomodo cum aliis particulis similis significationis colligetur, magna ex parte aliis locis exposuimus. In v. καί tractavimus τε καί cum iuxta positum, tum aliis vocibus diremptum, item καί ... τε, τε ... τε καί, τε καὶ ... καί et quidquid praeterea earum particularum varie inter se compositarum reperitur. Quomodo μήτε et οὔτε post illato τε excipiatur, in μήτε et οὔτε vidimus.

Sed τε saepe *bis*, *ter*, *quater*, *quinquies* dicitur, et in enumeratione singulorum et simplici et ea, qua καί iteratur vel crebrius ponitur, significatione, ut de pluribus idem, vel de uno plura coniuncta praedicet; tum in sententiis integris. *Bis* ponitur et in *enumeratione* quidem: ἔν τ' ὀδύναις ὁμοῦ λιμῷ τ' οἰκτρός Ph. 185 ch. τά θ' ὅπλ' ἀπῄτουν τοῦ πατρὸς τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν 362. Φοῖνιξ θ' [θ' abest a LA.] ὁ πρέσβυς οἵ τε Θησέως κόροι 562. ὅσιά τε φωνεῖς ἐστι τ', ὦ τέκνον, θέμις 662. οὕτω σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾶν 888. οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν οἷς τ' ἐγὼ 'παθον 1012. ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ 1294. ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς ἐάν τε μὴ θέλῃ 1298. ἤσθην πατέρα τε [τε abest a LA.] τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε, αὐτόν τέ με 1314. θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις 1374. αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν 1412 m. τὰ Διός τε φράσων βουλεύματά σοι, κατερητύσων θ' ὁδόν 1415 an. πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ πέμψεις 1428. πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ OR 20. ἔν τε συμφοραῖς βίου ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς 33. σύ τ' εἶπας οἶδε τ' ἀρτίως Κρέοντα ... σημαίνουσί μοι 78. τά τε σὰ ... βέλεα ... τάς τε πυρφόρους αἴγλας 203 ch. τῷ τε δαίμονι τῷ τ' ἀνδρὶ ... σύμμαχος πέλω 244. οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους σύ τε, Κρέον, κατὰ στέγας 637. κράτη σέ τ' εἶδ' ἔχοντα Λάϊόν τ' ὀλωλότα 759. μ' ὅ θ' ἡγεμὼν αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην 804. τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον, οὗτός τ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά 1138. μήτηρ τέ μοι πατήρ τε 1452. τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ αὐτῆς τε OC 33. τῇ θ' αἰτοῦ πόλει ἐμοί τε 308. τῆσδέ τε μαντεῖα ... τά τ' ἐξ [τε τάξ Dind. c. Heath.] ἐμοῦ παλαίφατα 452. αὐτός τε παῖδες θ' αἵδε 462. αὐτόν τ' ἐχειροῦ τὰς κοράς τ' οἴχει λαβὼν 1009. τῇ θ' αὑτοῦ φρενὶ ... τῷ θεῷ τε 1182. διδοὺς ἐμοὶ λέξαι τ' ἀκοῦσαί τε 1288. λιτὰς ἔχων αὐτός τ' ἐμαυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν 1310. Libri αὐτός γε. Reisk. correxit. πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι 1375. λουτροῖς τέ νιν ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν 1601. λασιαύχενά θ' ἵππον ἄξεται ... οὔρειόν τ' ἀκμῆτα ταῦρον Ant. 349. τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἠλέγχομεν πράξεις 434. θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι 545. σέ τ' εἰκός ... σέ τε 724. χιών τ' οὐδαμὰ λείπει τέγγει τε 830 m. οἵ τ' ὄντες οἵ τ' ἀπόντες 1109. σέ τ' οὐχ ἑκὼν κατέκανον, σέ τ' αὖ τάνδ' 1340 m. αἵ τ' εἴσω στέγης αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς Tr. 202. Εὔρυτόν τε ... τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν 353. οἵ τε μέσσαν Μηλίδα πὰρ λίμναν χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας 635 ch. πατρός τ' ἐκείνης τ', ὠρφανισμένος βίον 942. τά τ' οὖν πάρος τά τ' εἰσέπειτα Ai. 34. πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε ...

βουκόλων φρουρήματα 53. κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται ἡμεῖς θ' ὁμοίως 275. πρός τ' ἐφεστίου Διὸς εὐνῆς τε τῆς σῆς 493. ὑμῖν τε ... κείνῳ τε 566. θυμοῦ τ' Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων 718 ch. ὧν τ' ἔπαθ' ὧν τ' ἐδάη El. 168 m. ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς ἁπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν 249 m. ἔκ τέ σου κακοῖς πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμου 599. τά τ' ὄντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά 937. ἔν θ' ἑορταῖς ἔν τε πανδήμῳ πόλει 982. ἀφ' ὧν τε βλάστωσιν ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὔρωσιν 1060 ch. σοφά τ' ἄριστά τε παῖς κεκλῆσθαι 1089 ch. ἔκ τε λύρας ἔκ τε νόμων fr. Thamyr. 232 b, 2. τάξεις τε ταύτας οὐράνιά τε σήματα fr. Naupl. 379, 3. πέπλους τε νῆσαι λινογενεῖς τ' ἐπενδύτας Nausic. 391. θνητός τ' ἂν ἐκ θνητῆς τε φύς Polyx. 470, 6. [θνητός γ' ἂν libri Stobaei 49, 13. praeter solum A qui θνητός γ' ὢν unde Dind. c. Meinek. θνητὸς ὢν θν.] Longe minus frequenter *enuntiata* et *sententiae* sic colligantur. νῦν δ', ἐπεὶ κυρῶ τ' ἐγὼ ἔχων μὲν ἀρχὰς ... ἔχων δὲ λέκτρα ... κοινῶν τε παίδων κοίν' ἂν ... ἦν ἂν ἐκπεφυκότα· νῦν δ' εἰς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη OR 258—263. ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνάδει τῷδε τἀνδρὶ σύμμετρος, ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ 1112. πολλῶν ἀκούων ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ ... ἔγνωκά σε ... τὰ νῦν θ' ὁδοῖς ἐν τοῖσδ' ἀκούων μᾶλλον ἐξεπίσταμαι OC 551—554. πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς νοσοῦντα ... τότ' ἐξεώθεις κἀξέβαλλες· ... νῦν τ' αὖθις 765—772. ὅπως μάθῃς ... οὔστινάς τ' ἄγεις ἔσω., ὧν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας ἐκμάθῃς ἃ δεῖ Tr. 336. Sic recte pro οὔστινάς γ' Erf., v. Herm. Omittunt particulam libri. ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρῃς, ἅ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι, καὶ ταῦτ' ἄγῃς 493. ὅτι ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν εἰς τόσονδ' ἐχθαρτέος, ὡς καὶ φιλήσων αὖθις· εἴς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα Ai. 679. — Est etiam mixtum ex illo utroque genus, unum τε ut adnectendo prioribus et continuando sermoni constitutum sit, alterum vero partem parti adiungat. οἵ τ' [ἴτ' Dind.] ὀπάονες οἵ τ' ὄντες οἵ τ' ἀπόντες ὁρμᾶσθε Ant. 1109. i. e. οἱ μὲν ὄντες, οἱ δὲ ἀπόντες. ὑμεῖς θ', ἑταῖροι, ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε τιμᾶτε Τεύκρῳ τ', ἦν μόλῃ, σημήνατε Ai. 687. Item pars prioribus adnectitur, deinde autem nova sententia infertur. παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναῖκας εὔιόν τε πῦρ, φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας Ant. 963 ch. — *Ter* ponitur τε: ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ τοῦ θεοῦ τε τῆσδέ τε γῆς OR 253. διδακτά τε ἄρρητά τ' οὐράνιά τε 300., quanquam tertium τε accuratius ad id quod sequitur χθονοστιβῆ spectat. τυφλὸς τά τ' ὦτα τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ 371. φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ' οὐ χρῆν ὁμιλῶν, οὕς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανών 1184. αὐτός τε χώρα θ' ἥδε πρόσπολοί τέ σοι OC 1553. σοί θ' ὑπούργησον τάδε ἐμοί τ' ἀρωγά, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν El. 461. ὑπέρ τε πόντου ... νυκτός τε πηγὰς οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχάς Orith. fr. 655. — *Quater* positum non exstat, nisi numeraveris illud Orith. fr. 655., in quo perperam libri Strab. 7, p. 295. Φοίβου τε παλαιόν. — *Quinquies* legitur Tr. 1094—1099.: λέοντα Λερναίαν θ' ὕδραν, διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν, ... Ἐρυμάνθιον τε θῆρα, τόν θ' ὑπὸ χθονὸς Ἅιδου τρίκρανον σκύλακα, ... τόν τε χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα. — De distinctione sic sentio, non esse nec cur singulae enuntiatorum partes virgulis usquam separentur nec enuntiata ipsa, nisi quodammodo sui iuris sint, id quod ita fit maxime, cum verbum priori membro insertum est. In pluribus iterato τε enumerandis non magis opus distinctione, nisi cum verbum pluribus membris commune primo includatur.

4. De *loco* quem τε in sententia occupet, haec habeo dicenda. Cum vocabula sola, verba et nomina iunguntur, τε copulativum *postponitur*; cum nomen *praepositionem* additam habet aut *articulum*, legitimus particulae post illa vocabula locus est. De praepositione vide El. 326. 599. 982. Ant. 116. Tr. 1011. Ai. 493. 654. Ph. 185 ch. 468. 700. 1294. OR 20. 33. 34. 253. 478. 541 (ἄνευ τε). 1351. OC 33. 551. fr. Thamyr. 232 b, 2. Orith. 655. De articulo Ph. 314. 321. 592. 867. 1200. 1220. 1226. OR 206. 905. 1347. OC 684 ch. 1548. Ant. 859 m. 1159. Ai. 390. At multifariam lex collocationis turbatur. Nam saepe non articulum pone sequitur, verum ipsum nomen. αἱ Μυκῆναι ... ἡ Σπάρτη τε Ph. 325. τῷ θεῷ θ' ἅμα OR 136. τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος 268. siquidem πάλαι cum articulo iunctum adiectivi vim induit. τὰ πολλά τε στράψαντά ... βέλη OC 1514. τὸν νοῦν τ' ἀμείνω Ant. 1090. τὸν φύσαντά τε Ai. 516. τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ El. 555. In praepositione legem migrari non video, nisi forte Ph. 1312., quanquam is locus ampliorem traiectionem habet: ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν ἤκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων, id est ὃς καὶ ὅτε μετὰ ζώντων ἦν ... καὶ νῦν. Sed sunt et alia traiectionis genera. In Ph. 491. facili transpositione sanandus versus videtur Τραχινίαν δειράδα τε καὶ τὸν εὔροον Σπερχειόν, pro librorum scriptura τε δειράδα, versum anapaesto vitiante, et Toupii [quod Dind. recepit] invento δεράδα: dictum illud ὑπερβάτως pro τε δειράδα καί. Inprimis usitata traiectio, cum *bis* ponitur τε. φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν Ph. 1412 an. i. e. αὐδήν τε τὴν Ἡρακλέους. τοῦτ' ἐγῷδα τῆσδέ τε μαντεῖ' ἀκούων συννοῶν τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφατα OC 452. Plerique codd. c. LA τῆσδέ γε; probo Hermannum quod τε receperit, improbo distinguentem post ἀκούων et συννοῶν, hanc posteriorem distinctionem ne intelligi quidem posse existimans. τε τάξ ἐμοῦ ad sensum bene Heathius corrigebat; sed eadem receptae scripturae sententia, ὑπερβάτως posito τε. χιών τ' οὐδαμὰ λείπει τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι ... δειράδας Ant. 830 m. i. e. χιὼν λείπει τ' οὐδαμὰ τέγγει τε. ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς ἁπάντων τ' εὐσέβεια El. 249 m. i. e. αἰδώς τ' ἂν ἔρροι. Fortasse scribendum τἂν i. e. τοὶ ἄν. ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων OR 541. i. e. ἄνευ πλήθους τε καί. ὅπου θ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει κἀποφθίνει τὰ χρηστά Ph. 456. De hyperbato τε praeter Schaeferum in ind. Gnom. Gr. s. v. et Meinekium cur. crit. p. 10. disseruit Wellauer. addend. ad Vechneri Hellenol. in Iahnii annal. (a. 1832.) supplem. I. fasc. I. p. 381.

5. Aliquanto non τε ... τε, τε ... καί, καὶ ... τε, οὔτε ... τε, μήτε ... τε inter se componuntur, sed liberior initur cum aliis particulis consortio. τε ... δέ non Homericum modo, sed tragicis etiam usitatissimum anacoluthi genus: v. Schaef. ad Dion. de c. v. p. 192. Significat autem *cum* ... *tum autem*, i. e. μὲν ... δέ. ὃς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν, ἤκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων Ph. 1312. τε omittit LA. τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν· ἀντιστάντα δὲ ἄτῃ πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα Ant. 1096. ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς ἐφεῖτ', ἐγὼ δὲ ... τελῶ Tr. 285. Brunck. πόσις γ' ὁ σός. ὡς σύ θ' οἷ θέλεις σπεύδῃς, ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ 333. σύ γε Brunck., non melius Schaeferus ἐγώ τε. τὰς ἀεί τε παρθένους ἀεὶ δ' ὁρώσας πάντα τἀν βροτοῖς πάθη Ai.

835. LA ἀεί θ'. Prius τε omittit Flor. Γ. ἆρα ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν, ὀρθῶς δ' ὁδοιποροῦμεν —; El. 1098. ὀρθῶς θ' Dind. recepit ex LB. LC. ὅς τ' ἐμὰν γᾶν ... οὔρισας, τὰ νῦν δ' εὔπομπος, εἰ δύναιο OR 695 ch. v. Herm. Turn. et recentiores γε, male. [LA δ' m. pr., sed τ' a m. ant. idque recepit Dind.] Sic fit ut τε ... μηδέ sese excipiant. Κρέοντί τε θρόνους ἐᾶσθαι μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν OC 367. — τε ... ἠδέ epico more consociantur, quippe simili significatione praedita. Φερητίδης τ' Ἄδμητος ἠδ' ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης Κορωνός Lemn. fr. 345, 1. [Ant. 673. ex Naucki coniectura.] Sed τε ... ἤ non videntur componi, siquidem suspecta scriptura est Tr. 445. τε post μέν correctione ingesturus erat Elmsl. OR 220., a librariis δέ aliquoties substitutum affirmans; nec advocare tamen debuit Ai. 1404., nec talia pro lubitu invitis libris omnibus iudicanda.

6. Praeterea *una in sententia* copulantur τε γάρ, quod *namque* interpretatur Schaef. app. ad Dem. t. 2. p. 579. ad Plut. t. 4. p. 324. ad Dion. de c. v. p. 409. coll. Herm. ad Tr. 1019. Verum hic Trachiniarum versus σοί τε γὰρ ὄμμα ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν unum est enuntiati unius et simplicis exemplum. Sed cum duo τέ aut τε ... καί sibi invicem opponuntur, γάρ prioris membri causam et rationem reddens nihil offensionis habet: v. OR 1112. OC 555. 765. Ant. 1168. El. 1311. inc. 727, 2., quae cum in τε tum in καί recensuimus. δέ τε ferenda sic posita non sunt: v. Herm. ad Vig. n. 316. p. 836. Unum, quod ap. Soph. ferebatur exemplum OR 18., Erfurdtius correxit οἵδε τε ex Suida scribendo, idque firmant Flor. Γ. Θ. [Dind. οἱ δ' ἐπ' dedit.] — θ' ἅμα, θ' ὁμοίως, θ' ὁμοῦ, ἄλλως τε, ἔστε s. ἔς τε v. l. c. οἷόν τε v. οἷος.

7. Singulatim notatione egent haec. Cum anacolutho *semel* dictum τε, ubi converso sermone alia loquendi ratio sequitur: αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους οἴκους τίθησιν Ant. 673. Erf. [Dind.] secundum Dresd. a. omiserunt τε. Contra *abundat* τε cum καί aliquando coniunctum proxime. βίᾳ τε κοὐχ ἑκών OC 935. ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλων El. 885. γε Erf., sed v. Herm. Porro *emendatione addimus* τε Alet. fr. 94, 1.: τοὺς μὲν δυσσεβεῖς κακῶν τ' ἄπο βλαστόντας. Denique *vitiose* scribitur ἅ τε cum nihil consequens sit, quo τε referatur El. 148 m. Exarandum ὑφ' ἕν in ὥστε diximus. Multis praeterea locis τε ingerendo peccarunt librarii, aliquando expellendo. Horum in γε particula p. 140 a. tractavimus Ph. 29. 441. 1037. OR 258. 1030. OC 260., in δέ p. 159 a. Ph. 633. OR 78. 1224. Tr. 143. Accedant nunc illis haec. Ph. 1178. ἑκόντι τε πράσσειν libri ignorante scholiasta, nec apta catalexi, eiecit Herm. — v. 1364. γε Brunck.: libri olim οἵ τέ σου καθύβρισαν, cum causa opus sit facti reddenda. El. 1416. εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ, quod defendi non potest, nisi post γάρ incideris: δ' ὁμοῦ Flor. Γ., γ' ὁμοῦ Herm. — Ant. 213. tractavimus in v. πᾶς. v. 217. τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι Brunck.: inepte libri τ', pariter atque Ai. 1312. ubi γε ab Erf. restitutum [delevit utrumque Dind.], a Scaligero Ach. Am. fr. 162, 8. Contra restituendum τε vidimus OC 488. 1310. Tr. 336.

[Τεγεάς. *Tegeas*, i. e. Tegeensis femina. Steph. Byz. v. Τεγέα, πόλις Ἀρκαδίας ... ὁ πολίτης Τεγεάτης καὶ θηλυκὸν Τεγεᾶτις ... λέγεται καὶ Τεγεάς ὡς Ἰλιάς, ὀξύνεται, ὡς Σοφ. (fr. inc. 973.) Telephi matrem Τεγεάς dictum fuisse in Aleadis suspitio est Meineki.] (II p. 798, 14.)

Τέγγω. || *madefacio*. φοίνιαι δ' ὁμοῦ γλῆναι γένει' ἔτεγγον OR 1277. νεφέλη ... τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν Ant. 530 an. de *lacrimis*. χιὼν τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις δειράδας 831 m. Sic passive dicitur *madefieri*. πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας Ai. 1209 ch. πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτα Ph. 1456 an. — || Cum figura quadam, ut Latina *destillare* et *rorare* dicitur. ἥ που ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν Tr. 848 m. Inde passive dictum est μέλας ὄμβρος χαλάζα θ' αἱματοῦσσ' ἐτέγγετο OR 1279. *defluebat*. v. s. αἱματοῦσσα.

Τείνω. || *tendo*. τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη Ph. 198 an. ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ πόδα τείνας ὑπείκει μηδέν Ant. 716. — || Ab hac significatione tralatum est τὸ μὴ τείνειν ἄγαν Ant. 711. *non nimis pertinaciter contra tendere*. — || *Extendendi* significationem haec inprimis *passivi* exempla et *figurate* quidem dicti monstrant. ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη πάταγος Ἄρεος Ant. 124 ch. [cf. Curt. Et. n. 230. not.] ὄμμασι δ' ἀντίσχοις τάνδ' αἴγλαν, ἃ τέταται τὰ νῦν Ph. 831 ch. *obtenditur*, i. e. *tegit*, v. αἴγλη. Hinc de *exorientibus* poni videmus. νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ ῥίζας ὃ τέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις Ant. 600 ch. Puellae ipsae Antigona et Ismena ultima propaginis Oedipi lux orta dicuntur. — Eadem vis de *sermone producendo* intransitive posito verbo inest. μὴ τεῖνε μακράν Ai. 1040. Affert haec Moschop. dictt. Att. de compositis verbi τείνω agens, et cum aliqua scripturae varietate Gr. de constr. p. 390. Herm. V. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 65. Boeckh. expl. ad Pind. p. 342.

Τειρεσίας n. pr. [cf. F. J. Schnell, Τειρεσίας ὁ προφήτης. in 17. suppl. annal. Iahn. (a. 1851.) p. 54—100.] ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία OR 300. — ὦ γεραιὲ Τειρεσία Ant. 991. 1045. ἄνακτ' ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν OR 285. Τειρεσίου παῖς Polyid. fr. 462 d. i. e. Phamenus.

Τείρω *vexo* (cruciatu). προυφάνη κτύπος φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου του Ph. 203 ch.

Τεῖχος *murus*. ἐφεῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ Naupl. fr. 379, 1. τειχέων καὶ δὴ τοὺς Ποσιδείους θριγκοὺς ἀποσεισαμένη Past. 451. ap. Herod. π. μ. λ. p. 11, 3.; [τειχέων pro τειχῶν recte emendavit Dind. nisi praestat τοίχων a Nauckio inventum.]

Τεκμαίρομαι *iudico*, *coniecturam capio*. οὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται OR 916. Quippe vetera illa oracula ad irritum cecidisse videbantur. [ἄστροις τεκμαρούμενος OR 795. Nauck. de coni.] τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι Cedal. fr. 307, 1. Hanc vim verbi similibus illustrat Sluiter. lectt. Andoc. p. 208.

Τεκμήριον *documentum*, *signum*. θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια προσῆλθες El. 774. Ὀρέστου τοῦθ' ὁρᾶν τεκμήριον 904. ἧς ἠκούσαμεν φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια 1109. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ; OC 1510. (II p. 799, 11.)

Τέκμησσα n. pr. Τέκμησσα δεινὰ παῖ Τελεύταντος Ai. 331. ὦ δαΐα Τέκμησσα 784. τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὁρῶ Τέκμησσαν 895.

Τεκνολέτειρα lusciniae cognomen, *quae pullos amisit*. τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδών El. 107 an.

Τέκνον. || de *liberis* parentum. πρός σ' ὅτι σοι φίλον ... ἄντομαι, ἢ τέκνον ἢ λέχος OC 251 m. τί γὰρ τέκνον τὸ τοῦδε; Ai. 983. ὁ μὲν Νηρῇδος τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκεν Scyth. fr. 491. — καί σε πρὸς τοῦ

σοῦ τέκνου ... ἱκνοῦμαι Ai. 587. κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου; Ant. 568. ἄχη τέκνου κλύουσαν 1247. ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον 1297. Haec praeter OC 251., quod indefinite dicitur, omnia *filii* significationem habent. — τῶν ἐμῶν Ἅιδης τίν' ἵμερον τέκνων ἔσχε El. 542. τέκνων ὅσων δύσνοια μὴ πρόσεστι 653. τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ φύλοπις 1071 ch. ἤ τοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη Tr. 150. ὡς τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν 266. προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων Ai. 1294. τῶν κείνου τέκνων OR 928. ἔνθα τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι 1250. μητρῴαν διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων 1257. ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος; 1375. τέκνων δ' ἀφοῦ 1521. *filiae* sunt, ut τέκνων ... μόνην ξυνωρίδα OC 894. τῶν σῶν ... τέκνων 1041. — γάμοι ἀνόσιοι τέκνων OC 946. [contra senarii leges τόκεων Musgr.] ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα 1692 ch. εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν Ant. 905. θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ 1164. ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων inc. fr. 674 a. — τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν Tr. 139. εἶπε δ' ἣν τέκνοις μοῖραν ... νέμοι 162. τοῖς σοῖς τέκνοις OR 425. τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε OC 1140. τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς 1529. δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις 1632. τί γὰρ πατρὸς ... τέκνοις ἄγαλμα μεῖζον; Ant. 703. — τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον OC 1120. ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα Ant. 645. Alloquendi vocativorum hanc significationem habent hi. τέκνον Οἰνέως Tr. 598. 665. τέκνον Λαρτίου Ai. 380 m. Ποίαντος τέκνον Ph. 318. 461. Ἀχιλλέως τέκνον 1433. τέκνον τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη OC 1. τέκνον Οἰδίπου 255. τέκνον Αἰγέως 1153. 1518. 1538. Διογενὲς τέκνον Ai. 91. Minerva. τέκνον ἐμόν OC 216 m. τέκνον Ἀντιγόνη 311. ὦ τέκνον Αἰγέως 940. 1754 an. ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα OR. 158 ch. siquidem hoc cum plerisque personae speciem induere dixeris, quod mihi quidem non videtur. Λαΐειον ὦ τέκνον 1216 ch. — τέκνον Tr. 68. 82. 1174. 1221. Ai. 764. 809. 944. OC 27. 213 m. 328. 332. 388. 412. 845. 1204. Ant. 1230. φεῦ τέκνον 1300 m. ὦ τέκνον Tr. 76. 741. 1070. 1146. OC 9. 81. 327. 353. 410. 1102. Teucr. fr. 508, 1. ὦ τέκνον, τέκνον El. 1410. ὦ τέκνον, ὦ παῖ Tr. 61. — τέκνα OR 1493. OC 1486. ὦ τέκνα OR 1480. 1484. 1501. 1511. OC 342. 1611. ὦ τέκνα, τέκνα OC 1457. Eam significationem ad *prolem* universe transferri praeterquam in illo versu OR 158. videmus Camic. fr. 299, 1.: ἀλίας στραβήλου τέκνον. — || Praeterea amica τέκνον, τέκνα, ὦ τέκνον, ὦ τέκνα compellatio est inprimis *senioribus* usitata aut maiore *auctoritate praeditis* colloquentibus cum adolescentibus aut tenuioribus. τέκνον El. 79. 153 ch. 173 ch. Tr. 974 m. Ph. 130. 210 ch. 276. 466. 484. 742. 747. 805. 811. 843 ch. 855 ch. 878. 879. 932. 1295. 1367. 1399. OR 1098 ch. Ant. 1023. φίλτατον τέκνον Ph. 1301. — ὦ τέκνον El. 477 ch. Tr. 981 m. Ph. 141 ch. 236. 249. 284. 300. 307. 327. 337. 468. 635. 658. 662. 733. 753. 807. 833 ch. 845 ch. 875. 898. 914. 1310. OR 1030. inc. fr. 748, 2. ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον Ph. 799. Eodem referendum ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως Ph. 260.; nam τέκνον amica Neoptolemi ex ore Philoctetae compellatio est, filium eum Achillis esse ex ὦ παῖ demum agnoscitur. — τέκνα OR 6. ὦ τέκνα OR 1. De articulo ad τέκνον vel addito vel omisso v. ὁ ἡ τό. ε in thesi corripitur.

Τεκνοῦσα *quae liberos peperit.* ἄνανδρος ἢ τεκνοῦσα Tr. 308. Haec librorum plerorumque scriptura, damnata a Brunckio et Herm., defensa a Toupio em. in Suid. t. 2. p. 36. et Bernhardyo ad Dion. Per. 456. 1022., fortasse retineri debuit, certe antequam omnes omnium eiusmodi adiectivorum scripturas in numerato habuero, non abiiciam, cum analogiae species in eo nominum genere admodum fallax sit. Ceterum τεκοῦσα LA, ν a m. pr. superscripto: in libro quodam adscriptum in margine γρ. τεκνοῦσα. ἤτοι τέκνα ἔχουσα. — [τεκνοῦσσα Brunck. Herm. Dind. dederunt.] (II p. 801.)

Τεκνόω *gigno.* De *liberis:* γάμον τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον OR 1215 ch. de Oedipo dictum eodem filio et marito matris. *Tralate:* νόμοι ὑψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες OR 867 ch. Et *medio:* μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τε OC 618. Significationis enim discrimen non agnosco, cf. Eur. Suppl. 1091. Phoen. 868.

Τεκταίνομαι *coniungere, conciliare,* a compage fabrili sumptum. καὶ διχοστατῶν λόγος σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται inc. fr. 745, 2.

Τεκτόναρχος non *architectum* Sophocli, sed qui *arti fabrili praeest* significare videtur. τεκτόναρχος Μοῦσα Daed. fr. 170. Quanquam Pollux 7, 117. ἀρχιτέκτων videtur explicare. V. Μοῦσα.

Τέκτων *faber.* προσπτύσσεται πλευραῖσιν ἀρτίκολλος ὥστε τέκτονος χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον Tr. 768. ἀρτίκολλος τέκτονος i. e. κολληθεὶς πρὸς τέκτονος coniungenda videri in v. ἀρτίκολλος diximus. τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος Oenom. fr. 421, 2.

Τελαμών n. pr. παῖ Τελαμῶνος Ai. 184 ch. τοῦ Τελαμῶνος οἴκου 204 an. πατρὶ Τελαμῶνι 463. Τελαμῶνι 569. Τελαμών, σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα 1008. ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς 1299. Servat nomen proprium appellativi accentum, de quo EM. p. 750, 29. Arc. p. 13, 17.

Τελαμώνιος *Telamonius.* Τελαμώνιε παῖ Ai. 134 an. Tritum est hoc adiectivum patronymici vices gerere.

Τέλειος *definitus, certus.* τελείαν ψῆφον . . . κλύων τῆς μελλονύμφου. Ant. 632. Schol.: τὴν ἤδη τετελεσμένην. τοῦτο δέ φησιν ὡς μὴ μεταβουλευσόμενος. ἢ τὴν τέλος ἐπάγουσαν τῇ Ἀντιγόνῃ. Harum haud dubie prior vera est explicatio; *firmam* et *irrevocabilem* sententiam Creonti stare indicans.

Τελειόω *ad finem perduco.* σθένει Ἰπινικείῳ τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόγον OC 1089 ch. Brunck. τελεῶσαι contra libros pariter atque numeri incessum. οὐδὲν εἴργει σοὶ τελειοῦσθαι τάδε Tr. 1257.

Τελεόμηνος *suis mensibus absolutus.* τελεόμηνος δωδέκατος ἄροτος Tr. 824 ch. duodecim anni laboribus pro Eurystheo suscipiendis peragendi significantur. v. Herm.

Τέλεος *postremus.* πότερα πρότερον ἐπιστένω, πότερα τέλεα περαιτέρω, δύσκριτ' ἔμοιγε Tr. 949. [Dind. c. Musgr. μέλεα scripsit.] Schol. ποῖα χαλεπώτερα καὶ περαιτέρω δεινότητος explicat. Sed τελευταῖα significari, ut utrum Herculis an Deianirae calamitatem potissimum fleat se ambigere dicat chorus satis docuit Herm. secundum Aesch. Ag. 1513.

Τελεόω *ad finem perduco;* pass. *pervenio ad finem.* ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν El. 1510.

Τελεσφόρος *exitum adducens.* τελεσφόρος Δίκη Ai. 1390. de *rependenda ultione* dictum. φάσματα ... δὸς τελεσφόρα El. 646. *fac ut eveniant.* Paulo

aliter dictum. ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν OC 1489. *Facto gratiam dudum animo conceptam comprobare* vult. (II p. 802, 7.)

Τελευταῖος *ultimus*. Proprie de re secundum tempus iudicanda: τὴν τελευταίαν ἰδεῖν [χρεών Nauck.] ἡμέραν OR 1528. Ad sensum simile est τὸν τελευταῖον βίον OC 1551. non βίου τελευτήν, sed βίον πρὸς τελευτὴν ἀποβλέποντα. ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἄναξ ὡρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς Tr. 155. — τὸν τελευταῖον δ' ὅλον OC. 479. sc. χεῖ. [Schneidew. ἑλών, Dind. c. Heimsoeth. χοῦν sed v. Spengel. in Philol. 19. p. 439.] Sic adverbiascens dicitur ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν OR 1183. — Inde transfertur ad *res vitae finem spectantes*. ὡς τελευταίαν ἐμοῦ φήμην πύθησθε θεσφάτων Tr. 1149. ἵνα τὴν περὶ τῆς τελευτῆς μου φήμην μάθητε schol. — Iam tralate ad *extremum* i. e. *grave* et *intolerandum* significandum accommodatur. ὅταν . . . ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν El. 271.

Τελεύτας n. pr. Τέκμησσα, παῖ Τελεύταντος Ai. 331. — παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος Ai. 210 an. Scripturam propter productam primam syllabam suspectam plerisque, Erf., Lob., Herm. varie excusarunt; correxere Pors. ad Eur. Hec. 123. παῖ τοῦ Φρυγίου σὺ Τελεύταντος, quod Herm. nunc et Elmsl. et Dind. sequuntur, Bentl. Τελλεύταντος scribendo, cuius rationem Brunck. comprobavit: addicunt apographa ex quibus alterum inseruit m. rec. in LA. [Φρυγίοιο Τελεύταντος coniecerat Iaeger.]

Τελευτάω *finio*. τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή; OC 477. *quemnam ad finem adducere*, i. e. quid facere ad rem perficiendam. καλῶς τελευτᾷς Tr. 1252. κἂν ἐγίγνετο πληγὴ τελευτῶσα Ant. 261. — Accommodatur inprimis *vitae fini* significando, cuius rei origo patet ex Tynd. fr. 572, 3.: πρὶν . . . τελευτήσῃ βίον. — ἢ γὰρ θάνῃς σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῇς Ai. 496. πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς Tyr. fr. 583 b. Hoc universe *finem* et *eventum rerum* et consiliorum significari diceres, nisi illa sententia de vitae fine, ut de hominis beatitudine recte iudices, spectando Veteribus adeo fuisset in deliciis.

Τελευτή *finis*. γνώσει κακοῦ θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσγίγνεται OC 1198. *male exire*. ἰσοτέλεστος Ἄϊδος ... μοῖρα ... θάνατος ἐς τελευτάν 1224 ch. v. ἰσοτέλεστος. θέσφατος βίου τελευτή 1473. τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν Tr. 79. παῦλά τοι κακῶν αὕτη τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη 1256. [de τελ. ὑστάτη cf. F. Gu. Schmidt. in 17. suppl. annal. Iahni (a. 1851.) p. 289.] παῦλα αὕτη coniungenda, hoc sensu: *haec mihi sola a malis liberatio est*, *mori*. Nec tamen propterea cum Brunckio et Hermanno distinctio post αὕτη ponenda. καὶ τὰς τελευτὰς εἰκός ἐσθ' οὕτως ἔχειν inc. fr. 715, 2.

Τελέω. I. *Formae*. || *Activi praesens*. τελῶ Tr. 286. OR 222. τελεῖς OR 1448. τελεῖ Ant. 3. τελοῦμεν El. 1061 ch. τελεῖτε OC 1435., quod etiam pro *futuri* exemplo habeas. τελοῦσι El. 1419 ch. LA τελοῦσιν contra versum; correxit Tricl. — τελεῖν OR 252. OC 13. 878 ch. id quoque quis futurum putet. Ant. 1113. El. 779. 947. Tr. 79. Ai. 527. — τελῶν OR 1330 m. τελοῦντες El. 726. De Tr. 238. v. τέλος. — *fut*. τελῶ OR 232. τελεῖ OC 881. 1079. ch. bis. τελοῦμεν El. 1435. τελοῦσι El. 1399. τελεῖν OC 1634. Tr. 825 ch. τελῶν OC 630. Ant. 1065. τελοῦσα OC 503. τελοῦντι OC 465. 648. τελέουσα emendavit Billerbeck. Tr. 1263 an. Vulgatur τελέως. — *aor*. ἐτέλεσε Tr. 917. τελέσαντα OR 465 ch. — || *Passivi praesens* τελεῖται El. 1464. τελῶνται OC 1408. τελεῖσθαι Ai. 686. τελουμένων El. 1344. τελούμενα Ph. 1381. OR 797. — *fut*. τελεῖσθαι Tr. 1171. — *perf*. τετελέσθαι Ter. fr. 515, 4. — *aor*. τελεσθῆναι Tr. 174. 742. — (II p. 803, 16.)

II. *Usus*. Proprie et suo iure significat *finio*, *ad finem perduco*; aliquando *effectum do* aptius explicueris. τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον El. 726. ΟΡ. θάρσει· τελοῦμεν. ΗΛ. ἢ νοεῖς ἔπειγέ νυν 1435. sic Erf. distribuit verba: alii τελοῦμεν ἢ νοεῖς coniungunt. τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν Tr. 79. τὸ γὰρ κέρδος τελῶ 'γὼ OR 232. gl. τελέσω, δώσω: *efficiam ut adipiscatur*. τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ 1448. τοιαῦτ' ἔπη γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο OC 630. εἰ σοί γ' ἅπερ φῇς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι 648. εἰ τάδε δοκεῖς τελεῖν 878 ch. τά γ' οὐ τελεῖ 881. τελεῖ, τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἆμαρ 1079 ch. τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι 1435. nisi id *exsequi* malis interpretari. τελεῖν δ' ὅσ' ἂν μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεί 1634. κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν Ant. 1065. τοὺς καθεστῶτας νόμους σῴζοντα τὸν βίον τελεῖν 1113. Sic et *passivum* dicitur. ἅ σοί τε κἀμοὶ λῷσθ' ὁρῶ τελούμενα Ph. 1381. ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα OR 797. ἐὰν αἱ τοῦδ' ἀραὶ πατρὸς τελῶνται OC 1408. εὔχου τελεῖσθαι τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ Ai. 686. ὡς τελεσθῆναι χρεών sc. τὰ μαντεῖα Tr. 174. (λόγον) ὃν οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι 742. ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ λύσιν τελεῖσθαι 1171. τελουμένων εἴποιμ' ἂν El. 1344. καὶ δὴ τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ 1464. οὐδεὶς τῶν μελλόντων ταμίας, ὅτι χρὴ τετελέσθαι Ter. fr. 515, 4. — || Est etiam *exsequi*, iussa inprimis et mandata; quanquam lubricum de plerisque exemplis, an primitivae significationi accensenda sint, iudicium est. ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν OR 252. ἥκομεν ... ἂν δ' ἀκούσωμεν τελεῖν OC 13. ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προξενεῖ 465. *in omnibus parituro*. ἀλλ' εἶμ' ἐγὼ τελοῦσα 503. πόσις τε σὸς ἐφεῖτ', ἐγὼ δὲ πιστὸς ὢν κείνῳ τελῶ Tr. 286. ἐπαίνου τεύξεται ... ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν Ai. 527. — || Sic fit, ut aliquando universe interpreteris *facere* et *patrare*. ἄρρητ' ἀρρήτων τελέσαντα OR 465 ch. Ἀπόλλων ὁ κακὰ κακὰ τελῶν ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα 1330 m. *qui in me patravit*; potuit etiam qui *effecta dedit* explicare. δείν' ἐπηπείλει τελεῖν El. 779. *ultionem minabatur*. ἄκουε δὴ νῦν, ἢ βεβούλευμαι τελεῖν 947. τί τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν; 1061 ch. ἄνδρες αὐτίκα τελοῦσι τοὔργον 1399. ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτο Tr. 917. Res enim eiusmodi non est, quae ad finem quendam adducatur; *fecisse* Deianira dicitur. ψυχὴ ... τελέουσ' ἀεκούσιον ἔργον 1263 an., si vere, ut videtur, emendavit Billerbeck.: τελέως libri. — || Paulo selectiore usu haec dicta sunt. Aliquando intransitive de *rebus evenientibus* dicitur. ἔλαχεν ... ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων Tr. 825 ch. *suscipiendis laboribus finem impositum iri*, v. Herm. τελοῦσ' ἀραί El. 1419 ch. — Dein formulam ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ OR 222. i. e. εἰς τέλος πολιτῶν ἔρχομαι, *in ordinem receptus sum*, multi illustrarunt, Ruhnken. ad Tim. p. 251. Schaefer. mel. crit. p. 28. Boissonnad. ad Eunap. p. 311. Grauert. ad Aristid. Lept. p. 105.

*Τελέως Tr. 1263. v. τελέω.

Τέλλω *orior*. ἡλίου τέλλοντος El. 699. [v. Wolff.]

Τέλος. || *finis*. ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι OC 422. χὤταν εἰς τέλος τοῦ

ζῆν ἀφικνῇ 1530. ὡς δὲ πρὸς τέλος γόων ἀφίκοντο 1621. τὸ τέλος βίου 1721 ch. τῷ τέλει πίστιν φέρων El. 735. v. ἔχω. τοῦ χρόνου τέλος Trach. 166. *finem praestitutum.* οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος inc. fr. 735. — Adsignificatur *eventus.* τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς Trach. 26. οἷον ἄρ' ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀφωρμήθημεν OC 1400. τί μὰν ἀφήσει τέλος; 1467 ch. — || Hinc *adverbiascentis dictionis* exempla multa sunt. τέλος *postremo.* τέλος δὲ ... λόγους ἀνέσπα Ai. 301. πῶς ἂν ... τέλος θάνοιμι καὐτός 391 m. τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι 1019. τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν σοί Ant. 233. τέλος δὲ ... λέγει τις εἷς 268. τέλος δ' ὁ χυμὸς οὔθ' ὅ πως ἀφῇ θέλει Ach. Am. fr. 162, 6. — διὰ τέλους *perpetuo.* διὰ τέλους εὔχου τελεῖσθαι τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ Ai. 686. ἐς τέλος *postremo.* μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν Ph. 409. v. Herm. — Dubitabilis sententia est OR 198 ch.: τέλει [τελεῖν Herm.] γὰρ εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται. ἐπὶ τῷ ἑαυτῆς τέλει ἀβλαβές schol., ineptule de *noctis fine* interpretatus. Melius schol. codd. Lipss., quos Elmsl. sequitur *absolute, omnino* interpretatus: εἴ τι γὰρ ἡ νὺξ ἀφῇ, τοῦτο διὰ τέλους ἡ ἡμέρα ἐπέρχεται. Id Hermanno et insolens et languidum videtur, ut iungi iubeat τέλει ἀφῇ, *fini si quid nox permiserit,* quod non intelligo, fassus tamen planius sententiam processuram, si τελεῖν scribatur, aut μέλλειν γάρ. Unice vera videtur scholiastae ratio. — || A *perfecti* et *absoluti* notione ortum illud, quod τέλη dicantur *sacrorum genus omne.* Ita *mysteria* s. *initia.* οὗ πότνια σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν OC 1050 ch. οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη μόλωσ' ἐς Ἅιδου inc. fr. 719, 2. v. Lob. ad Ai. 692. Wyttenb. ad Plut. de Aud. Poet. p. 21, F. τελούμενοι, οἱ τὰ μυστικὰ διδασκόμενοι. σύστοιχον δὲ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν τέλος, οὗ χρῆσις παρὰ Σοφοκλεῖ. Philemo p. 161. *Sacra* sensu latiore dici verisimile; velut ὁρίζεται βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διΐ Tr. 238. τέλη, a schol. θυσίαι explicatum, Valckenarius diatr. p. 157. *lucum* dici vidit, τεμενίαν φυλλάδα v. 754. — || Ex eadem adsignificatione dictum, cum usurpatur de *nuptiis confectis.* τὰ νυμφικὰ τέλη λαχὼν δείλαιος εἰν Ἅιδου δόμοις Ant. 1241. Musgr. comparat γαμήλιον τέλος Aesch. Eum. 838., παντελῆ δάμαρα Elmsl. ad OR 930. Pollux 3, 38.: προτελίζεσθαι δὲ ἐλέγοντο οὐ μόνον αἱ νύμφαι, ἀλλὰ καὶ οἱ νυμφίοι, καὶ τέλος ὁ γάμος. v. Hesych. et Intpp. eius v. τέλειοι et προτέλεια. — || Quod legitur ἔλιπον Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη Ant. 143 an. ab Eust. explicatum τὰ ὁπλιτικὰ τάγματα p. 686, 19., dictum eodem sensu ab Aeschylo Pers. 47., melius *dona* Musgr. interpretatur; quippe spolia hostium in templis suspendi mos erat. Sunt igitur τὰ θεοῖς τελούμενα, *sacrata.* ['πανοπλίας ex quibus tropaea construerentur' Boeckh.] — || οἱ ἐν τέλει sunt οἱ ἄρχοντες, quippe *ordinem* significante τέλος: v. Valck. diatr. c. 19. p. 202. Ruhnk. ad Tim. p. 251. Intpp. Herod. 9, 106. p. 1113. — κλύειν τῶν ἐν τέλει Ai. 1352. κοὐκ αἰτιῶμαι τοῦτον ὡς τοὺς ἐν τέλει Ph. 385. τῶν ἐν τέλει κλύειν 925. τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι Ant. 67. — || φρονεῖν ὡς δεινόν, ἔνθα μὴ τέλη λύῃ φρονοῦντι OR 316. i. e. λυσιτελεῖ, v. λύω.

Τεμένιος *quod est luci sacri.* βωμοὺς ὁρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα Tr. 754.

Τέμενος *nemus sacrum.* λεύσσων περὶ πᾶν τέμενος OC 136 an.

Τέμνω *scindo.* Proprie dictum: κάρα τέμνειν Ph. 619. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερί 1208 m. τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον Ai. 1179. τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας El. 449. διὰ κάρα τεμών Synd. fr. 153, 6. — ἐσχάτης δ' ὁρῶ πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον El. 901. δειλῇ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη καλῶς ὀπώρα Thyest. fr. 239, 7. — Minus proprie dictum de Inacho *fluvio undas maris scindente* διὰ κῦμα τεμών Inach. fr. 265, 5. Cf. I. H. Voss. ad h. Cerer. p. 109.

Τεός *tuus.* τεὰν δύνασιν Ant. 604 ch. Idem bis correctione intulit Herm.: ἀπόγονοι τεαί OC 534 ch. Libri τε καί. τεῶν ἐχθρῶν El. 1091 ch. τῶν libri omnes. (II p. 806, 8.)

Τέρας *portentum.* μήποθ' ἡμῖν ἀψεγὲς πελᾶν τέρας τοῖς δρῶσι El. 497 ch. de *somnio.* Rem qualemcunque *miraculi similem* significat: ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ τόδε Ant. 375 an. ὥστε μηκέτ' ἂν τέρας νομίζειν αὐτό El. 1317. τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας Tr. 1131. schol. ἀπιστῶν γὰρ διὰ δυσφήμων ὥσπερ ἐμαντεύσω. — *Concreta,* quam dicunt, significatione *Cerberum* dici videmus ἀπρόσμαχον τέρας Tr. 1098.

Τερασκόπος *prodigiorum interpres, vates.* ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς κοινῇ τι βουλεύσαντα OR 605. Mirum his qui πρόσσχετε et πρόσσφαγμα defendunt, non venisse in mentem τερασσκόπος scribere: v. Lobeck. parerg. ad Phryn. p. 673.

[Τερθρία *nugae.* In loco mutilo EM p. 753, 5 quem Dind. sic refinxit ὁ δὲ Ὧρος ὁ Μιλήσιος λέγει [ὅτι περὶ ἄχρηστα τινὲς σπουδάζουσιν] ἀντὶ τοῦ κενοσπουδία, παρὰ τὸ τερθρεύειν. Καὶ „Τερθρευόμενος κέν' ἑώραται“ Φερεκράτης Ἀγρίοις. Τερθρία μέντοι πνοή διὰ τοῦ ι ἡ ὀπισθία Σοφ. Κηδαλ. (fr. 304.). Quo loco μέντοι non poetae esse, sed grammatici τερθρεία et τερθριά distinguentis monet Dind.]

Τέρμα *terminus.* Proprie de *cursus fine* assequendo: δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα El. 686. τἀφέσει malebat Musgr. — Tralate de *vitae fine*: τέρμα τοῦ βίου OR 1530. De *salute assequenda:* τέρμα τῆς σωτηρίας OC 721. De *consilio* et *conatu:* ἢ καὶ παρέστη κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο; Ai. 48. Ἑρμῆς σφ' ἄγει πρὸς αὐτὸ τέρμα El. 1396 ch.

Τέρμιος *extremus;* de *locis*: ἐλθόντι χώραν τερμίαν OC 89. adsignificatur ibi terminus itinerum et laboris. De *tempore:* τερμίαν ἄγων ἁμέραν Ant. 1330 m. *vitae finem.*

*Τερμοσύνη fr. 658. v. χρημοσύνη.

Τερπνός *laetus, delectabilis.* τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται OC 615. τερπνὸν εἴ τί που πάθοι Ai. 521. τερπνὸν ἀργίας ἄκος Palam. fr. 380, 4. ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει inc. 757, 2. — Rarum de *homine.* *αὐτῷ δὲ τερπνός (τέθνηκε) Ai. 967. [secl. Dind.] *sibi ut gaudium gigneret.*

Τερπνῶς *cum delectatione.* τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντας ἀνοία τρέφει Ter. fr. 517, 5.

Τέρπω *delecto.* τὰ τέρποντα OC 1217 ch. ῥήματα ἢ τέρψαντά τι ἢ δυσχεράναντα 1281. τοὐμὸν εἰ τέρψεις κέαρ Tr. 1246. τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει ...; Ai. 475. οὐκ ἂν πλέον τέρψειας inc. fr. 702, 2. — φρένας τέρπειν ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται Phaedr. fr. 605, 2. Passivum enim *delectari* significare consentaneum. τέρπεσθαι δόμῳ Ph. 460. κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην OR 785. εἰ τερποίμεθα OC 799. τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε 1140. οἷς (λόγοις) σὺ μὴ τέρψει κλύων Ant. 691. κενὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου Tr. fr. 508, 2.

Τέρψις *delectatio*. γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἥ σ' εἶχεν OR 1477. ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός OC 766. τοσαύτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν 755. [sic LA: τίς αὕτη Dind. ex apogr.] τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην 1122. νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ Tr. 291. τὴν δὲ τέρψιν ... αὐτὴ λάβοι 819. ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοι τὸ δρᾶν Ai. 114. βαθεῖαν κυλίκων τέρψιν Ai. 1201 ch. v. βαθύς. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν τέρψις ἐπέσται; 1216 ch. κενὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν Teucr. fr. 508, 2. (II p. 807. 10.)

Τέταρτος *quartus*. τέταρτον Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ Ταλαός OC 1317.

Τετράορος. A curru quatuor equis iuncto deflexum ut *quadrupedem* notaret. De Acheloo fluvio qui tauri formam induerat: ὑψικέρω τετραόρου φάσμα ταύρου Tr. 508. τετρασκελοῦς schol. PA. τετραώρου. Ex Eust. p. 573, 27. contra libros omnes τετράορον scripserunt Brunck. et Erf. Illius fortuitus error est; aliis enim locis duobus cum libris conspirat, p. 1313, 6. 1734, 10. Argumentum autem a suaviore sono et vitato homoeoptoto, quod adeo Hermannum paene movit, nullum est. — [De Herwerdeni coniectura τετραόρῳ δίφρῳ dedit Dind. fr. inc. 781. pro τετρωρίστῳ q. v. i.] De vocabulo consuli potest Lob. par. ad Phryn. p. 642.

Τετράπτερος *quaternis alis praeditus*. τετράπτεροι γὰρ νῶτον ἐν δεσμώμασι σφηκοί *formicae*, Aeth. fr. 27, 1.

Τετρασκελής *quadrupes*. ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ inc. fr. 678, 10.

[*]**Τετρώριστος** *quadriiugis*. τετρωρίστῳ δίφρῳ inc. 781, 2., quae particula recte in incertis ponitur, cum manifesto tragici coloris sententia fabulam satyricam, qualis Amphiaraus fuit, non deceat. [τετραορίστῳ, τετραρίστῳ, τετρωρίστῳ libri Strab. 9. p. 399. qui ad Amphiaraum videtur referre. τετραόρῳ restituit Herwerden. p. 16.]

Τεῦκρος n. pr. [Fabulae Soph. sic inscriptae v. fr. 506—509. Dind.] ποῦ Τεῦκρος Ai. 342. 921. Τεῦκρος πάρεστιν Ai. 720. τὸν ἄνδ' ἀπηύδα Τεῦκρος ... μὴ 'ξω παρήκειν 741. πέμπει με Τεῦκρος 782. ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται σκηνῆς ὕπαυλον 795. ποῦ δ' ἔστι Τεῦκρος; 797. πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ' ἡμῖν Ph. 1057. [Τεῦκρος δὲ τόξου χρώμενος fr. Teucr. 509, 1.] Τεῦκρε Ai. 979. 983. 990. 1164. — εἰς χεῖρα Τεύκρου Ai. 751. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν 975. ἐκ Τεύκρου 1241. — Τεύκρῳ ... ἀγγέλλομαι 1376. — Τεῦκρον καλῶ Ai. 342. τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω 562. σπεύσαθ' οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν 804. — Accentum nominis proprii diversum a gentili notavit schol. Il. θ. 284.

Τεῦχος. ‖ Singulari numero *vas* significat Sophocli. Moeris p. 371. τεῦχος, τὸ ἀγγεῖον ἀττικῶς. σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ τεύχει θανόντος κομίζομεν El. 1114. κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος 1120. κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον Synd. fr. 147, 3. *matula*. — ‖ Pluralis *arma* indicat. τὰ τεύχη τἀμά Ph. 370. ὅτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδοσαν 397 ch. Duobus illud syllabis pronuntiandum: τἀμὰ τεύχη Ai. 572. τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται 577.

Τεύχω *paro*. πολυθύτους τεύχειν σφαγάς Tr. 756. de *sacrificio*. ἔτευξε πρῶτον ἐξ ἑνὸς δέκα Naupl. fr. 379, 4., de Palamede numerorum inventore. — Plane aliter dictum ὦ πούς, πούς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ τεύξω τῷ μετόπιν Ph. 1189 m. *quid de te faciam*, i. e. quomodo te sustinebo. (II p. 808, 5.)

Τεχνάομαι *arte et sollerter paro*. χερσὶν ἀτεχνησάμην Tr. 534. τῆς τεχνωμένης τάδε 928. de Deianira mortem moliente dictum, γένοιτο μεντἂν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου Ai. 86. — De *insidiis* et *dolo* dicitur: τεχνᾶσθαι κακά Ph. 80. φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι κλοπεὺς τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων Ant. 494. Ipsi deprehendi dicuntur, cum deprehenduntur prava consilia.

Τέχνη ‖ *ars* universe et *sollertia*. τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας προὔχει Ph. 137 ch. πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης OR 357. de *arte divinandi* dictum, sicut τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός 389. et ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; 562. οὕνεκ' ἐστί σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης 709. τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων Ant. 998. Similiter dictum etiam ἀλλ' οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας El. 1500. — τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα OR 380. σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας ... ἔχων Ant. 365 ch. εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον Tr. 620. i. e. κηρυκεύω πιστῶς. γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας Ai. 356 m. i. q. ναῦται. οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην 1121. sc. τὴν τοξευτικήν. — ‖ Adsignificatur *callida* et *aliquando subdola ars*. Viam sternit, ut in quo *astuti* quidem, sed non *fraudulenti* significatio sit, Ai. 752.: παντοίᾳ τέχνῃ εἶρξαι ... Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι. v. Wesseling. ap. Erf. l. c. — ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς Ph. 88. μηδέ τῳ τέχνῃ κείνοις μεθεῖναι ταῦτα 771. δρῶντα κακῶς εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ OR 643. Clarum est *fraudis*, etiamsi abesset κακός, significationem in vocabulo τέχνη mansuram. — ‖ *opus arte fabrefactum*. κρατῆρές εἰσίν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη OC 472. ἐν θ' ὅπλοις ἀρρῶξεν Ἡφαίστου τέχνῃ Ach. Am. fr. 168.; recte enim Dind. Choeroboscum emendavit p. 463, 27. ed. Gaisf.; apud quem τεχνίτου legitur. [ἐνδύνθ' ὅπλοις ἀρρῶξιν Ἡφαίστου τέχνῃ malebat Lob. Paral. p. 287. de Achille Vulcaniis armis induto intellegens.] Nihil usitatius hoc vocabuli τέχνη usu antiquitatum descriptoribus: v. Schaef. ad Long. p. 362.

Τέχνημα ‖ *opus fabrefactum*. ἔκπωμα, φλαυρουργοῦ τινος τεχνήματ' ἀνδρός Ph. 36. Mirum est, plurali Brunckium offendi potuisse, ut ἀνδρὸς τέχνημα coniiceret; firmarunt vulgatam scripturam Wakef. silv. cr. 4. p. 48. Pors. app. ad Toup. p. 502. ad Eur. Or. 1051. — Tralate de homine doloso dictum πανουργίας δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον Ph. 928., quod explicare conati sumus in v. πανουργία.

***Τεχνίτης** fr. 168. v. τέχνη.

Τέως *ad id usque tempus*, *interim*. τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου Ai. 558. v. πνεῦμα. Non spectat eo quod Suid. refert: τέως: ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ πρότερον ἢ πρὸ μικροῦ (inc. 975). — τέως num lateat in χείμωντεως ap. Athen. 4. p. 175. (Thamyr. fr. 226, 3.), non definio v. s. λύρα. — De particula illa v. Ruhnk. ad Tim. p. 256. Buttm. ind. ad Dem. Mid. in v. [Meinek. comic. 2, 652.]

[**Τῇδε** v. s. ὅδε.] (II p. 809, 11.)

Τήκω. ‖ Proprie *liquefacio*; inde passivum *liquefio*. κηκὶς μηρίων ἐτήκετο Ant. 1008. v. κηκίς. — ‖ Proxime a propria vi verbi absunt haec. καί νιν ὄμβρῳ [ὄμβροι Dind. c. Musgr.] τακομέναν χιών τ' οὐδαμὰ λείπει Ant. 828 m. de Niobe in saxum con-

versa et imbribus diffluente. Et εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο Ant. 906. = ἐπύθετο. — || Plane figuratam dictionem monstrant, quae de *miseria tabescentibus* usurpantur. Sic maxime passivum dicitur et perfectum alterum. κλαίω, τέτηκα El. 283., ἐμοῦ τακομένας 834 m. Elmsl. ad Ai. 969. coniecit κατά μου τακομένας, i. e. κατατηκομένης μου, et minime necessario et vix Graece, siquidem dativo opus, nisi addatur genitivo κατά. Sic autem cum tmesi dicitur κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν κλαῖον Ant. 977 ch. — *Transitive* non dicitur nisi κατὰ τὸ σημαινόμενον. τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγὰν Ἀγαμέμνονα El. 122 ch. i. e. οἰμώζεις Ἀγαμέμνονα τηκομένη.

Τηλαυγής *procul conspicuus.* τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ Tr. 524 ch. Nullum compositum adverbii τῆλε Dorismum apud tragicos admittit.

Τηλέπορος *procul amotus.* τηλεπόροις ἐν ἄντροις Ant. 983 ch.

Τηλέσκοπος *procul conspicuus.* τηλέσκοπον πέμφιγα χρυσέαν ἰδὼν Colch. fr. 319, 3.

Τηλεφανής. A *procul viso* deflectitur ut *procul auditum* s. *ex remoto loco ortum* significat. ἀχὼ τηλεφανής Ph. 189 ch.

[Τήλεφος. De fabula sic inscripta v. Μυσοί.]

Τηλικόσδε. || Proprie *ea aetate*, inprimis ut de *admodum adolescente* aut de *admodum sene* dicatur; illud: τηλικάσδ' ὁρῶν OR 1508. ἐπεὶ ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος OC 1116. Alterum: ἄνδρα τόνδε τηλικόσδ' ἀπεστάλην πείσων ἕπεσθαι OC 735. si quidem Brunckii emendatio verisimilis est. Tricl. τηλίκον contra metrum, LA τηλικόνδε, quod ipsum quoque *senem*, sed Oedipum, non Creontem significaret: v. Herm. Utrumque coniunctim dicitur: οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν; Ant. 726. Aspernatur Creon adolescentis Haemonis imperitiam. — || Tralate dicitur πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως καὶ τηλικόσδ' ὢν ἀντιδρᾶν πειράσομαι OC 959. Non *senem* se Creon dicit, sed *viribus infirmum nec valido comitatu*; eum enim ablegaverat, μοῦνον inde et σμικρόν et ἀμαυρὸν φῶτα sese appellans v. 875. 959. 1018.

Τηλικοῦτος i. q. τηλικόσδε. ἀεί σε κηδεύουσα ... τηλικοῦτος OC 751. cum miseratione puellae Antigones dictum, v. Schaefer. ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν, καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; El. 614. cum indignatione procaciae. — Sed figurate dicitur νοῦς δ' ἐστὶ τηλικοῦτος ἀλγήσας βαρύς Ant. 767. *tam gravis ira infaustorum praenuntia est.*

Τηλόθεν *procul*, i. e. *ex longinquo.* οὐδέ με λάθει βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ Ph. 208 ch. τηλόθεν τό τ' Ἴλιον καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι 454. *cavebo accedere.* τηλόθεν γὰρ ᾐσθόμην βοὴν Ai. 1318. De *locis longe distantibus* dictum ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου Ai. 204 an., qui ex Salamine Troiam abierunt, dicuntur. — De tono v. Apoll. de adv. p. 605, 18. coll. 601, 7. 602, 16. (II p. 810, 17.)

Τηλωπός proprie *ex longinquo conspicuus*, inde *longinquus.* τηλωπὸν ἰωὰν Ph. 216 ch. κεῖ τὰ νῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ Ai. 564. — De accentu v. οἰνωπός.

Τῆμος *eo tempore*, relatum ad ἦμος *dum.* ἦμος ὁ ξένος θροεῖ ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν ὡς ἐπ' ἐξόδῳ, τῆμος θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρᾳ Tr. 533.

Τηνίκα *tunc.* Semel extat ap. Soph., prolatum illud quidem cum articulo: χρόνῳ δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων, τὸ τηνίκ' ἤδη ... πόλις βίᾳ μ' ἤλαυνε OC 441. Apogr. pleraque coniunctim scriptum habent τοτηνίκα. Quae particula e reconditioris Atticismi penu deprompta videtur, siquidem hoc de τοτηνικαῦτα observavit Atticista Villoisoni Anecd. Vol. I. p. 83. Cf. Lob. ad Phryn. p. 50.

Τηνικαῦτα *tum* et *eo tempore*, fortius quam τότε, quippe de *definito* tempore, die, hora, similibus usitatum. ὁπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμῖν εἴκῃ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα Ph. 465. χὤταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον σκοπεῖν μάλιστα 505. ὅταν δ' ἵκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός OR 76. γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦτα Ant. 779. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς ἥξοντ' Ὀρέστην· τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς βοᾷ παραστᾶσα El. 294. Haec omnia de rebus duabus *tempore se consequentibus* dicta sunt. Sed duas *una colligatas et praesentes* significat ὅτ' οὐκέτ' εἰμί, τηνικαῦτ' ἄρ' εἴμ' ἀνήρ OC 393. ὅτε est νῦν ὅτε.

[Τηρεύς n. pr. Fabulae Soph. sic inscriptae v. fr. 511—526. Dind.]

Τηρέω *observo.* καί μ' ὁ πρέσβυς ... παραστείχοντα τηρήσας OR 808. i. q. παραφυλάξας τὸν καιρόν. — [τηροῦσ' pro εὑροῦσ' El. 278. Dind. c. Meinek.

Τητάομαι *privor.* τῶν ἐμῶν τητώμενος Ph. 383. τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος OC 1200. v. ἄδερκτος. οὗ (ἀνδρὸς) τητώμεναι 1618. κἀκ τῶνδέ μοι λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει El. 265. μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι 1326. — De hoc verbo consulendus Valck. ad Adoniaz. p. 201.

Τιάρα *tiara.* ψαλίδας τιάρας καὶ σισυρνώδη στολὴν Mys. fr. 362.

Τιθασός *cicur.* τιθασὸν δὲ χῆνα inc. fr. 744. Scriptura tenuior ap. poetas Atticos tuta est; nec omnino recte σ duplicatur: v. Schneider. ad Plat. civ. p. 589, b.

Τίθημι. I. *Formae.* 1. *Activi praesens* τίθημι Ant. 1165 m. El. 1270 m. Salm. fr. 482, 3. inc. 822. τίθης Ph. 992. [sic e Porsoni emendatione pro τιθείς quod est in libris.] τίθησι OC 931. 958. Ant. 674. fr. Alead. 109, 10. Amyc. fr. 114. — τιθῶ Tr. 334. τιθῇς El. 581. 584. LA priore loco τίθῃς, altero τίθης. τιθῇς apogr. Is coniunctivus ad mentem Electrae aptior est. τιθῇ OC 1525. — τίθει Ai. 363. — τιθείς OC 484. τιθεῖσα Ant. 504. El. 580. — *futurum* θήσω Ai. 1110. θήσεις OC 859. θήσουσι Ai. 573. — *aor.* 1. ἔθηκα Tr. 691. ἔθηκας OC 1357. 1362. ἔθηκε et ἔθηκεν Tr. 28. Ph. 632. [Thyest. III. 3 ap. Brck.] Sed θῆκε cum post consonam legatur et in medio quidem senario OC 1506. Heathii emendationem transpositionem tentantis Brunck. Elmsl. Dind. probarunt, Reisig. et Hermannus ἧκε scripserunt. — *aor.* 2. θῶ OC 480. * Ant. 1342 m. v. infra. θῇς Tr. 1254. [μεθεὶς LA pr. m. μεθῇς mutavit eadem.] θείη Alet. fr. 93, 1. θεῖεν OC 865. θές Tript. fr. 535. [Tr. 799. ex certa, ut videtur, Wakefieldi coniectura: μέθες LA.] θεῖναι Ant. 8. θείς Ai. 751. θέντες Tr. 804. — || *Passivi* nulla pars exstat. — || *Medii praesens* τίθεμαι Ph. 1448 an. τίθεσθαι Ph. 451. Sed μέγα τιθέμενος Ph. 515. iam Brunck. ex schol. μετατιθέμενος correxit. — *futurum* θήσομαι Ph. 590. θήσεται Tr. 615. [μαθήσεται Billerbeck.]. — *aor.* 2. ἔθου Tr. 997. Ai. 13. 536. Ph. 876. OC 542 ch.

1139. inc. fr. 756, 1. ἐθέσθην OR 1453. ἔθεσθε OR 134. Ph. 532. — θείμην Ant. 188. — θοῦ Ph. 473. OR 1448. OC 466. θέσθε Ai. 1406. OC 1410. Ant. 151 an. — θέσθαι Ph. 811. 1422. OR 633. Creus. fr. 321, 1. inc. 686., sed incerta scriptura sententiae causa. — θέμενοι *Tr. 1265 an. El. 1434 ch. — (II p. 811, 33.)

II. *Usus.* A. *Activum.* || proprie significat *ponere* et *collocare*, de rebus, in quas *loci* notio convenit. τοῦ τόνδε (κρατῆρα) πλήσας θῶ; OC 480. κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν τιθεὶς ἐλάας 484. τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ τιθεῖσα Ant. 504. cf. εἰς ταφὰς ἐγὼ θήσω δικαίως Ai. 1110. κἄθηκα ... κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον Tr. 691. ἐν μέσῳ σκάφει θέντες σφε 804. ὡς ἐς πυράν με θῇς 1254. εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως θείς Ai. 751. — || Eandem *collocandi* vim, sed *tralate* dictum ostensam videbis his exemplis. τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς θήσουσ' Ἀχαιοῖς μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός Ai. 573. *praemium ponent.* τῷ χαλλικοτταβοῦντι νικητήρια τίθημι Salm. fr. 482, 3. Et aliter dictum θές θ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους Tript. fr. 535. v. Valck. ad fr. Callim. p. 246., quam locutionem medio genere verbi proferri debuisse dixeris, cum propter reflexivam, quae inest, vim, tum propter figuratam loquendi rationem. — || Hinc est *constituendi* tralata significatio; cum *aliis*, velut φασὶ πανδήμῳ πόλει κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγόν Ant. 8. *edictum proposuisse.* τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς El. 580., quibus adde τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς Tr. 26. quod ad *efficiendi* significationem scrutantes ducit, sed a *signo* et *termino ponendo*, ut Homericum σῆμα τιθέναι, desumptum est — tum *sibi*, velut εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς El. 584. Et hinc repetenda *mente constituendi et existimandi* significatio, cui longe rectius *medium* concederetur. δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ El. 1270 m. οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον Ant. 1165. ἐξαίρετον τίθημι τὴν ἀκουσίαν inc. fr. 822., si de incerta sententia coniecturam facere licet. — || Denique *efficere* i. e. *gignere*, et *facere* s. *reddere* significat, qua de *homine* dictum significatione inprimis duos accusativos sibi depostulat. καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις OC 859. v. ῥύσιον. ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε ... γειτόνων ἀεὶ τιθῇ 1525. *efficiat, ut arceantur.* *οὐδ' ἔγω πᾷ θῶ Ant. 1342 m. τί ποιήσω Tricl. explicat. [ὅπα πρὸς πότερα κλιθῶ Dind. c. Kaysero.] ὅρα μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς El. 581. *τῶν ἀμηχάνων δ' ἔρως πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν Thyest. III. 3. ap. Brunck. [Euripidi tribuit Dind. cf. s. ἀμήχανος.] — ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν Ph. 632. τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης 992. μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἀρᾶς ἔτι OC 865. καί σ' ὁ πληθύων χρόνος γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν 931. ἐρημία με σμικρὸν τίθησι 958. πατέρα τόνδ' ἀπήλασας κἄθηκας ἄπολιν 1357. σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον 1362. ἥδ' ἀναστάτους οἴκους τίθησιν (ἡ ἀναρχία) Ant. 674. μὴ πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει Ai. 363. ὡς ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ Tr. 334. τίς δή ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτῶν ἢ σμικρόν Alet. fr. 93, 1. δυσειδὲς σῶμα ... γλῶσσῃ σοφὸν τίθησι Alead. fr. 109, 10. σιαγόνας τε δὴ μαλθάκας τίθησι Amyc. fr. 114. — (II p. 812, 33.)

B. *Medii* usus aliquando in activi rationes invasit. || Legitimum est, cum *reflexive* significat. ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ Ph. 532. *me vobis amicum addidistis.* οὔτ' ἂν φίλον πότ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς θείμην ἐμαυτῷ Ant. 188. Item cum *apud mentem constituere* significat. Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον OR 1453. *apud se destinarunt.* — || Deinde in eis locutionibus, quae *ponendi* et *deponendi* vim figuratam habent. κἀγὼ γνώμην ταύτῃ τίθεμαι Ph. 1448. *calculum adiicio.* V. Intpp. Thomae v. τίθεμαι, Toup. em. in Suid. t. 1. p. 200. qui ipse quoque male ex Soph. correcturus erat Aristophanem, ut ex hoc illum Elmsl. ad Eur. Heracl. 1053. — σῆμ' ὃ κεῖνος εὐμαθὲς σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται Tr. 615. *oculos convertet.* [Dind. recepit Billerbecki coniecturam τῷδ' ἐπὸν μαθήσεται.] — εὐκλεᾶ θέσθαι βίον Ph. 1422. *deponere* i. e. *fungi vita.* — εὖ et καλῶς θέσθαι *rem bene ordinare*, *pulchre conficere*, quam tamen ipsam formulam non Soph. quidem, verum Eurip. activo verbo enuntiavit, nec ratio est εὖ et καλῶς ita separare c. Elmsleio ad Med. 896., ut εὖ θέσθαι, sed καλῶς et θέσθαι et θεῖναι dicatur; recte igitur Matthiae ad Eur. Med. 914. adversatur, nec mutari eius loci scriptura potest. Ceterum de ea formula observarunt etiam Valck. ad Eur. Hipp. 708. Wyttenb. ad Plut. praec. sanit. tuend. p. 129, D. — τὰ πρὶν εὖ θέμενοι El. 1434 ch. τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ θέσθαι χρέων OR 633. *componere*, *finire.* ἣν παρὸν θέσθαι καλῶς αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων Creus. fr. 321, 1. Dubia sententia est inc. fr. 686. ubi cum legatur καὶ θέσθαι πρέπει σοφὸν κυβευτήν, Brunck. κεὖ θέσθαι correxit, quod ferri non potest. [Meinek. in annal. Fleckeis. 87. (a. 1863.) p. 378. proposuit κἀνθέσθαι (i. e. κἀναθέσθαι) retractare fortunam. — || τίθεσθαι frequens est in *circumlocutione verbi* efficienda, adhibito maxime *substantivo.* πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν OR 134. i. e. ἐπεστρέφεσθε. τῆς μὲν ... ὃν θέλεις τάφον θοῦ 1448. i. q. θάπτε. θοῦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων OC 466. i. e. ἱλάσκου, quoniam καθαίρειν sic non dicitur. ἔθου φόνον 542 ch. i. e. ἐφόνευσας. εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον 1139 i. e. ἐμήκυνας μᾶλλον. τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν Ant. 151 ch. i. e. ἐπιλάθεσθε. *μεγάλην μὲν ἐμοὶ τούτων θέμενοι συγγνωμοσύνην Tr. 1265 an. i. e. ξυγγνόντες μεγάλως. [secl. Dind.] ὅτου χάριν σπουδὴν ἔθου τήνδε Ai. 13. i. e. ἐσπούδασας περὶ τούτου. πρόνοιαν, ἣν ἔθου 536. Similiter sed non plane eodem modo dictum οἵαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν Tr. 997 m. i. e. ἐλωβήσω. Iure his formulis medium deposcit Elmsl. ad Eur. Bacch. 720. Sed aliter dictum ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν inc. fr. 756, quod non recte ἐώνησαι et πέπρακας explicueris; est enim *mercatum instituere.* Omnia autem illa praeter λώβην θέσθαι ad reflexivam significationem revocare licet. — Sed verbum etiam *adiectivo* addito τίθεσθαι circuitu quodam reddi videmus. οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι Ph. 811. *iure iureiurando mihi obstringam*; iure medium propter reciprocam vim verbi dictum. Aliter dictum, sed item cum circuitu σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον Ph. 590. non *reddam*, id enim θήσω foret, sed *dicam* esse. — || Item significat *cogitantem et iudicantem aliquo quasi loco censere* et *numerare*, quanquam simili ratione active dici τιθέναι vidimus. ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα —; Phil. 451. ἐν παρέργῳ θοῦ με 473. Simile est πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ ἔθου Ph. 876. i. q. ὠλιγώρησας πάντων τούτων. Cf. Valck. diatr. p. 8. — || Sed plane καταχρηστικῶς dictum pro activo ἐν τάφοισι θέσθε OC 1410. τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπίκαιρον Ai. 1406 an.

Τιθηνέομαι *curo*. οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν OC 1050. de administrandis initiis. τιθηνεῖν ex Sophoclis Niobe frustra vindicare studuit Lennep. ad Phalar. epp. p. 19. (23 Lips.); refutavit hoc Valck. ann. ad Phal. p. 10. (12 L.).

Τιθήνη *nutrix*. παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας Ph. 703. ch. Διόνυσος ... θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις OC 680 ch. v. Reisig. enarr. p. 100. Valck. ep. ad Roev. Opusc. t. 1. p. 394. — De accentu generis monuit Arc. p. 111, 15. (II p. 814, 11.)

Τίκτω. Non legitur nisi *activi* praesens imperfectum et aoristus, *medii* aoristus *generandi* significatione, a propria *sibi suscipiendorum liberorum* notione orta. ὃν (ἰὸν) τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων Tr. 834 ch. Iniuria in iunctis τίκτειν et τίκτεσθαι haeserunt interpretes, ut Lobeck. adeo ἔτρεφε δ' αἰόλος δράκων coniecerit ad Ai. p. 327. [recepit Dind.] — ‖ Proprie significat *pario*, de matre. ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ El. 533. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν 770. οὐ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς inc. fr. 778, 2. — τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων —; OR 1098 ch. ἔτικτε γάρ μ', ἔτικτεν OC 982. ἣν Εἰδυῖα πρίν ποτε ... τίκτεν Scyth. fr. 491. lacunosa sententia. — οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται El. 771. LA m. pr. τέκει; Tricl. τέκοι, male quidem, cum praesens προσγίγνεται non patiatur. ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ Tr. 818, quod rationem monstrat participii substantivi modo dicti. τεκοῦσα τλήμων; OR 1175. ἔνθα ... τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι 1250. τεκοῦσά με OC 983. ἡ δ' ὡς ἴ τέκοι παῖδα Oenom. fr. 418. v. ἴ. — Hinc inprimis tritum ἡ τεκοῦσα *matrem* significans. εἰ ταδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται El. 470. τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν 613. οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν 1411. τίς ἡ τεκοῦσα; Tr. 311. δός μοι εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν 1067. εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα OR 985. τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν 1497. Cf. Lob. ad Ai. 358. Erf. ad Ai. 351 (= 358). Matth. ad Eur. Alc. 167. Aliquando etiam ἡ τίκτουσα sic dicitur. τῆς δὲ τικτούσης μέλειν El. 342. τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν OR 1247. Sed οἱ τεκόντες *parentes* sunt: v. Valck. ad Phoen. 34, nec is accentus mutari potuit, ut in multis participiis in appellativa degenerantibus fit: cf. Lob. ad Phryn. p. 322. τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν OR 999. κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος 1176. ubi quasi per incertum de vaticinio rumorem de *parentibus* dicitur quod de *patre* solo praedictum fuerat. τοῖς τεκοῦσι γὰρ οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν OC 508. πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας Acris. fr. 62, 2. non puto *matrem* et *patrem*, sed *parentes* significare, addito ἐκ παραλλήλου simili vocabulo. At ὁ τεκών semel de *patre* dictum, ut tamen *parens* intelligatur universe. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον OC 1108. — ‖ Transfertur, ut Latinum *gigno*, ad *res ab auctore aliquo vel causa repetendas*. Propius absunt a propria dictione haec: ἔτεκεν, ἔτεκεν μεγάλαν ἁ νέορτος ἅδε νύμφα δόμοισι τοῖσδ' Ἐρινύν Tr. 893 ch. ὃν αἰόλα Νὺξ ἐναριζομένα τίκτει κατευνάζει τε Ἅλιον αἰτῶ Tr. 95 ch. οὐδέ νιν (νόμους) θνατὰ φύσις ἀνέρων ἔτικτεν OR 869 ch. At remotius haec: χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί Ai. 522. Similibus illustrat eam sententiam Lobeckius. τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή Iph. fr. 288. τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίαι Tyr. 584. Et paulo aliter: σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ ψυχᾷ πολέμους El. 218 ch. αὐδῶ ... μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις 235 ch. — Reliquus unus locus est. σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τεκών μ' αὐτῷ δίδως; OR 1025. Cum graviter asseverasset paulo ante nuntius, non esse ex se genitum Oedipum, sic potius dicendum fuit: *verene igitur tu non es pater meus?* Quare Herm. [Dind.] receperunt Bothii emendationem ἢ τυχών. Cf. Foertschi obss. crit. in Lysiae oratt. p. 12. apte comparantis v. 1039.

Τιμάω *honoro, colo*. ‖ Sic simpliciter. θεοὺς τιμῶντες OC 277. οἳ τὸν Ἱππίαν τιμῶσιν Ἀθάναν 1071 ch. ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς; Ant. 288. εἴ τοί σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ 516. ὡς ... τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί 644. τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς ὑπερτάταν πόλεων 1137 ch. [ἔκπαγλα τ. ὑπὲρ πᾶσαν Dind. de coni. dedit.] — *καί τοί σ' ἐγὼ 'τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ Ant. 904. — τῶδε ... τιμᾶν ἅπαντας οὕνεκ' ἀνδρείας χρεών El. 983. — σοφός γ' ὁμοίως κἀξ ἴσου τιμώμενος (ὁ μάντις) OR 563. ὦ γῆς μέγιστα τιμώμενοι 1223. οὐ λόγοις τιμώμενα OC 63. ὄλβον ... μηδαμοῦ τιμώμενον Alet. fr. 93, 2. τῷ καλῶς τιμωμένῳ inc. 675, 1. — ὅσοιπερ πρῶτοι καλοῦνται καὶ τετίμηνται δορί OC 1304. — τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης OR 1203 ch. ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται Ant. 210. — ‖ Paulo minus vulgaria haec sunt. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν; Ant. 514. cum quodam oxymoro: v. δυσσεβής. Significat impiam in Eteoclem esse Antigonam, quod eum non magis honoret, quam Polynicen. Intpp. plerique ἐκείνῳ de Eteocle dici non perspexerunt. [cf. Kolster. Soph. Stud. p. 287.] — Longe aliter dicitur ὑμεῖς θ' ἑταῖροι ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε τιμᾶτε Ai. 688. Recte explicueris πείθεσθε, ποιεῖτε, *mandata exsequimini*, ut scholiastae. Lobeckio decepto prava scriptura δυσσεβεῖ Ant. 514, magis placebat interpretari νέμειν, *honoris causa tribuere*. (II p. 816.)

Τιμή *honos*. τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν Ph. 1062. ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξων ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν OC 380. κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων Ant. 208. οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν; 699. quod *praemium* significans, quasi *pretium*, proxime a vetustissima vocabuli vi distat. τῆς σῆς οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν El. 364. γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχεις Eriph. fr. 209, 1. ὦ γλῶσσα Dind.; ἡ γλῶσσα et ἔχει Brunck. Dindorfio correctionis ratio sic constat, ut priorem versum a mirante vel indignabundo pronuntiari, alterum responsum continere putemus. Brunckii correctio anacoluthon orationem efficit, nisi pro ὅπου scribatur ἐκεῖ. — κοὐδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής OR 909. i. e. ἐμφανῶς τιμᾶται. θεοὺς τιμαῖς σεβίζειν OC 1007. Sic Turneb.: LA τιμᾶς pr. τιμάς corr. τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν Ant. 745. τῷ τεθνηκότι τιμὰς προσάπτειν El. 356. καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει Ai. 670. i. e. τοῖς τιμωμένοις, s. τοῖς τιμῆς ἀξιωμένοις. τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν 1351. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους, αὖθις δὲ τιμάς Alead. fr. 109, 2. γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ inc. fr. 718, 1.

Τίμιος *honoratus*. εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι OR 895 ch. γενεᾷ τίμιος (ἡ Δανάη) Ant. 949 ch. — ἐμοὶ δὲ οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον ib. 702. — ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις OC 108.

Τιμωρέω. Activa forma et media usu ap. Soph. confunduntur contra Ammonii pr. 136 praeceptum. Cum enim illa legitimam vim illam habeat, ut sit *adesse alicui, maxime vindicem*, quo sensu legitur γῇ τῇδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ θ' ἅμα OR 136, eodem modo dici mediam repereris El. 349: ἐμοῦ δὲ πατρὶ

πάντα τιμωρουμένης et 399: πεσούμεθ', εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι. Medium contra cum suam ditionem *ulciscendi se poena alicui infligenda* habeat, quemadmodum recte dicitur τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ λέξω τάδ' ἐλθών, ὅς σε τιμωρήσεται Ph. 1258, in eam activum invasit. τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινά OR 107, et de *interfectore et sicario* τάχ' ἂν κἄμ' ἂν τοιαύτη χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι 140. (sc. ὁ κτανὼν Λάϊον).

Τιμωρός *vindex.* πατρὶ τιμωρὸν φόνου El. 14. σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε 811. ὡς φανούμενος τιμωρὸς αὐτός 1156. Cum eleganti metonymia eo, quod vindicis est, ad vindictam traducto: ἐχρῆν ... τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους, τοῖσδε τὴν ἐναντίαν δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίνειν Alet. fr. 94, 9.

Τινάκτωρ *concussor.* Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας Tr. 502 ch.

Τινάσσω *quatio.* τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων παῖς Διός Tr. 512 ch. (II p. 817.)

Τίνω (ῐσ). Ex utroque genere verbi, activo et medio, non legitur quidquam praeter *praesens fut.* et *aoristum.* || Activi sua significatio constat *persolvendi* s. *pendendi*, cum universe, velut de *beneficio, quod cum tributo confertur:* ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος γῇ τῇδε κἀμοὶ δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει OC 635; tum de *rependendo* et *bono* et *malo.* Illud unum exemplum habet εὖ πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν OC 1203. Longe usitatius est de *malo*, et *poena persolvenda* et *patienda vindicta.* φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω Ph. 959. v. ῥύσιον. οὐ μήν γ' ἴσην ἔτισεν OR 810. οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται ὧν προπάθῃ τὸ τίνειν OC 229 ch. v. Herm. κεῖνος δὲ τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην Ai. 113. ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην El. 298. τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους ... δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίνειν Alet. fr. 94, 8. — || Medium est *vindicta afficere, ulcisci*, et de hominibus et de scelere dictum. τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ ξύμπαντας αὐτούς Ph. 1041. πότερα πυνθάνοιτ' ἄν, εἰ πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοιτ' ἂν εὐθέως OC 994. τὸν αἴτιον τίνοιτ' ἄν 996. ὧν σε ποίνιμος Δίκη τίσαιτ' Ἐρινύς τε Tr. 809. ὅτι καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην 1111. — ἐννυχίοις μαχαναῖς ἐτίσατο λώβαν Ai. 181 ch. τίσασθε πατρὸς φόνον ἡμετέρου El. 116.

Τιρύνθιος *Tirynthius.* Τιρυνθίαν πρὸς κλιτὺν Tr. 270.

Τίρυνς urbs. ἐπακτίᾳ Τίρυνθι Tr. 1152.

Τίς pronomen interrogativum *qui* et *quis* significans.

I. In *quaestione directa* || *substantive* et *adiective* dictum. *nom. sing.* τίς σε προσέσχε, τίς προσήγαγεν χρεία; τίς ὁρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος; Ph. 236. τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετο —; 601. τίς sic articulo sequente probatum illustrat Bernhardy Synt. p. 324 sq. τίς ἀνήρ; 976. τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφεται —; 1160 m. ἡ δ' ἁμαρτία τίς ἦν; 1225. τίς ἔσται μ' οὑπικωλύσων τάδε; 1242. τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς; 1263. τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς; OR 99. τίς ποτε ... ἔβας —; 151 ch. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὀργίζοιτο ...; 339. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν; 437. τίς, ὅντιν' ἁ θεσπιέπεια Δελφὶς εἶπε πέτρα ἄρρητ' ἀρρήτων τελέσαντα ...; 463 ch. καὶ τίς ἦν λόγος; 684 m. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὑξεληλυθώς; 735. τίς ἦν ποτε ὁ λέξας; 754. τίς τοῦδέ γ' ἀνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος; τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ; 815 sq. τίς ποθ' ἡ προθυμία; 838. τίς ... ἀνὴρ θυμοῦ βέλη εὔξεται ψυχᾶς ἀμύνειν; 893 ch. οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστί; 954. τίς οὗτος; 1041 (et OC 1252.) τίς δ', ὅντιν' εἶπε; 1059. de elliptico illo genere dicendi v. εἰμί. τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε —; 1098 ch. τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει —; 1189. τίς ἀθλιώτερος; 1204 ch. τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις ξύνοικος —; 1205 ch. τίς σε προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας δαίμων; 1299 an. τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων; 1328. τίς μοι φανεῖται πίστος ἔνδικος —; 1420. τίς οὗτος ἔσται; τίς παραρρίψει ...; 1493. κᾆτα τίς γαμεῖ; 1500. τίς ... Οἰδίπουν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασιν; OC 3. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; 38. 52. καὶ τίς ... ἄρκεσις; 73. τίς ἄρ' ἦν; 118. τίς ποθ' ὁ πρέσβυς; 141 an. τίς δ' ἔσθ' ὁ ... ἀγγελῶν; 303. τίς γὰρ ἐσθλὸς [ἔσθ' ὃς Dind. c. Nauck.] οὐχ αὑτῷ φίλος; 310. τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος; 358. τίς δ' ἂν ... εὖ πράξειεν ἄν; 391. ἡ δ' ὠφέλησις τίς θύρασι κειμένου; 401. τίς δῆτ' ἂν ... ἐκβάλοι; 631. τίς αὕτη (τοσαύτη LA) τέρψις 775. τίς δ' ἄν με τῶνδε συμμάχων ἕλοι βίᾳ; 815. τίς ποθ' ἡ βοή; 886. τίς δ' ὁ πημήνας; 893. τίς δ' ἂν θεῶν σοι ... δοίη; 1100. τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἕδραν; 1166. καὶ τίς ποτ' ἐστίν ...; 1172. λόγων δ' ἀκοῦσαι τίς βλάβη; 1187. τίς πλάγχθη πολύμοχθος (πολὺ μόχθος) ἔξω; τίς οὐ καμάτων ἔνι; 1231. 1232 ch. τίς δὲ τολμήσει ... ἕπεσθαι —; 1427. καὶ τίς ἄν σ' ... οὐ καταστένοι; 1489. τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος; 1494. τίς ἄρα με πότμος ... ἐπιμένει; 1715 m. τίς (ἵμερος); 1725 m. τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε; Ant. 248. τίς οἶδεν —; 521. καὶ τίς βίος μοι ... φίλος; 548. τίς ἀνδρῶν ... κατάσχῃ; 604 ch. τίς δ' ἔστ' ἀπειλή —; 753. τίς ἀλκὴ τὸν κτανόντ' ἐπικτανεῖν; 1030. καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; 1174. τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει; 1296 m. τίς Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; Tr. 139 ch. τίς ποτ' εἶ νεανίδων; 307. Elmsl. ad Heracl. 567. iungi vult δυστάλαινα νεανίδων. τίς ἡ τεκοῦσα; τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ; 311. τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστίν; 400. τίς πόθεν μολὼν σοὶ μαρτυρήσει; 421. τίς ἂν γυνὴ δύναιτο; 545. τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν; 743. τίς ἦν; 890 ch. τίς γὰρ ἀοιδός, τίς ὁ χειροτέχνης ἰατορίας, ὃς τήνδ' ἄτην κατακηλήσει; 1001 an. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων; 1140. τίς ποτ' ἂν φέροι; 1231. τίς γάρ ποτε ... ἂν ἕλοιτο; 1233. τίς ἄν σοι τἀνδρὸς ... προνούστερος ...; Ai. 119. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο; 282. τίς ἄν ποτ' ᾤετο ...; 430. τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ... πατρίς; τίς πλοῦτος; 518. τίς ἂν δῆτά μοι, τίς ἂν ... ἀλιαδᾶν ... ἀπύοι; 879 ch. τίς δ' ἔστιν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ; 1044. τίς ἄρα ... ἐς πότε λήξει ... ἐτέων ἀριθμός ...; 1185 ch. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν τέρψις ἐπέσται; 1215 ch. τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; 1280. τίς ἂν τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι; El. 558. τίς σ' ἀπέστειλεν βροτῶν; 669. τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ... οὐχὶ δεξιώσεται; 975. τίς οὖν ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται; 1001. τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι; 1081 ch. τίς οὖν ἂν ... φράσειεν ἄν ...; 1103. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν; 1193. τίς οὖν ἂν ... μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων; 1260 m. τίς οὗτός ἐστι; 1346. τίς οἶδεν ὑμῶν ...; 1442. τίς δή ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτῶν ...; fr. Alet. 93, 1. τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; Ach. Am. 163, 1. γυνὴ τίς ἥδε; Inach. 261. τίς χάρις; Ter. 519, 5. τίς ὄρνις οὗτος Tyr. 578. τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ βορά; inc. 678, 8. τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὠλβίσθη ποτέ; 679, 1. τίς ἄρα Κύπρις ἢ τίς ἵμερος τοῦδε ξυνήψατο 710, 1. τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή; 819. — || τί. κέρδος δ' ἐμοὶ τί τοῦτον εἰς Τροίαν

μολεῖν; Ph. 112. τί τοῦθ', ὃ μὴ νέως γε τῆς ἐμῆς ἔνι; 648. τί δ' ἔστιν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης —; 751. τί ἔστιν; 753. τί σοι; ibid. τίπτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἆμαρ ἔσται; 1089 m. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; El. 169 m. καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ...; 236 m. τί μοι κέρδος γένοιτ' ἂν —; 352. τί δεινόν; Tr. 459. non opus enim adverbiascenti modo dictum putari. τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; Ai. 740. τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὕμιν εἰς φόβον φέρον; OR 991. τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; 1496. τί δ' ἔστι τοῦτο; OC 46. τί ποτ' αὐτίκα κύρσει; 225 m. τί δῆτα δόξης ... ὠφέλημα γίγνεται; 258 τί δὲ τεθέσπισται; 388. τί δ' ἔστιν καινόν; 722. τί τοὔργον; 886. τί δ' ἔστι σοι; 1169. τί σοι κέρδος ἔρχεται; 1420. τί δ' ἐστὶ τἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς; 1459. τί δ' ἐστὶν νέορτον αὖ; 1507. [τί δῆθ' ὅπερ νοεῖς 1740 m. Dind. c. Grasero: ὑπερνοεῖς libri.] τί γὰρ γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον; ἢ φίλος κακός; Ant. 651. τί γὰρ ... ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί; 703. τί δ' ἔστιν νέον; 991. τί δ' ἐστὶν αὖ κάκιον ἢ κακῶν ἔτι; 1281. τί δ' ἔστι; El. 921. 1112. 1237. Tr. 339. 665. 738. Ai. 897 ch. 1318. Ph. 733. 896. OR 319. 938. 1144. OC 311. 1154. 1677 m. Ant. 20. 237. 387. 991. sine δὲ Ph. 733. ubi tamen ut 753. Erf. τί δ' ἔστιν. τί τόδε extra adverbiascentem rationem non dicitur, verum τί τοῦτο; OC 512 m. 543 m. 546 m. — Genitivi usitatior forma est τοῦ quam τίνος. Illud extat: ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ; Ph. 898. τοῦ χάριν; 1029. τοῦ ποτὲ τεύξομαι σιτονόμου ἐλπίδος; 1090 m. τοῦ κεχρημένοι; 1264. πρὸς τοῦ διδαχθείς; OR 357. πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη; 522. [quo loco τοῦ πρόσδ' LA, τοῦπος (vel τοὔπος) δ' apogr. antiquiora, τοὔπος δ' Dind.] ἀντὶ τοῦ δὴ...; 1021. ἀντὶ τοῦ; 1155. τοῦ χρείας...; 1435. τοῦ θεῶν νομίζεται; OC 38. κλύουσα τοῦ λέγεις; 412. τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; 480. τοῦ μάλιστ' ὄκνος μ' ἔχει; 652. τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς...; 960. τοῦ τόδ' ἀστῶν... κλύων λέγεις; Tr. 187. τοῦ ποτ' εἰσί; 242. τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; 339. ἀντὶ τοῦ... 707. τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθών; 744. ut τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών; Ai. 800. πρὸς τοῦ; Tr. 1131. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; El. 409. τοῦ, χάριν τίνος ἔθυσεν αὐτήν 534. τοῦ τάδ' ἤκουσας βροτῶν; 926. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων... κτερίσματα; 930. τοῖς τοῦ; 1191. Horum pleraque *substantive* dictum exhibent τοῦ: Ph. 898. 1029. 1264. OR 357. 525. 1021. 1155. OC 38. 412. 480. 652. 960. Tr. 187. 242. 339. 707. 744. 1131. Ai. 800. El. 409. 534. 926. 930. 1191. Diverbiorum et canticorum discrimen usus nullum est, etsi in his tantum Ph. 1090 reperitur τοῦ. —.— Alterius formae exempla sunt haec: τίνος βροτῶν λόγον τόνδ' εἰσακούσασα; El. 883. τίνος πότ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν; Tr. 310. τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους; Ai. 892. τίνος πότ' ἄρ' ἔρξε χειρὶ δύσμορος; 905. τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον; 1049. τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; Ph. 327. τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν ... ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν; 598. τίνος φώνημα; 1295. παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος; OR 935. τίνος πολιτῶν τῶνδε κἀκ ποίας στέγης; 1164. ἐκ τίνος φόβου ποτὲ ... μ' ... ἔσχετε; OC 886. τίνος; 1728 m. τίνος χρείας...; 1755 an. τίνος νόμου δὲ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω; Ant. 908. — *Dativi* item plura exempla alterius formae sunt haec: τῷ προσήγορος; Ph. 1353. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι λέξαιμ' ἂν ἢ σοί; OR 772. τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις; OC 1474. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ; 1510. τῷ τρόπῳ; Ant. 401. ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης; 1229. τῷ μόρῳ... ξυντρέχει; Tr. 879 ch. ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ; Ai. 314. κἀπὶ τῷ λέγει τάδε; 797. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ 'μαυτῷ πονεῖν; 1367. τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα; El. 405. Aliquot libri ποῖ, ab amatore epiphorae perfectum quod priore membro est ποῖ δ' ἐμπορεύει. τῷ τοῦτ' ἤρεσαν; 409. τῷ τρόπῳ διόλλυται; 679. τῷ γὰρ προσήκει...; 909. ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων; 1186. Horum substantive dictum exhibent τῷ Ph. 1353. OR 772. OC 1474. Ant. 1229. Ai. 314. 797. 1367. El. 405. 409. 909. 1186. In cantico invenitur semel Tr. 876. — Contra τίνι legitur: τίνι στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; Ph. 243. τίνι τρόπῳ καθέστατε; OR 10. τίνι γάρ ποτ' ἂν πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος; τίνι φρονοῦντι καίρια; El. 226—228 m. ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων; 238 m. τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φῄς; Tr. 878. — *Accusativus.* ὡς τίνα δὴ ῥέξῃς παλάμαν ποτέ; Ph. 1206 ch. τίν' εἴρηκας λόγον; 1237. τίν' ἡμὶν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων; OR 86. ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα; 1124. τίν' ἂν σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν; OC 205 ch. τίν' ἥκεις μῦθον... πατρὶ φέρουσα; 357. τίν' αὐδὰν ξυμμάχων; Ant. 923. τίνα νοῦν ἔσχες; 1228. τίνα θροεῖς λόγον; 1287 m. τίνα λέγεις νέον μοι λόγον; 1289 m. [deleverunt λόγον Donalds. et Herm.] τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδε οἰμωγάν; El. 122 m. τίν' αὖ σὺ τήνδε... φωνεῖς φάτιν; 328. τίνα τόνδ' ἐπηράσω λόγον; 388. τίν' ἰδοῦσα πίστιν; 887. εἰς τίν' ἐλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; 958. τίνα φοβεῖ; τίν' ἀγνοεῖς; 1475. τίν' εἶπας τόνδε μοι λόγον; Tr. 184. τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον; 376. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς; 402. τίν' ἐξήνεγκας λόγον; 741. τίν' οὐ παλαίουσ' ἐκβάλλει θεῶν; inc. fr. 678, 13. — τί μοὶ ἢ νέον ἢ... πάλιν ἐξανύσεις χρέος OC 155 ch. τί δῆτα χρῄζεις; 622. OC 643. τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω; OR 651. τί μέλλεις κομίζειν ἔσω; 678 ch. τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι; 738. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; 766. τί μοι λέγει; 954. τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος; 977. ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους; 1027. τί δ' ἄλγος ἴσχοντά με λαμβάνεις; 1031. τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν; 1033. τί χρῆμα δρῶντα; 1129. πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς; 1144. τί δ' ἁμαρτάνω; 1149. τί προσχρῄζων μαθεῖν; 1155. ὡς πρὸς τί χρείας; 1174. τί φῄς; 1233. τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν... ἢ προσήγορον ἔτ' ἔστ' ἀκούειν...; 1337 m., de quibus recte intelligendis v. Herm. τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος; 1419. ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μόλοι [παρῇ Dind.]; OC 71. τί τόδ' ἀπεννέπεις; 209 ch. τί γεγώνω; 213 m. τί πάθω; 216 m. τί λέξω; 310. τί φῶ; 315. ὅπως τί δράσῃ 398. ἀλλ' ἐς τί; 524 ch., de quibus verbis recte supplendis (possunt autem varie) v. Herm. τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν; 544 m. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; 598. τί δράσετε; 822. ἀλλ' ἐς τί τρέψει; 860. τί δῆτ' ἀμαυρῷ φωτὶ προστάσσεις ποιεῖν; 1018. καίτοι τί φωνῶ; 1132. τί προσχρῄζοντα τῷ θακήματι; 1160. τί μὰν ἀφήσει τέλος; 1467 ch. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; 1488. ὡς τί ῥέξομεν; 1724. τί δῆθ' ὑπερνοεῖς [ὅπερ νοεῖς Dind. c. Grasero]; 1740 m. τί τοῦτ' αὖ φασι κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως; Ant. 7. τί δὲ λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα προσθείμην πλέον; 39. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ; 552. τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνους φῦσαι —; 646. τί χρῆμα; 1049. τί δῆτα χρὴ δρᾶν; 1099. τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων; 1172. ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; El. 390. τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῆ λέγω, ἢ δεινὰ μέν, κέρδη δέ; 766. *quo nomine compellem?* ἐς τί μοι βλέψασα; 887. τί γὰρ κελεύεις; 942. τί δ' ἐξερευνᾷς,

καὶ τί βουληθεὶς πάρει; 1100. τί λέξω; 1174. τί δ' ἔσχες ἄλγος; πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς; 1176. τί μοί ποτ' ἐπισκοπῶν στένεις; 1184. τί δρῶσα; 1195. 1258. τί μὴ ποιήσω; 1276. τί νῦν πράσσουσιν; 1400. σὺ δ' ἐκτὸς ἧξας πρὸς τί; 1402. τί λεύσσω; 1475. *τί γὰρ κέρδος φέροι; 1485. [secl. Dind.] τί δ' ἂν με καὶ κρίνοις; Tr. 314. τί χρὴ ... μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν; 393. σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; 403. πρὸς τί δ' ἱστορεῖς; 418. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; 630. τί δὲ καινοποιηθὲν λέγεις; 873. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; 973 m. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; 1182. ἦ μὴν τί δράσειν; 1186. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἦξεν χέρα; Ai. 40. τί μὴ γένηται; 77. πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τί κερδάνῃς πλέον; 107. τί δῆτα... ἐργάσει; 109. τί χρῆμα δρᾷς; 288. τί ποτε μενοινᾷ; 341. καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; 457. τί γὰρ... ἡμέρα τέρπειν ἔχει; 475. ἢ τί μοι λέγεις; 532. τί δῆτ' ἂν... ὠφελοῖμί σε; 537. τί ποτε δρασείεις φρενί; 585. τί δ' εἰδώς...; 747. οὗτος τί κρύψει; 1012. τί γάρ σ' ἔδρασεν; 1325. τί ποτε ποιήσεις; 1356. τί δῆτ' ἄνωγας; Ph. 54. τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν; 100. τί χρή, τί χρή με... στέγειν... πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν; 135 ch. τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν; 428. τί φησίν; 578. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν; 651. τί ποτε πέπονθας; 740. τί δῆτα δράσω; 757. τί παραφρονεῖς αὖ; 815. πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν; 836 ch. τί δῆτ' ἂν δρῷμ' ἐγώ —; 895. τί ποτε λέγεις; 914. τί εἶπας; 917. τί με νοεῖς δρᾶσαι ποτέ; 918. τί με δέδρακας; 923. τί δ' ἐργασείεις; 1001. τί μ' εἴργασαι; 1172 m. τί τοῦτ' ἔλεξας; 1173 ch. τί θροεῖς; 1185 ch. τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ τεύξω; 1188 m. τί ῥέξαντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ τῶν πάρος...; 1191 ch. τί χρῆμα δράσεις; 1231. τί λέξεις; 1233. τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω...; 1348. τί φῄς ποτε; 1380. τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν...; 1393. τί τοῦδε χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις —; Tymp. fr. 563, 1. Exempla τί γάρ, τί δέ, τί δῆτα in tenore sententiae perpetuae exhibentia in prioribus una apposuimus p. 135 b. 157 b. 168 b. Aliquando eae formulae separatim ponuntur, ut ellipseos quodam genere ad priora recurratur adsumenda, certe τί γάρ; Ph. 1405. sc. ποιήσω. OC 546 ch. sc. ἄλλο ἐποίησας s. σοὶ γέγονε, plane ut 542. 546. sc. ἔχει. — Adde τί δρᾷς; Ph. 974. Ai. 74. OR 1008. OC 829. 835. τί δρῶμεν; Ph. 963. 974. τί δράσω; Ai. 809. 920. 1024. Ph. 908. 969. 1063. 1350. OC 1254. τί φημί Tr. 865. OR 1471 quod ab Herm. τί φημί scriptum est. τί φῄς; Ph. 804. 805. 951. 1237. 1241. El. 317. 675 bis. 856 ch. Tr. 349. Ai. 791. 794. OR 330. 655. 957. OC 1099. Ant. 248. 1289. τί φωνεῖς; El. 1349. Tr. 892. τί χρὴ ποιεῖν; Tr. 385. 390. 598. [et in aliquot apogr. Ph. 949.]

Longe rarior *pluralis* numerus. *Nominativus* legitur his locis. αὗται δὲ τοῦ πότ' εἰσὶ καὶ τίνες; Tr. 242. τίνες νόσοι...; 881 ch. τίνες πότ' εἰς γῆν κατέσχετε; Ph. 220. ἢ τίνες λόγοι; El. 1343. — *Genitivus:* τίνων πότ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις πέπτωκα...; El. 1476. τίνων ἀνδρῶν πόλιν; OC 2. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὔξαίμην κλύων; 41. — *Dativus:* χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν; OR 1126. — *Accusativus:* τίνας πόθ' ἕδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε; OR 2. τίνας χώρους ἀφίγμεθα; OC 1. *τίν' εἶπας; Tr. 1203. Haec membr. Harl. scriptura admodum suspecta est. LA τί εἶπας, Tricl. τί μ' εἶπας, quod praetulit Herm., sed id sicut altera scriptura τίν' ab eo inventa videtur, qui hiatum sublaturus esset. Ph. 1406, cum προσωφέλησιν iure ab editoribus praeferri videatur (v. l. c.) τίνα singularis est, non pluralis. (II p. 822, 5.)

2. *Adverbiascit* τί. Inprimis, significat *cur.* ταῦτα μὲν τί δεῖ λέγειν; Ph. 11. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν; 102. τί με διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης; 578. τί δὴ ποθ' ὧδ' ἐξ οὐδενὸς λόγου σιωπᾷς; 730. τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς; 737. τί σιγᾷς; 806. τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; 815. τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε; 1029. τί δῆτα σοῦ δεῖ; 1060. Non inepte tamen hoc explicueris *qua in re,* s. quomodo, de qua formulae vi infra dicemus. τί μ' ὤλεσας; 1172 m. τί μ' ἐκκαλεῖσθε; 1264. τί μ' ἄνδρα πολέμιον ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς; 1302. τί ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις; OR 332. τί τὴν ἄβουλον στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε; 634. τί δ' ἐστί σοι τοῦτ' ἐνθύμιον; 739. τί δεῖ με χορεύειν; 896 ch. τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων; 951. τί δῆτ' ἂν σκοποῖτό τις τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν; 964. τί ποτε βέβηκεν ἡ γυνή; 1074. τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν —; 1334 m. τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύς; 1391. τί δ' ἦλθες; OC 333. τί ταῦτα πειρᾷ; 763. τί δεῖ μάτην κομπεῖν; 1148. τί σιγᾷς; 1271. τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ; 1308. τί δ' αὖθις δεῖ σε θυμοῦσθαι; 1420. τί μέλλομεν χωρεῖν; 1627. τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι; Ant. 218. τί χωρεῖς, οἱ μολὼν δώσεις δίκην; 228. τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; 318. τί δ' οὐκ ἔμελλον; 448. τί δῆτα μέλλεις; 499. τί ταῦτ' ἀνιᾷς με...; 550. τί με οὐκ ὀλομέναν ὑβρίζεις —; 838 m. τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν —; 1194. τί μ' ἄρα, τί μ' ὀλέκεις; 1285 m. τί μ' οὐκ ἀνταίαν ἔπαισέν τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει; 1308 m. τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει; El. 144 ch. τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς τῷ νῦν λόγῳ; 769. τί δακρύεις; 828 ch. τί... τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν; 1058. *τί δή ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε; 1180. [ut est in apogr.: ου LA m. pr. superscriptum habet unde restituit Dind. οὐ δή ποτ'.] τί δ' εἰς δόμους ἄγεις με; 1493. τί ποτε ποικίλας ἔχεις; Tr. 412. τί σῖγ' ἀφέρπεις; 813. ὄγκον ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον; 817. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; Ai. 42. τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου; 90. τί τήνδ' ἄκλητος. . ἀφορμᾶς πεῖραν; 289. τί γὰρ δεῖ ζῆν με; 393. τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; 546. τί μ' αὖ τάλαιναν ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; 787. τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἐστί σοι; fr. Alead. 103, 1. τί μ' αὖτις; Niob. fr. 395. τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; inc. 668, 1. τί μέλλετ' Ἀρτακῆς τε καὶ Περκώσιοι; 776. Simili significatione intra orationis perpetuitatem praeditum est τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ... ἐξελυσάμην; OR 1002. τί πότε Ph. 1210 ch. orationis continuae exemplum est. *Cur* etiam ita significatur, ut ambigi possit, τί sitne *nominativi* an *accusativi.* τί τόδε; Ph. 202 m., ubi aut ἔχω aut ἐστί subaudiendum OC 212. aut ἐστί aut μὴ ἐξετάσω. Eodem modo explicandum, sed ut adverbialiter dictum non sit, El. 123 ch.: τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρετον οἰμωγάν; *cur fles perpetuo?* — Verum τί etiam *nectendo et continuando sermoni* constituitur. *Quid igitur* interpreteris: τί δ' ὁ παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμός, Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν; Ph. 421. τί οὖν δή; Ai. 873 ch. τί ποτε; Ant. 381 an. τί δέ; OR 941. τί δῆτα; OR 577. τί γάρ; OC 546 ch. *Quid enim,* cum obiectione, vel refutanda alterius sententia dictum. τί δέ; OC 1175. El. 1041. τί γάρ; OC 1679 m. Eodem loco censendae formulae τί μὴν οὔ; El. 1280. τί μή; Ai. 668. τί δ' οὔ; Ant. 460. *quidni* significantes. — Deinde exempla sunt, *quomodo* s.

qua ex parte explicanda. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας νὺξ ἥδε βάρος; Ai. 208 an. τί χρή με τὴν δύστηνον εἰς θεοὺς ἔτι βλέπειν; Ant. 922. — Denique τί *praedicati modo subiectis additum* reperitur, ut tamen apte subrogari *adverbium* possit. τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου . . . ; Ai. 101. τί γὰρ τέκνον τὸ τοῦδε . . . ; 983. *quomodo habet*, quod explicatius dictum τί νῦν κυρεῖ; Ph. 440. τί χρή, θανόντα νιν ἢ καθ' ὕπνον ὄντα κρῖναι; Tr. 969 ch. τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; Ant. 1244. (II p. 823, 20.)

II. In *interrogatione obliqua* sive a *dicendi sentiendive verbo suspensa* τίς dici pro ὅστις timide post alios adnotavit Burgess. ad Dawes. misc. cr. p. 294. (330 Lips.) ita tamen errans, ut ὅς, non ὅστις, et τίς confundi existimet. τίς. ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει Ph. 56. τὸ γάρ μοι μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον... τίς τόπος ἢ τίς ἕδρα, τίν' ἔχει στίβον 157 ch. ὅπως εἰδῶ τίς εἶ; 238. αὔδασον, τίς ἔφυς βροτῶν; τίς ὁ πολύπονος ἄγει; OC 204. Alterum membrum directo modo interrogare dicas. μή, μή, μή μ' ἀνέρῃ τίς sc. εἰμί 210 m. φράσον, τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος Tr. 430. — τί. ἱστόρει τί σοι φίλον El. 316. τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ' οὔτε πάροιθεν... οὔτε τὰ νῦν πω ἔμαθον OR 489 ch. — τίνος. ἐροῦ τίνος ποινὰς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι El. 563. ὅστις Λάϊον κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο OR 225. τίνος εἶ σπέρματος φώνει OC 214 ch. — *Dativus* τίνι sic dicitur οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι OC 527. nisi potius τινί scribendum, quod nobis certe videtur. — τίνα. λέγ' αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει καὶ χῶρον τίν' ἔχει Ph. 154 ch. μαθεῖν... τίν' ἔχει στίβον 157 ch. τὸν δὲ Λάϊον φύσιν τίν' εἶχε [ἦλθε Dind.] φράζε OR 741. θέλω 'πέρεσθαι . . . τίνα πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων OC 558. — τί *accus.* καί μ' ἦμαρ... λυπεῖ, τί πράσσει OR 74. ἐκμαθεῖν τί πρακτέον 1439. ἐκμαθεῖν τί δραστέον 1443. πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ OC 48. κοὐκ ἔχω τί φῶ 317. τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον El. 16. ἔννεπε τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν Ph. 143 ch. ὡς μάθω τί μοι νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις 554. οὐκ οἶδά πω τί φησι 580. ὅρα τί ποιεῖς 589. Semel *pluralem* ita dictum reperio. ἕως ἂν ἐκμάθω τίνας λόγους ἐροῦσιν OC 115. Item semel cum ὅτι coniunctum exstat. ὡς πύθοιθ' ὅτι δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν OR 72. His adde duo exempla, quae Herm. mutanda distinctione huc fecit adnumerari. ὥστε μ' ὠδίνειν, τί φῄς Ai. 794. Male quidem libri τί φῄς a prioribus plane seiungunt. τί δ' ἔσχες ἄλγος, πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς; El. 1176. Olim post ἄλγος signo interrogandi distinguebatur.

III. De *proprietate sermonis* in hoc pronomine

1. primum notabile, quod cum *breviloquentia* dicitur, *duabus sententiis contractis in unam*. τίνες πότ' εἰς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ κατέσχετε Ph. 220. i. q. τίνες ἐστέ, οἵτινες κατέσχετε. de scriptura v. ναυτίλος. τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετο; 601. τί τοῦτ' ἔλεξας; 1173 ch. τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν; OR 1033. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων; OC 41. i. e. τίνες εἰσίν, ὧν τὸ σεμνὸν ὄνομα κλύων εὐξαίμην. οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ; 68. τίς ὁ πολύπονος ἄγει; 205 ch. τί τοῦτο; 512 m. sc. ἐρᾷς πυθέσθαι. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; 598. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; 1488. τί τόδ' ἐπέπληξας; 1730 m. τί τόδε μάλ' αὖθις; 1731 m. τίν' εἶπας τόνδε μοι λόγον; Tr. 184. τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον; El. 388.

2. Similis plane ratio est *duarum interrogationum* more inprimis Graeco *una coniunctarum*. ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; El. 390. ὅπως τί δράσῃ; OC 398. ὡς πρὸς τί χρείας; OR 1174. ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν; OC 71. ὡς τί ῥέξομεν; 1724 m. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; Tr. 1182. — τίς πόθεν μολὼν σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών; Tr. 421.

3. Deinde τίς aliquando ita quaerit, ut accuratius percontantis vocis provinciam suscipiat. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς; OR 735. i. q. πόσος. Vide Valck. ad fragm. Callim. p. 23. Contra plane incertae coniecturae capiendae aliquando constituitur. τί με κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης; Ph. 578. Videtur enim *num forte* explicandum esse.

4. Deinde interdum, ut πῶς, πότε, ποῖος et similia *optandi* sententiam proponit, *utinam aliquis* significans. Cf. Schaefer. ad OC 1100. Markland. ad Eur. Suppl. 796. Matth. ad Alcest. 213. τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν δοίη...; OC 1100. τίς ἂν δητά μοι, τίς ἂν φιλοπόνων ἁλιαδᾶν ἔχων αὔπνους ἄγρας ... τὸν ὠμόθυμον ... ἀπύοι Ai. 879 ch.

5. In particula δέ notavimus de δέ interrogandi pronomini adeo constanter addito, ut si quando omisso eo *hiatus* nascatur, is librariorum imperitiae tribuendus videri possit aut fortuitis erroribus. [Apud Eurip. quidem nusquam certa apparent vestigia: Kirchh. admisit Hec. 803. Hipp. 593. Apud Aesch. quattuor sunt loci Sept. 190. 685. Pers. 788. Eum. 889.] Ea Porsoni sententia fuit ad Phoen. 892. Certe τί οὖν non plus bis legitur ad Soph. Ph. 100. Ai. 873, ceterorum tragicorum exempla Martinus collegit l. c. τί ἐστιν bis, Ph. 733. 753, ut tamen hoc altero loco Flor. Γ. τί δ' ἔστιν exhibeat, quod in v. δέ adnotare neglexi. Praeterea ferebatur τί εἶπας Ph. 917. Tr. 1203. Priore loco inserunt μ' Valckenar. et Pors. De alterius scriptura τί τοῖ', τί μ', ut Hermannus dedit, τίν' iam monitum. (II p. 825, 12.)

IV. De quorundam locorum *scriptura* singulatim dicendum. Ph. 818. libri plerique τί δὲ δὴ πλέον φρονεῖς contra legem versus. Hermannus εἴ τι δή, correxit. LA τί δή. — OC 66. Elmsleius dedit ἄρχει τίς αὐτῶν, quod etiam LA refert; refutat Hermannus, et sane clarum est imperium regale populari opponi. — OC 1749 m. libri ἐλπίδων γὰρ ἐς τί με δαίμων τὰ νῦν γ' ἐλαύνει, syllabis antistrophici versus non aequatis. Brunck. ἐς τίν' ἡμᾶς, Elmsl. ἐς τί δή με, melius Herm. [eumque secutus Dind.] ἐς τίν' ἔτι με. — Ant. 1334. LA τί χρὴ πράσσειν, et codd. omnes videntur in ea scriptura conspirare. Sensus perspicue postulat τὶ. — De loco Tr. 881. 882. varie coniectare licet; τίς ibi delevit Herm., vel τίνες, non τινές sensus videtur postulare. — In Synd. fr. 150, 2. cum Bergkio scribendum videri νέμ', εἴ τις οὐ πάρεστιν, ὃς ξυνώμοσεν, pro νέμει et τίς ξυνώμοσε, significavimus v. νέμω. Relinquitur illud multis modis memorabile τὶ φημί; Sic enim Herm. scripsit OR 1471, cum libri τί φημί referant. Id cum λέγω τι v. 1475. coniungendum affirmat vertendumque *fallorne an recte auguror*. Nec placet autem τὶ inclinatum a principio poni, quod eiusmodi exemplis, qualia sunt τινές vulgo ab initio sermonis poni solitum, cum *quidam* significat, defendi non potest; nec recepta scriptura mutari debuit. Cum vehementer desiderasset filias Oedipus sibi amplectendas dari, flentes venire sentiens mirabundus ait τί φημί, non *ecquid dico*, sed *quid dico?* Incertus haec dicit; cum paulo confirmatiore animo uti coepit, λέγω τι dicit. Eadem mirationis significatio in τί φημί; inest Tr.

865 ch. Prudenter fecit Hermannus, quod τί φῶ; OC 315. non mutavit; lacunam autem constituere necessarium non est. Illud τὶ φημί neminem praeterea patronum nactum est nisi Boeckhium expl. Pind. Pyth. IX. p. 329; idem olim improbarat not. crit. p. 501; damnarunt Elmsl. cens. Supplicum ab Herm. editarum ad v. 1179. Matth. ad Suppl. l. c. et ad Eur. El. 560. De quibusdam locis, in quibus τίς poetae reddendum videtur, sed τὶς in libris circumfertur, v. τις VI. (II p. 826, 4.)

Τὶς pronomen indefinitum, *quis*, *aliquis*.

I. *Substantivum* est, et 1. *Nude* et *per se* ponitur, *nom. sing.* πῶς οὖν βλέπων τις Ph. 110. τάχ' ἄν τις ἄκων ἔσχε 305. χὤταν τις εὖ ζῇ 505. ἣν δή τις 573. εἴ τις ἐμπέσοι 699 ch. [τι Dind.] τὴν αὑτοῦ φύσιν ὅταν λιπών τις δρᾷ 903. ἔστιν τις 1241. τὶ πρὸς καιρὸν λέγων 1279. (cf. τί σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν Tr. 59.) ἐάν τε νουθετῇ τις 1322. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν 1383. ὅτου τις ἐκμαθὼν OR 117. ἔγχος, ᾧ τις ἀλέξεται 171 ch. καί τις δείσας ἀπώσει τοὔπος 233. παρ' οὗ τις ἂν... ἐκμάθοι 285. ὅταν ταχύς τις ...χωρῇ 618. τὶς ἂν... ὀρθοίη λόγον 828. εἰ δέ τις ὑπέροπτα... πορεύεται 883 ch. τί δῆτ' ἂν σκοποῖτό τις 964. ὅπως δύναιτό τις 979. ἄξει τις ἐλθὼν τὸν βοτῆρα 1069. οὐχ ὡς τάχος τις ἀποστρέψει χέρας; 1154. ἄρχει τις αὐτῶν OC 66. De scriptura v. τίς. ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ; 170 an. οὔτοι... ἄκοντά τις ἄξει 177 ch. ὥς τις ἀφ' αἵματος ὑμετέρου 245 m. κἄνευ θεοῦ τις... ἂν μάθοι 403. οὐδ' εἰ πονεῖ τις 509. τὸ μέν τις οὔθ' ... ἁλιώσει 702 ch. ὥσπερ τις εἴ σοι... μηδὲν διδοίη 776. εἴ τίς σε ... κτείνοι 992. ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος 1219 ch. οὐ πόλιν κείνην ἐρεῖ τις 1373. [Dind. Turnebi recepit coniecturam ἐρείψεις.] εἴ τις ἔντοπος 1457. ἄνακτα ...τις πορευσάτω 1476. ὅταν τὰ θεῖ' ἀφείς τις... τραπῇ 1537. κἂν εὖ τις οἰκῇ 1534. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως θάψας βέβηκε Ant. 245. εἴ τίς τοῦδ' ἀκηδήσοι πόνου 414. χὤταν ἐν κακοῖσί τις ἁλούς 495. πρὶν πόδα τις προσαύσῃ 619 ch. ὅσα λέγει τις ἢ πράσσει τις 689. κεἴ τις ᾖ σοφός 710. κλύει τις 1207. τί μ' οὐκ ἀνταίαν ἔπαισέν τις 1307 m. εἴ μοι τὰ σὰ μέλλοι τις οἴσειν δῶρα El. 360. εἴ τις ἀκούσεται 1004. *ὅταν θανεῖν χρῄζων τις ... ἔχῃ 1008. [secl. Nauck.] οἳ' ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσαιτο 1324. βοᾷ τις ἔνδον 1406. μάλ' αὖ θροεῖ τις 1410. πρὶν ἂν θάνῃ τις Tr. 3. πᾶν κλύοι τις ἂν 71. ὥστε ... τις κύματα ... βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδῃ (ἴδοι) 113 ch. ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ 148. *τότ' ἄν τις εἰσίδοιτο 151. [secl. Dind.] ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον κωκυτόν 866. εἴ τις δύο ... ἡμέρας λογίζεται 943. πρὶν εὖ πάθῃ τις 946. οὐ πῦρ ... τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει 1013 m. κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι Ai. 155 an. εἰ νέμοι τις αἵρεσιν 265. ποῖ τις οὖν φύγῃ 403 m. τοῦτό τις φρονῶν ἴστω 416 m. καί τις ... ἐρεῖ 500. τοιαῦτ' ἐρεῖ τις 504. πρίν τις ἐκβάλῃ 965. εἰ πύθοιτό τις 1159. μηδέ σε κινησάτω τις 1181. βοᾷ τις fr. Acris. 58, 1. μασσέτω τις Synd. 149, 1. νέμ', εἴ τις οὐ πάρεστιν 150, 2. cf. τίς. ἢ αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλάβην προσθῇ Creus. 321, 2. οὔτε ... τις ἂν πείσειεν Niptr. 401, 2. κλέπτων ὅταν τις ... ἐφευρεθῇ inc. 669, 1. ἡνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὢν αὑτῷ ξυνειδῇ 670, 1. ἣν τις ἄρχηται καλῶς 715, 1. ὅταν τις ᾄδῃ 858. — *neutr.* τὶ. εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές Ph. 469. εἴ τι σέβει ξένον 1163 ch. πρὸς δίκας τι OC 546 m. τὶ θέσφατον 969. εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν 1331. — *gen.* Formae του exempla sunt haec: βαρείας του νοσηλείας Ph. 39. μή του κηδομένου 170 ch. θεῶν του 196 an. τειρομένου του 203 ch.; ubi του a Pors. additum. φθογγά του 206 ch. εἴτε του θεῶν OR 42. θεῶν του 396. ἔκ του Νυμφᾶν 1107 ch. ἐδεξάμην δέ του 1163. φυγὴν δέ του φωτός OC 280. ἐκ θεῶν του 371. ἣν δέ του σπάνιν τίν' ἴσχῃς 505. φόβου του Ant. 180. οὔτε του γενῆδος 249. οὔτε του κυνῶν 257. σοφίᾳ γὰρ ἔκ του 620 ch. οὔτε του γάμου μέρος 917. πρός του τῶν ξυνεμπόρων Tr. 318. πατρὸς ἄλλου γενοῦ του 1205. οὔτε του κλύων σάλπιγγος Ai. 290. πρὸς ἐχθρῶν του 829. ἐκ δείματός του El. 410. τοιαῦτά του παρόντος ἔκλυον 424. οὔτε του τάφου 869 m. Hel. fr. 187 corruptus versus est. Pauca productioris relinquuntur. προσπόλων τινός El. 78. εἴπερ τινός Ai. 488. non potest enim priorum πατρός adsumi. κεἴ τινος κήδει πέρι Ph. 621. ἐξ ἄλλου τινός OR 1162. ὑπ' οἰωνῶν τινός Ant. 698. τινός masc. OC 1623. El. 293. — ‖ *Dativi* forma τῳ his exstat locis: εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ El. 240 m. εἴ τῳ κακός Tr. 3. λατρεύοντά τῳ 35. προθυμίαν τῳ παραινέσαι λαβεῖν 670. εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή Ai. 816. ἐναυλίζοντί τῳ Ph. 33. ἐπὶ παντί τῳ χρείας 174 ch. ὡς λίπω μή τῳ λαβεῖν 653. κακῷ δέ τῳ 741. μηδέ τῳ τέχνῃ 771. τύχῃ γέ τῳ OR 80. μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ 1457. ἀστῶν τῳ OC 1528. νεωτέρῳ τῳ Ant. 216. μήτε τῳ ξυνειδέναι 266. Valcken. ad Phoen. 1608. (coll. praef. ad Phalar. epp. p. 19. crebro hunc usum ap. Soph., rarius ap. Eurip., rarissime ap. Aeschyl. observari monuit.) τινί Ai. 443. 495. 1138. Ph. 369. ἀνθρώπων τινί OC 1522. Ant. 654. Ceterum illorum exemplorum melicis et diverbiis communium *substantive* dictum habent τού haec: Ph. 170. 196. 203. 205. OR 42. 396. 1107. 1163. OC 371. 505. Ant. 257. 620. Tr. 318. Ai. 829. El. 424. — τῴ: Tr. 3. 35. 670. Ai. 816. Ph. 33. 653. OC 1528. Ant. 216. 266. Paulo minus frequens est adiective dictum. Herm., moris recepti non minus quam veteris doctrinae, quando cum ratione non satis congruere videtur, contemptor, secundum ea quae disseruit in libro de em. r. gr. Gr. p. 72. τοῦ olim et τῷ scribenda suadebat, cum vocabulum inflexum vel penacutum praecederet: nunc post penacuta et inflexa τού τῴ accentu gravi scribere insuevit. — ‖ *Accus.* τινά. ἐποικτείρειν τινά Ph. 1320. προσφωνεῖν τινά OR 238. 818. πέμψασθαί τινα OR 556. εἴ τιν' ἂν δοκεῖς ἑλέσθαι 584. πέμψον τινά 860. δηλοῦν τινά (βοᾷ) 1287. νῦν τίν' ἥκειν λόγος OC 133 an. ἄγειν τινά 933. κωκῦσαί τινα Ant. 28. 204. ὀλεῖ τινά 751. προσθεῖναί τινα El. 933. πέμπεις τινά Tr. 55. ὥρα τίν' ἤδη... ποδῶν κλοπὰν ἀρέσθαι Ai. 245 ch. μὴ χαίρειν τινά 786. εἴ τινα δυναίμεθ' εὑρεῖν Camic. fr. 299. — τι. εἴ τι χρῄζεις Ph. 49. ὅταν τι δρᾷς 111. ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῇτέ τι κατασχολάζειν 126. εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ 192 an. χἄδει τι... διακονεῖσθαι 286. ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν 292. εἴ τι σέβει ξένον 1163 ch. εἴ τι νὺξ ἀφῇ OR 198 ch. ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι 564. κοινῇ τι βουλεύσαντα 606. εἴ σέ τι δέδρακα 644. εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο 851. ὅπως... εὖ πράξαιμί τι 1006. εἰ χρή τι κἀμὲ ... σταθμᾶσθαι 1110. ὀνειδιῶν τι 1423. πιθοῦ τί μοι 1434. τὶ πράσσετον OC 500. δρᾶν τι 732. τάχ' ἄν τι μηνίουσιν 905. i. e. μῆνίν τινα ἔχουσιν. προμνᾶταί τί μοι γνώμα 1075 ch. τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἆμαρ 1079 ch. ὅν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι 1172. φώνησόν τι 1272. ἱκετεύω σε πεισθῆναί τί μοι 1414. εἴ τι μοῖρα μὴ κιγχάνει 1450 ch. ἔχεις τι Ant. 9. εἰπεῖν τι δώσεις 315. βούλει λέγειν τι 757. (cf. λέγω τι; OR 1475.) τῶν προκειμένων τι χρὴ πράσσειν 1334. τί LA minus apte. εἴ τί σοι πρὸς

καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ Tr. 59. μύθοις εἴ τι πιστεύειν χρεών 67. ὥς τι δράσων εἶρπε 160. ὅπως πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι 191. εἴ τι καὶ φέρεις 228. εἴ τι δράσεις 305. εἴ τι χρῄζεις ἱστορεῖν 397. εἴ τι χρῄζεις 416. εἰ μή τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς 732. καί τι καινίζει στέγῃ 867. γραῖα σημανοῦσά τι 870. εἴ τι χρὴ πράσσειν 1155. εἰ δύνασθέ τι (ἀρήγειν) Ai. 329. εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται 746. δρᾶν τι El. 305. 336. δοκοῦσά τι φρονεῖν 1055. εἴ τι χρὴ βροτὸν λέγειν Lac. fr. 337, 1. — *Pluralis nominativus.* εἴ τινες βουλεύουσιν El. 648. ἦ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους; OC 64. — Ceteri casus sic nude non dicuntur. (II p. 828, 2.)

2. *Substantive* dictum τὶς cum *adiectivo, pronomine, participio* iunctum. *nom.* τὶς Ἅιδᾳ παρακείμενος Ph. 861 ch. ἄσημος οὑργάτης τις ἦν Ant. 252. τὶς ἄλλος Ai. 443. OR 1118. OC 456. 488. κείνου τις ἐγγενὴς OR 1168. τὶς ἐμφερὴς ἐμοί Ai. 1152. ἀνοικτίρμων τις Tyr. fr. 587, 8. αὐτός τις Creus. fr. 321, 2. — *acc.* τὶ καινόν Ph. 52. τὶ δεινόν 218 ch. [αἰνόν Dind.] καί τι προσδοκῶ νέον 784. μῶν τι βουλεύει νέον; 1229. τὶ ... ἀφεγγές OC 1480 ch. ὥς τι σημανῶν νέον Ant. 242. σοφόν τι 363 ch. θέλεις τι μεῖζον 497. εἴ τι καίριον λέγει 724. πολύ τι El. 217. ἄρξασά τι λυπηρόν 552. ὥς τι δρασείων κακόν Ai. 326. δρῶν τι χρηστόν 468. τερπνὸν εἴ τί που πάθοι 521. τὶ κεδνόν 663. μέγ᾽ ἄν τι κομπάσειας 1122. ἀεί τι... χρήσιμον Phthiot. fr. 622, 3. εἴπω τι δῆτα κἄλλο OR 364. *plur.* τινὲς χρόνῳ παλαιοί OC 111. Horum pleraque scio etiam pro adiectivis haberi posse. πᾶς et εἷς τις infra tractabimus.

3. Cum *genitivo partiendi nom. sing.* τὶς θεῶν El. 696. Tr. 119 ch. Ai. 455. OC 1100. 1210. Scyr. fr. 499, 2. θεῶν τις Ai. 1057. OC 1505. Ant. 597 ch. τὶς βροτῶν OC 1664. El. 898. τὶς τῶν ἔνδον ὄντων El. 820. φίλων τις 1125. τὶς αὐτῶν El. 717. 1460. Tr. 461. τὶς στρατοῦ Ai. 1175. δαιμόνων τις OR 1258. παίδων τις OC 416. τὶς προσπόλων 897. ἀνθρώπων τις Ant. 1048. τὶς ἀνθρώπων Ter. fr. 520, 1. τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο OR 1042. τὶς ὑμῶν 1047. τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων 1167. de quo versu post etiam agendum erit. — τὶ τόξων Ph. 652. — *genitivus.* προσπόλων τινός El. 78. ἐκ θεῶν του OR 396. OC 371. — *dativus.* ἀνθρώπων τινί OC 1521. [τινὶ ἑταίρων ib. 1402 Dind. de Tyrwhitti coni. pro τινά.] — *accusativus.* τίν᾽ ἐγχώρων Ph. 694 ch. [ἔγχωρον Dind. c. Dobraeo.] ξένων μηδ᾽ ἀστῶν τινά OR 817. v. Intpp. πόλιν σθένουσαν, εἴ τιν᾽ Ἑλλάδος, μέγα OC 734. τίν᾽ ἑταίρων 1402. τινὰ στρατοῦ Ai. 1396. τίν᾽ ἀνδρῶν El. 20. τίν᾽ αὐλιτῶν Past. fr. 445, 1. v. s. αὐλήτης. — βελέων τι Ph. 1205 m. λέγω τι τούτων ... πεπραγμένον OR 1140. νοεῖς τι τούτων OC 1034. τούτων τι Ant. 35. τὶ τῶνδε El. 389. τὶ τῶν Ὀρεστείων κακῶν 1117.

4. Cum *praepositione*, similis ut insit partiendi notio. εἰ δ᾽ αὖ τις ... ἐξ ἄλλης χθονὸς OR 230. ἆρ᾽ ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι; OC 70. Tamen in illo exemplo nude poni posse video τις, in hoc non necessario τις ἐξ ὑμῶν coniungi.

II. *Adiectivi* vices gerit. *nom. sing.* τὶς. οἰκοποιός ἐστί τις τροφή Ph. 32. τὶς ὅρμος 302. μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς 519. φόβος τις 569. μάντις ἦν τις εὐγενής 604. τίς... αἱμορραγὴς φλέψ 824. λήθη τις 878. οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις 965. ὥς μ᾽ ὑπῆλθέ τις φόβος 1231. ἄγγελός τις OR 116. οἰκεύς τις 756. τὶς θυγάτηρ 1101 ch. [gravius immutato loco θυγάτηρ expulit Dind.] πλανάτας τις ὁ πρέσβυς OC 124 ch. χὡς τις πλεῖστ᾽ ἀνήρ 563. εἴ τις γῆ 1006. ὦ τις [τίς Dind.] οὐκ ἔνι κηλὶς κακῶν ξύνοικος 1133. εἴ τις ὑμὶν ἐγγενής ἐστι 1167. βόρειος ὥς τις ἀκτά 1240 ch. τὶς νόστος 1408. τὶς ὀμβρία χάλαζ᾽ ἐπιρράξασα 1502. τὶς ... πομπός 1661. πόθος καὶ κακῶν ἄρ᾽ ἦν τις 1697 m. γνώμη... εἴ τις κἀπ᾽ ἐμοῦ νεωτέρου πρόσεστι Ant. 719. οὔτ᾽ ἐπινυμφίδιός πώ μέ τις ὕμνος ὕμνησεν 815 m. εὐσέβειά τις 872 ch. ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά 951 ch. *ἤ τις πτηνὸς οἰωνός 1082. [secl. Wund.] εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή Tr. 8. ἀκτή τις ἔστ᾽ Εὐβοιΐς 236. γενναία δέ τις (εἶ) 309. Εὐρύτου σπορά τις ἦν; 316. εἴ τις ἐστὶ πίστις 588. ἀκτή τις ἀμφίκλυστος ... ἐστίν 752. ἀνεμόεσσά τις... αὔρα 953 ch. ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις 964 ch. κυνὸς ὥς τις εὔρινος βάσις Ai. 8. [de quo usu τοῦ ὥς τις v. Fritzsch. ad Theocr. 7, 41.] τὶς ὀπτήρ 29. πληγή τις 279. πεῖρά τις ζητητέα 470. οὔπω τις ἔθρεψεν αἰών 644 ch. τάχ᾽ ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας χειμών 1148. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών 1163 an. ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ 1266. τεκνολέτειρ᾽ ὥς τις ἀηδών El. 107 an. ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία 189 m. v. ἔποικος. μάτηρ ὡσεί τις πιστά 234 ch. εἴ τις ἔστ᾽ ἐκεῖ χάρις 356. λόγος τις... ἐστίν 417. εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή 891. νομάς τέ τις κεροῦσσα ... καθεῖρπεν ἔλαφος fr. Alead. 110, 1. ἔνεστι γάρ τις καὶ λόγοισιν ἡδονή Thyest. 237, 1. τὶς ἐναλία Εὐβοιὶς αἶα 239, 1. ὥς τις ὄνος ἰσόσπριος Coph. 334. ἔστιν τις Αἶα inc. 774. τὶς πρῳρατὴς στρατοῦ Polyx. fr. 470, 1. — Θερσίτης τις ἦν Ph. 442. — τί. φύλλον τι 649. εἴ τί σοι πάρα ξίφος 747. εἴπερ τί γ᾽ ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος OR 369. εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς Ant. 1326. ἐμπαίει τί μοι ψυχῇ σύνηθες ὄμμα El. 902. κἄστιν τι δεινὸν πῆμα Tr. 46. δέος τι Ai. 1084. εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς Epig. fr. 197, 2. — *gen.* ἢ ἀπὸ μαντείας τινός Tr. 239. κακοῦ τινός 448. τινὸς οἴκτου 863. ἤ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν Ai. 176 ch. θεοῦ τινός 998. φλαυρουργοῦ τινὸς τεχνήματ᾽ ἀνδρός Ph. 35. ὑφηγητοῦ τινός OR 1260. προηγητοῦ τινός 1292. ὡς δεινοῦ τινὸς φόβου φανέντος OC 1647. — *Dativus.* σκιᾷ τινί Ai. 301. σὺν τάχει τινί 853. ἀφανεῖ τινὶ μόρῳ OC 1682 ch. — *Accusativus* τινά. οὐδέ τινα ... παιῶνα κακῶν Ph. 176 an. ἤ τινα στολήν 309. [τίν᾽ ἔγχωρον 694 ch. Dind. c. Dobr. pro ἐγχώρων.] φρόνησιν ... λῴω τίν᾽ ἡμῖν 1079. ἀλκήν τιν᾽ εὑρεῖν ἡμιν OR 42. ἀροτὸν ... τινά 270. εἴ τιν᾽ ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν 311. δειλίαν ἢ μωρίαν ἰδών τιν᾽ ἔν μοι 537. λύσιν τίν᾽ ἡμῖν εὐαγῆ 921. παῖδά μοί τινα δοὺς 1142. θάκησιν εἴ τινα βλέπεις OC 9. siquidem recte sic pro θάκοισιν emendavit Seidler. βροντήν τινα 95. καταστροφήν τινα 103. Λαΐου ἴστε τίν᾽ ἀπόγονον; 220 m. Sed iure Reisigius ἀπόγονον eiicit, τινά ut substantive dictum sit. τοῦ τυφλοῦ τίν᾽ ἐντροπὴν ἕξειν 299. ἐμοῦ θεοὺς ὥραν τίν᾽ ἕξειν 385. σπάνιν τινά 506. δεινήν τινα πρᾶξιν 560. τινὰ φόβον νεώρη 729. πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινά 967. τίν᾽ ἄνδρα 1156. βραχύν τινα μῦθον 1162. φωνήν τινα 1283. τίν᾽ ἀπίαν γᾶν 1685 m. πατρῷον δ᾽ ἐκτίνεις τίν᾽ ἆθλον Ant. 856 ch. τῶν ἐμῶν Ἅιδης τίν᾽ ἵμερον τέκνων ... ἔσχε δαίσασθαι El. 542. Verba τίν᾽ ἵμερον non addito nomine poetae ad rationem accentus in τίν᾽ comparentis explicandam affert Gr. Herm. Ms. in libro de em. r. gr. G. p. 67. ἀεί τιν᾽ ἐκ φόβου φόβον τρέφω Tr. 28. εἰ πατρὸς νέμοι τίν᾽ ὥραν 57. τίν᾽ ἄνδρα 178. τίν᾽ οἶστρον 1254. πεῖράν τιν᾽ ἐχθρῶν Ai. 2. ἤ τινα [ἥντινα Dind. c. Iohns.] ... μομφὰν ἔχων 179 ch. τίν᾽ αἰδῶ ... λάβοι 345. τίν᾽ εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων 400 m. πέμψον τίν᾽ ἡμῖν ἄγγελον 826. δοῦπον αὖ κλύω τινά 872 ch. κοιλὴν καπετόν τινα 1165 an.

εἰ μὴ νοῦν καταχτήσει τινά 1256. ἄλλον τίν' ἄξεις ἄνδρα 1260. τίν' ἴασιν Thyest. fr. 236, 1. ἀστραπήν τινα Oenom. 421, 2. σφηκιὰν βλίττουσιν ... τινά inc. 856. — τὶ. ἤ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που Ph. 44. τὶ δεινὸν ἰσχύος θράσος 104. καί τι καὶ βορᾶς ἐπωφέλημα σμικρόν 247. ξύλον τι 294. εἰ μή τι κέντρον θεῖον 1039. τὶ μέγα... κακόν 1265. ἔχων τι σύμβολον OR 221. εἴ τι δείματός γ' [δειμάτων Dind. c. Hartung.] ἔχει μέρος 294. ηὗδας τι... ἐκλυτήριον 392, quod non minus recte substantive dicti exemplum putes. κτῆμα τὴν αὐθαδίαν εἶναί τι 550. εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν 1364 m. τὶ χρέος OC 235 ch. δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι 360. εἴ τι μῆκος... ἔθου πλέον 1139. μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλαχέτην τι 1746 ch. τὶ καλχαίνουσ' ἔπος Ant. 20. ἐς κακὸν πέσοιμί τι 240. τὶ πῆμ' ἔχοντα Tr. 43. μέγα τι σθένος 497 ch. θράσος τι 726. ἄσπετόν τι θαῦμα 961 ch. ἔπος τι El. 569. τὶ κέρδος Alet. fr. 94, 7. κακὸν... δρᾶν τι inc. 779, 6. — *Pluralis nom.* Φωκῆς ἄνδρες τινές El. 1107. ἀγωνάρχαι τινές Ai. 572. — *gen.* πρός τινων ὁδοιπόρων OR 292. — *acc.* φρένας εἴ τινας ἔχεις Ph. 1130 m. τοὺς αὐτοέντας τινάς OR 107. [τινά Dind. vestigia correctoris in LA secutus.]

III. *Adverbiascit* accusativus τὶ. Cuius usus, cum *verbo* iungitur pronomen, via facilius intrari potuit obiectiva structura praemonstrante, velut Ph. 126. OR 564. alia, quae in τὶ substantive dicto attulimus. βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου; Ph. 761. εἴ τι κάμ' οἰκτείρετε 1042. εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου κήδει OR 1060. ξυναλλάξας τί πως (sc. οἶσθα) 1130. εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν OC 104. εἴ τι πημανεῖς ἐμέ 837. ῥήματ' ἤ τέρψαντά τι ἤ δυσχεράναντα 1281. εἴ τι τὠμῷ τ' ἀνδρὶ... μεμπτός εἰμι Tr. 445. εἴ με πημανεῖς τι Ai. 1314. οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον πέμψαι τάδε... ὀνείρατα El. 459. χαρακτὴρ ἐν γλώσσῃ τί με παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου Helen. fr. 186, 1. — Sed coniungitur etiam cum *adiectivis* et *adverbiis* aliis. εἰ πεπαυμένος μηδέν τι μᾶλλον ἤ νοσῶν εὐφραίνεται Ai. 280. πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω El. 217 an. σχεδόν τι Ant. 470. σχεδόν τι πρόσθεν OR 736. — οὐ γάρ τί σ' ἤδη μῶρα φωνήσοντα OR 433. — μή τί με πολύπονον ὧδ' ἰδὼν ἀποστερήσῃς El. 1276 m. ὄλοιντο μή τι πάντες οἱ κακοί Tr. 383. μή τι θαυμάσῃς Creus. fr. 325, 1., quanquam hic τὶ bene ad θαυμάσῃς referri poterit. μή τι καὶ θεήλατον τοὔργον τόδε Ant. 278. μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει 1253. οὔ τι μὴ νῦν Ph. 1273. οὔ τι μὴν El. 817. οὔ τί πω Ai. 106. OC 1370. [El. 513 ch. v. Herm.] οὔ τι μή, οὔ τι μή γε, οὔ τί που, οὐ δή τι, οὐ γάρ τι, οὐ γάρ τι ... γε v. οὐ. (II p. 831, 12.)

IV. Cum *particulis* coniungitur τὶς. Earum partem, τὶ adverbiascens habentem, cum modo recensuimus, tum ad οὐ quaerentes ablegavimus. Pariter εἴ τις et εἴ τι v. εἰ. || εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν Niptr. fr. 402. εἴ τι μὲν δή OR 294. || εἰ δὲ μή τι, εἰ μή τι, εἴ τι καί, εἴ τι μή, εἴ τί που v. εἰ. εἴπερ τι v. εἴπερ. μή... τὶς et μή... τὶ interpositis vocabulis, οὐ ... τὶς et οὐ ... τὶ v. in μή et οὐ.

μή τις s. μήτις. ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν Tr. 800. ἔνθα μή τις εἰσίδοι 903. ἔνθα μή τις ὄψεται Ai. 659. οἶδ' ἐγώ σε μή τινα ἐνθένδ' ἀπάξοντα OC 656. Haec iure seorsim scribuntur, quoniam non significant *neminem*, sed *haud quenquam*; unum OC 656. utramque interpretationem patitur. At rectius videtur cum Hermanno scribi ὥστε μήτιν' εἰσιδὼν στέρξει γυναῖκα Tr. 576. Non affero, quae in μή quaerenda sunt, cum μή cavendi vim habet, *ne* significans, ut Ai. 986, nec cum interrogative dicitur cum coniectura, velut OC 1502. v. μή.

οὔ τις s. οὔτις. οὔτις ἄλλος OR 819. ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις 1333 m. οὔτις ἀνθρώπων Ant. 1044. οὔτις ἔσθ' ὃς οὐ Ai. 725. οὔτις ἔσθ' ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον 1062. — οὔ τις ἀνήρ El. 188 m. ἄλλος δ' οὔ τις 290. ἐμοὶ δ' οὔ τις ἔτ' ἐστὶ 847 m. οὔ τις ἧμιν ἐστίν 949. νοῦς ἔνεστιν οὔ τις ὔμιν ἐγγενής 1328. νῦν οὔ τις ἀνδρῶν ἔνδον 1369. Sic ea, qua retulimus, inconstantia Herm.; nec refert utro modo scribatur praeter El. 1328, quod necessario divisim exarandum erat. Nominativi praeterea haec exempla sunt. οὔ τις ἀνθρώπων fr. Tyr. 582. οὔτι τοι μέτρον μάτας inc. 788. Sed El. 513 ch. iure propter metrum οὔ τί πω pro οὔ τίς πω Herm. scripsit, quod ipsum ὑφ' ἕν coniungi bene potuit. — οὔτινος s. οὔ τινος potius, alterum enim sensus non fert, cum significetur *haud quidquam*, legitur Ph. 860 ch. — οὔ τινα s. οὔτινα: ἄλλον δ' οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα Ph. 681 ch. οἷον οὔτινα Τροία στρατοῦ 'δέρχθη Ai. 424 m. Ἐρινὺν οὔτιν' ἐκφοβουμένη El. 276. Hoc postremum aptius divisim scribi puto. —.— || ἤ γάρ τι καὶ σὺ ... ἔχεις ἔγκλημ' Ἀτρείδαις Ph. 322. —. || καί τι καὶ βορᾶς μέρος προσέδοσαν Ph. 274. —. || τί πω v. supra OR 1130. [πως Dind. που Blaydes.]

V. *Proprietas sermonis* in pronomine τὶς.

1. Libentius tragicos dicere θεῶν τις, φίλων τις, βροτῶν τις, ἀνθρώπων τις, quam φίλος τις, θεός τις, ἄνθρωπός τις adnotavit Elmsl. ad Eur. Med. 241. et ad Soph. Ai. 998. Quod etsi sic generatim dici non debuisse ostendit Herm. ad Ai. l. c., ubi θεοῦ τινός legitur, quod θεῶν dici vix potuit, tamen neuter satis ad diversam substantivorum et adiectivorum indolem attendit. Nam etsi φίλος iam in substantivi usum deflexum est plane, longe secus habet in aliis adiectivis, velut βροτός, ut βροτός τις indictum videri in ea voce significarimus. In universum autem recte Elmsl.: v. Reisig. c. cr. ad OC 243. p. 223. Matth. add. ad Eur. t. 7. p. 506. (II p. 832, 17.)

2. Contra usum nostrum τὶς coniungitur στοχαστικῶς, cum εἷς, ἕκαστος, πᾶς, ποῖος, πόσος. εἷς τις OR 118. 247. Ant. 262. τὶς εἷς 269. v. supra p. 211 b. *Unum* hoc *nescio quem* significat. — De πᾶς τις, quod aliquando *omnes ferme* interpreteris, v. Elmsl. ad Eur. Med. 548. Intpp. Greg. Cor. p. 7. 8. Extat his locis: OC 25. Ai. 28. El. 984. v. supra p. 608 b. — ποῖός τις *qualis fere*, quanquam *fere* illud pingue quid sonat et vix ferendum. OC 1163. Ant. 42. v. supra p. 637 b. — πόσος τις *quantus fere*. πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον ἔρρει OR 558.

3. Ex illo στοχασμῷ *ethicus* pronominis usus proficiscitur, secundum quem et nominibus et adverbiis applicatur, ut res loquentem propius tangere isque eam considerare sive reputare apud se significetur. Miscuit in hoc usu advertendo Abresch. ad Aesch. Pers. 262. ὅρα σύ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς Ph. 519. τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινά OR 107. Sic Suid. v. ἐπιστέλλει: male libri τινάς. Sic plane ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις OC 289. *is aliquis, penes quem potestas est.* πλανάτας τις ὁ πρέσβυς OC 124 ch. i. e. *quantum ego perspicio, erro.* ἀλλ' ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά Ant. 951 ch. ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις Tr. 964 ch. τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ Ai. 1266. i. e. *quam, quod mirere, celeriter.* — εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν OC 104. πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω El. 217 an. Adde οὐ γάρ τι *certe non* OR 433. μή τί με πολύ-

πονον ὧδ' ἰδών El. 1275 m. μηδέν τι Ai. 280. σχεδόν τι Ant. 466. OR 770. (II p. 833, 6.)

4. Aliquoties τὶς de *una, sed quasi incerta qualicunque subiecta notione* dicitur, velut nostrum *man*. ὥρα τίν' ἤδη... ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι Ai. 245 ch. τοῦτό τις φρονῶν ἴστω 416 m. τοιαῦτ' ἐρεῖ τις 504, quod quidem dissimile ceteris exemplum. εἷς ἕκαστος explicat Eust. p. 1464, 53, illud Aiacis v. 245. documenti causa adhibens: coll. Valck. ad Herod. 7. 109. p. 1019. Huic, cum non minus recte *ego* interpretari possimus, simillimum est ποῖ τις οὖν φύγῃ; Ai. 403 m., quod quid sit statim sequentia docent ποῖ μολὼν μενῶ; Nec tamen *ego* Latine reddendum, non magis quam σύ, etsi de secunda persona dictum, τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι Ai. 1138.

5. Semel κατὰ τὸ σημαινόμενον dictum video τὶς. τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων OR 1167. Intelligitur enim παῖς. V. Pors. et Schaef. ad Eur. Phoen. 1730. Schaefer. ad Ar. Plut. ed. Hemsterhus. p. 34. Lips.

6. Aliquando *ellipsin* patitur τὶς *de incerto qualicunque subiecto* dictum. Eximenda hinc esse docuit exempla OR 314. 611. Tr. 93. Ai. 154. Matthiae gr. mai. §. 295. 2. p. 591 et unum OR 314. etiam Herm. l. c., cum olim minus recte et ipse iudicasset *de ell. et pleon.* p. 106. (p. 154. Opusc. t. I.) et Pors. ad Eur. Or. 308. — Nec necessario huc advocaverit El. 771. Rectius autem haec quis exempla ponat. ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ', ἃ βούλεται, παρῇ Ai. 1081. ἐπεὶ φανῇ OC 1225 ch. ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος El. 1323. Plurima aliorum scriptorum collegerunt Periz. ad Ael. V. H. 10, 21. Hemst. ad Luc. Nigr. t. 1. p. 63. Markl. ad Lys. p. 439, et quos conduxit Fisch. ad Well. t. 3. p. I. p. 263. et Apitz. ad Tr. 91.

7. Contra *abundare* videatur: ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί Ai. 853. Certe si abesset τινί, nemo desideraret.

8. ἄλλος ad τὶς adiiciendum minime omittitur, etsi visum multis, velut Schaef. ad Dion. de c. v. p. 100. Bast. ad Greg. Cor. p. 360. Blomf. ad Aesch. Pers. 871. Agam. 991. Nam οὐ χερός, οὐ ποδός, οὔ τινος ἄρχων Ph. 860. significat *omnino non potens est cuiusquam*. Item falso huc advocant Tr. 8, et de ποῖος idem iudicant OC 474. de τίς Tr. 390.

9. *Iteratur* τὶς cum eleganti priorum quasi recordatione, ut necessarium tamen non sit: v. Porson. ad Hecub. 1161. addend. (p. 100. Lips.). Herm. ad Tr. 944. ad Eur. Alc. 79. Schaef. ind. ad Greg. Cor. v. τὶς. cens. Eumen. a Muellero editarum p. I. p. 26. εἴ τις δύο ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται Tr. 944. Erf. τὰς ἡμέρας, re non intellecta. [πλείους LA: ἢ καί τι πλείους Dind. dedit.] ὅσα λέγει τις ἢ πράσσει τις ἢ ψέγειν ἔχει Ant. 689; dissimile hoc alterius.

10. Cum adiectivum est, *postponitur* frequentius, quam *praeponitur*, nec hoc offensioni cuiquam esse potest, cum medium inter duo vocabula paulo ponderosiora locum occupavit, quorum alterutro applicetur; aliquando tamen ita praemittitur ut vox levissimi ad sententiam momenti praecesserit: cf. Herm. cens. Med. Elmsl. v. 179. ad Vig. p. 893. ὅρα σύ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς Ph. 519. *ἤ σέ γέ τις θυγάτηρ OR 1101 ch. [locum valde corruptum Dind. sic refinxit ἢ σύγε καὶ γενέτας.] οὔτε... πώ μέ τις ὕμνος ὕμνησεν Ant. 815 m. τὶς ὀπτήρ Ai. 29. — καί τι καὶ βορᾶς ἐπωφέλημα Ph. 274. Necessario excipiuntur εἴ τις, ἤ τις, μή τις, οὔ τις, et quae sunt horum similia. (II p. 834, 14.)

VI. De *scriptura* paucorum locorum seorsim dicendum. In Ph. 684. pro οὔτ' ἔρξας τίν' οὔτε νοσφίσας secundum Eust. p. 763, 2. scribendum videri potest οὔτι ῥέξας τίν' οὔτε, quod etsi antistrophico versui non satis congruit, is tamen ipse varia difficultate premitur; v. Herm. et nostra v. κατευνάζω. Cedal. fr. 308, quod vulgo legitur ὅτι ἄν τι γίγνεται, τὰ πάντ' ὄνου σκία, sensu cassum est, nisi post ὅτι incidas et ἦν corrigas, ut mutila sit sententia; longe autem aptius corriges ὅταν τι, etsi ne sic quidem sensus satis expeditus est. [Dobr. coniecit ὅταν γένηται ταῦτα.] Tr. 506. recte Herm. τίνες pro τινές scripsit, ut tamen de eo vocabulo iterando ambigam, cum omisso ἴσαν antistrophico, ut fecit Heath., versus constet. ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ rectius quam ἔν τινι σχολῇ legitur OR 1286.; schol. ἐν ποίᾳ διατριβῇ. v. Herm. et nostra v. σχολή. Item melius ex schol. et codd. Par. Aug. τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσων Ant. 158 an., id quod commoto et audiendi cupido chori animo longe convenientius est, quam τινὰ δὴ mirifice languidum [quod Dind. recepit.]

Τίσις *vindicta*. μοιριδία τίσις OC 228 ch. v. τίνω et Herm. l. c. ὁρμωμένῳ πρὸς κασιγνήτου τίσιν 1329. εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τίσις δ' ὁμοῦ Ai. 406. ex certa Lobecki emendatione scribitur: τοῖσδ' aut τοιοῖσδ' libri. τίσις δ' ἄνωθεν εἶσιν αἱματορρόφος inc. fr. 813.

Τιτάν *Titan*. Τιτὰν Προμηθεύς OC 56.

*Τλημοσύνη v. χρημοσύνη.

Τλήμων || *miser*. Nam *patientis* significatione, quae prima est, ap. Soph. non legitur. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν Ph. 161 an. καίπερ ὢν ἀκράτωρ ὁ τλήμων 486. ἀπόλωλα τλήμων 923. ὦ τλάμων, τλάμων ἄρ' ἐγώ 1102 m. τεκοῦσα τλήμων; OR 1175. ὦ τλᾶμον Οἰδιπόδα 1194 ch. τλάμων Laur. b. Elmsleius. ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων 1267. ὦ τλῆμον [τλήμων LA pr.] 1299 an., quod τλᾶμον scribi requiras, cum in eisdem anapaestis μακίστων et δύστανε legantur. Ant. 1228. inc. fr. 726, 1. — ποῖ γᾶς φέρομαι τλάμων OR 1308 an. ἐγὼ τλάμων 1331 m. ὦ τλάμων OC 185 ch. 203 ch. μοχθοῦσα τλήμων 351. τλῆμον 978. τλάμων ὅδε 1239 ch. ποῖ δῆτ'... αἰῶνα τλάμον' ἕξω; 1736 m. [apogr. perperam τλάμων, LA τλάμον' sed o in ω mutatum a corr.] τλήμων, μενεῖς αὖ; Ant. 229. ἅδ' ἁ τλάμων Tr. 841 ch. οἴμοι ἐγὼ τλάμων 986 an. ὦ τλῆμον Ἑλλάς 1112. ἐγὼ δ' ὁ τλάμων Ai. 600 ch. ὦ τλᾶμον πάτερ 641 ch. ἰὼ τλήμων 893. Exclamatio est Tecmessae, quae Aiacem invenerat, diverbiorum legi adstricta. τλήμων Ὀρέστης El. 602. ὁ τλήμων 742. 1477. OR 962. 1286. — ἐν ὑμῖν, ὡς θεῷ, κείμεθα τλάμονες OC 248 m. — τλημονέστατον λόγον Ph. 363. — || Adsignificatur, sicut in κακοδαίμων, δύστηνος, τάλας *perditi* et *nefarii hominis* notio: v. Ruhnk. praef. ad Schelleri lex. p. 11. Male tamen huc adnumerant OR 1175. ἡ δ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι ξύνεστι El. 275. Suid. τλήμων: τολμηρός, ἤγουν ἀναιδής explicat. εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν ἔβλαστε 439. (II p. 835, 18.)

Τλῆναι. Ultra hunc enim aoristum Sophocli non flectitur, duo *futuri* exempla si exceperis Ai. 463. inc. fr. 696, 2. Universe significat *a se impetrare* de re gravi, magna, ardua dici solitum. || de *consilio capessendo* vel *re ferenda*, cui firmitate animi opus. v. Iacobs. ad Anth. Gr. 3. 2. p. 388. Wunderlich. obss. crit. in Aesch. p. 152. ὅμως δὲ τλῆθι Ph. 475. οἶμαι

γὰρ οὐδ᾽ ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν ἄλλον λαβόντα, πλὴν ἐμοῦ, τλῆναι τάδε 537. non *perpessurum*, sed *obduraturum vel adversus obtutum mali.* τλῆναί σ᾽ ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα μεῖναι 870. ὅσοι τόδ᾽ ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον ἀπῶσαι 1201 m. adsignificata *crudelitate facti.* οὔτ᾽ ἂν μετ᾽ ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ OR 602. πῶς ἔτλης σὰς ὄψεις μαρᾶναι; 1327. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς Ant. 944. μοῦνος Ἑλλήνων ἔτλη θῦσαι (τὴν σὴν ὅμαιμον) El. 531. τλῆναί σε δρῶσαν ἂν ἐγὼ παραινέσω 941. *audere.* εἰ καὶ τοῦτ᾽ ἔτλη Tr. 71. ἁμοὶ πρόσθεν οὐκ ἔτλη . . . φράσαι 158. καὶ ταῦτ᾽ ἔτλη χεὶρ γυναικεία κτίσαι; 898. *ausa est.* ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη πότ᾽ ἂν Ai. 411. οὐδεὶς ἂν τλαίη βλέπειν φυσῶντ᾽ ἄνω πρὸς ῥῖνας 917. Hoc exemplum medium quasi primitivae et secundariae significationis tenet. σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματα . . . τλῆναι καθ᾽ ἡμῶν . . . χανεῖν; 1227. τὸν ἄνδρα . . . μὴ τλῆς ἄθαπτον . . . βαλεῖν 1333. οὐδ᾽ ἔτλης παρὼν . . . τῷδε ἐφυβρίσαι 1384. — πῶς με τλήσεταί ποτ᾽ εἰσιδεῖν Ai. 463. πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ᾽ ὑπεξελθεῖν τόδε; inc. fr. 696, 2. — || *Perferendarum miseriarum* aut *rei luctuosae* significationis exempla non plus duo certa reperio. τὰν δεινὰ τλᾶσαν (πάθη) OC 1075 ch. τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ χωρεῖν 1640. *quod generosum decet, subeuntes.* v. γενναῖος.

Τλητός *ferendus.* οὐκ ἔστι τοὔργον τλητόν Ai. 466. (II p. 836, 4.)

Τμητός || *sectus.* τμητοῖς ἱμᾶσι El. 747. — || tralate *sulcatus.* τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκῦρσαι El. 863 m. De *loris frenorum* hoc etiam interpretantur, quod minime convenit in ὁλκός v. l. c.

Τοὶ particula sententiae gravius confirmandae constituta, *sane, utique,* aliquando etiam sententiam cum praecedente connectens, *sic igitur;* plerumque autem Latine non commodissime vertas. Sed etiam singulis vocabulis adiungitur propius. Inprimis gnomis proprium est: v. Valck. ad Eur. Phoen. 1455. Porson. ad Hecub. 232. — 1. || Sic simpliciter dictum. ἐξ Ἰλίου τοι δὴ τὰ νῦν γε ναυστολῶ Ph. 245. τοῖσι γενναίοισί τοι τό τ᾽ αἰσχρὸν ἐχθρόν 475. ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς 480. ἥ τοι καίριος σπουδὴ . . . ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν 637. κἀγώ τοί ποτε . . . ἐπηξίωσα 801. καιρός τοι . . . κράτος ἄρνυται 837 ch. μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη 854 m. οὐρός τοι 855 ch. τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ᾽ ἔθος 894. ἀνδρός τοι τὸ μὲν ἓν δίκαιον εἰπεῖν 1140 ch. ὀκνῶ τοι πρός σ᾽ ἀποσκοποῦσα OR 746. τὸ σόν τοι παράδειγμ᾽ ἔχων 1193 ch. τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον χρήζω ὀρθὸν ἄκουσμ᾽ ἀκοῦσαι OC 517. τοῖς τοι δικαίοις χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν 880. τά τοι κακῶς εὑρημέν᾽ ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται 1187. ἐμοί τοι . . . ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι Ant. 278. αὐθαδία τοι σκαιότητ᾽ ὀφλισκάνει 1028. ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας . . . κερδάναιμι Tr. 190. ἔγωγέ τοί σφ᾽ ἔλειπον ἰσχύοντα 234. καὶ ξυμφορά τοι 321. ἡ δέ τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ γε 327. τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας 1131. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται 1212. τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ᾽ ἐμοὶ σμικροῖς ἀπιστεῖν 1228. παῦλά τοι κακῶν αὕτη 1255. τό τοι διπλάζον μεῖζον κακόν Ai. 268. ἀνδρί τοι χρεὼν μνήμην προσεῖναι 520. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή 580. ἴσως τοι . . . θανόντ᾽ ἂν οἰμώξειαν 962. τοῖς θανοῦσι [ἐχθροῖσι Dind. c. Herwerd.] τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν 988. τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον 1350. κρατεῖς τοι 1353. ἴσθι τοι τίσουσά γ᾽ ἀξίαν δίκην El. 298. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη βροτούς 415. πρὸ τῶνδέ τοί μ᾽ ἔχει 405 ch. σύ τοι πρώτη θάνοις ἂν 582. σύ τοι λέγεις νιν 624. ὑφ᾽ ἡδονῆς τοι διώκομαι 871. τοῖς αὐτοῖσί τοι οὐχ αὑτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ 917. θαῦμά τοί μ᾽ ὑπέρχεται 928. πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ 945. τοιαῦτά τοί νω πᾶς τις ἐξερεῖ 984. ὅπως τὸ συγγενές τοι κἀπ᾽ ἐμοῦ θρήνων τύχῃ 1469. Sic Brunck. ex apographis: LA τε, Tricl. γε. τοιοῦτά τοί σοι πρὸς χάριν . . . λέγω Aeth. fr. 26, 1. πάντα τοι συντέμνεται Κύπρις βουλεύματα inc. 678, 16. (II p. 837, 3.)

2. || In *allocutione* et *admonitione.* σύ τοι, σύ τοι κατηξίωσας, ὦ βαρύποτμε Ph. 1095 ch. σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω Ai. 1228. σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον OC 1578 ch. σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σέ El. 1445. σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα Ai. 358 m.

3. || *Coniungitur* cum *particulis* aliis, et ut *postponatur* quidem, cum his. || ἀλλὰ . . . γάρ τοι interposito aliquo vocabulo Ph. 81. — || ἀλλὰ . . . γέ τοι eadem lege tenentur. Tr. 1107. Ant. 1064. — || ἀλλ᾽ οὐδέ τοι. Ph. 1252. — || ἀλλά τοι cum sic dicuntur, tum ut medium interponatur aliquid. Tr. 1239. — Ph. 1255. Ant. 473. 834 ch. Ai. 743. Item post infertur γὲ. El. 298. Quae exempla v. s. ἀλλά p. 32 sq. — || γάρ τοι iunguntur perpetuo. τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματα . . . παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις OC 1281. τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ᾽ ὄκνον πολύν Ant. 243. φεύγουσι γάρ τοι χοἰ θρασεῖς 580. τὸ γάρ τοι ... ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν Tr. 1228. τὰ σκληρὰ γάρ τοι δάκνει Ai. 1117. ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ fr. Acris. 35. λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι θήλειαν ὄρνιν Oenom. 424, 1. τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίαι Tyr. 584. ὅρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα παίδων inc. 671, 1. διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ οὐκ ἂν πλέον τέρψειας 702, 1. *τὴν τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἔγημε μητέρα L. 1 ap. Brunck. [est Pseudosophocl. v. s. βαθμός.] — || γέ τοι. σός γέ τοι καλούμενος OC 1324. εὖ γέ τοι κάτισθι Ant. 1064. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται Tr. 1212. ἵδρως γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας Ph. 823. Infertur ἄν Ai. 534, v. infra. Infertur δή. κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλῄζετο OR 1171. — || δέ τοι. ἐὰν δέ τοι ληφθῇ Ant. 327. ἡ δέ τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ γε Tr. 327. Certe ἡ δέ longe magis placet quam languidissimum illud ἥδε, quod apud Hermannum scriptum video. ὁρῶ δέ τοί νιν Ai. 1157. ὕβρις δέ τοι οὐπώποτ᾽ ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο inc. fr. 705, 1. — || εἴ τοι. *siquidem.* OR 549. 551. σεβεῖ Ant. 516. v. supra p. 200 b. — || ἐπεί τοι *nam profecto:* v. Porson. ad Med. 675, qui καί quidem, sed non γὲ post illas particulas inferri docet, et Stallbaum. ad Plut. Hipp. Mai. p. 288 c. Exstat id OC 433. interposito vocabulo Tr. 320. Infertur ἄν ut cum particula τοί coalescat El. 323. v. supra p. 257 a. — || ἤ τοι *aut profecto.* ἤ τοι μαντεῖαι βροτῶν οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις El. 498 ch. Infertur alterum quoddam ἤ *(aut profecto — aut):* *ἤ τοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη Tr. 150. [secl. Dind.] ἤ τοι κλύουσα παιδὸς ἢ τύχῃ παρὰ Ant. 1182. [de coniectura Brunck. ἤ τοι μηδαμοῦ τιμώμενον fr. Alet. 93, 1.] — || ἤ τοι post illato ἄν coalescens. ἤ τἂν οὐκ ἂν ἦν OC 1366. Herm. ἦτἄν scripsit ὑφ᾽ ἕν, quod non minus videtur probabile. [De Monkii coniectura est El. 314 pro ἤ κἄν.] — || ἴσως τοι *spero profecto.* ἴσως τοι . . . θανόντ᾽ ἂν οἰμώξειαν Ai. 962. — || ὅπως τοι. ὅπως τοι . . . πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι Tr. 190. *ut certe* significat: v. Herm. —. —

Sed multae eiusmodi consociationes aliis locis quaerendae: || ἀλλά et ἀλλά γε μέντοι v. μέντοι, γὲ μέντοι v. μέντοι. || καίτοι s. καί τοι v. l. c. καίτοι γε ibid. || μέντοι, μεντἄν, μέντοι γε v. μέντοι. || μή τοι v. μή. μή τοί γε ibid. || οὔ τοι et οὔτοι, οὔτοι...γε, οὔτοι...μή, οὔτοι μή...ποτέ, οὔτοι...οὐδαμῶς, ἀλλ' οὔ τοι...γε, v. οὐ.

4. *Praeponitur* particulis longe paucioribus, nisi quando inter duas medium locum teneat, numeres; ea modo enumeravimus. — || τοὶ ἄν cum iuxta ponuntur, crasi coalescunt; ea cum in libris saepe non recte exprimatur, sed quasi vocalis elidatur, τ' ἄν scribi soleat, varios olim errores peperit: cf. Elmsl. ad OC 1351. Is tamen aliquando iniuria earum particularum patronus exstitit, velut γ' ἄν OR 1445, cum plerique codd. τ' ἄν prae se ferant, τἄν correxit [id quod Dind. recepit]; rectius Hermannus secutus Flor. Γ. LB. Hinc exortus Monkius est, qui El. 1278. pro κἄν restitutum ibat τἄν, etsi nihil est, quod eiusmodi mutationem suadeat. χεροὶ τἄν θιγὼν δοκοῖμ' ἔχειν σφας OR 1469. δ' ἄν codd. et Tricl. τἄν LA a recentiore manu, οὐ τἄν (οὐτἄν) ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο OC 1351. Ζεὺς τἄν συνέγνω Tr. 279. Elisione, quae ferebatur, ne Pors. quidem ad Med. 863. et Schaef. l. c. commoti sunt. φύγοι τἄν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα Ai. 456. post Erf. scribitur: LA γ' ἄν. Sane γὲ iuxta et καί positum otiosum est. πρέπον γε τἄν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τάδε 534. τ' ἦν ἄν Brunck. Sed controversum est ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς ἁπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν El. 249. Eximenda plane sunt El. 314. ubi τἄν ferri non potest, et 1278, de quo iam diximus. Adde ἐπεὶ τἄν οὐ μακρὰν ἔξων ἐγώ El. 323. LA ἔπειτ' ἄν, adscriptum autem m. rec. ad marginem ἐπεί τοι ἄν, haud dubie ab eo, qui crasin explicaturus esset. ἦ τἄν OC 1366. μεντἄν Ai. 86. Ant. 687. τοὶ ἄρα in τἄρα coalescit, ipsum quoque ab Anglis post Elmsleium ad Arist. Acharn. 323. aliquando iniuria poetis Atticis reddi solet. Pro τοὶ ἄρα, quae Kuehlstaedtii sententia fuisse videtur de dial. tr. p. 44, dici non potest, quod ἄρα interrogativum nisi alloquendi formulis perraro, particulis atonis aut encliticis nunquam postponitur. Nec unquam τἄρα scribi debebit; nam etsi verissimum est ἄρα, cum longa syllaba opus sit, pro ἄρα poetis Atticis non semel usurpari, tamen producitur α in τἄρα necessario propter crasin factam, etiamsi in ἄρα corripiatur; nisi igitur etiam τοὖπος et τοὔργον probaveris, τἄρα abiicies. Quae Lob. olim ad Porsonum (ad Med. 863) refutandum scripsit, eatenus vera sunt, quod is τ' ἄν, τ' ἄρα defendebat, de productione post elisam vocalem securus; cetera quamvis dubitanter impugnavit Buttm. gr. mai. p. 124. not. **) et haud dubie a Lob. dudum improbata sunt. Certa exempla haec sunt. χωρήσομαι τἄρ', οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ El. 404. δυστάλαινα τἄρ' ἐγώ OC 1442. Adde οὐτἄρα s. οὐ τἄρα Tr. 322. Ph. 1253. Scribendum τἄρα videri Ai. 1368. in v. ἄρα diximus. Sed iniuria Reis. et Elmsl. τἄρα intulerunt OC 534. —.— || τοίγαρ, τοιγαροῦν et τοίνυν quippe ab initio sententiae poni, quanquam τοίνυν raro (v. Lob. ad Phryn. p. 342.) solita, sui iuris vocabula iubemus esse. V. infra. — || τοὶ δῆτα...γε male scribebatur Ph. 245. Buttm. δή τανῦν γε separatis male iunctis syllabis correxit.

5. Praeter ea, quae iam suis locis tetigimus, de horum scriptura disputandum paucis. Aperte vitiose legitur Alet. fr. 93, 2: τίς δή ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτῶν ἢ σμικρὸν ἤ τοι μηδαμοῦ τιμωμένον. Hoc enim post σμικρόν illatum plane contrarium quiddam exspectari iubet. Ceterum ἤ τοι Brunckio deberi puto articuli eleganter dicti ignaro, ap. Stobaeum enim nulla cum scripturae discrepantia ἢ τόν legitur. Deinde OC 500. pro ἐν τάχει τι πράσσετον Bornem. ad Xen. Sympos. p. 201. τοι corrigebat, τι languidum ratus; quod non opus refutare. Denique LA m. sec. et apogr. pleraque ἀλλ' ἐξερῶ τοι πᾶν El. 378, quod non ineptum, nisi melius quid prostaret, σοὶ enim LA m. pr. (II p. 840, 6.)

Τοίγαρ *igitur, proinde.* Cum *futuro.* τοίγαρτοι ...κλαύμαθ' ὑπάρξει Ant. 931 an. τοίγαρ ποιήσω Tr. 1249. τοίγαρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς εἴκειν Ai. 666. τοίγαρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω El. 29. Cum *imperativo:* τοίγαρ σὺ δέξαι με El. 1165. Cum *optativo vero:* τοίγαρ σέ τ' αὐτὸν..."Ηλιος δοίη βίον τοιοῦτον οἷον κἀμὲ γηράναι ποτέ OC 868. τοίγαρ σφε ...κακοὺς κακῶς φθείρειαν Ai. 1389. Cum *praesente:* τοίγαρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὔ τί πω ὡς αὐτίκα OC 1370. τοίγαρ τὸ σὸν θάκημα...κρατοῦσιν 1380. τοίγαρ δι' ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν Ant. 994. v. s. ναυκληρέω. τοιγὰρ Ἰὼ δεῖ φυλάξαι Herc. Taen. fr. 217. Sic Dind.: Athenaei libri 9. p. 375 d. τοιγαριώδη φυλάξαι.

Τοιγαροῦν *proinde igitur.* Cum *futuro:* τοιγαροῦν τεύξει τάχα OR 1519. Cum *praesente:* τοιγαροῦν ... εὖ φρονῶ τὰ σά Ai. 490. Cum *imperativo:* τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον πρᾶγμα Ph. 341. τοιγαροῦν σῴζου τόδε El. 1257.

Τοίνυν *igitur.* τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι OC 404. ἄπειμι τοίνυν El. 1050. OR 444. τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων 1167. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν Tr. 71. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν ὑπέρκοπον μηδέν ποτ' εἴπῃς...ἔπος Ai. 127. — Adsignificatur *lenis cum indignatione irrisio:* τὰ λῷστα τοίνυν ταὐτά μ' ἀλγύνει πάλαι OR 1067. Optima cupientem Oedipo sese suadere dixerat Iocasta.

Τοῖος *talis.* In diverbiis semel legitur Ai. 562.: τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω. In anapaestis item semel. τοίαν φρίκην παρέχεις μοι OR 1306. In melicis: τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη πάταγος Ant. 124 ch. τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς Ἀτρεῖδαι Ai. 251 ch. τοιά μοι...ἀνεστέναζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις Ai. 929 ch. — Oenom. fr. 421, 1. iure Brunck. videtur scripsisse τοίαν Πέλοψ...ἴυγγα θηρατηρίαν...ἔχει pro τοιάνδ' ἐν ὄψει.

Τοιόσδε *talis.* || universe de *rei hominisve* aut *forma* aut *indole ac ratione.* ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα τοιάδε Ph. 17. φίλος γ' ὤν, χὠ λόγος τοιόσδε μου 1385. τοιάνδ' ἕδραν OR 13. ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε... σύμμαχος πέλω 244. διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών 773. τύχη τοιάδε 777. *τοιόσδε δ' ἐκφὺς 1084. [secl. Dind.] τοιόνδ' ἀλήτην OC 50. τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα Ant. 207. τοιάδ'... ἐπέρχεται φάτις 700. τοιᾷδε...νόσῳ 732. *τοιῷδε...νόμῳ 913. [secl. Dind.] τοιόνδε χρησμὸν El. 38. λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδε 44. τοιοῦδ' ἀνδρός Ph. 235. εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην εἶναι El. 1021. τοιόνδε...μνηστῆρα Tr. 15. ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ 82. τοιόνδε κεῖται προπετές 701. τοιῷδε φίλτρῳ 1142. εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθών 1180. τοιάνδ' ἀεί μοι σύμμαχον παρεστάναι Ai. 117. ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ 323. πεῖρά τις ζητητέα τοιάδε 471. ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ οὔκουν ἀντατιμάσαιμ' ἄν 1338. — Pluralis. ἐν τοιοῖσδε βόσκεται χώροις Tr. 144. τοιούσδε λόγους

φιθυροὺς πλάσσων Ai. 148 an. γόους τοιούσδε 320. φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις 330. τοιοῖσδε τοῖς [τοι Dind. c. Herm.] λόγοισιν 776. τοιοίδε φῶτες ἔμπληκτοι βροτοῖς 1358. τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; 1350. ἡμεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ, μῶροι OR 435. μῶροι epexegesin facit. τοιοῖσδε ... νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν Ant. 191. Incerta sententia est τοιόνδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν Inach. fr. 259. τοιούσδ' ἴδοις ἂν inc. 964, 2. In Oenom. fr. 421, 1. scribendum τοίαν, non τοιάνδε supra significavimus. — || Speciatim significantur *magna* et *gravia*, *turpia*, *contemnenda*, *nefaria*. Illud primum: οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη El. 689. ἀνδρὸς... τοιοῦδε OC 632. τοιοῖσδ' ἐπαίνοις El. 976. τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν... φίλου Ai. 941. Alterum: τοιόνδε ... Παλλὰς φυτεύει πῆμα Ai. 952. τοιάνδε... κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην OR 832. τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν 1384. — κακοῖς τοιοῖσδε Ai. 425. τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι 1306. τοιάσδ' ἀράς OR 295. OC 1375. ἐν τοιοῖσδε πήμασι OR 1319. τοιάδε κακά El. 288. τοιάδ' ἄρνυμαι Ant. 903. de *gravi poena*. — || *Turpia* dicuntur, cum *vestitus*: ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε OC 1258. tum *facta*: τοιάδ'... οἰκούρι' ἀντέπεμψε Tr. 540. τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον φωνεῖν Ai. 410. — || *Nefaria*: τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα El. 212 m. τοιόνδ' ἄγος OR 1426. αἱ τοιαίδε πράξεις OR 895. — || *Contemnenda*, s. homines potius abiecti: τοιοῦτος ὢν τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν Ai. 1298. suam nobilitatem cum inhonestis Menelai maioribus Teucer comparat. ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον OR 387. τοιοῦδ' ἀνδρός OC 391. τοιούσδ' ἀλήτας 949. — Ceterum *nefarii* et *impii* significatio inesse non videtur OC 1379: εἰ τυφλοῦ πατρὸς τοιώδ' ἔφυτον. Sententia ab Herm. sic explicata *neu leve esse ducatis*, *si miseri caecique patris tales estis tamque impii filii* neque verbo ἐξατιμάζητον accommodari potest, nec convenit ad sequentia αἵδε γὰρ τάδ' οὐκ ἔδρων. Quibus verbis cum Antigona et Ismene significentur, minime dicuntur *non leve duxisse*, sed *patrem debito honore affecisse*; hoc quod filii non fecerint, impietas illa est. Sic corrigendum arbitror τοιοῦδε, *talem* i. e. *tam miserum patrem filii cavete contemnere*. — || Selectiorem loquendi usum unum habet Ai. 453. ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς, i. e. ὧδε ἐν βοτοῖς. Comparat Herm. Aesch. Prom. 112. Choeph. 40. — De εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τοιοῖσδ' ὁμοῦ Ai. 401 m. *talibus*, *qualia cernitis* v. s. ὁμοῦ p. 528 b.

(II p. 842, 9.)

Τοιοῦτος *talis*, communi usu magis tritum, quam τοιόσδε, quod recte observavit Apoll. de synt. p. 110. — || Universe de *hominis* vel *rei ratione et indole* dictum. οὐ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ Ph. 1049. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοις 1271. τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔβουλον πάγον ἐγὼ ξυνῄδη χθόνιον ὄντα OC 947. sc. qui talia non admitteret. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμα Ant. 407. τοιοῦτον θράσος El. 995. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν 1024. τοιαύτην ὁδὸν 1318 τοιαύτην δέλτον Tr. 46. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον... ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν 672. τοιαύτην γλῶσσαν Ai. 1118. τοιοῦτον λόγον 1153. τοιοῦτον ὄντα 1354. τοιοῦτος ὢν Cris. fr. 650. a Venere dictum Paridi non aliter explico quam *si talem te praestiteris*. τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι inc. 707, 1. — τοιαῦτα φωνεῖν Ph. 80. δεῖ δ' οὐ τοιούτων OR 406. τοιαῦτ' ὀνείδιζε 441. αἱ τοιαῦται φύσεις 674. τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν 723. σημεῖα τοιαῦτα 1059. αὐδῶν τοιαῦτα 1271. τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστί OC 62. καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη 629. τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί 781. τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακά 997. τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με 1002. ἅπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δὶς χρῄζω κλύειν 1208. κἀκούσας γ' ἐμοῦ τοιαῦτα 1353. τοιαῦτ' ἀρῶμαι 1389. τοιαῦτ' ἔνειμε... γέρα 1396. τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν 1538. τοιαῦτα... λύγδην ἔκλαον πάντες 1620. τοιαῦτα... κηρύξαντ' ἔχειν Ant. 31. τοιαῦθ' ἑλίσσων 231. λόγοις τοιούτοις 691. τοιαῦτα... φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα 1013. χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος El. 35. τοιαῦθ' ὑλακτεῖ 299. ἐν τοιούτοις 307. τοιαῦτα ποιεῖν 337. τοιαῦτα τοῦ παρόντος... ἔκλυον 424. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα 696. τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν 761. τοιαῦτα πράσσειν 914. τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ 984. ἐν τοῖς τοιούτοις 990. 1338. φρόνει τοιαῦτα 1056. τοιαῦτ' ἔφραζε Tr. 169. *καὶ τοιαῦτ' ἔδρων 684. [secl. Wund.] κἄδρων τοιαῦτα 688. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν 729. τοιαῦτα πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ ἐλήφθης 807. in quibus si quis rei nefariae adsignificationem quaerit, non repugno. τοιαῦτα τἀνθάδ' ἐστίν 943. τοιαῦτα νέμει Ζεύς 1022 m. cum aliqua indignatione dictum. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν Ai. 127. τοιαῦτα λέγων 156 an. ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ 164 an. τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σφάγια 218 an. *τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει 327. [secl. Nauck.] τοιαῦτ' ἐρεῖ τις 504. τοιαῦτ'... ἐρεῖ 1017. τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον 1021. τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει 1157. δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με 1324. τοιαῦτά τοι... λέγω fr. Aeth. 26, 1. ἐκ τῶν τοιούτων χρή τιν' ἴασιν λαβεῖν Thyest. 236, 3. φίλων τοιούτων inc. 741, 1. — || Adsignificatur *res gravis et misera*. τοιοῦτος αἰών Tr. 34. κοὔπω τοιοῦτον... προὔθηκεν 1048. θέαμα τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι OR 1296. βίον τοιοῦτον... γηρᾶναί ποτε OC 870. ἐν τοιαύτῃ στέγῃ Ant. 888. — ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν El. 613. τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη Tr. 1269. τοιούτοις κακοῖς Ai. 433. τοιαῦτ' Ἀτρεῖδαί με... δεδράκασι Ph. 314. τοιαῦτ' ἀκούσας κακά 382. τοιαῦτ' ἔπη OR 339. πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς ὄψεις μαρᾶναι 1327. τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε 1500. θεοῦ τοιαῦτα χειμάζοντος OC 1504. τοιαῦτά σου ... ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα βέβαια Ant. 1084. — *Turpia* et *contemnenda*: τοιοῦτος ὢν Ai. 1298. τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη Ai. 1096. τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων OR 1494. τοιοῦτος ὢν Cris. fr. 650 a. — *Infausta*: οἷον ἄρ' ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀφωρμήθημεν·... τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινα ἔξεστι OC 1402. — *Nefaria*: τοιαύτῃ χειρί OR 140. — *Nefanda*: αὐδῶν τοιαῦτα OR 1271. τοιαῦτ' ἐφυμνῶν 1275. — De contrariis raro dicitur; semel de *potente*: τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται; El. 1001; semel de *beneficii auctore* cum laude ponitur: ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ OC 642. — || Singulatim advertenda haec. τοιαῦτα semel, sed ut obiective cum verbo coniungatur, *adverbiascit* OR 1327. Aliquoties cum *articulo* ponitur, OC 642. 1208. 1538. Thyest. fr. 236, 3. *haec et talia* significans. Deinde, ut mos Graecis, sermonem iam absolutum spectat, El. 299. 984. Tr. 169. Ai. 156 an. 504. 1017. 1157. OR 1271. 1275. OC 1389. Ant. 231. Aeth. fr. 26, 1. Omnino enim, velut οὗτος ipsum, ad priora et iam mente, dictis, factis agitata respicit. Hinc dicitur, cum sermone defungimur, καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα El. 696. Sed semel ad rem adhuc proferendam refertur. χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πεύσει τάχα El. 35. — || τοιοῦτον, non τοιοῦτο tragicis dici Elmsl. observavit ad Aesch. Prom. 800. OR 734. OC 789; Sophocli illud certe

solum convenit, quippe insequente vocali Tr. 1048. OC 1402. De correpta prima syllaba, cum in thesi posita reperitur, v. Boeckh. not. crit. ad Pind. p. 492. Ap. Soph. constanter theticas senariorum partes occupavit, si exceperis El. 995. Ai. 1153. OR 674. OC 642. 1208. In melicis semel legitur Tr. 1022; in anapaestis quater, Tr. 1269. Ai. 156. 164. 217., semper producta syllaba prima.

[**Τοίχων fr. Past. 451. Nauck. pro τειχέων (cod. τυχῶν).] (II p. 844, 2.)

Τοκεύς *parens.* ἄνευ τοκέων El. 187 m.

Τόκος *partus.* πλὴν ὅταν τόκος παρῇ Oenom. fr. 424, 2. τόκοισί τε ἀγόνοις γυναικῶν OR 26. οὔτε τόκοισιν ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες 173 ch. — Hinc *prolem*, maxime *filium* significat. ὁ Λαέρτου τόκος Ph. 614. τῷ Ποίαντος τόκῳ 1230. Θησεὺς τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος. OC 69. Οἰνέως τόκος Τυδεύς 1315. τὸν Ἀλκμήνης τόκον Tr. 181. — De tono v. Arc. p. 50, 20.

[Τόλμα i. q. τόλμη. Priore forma sola videntur tragici esse usi.]

Τολμάω. ‖ *a me impetro*, *sustineo.* De hac universa et primitiva verbi vi, qua simillimum est τλῆναι, consuli possunt Wyttenb. ad Plat. Phaed. p. 273. Monk. ad Eur. Alcest. 284. et quos Stallbaumius testes producit ad Plat. Phileb. p. 18. τόλμα Ph. 82. τόλμα ... ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυγεῖν OC 185 ch. *induc in animum* cf. Wund. οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους El. 1051. ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν Ai. 528. — τόλμησον, οἴκτειρόν τε Tr. 1070. τόλμησον Ph. 481. — πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λακεῖν; Ph. 110. de *impudentia facti* dictum, ut etiam secundae significationis exemplis accenseri possit. — ‖ *audeo.* κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας στυγῶ Tr. 583. δεινὰ τολμᾶν Ant. 915. — κοὐδεὶς ἐτόλμα τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν Tr. 785. ἐτόλμας τοῦσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; Ant. 449. — τόλμησον εἰπεῖν Tr. 404. ἦ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινι δοῦναι τὰ τεύχη Ph. 369. τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε; Ant. 248. — τίς δὲ τολμήσει κλύων τὰ τοῦδ' ἕπεσθαι τἀνδρός OC 1427. Hinc πᾶν τολμᾶν de audacissimo et impudentissimo quoque in proverbium abiit. ὦ πάντα τολμῶν OC 761., quod παρῳδῶν ridet Arist. Nub. 375. ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι Epig. fr. 197, 1. — ‖ Semel de *tolerando malo* dictum. πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι El. 470. [Sed cf. Nauck.]

Τόλμη *audacia;* aliquando *impudenter facta* significantur. πῶς οὖν ὁ λῃστής ... ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; OR 125. ἦ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον 533. τόλμης τῆς παρεστώσης τὰ νῦν OC 1030. τόλμας χάριν Ant. 371 ch. κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ Tr. 582. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε Ai. 46. ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς 1004. Eust. p. 409, 45. (quem falli τόλμη formam ferentem iniuria existimat Hermannus) ex duabus formulis exclamandi ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμη πικρά, et ὦ δυσθεάτου ὄμματος καὶ τόλμης πικρᾶς in unam illud coisse putat; nec reprehendo, sed quomodo eam simpliciorem Hermannus dicat, quam Erfurdtii rationem et Brunckii, ὄμμα τόλμης πικρᾶς coniungentium, non perspicio. Nam Brunckii sic certe non intellexit, ut vult Hermannus, ὦ δεινοῦ θεάματος ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς, sed ὄμμα *spectaculum* significare, idque *luctuosae audaciae plenum.* — Adverbiascit ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται Creus. fr. 322, 1. Mala Elmsleii coniectura (ad Med. p. 146.) exstat, τόλμης, quasi poetas semper idem dixisse oporteat et eodem modo. — Apud tragicos et veteres Atticos universe restituendum censeo ubique τόλμη, ut πρύμνη. Utrumque enim probat Phrynich. app. Soph. p. 66, 23. scribens τόλμη καὶ τόλμα, πρύμνη καὶ πρύμνα, νάρκη δὲ διὰ τοῦ η. Suidas νύμφα, νύμφη ὡς τόλμα, τόλμη scribens, alteri plurimos, alteri antiquiores testes tribuere videatur; τόλμη ex libris fere evanuisse adnotavit Lob. ad Phryn. p. 331., quem nollem alterum solum probasse, sicut Hermannum video facere ad Ai. 1003. Cf. Schneider. ad Plat. Civ. 9, p. 585, a. Dind. praef. Scen. Gr. p. XXVI. ed. 1. — De tono v. Arc. p. 96, 18. 110, 2.

Τολμήεις *audax.* ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμήστατε Phil. 984. Hanc librorum vett. scripturam Buttm. restituit, quem v. Gr. Mai. vol. I. p. 267. cf. EM p. 807, 5. In LA pro explicatione adscribitur τολμηέστατε. [τολμίστατε quod est in apogr. uno PA et ap. Triclin. receperunt Brunck. Erf. Dind. cf. Lob. El. 1. p. 343.]. (II p. 845, 17.)

Τολμητός *quod quis audeat.* ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ τολμητά Ph. 634.

Τολύπη. τὰς δὲ ὁλοστημόνους ταινίας τολύπας Σοφοκλῆς ὠνόμασεν (inc. fr. 919.). Pollux 7, 32. v. ὁλοστήμων. — De tono v. Arc. p. 162, 19.

Τομάω *secturam desidero.* θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι Ai. 582. A vulneribus secando sanandis deflexum ad grave et immedicabile animi malum; cf. Lob. l. c. Boeckh. not. crit. ad Pind. p. 468.

Τομή *sectura.* ὀπὸν ἀργινεφῆ στάζοντα τομῆς Rhizot. fr. 479, 2. ἐν τομῇ ξύλου Tr. 700. De *vulnere infligendo:* στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου Tr. 886 m. Sed ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς Rhizot. fr. 479, 5. ipsas ῥίζας τὰς τμηθείσας significat.

Τομός *secans*, *scindens*, inde *acutus.* ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος γένοιτ' ἄν Ai. 815. — τομόν: τὸ τμητικόν, ὀξυτόνως, οὕτω Πλάτων. Phot. p. 594, 18., quod exscripsit Suidas; v. de vocabulo rariore Lob. ad Ai. 814.

Τόξευμα proprie dictum de *arcu* et *sagittis:* πεφραγμένον ὡς ... Σκύθης τοξεύμασιν Naupl. fr. 376, 2. — Tralate de *telis dictorum*, animum quasi ferientibus. τοιαῦτά σου ..., ὥστε τοξότης, ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα βέβαια Ant. 1085. v. βέλος et τοξεύω. (II p. 846.)

Τοξευτός *sagittae telo ictus.* τοξευτὸς ἐκ Φοίβου δαμείς Ph. 335. τοξευτὸς δαμείς coniungenda.

Τοξεύω proprie dictum non legitur; a iactu autem s. telis mittendis transfertur ad *petendi* notionem: ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου OR 1196 ch. quasi *felici iactu potitus est felicitate.* Cf. Abresch. ad Aesch. Suppl. 455. et v. τόξευμα. πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ, τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε Ant. 1034. Ad sententiam Brunckius contendit Eur. Ion. 1431.

Τόξον. ‖ Proprie dictus singularis *arcum* significat. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα τόξον τόδ' ἐξεύρισκε Ph. 288. ὦ τόξον φίλον 1128 m. [Τεῦκρος δὲ τόξου χρώμενος fr. Teucr. 509, 1.] θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει inc. fr. 963. — ‖ Tralate dictum πρὸς τόξου κρίσιν Tr. 266., quod de *sagittariae artis peritia* dictum, accurate tamen significat *iudicium* s. *com-*

parationem in arcu versando nitentem. — ‖ Pluralis *arcum* et *sagittas* una potissimum significat. εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται Ph. 68. εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται 75. αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα 113. ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξα 654. τὰ τόξ' ἑλὼν τάδε 763. sine τάδε 931. θήραν τήνδ' ἁλίως ἔχομεν τόξων 840 m. ἀπόδος τὰ τόξα 924. τὰ τόξα μου ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει 942. θῆρ' ὀρειβάτην τόξοις ἐναίρων 956. μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοί 975. ἄφες μοι τὰ τόξα 981. ἔλαβον τάδε τὰ τόξα 1232. τὰ τόξ' ἔκλεπτες 1272. κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς 1303. τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις 1308. τὰ πέργαμα ξὺν τοῖσδε τόξοις πέρσας 1335. Πάριν τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου 1427. σκῦλα ... τόξων ἐμῶν μνημεῖα 1432. τοῖς ἐμοῖς τόξοις ἁλῶναι 1440. παλίντονα τόξα τινάσσων Tr. 512 ch. τόξων πάταγος 517 ch. τόξ' ἀπεσκῆ Troil. fr. 552. Hesych. v. ἀπέσκη, cf. Gr. Bekk. Anecd. p. 422, 33. ubi est ἀπεσκῆ: γυμνὰ θήκης τόξα. — ‖ Est ubi *sagittas solas* significet. εἴ μοί τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον παρερρύηκεν Ph. 652 v. Buttm. Nec tamen c. Herm. de *arcu et sagittis et quidquid ad arcum pertineat* dictum puto; arcus nec παραρρυῆναι nec ἀπαμελεῖσθαι potuit, sed sagittae; has demonstrans τῶνδε dicit, *quae harum sunt.* Item *arcum solum.* πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων πταγοῖς ἰοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν Ph. 710.

Τοξότης *sagittarius.* πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ, τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε Ant. 1033. τοιαῦτά σου ὥστε τοξότης, ἀφῆκα . . . τοξεύματα 1084. — De tono v. ἀλήτης.

Τοπάζω *suspicor.* ἃ δὲ δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω Erig. fr. 224. V. EM p. 762, 12. Phot. p. 595, 7.

Τόπος *locus.* τόπον ... ὄντινα κεῖται Ph. 144 an. τίς τόπος ἢ τίς ἕδρα 157 ch. πρόσχωρος τόπος OR 1127. τὸν Κιθαιρῶνος τόπον 1134. ὅστις ὁ τόπος ἢ μάθω μολοῦσά ποι; OC 26. ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον 56. τὸν τόπον δ' ἵνα χρὴ 'σται μ' ἐφευρεῖν 503. εἰς ἐπόψιον τόπον Ant. 1110. Est πεδίον ἄκρον, ubi iacebat exanime Polynicis corpus, v. Herm. πάντα τόπον El. 899. τὸν αὐτὸν εἰς τόπον Τροίας ἐπελθὼν Ai. 437. κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος 869. Ῥειτῶν τόπος inc. fr. 936, v. Ῥειτά. — κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους Ph. 40. ἢ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων 204 ch. ὡδοιπόρεις τούσδε τοὺς τόπους OR 1027. ἦ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους; OC 64. οἰκητῆρα τόπων τῶν ἐνθάδε 627. ἐν τόποισι τοῖσδε 1020. μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις 1523. χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε 1641. μήτε πελάζειν ἐς τούσδε τόπους 1761 an. αὔρα, ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων Tr. 955 ch. τόν τε χρυσέων δράκοντα μήλων φύλαχ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις 1100. Locum tetigit et explicuit Valck. ad Eur. Hippol. 1053. (II p. 847, 10.)

Τόσος *tantus.* οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ ἔβας τόσσον Ai. 185 ch. τόσον Flor. Γ. contra metrum. ἆρ' ἔστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά; 277. Formulam illustrat Iacobs. lectt. Stob. p. 146. χἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον Tr. 53. sic ex schol. scribitur: LA τὸ σόν, non male quidem, sed longe minus eleganti quam scriptura vulgata sensu, in qua recte modestiae significationem Herm. cerni dicit, quanquam minime simile est quod affert Tr.5 69 Apitzium non intelligo; qui cum Hermannum vituperet, aut idem tamen proferre videtur, aut ineptit magnopere.

Τοσόσδε *tantus.* χρόνῳ τοσῷδε 599. τοσήνδ' ἰυγήν 752. μῆνιν τοσήνδε OR 699. τοσόνδ' ἄχος 1355. OC 1712 m. ἐς τοσήνδ' ὕβριν OC 1029. τοσόνδε λόγον Ai. 1049. *Adverbiascunt* haec: κλαῦσαι τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει El. 286. μήπω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενὴ 403. τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν πορθμῶν Tr. 570. τοσόνδε μισεῖν Ai. 1335. τοσόνδ' εἶναι φίλος 1377. — κἀξεθρεψάμην τοσόνδ' ἐς ἥβης El. 14. cum inversione praepositionis. ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου 961. ὅτι ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος, ὡς καὶ φιλήσων αὖθις Ai. 679. πῶς πόθ' αἱ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέρειν σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε; OR 1212 ch. — *Pluralis* semel *tot* significat. παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις Tr. 54. — Selectiore quadam vi praeditum vocabulum haec habet exempla. τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον Ai. 770. i. e. *tantam magniloquentiam sermone iactabat.* ἢ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον OR 532. ubi cum τόλμης πρόσωπον *impudentiam* significet, τοσόνδε ad sensum dictum est, cum exspectes τοιόνδε. — οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται Ph. 92. non *qui tot sumus numero*, duo enim erant, sed *certe nos viribus valentissimos solus non superabit.*

Τοσοῦτος *tantus.* ‖ Sic simpliciter dictum, cum *substantive* tum *adiective.* χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον Ph. 1076. τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος OR 836. γ' omittendum censeas, cum non legatur in Flor. Γ. Δ. πλέον ... ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν 1191 ch. τοσοῦτόν γ' οἶδα 1455. τοσοῦτόν γ' ἴσθι Ph. 1305. πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδέν Ant. 97. χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον 415. φορβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προθεὶς 775. τοσοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτὴν ὅτι ἀλγῶ El. 332. τοσοῦτον ἔχθος 1034. τοσοῦτον εἶπε Tr. 569. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεύς; 1140. τοσούτων δή σ' ἐπισκήπτω 1221. τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ Ai. 441. τοσοῦτον οἶδα 748. — τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος Tr. 803. τοσαῦτα φωνήσασα 923. τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι Ai. 681. τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶπε 780. τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω 831. τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν OC 1645. — ‖ Locutionibus *adverbiascentibus* adhibentur haec. μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει θυμῷ δύσοργος Tr. 1118. οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ OR 594. οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ κηρύγματα Ant. 453., quanquam hoc quidem obiective a verbo suspenditur, sicut σθένων τοσοῦτον Ai. 1063. — ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων ἐμοῦ βεβῶτος OR 771. *ad id usque spei.* — ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν OC 748. εἰς τοσοῦτον ἦλθον Ai. 729. — ‖ Singulatim advertenda haec. Sermoni finito apponitur τοσοῦτος Trach. 569. 803. 923. Ai. 780. 831. Nam OC 1645 τοσαῦτα εἰσηκούσαμεν coniungenda puto. τοσοῦτον pro τοσοῦτον μόνον dicitur, nisi praeterea adieceris OR 1191. Ai. 748. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος, τὸν ἄνδρα, τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον OR 836. μόνον enim tanto intervallo diremptum ad τοσοῦτον non magis retrahi poterit, quam OC 790: τῆς ἐμῆς χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον, quanquam hic quidem non remotior locus, sed locus ipse prohibet. Cf. Valck. ad Phoen. 1458. ad Hipp. 804. 1250. Abresch. ad Aesch. Eum. 201. Locell. ad Xen. Eph. p. 147. Lob. ad Ai. 747. ed. 1. — τοσοῦτο tragicis indictum esse animadvertit Elmsl. ad OR 734. Eur. Med. 254. Utrumque adhuc probabat Valcken. ad Hippol. 1250. Unus versus de scriptura controversus. καίτοι τοσαύτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν, ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν μηδὲν διδοίη ... OC 775. Sic LA et pleraque apogr. et schol. Brunck., Reisig., Elmsl. Dind. ex

paucis apogr. τίς αὕτη, interrogationis signo post φιλεῖν distinguentes. Elegantia scripturae eius quaedam est, sed nec necessaria et fucata illa. (II. p. 849 extr.)

Τότε. || *Temporis definiti* significandi particula; *tum* s. *tunc*. a. Cum *praeterito* aliquo dictum praecipuam provinciam habet. ἀλλ' ἦ φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε El. 1023. τότ' ἄσμενοί μ' ὡς εἶδον ... εὕδοντα ... λιπόντες ᾤχοντο Ph. 271. ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς ... στῆναι τότε; 277. εἶρπε ... τότ' ἂν εἰλυόμενος 695 ch. τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; OR 562. πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε; 568. τότ' οἶσθα παῖδά μοί τινα δοὺς 1142. ὃς τότ' ἦν νέος 1145. τότε γὰρ ἂν θανὼν οὐκ ἦ τοσόνδ' ἄχος 1354. θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν OC 431. οὐδέ σοι τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότ' ἦν φίλον 771. ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦ 973. ὃς τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ ἐπέπνει Ant. 135 ch. τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν ἔχοντα ἧκε Tr. 277. τότε ἔχοντα coniungenda esse clarum. οἳ τότ' ἀολλεῖς ἴσαν 514 ch. τότ' ἦν χερὸς ... πάταγος 517 ch. Certe hoc a recordantibus quasi per mirationem dicta rectius sic quam ἔπειτα explicueris, quod utique languidum. — b. Eandem vim tuetur *correlativis* εἰ, ἐπεί, ἡνίκα, ὅτε eorumque compositis ex adverso positum. Cum *praeterito*. ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε ... τότ' ὀφθαλμὸν ἄρας εἶδέ με Tr. 794. ἡνίκ' ὀτρύνουσά νιν ηὐδᾶτο ... τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος Ai. 773. Nam ἀντιφωνεῖ praesens pro praeterito narrantis est, plane ut ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἄναξ ὡρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς, τότ' ἐν δόμοις λείπει παλαιὰν δέλτον Tr. 156. — ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦ θυμούμενος, ... τότ' ἐξεώθεις OC 770. — τότ' εἶδες, ὅτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν El. 1264. Eximendus versus Tr. 272. in quo ὡς et τότε coniungi non debent, et Ai. 1417. subditicius ille. — Cum *futuro* vel de *re futura*, in qua designanda etiam optativo locus est: εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε El. 413. nisi hoc causae et consequentis nexum exhibet. χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἡνίκ' ἂν ... ἀπείη ... *τότ' ἦ θανεῖν χρείη σφε Tr. 166. [seclusit verba extrema Dobr.] Similem obliquae orationis figuram, videbis OC 778.: ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν μηδὲν διδοίη ... πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις, τότε δωροῖτο. — ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ, τότε στελοῦμεν Ph. 640. ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσει σὺ νῷν El. 1038. ὅταν παρουσία φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών 1252. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε χαίρειν παρέσται 1299. ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις, ... τότ' εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει OC 290. ὅρα σὺ ... ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ, τότ' οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς Ph. 521. — c. Item quando cum *articulo apponitur* nomini tanquam *adiectivi* vices gerens. τῇ τόθ' ἡμέρᾳ El. 1134. Ai. 497. quam tamen rectius *hanc ipsam*, quam *illam diem* interpretaberis. τῷ τότ' ἐν χρόνῳ OR. 564. 1030. OC 1660. — d. Iteratur. θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων ἔπαισεν Ant. 1273 m. — || Semel dictum reperio de *re alteram consequente (deinde, tum)*. καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν πίμπλησι πεδίον Ant. 417. — || Hinc *dialectica* oritur significatio, *res causarum et consequentium vinculo connexas* indicans. τότ' ἄν τις εἰσίδοιτο Tr. 156., ubi cavendum, ne definitum tempus agnoscere videamur, quod referri τότε videtur ad ἐς τοῦθ' ἕως. λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι OR 1517. ἄγε με καὶ τότ' ἐνάριξον OC 1733 m., ubi Elmsleii correctionem ἐπενάριξον quidem, sed non quod praeterea Herm. τῷδ' pro τότ' emendaverit, probamus. De El. 413. paulo ante significavimus. — || Sed dicitur etiam de *tempore incerto praeterito*, ut *tunc* idem significet, quod *olim*. Cf. Markl. ad Eur. IA 46. Suppl. 551. Br. ad Soph. El. 278. Ar. Thesm. 13. Plut. 1117. Iacobs. ad Anth. Pal. t. 3. p. 559. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε Ant. 391. ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο 480. ἃ τότε θοὰν νύμφαν ἄγαγες Tr. 857 ch. κἀγὼ γάρ, ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε Ai. 650. πικροὺς ἔοιγμεν ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι τότε 1240. ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦ 1377. ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανεν El. 278. Sic cum *articulo* dicitur τὴν τότε τύχην OR 52. Item in locutione νῦν τε καὶ τότε El. 676. [si quidem fidem habet manus quae in LA pro καὶ πάλαι ascripsit γρ. καὶ τότε.] νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε 907. — De OC 1745. v. τοτέ. In OC 941. LA τό γε, unus cod. τότε, sed recte Tricliniani τόδε. (II p. 850, 17.)

Τοτέ bis positum aliive simili significatione adverbio oppositum *modo* — *modo*, *nunc* — *nunc*, *tum* — *tum* Latine vertitur. τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δ' ὕπερθεν OC 1745 m. v. de loco constituendo Herm. [pro πέρα bene ἄπορα Wunder.]; in τοτὲ — τοτέ consensus est. — τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἅτερος χάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων El. 739.

Τοτηνίκα *tunc*. V. s. τηνίκα.

Τοτοτοῖ doloris exclamatio: ἧπταί μου, τοτοτοῖ (ἡ νόσος) Tr. 1009 m. Vulgabatur olim τοῦτό τοι. Brunck. ex apogr. τοτοτοί. Verius LA τὸ τὸ τοῖ: quippe syllabas τοτο pro sua mente librarius diffinxit. — De tono v. οἵ et ὀτοτοῖ.

Τράγος *hircus*. Καρικοὶ τράγοι Salm. fr. 485. v. Καρικός. — De accentu colligi licet ex Arc. p. 47, 3.

Τρανής *clarus*, *certus*. ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές Ai. 23. Suid. v. τρανές explicat σαφές.

Τράπεζα *mensa*. οὔποθ' ἡμὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζα OR 1464. De communione mensae dictum v. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 70, E. κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις El. 192 m. σοὶ δὲ πλουσία τράπεζα κείσθω 362. προστῆναι μέσην τράπεζαν ἀμφὶ σῖτα καρχήσια Tyr. fr. 580, 2.

Τραπεζόω *mensae impono*. ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ Tript. fr. 541.

Τρασιά. τρ. λέγεται ὁ τόπος ἔνθα τὰ σῦκα ξηραίνεται, παρὰ τὸ τερσαίνειν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν (τῷ ἑτέρῳ Zonaras addit p. 1742.) τῷ Ἀμφιαράῳ (fr. 123.) ἐπὶ τῆς ἅλω ἐτίθη τὴν λέξιν. Schol. Aelian. H. A. 3, 10. Usitatam illam vocabuli significationem agnoscunt etiam Phot. p. 598, 13., Hesych., Suid., hic quidem etiam de caseis siccandis memorans, Eupolide et Aristophane auctoribus usi. [unde probabiliter Nauck. illud τῷ ἑτέρῳ ap. Zonar. corruptum esse suspicatur ex ἐν τῷ σατυρικῷ.] Cf. Iacobs. ad Aelian. H. A. p. 102. (II p. 851, 14.)

Τραχίς n. pr. urbs. ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι ναίομεν Tr. 39.

Τραχίνιος *Trachinius*. πρὸς μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ Tr. 371. ἐν μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ 423. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων; 1140. Τραχινίαν δειράδα Ph. 491. — Τραχίνιαι inscribitur sexta ex Soph. fabulis superstitibus. Praeterea Strabo dicit 9.

p. 433: οὕτω καὶ Σοφοκλῆς τὴν Τραχινίαν Φθιῶτιν εἴρηκεν. Elmsl. ad Heracl. 194. ad Phthiotides fabulam refert [fr. 625 Dind.] simul corrigens τὴν Τραχῖνα. Sed geographi verbis accuratius consideratis nec ille praetervidisset, nec Sophoclearum reliquiarum editores fugisset minime convenire urbis Trachinis mentionem, sed illud potius dici, Sophoclem Τραχινίας et Φθιώτιδος nomina confudisse, ut quae Trachinia esset, Phthiotis illi appellaretur. Quare hoc ex Sophocleis plane eximendum duco. [Cf. Welcker Gr. Trag. p. 205.]

Τρᾱχύς *asper*. τραχὺς χελώνης κέρχνος ἐξανίσταται Inach. fr. 278 a. v. κέρχνος.

Τρεῖς *tres*. ἡμέραι τρεῖς OR 718. τρεῖς ὅλους ... ἐκμήνους χρόνους 1136. ὦ τρεῖς κέλευθοι 1398. ἐν τρισὶν μορφαῖσιν Tr. 10. ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην 734. τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους Ai. 1309. τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔσοιαν Amphitr. fr. 124, 1. εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι inc. fr. 755.

Τρέμω *tremo*, *timeo*. Incertum propria an tralata significatione dictum κορᾶν, ἃς τρέμομεν λέγειν OC 128 ch. Sed alteram certe haec monstrant: τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες OC 256. τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι OR 947. ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων; 1014.

Τρέπω. ‖ Activum *verto* proprie dictum. τοὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαζε Ai. 298. *supinum guttur feriebat*. ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσα Rhizot. fr. 479, 1. *retrospiciens*. — Tralate: οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος Ph. 897. ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν Ai. 772. δρᾶ νυν τάδ' ἐλθών, μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε Ant. 1107. gl. σαυτὸν μὴ μεταβάλλου. τρέπου Schaefero placet. Nec est id quod ἐπίτρεπε, *committe*, sed *converte*, *dirige in alios*. — ‖ Medium, quod passivum omnes dicerent, nisi τραπέσθαι iuxta ac τραπῆναι et eodem sensu usurpatum exstaret, *sese convertere* s. *converti*, *ad faciendum maxime aliquid* significat. ὅταν ... τὶς εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ OC 1537. πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης Ai. 743. ἀλλ' ἐς τί τρέψει; OC 860. In prioribus illis duobus exemplis *mutati consilii* significatio inest. Cf. Wyttenb. Ep. Cr. p. 235. De *mutato animo* dici videtur etiam νοῦν δεῖ πρὸς ἀνδρί, σῶμα πουλύπους ὅπως πέτρᾳ, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος Iphig. fr. 289, 1. v. σῶμα. (II p. 852, 14.)

Τρέφος *fetus*. ὦ Σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος Ach. Am. fr. 166. Sic Athen. 9. p. 401, d. Epitome autem et Eust. p. 1872, 12. βρέφος, quod de *cane venatico in monte Pelio enutrito* aptum non est.

Τρέφω. I. *Formae*. ‖ *Activi praesens* τρέφω OR 356. Ant. 897. Tr. 28. τρέφει Tr. 117 ch. 1153. Ai. 503. 1124. Ter. fr. 517, 5. τρέφουσι Herc. Taen. fr. 219; legitur quidem στρέφουσι apud Steph. v. χώρα, sed haud dubie recte emendavit Iacobs. ut σ adhaeserit verbo, cum scriptum fuisset ἐν Ἡρακλεῖ σ. i. e. σατυρικῷ. — τρέφοιτε Ph. 795. — τρέφειν OR 98. 818. OC 920. 943. Ant. 1089. Tr. 817. El. 603. — τρέφων Ant. 531. — [τρέφουσαν (pro φέρουσαν) Tr. 108 ch. Dind. c. Casaubono.] — *perf.* τέτροφεν OC 186. — *futur.* θρέψω Ant. 660. — *aor.* ἔθρεψε s. ἔθρεψεν OC 323. Ai. 644 ch. — ‖ *Passivi praesens* τρέφει OR 374. OC 805. τρέφεται Ph. 1160 m. — *perf.* τεθραμμένος inc. fr. 688, 2. τεθραμμένον OR 97. — *aor.* ἐτράφης Ai. 557. τράφη Ant. 984 ch. τραφῆναι inc. fr. 911, quanquam non constat hanc ipsam verbi partem Sophoclem posuisse, cum Eust. p. 877, 51. poetae dicta secundum usus suos immutaverit. τραφείς Ai. 1229. Ph. 3. OR 1123. 1380. — ‖ *Medii* solum exstat θρεψαίμην OR 1143.

II. *Usus*. 1. *Alendi* significatio propria maxime in haec exempla cadit. παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει Tr. 1153. μίασμα χώρας ὡς τεθραμμένον χθονὶ ἐν τῇδ' ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν OR 97. 98. πόλει τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε 323. ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ OC 943. τρέφων δύ' ἄτα Ant. 531. ὃν πολλὰ δή μέ σοι τρέφειν μιάστορα ἐπῃτιάσω El. 603. τρέφουσι κρήνης φύλακα χωρίτην ὄφιν Herc. Taen. fr. 219. [Similiter de serpente Tr. 834 ch. ὃν (Κένταυρον) 'τέκετο θάνατος, ἔτρεφε (libri ἔτεκε) δ' αἰόλος δράκων Dind. de Lobecki coniectura.] Item *passivum* sic dicitur: τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφεται; Ph. 1160 ch. *vescitur*, i. e. ζῇ ἀπὸ τούτου. δοῦλος οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφείς OR 1123. v. οἴκοι. κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφείς 1380., qualia exempla ad significandam circumlocutionem viam aperiunt. τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρῴαις Βορεάς Ant. 984 ch. τὸν Ἀχιλλέα τραφῆναι ἐν τῷ Πηλίῳ inc. fr. 911. — ‖ Tralate dicitur de *homine* ita aliquando, ut ἔχειν significet. Θῆβαι ... οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν OC 920. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους Ant. 660. Item κατέχειν, a *sustentando* sumptum. τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντας ἄνοια τρέφει Ter. fr. 517, 5. Etiam διασώζειν. μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον ... βλάψαι ποτ' ἂν OR 374. *Unum intercedere diem* ait, quo nocendi potestas ei concedatur adhuc. Illi ex Tereo versui similis sententia, sed non gemina est Tr. 117 ch.: οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου πολύπονον, i. e. ἔχει, *habet*, *occupavit*, modo quod hoc de vitae sorte et gestis, illud de animo dictum est. — ‖ Similis tralatio *rei* significandae adhibetur, ut plerumque commode interpreteris ἔχειν: cf. Abresch. ad Aesch. Eumen. 525. Sic de *morbo* dictum πῶς ἂν τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; Ph. 795; de *rerum statu et conditione* οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει Ai. 503. ἄταν, ἂν οὔπω τις ἔθρεψεν αἰὼν [δίων Dind. c. Bergk.] Αἰακιδᾶν 644 ch.; de *animi* et *ingenii rebus*: ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω Tr. 28. [et εὐμναστον ἀνδρὸς δεῖμα τρέφουσαν 108 ch. de Casauboni coniectura pro φέρουσαν scripsit Dind.] ἐν οἷς ὁ νοῦς θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος inc. fr. 688, 2. *fausto* quasi *die procreata et enutrita mens*, quod ἔχειν explicare non licet quidem, sed viam a propria vi ad tralatam reperiendam monstrat. τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω OR 356. κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω Ant. 897. quasi καὶ ταύτην subaudiatur, *spero*; ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει Ai. 1124, quod sic intelligendum, linguae acerbitatem, etsi signum animi iam ferocientis sit, tamen ad ipsam iracundiam loquentis augendam aliquid conferre, quod verum esse omnes sciunt. Huic contrarium est de *dictis* et *sermonibus* ἵνα γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν Ant. 1089. Eodem spectat ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον ...; Tr. 817. i. e. ἔχειν, σώζειν. A *mentis rebus* haud dubie denique sumptum ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον OC 186 m., ἔχει, i. e. δοκεῖ αὐτῇ. — ‖ Aliquando passivum a *circumlocutione* non multum abest, ut commode explices γεγονώς. ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφείς Ph. 3. οἷος ἐξ οἵου 'τράφης Ai. 557. τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο ὑψήλ' ἐφώνεις 1239. Haec proprie; illud tralate dictum λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφει;

OC 805. — || *Medium* est *sibi enutrire*. ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην OR 1143.

Τρέχω ipsum ap. Soph. non comparet, sed aoristus ἔδραμον solus, nec hic proprie dicitur. Quanquam hoc quidem a propria dictione proxime abest: ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν Ai. 1083., a *cursu navis* ad *eventum* et *sortem civitatis* traducta locutione. — λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω Ai. 731. *ad extremum progressa*.

Τρέω *timeo* (*tremendi* enim significatione propria non legitur). εἰσάπαξ τρέσας OC 1419. τρέσητε μηδέν 1737 ch. μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας Ant. 1042. τόδε μὲν οὔ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὄν El. 1240 m. Ante Herm. post τρέσαι incidebatur, περισσὸν ἄχθος ut nominativus esset.

Τρῐβή *mora*. μὴ τριβὰς ἔτι Ant. 577. Toupius em. ad Suid. t. 3. p. 163. τριβάζετ' coniiciebat infeliciter; firmarunt vulgatum ellipsis genus Br. et Erf. οὐ μακροῦ χρόνου τριβή 1078. quae verba extra tenorem sententiae in medio posita sunt. χρόνου τριβή Tyr. fr. 586. — ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν, εἰς τριβὰς ἐλᾷ OR 1160. schol.: εἰς βραδυτῆτα καὶ διατριβὰς καὶ ἀναβολάς. Inepte aliquis apud Heathium explicat de *fustuario supplicio*.

Τρῑ́βω *tero*. Proprie dictum τρίψει γε μέντοι μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης Pand. fr. 429, 2. v. γέμω. Passive dictum, *premeris*, i. e. *amplexu tenebis tenellam mulierem*. — Transfertur ad *degendam vitam*. ὁ δ' ἄλλος ... δυστυχῆ τρίβει βίον El. 602.

Τρῐ́γομφος *tribus clavis fixus*. ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα Ichneut. fr. 295.

Τρῐ́γωνος *trigonum*, musici instrumenti genus. πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος Mys. fr. 361, 1.

Τρῐ́δουλος *ter servus*, i. e. humillima progenie ortus. οὐδ' ἐὰν τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή OR 1063. τὸν ἐκ προγόνων δοῦλον explicat Eust. Sophoclis illa verba usurpans p. 725, 35. Hunc vocabuli huius et similium usum illustrarunt Iacobs. ad Achill. Tat. p. 923. Dind. ad Arist. fr. p. 202. Blomf. gl. Choeph. 308. et inprimis Lob. Aglaoph. p. 763. not. ⁰⁰).

**Τρίζυγος *ternum* dixit Soph. sec. Hesychii verba ζεῦγος τριπάρθενον: Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ καὶ Σοφοκλῆς Σισύφῳ (fr. 490.) Χαρίτων τριζύγων. (cod. χαρίτων ζυγῶν.) Ἀριστοφάνης Ὥραις καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε ζεῦγος τρίδουλον. [Cf. Eurip. Hel. 357. τριζύγοις θεαῖσι et Macedon. Anth. Pal. 11, 27. τριζυγέες Χάριτες.] (II p. 855.)

Τρῐ́κρᾱνος *triceps*. Ἅιδου τρίκρανον σκύλακα Tr. 1098.

Τρῐ́μηνος *trimestris*. χρόνον τρίμηνον Tr. 163. Erf. sec. Wakef. τρίμηνος: sed v. Herm.

Τρίοδος *trivium*. ναίουσ' ἱερὰς τριόδους Rhizot. fr. 480, 4. de Hecate.

[Τριολύμπιον ἅρμα fr. Pastor. 461, b. particula mutila ap. schol. Eurip. Androm. 276. Spectat Hesych. Τριολύμπιον ἅρμα: τὸ ἐκ τριῶν Ὀλυμπιάδων ἐζευγμένον.]

Τριπαία. Phot. p. 602, 6. et EM. p. 766, 40., modo quod hic peninflectitur: τριπαία: ἡ ἐναντία πνοή. οὕτως Σοφ. (inc. fr. 950.). Brunckius τροπαία corrigebat, quod in ea rarissimorum vocabulorum ap. Soph. copia eo minus imitari audeo, quod sic ordinem literarum ap. Phot. plerumque accurate custodiri solitum violari necesse est.

**Τριπλοιστός v. τριπόλιστος.

Τρῐπλοῦς *triplex*. ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς OR 716. Male διπλαῖς apogr. aliquot hic et v. 730. LA ex perperam intellecto v. 733. Semper enim de ὁδῷ σχιστῇ dicitur: πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς 730. τριπλῆς κελεύθου τῆσδε 800. ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς 1399.

[Τριπόλητος v. τριπόλιστος.]

Τριπόλιστος. πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον Ant. 858 m. Et sic, et οἶτον et οἶκον scripta circumferuntur; quanquam οἶκον aut fortuitus error, aut ab eo profectum est, cui optime convenire ad hoc vocabulum videretur τριπόλιστος, *ter conditus*. Cum κτίζειν ap. poetas toties sit *reddere*, simillima origine procreatum τριπόλιστος *triplicem* quasi unum alteri et huic tertium superimpositum significare commode videtur; sed metro accommodatior est ingeniosa Hermanni correctio τριπλοιστόν. [τριπόλητον οἶτον malebat Dind. At τριπόλιστον et rationibus et exemplis docte tutatus est Boeckh. h. l. cf. s. v. τρὶς ἀναπολεῖν.]

Τρῐ́πους *tripus*. ὑφίβατον τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπίκαιρον Ai. 1405 an. v. Herm.

[Τριπτόλεμος n. pr. Fabulae Soph. sic inscriptae sunt fr. 527—547. Dind.]

Τρῐ́ς *ter*. δὶς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη; Ph. 1238. δὶς αἰάζειν καὶ τρίς Ai. 432. τρὶς ἐννέα κλῶνας τιθεὶς OC 483. τίν' οὐ παλαιουσ' ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν; inc. fr. 678, 13; de sententia cf. Stanl. ad Aesch. Eum. 592.

Τρισάθλιος *miserrimus*. εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακή OC 372. Inest eadem, quae in τάλας, τλήμων, δύστηνος *infausti* et *nefarii* adsignificatio.

Τρισόλβιος *beatissimus*. ὡς τρισόλβιοι κεῖνοι βροτῶν inc. fr. 719, 1. de epoptis mysteriorum dictum.

Τρίσπονδος *ter fusus* s. *libatus*. χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει Ant. 431., lacte, vino, melle, ut mos in iustis faciendis, v. Hom. Od. λ. 26.

Τρισσοί *tres*, *terni*. τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι OR 164 ch. τρισσάς γε πηγάς OC 479. *ternae libationes* sunt, sed ex sola aqua, quippe Furiis datae. (II p. 856.)

Τρίτος *tertius*. κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ τρίτου Ai. 1174. οὐκ οὖν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος; OR 581. τρίτης μητρός 1062. δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης OC 331. τρίτος δ' Ἐτέοκλος 1316. — εἰ καὶ τρίτ' ἐστί OR 283. τὸ γενναῖον τρίτον OC 8. νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον Lac. fr. 339. σπονδὴ τρίτου κρατῆρος Naupl. 375, 2. [cf. Hesych. gl. τρίτος κρατήρ: Σοφ. Ναυπλίῳ καταπλέοντι (fr. 339.): ἐν ταῖς συνουσίαις ἐκιρνῶντο κρατῆρες τρεῖς. καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον. τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων· τὸν δὲ τρίτον σωτῆρος.] — *Adverbiascunt tertium* significantia haec: τρίτον δέ Ant. 55. καί μοι τρίτον ῥίπτοντι Δωτιεὺς ἀνὴρ ἀγχοῦ προσῆψεν Acris. fr. 69, 1; quamquam si τρίτον ῥίπτοντι coniungimus, mere obiectiva dictio erit.

Τροία *Troia*. ἄνδρα οἷον οὔτινα Τροία δέρχθη Ai. 425 m. ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα 459. — Solita circumlocutione τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι Ph. 920. σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ 1297. πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς 1332. ἐκ Τροίας 1337. πρὸς τὰ Τροί-

ας πεδία 1376. μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι Τροίας 1401. ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον 1435. τὸν αὐτὸν εἰς τόπον Τροίας ἐπελθών Ai. 438. λυγρᾶς μνήματα Τροίας 1210 ch. τὰ Τροίας εἰσορῶν ἐδώλια Synd. fr. 152, 1. — ἐπὶ Τροίᾳ Ph. 197 an. τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμα 353. 611. ἐν Τροίᾳ δέ μοι πολλοὶ μὲν ἐχθροί Ai. 1021. — ἐς Τροίαν μολεῖν Ph. 112. 1363. πλεῖν 915. ἄγει 941. αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα Ph. 113. Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ 998. Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν 1341. τὴν πολύστονον Τροίαν ἑλόντα 1347. τὴν Τροίαν ἰδεῖν 1392. πέρσεις τε Τροίαν 1428. ἀμφὶ Τροίαν Ai. 415 m. ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροΐαν 1190 ch. ὅσοι Τροίαν ἀφικόμεσθα 1341. — De tono v. EM p. 770, 8 sqq.

Τροπαῖον *tropaeum;* quanquam de *victoria* et *victoriae monumentis* tralate dictum est. νίκης ἄγων τροπαῖα κἀκροθίνια Tr. 751. κοὐδεὶς τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν 1102. — Accentus peninflexus veteribus Atticis, nec Thucydidi modo, cui tragici sociandi, sed Aristophani etiam consensu grammaticorum tribuitur; v. schol. Arist. Plut. 453. schol. Thucyd. 1, 30. Greg. Cor. §. 8. Eupolin, Cratinum, Aristophanem antestati praeter Thucydidem, de quo in confessu res est; Porphyrius π. προσῳδ. ap. Villois. Anecd. vol. 2, 104., EM p. 769, 14. Eust. p. 531, 34. Et hic quidem ἀσυνήθως, i. e. contra recentiorum usum receptum id fieri dicit, Porphyrius contra analogiam, quippe cum σπήλαιον, ἕρμαιον, ἔλαιον, δέραιον et similia omnia μονογενῆ in αιον exeuntia propenacuantur; contra schol. Aristoph. l. c. plane convenire ad legem sermonis ait, haud dubie quod neutrum adiectivi τρόπαιος eundem tonum custodire nonnullis consentaneum visum est. Arcadio peninflexus accentus solus Atticus vocatur p. 120, 22. Librorum etsi in eo rerum genere exigua fides est, tamen Tr. 1102. verus accentus in LA servatus est. Cf. Elmsl. ad Eur. Heracl. 403.

Τροπαῖος. Bis Iovi cognomentum additur, semel ut *victoriae auctorem* significet, Ζηνὶ τροπαίῳ Ant. 143 an., semel ut *averruncum*, ὦ Ζεῦ τροπαῖε Tr. 303. v. Wyttenb. ad Plut. Sept. Sap. Conviv. p. 149, d. — Mira sunt, quae de tono vocabuli profert Elmsl. ad Eur. Heracl. 403., quasi quisquam de peninflectendo dubitaverit: v. Arcad. p. 42, 28. coll. Porphyr. ap. Villois. An. Gr. 2. p. 104.

Τροπή *fuga.* ἥδε (ἀναρχία) σὺν μάχῃ [συμμάχου Dind. c. Reisk.] δορὸς τροπὰς καταρρήγνυσι Ant. 675. ἐν τροπῇ δορός Ai. 1275. Utrobique δορός active dictum, *fuga* quasi *hastae opera facta.*

Τρόπις *carina.* Navem significat ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν Synd. fr. 151. 2. — De tono v. Arc. p. 33, 5. v. not. (II p. 857, 14.)

Τρόπος ‖ *modus*, *ratio*, cum faciendi tum rerum conditionis. τίνι τρόπῳ καθέστατε; OR 10. i. q. πῶς διάκεισθε ὥστε ἐνθάδε καθεστηκέναι, non πῶς διάκεισθε simpliciter, quod Elmsleio et Matthiaeo, nec *quare advenistis*, quod Brunckio placet. τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς; 99. ποίῳ τρόπῳ; OC 474. ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ πόθεν λαβών; Ant. 401. Recte interrogandi signum post τρόπῳ delevit Herm. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; 1314. τρόπον μὲν ἂν πόνων οὐκ ἂν διείποιμι Tr. 21. τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φῄς; 878. ὅτῳ τρόπῳ πατρὶ δίκας ἀροίμην El. 33. τῷ τρόπῳ διόλλυται; 679. Pluralis eo sensu rarior τρόποισι ποίοις; OC 468. ναυκλήρου τρόποις μορφὴν δολώσας Ph. 128. Hoc ut exquisitius poeta praetulit; significantius, quod visum Buttmanno, non est, nec *morum* ulla notatio inest, sed solius *habitus*, *cuiusmodi nautarum soleat esse.* Ceterum Tricl. τρόπον, sed alterum libri omnes tuentur. — ‖ *mores et habitus animi seque gerendi.* νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις Ai. 736. *mutato animo.* ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου 1246. οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις El. 397. οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους (τολμῴην ἂν ἐπαινεῖν) 1051. δυσσεβεῖ τρόπῳ fr. inc. 681. quam particulam Stob. Diphilo adsignavit.

Τροφεῖον. Pluralis *victum* significat. αἳ δὲ σύννομοι (Aegyptiae mulieres) τἄξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί OC 341. Nullus veterum doctorum eam vocabuli vim tetigit. (II p. 858.)

Τροφεύς. Proprie dicitur *qui educando et enutriendo puero operam dat.* χὠ τροφεὺς τοὐμοῦ πατρός Ph. 344. Phoenix Achillis. Tralate dici videtur Ai. 863: ubi cum mori certus Aiax invocasset lucem, patriam Salamina, Athenas et populares suos Athenienses, fontes et flumina camposque Troianos, omnia una comprehendit χαίρετ' ὦ τροφῆς ἐμοί dicens, quod male, me iudice, schol. Pal. explicat, ὦ ἀναθρεψάμενοί με, τουτέστιν οἱ γονεῖς. Sunt potius loca illa ante memorata, quibuscum quasi vivendo consueverat, quanquam τρέφεσθαι non ad omnia convenit optime. At est poetae oratio. Ceterum Brunckius primus τροφῆς (s. τροφῆς, hoc quidem male).

Τροφή. ‖ *nutricatus.* μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς El. 776. — ‖ *educatio*, *alimonia*, *tenerae inprimis aetatis.* οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς ἀνωφελήτου 1143. νέας τροφῆς στερηθείς Ai. 511. ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε OC 346. i. e. ἥβης ἔτυχεν. παιδείου τροφῆς Ant. 918. — Sed etiam *alimonia* universe dicitur, i. e. *victus quaerendi negotium.* κοὐκέτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφὴν OC 1614. τροφῆς ἄοκνον Ai. 563. Sic pluralem intelligo OC 338. ὦ πάντ' ἐκείνῳ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς, quod sequentibus versibus deinde pluribus persequi poetam videmus viros domi sedere, mulieres in publico victum quaerere. — ‖ Hinc *vitae* et *victus rationem* significat. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς El. 1183. δούλιον ἕξειν τροφὴν Ai. 499. ζητοῦσα τὴν σήν, ποῦ κατοικοίης, τροφὴν OC 362. πῶς γὰρ ... βίου δύσοιστον ἕξομεν τροφάν; 1687 m., quod minus exquisite de *victu* dici putaveris. — μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς ταῖς σαῖσιν ἥκειν OC 1265. — ‖ *Victus* ipse τροφὰς κηδομένους El. 1060 ch. et ad victum quae pertinent: οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή; Ph. 32. v. οἰκοποιός. οὐκ ἔχων τροφὴν 953. εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι OC 352. ἐκ ταῖνδε καὶ τροφὰς ἔχω βίου 446. *victum necessarium vitae sustentandae.* Hinc *tela*, quibus Philoctetes ad victum quaerendum utebatur dicuntur. τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν Ph. 1126 m. — ‖ Semel τροφή *concreta*, quam dicunt, τοῦ ἐκτεθραμμένου significatione dicitur. ὦ τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή OR 1. De rara hac vocabuli vi monens Musgr. comparavit Eur. Cycl. 189. [Pertinet huc quoque OC 330. Dindorfi coniectura temptantis ὦ δύ' ἀθλίω τροφά.]

Τροφός *nutrix.* Universe dictum, non propria sua vi: οὐδ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός El. 1147. εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφοὺς τοὺς παῖδας OC 1365. αἵδ' ἐμαὶ τροφοί 1367. — *Mater* sic vocatur: γέροντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ Ai. 849. — *Urbe patria:* ἡ δ' οἶκοι πλέον δίκῃ σέβοιτ' ἂν οὖσα σὴ πάλαι τροφός OC 760. — Hinc etiam *regiones*, *quibus aliquis enutritus est*, eo nomine com-

pellantur: cf. Stallb. ad Plat. civ. v. p. 470, d. Κιθαίρων ... μή οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν OR 1092 ch.

Τροχηλάτης *auriga.* τὸν τροχηλάτην παίω OR 806. De tono v. ἐργάτης. (II p. 859, 4.)

Τροχήλατος *rotis actus.* ἐκ τροχηλάτων δίφρων El. 49.

[Τρόχιμος. τὰ δ' ὅσα κλύομεν τρόχιμα, βάσιμα, χέρεσι, πόδεσι fr. Thamyr. 228, 2.]

Τροχός et τρόχος ‖ *rota.* γῇ ... οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν Ant. 252. τροχῶν βάσεις El. 718. Cum figura dictum est οὑμὸς αἰεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ τροχῷ κυκλεῖται inc. fr. 713. 2., de fortuna mutabili et varias vicissitudines passa. — ‖ Hesych. κύκλους καὶ τροχούς: τὰ τείχη. τροχὸν δὲ τὸ τεῖχος, ὡς Σοφ. Ἡρακλεῖ (fr. 222.) Κυκλώπιον τροχόν. Quippe urbem gyro circumdabat. — ‖ Praeterea unum est sententia controversa exemplum. εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν Ant. 1065. Hoc contra Erf. (is uti Dind. τρόχους dederat Ammonium secutus p. 137., qui τροχόν *rotam*, τρόχον δρόμον interpretatur; et convenit schol. Eur. Med. 45. et EM p. 769, 50.), defendens Schaeferus *circumactum rotarum currus solaris* explicat, quod ipsum tamen ut τρόχους scribatur postulare animadvertit Herm. Praeterea diversissima comparat Schaef., ξυρὸν τύχης, πολλὰ πτερά, πολλὰς χεῖρας. Sed num Herm. τροχούς recte defenderit, addito ἁμιλλητῆρας idem significari affirmans, atque τροχῶν ἁμίλλας, ambigo. Nam quod dicit, τρόχους vix aliter atque de *diebus* posse intelligi, sed *huius ipsius horae proxima momenta* dici, mihi quidem argutari videtur, cum adeo sollicitum esse de sermonis proprietate poetam non deceat.

Τρύπᾰνον. ἀχάλκευτα τρύπανα: τὰ Φρύγια πυρεῖα. Σ. Φινεῖ δευτέρῳ 640. Hesych. Igniaria ea dixisse videtur, quibus lignis collisis ignis eliciebatur.

Τρῡπάω *perforo.* ἐν λόγοισι προσβολὴ μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου inc. fr. 737. [ἔρχ. ῥυπωμένου *sordibus obsitae* coniecit Meinek. in annall. Fleckeis. 87. (a. 1863.) p. 379.]

Τρῡσάνωρ *viros fatigans* s. *crucians.* οὐδέ με λήθει βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ Ph. 209 ch. Schol. ἐπίπονος, ἡ καταπονοῦσα τὸν ἄνδρα, et ἡ τρύχουσα τοὺς ἄνδρας. *Gravis audientibus* dicitur, nec *aerumnosi vox* intelligi potest.

Τρῦχος pannus. τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλῆς ἀπληγίδος inc. fr. 843. V. Barker ann. ad EM p. 1127. [et v. s. ἀπληγίς.]

Τρῡ́χω *crucio.* ἀλλά μοι δυσμόρῳ γᾶ φθινὰς τρύχει ψυχάν OR 666 ch. ψυχάν Herm. delevit iubente metro et scholiasta altero suadente. — *Passivum.* ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι Tr. 110 ch. v. ἀρήριθμος ... χρόνῳ τρυχόμενος Ai. 605 ch. (II p. 860.)

Τρῳάς *Troiana*, *Troas.* τὰν ἐμοὶ στυγερὰν Τρῳάδα γαῖαν Ph. 1175 m. ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρῳάδι Ai. 819. ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος; 984.

Τρωϊκός *Troianus.* τὸ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν πόλισμα Ph. 1423. τὰ Τρωϊκὰ πεδία Ai. 862.

[Τρωΐλος n. pr. Fabulae Soph. sic inscriptae sunt fr. 548—562.]

Τρώς *Troianus* (homo). πρὸς ἔρυμα Τρώων Ai. 467. οὐ τἄρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα Ph. 1253. — Tenorem accurate docet EM p. 770, 20.

Τυγχάνω. I. *Formae. praes.* τυγχάνω El. 31. Tr. 370. 695. Ant. 1186. τυγχάνεις OC 1359. 1481 ch. *1494 ch., ubi expelli iubet Hermannus, sed eo rectius carmen disposuit partim Seidlero duce C. Matthiae Qu. Soph. p. 163., ut servaret τυγχάνεις. El. 586. 794. 1055. τυγχάνει Ai. 9. OR 757. Tr. 622. El. 46. 313. 569. 1457. — τυγχάνῃς El. 1053. τυγχάνοις El. 583. Hanc quamvis paucorum apographorum scripturam sensus veram esse arguit; τυγχάνεις reliqui cum LA. — τυγχάνειν Ant. 469. Tr. 728. 1116. El. 1488. — τυγχάνων OC 1490. inc. fr. 757, 3. τυγχάνουσα Iph. fr. 293 a. — *imperf.* ἐτύγχανον Ai. 748. ἐτύγχανες OR 348. El. 529. 991. ἐτύγχανε OC 1349. El. 993. — *futurum* τεύξομαι Ph. 1090 m. τεύξει OR 1519. OC 1106. El. 964. 972. τεύξεται Ant. 778. Ai. 527. — *aor. coni.*, τύχῃ OC 482. (Ai. 743.) El. 1469. Phaedr. fr. 608, 3. — τύχοιμι Ph. 223. OC 1576. τύχοις OC 560. 780. τύχοι Ph. 275. 509 ch. Ai. 743. OR 87. 1479. — τυχεῖν Ph. 1315. OR 598. 1435. 1450. OC 776. 1168. Ant. 465. 665. Ai. 88. 924. *967. [secl. Dind.] El. 364. 797. Alead. fr. 109, 8. — τυχών Ph. 619. OR 423. 677. 1025. 1039. fr. Phin. 634. fr. 449 a. quod ap. Sueton. χανόν scriptum est. —

II. *Usus.* A. *Transitive* dictum 1. principio significavit *collineare*, a iacientibus et ferientibus scopum illud desumptum. *Proprie* sic non dicitur, verum *tralate* et cum *genitivo* quidem aut *subaudiendo casu illo.* εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω El. 31. i. e. *nisi opportune* s. *recte videor loqui.* ποίας ἂν ὑμᾶς πατρίδος ἢ γένους ποτὲ τύχοιμ' ἂν εἰπών; Ph. 223. sc. τοῦ ὀρθοῦ, *recte appellem.* χάρα τέμνειν ἐφεῖτο ... μὴ τυχὼν 619. *nisi recte coniecisset.* Cum *accusativo* ea vi dictum non reperies. — ‖ *nancisci*, *assequi*, *fieri consortem.* Sic *genitivum* adsciscit: τοῦ ποτὲ τεύξομαι σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος; Ph. 1090 m. τῆς σῆς δ' οὐχ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν El. 364. εἰ δίκης γε τυγχάνοις 583. πολλῶν ἂν ἥκοις ... ἄξιος τυχεῖν 797. τῶνδε ... μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει ποτέ 964. γάμων ἐπαξίων τεύξει 972. ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν 1488. εὐπλοίας τυχὼν OR 423. καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; 1435. ὅταν δὲ τούτων γῇ μελάμφυλλος τύχῃ; OC 482. τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις 780. χάριν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην 1490. i. e. *quae volebam, consecutus promisi.* v. Herm. τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν Ant. 465. τῆς (ὀργῆς) σε τυγχάνειν πρέπει Tr. 728. ὧν δίκαια τυγχάνειν 1116. ἐπαίνου τεύξεται Ai. 527. ἄξιος θρήνων τυχεῖν 924. *ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν ἐκτήσατο 967. [secl. Dind.] ὧν ἐρᾷ τυχεῖν Alead. fr. 109, 8. Deest enim τούτων. ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν Iph. fr. 293 a. ὧν τύχῃ Phaedr. 608, 3. Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχὼν fr. Phin. 634. siquidem recte haec in cod. Veneto schol. ad Aristoph. Plut. 635. Sophocli tribuuntur. — ‖ At *casum quartum* additum habet: οἷα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων Ph. 509 ch. αἰτεῖς ἃ τεύξει OC 1106. τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν Ant. 778. καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων inc. 757, 3. De hoc casu addito monere opus visum Brunckio ad OR 598. Eur. Med. 759. Valckenario ad Hippol. 866. Herm. quidem ad Vig. p. 744. ed. 1. et p. 762. ed. 2. sententiam mutavit, ut quae olim de accusativo tolerando disseruerat improbaret, et ad attractionis vim confugeret, ex qua Ph. 509. OC 1106. explicarentur. Sed assentior Schneidero ad Plat. Civ. p. p. 431, C. — ‖ Utroque modo dictum *genitivum* etiam *personae* additum patitur, indicantem, unde quid nanciscamur. ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι

Ph. 1315. ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν OC 1168. Et ἐκ *praepositio*. οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν Ant. 665. Sed nude sine casu dicitur: τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἔνι OR 598. τοιγαροῦν τεύξει τάχα 1519. εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν μηδὲν διδοίη OC 776. — Hinc aliquando commode explicueris *invenire*, de re forte oblata vel insperata. σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος OR 677. ἢ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχὼν 1039., quod priori diversum, simillimum autem v. 1025: σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τυχών μ' αὐτῷ δίδως; si recte sequitur emendationem Bothii Hermannus; libri τεκών. A *potiendo* autem *habendi* vis proxime abest. ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν OR 1450. Habitabat, dum loquebatur, Thebis, non est igitur *nancisci*, sed *amplius nancisci*, i. e. *habere*. Sic εἰ φρενῶν ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν El. 993. non de mutata in peius sententia, sed perversa mente universe dictum. — (II p. 861 extr.)

B. *Intransitivus usus.* ‖ Cum *participio* dicitur de *re forte facta*. εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα OR 87. κἀν δόμοισι τυγχάνει τὰ νῦν παρών; 757. καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι 1479. εἰ μὲν ... μὴ 'τύγχαν' αὐτὸν ... προσπέμψας ἐμοί OC 1349. ὅτ' ἐν πόνῳ ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί 1359. εἴ τι γᾷ ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων 1481 ch. *Ποσειδωνίῳ θεῷ τυγχάνεις βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων 1494 ch. [τυγχάνεις delevit Herm.] τυγχάνω γε κλῇθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα Ant. 1186. πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχοι Ai. 743. παρὼν ἐτύγχανον 748. ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα Tr. 370. τὸ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως 695. ἔπος τι τυγχάνει βαλὼν El. 569. νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις 794. οὐδ' ἦν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνῃς 1053. εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι φρονεῖν 1055. — ‖ Sed saepe nihil est, nisi finiti verbi circumlocutio quaedam et verborum ambitus. εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες El. 529., i. q. εἰ φρενῶν ἐτύγχανες, cf. 991. αἴσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις 586. i. q. δρᾷς, non est enim coniecturae de re forte facta locus. τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει Tr. 622. ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν Ai. 88. εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων OR 348. δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας OC 560. ξυντομωτάτως μὲν ἂν τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα 1576, quae duo a *recte coniiciendi*, quasi *collineandi* sententia deflexa sunt. σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν Ant. 469. — ‖ Raro cum participium tale omittatur, Atticistae ut ne fiat caveant (Phryn. p. 277.), Pors. ad Hec. 782. nunquam abesse decreverat, quanquam iam ante eum Locella ad Xen. Eph. p. 266. de ea libertate usus monuerat. Merito adversantur Erf. et Schaef. ad Hec. l. c. (p. 60. not.), hunc ad L. Bos. p. 785. Elmsl. Mus. Cr. Cant. 3. p. 351. Heindorf. ad Plat. Gorg. t. 2. p. 191. Lob. ad Phryn. p. 277. multa etiam emendatissime locutorum exempla proferentes; de Platone insuper consuli potest Schneider. ad Civ. p. 369, B. ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει Ai. 9., cuius sententiae explicandae rationem alienissimam a sensu commentus Porsonus est, sed ne hanc quidem ceteris exemplis accommodandam. ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων El. 46. νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει 313. εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε El. 1457. — ‖ *Impersonalis* verbi usus uno praeterea exemplo nititur. ῥάκη καί τι καὶ βορᾶς ἐπωφέλημα σμικρόν, οἵ' αὐτοῖς τύχοι Ph. 275. Schol. et ceteri intpp. recte, credo, hoc exsecrantem Philocteten dicere existimant: *qualia ipsis obtingant*. Hermanno id frigidum visum, ut explicet *qualia forte suppeterent*.

Τυδεύς n. pr. Οἰνέως τόκος Τυδεύς OC 1316. Τυδεὺς ... ἐν Ἄργει ξεῖνος ὢν οἰκίζεται Synd. fr. 153. ὁ Τυδέως γόνος Ph. 416. ὁ Τυδέως τε παῖς 570. ὁ Τυδέως παῖς 592.

Τυλεῖον *culcitra*. Pollux 10, 39. τύλη δὲ παρ' Εὐπόλιδί ἐστιν ἰάζοντι ἐν τοῖς Κόλαξι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Οἰκλεῖ (fr. 415 c.) λέγοντι Ἀλλὰ καὶ λινορραφῆ τυλεῖα. Idem corrupte 7, p. 191. κλινοραφῆς τυλία. Vocem explicuit Lob. ad Phryn. p. 174. (II p. 863.)

Τύμβευμα *sepulcrum*. ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι Ant. 1220.

Τυμβεύω. Transitive *res sepulcrales conficere* significat; nam σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ Ai. 1063. est *sepulcro condere*; et πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς El. 406. et iusta *sepulcralia facere*. At intransitive dictum *degere sepultum*, εἴτε χρῇ θανεῖν εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύειν στέγῃ Ant. 888. perperam nonnulla apogr. τυμβεύσει. Sed pro εἴτε χρῄ scholiasten secutus quanquam dubie locutum num recte emendaverit Herm. εἰ χρῄζει, dubito. Unum apogr. τυμβεύει, τυμβεύσει Tricl., qualis quaedam in Brunckianis glossa legitur ἐντάφιος κείσεται. Praeterea ζῶσαν a multis scribi et Tricl. notavit et codd. Aug. Vat. subministrant, scilicet ab illis correctoribus profectum, qui τυμβεύειν active dici vellent. In his Herm. nomen suum nollem professus esset; nam acumen, quod quaerit, minime elegans videtur, nec adversatur finitio verbi ευω, quominus intransitive dictum videatur. cf. νυμφεύω.

Τυμβήρης *sepultus*. τυμβήρης μὲν οὐ Ant. 255. *sepulcro similis*. τυμβήρει θαλάμῳ Ant. 946. de turre aenea Danaes.

Τύμβος *sepulcrum*, *tumulus*. ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σός OC 402. v. δυστυχέω. ἱερὸν τύμβον 1545. τύμβον θέλομεν προσιδεῖν πατρός 1756 an. κατηρεφεῖ τύμβῳ περιπτύξαντες Ant. 886. de scrobe tumulo simili, qua Antigone conderetur. De eadem Antigone ipsa loquitur ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς οἴκησις 891. τύμβον ὀρθόκρανον ... χώσαντες 1203. πατρὸς τύμβον ... στέψαντες El. 51. τύμβῳ προσάψῃς μηδέν 432. ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός 760. Ibi quidem aptius diceretur τάφος. τύμβου προσεῖρπον ἆσσον 900. τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος 1135. *paterno tumulo conditus*.

Τυμβόχωστος *in tumuli modum aggestus*. πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου Ant. 849 m. V. Blomf. gl. Aesch. Sept. 1024.

[Τυμπανισταί. Ad fabulam Soph. sic inscriptam pertinent fr. 563—571 v. Φινεύς.]

[Τυνδάρεως n. pr. Errori Stobaei 105, 3. deberi id fabulae Soph. nomen probabilis est Welckeri de trag. p. 216. coniectura. Cf. Dind. ad fr. 572.]

Τυπάς *malleus*. τυπάδι βαρείᾳ inc. fr. 724. V. ἄκμων et Ἐργάνη.

Τύπος *figura*. *στίβου γ' οὐδεὶς τύπος Ph. 29. *nullum vestigium;* cogita de vestigio humi impresso. κτύπος ex PA. LA. recipiendum est. ὄμφακος τύπον Thyest. fr. 239, 5. Librorum scriptura est ἀνδρείῳ τύπῳ βούκρανος Tr. 12., cui nunc subrogatam videmus elegantiorem κύτει βούπρῳρος ex Strabonis plerisque et melioribus libris 10. p. 458.

Τύπτω *ferio*. πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπεὶς Ai. 256 ch. de *lapidatione*. σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρός OR 811.

Τύπωμα. τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν El. 54. *vas aeneum* cum Orestis, quae ferebantur, cineribus. (II p. 864, 5.)

Τυραννεύω *dominor.* τυραννεύειν χθονός OC 449.

Τυραννέω *rex sum.* εἰ καὶ τυραννεῖς OR 408. *dominor*, qua significatione non differt a τυραννεύω: Διὸς τυραννεῖ πνευμόνων (Κύπρις) fr. inc. 678, 15. — [Pro στρατηγήσαντος El. 1. in LA ab diorthota ascriptum est γρ. τυραννήσαντος.]

Τυραννίς *regnum, dominatio.* ὦ πλοῦτε καὶ τυραννί OR 380. λῃστής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος 535. τυραννίδα θηρᾶν 541. πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν ἀρχῆς ἀλύπου ... ἔφυ; 592. πάρος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα; OC 419. *ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ Ant. 506. [secl. Iacob.] τῆς ὑπερτάτης τυραννίδος θακοῦσιν ἡδίστην ἕδραν fr. Alead. 109, 3. τὴν Διὸς τυραννίδα Colch. 312. ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι Polyx. 470, 3. Paulo aliter et elegantius dictum τυραννίδος οὕτω πεσούσης OR 128., quod cum Laio rege una quasi regnum Thebarum interciderat. Sed Acris. fr. 67. v. τύραννος.

Τύραννος ‖ *rex.* τὸν τύραννον Οἰδίπουν OR 514. Hinc [et ex v. 825.] fabulam nomine suo donatam putant, et respicere videtur Eustath. p. 1839, 10. τὸν τύραννον τοῦτον ὀλλυσθαι 799. τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου 925. τύραννον αὐτὸν οὑπιχώριοι χθονὸς τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν 939. ἢ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς ...; 1043. καὶ τύραννος ὢν ὅμως OC 851. ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος 1338. τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον Ai. 1350. τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου El. 661. ὅστις γὰρ ὡς τύραννον ἐμπορεύεται, κείνου 'στὶ δοῦλος inc. fr. 711, 1. — ὡς ἐπίηρα φέροντα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις OR 1095 ch. εἰ ψῆφον τυράννων καὶ κράτη παρέξιμεν Ant. 60. τὸ δ' ἐκ τυράννων (γένος) 1056. σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ Ai. Locr. fr. 12. Adde Acris. fr. 67., ubi cum ap. Hesychium legantur mutila ὡς καὶ τύραννι ... πᾶς ἐγγίζεται φυγεῖν, Brunck. probabiliter emendavit ὡς καὶ τύραννον πᾶς ἐφίεται φυγεῖν. — ‖ *Regiae stirpis homines* qualescunque, et *regali habitu et adspectu.* De illa significatione confer Dorvill. ad Char. p. 34. μὴ τῶν τυράννων; Εὐρύτου σπορά τις ἦν; Tr. 316. Sic Schaeferus distinxit, cum in LA post εὐρύτου sit interpunctum, in ceteris vero libris omnia uno tenore legantur, in duobus codd. Brunckii τοῦ pro τῶν, Brunckius insigni temeritate μὴ τοῦ τυραννεύοντος Εὐρύτου σπορά; Sed Hermannum non probo, qui de solius Euryti prole agi affirmat; quidni enim Deianira formam Ioles mirata roget aptissimi num forte regia stirpe mulier sit? Apitz. vulgatae rationi patrocinaturus miram orationis figuram excogitavit, μὴ τῶν τυράννων Εὐρύτου σπορά idem esse quod μή τις τύραννος Εὐρύτου σπορά, documenti causa Hermannum ad Med. 41. et Bernhardyum Synt. p. 61. memorans, qui de tali portento ne hiscunt quidem. — πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν El. 664. *regalem* Clytaemnestrae *adspectum* nuntius miratur. — ‖ Latius serpit significatio *dominatoris* universe. ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός Tr. 217 ch. *tibiam* dicit, ad saltationem puellas excitantem: v. schol. et Herm. — ‖ Contra contrahitur angustius ad reddendam *iniusti et gravis domini.* ὕβρις φυτεύει τύραννον OR 873 ch. v. Herm. — ‖ Aliquando *adiective* dicitur, de *regalibus;* eam primitivam significationem fuisse in ea incertitudine, quaenam olim apud Graecos substantiva, quaenam adiectiva fuerint, Hermanno (ad Med. Elmsleii 41.) eo minus credendum duco, quod placet repeti vocabulum a κοίρανος: v. Eberti diss. Sicul. p. 44.; cf. Elmsl. ad Eur. Med. 1090. καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων Ant. 1169. v. Bergl. ad Alciphr. I. 34. p. 140. τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾶν OR 588. βασιλικὰ ποιεῖν gl. Br.

Τυρβάζω *turbo.* Ἄρης συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά inc. fr. 720, 2. *varia miscet.* Sed *proturbari* s. *effundi* τυρβάζεσθαι dici videtur inc. fr. 927: πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται. cf. πηλός. (II p. 865, 23.)

Τυρσηνικός *Tuscus.* χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς Ai. 17. *tuba:* v. Lob. et Herm. Τυρσηνικὸς κόλπος Tript. fr. 527, 2, cum in itineribus Triptolemi recensendis inter Oenotriam et Liguriam interponatur, *Tyrrhenum* haud dubie s. *inferum* mare dicitur.

*Τυρσήνιος s. Τυρσηνία λίμνη a Soph. dictum ex verbis inc. fr. 840. minime efficitur. v. ἄορνος.

Τυρσηνός *Tyrrhenus.* Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς Inach. fr. 256, 4.

[Τυρώ n. pr. Sic inscribebatur fabula a Soph., quam retractatam esse arguit additum a grammaticis δευτέρα. Sunt earum fr. 573—594.]

Τυφλός ‖ *caecus.* Proprie dictum: τυφλόν μ' ὠνείδισας OR 412. τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος 454. μὲ τὸν τυφλόν 1324 m. ζῶν τυφλός 1368. ἵν' ἢ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν 1389. τυφλοῦ γέροντος OC 1. φύλασσε τὸν τυφλόν 21. τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν ἢ φροντίδ' ἕξειν 299. τυφλοῦ πατρός 1378. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει Ant. 989. πόρρω δὲ λεύσσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός 737, 3. — *Figuratam* dictionem haec monstrant: τυφλὸς τά τ' ὦτα τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ OR 371., quo dicto Suidas utitur v. τυφλός, propter zeugma memorabili. Ex alio genere est τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός 389. τυφλὸς γὰρ οὐδ' ὁρῶν Ἄρης fr. inc. 720. — ‖ *caecus*, i. e. *non visus, latens, clandestinus.* τυφλῆς ὑπ' ἄτης Tr. 1104. τὸ δ' ἐς αὔριον αἰεὶ τυφλὸν ἕρπει fr. Ter. 520, 3. Ab Aeschylo deprompsisse hanc sententiam Sophoclem putat Toup. Em. in Suid. t. II. p. 286. — υ cum ap. Soph. perpetuo in thesi iambica legatur uno exemplo excepto fr. Ter. 520, 3., non producitur usquam; nam de hoc versu, qui cantici est, iudicari certo nequit. Accentus adiectivi verbalis est a τύφω ducti Arcad. p. 53, 27.

[*] Τυφλόω *excaeco.* ἕλκος τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος Ant. 973 ch. Locus totus varia scripturae et sensus ambiguitate plenus. [Dind. c. Wundero ἀραχθέν pro τυφλωθέν posuit.]

Τύφω. *fumum cieo.* κηκὶς μηρίων ἐτήκετο κάτυφε κἀνέπτυε Ant. 1009. (II p. 866, 11.)

Τυφώς *turbo.* ἐξαίφνης χθονὸς τυφὼς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος, πίμπλησι πεδίον Ant. 418. — Τυφῶ: ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος Σοφ. (inc. 961.) Hesych. [Nauck. (fr. p. 281.) aut Αἰσχύλος (Sept. 517. Suppl. 560.) vel Ἀριστοφάνης (Nubb. 336.) voluisse scribere Hesychium suspicatur.]

Τύχη ‖ *fortuna*, qua res humanae reguntur. Universe haec dicuntur: νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης Ph. 1326. cf. ἆρα θείᾳ κἀπόνῳ τάλας τύχῃ; OC 1585. πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ; Eriph. fr. 205, 1. — καί σ' εἷλε θηρῶνθ' ἡ τύχη OC 1026. τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ Ant. 328., quanquam

non minus bene de *eventu* pariter atque *casu* interpretari licet, velut de casu etiam vel *re forte facta* ποία ξύμμετρος προύβην τύχῃ; 387. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης 996. τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντα 1158. Haec sententia proxime abest a *deae Fortunae* mentione. τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος Tr. 724. i. e. οὐ χρὴ κακῶς ἐλπίζειν. οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἡ τύχη βιάζεται Phaedr. fr. 603, 2. *Casum* intelligi praeter illa supra allata patiuntur haec. ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ OR 977. Adde *adverbiascentia*: ἤ τοι κλύουσα παιδὸς ἢ τύχῃ περᾷ Ant. 1182. τύχῃ δέ πως πρὸς ταυτὸν ὁρμισθεὶς πέδον Ph. 546. *Eventum* explicueris μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη OR 680 m.; *quid sit gestum*, *quo perventum* Iocasta quaesituram se dicere videtur. — *Bonam fortunam* dici video his locis: ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε Ph. 775. ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς 1069. εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη OR 80. *cum fausto nuntio.* οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη Camic. fr. 302, cui sententiae simillima alia est οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει inc. fr. 666. De hac significatione praeteriens adnotavit Seidlerus ad Eur. El. 588. — *Mala et infausta fortuna* significatur: νῦν δ' εἰς τὸ κείνου κράτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη OR 263. — || *Dea Fortuna* dici videtur OR 1080: ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων. Minuscula initiali Hermannus scribit, sed non minus recte maiuscula habet, quam toties in Δίκη, Ἐρινύς, Αἰδώς. — fr. inc. 966. ὥσπερ καὶ τὴν Τύχην Σοφ. ὕμνησε διαπορῶν γένει — || *Fortuna homini obtingens*, i. e. *sors* vel *casus* fortuna oblatus. Universe s. medie dicitur: τύχα τᾷδ' [ἁ τύχα ἅδ' Dind.] ἀπὸ μείζονος Ph. 1086 ch. ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην; OR 102. — διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών 773. πρίν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέστη 776. ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ 1036. σκέψασθε τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν Ai. 1028. ἣν ὅδ' εἴληχεν τύχην 1058. — ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν Ph. 1317. πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας 1418. Adde selectiores formulas hasce: τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης El. 48. *fatali necessitate.* Versum retulit Suidas v. ἐξ ἀναγκαίας τύχης, *violentam mortem* explicans. Aliter dicitur τῆς ἀναγκαίας τύχης οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν Ai. 485. *Captivitatem* s. *servitutem* pro suis rebus intelligi Tecmessa vult, nec tamen per se quidquam nisi *fatalis sors* dicitur. πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης Ai. 803. Significatur ἀντιτάττεσθε πρὸς τὴν τύχην, quod si quis de mala fortuna dici decreverit, qualis sane intelligi debet, non repugno. Ceterum v. ἀναγκαῖος. — ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν; Ai. 102. *quonam fortuna utitur, quid agit?* — Adverbiascit πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν OR 949. *non fortuito*, sed ἀπὸ φυσικοῦ θανάτου, quae glossographi verba sunt. πρὸ τῆς τύχης Tricl. et codd. quidam absurde. — *Felix sors* s. *fortuna* dicitur: ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην παρέσχες ἡμῖν OR 52. αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν 442. Quaenam ea sit, v. Herm. θεῶν τύχην τις ἐσθλὴν ἧκε τῇσδε [τῇσδ' ἔθηκε Dind. c. Heath.] τῆς ὁδοῦ OC 1506. — οὐ ζήλῳ πολιτῶν ταῖς τύχαις ἐπιβλέπων OR 1526. [immutato loco Dind. καὶ τύχαις ἐπέβλεπον. V. s. ἐπιβλέπω.] οὐ χρή ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας ἀνδρός Tynd. fr. 572, 1. — At *calamitas* significatur: ἄναυδον τῇδε συγκῦρσαι τύχῃ OC 1404. ἡ δέ τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ Tr. 327. ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ Ai. 323. ὤμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης 980. μὴ στένειν τύχην inc. fr. 686, 2. — τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας Ai. 283.

[*] Τώς *sic.* ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο Ai. 841. Hoc adverbium a tragicis imperitissime abiudicavit Monkius ad Eur. Hippol. 114, etsi satis multa exempla eius Aeschylea iam Abreschius collegerat ad Suppl. 67; collegit iterum Elmsl. ad Eur. Med. 313. Sophocleum diserte testantur Eust. p. 429, 32. Phavor. p. 431. Dind., totam sententiam rettulit Suid. v. τώς. [sed notavit versus iam scholiasta.] — Accentum enormem notavit Apoll. de adv. p. 582, 17.

Υ.

Ὑβρίζω || *superbe et contumeliose ago.* αὕτη δ' ὑβρίζειν . . . ἐξηπίστατο Ant. 480. πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω Ai. 971. ὅπου δ' ὑβρίζειν . . . παρῇ 1081. ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας 1151. θαρσῶν ὑβρίζεις 1258. ὕβριζε El. 794. ὑβρίζων αὐτίκ' ἐκ βάθρων inc. fr. 938, 1. — || *superba contumelia afficio.* τί με οὐκ ὀλομέναν [οἰχομέναν Dind. c. Martino.] ὑβρίζεις —; Ant. 840 m. ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν El. 613. οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσῃ στυγναῖσι λώβαις Ai. 560. ὑβρίσει Brunck. ex paucis apogr., alterum soloecum ratus; ὑβρίσῃ Elmsl. et Herm., futurum ὑβριεῖ esse decernentes defendunt, quod non certissimum. Sed v. οὐ μή. — οἴμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα Ai. 367. ὅθ' ὧδ' ἔχων πρὸς τῇσδ' ὑβρίζει μητρός El. 790. (ῠ in thesi; v. Ai. 560.).

Ὕβρις || *superbia* ad facta contumeliosa, immania, insolentia stimulans; v. Plat. Phaedr. p. 238. A. coll. Nitzsch. ad Odyss. 1, 7. ἅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει Ph. 396 ch. ὕβρις φυτεύει τύραννον, ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν . . . ὤρουσεν OR 873 ch. Quam sententiam qui laudaverint, v. τύραννος. ἐς τοσήνδ' ὕβριν ἥκοντα τόλμης τῆς παρεστώσης τὰ νῦν OC 1029. *facti audacia* cum *mentis*, qua genitum est, *superbia* coniunguntur. ὅταν . . . ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν El. 271. ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω 523. οὐχ ὕβρει λέγω τάδε 881. *non ut insolenter te rideam.* ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες Tr. 280. ἐχθρῶν δ' ὕβρις ἀτάρβητος ὁρμᾶται Ai. 196 ch. v. ἀτάρβητος. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν 1061. ὕβρις δέ τοι οὐπώποθ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο inc. fr. 705, 1. *adolescentium vitium est*, et cum ea aetate una occidit. — || Aliquando non potest nisi de *superbe* vel *contumeliose factis* intelligi. ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ'; OC 883. chorus rogat, ὕβρις Creon respondet. πρὶν ἂν . . . τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν Ant. 309. *rationem facinoris.* ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα 482. ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών Ai. 304. ἄρξασι Φρυξὶ τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν Lac. fr. 337, 2. *raptum Helenae* dici puto. — || Selectiore significatione semel praeditum est. Nutricem mortis Deianirae nuntiam

chorus rogat ἐπεῖδες, ὦ ματαία, τάνδ' ὕβριν; Tr. 887, quasi *contumeliose factum in se ab ipsa commissum*, i. e. immane facinus universe; simili modo foedus Orestis interitus ἄσκοπος λώβη dicitur El. 864 ch. — ῡ in thesi corripitur; producitur in arsi iambica OC 883. Ai. 304, melica OR 873.

[Ὕβρις fertur fuisse inscripta Soph. fabula satyrica. V. fr. 595 sq. Dind.]

Ὑβριστής *insolens, contumeliose superbus*. πρόσθεν οὗτος ἦν αἴθων ὑβριστής Ai. 1088. μὴ ... ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ 1092. De Centauris dictum στρατὸν θηρῶν, ὑβριστήν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν Tr. 1096. — Accentum generis expositum v. EM p. 436, 12.

Ὑγϊής (ῠ) *sanus*. ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν Ph. 1006.

Ὑγρός || *humidus*. παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥεέθρων Ant. 1123 ch. sic Tricl.: LA ὑγρὸν ῥέεθρον. ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον Ai. 1286. de gleba pro sorte in urnam aqua plenam coniecta; v. Apollod. 2, 4. Paus. 4, 3, 3. cf. βῶλος. — || Tralate *mollem* et *flexilem* significat. ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶνα ... παρθένῳ προσπτύσσεται Ant. 1236. *Languescentem* Herm. interpretatur. Copiose illustrat Valck. ad Phoen. 1448, cf. Boeckh. expl. ad Pind. p. 228. ῡ in thesi corripitur.

Ὕδρα *hydra*. Λερναίας ὕδρας Tr. 574. δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προστεταχὼς φάσματι 836 ch. Λερναίαν θ' ὕδραν 1094. ῡ in arsi melica Tr. 836. producitur.

[Ὑδροφόροι. Fabulae Soph. sic inscriptae sunt fr. 597—599 Dind.]

Ὕδωρ (ῠ) *aqua*. στατὸν εἰς ὕδωρ Ph. 716 ch. ὕδατος, μελίσσης (χοαί) OC 482. ῥυτῶν ὑδάτων 1599. *perennis aquae*. λέων δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ Ach. Am. fr. 163, 2. τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ Ph. 637. ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω inc. 694. [in στίχῳ παροιμιαζομένῳ.] ὦ γῆ Φεραία, χαῖρε, σύγγονον θ' ὕδωρ, Ὑπέρεια κρήνη fr. 758. — μίσγει δ' ὕδασιν τοῖς Ἀχελῴου Inach. 265, 4, de Inachi cursu. — Una cum ceteris in ωρ substantivis gravatur: Herod. π. μ. λ. p. 32, 14. unum ἰχώρ excipit.

Υἱός *filius*. δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ τὸν υἱὸν ... ὧδ' ὀλωλότα El. 806. τὸν Μηλιᾶ Ποίαντος υἱόν Ph. 5. Πριάμου μὲν υἱός 605. τὸν Ἀτρέως ἔχθιστον υἱόν 1377. γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις OR 459. τὸν πόντιον γαιάοχον Ῥέας φίλον υἱόν OC 1072 ch. — κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱέσι στυγῶ. Ant. 571. Hoc pro υἱάσι Herm. restituit ex duobus apogr. monitu Lobeckii ad Phryn. p. 69. Displicet Bothio, quippe qui solus sibi sapere videatur.

Ὑλακτέω (ῠ) tralate *clamo, vociferor*. τοιαῦθ' ὑλακτεῖ El. 299.

**Ὑλάω *clamo*. βοᾷ τις ὦ ἀκούετ'· ἢ μάτην ὑλῶ Acris. fr. 58. Sic recte Herm. EDM p. 50. Ap. Stob. 8, 2. legitur ὑλακτῶ.

Ὕλη (ῠ) || *silva*. φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν OR 477 ch. κατ' ἀγρίαν ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη OC 349. *Arbores silvestres* potius quam silva ipsa dicitur Ant. 420: πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης πεδιάδος. Sic intelligo πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς κείραντα Tr. 1195. non de *lignis*. — || *materies*, et *aes* quidem s. *ferrum* aperte dicitur inc. fr. 724. οἳ παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ ... ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες. v. ἄκμων. — Accentum notavit Herod. π. μ. λ. p. 39, 31.

Ὑλήεις *silvester*. ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου πρόβλημα Ai. 1218 ch. ὑλῶεν Flor. Γ.

Ὕλλος n. pr. ὅνπερ εἰκός, Ὕλλον (πέμπεις) Tr. 56. Accentum commemorat Herod. π. μ. λ. p. 11, 17.

Ὑλοτόμος *lignator*. ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι, σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει El. 98 an.

Ὑμέναιος (ῠ) *hymenaeus*, carmen nuptiale, hinc *nuptiae*. ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας εὐπλοίας τυχών OR 422. de infausto matrimonio fausta portendere viso. οὔθ' ὑμεναίων ἔγκληρον Ant. 813 m.

Ὑμέτερος (ῠ) *vester*. ὥς τις ἀφ' αἵματος ὑμετέρου προφανεῖσα OC 264 m.

Ὑμνέω proprie *cano*. οὔτ' ἐπινυμφίδιός πώ μέ τις ὕμνος ὕμνησεν Ant. 816 m. Transfertur inde ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα Ai. 292. i. e. τὰ πολυθρύλητα ἐκεῖνα, sermonibus celebrata. At *deplorare, lamentari* significat: ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ στέγῃ ... ὑμνήσεις κακά El. 382. κακά enim τὰ σεαυτοῦ intelligo.

Ὕμνος *cantus*. ἐπινυμφίδος ... ὕμνος Ant. 815 m. [ἐπειγομένων (ἐπεγειρομένων Bergk.) κερκίδος ὕμνοις (cod. οὐ κερκίδος ὕμνους) ἢ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει fr. inc. 909 ap. schol. Venet. ed. Aristoph. Plut. 541.] — Accentum enotavit Arc. p. 62, 21.

Ὑπαγκάλισμα *amplexus*. δύ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα Tr. 540. De ea formula v. Bergler. ad Alciphr. I. 38. et miscell. obss. vol. 5. p. 59. De vocabulo rariore universe consuli potest Elmsl. ad Eur. Heracl. 42.

*Ὑπάγω Ant. 351. v. ἄγω.

Ὑπαί v. ὑπό.

**Ὑπαίθρειον. Cum Ant. 356 ch. in libris legatur δυσαύλων πάγων αἴθρια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη, i. e. δύσαυλοι πάγοι αἴθριοι, versu duobus syllabis antistrophico breviore, probabili coniectura, cui etiam Dind. calculum adiecit, Boeckhius corrigit δυσαύλων πάγων ὑπαίθρεια, quod minus insolens videbitur propter Ἐφέσειος, Βοσπόρειος, εὐτύχεια a Soph. posita. Ad sensum contendi potest Aesch. Agam. 355.

Ὑπαίθω *succendo*. πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰῴμην τὸ σόν; Tr. 1210. Transfertur ad amatoriam cupiditatem. μηροῖς ὑπαίθων τὴν Διὸς τυραννίδα Colch. fr. 312. i. e. Δία τύραννον θάλπων ἔρωτι, de Ganymede dictum.

Ὑπαΐσσω v. ὑπᾴσσω.

Ὑπακούω *pareo*. ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχον inc. 724. *aes* s. *ferrum malleo subactum* dicitur [siquidem Sophoclis, non Plutarchi (Moral. p. 802 b) verba sunt.]

Ὑπαντάω *obviam fio, offendo*. ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας Ph. 719 ch. Insolentior dativus est.

Ὑπαρχή *principium*. ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὔτ' ἐγὼ φανῶ OR 132. *rem, qualis initio erat, rursus in lucem proferam*, i. e. *de integro quaeram*.

[*]Ὕπαρχος *dux alteri parens*. ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας Ai. 105. [secl. Schneidew.]

Ὑπάρχω *praesto sum, adsum*. ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχοι Ph. 703 ch. Apogr. pleraque ὑπάρχει. τοιγάρ τοι καὶ τοῖσιν ἄγουσιν κλαύμαθ' ὑπάρξει Ant.

932 an. ἡ δὲ νῦν ἴσως πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν El. 919. Sed significat etiam *esse* simpliciter. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει Ant. 1348 an. Sic dicto participium adiungendum videri possit; sed non certius custoditur hoc, quam in verbo τυγχάνω. ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα El. 1340. *est ita, ut nemo te noverit*, i. e. *novit te nemo*. Sed ad priorem et legitimam significationem revocandum σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί Ph. 224. *praesto adest*, i. e. oculis meis ostenditur. — Transitive, ut *originem dare, initium facere* significet, Sophocli non legitur, cum El. 919. commode aliter explicetur. Is locus fortasse emendatione egere visus Valckenario, erudite agenti de illo significandi genere ad Phoen. 1576.

Ὑπασπίδιος *quod armorum est.* τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω Ai. 1408 an. τὸν ἐνόπλιον schol. Arma sunt praeter clipeum, proprie autem lorica et fortasse ocreae, quippe clipeo tegi solita.

[*] Ὑπάσσω *elabor.* ὑπάξας διὰ θυρῶν Ai. 301. Sic Brunck. ex plurimis libris. In LA ἀπᾶξας est a m. pr. [unde recte nunc scribitur ἀπάξας], ὑπαΐξας (ut apographa multa) a m. rec. In lemmate scholii est ἀπάιξας. ἐπαΐξας apographa multa.

Ὕπατος *ultimus.* φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἁμέραν ὕπατος Ant. 1331 m.

Ὕπαυλος *qui intra aulam* (tentorium) *versatur.* ἐκεῖνον εἴργειν ... σκηνῆς ὕπαυλον Ai. 796.

[Ὕπαφρος *spuma tectus, obrutus.* Erotian. p. 374. ὕπαφρον (cod. ὕποφρον): κρυφαῖον ὥς φησιν ὁ Ταραντῖνος. μαρτυρεῖ γὰρ ὁ Σοφ. ἐν Ἠριγόνῃ (fr. 225.) λέγων Νῦν δ' εἰρὴ ὕπαφρος ἐξ αὐτῶν ἕως ἀπώλεσεν. μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ (fr. 294.) Verba Soph. valde sunt corrupta. De vera vocabuli forma disseruit Dind. in Th. LGr. 8. p. 137.]

Ὑπεικαθεῖν *cedo, pareo.* ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἂν ... τούτοις ὑπεικάθοιμι El. 361. v. εἰκαθεῖν.

Ὑπεικτέος s. ὑπεικτέον potius, *parendum.* ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον Ai. 668.

Ὑπείκω *cedo, remitto.* βαρεῖαν φάτιν κοὐχ ὑπείκουσαν κακοῖς Ph. 1046. καὶ νῷν ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν OC 1184. *cede, ut sinas venire.* ὅσα δένδρων ὑπείκει Ant. 713. πόδα τείνας ὑπείκει μηδὲν 716. de pertinaci navigatore. ὕπεικε καὶ φρόνησον εὖ Ai. 371. τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει 670. (Ζεὺς) ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται Phaedr. fr. 607, 5. sc. *Amori.* — Praeter haec *praesentis* exempla unum *futuri* exstat. ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; OR 625. *parendi* inest adsignificatio. (II p. 872, 8.)

Ὕπειμι *subsum* (insum). ὕπεστί μοι θράσος El. 479 ch.

Ὑπειπεῖν *indicare.* ὥστ' οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις Ai. 213 an. Praepositio abundare visa Brunckio, sed *dicendo suggerere* significat.

Ὑπεκπέμπω *clam ablego.* οὗ τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ χεροῖν El. 1350.

Ὑπεκτίθημι *clam amoveo.* ἥτις ἐκ χερῶν κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου El. 297.

Ὑπεκτρέπω. Activum *dimoveo, averto,* quasi *gressum* significat. ὧν (τῶν ὡραίων) ἀφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' (τῶν παρηβησάντων) ὑπεκτρέπει πόδα Tr. 549. Apogr. unum ὑπεκτρέχειν, pleraque ὑπεκτρέπειν. — Medium est *se avertere,* i. e. *refugere.* ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδὲν ὄνθ'... ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν OC 566 v. Herm.

Ὑπεκτρέχω. *Excedere* adsignificata *effugiendi* notione est τοὔθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος Tr. 167. Ea *effugiendi* vis sola inest Ant. 1086: τῶν σὺ (τοξευμάτων) θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.

Ὑπεκφεύγω *effugio.* οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν Ant. 553. ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις 776. Pleraque apogr. ὑπεκφύγοι, sed vera lectio est in LA.

[*] Ὑπεμβρυόω *praegnantem facio.* ὡς κόρην Πλευρωνίαν ὑπημβρύωσεν inc. L. 4 ap. Brunck. [Est Pseudosophocl. cf. s. βαθμός.]

Ὑπεξαιρέω *tollo,* adsignificato *facto clandestino.* τοὐπίκλημ' ὑπεξελὼν αὐτός OR 227. Elmsl. explicat *crimen confitendo diluens,* non recte, rectius tamen Hermanno sic interpretato *subterfugiens accusationem sui ipsius,* quod in αἱρεῖν non magis, quam in compositis eius verbi inest. Si quis exsul propter facinus ex civitate abit, *crimen* una cum eo de civitate *tollitur*, et quidem non tam palam et multo rumore, quam tacite et nemine sentiente. Aliam etiam explicandi rationem excogitavit Hermannus ad El. 1410 (=1419) ch., ubi quod legitur, illi totum dissimile est: πολύρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες. Herm. „ὑπεξαιρεῖν *est occulta et recondita promere OR* 227. *Eur. Hipp.* 633." Longe melius scholiastes ἐκχέουσι. Ἐξαιρεῖν et ὑπεξαιρεῖν, hoc rem clam factam significans, est *morte* s. *occisione de medio tollere,* ab eximenda s. eradicanda stirpe sumptum.

Ὑπεξέρχομαι *devito.* ὦ γλῶσσα... πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ' ὑπεξελθεῖν τόδε; inc. fr. 696, 2. Cum de aperiendo arcano sermo sit, valde blanditur Brunckii emendatio ἐπεξελθεῖν, *perficere.* Sed etiam illud, si τλήσει Latine reddideris *tolerabis*, i. e. *poteris efficere* aliquo modo explicari potest.

Ὑπέρ (ῠ). I. *Adverbiascit* cum casu caret. πορθῶν γε τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀντιστὰς ὕπερ Ant. 518. sc. αὐτῆς s. γῆς, quanquam his subaudiendis opus non est. Verum iniuria quidam huc referunt OR 165 ὕπερ ὀρνυμένας. (II p. 873, 14.)

II. Tanquam *praepositio* A. Cum *genitivo* casu ‖ *super* s. *supra* significat, altiore aliquid altero versari loco indicans. Hoc et ad statum quiescentis et ad motum incedentis accommodatum est. Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων Ph. 729 ch. Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων μολοῦσα Ant. 105 ch. στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων 117 ch. νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ 528 an. τράφη... ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου 985 ch., quod huius loci est, sive ὄρος ὑψηλόν cum scholiaste, sive glaciem firmiter concretam cum Hermanno intelligas. σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέροψ ὄπωπε λιγνύς 1126 ch. sc. Βάκχον ἐπιφανέντα. Ἰκαρίων ὑπὲρ πελάγεων μολὼν Ai. 702 ch. πηδῶντος Ἕκτορος τάφρων ὕπερ 1279. [ut ὑπὲρ τάφρου πηδῶντας Φρύγας fr. Teucr. 509, 2.] ὡς ἂν ποταθείην ὑπὲρ ἀτρυγέτου γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας Oenom. fr. 423, 2. [quo loco ὑπὲρ αἰθέρος ἀτρυγέτου probabiliter coni. Kock.] — ‖ Deinde significat *pro, in gratiam alicuius.* ἀπαυδῶ ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ Ph. 1294. ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων, ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος OR 137. ὧν ὕπερ εὐῶπα πέμψον ἀλκάν 187 ch. ἐπισκήπτω τελεῖν ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ τοῦ θεοῦ τε τῆσδέ τε γῆς 253. ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ 1448. τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ αὐτῆς θ' ὁρώσης OC 33. πατρὸς ὕπερ τοὐμοῦ μόνον ἅπτομαι 243 m. ὁ

γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε Ant. 748. τοῦ τεθνηκότος ϑ' ὕπερ λέξαιμ' ἂν El. 554. ἧς ἔϑνησχ' ὕπερ Tr. 708. τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ Ai. 1231. καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ ϑανεῖν . . . μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός 1311. — ‖ Hinc aliquando est *de*. οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀϑλίου πεύσεσϑ' ὕπερ; OR 1444. De Oedipo oraculum consulturi erant quid faciendum esset. ὕπερ . . . τῆς κασιγνήτης ϑ' ὁμοῦ (sc. λέξαιμ' ἂν ὀρϑῶς) El. 554. cum zeugmate praepositionis. — ‖ Hinc proxime abest causae, cur quid fiat, significatio, ut Latine reddatur *propter*. ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσϑ' ὕπερ; OR 989. τοῖσιν ἄγουσιν κλαύμαϑ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ Ant. 932 an. Et hoc quidem exemplum *de* significationem respuit; prius illud admittit, quippe exiguo diremptam discrimine. De *causa* interpretandum, non de s. *quod attinet*, ut Erfurdtio visum, nec *pro*, ut Hermanno, nec ὑφ' ἓν scribenda ὑπερορνυμένας, quod Musgravio et aliis quibusdam in mentem venit, OR 165 ch.: εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ ὀρνυμένας πόλει ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλϑετε καὶ νῦν. *propter calamitatem*, i. e. *cum olim urgeret calamitas, ut eum averteretis sicut olim adfuistis, ita nunc adeste.*

B. Cum *accusativo* ‖ ita significat *super*, ut motus locum aliquem excedens vel ulterius tendens indicetur. μολεῖν Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτὺν ἢ στονόεντα πορϑμόν Ant. 1145 ch. ὑπέρ τε πόντον πάντα fr. Orith. 655, 1. [ὡς μήτε κρούσῃς μήϑ' ὑπὲρ χεῖλος (vulgo ὑπὸ χεῖρα) βάλῃς fr. inc. 926 a.] — ‖ *ultra*, de rebus aliquem modulum excedentibus. σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων Ant. 364 ch. — ‖ III. [Anastrophen adverbium bis patitur in melicis: ὧν ὑπέρ OR 187. ὀφρύων ὑπέρ Ant. 528. Qui loci idem soli sunt Lehrsio quidem auctore, quibus praepositio ap. Soph. postponatur. Rarissima omnino anastrophes exempla pluribus perlustrat castigatque Lehrs. in annal. Fleckeis. 85. (1862.) p. 312—315.] —. Praepositio sic olim ea affici visa cum extremum trimetri locum occupavit, El. 554. Tr. 708. Ai. 1221. 1279. OR 989. 1444. 1448, anapaestici versus Ant. 528. 932, melici OR 188. Sed in medio versu anastrophe comparet OC 243. — De *scriptura* ambigendum Ant. 599, ubi cum libri plerique ὑπέρ, LA ὕπερ, plana simul et nitida sententia sec. schol. Hermannus ὅπερ scripsit.

Ὑπεραλγέω *doleo de*. ἀπάτης λεχέων ὑπεραλγῶν Ant. 630 an. ὑπὲρ τῆς τῶν λεχέων ἀπάτης schol. Alias *graviter dolere* significat: v. Herm.

Ὑπεραλγής *gravi dolore plenus*. τὸν ὑπεραλγῆ χόλον El. 176 ch.

Ὑπεράχϑομαι *graviter* s. *nimis dolere*. μήϑ' οἷς ἐχϑαίρεις ὑπεράχϑεο μήτ' ἐπιλάϑου El. 177 ch. ὑπεράχϑου Monkius, insociabili epicarum formarum odio incensus, ignarus tragici sermonis. V. praef. vol. II. ed. pr.

Ὑπερβαίνω *egredior*, i. e. *violo*. ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; Ant. 449. νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους 481. ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται 663.

Ὑπερβάλλω. Activum significat *praecurrere*. ὡς ὑπερβάλοι χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαϑ' ἱππικά El. 717. — Medium figurate *superare*. *φίλτροις ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεϑα τὴν παῖδα Tr. 584. [secl. Dind.]

Ὑπερβασία *egressio*, velut *legis*, inde *facinus nefarium*. τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατάσχῃ —; Ant. 605 ch. Ald. Turn. Br. Erf. sec. pleraque apogr. et schol. ὑπερβασίᾳ. Longe elegantior est altera scriptura, in LA reperta. [Meinek. malebat: ὑπέρβασις ἂν κατάσχοι.] (II p. 875.)

Ὑπερβολή *exsuperantia*. Adverbiascit ὅστις καϑ' ὑπερβολὰν τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου OR 1196 ch. *nimium prospero iactu potius felicitate*. De hac et simili formula εἰς ὑπερβολήν v. Valck. ad Hipp. 938.

Ὑπερβριϑής *gravissimus*. ἄγαν γ' ὑπερβριϑὲς ἄχϑος ἤνυσαν (ϑεοί) Ai. 951.

Ὑπερδέδοικα *timeo pro*. ὡς ὑπερδέδοικά σου Ant. 82.

Ὑπέρδικος *iustissimus*. τὰ σκληρὰ γάρ τοι κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει Ai. 1119.

Ὑπέρεια n. pr. fons Achaico in agro. Schol. Pindari Pyth. 4, 221. Ὑπέρεια κρήνη ἐν ταῖς Φεραῖς, ὡς Σοφ. (fr. inc. 758.) . . . χαῖρε . . . , Ὑπέρεια κρήνη, νᾶμα ϑεοφιλέστατον.

Ὑπερεχϑαίρω *graviter odi*. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχϑαίρει Ant. 128 an.

Ὕπερϑεν *amplius*. τοτὲ μὲν ἄπορα, τοτὲ δ' ὕπερϑεν (sc. ἐπειρώμην μόγου) OC 1745 m. v. Herm. et cf. v. πέρα.

Ὑπερίστημι. Medium *defendendo adesse* significat, ab adsistentibus desumptum. ἇς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται El. 188 m.

Ὑπερίστωρ *scientissimus*. κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ El. 850 m.

Ὑπέρκοπος *superbus*. ὑπέρκοπον μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς ϑεοὺς ἔπος Ai. 127. [schol. ὑπέρκοπον, ἀντὶ τοῦ ὑπέρκομπον ut est in apogr. compluribus. At ipsum ὑπέρκομπος ubicunque legatur in ὑπέρκοπος mutari iussit Blomf. ad Aesch. Sept. 378.] Cf. Heath. ad Ai. 127.

Ὑπερκτάομαι *adquiro*. πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω El. 217 an. Schol. ἐκτήσω explicat; clarum est autem nimiam quandam et qua opus non fuerit mali ab ipsa quaesiti accessionem significari.

Ὑπερμαχέω *pugno pro*. Proprie dictum πόλεως ὑπερμαχῶν ὄλωλε τῆσδε Ant. 194. Tralate σὺ ταῦτα τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί; Ai. 1346. *illam defendens contra me pugnas?*

Ὑπερμάχομαι *pugno pro, vindico*. ἀνϑ' ὧν ἐγὼ τάδ', ὡσπερεὶ τοὐμοῦ πατρός, ὑπερμαχοῦμαι OR 265. v. Herm.

[*Ὑπέρμεγα. Ai. 689 pro ὑμῖν ἅμα in LA extat ὑμῶν ἅμα, addito γρ. ὑπέρμεγα ab S.]

Ὑπερνοέω *insuper cogito*. τί δῆτ' ὑπερνοεῖς; OC 1741 ch. Insolens visum vulgo pluribus vocabulum et illa Heathii interpretatio; quare Graserus ὅπερ νοεῖς [id quod Dind. recepit], Herm. ὑπεννοεῖς, quod mihi quidem valde placet, et ὅπερ νοσεῖς coniecerunt; sed quod Hermannus huic alteri coniecturae commendandae addit, non id agere chorum, ut comperiat, quid cogitent virgines, sed ut consoletur illas, ad nihilum recidit, si cogitaveris ad consolandum aliquem primum opus esse scire, quanam in re consolatione indigeat. (II p. 876, 2.)

Ὑπερόπτης *superbus, contemtor*. σφᾶς ἐσιδὼν πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους χρυσοῦ καναχῆς ὑπερόπτας Ant. 130 an. [Sic m. ant. in margine LA ascripsit: m. pr. sicut apographa ὑπεροπτίας absque

ullo sensu. Hoc idem legerat schol. Sed bene in uno apogr. ascribitur ὑπέρφρονας.]

*Ὑπεροπτία v. ὑπερόπτης.

Ὑπέροπτος *superbus*. εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται OR 883 ch. Adverbiascit, sed obiecti vice suspensum a πορεύεται. Gl. Brunckii καταφρονητικῶς explicat.

[*Ὑπερόρνυμι. ὑπερορνυμένας ex Musgravi coni. OR 165 ch. Dind. pro ὕπερ ὀρνυμένας.]

Ὑπέροχος *eximius*, sed ut in malam partem de *insolente* dicatur. ἱπποβάμονα στράτον θηρῶν ὑβριστήν, ἄνομον ὑπέροχον βίαν Tr. 1096. Sic haec distinguenda censeo, cum vulgo et post θηρῶν et post ἄνομον incidi soleat. Libri ὑπείροχον. Illa emendatio est Bentleii et Clarkii, huius ad Il. β. 426.

Ὑπερπέτομαι *superinvolo*. ὀξέα κλάζων αἰετὸς ἐς γῆν ὣς ὑπερέπτη Ant. 113 an. De lacuna et sensu explendo v. Herm.

Ὑπερπηδάω *supersilio* i. e. *egredior*, *devito*. θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός inc. fr. 656.

Ὑπερπίμπλημι *praeter modum impleo*. Proprie dictum ἀνὴρ ὑπερπλησθεὶς μέθῃ [sic m. pr.: μέθης m. ant. LA] OR 779. Tralate ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν OR 874 ch. de insolente recti fastidio.

Ὑπερπονέω *laboro pro*. σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τἀμὰ δυστήνου κακὰ ὑπερπονεῖτον OC 345. Eadem vi, sicut ipsum πονεῖσθαι, media s. deponentialis forma praedita. καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ θανεῖν προδήλως μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός Ai. 1310.

Ὑπερπόντιος *transmarinus*. φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος Ant. 785. de *vi amoris*. Comparat Erf. Soph. inc. fr. 678, 9. et Eur. Hippol. 1272.

Ὑπέρτατος v. ὑπέρτερος.

Ὑπερτελής *qui defungitur*. ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ Tr. 36. *cum laboribus suis functus sit*. v. schol. ὑπερτελής: ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικομένη. Hesychius. Cf. Abresch. ad Aesch. Ag. 294.

Ὑπέρτερος *superior*. Proprie nec hoc nec ὑπέρτατος dictum legitur; proxime tamen ad propriam vim accedit ἐξ ὑπερτέρας χερός *victorem* significans El. 455. si *victrici manu*, quod Hermanno placet. Deinde *maiorem* significat. ἔφρασας ὑπερτέραν τᾶς πάρος ἔτι χάριτος El. 1265 m.; et *amplius* s. *praeterea*, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον Ant. 16. *Amplius* i. e. *plura et certiora* dici reperies etiam Ant. 631: τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον. — Superlativus *summum* significat, tum *quod alia excedit* universe, velut de labore et aerumna, μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν OC 105, tum *honoratissimum:* σέβας ὑπέρτατον Ph. 402 ch. κλέος ὑπέρτατον 1347. θεῶν τὰν ὑπερτάταν Γᾶν Ant. 338. φρένας πάντων, ὅσ' ἐστί, κτημάτων ὑπέρτατον 684. τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς ὑπερτάτα πόλεων 1138 ch. [ἔκπαγλα τιμᾷς ὑπὲρ πασᾶν πόλεων scripsit Dind.] τῆς ὑπερτάτης τυραννίδος Alead. fr. 109, 2. (II p. 877, 10.)

Ὑπερτῑμάω *praecipue honoro*. πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην ἔκρυπτον αὐτόν; Ant. 284.

Ὑπερτρέχω *excurro*, inde *excedo* s. *violo*. ὥστε θεῶν νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν Ant. 455.

Ὑπερφέρω *supero*. τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ OR 381. *ars ante alias artes eminens*, v. Herm. εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται τιμαῖς σεβίζειν, ἥ δὲ τοῦθ' ὑπερφέρει OC 1007. τοῦτο in LB. PA repertum adverbiascit. Ceteri codd. τοῦδ', quod in PA supra scriptum. [Dind. recepit Kunhardti coniecturam τῷδε, ratione grammatica motus.]

Ὑπέρφρων *superbus*. ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; Ai. 1236.

Ὑπερχλῐδάω *superbio*. ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς Tr. 281. [Sic mutavit m. ant. in LA quod m. pr. scriptum est et in lemmate scholii ὑπερχλίοντες. Ut magis poeticam formam Dind. hanc recepit.]

[Ὑπερχλίω v. ὑπερχλιδάω.]

Ὑπέρχομαι *subeo*. Proxime abest a propria dictione ἐς δ' ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν OC 1465 ch. de *timore crines erigente* dictum. Magis distat, cum de *insidiante* et *clandestinos dolos tentante* dicitur. εἰ ταύτης (ἀρχῆς) Κρέων... λάθρᾳ μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται OR 386. A luctantibus eam formulam sumi adnotat scholiasta; v. Toup. em. in Suid. t. 1. p. 193. t. 2. p. 301. οἷός μ' ὑπῆλθες, ὥς μ' ἐθηράσω Ph. 1007. [οἷ' αὖ μ' ὑπῆλθες, ὅς μ' ἐθηράσω Dind. dedit, illud ab Herm., hoc a Wakef. receptum.] LA οἷά, Porsonus οἵως. Illud Triclinius dedit. Magis mirere, οἷά etiam ap. Suid. legi v. ὑγιές, certe in cod. Leid. et edd. vett. Ut hoc, ita aliud genus sumptum a clam subrependo fallentibus, cum de *affectione* s. *motu animi subeunte* s. *se insinuante* usurpatur, sicut etiam ἐπέρχεσθαι, ὑφέρπειν, ὑποδῦναι, cf. Valck. ad Phoen. 1378. (p. 464. 465. = 395. 396). ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος Ph. 1231. θαῦμά τοί μ' ὑπέρχεται El. 928. ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος 1112

Ὑπέχω *sustineo*. *τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι Tr. 1274 an. [secl. Dind.] De Hercule dictum grave malum patiente. Suidas: ὑπέχει: ὑφέσταται. Hesychius: ὑπεσχηκώς: ὑποστάς. Hinc est οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην OR 552. non *dare poenas*.

Ὑπήνεμος *vento non expositus*. καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι Ant. 411. Boissonadus coniecit ἀπήνεμοι. Est *in quem ventus non incidit*.

Ὑπηρετέω. Proprie *famulor* s. *ministro*. A qua significatione non multum distant haec: ἔργον ἤδη σὺν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν Ph. 15. ὑπηρετῶ δ' ἐγὼ 990. οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς 1024. In his *exsequendi* potissimum significatio inest. At *partem capiendi* et *adiuvandi:* χἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς El. 996. Similiter dictum ἔργοις ἀνοσίοις ὑπηρετῶν OC 283. *impiis factis te administrum praebens*. Dein est *servire* i. e. *se accommodare*, *facere quod convenit et postulat ratio*. τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν OR 217. οὐ γὰρ ἂν καλῶς ὑπηρετοίην τῷ παρόντι δαίμονι El. 1306. Sic Elmsleius (ad Heracl. 1017. OC 491.) vulgatum ὑπηρετοίμην corrigit, quod schol. Iohns. Atticum esse vult.

Ὑπηρέτημα *instrumentum*. ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων ποδῶν ὑπηρέτημα El. 1358. Nisi sueto more Graecorum πόδες et χεῖρες coniungerentur, *suavissimum pedum famulitium* s. *instrumentum* nobis ridiculum videretur utique.

Ὑπηρέτης *administer*. οὐκ ἐρῶ Φοίβου γ' ἄπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο OR 712. ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρει (δεῖ) Ph. 53. *adiutorem* explicat Herm., quo non opus; non magis opus Musgravii quamvis eleganti coniectura οἷς. (II p. 878, 20.)

Ὑπίλλω. σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα Ant. 509. [ἰπίλλουσιν LA in textu et in lemmate.] Eust. p. 1834, 34. τὸ σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα, ἤγουν ὑποβάλλουσι, κλείοντες οἷα ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες. Altera huius explicationis pars cum prima conciliari non potest. Ad hanc fere redit Hemsterhusii ratio ad Tim. p. 72. Ruhnk.: *tibi subiiciunt, subvolvunt quasi atque adeo obnoxium habent os dicendique libertatem.* Scilicet a cauda premenda fertur deflexum, v. Eur. Oedip. fr. 544 et, qui hoc servavit, Erotian. p. 278. cf. Buttm. Lexil. vol. 2. p. 150. Schol. Antig. l. c.: διὰ σὲ τὸ σῶμα συστέλλουσι καὶ σιωπῶσιν, ἢ στρέφουσι τοὺς διὰ τοῦ στόματος λόγους. Hoc Hermanno placet, explicanti *os torquent secundum te (nach dem Munde reden).* Sed de *prementibus vocem et prae timore assentantibus tacendo* rectius intelligit Buttm. l. c. (II p. 878, 33.)

Ὑπισχνέομαι *promitto.* ὑπέσχετο τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων Ph. 615. ἃ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις; OC 227 m. χάριν δοῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην 1490.

Ὕπνος. ‖ *somnus.* ὕπνον δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή Ph. 18. ὅρα, καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ 30. ἀνάστασιν ἐξ ὕπνου στῆναι 277. ἤ τοι καίριος σπουδὴ...ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν 638. λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος με 767. τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου ἕξειν 821. ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ 826. ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακὴς ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν 848 ch. v. εὐδρακής. ἀλεὴς ὕπνος ἐσθλός 858 ch. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον 867. τὰν (δύνασιν) οὐθ' ὕπνος αἱρεῖ πόθ' ὁ παντογήρως Ant. 606. καθ' ὕπνον ὄντα Tr. 970 ch. οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον 978 ch. μὴ σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον 991 an. ὁ παγκρατὴς ὕπνος Ai. 675. ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν El. 780. ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου Eriph. fr. 207. ὕπνου φυλάξεις Naupl. fr. 379, 7. [siquidem recte φυλάξεις legitur ap. Ach. Tat. isagog. ad Arat. c. 1. p. 122.] — *Deum* quasi *Somnum* chorus invocat: Ὕπν' ὀδύνας ἀδαής, Ὕπνε δ' ἀλγέων Ph. 827 ch. — ‖ Transfertur ad *incuriam* et *negligentiam* significandam: ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντα [ἐνδόντα Dind. c. Badh.] μ' ἐξεγείρετε OR 65. Schaeferus olim ad Mosch. Idyll. p. 235. ed. Mans. coniiciebat ὕπνου, post vulgatam defendit ad OC 307. — Accentum notavit Arc. p. 62, 13.

Ὑπό et ὑπαί (ῠ) ‖ De *forma.* ὑπαί epicum duobus firmatur exemplis El. 711. Ant. 1035. Tertium recte restituit Brunck. γᾶς ὑπαὶ κείμενοι El. 1419 ch. Libri ὑποκείμενοι. Anastrophen non patitur: v. Apoll. de synt. p. 309. Herod. apud Io. Alex. τον. παραγγ. p. 27. At ὑπό vocabulo recto postpositum saepe anastrophe afficitur, maxime cum extremum versus locum occupavit: Ph. 6. 334. 583. OR 949. 1131. [Dind. ἄπο c. Blaydes.] Tr. 1077. 1160. El. 553. Ant. 223. Synd. fr. 147, 4. Tyr. 587, 2; et substantivo et adiectivo medium insertum OC 737. Sed adiectivo praecedente suum accentum retinet: Ph. 286. OC 391. [Dind. c. Herm. expulit praepositionem.] 411. 673 ch. 681 ch. 892. 1013. Tr. 539. 1035 m. 1104. Ai. 351 m. 498. 1220 ch. 1321. De Ai. 225. v. ὑποκλήζω. Rarum autem in fine versus ita poni praepositionem, ut vocabulum ab ea pendens sequenti contineatur; ita fit Tr. 539. Tyr. fr. 587, 6, sed priore loco medio inseritur adiectivo et substantivo.

II. *Usus.* Tanquam *adverbium* semel dici in tmesi ferebatur olim ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς inc. fr. 926 a. [quo loco nunc recte ὑπὲρ χεῖλος scribitur.] Cum *praepositio* est A. cum *genitivo* coniunctum quae antiquissima videtur et praecipua fuisse significatio, ut *aliquid alicunde exire vel emitti, cum inferiorem locum tenuerit* indicetur (v. Herm. ad Eur. Hec. 53), ea ap. Soph. non reperias. Sed ‖ *statum manendi loco aliquo inferiore aliis* significat, ut Latinum *sub.* αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονός Ant. 65. καὶ νῦν ὑπὸ γαίας πάμψυχος ἀνάσσει El. 841 ch. ζῶσιν οἱ γᾶς ὑπαὶ κείμενοι 1419 ch. [ut κρυφθεὶς δ' ὑπὸ γῆς κεῖται θνητός fr. inc. 964, 8.] ὑφ' εἵματος κρυφεὶς Ai. 1145. μιᾶς ὑπὸ χλαίνης Tr. 539. τόν θ' ὑπὸ χθονὸς Ἅιδου τρίκρανον σκύλακα 1097. ὑπὸ στέγης ἔσω Ant. 1248. Hinc transfertur ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε Ant. 692, *clam*, quasi tenebris et caligine tecta. σοῦ διοίσεται μόνος ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων Ai. 512. *subditus illorum imperio.* ‖ Dicitur etiam de *motu versus aliquem locum.* παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κλῇδος Tr. 1035 m. — ‖ Altera significatio praecipua *moralis* est, ut ita dicam; *causam* enim *efficientem valentemve aliquo* indicat, nec de animatis solis Graece ὑπό dicitur, sed de efficacibus qualibuscunque. Verbis inprimis accommodatur *passivis.* ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο Ph. 6. λέγεται χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι 200 an. sc. Τροίαν ὑπὸ τῶν τόξων. Minime hoc pro dativo instrumentali dici putandum est. ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην 330. ὑφ' [ἀφ' Dind. c. Wund.] ὧν ἐφερβόμην 957. χεῖρες...ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι 1005. ὑφ' οὗ (λοιμοῦ) κενοῦται δῶμα Καδμεῖον OR 29. ἀνδρῶν ὕπο πάντων κελευσθείς OC 737. ὑφ' ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τάδ' ἔρδω 850. οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις 1013. ὑφ' οὗπερ ἐξελήλασαι 1388. ὑφ' ἡδονῆς τοι διώκομαι El. 871. ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων...ἐκ δόμων πορεύεται Tr. 391. siquidem πορεύεσθαι proprie est *moveri in via facienda*; cf. βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται Ai. 1254. τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι Tr. 1104. καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων Ai. 161 an. ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ 164 an. τῶν μεγάλων Δαναῶν ὕπο κληζομέναν 225 ch. v. i. ὑποκλήζω. οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθείς 289. βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὕπο 498. cf. ἥτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο Tyr. fr. 587, 2. ἐδειματούμην οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο Synd. fr. 147, 4. τρίψει γε μέντοι μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης Pand. fr. 429, 2, si haec recte emendavi in v. τρίβω. Deinde Hermannus ingeniosa coniectura scripsit οἰμωγᾶς ὑπ' ὀχεῖται Ph. 190 ch., cum in libris nullo sensu legatur ὑποχεῖται sive ὑπόκειται. — *Neutra* comitatur ὑπό. ὑφ' ἧς θανὼν El. 444. πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο Tr. 1160, in qua sententia nonnulli inanem abundantiam animadvertere visi sunt; sed v. Herm. τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὕπο Ph. 334. σπερμάτων ὑφ' ὧν θάνοι μὲν αὐτός OR 1246. — σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο πέπονθα Tr. 1017. ὑφ' οὗ φονέως ἆρ' ἐξέπνευσας Ai. 1025. πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά Ph. 583. πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο OR 949. ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον εἰδότων ἀπωλλύμην OC 274. θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ ναρκισσός 681 ch. πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως 892. αὐτάδελφον...μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός Ant. 698. De scriptura controversum est τίς δ' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν; OC 391. LB et a pr. m. PA τί δ' ἄν, alia apogr. praepositionem omittunt. Hinc exquisitiorem scripturam Herm. concinnavit τίς δ' ἄν τι τοιοῦδ' ἀνδρὸς

εὖ πράξειεν ἄν. — Quando verbis *transitivis* accommodatur ὑπό, ita fit, ut illis verbis aliqua tamen passio causa extra nos posita effecta significetur. καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον οὐδ' ἐκδιδαχθεὶς OR 37. Ea duo verba ἐκ παραλλήλου composita fere idem significant. μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν Ai. 495. i. e. λοιδορεῖσθαι. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως; 1321. εἶτά σου τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο El. 553. — Nonnunquam etiam verbum qualecunque aut plane deest, aut non recte colligabitur cum praepositione, ut aliquid aut subaudiatur, aut genus loquendi κατὰ τὸ σημαινόμενον extet. χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν El. 711. i. e. ὁρμηθέντες πρὸς τὸ ᾄσσειν. ὑπ' ἀγρίας ᾄξασα λύπης ἡ γυνή OR 1073. ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται Ai. 351 m. βωμοὶ γὰρ . . . παντελεῖς πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου Ant. 1017. ὑπὸ βορᾶς i. e. βεβρωκότων οἰωνῶν. ἀνάγκης . . . ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον inc. fr. 696, 4. Sic explico τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς OC 411. subaudiens βαρυνθήσονται ex v. 409, ubi legitur ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος. Unum relinquitur scriptura ambiguum, sensu difficile: κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὕμιν εἰμί, τῶν ὑπαὶ γένους ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι Ant. 1035. Libri plerique τῶνδ' aut τῶν δ'. Brunck. et Herm. τῶν, hic quidem dubitanter secutus. Ita τῶν refertur ad μάντεων, id quod dictione κατὰ τὸ σημαινόμενον ex μαντικῆς desumendum erit, Menoeceum spectans, qui olim secundum Tiresiae vaticinium pro incolumitate Thebarum se interemerat. Sic τῶν ὑπαὶ γένους ἐξημπόλημαι erit ὑφ' ὧν ἐξημπόλημαι, *prole mea orbatus sum.* Verum clarum est, Haemonis pertinaciam tangi a Creonte, non res priore tempore factas. Hinc probo Hermanni rationem nunc ab ipso reiectam, ut τῶν ὑπαὶ γένους sit ὑπὸ τῶν γένους. Scribendum autem τῶν δ' aut τῶν τ'. — || Ex illa efficacis causae significatione orta illa ratio est, cum ὑπό applicatum nominibus *propter* explicatur et *prae*. Illud unum exemplum habet. ὑπ' ἐλπίδων ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν Ant. 221. Alterum satis multis firmatur. ὑπ' ἀνάγκας βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν Ph. 215 ch. ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὕπο δύσπνους ἱκάνω Ant. 223. [sic libri quidem. At ex Aristot. rhet. 3, 14 et schol. σπουδῆς Dind. recepit pro τάχους.] μή νυν φρένας ὑφ' ἡδονῆς γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς 648. ἦ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις Ai. 382. μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς μήτηρ El. 1153. Adde de prohibente aliquid obstaculo dictum Οἰδίπους, ὑφ' οὗ οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν OR 1252. — || Sequuntur aliae locutiones adverbiales. εἰπεῖν μνήμης ὕπο OR 1131. [Dind. c. Blaydesio ἄπο scripsit.] *memoriter*, quasi auctore memoria. Pro dativo instrumentali, quem dicunt, subrogatur οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ', ὡς κακόν, πιστώσομαι OC 650. Diversissima comparat cum hac sententia Matth. ad Eur. Hippol. 1289. Sed non obsto, si quis vocabuli vim a loco significando translatam agnoscat, cum *adigere* aliquem *iuri iurando* persimile sit *subigendo*, *ut vim eius persentiscat.* Verum num sic explicem οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαί με El. 630, ut idem sit quod εὐφήμῳ βοῇ, sicut visum Matthiaeo l. c., an cum Hermanno μετά s. σύν *(unter)*, hoc sensu, *ne cum silentio quidem* i. e. nullis clamoribus turbatam *sacra facere sines*, dubius haereo. Videtur sane a musicis instrumentis accinentibus sumptum esse, quod bene perspexit Wesselingius ad Herod. 1, 17. p. 18. cf. Wyttenb. ad Plut. Moral. p. 41 D. Item a *comitandi* notione deflexum ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς Tr. 419, quod schol. explicat προσποιῇ ἀγνοεῖσθαι inepte, ut Reisk. coniiceret ὑπ' ἀγνοίᾳ στέγεις, Erf. ὑπ' ἀγνοίας περᾷς, hoc quidem prorsus absurde. Recte Herm. explicat *quam cum ignoratione* i. e. ignorans, quae sit, *vides.* Senserat Musgr., non omnia tamen apta comparans: cf. Fritzsch. qu. Lucian. p. 137.

B. Cum *dativo* ὑπό *sub* significat. || de *locis* dictum, ut nihil discrepet dativus genitivo. ὑπὸ στέγῃ Ph. 286. Tymp. fr. 563, 2. εἶρξαι ... Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι Ai. 754. χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις OC 673 ch. *quasi convalli tecta.* Similis adsignificatio reperitur in περῶν ὑπ' οἴδμασιν Ant. 337 ch. quasi *fluctus subiens*, ut tegi illis videatur vel mergi; minus recte Hermannus *inter fluctus.* Hinc proxime distant haec. ἐρρέτω Ἴλιον οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ πάντες Ph. 1200 m. Cogitantur enim infra muros assidere. ὑφ' αἱματηραῖς χείρεσσι Ant. 975 ch. τὸν . . . ὦ Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ OR 202. Fulmen superne demissum cogitatur. ὑπὸ κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης Tyr. fr. 587, 6. quasi *tonsori subiecta.* οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον Ant. 291, quod sententiam figuratam, verba proprie dicta habet. — || De *motu alicunde ex loco inferiore prodeunte* explicuerim Ant. 831 m.: χιών τ' οὐδαμὰ λείπει τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις δειράδας. Haec enim de Niobe dicta sic sunt, ut rigari saxum intelligamus lacrimis illius ex oculis destillantibus.

C. Cum *accusativo* || *sub* significat de *motu aliquoversum* instituto. φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν OR 477 ch. παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὑτήν Ant. 1315. ὁρῶμεν αὐτὴν . . . φασγάνῳ πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην Tr. 930. Cum prolepsi dictum γενοίμαν . . . ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου Ai. 1220 ch. Cogitatur iam pervenisse. *Motus proxime accedens aliquo* dicitur El. 720: κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα. — || Tralate dicitur de eo, *qui sub alterius ditione versatur.* ζῴης μοι καθύπερθεν ἐχθρῶν . . . ὅσον νῦν ὑπὸ χέρα ναίεις El. 1092 ch. ὑπόχειρ Musgravius coniecit [recepit Dind.] Illustrarunt eam formulam Wyttenb. ad Plut. Moral. p. 43. F. Lennep. et Valck. ad Phal. Ep. 110. p. 323 et p. 23. (II p. 883, 2.)

Ὑποβάλλω *subiicio, confingo.* εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς Ai. 188 ch. ὑποσπείραντες schol., non recte. Mendaciter confictas res Aiaci ita dicuntur subiicere, ut ei crimini dentur. Suid. v. ὑποβαλλόμενοι explicat πειθόμενοι, ἢ ὑποβλήτως λέγοντες, ἢ ἰδιοποιησάμενοι. Quarum interpretationum media vera est.

Ὑπόβλητος *subditicius, adulterinus, fictus.* τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα OC 794. *fallacias loqueris.* οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός Ai. 482. Hanc sententiam significat Eust. p. 106, 7, cum ὑποβολιμαίους λόγους ab Soph. dictos ait. ō in arsi producitur utrobique.

Ὑποδεῖσαι *expavescere.* μέγαν αἰγύπιον δ' ὑποδείσαντες Ai. 169 an. δ' in libris omissum emendatione Dawesii restituitur.

Ὑποδύω *subeo.* ἀλλά μοι ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός Ph. 1112 m. *fallaciter sese insinuando decipiendi* sensus inest. Dativus non insolentior est, quam in ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη Tr. 298. Buttm. δολερὰς et φρένας coniecit.

Ὑποζεύγνυμι. Passivum *subeundi laboris* vi praeditum exstat. κἀγὼ 'θελοντὴς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ Ai. 24.

*Ὑπόκειμαι Ph. 190 ch. pro ὑπόκειται Herm. ὑπ' ὀχεῖται, El. 1419. pro ὑποκείμενοι Brunck. ὑπαὶ κείμενοι correxit; de utroque v. ὑπό s. ὑπαί, de altero etiam v. ὀχέω.

Ὑποκλέπτω *surripio*. *τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους El. 114 an. [secl. Dind.] τούς τ' εὐνάς Lips. b. Tricl. τοὺς τὰς εὐνάς. Certe aut syllaba una aut anapaesti duo cum syllaba desunt. Schol. Ien. λάθρα κλέψαντα interpretatus de Aegistho intelligit, quod et recentiorum quidam fecerunt. Sed hoc alienissimum a sensu, qui his verbis, ut praecedentibus τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας, et sequentibus τίσασθε πατρὸς φόνον Agamemnonem significari iubet, *cui furto proditus torus ereptus sit*. Elmsl. εἰς τοὺς εὐνάς coniecit.

Ὑποκλήζω *clam nuntio*, de fama spargenda. ἀγγελίαν ... τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑποκληζομέναν Ai. 225 m. Libri omnes praeter Brunckii D. et Suidas v. ὑποκληζομέναν, ut scripsimus aut cum diaeresi. Id Brunckius exemplis ad sententiam minime aptis firmatum ibat, sed non minus tamen recte constat quam ὕπο κληζομέναν, quod receperunt Herm. et Dind. [cf. Th. Ludewig p. 37.]

Ὑπολείπω *relinquo*. ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ El. 91 an. *cum cessat, finitur*.

Ὑπομένω *maneo*, adsignificata *cura*. ἔτι γὰρ ὑπομένεις OR 1323 m. (II p. 884, 1.)

Ὑπομιμνήσκω *admoneo, in memoriam redigo*. πάλιν παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμνασας Ph. 1170 m. ὑπέμνασάς με Buttm. cum Triclinianis, vitiato metro.

Ὑπόμνυμι. Qua significatione iuris Attici vocabulum inprimis media forma legitur, ea non exstat ap. Soph. ἦ φῄς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Calch. fr. 313. *iureiurando addito affirmas?*

Ὑπόπτερος *volucer* (pinnatus). τὰς ὑποπτέρους βάλλον πελείας Ph. 288.

Ὑποπτεύω *in suspicionem voco*. οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον El. 43. Aliquot apogr. ὑποπτεύουσιν, in uno suprascriptum est ὑποπτεύσωσιν. [Quam scripturae varietatem vide iudicatam a Dind. in ed. Ox. 3.]

Ὑπόπτης *suspicax*. τί χρὴ στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν; Ph. 136 ch.

Ὑπόπυρος *ignitus*. παγὰς ὑποπύρους Naupl. fr. 378. *fallaces ignes* Soph. dixit, quibus Nauplius Graecos in saxa litoris Euboici illexit.

†Ὕπορφνος v. ὕποφρος.

Ὑποσπανίζομαι *indigeo*. τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; Ai. 740. *quid iusto parcius*, id est *tardius*, factum *est in hoc negotio:* ἤγουν τῆς σῆς ταύτης χρείας τί ἐστι τὸ ἐλλιπές schol. Altera explicatio δεόμενον τῆς τοῦ Αἴαντος παρουσίας a re aliena.

Ὑπόστεγος *domi* s. *intus versans*. τὰ δ' ἄλλ' ἐρῆμα κοὐδέν ἐστ' ὑπόστεγον; Ph. 34. De antro Philoctetae loquuntur. βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι El. 1386. sen. chor. τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον λαθραῖον; Tr. 376. Num recte vulgo distinguatur virgula post ὑπόστεγον, admodum dubito, cum sic verba componi posse videam τίνα πημονὴν λαθραῖον εἰσδέδεγμαι ὑπόστεγον;

Ὑποστενάζω *clam ingemisco*. ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων ὑπεστέναζε ταῦρος ὡς βρυχώμενος Ai. 822. ἐκποδὼν μὲν ὧν ὑπεστέναζον 1001.

Ὑποστένω *ingemisco*. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι El. 79. Affert Eust. p. 642, 34. θυρῶν αἰσθέσθαι *a foribus audire* iungenda.

Ὑποστρέφω. Activum *convertendi* vi praeditum. ἰδού μ', ἀναταράσσει ὁ κισσὸς ἄρτι Βακχίαν ὑποστρέφων ἅμιλλαν Tr. 220 ch. concertationem cum Bacchis quasi *retro ad me vertens*, i. e. me convertens ad concertandum. Passivum, quod et medium vocant, *animum convertere ad aliquid*, s. *respicere, curare* significat. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς λέγεις; OR 728. i. e. φροντίζειν. Eadem vi dicuntur στρέφεσθαι et ἐπιστρέφεσθαι. Quod in cod. Pal. legitur ὑπὸ στραφείς, non plane displicet Elmsleio. [Dind. recepit Blaydesi coniecturam ἐπιστραφείς.] — καὶ ὑπεστρέψατο πανδημεί vulgo inc. fr. Sophoclis habitum; sed v. κίναδος. (II p. 885, 2.)

Ὑποστροφή *conversio*. πῶλοι ... ἐκ δ' ὑποστροφῆς τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν δ' ἤδη δρόμον El. 725. Schol. ἐξ ὑπαντήσεως ἐπετίναξαν ἐκείνων ὑποστρεφόντων, quod Herm. pariter redarguit atque Brunckii rationem ἐξ ὑποστροφῆς συμπαίουσι coniungentis, quae ferri non potest, nisi cum Passovio transpositio versuum tentetur. Sed ἐξ ὑποστροφῆς sc. τῶν περὶ τὴν στήλην καμπτόντων *iteratis vicibus, iterum iterumque* significat, quod quid sit, addita τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τε δρόμον declarant. [Dind. interpretatur sic: *in contrariam partem aversi dum sextum septimumve cursum conficiunt*.]

Ὑποτείνω *intendo*. τὸ γὰρ εἰσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη ... μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει Ai. 262 an. *intentat et auget*.

Ὕπουλος. Proprie *cicatrice obductum, sed non persanatum* significat. Hinc transfertur οἷον ἆρά με κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε OR 1396. Hoc non melius scholiasta intellexit Eust. p. 1097, 23. 1558, 55, de vocabulo ὕπουλον disserens idem p. 1496, 35. κακῶν cum ὕπουλον iungi docuerunt Musgr. et Brunckius, *speciem extrinsecus pulchram, intus morbis latentibus* (i. e. foedis facinoribus) *plenam*. Bene explicat Suidas, Sophocleae fortasse sententiae memor. — ὕπουλον εἶπε Σοφ. τὸν δούρειον ἵππον .... ὡς ἀπὸ ἑλκῶν ἃ δοκοῦντα ὑγιάσθαι ... ὑπὸ τὴν προφαινομένην οὐλὴν κακόν τι κρύπτει Eust. p. 1496, 35, scilicet quod pacis specie exitium Troiae includebat. (inc. fr. 952.)

Ὑπουργέω *inservio, operam navo, gratificor*. δεῖ σε ... ὑπουργεῖν Ph. 53. τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν 143 ch. ἔς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα Ai. 681. σοί θ' ὑπούργησον τάδε ἐμοί τ' ἀρωγά El. 461.

Ὑπουργία *ministerium, beneficium*. καὶ σφῶν ὁ νῦν ἔπαινος ... οὐκ ἐλάσσονα ἔτ' ἄλλον οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας OC 1415. Precatur Polynices, ut qua cura adhuc senem patrem prosecutae sint, eandem Thebas reduces in se mortuum conferant.

Ὑποφέρω *affero, excito*. εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς Ἀίδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις El. 833 m. [*mortuorum spem suggeres* i. e. sperare aliquid ab eis iubebis Dind. expl.] εἴπερ ὑποβάλοις καὶ ὑποθήσοις (scr. ὑποβαλεῖς καὶ ὑποθήσεις) ἐμοὶ ἐλπίδα schol.; alius ὑπενέγκῃς, ὑποβαλεῖς.

Ὑποφόνιος *caedem expians.* μελαγχαίτα δ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει ὑποφόνια δολόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα Tr. 840 ch. Libri plerique cum LA Νέσσου θ' ὕπο φοίνια, Tricl. Νέσσου γ' ὕπο, omisso φοίνια. Scilicet senserat ille, ὕπο ad μελαγχαίτα nimio diremptum intervallo referri non posse, sed Νέσσου, quod scholiastam legisse certum non est, nihil esse nisi inanem vocabuli μελαγχαίτα explicationem intelligitur ex inepta illa copula τε. Igitur ὑποφόνια Herm. scripsit, quod vocabulum Harpocratio, Suidas et Fr. Bekk. An. p. 313, 5. explicant. [Dind. αἰκίζει θηρὸς ὀλόεντα κέντρ' dedit.] (II p. 886.)

*Ὕποφρος χρυφαῖος explicatum ab Erotiano p. 374. ex Erigone fr. 225, cuius versus prior corruptissime scriptus affertur, et ex Iphigenia fr. 294. commemoratur. Corrigo ὕπορφνον, quod recte defendas simili vocabulo ὑπόσκιος. [V. s. ὕπαφρος.]

[**Ὑπόχειρ. *subditus.* ζῴης μοι καθύπερθεν ἐχθρῶν ὅσων νῦν ὑπόχειρ ναίεις El. 1092 ch. Dind. c. Musgr. scripsit: ὑπὸ χέρα libri.]

Ὑπτιάζω *resupino.* κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε Ph. 822.

Ὕπτιος *supinus.* ὕπτιος μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται OR 811. ὑπτία δὲ κλίνομαι δείσασα πρὸς δμωαῖσι Ant. 1188. Ad corpus pertinet etiam ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός inc. fr. 938, 2. *planta pedis*, v. ῥυτήρ. Sed de *nave eversa* dictum ὑπτίοις ... σέλμασιν ναυτίλλεται Ant. 717 v. Intpp.

Ὕστερος *posterior.* ‖ De *locis.* ὑστέρας δ' ἔχων πώλους El. 734. v. ἔχω. Minime intelligi posse de *equis minus validis*, quod Hermanno visum, perite ostendit C. Matthiae qu. Soph. p. 71 sqq. In explicando verbo ἔχων uterque errare videtur, quod inprimis mirere in viro ἱππικωτάτῳ, v. ἔσχατος. — ‖ De *tempore.* χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ Tr. 18. *εἰς τὸν ὕστερον 80. [delevit ea verba Dind.] v. Herm. καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ 92. *serius venienti.* Quomodo ὑστέρῳ ἐπεὶ πύθοιτο coniungi Apitzius voluerit, non dispicio. ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ OR 222. ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ OC 614. — ‖ De *dignitate.* πρωτογόνων ἴσως οἴκων οὐδενὸς ὕστερος Ph. 181 ch. *οἱ τὸν ἄθλιον Αἴανθ' ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ Ὀδυσσέως ἔκριναν 1366. Eodem refer illud ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον Ant. 746, *quod suam dignitatem mulieri postponit.* — ‖ *Adverbiascens* ὕστερον nec dicitur nisi de *tempore.* κοὔποτ' αὖθις ὕστερον Ai. 858. ὃς ἤδη μετ' οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρῶν ... ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι Ph. 1104 m. πεσόντες ὕστερον OR 50. μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον 858. ἄλλο δ' οὔποθ' ὕστερον (σ' ἔχω προσειπεῖν) 1072. Adde ἐς ὕστερον. ὧν ἐς ὕστερον ψεῦσται φανούμεθα Ant. 1194. — Superlativus ὕστατος de *tempore postremis* dicitur. τοῦθ' ὑμιν Αἴας τοὔπος ὕστατον θροεῖ Ai. 864. ὀθούνεχ' ὑστάτην σ' ἔπεμψ' ἐγώ Tr. 571. παῦλά τοι κακῶν αὕτη τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη 1246. Et de *dignitate:* γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις Tr. 315.

Ὑστεροφθόρος *postea perdens.* τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι λοχῶσιν Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες Ant. 1074. Commemorat hoc Eust. p. 763, 39. 768, 55, schol. explicat αἱ ὕστερον μέλλουσαι βλάψαι. Simili sensu Furia ὑστερόποινος dicta Aeschylo Agam. 58, utrique tragico μνήμων. Confudisse ὑστεροφθόρον et τανύποδα videtur Stanleius ad Aesch. Prom. 515. et Sept. 797, cum ὑστερόποδα Furiam dictam Sophocli affirmat. (II p. 887.)

Ὑφαίνομαι (ῠ) *texo.* Pro ὑφαίνω enim manifesto dictum μήδεα παντοδαπᾶν βουλᾶν ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κερκίσιν Αἶσα, si quidem hoc Sophoclis est, quod vulgo fertur Phaedr. fr. 604.

Ὑφαιρέω *adimo, subduco.* ὑφῃρέθη σου κάλαμος ὡσπερεὶ λύρας Capt. fr. 34.

Ὕφαλος *submarinus.* ἔρεβος ὕφαλον Ant. 589 ch. v. ἔρεβος.

Ὑφαντός *textus.* Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον Tr. 1052. *a Furiis textum.* V. Schaefer. mel. crit. p. 137.

Ὑφέρπω *subrepo.* De *sparsis rumoribus* ὑφεῖρπε γὰρ πολύ OR 786. Libanium vol. 1. p. 784. contendit Musgr.

Ὑφηγέομαι *praeeo.* ὑφηγοῦ El. 1502. [de cuius loci pronuntiatione v. Lob. Path. 2, 334.]

Ὑφηγητήρ *dux.* εἶρπε ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων OC 1588. ὑφ' (ἀφ' m. pr.) ἡγητῆρος LA ὑφηγητῆρος Dind. ex apogr. PA aliis. Cf. Reisig. c. cr. p. 391.

Ὑφηγητής *dux.* Proprie dicuntur haec: ὡς ὑφηγητοῦ τινὸς πύλαις διπλαῖς ἐνήλατο OR 1260. Sic apogr. omnia gl. ὁδηγοῦ. Comparat Brunckius OC 1588. OR 966. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας ἐρῆμον ἕρπειν, οὐδ' ὑφηγητοῦ δ' ἄνευ OC 502. sic libri veteres mendose; duo apogr. ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ, quae est mendosae scripturae non optima correctio, cum οὐδέ et γε sic coniuncta absurda sint. Herm. ὑφηγητοῦ δίχα scripsit [quod recepit Dind.] apogr. Vat. ὑφ' ἡγητοῦ. — Tralationem monstrat ὧν (ὀρνέων) ὑφηγητῶν ἐγὼ κτενεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν OR 966. Georg. Lecap. in Matthaei Lectt. Mosq. I. p. 63. affert ὑφ' ἡγητῶν δ' ἐγώ. [sicuti OR 1260 est in LA ὑφ' ἡγητοῦ.]

Ὑφίημι. Activum est *mittere subornatum*, fallendi causa. ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον OR 387. Suidas v. μηχανορράφος et ὑφείς, explicat ὑποβαλών. Medium *clam immitti*, i. e. *subrepere* significat. ἢ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη λήθουσά μ' ἐξέπινες Ant. 531. ὑφημένη invitis libris Brunckius correxit, quod apud Graecos vix usquam legitur. Sed longe aliter dictum νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ El. 335. ὑφειμένος: καθειμένος, ταπεινός Hesych. *Demissam* sese *et potentioribus parentem vivere* ait, quasi *contractis* s. *pressis* velis navigantem. (II p. 888.)

Ὑφίστημι *propono.* γνώμας ὑποστήσας σοφάς Ai. 1091.

Ὑψαυχέω. ὑψαυχεῖν: μεγαλαυχεῖν. Σοφοκλῆς. (fr. inc. 953.) Hesych. et Phryn. app. Sophist. p. 68, 4; cf. Phot. p. 635, 12. et Suid., qui ὑψηλοφρονεῖν interpretantur.

Ὑψηλός *altus.* Proprie dictum ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσιν Laoc. fr. 341. Transfertur ad *magniloquentiam* ὑψήλ' ἐφώνεις Ai. 1230. v. κομπέω. Deflectitur etiam ad *sanctitatis* et *reverentiae debitae* significationem. ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον προσέπεσες, ὦ τέκνον, πολύν Ant. 854 ch.

Ὑψίβᾰτος *alte positus, i. e. altis pedibus.* ὑψίβατον τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπίκαιρον Ai. 1404 an.

Ὑψίκερως *alticornis*. ὑψίκερω τετραόρου φάσμα ταύρου Tr. 506 ch.

Ὑψικόμπως *iactanter*. ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείψατο Ai. 766.

Ὑψιπέτης *altivolus*. γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας Oenom. fr. 423, 1. Tono distingui ab ὑψιπετής *superne demissus* s. *decidens* docet Suidas v. ὑψιπέτης, et docta haud dubie Herodiani illa disputatio apud schol. Il. 2, 201., quae fuisse ostendit, qui inflecterent quasi ex ὑψιπετήεις contractum. Haec breviata legis ap. EM p. 786, 8.

Ὑψίπολις *in civitate honoratissimus*. νόμους γεραίρων (παραιρῶν) χθονὸς θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν ὑψίπολις Ant. 369 ch.

Ὑψίπους *alte incedens*. νόμοι πρόκεινται ὑψίποδες οὐρανίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες OR 866 ch. *caelestes* interpretatur Herm.

Ὑψίπυργος *turritus*. τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν Tr. 354.

Ὕψιστος *altissimus*. Proprie dictum τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον Tr. 1191. Tralate ἀπώμοσ' ἁγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας Ph. 1289. v. ἁγνός et censuram Eumenidum Muelleri p. 61.

Ὑψοῦ *sublime*. Cum figura dictum ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν λύπαισι OR 914. Illustrant Interpretes, commemorat Eust. p. 143, 15. 1007, 52.

Φ.

Φαγεῖν v. ἐσθίω.

Φαέθω *luceo*. φαέθων Ἅλιος El. 824 ch. Transfertur hinc ad *rerum diurnarum* significationem. τοιά μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις Ai. 930 ch.

Φαεννός *lucidus*. ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας Ai. 856. — ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί Ai. 395 m. [Superorum solius Aurorae est epitheton quam Homerum (Od. 4, 188) imitatus Pind. Nem. 6, 59. sic dixit.] — Formam apud tragicos non rarissimam firmarunt Valck. et Matth. ad Eur. Phoen. 84. Variis Graecorum dialectis grammatici tribuunt εν pro ει dictum, Argivorum EGud. p. 169, 50. Rheginorum EM p. 135, 45. cf. Koen. ad Greg. Cor. p. 355. Dindorf. praef. ad schol. Aristoph. t. 3. p. 14. Boeckh. ad Pind. Ol. 1, 6.

[Φαίαξ. Soph. fabulae Φαίακες inscriptae sunt fr. 600—602.]

Φαίδιμος *nitens*. ἀμφὶ φαιδίμοις ὤμοις Niptr. fr. 403.

[Φαίδρα n. pr. fabulae Soph. sic inscriptae v. fr. 603—620.]

Φαιδρός *serenus*, *hilaris*; de vultu dicitur. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με OC 320. [Pluralem ducit numerum Wunder., quem v.] φαιδρῷ προσώπῳ El. 1297. ὡς γέλωτι τοὐμὸν φαιδρὸν ὄψεται κάρα 1310. quod quamvis minus rotundum, tamen nescio an sit praeferendum, cum etiam in Flor. Γ. LA repertum sit: recentiora apogr. φαιδρὸν τοὐμόν. φαιδρῷ Tricl.: tuetur φαιδρόν Eust. p. 455, 44. θυμῷ δ' οὔτις φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγάτηρ inc. fr. 704. θύμῳ τάρβους videtur ἐν θυμῷ ταρβοῦσα significare; φαιδρὰ χορεύειν certe coniungenda.

Φαικός *lucidus*. φαικῷ: ἀκμάζοντι καὶ λαμπρῷ. οὕτως Σοφ. (fr. inc. 954.) Phot. p. 637, 1. ἀκμάζοντι, ἐνεργῷ, ἀπὸ τοῦ φαίνειν, οἷον λαμπρόν. Hesych. Sic vix dubitari posse videtur, quin adscita diaeresi scribatur φαϊκός.

Φαίνω. I. *Formae*. ‖ *Activi praesens* φαίνεις El. 24. φαίνειν OC 721. φαίνων Tr. 239. — *imperf.* ἔφαινες El. 1359. — *perf.* 2. πέφηνας OC 328. πέφηνεν El. 646. πεφηνότος El. 1261 m. — *futur.* φανῶ OR 132. 710. 1059. Tr. 1164. φανεῖς Ai. 1362. Tr. 1158. Ante Brunckium mendose φανῆς quod est in LA legebatur. φανεῖ OR 725. 853. 1229. Ant. 1078. φανεῖτε Ant. 325. φανοίην Ai. 313. Libri plerique cum LA φανείην, quidam φανείη, quod iniuria probabat Pors. ad Hecub. 848. φανοίην pauca apogr. Scilicet leges obliquae orationis non perspicientes errarunt ei, qui φανοίην optativum aoristi esse rebantur. φανεῖν Tr. 612. — *aoristus* ἔφηνα Ph. 297. — ‖ *Passivi* (vulgo etiam hoc *medii* nomine appellant) *praesens* φαίνει Ph. 741. OR 582. OC 938. φαίνεται OR 686 ch. φαίνοιτο OC 725. inc. fr. 726, 2. Sed φαινόμεναι OC 1681. haud dubie recte correxit Herm. φερόμεναι scribendo. — *imperfectum* ἐφαίνου OR 737. ἐφαίνετο OC 436. 630. Ph. 885. — *perf.* πέφασμαι OR 1184. OC 1543. πέφανται Ant. 621 ch. πέφανθαι OR 692 ch. Ant. 562. πεφασμένου OR 838. πεφασμένην OC 1122. — *fut.* φανήσομαι Tr. 666. φανήσεται OR 453. 457. OC 662. φανοῦμαι vulgo medio tribuunt, cuius rei causa nulla est; Ph. 906. OR 1437. φανεῖ El. 367. Ph. 1064. Flor. Γ. ῇ. OR 336. OC 51. 804. φανεῖται OR 1420. Ant. 662. φανούμεθα OR 146. Ant. 1195. Ai. 1241. φανούμενος El. 1155. — *aor.* 1. ἐφάνθην OR 1485. ἐφάνθης Ant. 103 ch. ἐφάνθη OR 525. φανθέν Tr. 743. — *aor.* 2. qui nec significatione nec canticorum et diverbiorum consuetudine ab altero usquam discrepat, sed sola versus faciendi commoditate aut necessitate distinguitur, ἐφάνην OC 974. Ai. 739. ἐφάνης OC 77. ἐφάνη Ant. 457. El. 154 ch. 846 m. Tr. 862 ch. φανῶ OR 1063. φανῇς Ph. 521. 1335. Tr. 1129. φανῇ Tr. 251. 619. OC 1225 ch. Ant. 177. inc. fr. 713, 7. φανῶσι OR 1231. φανείην Tr. 1251. φανείης Ai. 170 an. φάνηθι Ai. 696 ch. φανήτω Ant. 1329 m. φανῆναι El. 172 m. 1274 m. Ph. 525. φανείς Tr. 1. 433. Ai. 462. 878. 1020. Ph. 760. 1446 m. OC 974. φανέν *nom.* Ant. 101 ch. φανεῖσα OR 474 ch. φανέντος OC 1652. Ach. Am. fr. 162, 3. φανείσης OC 411. φανείσας 513 ch. φανέντα *acc. sing.* Tr. 186. 228. Ai. 462. OR 1383. φανέν *acc.* OR 848. φανέντες El. 1294. φανέντα *acc. pl.* Ai. 647. OC 1120. PA ἐμφάνεντα. — ‖ *Medium* φήνασθαι Ph. 944.

II. *Usus*. A. *Activi*. ‖ primaria significatio est *in lucem edendi* et *spectandum praebendi*. ἔφην' ἄφαντον φῶς Ph. 297. *ignem*. στελεῖν χιτῶνι τῷδε καὶ φανεῖν θεοῖς θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι Tr. 612. Hinc κατὰ τὸ ὑπονοούμενον profertur τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακά (ἡ στέγη) OR 1229. Significatur

enim foedus Oedipi adspectus mox foras prodituri. — ‖ Hinc est *ostendere*, *palam facere*, cum *dictis* tum *factis*. ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὔτ' ἐγὼ φανῶ OR 132. ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ 725. οὔτοι . . . Λαΐου φόνον φανεῖ δικαίως 853. ὅπως . . . οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος 1059. εἰ δὲ ταῦτα μὴ φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας Ant. 325. ἐξήκεις δ' ἵνα φανεῖς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ καλεῖ Tr. 1158. σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς El. 24. πῶς οὕτω πάλαι ξυνών μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες; 1359 sc. σὲ τὸν ξυνόντα, ὅστις εἴης. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θἠμέρᾳ φανεῖς Ai. 1362. *Facto probare*, *ratum facere* explicueris. νῦν σὸν τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη OC 721. Aliquantum dissimile est εὐκταῖα φαίνων, ἢ ἀπὸ μαντείας τινός; Tr. 239. sc. βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα. — *Dicta* respiciuntur hisce: φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα OR 710. τὸ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη, εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος Ai. 313. φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα μαντεῖα καινά Tr. 1164. — ‖ Solitario exemplo semel significat *oriri*, *palam fieri*, de *re audienda*, quippe *lamentatione*. Similia sed de *visu percipiendis* observavit et recte explicuit Seidler. ad Eur. El. 1231. φανεῖ γὰρ . . . ἀνδρῶν, γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα Ant. 1078. — B. Activo proximum *medium* est, uno firmatum exemplo, quod *tanquam suum ostentandi* vi dictum videtur. τὰ τόξα μου . . . ἔχει καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει Ph. 944. — (II p. 891, 8.)

C. *Passivum* vulgo iniuria medium dicitur, cuius vis uno φήνασθαι cernitur; φανοῦμαι enim non minus bene passivi futurum habebitur. Ceterum perfecta *activi* π έ φ η ν α et *passivi* π έ φ α σ μ α ι eadem significatione, quae intransitiva est, dicuntur; is autem passivi formarum usus ad veram passionem accommodari recte potest. ‖ *apparere*, de rebus visui patentibus, unde de hominibus dictum aliquando *venire* aut *venisse* interpretari licet. σὺ τοῖς ἐμοῖς ὅπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανεῖ; Ph. 1064. χρόνιός τε φανείς 1446 an. σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς ἀρχὴν ἐφαίνου OR 737. *advenisti et potitus es.* πεφασμένου δέ (βοτῆρος) 838. πόσιν φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ Tr. 186. τὸν κήρυκα . . . φανέντα χαρτόν 228. εἰ σὺ φανείης Ai. 170. an. ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανείς . . . ; 462. πετραίας ἀπὸ ῥειράδος φάνηθι 696 ch. ἢ 'φάνην ἐγὼ βραδύς 739. τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς 878. οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι El. 172 m. σοῦ πεφηνότος 1261 m. ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι 1274 m. φανέντες ἢ κεκρυμμένοι 1294. αὐτοῦ μέν', οὗπερ κἀφάνης OC 77. *ubi primum te conspexi.* τέκνον, πέφηνας; 328. τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον 1120. Inde dicitur de *nascentibus*. εἰ δ' αὖ φανεὶς δύστηνος, ὡς ἐγὼ 'φάνην OC 974. ἐπεὶ φανῇ 1225 ch. — Ut illa de *homine*, ita de *re* dicuntur haec: ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ φανὲν Θήβᾳ . . . φάος, ἐφάνθης ποτέ Ant. 101—103 ch. δεινοῦ τινος φόβου φανέντος OC 1652. εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά El. 646. (φάσματα ὀνείρων). χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται Ai. 647., quanquam hoc generatim dictum non oculis oblata solis significat. πάγου φανέντος fr. Ach. Am. 162, 3. ὅταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ (σελήνης ὄψις) inc. 713, 7. — ‖ De *rebus sentiendis* qualibuscunque dicitur οὔτοι σοὶ μούνᾳ ἄχος ἐφάνη βροτῶν El. 154. ch. *oblatus dolor est.* ἐπίσταμαι γὰρ τήνδε . . . τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην OC 1122. — ‖ *in lucem edi* i. e. *palam fieri*, *manifestum reddi.* λόγος ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς Tr. 1. ἔλαμψε γὰρ . . . ἀρτίως φανεῖσα φάμα OR 474 ch. τοῦ πρὸς δ' ἐφάνθη . . . ὅτι ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι; 525. [siquidem fides est scripturae in LA, pro qua τοὔπος ex apogr. recepit Dind.] κακὸς φαίνει φίλος 582. ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο 848. κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη Ant. 457 (τὰ θεῖα νόμιμα). κλεινὸν ἔπος πέφανται 621 ch. τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν; Tr. 743. Persaepe *ostendi* interpretabimur commode, aut *manifesto apparere qualemcunque*, quae significandi genera saepe tenui discrimine dirimuntur. οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακή El. 367. *tute te talem praestabis plurimorum iudicio*; quod si quid *videberis*, δ ό ξ ε ι ς, interpretetur, non intercedo. ἐφάνη γὰρ μελέτωρ 846 m. *oblatus est*, non *oculis*, sed ut *facto se vindicem probaret.* ὡς φανούμενος τιμωρός 1155. Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ Tr. 251. Κύπρις . . . τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ 862 ch. εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῇς κακὸς γεγώς 1129. οὐ γὰρ ἄν ποτε κακὸς φανείην 1251. δοῦλος ἀντ' ἐλευθέρου φανείς Ai. 1020. ὅρα σύ, μὴ . . . τότ' οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς Ph. 521. αἰσχρὰ μέντοι σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον ξένῳ φανῆναι 525. δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς 760. ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου . . . ἐφαίνετο 885. αἰσχρὸς φανοῦμαι 906. πρὶν . . . τὰ πέργαμα πέρσας φανῇς 1335. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπτωκότες OR 146. ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ; 336. εἶτα δ' ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος 453. φανήσεται παισὶ τοῖς αὑτοῦ ξυνὼν 457. παραφρόνιμον . . . πεφάνθαι μ' ἂν 692 ch. οὐδ' ἐὰν τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή 1063. ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν 1184. *hominibus talis ostensus sum*, potest autem de *re patefacta* non minus recte explicari, ut τὸν ἐκ θεῶν φανέντ' ἄναγνον 1383. ὅπου θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος 1437. [h. l. φανοῦμαι i. q. ἔσομαι esse vult Leutsch. in Philol. 29. (a. 1869.) p. 218. conlatis Pind. Pyth. 12, 29. c. schol. et Tafel., Doederl. ad Soph. OC 806. Peerlk. ad Hor. Carm. 1, 19, 16. — Meinek. vult θανοῦμαι, Heimsoeth. φθεροῦμαι.] ὃς ὔμιν πατὴρ ἐφάνθην 1485., quod cave confundas cum OC 974. 1226. κοὐκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ OC 51. οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν 436. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν σφῷν αὖ πέφασμαι 1543. πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ Ant. 177. τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πεφάνθαι 562. ὧν ἐς ὕστερον ψεῦσται φανούμεθα 1195. εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί Ai. 1241. — Haec de *hominibus* praedicantur; de *rebus* illa: τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ' αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι OR 1231. τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; 1420. i. e. παρ' ἐμοῦ. ποίας φανείσης ξυναλλαγῆς; OC 411. τᾶς δειλαίας τᾶσδ' ἀπόρου φανείσας ἀλγηδόνος 513 ch. ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα 725. φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν τερμίαν ἄγων ἁμέραν Ant. 1329 m. ὁ τῆσδ' ἔρως φανείς Tr. 433. *exortus.* ὅπως ἂν ἡ χάρις . . . ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ 619. — Eadem vi dictum *participio* coniungitur. εἰ φανήσομαι τάχα κακὸν μέγ' ἐκπράξασα Tr. 666. καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο OC 630. *sese talem ingerebat.* οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτὲ 804. φανεῖται κἀν πόλει δίκαιος ὢν Ant. 662. — ‖ Inde prope abest, quod *videri* significat, qua vi olim participium debere cum verbo iungi creditum est secundum Wolfium ad Dem. Lept. p. 259. cf. Schoemann. ad Isaeum p. 442., quibus iure adversantur Bernhardy Synt. p. 477. Schaefer. ad Plut. Vit. t. 5. p. 50. 141. Iam vetus opinio fuit φαίνεσθαι sic simpliciter pro δοκεῖν dici: v. Lecap.

in Matthaei Lectt. Mosq. t. I. p. 77. cf. Schaef. App. ad Aristoph. Plut. Hemsterhus. p. 497. Lips.; verum φαίνεσθαι de *persuasione alicui apparente et manifesta*, δοκεῖν de *incerta opinione* dici puto. Participium adiungi verbo φαίνεσθαι, cum *ostendi qualemcunque*, s. *sese praestare* significat, vidimus; cum interpretamur *videri*, participium non habet ap. Soph. nisi semel. ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνει κυρῶν Ph. 741. Infinitivum item semel. ἀκοσμία φαίνοιτ' ἂν εἶναι inc. fr. 726, 2. Sed caret etiam utroque. ἅλις ἔμοιγε ... φαίνεται OR 686 ch. ἀφ' ὧν μὲν εἶ, φαίνει δίκαιος OC 938. *si ex ortu coniiciendum est, iustum te esse quis persuasum habeat.* Sic explico φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος OC 662., nec impedio, quominus prius allatorum exempla Ph. 525. El. 367. huc trahantur. — || Ambitum quendam orationis non necessarium facit φανείς Tr. 1., cum una adsit ἀνθρώπων, circumlocutionis quoddam genus πέρσας φανῇς Ph. 1335. φύσας φανεῖ OC 804.

[*] Φᾰλᾰρα *phalerae*. κατ' ἀμπυκτήρια φάλαρα πώλων OC 1068 ch. v. ἀμπυκτήρια. [Delevit Dind. φάλαρα quod ex glossa illatum esse viderat iam Brunck. Nam Hesych. habet ἀμπυκτήρια: τὰ φάλαρα. Σοφ. Οἰδ. ἐν Κολ.]

Φᾰμενός n. pr. ξουθὸς Φαμενὸς Τειρεσίου παῖς Polyid. fr. 462 d. apud Herod. π. μον. λέξ. p. 8, 35. (ubi ξυνετός Lehrs., ξανθός Bergk. malebat.]

Φᾰνερός *manifestus*. τοὔργον παρέσται φανερόν Ph. 1291. φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα OR 507 ch. schol., quem Hermannus vituperat, sensum explicuit, non verba; nam progrediendo quasi adversum Oedipum manifestam fecit eius sapientiam. πρὶν κεῖνος ... φανερὸς ἐμφανῶς σταθεὶς δείξῃ θεοῖσιν Tr. 609. [sic LA nisi quod φανερῶς m. pr. Praetulit Dind. Triclinii φανερὸν ἐμφανής.] Κύπρις ἄναυδος φανερὰ τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ 861 ch.

Φανερῶς *manifesto*. τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς Ἀΐδαν El. 832 m.

Φᾰνοτεύς n. pr. παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων El. 45. Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς 670. Erfurdtius Phanoteum cum Strophio confundens non proprium illud nomen sed gentile existimat ab urbe illa sumptum, quam etiam Panopeum dictam fuisse scimus. Refutavit hoc Herm. una illustrans loquendi formulam ἀνδρὸς Φανοτέως, *viri cuiusdam*, *nomine Phanotei*.

Φάος *lux*. Inprimis de *solis* et *diurna* luce, aliquando de *vitali* dicitur, neque usu discrepat a vocabulo φῶς, hoc ut minime diverbiis potissimum, illud canticis reservetur. *Diverbiorum* haec sunt: ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει Ph. 415. *vivum*. ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος μόνος δέδωκας 663. *Melicorum* haec: οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι Ph. 1212 m. *vivus*. v. Valck. ad Eur. Phoen. 1349. Porson. Adv. p. 230. ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλλιστον ... φανὲν Θήβᾳ τῶν πρότερον φάος Ant. 102 ch. ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος Ai. 394 m., quod proxime a figurata dictione distat, cum perdito homini Aiaci mors et inferorum tenebrae pro sole et luce esse dicantur. v. Seidler. ad Eur. Troad. 566. Tralatam illam de *faustis rebus* et *prosperis* significationem haec melicorum exempla ostendunt: νῦν πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος Ai. 709 ch. v. λευκός. νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ ῥίζας ὃ τέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις Ant. 600 ch. v. ῥίζα et Hermann. l. c. Cum in sententia incerta praeterea, an Sophoclis sit, dicatur Δίκας δ' ἐξέλαμψεν ὅσιον φάος, quod ad Aiacem Locrum referunt (fr. 11.), et num trimetrorum illud an canticorum sit, et quo sensu dictum sit, non certissimum est; quanquam δίκης φῶς etiam Euripidi Suppl. 564. dictum est. [ἐξέλαμψε θεῖον φάος corrigebat Cobet.] In *anapaestis* semel reperitur, et proprie quidem dictum. ὦ φάος ἁγνόν El. 86. v. ἁγνός.

Φαρκίς. φαρκίδα: τὴν ἐκ τοῦ γήρως (γένους Phot.) ῥυτίδα. οὕτως Σοφ. (fr. inc. 955.) Phot. p. 640, 18. Vitiosum φαρμακίδα correxit Brunck. secundum uberiorem Hesychii explicationem v. φαρκίς: sed accentus φαρκῖδα restat corrigendus.

Φαρμακεύς *veneficus*. τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων; Tr. 1140.

Φάρμᾰκον. || *medicamen*, et proprie et tralate dictum. καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ὁρῶ τάχα Ai. 1255. ὅστις ... μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον Ter. fr. 514, 4. πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ inc. 733. [quae verba sic scripta a Plut. Mor. p. 468 b. exhibentur, sed πικρῷ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκῳ χολήν p. 463 f. tertioque loco etiam elegantius πικρὰν πικροῖς κλύζουσι φαρμάκοις χολήν.] — || *medicamen grave et venenatum*. τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ... ἐν μυχοῖς σώζειν Tr. 685.

Φαρμακών *tinctoria officina*. Hesych. ἀφάρμακον χρῶμα Οἰδίποδος: ἄνευ ἄνθους. ἄνθη γὰρ τὰ φάρμακα. καὶ τὰ βαφεῖα φαρμακῶνας Σοφ. (fr. inc. 956.) ἔφη. [Sophoclis verba fortasse ex his esse ἀφάρμακον χρῶμα suspicatur Dind.]

Φάρος *pallium* et *stragula*. ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη Tr. 916. [Pro ἐπὶ προφάσει θηρός Tr. 662 ch. coni. M. Haupt. ἐ. πρ. φάρους.] ἀλλά νιν περιπτυχεῖ φάρει καλύψω τῷδε Ai. 916. καὶ δὴ φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι Cris. fr. 331. propter correptum α adhibitum ab Herodiano ut ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει Ter. fr. 525. νώτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος Laoc. fr. 342, 3. — ἀναιδείας φάρος Inach. fr. 274. Hesych. explicat χιτών, παρὰ τὸ (Il. 2, 262.) χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. (II p. 895, 2.)

Φάσγᾰνον *ensis*. ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ Tr. 930. μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίγα 1063. πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ Ai. 834. Αἴας ... νεοσφαγὴς κεῖται κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής 899.

Φᾶσις *fluvius*. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ὅσα κεύθει OR 1227.

Φάσκω *dico*. Imperfecto tenus flectitur. *Act. praes.* φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους ... κλύειν Ph. 1411. an. φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν OR 462. φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾶν El. 9., quae tria infinitivi exempla imperativum vi aequant. — φάσκων δ' οὐδὲν ὧν λέγει, ποιεῖ El. 319. τὰ πάντ' ἀεὶ φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς Ai. 1037. — *imperf.* ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ OR 110. ὡς ἔφασκεν 114. λῃστὰς ἔφασκε ... κτανεῖν νιν 122. λῃστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν 842. τοῖς δ' ἔφασκ' εἶναι κράτος OC 1332. μεταίτιον μόνον ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους Tr. 261. Ἰόλην ἔφασκες ... ἄγειν 420. κλύειν ἔφασκον 425. δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν; 428. ἥ μοι ... ἔφασκε μόχθων ... λύσιν τελεῖσθαι 1170. σώματα πίπτειν ... δυσπραξίαις ἔφασχ' ὁ μάντις Ai. 760. — *Impf. pass.* ὡς ἐφάσκετο Ph. 114.

Φάσμα *species*. ὑψίκερω τετραόρου φάσμα ταύρου Tr. 508 ch. δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προστεταχὼς

φάσματι 837 ch. *hydrae species* pro *hydra*, haec pro *hydrae veneno* dicta est. Wakef. στάγματι coniecit, [Dind. ῥάσματι quod v. s.] scholiasta ὑφάσματι legisse videtur; v. Herm. *Rei spectandae* (ne dicam *spectaculi*) significatio est δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ πεπτωκός El. 1466. — *Visum nocturnum* significatur: τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει El. 501 ch. ἃ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα δισσῶν ὀνείρων, ταῦτα ... δὸς τελεσφόρα 644.

Φατίζω *loquor, dico*. κοὐδὲν ἀναύδατον φατίσαιμ' ἄν Ai. 715 ch. Sic nunc Herm., non propter vitandum Dorismum, quae Lobeckio olim emendandi causa fuit, sed ut metra elegantius exaequarentur; libri omnes [nisi quod LA m. pr. φατίζαι μ' habet] et Suidas φατίξαιμι. φωνῇ γὰρ ὁρῶ τὸ φατιζόμενον OC 138 an. In lemmate scholii τὸ φανταζόμενον scriptum, explicatum τὸ λεγόμενον παρ' ὑμῶν. *Ab voce cerno sententiae significationem* Reisig. interpretatur; Herm. vero acumine frigidissimo τὸ φατιζόμενον absolute dictum existimat, ut τὸ λεγόμενον, *quod vulgo dicunt*, qua de re post ὁρῶ virgula posita distinxit. Mihi componenda videntur τὸ φωνῇ φατιζόμενον, quod si quis a verborum collocatione impugnet, ei argumenti tribuendum quidquam esse nego. [Bene expedivit locum H. Bonitz, Beiträge 1, 78. cf. Schenkl. in Philol. 1861. p. 32.] (II p. 896.)

Φάτις || *dictum, sermo*. βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν τήνδ' εἶπε Ph. 1045. τίν' αὖ σὺ τήνδε φωνεῖς φάτιν; El. 329. τήνδε προσφωνεῖν φάτιν 1213. — || *vaticinium* et *oraculum*. ὦ Διὸς ἁδυεπὴς φάτι OR 151 ch. ἀπ' οἰωνῶν φάτιν 310. ἥ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις 1440. His aliquantum simile est τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν OR 323. A Tiresia enim vate responsum exspectabant salutare. — || *nuntius allatus*. ὅπως ... ἡδεῖαν φάτιν φέρωμεν αὐτοῖς El. 56. κακὴν φάτιν Τεύκρῳ φέροντα Ai. 826. τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν 850. — || *fama, rumor*. τὰν ἐπίδαμον φάτιν Οἰδιπόδα OR 495 ch. ὥσπερ ἡ φάτις 715. ὡς φάτις ἀνδρῶν Ant. 828 m. ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ Ai. 978. — τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις Ant. 700. ὦ μεγάλα φάτις Ai. 173 ch. κακὰν Ἀργείων φάτιν 187 ch. μή με ... κακὰν φάτιν ἄρῃ 193 ch. Confunduntur locutiones duae, v. Herm. coll. Reisig. comm. cr. ad OC p. 226. — || Semel ut λόγος *rem* ipsam significat, quippe *qualis aliis narrari potest nuntiarive*. δέρκομαι φάτιν ἄφραστον ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν Tr. 693. [Plerumque in exitu versuum collocatum est.]

Φαῦλος *facilis*. τὸν θεὸν ... σκαιοῖς δὲ φαῦλον κἂν βραχεῖ διδάσκαλον (ἐξεπίσταμαι) fr. inc. 707, 3. de perversis oraculorum existimatoribus dictum, v. διδάσκαλος. — Si Photio fides, inaudito modo φαῦλον *magnum* Soph. dixit. Sic enim ille p. 643, 7. et EM p. 789, 43.: φαῦλον: ... τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Σοφ. Αἰχμαλ. fr. 39.: εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω. Congruit Hesych., qui praeter alia explicandi vocabula etiam ἁδρόν et μέγα ponit. Equidem grammaticos inani antitheti captandi specie deceptos crediderim, ut μικρόν necessario τῷ μεγάλῳ opponi debuisse putarint, Sophoclem autem tale quid posuisse, μὴ θαυμάζετ', εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω: *parvos enim parva decent*. — De accentu v. Arc. p. 53, 9.

Φέγγος *lux*, inprimis *solis* ac *diei*. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον Ph. 867. νέατον δὲ φέγγος λεύσσουσαν ἀελίου Ant. 807 m. ἔνθα μήποθ' ἡλίου φέγγος προσόψει El. 381. ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν Ai. 673. μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου Tr. 606. Ad tralatam dictionem inclinat φέγγος οὐκέτ' ἐστί μοι 1144. *perii*, quod deflexum ab eiusmodi locutionibus, qualis est Ant. 807.

Φείδομαι *parco*. φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς Ai. 115. μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ 844. 'φείδοντο κέντρων οὐδέν El. 716. μὴ φείσῃ βίου Ph. 749.

[Φειδωλία, ἡ, *parsimonia*, inde *abstinentia*. Τεῦκρος δὲ τόξου χρώμενος φειδωλίᾳ fr. Teucr. 509, 1. *arcu parce adhibito*.]

Φενακίζω *decipio*. Gramm. Darmst. in Act. Monac. 2. p. 515.: ἔστι δὲ τὸ φενακίζειν εἰπεῖν καὶ περὶ τοὺς φήληκας. Σοφ. ἐν Ἰάμβῃ. (fr. inc. 792.) Hermannus suspicatur ἐν Νιόβῃ, opusc. t. 3, p. 41. (II p. 892, 2.)

Φεραῖος *Pheraeus*. ὦ γῆ Φεραία inc. fr. 758, 1. De accentu generis vocabulorum v. Arc. p. 43, 18.

Φέρβω *pasco*. παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην Ph. 945. Inde passivum s. medium *vescor* i. e. sino me pasci. ζῆ, πῖνε, φέρβου Dan. fr. 181.

Φερέγγυος *sponsor*. τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος El. 942. *quae ego praestare possim*.

Φερητίδης *Pheretida*. Φερητίδης τ' Ἄδμητος Lemn. fr. 345. [De nominis forma v. Angermann. de patronym. Gr. in Curtius, gramm. Stud. I, 1. p. 37.]

Φέριστος *optimus*. ὦ φέριστε δεσποτῶν OR 1149.

Φέρω. I. *Formae*. 1. *Activi praesens* φέρω OR 93. 168 ch. 590. OC 420. Ant. 537. El. 873. 1347. φέρεις El. 405. Tr. 228. φέρει Ph. 109. OR 520. 983. 1190 ch. OC 779. [LA pr. m., sed eadem φέροι suprascripsit idque recepit Dind.] Ant. 429. 460. 1077. 1090. El. 84. 286. 1042. Tr. 66. [Dind. c. Valck. φέρειν.] 967 ch. Ai. 149 an. 293. 802. 866 ch. inc. fr. 725, 2. φέρουσι s. φέρουσιν El. 725. 759. OC 60. — φέρῃς Tr. 493. 602. apogr. multa φέρεις. φέρῃ inc. fr. 669, 2. [φέρωμεν El. 57 ex apogr. Dind.] — φέροις OR 1445. OC 651. φέροι *El. 1486. OC 779. Tr. 1231. φέροιμεν El. 57. φέρωμεν Brunck. non necessario. — φέρε Ph. 300. 433. 1452 an. OR 390. 534. 536. 1142. El. 236 m. 310. 376. Tr. 890 ch. Ant. 534. φερέτω Ai. 1408 an. — φέρειν Ph. 799. 1317. [*Tr. 66.] OR 675. 764. 1211 ch. 1293. 1320. Plerique codd., et in his LA. φορεῖν, quod defensum a Valckenario ad Eur. Hippol. 316. Brunck. Herm. Dind. servarunt. 1415. OC 1693 ch.; Hermannus delevit, ex interpretatione sequentium μηδέ γ' ἄγαν φλέγεσθον orta ratus. Ant. 1041. Ai. 799. v. ἐλπίζω. El. 447. 1088. [Dind. c. Nauck. φέρει δ'.] Acris. fr. 68, 2. Thyest. 236, 2. Ter. 521, 2. Phaedr. 611, 3. — φέρων Ph. 1011. 1267. OR 86. OC 287. 579. 761. 1481 ch. Ant. *1082. 1172. 1279. Tr. 564. 622. 758. Ai. 436. 789. El. 666. 735. fr. Creus. 321, 2. Niptr. 404. Past. 448. φέρουσα El. 1069 ch. OC 358. 361. φέρον *nom.* OR 991. OC 1230 ch. 1693 ch. φέροντι OR 863 ch. φέροντα *acc. sing.* Ai. 781. 827. OR 1094 ch. OC 6. φέρουσαν Tr. 108 ch. [Dind. c. Casaubono τρέφουσαν.] El. 327. φέρον *acc.* OR 517. φέροντες Ant. 290. El. 1109. 1113. 1324. — *futurum* οἴσω Tr. 123 ch. οἴσεις Tr. 1183. OC 166 ch.; sic in LA ad vulgatum ἔχεις supra scriptum, et merito receperunt Elmsl. Herm. οἴσει OC 1413. οἴσετε OR 638. οἴσουσι Ph. 887. οἴσειν El. 360. — *aor.* ἤνεγκα El. 13. Sed ceterae aoristi partes

ad ἤνεγκον referendae, quod ipsum legitur OC 521 m. 964. Tr. 592., hoc quidem enotatum ab Antiatt. B. p. 98, 11.; omnino v. grammaticos ab intpp. Greg. Cor. excitatos p. 150. ἐνέγκῃ Tr. 573. ἔνεγκοι 774., Alead. fr. 105, 4. ἐνεγκεῖν Ph. 873. OC 1599. ἐνεγκών El. 692. — ‖ *Passivi praesens* solum legitur, cuius nonnulla exempla vulgo sine idonea causa medio verbi generi adiiciuntur. φέρομαι OR 1309 an. Ant. 802 an. φέρει El. 922. φέρεται El. 101 an. Tr. 968 an. Rhizot. fr. 480, 4.; in cod. φέρει scriptum. φέροιντο Ai. 1074. φέρεσθε Ant. 638. — ‖ *Medii praesens* φέρει Ph. 117. φέρεται OR 501 ch. φερομένα El. 476 ch. φερομέναν 1097 ch. [φερόμενον OC 1682 m. Dind. scripsit pro φερόμεναι.] — *futurum* οἴσομαι inc. fr. 755. οἴσει El. 969. — *aor.* ἠνέγκατο Tr. 462. ἐνέγκου OC 470. ἐνεγκοῦ contra libros cum Elmsleio restituere Hermannus ausus non est, eique assentior. Etsi enim Attice inflecti eos imperativos testantur grammatici (schol. Ar. Plut. 103. Suid. v. πιθοῦ), tamen cum alteram tonosin ἀναλογώτερον vocet Apollon. apud schol. Aristoph. l. c., ne hanc quidem documentis plane destitutam fuisse colligas. (II p. 898, 23.)

II. *Usus*. A. *Activae* formae. ‖ Primitiva significatio *ferendi* i. e. *portandi*, maxime *manibus*, his exemplis firmatur: οἴσουσί σ' οἵδε Ph. 887. ἠνώγει ῥυτῶν ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρά OC 1599. χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν Ant. 429. [sic addito γρ. diorthota in LA.: διψὰν ἐκφέρει m. pr. διψάδ' ἐμφέρει Dind.] οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους 1041. *φέρων ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν 1082. Est enim odor cadaveris putridi, a volucribus discerpti. [seclusit v. Wund.] τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων 1279. ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ... ἤνεγκα κἀξέσωσα El. 13. ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν 327. τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα; 405. λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν 447. μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ φέρουσιν 759. φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψανα 1113. φέροντες οἵ' ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσαιτο 1324., cum ambiguitate de industria quaesita; et cineres enim Orestis se ferre simulabant, et caedem parabant. φέρων ἐπ' ὤμοις Tr. 564. ἐὰν γὰρ αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν 573. ὅπως φέρῃς μοι τόνδε πέπλον 602. τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος δεῖξαι φέρων 622. τὸ σὸν φέρων δώρημα 758. ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον 774. μία ἴλῃ τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω Ai. 1408. an. ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων Niptr. fr. 404. De *gestando*, sed non proprie dictum intelligo etiam κρυμὸν φέρων γνάθοισιν Past. fr. 448., quasi *frigus ex febre malis crepitantibus circumferens*. — Inde de *manu ingerenda* dictum οὐ θᾶσσον οἴσεις ...; Tr. 1183. Et de *gressu incedentium* ἄψοφον φέρει βάσιν Tr. 967. Hinc locutio est πῶλοι βίᾳ φέρουσιν El. 725. de rectore auferendo dictum *(durchgehen)*. φοροῦσιν Plut. Moral. p. 521, C. placebatque Porsono advers. p. 210., alienissima conferenti; quanquam ne Hermanni quidem de inceptivo φέρω, continuativo φορῶ disceptatio propter nimiam codd. inconstantiam, in qua emendandi finem vix repereris, tota probari potest. Hic quidem cum libris conspirant Suid. v. ἀστομοι et Zonar. p. 313., idemque eodem modo Euripides dixit Hippol. 1224. — ‖ Iam tralate dictum significat *ferre* i. e. *sibi ferre*, *capere*, *potiri*, qua vi dicto medium constitui debuisse videtur, sed tenui usu est. νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω OR 590. ἄξιος γὰρ φέρειν ἣν τῆσδε καὶ μείζω χάριν 764. εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν 863 ch. v. Herm. Hinc via patefit ad *habendi* s. *possidendi* significationem. τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει; 1190 ch. cf. οὐκ ἂν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις OC 651. — τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα OC 6. de *stipe mendicanda;* ad quem locum de medio et activo, nisi illud significet *meritam ac debitam mercedem ferre*, perpetuo confusis recte contra Hermannum disputat Reisig. [i. q. φέρεσθαι esse censet Wunder.] κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον 761. πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; Ant. 464. πᾶσαν εὔκλειαν φέρων Ai. 436. *domum reportans*. τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια El. 692. δύο φέρειν ἐν ἑνὶ λόγῳ 1088 ch. *duplicem laudem ferre*. λέβητας ἐκτιθεὶς φέρειν Acris. fr. 68, 2. scil. in praemium. — Hinc sunt haec φέρουσι τοὔνομα τὸ τοῦδε OC 60. sc. οἱ Κολωνεῖς τὸ τοῦ Κολωνοῦ. τὸν νοῦν ἀμείνω τῶν φρενῶν, ὧν νῦν φέρει Ant. 1090. κἂν καλὸν φέρῃ στόμα inc. fr. 669, 2. *etiamsi pulchre* i. e. *eloquenter dicat;* cf. γλῶσσαν εὔφημον φέρειν Aesch. Choeph. 574. et Iacobs. ad Achill. Tat. p. 425. — ‖ *Ferre* i. e. *afferre* de causis et consequentibus; inprimis sic de *commodis pariendis* dicitur. εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει Ph. 109. ταῦτα γὰρ φέρει νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων El. 84. ἔστιν ἔνθα χἡ δίκη βλάβην φέρει 1042. *τί γὰρ ... θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι; 1486 [secl. Dind.]. [εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα φέρουσαν Tr. 108 ch. Dind. c. Casaub. mutavit in τρέφουσαν i. e. *metum alentem*]. τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στὶν αἰσχύνην φέρει Tr. 66. [Dind. c. Valcken. φέρειν.] ὅτ' οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέροι OC 779. γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει Ai. 293. ὁ νῦν ἔπαινος οὐκ ἐλάσσονα ἔτ' ἄλλον οἴσει OC 1413. εἰδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν εἰ κέρδος φέρει inc. fr. 725, 2. *Augendi* significatio inest: καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε; OR 638. et brevius alio modo πόνος πόνῳ πόνον φέρει Ai. 866 ch. — ‖ Ea tota significandi ratio orta fortasse videatur a commemoratione *venientium et secum quid ferentium*. ἐπίηρα φέροντα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις OR 1094 ch. ἥκω . . . φέρων ὄνησιν ἀστοῖς OC 287. ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων; 579. εἴ τι γᾷ ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων 1481 ch. Cogitandum quasi de Iove καταιβάτῃ. εἴ μοι τὰ σὰ μέλλοι τις οἴσειν δῶρα El. 360. ἤν αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην πρόσθῃ φέρων Creus. fr. 321, 2. His similia sunt, quanquam non de homine dicta εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ κούφας ἀφροσύνας φέρον OC 1230 ch. καθ' ἡμέραν τὴν νῦν ὃς αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει Ai. 802. Omnium autem maxime proprie dicuntur haec. τοιούσδε λόγους ... εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς Ai. 149 ch. ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων OR 86. φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια El. 1109. ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρῃς Tr. 493. πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολάς Ai. 781. Hinc simul fons petendus eius significationis, cum de *sermone serendo* dicitur. ἀδεῖα μέν, ἀντία δ' οἴσω Tr. 122 ch. *tecum communicabo*. λόγον εἴ τιν' οἴσεις OC 166 ch. i. e. διαλεχθῆναι βούλει, v. Elmsl. [in LA οἴσεις a m. rec. scriptum est supra ἔχεις unde Dind. c. Reisigio ἴσχεις.] — Inde *nuntium afferre* significat. ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω πήματα OR 168 ch. τίν' ἥκεις μῦθον πατρὶ φέρουσα OC 359. δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι 360. φέρω δ' ὅμως 420. Male intellectum hoc a quibusdam; v. Lob. ad Ai. 798. ed. 1. [Wilke, coniectt. p. 25.] τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων; Ant. 1172. ὅπως ἡδεῖαν φάτιν φέρωμεν αὐτοῖς El. 57. σοὶ φέρων ἥκω λόγους ἡδεῖς 666. φέρω γὰρ ἡδονάς 873. φέρουσ' ὀνείδη 1069 ch. λόγους δ' ἄκουσον,

οὓς ἥκω φέρων Ph. 1267. εἴ τι καὶ φέρεις Tr. 228. ἥκει φέρων Αἴαντος ἡμὶν πρᾶξιν Ai. 789. τήνδε δ' ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν 799. v. ἐλπίζω. κακὴν φάτιν Τεύκρῳ φέροντα 827. — ‖ Ferre i. e. *perferre*, aliquando *pati*, *tolerare*. οὔκουν Ἀτρεῖδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως οὕτως ἐνεγκεῖν Ph. 872. τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν 1317., quam sententiam varie Soph. ingessit. ὡς ῥᾶστα τἀναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν fr. Thyest. 236, 2. χρεὼν τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπετῶς φέρειν Ter. 521, 2. νόσους δ' ἀνάγκη τὰς θεηλάτους φέρειν Phaedr. 611, 3. — τίς ποτ' ἂν φέροι; Tr. 1231. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος OR 93. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις αὑταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν 675. v. Dawes. misc. crit. p. 80. Lips. ῥᾶστα τὸν βίον φέρει 983. πῶς αἱ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέρειν σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε; 1211 ch. τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν 1293. διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ φέρειν κακά 1320. Hermanni disputatio φορεῖν [quod est in LA] defendentis minime probabilis est; φέρειν autem, cum πρωθυστέρῳ usus poeta videatur, haudquaquam absurde dictum. τἀμὰ γὰρ κακὰ οὐδεὶς οἷός τι πλὴν ἐμοῦ φέρειν 1415. ἤνεγκον κακότατα, ἤνεγκον ἑκὼν OC 521 m. ἃς (ξυμφορὰς) ... ἤνεγκον ἄκων 964. ποία πόλις ἂν τάδ' ἐνέγκοι; Alead. fr. 105, 4. Hoc ab *onere imposito ferendo* desumptum, cuius apertius quoddam indicium est καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας Ant. 537. — Sic *cum adverbio* dicitur ἀλγεινῶς φέρων Ph. 1011. ἄνδρες μόλις φέροντες Ant. 290. Dativum illi exemplo causae significandae additum illustravit Krueger. ad Xenoph. Anab. p. 22. [Medii vim aliquotiens habere φέρειν docuerunt G. Wolff. ad El. 1087. et Bergk. in annal. Fleckeis. 97. (a. 1868.) p. 376.] — ‖ Intransitive dici videtur τὸ φέρον ἐκ θεοῦ OC 1693 ch. *res a deo oblatae* s. *illatae*. — (II p. 901, 6.)

‖ De *proprietate sermonis* haec adnotanda. Sunt quaedam formulae a variis verbi significationibus quodam circuitu repetendae. θυμὸς ἡδονὴν φέρει El. 286. ab *afferendi* i. e. *gignendi* ductum vi. A *via* aliquo versum *ferente* duci videtur πεπονθέναι λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον OR 517. οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει 520. τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὕμιν ἐς φόβον φέρον; 991. Ab *inferendo* dicitur οὐδέ γ' εἰς θυμὸν φέρω El. 1347. *ne suspicor quidem*. Ab *afferendo* denique, *ut augeas:* τῷ τέλει πίστιν φέρων El. 735. i. q. πιστεύων. νῦν γ' ἂν τῷ θεῷ πίστιν φέροις OR 1445. — Deinde φέρων cum quodam verborum ambitu additur, ut ἄγων, ἔχων, λαβών, v. l. c. τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων Tr. 622. ἦν ... αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλάβην πρόσθῃ φέρων Creus. fr. 321, 2. — Denique *imperativus* φέρε hortandi causa sermoni praefigitur. καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε El. 236 m. *dic agedum*. φέρ' εἰπέ OR 390. Tr. 890 m. El. 310. φέρ' εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν El. 376. φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν Ph. 433. OR 536. φέρ' εἰπὲ νῦν 1142. φέρ' εἰπὲ δή μοι Ant. 534. φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νόσου μάθῃς Ph. 300. i. e. ἵνα μάθῃς, nam exemplum coniunctivi huic φέρε additi non invenitur. φέρε νῦν στείχων χώραν καλέσω 1452. an. De hoc coniunctivo insuper addito v. Elmsl. ad Eur. Med. 1242. —

B. *Passivi* usus longe simplicissimus. ‖ *Ferri* proprie i. e. *gestari* significat. αἰαῖ ὅδ' ἀναύδατος φέρεται Tr. 968. an. — *Ferri* i. e. *cursu ferri* vel *moveri* et *devenire*. ποῖ γᾶς φέρομαι τλάμων; OR 1309 an. δι' Ὀλύμπου πολλὴ φέρεται καὶ γῆς Rhizot. fr. 480, 4. [Rectius nunc scribitur πωλοῦσα φέρει καὶ.] Figuratam ex eodem genere dictionem videmus El. 922. οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει, item νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι Ant. 802 an. — ‖ *Ferri* i. e. quasi *circumferri*, *extare*. οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν Ai. 1074. — ‖ *Ferri* i. q. *afferri*, *monstrari*. κοὐδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης ἢ 'μοῦ φέρεται El. 101 an. —

C. *Medium*. ‖ *secum ferre* significat. Δίκα, δίκαια φερομένα χεροῖν κράτη El. 476 ch. Et *secum auferre* secundum verisimillimam Hermanni emendationem ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν ἐν ἀφανεῖ τινὶ μόρῳ φερόμενον OC 1682 m. Sic Dind. ex emendatione Kunhardti. Legebatur φαινόμεναι, Reisigius 'παγόμεναι aut σφ' ἀγόμεναι. — ‖ *sibi ferre*, aliquando *ut potiaris*. δύο φέρει δωρήματα Ph. 117. εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω θανόντος οἴσει El. 968. τῶν δὲ φερομέναν ἄριστα 1097 ch. v. Herm. ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος μείζων φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου Ant. 638. λύσω γάρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι inc. fr. 755. Sic explicandum κοὔπω τις αὐτῶν ἐκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν ἠνέγκατο Tr. 462. Hinc translatum est ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ 'γὼ φέρεται OR 501 ch. *sapientior fit*, ab auferendo, opinor, praemio ducta locutione. *Manibus ferendae* ad nostros usus rei significationem unus versus habet ἐξ ἀειρύτου χοὰς κρήνης ἐνέγκου OC 470. (II p. 902, 5.)

Φεῦ *heu*, interiectio cum *doloris*, tum *commiserationis*, aliquando *gaudii* vel *mirationis* significandae. Hanc certe vim deprehendere videor in φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρός Ph. 234. *heu quam dulce*. Ceterum et canticorum et diverbiorum promiscuum est, et intra versuum ambitum ponitur, et mediis interiicitur, et iteratur, et cum aliis consimili vi particulis coniungitur. Diverbiorum, sed extra versum haec sunt. φεῦ Ph. 1018. Ant. 323. 1048. El. 1021. Intra trimetros haec constant. Ph. 1302. Ai. 1266., quod *mirantis* videtur. Melicarum partium sunt El. 829. 842. Anapaestorum, sed intra versum, unum Tr. 987. — *Iteratur* φεῦ φεῦ et intra trimetros quidem, Ph. 428. OR 316. 964., quod *indignantis* esse censendum. El. 764. 1173. In melicis intra versum constat OR 1324., ubi Brunckius sec. Tricl. semel scripsit φεῦ, quod geminatur in libris. OC 1748. [ubi Dind. sec. Herm. αἰαῖ scripsit, pariter atque Ant. 1310. Erfurdtium secutus.] Ant. 1276. 1310. Ai. 958. Tr. 1016. Sed versum sola duo φεῦ φεῦ efficiunt OC 519., exclamationem melicis similem mediis trimetris insertam El. 1161. Deletum ab Hermanno φεῦ φεῦ explicando αἰαῖ adscriptum OR 1308. Anapaesti unum exemplum et intra versum quidem positarum vocularum habent * OR 1303. [ubi delevit verba φεῦ φεῦ δύστανος Dind.]. — *Componuntur* φεῦ δῆτα [praecedente quidem simplici φεῦ] El. 843. in melicis. φεῦ τάλας Ai. 983. in diverbiis. παπαῖ φεῦ Ph. 785., quae melicis similis exclamatio est trimetris interposita. φεῦ παπαῖ Ph. 792. intra trimetrum. αἰαῖ φεῦ OC 1670 m. syllaba exuberante, qua de re Elmsleius in sequentibus πάρεστι pro ἔστιν correxit, φεῦ [iam editor Glasgoviensis a. 1745.] delevit, id quod rectius putandum. — Denique *cum integra sententia* dicitur. φεῦ τῆς ἀνοίας, ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι El. 920., quanquam fortasse rectius φεῦ distinctione a sequentibus segregatur, ut τῆς ἀνοίας ἐποικτείρω σε coniungantur, id quod fecit Herm. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς El. 1183. De genitivo v. Schaefer. ad Greg. Cor. p. 138. φεῦ φεῦ, μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον Ant. 1300 m.

Φεύγω. I. *Formae. praesens* φεύγεις OR 1010. Synd. fr. 152, 3. φεύγει inc. fr. 671, 1. φεύγουσιν OC 1022. Ant. 580. φεύγῃς Ph. 641. φεύγειν OC 590. 1422. Ant. 357 ch. inc. fr. 748, 2. φεύγοντος Ant. 256. φεύγοντες OC 1063 ch. Phryg. fr. 649, 3. — *imperf.* ἔφευγον OR 796. ἔφευγε 948. — *perf.* πέφευγα OR 356. πέφευγε Ai. 102. πεφευγέναι Ph. 1044. Ant. 437. πεφευγότες Ant. 412. — *futur.* φεύξομαι Ph. 1404. φεύξεσθαι OR 355. — *aor.* φύγω El. 1503. OC 828. 1738 m. φύγῃς Tr. 797. φύγῃ Ai. 403 m. Triclin. φύγοι. φύγητε Ph. 789. φύγοι Ai. 456. Phaedr. fr. 611, 1. φυγεῖν El. 697. OR 623. 823. fr. Acris. 67. inc. fr. 741, 2. φυγών El. 601. OR 118. φυγόντι 824. φυγόντες OC 1024. Relinquitur unum Ant. 263. ubi ἔφευγε, librorum scriptura, versum perdit, ἔφυγε a pluribus invectum temporis causa minus bene constat; quare Hermannus ἔφλεγε dedit ingeniosa coniectura. [Praestat Dindorfi ratio ἔφευγε πᾶς τὸ μή scribentis.] —

II. *Usus.* ‖ *fugere* significatur simpliciter. εἷς τις, ὃς φόβῳ φυγών OR 118. τὴν Κορινθίαν . . . χθόνα ἔφευγον 796. τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι 948. De *devitando* quominus cogitemus, obstat τρέμων. εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν OC 1022. ῥιμφαρμάτοις φεύγοντες ἁμίλλαις 1063 ch. αἰσχρὸν τὸ φεύγειν 1422. Significatur *perfugium* petendum: ποῖ φύγω; OC 828. 1738 m. ποῖ τις οὖν φύγῃ Ai. 403 m. *Exsilium* significatur: θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι OR 623. εἴ με χρὴ φυγεῖν 823. — ‖ *effugere*, cum proprie tum figurate dictum. ἦ πέφευγέ σε; Ai. 102. φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα 456. ἦ μὴ φύγω σε; El. 1503. οὓς φυγόντες OC 1024. Tralate dicuntur haec. δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι Ph. 1044. *morbi effugium habere*, v. Nitzsch. ad Hom. Od. 1, 16. Iacobs. ad Aelian. HA p. 335. τὸ μὲν γὰρ ἐκ κακῶν πεφευγέναι ἥδιστον Ant. 437. χεῖρα σὴν μόλις φυγών El. 601. — ‖ Tenui saepe discrimine dirimitur *devitandi* significatio. ὅταν φεύγῃς κακά Ph. 641. *vitare studeas.* αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι; 1404. καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; OR 355. *vindictam conviciorum.* Haec dicenti Oedipo Tiresias respondet πέφευγα v. 356., se immunem a poena professus. [de locutione cf. J. Richteri dissert. πέφευγα, *absolutus sum.* Berol. (Pr. G. Werd.) 1858.] εἰ τῶνδε φεύγεις οὕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν 1010. οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλὸν OC 590. Herm. de exsilio interpretatur, et sponte sane in eo mansurus Oedipus erat, sed vitaturus, ne a Thebanis in civitatem restitueretur. δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν El. 697., quod si quis *effugere* interpretatur quasi *consectantem*, non intercedo. ἄγος φεύγοντος ὡς Ant. 256. δύσομβρα φεύγειν βέλη 357 ch. ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ, μὴ βάλῃ, πεφευγότες 412. τύραννον πᾶς ἐφίεται φυγεῖν fr. Acris. 67. αἰσχρὴ μὲν οὐδ' ἂν εἷς φύγοι Phaedr. 611, 1. φεύγοντες ἄτας Phryg. 649, 3. γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα παιδῶν inc. 671, 1. οἱ δ' ἔχοντες εὔχονται φυγεῖν 741, 2. χρὴ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ διδῶσι, φεύγειν μηδέν 748, 2. — ‖ Adsignificatur *refugientium timor.* μὴ φύγητε μηδαμῇ Ph. 789. μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακόν Tr. 797. φεύγουσι γάρ τοι χοἰ θρασεῖς, ὅταν πέλας ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου Ant. 580., quod a militibus prae mortis metu ex acie fugientibus desumptum ceteris exemplis propius abest a primitiva significatione. ἐγᾦδ' ὃ φεύγεις Synd. fr. 152, 3.

Φευκτός *evitabilis.* οἵαν ἐδήλωσας ... ἀγγελίαν ἄτλατον οὐδὲ φευκτάν Ai. 223 ch.

Φεῦξις *effugium.* Ἅιδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται Ant. 361 ch. [ubi nunc φύξιν ex Meineki emendatione datur.] (II p. 904, 6.)

Φηγός *fagus.* τὴν παλαιὰν φηγόν Tr. 171. de quercu Dodonae vaticinante, quam δρῦν vocat v. 1168.

Φῆληξ *ficus nondum cocta* [si quidem Soph. usus est eo vocabulo.] Gramm. Darmst. in Actis Monacens. t. 2. p. 515. ἔστι δὲ τὸ φενακίζειν εἰπεῖν καὶ περὶ τοὺς φήληκας· Σοφοκλῆς ἐν ἰάμβῃ (f. Νιόβῃ). καὶ φήληκας δὲ φαμὲν τοὺς πλανῶντας τὴν ὄψιν ὡς πεπείρους inc. 792.). De *ficubus maturitatem mentientibus* dicitur.

Φηλήτης *fallax.* ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτῃ βαρύς inc. 672. [φηλήτῃ ex cod. Paris. B. a m. sec.: nam pr. φιλήτῃ ut ceteri libri Stobaei, 28, 5.] Antiqua est scribendi eius vocabuli discrepantia; qui enim φηλοῦν, φηλωθεῖσα, φηλώσομεν, φῆλος consensu exhibent lexicographi veteres, eidem et φηλήτης et φιλήτης proferunt, falsam antiphrasin a verbo φιλεῖν ingerentes; ita Suid. et EM p. 794, 10. Rectius fortasse Trypho l. c., is enim alterius ab ὀφειλέτης originationis auctor habendus, quanquam illud de extrito ε secundae syllabae non illi puto tribuendum, sed male intelligentibus. Verum φῆλος sui iuris vocabulum est. De accentu docent EM p. 794, 1. Suid. v. φιλήτης.

Φήμη ‖ *vox audita*, inprimis ex qua de re futura coniicias, inde etiam *vaticinium.* εἴτε του θεῶν φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που OR 43. τίν' ἡμιν ἥκεις ἐκ θεοῦ φήμην φέρων 86. ἔλαμψε γὰρ . . . φάμα Παρνασσοῦ 475 ch. φῆμαι μαντικαί 723. Hanc primitivam cum aliis eius vocabuli significationibus copiose illustrat Wyttenb. ad Iulian. or. in Const. p. 150. Lips. — ‖ *dictum, sermo.* βαιάν μοι πέμπε λόγων φάμαν Ph. 846 ch. Probandam duco hanc Turnebi scripturam; veteres libri omnes φήμαν. — ‖ Hinc *nuntium* significat. οὐ δή ποθ' ἧς ἠκούσαμεν φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια; El. 1109. φήμας λάθρα προὔπεμπες 1155. ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης ἀνάσχον τῆσδε Tr. 204. ὡς τελευταίαν ἐμοῦ φήμην πύθησθε θεσφάτων 1150. — ‖ *fama.* τῆσδε τῆς φήμης ἄπο El. 65. *fictum rumorem* potius, quam *narrationem*, ut Hermannus, interpretor. ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα 1066 ch. v. Herm. Inde *personae* vim induit. χρυσίας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα OR 158 ch. Suid. v. φήμη. — De tono v. γνώμη.

Φημί. I. *Formae. Praesens* φημί et φημι inclinatum, item φαμί Ph. 817. 994 bis. 1389. OR 362. 366. 1471. OC 317. Ant. 443. 561. 720. 1320 m. Tr. 124 ch. 418. 865 ch. El. 1209. — φῄς Ph. 804. 805. 951. 1028. 1237. 1241. 1380. OR 330. 554. 655. 746. 803. 957. 1233. 1336. 1520. OC 531 ch. 648. 940. 1099. Ant. 248. 403. 442. 706. El. 317. 558. 675 bis. 856 m. Tr. 349. 745. 878. 977 an. Ai. 791. 794. 1097. 1108. 1234. 1281. Colch. fr. 313. Tonum docet EM p. 792, 10. 15. Idem satis perspicue de ι secundum παράδοσιν quamvis contra saniorem rationem adscribendo disputat, et convenit ei cum Eustathio p. 1578, 17. Hanc scripturam probant Valck. ad Hipp. 338. Buttm. gr. mai. p. 564. et Hermannus, hic quidem non diserta commendatione usus, verum eam consuetudinem scribendi secutus. Improbant Matth. gr. mai. p. 410. et Elmsl. ad Eur. Med. 674., nec, donec clariorum sponsorum quam Etymologi et Eustathii nomina citentur, varia variorum et multa inepta citra

fidem coacervantium, a me impetrabo, ut tam abnormem rationem omnibus probatam existimem. — φησί, φησίν, φησι, φησιν Ph. 578. 580. OR 703. 1181. Ant. 733. Tr. 249. Ai. 1326. 1414 an. El. 319. — φαμέν Ph. 1062. — φασί, φασίν, φασι, φασιν Tr. 70. 74. Ph. 89. OC 260. 392. 415. 1156. 1164. 1570. Ant. 7. 27. 31. — φῶ OR 1367. OC 315. 317. — φαίη Tr. 1073. El. 548. — *imperf.* ἔφην OR 349. ἔφη Tr. 172. Ai. 757. OC 1764 an. — *futur.* φήσεις Ant. 535. — (II p. 905, 19.)

II. *Usus.* || Simpliciter *dicere* significat. τί φησιν, ὦ παῖ; Ph. 578. τί φῄς ποτε; 1380. ἀνὴρ οἷον σὺ φῄς OR 803. εἰ γὰρ οὗτος εἶ ὃν φησιν οὗτος 1181., quod etiam de *affirmante* licet intelligas. πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῄς; 1233. ὅπως περ καὶ σὺ φῄς 1336. οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς 1367. τί φῶ; OC 315. Cum v. 318. inferatur τάλαινα, hoc olim Hermannus τάλαιν' erat scripturus ad Hec. p. 73.; sequitur enim vocalis. Ita antistrophicae similis responsio fieret. Elmsleius τί φημί scribi vult, fortasse illo τί φῶ in quaestione directa offensus. κοὐκ ἔχω τι φῶ 317. ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε ἔφη Tr. 172. τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φῄς; 878. ὡς ἔφη λέγων Ai. 757. τί φῄς ὤνθρωπε; 791. *quid fers?* τοῦ κασιγνήτου τί φῄς El. 317. Adsignificatur aliquando, sicut in λέγω, *dici velle, in mente habere.* ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῄς Ai. 794. οὐκ οἶδά πω τί φησί Ph. 580. φράζε δὴ τί φῄς OR 655. De formula τί φημί et τί φῄς adhuc dicendum erit postea. || Hinc est φασί *dicunt* et *vulgo dicunt*, *ferunt.* οὔτ' αὐτὸς οὔτ', ὥς φασιν, οὐχφύσας ἐμέ Ph. 89. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη OC 392. φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα ... προσπεσόντα πως βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος 1156. σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ' αἰτεῖν 1164. θηρός, ὃν ἐν πύλαισι φασὶ πολυξέστοις εὐνᾶσθαι 1570 ch. τί τοῦτ' αὖ φασι πανδήμῳ πόλει κήρυγμα θεῖναι Ant. 7. ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι 27. τοιαῦτά φασιν τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα ... κηρύξαντ' ἔχειν 31. οὕς φασ' Ὀρέστην ἡμὶν ἀγγεῖλαι βίον λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις El. 1443. Λυδῇ γυναικί φασί νιν λάτριν πονεῖν Tr. 70. Εὐβοΐδα χώραν φασὶν ἐπιστρατεύειν αὐτόν 74. — || Aliquando fortius significat: primum *dicere* i. e. *affirmare.* ὡς σὺ φῄς Ph. 1028. OC 940. Ai. 1234. φημὶ δ' οὔ σε μανθάνειν Ph. 1389. καὶ τοὔργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι OR 349. φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς κυρεῖν 362. λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις αἴσχισθ' ὁμιλοῦντα 366. τὸ δὲ πάθημ', ὁποῖον φῄς παθεῖν, δίδασκε 554. φονέα μέ φησι Λαΐου καθεστάναι 703. εἴ τάς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας εἶναι OC 260. ὥς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον 415. ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα κακῶν χώραν ἕξειν αἰὲν ἄλυπον 1764 an. φησίν γε El. 319. ἦ καὶ ξυνίῃς καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς; Ant. 403. τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πεφάνθαι 561. ὡς φῄς σύ, κοὐδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν 706. φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ 720. φάμ' ἔτυμον 1320 m. ὥς φησ' αὐτός Tr. 249. ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φῄς; 745. τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα 1073. ἦ σὺ φῄς ἄγειν τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών; Ai. 1097. ὃν οὐδαμοῦ φῄς οὐδὲ συμβῆναι ποδί; 1281. φίλος ὅστις ἀνὴρ φησὶ παρεῖναι 1413 an. ἦ φῄς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Colch. fr. 313., quod si ἀνθυπουργήσειν legeretur ad *aiendi* significationem referendum ducerem. *Affirmandi* cum *suasione* quaedam vis inest in φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν χρῆναί σε Tr. 125 ch. — Deinde *aiendi* significatione haec exempla praedita videntur. ἐγὼ δέ φημι Ph. 994. [Magis enim placet Gernhardi ratio scribendi ΦΙ. οὔ φημ'. ΟΔ. ἐγὼ δέ φημ' quam librorum scriptura οὔ φημ ἔγωγε. ΟΔ. φημί.] ὅδ' ἂν οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χἠμεῖς φαμέν 1073. φῄς τάδ' οὖν; OR 1520. καὶ φημὶ κἀπόφημι OC 317. εἰ σοί γ' ἅπερ φῄς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι 648. *adnuis*, non *affirmas.* φῄς ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; Ant. 442. φημὶ δρᾶσαι 443. φήσεις μετασχεῖν 535. φημί Tr. 418. [sic libri, sed praestat scribere cum Brunckio οὔ φημι.] φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσα El. 548. πατέρα φῄς κτεῖναι 558. Hinc est οὔ φημί *nego.* οὔ φημ' ἐάσειν El. 1209. Ph. 817. οὔ φημ' ἔγωγε 994. [ΑΓΓ. κάτοισθα δῆτ'; ΛΙ. οὔ φημι Tr. 418. ex Bruncki emendatione.] οὔ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς ἄμοιρον Ai. 1326. οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς Ant. 733. Notavit Valckenarius ad Phalar. p. 18. (21. Lips.). Ex eodem genere locus est εἴτε μὴ σὺ φῄς, εἴθ' ἅτερος στρατηγός Ai. 1108. *sive tu vetueris*, *sive dux alter.* — || Seorsim pono formulas πῶς φῄς, τί φημί, τί φῄς. Harum prima semper *mirationem* significat. OR 746. OC 531 m. Tr. 977 m. Eadem vi praeditum τί φημί Tr. 865. OR 1471., quod ab Hermanno τί φημί scriptum est, v. τίς. Item τί φῄς Tr. 349. Ph. 1237. 1241. OR 330. 957. OC 1099. Ant. 248. et fortius illo τί φῄς; τί φῄς, ὦ ξεῖνε El. 675. Sed τί φῄς inprimis eleganter ab eo dicitur *qui responsi impatiens alterum identidem monet, ut loquatur.* τί φῄς παῖ; τί φῄς; Ph. 804. 805. τί φῄς; σιωπᾷς; 951. *quid ais* Latini loquuntur, i. q. οὐ φήσεις; In sermone alterius interrogatione interrupto idem dici videmus El. 856 ch. — || Cum abundantia sermonis dictum ὡς ἔφη λέγων Ai. 744. Illustrant distinctius Abreschio ad Aesch. t. 1. p. 168. Fischer. ad Well. vol. 4. p. 47. Lob. l. c. Heindorf. ad Plat. Soph. t. 4. p. 363. (II p. 907, 5.)

Φθέγγομαι *loquor.* βλέπ' εἰ καίρια φθέγγει Ph. 850 ch. v. Herm. ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται; OC 881. φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε 987.

Φθέγμα || *vox* proprie dicta varie. φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς θώϋξεν αὐτόν OC 1623. καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα ... ἐδιδάξατο Ant. 352 ch. de homine *rationis* et *orationis* compote. νυχίων φθεγμάτων ἐπίσκοπε 1148 ch. Bacchus dicitur, Bacchicarum exclamationum quasi praesul. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας Ph. 1445 an. ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἐνεῦρες Ai. 1144. *qui sileret plane.* De *voce avium*: ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ El. 18. σαφῆ κινεῖ coniungenda. — || *dictum.* ἔχθιστον φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί OC 1177. *ingratissimum ad audiendum est.* — || In *circumlocutionis* dicitur *ambitu.* ὦ φθέγμ' Ἀθάνας Ai. 14. i. e. ὦ Ἀθάνα, sed recte illud; non videbat enim Minervam, quam insaniens Aiax oculis obtueri sibi videbatur. ὦ φθέγμ' ἀναιδές, ἦ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ; OC 863. i. e. ὦ σὺ ἀναιδέστατα φθεγξάμενε. V. Valck. diatr. p. 91, 6. Paulo aliter illud habet ὦ φθέγμ', ἀφίκου El. 1225., quippe cuius adhuc nuntios et pollicitationes audiverat, φήμας λάθρᾳ προπέμποντος v. 1155., non ipsum viderat.

Φθείρω *perdo, pessumdo.* φθείρει τὰ πάντα κνώδαλα Tr. 716. (ὁ ἄτρακτος). φθείρει γένος Past. 449 b. σφ' Ὀλύμπου ... πατὴρ ... καὶ τελεσφόρος Δίκη κακοὺς κακῶς φθείρειαν Ai. 1391. Tralate dicitur τοὺς θεῶν νόμους φθείροις ἂν Ai. 1344. — Pas-

sivum est *perdi* et *interimi*. Proprie dicuntur haec. δεσπόταισι τοῖς πάλαι ἔφθαρται γένος El. 765. ἐφθαρμένας γὰρ εὑρίσκομεν λείας ἁπάσας Ai. 25. τῷ πότμῳ τῷ νῦν φθερεῖσθαι OR 272. [Sic fut. pass. significatione media ap. Herodot. 9, 42. διαφθερέονται cf. Wesseling. h. l. φθερεῖσθαι ap. Thucyd. 7, 48.] Deflexum est ad *corpus tristitia et iniuriis foedatum.* ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον El. 1181. ad *terram pestilentia et sterilitate pessumdatam* γῆς ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης OR 254. Inprimis autem Graece dicitur de *navigantibus cum damno suo.* δηλαδὴ χερσοὺς φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών OR 1502. v. Brunck. l. c. Bergl. ad Alciphr. I. 13 (p. 83. W.). Abresch. ad Aesch. Pers. 450. Lennep. ad Phalar. p. 351 (383 L.).

Φθινάς *labefaciens.* οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις Ant. 819 an. [De coniectura OR 665. γᾶ φθινάς Dind. dedit pro φθίνουσα.] (II p. 908.)

Φθίνω (φθίω). I. *Formae.* 1. *Activi praesens* φθίνεις Ai. 1005. φθίνει Tr. 677. Ai. 405 m. OC 610. Ant. 695. inc. fr. 705, 3. Eadem scriptura librorum est El. 1414 ch., in nonnullis semel, in aliis bis posito φθίνει, quod Hermannus φθίνειν φθίνειν correxit, quoniam active dictum verbum nec ipsi nec Valckenario Diatr. p. 6. defendi posse videbatur; in glossis explicatur φθείρει. — φθίνουσα OR 25. 666 ch. ubi Dindorf. φθινάς coniecit, locum a metro parum certum alii aliter emendarunt. φθίνοντος Tr. 558. φθίνοντι 1239. φθίνουσαν Tr. 548. φθίνοντα *plur.* OR 906. Ant. 1013. — *aor.* φθίσον OR 202 ch. φθίσας Tr. 1043 m. OR 1198 ch. (κατὰ μὲν φθίσας). — 2. *Passivi* non a φθίνειν quidem, sed ab inusitato post Homerum φθίειν, unde etiam ἔφθισα gignitur, profecti *aoristus* ἔφθιτο OR 962. φθίμενος Tr. 1161. φθίμενον Tr. 969 ch. pro θανόντα Herm. φθιμένης Ai. 141 an. φθιμένα Ant. 836 an., quod recte nunc correctum est φθιμένῳ, cum id et a scholiasta firmetur et in Laur. a. supra scriptum reperiatur, in tenore verborum autem in Ricc. Sed Codd. Aug. Par. Livin. v. φθιμέναν, Tricliniani φθιμένην. φθιμένων Ant. 595 ch. v. φθιτός. Medium huius verbi nullum agnosco. —

II. *Usus.* || *Aoristus activi* transitive significat *perdere.* τὸν μέλεον φθίσας Tr. 1043 m. τὸν ... ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ OR 202 ch. κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα παρθένον χρησμῳδόν 1198 ch. — || Ceterae verbi partes intransitive dicuntur; de *pereuntibus* κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει Ant. 695. Νέσσου φθίνοντος Tr. 558. ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν 1239. ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις Ai. 1005. De *genere* toto ὦ γενεὰ τάλαινα, νῦν σε μοῖρα καθαμερία φθίνει, φθίνει El. 1414 ch. [ut est in LA quidem, κ. φθίνειν ἔχει Dind. de coniectura.] — *Passivum.* νόσοις ὁ τλήμων ἔφθιτο OR 962. φθιμένῳ τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν μέγ' ἀκοῦσαι Ant. 836 an. ὅστις Ἅιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι Tr. 1161., qui haudquaquam pleonasmus existimandus est; dissimilis sententia Eur. Alc. 1002. Suppl. 44. sed cf. Monk. l. c. et Markl. ad Suppl. 107. Haec enim Homerico exemplo dicta sunt. — De *re consumpta et evanida* dictum ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει Tr. 677. — De *terra sterilitate et pestilentia pessumdata* (πόλις) φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός, φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις OR 25. 26. γᾶ φθίνουσα 665 ch. Paulo aliter φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος OC 616. Tangit hoc Valck. a Diatr. l. c. — De *aetate deflorescente* ὁρῶ μὲν ἥβην, τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν Tr. 548. — De *auguriis sine effectu observatis* φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα Ant. 1013. v. Herm.; errat Musgr. — *Nox proxime praeterita* dicitur τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς Ai. 141 an. — De *occidentibus* s. *sublatis rebus humanis* εἰ τὰ μὲν φθίνει Ai. 405 m. ὕβρις δέ τοι ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ φθίνει πάλιν inc. fr. 705, 3. — De *oraculis irritis et contemptis* φθίνοντα γὰρ Λαΐου θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἤδη OR 906 ch. Schol. φθίνων legi adnotat.

**Φθιτός *mortuus.* In libris omnibus est ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι πήματα φθιμένων ἐπὶ πήμασι πίπτοντα Ant. 595 ch. Herm. φθιτῶν metri indicio correxit. [Dind. ed. Ox. 3. cogitavit de rari aoristi forma φθίντων.] Polynices et Eteocles intelliguntur: v. Herm. (II p. 909, 6.)

Φθιῶτις *Phthiotis* terra. [Φθιώτιδες erat Soph. tragoedia inscripta. V. fr. 621—625, ad quam fabulam pertinere putant (fr. 625.)] quod habet Strabo 9. p. 433. οὕτω καὶ Σοφ. τὴν Τραχινίαν Φθιῶτιν εἴρηκεν. v. Τραχίνιος.

Φθογγή *vox.* βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά του Ph. 205 ch. πᾷ μοι φθογγὰ διαπέταται φοράδην; OR 1310 an. — De tono v. Arc. p. 104, 20.

Φθόγγος *vox.* ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρόν OC 1609. γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες φθόγγοι 1669. κἀνακωκύει πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον Ant. 424. ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων 1001. παιδός με σαίνει φθόγγος 1214. εἰ τὸν Αἵμονος φθόγγον συνίημι 1218. Adsignificatur *sermo.* καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ βάλλει δι' ὤτων Ant. 1187. *audio mentionem factam.*

Φθονερός *invidiosus.* μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν Ph. 1141 ch. v. γλῶσσα. φθονεραὶ γὰρ ὁδοί Creus. fr. 324, 4.

Φθονέω *invideo.* φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν, μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδὸν OR 310. adsignificatur *reticere propter invidiosum animum.* — ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν 624. *quae mea sit in te invidia;* bene sic schol. alter et Brunckius, v. Herm. οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν Ant. 553. — φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια τοῖς φθονουμένοις νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς πλέον Epig. fr. 196, 1.

Φθόνησις *invidia.* φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται Tr. 1212. *non invidebitur.*

Φθόνος *invidia.* ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ ... ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται OR 382. *quantae invidiae expositae estis.* ἔρις, μάχαι, καὶ φθόνος OC 1234 ch. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι Tr. 250. πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει Ai. 157 an. σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ El. 641. Selectior sensus est, cum *invidia deorum ad ultionem proclivis* significatur. δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ πεπτωκός El. 1466. Schol. obscure ἐφθονήθη καὶ ἔπεσεν ὁ Ὀρέστης. Brunckius ex Tyrwhitti coniectura ἄνευ φθόνου μέν, εὖ πεπτωκός, explicans *spectaculum felici casu (modo absit invidia verbo) ablatum.* Hoc dicit: *video corpus non sine deorum invidia prostratum.* τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον Ph. 776.

Φθορά *exitium.* σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν OC 369. εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθοράν Ant. 1224; sic loquitur, quod Haemonis sponsa An-

tigona iam apud inferos agebat, sed hoc non cogit, ut εὐνήν cum Musgravio *coniugem* interpretemur.

**Φθορεύς *corruptor* (adulter). ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς ἔνδηλος ἐν σοὶ πάντα, χὠ μητρὸς φθορεύς Synd. fr. 155. Ulixen eo convicio peti dubitare non sinunt et quae de homine tragici dixerunt, et quae de fabula nota sunt. Sed legitur apud schol. Ai. 190. μητρὸς πατήρ. Emendavit P. Leopardus Emend. 13, 5. Cf. Bergl. ad Ar. Nub. 289.

Φιλάδελφος *sororis amans*. φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη Ant. 527 an. lacrimas pietatis in sororem testes. (II p. 910, 13.)

Φίλανδρος *virorum amans*. Hermogenes de formis orat. vol. 3. p. 324: φίλανδρόν που τὴν Ἀταλάντην εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς (Meleag. fr. 356.) διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι, ἡμῶν πάλιν ἐπὶ ἄλλου πράγματος ταττόντων τοὔνομα τοῦτο.

Φιλάργῠρος *avidus pecuniae*. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος Ant. 1055. φιλάργυρον μὲν πᾶν τὸ βαρβάρων γένος Ter. fr. 512.

Φίλαυλος *tibiarum cantus amans*. φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας Ant. 965 ch.

Φῐλέω. Praeter *praesens* semel legitur *aoristus* ἐφίλησα El. 1363, *futurum* bis, φιλήσω OC 1131. φιλήσων Ai. 680. Significat ‖ *amare*; de *hominibus*, nec de *amatoria* tamen *cupiditate* dicta haec sunt. ἄκοντας φιλεῖν OC 775. Adsignificantur ibi *amoris documenta data*. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχετε 1617. φίλει κείνους Ant. 524. λόγοις φιλοῦσαν 543. τούτῳ φιλεῖν χρή El. 981. μάλιστα σ' ἀνθρώπων ἐγὼ ἤχθηρα κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ 1363. ὡς καὶ φιλήσων αὖθις Ai. 680. *Amatoriae cupiditatis* significandae unum exemplum εἰ χάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν Tr. 463. De *diis* dictum benevolentiam in homines ostendentibus τοὺς δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι Ai. 133. — De *rebus dilectis* vel *cupitis* haec: βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ OR 612. εἴπερ ζῆν φιλεῖς OC 995. οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν Ant. 312. τὸ δ' ἐκ τυράννων (γένος) αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ 1056. τἀδικεῖν φιλῶν 1059. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ Ai. 1118. τὸν Ἀΐδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν Iobat. fr. 280. — ‖ *inclinare ad aliquid*; inde *solere* adsignificatur, v. Piers. ad Moer. p. 382. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα El. 320. οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ τοιαῦτα πράσσειν 913. φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν 972. ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος Tr. 548. τοῖς ἐχθροῖσί τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν Ai. 989. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ 1361, quod omnium proxime abest a significatione *amantis facere*, nec prohibeo quominus ita quis explicet; sic viam et transitum ad alteram rationem praemuniverit. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ OR 569. ἃ μὴ φρονῶ γάρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην 1520. ἐμπόρων ἔπη φιλεῖ πλανᾶσθαι OC 304. οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν (αἱ Θῆβαι) 920. φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς ᾑρῆσθαι κλοπεὺς τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων Ant. 493. φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν 722. φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια τοῖς φθονουμένοις νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς … πλέον fr. Epig. 196, 1. τῷ γήρᾳ φιλεῖ χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν Thyest. 238, 1. φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους Scyr. 498. τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς φιλεῖ Ἄρης ἐναίρειν Phryg. 649, 1. φιλεῖ δὲ ἄκων ἀκούειν οὓς ἑκὼν εἶπεν λόγους inc. 668, 4. — ‖ *deosculari*: ὡς ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα OC 1131.

Φίλημα *suavium*. φιλημάτων ψόφος Salmon. fr. 482, 1. (II p. 911, 16.)

Φιλητέος *amandus*. εἰ φιλητέον, φίλει Ant. 524.

Φίλιος *amicus*. ὦ φιλία γενέθλα El. 226 m. γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν προκλίνας φιλίαν ἐμάν OC 201 m.

Φίλιππος *amans equorum*. φιλίπποις Θρῃξί Ter. fr. 523. Troiani φίλιπποι καὶ χερουλκοί inc. 738. — De interaspirando vocabulo v. Lehrs. Aristarch. p. 330.

Φίλιστος v. φίλος.

Φιλόζωος *vitae amans*. Gr. Bekk. Anecd. p. 347, 25: Σοφοκλῆς δὲ τὴν εὐθεῖαν εἶπεν ἀείζως γενεά. ἀπὸ δὲ τῆς ζωός δισυλλάβου εὐθείας φιλόζωος εἶπεν. (inc. fr. 806.)

Φιλοίκτιστος *proclivis ad miserandum*. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή Ai. 580. Hermannus ita explicat, quasi lamentatione mulierum facile hominum commiseratio moveatur, vituperans Eustathium p. 1129, 43. 1185, 36. et interpretes Sophoclis *facile mulierem misericordia affici* explicantes. Hoc quidem non optime dicitur, illud autem alienissimum. Minime sollicitus Aiax erat de hominum aliorum miseratione movenda, qua de re tentorium claudi iubere non potuit; sed dedignabatur Tecmessam in publico luctum ostendere, eaque de causa dicit *claude domum, mulieres enim nimium ad fletum proclives sunt; ut palam certe flere indignum putem.*

Φιλοκτήτης n. pr. In cognomine fabula ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης Ph. 263. ὅδ' ἔστ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης 575. — Φιλοκτήτα 432. — τὴν Φιλοκτήτου ψυχὴν 55. δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν 101. σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω 1261. — [Φιλοκτήτης ἐν Τροίᾳ alterius fabulae Soph. erat titulus. fr. 626—632 Dind.]

Φιλόπονος *laboriosus*. φιλοπόνων ἁλιαδᾶν Ai. 879 ch. — Buttmannum, qui φιλολόγος defendit gr. mai. vol. 2. p. 370, etiam φιλοπόνος scripturum consentaneum est; non minus enim recte hoc a πένομαι quam illud a λέγω repetatur. At nominale utrumque est; v. Arc. p. 89, 16. Schneider. ad Plat. Civ. 9. p. 582, E. (Praeter Soph. nemo eo vocabulo videtur esse usus cf. R. Enger. in Philol. 12. (a. 1857) p. 471.] (II p. 912, 7.)

Φῐ́λος. I. *Positivus*. ‖ *adiective* dictum de homine *amicum*, *dilectum*, *gratum*, *acceptum* significat, quae nimis curiose distinguere ab re est. ἐμοὶ … καὶ θεοῖς εἴη φίλος Ph. 390. εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον (ἐστί) 886. σοί που φίλος γ' ὤν 1385. Κρέων ὁ πιστός, οὐξ ἀρχῆς φίλος OR 385. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος; OC 309. ὦ πάτερ, ὦ φίλος 1700 m. φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι φίλου μέτα Ant. 73. τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη 99. φίλοις substantivum, φίλη adiectivum est. οὔτοι ποθ' οὑχθρὸς φίλος 521. φίλη μὲν ἥξειν πατρί, προσφιλὴς δὲ σοί, … φίλη δὲ σοί … 898. φίλος οὔτις ἀνήρ El. 188 m. οὔτε γάρ ποτε μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος 1146. ἃ δέ οἱ φίλα δάμαρ Tr. 650 ch. ὅστις καὶ φίλος Ai. 917. ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος 1377. πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ φησὶ παρεῖναι 1413 an. [nisi lubet distinguere post πᾶς.] φίλη 'γὼ τῶνδε τοῦ προ-

φερτέρου fr. Niob. 399. οὐδὲ Ζεὺς... φίλος βροτοῖς ἂν ἐλθὼν ἐς λόγον δίκην ὄφλοι Polyx. 470, 4. — φίλας τιθήνας Ph. 702. φίλου μετ᾽ ἀνδρὸς τοῦδε 1375. φίλου παρ᾽ ἀνδρός El. 667. παρὰ φίλου ἀνδρός 671. φίλης προξένου 1451. — πατρί μ᾽ ὡς δείξῃς φίλῳ Ph. 492. — τὸν πόντιον γαιάοχον Ῥέας φίλον υἱόν OC 1037 ch. — ὦ φίλα γύναι [γυναικῶν Dind.] Tr. 222 ch. φίλη δέσποινα 429. Ai. 38. Ant. 1192. ὦ φίλη δέσποινα Tr. 472. ὦ φίλ᾽ Αἴας Ai. 529. ὦ φίλον κάρα OC 1631. — πολλοὶ νῦν φίλοι Ai. 1359. εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε Ph. 229. ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι; Ant. 634. Schaeferus φίλα corrigebat, v. Herm. — εἴ που φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας Tr. 908. ὑπ᾽ ὀρφανιστῶν μὴ φίλων Ai. 512. — ἀνδράσιν φίλοις Ai. 483. ἐν ἀνδράσιν φίλοις OC 613. — Ἀτρείδας πρὸς φίλους Ph. 361. ξυνασπιστὰς φίλους OC 379. — ἄνδρες φίλοι Ai. 719. φίλοι δὲ ναῦται Ph. 531. φίλαι γυναῖκες Tr. 225. ἰὼ φίλοι ναυβάται Ai. 348 m. — *Res* significat *gratas acceptasve*: ὧν οὔ σοι φίλον OR 862. πρός σ᾽ ὅτι σοι φίλον OC 250 m. τὸ συγγενὲς τοῦτ᾽ οὐδαμῶς τότ᾽ ἦν φίλον 771. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον 964. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον 1108. ἔστω δ᾽ οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον 1205. καὶ γὰρ ὃ μηδαμὰ δὴ τὸ φίλον, φίλον 1698 m. de constituenda scriptura v. Hermann. τίς βίος μοι... φίλος; Ant. 548. ἱστόρει τί σοι φίλον El. 316. ὅπως καὶ σοὶ φίλον 1301. εἰ δὲ μὴ 'στί σοι φίλον Ai. 1400. — φίλης χθονὸς Ph. 242. φίλης νευρᾶς 1004. οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο Synd. fr. 147, 4. — ἐμὰν γᾶν φίλαν OR 694. ch. — ὦ τόξον φίλον Ph. 1128 m. τῷ γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶσαι φίλαι OR 1103 ch. τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καὖθις φίλα OC 615. ὅτῳ δὲ μὴ τάδ᾽ ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα Ai. 1038. οὐ νάβλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα, φίλα inc. fr. 728. — φίλων χειρῶν Ph. 1128 m. — ἐν φίλαισι χερσίν 1138. — ὦ φίλοι βραχίονες Tr. 1090. Quomodo illud φίλη γὰρ ἡ Θεωρίς (θεωρίς) intelligendum sit, quod ex Sophoclis quodam στασίμῳ affert Athenaeus 13. p. 592, b., non satis patet. Ineptit Athenaeus; non persuadet Welckerus (*Z. f. A W.* 1834. p. 613). [Pluribus castigavit locum Dind. in Vita Soph. (praemissa vol. 8. ed. Ox. 3.) p. 12 sq.] — ‖ *Substantivum* est inprimis ut de *homine* dicatur. ὅς φίλος τ᾽ ἐμός Ph. 421. φίλος μέγιστος 586. *παντὸς κτήματος κρείσσων φίλος 673. [secl. Dind.] κακὸς φαίνει φίλος OR 582. ἰὼ φίλος 1321 m. φίλος κακός Ant. 652. — ὡς φίλου προκηδομένα Tr. 966 ch. τοιοῦδε φίλου Ai. 941. φίλου δείσας OR 233. φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδὼν φίλοι inc. fr. 773. Alio loco ἀνδρός corrigendum videri diximus, ut legitur apud schol. Soph. El. 188. et Diogenianum 1, 79. — εἰπόντι τἀληθῆ φίλῳ Ai. 1328. — ἔς τε τὸν φίλον τοσαῦθ᾽ ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι Ai. 680. ἐλπίσαντες ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον 1053, quod non minus recte adiectivum esse putes. φίλον σ᾽ ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω 1331. *σ᾽ ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον Ph. 671. [secl. Dind.] φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν OR 611. τὸν ἐναγῆ φίλον 656 ch. μείζονα... φίλον Ant. 183. οὔτ᾽ ἂν φίλον πότ᾽ ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς θείμην ἐμαυτῷ 187. ἄνδρα δυσμενῆ coniungenda. λόγοις δ᾽ ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην 543. τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί 644. — ὦ φίλη El. 431. 465. 916. 986. ὦ φίλα OC 1719 m. Ricc. ὧδε φίλα, supra scripto σέ τ᾽ ὦ φίλα, quod ceteri libri ministrant. φίλα 1724 m. — τοῖν μοι φίλοιν OR 1472. — φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις Ai. 330. Sic Stobaeus Serm. 113, 8: codd. νικῶνται φίλοι, quod si pro vocativo habeatur, per se bonum est, sed omni vi caret illa compellatio. — ἐκποδὼν φίλοι inc. 773. v. supra. — τῶν ἐμῶν φίλων Ph. 509 ch. γνώμῃ τε φίλων 1467 an. τῶν ἀπωτέρω φίλων OR 137. εἰ κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι 522. ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα θηρᾶν 541. βίᾳ φίλων OC 854. νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς 1194. ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων 1588. οἱ προπέμψαντες φίλων 1667. μῦθος φίλων Ant. 11. i. q. περὶ φίλων. τοῖς θέλουσι τῶν φίλων 765. φίλων ἄκλαυστος 847 m. οὐδεὶς φίλων 882 m. ὧδ᾽ ἔρημος πρὸς φίλων 919. τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν El. 346. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; 409. ὥστε μηδένα γνῶναι φίλων 756. τὰ τῶν φίλων κακά 803. παρουσίαν φίλων 948. φίλων τις 1124. ἰὼ στέγαι φίλων ἐρῆμοι 1405. ξὺν οἷς χρῄζεις φίλων Tr. 1194. φίλων λόγοις Ai. 330. v. supr. μόνοι ἐμῶν φίλων 348 m. ἄφρακτος φίλων 910 ch. τίς σε βαστάσει φίλων 920. τῶν φίλων νικώμενος 1353. — φίλων τε μέμψιν fr. Oenom. 419, 3. φίλων τοιούτων inc. 741, 1. — ἀρκεῖν φίλοις El. 322. τοῖς φίλοις εἶναι κακήν 395. οὐ γὰρ ἐν φίλοις ὁ μῦθος 638. φίλοισί τε ξυνοῦσαν 652. Aegisthum dicit. φίλοις μέγα πένθος εὕρηται Ai. 617 ch. εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν 1351. φίλοισιν οὐδ᾽ ἐμοὶ ἄχος OR 1355. τοῖς φίλοις δ᾽ ὀρθῶς φίλη Ant. 99. — φίλους προδοῦσα σούς El. 368. αἰσχύνειν φίλους 518. φίλους ἀνιῶν Ai. 266. τοιούσδε κτᾶσθαι φίλους 1360. ἰδεῖν φίλους Ph. 665. ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν 1145 ch. πρὸς δὲ τοὺς φίλους οἷ᾽ ἀνταμείβει ῥήματα OC 813. πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους 850. καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ... χάριν παρασχεῖν 1496 ch. πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά Ant. 10. τοὺς φίλους ποιούμεθα 190. ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν 438. τὰ χρήματ᾽ ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους Alead. fr. 109, 1. — φίλοι Ph. 825. OR 1329 m. 1339 m. OC 1677 m. El. 977. Ai. 315. 405 m. 803. 896. ὦ φίλοι Ai. 328. OR 1342 m. φίλαι OC 1737 ch. Tr. 176. 298. 531. 553. 1044. El. 307. 469. ὦ φίλαι El. 1281 m. 1406. Tr. 578. OC 1721 ch. Creus. fr. 324, 1. De *re* substantive perraro dicitur. τὸ φίλον σέβεσθαι OC 187 ch. εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα Tr. 373. φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγγειλας Ph. 1178 ch. —

II. *Superlativus.* Comparativus enim apud Sophoclem non legitur. Illius forma φίλιστος unum exemplum habet *adiective* quidem dictum, *πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων Ai. 842. [notavit schol.] v. ἔκγονος. φίλτατος autem ‖ *adiective* dicitur et maxime quidem de *hominibus.* ὦ φιλτάτου παῖ πατρός Ph. 242. — ἀδελφῷ φιλτάτῳ Ant. 81. — Ὀρέστα φίλτατε El. 808. ὦ φίλτατ᾽ Αἴας Ai. 977. 996. φίλτατ᾽ Αἴας 1015. φίλτατον τέκνον Ph. 1301. ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα OR 950. ὦ φίλτατ᾽ Αἰγέως παῖ OC 607. ὦ φιλτάτη Ἀντιγόνη 1415. ὦ φίλταθ᾽ Αἷμον Ant. 572. — ὃς πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα Ph. 434. — σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων El. 1233 m. φιλτάτων τ᾽ ὀπαόνων OC 1103. — ὦ φίλτατοι γέροντες OC 724. ὦ φίλταται γυναῖκες El. 1227. 1398. De *rebus*: φιλτάτης μορφῆς El. 1158. συμφορᾶς τῆς φιλτάτης 1449. — φιλτάταν ὁδόν El. 1273 m. φιλτάτην ἔχων πρόσοψιν 1286. — ὦ φίλτατον φῶς El. 1224. 1354. φίλτατον 1224. ὦ φίλτατον φώνημα Ph. 234. ἀνέμων ὁ φίλτατος 237. ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ 530. — ὦ φίλταται μὲν χεῖρες El. 1357. ὦ φίλτατ᾽ ἔρνη OC 1108. — ‖ *Substantive* dictum de *hominibus*: φιλτάτου βροτῶν El. 903. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοί 1126. Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν Ai. 14. — σὺν τῷ φιλτάτῳ βροτῶν πάντων El. 462. φίλτατε ξένων Πυλάδη El. 15. ὦ φίλτατ᾽ ἀνδρῶν προσπόλων

23. — φιλτάτη El. 871. φίλτατε 1163. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Tr. 232. ὦ φίλτατε OC 465. 891. 1169. φίλτατε ξένων 1552. — σὺν τοῖς φιλτάτοις OR 366. — τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν OR 1474. — De *re* dicti vocabuli rara exempla sunt. ὦ φίλτατ' εἰπών Ph. 1290. ἔχω τὰ φίλτατα OC 1110, quanquam hic filiae significantur, non dicuntur tamen. μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα El. 1208. — De *scriptura* controversum videri praeterea unum exemplum possit. In libris omnibus legitur ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω, Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Ai. 719, quod aliter ab absurditatis reprehensione non potest vindicari, nisi in sequentibus Τεῦκρος πάρεστιν dictum putaveris pro Τεῦκρον παρεῖναι. Sane verisimillima elegans est Musgravii correctio φίλον τὸ πρῶτον, recte observantis a laetis rebus nuntios solere incipere narrationes. — Denique de *sermonis proprietate* adnotandum, φίλους *proximos consanguineos* significare El. 368. 518. OC 813, at *coniugem* El. 662. Πάτροκλος, ὅς σοι πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα Ph. 434. *carissimum* significat; alias *uxorem et liberos*, v. Valck. ad Phoen. 437. 1467. Brunck. ad OR 366. Boeckh. ad Plat. Min. p. 123. Et sane *liberi* dicuntur ἔχω τὰ φίλτατα OC 1110; at *mater* σύν τοῖς φιλτάτοις αἴσχισθ' ὁμιλοῦντα OR 366. (II p. 915, 19.)

Φιλότης *benevolentia*. μὴ φιλότητ' ἀπώσῃ Ph. 1121 ch. πατρὸς φιλότητι θιγών Ai. 1410 an. ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν El. 134 m.

Φιλοτήσιος *amicus*, *benevolus*. τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ El. 1071 ch. *discordia intercessit*.

Φιλοφρόνως *comiter*. εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως θείς Ai. 751.

Φίλτρον *philtrum*. *φίλτροις ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα τὴν παῖδα καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ Tr. 584. [secl. Dind.] τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον 1142.

Φίλως *amice*. τήνδε τὴν πόλιν φίλως εἰπών OC 758. αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως Tr. 628. προσηγορεῖν φίλως El 1471. [Sic LA m. pr.: radendo mutatum est in φίλος quod apogr. pleraque habent.]

Φινείδης *Phinei filius*. δισσοῖσι Φινείδαις Ant. 971 ch.

[Φινεύς n. pr. Fabulam sic inscriptam retractavit Soph. Retractata Φινεὺς δεύτερος sive Τυμπανισταί dicta videtur Welckero de trag. p. 331 sqq. Sunt alterius utrius fr. 633—642.]

Φιτύω *gigno*. τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ; Tr. 311. ὁ φιτύσας πατήρ Ai. 1295. Solenni errore φυτεύσας, quod υ corripit, multos libros occupavit, etiam LA. ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα Ant. 645. Etiam hic codd. omnes φυτεύει. [Verum reposuit Brunck.]

Φλαῦρος *malus, pravus*. De *conviciis* κλύοντι φλαῦρα Ai. 1323, quod illustravit Lob. De *infaustis* οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρα OC 1429. De *perversis et ineptis* φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου Ai. 1162; de *facto* eiusmodi γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ OC 395. — Inepta sunt, quae de φλαῦρος et φαῦλος distinguendis habet Eranius p. 174.

Φλαυρουργός *malus artifex*. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρουργοῦ τινος τεχνήματ' ἀνδρός Ph. 35. [In LA accentus φλαυρούργου mutatus est in φλαυρουργοῦ unde apographa partim hoc partim illud.] Rectum accentum retinuerunt Moschop. Dictt. Att. v. φαῦλον: δέπας φαυλουργοῦ τέχνης. Suidas v. φλαυρότατον: φλαυρουργοῦ τινος περὶ τεχνήματ' ἀνδρός.

Φλεγέθω *splendeo*. ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων Tr. 99 ch. de Sole.

Φλέγω. || Proprie et intransitive quidem *fulgeo* et *luceo*; de *sole* ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν Ai. 673; de *fulgure* οὐράνια γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν OC 1466 ch.; de *igne* ἀμφὶ μὲν νεῶν ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις πυρὸς φλέγοντος Ai. 1278. φλέγει δὲ μυκτήρ Colch. fr. 320, 3. de *bubus* quidem *ignem spirantibus*; de *face ardente* πελασθῆναι φλέγοντ' ἀγλαῶπι πεύκᾳ OR 213 ch. — || Figurate et transitive quidem dictum significat *uro* i. e. *crucio*. ὅς νῦν φλέγει με περιβόητον, ἀντιάζω OR 192 ch. Hinc *uri* i. e. *aegre ferre, maerere* dicitur φλέγεσθαι. μηδὲν ἄγαν φλέγεσθον OC 1694 ch. μὴ ἄκρως φλέγεσθε, τὸ ἐκ θεοῦ πεμφθὲν δυσανασχέτως φέρουσαι schol. Cf. Abresch. ad Aesch. Sept. 519. Suppl. 675. Dissimilem sententiam Reisigius comparavit ἅταν οὐρανίαν φλέγων Ai. 196 ch., quod est *in immensum accendens*, i. e. *augens*. *Delendi* vim, quasi *concremandi* habere videtur πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει *τε καὶ φλέγει Ai. 714 ch. Brunck. cum Heathio, quod Porsonus probat Advers. p. 192, omisit τε καὶ φλέγει, et desunt ea verba ap. Stobaeum Ecl. 1, 9, 24. Lob. φλέγει τε dedit. Hermanno in strophico versu aliquid excidisse videtur. Reisigius in malam emendationem incidit. (comm. cr. in OC p. 364): πάνθ' ὁ φλέγων χρόνος μαραίνει et πάνθ' ὁ χρόνος φλέγων μαραίνει. — De Ant. 263. v. φεύγω.

Φλέψ *vena*. μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς αἱμορραγὴς φλέψ Ph. 825.

Φλογίζω *exuro, concremo*. οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητὴς βροντᾶς αὐγαῖς μ' εἶσι φλογίζων Ph. 1199 m. Passivum est, non medium φλογιζόμενον Ἅλιον αἰτῶ Tr. 95 ch. proprie enim *incensum*, i. e. *lucentem* significat.

Φλογιστός *crematus*. τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον El. 58.

Φλοῖσβος *aestus maris*. φλοίσβου μετὰ κοπήν Palam. fr. 380, 3. *post laborem navigandi*.

Φλόξ *flamma*. φλὸξ αἱματηρὰ κἀπὸ πιείρας δρυός Tr. 766. μηρίων φλόγα Ant. 1020. De *sole* dictum τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως... *ἐς μέσην φλόγα, ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν Tr. 696. [secl. Dobraeus.] τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου OR 1425. — Tralatam dictionem de *urente malo* habet ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος OR 166 ch.

Φοβερός *pavidus*. ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα OR 153 ch.

Φοβέω. || Activum est *metum incutere*. πόνος ὁ μὴ φοβῶν Ph. 864 ch. *opera metu vacua*, v. πόνος. ᾧ μὴ 'στι δρῶντι τάρβος οὐδ' ἔπος φοβεῖ OR 296. τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ 1013. — || Passivum *metuere*. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ —; Ph. 1250. κεἰ μὲν φοβεῖται OR 227. τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος —; 977. φοβοῦμαι τὸ προσέρπον Ai. 227 ch. τίνα φοβεῖ; El. 1475. *ἦ τοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη Tr. 150. [secl. Dind.] de *illis sollicita*. ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ ... 550. δίδαξον ἐξ ὅτου φοβεῖ 671. τῷ φοβουμένῳ Acris. fr. 58, 2. μηδὲν φοβεῖσθαι προσφάτους ἐπιστολάς Androm. 130. — τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο OR 722. μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι

Ai. 139 an. πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς 253 ch. Paulo selectior verbi ad sententiam accommodandi ratio cernitur in εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο Tr. 1211. et εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα OR 980; adverbiascit utrumque.

Φόβη *coma.* ἐς δ' ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν OC 1465 ch. cf. Valck. ad Phoen. 1291. τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας El. 449. *extremos cincinnos;* in vetere enim luctu non totam caesariem, sed partem capillorum abscissos esse monuit Brunck. ad Eur. Or. 128. — *iuba equi.* ὑπὸ κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένη φόβην (διατετιλμένης φόβης) Tyr. fr. 587, 7. κλάουσα τὴν πάρος φόβην ib. 10. — Cum figura, velut Latinum *coma*, de *frondibus arborum* dictum est Ant. 419.: τυφὼς... πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης πεδιάδος. — Accentum generis notavit Arc. p. 104, 11.

Φόβημα *terriculamentum.* ἐγχέων φόβημα δαΐων OC 699 ch. de *olea*, v. schol.

Φοβητός *formidolosus.* χῶρος... οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν Ph. 1154 ch. (II p. 918, 8.)

Φόβος *metus.* φόβῳ φυγών OR 118. ἄνευ φόβου 590. ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην 974. ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος (ἐστί) 988. τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὕμιν ἐς φόβον φέρον; 991. τοῦδε τοῦ φόβου σ'... ἐξελυσάμην; 1002. ὁρῶ τίν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου OC 730. ἐκ τίνος φόβου 886. ὥστε πάντας ὀρθίας στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας 1625. Et Reisig. et Elmsl. male coniunxerunt φόβῳ δείσαντας: meliora docuerunt Hermannus l. c. et Wunderus Advers. in Soph. Philoct. p. 52. ὡς δεινοῦ τινὸς φόβου φανέντος 1652, quod de *causa formidinis, terriculamento* intelligi malis. ὅστις... ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλῄσας ἔχει Ant. 180. ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι φόβῳ προύτρεψεν 270. εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλῇσαι φόβος 505. ἀνέπταν φόβῳ 1307 m. *ἥμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ Tr. 24. [secl. Dobr.] ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω 28. ἐκπηδᾶν φόβῳ ταρβοῦσαν 176. μηδὲν φόβου πρόβλημα, μηδ' αἰδοῦς ἔχων Ai. 1076. ἤ φόβος τις εἴργέ νιν; Ph. 569. ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος 1231. cf. ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος El. 1112. ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον Ph. 1251. v. σός. ὅτι πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν El. 427. ἀπηλλάγην φόβου πρὸς τῆσδ' ἐκείνου τε 783. φόβου πρὸς τῆσδε coniunguntur. μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλὸς inc. 698. — Rarus *pluralis.* Is *formidines* significat: ἢν φόβους λέγῃ OR 917. *metum:* καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην Ai. 531. ἄρχειν ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ ἄτρεστον εὕδοντα OR 585.

Φοῖβος *Phoebus* deus. Cum Apollinis nomine hoc eiusdem dei vocabulum Sophocli non copulatur, verum Aeschylo Psychost. 264. — *nom.* ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἄναξ OR 96. ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν 133. Φοῖβος... σωτὴρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος 149. Φοῖβος... πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν 305. Φοῖβος... ἄτιμον ἐξέπεμψεν 788. ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής 1011. ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ; OC 414. τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφαθ' ἁμοὶ Φοῖβος ἤνυσέν ποτε 454. εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς χὠ Διὸς Φοῖβος σαφής 623. v. σαφής. Φοῖβος εἰ προύπεμψέ σε 665. καὶ Ζεὺς... καὶ Φοῖβος Ai. 187 ch. χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος El. 35. — *voc.* Φοῖβε προστατήριε El. 637. ἰήϊε Φοῖβε OR 1097 ch. — *gen.* τὰ Πυθικὰ Φοίβου δώματα OR 71. τοῦ πέμψαντος Φοίβου 279. Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ 712. Φοίβου τε καὐτοῦ Ζηνός, ὃς κείνου πατὴρ OC 793. τοξευτὸς ἐκ Φοίβου δαμείς Ph. 335. Φοίβου παλαιὸν κῆπον fr. Orith. 655, 3. — *dat.* ἄνακτ' ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν OR 285. Φοίβῳ τε κἀμοί OC 86. — *accus.* Φοῖβον ἑκαβόλον OR 162 ch. (II p. 919, 7.)

Φοινίκιος *Phoenicius.* Φοινικίοις γράμμασιν, Σοφ. Ποιμέσιν fr. 460. ἐπεὶ δοκεῖ Κάδμος αὐτὰ ἐκ Φοινίκης κεκομικέναι Hesych.

Φοῖνιξ (ῖκος) n. pr. φροῦδοι διώκοντές σε Φοῖνιξ θ' ὁ πρέσβυς οἵ τε Θησέως κόροι Ph. 562. ἦ ταῦτα δὴ Φοῖνιξ τε χοἰ ξυνναυβάται οὕτω καθ' ὁρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν; 565. — [Cognomini fabulae tribuuntur fr. 643—645 Dind.] *Nomen gentis* est. Φοῖνιξ ἀνήρ, Σιδώνιος κάπηλος inc. fr. 756, 1. De vero accentu quae Schaeferus monuit ad Philoct. 562. nemo dum audire dignatus est. V. quae in v. κῆρυξ exposuimus, et illustrissimum de φοῖνιξ, κῆρυξ, τέττιξ praeceptum considera Choerobosci ad Theodosium p. 1429. Bekk. LA in Ph. 562. φοίνιξ m. pr. sed veram tonosin Ph. 565. servavit.

Φοίνιος *cruentus.* Proprie dicta haec sunt. φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα Ph. 783. φοινίαισι χερσίν OR 466 ch. φοίνιαι γλῆναι γένει' ἔτεγγον 1276. φοινίου σταλάγματος Ant. 1239. φοινία δὲ χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος El. 1422 ch. χεῖρα φοινίαν Ai. 772. φοινίας πληγῆς 918. *ex vulnere.* φοίνιον μάσθλητα Andromed. fr. 137. v. s. μάσθλης. Proxime hinc distant haec. φοίνιος Ἄρης El. 96 an. φοινίας ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰός Tr. 770. κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κοπίς Ant. 602 ch. v. s. κόνις. Paulo remotiora illa sunt, quae *funestum statum* significant φοινίου σάλου OR 24. de *pestilentia* dictum, cuius calamitas cum cruenta strage comparatur. ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται Ai. 351 m. *funesta calamitate* se quasi *cruento fluctuum aestu* circumdari Aiax dicit; ad sanguinem armentorum circumfusum, ut Herm., non refero. — De Tr. 840. v. ὑποφόνιος.

Φοινίσσω *cruento.* μάστιγι νῶτα φοινιχθείς Ai. 110. Intransitive *rubesco.* φοινίξαντα γογγύλον μόρον (ὄψει) fr. Polyid. 462 b, 2

Φοιτάς *incessens*, *grassans.* κἀναστήσεις φοιτάδα δεινὴν νόσον Tr. 980 an.

Φοιτάω *vagor, grassor.* φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν OR 476 ch. φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν 1255. μαίνεται explicat Erf.; melius *ruit* interpretaberis. φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις Ai. 59. Haec duo de *insanientibus*, illud de calamitoso, hoc de furente, non tamen ut eo vocabulo indicium insaniae fiat. Cf. Stanl. ad Aesch. Prom. 600. Sed de *Amore maria terrasque pervagante* potentiamque exserente φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος ἔν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς Ant. 785 ch. De *morbo incessente* ἥδε μοι ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται Ph. 808. Verum *accedere* s. sese *ingerere* significat, fortasse ut adsignificetur adspectus foeditas Tr. 11: φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, de Acheloo Deianirae proco. (II p. 920, 7.)

Φονάω *caedem cupio.* φονᾷ, φονᾷ νόος ἤδη Ph. 1209 m. θανατιᾷ, θανάτου ἐπιθυμεῖ schol. Melius Galenus in gl. Hippocr. φονᾷ: φονεύειν ἐπιθυμεῖ, et Hesychius φονᾶν: τὸ ἐπὶ φόνον μαίνεσθαι. Semel ipse enim occidere cupiebat. Recte Boeckh. φονώσαισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ λόγχαις Ant. 117 ch. restituit secundum schol. qui explicat ταῖς τῶν φόνων ἐρώσαις λόγχαις. Libri φονίαισιν.

Φονεύς *interfector.* φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς κυρεῖν OR 362. φανήσεται... πατρὸς ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς 460. φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς 534. οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι 576. φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι 703. φονέα γενέσθαι πατρός 721. ὡς φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός 793. πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι 1001. οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς ἦλθον 1357 m. φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν Tr. 1207. τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνειμι El. 263. τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει 358. δουλεύειν... φονεῦσι πατρός 816. ὁθούνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος 1190. — Cum figura dicendi *gladius*, in quem Aiax incubuerat, eius φονεύς dicitur: τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος... ὑφ' οὗ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας Ai. 1026. V. Musgr. ad Eur. Ion. 1252. — Tralate item Polynices ab Oedipo, quem crudeliter laesisset, eo nomine appellatur. σοῦ φονέως μεμνημένον OC 1361.

Φονεύω *occido.* τὸν μὲν ξένοι ποτὲ λῃσταὶ φονεύουσι OR 716. ἔξω μέ που καλύψατ' ἢ φονεύσατε 1411. καὶ γὰρ ἄλοὺς ἐφόνευσα καὶ ὤλεσα OC 547 m. καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; Ant. 1174. πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι Ai. 409 m. ὅτῳ τρόπῳ δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα El. 34.

Φονή *occisio.* τὸν αὐτάδελφον ἐν φοναῖς πεπτῶτ' ἄθαπτον Ant. 696. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; 1314. — De *avibus* dictum cum infausto omine sese rostro et ungue incessentibus σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς ἔγνων Ant. 1003. Schol. ταῖς αἱμακτικαῖς, ut φοναῖς adiectivum esse crediderit retuleritque ad χηλαῖσιν. σπῶντας ἐν χηλαῖσιν φοναῖς est ἐπὶ φόνῳ, φονεύσοντας ἀλλήλους.

Φόνιος *necans.* φόνιος Ἀΐδας OC 1689 m. *cruentus.* φονίῳ πελέκει El. 99 an. Tralate Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα (σφε) Tr. 831 ch. τῷ αἵματι schol. Falso autem schol. explicat, non rectius alii recentiores interpretes; v. νεφέλη. Bene Erf. de *morte*, cogitandum enim illud Homeri θανάτοιο μέλαν νέφος. — De Tr. 839. v. ὑποφόνιος, de Ant. 117. v. φονάω. (II p. 921, 5.)

Φόνος. || *caedes*, qua significatione uterque vocabuli numerus pariter dicitur. ἰοὺς προπέμποντας φόνον Ph. 105. φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω 959. v. ῥύσιον. φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας OR 100. τῷδε συμπίπτει φόνῳ 113. *quam memorasti caedem.* τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου 266. φόνον τὸν Λαΐειον 450. σόν γε Λαΐου φόνον 852. ἀπό τε φόνου ἔρρυτο 1351 m. ἔθου φόνον... πατρός; OC 542 ch. ἐάν πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον τοῖσιν ὁμαίμοις 1771 an. πατρὶ μηνίσας φόνου Ant. 1177. LA φόνωι, ου a m. pr. supra scripto, nec deterius illud. χεῖρα μαιμῶσαν φόνου Ai. 50. v. μαιμάω. ἔκειρε πολύκερων φόνον 55. ἐν δ' ἐρειπίοις... ἕξετ' ἀρνείου φόνου 309. *νεοσφαγῆ τοῦ τόνδε προσλεύσσων φόνον 546. [secl. Dind.] στρατῷ σύμπαντι βουλεύσας φόνον 1055. πατρὶ τιμωρὸν φόνου El. 14. τίσασθε πατρὸς φόνον ἡμετέρου 116 an. λυτήρι' αὐτῇ τοῦδε τοῦ φόνου φέρειν; 447. φόνου πότ' αὐτὸν πράκτορ' ἵξεσθαι πατρός 953. τὸν αὐτόχειρα πατρῴου φόνου 955. ὦ... προυστήτην φόνου 980. v. προΐστημι. κἀνασώσασθαι φόνου 1133. ἐν πατρὸς φόνῳ 1352. — πατρὸς ἐκ φόνων El. 11. φόνους πατρῴους 779. OC 990. ὃ... τοῦ δασυστέρνου παρὰ Νέσσου φθίνοντος ἐκ φόνων ἀνειλόμην Tr. 558. His dissimile φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι OC 1233, et versum huic ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς τοῦ σοῦ διῆκας στόματος OC 962. In illo grammatica ratio pluralem numerum postulat, in hoc Graeci ut Latini sermonis consuetudo. — || *nex capitis damnati* significatur. φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει Ant. 36. — || *cruor* caede fusus. οὐδ' ἀνίεσαν φόνου μυδώσας σταγόνας (αἱ γλῆναι) OR 1278. Verum ambigo utrum sic an de *caede* intelligam δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ Ai. 43. — De Ai. 61. ubi LA φόνου v. πόνος et λωφάω.

Φορά *latio.* φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται Tr. 1212. *non detrectabo te efferre.* πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας Camic. fr. 303. v. κωχεύω, Ruhnkenius ἀμφορεῖ δέμας infeliciter, longe certissime Dindorfius correxit, quod posuimus.

Φοράδην *raptim.* πᾷ μοι φθογγὰ φοράδην; OR 1310 an. v. Herm. [De adverbii forma cf. Frohwein. de adverb. Gr. in Curtius, gr. Stud. I. 1. p. 113.]

Φορβάς *nutriens.* φορβάδος ἐκ γαίας [τε γᾶς libri] ἑλεῖν Ph. 700 ch. ἐξ Ὠλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι Hippon. fr. 285. — *Mulierem corpore quaestum facientem* φορβάδα dixisse fertur Soph. Phoen. fr. 645: Eust. enim p. 1088, 36. φορβὰς γυνὴ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φοίνικι ἡ πολλοῖς προσομιλοῦσα τροφῆς χάριν. (II p. 922, 4.)

Φορβειά *capistrum.* φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι, ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ inc. fr. 753, 2. Cicero ad Att. 2, 16, cui versuum debetur notitia, figurata dictione illis usus est de *homine modum excedente*, eademque ratione utitur parte quadam sententiae Longinus π. ὕψ. c. 3, 2. de inflato ac tumido dicendi genere Clitarchi loquens; quomodo Soph. posuerit, non satis constat. De φορβειᾷ consule Intpp. Hesychii in v. (t. 2. p. 1519.) et Wyttenb. ad Plut. Moral. p. 56 e. — Accentus periectici est et notatur ab Arc. p. 98, 23.

Φορβή *alimentum, cibus.* ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν Ph. 43. φορβῆς χρείᾳ 162 an. — φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον 706 ch. εἴ ποτε... ἀνύσειε γαστρὶ φορβὰν 711 ch. οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων 1107 m. φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος, μόνον προθεὶς Ant. 775. ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται Ai. 1065. τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν Polyid. fr. 465. v. γλαμυρός.

Φορέω *fero, porto;* de usitatis inprimis et quotidianis dici solitum; de *vestibus* ἐσθήματα φοροῦντ' ἐκείνῳ ταὐτά El. 269. στολὰς ταύτας φορεῖν OC 1357. de *scipione* gestari regibus solito σκῆπτρον οὑφόρει ποτὲ αὐτός El. 420. de *victu mendico* circumferri solito ἀδελφὰ τούτοισιν φορεῖ τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια OC 1262. de *facie* γένειον διηλιφὲς φοροῦντα Synd. fr. 148, 2. Hinc transfertur ad *nomen gerendum.* σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα Tyr. fr. 573. ad *mores* usitatos alicui μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει Ant. 705. Sed mere *intensivum* est diciturque de magna rerum apportandarum mole φορεῖτε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαθὺν κρατῆρα Synd. fr. 149, 1. agitur enim de *explenda* alicuius *voracitate.* [Dind. Meinekium secutus φυρᾶτε dedit.] Deinde plane idem quod φέρειν significat πᾷ δὲ φορεῖ νιν Tr. 965 ch. de Hercule aegro in domum inferendo; φέρει metro non minus conveniens, si legeretur, nemo reprehenderet. Et propter hanc ampliativorum et simplicium frequentem confusionem fortasse scribendum erit φέρειν OC 1357, cum φορεῖν non sit nisi in libris exigua fide, quibus unus paulo maior testis accedit PA. v. Lob. Phryn. p. 585. [Dind. φορεῖν recepit.] — Passivum est *ferri* cum vi quadam et impetu. φορούμενος πρὸς οὖδας El. 752; paulo aliter dictum κόνις δ' ἄνω 'φορεῖτο El. 715. (II p. 923.)

Φόρημα *onus.* δυσχέρεια πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος Ph. 474.

Φόρκος n. pr. Σειρῆνας εἰσαφικόμην Φόρκου κόρας inc. fr. 407, 2. v. θροέω. De hac forma v. Lobeck. Agl. t. 2. p. 863. Muetzell. de em. Theog. Hes. p. 228.

Φορμικτός *cum citharae pulsu coniunctus.* καὶ πεζὰ καὶ φορμικτὰ Ai. Locr. fr. 15. v. πεζός.

Φόρτος *onus.* κόρην ... παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος Tr. 536. v. Herm. — Tonum notavit Arc. p. 79, 12.

Φραγμός *obturatio.* εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ᾽ ἦν πηγῆς δι᾽ ὤτων φραγμὸς OR 1387.

[Φράγνυμι v. i. φράσσω.]

Φράζω et φράζομαι. || Activum praecipue est *dicere.* Formas, cum praeter praesens imperfectum futurum et aoristum nullae legantur nec quidquam sit cur in eis haereas, una cum significatione tradenda distinguam. ὡς ... ἐγὼ δὲ φράζω Ph. 25. εἴ τι χρήζεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ 49. φράζε μοι 137 ch. φράζε OR 9. τοῦτ᾽ αὐτὸ μή μοι φράζε 548. φράζε δὴ τί φῄς 655. τὸν δὲ Λάϊον, φύσιν τίν᾽ εἶχε, φράζε 741. φράζ᾽ ὅτου χρῄζων ἀφῖξαι 932. τί δῆτα χρὴ δρᾶν; φράζε Ant. 1099. σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς Tr. 349. ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω 526 ch. φράζ᾽ ὅπως μηδεὶς βροτῶν ἀμφιδύσεται 604. τῷ παιδὶ φράζω τῆς τεκνουμένης τάδε 928. καί μοί τις ὀπτὴρ ... φράζει τε κἀδήλωσεν Ai. 31. ὑμεῖς δ᾽ ἃ φράζω δρᾶτε 691. — τοιαῦτ᾽ ἔφραζε ... ἐκτελευτᾶσθαι Tr. 169. — πάντα γὰρ φράσεις μάτην Ph. 1280. ὡς δ᾽ οἶδα ταῦτα τῇδ᾽ ἔχοντ᾽, ἐγὼ φράσω 1336. τὰ Διός τε φράσων βουλεύματά σοι 1415 an. οὐ φράσεις; OR 330. πρὸς σοῦ γάρ, οὐδ᾽ ἐμοῦ φράσω 1434. ἔστ᾽ ἔποικος, ὃς φράσει OC 506. ἐγὼ φράσω 546. φράσω δὲ καὶ τοῖσδε 783. φράσω δ᾽ ὅμως Ant. 234. οἵ φράσουσ᾽ ἐμοί Tr. 456. πᾶν σοι φράσω τἀληθὲς 474. φράσουσα χερσὶν ἁ τεχνησάμην 534. ὑμῖν φράσω 554. φράσω σεσωσμένα 626. τῆς μητρὸς ἥκω φράσων ἐν οἷς νῦν ἐστίν 1122. τάχ᾽ ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσειν 1241. Sic Herm. eleganti duarum sententiarum commixtione; sed cum librorum scriptura φράσεις sensu probabilis, a sono minus suavi argumentum nullum censendum sit, illa servanda videtur. [φανεῖς coniecit Axt. in Phil. 4. (a. 1855) p. 575.] ἕν σοι φράσω Ai. 1140. ἢ 'γὼ φράσω El. 565. τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω 643. τὸ πᾶν φράσω 680. — φράσῃς μοὶ μὴ πέρα Ph. 332. τὸ σὸν φράσον αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμα 341. ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι 544. πρὶν φράσαιμί σοι 551. τόνδε μοι πρῶτον φράσον, τίς ἐστίν 573. οὐκ ἂν φράσειας, ἥντινα ... κέλευθον ἕρπεις 1222. οὐδὲν εἶχ᾽ εἰδὼς φράσαι OR 119. μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι 283. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι 343. αὖθις φράσον 361. ὦ πρὸς θεῶν, ... φράσον 1037. ἣν φράσω 1159. Tr. 672. σκοπὸς προσήκεις τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι OC 35. ὧν σε προστρέπω φράσαι 50. ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι 570. οὐδ᾽ ἃ μηνίεις φράσας 1274. μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι 1451 senar. chor. οὐθ᾽ ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ φράσαι πάρεστιν 1582. οὐδ᾽ ἂν εἷς βροτῶν φράσειε 1657. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ Ant. 238. ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι 1060. τὰ διὰ φρενῶν ἀκίνητα iungantur oportet. οὐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι El. 414. γὼ φράσας ἀζήμιος 1102. ἐγὼ φράσαιμ᾽ ἂν 1203. ἔφρασας ὑπερτέραν τᾶς πάρος ἔτι χάριτος 1265 m. πρὸς θεῶν, φράσον 1346. μάλιστα δ᾽ ἂν κατειδυῖαν φράσαι (οἶμαι) 1447. κἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον Tr. 53. φράσον τόνδε τίς ποτ᾽ ἐστὶν ὁ ξένος 429. ἀλλ᾽ ἐκεῖνό μοι φράσον Ai. 94. ὡς φράσω τάδε 733. οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι 1265. — Aliquanto minus vulgaria significantur hisce. *aperire:* ἁμοὶ πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ ... φράσαι Tr. 159. τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ᾽ ἀνθρώπων τινὶ OC 1522. *nuntiare:* τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν ἡμῶν παρουσίαν, El. 1103. *suadere:* δόλος ἦν ὁ φράσας El. 197 ch. — ὅταν παρουσία φράζῃ 1251. σοὶ δ᾽ ἐγὼ φράζω Tr. 468. Interpreteris etiam κελεύω. *significare* (*meinen* nos dicimus): ἢ τόνδε φράζεις; OR 1120. Denique cum λέγειν ita componitur, hoc ut *memorare,* φράζειν ut *accuratius exponere* significet. φράσον δ᾽ ἅπερ γ᾽ ἔλεξας Ph. 559. — || Medium est *cogitare, reputare apud se.* Nota monet Ammonius p. 144. ἆρ᾽ οἶδεν ἀνθρώπων τις; ἆρα φράζεται; Ant. 1048. ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζου τὸν ἄνδρα Ai. 1041. φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν El. 213 ch. πρὸς ταῦτα φράζου El. 383. *cavere* adsignificatur.

Φράσσω *munio.* ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον, ὡς ἀσπιδοῦχος ἢ Σκύθης, τοξεύμασιν Naupl. fr. 376. — Non assentiendum esse Dindorfio qui sec. EM 667, 22 et de coniectura πεφαργμένος Ai. 909. hic πεφαργμένον, ἄφαρκτος Ant. 235. κατάφαρκτος Ant. 958. dedit, dixi in Ibb. f. w. Krit. 1838. p. 698.

Φρενόθεν *ex animo.* οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερὰ ἔβας τόσσον Ai. 183 ch. — De *sana mente* schol. rec. interpretatur, ἤγουν οἴκοθεν, ἀπὸ οἰκείας γνώσεως. — Tenoris legem posuit Apoll. de adv. p. 605, 1.

Φρενομόρως *dementer.* μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα φρενομόρως ἀκούσῃ Ai. 626 m. *insanientem.* ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν μοῖραν τῶν φρενῶν νοσοῦντα ὅ ἐστι φρενοβλαβῶς, μαντικῶς schol. — [φρενομανῶς coni. Meinek. ad OC p. 280.] φρενομώρως LA m. pr. et alii quidam libri. Illustrat formulam Lobeckius.

Φρενόω *moneo, doceo.* εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν γνώμαισι δούλαις Tr. 52. κλάων φρενώσεις, ὢν φρενῶν αὐτὸς κενός Ant. 754. Illustravit vocabulum Abresch. ad Aesch. Choeph. 114.

Φρήν || Propria *praecordiorum* significatione semel pluralis legitur. ὁρῶμεν αὐτὴν ... πλευρὰν ὑφ᾽ ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην Tr. 931. — || Tralate primum *mentem* et *animum,* i. e. cogitandi et sentiendi modum et rationem significat; nec hac nec aliis significationibus quidquam singularis a plurali numero differt. δολερᾶς φρενὸς Ph. 1113. οὐ γάρ ποτ᾽ εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα 1281. ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα OR 153 ch. τῷ ἀπ᾽ ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ᾽ ὀφλήσει κακίαν 511 ch. ἐξ ὀμμάτων δ᾽ ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενὸς κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου; 528. ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρενῶν 727. εἰ σὺ τῇμῇ ξυμπαραστήσει φρενὶ OC 1340. τί δ᾽ ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; 1487. τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε 1640. ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις Ant. 1015. ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι 1060. ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα 1063. ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχει φρενὸς αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι El. 809. ποθουμένᾳ γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι Tr. 103 ch. ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός 217 ch. ἀτηρᾷ φρενί 264. πῶς δ᾽ οὐκ ἐγὼ χαίροιμ᾽ ἂν ... πανδίκῳ φρενί; 294. λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός 538. ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον τῆς Ἡρακλείας 575. ἵλεῳ φρενὶ κατεύχετο 763. ἐπί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον

ἐμμέμονεν φρήν 982 m. ξυναρπάζω φρενί Ai. 16. οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός 482. ἔχειν δ' ἂν οἶκτον ... φρενὶ θέλοιμ' ἂν 525. τί ποτε δρασείεις φρενί 585. φρενὸς οἰοβώτας 615 ch. v. Herm. περισκελεῖς φρένες 649. εὐδούσῃ φρενί fr. Tymp. 563, 3. *securo animo.* θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους Triptol. 535. τοὺς σοφωτάτους φρενί inc. 964, 1. — *Plur.* σιγᾶν κελεύω, μηδ' ἀφεστάναι φρενῶν Ph. 865. *attentum esse.* γράφου φρενῶν ἔσω 1325. ποῖ φρενῶν ἔλθω; OC 310. *quid cogitem?* τόδε παραλλάσσει φρένας χρηστάς Ant. 298. ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ 319. φρενῶν Ἐρινύς 603 ch. ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν 623 ch. δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾷς 792 ch. ἵνα ... γνῷ τρέφειν ... τὸν νοῦν δ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ὧν νῦν φέρει 1090. ταράσσομαι φρένας 1095. ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα 1261 m. ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας El. 147 m. εἰ φρενῶν ἐτύγχανε μὴ κακῶν 992. τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον 1390. sen. chor. λῴους φρένας ... ἀμείψασθαί ποθεν Tr. 736. φωτὶ παντουργῷ φρένας Ai. 445. ἄνδρα γενναῖον φρένας Phaedr. fr. 605, 1. δυσάλγητος φρένας fr. inc. 689, 2. σῶν τε μαργότης φρενῶν 726, 2. ἀνθρώπου φρενῶν 757, 1. — || et *rectam* et *sanam mentem*, item *rationem*, i. e. facultatem recte sentiendi et cogitandi significat. κεἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι γνώμης ἀπῇξαν τῆς ἐμῆς Ai. 447. γνώμῃ φρενῶν OR 524. εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας 1511. *si iam mente valeretis.* οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτέ OC 805. *ad sanam mentem redibis.* κατορθοῦντος φρένα 1487. *mentis compotem,* ut ἐπήβολον φρενῶν Ant. 492. φρενῶν ἐπήβολον καλῶν σε Alcm. fr. 95. μὴ τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς δαμεὶς γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς Ant. 648. θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας 683. ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός 754. ποῦ πότ' εἶ φρενῶν; El. 390. *sanan' es?*, quod cave commisceas cum talibus, quale legimus OC 310. φρενῶν τητώμενοι El. 1326. φρένας εἴ τινας ἔχεις Ph. 1130 m. || *consilium* aut *voluntas* adsignificatur. τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὑτοῦ φρενὶ χάριν παρασχεῖν OC 1182. οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός Ant. 993. — De sermonis proprietate praeterea unum advertendum. ὡς στόμια δέχηται τἀμά, μηδὲ πρὸς βίαν ... φύσῃ φρένας El. 1463. *ne superbum pariat animum*, quod diversissimum est ab OC 805. (II p. 926, 10.)

Φρίκη *horror.* τοίαν φρίκην παρέχεις μοι OR 1306 an. ὀρθόκερως φρίκη inc. fr. 921. — Accentum enotavit Arc. p. 106, 10, accuratius docet Herod. π. μ. λ. p. 14, 8.

[Φρίξος n. pr. Ad fabulam Soph. quam sic inscripserat pertinent fr. 646—648 Dind.]

Φρίσσω *horreo.* Proprie dictum de *cristis galearum* φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι Colch. fr. 314 a, 2. Transfertur ad *horrorem territi* ὥστε φρῖξαι El. 1408 ch. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφοράς Tr. 1044. ἔφριξ' ἔρωτι Ai. 693 ch. Memorat Eustathius p. 473, 10 et schol. Il. δ. 282, paulo insolentius de subita laetitia dictum illustrat Musgr. ex Eur. Hel. 640 (632. Pflugk. q. v.). Cum quarto casu positum aliquando *expavescendi* vim habet. τὸ σὸν φρίσσω στόμα Ant. 997.

Φρονέω. Praeter praesens aoristus ap. Soph. pauca exempla habet, φρόνησον Ai. 371. Ant. 49. 1023. φρονῆσαι Ph. 1099 ch. φρονήσας OR 649 ch. Ant. 1031. φρονήσαντα Alcm. fr. 95, 1. [Imperfecti est ἐφρόνεις Ai. 1230 in LA m. pr., ἐφώνεις m. sec.] — || Usitatissima significatio est *cogitandi* et *sentiendi.* ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν Ph. 1006. κἂν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς 1259. παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς OR 403. οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς 550. φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς 617. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τε 649 ch. φρονοῦσ' ὅτι ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι OC 872. ἴσον φρονῶν Ant. 374 ch. τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς 510. φρόνει νιν ὡς ἥξοντα Tr. 289. ἐπεί σε μανθάνω θνητὴν φρονοῦσαν θνητά 473. τὸ δ' ὧδ' ὁρᾶν φρονοῦντα 1231. τοῦτό τις φρονῶν ἴστω Ai. 417 m. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν 594. ὅστις ... μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονῇ 761. οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν 777. τίνι φρονοῦντι καίρια; El. 227 m. φρόνει τοιαῦτα 1056. τοῖς φρονοῦσι σώφρονα Acris. fr. 62, 1. ψυχὴ φρονοῦσα τοὔνδικον fr. Alet. 88. καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα Colch. 311. θνητὰ φρονεῖν Ter. 515, 1. εἰς ὀρθὸν φρονεῖν Triptol. 543. καλῶς φρονεῖν explicatum Antiatticistae p. 92, 1. Eodem spectat illud Erotiani gl. Hippocr. p. 210. φρονεῖν ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν. μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀλεάδαις καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ fr. 121. Male καταφρονεῖν hinc Sophocli tribuunt. Sic dicitur εὖ φρονεῖν, cuius locutionis exempla vide descripta s. v. εὖ p. 279 b. Cf. Nitzsch. ad Odyss. 7, 73. [Adde illis Ant. 707 ubi pro ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ melius extat ap. Priscian. 17, 157 (2, 185 Hertz) ὅ. γ. αὐτῶν εὖ φρονεῖν μ. δ. Contra ap. Herodian. de soloec. et barb. p. 297, 6. post Lexic. Vindob. ὅ. γ. ἀνδρῶν οἴεται μεῖζον φρονεῖν.] καλῶς. οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν OR 600. οὐ καλῶς φρονεῖ Tr. 442. εἰ καλῶς φρονοῖ inc. fr. 718. κακῶς. φρονεῖν κακῶς El. 345. 550. Item cognatae locutiones sunt μέγα φρονεῖν, μεῖζον, σμικρά s. σμικρόν, μηδὲν φρονεῖν. νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ Ai. 1088. μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν 1125. φρονεῖ γάρ, ὡς γυνή, μέγα OR 1078. οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονεῖν μέγα Ant. 479. φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρα Ant. 768. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν Ai. 1120. [1230 ὑψήλ' ἐφρόνεις pro ὑ. ἐφώνεις LA pr., apogr. aliquot, Suid. v. ὑψηλοτέρας. cf. supra κομπέω.] φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν OR 462. Quomodo *superbiendi* notio a rebus magnis aut nimiis cogitandis apta sit, patet. Affine est etiam εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς, quod *amplius quid velle,* nec *rectius sapere* cum Hermanno, nec ὠφελιμώτερον ἐμοῦ cum scholiasta explicuerim, sed Neoptolemum impatientiam et mutabilitatem Philoctetae pertaesum hoc dicere arbitror. εἴ τι δὴ περισσὸν ἐξαίφνης ἐννοεῖς, si *iam nova et mira praeter ordinem sapis.* — A generali *cogitandi* notione suspenduntur *reputandi apud se* et *intelligendi.* Illa his exemplis firmatur. θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἠλέκτρα, φρόνει El. 1171. φρόνησον πατὴρ ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο Ant. 49. ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον 1023. Affinis est significatio *cordi sibi esse sinendi;* est enim hoc *recte reputare.* φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω El. 1048. — Altera *intelligendi* vis haec documenta habet. φρονῶ δὴ ξυμφορὰς ἵν' ἕσταμεν Tr. 1145. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν Ai. 942. εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως OR 302. ἆρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις φρονῶ; OC 791. φρονῶ 1741 m. v. Herm. Aliquando recte interpreteris *scire.* ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῷον φρονεῖ OR 1038. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης Ant. 996. σαφῶς φρόνει Ph. 810. *In mente habere* s. *velle* explicuerim ἃ μὴ φρονῶ γὰρ οὐ φιλῶ λέγειν μάτην OR 1520. — || Altera vis verbi praecipua ea est ut *animatum esse* significat. δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ El. 334. ὧδε καὶ φρονοῦμεν, ὥστε ταῦτα

δρᾶν Tr. 490. εὖ additur. φρονοῦσά γ᾽ εὖ OR 1066. τελεῖν δ᾽ ὅσ᾽ ἂν μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ᾽ αὐταῖς ἀεί OC 1635. εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω Ant. 1031. Paulo aliter dictum εὖ φρονῶ τὰ σά Ai. 491. *tibi bene cupio.* Inepte εὐφρονεῖν, quod scilicet iunctim scriptum *favere* significet, et εὖ φρονεῖν, quod et hoc et *prudentem esse,* distinguit Abresch. ad Aesch. Agam. 359. — || Tertium *prudentem* s. *peritum esse* item *sapere* significat. φρονεῖν ὡς δεινόν OR 316. μὴ φρονῶν γ᾽ ἀποστραφῇς 326. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν, οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν OC 1666. τοῖς δ᾽ ἐγὼ ᾽δόκουν φρονεῖν Ant. 557. ὅστις γὰρ ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ 707. διδαξόμεσθα δὴ φρονεῖν 727. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει 1347 an. μεγάλοι δὲ λόγοι... γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν 1352 an. *Prudens moderatio* dicitur, ἡ σωφροσύνη. ὅσωπερ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη Tr. 313. v. Herm.; iniuria enim Schaeferus app. cr. ad Demosth. 1. p. 744. *elato animo esse* explicat, cui perpetuus fletus minime convenit. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν El. 384. ὡς τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν ἢ μώραν λέγῃς 890. εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι φρονεῖν 1056. *aliquid sapere,* cf. εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ Ph. 192 an. Additur εὖ. εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται Ai. 746. οὐ et μὴ φρονεῖν est *imprudentem* s. *insipientem esse.* ὅσῳ περ μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη Ant. 1051. ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος, *τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ᾽ ἀνώδυνον κακόν Ai. 554 a et b. [alterum versum seclusit Brunck.] πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτε OR 328. i. e. ἀφραίνετε, nisi hoc ad *inscientiam* fatorum refertur, quae in illis inerat. Hinc est εἰ φρονῶν ἔπρασσον OC 271. *si prudens fecissem*, i. e. volens et dedita opera. — || Postremum significat *mentis esse compotem.* φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ Ai. 82. ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν 344., quae sic dicuntur, ut *insaniae* contraria sint. Paulo alia sunt τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὅ σ᾽ ἱστορῶ Tr. 404. si *integra mente uteris.* ἦ χρῆν σ᾽ ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ᾽ ἐτύγχανες El. 529. παρὸν φρονῆσαι Ph. 1099 ch. Ex hoc genere versus est ἡμᾶς δὲ τοὺς βλέποντας ἠνία ξυνών Ai. 273., quemadmodum quidem ex scholiasta rescripsit Herm., id quod nunc ab S addito γρ. pro discrepante scriptura in LA repertum. Verum libri omnes φρονοῦντας, defensum illud a Lobeckio, cui βλέποντας ab interprete aliquo profectum videretur.

Φρόνημα || *animus.* ἐμπέδοις φρονήμασιν Ant. 169. *non mutata fide.* παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην 176. τοιόνδ᾽ ἐμὸν φρόνημα 207. τὰ σκλήρ᾽ ἄγαν φρονήματα πίπτειν μάλιστα 473. γνησίου φρονήματος Iphig. fr. 289, 2 — || *consilium.* καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα ἐδιδάξατο Ant. 353. — || *superbia,* v. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 1, C. ἀνδρὸς οὐδενὸς φρόνημα δείσασα Ant. 458. Violenta enim Creontis edicta tanguntur.

Φρόνησις *animus.* φρόνησιν εἰ τάνδ᾽ ἔχω OR 664 ch. Adsignificatur *consilium capiendum:* χοὖτος τάχ᾽ ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι λῷω τίν᾽ ἡμῖν Ph. 1078.

Φρόνιμος *prudens.* ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα OR 692. τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνούς El. 1058 ch. — *mentis compos.* καὶ νῦν φρόνιμον νέον ἄλγος ἔχει Ai. 259 an. calamitas Aiacis *ad sanam mentem reducis* sic longe exquisitius dicitur secundum aliquot apogr.: quam scriptura φρόνιμος adscita, quae in plerisque codd., reperitur. LA φρόνιμος, supra tamen scripto ν. (II p. 929, 10.)

Φρονούντως *prudenter.* λέγειν φρονούντως Ant. 682.

Φροντίζω *curo.* μὴ φροντίσῃς Ph. 1404. — *reputo.* φροντίζεθ᾽ ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις... πλείοσιν μαχούμενοι El. 1370.

Φροντίς || *cura, cogitatio.* ἔχε φροντίδας νέας Ph. 211 ch. ὅρα ... πῶς δέ μοι τἀντεῦθεν φροντίδος 835 ch. De distinguenda sententia v. Herm. τἀντεῦθεν φροντίδος sunt *quae adhuc procuranda supersunt.* τὸ δ᾽ ἁλώσιμον ἀμᾷ φροντίδι 863 ch. *quod cogitatione assequi possum.* πολλὰς δ᾽ ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις OR 67. οὐκ ἔνι φροντίδος ἔγχος 170 ch. v. ἔγχος. τὸ γὰρ τὴν φροντίδ᾽ ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ 1390. τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες OC 132 ch. *religiose silentium tenentes.* ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ 170 an. τοῦ τυφλοῦ τίν᾽ ἐντροπὴν ἢ φροντίδ᾽ ἕξειν 299. τοῦδε φροντίδ᾽ οὐκέτ᾽ εἰσορῶ El. 611. ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος...; 612. τάσδε φροντίδας μεθείς Ai. 484. φροντίδες κεναί inc. 684, 2. κακόβουλος φροντίς Ter. 519, 6. — || *sollicitudo.* ἕως τις ... λάβῃ τ᾽ ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος Tr. 149. Hermannum φροντίδων ἐν νυκτί coniungentem non probo, sed sententiam eam sequor, quam Soph. paulo aliis verbis in Terei fr. 519. proposuit. πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις Ant. 225. quas *sollicitudinum* potius quam *deliberandi moras* cum Hermanno dixerim. — De accentu v. Lob. de mut. termin. nominum p. 7. cf. schol. Il. ρ. 40. Eust. p. 907, 12. 1093, 64.

Φροῦδος *qui abiit.* Proprie de *discedentibus* aut *iter facientibus* dicitur. φροῦδοι διώκοντές σε ... Φοῖνίξ θ᾽ ὁ πρέσβυς οἵ τε Θησέως κόροι Ph. 561. φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατός Ant. 15. ἡ γυνὴ πάλιν φρούδη 1245. ἐγγελῶσα φροῦδος El. 807. φροῦδος ἀρτίως Ai. 735. Transfertur ad eos qui *mortui* haec loca reliquerunt. Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος Ph. 425. φροῦδος ἀναρπασθείς El. 848 m. φροῦδος αὐτὸς εἶ θανών 1152. Deinde ad qualescunque *res, quae tolluntur et evanescunt.* φροῦδα τἀπειλήματα OC 660. φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος Ai. 264. — τὰ πολλὰ φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημένα fr. inc. 964, 6. νοῦς φροῦδος 684, 2. — Accentum observavit Arcad. p. 47, 26., et consequitur is ex trita illa originatione, quam tradit EM p. 801, 2. cf. Eust. p. 487, 2. 805, 45. (II p. 930, 4.)

Φρουρά *custodia.* οὐδέ μ᾽ ὄμματος φρουρὰ παρῆλθε τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον Tr. 226. Oculos suo observandi munere functos esse dicit. [Dind. recepit Musgravi coniecturam φρουράν. v. παρέρχομαι.]

Φρουρέω *custodio.* Proxime a propria dictione abest ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ Capt. fr. 35. et οἵων ὑπ᾽ ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις OC 1013, quod unum est passivi exemplum. Minus proprio sermone dicuntur haec. καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἢ ᾽μὲ φρουρήσας τύχοι OR 1479. φρουρήσουσ᾽ ὅπως Αἴγισθος ἡμας μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω El. 1403. κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ᾽ ἐπεσκιασμένη ᾽φρούρουν Tr. 915. — Intransitive *excubo.* φρουρεῖν ὄμμ᾽ ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ Ph. 151 ch. *oculum meum excubare incommodo tuo.* Hinc rursum distat aliquantum σοὶ ... τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος El. 74.. *curare, fungi.*

Φρούρημα *quod custoditur.* βουκόλων φρουρήματα Ai. 54.

Φρύαγμα *fremitus* (equorum). ὡς ὑπερβάλοι

χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά El. 717. Illustrat Wyttenb. ad Plut. de Educ. Puer. p. 1, C.

Φρύγιος *Phrygius*. πᾶς τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος Ai. 210 an. τὰν Φρυγίαν ξέναν Ταντάλου Ant. 824 m. *Nioben*.

Φρυκτωρία *signum face accensa datum*. στρατῷ (s. στρατοῦ) φρυκτωρίαν ἔδειξε Naupl. fr. 379, 6.

Φρύξ *Phryx*. Gentis nomen de *homine* tritum. πατρός, εἴπερ τινός, σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν Ai. 488. αὐτὸν ... ἐξηύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν 1054. ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα 1292. [Φρύγες erat titulus tragoediae Soph. v. fr. 649 Dind.] ἄρξασι Φρυξὶ τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν fr. Lac. 337, 2. συμπλάζεται δὲ πλῆθος . . . Φρυγῶν fr. Laoc. 342, 6. [ὑπὲρ τάφρου πηδῶντας ἵστησιν Φρύγας fr. Teucr. 509, 2.] — Rarum de *rebus*. πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος Mys. fr. 361, 2. [adiective positum illustrant Bernhardy Synt. p. 48. paral. Synt. Gr. p. 55. Pflugk. ad Eur. Heracl. 131. Herm. ad IT. 334.]

Φυγάς *profugus*. φυγὰς ἀπεξενοῦτο El. 776. ἐκτὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς κακῶς ἀπώλου 1136. utrumque de Oreste clam emisso dicitur; de *fugato exercitu* τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν φῶτα βάντα ... φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ Ant. 108 ch. Sed *exsulem* vel *extorrem* licet interpretemur. εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα OR 309. τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγάς OC 378. κἀξεκηρύχθην φυγάς 430. φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην ἀεί 444. γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι φυγάς 1292. φυγὰς κατελθὼν Ant. 200. φυγὰς πατρῴας ἐξελήλασαι χθονός Synd. fr. 153, 2. (II p. 931.)

Φυγγάνω *fugio*. οὔτι με φυγγάνει El. 132 m. *non fugit me*, figurate dictum.

Φυγή ‖ *fuga* proprie dicta. φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων πελᾶτε Ph. 1149 m. v. Herm. ἀελλάδων ἵππων σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν OR 468 ch. ἐκ δ' ὁρμωμένου πατρὸς φυγαῖσιν ἤμπλακε Ant. 1234. — ‖ *exsilium*. ἐμοὶ ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς OR 659. — ‖ *fuga* figurate dicta. φυγὴν δέ του μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν OC 280. *neminem dum poenam evasisse*. νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται Ant. 364 ch. *medicinam* s. *curationem*.

Φυλακτέος *custodiendus*, *observandus*. μή σοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα OC 1180. Miris modis Both. et Reisig. editionum veterum scripturam codicum fide destitutam μοι defendunt, v. Herm.

Φύλαξ *custos*. Proprie dictum ὃς ἦν νεὼς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ Ph. 543. φύλαξ τέ μου πιστὴ κατέστης OC 355. φύλαξ ἐλέγχων φύλακα Ant. 260. Adde τόν τε χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα Tr. 1100. Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις Ph. 1327. τρέφουσι κρήνης φύλακα χωρίτην ὄφιν Herc. Taen. fr. 219. De *Cerbero*: εὐνᾶσθαι κνυζᾶσθαί τ' ἐξ ἄντρων ἀδάματον φύλακα παρ' Αἴδᾳ OC 1572 ch. — Transfertur in his. πάλαι φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ Ai. 36. τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω 562. et de *rege civitatis custode* χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ OR 1418.

Φύλαξις *custodia*. ὕπνου φυλάξεις Naupl. fr. 379, 7. [si fides, nam extremae vocabuli litterae evanuerunt in libro Vat. Achillis Tat. ad Arati Phaen. c. 1. p. 122. φυλάξεις Laur. liber. φύλαξι Wagnerus coniecit.]

Φυλάσσω. Praeter *praesens activi*, cuius frequentissimus usus, *futurum activi* semel legitur φυλάξει OC 667. *aoristus* ἐφύλαξα Ai. 535. φυλάξαι El. 1504. Herc. Taen. fr. 217. *praesens passivi* φυλάσσομαι inc. fr. 754, 2. φυλάσσεται OR 382. Ai. 539. *futurum* φυλάξεται Ph. 48.; *medii praesens* φυλάσσεται Oenom. fr. 419, 2. *futurum* φυλάξομαι Ph. 455. El. 1012. *aoristus* φυλαξώμεσθα inc. fr. 779, 10. φύλαξαι OC 161 ch. —.— ‖ Activi et passivi propria est *custodiendi* significatio. σῶζ' αὐτὰ καὶ φύλασσε (τὰ τόξα) Ph. 766. ὃς τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις 1328. ὡς λέοντε συννόμω φυλάσσετον, οὗτος σὲ καὶ σὺ τόνδε 1436. φύλασσε τὸν τυφλὸν OC 21. φύλασσε πατέρα τόνδε 508. *σέ νιν τάξω φυλάσσειν 639. [secl. Dind.] ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα Ai. 535. ἔχ' αὐτὸν καὶ φύλασσε 1170. εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ πάλαι φυλάσσων El. 1332. πλεῖον φυλάσσων αὐτός, ἢ φυλάσσομαι fr. inc. 754, 2. τοίγαρ Ἰὼ δεῖ φυλάξαι Herc. Taen. 217. καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται Ai. 539. φυλάξεται στίβος Ph. 48. Adsignificatur *tutela* et *incolumitas data*. οἶδ' ὅτι τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς OC 667. *observare retinentem* φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν El. 1504. τὸ σὸν μόνον πιστὸν φυλάσσων OC 626, quod de *promissis stando* dictum et priori dissimile est et altero σκαιοσύναν φυλάσσων OC 1213 ch. i. e. σκαιὸς ὤν, sed a *retinendi* notione omnia profecta sunt. Postremo simile est ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ . . . ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται OR 382. v. Herm. *observare*, *parere* φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον Tr. 616. πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς Τεῦκρος φυλάσσειν Ai. 782. *Praestituendi iubendive* inest adsignificatio OC 812; μηδὲ με φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ. — ‖ Medium, de cuius vi egerunt Dawes. misc. cr. p. 78. coll. Dorvill. ad Char. 442. Heindorf. ad Plat. Gorg. t. 2. p. 323., cum *apud se servare et custodire* significat, tum *cavere*. Illius significationis exemplum est τὰ μὲν λελεγμένα ἄρρητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι El. 1012. Alterius haec. δισσὰ γὰρ φυλάσσεται fr. Oenom. 419, 2. εὖ φύλαξαι OC 161 ch. ταῦτ' οὖν φυλαξώμεσθα inc. 779, 10. [si quidem Sophoclis est.] τό τ' Ἴλιον καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι Ph. 455. (II p. 932, 17.)

Φυλλάς *foliorum proventus, frondes*. τὰν ἄβατον θεοῦ φυλλάδα μυριόκαρπον OC 676 ch. Hinc eo nomine *lucus arboribus densus* dicitur. βωμοὺς ὁρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα Tr. 754. Sed *stratum foliorum* est στειπτή γε φυλλάς Ph. 33., quae verba Eust. retulit p. 778, 54., eodemque pertinet, quod χαμαὶ στρωτὰς φυλλάδας commemorat p. 434, 11.

Φύλλον *folium*. φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που Ph. 44. φύλλον τί μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστ' ἀεὶ κοιμῶ τόδ' ἕλκος 649. Eadem sententia dictum est ἠπίοισι φύλλοις 697 ch. γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας OC 702 ch. Tricliniani θαλλόν ab interpretis manu; θαλλός enim de olea Atticis inprimis usitatum. ἐν φύλλοισιν αἰγείρου μακρᾶς Aeg. fr. 24, 1. — Accentum enotavit Arc. p. 122, 15.

Φῦλον *gens*. τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον ἀγοραῖσι θακεῖ OR 19. ἐν φύλῳ ἀνθρώπων Ter. fr. 518, 1. [libri interpolati Stobaei 86, 12. Nam optimi libri ἐν φύλων, unde Bergk. ἓν φῦλον, quod Dind. recepit.] — *Avium genus* eo nomine dicitur Ant. 343 ch.: κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει. — De mensura primae syllabae observat EM p. 802, 16, unde simul de accentu constat ab Arc. enotato p. 122, 16.

Φύλοπις *rixa*. τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ El. 1072 ch.

Φύξιμος *qui effugit*. καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς Ant. 786 ch. ad verbi quidem analogiam cum casu quarto prolatum.

[**Φυράω *misceo, subigo*. Producta forma verbi φύρω. φυρᾶτε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαθὺν κρατῆρα fr. Synd. 149, 1. ut Dind. c. Meinekio scripsit: libri Athenaei φορεῖτε.] (II p. 933.)

Φῦσα *flatus*. φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι, ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ inc. fr. 753, 1. Male penacuitur apud EM p. 802, 54. et Hesychium v. φύσα.

Φυσάω *efflo*. φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας Ai. 918. ἔτι γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος 1412 m. — *inflo* de tibiis: φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις inc. fr. 753, 1., quae locutio translata ad eum est, qui vehementiore aliquo animi impetu utitur. V. Intpp. Longini περὶ ὕψους c. 3, 2. — Aut de *anhelando* aut *sufflando* explicandum τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης El. 1385 ch. Reiskius Ἄρη coniectans explicat *sanguis Martem spirans*. — Passivum propria *adflandi* significatione dicitur. γραίας ἀκάνθης πάππος ὡς φυσώμενος inc. fr. 746.

Φυσιάω *efflo*. φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν ... φοινίου σταλάγματος Ant. 1238. Schol. τουτέστιν αἷμα ἐξέπνευσε.

Φύσις || *natura* i. e. *indoles ingenita*, cum animi tum corporis et non rerum qualiumcunque minus quam hominis. ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν Ph. 79. De hac pleonasmi specie Erfurdt. adnotat Wopkensium egisse Lectt. Tull. p. 287., Batonem ipse addens ap. Athenaeum p. 163 c. εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κἀξ εὐγενῶν ἡ σή 874. τὴν αὑτοῦ φύσιν ὅταν λιπών τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα 902. *a sua natura desciscens*. καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας OR 335. τὸν δὲ Λάϊον φύσιν τίν' εἶχε φράζε 740. *qua forma fuerit*, de qua significatione exposuerunt Valck. ad Herod. 8, 38. et Dissen. expl. ad Pind. p. 404. Quanquam Valck. diversa miscet. οὐδέ νιν θνατά φύσις ἀνέρων ἔτικτεν 869 ch. cum metonymia dictum. ὦ πάντ' ἐκείνῳ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε OC 338. ὅσον φύσις δίδωσιν αὐταῖν 446. ἐξεπᾴδονται φύσιν 1194. v. ἐξεπᾴδω. πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν; Ant. 727. σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν El. 609. ἢ φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε 1023. v. νοῦς. ἢ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν 1125. *consanguineus*. πρὸς μὲν γὰρ φύσιν Tr. 308. *quantum ex forma et specie corporis coniectare licet*. γυνὴ δέ, θῆλυς οὖσα κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν 1062. memorabili verborum componendorum ratione. Schol. subaudiri ἔχουσα vult. Reisk. coniecit θῆλυν σχοῦσα, quod esset *naturam nacta;* Mudg. longe melius θῆλυς κοὐκ ἔχουσ' ἀνδρὸς φύσιν; Valcken. ad Herod. 8, 38.: φύσις. Ego non attractionem, ut Herm., sed duas locutiones confusas videor agnoscere, κοὐκ ἀνὴρ φύσιν οὖσα et κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν ἔχουσα. Comparat Herm. ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστὼν Ai. 760., quod afferens Eust. p. 415. γεγὼς pro βλαστὼν habet [uti Ai. 472.]. Id mihi dissimillimum videtur, cum nihil sit nisi *procreatus secundum hominis naturam*, i. e. *homo natus*, ut φύσιν adverbiascat. [Fortasse verum attigit Steinharti coni. θῆλυ φῦσα.] μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγὼς Ai. 472. κἀξομοιοῦσθαι φύσιν 549. ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν Alead. fr. 108, 2. ἔβλεψα τὴν γυναικείαν φύσιν Ter. fr. 517, 2. θυμὸς αἰεὶ πότμος ... μεταλλάσσει φύσιν inc. 713, 2. [ὅ τι γὰρ φύσις ἀνέρι δῷ, τόδ' οὔποτ' ἂν ἐξέλοις fr. inc. 965. *naturam furca expellas, tamen usque recurret.*] Ea significatione unicum *pluralis* numeri exemplum praeditum est. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις αὑταῖς εἰσὶν ἄλγισται φέρειν OR 674. Hoc illustravit Valck. diatr. p. 76 b. Item huc adnumero metonymiae exemplum ad secundam significationem viam praemuniens, τὴν φύσιν δ' ἔδειξας ἐξ ἧς ἔβλαστες Ph. 1310. *quali natura praeditus pater fuerit.* — || *natura* i. e. genus animantium quoddam. πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν Ant. 345. Lucretiana 1, 16 et 57. comparat Musgravius. Huic simile, sed de *homine* dictum est θνητὰ φρονεῖν χρὴ θνητὴν φύσιν Ter. fr. 515, 1. — || *generatio, origo*. *Aetas* spectatur: ὧν φύσει νεώτερος OC 1295. *Origo* ipsa: τὴν σὴν ὅμαιμον, ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν El. 325. καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν —; OC 270. *natalibus nefariis*. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω Ant. 659. ἐγγενῆ φύσει coniungenda, non φύσει ἄκοσμα. Sic *nobilitatem* aut *ignobilitatem generis* spectat. κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν Ἰόλη 'καλεῖτο Tr. 379. οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν Ai. 1259. servus quippe et barbarus. ἡ φύσει μὲν ἦν βασίλεια 1301. Iure igitur quod Oedipus dicit OC 212 m. δεινὰ [αἰνὰ] φύσις (ἡ ἐμή), schol. explicat γέννα. — || *ratio, genus faciendi degendive*. ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν Ph. 165 an. — Unum relinquitur δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα El. 686., quod de *cursu a victore perfecto* dici omnes conveniunt, de explicando ambigunt. Schol. unus vicies Oresten, viginti annos natum, stadium percucurrisse ait, ridicule quidem; alter οἷον οὐκ ἐλλείπων, inquit, κατὰ τὰ τέρματα, ἀλλ' ἴσος φανεὶς τοῖς τέρμασι κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν τῆς νίκης ἔτυχεν; tertius ὁμοίως καὶ ἴσως τεθαυμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ. Brunckius Erf. Herm. [Dind.] Musgravii coniecturam receperunt τῇ ἀφέσει, quod ille quidem cum frigido acumine secundum similem sententiam Antipatri Sidonii epigr. 39. ita explicat, ut sit *tam celeriter cursum peregisse, ut vix quidquam temporis inter initium et finem intercesserit;* Hermannus autem *cursum aequare carceribus* dicit esse *percurso stadio terminare cursum ibi, ubi coeptus erat*, quae, si qua alia, contorta oratio est et obscurissima. [Cf. tamen Dind. annot. in ed. Ox. 3.] Proxime ad verum accessisse videtur scholiastarum is qui scripsit ἁρμοδίως τῇ ἑαυτοῦ φύσει δραμών. Φύσει non ablativus s. instrumentalis casus videtur, sed dativus; significat autem δρόμου φύσει ἰσοῦν τὰ τέρματα *pedum pernicitati et cursus celeritati aequare* s. *convenientem reddere* i. e. *assequi metam.*

Φυτάλμιος *genitor*. μητρὶ καὶ φυταλμίῳ πατρί inc. fr. 957. v. Blomf. gl. Aesch. Ag. 318. Tittm. ad Zonar. vol. 2. p. 1827. Tralate dicitur ἀλαῶν ὀμμάτων ἆρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος OC 150 ch. cuius sententiae explicationem a schol. datam, ἀπὸ φύτλης, ἀπὸ γενέσεως, ἐξ ἀρχῆς, [loquitur autem sic Eurip. IT 203.], bene contra Elmsleium defendit Hermannus. Ut σῶμα, φρένας, ὀδόντας φύειν s. γεννᾶν dicuntur qui sua natura augescunt corporis habitudine vel mentis virtute, ita quasi *genitor caecorum oculorum* appellatur, qui caecus natus est; et sic sane quaerere solemus caecum videntes, num ingenitam caecitatem circumferat, an casu aliquo oculis captus sit.

Φύτευμα *fetus* (planta). φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόποιον OC 697 ch. *olea*. (II p. 935, 12.)

Φυτεύω *gigno*. || Inprimis de *parentibus* usitatum est. οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σὺ δρᾷς Ph. 904. v. ἔξω. τοῦ φυτεύσαντος πατρός OR 793. 1514. οὔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ OR 1007. ἢ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς; 1012. νὼ γάρ, ὦ 'φυτεύσαμεν, ὀλώλαμεν 1504. τοὺς φυτεύσαντας σέβειν OC 1377. τοῦ φυτεύσαντος κλύειν Tr. 1244. ῥῆσις βραχεῖα πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας πρέπει Acris. fr. 62, 1. — || Transfertur ad qualemcunque *rem effectam* s. *partam*. τοιόνδε μέντοι Παλλὰς φυτεύει πῆμα Ai. 953. ὕβρις φυτεύει τύραννον OR 873 ch. *mens* enim iniusti dominatoris significatur. — || Medium locum duae sententiae occuparunt, de *genito* quidem *homine*, sed non *parentibus* dicto vocabulo. ὦ γάμοι, γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς καὶ φυτεύσαντες πάλιν ἀνεῖτε ταυτὸν σπέρμα OR 1404. κεἰ μὴ σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ πότμου φυτευθείς OC 1324., quod unum simul *passivae* formae exemplum.

Φυτοσπόρος *parens*. ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον τὴν παῖδα δοῦναι Tr. 359. [Illustravit usum Nauck. krit. Bemerkk. 4. (Bullet. Acad. Petersb.) p. 339.]

Φυτουργός *genitor*. τοῦ φυτουργοῦ πατρός OR 1482. Accentum generis enotavit Arc. p. 87, 18. cf. EGud. p. 256, 11. (II p. 935, 30.)

[**Φύτωρ, ὁ *genitor*. τὸν φύτορ' οἰκτείρας Tr. 1032. Dind. propter metrum pro τὸν φύσαντ' probabiliter scripsit conlata Hesychi gl. φύτορες: γεννήτορες. V. annot. Dind. in ed. Ox. 3.]

Φύω. I. *Formae*. 1. *Activi praesens* φύει Ai. 647. inc. fr. 757, 2. φύουσιν Ant. 683. — *perf.* πέφυκα Ph. 558. OR 1082. El. 608. Alead. fr. 107, 2. πέφυκας El. 1171. OC 912. Ant. 38. 688. v. Herm. Phthiot. fr. 622, 1. πέφυκε et -εν El. 322. Tr. 378. 440. Ant. 440. inc. fr. 701. πεφύκατον OC 1369. πεφυκέναι Ph. 1372. Tr. 721. Ai. 1095. fr. Alet. 94, 4. Creus. 326, 1. πεφυκώς Ph. 1244. OC 1294. πεφυκός Alet. fr. 91, 2. πεφυκότα Ph. 79. πεφυκόσιν El. 989. — *fut.* φύσει OR 438. Amphiar. fr. 118. — *aor.* 1. ἔφυσας OC 1189. ἔφυσε inc. fr. 763. ἐφύσαμεν Tr. 31. apogr. multa κἄφυσα μέν. ἐφύσατε OR 1404. ἔφυσαν OR 436. — φύσῃ El. 1463. φῦσαι Ant. 647. φύσας OR 1019. OC 804. El. 482 ch. φύσαντος Tr. 1185. OC 448. φύσαντι 1113. φύσαντα Tr. 1034 m., [nisi φύτορ' c. Dind. scribere praestat]. Ai. 516. OC 427. *φύσαντες Tr. 1268 an. Ant. 642. inc. fr. 674 a, 1. φυσάντων Ter. fr. 517, 8. — *aor.* 2. ἔφυν Ph. 88. 531. 910. 1052. 1074. OR 587. 601. 822. 1015. 1359 m. 1364 m. OC 743. Ant. 79. 523. 866 m. *905. El. 473 ch. 941. ἔφυς El. 341. 997. OR 9. 440. 627. OC 204 ch. Codd. σ' ἔφυ aut ἔφυ, Tricliniani ex manifesta correctione τίς σ' ἔφυσε. Vera scriptura est in LA appicta praefixo γρ. Ant. 1052. *Alcm. fr. 98. ἔφυ Ph. 326. 1426. OR 389. 458. 593. 1365 m. Ant. 501. 562. 575. El. 236 m. 860 ch. 1015. 1250 m. Tr. 36. 489. inc. fr. 663, 5. ἔφυτον OC 1379. [ἐφύτην Dind. c. Elmsl.] ἔφυμεν Ant. 62. OR 435. φῦναι Ai. 1375. OC 1225 ch. 1444. Ant. 721. φύς OR 1184. Polyx. fr. 470, 6. φύντε Ant. 145 an. φύντες Alead. fr. 109, 5. — || *Medii* et *praesentis* quidem unum exemplum est φύεται fr. Alead. 109, 5. —.— ῡ praesentis producitur Alead. fr. 109, 4., corripitur Ai. 647. inc. fr. 757, 2.; reliquarum formarum producitur. [Cf. ea de re Nauck. krit. Bemerkk. (1866. Bullet. Acad. Petersb.) p. 382. n. 15.].

II. *Usus*. 1. Partes *active* significantes, praesens aoristus primus et futurum activi *gignendi* potestate dicuntur. Et universe quidem haec dicta. αὐτῷ πόνους φῦσαι Ant. 647. θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας 683. ἅπανθ' ὁ μακρὸς ... χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται Ai. 647. χῶρός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν, ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει inc. fr. 757, 2. Inde φρένας et νοῦν φῦσαι dicuntur, qui *mente augescunt*, etiam *superbia*. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας ποτε OC 804. ὁ ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει Amphiar. fr. 118. ὡς ... μηδὲ πρὸς βίαν ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν φύσῃ φρένας El. 1463. *ne cum suo damno superbire velit*. v. Lobeck. ad Ai. 1087. Wesseling. ad Herod. 5, 91. — Speciatim haec de *parentibus* dicuntur, et de uno quidem: τὸν φύσαντ' οἰκτείρας Tr. 1034 m. [metri indicio Dind. φύτορα restituit. V. s. φύτωρ.] Διὸς τοῦ με φύσαντος χάρα 1185. *οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι πατέρες 1268 an. [secl. Dind.] unus *Iupiter* est. καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε καθεῖλεν Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας Ai. 516. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί; OR 1019. τὸν φύσαντ' ἐμὲ ... οὐκ ἔσχον OC 427. ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἱλέσθην θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν 448. ἐμφύντε τῷ φύσαντι 1113. ἔφυσας αὐτόν 1189. γονὰς κατηκόους φύσαντες Ant. 642. οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ φύσας Ἑλλάνων ἄναξ El. 483 ch. Wakef. Silv. Cr. t. 3. p. 93. σ' ὁ φύσας coniecit praeter necessitatem quidem. παῖδας γὰρ οὓς ἔφυσε inc. fr. 763. De utroque parente: τοῖς γονεῦσιν, οἵ σ' ἔφυσαν OR 436. Nihil enim cogit de Laio solo intelligere. κἀφύσαμεν δὴ παῖδας Tr. 31. τῶν τε φυσάντων ἄπο Ter. fr. 517, 8. ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων inc. 674, 1. Hinc de *nuptiis*, quibus quis procreatur, verbum illud usurpatur. ὦ γάμοι, γάμοι, γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς OR 1404. Tralate dicitur ἥδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ OR 438. δείξει σε, ὅθεν ἐγεννήθης gl. Brunckii. — || *Intransitivi* usus partes, perfectum et alter aoristus activae, praesens mediae formae praecipuam illam vim habent ut *aliqua natura et indole ingenita praeditum esse significent*. [cf. de eo Lob. ad Ai. p. 90. n. 8. Meinek. ad Theocr. 7, 75.] ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν Ph. 79. ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς 88. εἰ μὴ κακὸς πέφυκα 558. νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν 1052. σοφὸς πεφυκὼς οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν 1244. δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι 1372. οὐκ οὖν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς; OR 440. οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν 587. ἀλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν 601. εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν κάκιστος OC 743. εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας Ant. 38. γυναῖχ' ὅτι ἔφυμεν 62. ἔφυν ἀμήχανος 79. οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν 523. φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων 721. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς 1052. οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι Ai. 1095. ὅστις σε μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν φῦναι 1375. πέφυκεν ἐσθλός El. 322. εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις 608. οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν 941. γυνὴ μέν, οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς 997. ἐχθρὸς οὔτε φύεται πρὸς χρήμαθ', οἵ τε φύντες ἀρνοῦνται στυγεῖν fr. Alead. 109, 5. τὸ γὰρ καλῶς πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος Alet. fr. 91, 2. τοὔνδικον πεφυκέναι Creus. fr. 326, 1. ἡ δὲ μωρία μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ inc. fr. 663, 5. Sic igitur τοῖς καλῶς πεφυκόσιν El. 989. *egregia indole praeditos* significat. — Hinc speciatim vi *nascendi* φῦναι dicitur. θνητοῦ πέφυκας πατρός El. 1171. κἀξ ἧς ἔφυ γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις OR 458. τῆς γὰρ πέφυκα μητρός 1082. πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ

χρῆν 1184. ὧν ἔφυν ἄπο 1359 m. ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν 1364 m. δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως οὐδ' ὧν πέφυκας αὐτός OC 912. ἀπ' ἄλλου, κοὐκ ἐμοῦ πεφύκατον 1369. εἰ τυφλοῦ πατρὸς τοιῶδ' ἔφυτον [ἐφύτην Dind. c. Elmsl.] 1379. v. τοιόσδε. πατρὸς ἑνὸς μητρός τε μιᾶς φύντε Ant. 145 an. οἵων ἐγώ ποθ' ἁ ταλαίφρων ἔφυν 866 m. εἴπερ πέφυκα Alead. fr. 107, 2. θνητὸς ὢν θνητῆς τε φύς Polyx. 470, 6. Explicatius idem dicitur, ut viam verbi a prima significatione traducendi agnoscat, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν OR 1015. Aliter dicuntur haec. μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον OC 1225 ch. *non natum esse.* ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ Ant. 562. Rursus aliter γονῇ πεφυκὼς γεραιτέρᾳ [γεραίτερος Dind. c. Nauckio] OC. 1294., *maior natu.* — Ab altera inde parte primitive significandi illa vis exoritur, qua φῦναι nil nisi *esse aliquid qualecunque* indicat. ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ Tr. 36. ἆρ' ἀνώνυμος πέφυκεν 378. τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσων ἔφυ 489. ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι 721. πρέπων ἔφυς πρὸ τῶνδε φωνεῖν OR 9. τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός 389. ἡμεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν μῶροι 435. πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ; 593. ἔφυς κακός 627. i. q. εἶ, ἆρ' ἔφυν κακός 822. εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔφυ κακοῦ κακόν 1365 m., quod cum metrum dochmiacum evertat, Herm. ἔτι scripsit [recepitque Dind.], ut simul idem eodem strophae et antistrophae loco ponatur vocabulum. τίς ἔφυς βροτῶν; OC 204 ch. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ 1444. πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας Ant. 440. καὶ σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ 501. Ἅιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἔφυ 575. [ut est in apographis: at γάμους ἐμοί ex LA Dind.] *εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν 905. [secl. Dind.] ὅτι γῆ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ Ph. 326. εἰ μὴ 'γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν 910. ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως 1074., quod etiam ad primam significationem retuleris; certe viam transferendi verbi monstrat, sicut σὺ δ' οὐ πέφυκας πάντα προσκοπεῖν Ant. 688. *non is es, qui possis.* [Sic addito γρ. ascripsit diorthota in LA, in quo a m. pr. σοῦ δ' οὖν πέφυκα quod Dind. recepit.] — Πάριν μέν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ Ph. 1426. καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; El. 236 m. πατρός, οὗ σὺ παῖς ἔφυς 341. εἰ μὴ 'γὼ παράφρων μάντις ἔφυν 473 ch. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον 1015. ἁμέτερον οἷον ἔφυ κακόν 1250 m. δυστυχεῖς πεφυκέναι fr. Alet. 94, 4. ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς Alcm. fr. 98. [si Sophoclis sunt hi versus servati a Plut. Mor. p. 35 f.] νέος πέφυκας Phthiot. 622, 1. ἴσον κακὸν πέφυκε inc. 701, 2. — || Cum *dativo* positum de *fatali necessitate* vel *obtingente sorte* dicitur; v. Valck. ad Eur. Phoen. 923. ὅτι χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί Tr. 440. de quo infinitivi cum πεφυκέναι prolati usu v. Matthiae. Gr. Gr. § 531. πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος El. 860 ch. — || De *pleonasmo* dictionis φύσει πεφυκέναι Ph. 79. v. Erfurdt. l. c. et Meinek. ad Menandr. p. 394.

Φωκεύς *Phocensis.* ὅτι ξένος μὲν εἶ Φωκεύς El. 45. Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς 670. v. Φανοτεύς. ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι 759. ὅτι Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες 1106. apogr. pleraque Φωκεῖς. τὸ Φωκέων πέδον 1349. οἱ Φωκῆς ξένοι 1442. In LA Φωκεῖς m. pr., ῆ supra scriptum.

Φωκίς *Phocis* terra. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται OR 733.

Φωνέω. Praeter *praesens*, cuius creberrimus usus est, *futurum* legitur φωνήσοντα OR 433., *imperfectum* ἐφώνει Tr. 382. [ἐφώνεις Ai. 1230. cuius scripturae varietatem v. s. κομπέω], *aoristus* φώνησον OC 1272. φωνήσατε Tr. 202. Ph. 228. φωνῆσαι OC 1402. φωνήσασα Tr. 923. φωνήσαντος OC 1645. Significationum || prima est, *vocem mittendi.* ἄπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήν OC 489. *voce submissa utens.* μηδ' ἃ μὴ θέμις λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν 1642. φωνήσατ', ὦ γυναῖκες Tr. 202., quibus verbis Deianira mulieres ad ordiendum cantum hortatur. Addo ἂν λέγῃς δέ, μὴ φώνει μέγα Ph. 574. *cave elata voce proferas.* — || Proxima est *vocandi invocandique* vis. Αἴαντα φωνῶ Ai. 73. ἕρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγου; 543. Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ OC 1485., adsignificata *precatione.* — || Item *alloquendi.* καλούμενον φωνήσατε Ph. 228., nisi κακούμενον cum Brunckio scribere praestat. [καλούμενοι Meinekio placebat.] — || Deinde *iubendi*, quod *elata voce* fieri solet. Sic cum accusativo et infinitivo dicitur. οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν μὴ συγκομίζειν Ai. 1047. — || Usitatissima est *loquendi* et *dicendi.* τοιαῦτα φωνεῖν, μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά Ph. 80. ὅσιά τε φωνεῖς 662. οὐδὲν ... δρᾷς, οὐδὲ φωνεῖς 905. δεινόν γε φωνεῖς 1225. σὺ δ' οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασείεις σοφά 1245. πρέπων ἔφυς πρὸ τῶνδε φωνεῖν OR 10. ὅτι δρῶν ἢ τί φωνῶν ῥυσαίμην 72. οὐ γάρ τί σ' ᾔδη μῶρα φωνήσοντα 433. δεῦρό μοι φώνει βλέπων 1121. ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ ἔξεστι φωνεῖν OC 83. ἵνα πᾶσι νόμος, φώνει 168 an., quod huc retuli, quia de *responso* dictum est; alias de *voce mittenda* explicuerim. τίνος εἶ σπέρματος, φώνει 215 ch. οὐ σθένοιμεν ἂν φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων 257. καίτοι τί φωνῶ; 1132. φώνησον, ὦ πάτερ, τι 1272. τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν 1645. φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν El. 213 ch. φωνοῦσα τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά 288. τίν' αὖ σὺ τήνδε φωνεῖς φάτιν; 329. πρίν γε φωνεῖν 992. εὔφημα φώνει 1211. Ai. 363. 591. τί φωνεῖς; El. 1349. Tr. 892 ch. φωνεῖ δέ Tr. 267. [ubi Dind. c. Herm. φανείς dedit.] οὐδὲν ... φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν 347. τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει 382. *proferebat, indicabat.* πάντα δὴ φωνεῖν χρεών 749. τοσαῦτα φωνήσασα 923. τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον φωνεῖν Ai. 411. [ἦ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο ὑψήλ' ἐφώνεις 1230. *magnifice loqueris* i. e. *gloriaris.* De scripturae varietate v. s. κομπέω.] Eximendus versus est subditicius Ai. 1417. Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ. *Narrandi* vel *indicandi* adsignificatione praeterea praeditum verbum est in versu etiam de scriptura memorabili. οἷον ἆρ' ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀφωρμήθημεν . . . οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινα ἔξεσθ' ἑταίρων OC 1402. Hanc librorum omnium scripturam advocato similium verborum, ut λέγειν, exemplo, quae ipsa quoque aliquando cum accusativo coniunguntur, Schaeferus defendere frustra studuit; quippe id sic tantum fit, ut *alloqui* aut *dicere in aliquem aliquid* significent. Reisigii ratio ἑταίρων obiective pro περὶ ἑταίρων dici existimantis, linguae quidem legibus accommodata est, sed neque apta sententiae, cum non quid alii de sociis, sed quid ipsi inter se loquantur, spectandum sit, nec satis ad intelligendum facilis, cum audientes legentesve haud dubie ἑταίρων τινά tanquam partitive dictum coniuncturi sint. Merito igitur Br. Elmsl. Herm. [Dind.] Tyrwhitti emendationem receperunt, τινί, quod certe necessarium videbitur, nisi corrigatur ἑταίροις. — Contra ponuntur δρᾶν s. δρασείειν et φωνεῖν OR 72. Ph. 905. 1245. (II p. 940.)

Φωνή *vox.* Proprie dicitur πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς

ἡμετέρας Ἕρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον Ph. 1458 an. φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων κλύει τις Ant. 1206. Sic dicuntur ἀελλάδες φωναί Phaedr. fr. 614., v. ἀελλάς, et ἡ τῆς κέρκιδος φωνή positum a Soph. videtur Ter. fr. 522.; v. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 548. — Transfertur ad *facultatem loquendi* et sermonem ipsum. εἰ φωνὴν λάβοι El. 548. v. Abresch. ad Aesch. Agam. 31. — φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι Ph. 225. οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι γενήσομαι πρόσφθεγκτος; 1066. τὰ πολλὰ ῥήματα ... παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά OC 1283. *sermonem eliciunt.* Sed ad primam significationem refero φωνῇ γὰρ ὁρῶ τὸ φατιζόμενον OC 138 an. v. φατίζω. — Tonum observavit Arc. p. 112, 22.

Φώνημα *vox.* Proprie videntur haec dici. ὡς εὐμαθές σου ... φώνημ' ἀκούω Ai. 16. τίνος φώνημα; Ph. 1295. Tralate haec. ὦ φίλτατον φώνημα Ph. 234. non enim *voce*, sed *sermone* Graecos agnoverat Philoctetes. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρόν OR 324.

Φωράω *deprehendo.* τὰ πλεῖστα φωρῶν αἰσχρὰ φωράσεις βροτῶν inc. fr. 732.

Φώς *vir.* Quae de distinguendis φώς et ἀνήρ disputat Nitzschius ad Hom. Od. 4, 247. nec apud Atticos poetas valent quidquam, et Homericis inprimis appositionis exemplis talibus refelluntur, qualia sunt Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον, φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν Il. δ. 193. Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν, φῶτ', Ἀντήνορος υἱόν φ. 545. φῶθ' Ἡρακλῆα Od. φ. 26. — κτύπος φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου Ph. 203 ch. φωτὶ δυσμόρῳ 273. ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι 439; στυγνόν τε φῶτ' ἐχθοδοπόν 1137 m. φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν OC 281. φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια 923. ἀφαυρῷ φωτὶ 1018. μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν 1033. ὦ σκῆπτρα φωτός 1109. i. e. ἐμοῦ, pro τοῦδ' ἀνδρός dictum. τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν ἐκ φῶτα βάντα πανσαγίᾳ Ant. 107 ch. παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός 910. *marito*, ut πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην Tr. 177., quanquam hoc recte *virum* vertas. φωτὶ παντουργῷ Ai. 445. οὐκ ἄν ποτε δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν 449. ἔγνωκα φωτὸς ἠπατημένη 807. βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα 1042. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι 1251. μέμνησ' ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως 1354. τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν 1358. — Unum paulo ceteris memorabilius exemplum est τοὺς δὲ δεσμίους ᾔκιζεθ', ὥστε φῶτας Ai. 300. *tanquam homines* enim significat. — De tono v. schol. Il. β. 565.

Φῶς || *lux* propria dicta, inprimis *solis* et *diurna.* ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν OR 1183. τὸ (ἄγος) μήτε γῆ μήτ' ὄμβρος ἱερὸς μήτε φῶς προσδέξεται 1428. ὦ φῶς ἀφεγγές OC 1549. Caecus haec Oedipus dicit cui lux iam nulla luceat. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς Ant. 944. ch. Hic *unus* locus extra diverbia φῶς habet. — *Ignis lucens* significatur Ph. 297.: ἔφην' ἄφαντον φῶς. — || Transfertur inprimis ad *lucem vitalem* et *superorum.* πεισθήσομαι γὰρ κἀξ Ἅιδου θανὼν πρὸς φῶς ἀνελθεῖν Ph. 625. πατρὸς ἐλθόντος εἰς φῶς El. 419. ὅστις φῶς ὁρᾷ OR 375. *vivus.* τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν Scyr. fr. 501, 5. κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς ib. 7. Deinde de *re palam facienda* et *homine publice prodeunte* dicitur. οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει πρὸς φῶς El. 640. δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν εἰς φῶς ὃ λέξει Ph. 581. τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακά OR 1229. πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει inc. fr. 657. εἶτα πῶς ὁ δύσμορος εἰς φῶς τάδ' ἔρξας εἶμι; Ph. 1353. — *Dies* ipsa dicitur ὦ φίλτατον φῶς El. 1224. laetissima, quippe qua venerat Orestes. *Salus* et *qui salutem attulit* significatur: ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων El. 1354. v. φάος Haec duo exempla iniuria componit Schaeferus ad El. 1224., cum sint dissimillima. Denique *lux* dicitur *decus* et *honos.* ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους Scyr. fr. 497, 1. — De accentu v. schol. Il. β. 565. (II p. 941, 20.)

X.

Χαίνω proprie *hio.* λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά πω χανόν Past. fr. 449a. Tralate de *effutiendo sermone* dictum σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν; Ai. 1227., quod *hiscere* Latine reddidit Attius in Armorum iudicio, v. Lob. p. 402.

Χαίρω. Praeter praesens nulla verbi pars apud Sophoclem legitur. || Una principalis est *gaudendi* significatio. τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου Ph. 449. νῦν πᾶσι χαίρω OR 596. ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει 1070. ἐὰν δ' ἀπῇ τούτων τὸ χαίρειν 1155. τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν El. 1271. χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλευθέρως 1300. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; 1343. ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας 1456. χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε 1457. τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι Tr. 135 ch. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἂν ...; 293. ὅτι χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί 440. κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ 764. οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς χαίρειν προθυμεῖ κἂν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην 1119. καὶ πᾶς ὁ κλύων τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον Ai. 152 an. ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς 555. μὴ χαίρειν τινά 786. μὴ χαῖρε κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς 1349. μόνῳ δὲ χαίρειν κοὐ νοσεῖν ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ fr. Alead. 109, 11. ἴθι χαίρων Oicl. 415b, 1. χαίρειν ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς οὐ χρή ποτε inc. 665. φίλων τοιούτων οἱ μὲν ἐστερημένοι χαίρουσιν inc. fr. 741, 1. Hac significatione cum *dativo* dicitur, El. 1343. Tr. 764. OR 596. 1070. aliquando addito ἐν Tr. 1119. ἐπί inc. fr. 665., aut *participio* actionis aut status indice, Tr. 293. Ai. 152. Ph. 449.; sed cum *participio* pro *infinitivo* obiective dicto, quod σχῆμα Ὠρωπικόν dicunt (v. schol. Il. ζ. 479. EM v. χαίρω, Valck. ad Eur. Phoen. 711. Schaef. ad L. Bos. p. 26. Monk. ad Eur. Hippol. 1335.), ap. Soph. non legitur χαίρω, etsi ap. Eurip. exstat, item ap. Cratinum γέγηθα, ap. ipsum Soph. ἥδομαι. Adverbiascit enim accusativus Ai. 112. El. 1456. — || χαῖρε *salutandi* formula. ὦ χαῖρ' ἄνασσα El. 666. χαῖρ', ὦ πάτερ, ... χαῖρε 1361. 1362. ὦ χαῖρ', Ἀθάνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνον

Ai. 91. σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε OC 1137. ὦ γῆ Φεραία, χαῖρε inc. fr. 758, 1. Huc spectat eodem sensu dictus infinitivus χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προυννέπω Tr. 227. — Item *valedicentibus* usitatum est. τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρετε Tr. 921. χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοὶ Ai. 863. utrumque a *morituris* dictum. χαῖρ' ὡς μέγιστα, χαῖρε Ph. 462. χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί 1453 an. χαῖρ', ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον 1464 an. χαίρετόν τε OC 1437. Ad humanissimam illam consalutationem quomodo perventum sit, docet Ph. 1060: χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν. [Pluribus formulam χαῖρε illustravit Nauck. Eurip. Stud. 2. p. 46 sq.] — || De *sermonis proprietate* duae res commemorandae sunt. Primum quod χαίρειν Graeci iubebant *eos, quibus nihil secum esse volebant.* Sic dicitur ἑρπέτω χαίρουσα Tr. 819. Verum num sic dicatur χαίρειν, Ἀθάνα τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι Ai. 112. dubium est. Herm. nunc interpretatur ad hunc modum; olim ad Vig. p. 768. *contentam esse*, quod sequutus est Lob. Ex vetere interprete lux nulla peti potest. Musgr. αἱρεῖν coniectabat. Ceterum de hac et similibus formulis rectius Heindorfium consules ad Plat. Theaet. t. 2. p. 441., quam Blomf. ad Aesch. Agam. 555. — Alterum est, quod *qui cum malo suo aliquid faciunt*, οὐ χαίροντες id facturi dicuntur; v. Hemsterhus. et Locell. ad Xen. Ephes. p. 270. Valck. ad Herod. 3, 36. Monk. ad Eur. Hippol. 1089. Elmsl. ad Aristoph. 563. ἀλλ' οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς OR 363. ἀλλ' οὐ τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι, χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ Ant. 759. ἀλλ' οὔ τι χαίρων Ph. 1299.

Χαίτη *caesaries.* πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας Ai. 634 ch. v. ἄμυγμα. (II p. 943.)

Χάλαζα *grando.* ἤ τις ὀμβρία χάλαζ' ἐπιρράξασα OC 1503. Transfertur ad *sanguinem ex effossis oculis ubertim stillantem.* μέλας ὄμβρος χαλάζης αἱματοῦς (αἱματός τ', αἱμάτων) ἐτέγγετο OR 1279. v. αἱματόεις. [Dind. recepit Porsoni coniecturam ὄμβρος χάλαζά θ' αἱματοῦσσ' ἐτ.]

[Χάλαργος v. i. χήλαργος.]

Χαλάω *remitto* s. *laxo.* χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην OR 1266. τυγχάνω γε κλῇθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα Ant. 1186., adsignificata *apertura.* Sic *retegere* eo verbo dicitur. χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν El. 1468. *Manum iniectam abstinere* s. *omittere:* χαλᾶν λέγω σοι OC 840. Tralate dictum ὅτε νῦν χαλᾷς OR 203 ch. Schol.: ὅτε νῦν εἴκεις καὶ οὐκ ἀντιτείνεις τῷ ἐξελθεῖν, λέγει δὲ ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Cum enim monitis chori cedit, suam ipse pervicaciam omittit.

Χαλδαῖος *Chaldaeus.* Κόλχος τε Χαλδαῖός τε καὶ Συρῶν ἔθνος Tymp. fr. 564. — Accentum notavit Arc. p. 43, 17.

Χαλεπός *gravis.* *τὰ δὲ νῦν ἑστῶτα ... χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι Tr. 1273 an. [secl. Dind.] — Accentum observavit Arc. p. 67, 6.

Χαλῑνός *frenum.* τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν κτίσας OC 714 ch. πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός 1067 ch. σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους ἵππους καταρτυθέντας Ant. 477. — De *celeri fuga facienda* dictum φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ Ant. 109 ch. De *re difficili ad regendum* πολλῶν χαλινῶν ἔργον οἰάκων θ' ἅμα inc. fr. 712. — Accentum, qui periecticorum est, observavit EM p. 805, 16. Arc. p. 65, 18.

Χάλκασπις *aheneum clipeum gerens.* ὁ χάλκασπις ἀνήρ Ph. 727 ch. *Hercules;* qui quomodo eo nomine condecoretur, vide ab Herm. expositum.

Χάλκεος et χάλκειος *aheneus.* χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν El. 711. λέβητι χαλκέῳ Tr. 556. χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν 683. χαλκοῖς βάθροισι OC 1591. v. βάθρον et ὁδός. ἐς κύκλα χαλκέων ὅπλων inc. fr. 731. — χαλκέοισι κάδοις Rhizot fr. 479, 3. χαλκέοις ἤμα δρεπάνοις ib. 7. Haec iure sic scribuntur, pronuntiatur autem cum synizesi. — βαλόντι χάλκειον κάρα Salm. fr. 482; sic certe legitur, nec spernendum arbitror. [quod quid sit Athen. 11. p. 487 d. explicat καλεῖται δὲ μάνης καὶ τὸ ἐπὶ κοττάβου ἐφεστηκὸς ἐφ' οὗ τὰς λέταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον, ὅπερ ὁ Σοφ. χάλκειον ἔφη κάρα.]

*Χαλκεύς v. χάλκεος.

Χαλκεύω *cudo.* ἆρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; Ai. 1034.

Χαλκήλᾰτος *ex aere factus.* χαλκηλάτους λέβητας Laris. fr. 68, 2. χαλκηλάτοις ὅπλοισι Colch. fr. 314 a, 3. (II p. 944.)

Χαλκοβόας *aerisonus* (de voce). τὸν χαλκοβόαν Ἄρη OC 1046 ch.

Χαλκόδετος *aere vinctus.* ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς Ant. 946 ch.

Χαλκοθώραξ *aere loricatus.* χαλκοθώραξ Ἐνυάλιος Ai. 179 ch.

Χαλκόπλευρος *aereo latere* (i. e. aereus). τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χεροῖν El. 54. *urnam.* [Cf. λέβητος χαλκέου πλευρώματα Aesch. Choeph. 686.]

Χαλκόπληκτος aut *aere feriens* aut *ex aere cusum* significat. ἁ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφήκης γένυς El. 485 ch. Dorismum ex cod. Ien. recepit Herm. [sicuti ἀμφάκης scribitur ex Hesychio]. — Scholiastarum unus ἡ ἐλοῦσα αὐτόν explicans activam vim adiectivi agnoscit; melius alter ἡ ἀπὸ χαλκοῦ ἠλασμένη, σφυρήλατος interpretatur.

Χαλκόπους *aeripes.* χαλκόπους Ἐρινύς El. 491 ch. Sic dici videtur propter exitiosum incessum. Sed χαλκόπους ὁδός OC 57. sic dicitur propter firmitatem fundamentorum aereis gradibus substructorum, v. ὁδός. —

Χαλκός *aes.* λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥσπερ εὐπρεπὴς χαλκὸς ... στέγος inc. fr. 742, 2. — *vas aereum.* ἐν βραχεῖ χαλκῷ El. 758. — Accentum v. ap. Arc. p. 50, 10.

Χαλκοσκελής *aereis cruribus.* χαλκοσκελεῖς γὰρ (βοῦς) Colch. fr. 320, 1. Lacunosa sententia est, nam ex trimetris desumptam non caecutientes iam illud quod sequitur πνευμάτων ἄπο docere potest.

Χαλκόστομος *aereo ore praeditus.* χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς Ai 17. i. e. σάλπιγγος. Num sic dicatur propter soni vehementiam an quod ex aere confecta sit, incertum relinquit Herm.

Χαλκοῦς v. χάλκεος.

Χαλκώδων n. pr. ἢ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά Ph. 489.

Χάλυψ (ῠ) *chalybs.* χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον Tr. 1260 an. v. λιθοκόλλητος. — Accentum v. ap. Arc. p. 94, 20.

Χᾰμαικοίτης *humi cubans.* τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ... Σελλῶν Tr. 1166. Sequitur Sopho-

cles Homerum Il. π. 234., cf. Spanhem. ad Callim. hymn. in Del. 284. p. 496. et Valck. Diatr. p. 171, a.

[Χαμεύνη *recubatio ipsa quae humi fit*, vel *stramentum*. χαμεύνη: ἡ ἐπὶ γῆς κατάκλισις. καὶ τὸ ταπεινὸν κλινίδιον χαμεύνη. Σοφ. Δόλοψι (fr. 184 b.).]

Χᾰρά *gaudium*. ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά. Ant. 392. v. ἐκτός. λακπάτητον ἀντρέπων χαράν 1275 m. ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰν πᾶσι κυκλοῦσιν Tr. 130 ch. καταστεφῆ στείχονθ' ὁρῶ τίν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων 179. Sic libri praeter LB., in quo χάριν, et scholiastes. Brunck. illud ipsum χάριν coniectura reperit, recepit Erfurdtius. Ne commodum quidem sensum in ea coniectura inesse crediderim, sed otiosissimam sententiam *coronatum hominem adventare video aliquid dicturum*. πρὸς χαρὰν λόγων καταστεφῆ Herm. coniungit, *coronatum ad laeta verba* interpretatus; eodem modo verba coniungit Anglus editor schedarum Elmsleii, sed *coronatum propter laetum nuntium* interpretatur. Tertiam quis rationem inierit, πρὸς χαρὰν λόγων ut sit ὥστε σε χαίρειν τοῖς λόγοις. ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν 201. ἐγώ σφ' ἀπείργω τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς Ai. 52. χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων El. 906. ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους τοιούσδ' ἔχων ἔσπευδον 934. οὔποτ' ἐκλήξω χαρᾶς δακρυρροοῦσα 1312. Hanc librorum scripturam recte contra Schaeferum χαρᾷ coniicientem (m. cr. p. 113.) defendit Herm. interpretatus συνεχῶς χαιρήσω δακρύουσα. τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς 1336. ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ inc. fr. 768. (II p. 945, 14.)

Χᾰραγμα *morsus*. πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι Ph. 267.

Χαρακτήρ *effigies*. χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου Hel. fr. 186, 1. *Sermo aliquid Laconicum sonuisse* dicitur.

Χᾰράσσω fr. Phaedr. 607, 3. v. ταράσσω.

[**Χαρίβοια n. pr. Eo nomine dictum esse a Soph. alterum anguem, qui Laocoontem petiit, coniecit Nauck. v. Πόρκης.]

Χᾰρίζομαι *morem gero*. θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά. El. 331.

Χᾰρις. De *forma* vocabuli notandum accusativum χάριτα Sophocli dictum non esse, pluralem χάριτες semel dictum ferri pro χαραί apud Erotianum gloss. Hippocr. p. 390. (fr. eleg. 2.). ‖ Significat *gratiam* i. e. cum *animi amici* atque *grati*, tum *qua quis floret apud alterum*. ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθίας προσφιλὴς μενεῖ Ph. 557. διπλῆν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν 1370. χὴ χάρις προσκείσεται OR 232. οὔ ποτ' ἐκβαλῶ χάριν τὴν τοῦδε OC 636. ἐν οἷς γὰρ χάρις 1752 an. v. Herm. ὅπως . . . κτῴμην χάριν Tr. 191. κἀπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν 471. ὅπως ἂν ἡ χάρις ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ 619. τὸ γάρ τοι σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν 1229. εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις El. 356. ἔγνωκα γὰρ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη Ai. 808. *gratia pristina me excussam animadverto*. τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ 1267. ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν ᾔδει inc. fr. 709, 2. ἀμνήμονος γὰρ ἀνδρὸς ὄλλυται χάρις fr. 780. v. ὄλλυμι p. 524 b. — ‖ *gratum factum*, *beneficium* universe. ἄξιος γὰρ φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν OR 764. ἀπάτα ... πόνον, οὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν OC 232 ch. v. Herm. νεύσατε τὰν ἀδόκητον χάριν 249 m. ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν 586. ὅτ' οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέροι 779. *cum ingratum beneficium foret*. σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις 1106. μηδ' ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως 1484 ch. ὡς χάρις μέν, ἢν κτάνῃ, λύπη δ', ἐὰν ζῶ El. 821. Oppositum λύπη ostendit, quae significatio in vocabulo insit. ἔφρασας ὑπερτέραν τᾶς πάρος ἔτι χάριτος 1266 m. *rem etiam gratiorem*. πρόσνειμαι δέ μοι χάριν βραχεῖαν Tr. 1217. κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν πρόσθες 1252. *adde celeriter*. χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί Ai. 522. Similia confert Lob. Ceterum hic χάρις *beneficium* est, χάριν autem τὴν ἀντίχαριν significat, ut explicat Thomas i. v. Huc accensendae locutiones προσθέσθαι χάριν *gratificari* OC 767. δοῦναι χάριν *gratificari*. χάριν δίδως Ai. 1354. ut τιμᾷς χάριν; Ant. 514. v. Herm. Item *morigerari*, *concedere* OC 855, ubi est ὀργῇ χάριν δούς, v. locos i. v. δίδωμι p. 172 a; similiter dictum φρενὶ χάριν παρασχεῖν OC 1183. προσαρκέσαι χάριν *placere*. οὐ γάρ τις ἂν δύναιτο πρῳρατὴς στρατοῦ τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προσαρκέσαι χάριν Polyx. fr. 470, 2. cum zeugmate nominis. Eodem refero, cum *iucunditatem* χάρις significat. ἀλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν τίς χάρις Ter. fr. 519, 5.; proprie enim *aliquem beneficio aut re grata se affici sentire* significatur. — ‖ *gratia debita* et *relata*. ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν El. 134 m. ἱερῶν οἵων οἵαν ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠνύσω Tr. 996 an. τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν (θέλω) OC 1489. δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθών 1497 ch. v. supra p. 605 a. ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν Ant. 331. σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν Ai. 1371. cf. οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν ... ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. fr. 499, 3. καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ OR 1004. ἦ φῂς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Colch. fr. 313. His adde Ai. 522., quod ante apposuimus. — ‖ *Adverbiascunt* εἰς χάριν et πρὸς χάριν. οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων OR 1353 m. *ut a me gratiam iniret*, i. e. *gratum*. οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν εἰσορμῶσι πρὸς χάριν βορᾶς Ant. 31., quod mediam partem propriae et adverbiascentis dictionis tenet et huic viam praemunit, v. Herm. ἀντίφονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκός Ph. 1156 m. *ad vescendum ut volupe est*. τῷ κατὰ γῆς ... πρὸς χάριν (πράσσειν) OC 1776 an. *placiturum*. Longe aliter σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς OR 1152. et πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ Aeth. fr. 26, 1. dicta; illud est *comitate adhibita (mit Gutem)* hoc videtur φιλοφρόνως s. ἑκών significare. — ‖ Adverbiascit etiam χάριν cum *genitivo* dictum, *in gratiam* alicuius, inde *alicuius* aut *hominis* aut *rei causa* significans, quanquam minime semper *gratia* adsignificatur, quae Ammonii doctrina est p. 53. δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν Ph. 566. τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδε ... ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν; 599. τοῦ χάριν; 1029. τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ' ἔβημεν OR 147. δυσπότμου χάριν χλιδᾶς 888 ch. συμφορᾶς χάριν OC 255. εὐσοίας χάριν 390. τούτων χάριν 396. τούτου χάριν 404. οὗ χάριν 890. τοῦ τε γενναίου χάριν 1042. τόλμας χάριν Ant. 371 ch. τοῦ κέρδους χάριν 1047. ὅτου χάριν Ai. 12. τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν 93. Ὀδυσσέως χάριν 953. τίνος χάριν 1049. τοῦδε τοῦ φόβου χάριν El. 427. τοῦ, χάριν τίνος ἔθυσεν αὐτήν 534. ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν 541. οὐχὶ Μενέλεω χάριν 576. Δελφικῶν ἄθλων χάριν 682. ἀμεμφίας χάριν Inach. fr. 259. si de mutila sententia suspicari licet. — Paulo aliter χάριν dicitur in his exemplis. ἔπους σμικροῦ χάριν φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην OC 443. *cum res in paucis verbis verteretur, quominus exsul abire cogerer*. κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς Scyr. fr. 501, 6. V. Valck. ad Herod. 6, 63. Stallb.

ad Plat. Civ. p. 12. Blomf. gl. Aesch. Pers. 343. Eodem enim modo ἕνεκα et ἕκατι dicuntur: v. quae Pflugkius congessit ad Eur. Hel. 1182. — Maxime illud memorabile, quando χάριν sic dictum cum *adiectivo* coniungitur. τὴν σὴν δ' ἥκω χάριν Ph. 1413 an. κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν Tr. 485. ἤ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν Ai. 176 ch.

[Χάριτες *Gratiae*. v. s. χάρις initio.]

Χάρμα *gaudium*. τί τούτου χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις ποτέ; Tymp. fr. 563, 1.

Χαρμονή *gaudium*. βόσκου νέαν ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν Ai. 559. — Accentum generis quanquam male notavit Arc. p. 112, 12.

Χαρναβῶν n. pr. καὶ Χαρναβῶντος, ὃς Γετῶν ἄρχει τὰ νῦν inc. fr. 528. De eo dixit Lob. Aglaoph. p. 251. et 1351. conlato Hygino Poet. astr. 2, 14.

Χαροπός *fulgidis oculis praeditus*. χαροπῶν τ' ἔθνη θηρῶν Ph. 1146 m. — Accentum docet Arc. p. 67, 14.

Χαρτός *laetabilis*. χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνοι τάδε El. 1457. Suid. v. χαρτόν, apud quem τυγχάνει scriptum. τὸν κήρυκα ... χρόνῳ φανέντα χαρτόν Tr. 228. Hanc distinctionem codd. ut vett. librorum recte contra recentiorum doctorum eos defendit Herm., qui χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις a Turnebo profectum vulgarunt [ut fecit Dind.].

[**Χεῖλος *labium*, *margo*. ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βάλῃς. fr. inc. 926 a. ut recte Porso pro ὑπὸ χεῖρα quod vulgo legebatur, dedit. cf. Hesych. ὡς μήτε κροῦσαι μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν: παροιμία ἐπὶ τοῦ συμμέτρου τασσομένη. Hemsterh. in addendis ad Hesych. vol. 2. p. 1598. explicat id dictum, quo medium inter opposita vitia servare iubemur.]

Χεῖμα *hiems*. πάγου χυθέντος οἷα χείματι Ph. 293. (II p. 948.)

Χειμάζω *tempestatem cieo*. θεοῦ τοιαῦτα χειμάζοντος OC 1504. de *vehementia fulminum et tonitruum* dictum. Figurate *infortunio agitare*. ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν OR 101. sic LA, sed χειμάζει m. pr. supra indicato. Mirum est, ne Hermannum quidem vim pronominis intelligere voluisse, ut τάδε, alii τῇνδε scripserint, v. ὅδε. — Passivum proprie est *hiemes* vel *procellas tolerare*. ἔνθα πηλαμὺς χειμάζεται Past. fr. 446, 1. Tralate *malis agitari*. — φωνῆς ... Ἕρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ Ph. 1460 an. *Dolores* enim *ex vulnere* spectari puto. Inde *perterreri*. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε Ant. 391. De toto significatione figurata rectius quam Monkium ad Hippol. 315. consules Lob. ad Phryn. p. 388.

[*] Χειμάμῦνα. Grammaticus apud Bachmann. Anecd. vol. 1. p. 415. 5. et sine poetae nomine Hesych.: χειμάμυνα παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ παρ' Ὁμήρῳ ἀλεξάνεμος (inc. fr. 958.). [Ex Aeschylo fr. 380. affert eandem vocem Poll. 7, 61.]

Χειμάρρους *torrens*. παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις Ant. 712.

Χειμέριος *hibernus* et *procellosus*. βόρειος ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται OC 1241 ch. κυματοπλὴξ χειμερία dici, quae χειμῶνι κύμασι πλήσσεται, olim significavimus. χειμερίῳ νότῳ Ant. 335 ch. — Cum figura dictum χειμερίῳ λύπᾳ Ph. 1194 m. *gravi*, *calamitosa*.

Χειμών. || *hiems*. νιφοστιβεῖς χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει Ai. 671. χειμῶνι δ' ἤδη τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον OR 1138. — || *tempestas*, *procella*. ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν Ai. 1143. *tempestatem* enim *procellosam*, qualis est hiems, non ipsam *hiemem* dici puto. ἡνίκ' ἐν κακῷ χειμῶνος εἴχετο 1145. σμικροῦ νέφους ... τις ἐκπνεύσας μέγας χειμών 1149. φυλλάδα ἀνήνεμον τε πάντων χειμώνων OC 678 ch. — || Tralatum a tempestate dicitur de *pugnantium procella*, δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι Ant. 670. cf. Valck. ad Phoen. 248. de *insania* Aiacis iniquitate Deorum, velut repentinus nimbus, immissa Αἴας θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας Ai. 207 an. — Num quid simile lateat in sententia corruptissime scripta Tham. fr. 226, 2. ubi χειμωντεως legitur, quod emendare conati sunt χειμώνων πλέως [s. χειμὼν ὅπως s. ἐχαίρομεν τέως], ego non definio; quanquam priora verba ᾤχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη adversari videntur. Denique χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ, quod posterius vocabulum Harpocratio ζοφερόν explicat ex Inacho fr. 272. ad *hiemis* significationem spectare videtur; possit tamen etiam ad *nimbum* et *tempestatem* referri, quippe nubila caelo obducentem.

Χείρ. De *forma* notandum, pleniores et tenuiores formas obliquorum casuum χειρός, χειρί, χεῖρα, χεῖρες, χειρῶν, χεῖρας et χερός, χερί, χέρα, χέρες, χερῶν, χέρας sola versus commode faciendi momento discerni; *dualem* plerumque tenuiore sono χεροῖν uti (nam χεῖρε ap. Soph. exemplo caret), Ai. 618. nam El. 206. dubitabile esse videbimus; *dativum* autem *pluralis* numeri, si exceperis χείρεσσιν Ant. 976. 1297., semel quidem in senario melicis interposito repertum, non dici nisi χερσί s. χερσίν. [At fr. Thamyr. 228, 2. χέρεσι admisit Soph. quod puros postulabat metrum tribrachos.] χείρεσσι de tragicis plane exemturus erat Monkius ad Eur. Alcest. 766., praeter hunc locum semel legi affirmans Antig. 1297. Iure adversatur Hermannus. — || Propriam *manus* et *manuum* significationem in his videbis. *nom. sing.* φοινία δὲ χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος El. 1422. *ταῦτ' ἔτλη χεὶρ γυναικεία κτίσαι; Tr. 898 ch. [secl. Herm.] Adsignificatur *patrandi audacia*. — *gen.* ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν Ph. 813. οὐ χερός, οὐ ποδός, οὔ τινος ἄρχων 860 ch. δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε 1287. τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών OR 760. de *supplice*. σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρός 811. ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός OC 906. quod tralationis viam munit ad *potestatem* et *vim* significandam. τὰ πολλά τε στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη 1515. δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις 1632. πότερα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χερός; Ant. 1176. μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων 1258 an. ἦν χερός, ἦν δὲ τόξων πάταγος Tr. 517 ch. δώρημα τῆς ἐμῆς χερός 603. Cogitatur enim ab ipsa textum et tinctum pallium. σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός 1133. δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς El. 37. *manu* enim caedes patratur. ἐξόπισω χερὸς ὄμμα τρέπουσα Rhizot. fr. 479, 1. — *dat.* συντόνῳ χερὶ λύει τὸν αὐτῆς πέπλον Tr. 923. χρῶ χειρί Ai. 115. παραπλήκτῳ χερὶ συγκατακτὰς βοτὰ καὶ βοτῆρας 230 ch. κόμην ἄπριξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί 310. πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι 408 m. ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην τὸ δῶρον 661. τίνος πότ' ἄρ' ἔπραξε (ἔρξε) χειρὶ δύσμορος; 905. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι Ph. 324. v. θυμός. ἐπιθύνειν χερί (τὰ τόξα) 1059. χερὶ πάλλων τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν 1125 m. LA χειρί

contra metrum. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ χερί 1208 m. σῇ ψαύσας χερί OR 1510. συγγενεῖ χερὶ θανεῖν κτανεῖν τε OC 1387. μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί Ant. 14. διπλᾶς ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί 52. ἥτις ἀγρίᾳ χερὶ θέρος θερισθῇ Tr. fr. 587, 3. ὥστε μαλθακὴ κοπὶς ἐν χειρί inc. 761, 2. — *accus.* χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν Ph. 97. προθείς τε χεῖρα δεξιάν 942. χεῖρα δεξιὰν ὁρᾷς κώπης ἐπιψαύουσαν; 1254. δεξιὰν πρότεινε χεῖρα 1292. μέθες με χεῖρα 1301. γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν προκλίνας φιλίαν ἐμάν OC 200 m. χέρα δεξιὰν ὄρεξον 1130. ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς 1650. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι Tr. 1181. πρὸς τί ... ἦξεν χέρα; Ai. 40. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ 43. πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; 50. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα; 97. ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμήν 451. εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως θείς 751. ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν 772. προγυμνάσαι χέρα Past. fr. 450. *ὡς μήτε κρούσῃς, μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς inc. fr. 926a. [Sic vulgo, sed tres Harpocrationis codd. ὑπὸ χειρός. Recte Pors. ὑπὲρ χεῖλος qu. v.] — *dual.* ἃ βαστάζω χεροῖν Ph. 655. πρόχειρον εἴ τί σοι πάρα ξίφος χεροῖν 748. οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν 1151 m. λέχῃ δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν χραίνω OR 821. τάδ' ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ 912. χεροῖν ψαῦσαί μ' ἔασον 1466. μέθες χεροῖν τὴν παῖδα θᾶσσον OC 838. καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον 1699 m. μόρον κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν χεροῖν Ant. 57. μύδρους αἴρειν χεροῖν 264. ἀξίνας χεροῖν ἑλόντες 1109. τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χεροῖν El. 54. θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν 206 m. Ante Brunckium vulgabatur χεροῖν contra numeri, siquidem anapaesticus est, legem. ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν 326. τούτων μέν, ὧν ἔχεις χεροῖν ... μηδέν 431. ἡνίας χεροῖν ἔσεισαν 712. νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν 1129. χεροῖν κλέψασα ταῖνδε 1132. νεοκόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων 1395. In LA ει in ε mutatum et pleraque apographa manifesto vitiato numero dochmiaco χεροῖν, Tricl. χειρῶν. χεροῖν ἄψυχτ' ἔχων βέλη Tr. 265. χεροῖν ἦκεν κομήτην ἰόν 566. χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβών 1066. ὅσον ... μὴ ποτιψαύων χεροῖν 1204. ὥστε καὶ χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη Ai. 729. τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν μὴ συγκομίζειν 1047. ἐν χεροῖν ἔχων κόμας ἐμάς 1173. ὅταν χεροῖν κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες fr. Ach. Am. 162, 3. οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα ... μένειν ib. 7. πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν Pand. fr. 432. — *plur. nom.* αἵδε γὰρ χέρες Θησέως ἔσωσαν OC 1102. — *gen.* ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων χειρῶν ἐκβεβιασμένον Ph. 1129 m. οὐ μιᾷ ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν OR 123. δῶρον τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών 1022. αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο 1400. δι' ὁσίων χειρῶν θιγών OC 470. τάχ' εἰς βάσανον εἶ χερῶν 835 ch. τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων Ant. 1279. ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυΐδου τοῦ μάντεως Polyid. fr. 462a, 1. σθένος χερῶν inc. fr. 676. — *dat.* χερσὶ βαστάσασα El. 903. ἐν φίλαισι χερσὶν λουτροῖς ἐκόσμησα 1138. ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθείς 1141. ἔχω σε χερσίν; 1226. de *amplexante* dictum. χερσὶν ἀτεγνησάμην Tr. 534. ὃς ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς μισθοῦ 'πόρευε χερσίν 560. κἀμὲ ... ψαύει ματαιαῖς χερσίν 565. ἐὰν γὰρ αἷμα ... ἐνέγκῃ χερσίν 573. ὦ πολλὰ ... καὶ χερσὶ [olim χειρί] καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ 1147. ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς Ai. 542. *gestas.* κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνετε 1404 an. κραταιαῖς μετὰ χερσὶν ἴσχων Ph. 1110 m. ὅσον μὴ χερσὶ καίνων OR 348. ἄρρητ' ἀρρήτων τελέσαντα φοινίαισι χερσὶν 466 ch. νιν ... ἔρριψεν ἄλλων χερσὶ εἰς ἄβατον ὄρος 719. τὸ δὲ πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν 996. χερσὶ τᾶν θιγών 1469. ἃ χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρώσκει OC 716 ch. ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων 1639. χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν Ant. 429. ὑφ' αἱματηραῖς χείρεσσι 976 ch. ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον 1297. [τρόχιμα, βάσιμα, χέρεσι, πόδεσι fr. Thamyr. 228, 2., quo loco χερσὶ πόδεσσιν gramm. Ambros., at illud schol. Hephaest.] ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶ κέντρα fr. Phaedr. 606, 4. Legebatur χειροῖν, sed suavius sonans χερσί schol. Luciani suppeditavit. ἔχω δὲ χερσὶν ἄγραν (ἀγρίαν) βρίακχον inc. fr. 860. — *accus.* οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας; OR 1154. τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας 1481. ὄρεξον χεῖρας OC 846. πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας 1611. *amplexatus.* ἐς χεῖρας λαβεῖν El. 1120. χέρας ξιφοκτόνους Ai. 10. τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα 71. ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς 453. — *vocat.* ὦ φίλταται μὲν χεῖρες El. 1357. ὦ χέρες, χέρες Tr. 1089. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετε Ph. 1004. — ‖ *Tralationem* vocabuli inprimis in singularem numerum cadere monendum est, ut pauca sint eius in duali et plurali numero exempla. Omnis eius notio bifariam dividitur, altera pars ut *locum*, altera ut *usum* manuum spectet. Illius generis sunt χειρὸς εἰς τὰ δεξιά Triptol. fr. 527, 1. et κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν τιθεὶς ἐλάας OC 483., quorum illud *dextrorsus*, hoc *utraque parte* significat. — Sed *usus* manus sic aliquando simpliciter significatur. Ἔρωτι μὲν γοῦν ὅστις ἀντανίσταται πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας Tr. 442. εἰς χεῖρας ἦλθον πατρί OC 975. Hinc τἀν χεροῖν dicuntur *praesentia* Ant. 1345 m. Deinde sic *auctor* rei alicuius, aut *qui curat*, *regit*, *dat* circumlocutione significatur. κακᾷ δὲ χειρὶ πρόδοτον El. 126 ch. εἰ ξένος ἄτερ ἐμᾶν χερῶν κέκευθεν 866 m. *sine mea cura.* — ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις χερσὶ στέφωμεν El. 458. *copiosius.* οὗ ... ὑπεξεπέμφθην ... χεροῖν 1350. ἥ σε πολλὰ δὴ ... λιπαρεῖ προὔστην χερί 1378. — κἀθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα; OR 1023. *donum alterius.* — σῇ κυβερνῶμαι χερὶ Ai. 35. *a te regor.* πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν Ph. 148 an. Non probo Hermanni explicationem, v. προχωρέω. παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν 1346. i. e. πρὸς ἰασόμενον. Inde πλήθει χερῶν OR 123. *armatam multitudinem* indicat, et σὺν τῇδε χερί Ant. 43. nihil amplius est, quam σὺν ἐμοί. — Deinde adsignificatio fit *fortitudinis.* εἰς ἔλεγχον χειρὸς μολών OC 1297. ἐκεῖνος πάντ' ἀριστεύων χεροῖν Tr. 488. κοὐδεὶς τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν 1102. ἢ χειρὶ βρίθεις Ai. 130. ὁρᾷς ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας 366. οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς ἀπόλλυμαι 439. θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που, καὶ σῇ μάλιστα χειρί 490. τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν μεγίστας ἀρετᾶς 618 ch. Sic Tricl.: plerique codd. cum LA ἀμέτρως habent χερσί aut χερσίν. — Adsignificatur *vis*, *efficacia*, *potentia.* σθένεις δ' ἔλαττον τῶν ἐναντίων χερί El. 998. — εὑρίσκομεν λείας κατηναρισμένας ἐκ χειρός Ai. 27. *vi illata*, non *cominus*, quod Hermanno placet. χερσὶν παρευθύνοντες 1069. *vi nostra usi ad regendum.* μόνος παρέστης χερσίν 1384. *ut vi opem ferres.* χεῖρα σὴν μόλις φυγών El. 601. *caedem tua manu destinatum.* πότερα χερσὶν ἢ λύμῃ βίου; 1195. *manu illata*, i. e. *contumelia manus.* καὶ χερσὶ καὶ λύμαισι 1196. οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν Ph. 1252. τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν OR 107. κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι 140. εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται 883 ch.

violenter aut facit aut sentit. τὸ μέν τις οὐ νέος οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας OC 704 ch. — *Victoria* et *opes praevalentes* significantur. καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς ἐχθροῖσιν ... ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί El. 455. ζῴης μοι καθύπερθεν χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν 1080 ch. Contrarium est ὅσον νῦν ὑπὸ χέρα ναίεις 1092 ch. *subiecta, inferior.* Eust. p. 1083, 17. et libri ὑπὸ χεῖρα, illud Herm. dedit metri causa, dubitans tamen, an forte ὑπόχειρ scripserit Sophocl. [id quod recepit Dind.]. *In potestate esse alicuius aliquid* his exemplis significari videmus. ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβών Ant. 916. δός μοι εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν Tr. 1066. ὦ δύσμορος, ὃς χερὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας Ai. 373 m. *elabi mihi sivi.* τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες 963., quod proxime a propria dictione abest. ἥτις ἐκ χερῶν κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου El. 296. — ‖ De *sermonis proprietate* praeterea observandum, χερί, χεροῖν aliquando *abundare* videri. In propria illud dictione fit Ai. 310.: κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί, cf. Reisig. comm. cr. in OC p. 266. Lobeck. l. c. Spreta figura ὅλου κατὰ μέρος συλλαβὼν πέρι coniiciebat Wakef. silv. cr. t. 2. p. 24. Aliquid simile habet εἴ τί σοι ξίφος πάρα χεροῖν Ph. 748. ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην τὸ δῶρον Ai. 661. v. Schaef. l. c. et ad Theocr. 7, 25. Magis ad tralatam dictionem inclinant haec. χεροῖν ἄψυχτ' ἔχων βέλη Tr. 265. non est enim *manu tenere*, sed *possidere.* εἶσιν ἁ πρόμαντις Δίκα δίκαια φερομένα χεροῖν κράτη El. 476 ch. *secum afferens.* — De usu articuli vocabulo χείρ modo additi, modo omissi v. ὁ ἡ τό.

Χείριος *qui in potestate alicuius est.* χειρίαν ἐφεὶς τινί Ai. 495. [LA m. recentissima ἀ suprascriptum habet, ut sit ἀφείς quod habent apogr.]

[Χειροβοσκός *qui manu quaestum facit.* χειροβοσκός: ὁ διὰ χειρὸς ζῶν, ὥς φησι Σοφ. (fr. inc. 976.) ap. EGud. p. 564, 25. Adnotarunt Hesych. quoque i. v. et Pollux 7, 7, sed omisso poetae nomine.]

Χειροδάϊκτος *manu caesus.* χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ Ai. 219 an. (II p. 953.)

Χειρόδεικτος *digito monstratus.* εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς OR 901 ch. Persuasum chorus habet oraculi veracitatem ostensum iri.

Χειρόμακτρον *mantile.* Athen. 9. p. 410 c. χειρόμακτρον δὲ καλεῖται ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ. Σοφ. Οἰνομάῳ (fr. 420.): Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος v. ἐκκείρω.

Χειροποιέομαι *manu perficio.* αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε Tr. 891. V. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 621.

Χειροτέχνης *artifex.* τίς ὁ χειροτέχνης ἰατορίας Tr. 1001 an. Mire explicat Passovius; v. Hermann.

Χειρόω s. χειροῦμαι potius, est enim ex illis deponentibus mediis, quae partes quasdam passiva et forma et significatione monstrant. Active significat *subigere, in potestatem redigere.* Ζεὺς τἂν συνέγνω σὺν δίκῃ χειρουμένῳ Tr. 279. sc. Ἡρακλεῖ τὸν Ἴφιτον. τήν γε δράσασαν τάδε χειρώσομαι κἀκ τῶνδε 1109. οὐ γὰρ ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται Ph. 92. τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν OC 950. αὐτόν τ' ἐχείρου 1009. — Passivum est *subigi.* χειρωθεὶς βίᾳ OC 903. ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ Tr. 1057.

Χείρωμα *subactio.* Λάϊος ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι OR 560.

Χείρων *nequior.* ὅπου θ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει Ph. 456. ὅπου νικᾷ ἐν πόλει τὰ χείρονα Eriph. fr. 204, 2.

Χείρων n. pr. καὶ θεὸν Χείρωνα Tr. 715.

Χειρῶναξ *opifex.* πᾶς ὁ χειρῶναξ λεώς inc. fr. 724. Hinc Pollux. 2, 151. χειρώνακτες παρὰ Σοφοκλεῖ. Recte Dind. peninflexo accentu scribi curavit, v. Lob. ad Phryn. p. 674. Nam ipsum illud, unde contractum est, χειρόαναξ sic scribi debuit, non penacute, ut fit ap. EM p. 870, 53. Cognata enim ἄνακες ἀνάκειον mediam corripiunt.

Χελώνη *testudo.* τραχὺς χελώνης κέρχνος ἐξανίσταται Inach. fr. 278. Secundum Elmsleii emendationem in Edinb. Review vol. 17. p. 237., cum περὶ τῆς ἀποταυρουμένης Ἰοῦς dictum affirmet Erotianus p. 200., τραχὺς χελώνης κέρχνος *enascentium cornuum duritiem testudini similem* significare videtur. — [γέρανοι, χελῶναι, γλαῦκες in fr. Amyc. 113. extat ap. Athen. 9. p. 400 b., cum paullo post idem proferat γ., κορῶναι, γλ.]

Χέρνιψ *malluviae.* *οὔτε δαιτὸς οὔτε χέρνιβος θιγών inc. L. 7. ap. Brunck. *aqua lustralis.* [Pseudosophocl. est. cf. s. βαθμός.] μήτε χέρνιβας νέμειν OR 240. Illustrant ex Athenaeo 9. p. 409. Brunck., Wolf. ad Dem. Lept. p. 376. et ex tragicis similia comparavit Erfurdt. — Contra rationem et Arcadii praeceptum p. 94, 19. acui iubent Suidas Gr. Hermanni p. 321, 14. Verum admodum ambiguum est, fueritne ea tonosis antiquorum; in tragicorum certe carminibus circumferri solitam accurata disputatione Athenaeus, ipse acui improbans, ostendit p. 409, a.

Χερόπληκτος *manu percussus.* χερόπληκτοι δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι Ai. 632 ch. Lob. Erf. [Dind.] invitis libris χερόπλακτοι dederunt, quos dubito an non recte reprehenderit Herm.

Χερσαῖος *terrestris.* βρῦτον δὲ τὸν χερσαῖον Triptol. fr. 533. Sententia mutila. (II p. 954, 5.)

Χερσεύω. Hesych.: Σοφ. Ἴωνι (recte Οἰνεῖ Dind. fr. 417.): κείμενος μὲν βουστάδας αὐλάς: ἐπὶ χέρσου, ἢ διὰ χειρῶν ἔχει, ἢ οὕτως ἐμβατεύει. Post βουστάδας excidisse αὐλάς videri posse in v. βουστάς significavimus: verum nescio an praestet βουστάδος αὐλῆς ἔπι χερσεύει scribere, ut reliqua explicandis prioribus adiecta sic emendentur: ἢ ἐπὶ χέρσου ἔχει, ἢ οὕτως (i. e. ἐπὶ χέρσου) ἐμβατεύει. [Verba ἐπὶ χέρσου Didymi, non Sophoclis esse, recte monuit Schmidt.]

Χέρσος substantivum *terram* universe significat: ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ inc. fr. 678, 10. Tanquam adiectivum de solo *duro et lapidoso* dicitur στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος, ἀρρὼξ οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν Ant. 251. Olim cum χέρσον substantivum esse crederent, pleonasmi species visa est γῆ χέρσος. Transfertur ad *innuptam, quae sine prole manet.* δηλαδὴ χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών OR 1502.

Χεῦμα *fluctus.* χεῦμ' ἀκήρατον OC 471. *aqua fontis* est. V. Iacobs. lectt. Stob. p. 6.

Χέω *fundo.* Proprie dicitur *activum* et *medium.* ἢ τοῖσδε κρωσσοῖς χέω τάδε; OC 478. πατρὸς χέοντες λουτρά El. 84. — χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἕω OC 477. quibus verbis cum continuentur, quae v. 478. inferuntur, medio et activo discrimen sensus non est. *Passivum* proprie dicitur: ποτοῦ χυθέντος εἰς γῆν Tr. 704. πάγου χυθέντος Ph. 293.

de *frigore hiberno*, inprimis *pruina fusa*. Sed transfertur ad *morbum* per viscera fusum et urgentem κέχυται νόσος Tr. 853 ch.

Χηλαργός *celeribus ungulis praeditus*. χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις El. 861 m. Suidas, Dorismum perpetuo obliterare solitus χηλαργοῖς in h. v. In cod. Ien. adnotata v. l. χαλαργαῖς. — Hesych. i. v. χαλαργούς: τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν ἢ τῶν ὀνύχων οἷον ποδαργοὺς ἢ ταχύποδας. — De tono qui accurate praeceperit non novi. [Dindorfio propenacui rectius videtur.]

Χήλευμα *subula*. Hesych.: κεχήλωμαι πόδας: δέδεμαι συνερραμμένος τοὺς πόδας. χηλεύειν γὰρ τὸ ῥάπτειν, καὶ χηλινὸν τὸ πλεκτόν, ὡς Ἀνακρέων, καὶ χήλευμα τὸ ὀπήτιον. Σοφ. Πανδώρᾳ ἢ Σφυροκόποις fr. 431. Brunck. χήλωμα scripsit, nec absimile illud veri, etsi χηλεύω eadem qua χηλόω significatione praeditum esse potuit; cuius rei Hesychius testis est, χηλεύει interpretatus πλέκει, ῥάπτει [et χηλεύσεις: πλέξεις. χηλεύματα γὰρ ἐλέγοντο οἷον ὀπήτια, οἷς πλέκουσιν ἢ ῥάπτουσιν. Cf. Polluc. 7, 83. ὀπήτια, ἃ καὶ χηλεύματα ἐκάλουν οἱ ποιηταί.] Verum utrum κεχήλωμαι an χήλευμα s. χήλωμα Soph. dixerit, si quis morem grammaticorum, inprimis Pollucis et Hesychii, voces communi origine non satis distinctis auctoribus componendi noverit, dubium videbitur. (II p. 955, 3.)

Χηλή *unguis*. σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς Ant. 1003. Cf. de vocabulo Kuehn. ad Polluc. 1, 99. — Accentum notavit Arc. p. 108, 10.

Χήν *anser*. τιθασὸν δὲ χῆνα inc. fr. 744.

Χηρεύω *orbatus sum*. μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων OR 479 ch. de profugo hominum commerciis orbo.

Χήρα *vidua*. οἰκτείρω δέ νιν χήραν παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπών Ai. 653. Accentum enormem visum docet ἐτυμολογίζων EM p. 811, 31.

Χθόνιος || *quod alicuius terrae proprium est*. τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔβουλον πάγον ἐγὼ ξυνῄδη χθόνιον ὄντα OC 948. Eadem significatio spectatur, cum αὐτόχθονας, *indigenas antiquissimos* indicat. γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν Ai. 202 an. Sed minime simpliciter ἐγχωρίων explicuerim, ut Herm., sed quasi *qui radices in patrio solo fixerint altissime* intelligendos puto. — || *infernus*. Deorum cognomen est: ὦ χθόνι' Ἑρμῆ El. 111. πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον Ai. 832., ὦ χθόνιαι θεαί OC 1568 ch. *Furiae*. κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος 1606. v. Valck. ad Eur. Hipp. 1201., quem locum a Suida v. χθονίας βροντάς spectari potuisse puto, non Sophoclis dictum, quod Hermanno ipsum. Verum argutatur Doederl. eo usus argumento, quod χθόνιος saepe nihil aliud quam *terribilem* significet, nescio quem sponsorem eius sententiae secutus; nam Miscell. Obss. vol. 2. t. 1. p. 95. collecta exempla omnia alias rationes habent. — Deinde χθόνια omnia dicuntur, *quae ad inferos pertinent*. Sic χθονία φάμα est *eo permeans* El. 1066 ch. χθόνιον ἑστίαν OC 1727 m. *locum* dici videmus, *quo Oedipus terra absorptus quasi victima cecidit*; nisi *penetrale* forte significatur. χάρις ἡ (ᾗ Herm.) χθονία ξυναποκεῖται OC 1752 an. *quae apud inferos relinquitur*; v. Herm.

Χθονοστιβής *terrestris*. οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ OR 301.

Χθών. || *terra*, i. e. *solum terrestre*. στερνούχου χθονός OC 691 ch. v. στερνοῦχος. χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον 790. σῆς ἐπεμβαίνων χθονός 924. τύμβον ἵνα μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί 1546. χθονὸς τυφὼς ἀείρας σκηπτόν Ant. 417. ἐν γάρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ Ai. 906. ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός El. 760., quod ad *reliquias terra condendas* refero, nec de *patria* cogitandum puto, plane ut τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς χώσαντες Ant. 1203. κατέψηκται χθονί Tr. 698. χθονὶ ῥίπτων ἑαυτόν 789. *humi abiectus*. πόλις ... φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός OR 25. οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται 172 ch. — || Hinc transfertur ad *loca inferorum significanda* cum praepositionibus coniunctum. Viam et rationem monstrat Ἐτεοκλέα μὲν ὡς νόμος κατὰ χθονὸς ἔκρυψε Ant. 24. — αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς ξύγγνοιαν ἴσχειν 65. τόν θ' ὑπὸ χθονὸς Ἅιδου τρίκρανον σκύλακα Tr. 1097. — || *terra universa*. ἐπ' ἔσχατα χθονός fr. Orith. 655, 1. Sic intellige πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ κτείνασα Tr. 811. *omnium, quotquot in terris sunt*, i. e. *vivunt*. — || *terra singularis*. ἀκτὴ τῆς περιρρύτου χθονὸς Λήμνου Ph. 1. ὦ φίλης χθονός 242. Scyri. πρὸς Οἰταίαν χθόνα 479. χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν 664. ὦ Λημνία χθών 986. προσκύσας χθόνα 1408., quae duo etiam prima significatione dicta esse possunt. τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός 1375. μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ ἐν τῇδε OR 97. ἐξ ἄλλης χθονός 230. Hanc librorum scripturam idonea ratione explicuit Erf., ut recipienda Hermanno non videatur fuisse duplex coniectura quamvis elegans Vauvillersii altera, altera Neuii, ἢ 'ξ ἄλλης χερός. τὴν Κορινθίαν ... χθόνα ἔφευγον 795. ὡς ἄλλην χθόνα δοκῶν ἀποίσειν 1178. ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν 1290. χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὀδός OC 57. ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε 234 ch. χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες 728. ἐκπεσεῖν χθονός 766. οὐκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός; 823. ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς ξὺν σφῷν ἐφεύρηκα 1256. τήνδε Καδμείαν χθόνα Ant. 1162. ποῦ κλύεις νιν ἱδρῦσθαι χθονός; Tr. 68. Non prohibeo tamen, si quis ad *universae terrae* significationem hoc referre velit. χθονὸν μολόντ' ἄπο Ἑλλανίδος Ai. 425 m. τῆσδε ἀπ' Ἰδαίας χθονός 434. κατ' Ἰδαίαν χθόνα Polyx. fr. 468, 1. v. Ἰδαῖος. πατρῷαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα ἴδῃς 846. κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός 1177. χθονὸς τῆσδ' ἐκτός El. 382. τὴν Μυκηναίαν χθόνα 423. ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς ἐξῆλθεν 777. τὴν ὅμαυλον ἐξαιρεῖ χθόνα Σκείρωνος ἀκτῆς Aeg. fr. 19, 2. ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; Androme!. fr. 129. sc. τήνδε. φυγὰς πατρῴας ἐξελῆλασαι χθονός Synd. fr. 153, 2. χθονὸς Ἀργείας Inach. fr. 270. Ἀνακτόρειον τῆσδ' ἐπώνυμον χθονός inc. fr. 775. — || Adsignificatur *civitas*. Dixerunt de hoc vocabuli usu, quanquam non satis distincte, Kuster. ad Arist. Thesmoph. 115. Markl. ad Eur. Suppl. 1. Valck. ad Phoen. 6. Seidler. ad Troad. 4. τῆσδ' ἔχων χθονὸς ἀρχήν OR 736. τύραννον αὐτὸν οὑπιχώριοι χθονὸς τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν 939. τυραννεύειν χθονός OC 449. ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί 605. ὡς πόλις κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός 786. τοῦ κραίνοντος χθονός 926. τῆσδε δημοῦχοι [δημοῦχος diorthota LA] χθονός 1348. νόμους παραιρῶν χθονός Ant. 368 ch. τῆσδ' ἄρχειν χθονός 736. *Patria* adsignificatur, et *solum* quidem *patrium*: σῆς ἐπεμβαίνων χθονός OC 924., *patria civitas*: οὔτ' ἐμοῦ καταξίως ... οὔτε σῆς χθονός OC 912. Aut sic, aut de *civitate* intelligendum οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς θείμην ἐμαυτῷ Ant. 187. — De articulo ad χθών omitti solito dictum in v. ὁ ἡ τό.

Χίλιοι *mille*. εὗρε πεντηκοντάδας δὲ (εἰς Brunck.) χίλια Naupl. fr. 379, 6. in mutila sententia de Palamede exercitus ordinatore dictum.

Χίμαιρα *capra*. θαλλὸν χιμαίραις (χιμαίρᾳ libri) προσφέρων Past. fr. 445, 2. — Accentum enotavit Arc. p. 97, 5. (II p. 957, 10.)

Χιονόκτυπος *nivibus pulsatus* (tectus). Κολλανίας χιονοκτύπου πετραίας ἀπὸ δειράδος Ai. 695 ch. LA χιονοτύπου.

Χιτών *vestis*. χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα Tr. 580. στελεῖν χιτῶνι τῷδε 612. προσπτύσσετο χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον 769. ἄστολος χιτών Hel. fr. 791, 1. v. μηρός. χιτὼν σ' ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν Polyx. fr. 475. v. ἄπειρος. — De accentu v. Arc. p. 15, 19.

Χιών *nix*. λευκῆς χιόνος πτέρυγι Ant. 114 an. καί νιν ὄμβρῳ τακομέναν . . . χιών τ' οὐδαμὰ λείπει 830 m. — Accentum Arc. docet p. 16, 13.

Χλαῖνα *pallium*. μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα Tr. 540. μιᾶς κοίτης schol. De hac formula v. Bergl. ad Alciphr. 1, 38. et Miscell. Obss. vol. 5. p. 59.; eadem usus Eurip. Peliadibus fr. 606, 4. — καταρβύλοις χλαίναις Troil. fr. 559. Sic certe interpungendum ap. Hesych. v. καταρβύλοις, ut ποδήρεσιν, quod sequitur, explicationis causa adiectum sit, ἀσπάθητος χλαῖνα inc. fr. 849. v. s. ἀσπάθητος. — Tonum observavit Arc. p. 96, 23.

Χλανίδιον *palliolum*. λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις Niptr. fr. 400, 1.

Χλιδάω *superbio*. δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς El. 360.

Χλιδή ‖ *luxuries*, τρυφήν grammatici explicant: v. Pierson. ad Moer. p. 408. Ruhnk. ad Tim. p. 276. ζῶμα τοὐμόν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον El. 452. — ‖ *superbia*. δυσπότμου χάριν χλιδᾶς OR 888 ch. τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὠλβίσθη ποτὲ ... ὀγκωθεὶς χλιδῇ inc. fr. 679, 2. *Magnificentia opum superbientes* cogita. — ‖ *decus*, *deliciae*. τύμβον λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς στέψαντες El. 52. *comam detonsam* consecrantes. — V. Eust. p. 692, 58. — De accentu praecipit Arc. p. 105, 27. (II p. 958.)

Χλωραίνομαι *viresco*. χλωρανθείς: ἀντὶ τοῦ χλωρὸς γενηθείς οὕτως Σοφοκλῆς (inc. fr. 959.) Suidas.

Χλωρός proprie *viridus*. χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις OC 673 ch. χλωρά τ' ἀκτὰ πολυστάφυλος Ant. 1132 ch. *pallidus*. ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον Ai. 1064. Adde secundum elegantem correctionem Bergkii (comm. de fragm. Sophocl. p. 12.) Thyest. fr. 239, 4.: κεκλημάτωται χλωρὸν οἰνάνθης δέμας (βότρυς). Scribitur vulgo χῶρον. Tralate dicuntur haec. ἀδινῶς χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν Tr. 847 ch. Eust. p. 217, 1.: ἰστέον ὅτι, ἐπεὶ τὰ κυρίως θάλλοντα καὶ ἁπαλά εἰσι, διὰ τοῦτο καὶ τέρεν δάκρυόν που λέγεται τὸ ἁπαλόν. ἐπεὶ δὲ καὶ χλωρά εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὑγρότητα ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο καὶ ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν ὁ Εὐριπίδης (v. Elmsl. ad. Med. 876.) φησί. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις χλωρὰν ἄχνην δακρύων ἔφη. Videntur tamen, ut Homerico θαλερὸν δάκρυ *ubertim fluentes lacrimae* significari. — ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά που πέπωκεν ἤδη Tr. 1055. *Decolorem* Cicero vertit; sed *vivum* s. *animantem* significat, de quo genere χλωρὸν γόνυ explicans dixit Valck. ep. ad Roev. p. 340. Opusc. t. 1. Lips. — Accentum enotavit Arc. p. 69, 12.

Χνοάζω *lanuginem gero*. χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα OR 742. i. e. χνοάζων ὥστε ἄρτι λευκανθὲς γίγνεσθαι τὸ κάρα, *canescens*. [Dind. c. Hartungio χνοάζον ἄ. λευκανθές scripsit.]

Χνόη *modiolus* rotae, cui axis immittitur, inde *axis* ipsa. ὡς ὑπερβάλοι χνόας τις αὐτῶν El. 717. ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας 745. Eust. p. 598, 13. — Hoc voluisse Arcadium dare patet, cum inter penacuta a duabus consonis et priore quidem aspirata incipientia deinceps scripta videamus χλόη αἱ χοινίδες ἁρμάτων p. 103, 17. Emendandum χνόη ἡ χοῖνιξ s. ἡ χοινίκη.

Χνοῦς. [cf. Lob. Phryn. 454.] τὰ εἰς ους λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ πέφυκεν εἶναι ... χνοῦς παρὰ Σοφ. (fr. inc. 961.) Herod. π. μον. λέξ. p. 14, 25. Num *lanuginem* an aliud quidpiam significarit poeta, non liquet.

Χοή ‖ *flumen* s. *fluentum*. Ἀχέροντος ... ἄρσενας χοάς Polyx. fr. 469, 3. — ‖ *aqua lustralis*. ῥυτῶν ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν OC 1599. — ‖ *libatio*. Medium huius et primitivae significationis locum occupavit illud ἱερὰς ἐξ ἀειρύτου χοὰς κρήνης ἐνέγκου OC 479. Hunc et tres alios versus affert schol. Arist. Acharn. 972., male tamen explicans de *inferiis*. — χοὰς χέασθαι OC 477. χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει Ant. 431. καπιτυμβίους χοὰς ἔδωκα 901. πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς El. 406. τάσδε δυσμενεῖς χοὰς οὐκ ἄν ποτε τῷδ' ἐπέστεφε 440. — De omni vocabuli usu docte disputavit Iacobs. lectt. Stob. p. 6. [de χοαῖς *inferiis* bene exposuit Koechly ad Eurip. IA 159.] (II p. 959.)

Χοῖρος *porcus*. Athen. 9. p. 375 d. χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσιν τὴν θήλειαν . . . καὶ Σοφ. ἐπὶ Ταιναρίοις (fr. 217.) χοῖρον ὥστε δεσμίαν (cod. χοῖρος ὥ. δεσμίων).

Χολή *fel*. μετάρσιοι χολαὶ διεσπείροντο Ant. 1010. πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ inc. fr. 733. De scriptura v. φάρμακον.

Χόλος *ira*. τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; Ph. 328. χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων Ai. 41. θεοῖσιν ὡς καταλλαγῇ χόλου 744. ὧν ἔχων χόλον Tr. 269. ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα El. 176 ch.

Χολόω *ad iram stimulo*. ἀκοῦ δ' ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσεν σὰ μάτηρ Tr. 1035 m. — passivum *irascor*. κἀγὼ χολωθείς Ph. 374. αὐτῷ χολωθείς Ant. 1235.

Χοραγός v. i. χορηγός.

Χορδότονος *chordis tensus*. χορδοτόνου λύρας Tham. fr. 232 a, 2.

Χορεύω *salto*. νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι Ai. 701 ch. οὔτις φαιδρὰ χορεύει . . . θυγάτηρ inc. fr. 704. κἀπὶ Κυρβάντεσσι χορεύσατε inc. fr. 740. Tanquam pars cultus deorum τὸ χορεύειν memoratur OR 896 ch.: εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι, τί δεῖ με χορεύειν; — Active dicitur *saltationibus* s. *choreis celebrare*. αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι χορεύουσι Ant. 1153 ch. Illustravit Brunck. Inde passive dictum est ἀπείρων, ὦ Κιθαιρών, οὐκ ἔσει, μὴ οὔ σέ γε ... καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν OR 1093 ch. *saltationibus impleri et celebrari*.

Χορηγός *dux*. ἰὼ πῦρ πνεόντων χοράγ' ἄστρων Ant. 1147 ch. μυστικόν τινα λόγον in hoc Bacchi cognomine odoratur schol., durius λῆρον increpat Eust. p. 514, 45. Non esse talia ex mystica theologia repetenda et Naekius docuit, quem Hermannus advocavit, et Lobeckius Aglaoph. t. 1. p. 218., qui illam Naekii disputationem non legerat.

Χοροποιός *choreas instituens.* ὦ θεῶν χοροποί' ἄναξ Ai. 697 ch. *Pan* est. Illustravit Lob.

Χορός *chorea.* χοροὺς ἵστησι El. 280. θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παννυχίοις πάντας ἐπέλθωμεν Ant. 152 ch. Sic etiam per metonymiam intelligendum οὐδὲ Μουσᾶν χοροί νιν ἀπεστύγησαν OC 692 ch. i. e. Μοῦσαι ἐκεῖ χορεύειν φιλοῦσι. — *concilium.* ὁ πινοτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ Amphiar. fr. 116. — *turba.* χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει inc. fr. 700, 1.

[*Χοῦς proprie *agger*, terra in tumulum congesta. Sed adiective χοῦν *fundibilem* i. e. *aqualem* dici voluit Dind. τὸν τελευταῖον δὲ χοῦν OC 479. de Heimsoethi coniectura pro τ. τ. δ' ὅλον. de libationibus.]

Χραίνω *inquino.* λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν χραίνω OR 822. Ibi adsignificatur *impuritas facti,* verum plane proprie dicitur δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ Ai. 43., quod quidem *medium* genus verbi est. *Passivum* μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν OC 368. rursum de *scelesto facinore* usurpatum est, de qua vi cf. Ruhnk. ad Tim. p. 276. et Pors. ad Or. 909. (II p. 960, 2.)

Χράομαι χρῶμαι. *Formarum* praeter praesens *imperfectum* legitur ἐχρῆτο Tr. 906. *perfectum* κεχρημένοι Ph. 1264. *futurum* χρησόμενον Ph. 1133 m. *aoristus* ἐχρήσατο OR 117. Creditur etiam χρησθείς pro χρησάμενος dici Ant. 24. cf. Lob. Paral. p. 535. v. χρήζω. — Significat || *uti.* ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἂν OR 117. ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται 878 ch. *τούτων δίδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι OC 641. [secl. Nauck.] νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί που πάρεστί σοι Ant. 213. πάρεστι χρῆσθαι τἀνδρί Tr. 60. οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ 193. οἷς (ὀργάνοις) ἐχρῆτο δειλαία πάρος 906. λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδε El. 44. εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῆσδε χρῆσθαι (λόγοις) 371. σὺ δ' οὖν χρῶ χειρί Ai. 115. [Τεῦκρος δὲ τόξου χρώμενος fr. Teucr. 509, 1.] ζῶντι ποδὶ χρώμενον inc. fr. 751., si haec Soph. scripsit. σοι οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον Ph. 1133 ch. De addito ἐπεξηγητικῶς accusativo τὸν Ἡράκλειον ἆθλον v. Hermann. His insuper adiunge locutionem ὀργῇ χρωμένη OR 1241. *irata, furore percita.* — || Perfectum κέχρημαι *egere et desiderare* significat. τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι; Ph. 1264.

Χράω *oraculum edo.* χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος El. 35. schol. μαντεύεται. Vulgabatur olim χρή. Veram scripturam iam Brodaeus retulit ad Eur. Hel. 523. Libri consentiunt omnes, χρῆι aut χρῆ praebentes, praeter Harl. ap. Pors. Adv. p. 212., qui cum χρᾷ habere feratur, inconsiderate Blomfieldus scribi voluit τοιαῦτ' ἔχρα μοι Φοῖβος. Verbum χρῆ s. χρᾷ ex h. l. commemorant Eust. p. 89, 24. 751, 57. 1179, 39. EM 814, 7. — πεύθου τὰ χρησθέντα OR 604. μαντεῖ' ἄγουσα πάντα ... ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος OC 355., in quo genitivo ellipsin quaerebat Musgr., cui iure Herm. adversatur *de ell. et pleon.* p. 155.

Χρεία || *necessitas.* ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ OR 725. Quod schol. unus scribit, ἤγουν ἃ γὰρ ὁ θεὸς ζητῇ, πρέποντα κρίνας ζητεῖσθαι iure probans Herm., tamen *quarum rerum usum quaerit deus* interpretatur, etsi manifesto significant *quidquid deus quaestione egere iudicaverit.* ἵν' ἕσταμεν χρείας 1443. ἵν' ἂν ... μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν OC 191 an. Eodem referendum est τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; Ai. 740. *quid huius negotii iusto tardius factum est?* negotium autem necessitas imposuerat, necessarium factu erat. — || *desiderium rei necessariae.* θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός Ai. 963. φορβῆς χρείᾳ Ph. 162 an. τίς σε προσέσχε, τίς προσήγαγεν χρεία; 237. λαβὼν ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει 646. ὡς πρὸς τί χρείας; OR 1174. *cuius rei causa?* τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; 1435. λέγ' αὐτὸς ὧν χρείᾳ πάρει OC 1280. τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι; sc. προσπίτνετε 1755 an. Brunck. in ed. 3. de coniectura χρείαν. Reisigius et Elmsleius post χρείας distinguunt, ὥστε ἀνύσαι intelligentes. Herm. duas in unum locutiones confusas esse censet. Mihi componenda videntur ἀνύσαι χρείας, secundum sensum dictum quidem, quia significatur idem quod τυγχάνειν s. ἐπιτυγχάνειν. — || *inopia.* ἐπὶ παντὶ τῷ χρείας ἱσταμένῳ Ph. 175 ch. i. e. ἐπὶ πάσῃ τῇ παρούσῃ χρείᾳ, quod et *qualemcunque inopiam* et *desiderium* significare potest. [ap. Aristid. 1. p. 34, 12 est παντὶ τῷ: at libri Soph. παντί τῳ, id quod Dind. recepit.] ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης νευρᾶς 1004. — || *usus.* λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥσπερ εὐπρεπὴς χαλκός . . . στέγος inc. fr. 742, 1. *domum usu tritam* i. e. *habitatam* splendere velut aëna dicit. — Accentum docet Arc. p. 98, 16. (II p. 961, 12.)

Χρέος || *res necessaria et desiderata.* τί μοι ἢ νέον ἢ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος OR 157 ch. Optant, sed ambigunt, num nunc, ut olim, cum Sphinx instabat, numen divinum sibi affuturum sit. πρός σ' ὅτι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι, ἢ τέκνον ἢ λέχος ἢ χρέος ἢ θεός OC 251 m. *Possessionem* significari putat Brunck.; v. Herm. — || *debitum,* inde *culpa.* μή τι πέρα χρέος ἐμᾷ πόλει προσάψῃς OC 235. Timet, ne inquinetur male ominata Oedipi praesentia. — || Hinc est *quod, ut expleatur, alicui curae cordique est officium.* σοὶ δ' ἤδη τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος El. 74.

Χρεών sc. ἐστί. Num participium verbi χρῆναι sit, disceptavit Wolfius analect. literar. vol. 2. p. 470. Significat || *oportet.* ἐὰν χρεὼν ἔκηλον εὕδειν Ph. 768. τὸ νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών OR 633. οἷον (βιόν) βιῶναί σφω πρὸς ἀνθρώπων χρεών 1488. χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών 1502. ἠπιστάμην ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών OC 928. πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεών 1153. — μύθοις εἴ τι πιστεύειν χρεών Tr. 67. πάντα δὴ φωνεῖν χρεών 749. ἀνδρί τοι χρεὼν μνήμην προσεῖναι Ai. 520. μητέρ' εἰ χρεὼν ταύτην προσαυδᾶν El. 273. τῶδε τιμᾶν ἅπαντας οὕνεκ' ἀνδρείας χρεών 983. εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών 1105. τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών 1253. ταῦτα χρεὼν ἐπαινεῖν fr. Ter. 517, 12. ὅμως χρεὼν τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπετῶς φέρειν 521, 1. — || Adsignificatur *fatalis necessitas.* τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν τόξοις ἁλῶναι Ph. 1439. Similiter *eventus fatalis praedictionis* significatur. ὡς τελεσθῆναι χρεών Tr. 174. — || Adsignificatur *expediendi s. conducendi* notio. τό μοι ἔννεπε τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν Ph. 143 ch. [Apud tragicos nunquam pati syncopen docuit Nauck. Eurip. Stud. 1. p. 8.]

Χρῆ i. q. χρεία *necessitas.* τὸν τόπον δ' ἵνα χρῆ 'σται μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν OC 504. Sic libri, modo cum inutili accentu χρῆσται. Brunck. audacter ἵνα τὰ χρεῖ' ἐφεύρω, Schaef. et Burges. ἵν' ἃ χρὴ 'σται μ' ἐφευρεῖν, τόνδε β. μ., Doederl. in spec. p. 42. ἵνα ἔσται μ' ἐφευρεῖν τοῦτο, Elmsl. ἵνα χρὴ στέμμ' ἐφευρεῖν. Sed schol. l. c. χρῆσται μ' ἐφευρεῖν: χρείη ἔσται, κατὰ συναλοιφὴν (legitur

συναλιφήν) χρῆσται ἀντὶ τοῦ χρείη ἔσται... δηλοῦται δὲ ταὐτὸν τῷ δεήσει, haud male, modo quod haud dubie cum Wolfio anal. lit. vol. 2. p. 456., Reisigio in syntagm. crit. p. 32., et Dind. ad Aristoph. Fragm. p. 150. scribendum χρῆ 'σται, nec crasis ea potius est, quam aphaeresis literae in eo maxime verbo deteri solitae. Addit schol. particulam ex Sophoclis Triptolemo sumptam, χρῆ 'σται δέ σ' ἐνθένδ' αὖθις fr. 537, et Suid. v. χρή, apud quem ter falso χρῆσθαι scriptum, ab Hermanno emendatur ad OC l. c. duo alia, Aristophanis unum, alterum Pherecratis. De forma χρῆ dubitari non potest, v. βασίλη.

Χρή. [De χρή et χρῆς saepissime quidem obscurato plenissime dixit Dind. in ThLGr. 8. p. 1649, B. Formas autem omnes revocandas esse ad verbum εἶναι primus docuit H. L. Ahrens. de crasi et aphaer. p. 6 sqq.] I. Formarum *praesentis indicativi* et *infinitivi* exempla trita illa nec ulli obnoxia dubitationi non tango. *coni.* χρῇ Ph. 999. Sic Brunckius, nec sinebat aliter particula ἦν. Sed codd. omnes χρή nisi quod LA χρῆ m. pr. *opt.* χρείη Tr. 162. corr. Brunck.: codd. omnes. χρεῖ' ἦ, χρεῖ' ἦ σφε 166 libri pro χρείη σφε. OR 555 χρειη LA sine accentu m. pr., χρεῖ' ἦ a diorthota. 791. χρεῖῃ LA ι altero eraso. OC 268. codd. χρεῖ' ἦ uti Ant. 884. Mirum sane vix ullo loco verae scripturae relictum esse vestigium. — *Imperf.* ἐχρῆν, quod nisi metrum cogat, plane exstirpaturus videtur Matth. ad Eur. Hec. 228., uno loco metro poscitur Alet. fr. 94, 6, uno praeterea in LA legitur σ' ἐχρῆν, ubi σὲ χρῆν contra posito ἐμοί melius convenit [et a Dind. ex apogr. receptum est]. Ph. 1062. [A bonis scriptoribus iam prolatum esse ἐχρῆν pro χρῆν bene docuit Nauck. Eurip. Stud. 1. p. 7.] χρῆν exstat El. 529. 579. *1505. Tr. 1133. Ph. 430. 1363. OR 1184. 1185. De accentu disputat EM p. 814, 49. Gud. p. 569, 42. At EM p. 128, 1. secundum Zenobium veteres Attici adscripsisse ῑ et inflexisse, recentiores acuisse et ab adscribendo ῑ abstinuisse dicuntur. Adverbia non esse χρή et δεῖ ostendit Apoll. de adv. p. 539, 22. || χρή *oportet*, non adsignificata re ulla. ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα; Ph. 451. χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δείν' ὁρᾶν 504. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος 897. οὐδ' ἦν χρῇ με πᾶν παθεῖν κακόν 999. οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι 1359. ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ OR 235. ἅ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί 342. ὡς χρείη μ' ἐπὶ τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα 555. κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν 669. εἴ με χρὴ φυγεῖν 823. εἰ χρή τι κἀμὲ ... σταθμᾶσθαι 1110. φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ' οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν 1184. 1185. ἢ χρή σε μίμνειν ἢ πορεύεσθαι πάλιν OC 80. ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν 171 an. τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή; 476. ἄνευ γνώμης γὰρ οὔ με χρὴ λέγειν 594. μὴ δίδασχ' ἃ χρή με δρᾶν 654. ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ 812. εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν 1037. τοῦδε χρὴ κλύειν 1117. Ant. 666. χὤτι χρὴ ποιεῖν λέγε OC 1517. τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ χωρεῖν 1640. τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς φέρειν χρὴ 1693 ch. οὐδ' ἔγω πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν ἀφανίσαι ἄγος 1711 m. πενθεῖν οὐ χρή 1753 an. ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μέν Ant. 61. οἷς μάλισθ' ἁδεῖν με χρή 89. χρὴ γυναῖκας εἶναι τάσδε 578. οὕτω χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν 639. οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν 729. πόλις γὰρ ἡμῖν ἁ μὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ; 734. ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός; 736. εἴτε χρὴ θανεῖν, εἴτε ... 887. τί χρή με ... εἰς θεοὺς ἔτι βλέπειν; 922. τί δῆτα χρὴ δρᾶν; 1099. τι χρὴ πράσσειν 1334. μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν 1335. κἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον Tr. 53. φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν χρῆναί σε 126 ch. εἶπε μὲν λέχους ὅτι χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν 162. εἴ με χρὴ μένειν ... ἐστερημένην 176. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι 250. τί χρὴ μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν; 393. ἅ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι 494. ἀλλ' εἰδέναι χρή 592. τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος 724. εἰ χρὴ μαθεῖν σε 749. [nisi εἰ χρῇς μαθεῖν σύ c. Nauckio est legendum.] μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί 798. τί χρή, φθίμενόν νιν ἢ καθ' ὕπνον ὄντα κρῖναι; 970 ch. εἴ τι χρὴ πράττειν 1155. ἐνταῦθά νυν χρὴ τοὐμὸν ἐξάραντά σε σῶμ' ... ἐμβαλεῖν 1193. ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή Ai. 281. καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; 457. ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι τὸν εὐγενῆ χρή 480. πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον 734. ἄνδρα χρὴ ... δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ 1077. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή; 1348. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει 1352. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ χρή [χρῇς Dind.] 1373. τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον El. 16. εἰ χρή 399. κήρυσσέ μ' ... εἴτε χρὴ [χρῇς Dind. c. Wund.] κακήν, εἴτε στόμαργον 606. τούτῳ φιλεῖν χρή, τῷδε χρὴ πάντας σέβειν 980. χρὴ δὲ τῷ τεθνηκότι τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν fr. Lariss. 66, 1. κοὐκ οἶδ' ὅτι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν Alead. 105, 1. πειρᾶσθαι δὲ χρὴ Thyest. fr. 236, 1. ἐκ τῶν τοιούτων χρή τιν' ἴασιν λαβεῖν ib. 3. εἴ τι χρὴ βροτὸν λέγειν Lac. fr. 337, 1. θνητὴν δὲ φύσιν χρὴ θνητὰ φρονεῖν Ter. fr. 515, 1. οὐ χρή ποτ' ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι 520, 4. οὐ χρή ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας Tynd. fr. 572, 1. — τί χρὴ ποιεῖν; Tr. 385. 390. 598. [et in aliquot apogr. Ph. 949.] Seorsim ponimus exempla *imperfecti* χρῆν s. ἐχρῆν, *oportuisse aliquid, quod factum non sit, fieri* significantis. ἵνα χρῆν ... αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν Ph. 430. ἥν (τιμήν) σὲ χρῆν ἔχειν 1062. χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' εἰς Τροίαν μολεῖν, ἡμᾶς τ' ἀπείργειν 1363. πρίν, ὡς χρῆν, σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός; Tr. 1133. ἢ χρῆν σ' ἀρήγειν El. 529. τούτου θανεῖν χρῆν οὕνεκα —; 579. *χρῆν σ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην 1505. [secl. Dind.] οὐ χρῆν τάδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι πράσσειν· ἐχρῆν γὰρ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν ἔχειν τι κέρδος Alet. fr. 94, 5. — || Adsignificatur *res fatalis.* χρόνος, ᾧ λέγεται χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι Ph. 200. λέγων ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι OR 791. ὅν γε Λοξίας διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν 854. εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ χρῆναι μιγῆναι μητρί 995. εἰ χρή, θανοῦμαι OC 1441, quod etiam aliter explicari potest. χὤ τι χρὴ ποιεῖν λέγε 1517. χῶρον οὗ με χρὴ θανεῖν 1521. *ὡς τότ' ἢ θανεῖν χρείη σφε Tr. 166. [secl. Dobr.] ὅτι χρὴ τετελέσθαι Ter. fr. 515, 4. — || Adsignificatur aliquid *conducere* vel *expedire.* τί χρὴ τί χρή με ... στέγειν ἢ τί λέγειν ...; Ph. 135 ch. εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν OC 268. ἀοιδὰς εἰ χρείη λέγειν Ai. 884. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν; El. 812. — *mos receptus.* κἀφαγιστεύσας ἃ χρὴ Ant. 247. μηδὲν ὅσων χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς Ai. 1380. agitur enim de *sepulturae honore debito.* — *decorum.* οὔτοι ... χρὴ ... γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα Synd. fr. 148, 1. χαίρειν ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς οὐ χρή ποτε inc. fr. 665. — *fas.* χρὴ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς [χρὴ δ' ἐς τὰ θεῶν Dind.] μηδὲν ἀσεπτεῖν Ant. 1349 an. χρὴ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ διδῶσι, φεύγειν μηδένα inc. fr. 748, 1. — Ellipsis verbi videri possit πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρᾶν OC 48., quae paucorum apographorum scriptura ab Reisigio et Hermanno recepta est; verum non fuit recipienda,

quanquam exquisitior videtur (v. Lob. ad Phryn. p. 772. cf. Herm. ad Alcest. 81.), quoniam optimi codd. δρῶ exhibeant. — χρή cum *dativo* dicitur Ant. 736, nec infitiandum est ita dici posse, cum et Thomas agnoscat a Soph. semel sic dictum, nec Oudendorpius modo Lucianum contulerit, Hermot. t. 1. p. 798., sed Elmsl. ad Eur. Med. 1334. not. f) adeo Euripidem Ione 1314., quem iniuria olim corrigere voluit Matth. Gr. §. 385, 9.; alia Bernhardyus synt. Gr. p. 91., Euripidis illud miris modis iudicans.

(II p. 964, 30.)

Χρῄζω. Adscribi ι et ratio postulat et Etymologus testis est p. 815, 3. Quanquam τὸ χρησμῳδεῖν significans ῑ adscripto carere idem affirmat, quanquam contra rationem fiat. — ‖ Significat inprimis *desiderare* et *cupere*. εἴ τι χρῄζεις Ph. 49. νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν 1052. εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν OR 91. ὅσον γε χρῄζεις 365. ὥστ' ἄλλα χρῄζειν 595. νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες αἰκάλλουσί με 597. *a te aliquid desiderantes*; quanquam non minus recte *tua ope indigentes* interpreteris. τί δῆτα χρῄζεις; 622. οἶσθ' οὖν ἃ χρῄζεις; 655. ὅτου χρῄζων ἀφῖξαι 933. πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι 1001. ὁποῖα χρῄζει ῥηγνύτω 1076. τό τοι πολὺ… χρῄζω ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι OC 518 ch. εἰπεῖν ἃ χρῄζω 574. τί δῆτα χρῄζεις; 643. πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις 778. Hoc oratio obliqua desiderat, sed unus praebuit cod. LB: χρῄζεις ceteri. ἄγεις θ' ἃ χρῄζεις 916. μὴ δρᾶν ἃ μὴ χρῄζεις 1176. ἅπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δὶς χρῄζω κλύειν 1208. ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρῄζει 1211 ch. εἴ τι χρῄζεις ἱστορεῖν Tr. 397. λέγ', εἴ τι χρῄζεις 416. τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι χρῄζων 710. εἰπὼν δ' χρῄζεις λῆξον 1120. ξὺν οἷς χρῄζεις φίλων 1194. τοῦ μακροῦ χρῄζειν βίου Ai. 473. μεθεῖσά μοι λέγειν ἃ χρῄζοιμι El. 629. εἰδέναι δέ σου πρώτιστα χρῄζω 669. *θανεῖν χρῄζων τις 1008. [secl. Nauck.] ὀρθῶς δ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν; 1099. — οὓς δ' ἔχρῃζεν OR 1274. [i. q. ἔδει s. χρῆν esse vult Aken. in Philol. 21. p. 347 sqq.] εἰ μὴ τοῦ θεοῦ πρώτιστ' ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν 1439. ἃς ἔχρῃζε γᾶς ἔπι ξένας ἔθανε OC 1705 m. *γᾶς ἔπι ξένας θανεῖν ἔχρῃζες 1713 m. [delevit verba Dind.] τοῦτ' αὐτ' ἔχρῃζον… σου μαθεῖν Tr. 408. εἴδεθ' οὓς ἐχρῄζετε El. 1235. Vidimus verbum aut cum accusativo rei, aut cum infinitivo illius vices gerente, aut nude sine casu dici. — ‖ Paulo dubitabiliora haec sunt. χρῄζει γάρ OC 1426. Reisig. sine controversia veram putat scholiastae explicationem χρησμῳδεῖ, ut ι omittendum secundum grammaticos fuerit; Elmsleio χρῄ *fatale est* significari videtur. „Ego quidem recte legi existimo χρῄζει, *vult enim hoc*. Vaticinatum enim ista esse Oedipum non attinebat repeti; illud multo gravius est et acerbius, velle hoc illum et optare, ut pereant filii. *Herm.*" Recte, opinor. σὺν δίκῃ χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ Ant. 24. [ad quae verba illustranda monuit G. Wolff. Z. f. GW. 5. p. 728. συγχρησθῆναι extare ap. Polyb. 2, 32, 7.] Plerique, ut Boeckh., χρησθείς pro χρησάμενος dici volunt, Wunderl. obss. ad Aesch. 86. Erf. l. c. Poppo ad Xen. Cyrop. 1, 6, 33, Reisigio enarr. OC p. 172; excogitavit idem miram rationem (c. cr. p. 347.), χρησθεὶς δικαίᾳ a ceteris verbis separanda esse et Antigonae continere iudicium, quae est frigida simul et dure enuntiata sententia. Iure Triclinii rationem (falso autem is a χράω repetit) Herm. probavit, παραγγελθείς explicantis; rogasse enim Eteoclem, si pugnans cecidisset, ut iusta funebria Creon curaret. Ita Soph. inprimis apte ὁμηρικῷ ζήλῳ.

Χρῆμα ‖ *res*. τί χρῆμα δράσεις; Ph. 1231. τί χρῆμα δρῶντα; OR 1129. τί χρῆμα; Ant. 1049. τί χρῆμα δρᾷς; Ai. 288. ἅπαν τὸ χρῆμ' ἥμαρτε χρηστὰ μωμένη Tr. 1136. Vulgo haec uno tenore continuantur. ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; El. 390. — ‖ *opes*. τυραννίδα θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται OR 542. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους fr. Alead. 109, 1. οὐδεὶς ἐχθρὸς οὔτε φύεται πρὸς χρήματα ib. 5. κἄστι πρὸς τὰ χρήματα θνητοῖσι τἄλλα δεύτερα Creus. fr. 325, 5. *bona, res magni aestimandae* dicuntur universe: θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας, πάντων ὅσ' ἐστὶ χρημάτων ὑπέρτατον Ant. 684. Cum tamen in LA supra scriptum sit κτ, nescio an recte Herm. κτημάτων dederit, sicut est ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; 1050. — ‖ Ad primam significationem referendum est, cum *circumlocutionem* efficit. κακὸν τὸ χρῆμα Ph. 1265. Mihi subaudiendum videtur τοῦτο ὃ ὁρῶ, s. ἀνδρός: frigido acumine proximam interrogationem τοῦ κεχρημένοι spectari putat Herm., ut sit *mala res, quae opus sit vobis*. συὸς μέγιστον χρῆμα Meleag. fr. 357. De hac circumlocutione erudite dixit Valck. ad Eur. Phoen. 206. et ad Theocr. Adoniaz. p. 377.

†**Χρημοσύνη *egestas*. ἅμα κραταιᾷ χρημοσύνᾳ βίου inc. fr. 658, 2. Ap. Stob. Ecl. phys. 1, 9. p. 230. legitur τερμοσύνᾳ. Brunckius ἀχρημοσύνᾳ coniecit, quod mihi sensu convenire non videtur. Quod ego reddendum Sophocli suspicor, sententiam multum veteribus tritam refert, quam Theocritus illis ad Diophantum verbis expressit ἁ πενία μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει, Idyll. 21, 1. Possis etiam τλημοσύνᾳ defendere. [βίου fortasse pro βιότου scriptum esse suspicatur Dind.] (II p. 966, 13.)

Χρήσιμος *utilis*. ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται OR 878 ch. *ubi firmo gressu consistere non datur*. ἀεί τι βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν Phthiot. fr. 622, 3. — Rarum de *viro strenuo* dici. τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον φωνεῖν Ai. 410.

*Χρησμολόγος *vates*. Schol. Arist. Ran. 1065. Μουσαῖος… ὁ δὲ Σοφ. χρησμολόγον αὐτόν φησι (inc. fr. 960). *Musaei nomen* a Soph. positum alicubi fuisse certum est; illud non sequitur, χρησμολόγου vocabulo in appellando usum: potuit enim id aliis verbis sententiaeve tota ratione contineri.

Χρησμός *oraculum*. χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ OR 711. ἔνθα μή ποτ' ὀψοίμην κακῶν χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα 797. εἴ τι θέσφατον πατρὶ χρησμοῖσιν ἱκνεῖτο OC 970. ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν El. 38.

Χρησμῳδός *fatidicus*. τὰν γαμψώνυχα παρθένον χρησμῳδόν OR 1199 ch. Sphinx significatur.

Χρηστήριον ‖ *templum, in quo oracula eduntur*. ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρηστηρίων; OC 604. εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων 1331. Utrobique oracula significantur ex adytis edita. — ‖ *victima*. χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ, κείνου χρηστήρια τἀνδρός Ai. 220 an. Sic dicuntur pecudes ab Aiace caesae; vocabuli sic dicti rationem illustravit Lob. σφάγια explicat Moschop. π. σχεδῶν p. 8. ἃ διεχρήσατο αὐτός. τὰ τολμήματα καὶ πράξεις, ἢ τὰ διεφθαρμένα ποίμνια, παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ μαντεῖον καὶ τὸν χρησμόν, καὶ τὰ ἱερεῖα schol. Vet.; posteriora rem tangunt, priora ad se transtulit Suidas v. χρηστήρια. Singularem interpretandi rationem iniit schol. Ien.: χρηστήρια, τὰ μαντεύματα. ἐνταῦθα δὲ τὰ γεγενημένα ἔργα ὑπὸ

τοῦ Αἴαντος ὡς γὰρ ἐκ τῶν μαντευμάτων τὰ μέλλοντα ἐγένοντο δῆλα. οὕτω δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος γεγενημένα ἐδήλουν τὴν μανίαν αὐτοῦ. Valckenario ad Ammon. p. 236. δραστήρια coniicere in mentem venit. (II p. 967, 3.)

Χρηστός *bonus*. De *hominibus* dictum. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν αἱρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί Ph. 437. adsignificatur ibi *bellica strenuitas*. οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακούς OR 610. ὁ ξεῖνος χρηστός OC 1014. στρατηλάτου χρηστοῦ 1430. οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος Ant. 520. ὅστις ἔστ' ἀνὴρ χρηστός 662. ὅταν θέλῃς γενέσθαι χρηστός Tr. 452. πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει Ai. 1369. Significantur etiam his universe dictis homines: φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν El. 972. — τὰ δὲ δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' ἀεί Ph. 450. ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν Alead. fr. 108, 2. — De *rebus* dicta haec. κἀποφθίνει τὰ χρηστά Ph. 457. τὸ χρηστὸν εὐκλεές 476. πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά 584. φρένας χρηστάς Ant. 299. γνώμας ἔχων χρηστάς 635. εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ El. 240 m. v. Herm. αἰῶνα... οὔτ' εἰ χρηστός, οὔτ' εἴ τῳ κακός Tr. 3. χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη 231. πείθου λεγούσῃ χρηστά 470. χρηστὰ μωμένη 1136. χρηστά... δρᾷ 1137. δρῶν τι χρηστόν Ai. 468. *forte facinus*. τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἣν τὸν διδάσκαλον λάβῃ, ἐμνημόνευσεν fr. inc. 779, 8.

Χρίμπτω *appropinquo*, active dictum. κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα El. 721. [ἔχριπτ' LA, sed μ a m. pr. supra posito.] *tam brevi gyro circa metam flectebat, axis eam ut paene contingeret.* v. Herm.

Χρίω *perungo*. De formis verbi copiosissime Lob. ad Ai. p. 325. Proprie dicuntur haec. ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως ἔχριον Tr. 675. ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ μαλλῷ 689. — Figuratam dictionem illud habet ab eadem pallii inunctione desumptam: εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα Tr. 832 ch. v. Hermannum, a quo tamen in eo discedo, quod non φονίᾳ νεφέλᾳ Κενταύρου, sed δολοποιὸς ἀνάγκα Κενταύρου componenda puto. Idem contra Ruhnkenium dicit, qui ad Tim. p. 104. (cf. Stallbaum. ad Plat. Phaedr. p. 102.) χρίειν proprie *pungere* s. *radere* significare pronuntiarat; esse potius *linere*, σμῆν; *streichen* Germani loquimur. Nec tamen h. l. *tingi* sed *infici* verterim.

Χρόνιος *diuturnus*. ὅν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες Ph. 600. πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον OC 441. Utrobique nobis et Romanis adverbio uti usitatius esset. — *tardus*. χρόνιός τε φανείς Ph. 1446 an. μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν 1449 an.

Χρόνος *tempus*. ‖ Usitata significatione haec sunt. *nom.* πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος Ph. 199 an. ὁ μὲν χρόνος... προὔβαινέ μοι 285. ἐπεὶ χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος OR 614. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς; 735. ἐφεῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος 1213 ch. χὡ χρόνος ξυνὼν μακρὸς διδάσκει OC 7. τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος 609. μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τε 618. ὁ πληθύων χρόνος 930. ὁρᾷ ταῦτ' [πάντ' Dind.] ἀεὶ χρόνος 1454 m. πλείων χρόνος Ant. 74. χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός El. 179 ch. v. εὐμαρής. ὁ προστατῶν χρόνος διηγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην 780. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὡ λοιπὸς χρόνος 1030. ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν τάδε χρόνος 1255 m παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος Ai. 600 ch. ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος 646. πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει 713 ch. i. q. ὁ μακρός. μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων 934 ch. πολὺς ἐκτέταται χρόνος 1403 an. ὁ πάνθ' ὁρῶν καὶ πάντ' ἀκούων πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος fr. Hippon. 284, 2. πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει inc. 657. [proverbialiter dictum.] χρόνος αὖ χρόνος ἅμα κραταιᾷ χρημοσύνᾳ βίου πόλλ' ἀνευρίσκει σοφὰ μαιομένοις 658, 1. [βιοτῆς μὲν χρόνος ἐστὶ βραχύς fr. inc. 964, 1., si Sophoclis est.] — *gen.* ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι κατασχολάζειν Ph. 126. ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου 821. dictum ut οὐ μακροῦ χρόνου τριβή Ant. 1078. cf. El. 478. OC 821. πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου OR 75. ἐκ μακροῦ χρόνου 1141. χρόνου μὲν οὕνεκα OC 22. εἰ δὲ τοῦ χρόνου πρόσθεν θανοῦμαι Ant. 461. *antequam vitae tempus natura praestitutum exierit.* ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου El. 961. χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος 1292. v. λόγος. *τοῦ χρόνου κέρδος 1486. [secl. Dind.] ἐν μήκει χρόνου Tr. 69. *τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος 167. [secl. Dobr.] χρόνου τοῦ νῦν παρόντος 173. οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου 542. ἐς γῆρας χρόνου fr. Acris. 59. χρόνου διατριβάς Palam. fr. 380, 2. γῆρας διδάσκει πάντα καὶ χρόνου τριβή Tyr. fr. 586. — *dat.* ἐν χρόνῳ μακρῷ Ph. 235. τῷ μακρῷ χρόνῳ 306. OR 963. Tr. 599. χρόνῳ μακρῷ El. 72. 330. 1273. OR 963. OC 88. Ant. 422. οὐ μακρῷ χρόνῳ Ph. 360. χρόνῳ τοσῷδε 598. *post tantum tempus.* δεχέτει χρόνῳ 715 ch. [apogr. multa δεχέτῃ χρόνον.] τῷδε τῷ χρόνῳ 769. τίσασθε τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ 1041. *tandem aliquando.* ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ 1224. ἦμαρ ξυμμετρούμενον χρόνῳ OR 73. τῷ τότ' ἐν χρόνῳ 564. 1030. OC 1660. ἐν χρόνῳ γνώσει OR 613. χρόνῳ δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων OC 437. ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ 551. χρόνῳ μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι 580. ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ 614. οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ φρένας 804. χρόνῳ γὰρ γνώσει 852. τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ μητρός 1321. ταχεῖ πόρευσαν ξὺν χρόνῳ 1602. χρόνῳ βραχεῖ στραφέντες 1648. *post exiguum tempus.* χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν Ant. 303. *tandem.* ἀγήρῳ χρόνῳ 608 ch. [sic in LA m. pr.: ἀγήρως corr. Scripturam utramque explicat schol.] χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ Tr. 18. *τῷδε τῷ χρόνῳ 166. [secl. Dobr.] χρόνῳ πολλῷ φανέντα 227. *post longum tempus.* τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἴσου χρόνῳ διήσει γλῶσσαν 323. σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολών 395. κοὐ μέμψει χρόνῳ γυναικὶ τῇδε 470. *post.* τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς 599. χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν 1169. ἀνήριθμος... χρόνῳ τρυχόμενος Ai. 605 ch. ἔμελλες χρόνῳ ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν... πόνων 925 ch. *tandem.* ὡς χρόνῳ ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ... ἀποφθίσειν 1026. νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ εἰς βυθὸν πεσεῖν 1082. *tandem* s. *post aliquod tempus.* οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γνῶσι El. 42. *post tam longum tempus.* νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ 1013. *tandem.* χρόνῳ μακρῷ 1273 m. *post longum tempus.* τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ 1293. ἐν τῷ πάρος χρόνῳ 1446. τῷ γὰρ χρόνῳ νοῦν ἔσχον 1464. *propter diuturnitatem temporis.* ἐν βραχεῖ τε κὠλίγῳ χρόνῳ Tynd. fr. 572, 4. χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος inc. fr. 742, 2. — *accus.* χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν Tr. 44. χρόνον τρίμηνον 164. τὸν ἄσκοπον χρόνον 247. τὸν μὲν πλεῖστον χρόνον 248. δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι χρόνον 648. τὸν μὲν ἧστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον Ai. 311. ἢ τὸν εἰσαεὶ λεηλατήσει χρόνον; 343. πο-

λύν, πολύν με δαρόν τε δή ... χρόνον 415 m. τὸν λοιπὸν χρόνον Ph. 84. οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπέσχον 349. δεκέτη χρόνον 715 ch. apogr. pleraque pro δεκέτει χρόνῳ, quod praeferendum est. τὸν ἴσον χρόνον 795. 1114 m. μείνατε χρόνον τοσοῦτον 1076. πόσον τίν' ἤδη χρόνον OR 558. χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον Ant. 415. ὀλιγοστὸν χρόνον 625. βραχὺν χρόνον Mys. fr. 358, 1. τὸν πολὺν χρόνον inc. fr. 696, 1. [τὸν ἅπαντα χρόνον fr. inc. 964, 9., si est Sophoclis.] — *plur.* μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι OR 561. Sed τρεῖς ὅλους ἐξ ἦρος εἰς Ἀρκτοῦρον ἐκμήνους χρόνους OR 1137. *semestria spatia*, certum temporum modulum significat. — || Separatim ponimus quasdam *locutiones adverbiascentes*. Accusativi, cum quaeritur, *quam diu* aliquid fuerit, poni soliti, et dativi cum *quando* quid factum fit, significantis, tum instrumentalis casus modo dicti (velut si τῷ χρόνῳ est *tandem*) — id genus exempla iam apposui. Relinquuntur haec. βαιοῦ κοὐχὶ μυρίου χρόνου *mox* OC 397. οὐ μακροῦ χρόνου idem significat OC 821. El. 478 ch. v. Schaef. l. c. Est enim proprie *intra breve tempus*. τοῦ λοιποῦ χρόνου *in posterum* El. 817. — διὰ χρόνου significat *tarde* Ph. 285.: ὁ δὴ χρόνος μὲν διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι. *ex intervallo (pausenweise)*: ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου Ph. 758. v. Schaef. ad Bos. Ell. p. 101. — σὺν χρόνῳ *post longum tempus*. ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν Tr. 201. ἔμφρων μόλις πως σὺν χρόνῳ καθίσταται Ai. 306. βαιόν, οὐδὲ σὺν χρόνῳ OC 1653. — Selectiore quadam significatione haec sunt. *Vita*, i. e. tempus ad vivendum concessum hominibus indicatur: πολλὰ γὰρ τάδε ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ Ph. 306. *aetas*, cum universe, tum de senibus: ὁ νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς OC 374. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες χρόνῳ παλαιοί OC 112. *senes*; v. Heindorf. ad Plat. Soph. t. 4. p. 324. χρόνῳ βραδύς OC 875. *aetate tardus*. εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα Ant. 681. cogitantur enim senes oculis auditu mente deficere. εἰ δ' ἐγὼ νέος, οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν 729. *adolescentiam*. — Χρόνος εὐμαρὴς θεός El. 179 ch. v. illustrantem Lobeck. diss. de dodecatheo p. 10. — Ellipsin pati χρόνος videtur in *εἰς τὸν ὕστερον Tr. 80. [quae verba delevit Dind.] τὸν ἀεί El. 1075 ch. v. Herm. l. c. et Dorvill. ad Char. p. 30. Inutilis igitur in Trachiniis Reiskii coniectura εἰς τό γ' ὕστερον. Deinde in libris scriptum σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω χρόνον Tr. 731; sed λόγον sec. scholiasten merito receptum inde a Cantero.

Χρῡσαυγής *aureo fulgore praeditus*. ὅ τε χρυσαυγὴς κρόκος OC 685 ch. (II p. 970, 12.)

[†Χρυσδύς corrupta vox in gl. Hesychi: ἀμφίλινα κρούπαλα: Σοφ. Αἰχμαλωτίσι (fr. 43.) πατὴρ δὲ χρυσδὺς ἀμφίλινα κρούπαλα. Qua in voce nomen Χρύσης vel Χρυσηΐδος latere coniecit Bergk. in ind. lectt. Marb. 1843|44. p. 4.]

Χρύσεος *aureus*. || Propriam dictionem haec habent. τόν τε χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα Tr. 1099. οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν; Ant. 699. χρύσεον κέρας Pand. fr. 429, 1. χρύσε' εἰσδὺς ἀμφίλινα κρούπαλα Captiv. fr. 43., si haec scriptura certa, quae nec ad sensum optima est, nec ex Hesychio constat, apud quem χρυσδύς legitur. — || Tralate dicuntur haec. ὧν (θνατῶν) καὶ χρυσέα κλῂς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε προσπόλων Εὐμολπιδᾶν OC 1051 ch. *aurea clavis* in honorem sacri Eleusinii dicitur; divina enim aurea omnia, velut χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνός inc. fr. 767. Aliter de *lucidis* et *fulgidis* dicitur. ὦ χρυσέας ἁμέρας βλέφαρον Ant. 103 ch. πέμφιγα χρυσέαν ἰδών Colch. fr. 319, 4. Et rursum aliter τὸ χρύσεον δὲ τᾶς Δίκας δέδορκεν ὄμμα Ai. Locr. fr. 11, 1. *Deorum* denique *cognomen* est, quod venerabundi et cum honore precamur. ὦ χρυσέα θύγατερ Διός OR 187 ch. Similiter dictum ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα OR 158 ch., quanquam non protinus cogitandum de *Spe* aut *Fama deabus*. — ῠ eius vocabuli apud tragicos corripi mihi aegre persuadeo. Universe quidem ita aliquando fieri videri Herm. observavit de dial. Pind. p. 9. cf. Boeckh. et not. cr. ad Pind. Pyth. 4. init.; sed quae exempla tragicorum Elmsleius collegit ad Eur. Med. 618., ea vocabulo duabus syllabis per synizesin prolato ut OR 158. 187., qualem ipse defendit ad v. 1129., tolluntur omnia, et quod unum adversatur Ant. 103. propter nondum satis exploratam glyconici numeri naturam non certissimum est. Idem Elmsleius cur χρυσοῦς a tragicis abiudicet, cum χρυσῇ χρυσᾶ χρυσοῖς, ἀργυρᾶ, χαλκῇ, χαλκοῖς tritissima sint, non intelligo. Plurimis locis eae formae per diverbia totidem syllabis pronuntiantur, quot scribuntur; ceterum a libris standum.

Χρύση *nympha*: τῆς ὠμόφρονος Χρύσης Ph. 194 an. — *insula*: ἐκ τῆς ποντίας Χρύσης 270. Χρύσης πελασθεὶς φύλακος 1327. ὦ Λῆμνε Χρύσης τ' ἀγχιτέρμονες πάγοι Lemn. fr. 349. Iniuria πόλιν Ἀπόλλωνος Stephanus vocat, quod in *urbem* potius *Troadis* cadit, quae memoratur Captiv. fr. 38.: ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην. — [Cf. C. B. Heinrichi diss. de Chryse et insula et dea in Philoctete Soph. (Bonnae 1839).] (II p. 971, 3.)

Χρυσηλᾰ́κᾰτος *aureis telis praeditus*. χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας Tr. 637 ch. *Dianae*, v. Boeckh. expl. Pind. Olymp. 6. extr. Artemisium litus significatur.

Χρυσήλᾰτος *ex auro ductus*. χρυσήλατος περονίς Tr. 924. χρυσηλάτους περόνας OR 1268.

Χρυσήνιος *aureis frenis utens*. χρυσάνιος Ἀφροδίτα OC 693 ch.

[Χρύσης n. pr. Inscripserat Soph. sic fabulam, cuius sunt fr. 650 a—653 Dind.]

Χρυσόδετος *auro vinctus*. χρυσόδετον κέρας Tham. fr. 232 a., 1. v. κέρας. — χρυσοδέτοις ἕρκεσι γυναικῶν El. 837 ch. de accepto ab Eriphyla monili aureo, cuius ergo Amphiaraum illa prodidit. *Dolum* adsignificari *retis* nomine video; quomodo de *monili* cogitandum non esse Hermannus dicat, non perspicio.

Χρυσόθεμις n. pr. οἵα Χρυσόθεμις ζώει El. 158 ch. τὴν σὴν ὅμαιμον ... Χρυσόθεμιν 326.

Χρυσόκολλος. κοῖλα χρυσόκολλα καὶ πανάργυρα ἐκπώματα Acris. fr. 68, 3. significari videntur *argentea pocula cum emblematis aureis illigatis*.

Χρυσομίτρης *auream fasciam gerens*. τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω . . . Βάκχον OR 209 ch. v. Musgr.

[*] Χρυσόμορφος *auri figura praeditus*. τὴν τοῦδε Ζεὺς ἔγημε μητέρα οὐ χρυσόμορφος inc. L. 2. ap. Brunck.; de Iove qualis Danaen gravidam fecit, sermo est. [Pseudosophoclea est particula. Cf. s. v. βαθμός.]

Χρυσόνωτος *auro superne ornatus*. ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν Ai. 847.

Χρυσόρυτος *aurifluus.* Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους Ant. 950 ch. Sic Dresd. a cum gl. ἓν ρ διὰ τὸ μέτρον, ut Brunckius correxerat sec. Tricl.: [nam LA χρυσορρύτους exhibet.]

Χρυσός *aurum.* χρυσοῦ καναχῆς Ant. 130 ch. τὸν Ἰνδικὸν χρυσόν 1039. ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν Scyr. fr. 501, 3. — De accentu praecipit Herod. π. μ. λ. p. 38, 23.

Χρυσόστροφος *auro tensus.* τά τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν βέλεα OR 204 ch. *aureo nervo missa.*

Χρυσοῦς v. χρύσεος.

*Χρυσοφαής a Brunckio male tribuitur Sophocli quasi ex Helena desumptum (fr. p. 610.): v. Matth. ad Eur. Hecub. 630.

[*]Χρυσῶπις *fulgidis* s. *rubicantibus oculis.* χρυσώπιδες ἐλλοὶ νήχοντο iniuria Sophocli tribuit Eust. p. 1389, 8. V. s. ἐλλός.

[*Χρῶμα. de fr. inc. 956. ἀφάρμακον χρῶμα v. s. φαρμακών.] (II p. 972, 2.)

Χρωματίζω. ἐγρωματίσθη, συνεγρώσθη Σοφ. Ἀθάμ. (fr. 9.) Hesych. ἐγρ.: χρῶμα ἐδέξατο Suid.

Χρώς *cutis,* ut tamen universe significetur *corporis superficies.* ὅπως μηδεὶς κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ Tr. 605. ἱδρὼς ἀνῄει χρωτί 767. κἀπὶ χρωτὶ διψίαν κόνιν παλύνας Ant. 246. — Hinc locutio est ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο Ai. 786., Eustathio memorata p. 796, 56. 1257, 12., Suidae v. ξυρεῖ: *radit ad cutem usque* i. e. *alte penetrat.*

Χυμός *liquor.* ὁ χυμὸς οὐθ' ὅπως ἀφῇ θέλει Ach. Am. fr. 162, 6. de liquore glaciei diffluentis.

Χυτρίζω. Schol. Ar. Vesp. 288. ἐγχυτριεῖς· ἀπὸ τῶν ἐκτιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις. διὸ καὶ Σοφοκλῆς τὸ ἀποκτεῖναι χυτρίζειν ἔλεγεν ἐν Πριάμῳ fr. 476.

Χωλός *claudus.* ὧν ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός Ph. 486. πῶς οὐκ εἰμί σοι χωλός, δυσώδης; 1032. — Tonum discimus ex EM p. 816, 20.

Χῶμα *tumulus.* ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ Ant. 1216.

Χώννυμι *aggero.* τάφον χώσουσα πορεύσομαι Ant. 81. τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς χώσαντες 1203. utrumque de *tumulo excitando.*

Χώρα || *terra,* inprimis certi populi certaeve civitatis. αὐτός τε χώρα θ' ἥδε . . . εὐδαίμονες γένοισθε OC 1553. — ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς OR 14. μίασμα χώρας . . . ἐλαύνειν 97. χώρας ἄνακτες 911. ἐπεὶ χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ 1418. ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας OC 145 ch. ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας 226 an. ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας; 296. σε προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι 404. τᾶσδε χώρας ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα 669 ch. τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος 727. χώρας ἀλάστωρ οὑμὸς ἐνναίων 788. οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας 909. μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας 934. οὓς οὐ μή ποτε χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύξωνται θεοῖς 1024. ἄνακτα χώρας τῆσδε 1476. βασιλεὺς χώρας Ant. 155 an. λαβὼν τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν 1163. μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι Tr. 77. χρόνον προτάξας ἡνίκ' ἂν χώρας ἀπείη 165. ἐπὶ ξένης χώρας 300. βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος Pel. fr. 439. — θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστα OR 1201 ch. χώρᾳ δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ OC 637. [Dind. c. Musgrav. ἔμπολιν.] ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ 700 ch. — Εὐβοΐδα χώραν Εὐρύτου πόλιν Tr. 74. τῶνδε . . . χώραν γυναικῶν 241. ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν 1405. φέρε νῦν στείχων χώραν καλέσω 1452 an. ἐλθόντι χώραν τερμίαν OC 89. χώραν ἕξειν αἰὲν ἄλυπον 1765 an. Horum exemplorum a *civitatis* notione significanda proxime absunt OR 14. 911. 1418. OC 145 ch. 727. 1476. Ant. 155. 1163. Pel. fr. 439., a *patriae* OR 1200. Tr. 241., nullum est autem, quo *urbem* declarari videamus. Nam Tr. 74. ita comparatum est, ut a tota regione ad eius partem, urbem in ea sitam transeatur. — || *locus,* ut videantur confundi χώρα et χῶρος. τίς ὄρνις οὗτος, ἔξεδρον χώραν ἔχων; Tyr. fr. 578. Certe Aristophani quidem eum versum παρῳδοῦντι Av. 276. *peregrini* significatio convenit, Sophocli, qui illis verbis Tyronem fabulam orsus est, non videtur: v. ἔξεδρος. (II p. 973, 8.)

Χωρέω. Formarum *praesens* multa exempla habet; praeterea *imperfectum* ἐχώρει legitur Ph. 396 ch. OR 750.; *futurum* χωρήσομαι El. 404; *aoristus* χωρήσαντα Tr. 304. — || Proprie significat *ire,* etiam de *adeuntibus* et *abeuntibus.* ἄνδρε γὰρ δύο . . . χωρεῖτον Ph. 541. ἀλλὰ χωρῶμεν 635. 645. χωροῖς ἂν εἴσω 674. χώρει σύ 1068. *recede.* χωρῶμεν δὴ πάντες ἀολλεῖς 1469 an. χωροῖμ' ἂν εἰς τόδε OC 507. βιοστερῆ χωροῦντα 747. de *oberrante* dictum. χώρει ἔξω θᾶσσον 824. πομπὸν δέ με χωρεῖν 1020. χωρῶν ἀπεῖλει νῦν 1038. χωρεῖτε 1544. τί μέλλομεν χωρεῖν; 1628. χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε 1641. ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας . . . χωρεῖ Ant. 158 an. τί χωρεῖς οἷ μολὼν δώσεις δίκην; 228. τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν πόντου . . . χωρεῖ 336 ch. ἔσω χωρεῖ πρὸς αὐτόν 1227. χώρει νυν Tr. 92. χωροῦσι πρὸς σέ 285. πρὸς δὲ δώματα χωρῶμεν ἤδη πάντες 333. εἴσω στέγης χωρῶμεν 493. κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε χωρεῖν 496. χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα 870. χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετόν τι θαῦμα 961 ch. Minus hoc accurate dictum de Hercule, qui portabatur aegrotus. χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν Ai. 811. χωρεῖν ἑτοῖμος 813. χωροῦντ' ἄνευ σου 1010. *redeuntem.* ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος El. 1323. χωρεῖν ἔσω 1374. ἐκ προαστίου χωρεῖ γεγηθώς 1432. χωροῖς ἂν εἴσω σὺν τάχει 1491. χώρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες πατέρα τὸν ἀμόν 1495. πρὸς ναρὰ δὴ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά Troil. fr. 560. χωρῶμεν εἰς τὰ τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα inc. fr. 779, 2. — πότερον ἐχώρει βαιός . . . ; OR 750. de *iter faciente.* — χωρήσομαί τἄρ' οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ El. 404. — || Tralate dicitur quatuor modis. Primum de *incidente in aliquam fortunam,* quod ab *accedentibus* et *appropinquantibus* sumptum est. πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν Ai. 945. Deinde de *consilium exsequendum aggrediente.* χωρῶ πρὸς ἔργον Ai. 116. ἆρά σοι δοκεῖ χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ; El. 615. Tum de *dolore penetrante.* χωρεῖ πρὸς ἧπαρ γενναία δύη Ai. 938. Denique de *impetu infenso.* ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει Ph. 396 ch. ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων λάθρα χωρῇ OR 619. μή ποτ' εἰσίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι Tr. 304.

Χωρίς. || Adverbium *seorsim* s. *separate* significans. Maxime ea vocabuli natura manifesta redditur, cum casum additum non habet. αἶν οὔ ποθ' ἡμὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός OR 1463. Male haec schol. explicat; αἶν ἡ τράπεζα ἡ ἐμὴ οὔποτε χωρὶς ἐστάθη ἄνευ βορᾶς τοῦδ' ἀνδρός ordo verborum est; in eo tamen Hermannum non sequor, quod αἶν dativum potius quam genitivum esse puto.

χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια OC 808. *Non protinus iuncta* illa, igitur *diversa* esse dicitur: v. Schaef. ad Dion. de c. v. p. 292. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς; Ant. 510. γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ OR 608. gl. μακρὰν ὄντα αἰτίας et μάτην, perperam utrumque. *Hoc solo argumento eoque incerto*, inquit, *non alio*. Hoc iam ante Erfurdtium viderat Spanh. ad Callim. lavacr. Pall. 59. Cum casu *genitivo* simili significatione dicuntur haec. μή μ' ἀφῇς ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου Ph. 487. *semotum ac sepositum ab omni hominum commercio*. Alia sic dicuntur, ut ad praepositionis usum viam faciant. εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς OR 550. *separatum a recta ratione* i. e. *sine ea*, αὐθαδίαν ἄνουν. σμικροὶ μεγάλων χωρὶς Ai. 158 an. σοῦ χωρὶς 166 an. οὔτοι σ' Ἀχαιῶν μή τις ὑβρίσῃ... οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ 561. *me orbatum*. — ‖ Adverbialiter item significat *praeter*. τίς ὁ χειροτέχνης... ὃς τήνδ' ἄτην χωρὶς Ζηνὸς κατακηλήσει; Tr. 1003 an. Male schol. εἰ μὴ ὁ Ζεὺς βούλοιτο, *invito Iove* explicat. Sed iniuria tamen hanc sententiam atque OC 808. Ant. 510. contendit Schaeferus l. c. Similiter sed sine casu dicitur νῦν δ' οὐδέν εἰμι. χωρὶς ἀλλὰ πολλάκις ἔβλεψα ταύτῃ τὴν γυναικείαν φύσιν Ter. fr. 517, 1. Si cum aliis post χωρίς distinxeris, quid οὐδέν εἰμι χωρίς sit, non perspicio. Sic χωρὶς ἀλλά *praeterea vero* i. e. *omnino* significare videtur. — ‖ Praepositionis modo dicitur, ut *sine* significet. οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρίς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ Ph. 115. πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ El. 945. γυναικὸς ἐσθλῆς χωρὶς inc. fr. 679, 2. — De tono v. schol. Il. π. 324. Arc. p. 183, 1. (II p. 974, 30.)

Χωρίτης *regionis incola*. κλύω μὲν οὐκ ἔγωγε, χωρίτην δ' ὁρῶ Aeg. fr. 22. ut dedit Dind. c. Meinekio: χωρίτην σ' ὁρῶ cod. Rhediger. Stephani. τρέφουσι κρήνης φύλακα χωρίτην ὄφιν Herc. Taen. fr. 219. — De accentu v. ἀλήτης.

Χῶρος [Lob. Prolegg. p. 9.] *locus*. ‖ Proprie dicitur: θηρῶν, οὓς ὅδ' ἔχει χῶρος οὐρεσιβώτας Ph. 1148 m. ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται 1153 m. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος...; OR 732. χῶρος δ' ὅδ' ἱερός OC 16. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; 38. 52. χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἐστί 54. ὁ χῶρος ἔσθ' ὅδε 650. — εἴτ' ἔχει χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε Ph. 23. καὶ χῶρον τίν' ἔχει 154 ch. τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα, τὸν δὲ χῶρον οὐ OC 24. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν 37. χῶρον... ἐξηγήσομαι 1520. χῶρον δὲ... στείχωμεν ἤδη 1540. χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω Ai. 657. — χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν; OR 1126. — στείχων δ' ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους OR 798. τίνας χώρους ἀφίγμεθα; OC 2. τοὺσδ' ἀνὰ χώρους OC 1058 ch. — ‖ Figuratam dictionem haec duo exempla habent. τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται χώροισιν αὑτοῦ Tr. 145. *in eiusmodi locis pascitur*, i. e. talia agitat eoque genere vitae utitur: v. Herm. χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν, ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει inc. fr. 757, 1. De Thyest. fr. 239, 4. v. χλωρός. Qui de accentu diserte praeceperit, non novi. (II p. 975, 9.)

Ψ.

Ψακαλοῦχος *pullos* s. *catulos habens*. ψακαλοῦχοι μητέρες inc. fr. 962.; quod quid sit Eust. explicat p. 777, 61.: ψάκαλα, τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὴ γεγονότα, ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ. et p. 1625, 48. ex Aristophanis grammatici libro περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν, Ἔμβρυα inquit καὶ ἀρτιγενῆ δὴ ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι καὶ ὀρταλίχους. ὅθεν φησὶ παρὰ Σοφ.: Ψακαλοῦχοι μητέρες αἶγες τ' ἐπιμαστίδιον γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν Cf. Hesych. ψακαλοῦχοι: ψακάλας ἔχουσαι. εἰσὶ δὲ ἔμβρυα.

Ψακάς v. ψεκάς.

Ψαλίς *fornix*: de *tugurio* certe dictum videtur στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα Lac. fr. 336. explicat Pollux 9, 49. ἔστι δὲ ἡ ψαλὶς εἶδος οἰκοδομήματος. Sed ψαλίδας, τιάρας καὶ σισυρνώδη στόλον Mys. fr. 362. cum de *cultu barbarorum* dicatur, neque *fornicis*, nec, quam primam ferunt, *forficis* significationem pati videtur; contra poeta solitaria captare solitus multisque vocabulis plane singularis significationis auctor ψαλίδα pro ψέλλιον *armilla* s. *torques* posuisse videtur, quod genus ornamenti Asianis inprimis dilectum scimus. Huic significationi firmandae illud fortasse advocari poterit, quod ψαλίδα Hesychius praeter alia τὸ ἅρμενον interpretatur; ab hoc enim vocabulo, etsi vulgo aliter dicitur, si originem spectes ψελλίου significatio aliena non est. Sic fortasse non egebimus Bergkii emendatione, qui sensum pulchre perspexerat, ψέλλια, τιάρας, comm. de fragm. Sophocl. p. 20.

Ψάμαθος *arena*. ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος Ai. 1064. — Accentum observavit Arc. p. 49, 17.

Ψαύω *tango*. κἀμὲ φέρων ἐπ' ὤμοις... ψαύει ματαίαις χερσίν Tr. 565. de *inhonesta* tactione. πᾷ μου ψαύεις; 1006 an. ψαύω μὲν ἔγωγε 1020 m. ὅσων ἐγὼ ψαύοιμι OR 1465. de *cibo*. ψαύω καὶ δὴ OC 173 an. μὴ ψαύειν λέγω 856. ἢ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ; 863. LA scripturam ψαύεις prae Tricliniana illa solus recentiorum editorum Reisigius servavit. μὴ ψαύετε 1544. ἤλαε δ' ὀργάνων ὅτου ψαύσειεν Tr. 906. χεροῖν ψαῦσαι μ' ἔασον OR 1467. σῇ ψαύσας χερί 1510. ὡς ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα OC 1131. ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων 1639. — Tralatae dictionis duo exempla sunt, utrumque de *lingua et sermone*. κεῖνος ἐπέγνω μανίαις ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις Ant. 961 ch. ἐπέγνω ψαύων iungenda. [Copiose locum tractavit Lehrs. in annal. Fleckeis. 85. (a. 1862.) p. 310.] ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, πατρὸς τριπόλιστον (τριπλοιστὸν) οἶτον Ant. 857 m. Accusativus κατὰ τὸ σημαινόμενον dictus est, quia ex verbo ψαύειν *commemorandi* s. *dicendi*, τοῦ λέγειν s. μνημονεύειν notio reperitur. Unum igitur accusativi exemplum Ant. 961 ch. reliquum est, quod ipsum non sic diceretur, nisi ψαύων tralate significaret λοιδορῶν. Quod Matthiae Gr. §. 330. not. p. 639. t. 2. verbi θιγεῖν cum accusativo positi exemplum habet Ant. 546. commode sic explicabitur ut ἅ sit ταῦτα, ὧν, de quo genere egimus in v. ὅς. (II p. 976, 13.)

Ψάω intransitive dicitur de villo laneo propter vim veneni *diffluente et fatiscente.* ψῇ κατ' ἄκρας σπιλάδος Tr. 678. Affert ea verba Eust. p. 751, 52. 1071, 9., utroque loco sine adscripto ι, comparans cum κνῇ, ζῇ, ἐχρῆν. Hoc secuti sunt Brunck. et Erfurdt.; sed cum *praesenti* ea scriptura convenire vix videatur, inde Elmsleio subnata corrigendi libido κάψῃ (ad Eur. IT 311. = p. 242. ed. Markl. Lipsiae repetitae). Sed Herm. Schaef. Buttm. ad Plat. Gorg. p. 523. et Gr. Mai. §. 105. not. 14. iure praetulerunt ψῇ ut ζῇ, σμῇ. Et certo addicunt libri. Num Hesychius Sophoclis locum spectaverit, incertum; sed satis bene emendavit eum Wakef., ψεῖ, ῥεῖ, φθίνει, cum legatur ψείρει, φθείρει: scribendum autem ψῇ.

Ψέγω *vitupero.* ἐμὲ ψέγεις OR 338. πῶς γ' ἂν τό γ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; OC 977. ὅσα λέγει τις ἢ πράσσει τις ἢ ψέγειν ἔχει Ant. 689. τοὺς πέλας ψέγε El. 551. — τίς ποτ' ἐστίν, ὅν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι; OC 1172. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; Ai. 1130.

Ψεκάς *gutta*, inde *pluvia guttatim stillans.* ὑπὸ στέγῃ πυκνῆς ἀκοῦσαι ψεκάδος Tymp. fr. 563, 3. Apud Stobaeum 59, 12. cod. A. ψακάδος, et sic apud Ciceronem ad Att. 2, 7. Ms. vetustum Victorii; editur autem ψεκάδος. ψεκάς consensu abiiciunt Phrynichus app. soph. p. 73. Moeris p. 419.; sed EM p. 817, 11. et Eust. p. 1071, 9. etsi utriusque memoriam habent, utrum praeferendum sit, non definiunt. Apud Hesychium ἐψάκασεν: ἔσταξεν videas, sed etiam ψεκάς et ψεκάδες, quae ῥανίδες, σταγόνες explicantur, ut ordini illi literarum, cui tantum tribuit Piersonus l. c. momentum vix ullum sit. Ap. Aristoph. ψακάς constat Pac. 121. Thesmoph. 863., apud tragicos utriusque scripturae memoria, Aesch. Agam. ~~1363. 1516~~. Eur. Hel. 2. et καταψεκάζειν Aesch. Agam. 547. Sic ψεκάς a tragicis alienum esse non puto, ψακάς autem qua aetate vixerunt, qui regula et norma loquendi habiti sunt, probatum arbitror. 1390. 1534 (II p. 977, 7.)

Ψευδής *mendax.* De *rebus:* ἄλλο ἢ ψευδῆ λέγειν Ph. 100. τὰ ψ. λ. 108. Creus. fr. 323, 1. *mentiri.* ὅτι τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι OR 526. καὶ ψευδῆ δοκεῖν Ant. 323. ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων 1054. τὸ κέρδος ἡδύ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ inc. fr. 717, 1. οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι ib. 2. — De *animatis.* τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθῃς Ph. 992. ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει Ant. 657. ψευδεῖ καλεῖσθαι Tr. 454. — Accentum docet EM p. 435, 42.

Ψευδοκῆρυξ *mendaciorum praeco.* τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας Ph. 1306. Ego cum Wakef. et Buttm. nomine illo contumelioso Ulixen tangi puto.

Ψευδόμαντις *falsa canens.* οὐκ ἐρεῖς ὡς ψευδόμαντις (ἐστί) OC 1097.

Ψεῦδος *mendacium.* εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει Ph. 109. κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος 842 m. ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν coniungenda sunt. μηπώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν Ant. 1094. ψεῦδος οὐδὲν ὧν λέγω El. 1220. οὐδὲν ἕρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου Acris. fr. 59.

Ψευδοστομέω *mentior.* τὸ μὴ ψευδοστομεῖν OC 1127.

Ψευδόφημος *fallax* de vaticinio. πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ κοὐ ψευδόφημα OC 1517. Plerique libri Triclinianam recensionem referentes ψευδόθυμα habent.

Ψεύδω *fallo.* καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ Ai. 1382. Hoc respicere videtur Eust. p. 1436, 37. cum ex Soph. affert ἔψευσάς με τῆς ἐλπίδος. εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με OC 628. σὲ ... θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν 1509. ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων [σῆμα τῶν Dind.] προκειμένων 1512. *nihil non fallentes* i. e. eventum dantes omnium. ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην Ant. 389. i. e. ψευδῆ καθίστησι (nos *straft Lügen*). μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ Pel. fr. 441., v. μή. Sic *passivum* dicitur. εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι γνώμην Tr. 712. ψευσθεῖσα δώροις Ai. 177 ch. *fraudata*, v. δῶρον et ἄδωρος [nam Dind. cum Musgr. scripsit κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσ', ἀδώροις εἴτ' ἐλαφηβολίαις]. ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με ἔσαιν' Ἐρινὺς ἡδοναῖς ἐψευσμένον Teucr. fr. 508, 4. — *Medium* est *mentiri.* εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν ψεύδει Tr. 450. ἢν τάδε ψευσθῇ λέγων Ph. 1342. κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον OR 461. Si additur *accusativus personae,* significatur *mendacio fallere.* ὧν γὰρ ὤμοσ' οὐκ ἐψευσάμην οὐδέν σε OC 1145., quod tamen etiam ἔψευσα dici licebat. (II p. 978, 2.)

Ψεύστης *mendax.* τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν ὧν ἐς ὕστερον ψεῦσται φανούμεθα Ant. 1195. ὧν ψεῦσται coniungenda, *quae mendacia nos dixisse post manifestum erit.* — Accentum generis exposuit EM p. 435, 48.

Ψήκτρα *strigilis.* διὰ ψήκτρας σ' ὁρῶ ξανθὴν καθαίρονθ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχός Oenom. fr. 422. V. Valcken. ad Eur. Hippol. 1174.

Ψηφίζω *decerno.* οὐκ ἄν ποτε δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν Ai. 449. [*in suffragia ire iubere* expl. Weismann. in Pr. Gymn. Fuld. 1852.] Anachronismum, qui inest in verbo ψηφίζειν, notavit Eust. p. 361, 30. Poetae sensum non assecutus est schol. Pal., cum scribat ψηφίζω, τὸ λογαριάζω, ψηφίζομαι δέ, τὸ τὰς ψήφους τίθημι.

Ψηφοποιός *suffragator.* κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης Ai. 1135. *dolo tuo suffragia illi erepta sunt*, i. e. *suffragiis a te fraudatus est.* V. Dissen. expl. ad Pind. p. 447.

Ψῆφος *suffragium.* μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς ψήφῳ, διπλῇ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ OR 607. — *decretum.* εἰ νόμου βίᾳ ψῆφον τυράννων καὶ κράτη παρέξιμεν Ant. 60. τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων τῆς μελλονύμφου ... πάρει; 632.

Ψιθυρός *susurrans*, i. e. *clandestinus.* τοιούσδε λόγους ψιθυροὺς πλάσσων Ai. 148. *fictos in aurem insusurrat rumores.* Affert Suid. v. ψίθυρος: hoc enim accentu ap. hunc et in apogr. ap. Soph. scribitur (in cod. Flor. Γ. ψιθήρους), eoque originatio spectat ab Etymologo prolata p. 818, 53. Verum verbalis adiectivi naturam vox prae se fert, ut acuenda videatur, nisi certus auctor alterius pronuntiationis proferatur.

Ψιλός *nudatus.* ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν Ant. 426. Hinc tralatum ita est. ut significet *armis nudatum:* κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὡπλισμένῳ Ai. 1123., item *subsidio auxiliisque orbatum:* εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλός Ph. 958. arcum enim, unicum victus quaerendi subsidium, amiserat. ἔξοιδά σε οὐ ψιλὸν οὐδ' ἄσκευον ἐς τοσήνδ' ὕβριν ἥκοντα τόλμης OC 1029. de non comitato. Aliter dicitur ὅς με ... ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχει βίᾳ OC 866. Sic Antigonen vocari putat Reisig., quod

ipsa deserta sit et inermis. Herm. *vilem oculum* interpretatur, ψιλά enim proprie *detrita* dici et *eis rebus destituta, quae quis maxime requirat.* [Volckmar. in Philol. 1866. p. 668. iungi vult ψιλόν με *orbum me.*] Equidem *infirmum* potius, *non idoneum defensioni* intelligo, a similitudine ψιλοῦ, *levis armaturae hominis.*

Ψό aversantis aut indignabundi interiectio. τὸ ψὸ ἐν Ποιμέσι Σοφοκλέους (fr. 461 a.) ἐπίφθεγμα. EM p. 405, 32. Item tanquam μονήρες memoratur Herodiano π. μ. λ. p. 46, 17. (et apud Eust. p. 855, 24.) et grammat. in Crameri AO 1. p. 118, 14. 343, 24. (II. p. 979.)

Ψόγος *reprehensio.* οὐ ... χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ Ant. 759. εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο μᾶλλον ἢ ψόγον Alet. fr. 92.

Ψοφέω *strepo.* ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ Acris. fr. 58, 2. Loquitur quidam omnem sonitum extimescens.

Ψόφος *sonitus.* φιλημάτων ψόφος Salmon. fr. 482, 1. Adsignificatur *vociferatio:* τοῦ δὲ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην Ai. 1116. Cf. Valck. ad Phoen. 397. (p. 144.)

Ψυχή. ‖ *anima, spiritus vitalis, vita.* τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι OR 94. οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς ἱκετεύομεν OC 1326. ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς Ant. 322. τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν Ai. 1270. τουμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα El. 786. *sanguinem vitalem.* ψυχῆς ἀφειδήσαντε 980. λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστιν ἀγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι 1484. ὅσοις ἔνι ψυχή inc. fr. 678, 8. *quidquid animam habet.* — ‖ *anima mortui.* οὐδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί OC 999. *si reviviseeret.* — ‖Inde *circumlocutioni faciendae* adhibetur; *cum genitivo:* μνημεῖον ... ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν El. 1127. i. e. *ipsius Orestis.* τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων Ph. 55. *Sine genitivo* aliquando ita dicitur ut *ipsum hominem* significet. Viam facit illud Aiacis v. 154. τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοι, adsignificatur enim *vir magno animo.* ὦ μελέα ψυχά, ὃς μηδ' οἰνοχύτου πώματος ἥσθη δεκέτει χρόνῳ Ph. 714 ch. *o miserum hominem!* ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας Ant. 1069. ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι ... μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν OC 499. μόνον μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ 1207. i. e. ἐμοῦ, de *vita* enim minime agitur, sed de ipso Oedipo in potestatem redigendo. Huic simile est ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς El. 775. i. e. ἐξ ἐμοῦ γεγώς. φύσιν interpretatur Moschop. dictt. Att. v. ψυχή, schol. Eur. Hecub. 175. schol. Aristoph. Plut. 524. Herm. non videtur comparare debuisse v. 776. Diversissima miscet in hoc genere Abresch. ad Aesch. Agam. 972. — ‖ *animus.* ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ ψυχή Ph. 1013. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καί σ' ὁμοῦ στένει OR 64. οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει ψυχῆς πλάνημα 727. τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θυμοῦ βέλη ψυχᾶς ἀμύνειν; 894 ch. v. Herm. ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην Ant. 176. ψυχὴ γὰρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη 227. De hac animi tanquam προσωποποιΐα dixit Stallb. ad Plat. Hipp. Mai. p. 207. ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει; 317. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν 559. Non enim de *anima* intelligendum, quae non moritur, sed *animo* s. *mente tenus se dudum apud mortuos versari* dicit Antigone, ψυχή autem subrogatur ipsi appellandae per προσωποποιΐαν. ὅστις . . . δοκεῖ ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν 708. adsignificata *prudentia:* *τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὑταὶ ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν 929. [delevit verba αὑταὶ et ψυχῆς Dind., γ' ἔχουσιν mutato in ἐπέχουσιν. v. annot. ed. Ox. 3.] σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ ψυχᾷ πολέμους El. 219 an. ἐμπαίει τί μοι ψυχῆς σύνηθες ὄμμα 903. v. ὄμμα. νέαν ψυχὴν ἀτάλλων Ai. 559. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ 1361. ὦ ψυχὴ σκληρά Tr. 1260 an. Se ipse compellat Hercules; similia adscripsit Seidler. ad Eur. IT 818. ψυχὴ γὰρ εὔνους καὶ φρονοῦσα τοὔνδικον fr. Alet. 88, 1. ἐπιμελεστέρα ψυχὴ κατέστη Oenom. 419, 2. Incerto sensu ψυχῆς ἀνοῖξαι τὴν κεκλημένην πύλην fr. Polyid. 467 b. θεῶν ἄνω ψυχὰς ταράσσει [χαράσσει ap. Stob.] (ἔρως) Phaedr. fr. 607, 3. In verbis quae circumferuntur EM p. 514, 11. versus inesse anapaesticos putes; sed Sophoclis esse eo minus verisimile est, quod quae proxime antecesserunt, alium auctorem habere videntur; v. κέναδος. OR 666 ch. cum legatur: ἀλλά μοι δυσμόρῳ γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυχάν, hoc vocabulum propter numeros antistrophicos Herm. delevit. [Dind. servato eo mutavit φθίνουσα in φθινάς.] — Tonum notavit Arc. p. 115, 20.

Ψῦχος *frigus.* ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῇ πάρεστιν ἐνθάκησις Ph. 17. *hiberno tempore.*

Ψυχρός *frigidus.* Proprie dicta haec: οὑμὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται OC 622. κυνὸς ψυχρὰν δύσιν Naupl. fr. 379, 11. Tralate autem illa: θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις Ant. 88. *in rebus frigus incutientibus* i. e. *horribilibus*, v. Hermann.; male enim de *vanis* et *inutilibus* Erf. explicat. — ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται, γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις Ant. 650. *ingratum, aversandum.*

Ψύχω *refrigero.* Plutarch. Mor. p. 691 d. καὶ ταῦθ' ὁρῶντες ὅτι ταὐτὸ ἱμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνει, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν λέγομεν, ὥσπερ ἡ τραγικὴ τρόφος ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται. λεπτοσπαθήτων γλανιδίων ἐρειπίοις θάλπουσα καὶ ψύχουσα Niob. fr. 400, 2. (II p. 980, 26.)

Ω.

Ὦ interiectio, num articulus sit, disputatur ab Apoll. de synt. I. p. 17. et schol. Dion. Thr. p. 903. Inflecti solet, quando non *proclamantis* est, sed sermo *allocutionem* potius quandam habet, non ut protinus aliquem nominatim compellemus, sed ita etiam, ut nobiscum ipsi aliquid contemplemur.

A. ὦ *extra verae allocutionis nexum positum*

1. Sic *simpliciter* dicitur. ὦ δύστηνος (sc. οὖσα) Ant. 379 an. ὦ δύστανα γένη βροτῶν Ph. 177 ch. ὦ φίλτατον φώνημα 234. ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ 530. ὦ μελέα ψυχά 714 ch. ὦ τάλας 1082 m. ὦ δύστανος ἐγὼ τὰ νῦν 1152. ὦ τλάμων πάτερ Ai. 641. ὦ περισπερχὲς πάθος 982. ὦ τάλαιν' ἐγώ El. 807. ὦ δυστυχὴς 934. ὦ τλῆμον Ἑλλάς Tr. 1112. Haec pauca de

pluribus delibamus, quae quaeri possunt in vocabulis δύσμορος, δυστυχής, δυστάλαινα, τάλας, τλήμων, φίλος. Alia eius significationis exempla, ὦ aut iteratum aut aliis particulis colligatum monstrantia, mox apponemus. (II p. 981, 5.)

2. *Amplificatur* id sententiae genus, ut plura verba in modum, quem primum posuimus, colligentur. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρός, ὦ πικρὸς θεοῖς Ph. 254. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων 867. ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον Ant. 746. ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι 1276 m. ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον Ai. 992. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγων πέρα ... μοχθήσας ἐγώ Tr. 1046. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις OR 1297 an. ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἁμέρα ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι El. 201 m. ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν πολύπονος ἱππεία 504 ch. ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον 1181. ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι 1326., siquidem tenenda distinctio maxima, quam in Hermanni editione nescio an casu positam videmus: sin, vocativus alloquentis erit, ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος inc. fr. 682, 1. Haec omnia *contemplationem* habent aut *mirationem* aut *exclamationem* nostro animo quasi auditore sive apud nos factam ipsos, et potest Latine accusativus exclamandi substitui: *heu me miserum!*

3. Cum *imperativis:* ὦ χαῖρ', Ἀθάνα Ai. 91. ὦ χαῖρ', ἄνασσα El. 666. ὦ ἀκούετε fr. Acris. 58, 1. ὦ ἀμφ' ἐμοῦ στεῖλαι Niob. fr. 393.

4. In *formulis obtestandi*, in quibus nec semper imperativus inest, nec, si est, cum ὦ necessario colligatur. ὦ πρὸς θεῶν ὕπεικε Ai. 371. ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε OR 646. ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς ἢ πατρός; φράσον. 1037.

B. ὦ *cum vocativo alloquendi dictum.*

1. Cum *unius nominis* vocativo. Inutile foret, exempla iterum apponere in vocabulis ἄναξ (ibi v. et de ὦναξ), ἀνήρ, ἄνθρωπος, γυνή, Ζεύς, θεός, κασίγνητος, ξένος, παῖς, πατήρ, πόλις, πόποι, σπέρμα, τέκνον collecta; eo igitur quaerentes relegamus. Quae vocativum iteratum monstrant, velut ὦ παῖ παῖ, postea commemorabimus. Unum hic ponendum est ὦ τάν s. 'τάν s. τᾶν. Herm. in Bacchis 794. inaudito modo scripserat, inflexis accentibus duobus, ὦτᾶν. Matthiae in edendo Euripide modo ὦ τάν (Heracl. 321.), modo ὦ 'τάν dedit (Heracl. 687.), Dindorfius ὦ τᾶν, Brunckius ὦ 'τάν, Wolfius in Plat. apol. Socr. p. 32. ὦ τᾶν. Veterum communis est scholiastae Plat. apol. apud Siebenkeesium p. 4. 5. Suidae et Phavorini opinio, longeque illis doctioris Philemonis p. 132., primam inflectendam, ὦταν, nam signum praeterea craseos adiici, ὦ'τᾶν, vix poterit. Etymologus p. 825, 15. ultimam inflectit ὠτᾶν, ultro addens, quae plurimorum librorum consensionem significare videntur περισπᾶται δέ, ὄφειλον ὀξύνεσθαι. Tertiam rationem Apollonius suadere videbatur, ut olim ex libro illius de adverbio excerpta ferebantur, ὦ 'τάν: v. Sturz. de dial. Alexandr. p. 181. Bast. ad Greg. Cor. add. p. 904.; et sequitur eam Eust. p. 24, 17. Verum nunc edita tota Apollonii disputatione (de adv. p. 569, 11 sqq.) certissimum est Etymologum sua ex uberrimo doctissimi hominis penu deprompsisse. Is enim cum Tryphonem refutasset, qui ex ὦ fieri decreverat ὦτα et ὦταν, advocans dissimillimum δή et δῆτα, quod nec ν assumit unquam nec α producit, Didymi sententiam sequitur ex ἔτης fieri ἐτᾶν, ut μεγιστᾶν s. μεγιστάν, et videri etiam νεᾶν fuisse vocabulum ex νέος procusum, unde νεᾶνις et νεανίσκος sit; inflexum autem accentum quominus quis librariorum errori tribuat, prohibet explicatio ab aliis incertis auctoribus proposita, improbata Apollonio ipso, non tamen ut negaret recte inflecti; aiebant illi, Doriensium esse ὠτᾶν ellipticam dictionem pro ὦ τῶν subaudito ἑταίρων. Scribemus igitur ὠτᾶν, nec est ratio adeo simplex, ac Reisigio visum (coniect. p. 217.), ὦ 'τάν suadenti. Nec de μεγιστάν, νεάν, ξυνάν acuendis pugnaturum Apollonium credo (v. Lob. ad Phryn. p. 196.), id enim agebat, ut de vocabulis quamvis penacui aut propenacui solitis, velut ἔτης, νέος, μέγιστος talia proseminari doceret, quae in ultima tenorem gererent; verum tota eius oratio docet de inflexo accentu, qui in libris prostaret, explicando homines quaesivisse. — ὠτᾶν legitur ap. Soph. OR 1145. Ph. 1387. [LA priore loco ὦ 'τᾶν, altero ὦ τᾶν m. sec., ὦ τὰν m. pr.]

2. Cum *vocativo substantivi et adiectivi.* Legitimum quidem eum utriusque locum existimari consentaneum est, ut adiectivum praecedat, sequatur substantivum. ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες, ... ὦ καταρρῶγες πέτραι Ph. 936. ὦ πατρῴα γῆ 1040. ὦ πταναὶ θῆραι χαροπῶν τ' ἔθνη θηρῶν 1146 m. ὦ στυγνὸς αἰών 1348. ὦ μεγάλα φάτις Ai. 173 ch. ὦ φίλ' Αἴας 529. ὦ κλεινὰ Σαλαμίς 596 ch. ὦ τλᾶμον πάτερ 641 ch. nisi hoc, ut supra fecimus, ad primam ὦ dicendi rationem refertur. Possit tamen etiam ita dici cogitari, ut patrem quasi praesentem alloquantur. ὦ δαΐα Τέκμησσα 784. ὦ φίλτατ' Αἴας 977. 996. ὦ δυσθέατον ὄμμα 1004. nisi hoc mirationis potius habendum: v. Lob. ὦ φιλία γενέθλα El. 226 m. ὦ δύσθεον μίσημα 289. ὦ Λύκει' Ἄπολλον 655. 1379. ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα 1066 ch. ὦ κασίγνητον κάρα 1164. ὦ φίλτατον φῶς 1224. nisi hoc priorem rationem spectat. ὦ φίλταται γυναῖκες 1227. 1398. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτήρ 1354. ὦ φίλταται μὲν χεῖρες 1357. ὦ πότνιαι δεινῶπες OC 84. ὦ γλυκὺς Ἅιδας Tr. 1040 m. — Verum minime infrequentia eiusmodi exempla sunt, quae substantivum interiectioni subiectum, deinde additum insuper adiectivum monstrent. Is ordo turbationem legitimi prae se ferre et insolentior adeo esse visus est Schaefero mel. crit. p. 114.; is vero ab Erf. duorum Sophoclis exemplorum admonitus, quibus plura post ipse adiecit, gravius nomen subiici particulae pronuntiavit, quod mox intellexit ne ipsum quidem probari posse. Accuratius exposuit Herm. ad Hom. hymn. Apoll. 14.; nec tamen in omnibus exemplis sensus discrimen agnosco, sed poetis aliquid in eo genere libertatis concedendum esse arbitror. ὦ ξένε Κεφαλλήν Ph. 791. ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον 952. ὦ τόξον φίλον 1128 m. ὦ πόλις πατρία 1213 m. [ὦ πόλις ὦ πατρία Dind.] ὦ παῖδες οἰκτροί OR 58. ὦ σπέρμ' ὅμαιμον OC 330. ὦ λῆμ' ἀναιδές 960. ὦ φῶς ἀφεγγές 1549. ὦ τροφῆς ἐμοί Ai. 863. ὦ ψυχὴ σκληρά Tr. 1260 an. ὦ φάος ἁγνόν El. 86. ὦ θεοὶ πατρῷοι 411. ὦ θρέμμ' ἀναιδές 622. ὦ δέμας οἰκτρόν 1161. ὦ γενεὰ τάλαινα 1413 ch. Idem est, cum substantivum appositione additum sequitur. ὦ ξεῖν' ἀλῆτα OC 1096. Altera vocabulorum collocatio est ὦναξ Ἄπολλον OR 80. ὦναξ Ἅιδη Tr. 1085 m. Paulo aliter etiam iudicandum de addito adiectivo gentem et terram significante. ὦ γῆ Φεραία inc. fr. 758, 1.; quanquam dicitur ὦ Λημνία χθών Ph. 986. (II p. 983, 21.)

3. Cum *pronomine vocandi indice.* ὦ οὗτος, Αἴας Ai. 89. ὦ οὗτος, οὗτος, Οἰδίπους OC 1627.

4. Cum *participio nominis substantivi munus su-*

stinente. cf. Elmsl. ad Eurip. Heracl. 693. ὦ δεινὰ δράσας OR 1327. ὦ πάντα τολμῶν OC 761. ὦ κτανόντας τε καὶ θανόντας βλέποντες Ant. 1263 m. ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη 1286 m. ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων Tr. 99. ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα 102 ch. ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν Ai. 845. ὦ πολλὰ λέξας ... ἔπη 1272. ὦ δεινοτάτας ... πεμφθεὶς κελεύθους El. 1162. ὦ μηδὲν ὑγιὲς ... φρονῶν Ph. 1006. ὦ φίλτατ' εἰπών 1290. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας 1380. ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος 1402. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας 1445 an. ὦ πάντα πράσσων fr. Synd. 155, 1. ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν Iph. fr. 293 a. ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους Scyr. fr. 497, 1.

5. *Praefixum* ὦ *ampliori verborum compagi*. ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφείς, Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε Ph. 3. ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν 974. ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμίστατε 984. ὦ θεοῖς ἔχθιστε 1031. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον θερμὸν καὶ παγετῶδες 1081 m. ὦ πληρέστατον αὐλίον λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ 1087 m. ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων 1170 m. ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοῦ κύκλοι 1354. ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον 1464 an. ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς OR 14. ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα 40. ὦ βροτῶν ἄριστε 46. ὦ Διὸς ἁδυεπὴς φάτι 151 ch. ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα 158 ch. ὦ χρυσέα θυγάτηρ Διός 188 ch. ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία 300. ὦ κακῶν κάκιστε 334. ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας 830. ὦ θεῶν μαντεύματα 946. ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα 950. ὦ φέριστε δεσποτῶν 1149. ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι 1223. ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι 1524. ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου, ἴτ', ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι πασῶν Ἀθῆναι, τιμιωτάτη πόλις OC 106. 107. ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας 145 ch. ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾶν 327. ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ 607. ὦ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον 720. ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα 1693 m. ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος 1701 m. ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον Ant. 937 an. ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ Ἀγαμέμνονος παῖ El. 1. ὦ δείπνων ἀρρήτων ἔκπαγλ' ἄχθη 203 m. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν 1126. ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα θερμὰ λουτρὰ καὶ πάγους Οἴτας παραναιετάοντες Tr. 633 ch. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν 994 an. ὦ πάντων Ἑλλήνων ἀδικώτατοι ἀνέρες 1009 m. ὦ Διὸς αὐθαίμων 1041. ὦ μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς Ai. 173 ch. ὦ θεῶν χοροποί' ἄναξ 696 ch. ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐρινύες 843. ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας 856. ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρός 1393. ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι fr. Epig. 197, 1. ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαίου πέδον Herm. fr. 211. ὦ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον inc. fr. 696, 1.

6. *Iteratur* vocativus. ὦ πόλις, πόλις OC 629. ὦ γάμοι, γάμοι 1403. v. Brunck. ὦ παῖ, παῖ δυστανοτάτας ματρός El. 121 ch. si sic scribendum, v. παῖς. ὦ παῖ, παῖ 1084 ch. Ant. 949 ch. ὦ τέκνον, τέκνον El. 1410. ὦ τέκνα, τέκνα OC 1457. ὦ Πάν, Πὰν ἁλίπλαγκτε Ai. 695 ch. ὦ θάνατε, θάνατε Ph. 797. ὦ πούς, πούς 1188 m. ὦ πάτερ, πάτερ OC 1099. LA ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, contra versus legem. ὦ χέρες, χέρες Tr. 1089. (II p. 984, 30.)

7. *Pluribus allocutionis membris* praemittitur ὦ. Et *binis* quidem: ὦ τέκνον, εὖ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως Ph. 260. ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων χειρῶν ἐκβεβιασμένον 1129 m. ὦ πόλις, ὦ πόλις πατρία 1213 m. [at Dind. ὦ πόλις ὦ πατρία dedit]. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις, ὦ δεινότατον πάντων OR 1297 an. ὦ πόλις, ὦ πόλεως πολυκτήμονες ἄνδρες Ant. 842 m. ὦ τέκνον, ὦ παῖ Tr. 61. ὦ μεγάλα φάτις, ὦ μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς Ai. 173 ch. ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοί 977. ὦ νύξ, ὦ δείπνων ἀρρήτων ἔκπαγλ' ἄχθη El. 203 m. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες 1227. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτήρ 1354. ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα 1413 ch. *Ternis:* ὦ φιλτάτου παῖ πατρός, ὦ φίλης χθονός, ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους Ph. 242. ὦ χέρες, χέρες, ὦ νῶτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες Tr. 1089. ὦ πάτερ, ὦ φίλος, ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος OC 1700 m. Nam φίλος et εἱμένος substantivorum naturam induerunt. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς οἴκησις αἰείφρουρος Ant. 891. *Quaternis:* ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες, ὦ ξυνουσίαι θηρῶν ὀρείων, ὦ καταρρῶγες πέτραι Ph. 936. (II p. 985, 6.)

8. Sed etiam *additis* vel *interpositis particulis continuatur allocutio*. ὦ ... καί componuntur vel sic, ut ad eandem rem vocativi spectent, vel singulas singuli. ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμίστατε Ph. 984. ὦ Λημνία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας Ἡφαιστότευκτον 986. ὦ πάντα τολμῶν κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγον δικαίου μηχάνημα ποικίλον OC 761. ὦ δύστηνος καὶ δυστήνου πατρὸς Οἰδίποδα Ant. 379 an., quod exemplum est non tam allocutionis quam tacitae miserationis, cuius documentum supra (A.) attulimus; satius tamen visum exempla ὦ ... καί compositorum uno loco componere. Ita habet etiam ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον Ant. 746. — ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ El. 86 an. ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς Ai. 1004. — ‖ ὦ ... καί ... καί. ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνη τέχνης OR 380. ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα 1394. Mediis duobus καί interponitur τε. ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη δρυμός τε καὶ στενωπὸς OR 1398. Item uno καί praemittitur. ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί, Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες καὶ κτύπος ἄρσην πόντου Ph. 1453 an. Item ὦ praegressum excipit τε. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον, τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα Ph. 867 ad (A.). ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐπόψιοι 1040. ὦ πταναὶ θῆραι χαρόπων τ' ἔθνη θηρῶν 1146 m. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας χρονιός τε φανείς 1445 an. ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐγχώριοι El. 67. cf. Ph. 1040. ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον ... ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ μάλιστα Ai. 992 (ad A.). ὦ γῆ Φεραία, χαῖρε, σύγγονόν θ' ὕδωρ inc. fr. 758. Deinde *pluribus* ὦ *iteratis* interponuntur τε et καί. ὦ νῶτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες Tr. 1090. ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον Σαλαμῖνος, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον, κλειναί τ' Ἀθῆναι καὶ τὸ σύντροφον γένος, κρῆναί τε ποταμοί θ' οἵδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ πεδία προσαυδῶ, χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοὶ Ai. 859—863. Denique ὦ et μέν uno membro ita includuntur, ut pro τε s. καί deinceps inferatur δέ. ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ, ἥδιστος δ' ἀνήρ, φίλοι δὲ ναῦται Ph. 530. ὦ φίλταται μὲν χεῖρες ἥδιστον δ' ἔχων ποδῶν ὑπηρέτημα El. 1357.

9. Aliquanto liberius tractatur ὦ. *Mediis duobus vocativis interpositum est* Ph. 793.: ὦ διπλοῖ στρατηλάται, Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ... τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; ὦ Μενέλαε nescio cur offenderit Hermannum, ut duabus virgulis includeret ὦ, nihil nisi repetitionem verborum ὦ διπλοῖ στρατηλάται continere pronuntians. Mihi ita ὤ scribendum fuisse videtur et doloris repente pungentis signum esse; sed ὦ Μενέλαε, quod Herm. negat, revera fortius pronuntiari, non quo graviora eum commeruisse significetur, sed quod vehementior cruciatus

Philocteten ad clamorem cogat. Deinde *substantivo et adiectivo singulis praemittitur*, quo vehementior orationis ascensio sit. ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον (sc. τέκνον) Ph. 799. Porro *substantivo et adiectivo mediis interponitur*. ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί Ai. 395 m. v. Lob. parerg. ad Phryn. p. 565., qui eas compellandi formulas liberrime dispensari ap. Graecos iure dixit; nec tamen ita excusari potest Λαΐειον ὦ τέκνον Erfurdtii coniectura metro expressa OR 1216., libri enim ὦ omittunt. Herm. ὦ scripsit, quod mihi bene habere, sed duabus virgulis circumpositis sepiendum fuisse videtur. (II p. 986, 14.)

10. De *sermonis proprietate* haec praeterea adnotanda. In continuandis allocutionibus duabus alteri particulis καί et τε illatae modo additur *articulus*, modo non additur. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα Ph. 867. ὦ Λημνία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας 986. ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα OR 1394. Contra vide haec. ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐπόψιοι Ph. 1040. ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί, Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες 1453 an. Hic addi quidem articulus non potuit, quod substantivum nomen adiectivo praepositum est; sed nec inverso vocabulorum ordine continuo adiicitur. ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη OR 1398. ὦ πταναὶ θῆραι χαροπῶν τ' ἔθνη θηρῶν Ph. 1147 m. ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον, κλειναί τ' Ἀθῆναι Ai. 860. — Deinde notanda exempla ὦ cum singulari nomine verbo plurali illatum, aut hoc illi; v. Schaef. ad OC 1102. ἴωμεν, ὦ παῖ Ph. 533. ὦ φίλταται γυναῖκες, ἄνδρες αὐτίκα τελοῦσι τοὔργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε El. 1398. Hoc a dissidio locorum aliquid excusationis habet. ὦ τέκνον, ἦ πάρεστον; OC 1102. προσέλθετ', ὦ παῖ 1104. ἐρείσατ', ὦ παῖ 1112. Communi sermonis serendi consuetudini tribuit schol. Arist. Plut. 66. Ita illud Philoctetae ὦ σχέτλι', ἦ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινὶ δοῦναι τὰ τεύχη τἀμά v. 369. Lobeckius intelligendum esse docuit ad Ai. 191. — Porro vocum cum ὦ compositorum *hyperbaton* advertendum. ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς OR 14. ὦ πληρέστατον αὔλιον λύπας Ph. 1087 m. — Inprimis autem lubrica quaestio est de ὦ *alloquendi formulis non addito*. Hanc tetigit, non explicuit Bernhardy Synt. p. 70. Falsum enim manifesto, levioris argumenti colloquiis apud tragicos omissionem particulae concedi, splendidiori orationi convenire potissimum. Longe enim rarius omittitur, quam additur, nec tamen saepius sesquipedalibus verbis, quam usitatis et modicis incessisse tragicorum sermonem dixeris. Ut familiaris quaedam et quasi domestica compellatio fuerit ἄνδρες, tamen eo humanitatis sensu Graeci erant, ut ὦ longe frequentius praemisso vel amicos et quotidiano usu cognitos quasi honestius appellarent. Tragicis autem inprimis metri ratio causa fuit, cur ὦ addere abstinerent. Eius rei id maxime documentum est, quod cum longe crebriore usu terantur ὦ πάτερ, ὦ τέκνον, ὦ γύναι, ὦ ξένε, in fine versuum, cum compellationis inferciendae necessitas esset, nec tamen ultra iambi pedis modulum progredi possent, γύναι, πάτερ, ξένε, ξένοι, τέκνον, τέκνα dixerunt. Cum extra iambici versus ultimum locum ὦ omittitur, triplex maxime faciendi causa est. *Prima*, cum non dedita opera colloquentes compellamus, sermoni praemittentes appellandi formulam, sed sermonem orsi quasi forte ad collocutorem compellandum convertimur; sic compellandi formula medio sermoni quasi παρενθέτως interponitur. ἀδελφή El. 461. ἄναξ Ph. 94. 150. OR 276. 698. OC 1759 an. Ant. 398. 766. 1091. Ai. 191 ch. 901 ch. ἄνακτες OR. 631. γύναι 700. 800. Tr. 230. 393. 880 ch. γυναῖκες Tr. 385. 673. φίλαι γυναῖκες Tr. 225. ξένε OR 957. OC 518 ch. 668 ch. 824. 877 ch. quod cum in vehementer commoto sermone insit, clare refutat Bernhardyi opinionem ὦ inprimis graviori et splendidiori orationi tribuentis. OC 1206. πάτερ Tr. 972. 1088.; utrumque commotissimae orationis est. 1203. OC 183. 332. τέκνον Ph. 130. 276. 466. 742. 745. 747. 805. OR. 1098 ch. OC 27. 845. Ant. 1023. Tr. 68. Ai. 809. 944. Quodsi aliquando *postposita* allocutio reperitur, videndum, nonne cum clamore sublato fiat. Sic dicitur ἀφέλκομαι δύστηνος, ὦ ξένοι, ξένοι OC 844. Quanquam saepe ad sensum nihil refert ὦ addatur nec ne. Quod non dicitur ὦνδρες ὤνθρωπε, raritas eiusmodi apud tragicos crasium causa est. Contra in ea sermonis conformatione non potuit dici aliter ac προσέλθετ', ὦ παῖ et ἐρείσατ', ὦ παῖ OC 1104. 1112. ἴωμεν, ὦ παῖ Ph. 523. *Altera* causa est, quod vocabulum cum ὦ coalescens initio versus positum sic nimio pondere praeditum quam pro gravitate sententiae videretur. Hoc in unum ἄναξ cadit: OR 85. OC 629. 1505. Ant. 223. 278. 388. 724. *Tertia* eaque latius ceteris patens ratio illa est, quod poetae voce quidem elatiore alloquendi provinciam particulae ὦ mandarunt, sed quando *precibus instandum*, *minitatione terrendum*, *amica admonitione castigandum*, *indignabundi* aut *repente territi vox promenda esset*, illa abstinuerunt libenter. μή, δέσποθ', ἱστόρει πλέον OR 1165. ἀλλά μοι, θεαί, βίου ... δότε πέρασιν OC 101. ἔξελθε, τέκνον Ant. 1230. — ἄνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς Ai. 1154. quamvis ὤνθρωπε, Flor. Γ. LA. Melius alii cum Eust. p. 681, b. ἄνθρωπε, cf. Herm. — ἀλλ' ἔχε, τέκνον, φροντίδας νέας Ph. 210 ch. ἀλλά, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται 843 ch. Impatiens urget chorus, ut cum armis clam abire Neoptolemus velit. γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει Ai. 293. τέκνον, δορὶ βούλου κρατεῖν μέν 764. Prudenter admonet Aiacem Peleus; at indignabundus ille πάτερ, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὢν ὁμοῦ κράτος κατακτήσαιτο 767. Addo alterum indignationis exemplum. τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ ἐλήφθης Tr. 807. Redeo ad monitionem. οὔ τοι σοὶ μούνα, τέκνον, ἄχος ἐφάνη El. 153 ch. σίγα, τέκνον Tr. 974 an. πάτερ, ἐμὸν τόδε OC 197 m. Sic iturum Oedipum monet Antigone, ut ductum suum exspectet. τί δρᾷς, ξένε; 829. μόνον, ξέν', εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται, μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ 1206. *hoc tibi curae cordique esse volo.* εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως Κρέον Ant. 1098. ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα 1103. *Hortandi* inest adsignificatio: οἴκτειρ', ἄναξ Ph. 507 ch. μὴ δῆτα, τέκνον 1367. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', ἄναξ OR 650. πάτερ, πιθοῦ μοι OC 1181. θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον El. 173 ch. σήμαινε, τέκνον Οἰνέως Tr. 598. *Mirandi* significationem haec habent. τέκνον, τίνος φώνημα; 1295. Et cum *terrore* quodam miratio coniuncta dicitur: γυναῖκες, ὡς δέδοικα Tr. 663. Haec repente domo prosiliens Deianira dicit; re minime exspectata commotus chorus respondet τί δ' ἐστί, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως; v. 665. Non minus novum acciderat Antigonae, quod Oedipus tam sollicitus de Theseo vocando esset; qua de re quaerit πάτερ, τί δ' ἐστὶ τάξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς; OC 1459. Sic cum ingruente tempestate Iovem invocasset ὦ μέγας αἰθήρ, ὦ Ζεῦ OC 1471., repentino fragore in ipso cantu interpellatus, carmen chorus ita finit: Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ 1485 an.

Anxietatem etiam produnt haec: θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ OC 170 an. τέκνον ἰώ μοι, τί γεγώνω; 213 m. τί πάθω, τέκνον ἐμόν; 216 m. θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει; 225 an. *Gaudium insperatum:* τέκνον, πέφηνας; 328. Est etiam, ubi *ipsum nomen cum clamore doloris pleno* proferatur; quo facto non opus est ὦ. ὦ τάλαιν' ἐγώ· Ὀρέστα φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανών El. 807. Sic intelligendum παῖ παῖ Tr. 1023 m. si recte sic ex LA Hermannus: v. παῖς. [Dind. dedit ὦ παῖ.] Denique ignotus adveniens nuntius sermonibus aliorum se inserens iure dicit ξέναι γυναῖκες El. 660.; verum cum Clytaemnestram adesse audivit ad consalutandam conversus ὦ χαῖρ', ἄνασσα v. 666.

11. De scriptura agendum horum versuum. In El. 121 ch. LA ἰὼ παῖ, παῖ, Turnebus ὦ παῖ, παῖ aptius. Contra ὦ delevit Hermannus Tr. 1023., cum LA ὦ παῖ παῖ habeat [alterum παῖ delevit Dind. c. Seidlero]. Sic contra libros ὦ deleverat Erf. in OR 1089 ch.; adiecit idem in ἰὼ Λαΐειον ὦ τέκνον 1216., quod ὦ Hermannus scribendo correxit. Ant. 1146 ch. Herm., nunc ἰὼ τῶν πῦρ πνεόντων, Dind. c. libris ἰὼ πῦρ πνεόντων. Quod v. 1289. legebatur, τί φῄς ὦ παῖ; τίνα λέγεις μοι νέον λόγον; neque sensu neque versu constante, eiectis verbis ὦ παῖ et λόγον Herm. constituit, v. ipsius annot. Saepius additum, quam omissum a librariis ὦ iure scribit Elmsl. ad Eur. Med. 134. In El. 807. ὦ τάλαιν' ἐγώ Br. Erf. Schaef. Dind. ex apogr.: Herm. non minus bene ὦ τάλαιν' ἐγώ ex LA. Quanquam ὤ reducendum videtur. (II p. 989, 17.)

῏Ω exlamatio inprimis *dolentis* aut *commiserantis*, de qua et ὦ discernenda Valcken. disseruit ad Theocr. Adoniaz. p. 403., Bast. ep. cr. p. 254. 272., Brunck. ad Ar. Lys. 836. Eccles. 160., et his omnibus antiquior H. Stephanus anim. in Lib. de dial. p. 52. Quanquam hi qualecunque genus exclamationis esset, acuendum aiebant, quae doctrina nunc paucos amatores habet, quia plerisque locis cum insit quaedam compellandi aut apud nos considerandi notio, non minus recte ὦ inflexum convenit. Solum per se positum uno Sophoclis loco legitur, isque unus est, quo ὦ scribi non recte videatur. ἰώ. ὤ ὤ. δύσμορος. ὤ ὤ OC 224 ch., quae Hermannus quaternis choreutis distribuit. Est autem ea in LA scriptura. Alii codd. bis ἰώ, ter ὦ, alii semel ἰώ, ter ὤ vel ὦ. [Dind. deleto ἰὼ dedit ὠώ … ὠώ.] Cum *adiectivo* ὦ δύσμορος Ai. 374 m. ὦ μέλεος Ant. 1319 m. ὦ τάλας ἐγώ Ph. 744. Hermannus ὦ secundum Brunckium, et sic Flor. Γ. LA habere colligas. Contra eadem in exclamatione Ant. 1211 recte Herm. ὤ revocavit quod est in LA. Par causa erat OC 753., ubi omnes ὦ τάλας ἐγώ. Ita ὦ τάλας ἐγώ, τάλας 847., ubi ὤ quod est in LA conveniens est: Ai. 981. et ὦ [ὤ LA] τάλαιν' ἐγώ El. 807. V. supra in ὦ. Sic pleraque exempla iudicanda, quae in v. ὦ s. A. attulimus, ut Ant. 379. Ph. 178. 234. 530 etc., in quibus quod optimos sponsores habet retinendum est. (II p. 990, 2.)

῎Ωι doloris exclamatio *(vae)*. Gravius significat, quam οἴ, id quod non doloris modo sed etiam molestiae vel levioris indignationis indicandae est; talia autem in ᾤ non cadunt, quod semper *doloris*, nec fortuito et brevi tempore pungentis, sed *mordentis* et angentis indicio est. Et ᾤμοι quidem s. ὤμοι pronomen non esse disputavit Apollonius de pron. p. 42., v. οἴ. Verum ι adscribi non debere, non iniuria decreverunt multi docti, ut Blomf. ad Aesch. Agam. 1314., aut ὤμοι aut οἴμοι scribendum affirmans, cui adversatur Reisigius enarr. OC p. 117. Dissensionem enim grammaticorum fuisse, quorum alteri adscriberent, alteri demerent ι, alteri ex οι productum ᾤ, alteri ex ὦ interiectione ortum ὤμοι mutato tono putarent, intelligitur ex EM p. 618, 13. et 822, 34. Neque dissentio a Reisigio, in ea discordia libros sequendos videri; sed fatendum est ὤ non adscripto ι locupletiorem habere auctorem, quem ignorasse Reisigius videtur, Apollonium de pronom. p. 42. de adv. p. 536, 37., quem Etymologus p. 822, 34. ante oculos habuit, ubi exponit rationem qua ὤμοι per ἐπέκτασιν ortum ex οἴμοι esse sibi persuaserint. [Idem EM p. 618, 13. luculenter docet ὦ σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα. ὅθεν τὸ ὤμοι, ὅπερ οὐκ ἔχει προσγεγραμμένον τὸ ἰῶτα.] Et facilius sane quidem in id incidere potuerunt, ut ᾤμοι scriberent, cum ex Apollonio discatur fuisse Aeolicam interiectionem ᾤαι, in qua ι contractione inest ex ὠαιαί facta. Novae sententiae Elmsl. patronus exstitit ad OC 820., quamvis contra librorum fidem ᾤ s. ὤ ex tragicis exterminaturus (Homeri enim esse), et invecturus οἴ [quae antiquior videtur fuisse scriptura. Cf. Dind. ad El. 1416. ed. Ox. 3. Extat uno in apogr. Ai. 340. et in LA Tr. 972.]. Etiam in ea re a libris standum censeo. Igitur ὤμοι solum legitur El. 1415. 1416 (ὤμοι μάλ' αὖθις). Hermannus contra Apollonii praescriptum hic et aliis locis divisim scripsit. Ai. 233 an. 946 ch. Adscripto ι exstat in LA ὤιμοι Ai. 946 ch. sed adscripto a diorthota γρ. ἰώ μοι. OC 820. Tr. 971 ch. Ai. 205 ch. Ph. 1229. 1265. OC 529 m. 820. Brunckius οἴμοι dedit, quod οἰμώζειν dicatur, alias de eo verbo minime sollicitus. Additur *nominativus:* ὤμοι ἐγώ OC 216 m. ὤμοι τάλας Ph. 934. ὤμοι τάλαινα Ai. 340. Insuper adiicitur *genitivus* querendi causam reddens: ᾤμοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ᾤμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος Tr. 971. 972 m. ὤμοι δύσφρονος ἄτας OC 202 m. ὤμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης Ai. 980. V. Intpp. Greg. Cor. p. 138. Lobeck. ad Ai. 1014. Deinde ὠμοιμοῖ legitur aliquoties; scribendum enim ita, siquidem οἰμοιμοῖ secundum Apollonii praecepta exarari oportet: v. οἴ. [Dind. ὤμοι μοι scripsit]. ὠμοιμοῖ Ph. 796. Omnes ὤ μοί μοι s. ὤμοι μοι vel ὑφ' ἕν, Ai. 610 ch. ἰώ μοι μοι Flor. Γ. ἰώ μοι μοί μοι LA. Ant. 1317 m. Additur genitivus. ὠμοιμοῖ κακῶν OC 982. LA ὤμοι μοί. — Praeterea pro ᾤμοι librorum ἰώ μοι Hermannus dedit OC 214 m., ἰώ Ant. 1341 m., aequandi numeri causa; pro οἴμοι Ai. 227 m. Flor. Γ. ὤ μοι, sicut idem pro οἰμοιμοιμοῖ Ph. 1086 m. ὤ μοι μοι habet [in LA est ὤι μοι μοι μοί]; ego aut οἴμοι scripserim et in antistropha αἰαῖ pro αἰαῖ αἰαῖ, aut, quod magis placet, hoc retento ἰώ μοί μοι. (II p. 991, 4.)

Ὠγύγιος *antiquissimus.* Θήβας τὰς ὠγυγίους OC 1770 an. De hac propria vocabuli vi v. Stanl. ad Aesch. Pers. 327. Spanh. ad Callim. h. Iov. 14. Burm. ad Ovid. Met. 3, 713. Tralate dictum σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθεν πᾶν κράτος ὠγύγιον Ph. 142 ch. Recte schol. τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἐκ προγόνων ἦλθεν εἰς σε. *Avitum* enim imperium Neoptolemo obtigerat. Musgrav. et Buttm. ὠγύγιον putabant dici adverbialiter.

῟Ωδε ‖ *sic, ita*, rei gestae gerendaeve ordinem et rationem ponens; quae est antiquissima et sola Homerica significatio: v. Vett. Intpp. apud Lehrs. de Arist. p. 85 sqq. — εἴπερ ὧδ' ἔχει Ph. 116. ἐρη-

μον ὧδε κάφιλον 228. *sic, ut videtis*, ne vertas *adeo*. μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος 255. ἔρριψαν αἰσχρῶς ὧδ' ἐρῆμον 265. nisi id loci significans. τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον ... ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; 327. *sic, ut facis*. πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἂξ Ἅιδου θανὼν . . . ἀνελθεῖν 624. *sic, si habet*. ἦ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν 632. ὤλλυθ' ὧδ' ἀναξίως [ὠλέκεθ' ὧδ' ἀτίμως Dind. c. Erf.] 686 ch. ὤλλυτο ὧδε coniungenda. τί δὴ ποθ' ὧδ' ἐξ οὐδενὸς λόγου σιωπᾷς ...; 730. ἀλλ' ὧδ' ἔσει σιγηλός; 740. τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα μεῖναι 870. ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ (εἷλεν) 948. ὧδ' ἐρῆμος λειφθήσομαι 1070. τὸν Ἡράκλειον ἆθλον ἔμ' ὧδέ σοι οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον 1117 m. *ut feci adhuc*. [σύννομον ὧδε Dind. scripsit. Praestat ἄρθμιον quod v. s.] τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφεται; 1160 m. ἥντιν' αὖ παλίντροπος κέλευθον ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς; 1223. οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε OR 83. γῆς ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης 254. ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ 276. ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ; 336. ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο 848. ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν; 938. *talem, qualem dicis*. κἀθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα; 1023. ὧδε μέγα una notionem *adeo* efficiunt. ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα 1369. τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; 1435. Non est *adeo*, sed *sic, ut facis*. ὧδ' ὁρᾶν 1482. ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν 1508. *eo statu*. οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον OC 146 an. οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός 272. ὥσπερ με κἀνεστήσαθ', ὧδε σώσατε 276. οὐδ' ὧδ' ἔχοντες 799. ὧδ' ἐπεισπεσὼν 915. ὧδ' ἐπαινῶν πολλά 1005. Cave coniungas ὧδε πολλά. ἐρῆμος ἔθανες ὧδέ μοι 1714 m. τίς ἄρα με πότμος *αὖθις ὧδ' ... ἐπαμμένει; 1716 m. [verba αὖθις ὧδ' delevit Dind.] τὰς πατρὸς ὧδ' ἐρήμας 1719 m. ποῖ δῆτ' αὖθις ὧδ' ἐρῆμος ἄπορος αἰῶνα τλάμον' ἕξω; 1735 m. *cum eo statu res nostrae sint*. ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς; Ant. 752. ὧδ' ἐρῆμος πρὸς φίλων 919. ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἂν 1108. ὡς ὧδ' ἐχόντων 1179. Ant. 960. ἐπεὶ τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; Tr. 139 ch. εἰ δ' αὐτὸς αὑτὸν ὧδε παιδεύεις 451. ἀλλ' ὧδε καὶ φρονοῦμεν 490. τὰν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν αὔτως, ὧδ' αὔτως ὥς μ' ὤλεσεν 1039 m. ὧδ' ἄναρθρος 1103. ὧδ' ὁρᾶν φρονοῦντα 1231. *ea mente praeditum*. Quomodo Herm. ὧδε ὁρᾶν coniungere potuerit, nec video, et ipsa, quam apposuit, interpretatio eum redarguit. πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα; Ai. 40. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ 111. *ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητος ὁρμᾷ 196 ch. [deleto ὧδ' Dind. ὁρμᾶται scripsit]. ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρὴ 281. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταὖθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν 378. ὧδ' ἀτώμενος 384. ἄτιμος ὧδε πρόκειμαι 427 m. Et ἄτιμος ὧδε et πρόκειμαι ὧδε coniungas licet. τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; 430. ἄτιμος ὧδ' ἀπόλλυμαι 438. οὐκ ἄν ποτε δίκην ... ὧδ' ἐψήφισαν 449. ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που 469. *sic si faciam*. θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που 489. ὡς ὧδε τοὐδ' ἔχοντος 964. σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι τλῆναι ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν; 1227. ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; 1236. *non adeo superba*, sed *superba illa*. ἆρ' ὧδ' ... ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος, 1304. ὧδ' ἀναλγήτως 1333. ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν; 1356. ὧδ' ἠνθισμένον El. 43. ὧδ' ὁ μῦθος ἑστάτω 50. τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρετον οἰμωγάν 122 ch. ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν 135 m. ὧδε μὲν ἀεικεῖ σὺν στολᾷ 190 m. ὧδε, *qualem videtis*. ἀνάριθμος ὧδε θρήνων 232 m. ἡ δ' ὧδε τλήμων 275. Unum hoc exemplum est, quo ὧδε *adeo* explicari oporteat, etsi sunt alia, quibus possit; non tamen admittendum, nisi cum adiectivo iungatur ὧδε; verba enim eam significationem excludunt. εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει 315. εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες 556. ὧδε μ' αἰεὶ ζῶσαν 650. *ut nunc vivo*. τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς 769. ὧδ' ἔχων 789. ὧδ' ὀλωλότα 806. τίνος βροτῶν λόγον ἀκούσασ' ὧδε πιστεύεις ἄγαν; 883. ὧδε ἄγαν *adeo*. οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν 941. *sic, ut dicis*, i. e. non in id insaniae genus incidi. οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ Αἴγισθος 964. τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι; 1081 ch. τί μοι ποτ' ... ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις 1184. τίς οὖν ἂν ἀξίαν ... μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων; 1262 m. πολύστονον ὧδ' ἰδών 1275 m. ὧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον, καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδε 1301. οὔτοι γένειον ὧδε χρὴ διηλιφὲς φοροῦντα ... γαστρὸς [μητρὸς Dind. c. Nauck.] καλεῖσθαι παῖδα fr. Synd. 148, 1. πόθεν πότ' ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθος ἀνίαι; Dionys. 182, 1. τοῦ κέρδους ὧδ' ἀντέχεσθαι Creus. fr. 325, 2. λευκὸν αὐτὴν ὧδ' ἐπαίδευσεν γάλα Peliae fr. 433. τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας inc. fr. 703, 2.— || Seorsim apponenda duo exemplorum genera, quanquam prioris ipsa quoque significationis documenta. Primum ὧδε sic dictum, ut *sermonem post secuturum praenuntiet*. ὧδ' ἠμείψατο Ph. 378. ἀλλ' ὧδ' ἄκουε El. 643. Deinde etiam *respicitur sermo iam absolutus*. ὧδ' ἦν τὰ κείνης θύματα El. 573. — || Altera significatio principalis *loci indicandi* est: *huc*. ὧδ' ἐλήλυθα OR 7. ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω 144. τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν 298. ἕπε' ὧδ' ἀμαυρῷ κώλῳ, πάτερ OC 182 m. προβᾶθ' ὧδε 841 ch. προβᾶθ' ὧδέ μοι 843 ch. τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ ... αὖθις ὧδε προσπολουμένας 1098. εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται 1206. ὁ ξένος ... ὧδ' ὁδοιπορεῖ 1251. ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέστησεν μολεῖν 1286. ὧδ' ἕπεσθε 1542. τῇδ', ὧδε, τῇδε βᾶτε 1547. προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ Tr. 496. ὅς σ' ὧδέ μοι προὔπεμψεν El. 1158. φιλτάταν ὁδὸν ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι 1274 m. Elegantius enim de adventu, quam de ratione facti dici videtur. A *motu* transfertur ad *coniectum oculorum*. βλέφ' ὧδε Tr. 402. ὧδ' ὁρᾷ πάλιν Ph. 935. *me adspicit*. ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων Ai. 192 ch., nisi hoc *ut nunc est* significat.

Ὠιδή *cantus*. Verum non dicitur nisi de *flebili querimonia*. πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς ᾔσθου El. 88 an. ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς θρηνήσει Ai. 630 ch.

Ὠδίνω *angor*. Nec enim propria vi, nec quae propriae proxima est, dicitur Sophocli. ὥστε μ' ὠδίνειν, τί φῄς Ai. 794. Minus recte Brunck.: *ita ut anxie exspectem, quid afferas*, quod accuratius φήσεις dicendum erat; *quid dixeris* potius interpretandum, v. Lob. αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος Tr. 325. (II p. 993, 23.)

Ὠδίς proprie *partus dolor*. αὗται δὲ ... ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος OC 533 m. ὅρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα παίδων fr. inc. 671, 1. Tralate *dolorem animi penetrantem* significat. πλὴν ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται Tr. 42.

Ὠθέω *trudo*. Proxime abest a propria vi οὓς νῦν σὺ ... ὠθεῖς ἀθάπτους Ai. 1307. Magis illud, cum de *pellendis relegandisve* dicitur. ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων OR 241. 819. ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ 1382. ὠθούμεθ' ἔξω Ter. fr. 517, 7. de *enubente muliere*.

Ὠκεανός deus. Ἴναχε, παῖ τοῦ κρηνῶν πατρὸς Ὠκεανοῦ fr. Inach. 256, 2. Ἰδυῖα ... Ὠκεανοῦ τίκτει κόρη Scyth. 491.

Ὠκύαλος *mare celeriter pernavigans*. θοᾶν ὠκυάλων νεῶν Ai. 710. Non inesse tautologiam videbis, cum quid intersit inter *velocem* et *celerem* cogitaveris. cf. Lob. ad Ai. 807.

Ὠκύβολος *velociter missus;* an forte ὠκυβόλος *celeriter feriens?* ἐξ ὠκυβόλων τόξων πτηνῶν Ph. 710 ch. Priorem significationem scholiastes probare censendus, qui πτερωτῶν explicuerit.

Ὠκυπέτης *celeriter advolans*. ὠκυπέτᾳ μόρῳ Tr. 1041 m. Tricl. ὠκυπέτῃ. De tono v. ὑψιπέτης.

Ὠκύπους *celeripes*. ὠκυπόδων ἐλάφων OC 1093 ch. ὅθ' ἱππικῶν ἦν ὠκύπους ἀγών El. 699.

Ὠκύς *celer*. ἴτ' ᾆσσον ὠκεῖς Ant. 1215.

Ὠκυτόκος *celeriter pariens* s. *gignens*, *i. e. fecundans*. αἰὲν ἐπ' ἤματι ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται στερνούχου χθονός OC 689 ch. sc. ὁ Κηφισσός. Schol. iunxit ὠκυτόκος πεδίων explicans ὠκυτόκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγκαρπα, quae explicatio recte constabit, etsi necesse est cum recentioribus editoribus πεδίων στερούχου χθονός coniungi. Hermannus autem ὠκύτοκος scripsit, Strabonem testem adhibens, qui dicat χειμαρρώδης τὸ πλέον (ὁ Κηφισσός), θέρους δὲ μειοῦται τελέως. At neque Sophoclis aetate, montibus nondum plane silvestri vestitu privatis, talem fuisse Cephissum verisimile est (cf. Platonem in Critia p. 111, c.) nec convenit haec natura in flumen campos irrigando fecundans; imaginem autem uberrimi arvorum fetus toto carmine Soph. persequitur. [Ex adcurata illorum locorum cognitione quid de hoc attributo statuerit E. Curtius videre licet in annal. Fleckeis. 67. p. 96.]

Ὠλένη *ulna*, *brachium*. ἐκ δ' ἐλώπισεν πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον Tr. 926. τρίψει μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης Pand. fr. 429, 2. — De tono v. Arc. p. 111, 8. (II p. 994, 17.)

Ὦλενος urbs. Ὦ.: πόλις Ἀχαΐας, καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λεγομένη. Σοφ. ἐν Ἱππον. (fr. 285.) ἐκ Ὠλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι Steph. Byz. — Accentum docet Herod. π. μ. λ. p. 8, 31.

Ὠμηστής *crudivorus*. ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν Ant. 697. — Acuebat Aristarchus, quem vulgo secuti sunt, non tamen, ut non alterius pronuntiationis in libris hic illic vestigia compareant (v. Lehrs. de Arist. p. 311.): penacute scribebat Tyrannio, schol. Il. λ. 454.; ubi pro σύνθετον ἐκδεχόμενοι τὴν λέξιν scribendum ἐκδεχόμενος, nam si Aristarchus ipse quoque compositum vocabulum putasset, non defendisset acutum in ultima. Fateor autem, quomodo ὠμηστής cum ὀρχηστής componi et παράγωγον, non σύνθετον haberi possit, quod vult schol. Il. χ. 67., me non dispicere; idque sensisse is videtur, qui ad λ. 454. haec adscripsit: ἄμεινον δὲ λέγειν, ὅτι τὰ εἰς στης λήγοντα, τῷ η παραληγόμενα, ἔχοντα πρὸ τοῦ τ τὸ σ, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα ὀξύνεται. Regulam enim ex usu depromptam fallacibus originationibus opponebat.

Ὠμοβρώς *crudivorus*. ὠμοβρὼς ἐδαίσατο τὸν Ἀστάκειον παῖδα Synd. fr. 153, 5. sc. ὁ Τυδεύς.: in libris Herod. π. σχημ. t. 2. p. 94. Villois. est ὠμόβροτα, ὠμοβρότως, ὠμοβρῶτα. nescio an praestet ὠμοβρῶτ' ἐδαίσατο scribi. — De tono v. ἀγνώς.

Ὠμόθυμος *dure animatus*. τὸν ὠμόθυμον ... πλαζόμενον λεύσσων (Αἴαντα) Ai. 885 ch.

Ὠμοκρατής. ὁ δεινὸς μέγας ὠμοκρατὴς Αἴας Ai. 205 an. Schol., quem exscripsit Suid. v. ὠμοκρατής, haec habet: ὁ δυσπέπαντον καὶ αἰτιώνυμον ἔχων πάθος. ἢ ὁ ὠμὸς καὶ καρτερικός. ἢ ὁ ὑπὸ ὠμότητος κεκρατημένος. ἢ ὁ γενναῖος, ὁ καὶ τῶν ὤμων κρατεῖν δυνάμενος. Harum ultimam interpretationem veram esse puto. [*viride et cruentum robur* M. Seyff., *asperrima superans* G. Wolff., *validus humoris* Weismann. in Progr. Gymn. Fuld. 1852. p. 35.]

Ὦμος *humerus*. κἀμὲ ... φέρων ἐπ' ὤμοις Tr. 564. οἷον ... καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον 1051. ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων Laoc. fr. 342, 2. ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων Niptr. fr. 404. ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων ὤμοις ib. 403. — Tonum notavit Apoll. de adv. p. 537, 24. (II p. 995, 8.)

Ὠμός. A prima *crudi* significatione transfertur ad *crudelia* significanda. ἀπ' ὠμοῦ δαίμονος OR 828. [cf. ὠμοὶ μιάστορες Eurip. Med. 1372. ὠμοφρόνως δαίμων ἐπέβη Aesch. Pers. 911.] Sic intelligendum στεφανωσαμένη ... πλεκταῖς ὠμῶν σπείραισι δρακόντων Rhizot. fr. 480, 7., quae aliquantum depravata leguntur apud schol. Apoll. R. 2, 1213. Item *dura* et *aspera*. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδός Ant. 471. αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ πωλοδαμνεῖν Ai. 548. — Accentum docet ab ὦμος distinguens EM p. 822, 30.

Ὠμόφρων *crudelis*. τῆς ὠμόφρονος Χρύσης Ph. 194 an. *offeratus*. τοιά μοι ἀνεστέναζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις Ai. 931 ch. πατρὸς ὠμόφρονος Tr. 975 an. •ἐκ τῶν ὀδυνῶν ἠγριωμένου schol.

Ὠνή *mercatus*. ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν inc. fr. 756, 1.

Ὠνητός *emtus*. ἦ, δοῦλος οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφείς OR 1123.

Ὥρα *cura*. ὡς ἐμοῦ θεοὺς ὥραν τιν' ἕξειν OC 386. Illustravit hanc et similes locutiones Valck. ad Herod. 3, 155, 6. εἰ πατρὸς νέμοι τίν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν Tr. 57. Tonum generis ostendit EM p. 823, 20.

Ὥρα *tempus*. Universe dictum τὰν ἀνθρώπου ζοὰν ποικιλομήτιδες ἆται πημάτων πάσαις μεταλλάσσουσιν ὥραις Ter. fr. 519, 3.; nullum enim tempus ab insidiis Fortunae liberum dicitur. Sed *annuum tempus* significatur περιτελλομέναις ὥραις OR 156 ch. Est enim Homericum περιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς. *Diei* s. *noctis tempus certum:* ἀσάλπιγκτον ὥραν; τὸ μεσονύκτιον. ἑσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπιζον. Σοφ. Λημνίαις (fr. 351.) Hesych. Sed καιρός dicitur: ὥρα τίν' ἤδη ... ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι Ai. 245 ch. ὥρα νιν ... φυγᾷ πόδα νωμᾶν OR 467 ch. — Accentum accurate docet EM p. 823, 20.

Ὡραῖος *tempestivus*. πηλαμὺς ... ὡραία θέρους τῷ Βοσπορίτῃ Past. fr. 446, 2. *aestas* capiendarum et condiendarum πηλαμύδων *tempus opportunum* dicitur. (II p. 996.)

[Ὡρακιάω *mente privor*. ὡρακιᾶσαι λέγεται τὸ ὑπὸ φόβου ὠχριᾶσαι, ἀπὸ τοῦ τὴν ὥραν αἰκίζειν. τοῦτο δὲ Σοφ. εἶπεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ (fr. 115.) ap. Schol. Aristoph. Ran. 484.]

[Ὠρειθυῖα n. pr. Sophoclis fabulae sic inscriptae feruntur duae particulae fr. 654 sq. Dind.]

Ὡς praepositio idem quod εἰς significans vel πρός, *ad*, *in*. θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς Tr. 533. ἔλθετε ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας OR 1481. Priorem illam sententiam solam norat Valck. ad Phoen. 1409., semel ὡς pro πρός dictum Sophocli affirmans; quin altera Hermannum etiam fugerat

ad Tr. 366., ubi cum legatur ἥκει δόμους ὡς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως ... οὐδ' ὥστε δούλην (Ἡρακλῆς τὴν Ἰόλην) notissimum Atticistarum praeceptum manifesto violari puto, nec Hermannum sequor, ὡς recte dici arbitrantem, cum locus dicatur pro illis qui aliquo loco sunt. Neque enim *ad domum (zu dem Hause)* mitti dici concedo, qui ad eos mittantur, quorum domus est, nec quomodo ἥκει δόμους ὡς τούσδε ad Herculem proxime rediturum referri non possint, intelligo. Nam Atticistas omnia complecti, cum probatissimorum auctorum usum consectari solerent, non potuisse consentaneum est, nec apud optimos optima omnia esse; quod eos responsuros credo illis fuisse, qui contraria exempla collegerunt, quorum nomina Apitz. coacervavit. Ceterum de ὡς praepositione adhuc optime disseruit Doederl. *Philologische Beiträge aus der Schweiz* p. 303., isque ostendit quatenus Atticistae recte an secus decreverint. Br. Erf. Schaef. ἐς correxerunt. (II p. 996, 15.)

Ὥς i. q. οὕτως *sic*. ὥς τις ἀκτὰ . . . κλονεῖται, ὣς καὶ τόνδε . . . ἄται κλονέουσιν OC 1242 ch. ὥς κἄμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο δεδορκότ' ἐχθροῖς λάμψειν ἔτι El. 65. [Dind. ὡς cum libris.] Recte sensisse puto Brunckium ὥς Sophocli restituentem. Hermannus ὡς defendit, *qui* et *quomodo* etiam Latinis significantius poni a principio orationis affirmans; a quo dissentio, cum significantius esse non possit, quod vinculum sententiarum mere dialecticum et formale est: quare sicubi *hic*, *ille*, *talis*, *tantus*, *hoc modo* cum vi pronuntianda sunt, subrogari *qui*, *qualis*, *quantus*, *quomodo* minime possunt. [ἐχίδνης ἰὸς ὣς ἐδαίνυτο Tr. 771. Dind. c. Wakef. Libri ὡς. — ὑπεστέναζε ταῦρος ὣς βρυχώμενος Ai. 322. ex LA Dind.: ὡς apogr. pleraque.] quae eadem ratio est in βαφῇ σίδηρος ὣς ἐθηλύνθην 651. σφαδάζεις πῶλος ὣς εὐφορβία fr. inc. 727, 1. [ut est in libris Plut. Mor. p. 280 f.] Similis ratio, quanquam minus gravis necessitas est El. 1085 ch.: ὡς καὶ σὺ πάγκλαυστον αἰῶνα κοινὸν εἵλου. Tricl. ὥστε καί. Sed fortior erit sententia adscito ὥς et distinctione maiore post ὦ παῖ παῖ posita. — οὐδ' ὥς ... ἐγὼ θάπτειν παρήσω κεῖνον Ant. 1042. LA ὡς. — De accentu v. Eust. p. 429, 33. [Lehrs. quaestt. epic. 63. adnot.]

Ὡς adverbium pronominis relativi saepe coniunctionis naturam induens. In adumbrando eius ap. Soph. usu sequor praestantissimi viri Schaubii doctrinam Passovii lexico v. ὡς inclusam. —.— Ὡς adverbium natura sua non tam *subiectam*, quam ad *praedicatam* notionem spectat. *Praedicatam* tamen notionem cum *ipsam* spectat, tum *obiecto tenus* illi adiuncto et ab ea pendente. (II p. 997.)

I. Ὡς *ad praedicatam notionem relatum*

1. ita reperitur, ut *res duae eadem ratione consideratae iuxta ponantur*, altera ut alteri conferatur, sic *enuntiata* nascuntur *comparativa*. (Latini *sicut* dicunt). Usitatissimum est, cum nomina subiectorum vices gerunt. οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων ὡς ποιμὴν ἀγροβότας Ph. 214 ch. παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας 702 ch. ἴσως ὡς ἐξεπλήσθη 759. ὥς τίς τ' Ἀΐδᾳ παρακείμενος ὁρᾷ 861 ch. ὡς λέοντε συννόμω φυλάσσετον 1436. ἐκπεπληγμένον κεῖνον βλέποντες, ὡς κυβερνήτην νεὼς OR 923. αἰετὸς ἐς γῆν ὡς ὑπερέπτα Ant. 113 an. [Dind. delevit ὡς sec. Herm.] ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη . . . μ' ἐξέπινες 531. τάν, κισσὸς ὡς ἀτενής, πετραία βλάστα δάμασεν 826 m. ἐχθροῖς ἄστρον ὡς λάμψειν ἔτι El. 66. μὴ οὐ, τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν ... προφωνεῖν 107 an. πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν 664. ἐχίδνης ἰὸς ὡς [ὣς Dind. c. Wakef.] ἐδαίνυτο Tr. 771. προύκλαιον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδὼν 963 ch. ὡς φίλου προκηδομένα 966 ch. φώνημ' ἀκούω χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς Ai. 17. πεφόβημαι, πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας 140 an. ἄξας ὀξὺς νότος ὡς, λήγει 258 an. ταῦρος ὡς βρυχώμενος 322. βαφῇ σίδηρος ὡς, ἐθηλύνθην 651. [utroque loco ὣς Dind. ex LA.] μή τις, ὡς κενῆς σκύμνον λεαίνης ἀναρπάσῃ 986. ὀξεῖα γάρ σοῦ βάξις ὡς θεοῦ τινός, διῆλθ' Ἀχαιούς 998. ἀσπὶς μέν, ἡμῖν, λίγδος ὡς, πυκνομματεῖ fr. Capt. 33. τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ fr. Acris. 64. κυκλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσοσπριος Coph. 334. πεφραγμένον, ὡς ἀσπιδοῦχος Naupl. 376, 1. βλέφαρα κέκληται γ', ὡς καπηλείου θύραι Phin. 635. σφαδάζεις πῶλος ὡς [ὣς libri Plut. Mor. p. 280 f.] inc. 727, 1. ὠνὴν ἔθου ὡς Φοῖνιξ ἀνὴρ inc. 756, 1. *Pronomina* subiecti vices gerunt: ὡς κἀγώ Ai. 525. ὡς ἐγώ OR 60. 583. Ant. 463. Lemn. fr. 352. οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδε τ' ἦν ἡρμοσμένα Ant. 570. Nec semper exprimitur subiecta notio. ὡς ἐφίετο El. 51. ὡς σὺ προυξεφίεσο Tr. 759. δύρομαι γὰρ ὡς περίαλλ' ... ἐκ στομάτων OR 1218 ch. ὡς εἰκός Ph. 498. El. 1140. = οὕτως, ὡς εἰκός. ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν δέχεσθαι τὸν ἱκέτην OC 486. ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει 904. φανεὶς δύστηνος, ὡς ἐγὼ 'φάνην 974. θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ θέλω 1124. τήνδ' αὐτός, ὡς θέλεις, λαβὼν καὶ κρῖνε κἀξέλεγχε Ant. 398. ὡς εἴρηκ' ἐγώ 886. τόδ' ἄγγος, ὡς ἔχει, δεῖξαι Tr. 623. ὡς δάκνει 1117. ὡς ἔχεις 1234. ὡς κυρεῖς ἔχων Ai. 87. ὡς ἐφάσκετο Ph. 114. κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον, ὡς τοὺς ἐν τέλει 385. καί σε δαίμονες νόσου μεταστήσειαν, ὡς αὐτὸς θέλεις 463. βᾶθί νυν ... ὥς σε κελεύομεν 1196 m. ὡς ναοφύλακες ... πλήκτροις ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν Synd. fr. 151, 1. *ὡς κόρην Πλευρωνίαν ὑπημβρύωσεν inc. L 3. Brunck. [quod est Pseudosophocleum v. s. βαθμός.] — Accuratius comparationis vinculum et quasi nexus declaratur, cum οὕτως vel ὧδε ad ὡς respondent. κἀνακωκύει πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν ... ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος· οὕτω δὲ χαὔτη ... ἐξῴμωξεν Ant. 426. ὡς τὸ θεῖον ἦν πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών Tr. 1162. — ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἂν Ant. 1108. τλάμων ὅδ' ... ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται, ὡς [ὣς Dind. c. Brunck.] καὶ τόνδε κατάκρας ... ἄται κλονέουσιν OC 1242 ch. — οὕτως, ὡς κείνῳ δυστάνῳ (μόρος ἔφυ) El. 862 m. — αὕτως, ὥς μ' ὤλεσεν Tr. 1039 m. Huc adnumeranda formula ἔγημεν ὡς ἔγημεν Troil. fr. 548, 1., de qua v. ὅπως. (II p. 998, 7.)

2. Inde proxime abest *enuntiatio relativa proprie dicta*, sive *interrogatio* quaedam *oblique proposita* (*quomodo* et *quantopere* Latini dicunt pro sententiae indole). πῶς ἂν ὑμὶν ἐμφανὴς ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ Ph. 532. ὥς με καὶ μάθῃς ... ὥς τ' ἔφυν εὐχάρδιος 534. ὡς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω 1336. οἶσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῇς; OC 75. οἶδα ὡς ἐπαιδεύθην ξένος 562. ἠπιστάμην, ξένον παρ' ἄστροις ὡς διαιτᾶσθαι χρεών 928. ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἷρπε, καὶ σύ που παρὼν ἔξοισθα 1587. φρόνησον, πατὴρ ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο Ant. 50. ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα Tr. 143. ἐξεπίστασαι ... ὡς ἔχοντα τυγχάνει 625. προσβλέπειν ... ὡς ἔχων κυρεῖ Ai. 347. μαθεῖν ἐμὲ πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας 838. ἄκουσον ὡς ἐρῶ OR 547. κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει 1172. θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει inc. fr. 963. Exempla, quale postremo

loco allatum est, viam faciunt ad recte intelligendas eiusmodi locutiones, quales sunt θαυμαστὸν ὡς s. ὅσον, *mirum quantum*, relativo a verbo segregato: v. Wyttenb. ad Plat. Phaedr. p. 251. Herm. ad Vig. p. 721. Hinc per transpositionem effectum οἶσθ' ὡς ποίησον; OR 543. i. e. ποίησον, οἶσθ' ὡς; — Adde οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς Ant. 750. οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτῃ Ph. 196 an. Adde pauca illa, in quibus ὡς ἄν cum coniunctivo significat *utcunque* s. *quomodocunque*. παῦλαν ἴσθι ... μή ποτ' ἐντυχεῖν (ἂν τυχεῖν) ὡς ἂν αὑτὸς ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν Ph. 1330. Erf. cum Brunckio ἕς τ' ἄν, *donec*; bene autem vulgatum defendit Herm., nec solitarium est. τοῦ δὲ σοῦ φόρου οὐκ ἂν στραφείην, ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ Ai. 1117. Hic iam veteres de tempore significando cogitarunt, quandoquidem ἕως adscriptum in libris nonnullis. Planissima autem sententia est ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει Ai. 1369. Et tamen hoc convellere studuit Wex. ad Ant. t. 2. p. 116., cum ὡς ἄν *dummodo* significare argumentis ineptissimis probare nititur; idem ὡς pro ἕως dici voluit quidem, sed non potuit demonstrare.

3. Proximum est ὡς in *enuntiatis adverbialibus* et ita insertis verborum tenori, ut rem primaria sententia comprehensam aliquo modo restringant nec universe valere sinant *(Zwischensätze)*. Latinis scriptoribus eo sensu dicitur *ut*, *quantum*, *quantum quidem*. Ap. Soph. non videris alium modum, quam *indicativum* adiungi. ὡς ἀκούεις OC 194 ch. ὡς ἀκούω 527 ch. ὡς ἐγὼ κλύω El. 566. Tr. 72. ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ Ai. 99. ὡς ἐγὼ λέγω 107. ὡς ὁρᾷς El. 1114. Tr. 365. ὡς πάρεσθ' ὁρᾶν Ph. 1420. ὡς σὺ φῄς Ai. 1234. Ph. 1028. OC 940. ὡς φῂς σύ Ant. 706. ὡς αὐτὸς λέγεις fr. Alet. 91, 1. — ὡς δύνασαι Ai. 1164. ὡς αὐτὸς λέγει Tr. 253. ὥς φησ' αὐτός Tr. 249. — ὡς λέγουσιν Ph. 335. OC 1161. Ant. 23. ὥς φασιν Ph. 89. OC 415. — ὡς ἔφη λέγων Ai. 757. ὡς ἔφασκεν OR 114. ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ μαντεῖον ἐξέφηνεν 242. ὡς ηὔδατ' ἐκεῖ 940. μενεῖν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο 1291. ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος OC 377. ὡς ἐμοὶ δοκεῖ Ai. 1157. ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ OR 435. ὡς ἔοικας El. 516. Tr. 1241. ὡς ἔοικεν El. 765. 772. 1116. 1341. Tr. 1238. Ai. 334. 1139. Ph. 403. OR 962. 1160. OC 1249. 1262. Ant. 576. 740. ὡς εἰκὸς ἦν Ph. 361. ὡς εἰκός Ph. 498. El. 1140. ὡς χρῆν Tr. 1133., quanquam hoc non minus bene enuntiatis comparativis adnumerabitur. Adde omissi verbi substantivi exempla ὡς φάτις ἀνδρῶν Ant. 828 m. Sed ὥς σοι θυμός El. 1319. rectius comparative dictum habebitur. Deinde sic intelligi licet *infinitivi* cum ὡς dicti exempla, nisi ad consequentium ex aliqua causa significationem ea trahere velis. ὡς ἀπεικάσαι Tr. 141. OC 16. ubi alii ὡς σάφ' εἰκάσαι praeoptant. Etiam hoc intelligi licet ita: τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων, ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε ... ἔφη Tr. 171. *quantum quidem vaticinatam quercum aiebat; s. quemadmodum vatem cecinisse aiebat.* (II p. 999, 26.)

4. Idem genus sententiae breviatur. Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὡς ἐμοί, ποτέ Ant. 1161. Aliquid differt hinc sensu ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί Ai. 995 m. V. Valck. ad Eur. Hipp. 324. Heind. ad Plat. Soph. p. 336. Neque vero δοκεῖ subaudiendum censeo, quod pluribus visum, sed ὡς explico *quantum*, s. *quod quidem*, quo facto dativus a verbo pendet, ὡς ἐμοὶ ζηλοῦσθαι, ὡς ἐμοὶ φαεννὸν εἶναι.

5. Deinde cum *adverbiis* et *adverbialiter dictis* ὡς consociatur. Eius autem vinculi varia ratio est. Alia enim comparativam sententiam referunt, ut commode subaudias οὕτως. ὡς ἠπίως ἐννέπειν El. 1439 ch. Hermannus *quasi leniter* interpretatur, nec improbo; male schol. λίαν πρᾴως: est autem, οὕτως ὥστε ἠπίως εἰρημένον δοκεῖν, *sic, ut leni animo loquenti convenire videatur.* ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως 1452 i. e. οὕτως; ὥστε ἐτητύμως ἀγγελθέντα δοκεῖν. τοίγαρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὔ τί πω ὡς αὐτίκα OC 1371 i. q. ὅσον οὔπω, *proxime*, proprie οὔ τί πω οὕτως, ὥστε αὐτίκα γίγνεσθαι. v. Schaeferum; mire Reisigius Stephanum sequitur ὀψέ intelligentem. Sic interpretare ὡς τάχος locis supra in v. τάχος p. 716 b. allatis i. e. οὕτως ὥστε γίγνεσθαι ἐν τάχει, cui locutioni subrogari licet, non oportet, ὡς τάχιστα. Alia *relativam interrogationem* s. sententiam relativam referunt, ut ambigas, utrum cum verbo an adverbio coniungas ὡς. αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως Tr. 628. ὡς οἰκτρῶς ἔχω 1080. ὡς ἀφροντίστως ἔχει Ai. 355. Deinde cum *superlativis* adverbiorum coniungitur dupliciter. Primum *comparative*. χαῖρ' ὡς μέγιστα Ph. 462. Dein *ampliative*. ὡς τάχιστα *quam celerrime* El. 1487. Tr. 802. Ph. 749. OR. 142. 1429. OC 897. 933. 1228 ch. 1416. 1475. 1643. Ant. 885. ὡς βράχιστα *quam brevissime* OC 1115. ὡς προσώτατα [προσωτάτω Dind.] *quam maxime procul* El. 391. ὡς ῥᾷστα *quam levissime* Thyest. fr. 236, 2. Cum *superlativo adiectivi* dicti ὡς unum exemplum reperi. χὥς τις πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης ἤθλησα κινδυνεύματα OC 563. *ut quis plurima:* i. e. *plurima, si quis alius, pertuli.*

6. Postremo σχετλίασιν hic commemorandam censeo. Est autem aliquantum diversa eius generis ratio; in exemplis enim aliis ὡς verbo proxime iungitur, in aliis cum alio vocabulum genere, aliquando *quam* s. *quantum* vertas, in vehementiore animi motu significando, alias *ut*, sicubi tristes maxime vel metuentes aliquid consideramus; est etiam ubi optando constitutum sit, *utinam* significans. ὥς μ' ἐθήρασω Ph. 1007. [Dind. c. Wakef. ὅς.] ὥς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρα λείψειν οὐδέποτε 1083 m. ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος 1231. *ut timeo!* Debilis enim et languida sententia erit, si *nam* vel *quippe* interpreteris. φρονεῖν ὡς δεινόν OR 316. τί δ' ἐστίν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας 319. Probo enim recentiorum quorundam doctorum distinctionem, non veterum editionum interrogandi signum in versus fine positum exhibentium, cuius rationis secundum Matthiaeum Herm. hunc sensum esse vult: *quod tam sollicito animo venisti*, ὡς pro ὅτι οὕτως dicto. Miratur potius cur poenitere Tiresiam videatur, quod venerit. ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις 439. *ut omnia obscura et miraculis plena loqueris!* ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ 1187 ch. ὥς σ' ἠθέλησα μηδέ σ' ἂν γνῶναί ποτε 1348. ὡς ὑμᾶς μόλις εὑροῦσα λύπῃ δεύτερον μόλις βλέπω OC 325. ὡς ὑπερδέδοικά σου Ant. 82. οἴμ' ὡς ἄλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ 320. ὥς σ' ἀτμάζει πατήρ 572. ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα 997. τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας 1178. ὡς ὀρθόν coniungenda puto. οἴμ' ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν 1270. ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος ... ἔοικας ἥκειν 1278. v. Herm. ὥς μοι σαφῆ σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς El. 23. ὥς μοι πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς ... ᾔσθου 87 an. ὡς ἔμολες αἰανῆ 506 ch. ὥς μ' ἀπώλεσας 808. 1163. τῆς ἀνοίας ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι El. 920. ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων ... εἰσεδεξάμην 1127. ὡς οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν 1185. ὡς οὐ-

δὲν ἄρα coniungenda, *quam ego nihil scivi.* ὡς ὁρῶν σ' ἐποικτείρω πάλαι 1199. ὡς πολλὰ παθὼν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες 1508 an. ὡς ἐκ ταχείας ... ἄσσεις Tr. 395. ὡς δέδοικα 663. ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην 734. ὡς ἄρ' ἧμιν οὐ σμικρῶν κακῶν ἦρξεν τὸ δῶρον 871. ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω 1243. ὡς εὐμαθές σου ... φώνημ' ἀκούω Ai. 15. οἴμ' ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν 354. οἴμ' ὡς ἀθυμῶ 587. ὡς ταχεῖα ... χάρις διαρρεῖ 1266. ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς ἔνδηλος ἐν σοὶ Synd. fr. 155, 1. ὡς ἄρα κενὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου fr. Teucr. 508, 1. ὡς δυσπάλαιστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν inc. 663, 3. ὡς οὐδέν ἐσμεν 682, 2. ὡς τρισόλβιοι κεῖνοι βροτῶν 719, 1. *Utinam* significatur his exemplis: ὡς ὁ τάδε πορὼν ὄλοιτο El. 126 ch. ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον 1131. ὡς, ἀκμαῖος εἰ βαίη, μόλοι Ai. 921. Sic fortasse elliptica ratione explicueris illud Ph. 1293.: ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὡς θεοὶ ξυνίστορες, quod Buttm. ἐπεί interpretatur *nam dii me audiunt*, Herm. ad comparativi enuntiati rationem revocat interpretatus *ego vero veto, uti dii sciunt*, quod et languidum et sententiae non aptum videtur; mihi placet *sciant dii*, i. e. *scire velint precor* subaudiens ἔστων s. γένοιντο, quale quid non minus certe recte subaudiri posse video, quam γενοῦ OR 697.

II. ῾Ως *dictum obiective.* (II p. 1001, 22.)

A. *Res duae iuxta positae comparantur.*

1. Componuntur res duae, quas inter secundum loquentis aut considerantis opinionem aliquid aut similitudinis aut societatis intercedit, sed quae minime pro conditione sua aequiparantur, sicut in comparativo enuntiatorum genere fit; qua de re *sicut* et *quemadmodum* vim particulae non reddunt; *quasi* rectius dices et *tanquam.* ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει Ai. 1124. προυφάνη κτύπος φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου του Ph. 203 ch. *qualis videtur aerumnosi.* φωνήσατ', εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε 229. *si amici videri vultis.* Sin, quod non minus aptum, explicueris *sicut amici solent*, comparativa sententia erit. ὡς ἄνδρ' ἑλὼν γ' ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει 945. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν 995. φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα OR 1078. *quantum quidem mulieris est.* οὐχ ὡς γελαστὴς ἐλήλυθα 1422. *quasi te irrisurus.* ὥς τις ἀφ' αἵματος προφανεῖσα OC 245 m. ἐν ὑμῖν ὡς θεῷ κείμεθα 247 m. οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ', ὡς κακόν, πιστώσομαι 650. ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην Ant. 284. ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος; 735. ὡς ἐπίχαρτον τελέουσ' ἀεκούσιον ἔργον Tr. 1262 an. Sic dicitur ὡς δή. ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις OC 809. *quasi vero.* Incertum an huc referendum sit φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι Cris. fr. 331. (II p. 1002, 2.)

2. Adsignificatur *causa faciendi:* sic significatio convenit cum Latina particula *quippe.* ἔστιν δέ μοι πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ὡς πατροκτόνῳ OC 601. ὁ δ' ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα κατῄνεσεν 1636. Debilis enim videtur exire sententia, si interpretaberis *sicut vir generosus.* ἅπαν μαθήσει τοὔργον. ὡς κοινωνὸς ὢν Ai. 284. οἶδ' ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω Tr. 1192. Sic verba compono: πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω ὡς θυτήρ γε *quippe sacrificaturus.* Additur δή ipsi ὡς: ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις Tr. 889. Simili, sed alia tamen vi praeditum illud Λαΐου γὰρ ἦν, εἴπερ τις ἄλλος, πιστός, ὡς νομεὺς ἀνήρ OR 1118. *quantum quidem cadit in eiusmodi sortis hominem, ut fidus sit.* V. Schaef. ad Long. p. 428. μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προυστάλης ὁδόν OC 20. *quippe seni;* speciem hoc casus absoluti refert, tamen ut a μακράν suspendatur γέροντι. ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας 33. Cave subaudire οὔσης.

3. Inprimis utrumque genus significandi cum *participiis* copulari solet. ‖ Et si *nominativus* quidem s. *subiectis* notionibus ὡς additur, indicat id quod senserit cogitaritque aut qui loquitur, aut is, de quo sermo est, et quomodo ad faciendum qualicunque modo commotus fuerit. ὡς ἄλλην χθόνα δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν OR 1178. *quippe ratus.* δηλοῖς δ' ὥς τι σημαίνων νέον Ant. 242. Legitur apud alios σημανῶν: illud est *videris novi quid afferri ratus,* hoc *videris allaturum te esse existimare.* ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων ... ἐπεσκήπτου μόρων 1312. ἆρ' ὑμιν ὡς ἀλγοῦσα κὠδυνωμένη δεινῶς δακρῦσαι δοκεῖ; El. 804. non est οὕτως ὡς, *quemadmodum* sed *ut conveniebat*, id quod recte sentientium mente constituitur. οὐ γὰρ ὡς ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τάδε 1123. ὡς ἔτ' οὐκ ὢν εἶπε Tr. 161. ὡς ἄνδρας ... ἔχων Ai. 64. ἅπαν μαθήσει τοὔργον ὡς κοινωνὸς ὢν 283. οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὡς αὑτοῦ κρατῶν; 1099. *quippe sui iuris sese esse putans.* ὡς ὢν ἄπαις Atham. fr. 5. — ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθεὶς OC 732. Inprimis *participium futuri* notabile, voluntatem et consilium faciendi, non per se (ei rei enim iam participium ipsum sufficit), sed quatenus quis de suo aut alterius consilio iudicat, indicans. Qua de re saepe fictum aliquid significatur: v. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 54. Stallbaum. ad Gorg. p. 95. Seidler ad Eur. IT 1304. Pflugk. ad Helen. 1057. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε El. 1025. φήμας λάθρᾳ προύπεμπες ὡς φανούμενος τιμωρός 1155. φροντίζεθ' ὡς τούτοις ... μαχούμενοι 1370. ὥς τι δράσων εἶρπε Tr. 160. ὅ τ' ἐχθρὸς ... ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος, ὡς καὶ φιλήσων αὖθις Ai. 680. ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες Ph. 563. ὡς μεθήσων μήποθ' ὧδ' ὁρᾶν πάλιν 935. ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; OR 625. αὐδῶν ἀνόσια ... ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν 1290. οὐδ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν (ἐλήλυθα) 1423. ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξων ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν 380., quos si quis accusativos absolutos putavit, non repugnabo. Sensum explicuit Herm. τοιαῦτ' ἔπη γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο 630. γυναῖκε ... ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα Ant. 62. ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα 1063. *scito, si volueris, non successurum.* Idem inest in verbi *desiderativi praesente.* δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν Ai. 326. ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω θροεῖς Tr. 1232. — ‖ Cum *genitivo absoluto* ὡς *causam faciendi* indicat, qua quis alius moveri possit. ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου ἐφαίνετο Ph. 884. *quae nos ad credendum moverent te exstinctum esse.* ὡς θέλοντος ἂν ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν OR 11. ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος 145. ὡς μιάσματος τοῦδ' ἡμιν ὄντος 241. ὡς δεινοῦ τινος φόβου φανέντος OC 1651. ἄγος φεύγοντος ὡς [ὥς Dind. ex LA.] Ant. 256. ὡς ὧδ' ἐχόντων τἄλλα βουλεύειν πάρα 1179. ὡς νῦν ἀπόντος ἱστόρει τί σοι φίλον El. 316. ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ Tr. 394. ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή Ai 281. ὡς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος αἰάζειν πάρα 904. ὡς ὧδ' ἐχόντων πάρα στενάζειν 981. v. Lob. ἐτερπόμην ὡς ζῶντος Teucr. fr. 508, 3. — ‖ *Dativus* et *accusativus* duobus obiectis, quae vocant, comparatis causam in mente et ratione sitam indicant, qua mota persona agens de obiectis rebus existimare cogitareve coepit, στιπτή γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ Ph. 33. *quasi cuidam inhabitanti factam;* est

enim *commodi* dativus, non *absolutus*, v. Herm. ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι OR 353. ἐπείπερ εἶ γενναῖος, ὡς ἰδόντι OC 76. *qualis quidem adspicienti videris.* ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προξένει 465. — ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει Ph. 415. μή μ' ἀντιφώνει μηδὲν ὡς στείχοντα δή 1065. πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν ὡς οὐκέτ' ὄντα OR 956. χορεύεσθαι ὡς ἐπίηρα φέροντα 1094 ch. ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν (λέγω) El. 882. — ἤγγειλας ὡς τεθνηκότα El. 1341. ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι μ' ὧν ἀνιστορεῖς Ph. 253. μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ ἐν τῇδ' ἐλαύνειν OR 97. δίδασκέ με ὡς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνει OC 1155. ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο 1583. — ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο OR 848. — ὁ προστατῶν χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην El. 782. non *morituram* sed *ita, ut me morituram putarem.* φρόνει νιν ὡς ἥξοντα Tr. 289. ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα Ai. 682. ἐπαρκεῖν αὐτὸν ὡς θανούμενον fr. Acris. 66, 2. Est etiam accusativus φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν OR 101. quem locum explicuimus in v. ὅδε, defendentes eum ab Hermanni lubidine τάδε corrigentis. — Hunc participii usum observavit Abresch. ad Aesch. Ag. 681. (II p. 1004, 2.)

4. Affinis participiorum est usus particulae ὡς *cum praepositione et casu dictae;* potest enim ad sententias participiorum ope compositas revocari. πύργοι μὲν ... ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω OC 15. ὡς ἐκ ταχείας ᾄσσεις Tr. 395. quod etiam σχετλιάσει explicueris. — τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε; Ai. 537. — ὡς μὲν ἐν λόγῳ ἀλγεινά El. 761. — ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ στέναζε 1298. ὡς ἐπ' ἐξόδῳ Tr. 532. El. 1322. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν; Ai. 44. — τὸ πρᾶγμ' ἄγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδὲν Ant. 35. — πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον Ph. 58. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις Tr. 1182. ὡς πρὸς τί χρείας; OR 1174. ὡς πρὸς τί, λέξων ἢ καταρτύσων, μολεῖν; OC 71. Haec inter se etsi diversa sunt, in eo conveniunt tamen, quod aliquam alicuius opinionem significant, aut quae consilii capiendi causa sit, aut quae apud audientem loquentemve regnet vel excitetur.

B. *Enuntiatio obiecti munus tuens adiicitur.*

1. Obiectiva enuntiatio *proprie* dicta ea est, quam Latini *accusativo* et *infinitivo* comprehendi voluerunt; Graecis non minus recte ὅτι dicere licuit, ut tamen utriusque ratio constaret. a. ‖ Regitur sententia a verbis *sensus*, *sciendi et cognoscendi;* nam verba *existimandi* non admittunt nisi infinitivum. Qua in re observatione est dignum aliquotiens omitti ὡς (ut ὅτι) post οἶδα. *Indicativus* rem factam nec ab opinione cuiusquam pendentem significat. ὡς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὁμιλία πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε Ph. 70. δῆλον ἔμοιγ', ὡς φορβῆς χρεία στίβον ὀγμεύει 162 an. ὡς εἴσ' ἀληθεῖς οἶδα (οἱ λόγοι) 320. εἰσορῶν ὡς πάντα δεινά 502. ὄπωπα δ' οὐ μάλα Ἰξίονα ... δέσμιον ὡς ἔβαλεν παγκρατὴς Κρόνου παῖς 679 ch. ἔξοιδα δ' ὡς μέλει γε 1037. ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως 1074. ἔγνωκα μὲν νῦν ὥς με ... πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος OC 96. εἴποις ἂν ὡς θέλοντι ... πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν 431. γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχει 1025. γνώσει κακοῦ θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσγίγνεται 1198. ὁρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρεις μαντεύματα 1424. καὶ τόδ', ὡς ἄταφος ἔπιτνε 1731 m. φρόνησον, πατὴρ ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο Ant. 50. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις; 316. si quis *quam moleste* interpretatur, non prohibeo. ὁρᾷς κλῶνας ὡς ἐκσῴζεται 713. ὁρᾷς τάδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος; 735. ἆρ' οἶσθα, ὡς ἔλειπέ μοι μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι; Tr. 76. ὡς ... χρείη 161. οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι Ai. 590. εἶδες ὡς χρόνῳ ἔμελλε σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν; 1026. ἀλλ' ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται 1141. οἶσθα ... φίλων ὡς οὔτις ἡμίν ἐστιν El. 949. ὅρα ... κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστιν 1243. nisi distinctione post μέντοι posita ὡς *nam* explicueris cum Fritzschio qu. Luc. p. 99. ἢν σὺ μὴ δείσῃς πόθ' ὡς ... ὄψεται 1309. ἴσθι δ' ὡς μάλιστα σ' ἀνθρώπων ἐγὼ ἤχθηρα 1362. μηκέτ' ἐκφοβοῦ μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει 1427. κατειδότας ὡς οὐκ ἔστιν πλὴν Διὸς οὐδεὶς ... ταμίας fr. Ter. 515, 2. ἔβλεψα τὴν γυναικείαν φύσιν ὡς οὐδέν ἐσμεν 517, 3. *Optativus*, si praeterito finito regitur, cum indicativo commutari potest, ut tamen rem ex mente eius, *qui memoratur*, *proponi* significet. εἰσήκουσα ... ὡς τῆς κόρης ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὔρυτον θ' ἕλοι Tr. 352. ἤκουσεν ὡς ταύτης πόθῳ πόλις δαμείη 431. ἔγνω γὰρ τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε 933. ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ' ὡς ὁ Λάϊος κατασφαγείη OR 729. Quare si necessario ex mente alicuius in oratione memorati res spectanda est, indicativum subrogari sibi optativus non patitur. ἢ τοὔργον ὡς οὐ γνωριοῖμί (γνωρίσοιμι) σου τόδε δόλῳ προσέρπον sc. ἰδών, unde ὑπολαβών vel ἐλπίζων subaudiri potest, OR 537. *Potentialis* autem *optativus* ἂν addito rem non factam, sed ab aliqua conditione implenda pendentem significat. ἴστ' ἀοιδὰς ... ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρείη λέγειν; Ant. 884. ἐπίστασ' ὡς ἐγὼ σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν Ai. 1370. — ☞ b. ‖ Regitur sententia verbo aliquo *dicendi* et *declarandi.* Modorum ratio eadem; *indicativus* his locis legitur. λέγει σαφῶς ὡς δεῖ γενέσθαι ταῦτα, καὶ ... ὡς ἔστ' ἀνάγκη ... Τροίαν ἁλῶναι Ph. 1340 sq. ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα μή μ' ἐκδίδασκε OR 1369. τὰς Ἀθήνας (θωπεῦσαι) ὡς κατῴκηνται καλῶς OC 1004. ὀδύρεται πόλις πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη φθίνει Ant. 694. ὡς τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν Tr. 79. (λόγος ἐστί). τάχ' ὡς ἔοικας ὡς νοσεῖς φράσειν (φράσεις) 1241. δηλοῖ δὲ τοὔργον ὡς ἀφροντίστως ἔχει Ai. 355. quod etiam relativum enuntiatum putes. οὐδεὶς ἐρεῖ πόθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον ... ἔλεξας 481. βάξις διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας ὡς οἴχει θανὼν 999. ὅπως φάτιν φέρωμεν αὐτοῖς τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας El. 57. ἐξεῖπας ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης ἄρχω 521. οὐδὲν ἄλλο σοι πρόσχημ' ἀεί, ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν 526. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ' ὡς ἄρξασά τι λυπηρὸν ἐξήκουσα 552. λέξω δέ σοι ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας 561. ἦ καὶ ταῦτ' ἐρεῖς ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις; 592. ἢ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν ὡς τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν 596. μήτε μήτηρ ὡς κακὴ διδασκέ με 1289. ἐρῶ ... οὔθ' ὡς ὁ Τυδεὺς ... ξεῖνος ὢν οἰκίζεται, οὔθ' ὡς ... ἐδαίσατο Synd. fr. 153, 3. Subauditur indicativus: τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς ὡς ψευδόμαντις OC 1096. — *Optativus* haec exempla habet: λέγοντες ... ὡς οὐ θέμις γίγνοιτο Ph. 346. ἐθέσπισεν τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε πέρσοιεν 611. ἔπειθες ... ὡς χρείη μ' ἐπὶ τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα; OR 555. χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ... ὡς αὐτὸν ἥξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν 713. Legitur in LA ἥξει a m. ant. v. Herm. καλεῖ (με) πλαστὸς ὡς εἴην πατρί 780. λέγων ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι 791. λῃστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν ὥς νιν κατακτείνειαν 843. εἶπον ὡς δοίην 1161. ἦν δ' ὁ μῦθος ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοὔργον εἴη Ant. 272. ἤρασσον ... ὡς οὐκ ἀρκέσοι ... θανεῖν

Ai. 227. Legitur etiam ἀρκέσει, quanquam in libris deterioribus; sed Hermannum minus severe de ea scriptura iudicari oportebat, quae plane eodem iure est atque ἥξει OR 713. λέγων … ὡς … τῶν ὧν τέκνων λίποιτο Tr. 265. φωνεῖ δὲ … ὡς … ῥαίοιτο 267. [ut est in libris: mutata scriptura expulit Dind.]. ἀναστένων ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ 940. ἡ μὲν ὡς ἴ θᾶσσον' ἡ δ' ὡς ἴ τέκοι παῖδα Oenom. fr. 418. — *Optativus potentialis* his locis reperitur. λόγος μὲν ἐστ' ἀρχαῖος … ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν Tr. 2. λέγεις ὡς εἰ λάβοις σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν El. 347. (II p. 1006, 13.)

2. ὡς in enuntiatis *finalibus* et *consilium significantibus* idem est quod ὅπως, sed haudquaquam protinus cum ἵνα commutari potest. ‖ cum *indicativo imperfecti aoristive* significat aliquid fieri nos voluisse, quod sit irritum. ὡς ἔδειξα μήποτε ἐμαυτόν OR 1392. *ne ostendissem.* — ‖ cum *coniunctivo* ὡς sic dicitur, ut ne praecesserit praeteritum, vel si quando praecedit, res indicetur non praeterito tempore solum consiliis agitata, sed nunc etiam vel postea valitura. ὡς τἀπίλοιπα σὺ μὲν κλύῃς, ἐγὼ δὲ φράζω Ph. 24. πατρί μ' ὡς δείξῃς φίλῳ 492. ἴωμεν … ὥς με καὶ μάθῃς ἀφ' ὧν διέζων 535. φράσον … ὡς μάθω 559. ὡς λίπω μή τῳ λαβεῖν 653. ὡς τίνα δὴ ῥέξῃς παλάμαν 1206 m. ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταὐτὸν πάθω OR 325. λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω 359. οἶσθ' ὡς νῦν μὴ σφαλῇς OC 75. ὥς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι 399. φράσω … ὥς σε δηλώσω κακόν 783. οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς, ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς 785. λέξαθ', ὡς εἰδῶ τὸ πᾶν 889. ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι 902. δεξιὰν ὄρεξον, ὡς ψαύσω 1130. ὡς μή μ' ἄτιμον … οὕτως μ' ἀφῇ γε 1278. καλῶ …, ὥς σ' ἀποικίσῃ 1390. ὥς σοι … ἀλκὴν … ἀεὶ τιθῇ 1524. ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς Ant. 643. ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα θνήσκῃ 760. ἄκουσον, ὡς μαθοῦσά μου … λέγῃς El. 889. δέξαι με …, ὡς σὺν σοὶ κάτω ναίω τὸ λοιπὸν 1166. λαθραῖον ὡς ὀρούσῃ πρὸς δίκας ἀγῶνα 1441 ch. ὡς … στόμια δέχηται τἀμά 1460. ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς Ai. 13. ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν … θροῇς 67. ὡς ἴδω 530. ὥς σφιν γένηται γηροβοσκός 570. ὡς φράσω τάδε 733. ὡς καταλλαχθῇ χόλου 744. ὡς με βαστάσῃ 827. ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω 1003. ὡς σὺ … σπεύδῃς Tr. 333. ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρῃς 493. ὡς δ' εἰδῇς ἅπαν, … μεῖζον' ἐκτενῶ λόγον 679. δός μοι … ὡς εἰδῶ 1067. ὡς τελευταίαν ἐμοῦ φήμην πύθησθε 1149. ὡς … ἐς πυρόν με θῇς 1253. ὡς μήτε κρούσῃς inc. fr. 926 d., siquidem de structura orationis recte coniici potest. Additur ei coniunctivo ἄν particula sensu non mutato. ὡς ἂν ἀγνοίᾳ προσῇ Ph. 129. ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ 826. ὡς ἂν εἴπω μὴ τὰ σά OR 329. v. Herm.; hoc enim multi male intellexerunt. ὡς ἂν … κερδάνῃ μέγα OC 72. ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε Ant. 215. Dind. merito videtur correxisse πῶς … εἴτε. ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ θάνῃς El. 1496. Libri praeter Flor. Δ. LB omittunt ἄν, et in LB vitio scribendi ἄν debere videatur, cum rursus omittat ἐν. Quanquam melius est quam aliorum inventa ἄρ' vel νύν, quod Herm. protulit, qui de hoc loco commentatus mirum inter ὡς et ὡς ἄν discrimen cogitavit. ὡς ἂν … μῆνιν ἐξαλύξωμαι Ai. 655. ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ inc. fr. 768. ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν δοκῶμεν εἶναι inc. 779, 11. [siquidem Sophoclis est.] — ‖ cum *optativo* sic coniungitur, ut consilium aliquod quondam a quodam agitatum significet, quare a praeteritis pendere solet. ἡνίχ' ἱκόμην … ὡς μάθοιμι El. 33. κατεῖχ' Ἀχαιούς, ὡς πατὴρ … ἐκθύσειε 571. 'φείδοντο κένδρων οὐδέν, ὡς ὑπερβάλοι χνόας τις 716. οὐκ ἔπειθε δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος Tr. 360. προδόντα … ὡς τὰ σὰ κράτη … νέμοιμι Ai. 1015. ἐπεστράτευσεν, ὡς ἕλοι δόρει 1056. ἔπεμψα … ὡς πύθοιτο OR 71. πέμψαι … ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως 762. παῖδά μοί τινα δούς, ὡς ἐμαυτοῦ θρέμμα θρεψαίμην 1143. ὡς ἀναλώσαιμί νιν 1174. ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις Ant. 19. ὡς ἐκκαυμάτων μή μοι … προσδεήσειεν Herc. Taen. fr. 218, 1. Cum additur, quod raro fit, ἄν, significatur consilium certis quibusdam positis exsequendum. ὡς ἂν ποταθείην γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας Oenom. fr. 423, 2. *ut possim volare.* Verbum omittitur: τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τάδ' ὡς πάλιν El. 1434 ch. sc. θῆσθε, v. Herm. Sed eximendum inc. fr. 673.; v. ὥστε. (II p. 1007, 25.)

3. Hinc proxime abest ὡς in enuntiatis secundariis iunctis *causarum* et *consequentium nexu* cum primariis: sic frequentius ὥστε dicitur. Spectatur autem οὕτως aliquod aut praemissum aut subaudiendum, definiturque accuratius agendi efficacia addita eventus mentione. Cum *indicativo* sic bis dictum reperio. — ὥστ' εἴ τι τῷ 'μῷ τ' ἀνδρὶ … μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι Tr. 445. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὡς τὸ μὲν δοκεῖν ἔνεστι 590. Cum *infinitivo* usitatius est. ὡς ῥᾷστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι Ph. 1395. Subaudiendum enim εἶναι. ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν OR 84. οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον, ὡς στέργειν ἐμέ Ant. 292. ἐξέπραξαν, ὡς δοῦναι δίκην 303. οἷος ὢν οἵως ἔχεις, ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν Ai. 923. ναμέρτεια συμβαίνει … ὡς τελεσθῆναι χρεών Tr. 174. παρεμνήσω … ὡς κλύειν ἐμέ; 1125. εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις Ph. Troi. fr. 632. Ellipsin habet φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος, μόνον προθεὶς Ant. 775. i. e. ὡς ἄγος εἶναι μὴ προτιθέναι. Huc addendum videtur ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ' ὡς ἐμοῦ θεοὺς ὤραν τιν' ἕξειν OC 385. i. e. τοιάνδε, ὥστε ἐλπίζειν τοὺς θεοὺς ἕξειν ὤραν. (II. p. 1008.)

4. Sententiis priora firmantibus, ut ὅτι et ἐπεί, praefigitur ὡς *quippe, quandoquidem, quoniam* significans, nec tamen causam per se spectatam, sed quam quis, qualis sit, indicat. ὡς μᾶλλον ἂν ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν Ph. 46. ὡς ὑπηρέτης πάρει 53. οἷς Musgravius coniecit eleganter, sed non necessario. ὡς τοῦτό γ' ἔρξας δύο φέρει δωρήματα 117. ὡς οὐκ ἕξεδρος … ἀνήρ 212. ὡς ὁπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμῖν εἴκῃ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα 464. ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμενα 567. *Quippe scito;* cur Buttmannum violentissimum hyperbaton commentum ἐπίστω ταῦτα ὡς δρώμενα, Hermannus probet, ignoro. ὡς ἡμᾶς πολὺ πέλαγος ὁρίζει 635. Soloecum ratus Brunck., cum *ut* interpretaretur, correxit ὁρίζῃ; vide Herm. ὡς ἥδε μοι ὀξεῖα φοιτᾷ 807. ὡς οὐ θέμις γ' ἐμοῦστι σοῦ μολεῖν ἄτερ 812. ὡς πάντων … εὐδρακὴς ὕπνος 847 ch. ὡς οὐ μανθάνω 914. ὡς ζῶ μὲν οἰκτρῶς 1043. *ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ Ζεύς 1442. [secl. Dind.] ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων OR 44. ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει 47. ὡς … κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν 54. ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς 56. ὡς μάτην εἰρήσεται 365. ὡς παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς 445. ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες 922. ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθαι τάδε 1050. ὡς οὔτ' ἂν … μείνειεν OC 425. ὡς [ὃς Dind.] οἶδά γ' αὐτός 562. ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται 861. [Ad praecedentia σύ addito ὡς delevit Dind.] ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ φαίνει δίκαιος 937. ὡς οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι σπεύδουσιν 1016. ὡς ἔξοιδά σε οὐ φιλὸν … ἥκοντα 1028. ὡς προμνᾶταί τί μοι γνώμα 1075 ch. ὡς … τίς πλάγ-

χθῆ 1229 ch. ὡς οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ 1528. ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός 1691. ὡς τί ῥέξομεν; 1724 m. Sic LB. PA; ceteri ῥέξωμεν, quippe quorum scriptores ὡς finale esse putarent. ὡς βιάζομαι τάδε Ant. 66. ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν 499. ὡς ἀναξιωτάτη ... φθίνει 694. quod et *quomodo* interpreteris relative dictum. ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνει ξυνών 765. ὡς πεπρωμένης οὐκ ἔστι συμφορᾶς ἀπαλλαγή 1337. ὡς ἐγὼ λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ Tr. 385. ὡς τάχ' ἂν σαφῆ λέξειεν 387. ὡς ὅδ' ἀνὴρ... ἐκ δόμων πορεύεται 391. ὡς ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή 453. ὡς τἄλλ' ἐκεῖνος πάντ' ἀριστεύων ... ἔρωτος ... ἥσσων ἔφυ 488. ὡς οὐδ' εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα 592. ὡς σκότῳ ... οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ 596. ὡς ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς 599. ὡς ἔμ' οὔποτε δέξεσθ' ἔτι 921. ὡς ἐγὼ νοσῶν οὐδὲν ξυνίημι 1120. ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταὐτά σοι Ai. 39. ὡς εὖ παρέστης 92. ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια 131. ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς 141 an. ὡς ἥκει φέρων Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν 789. ὡς ... βουλήσαι ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον 1314. ὡς ἡμῖν λαμπρὸν ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων El. 17. ὡς ἐνταῦθ' ἔβης 21. ὡς δόμων ὁρῶ τὴν σὴν ὅμαιμον ... ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν 324. ὡς τοῖς λόγοις ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος 369. ὡς ... πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι 470. ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι 633. ὡς χάρις μέν, ἣν κτάνῃ 821. ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος 1112. ὡς ἐγὼ μόνη οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον 1319. ὡς τὸ μὲν μέλλειν κακὸν ... ἐστί 1337. ὡς μάλιστά σοι μέλειν οἶμαι 1446. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον 1489. ὡς καὶ τύραννον πᾶς ἐφίεται φυγεῖν Acris. fr. 67. ὡς ὁ πάνθ' ὁρῶν ... πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος Hippon. 284, 1. ὡς τοῖς κακῶς πράσσουσιν ἡδὺ καὶ βραχὺν χρόνον λαθέσθαι κακῶν Mys. 358, 1. Usitatissimus *indicativus* esse reperitur; *potentialis optativus* sic dicitur, ut res ex mente loquentis secundum conditionem aliquam positam, incertam quidem, iudicetur; v. El. 633. 1489. Tr. 387. 592. OC 425. 1528. Sin conditio talis est, quae fieri non possit vel non sit facta, *praeteriti indicativo* ἂν additur, El. 1319. Hic addimus iure Hermannum ὡς πυθοίμεθ' ἂν scribere videri OC 11.; sin, πυθώμεθα corrigendum: quod in libris fertur, πυθοίμεθα, quamvis defendit Reisig., ne excusari quidem potest. (II p. 1009, 20.)

5. Denique *enuntiatis circumstantialibus*, quae dicuntur, i. e. causam pro re rata tempore adsignificatio una complectentibus ὡς adhibetur, dictum pro ἐπεί. *Optativus* actionis praeteritae iteratae sic apud Sophoclem nunc non legitur, sed *indicativus* solus, temporum praesens, nisi historicum s. narratorium est, rarius invenitur. ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον El. 899. ὡς εἶδον El. 902. Ph. 271. ὡς ἤκουσα Ph. 549. ὡς ἀπεστάλη OR 115. ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε OC 1587. ὡς ἤκουσαν 1607. ὡς δὲ πρὸς τέλος γόων ἀφίκοντο 1621. ὡς ἐπήσθετο 1629. ὡς δ' ἀπήλθομεν 1647. ὡς ἵκετο Tr. 270. ὡς δ' ἐθάλπετο 697. ὡς ἤκουσε 777. ὡς προσεῖδε 1139. ὡς ἔληξε Ai. 274. ὡς ἐπῃσθόμην 996. ὡς ... ἠθελησάτην 1386. — ὡς ὁρᾷ El. 736. [Dind. ex LA m. pr. ὅπως δ' ὁρᾷ] OR 807. Ant. 426. 1226. ὡς διοπτεύει στέγος Ai. 307. ὡς ἀκούει φθόγγον OC 1610. ὡς βιαίας ἔχεται πανδάμος πόλις ἐπὶ νόσου Ant. 1140 ch. ὡς ἄπεστ' ἐκεῖνος El. 519. ὡς ξυνίημι Tr. 90. ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοί ... καρπούμεθα 203.

6. Dubia adeo sententia est Hel. fr. 187, 2., ut nec de sensu nec de scriptura satis constet; qua de re ne illud quidem certum, retinendumne sit ὡς, an non retinendum. Eiectum ὡς merito Hermanni emendatione πετραῖος ὁ ταῦρος OR 478 ch.; cum ante legeretur πέτρας ὡς ταῦρος. Dudum item in Naupl. fr. 379, 6. emendatum εἰς χίλια pro ὡς vel ὃς χίλια. — Hoc adde, non scribendum videri ὥς nomini, ad quod refertur, postpositum; nec enim rationi consentaneus ille mos est, cum vi maiore vocula sic praedita non sit, nec magis accentiuncula notari possit, quam ἐκ nomini postpositum, nec idoneum auctorem habet; quanquam enim anastrophen Ionicam vocant ὄρνιθες ὥς et λέων ὥς Greg. Cor. p. 448. et schol. Il. α. 62., ille non satis peritus iudex est et hic de loco vocabulorum duorum permutato, non de accentu loquitur.

Ὡσαύτως *pariter*. ταῦτα πολλοὶ ... συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί Tr. 372. ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς ... ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν ... ὡσαύτως δὲ σὺ ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπει El. 27.

Ὡσεί *tanquam*. εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ μάτηρ ὡσεί τις πιστά El. 234 ch. πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ μέθες τὴν παῖδα Ant. 653. De Oenom. fr. 423. v. ἴ.

Ὥσπερ. ‖ *sicut*, *quemadmodum*. Ut ὡς (I. 1.) res duas eadem ratione consideratas iuxta ponit. πεισθήσομαι ... θανὼν εἰς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὑκείνου πατὴρ Ph. 625. προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν 657. ὥσπερ ἤτου μ' ἀρτίως 764. καί μ' ἔπαιρ', ὥσπερ νοεῖς 889. ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις, ὥσπερ σύ 1318. ζῆν, ὥσπερ ἤδη ζῇς, ἄνευ σωτηρίας 1396. *εἰ δρᾷς τάδ', ὥσπερ αὐδᾷς 1407. [delevit Dind.] ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς OR 22. εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς 54. λαμπρός, ὥσπερ ὄμματι 81. ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ' ἐρῶ 276. ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον 1470. ὥσπερ με κἀνεστήσαθ', ὧδε σώσατε OC 276. ὥσπερ ἔλαβες ... ῥύου με 284. ξένος, ὥσπερ σύ 563. ξένον ... ὥσπερ σὺ νῦν 565. μέλου δικαίως, ὥσπερ εἰς τόδ' ἡμέρας 1138. ἡγεμὼν σφῷν αὖ πέφασμαι καινός, ὥσπερ σφὼ πατρί 1543. ὥσπερ εἶχε Ant. 1235. ὥσπερ οὑπάγων διώμνυτο Tr. 378. ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὗτος ἐννέπει 475. ὥσπερ εἶπον 552. ὥσπερ εἴδετε 692. ὥσπερ ἦν 776. *ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ ... πίπτοντα, τὼς ... ὀλοίατο Ai. 840. [notavit schol.] ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ 978. ὥσπερ οὖν μέλει 991. ἐστρατεύσατο ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ 1112. σφε ... φθείρειαν, ὥσπερ ἤθελον τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν 1391. ὥσπερ γὰρ ἵππος ... θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν ... ὡσαύτως ... ὀτρύνεις El. 25. δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα 656. πάρεστ' Ὀρέστης ... ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ 878. ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα καλεῖ 970. ἐσῴζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σῴζεται 994. ὥσπερ οἱ σοφοί, τὰ μὲν δίκαι' ἐπαίνει Aeth. fr. 26, 2. ὥσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνα δύο στῆναι δύναιτ' ἂν οὔποτε (πότμος) inc. fr. 713, 3. λάμπει γὰρ ... ὥσπερ εὐπρεπὴς χαλκός inc. 742, 1. Eiusdem significationis retinens est in *enuntiatis interiectis.* ὥσπερ γ' ἡ φάτις OR 715. ὥσπερ ἡ παροιμία Inach. fr. 255, 1. — ‖ Cum casu coniunctum *quasi* significat. οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου πολύπονον ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον Tr. 118 ch. v. Herm. ὥσπερ ἐγγελῶσα El. 277. Sed aliquando non aliud munus habet, nisi rei accuratius definiendae. τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ OR 1114. *tanquam meos;* erat usitatius ἐμοὺς ὄντας. — ‖ Aliquando *exemplum* s. *simile* inducit in sermonem *(velut)*. ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν μηδὲν διδοίη OC 776. ὥσπερ γὰρ ἐν φύλλοισιν αἰγείρου Aeg. fr. 24, 1. — ‖ ὥσπερ ἄν semel sele-

ctius significat *utcunque*, sicut ὡς ἄν. ὥσπερ ἂν ζῶ OC 1361. [*quomodo vivo* Reisig., *quacumque ratione vivam* Doederl. obss. p. 66.] Brunck. ἕως περ, quod inauditum ait Elmsl., repugnat Hermannus, sed de tragicis verum est, etsi prosae orationis exempla aliquot protulit Wex. ad Antig. t. 2. p. 114. Idem cum sibi sumpsisset, ut ὡς pro ἕως dici affirmaret, via admodum expedita eo pervenit, ut in ὥσπερ idem cadere videretur; sed sumpsit, inquam, non probavit, etsi omnem impendit operam, ut, quae Herm., l. c. et ad Ai. 1017. facillime et rectissime explicuisset, distorquendo suis decretis accomodaret. *Ut primum* significatur: χὥσπερ ἂν θίγῃ, φθείρει τὰ πάντα κνώδαλα Tr. 716. Wakef., illud non intelligens, χὥνπερ scribendum putavit, scholiastae interpretationem secutus. — ‖ Non vulgare est, quod ἴσος et ὥσπερ tanquam eiusdem familiae vocabula componuntur. οὐχ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ El. 533. Ex confusione locutionum duarum ortum genus illud loquendi ostenderunt Herm. l. c. et Fritzsch. quaest. Lucian. p. 82. Item de imparilitate notandum ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων, τούτοισιν, οὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται OC 907. Hanc librorum omnium scripturam Reisk., alii multi corruperunt οὕσπερ corrigentes; nec probo Hermannum, ὥσπερ ad intelligendum aliquod οὕτω referentem. Rectius Reisig., τούτοισι κοὐκ ἄλλοισι idem esse quod τοῖς αὐτοῖσι quod minime infrequens est cum ὥσπερ compositum: v. Lobeck. ad Phryn. p. 426. Heindorf. et Stallb. ad Plat. Phaed. p. 86. a. Bremius app. cr. Demosth. t. 1. p. 498.

Ὡσπερεί *quasi*. ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ', ὡσπερεὶ τοὐμοῦ πατρός, ὑπερμαχοῦμαι OR 264. ὑφῃρέθη σου κάλαμος, ὡσπερεὶ λύρας Capt. fr. 34.

Ὥστε. [cf. J. Wilde, de particula ὥστε. Gorlitz. 1861. G.-Pr.] ‖ Tanquam adverbium et *sicut* et *velut*, *quasi* significans et duo idem praedicando de utrisque comparat, et similitudinem quandam specieque tenus cognationem eis intercedere ostendit. Utraque significatio a prosariorum Atticorum sermone abest. πάντες ὥστε τοξόται σκοποῦ τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε Ant. 1033. τοιαῦτά σου ... ὥστε τοξότης, ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα 1084. ὥστ' ἀκάμαντος ἢ Νότου ἢ Βορέα τις κύματα... ἴδῃ, οὕτω Tr. 112 ch. *(velut)*. οὐδ' ὥστε δούλην (πέμπων) 367. ὥστε πόρτις ἐρήμα 530 ch. κόρην... παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος 537. μορφῇ μάλιστ' εἰκαστόν, ὥστε πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας 699. γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίονος ποτοῦ χυθέντος εἰς γῆν 703. *(quasi videas)*. προσπτύσσεται πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος, χιτών 768. ὥστε παρθένος βέβρυχα 1071. δεσμίους ᾐκίζεθ', ὥστε φῶτας Ai. 300. κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν, ὥστε παρθένοι OC 343. ὥστε δυσμενὴς El. 444. φυλάξαι, χοῖρον ὥστε δεσμίαν fr. Herc. Taen. 217, 1. ἴσον μετρῶν ὀφθαλμόν, ὥστε τέκτονος... ὀρθοῦται κανών Oenom. 421, 4. ὀργὴ γέροντος, ὥστε μαλθακὴ κοπὶς ἐν χειρί, θήγει inc. 761, 1. μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν 783. Praeterea unum est paulo ceteris memorabilius exemplum. ὅμοιον ὥστε ποντίαις οἶδμα δυσπνόοις ὅταν Θρῄσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς, κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα Ant. 586 ch. i. e. ὁμοίως s. οὕτως, ὥσπερ. Illustravit Wyttenb. ad Plut. de recta aud. rat. p. 42, D.

Ad *coniunctionis* vim inclinat ὥστε, cum rem, qualis sit, addita rei consequentis significatione definit. ‖ Cum *indicativo* poni solet, cum aliquid alicunde consequens haud dubie factum aut faciendum dicitur. Sic saepe fit, ut sententiam ὥστε in fronte gerentem a priore separare possis et ὥστε vertas *sic*. ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά [ἐνδόντα Dind. c. Badh.] μ' ἐξεγείρετε OR 65. βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ ἔξεστι φωνεῖν OC 82. ὥστ' ἐστί μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο 573. ὥστε ... πάρεστι χρῆσθαι τἀνδρὶ Tr. 59. ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα, ποῖ γνώμης πέσω 705. ὥστε ... μάταιός ἐστιν 943. ἡ δ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι ξύνεστι El. 275. ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον 1389 ch. — ὥστ', εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται, ὄλωλα καὶ σὲ προσδιαφθερῶ Ph. 75. — ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς El. 1204. ὥστ' οὔποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι Ai. 98. ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον OR 135. ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι 411. ὥστε... δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς OC 306. ὥστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σε 1342. χοὔτως ἐδήχθη... ὥσθ' ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν Tr. 255. ὥστ' εἰς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη Ai. 729. τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας ἵκου OR 533. ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ 1036. Quando *indicativo alicuius praeteriti* ἄν additur, aliquid consecuturum fuisse dicitur certis positis, quod nunc consecutum non sit. ὥστ' εἰ φρονῶν ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός OC 271. — ‖ Cum *optativo potentiali* ἄν comitem habente positum significat aliquid secundum mentem quidem loquentis ex incerta aliqua conditione consequens. ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον OR 857. *(ut non videar mihi curaturus)*. ὥστ' [ὡς Dind. c. Elmsl.] οὐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι OC 45. *(ut nolim, si meum iudicium est, exire)*. ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδὲν ὄντα... ὑπεκτραποίμην 565. ὥστ' ἄν, εἰ σθένος λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν El. 333. ὥστ' οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις Ai. 212 an. ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι 1342. Idem loquendi genus emendatione Sophocli reddimus. μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος. κλῇθρον γὰρ οὐδέν. ὡς δ' ἂν εὐπετὲς λάβοις inc. fr. 673, 2. Sic legitur: verum ὡς δ' sensu cassum est, scribendumque κλῇθρον γὰρ οὐδέν, ὥστ' ἂν εὐπετὲς λάβοις. [Cobet. Mnemos. 9. p. 89. κλ. γ' οὐδέν ὧδ' ἂν εὐπαγὲς λάβοις coniecit.] — ‖ Quando cum *imperativo* dicitur, item rem faciendam certo documento firmat. Vertendum est *igitur*, sed facili ambitu hoc ad primariam particulae vim revocatur. θνητὸς δ' Ὀρέστης, ὥστε μὴ λίαν στένε El. 1172. i. e. ὥστε μὴ λίαν στένειν δεῖν. — ‖ Cum *infinitivo* rem nec factam re vera nec a cogitatione pendentem, sed talem profert, quae cum causa sola, non respectis rebus extrinsecus adsumendis colligetur. Est vero, ubi indicativum recte substituas. ἔχεις ἔγκλημα... ὥστε θυμοῦσθαι Ph. 323. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σὰ ἀλγήματα, ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν 340. προσᾴδεθ' ὥστε γιγνώσκειν 405. Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι ἔσται τὸ λοιπόν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ 460. φύλλον ᾧ κοιμῶ τόδ' ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ 650. [cf. Seyff.] οὐδέποθ' ἑκόντα γ', ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν 1392. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν OR 361. οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ, ὥστ' ἄλλα χρῄζειν 595. ἦ κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ 1045. * οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι πότ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος 1085. [secl. Dind.] οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο 1131. ἄνδρες εἰσίν, ὥστε μὴ σπάνιν σχεῖν 1460. ὥστε... μηδέν' ὀλβίζειν, 1528. ὡς ἐμοῦ θεοὺς ὥραν τίν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε OC 386. ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι 570. πῶς δητά σ' ἂν πεμψαίαθ', ὥστ' οἰκεῖν

δίχα; 602. ὅτι οὐδείς ποτ' αὐτοὺς...ἐμπέσοι ζῆλος ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ 943. ὥστε πάντας ὀρθίας στῆσαι τρίχας 1624. πείσομαι γὰρ οὐν τοσοῦτον οὐδέν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν Ant. 97. οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα θεῶν νόμιμα δύνασθαι ὑπερδραμεῖν 454. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν 560. *γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἁμαρτάνειν 1250. [secl. Dind.] ὥσθ' ἡδέως εὕδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμέ Tr. 175. πολλοὶ...ξυνεξήκουον...ὥστ' ἐξελέγχειν 373. ὥστε μή τιν' εἰσιδὼν στέρξαι γυναῖκα 576. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ 629. ὥστε μή ποτ' ἂν προθυμίαν ἄδηλον ἔργου τῳ παραινέσαι λαβεῖν 669. *πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί 899. [secl. Herm.] ἔχει γὰρ οὕτως, ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν 1126. Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἕδραν 1152. ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον, ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς Ai. 453. θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν 794. οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ 1063. *ὕπαρχος ... ἔπλευσας, οὐχ ὅλων στρατηγός, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε 1106. [quos v. secl. Schneidew.] i. e. ὥστε Αἴαντος ἡγεῖσθαι, εἰ ὅλων στρατηγὸς ἐγένου, ὅπερ οὐκ ἔστιν οὕτως. v. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 478. τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν; 1325. οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν ἕν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων 1339. πέφυκεν ἐσθλός, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις El. 322. λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι τιμὰς προσάπτειν 355. v. Herm. καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι 393. ὥστε μηδένα γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας 755. ἰδόντ' ἄν coniungendane dicam, ambigo. ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν 780. Non minus recte στεγάζω dicatur. οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ Αἴγισθος, ὥστε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος βλαστεῖν ἐᾶσαι 965. ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος 985. ἤκουσ' ἀνήκουστα δύστανος, ὥστε φρῖξαι 1408 ch. πάρεστι ... ὥστε τἀμφανῆ μαθεῖν 1454. νοῦν ἔσχον ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν 1465. — Sin vero infinitivo additur ἄν, idem sensus exit, qui in optativo potentiali inest. μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον...βλάψαι πότ' ἄν OR 347. *ut posthac nocere non posse videaris.* ὥστε μηκέτ' ἂν τέρας νομίζειν αὐτό El. 1316. — Dubia sententia est ὥστ' ἐπιψαλεῖν βίδην τε καὶ ξυναυλίαν Acris. fr. 79. codd. Hesych. ὡς. de ὥστε v. s. βίδην. — ‖ *Omittitur* infinitivus aut indicativus. ἄρχοντές εἰσιν ὥσθ' ὑπεικτέον Ai. 668. (II p. 1014, 21.)

3. Aliquid selectioris usus haec dicta monstrant. Primum *nominativus* θέμις cum *infinitivo* coniungitur. ὥστε μηδὲ δρῶντά σε τὰ τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων, πάτερ, θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς OC 1189. v. θέμις. Deinde *abundare* aliquando visum ὥστε. ἆρ' ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν...; Ph. 656. Nec Buttmannum probo ὥστε et τό articulum saepe versus causa infinitivo addi existimantem, nec Hermannum (l. c. et ad Vig. 949.) vim infinitivi sic augeri affirmantem, ut interpreteris *vel* s. *adeo.* Mihi ut ἔστι θέαν λαβεῖν significet *licetne contemplari*, ita ἔστιν ὥστε λαβεῖν *potestne effici* s. *impetrari*, *ut contempler* dici videtur. Geminam huic sententiam Eur. Hipp. 710. advocavit Heindorf. ad Plat. Protag. p. 566., quanquam ipse quoque de abundantia cogitans. Paulum diversa haec. οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος ἔπεισεν, ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι; Ph. 901., et quod simillimum δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους OC 1350., quod perperam explicat Schaeferus. Potuit omitti ὥστε, ut infinitivus rem significet τῷ πείθειν et δικαιοῦν effectam; non male additur, nam persuasione sive permoto animo effectum iri videbatur ut Philoctetem relinqueret Neoptolemus, postulatione Thesei futurum, ut cum Polynice Oedipus colloqueretur. Sic minime inepte dicitur εἴ τι θέσφατον πατρὶ χρησμοῖσιν ἱκνεῖθ', ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν OC 970. Quod enim praedixerat vates Delphicus, id eo ipso certissime credebatur futurum esse. Huic similis sententia est Eur. Hippol. 1317., quam non recte Matthiae explicuit; nec rectius in ea tractanda versati sunt Markl. ad Eur. Suppl. 581. Schaef. ad L. Bos. p. 784. Stallbaum. ad Plat. Protag. p. 105.; rectius Seidl. ad Eur. IT 1346.; quae sententia Sophocleis tamen omnibus dissimilis. — Denique de ὥστε οὐ et ὥστε μή ut verbo disputem, faciunt quae minime perspecte de utriusque rationis discrimine locuti sunt Engelhardt. ad Plat. Euthyphr. p. 135. et hunc secutus Schoemann. ad Isaei oratt. p. 472. Quippe res ipsa ex aliquo facto tanquam causa orta negatur οὐ particula, qua de re indicativus et potentialis optativus μή non patiuntur; sin nexus causam inter et id, quod inde consequi videatur, tollendus est, μή ponitur, qua de causa cum infinitivo inprimis dici solet. ὥστε οὐκ οἶδεν et ὥστε οὐκ εἰδέναι significant *fieri oportere ut ignores*, ὥστε μὴ εἰδέναι *fieri non posse ut scias.* (II p. 1015, 14.)

Ὠφέλεια *utilitas.* εἴ τις ὠφέλειά γε El. 944.

Ὠφελέω. Nec activi nec passivi ultra praesens legitur quidquam. Illud significat *prodesse.* τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε; Ai. 537. ἐμαυτὸν ὠφελῶ OR 141. ἄνδρα δ' ὠφελεῖν 314. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ; Ant. 552. ὅπου τὸ δεινὸν ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ Eriph. fr. 205, 2. ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τοὺς πονοῦντας ὠφελεῖν inc. 661. αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ inc. 667, 1. Insolentior structura ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν Ant. 560. Sensum bene schol. explicuit: προηκάμην τὸ ζῆν βοηθῆσαι βουλομένη τῷ ἀδελφῷ. Cum praepositione εἰς dictum ἔς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι Ai. 681. Participium tanquam nomen c. genit. dictum: οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν OC 436. *desiderio satisfaciens*; recte schol.: τούτου τοῦ ἔρωτος οὐδείς με ἐποίει ἀπολαῦσαι. — Passivum est *fructum habere*, *commodum capere.* πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος; Ph. 1383. Heathii coniecturam ὠφελουμένους redarguit Herm. τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ' οὐδὲν ὠφελουμένη; Ant. 550.

Ὠφέλημα *utilitas.* τί κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίγνεται OC 259.

Ὠφελήσιμος *utilis, opitulator.* ἐν Τροίᾳ δέ μοι πολλοὶ μὲν ἐχθροί, παῦρα δ' ὠφελήσιμοι Ai. 1022. Hanc librorum scripturam stribligine haud mediocri dehonestatam Toup. emend. ad Suid. t. 2. 87. ita defendit, ut velit hoc dici: *multi inimici, ut qui opitulatores s. propitii, in paucis propitii sunt.* Suid. v. πολλοὶ μέν, et pauca apogr. παῦροι δ' ὠφελήσιμοι. Inde Iohns. emendavit παῦρα δ' ὠφελήσιμα: illud huius explicandi gratia olim adscriptum fuisse censendum. (II p. 1016, 3.)

Ὠφέλησις *utilitas.* ἡ δ' ὠφέλησις τίς θύρασι κειμένου; OC 401. σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι El. 1031. Utrobique *pariendi commodi ministerium* significatur. De Ph. 1406. v. προσωφέλησις.

ADDENDA.

p. 2 b in ἄγγος lin. 4.: ὀξηρὸν ἄγγος οὐ μελιττοῦσθαι πρέπει fr. Iphig. 293 b *acetabulum*. translate dictum ἐπὶ τοῦ ἀναξίου.

p. 3 a post ἁγίζω: Ἀγκαλέω v. i. ἀνακαλέω et Dind. PSG. ed. 5. ad El. 693.

p. 4 a in ἄγραυλος: ῥινὸν ἀγραύλου βοός fr. Amph. 122. (cod. Cramer. AO. I. 344, 9 ἄγραυλος βότος.)

p. 8 a ante ἀδηφάγος: *ἀδηφαγεῖν *vorare*. ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦντα Σοφοκλ. vitiose ap. Phot. 9, 22 pro ἀδηφάγον νόσον.

p. 11 a in ἀηδών: πυκνόπτεραι εὐστομοῦσ' ἀηδόνες OC 18.

—— in Ἀθάνα lin. 9 post Ai. 91.: ὦ φθέγμ' Ἀθάνας Ai. 14.

p. 12 a in ἄθλιος post lin. 5.: τὸν Ἡράκλειον ἄθλιον Ph. 1131 in LA est, sed v. infra v. ἀρθμιος et Ἡράκλειος. — ibidem lin. 8. post OC 246: ὦ δύ' ἀθλίω τροφά 330 Dind. pro ὦ δυσάθλιαι τροφαί dedit.

—— b in αἶ lin. 17. post Tr. 969: Tr. 1014. 1025. 1081 (pro ἒ ἔ.).

p. 13 a *Αἰαντία inc. fr. 970. Steph. Byz. s. v. Αἰανῖτις Sophoclem quendam (qui grammaticus videtur intellegendus) perhibet Αἰαντία scripsisse δίχα τοῦ ν.

—— b in v. Αἴας: Duae fuerunt Sophoclis Aiaces: una fabula Αἴας μαστιγοφόρος quae extat, altera Αἴας Λοκρός cuius extant ap. Dind. fragm. 11—18. — in v. Αἴγισθος lin. 5.: Sophoclis fabulam sic inscriptam fuisse docuit Gomperz. cf. Dind. adn. ad fr. Aeschyli p. 105. et PSGr. ed. 5. praef. XIII.

p. 14 b post αἰθρία: *αἰθροῦντος vitiose legitur fr. Niptr. 407. θροοῦντε temptavit Lobeck.

—— **αἰκάλλω *adulor*. οἱ σέθεν χρῄζοντες αἰκάλλουσί με OR 597 recte Dindorfium posuisse ex Musgravii palmari coniectura Ellendtius iam significavit a. 1838. Jbb. f. wiss. Krit. p. 690. Cf. de usu Sophocleo infra v. προσσαίνω.

p. 15 b in v. αἱματηρός lin. 3. post Ant. 795.: ἔλυσαν αἱματηρόν El. 755.

p. 16 b αἱρέω lin. 5. post Eur. Hel. 1297.: et Lob. ad Buttm. Gr. 2. p. 100. Herm. ad OC 1373.

p. 17 b lin. 25. post Tr. 80.: notabilem dicit locum propter activi usum Dind. ed. Ox. 3.

p. 19 b in v. Αἰτναῖος: ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ κάνθαρος τῶν Αἰτναίων πάντως fr. Daed. 173.

p. 20 a in v. αἰών lin. 13.: In El. 852 m. verbis δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων addidit Dind. c. Herm. αἰῶνι.

—— in v. αἰωρέομαι lin. 5.: De αἰωρήσασα OC 1084. v. θεωρέω.

p. 21 a post ἀκήρυκτος: ἀκίνητος *inmotus*. Proprie ἐξ ἀκινήτου ποδός Tr. 875. μηδ' ἀκίνητος πέλῃ Ant. 1027. Translate: ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι Ant. 1060. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τἀκίνητ' ἔπη OC 624.

p. 21 b post ἀκολουθία: ἀκόλουθος *comes, satelles*. πλάτα θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων Νηρῄδων ἀκόλουθος OC 719.

p. 23 b lin. 4.: Ἀκρίσιος n. pr. Fabulae Soph. sic inscriptae sunt fr. 58—70. Item p. 26 a post ἀλγύνω inserendum erat: Ἀλεάδαι n. pr. quo inscripta erat fabula Soph., cuius extant fr. 98—112. — ibid. post ἀλεξαίθριον: Ἀλέξανδρος n. pr. Inscriptae sic fabulae Soph. extant fr. 81—87. — p. 27 a post ἀλήτης: Ἀλήτης n. pr. filius Aegisthi. Sic inscriptae fabulae Soph. extant fr. 88—94. — et p. 28 b post ἄλκιμος: Ἀλκμέων n. pr. Sic non Ἀλκμαίων videtur inscripta fuisse Sophoclis fabula cuius sunt fr. 95—97. — p. 68 b i. v. Ἀντιγόνη lin. 4. addendum erat: Eodem nomine inscribitur una ex fabulis Soph. quae extant. — p. 432 a ante μέλεος: Μελέαγρος inscripta erat Soph. fabula cuius sunt fr. 353—357. — p. 433 a post μέλω: Μέμνων. Sic inscriptam fuisse fabulam Soph. quandam testatur auctor argumenti Aiacis. Eandem atque Αἰθίοπες fuisse suspitio est Heyni ad Apollod. 2. p. 301.

p. 38 a ἀμαυρόω *obscuro*. χρόνος δ' ἀμαυροῖ πάντα κἀς λήθην ἄγει fr. inc. 685. *obruit vetustatis tenebris*.

p. 39 b ἄμμορος v. i. ἄμοιρος.

p. 42 b in v. Ἀμφίλοχος: civitas Acarnaniae.

p. 56 a in v. ἀναπολέω: Dind. adn. crit. Phil. 1238. probabiliorem putat formam ἀμπολεῖν. Sic ad El. 693 monet restituendum esse ἀγκαλούμενος El. 693. OC 1376. Tr. 910. Ph. 800.

p. 59 a post ἀνδρεία: ἀνδρεῖος *virilis*. δράκων ἀνδρείῳ κύτει βούπρῳρος Tr. 12.

p. 59 a in v. ἀνέθην in fine: qui locus (Ph. 1153) quomodo sit explicandus v. i. ἐρύκω.

p. 68 b extrem.: τοῦ πλέονος δαίμονος εἵλου τὸ κάκιον ἀντί Ph. 1100. scripsit Dind.: ἑλεῖν est in LA, αἰνεῖν in apogr.

p. 74 a lin. 27.: ἁπάντων καχαζόντων Ai. 200 ch. (codd. πάντων) Dind. metri causa dedit.

p. 78 a lin. 2. post Eur. Hel. 229.: τἀπὸ Σαρδέων ἤλεκτρον Ant. 1037. ut dedit Dind. pro τὸν πρὸς Σαρδ. ἤ.

—— b lin. 29. post Eust. p. 509, 33: ὀμμάτων ἄπο fr. Ach. Am. 169. ex Casauboni emendatione legitur.

p. 80 a in v. ἀπόλλυμι lin. 9.: ἀπόλωλε fr. Camic. 304. — ibidem lin. 12. post Ant. 714.: ἀπόλλυται fr. inc. 780. vitiose pro ὄλλυται.

p. 81 a in v. ἄπορος. τοτὲ μὲν ἄπορα, τοτὲ δ' ὕπερθεν OC 1745 m. Dind. c. Wund. dedit pro τοτὲ μὲν πέρα.

p. 84 a in v. ἀποφθίνω lin. 8.: recepit scripturam Herm.

p. 89 b *ἀρηνοβοσκός ap. Hesych. i. v. et Eust. p. 799, 36. v. l. pro ἀρρηνοβοσκός q. v.

p. 92 a in v. ἅρμα lin. 4.: τριολύμπιον ἅρμα fr. Past. 461 b.

p. 94 b in v. ἄρτυμα lin. 7.: ἀρτύμασι: τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐτρεπιζομένοις Σοφ. Φινεῖ (fr. 639.) Hesych.

p. 95 a ante ἄργω: ἀρχός *princeps*. ἀρχόν v. l. in fr. Pand. 432. pro ἀργόν (sc. πηλόν). qu. v.

p. 97 b in v. ἄστειπτος lin. 3.: ἄστιπτος LA de qua scriptura v. Dind. PSGr. ed. 5. ad Ph. 33.

—— post ἀστιβής: ἄστιπτος v. s. ἄστειπτος.

p. 98 a in v. ἀστός lin. 7.: ἀστῶν. Ant. 707. Nauck. coniecit pro αὐτῶν.

p. 101 a in. v. ἀτίμως post lin. 4.: ἀνὴρ ὠλέκεθ' ὡς ἀτίμως Ph. 686. Dind. c. Erf.: ἀναξίως LA.

p. 102 a lin. 1. post 1263.: δὸ' αὖ τῶδ' Ph. 426. Dind. ex Porsoni emendatione.

p. 104 a i. v. αὔλειος lin. 4. desunt verba: Homerus vocaverit.

p. 112 b in v. ἀφρός lin. 2.: In quali sententia positum fuerit in versu a schol. Aristoph. Lysistr. 1259. commemorato, non liquet.

p. 113 a in v. ἀχείρητος: cf. Nauck. in praef. lex. Vindob. p. 33. Librariorum id esse peccatum alias quoque obvium ostendit Dind. in annal. Fleckeis. 99. (a. 1869.) p. 519.

p. 115 b in v. ἄψοφος: Ph. 1111. per γρ. ascripta varia lectio in schol. pro ἄσκοπα.

—— in v. βαίνω: ἔβης El. 21 Dind. de coniectura.

p. 117 b in v. βάλλω post lin. 15.: βεβολημένον quod fertur in fr. Ixion. 279. non Sophoclis sed epici cuiusdam est.

p. 122 a in v. βίος lin. 15.: ἀκρατήσας οὔ σοι τῷ βίῳ συνέσπετο OR 1523.

p. 126 a post βούκερως: βοῦκλεψ qui boves furatur v. s. βοΐκλεψ.

p. 128 a post βραβεύς: βραβεύω *praesideo*. τὸ βραβεύειν: ἐπιστατεῖν Σοφ. (fr. inc. 878.) ap. Polluc. 3, 145. v. i. ἐπιστατεῖν.

p. 141 a ante γείτων: γειτονέω *vicinus sum*. Quum in loco ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῇ OC 1525 m. rec. in LA accentum γειτόνων in γειτονῶν mutaverit, suspitio est verbi γειτονέω quo Aeschylus Plato alii pro γειτονεύω vel γειτνιάω usi sunt ibi extare participium γειτονῶν. Adstipulatur schol. qui accentus varietatem explicans dicit: εἰ μὲν βαρυτόνως, γειτόνων, τῶν Θηβαίων. εἰ δὲ περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ γειτνιῶν.

p. 143 a post γέρανος: **γεραίρω *colo*. νόμους γεραίρων χθονὸς θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν Ant. 368 ch. Musgr. pro παρείρων scripsit.

p. 144 a extr. post Phaedr. fr. 603.: κρυφθεὶς δ' ὑπὸ γῆς κεῖται θνητός fr. inc. 964, 8.

p. 151 a ante Γραῖκες: γραῖα v. i. γραῖος.

p. 194 a post ἕζομαι: **ἐή interiectio dolentium. Restituit eam pro ἒ ἔ quod in libris extat Dind. Tr. 1005 m. 1014 m. OC 149 ch.

p. 203 b post εἰλύω: **εἴλω *premo coerceo*. εὖ δὲ τάσδε χρὴ γυναῖκας ἶλαι μηδ' ἀνειμένας ἐᾶν Ant. 579. Dind. probabiliter dedit: εἶλαι LA quae antiqua est orthographia pro ἶλαι de cuius aoristi usu ex Hesychi gl. συνείλας et aliunde constat.

p. 236 a extr. in v. ἐμπνέω: τῶν ἐμπνεόντων Tr. 1160 pro πρὸς τῶν πνεόντων Dind. c. Erf. deleto πρός scripsit.

p. 243 a post Ἐνετός: *ἐνευρίσκω *invenio in aliqua re*. ὦ φθέγμ' ἂν οὐκ ἐνηῦρες Ai. 1114. Dind. c. Hartungio pro . . . οὐκ ἂν ηὗρες dedit.

p. 248 a post ἐξαποφθείρω: ἐξαράομαι *exsecror*. Extat in tmesi ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς ἠρᾶτο τοῖσι τοὔργον ἐξειργασμένοις Ant. 428.

—— post ἐξαργέω: ἐξαριθμέω *numero*. Ex Naucki emendatione nunc legitur τὸ δ' εὐτυχοῦν πᾶν ἐξαριθμήσας (πάντ' ἀριθμῆσαι libri Stobaei) βροτῶν fr. Phaedr. 610, 1.

p. 266 a in v. ἐπιστρέφω lin. 16.: ποίας μερίμνης τοῦτ' ἐπιστραφεὶς (τοῦθ' ὑποστραφεὶς libri) OR 728 Dind. c. Blaydesio.

p. 281 a in v. εὕδω lin. 8.: ἢ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει fr. inc. 909. ap. schol. Aristoph. Plut. 541.

p. 285 a lin. 15.: Auctas formas apud poetas scenicos esse restituendas censet Wecklein. in curis epigr. p. 33.

p. 317 a lin. 21. in fine post Ἅλιον 660 ch.: θεὸν αἰτοῦμαι OR 880 ch. Apollinem.

p. 320 b in v. θεωρίς in fine: Iudicavit narrationem Dind. in vita Sophoclis.

p. 327 a post θυηπολέω: **Θυῖα v. i. Θυιάς.

p. 337 b in v. ἰός lin. 5.: εἴ ποτε . . . πτανοῖς ἰοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν Ph. 711. ut recte c. Erf. dedit Dind.

p. 364 a in. v. κακῶς lin. 6.: OC 1189. ex Hermanni emendatione legitur τά τοι κακῶς (libri καλῶς) ηὑρημέν' ἔργα.

p. 383 a post κηκίω: *κήλημα *incantatio*, *fascinatio*. Herm. coniecit Tr. 554. ubi est λυτήριον λύπημα.

p. 399 a lin. 23. post 1050.: φρένας, πάντων ὅσ' ἐστὶ κτημάτων ὑπέρτατον Ant. 684. dedit Dind.: χρημάτων LA sed κτ. a m. pr. superscriptum est.

p. 400 b post κύκλος: *κυκλόω *verto*. κυκλοῖ (s. κυκλεῖ) vitiose in fr. Laoc. 342, 4 pro κύκλῳ.

p. 415 a post λίγδος: **λίγξ *sagitta*. τοιάνδ' ἐν ὄψει λίγγα θηρατηρίαν ἔρωτος . . . ἔχει fr. Oenom. 421, 1. pro λύγγα vel ἴυγγα coniecit Schneider. conlata Hesychi gl. λίγξ: τὸ τόξον.

p. 419 b post λόγος: λόω antiquior orthographia pro λούω q. v.

p. 427 b post μαρίλη: μαριλοκαύτης *carbonarius* v. s. μαρεινή.

p. 428 b in v. μάτην: ὁ νοσῶν μάταν Ai. 635 ch. i. e. ὁ μεμηνώς.

p. 436 a lin. 8.: OR 442.

p. 455 b in μίμνω: καὶ νῦν δύ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα.

p. 460 b post μουσομανής: μουσοποιέω. *Musis operor, carmina pango.* ἔκ τε νόμων οὓς Θαμύρας περίαλλα μουσοποιεῖ. fr. Thamyr. 232 b. Eodem verbo usus est Aristoph. Nubb. 334. ὅτι ταύτας μουσοποιοῦσι.

p. 467 b post νεοχμῶς: νεόω v. s. νεόομαι. et *νεῦμα *nutus*. El. 163. νεύματι coniecit Burges. pro βήματι q. v.

CORRIGENDA.

Gu. Dindorfius ut monuit desiderari in Ellendti lexico ἀκίνητος, ἀκόλουθος, ἀνδρεῖος, ἀντιτείνω, αὔω, et fabularum inscriptiones Ἀθάμας, Αἴας Λοκρός, Ἀκρίσιος, Ἀλεάδαι, Ἀλέξανδρος, Ἀλκμέων, ita indicavit haec esse corrigenda: p. 4 a in v. ἄγονος lin. 5. pro στερεότητι scribendum ἀπαιδίᾳ. — p. 141 b in v. γέμω lin. 12. pro Themistocl. scrib. Themistius. — In versuum numeris: p. 4 b in v. ἀγρός lin. 5. pro OR 754. scr. OR 761. — p. 7 b in v. Ἅιδης lin. 4. pro 939. scr. 949. — p. 8 a lin. 13. pro 1151. scr. 1161. — ibid. lin. 18. pro 905. scr. 911. — p. 12 a in v. ἄθρακτος lin. 2. pro 362. scr. 352. — ibid. in v. ἀθρέω lin. 6. pro 1316. scr. 1216. — p. 13 a in v. αἶα lin. 4. pro 1147. scr. 1162. — p. 14 a in v. αἰδώς lin. 3. pro 607. scr. 667. lin. 6. pro 338. scr. 345. — p. 14 b lin. 1. pro 426. scr. 421. — p. 15 b in v. αἱματόεις lin. 5. pro 524. scr. 528. — p. 16 a lin. 4. pro 137. scr. 132. — p. 18 b lin. 12. pro 896. scr. 890. — in v. αἰσχρός lin. 5. pro 900. scr. 909. — p. 19 a lin. 1. pro 1040. scr. 1046. — in v. αἰσχύνω lin. 2. pro 933. scr. 929. — p. 19 b lin. 3. pro 1400. scr. 1404. — p. 26 b lin. 8 a f. pro 881. scr. 993. — p. 27 a in v. ἀλήτης lin. 8. pro 947. scr. 949. — p. 28 b in v. ἄλκιμος lin. 4. pro 1314. scr. 1319. — p. 30 a lin. 35. pro 1223. scr. 1244. lin. 60. pro 1458. scr. 1453. — p. 37 a in v. ἅμα lin. 24. pro 194. scr. 94. — p. 43 a in v. ἀμφίστημι lin. 6. pro 711. scr. 724. — p. 50 b lin. 22. pro 790. scr. 800. — p. 52 b in v. ἀναδείκνυμι lin. 6. pro Ran. scr. Nub. — p. 53 a lin. 7. pr. 612. scr. 622. — p. 56 b lin. 2. pro 1107. scr. 1009. — ἀνάριθμος lin. 6. pro 225. scr. 232. — ἀνάρσιος lin. 3. pro 341. scr. 641. — p. 59 a lin. 3 a f. pro 1460. scr. 1466. — p. 63 a lin. 20. pro 332. scr. 178. — p. 64 b lin. 9. pro 1701. scr. 1663. p. 66 b in v. ἀνοιμωκτί lin. 2. pro 1206. scr. 1227. — p. 68 b in v. ἀντιδίδωμι lin. 2. pro 222. scr. 232. — p. 73 a in v. ἀπάγω addendum ἀπάξομαι Ph. 988. OC 860. — p. 73 b lin. 12. pro 1327. scrib. 1335. — p. 77 b lin. 25. post φίλος addendum 1376. — p. 79 a lin. 3. pro 74. scr. 47. — p. 80 a lin. 9. pro 1338. scr. 1388. —

C. Schaedeli cura et diligentia haec detecta sunt errata: p. 2 b in v. ἀγένητος lin. 10. pro *puriorem* scribendum esse *purorum*. — || p. 6 b in v. ἀγώνιος lin. 6. pro *caedendos* scr. *caedendas*. — || p. 11 a in v. ἀήρ delenda esse cum correptae syllabae signo verba extrema '*prima — corripitur*'. — || p. 14 a in v. αἰδώς lin. 9. pro *Herod.* scr. *Heracl.* — || p. 17 b lin. 20. in v. αἴρω locum Ph. 1131. cum significatione '*oriundi*' infra seorsim ponendum fuisse. — || p. 45 a lin. 6 a f. ante ξυγγνοῖμεν excidisse ἄν. — || p. 84 a in lemmate pro ἀποφράγνῦμι scr. ἀποφράγνῡμι: item p. 160 b pro δείκνῦμι scr. δείκνῡμι: p. 371 b scr. κατάγνῡμι: p. 392. κορέννῡμι: p. 455. μίγνῡμι. Idem monuerat Dind. — || p. 89 a in v. ἄρδην lin. 1. pro '*urceo alte sublato*' scr. *sublime*. — || p. 104 a in v. αὔλειος lin. 4. post '*Homerus*' excidisse *vocaverit*. — || p. 163 b in v. δεννάζω lin. 8. pro *in Athen.* scrib. *in scriptt. vett.* — || p. 182 a in lemmate pro δύνασις scrib. δύνᾰσις. — || p. 184 a lin. 4. in v. δύσοργος pro *iungendo* scr. *iungenda*. — || p. 186 a in v. δυσχερής lin. 7. pro *significatur* scr. *significetur*. — || p. 216 a in v. εἰσακούω lin. 8. pro τε scr. τι. — || p. 223 a in v. ἐκβάλλω lin. 2 a f. locum ibi allatum Ph. 600. infra lin. 14. post 'queritur' inserendum esse. — || p. 228 b in v. ἐκτείνω lin. 13. pro ἔννους scr. ἔκνους. — || p. 248 a in v. ἐξαυχέω lin. 2. pro *profere* scr. *proferre*. ibid. post *universe* excidisse *confidenter*. — || p. 257 a in v. ἐπείγω lin. 4. pro ἡμᾶς scr. ὑμᾶς. — || p. 299 a in v. ζωή lin. extr. pro *iusso* scr. *iusto*. — || p. 321 b in v. θήρα lin. 3. locum Ph. 841. alterius esse significationis. et lin 5. pro θηραί scr. θῆραι. — || p. 375 a in v. κατατίθημι lin. 6. pro *vita longior humana* scr. *multa iam longior vita*. — || p. 386 a in v. κλέπτω lin. 24. pro *calamitatem* scr. *calamitatum* . — || p. 394 a lin. 12. pro *limpidissima* scr. *limpidissimae*. — || p. 396 a Κρῖσα et Κρισαῖος ante κρίσις ponenda. — || p. 415 b in v. λιμήν lin. 9 a f. virgulam inter λιμήν et αὐτός positam delendam esse. — || p. 436 a lin. 8. excidisse OR 442. pertinens ad γε μέν τοί σε. — || p. 472 b in v. νουθετέω lin. 8. post εὐνοίᾳ excidisse λέγων.

Praeter haec errata haeserunt menda his locis: p. 2b in v. ἀγενής lin. 11 sq. verba 'et ἀγενὲς βιβλίον ap. Steph. Byz. v. Ἀνακτόριον librum malae notae valet' ut ab interpolatore Aldinae inlata delenda esse iudicavit Dind. in annal. Fleckeis. 99 (a. 1869) p. 722. — || p. 4b in lemmate pro ἀγυρτής scribendum ἀγύρτης. — || p. 11b ἀθάνατος lin. 3. verba 'in ceteris exemplis nihil interest' errore ex ed. 1. huc fluxerunt. — || p. 13b in v. αἴγειρος lin. 4. pro fr. 629 D. scrib. fr. Ter. 520, 6. — || item p. 14a lin. 3. pro inc. 698 D. scr. Polyid. fr. 462b. — || p. 19a lin. 1. pro 1040. scr. 1046. — || p. 39b in v. ἀμνήμων lin. 2. pro 'CV. Brunck. om. Dind.' scr. 'fr. inc. 780'. — || p. 64b in v. ἀνθέω lin. 2. deletis verbis: 'fr. inc. XLI — quod discimus ex' scribendum 'fr. Polyid. 462 b': ibidem lin. 9. pro 'OC 1701 mel.' scribendum 'OC 1663': quem versum quum in ed. 5. PSGr. per errorem typothetarum post 1700 esset positus, deceptus oculis ipse falso numero signaveram. — || p. 70a lin. 14. in lemmate pro ἀνατρέφω scrib. *ἀντρέφω. — || 71a in v. ἄνω lin. 6. delenda vbb. '[recep. Dind.]'. — || p. 79a in ἀποβάλλω lin. 2. pro 'inc. ap. Brck. XXXIV. 4.' scrib. 'fr. Ter. 520, 6'. item in v. ἀποβλέπω pro eodem numero scr. 'fr. Ter. 520, 4.' — || p. 80b in v. Ἀπόλλων lin. 4. scribendum: Ἀπόλλωνα Tr. 209 ch. [sic LA: Dind. Ἀπόλλω ut extat OC 1091 ch.]. — || p. 102. lin. 34. deletis verbis 'Ai. Locr. IV, 1. Brck. [reiec. Dind.]' scrib. fr. inc. 964, 1. — || p. 105a in v. αὔριον lin. 8. pro 'fr. inc. XXVII. 4, 2. Brck.' scrib. Ter. fr. 520, 2. — || p. 114b in v. ἀχρεῖος lin. 3. pro 'Scyr. V, 3. Brck.' scr. fr. inc. 684, 3. — || p. 115b in v. ἄψυχος lin. 1. pro 'inc. LXXII' scr. inc. 724. — || p. 117b in v. βάλλω lin. 7. pro 'c. plerisque apogr.' scr. 'c. Stephano'. — || p. 119a in v. βαρύς lin. 12. pro 'fr. inc. LXXII. 2, 2 Brck. [reiec. Dind.]' scrib. 'latet prosa mixtum in fr. inc. 724 ap. Plut. Mor. p. 822b'. — || p. 122b in βιοτή lin. 2. pro 'inc. XXXIV, 4. Brck.' scr. fr. Ter. 520, 6. — || p. 126a in v. βοτόν lin. 3. pro ὀλέσας scr. ὀλέσαι. — || p. 143a in v. γένυς lin. 3. pro μέλη scr. χείλη et lin 8. pro σοι scr. οἱ conlata p. 320a lin. 10. — || p. 145a in lemmate pro γηθέω scr. γήθω. — || p. 145b lin. 30. pro 'Scyr. V, 2.' scr. 'fr. inc. 684.' — || p. 154b lin. 1—3. verba χάρμ' — ἐκκαλέω delenda sunt: est enim locus Aesch. Ag. 270. — || p. 169b in v. διαίρετος lin. 2. accentus διαιρέτην in διαιρετήν mutandus: nam sic, non διαιρέτην scripsit Dind. ex apogr. duobus. — || p. 178a lin. 16. ante 121 ch. excidit 'Tr.' — || p. 226a in lemmate ἐκκρρίνω alterum ρ est delendum. — || p. 270b in lemmate pro ἐρείθω scrib. ἐρείδω. — || p. 307a in v. ἥλιος lin. 4. pro 963 scr. 663. — || p. 318a lin. 6. pro 113. scr. 118. — || p. 396a in v. κριτικός lin. 1. pro ὠτῶν scr. ὤτων. — || p. 408a lin. 2 a f. pro 'inscribabatur' scr. inscribebatur. — || p. 466b pro '*νεόομαι vel νεῶ. v. ἀνανεόομαι' scribendum 'νεόομαι *novo, instauro.* νεώσασθαι λόγους Tr. 396. de cuius loci scriptura v. s. ἀνανεόομαι.' — || p. 481b ante ξύμμαρτυς ponenda erant quae in σ p. 703b de verbo συμμαρτυρέω dicta sunt: non est enim ulla ap. Soph. scripturae per ξ varietas. Item p. 482. ante ξυναποικέω inserendum erat ξυναντιάζω ex p. 707a propter scripturae per ξ constantiam.

Lipsiae, Typis Breitkopfii et Haertelii.